Giới thiệu

Trong một vũ trụ nơi những truyền thuyết cổ xưa về Đạo giáo, ma quỷ và các nền văn minh bị lãng quên hòa quyện vào thực tại, Thẩm Hạo, một thanh niên đến từ Trái Đất hiện đại, bất ngờ trọng sinh vào thập niên 1980 tại một thế giới song song.

Anh mang theo toàn bộ ký ức của kiếp trước, nhưng quan trọng hơn, anh sở hữu một khả năng phi thường: "Ngộ Tính Nghịch Thiên" (Thiên phú Ngộ tính phi thường), cho phép anh lĩnh hội mọi tri thức với tốc độ chóng mặt.

Khi tiếp quản cửa hàng đồ cổ của gia đình tại Phan Gia Viên, Kinh Thành, Thẩm Hạo nhanh chóng nhận ra đây không phải một Trung Quốc bình thường.

Thế giới này là một bản tổng hòa của các tiểu thuyết trộm mộ huyền thoại như *Ma Thổi Đèn* và *Mặt Nạ Âm Dương*, nơi cổ mộ ẩn chứa những bí mật siêu nhiên, tà khí lan tràn và những sinh vật quái dị.

Đối mặt với bối cảnh hiểm nguy này, Thẩm Hạo quyết định không chùn bước.

Anh bắt đầu tu luyện những công pháp Đạo giáo mà cha mình, một đệ tử chân truyền của Mao Sơn Thượng Thanh Phái, đã để lại.

Với sự hỗ trợ của Ngộ Tính Nghịch Thiên, Thẩm Hạo tiến bộ thần tốc, hoàn thành giai đoạn Luyện Khí thứ mười hai — một cảnh giới hiếm thấy trong lịch sử tu luyện.

Nhận thức được sự cần thiết của một nền tảng vững chắc và hậu thuẫn môn phái, Thẩm Hạo lên đường đến Mao Sơn.

Tại đây, anh được Chưởng Môn Vân Hi chân nhân đón nhận, và nhờ thiên phú phi thường, anh đã Trúc Cơ thành công với một "Ám Nhật Mệnh Cách" (Vận mệnh Ám Nhật) độc nhất vô nhị.

Vân Hi chân nhân tiết lộ cho Thẩm Hạo về tình trạng suy thoái của linh khí trời đất, bị nhiễm tạp bởi một loại tà khí dị thường, đe dọa sự tồn vong của nhân gian.

Với vai trò một đệ tử Mao Sơn, Thẩm Hạo giờ đây mang trên mình trọng trách bảo vệ thế giới khỏi những thế lực hắc ám này, và khả năng thanh lọc tà khí của Ám Nhật Mệnh Cách của anh trở thành chìa khóa cho sứ mệnh đó.

Trở về Kinh Thành, Thẩm Hạo, với thực lực đã vượt xa người thường, quyết định mở rộng tầm ảnh hưởng.

Anh chiêu mộ Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, hai nhân vật chủ chốt trong các cuộc phiêu lưu trộm mộ sau này, làm học trò của mình tại cửa hàng "Thấm Nguyên Trai".

Với sự am hiểu về cốt truyện, Thẩm Hạo dẫn dắt bộ ba vào cuộc phiêu lưu đầu tiên tại một lăng mộ cổ ở Nội Mông.

Tại đây, họ đối mặt với Hồng Hống (một loại cương thi đỏ dữ tợn), một tiểu Thao Thiết non có sức mạnh thôn phệ, và những oan hồn mẫu tử.

Thẩm Hạo thể hiện năng lực siêu phàm của mình, dùng pháp thuật thanh tẩy tà khí, siêu độ vong hồn và trấn áp quái vật, đồng thời khám phá ra một căn cứ bí mật của quân đội Nhật Bản.

Tiếp nối chuỗi sự kiện, Thẩm Hạo và đồng đội gia nhập một đội khảo cổ liên hợp quốc tế do Giáo sư Trần và Dương Tuyết Lỵ dẫn đầu, với mục tiêu tìm kiếm Cổ Thành Tinh Tuyệt huyền thoại trong sa mạc Taklamakan.

Hành trình này đưa họ qua những vùng đất hoang sơ và đầy hiểm nguy, từ Băng Xuyên Côn Luân - nơi Thẩm Hạo phải đối mặt với loài Hỏa Biểu Trùng đáng sợ và một nữ vương bị tà khí xâm chiếm, cho đến Cổ Thành Tây Dạ, nơi anh khám phá lăng mộ Cô Mặc Vương Tử và luyện hóa Nhiếp Tà Châu – một pháp khí có khả năng hấp thụ tà khí, củng cố tu vi Ám Nhật của anh.

Cuộc hành trình leo thang đến đỉnh điểm khi họ đặt chân tới Cổ Thành Tinh Tuyệt.

Tại đây, Thẩm Hạo không chỉ trấn áp thành công một con Nghĩ Hậu (Nữ hoàng kiến) khổng lồ bị biến dị bởi tà khí, mà còn thâm nhập vào Cửu Tầng Yêu Lâu, lăng mộ của Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Anh phát hiện ra bí mật về đôi mắt của Quỷ Mẫu, liên quan đến lời nguyền cổ xưa mà Dương Tuyết Lỵ và dòng tộc cô đang gánh chịu.

Dẫn lối đến cung điện thủy tinh sâu dưới lòng đất, Thẩm Hạo đối mặt với thực thể tà ác chiếm giữ thân xác Tiêu Thái Hậu, nữ chủ nhân thực sự của lăng mộ.

Anh thành công thanh tẩy tà khí, giải thoát linh hồn Tiêu Thái Hậu, và khám phá ra một lối đi bí mật dẫn đến "Quỷ Động" – một không gian dị biệt được cho là nguồn gốc của mọi tà khí và lời nguyền.

Thẩm Hạo đứng trước Quỷ Động, nhận ra rằng sứ mệnh của mình không chỉ dừng lại ở việc trộm mộ, mà là đối mặt với những bí ẩn thâm sâu nhất của thế giới này.

Với sức mạnh ngày càng tăng và vai trò độc đáo trong việc thanh lọc tà khí, anh sẵn sàng đối diện với những thử thách lớn hơn, khám phá những nền văn minh cổ đại bị lãng quên và bảo vệ sự bình yên của nhân gian.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 1

Một tiếng gà trống gáy vang, xé tan sự tĩnh lặng của buổi sáng sớm.

Thẩm Hạo đã thức tỉnh ngay khoảnh khắc tiếng gà trống gáy.

Sau khi nhanh chóng thức dậy và rửa mặt, anh bắt đầu buổi luyện công buổi sáng mà mình chưa từng gián đoạn trong mấy năm qua.

Một bộ Bát Quái Chưởng là bài tập phải luyện mỗi ngày.

Hoạt động gân cốt, thư giãn eo thân, kích hoạt khí huyết.

Trong hậu viện, thân ảnh Thẩm Hạo xoay chuyển linh hoạt như nước chảy, lên xuống uyển chuyển như giao long.

Khi đánh xong một bộ chiêu thức, Thẩm Hạo toàn thân nhiệt khí bốc lên quanh người, khí huyết sôi trào.

Cùng với việc thu công, khí huyết dần dần bình tĩnh trở lại.

Sắp bình minh, Thẩm Hạo leo lên mái nhà, hướng mặt về phía đông, chờ đợi mặt trời mọc.

Anh khoanh chân nhập định, vận chuyển công pháp 【Triêu Dương Thổ Nạp Quyết】.

Đây là một bản pháp thuật thổ nạp luyện khí, cũng là công pháp nhập môn cho việc tu hành của Thẩm Hạo.

Trong đó có một môn, pháp thuật hấp thụ Triêu Dương Tử Khí, so với tu luyện thổ nạp hàng ngày, hiệu quả cao hơn rất nhiều lần.

Mỗi sáng sớm thu thập một luồng Triêu Dương Tử Khí vào lúc mặt trời mọc, có thể sánh bằng ba ngày khổ luyện.

Do đó, Thẩm Hạo ngày nào cũng cần mẫn luyện tập không ngừng.

Chân trời dần dần sáng bừng, mặt trời mọc lên.

Triêu Dương Tử Khí lan tỏa.

Thẩm Hạo vận công hấp thụ, một luồng tử khí từ chân trời được hút vào bụng để luyện hóa.

Trên mặt anh thoáng qua một tia tử khí, luồng Triêu Dương Tử Khí này đã được luyện hóa.

Cảm nhận Chân Khí tràn đầy trong kinh mạch, Thẩm Hạo mỉm cười mãn nguyện, sau đó, nhảy xuống mái nhà, trở về phòng, chuẩn bị bữa sáng.

Thẩm Hạo đã đến thế giới này được hai năm rưỡi.

Không biết là xuyên việt nhập thể, hay là chuyển thế trọng sinh, anh có tất cả ký ức của kiếp trước.

Dù sao thì bây giờ, anh chính là Thẩm Hạo của hiện tại.

Thẩm Hạo đã thừa kế một cửa hàng mặt phố và một cái sân ở kinh thành, diện tích không nhỏ, là một tứ hợp viện hai gian.

Nếu là ở kiếp trước, bộ này chắc chắn đáng giá lắm, có thể cho anh sống an nhàn cả đời.

Cửa hàng vốn kinh doanh tạp hóa, kiếm tiền vất vả.

Nhưng cha anh, Thẩm Duệ, lại không hề đơn giản.

Ông là đệ tử chính tông của Mao Sơn Thượng Thanh phái, chỉ là không biết vì sao lại làm nghề này.

Còn mẹ anh thì khó sinh mà mất.

Cha anh lại rất nghiêm khắc với anh, từ nhỏ đã cho anh học kinh văn, dưỡng thân luyện thể.

Muốn anh kế thừa y bát nguyên bản.

Nhưng còn chưa kịp đưa anh về Mao Sơn thụ lục, thì đã qua đời vì bệnh.

Trước khi mất, ông để lại tín vật, dặn anh sau này có thể tự mình đến Mao Sơn, bái sư thụ lục, nể mặt ông thì sẽ không bị từ chối.

Ngay trong ngày đó, Thẩm Hạo dường như xuyên việt đến, hoặc là thức tỉnh kiếp trước, ký ức hai kiếp dung hợp.

Điều này khiến Thẩm Hạo xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Khi tu luyện, anh càng thêm nghiêm túc, không bao giờ dám lơ là.

Rốt cuộc, đây là tu luyện mà, sao có thể lơ là được?

Còn muốn thành tiên tác tổ nữa không?

Hai năm rưỡi trôi qua, Thẩm Hạo không quản mưa gió, mỗi ngày cần mẫn luyện tập không ngừng.

Đặc biệt là bản luyện khí pháp quyết trong di vật của cha, Thẩm Hạo càng thêm nỗ lực tu trì.

Bản công pháp này, khẩu quyết trên đó vốn sâu xa phức tạp, người không có nền tảng căn bản không thể hiểu được.

Tuy nhiên, từ nhỏ anh đã được cha dạy dỗ, rất nhiều mật ngữ, ám ngữ đều hiểu rõ.

Chương 2

Thêm vào đó, bên cạnh khẩu quyết còn có chú giải, Thẩm Hạo dễ dàng lý giải và nhập môn.

Nhưng theo thời gian tu luyện, Thẩm Hạo phát hiện, dù trên người anh không có hệ thống, nhưng lại có một ngộ tính nghịch thiên như hack.

Bất kể học tập kiến thức gì, anh học rất nhanh, chỉ cần học một chút là đã lý giải được.

Điều quan trọng nhất trong tu hành là gì?

Ngoài Pháp, Lữ, Tài, Địa, càng phải xem ngộ tính!

Mấy thứ đầu tiên, kỳ thực anh đều không thiếu, đợi đến khi đi Mao Sơn thụ lục, sẽ có tất cả.

Còn ngộ tính, có thể nói, nó quyết định giới hạn trên của tu hành.

Điều này khiến Thẩm Hạo nhìn thấy khả năng vô hạn của tương lai mình, thành tiên tác tổ, dường như chỉ còn là chuyện sớm muộn?

Nhưng, hiện tại vẫn cần ổn định một chút.

Trước tiên cứ luyện Luyện Khí đến đủ cao độ rồi nói.

Theo ghi chép của cha để lại, tu luyện có thể chia thành các cảnh giới: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần.....v.v.

Cảnh giới Hóa Thần, có thể xưng Thiên Sư.

Chỉ là hiện nay, dường như không còn Thiên Sư tồn tại.

Tu đạo gian nan, dường như Pháp sư Kim Đan cũng không nhiều, cha anh chưa từng thấy, còn về tình hình cụ thể ra sao, Thẩm Hạo không rõ, dù sao khi anh tu hành, cũng không cảm thấy vấn đề linh khí

hiếm hoi gì. "Vẫn là nên tu luyện cảnh giới Luyện Khí đến viên mãn, rồi hãy đi Mao Sơn thụ lục, như vậy sẽ ổn định hơn." Thẩm Hạo lẩm bẩm.

Còn về niên đại hiện tại, Thẩm Hạo đã sớm tìm hiểu rõ ràng.

Hiện tại chính là mấy năm sau cải cách mở cửa, vừa mới bước vào thập niên 80, thương mại tự do đang hưng thịnh, thay thế kinh tế kế hoạch.

Trong khoảng thời gian này, hoạt động khảo cổ bảo vệ văn vật vốn bị gián đoạn cũng một lần nữa được triển khai.

Mấy năm gần đây đều là thời kỳ cao điểm của khảo cổ, bất kể là của nhà nước hay tư nhân.

Một lượng lớn cổ mộ và di tích đều lần lượt nổi lên.

Do đó, thị trường giao dịch đồ cổ cũng trở nên sôi động.

Các loại băng nhóm đạo mộ lớn nhỏ cũng nghe ngóng mà hành động, càng ngày càng hung hãn.

Rất nhiều đồ cổ, tài bảo được khai quật từ cổ mộ, lưu nhập thị trường.

Mà thật trùng hợp, cửa hàng của Thẩm Hạo lại ở Phan Gia Viên, ngay cạnh đó.

Thế là, Thẩm Hạo nhân cơ hội này, cũng dứt khoát chuyển nghề, làm kinh doanh đồ cổ.

Hai năm rưỡi kinh doanh, anh đã tích lũy được không ít gia sản.

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Hạo đã có đủ tự tin.

Luyện võ tu tiên, lại vô cùng tốn kém tài nguyên, không có tiền thì làm sao được?

Cũng chính là gia sản tích lũy được trong ngành này, giúp anh có đủ tiền tài để mua dược liệu, tôi luyện thân thể, đẩy nhanh tốc độ tu hành.

Cộng thêm ngộ tính nghịch thiên BUFF, điều này mới khiến anh, vỏn vẹn hai năm rưỡi, đã đi hết con đường mà người khác phải mất mấy năm mới hoàn thành.

Hiện tại, Thẩm Hạo đã ở cảnh giới Luyện Khí tầng mười hai, căn cơ vô cùng hùng hậu.

Lại luyện võ bồi bổ, thân thể cường tráng.

Thẩm Hạo năm nay 24 tuổi, có thể nói là ngọc thụ lâm phong, mày kiếm mắt sáng, ôn nhuận như ngọc, một bậc nhân tài.

Sau bữa ăn, anh như thường lệ mở cửa tiệm, chờ đợi khách hàng đến.

Cửa hàng này được anh đặt tên là Thấm Nguyên Trai, lấy đại, không có ý nghĩa đặc biệt gì.

Hai năm qua, ngoài việc ngồi trong cửa hàng chờ khách, anh cũng thường xuyên đi dạo các cửa hàng và quầy hàng khác, học hỏi kiến thức về đồ cổ.

Nhờ thiên phú ngộ tính nghịch thiên, anh học rất nhanh.

Cũng vì thế mà anh mới có thể kiếm được gia sản như ngày nay.

Nếu không, một người bình thường muốn nhập ngành, chỉ riêng học phí đã phải trả một khoản lớn.

Mà sau đó cũng chưa chắc đã kiếm được tiền.

Trong Phan Gia Viên, có một cửa hàng, ông chủ họ Kim, trong miệng có một cái răng vàng ròng, nên người ta gọi là Đại Kim Nha.

Hai năm qua, dưới sự cố ý kết giao của Thẩm Hạo, hai người đã

trở thành bạn bè khá tốt.

Ngoài ra, còn có Tân Nguyệt Phạm Điếm nổi tiếng.

Nơi đó mới là sàn giao dịch thực sự của những người chơi đồ cổ chuyên nghiệp, toàn là giao dịch lớn.

So với đó, Lưu Ly Hán, Phan Gia Viên đều chỉ là chuyện nhỏ.

Thẩm Hạo ý thức được, thế giới này không hề tầm thường.

Sau khi ý thức được thế giới này không hề đơn giản, Thẩm Hạo lập tức bắt tay vào điều tra.

Tổng hợp các thông tin thu được, cuối cùng anh đã rút ra kết luận.

Đây là một thế giới tổng hợp đạo mộ, không chỉ vậy, còn có tu hành giả tồn tại.

Thậm chí còn phức tạp hơn.

Ví dụ, từ Đại Kim Nha, có thể suy ra Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất.

Vậy đây chính là series Quỷ Xuy Đăng.

Nơi đây còn tồn tại cổ thần.

Đó là những tồn tại có thể tùy ý điều khiển, thao túng thời gian, thậm chí còn chưa chết hoàn toàn, ảnh hưởng đến văn minh nhân loại mấy nghìn năm.

Như Xà Thần, Thương, Quỷ Phương Quái Thụ, Sinh Mệnh Cổ Thụ, Môn Trùng v.v., đều là những tồn tại cực kỳ khủng bố.

Như vậy, Thẩm Hạo càng phải cẩn thận hơn, hơn nữa còn phải tăng tốc tu hành để trở nên mạnh mẽ, sau này vạn nhất gặp phải, còn có chút sức phản kháng.

Thế là, Thẩm Hạo hai năm nay, cần mẫn luyện tập không ngừng,

bất kể mưa gió.

Thẩm Hạo vừa mở cửa không lâu, đã có không ít khách đến.

Ngành đồ cổ này, người ta nói ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, trên thực tế, đúng là như vậy.

Giá trị của một món đồ, hoàn toàn dựa vào miệng lưỡi mà nói, chỉ cần anh có thể thuyết phục đối phương, khiến đối phương móc tiền.

Có lẽ thỉnh thoảng sẽ bị người khác phát hiện hàng rẻ, nhưng chung quy mà nói, vẫn là kiếm được.

Nhưng ở chỗ Thẩm Hạo đây, bất kể thế nào, anh có thể kiếm, nhưng tôi tuyệt đối không lỗ.

Với "hack" ngộ tính nghịch thiên của Thẩm Hạo, các loại kiến thức trong ngành đồ cổ, anh học rất nhanh.

Cộng thêm duyên cớ tu hành, việc phán đoán thật giả, niên đại của một món đồ cổ, là vô cùng dễ dàng.

Chỉ cần nhìn khí tức trên món đồ, là có thể phán đoán, món đồ này là thời Thương Chu, hay thời Chu.

Cửa hàng không nói là người ra người vào tấp nập, nhưng khách cũng không ít.

Đi đi lại lại xem xét khắp nơi, cẩn thận đánh giá, tìm kiếm bảo vật ưng ý, suy nghĩ xem món nào có thể "kiểm lậu" (hớ).

Nhưng đa số sau khi xem một lượt thì rời đi, thực sự ra tay thì vẫn rất ít.

Thỉnh thoảng, còn có một số người nước ngoài đến "kiểm lậu".

Chương 3

Dựa vào việc lừa gạt những "dương quỷ tử" này, Thẩm Hạo đã kiếm được không ít.

Năm xưa Liên quân tám nước đã cướp đi bao nhiêu bảo vật?

Không đếm xuể!

Hiện giờ Thẩm Hạo đây chỉ là lấy lại một chút lợi tức từ bọn họ mà thôi.

Không hề có chút gánh nặng tâm lý nào. "Mỗi một đồng tiền các ngươi cống hiến, đều là thêm gạch thêm ngói cho ta tu hành a ~" Thẩm Hạo thầm cảm khái.

Sau khi tiễn khách buổi sáng, Thẩm Hạo đóng cửa tiệm.

Như mọi khi, anh ra ngoài đi dạo vài giờ, điều tra động hướng của một số nhân vật quan trọng.

Hồ Bát Nhất vẫn chưa thấy đâu, có lẽ vẫn còn trong quân đội, không biết bao giờ mới rời quân ngũ chuyển nghề.

Còn về Vương Bàn Tử, Thẩm Hạo đã điều tra rồi, hai năm trước bắt đầu bày sạp ở gần Vương Phủ Tỉnh hoặc Phan Gia Viên để bán băng cát-sét ca khúc.

Chỉ là việc buôn bán cũng chẳng ra đâu vào đâu, chỉ đủ sống qua ngày, muốn tích cóp tiền thì khó thật, muốn ra ngoài ăn một bữa cũng khó mà móc tiền ra được.

Cuộc sống vẫn luôn chật vật.

Tuy nhiên, từ khi Thẩm Hạo biết mình đang ở trong một thế giới như thế nào, anh đã thường xuyên đi dạo và ghé qua ủng hộ việc làm

ăn của Vương Bàn Tử.

Cũng không cố ý làm quen một cách gượng ép, như vậy quá cứng nhắc.

Chỉ là thỉnh thoảng mua vài cái băng cát-sét, nghe nhạc, cũng coi như là ủng hộ việc kinh doanh, tạo sự quen mặt.

Cứ thế, Thẩm Hạo và Vương Bàn Tử dần trở nên quen thuộc, anh cũng đã "bắt được dây" với Bàn Tử.

Vậy thì, đợi sau khi Hồ Bát Nhất đến, khi khởi hành cuộc hành trình đạo mộ, cũng tiện thể "ké" một chuyến.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc lợi dụng sự hiểu biết của mình về cốt truyện, cứ theo cốt truyện mà đi, là có thể kiếm được rất nhiều lợi ích.

Tiết kiệm thời gian và công sức, cớ gì mà không làm chứ?

Sau bữa trưa, Thẩm Hạo liền đi dạo quanh Phan Gia Viên, ghé xem các quầy hàng, thỉnh thoảng cũng có thể "kiếm lậu" vài món, bổ sung cho cửa hàng của mình.

Sau khi đi một vòng quanh mấy con phố, không phát hiện được món hời nào, anh liền tùy ý đi dạo.

Tuy là buổi trưa, nhưng trước các quầy hàng này vẫn không ít người.

Không ít người đang đứng trước quầy hàng, cẩn thận phân biệt, thỉnh thoảng còn mặc cả với chủ quán.

Khi đi đến một chỗ râm mát dưới bóng cây, Thẩm Hạo đột nhiên nghe thấy một tiếng rao quen thuộc. "Đến xem, đến xem nào ~" "Vương Kiệt Thực, Tạ Lỵ Tư a ~" "Ca vương Hồng Kông, Đài Loan a ~ Đàm Vịnh Lân, Lâm Tử Tường a ~" "Không chỉ trong nước, còn

có cả nước ngoài nữa a ~" "Cái gì mà Michael Jackson, Diana, Billy Joel gì đó cũng có a ~, muốn nghe thì mau đến mua đi nào ~~" Giọng của Bàn Tử, cực kỳ dễ nhận biết, vang lên bên tai Thẩm Hạo.

Anh nhìn về phía trước, quả nhiên thấy dưới bóng cây phía trước, một gã Bàn Tử ăn mặc thời thượng đang đẩy chiếc xe ba bánh nhỏ, ra sức rao hàng.

Đáng tiếc là chẳng có mấy người mua.

Hắn ta ăn mặc sặc sỡ, trên mặt còn đeo một cái kính râm to bản nhái hàng nhập khẩu từ Mỹ, đội mũ cao bồi.

Những băng cát-sét của hắn đều là hàng lậu, hàng nhái, so với bản chính thì chất lượng kém hơn nhiều, nhưng được cái rẻ, nên vẫn bán được.

Thẩm Hạo đi tới, chào hỏi: "Bàn Tử, hôm nay làm ăn thế nào rồi?" "Ối, Thẩm gia đó à, haizz, cũng tàm tạm thôi, chỉ đủ kiếm tiền đắp đổi qua ngày, muốn phát tài thì chỉ có mơ thôi ~" Bàn Tử nói. "Thẩm gia, ngài xem xem, có món nào ưng ý không, cũng ủng hộ chút việc làm ăn của Bàn Tử tôi với ~" "Được thôi, tôi xem xem." Thẩm Hạo cười nói.

Anh lật xem đống băng cát-sét, chọn hai hộp băng của ca sĩ Mỹ.

Một của Michael Jackson, một của Diana Ross.

Đều là những ca sĩ rất nổi tiếng ở Mỹ trong hai năm nay.

Đặc biệt là Michael Jackson, Thẩm Hạo càng thích hơn.

Đáng tiếc là ở kiếp trước anh ấy đã mất quá sớm, rất đáng tiếc.

Sau khi trò chuyện vài câu, Thẩm Hạo liền rời đi.

Trở về nhà, Thẩm Hạo suy nghĩ về con đường phía trước.

Tu vi đã gần đạt đến cực hạn của Luyện Khí, tiếp theo, phải Trúc Cơ thôi.

Chỉ là, Trúc Cơ này lại chia thành thượng, trung, hạ tam đẳng, Thẩm Hạo tự nhiên nhắm đến thượng đẳng. "Xem ra, phải đi Mao Sơn một chuyến, nhanh chóng thụ lục, trở về sư môn rồi." "Tán tu vẫn là quá khó, có sư môn làm chỗ dựa, vấn đề gì cũng có thể giải quyết!" "Nếu đã như vậy, thì hai ngày nữa lên đường thôi, nên sớm không nên muộn!" Thẩm Hạo hạ quyết tâm, liền bắt đầu thu dọn, cất giữ độ điệp, lệnh bài và các vật phẩm khác mà cha để lại.

Hai ngày sau, Thẩm Hạo dán một tấm bảng lên cửa tiệm, thông báo rằng mình sẽ tạm thời đóng cửa một thời gian.

Sau đó liền lên đường đi Mao Sơn.

Mao Sơn nằm ở phía tây nam tỉnh Tô Châu, thuộc núi Cú Khúc của Cú Dung, là phúc địa đệ nhất của Đạo giáo.

Theo ghi chép trong 《Lương Thư - Đào Hoằng Cảnh Truyện》: "Dưới ngọn núi này là động thứ tám, tên là Kim Đàn Hoa Dương Chi Thiên, chu vi một trăm năm mươi dặm.

Xưa kia vào thời Hán có ba vị Mao Quân ở Hàm Dương đắc đạo, đến đây chưởng quản ngọn núi, nên gọi là Mao Sơn." Tam Sơn Phù Lục, Thượng Thanh Tông Đàn, lập tông ở đây.

Thẩm Hạo ngồi xe khách, chuyển chuyến mấy ngày trời, cuối cùng mới đến Mao Sơn Trấn dưới chân Mao Sơn. "Hú ~, cuối cùng cũng đến rồi, mấy ngày nay thật sự mệt chết tôi rồi!" Thẩm Hạo thở dài nói.

Trên Mao Sơn, cảnh sắc quả thật tú lệ.

Chỉ là, lại không thấy nhiều bóng người.

Thẩm Hạo men theo bậc đá lên núi, từng bậc mà bước, một đường đi đến cổng đạo quán trên đỉnh núi.

Bên tai đều là tiếng chim hót, thú kêu trong rừng núi, nhưng trong

đạo quán phía trước, lại không nghe thấy tiếng người nào.

Bước vào trong cổng núi, mới thấy mấy đạo đồng trong đại điện. "Kính chào cư sĩ, xin hỏi cư sĩ có phải đến dâng hương không?" Đạo đồng thấy Thẩm Hạo bước vào, liền tiến lên hỏi.

Thẩm Hạo chắp tay hành lễ, nói: "Tôi tên là Thẩm Hạo, cha tôi Thẩm Duệ vốn cũng là đệ tử Mao Sơn, trước khi mất đã dặn tôi đến nhận sư môn, không biết Chưởng môn Chân nhân có ở đây không?

Xin phiền thông bẩm." "A?

Được rồi, Chưởng môn Chân nhân đang tĩnh tu ở hậu điện, bần đạo sẽ đi bẩm báo ngay, cư sĩ xin đợi một lát." Đạo đồng hơi sững sờ, sau đó nói.

Trong tầm mắt Thẩm Hạo, cậu ta nhanh chóng đi về hậu điện.

Không lâu sau, một lão đạo tóc râu bạc phơ, sắc mặt hồng nhuận, từ sau điện bước ra, còn đạo đồng vừa nãy thì đi theo sau ông ta.

Ông ta vừa nhìn thấy Thẩm Hạo, lập tức mắt sáng lên, dường như có chút vui mừng.

Ông ta đi đến trước mặt Thẩm Hạo hỏi: "Hài tử, con chính là con trai của Thẩm Duệ sư điệt sao?

Tốt, quả nhiên giống hệt như đúc từ một khuôn ra vậy!" "Kính chào Chân nhân, vãn bối Thẩm Hạo, gia phụ chính là Thẩm Duệ." Thẩm Hạo cung kính đáp. "Hài tử tốt, quả nhiên không tầm thường, lại đây, theo ta." Nói xong, lão đạo liền kéo tay Thẩm Hạo, đưa anh vào tĩnh thất ở hậu điện. "Lão đạo Vân Hi, hiện là Chưởng môn Mao Sơn Thượng Thanh phái." "Ai, Thẩm Duệ sư điệt, đã mấy chục năm không gặp rồi, cha con hiện tại vẫn ổn chứ?" "Bẩm Chân nhân, phụ thân đã qua đời hơn hai năm rồi." Thẩm Hạo đáp. "Ai." Vân Hi Chân nhân thở dài, "Vậy mà đã ra đi rồi sao?

Thế sự vô thường a!" "Năm xưa cha con, cũng là đệ tử kiệt xuất của Mao Sơn ta, đáng tiếc trời ganh ghét anh tài." "Chân nhân, người có thể kể cho con nghe về chuyện của phụ thân năm xưa được không?

Người chưa bao giờ nhắc đến với con." Thẩm Hạo hỏi. "Ừm, ta thấy khí tức toàn thân con viên mãn, chắc là Luyện Khí đã có thành tựu rồi, sắp Trúc Cơ rồi phải không?" Vân Hi Chân nhân hỏi. "Pháp nhãn Chân nhân như đuốc, vãn bối hiện nay đã Luyện Khí tầng mười hai viên mãn, chỉ chờ Trúc Hạ Đạo Cơ." Thẩm Hạo nói.

Chương 4

"Ồ?" Vân Hi Chân nhân mắt sáng lên, kinh ngạc nói, "Luyện Khí tầng mười hai?" "Tốt, không ngờ con lại có thiên phú như vậy, xem ra là đã kế thừa thiên tư của cha con, thậm chí còn hơn thế nữa!

Tốt ~" "Con có biết, cảnh giới Luyện Khí tầng mười hai này, có ý nghĩa gì không?

Đó là cảnh giới mà từ xưa đến nay, rất ít người tu thành, về cơ bản đều là Luyện Khí tầng mười là đã đột phá Trúc Cơ." "Luyện Khí tầng mười hai, căn cơ viên mãn, thành tựu tương lai bất khả hạn lượng a ~" Vân Hi Chân nhân cảm khái. "Cha con có để lại di ngôn gì không?" "Phụ thân ra đi đột ngột, không để lại nhiều di ngôn, chỉ dặn con đến Mao Sơn nhận sư môn, để lại một số di vật rồi mất." Thẩm Hạo đáp. "Ai ~, thiên mệnh là vậy, biết làm sao đây!" Vân Hi Chân nhân cảm thán. "Nếu đã vậy, lão đạo ta sẽ thu con vào môn hạ, con có thiên phú như thế, tuyệt đối không thể lãng phí, không biết con có bằng lòng không?" Vân Hi Chân nhân hỏi. "Đương nhiên bằng lòng, đệ tử bái kiến sư phụ!" Thẩm Hạo lập tức đáp lời. "Ừm, tốt, từ hôm nay trở đi, con chính là đệ tử môn hạ của ta." "Hôm nay con cứ nghỉ ngơi một đêm trên núi, ngày mai ta sẽ đưa con đi bái kiến tổ sư, tiện thể làm lễ thụ lục cho con." Sau đó, Vân Hi Chân nhân lại kéo Thẩm Hạo trò chuyện.

Khi biết Thẩm Hạo từ khi tu hành đến nay, mới chỉ hơn hai năm rưỡi, vậy mà đã Luyện Khí tầng mười hai đại viên mãn.

Điều này khiến ông ta kinh ngạc đến mức suýt rớt hàm. "Thật không tầm thường, xem ra đệ tử này của ta đúng là một hạt giống tu đạo, trời cao có phúc a, không được, ta phải nhanh chóng đi chuẩn bị

nghi thức thụ lục, vẫn là phải thu vào môn hạ càng sớm càng tốt ta mới yên tâm!" Vân Hi Chân nhân gọi đạo đồng đến, sắp xếp chỗ ở cho Thẩm Hạo, đồng thời dặn các đạo đồng môn hạ đi chuẩn bị kiếm, lệnh, ấn, cờ và các vật phẩm khác sẽ dùng trong lễ thụ lục, rồi vội vàng đi thông báo cho mấy vị sư đệ.

Ông gọi hai vị sư đệ là Thường Diệu Chân nhân và Linh Quang Chân nhân.

Ba người họ trấn giữ Mao Sơn sơn môn, bình thường sẽ không ra ngoài.

Vân Hi Chân nhân gọi hai vị sư đệ đến, để họ làm Giám Độ Sư và Bảo Cử Sư, còn mình làm Truyền Độ Sư.

Thường Diệu Chân nhân và Linh Quang Chân nhân vừa đến chỗ Vân Hi Chân nhân, đã thấy ông mặt mày hồng hào, khóe miệng còn treo một nụ cười.

Linh Quang Chân nhân thấy vậy, liền hỏi: "Sư huynh tìm chúng tôi có chuyện gì sao?

Sao thấy huynh mặt mày hồng hào vậy?

Chẳng lẽ có chuyện gì tốt sao?" Thường Diệu Chân nhân cũng nói: "Đúng vậy, sư huynh bộ dạng này của huynh, đã bao nhiêu năm không thấy rồi." "Ha ha ~, đương nhiên là có chuyện đại sự tốt rồi, tìm các đệ đến, chính là để nghị sự việc này." Vân Hi Chân nhân cười nói. "Ồ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lại có thể khiến sư huynh vui mừng đến thế?" Thường Diệu Chân nhân hỏi. "Các đệ còn nhớ Thẩm Duệ sư điệt không?" Vân Hi Chân nhân không trả lời, mà hỏi ngược lại. "Thẩm Duệ sư điệt?

Nói đến thì, đã nhiều năm không gặp rồi phải không?

Cũng không biết hiện tại thế nào rồi?" "Năm đó sau khi lập quốc, uy khấu không từ bỏ ý định vong ta, phái Âm Dương Sư muốn cắt đứt Long Mạch an lạc của ta, vẫn là Thẩm sư điệt ra tay, cùng với nhiều đồng đạo khác, phá tan âm mưu của uy khấu.

Chỉ đáng tiếc, nhất thời không đề phòng, trúng phải ám toán của gian thần, căn cơ bị hủy, đành phải xuống núi, trở lại làm người thường, nhiều năm như vậy, cũng không liên lạc gì, ai ~" Linh Quang Chân nhân tiếc nuối nói. "Ai, vận mệnh vô thường a, Thẩm Duệ sư điệt, đã thọ chung chính tẩm rồi, hôm nay, chính là con trai hắn Thẩm Hạo đến sơn môn," Vân Hi Chân nhân nói, "Tuổi còn trẻ, nhưng đã tu luyện đạt Luyện Khí tầng mười hai, thiên tư tuyệt thế." "Thẩm Duệ sư điệt trước khi mất, dặn hắn về Mao Sơn nhận sư môn, chắc hẳn cũng là nhìn ra thiên phú trác tuyệt của hắn, không nỡ để nó bị mai một." "Sư điệt đã đi rồi sao?" Thường Diệu và Linh Quang hai người đều lắc đầu. "Thật không ngờ, con trai của sư điệt, lại có thiên phú như vậy." "Hiện nay trên núi lại không có đệ tử thích hợp có thể thu làm đồ đệ, xem ra, lần này là sư huynh hời rồi ~" Thường Diệu Chân nhân có chút "nóng mắt" mà nói. "Ha ha, cũng là do sư huynh ta vận khí tốt, gặp được đứa con này trước." "Lần này gọi các đệ đến chính là muốn hai vị sư đệ đảm nhiệm Giám Độ Sư và Bảo Cử Sư cho Thẩm Hạo, ngày mai sẽ chuẩn bị nghi thức thụ lục, thu hắn vào môn hạ." Vân Hi Chân nhân cười nói. "Tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, một hạt giống tu đạo như vậy, thật sự không nên chậm trễ, thu nhận càng sớm càng tốt mới là chính đạo." Thường Diệu và Linh Quang Chân nhân đều gật đầu đồng tình. "Nếu đã vậy, thì làm phiền hai vị sư đệ mau đi chuẩn bị đi, sư huynh ta đều sắp không chờ nổi nữa rồi." Vân Hi Chân nhân vuốt râu nói.

Lời này vừa nói ra, khiến Thường Diệu và Linh Quang hai vị Chân nhân cười phá lên.

Sau đó, họ liền đi chuẩn bị.

Trong khách phòng, Thẩm Hạo không vội tu hành.

Anh lúc này ở cảnh giới Luyện Khí, đã tu đến viên mãn.

Anh chỉ nhắm mắt điều tức, bình tâm tĩnh khí, tĩnh lặng chờ đợi lễ thụ lục ngày mai.

Buổi chiều, có đạo đồng mang đến hai bộ đạo bào, một bộ đạo bào màu huyền (đen), là để mặc thường ngày.

Đồng thời dặn dò Thẩm Hạo, trong nghi thức thụ lục ngày mai, phải mặc đạo bào, nghi biểu đoan trang.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai. 4 giờ sáng, các đạo sĩ trong đạo quán đã thức dậy bắt đầu làm khóa công buổi sáng.

Thẩm Hạo cũng dậy luyện tập một lượt. 8 giờ sáng, đạo đồng dẫn Thẩm Hạo đến Tổ Sư Điện.

Ở vị trí trên, ba vị Chân nhân do Vân Hi dẫn đầu, đang đứng dưới tượng tổ sư chờ đợi.

Ngoài ra còn có mấy vị đạo đồng đứng bên cạnh phục thị.

Vân Hi Chân nhân thấy Thẩm Hạo đến, liền mở miệng nói: "Thẩm Hạo, lại đây, quỳ bái tổ sư!" Thẩm Hạo vô cùng cung kính tam bái cửu khấu, quỳ trước bài vị tổ sư.

Dưới sự dẫn dắt của ba vị Chân nhân, anh phát Tam Quy, Cửu Giới, Thập Nhị Nguyện. 「Tam Quy」 tức quy y Thái Thượng Vô Cực Đại Đạo Nguyên Thủy Thiên Tôn (Đạo Bảo), Tam Thập Lục Bộ Tôn Kinh Lục Bảo Thiên Tôn (Kinh Bảo), Huyền Trung Đại Pháp Tông Sư Đạo Đức Thiên Tôn (Sư Bảo), gọi tắt là 「Đạo, Kinh, Sư」 Tam Bảo. 「Cửu Giới」 tức Một là khắc cần, yêu nước giữ pháp, là

Niệm Chân Giới; Hai là kính nhường, hiếu kính phụ mẫu, là Sơ Chân Giới; Ba là bất sát, từ bi cứu chúng sinh, là Trì Chân Giới; Bốn là bất dâm, giữ thân chính trực, là Thủ Chân Giới; Năm là bất đạo, khuyến nghĩa tổn kỷ, là Bảo Chân Giới; Sáu là bất sân, hung dữ lấn người, là Tu Chân Giới; Bảy là bất trá, nịnh nọt hại thiện, là Thành Chân Giới; Tám là bất kiêu, kiêu ngạo khinh thường chân lý, là Đắc Chân Giới; Chín là bất nhị, phụng đạo chuyên nhất, là Đăng Chân Giới.

Thập Nhị Nguyện, tức Một nguyện Càn Khôn minh tác; Hai nguyện Khí tượng thanh viên; Ba nguyện Chủ công khang thái; Bốn nguyện Dung hiệp bát duyên; Năm nguyện Thiên thùy cam lộ; Sáu nguyện Địa phát tường yên; Bảy nguyện Tứ thời thuận tự; Tám nguyện Vạn vật sinh toàn; Chín nguyện gia đình hiếu đễ; Mười nguyện quốc phú tài hiền; Mười một nguyện lục sinh thụ phúc; Mười hai nguyện chính giáo hưng hành.

Tam Quy, Cửu Giới, Thập Nhị Nguyện hoàn tất.

Vân Hi Chân nhân thân mặc pháp bào, bước lên pháp đàn, trầm giọng hô: "Đệ tử Mao Sơn đời thứ một trăm ba mươi hai Thẩm Hạo, hôm nay nhập đạo, đệ tử Vân Hi, lĩnh Thượng Thanh Đại Động Kinh Lục, thông cáo tổ sư, vì đệ tử Thẩm Hạo thụ lục thỉnh phong!" Nói rồi, ông đốt hương trước bàn thờ tổ sư, sau đó cầm bút viết tên Thẩm Hạo, cơ quan, sinh thần bát tự và các thông tin khác lên sách vàng, rồi đốt cháy.

Sau đó, một luồng thanh hương bay thẳng lên chín tầng trời, trong chốc lát, hương hỏa trong toàn bộ Tổ Sư Điện mịt mờ.

Không khí trở nên tĩnh mịch và thần thánh, các bài vị tổ sư trên đài dường như phát sáng, như thể thần linh đích thân giáng lâm, nhìn chằm chằm Thẩm Hạo ở dưới đài.

Thẩm Hạo trực giác cảm thấy, trong các bài vị tổ sư phía trên,

dường như có từng đạo ánh mắt đang nhìn mình.

Các loại thần dị này khiến những đạo đồng chưa nhập đạo đang phục thị xung quanh trong lòng không ngừng cảm thán thần dị.

Đạo môn thụ lục, không phải là tùy tiện tiến hành được, tùy ý làm một trận pháp sự là nghĩ có thể được.

Điều này cần phải có cao công thực sự có công lục thiên đình, đạo hạnh tinh thâm chủ trì, mới có thể thực sự cáo lên chín tầng trời, biến tuân tam giới tổ sư, nhận được sự công nhận của thiên đình và tổ sư, mới giáng xuống đạo lục và đạo hiệu.

Mao Sơn hiện nay, có thể nói là nhân đinh điêu linh (người thưa thớt).

Không chỉ Mao Sơn, mà Long Hổ Sơn, Các Tạo Sơn, cùng với các phái Đạo môn khác, cũng đa số đều như vậy.

Nhiều năm kháng chiến, đạo sĩ xuống núi, sau khi thắng lợi, những chân nhân có đạo trở về thì rất ít, đa số đã hy sinh trên chiến trường.

Và sau này, lại gặp phải thiên tai, mười năm động loạn, có thể giữ được truyền thừa đã là rất tốt rồi.

Có không ít đạo quán vốn dĩ nhân đinh không hưng thịnh, trực tiếp bị đứt truyền thừa.

Cuối Thanh triều, Chính Nhất phái thụ lục đã đứt đoạn liên tục, sau đó cho đến hiện tại, vẫn chưa khôi phục lại được.

Chỉ thấy, bài vị tổ sư trên cung đài, liên tiếp phóng ra kim quang, chói mắt đến mức người ta không thể mở mắt ra được.

Một đạo thanh quang từ trời giáng xuống, rơi lên người Thẩm Hạo, ngay sau đó, một đạo đạo lục vừa phức tạp vừa đơn giản, quấn quýt đan xen, từ từ hạ xuống, chìm vào mi tâm Thẩm Hạo.

Đạo lục biến mất, chỉ lóe lên ở mi tâm, để lại một dấu ấn mờ nhạt khó nhận ra.

Đến đây, lễ thụ lục đã hoàn thành, Thẩm Hạo cũng coi như đã ghi danh thiên tào, là người có chính thức thần chức thần vị rồi.

Không chỉ phía trên có các tổ sư thiên đình che chở, mà ngay cả phía dưới, lại càng có các tổ sư địa phủ tương trợ.

Chương 5

Trên dưới đều có người, bối cảnh thông thiên, chính là cứng rắn như vậy!

Mà lúc này vẫn chưa xong, lại có một đạo kim quang giáng xuống, ban cho Thẩm Hạo đạo hiệu và chức lục.

Đạo hiệu "Hạo Dương".

Thẩm Hạo vừa nhập đạo, lần đầu thụ lục, được ban "Thái Thượng Tam Ngũ Đô Công Kinh Lục", gọi tắt là "Đô Công Lục".

Đồng thời được ban chức lục của đạo quán, là "Tòng Thái Cực Cung tuyển Tiến sĩ Ngũ Lôi Viện Hữu Phán Quan kiêm Đồng Cán Lôi Đình Đô Ti Sự".

Đợi dị tượng biến mất, Vân Hi Chân nhân từ tay đạo đồng bên cạnh, lấy ra nhiều khí cụ, phát cho Thẩm Hạo.

Trong đó có: Lục bài, Đạo ấn, Pháp ấn, Sư bảo, Triêu hốt, Thiên Hoàng hào lệnh, Đả Quỷ trượng, Đào Mộc kiếm... v.v.

Ngoài ra, còn có bốn bộ quần áo, hai bộ thanh bào, hai bộ hoàng bào, thanh bào trước là dùng mặc thường ngày, hoàng bào sau là dùng khi khai đàn làm phép.

Đạo môn phát triển đến hiện tại, các loại khí cụ, nghi thức v.v., đều đầy đủ, mỗi thứ một công dụng.

Trong đó còn có một khối Lục bài, đại diện cho thân phận Thẩm Hạo.

Mặt trước khắc 'Thái Cực Cung tuyển Tiến sĩ Ngũ Lôi Viện Hữu Phán Quan kiêm Đồng Cán Lôi Đình Đô Ti Sự'; mặt sau khắc hai chữ 'Hạo Dương'.

Cái trước đại diện cho đạo quan thụ lục, cái sau thì đại diện cho đạo hiệu.

Thẩm Hạo nhận lấy tất cả khí vật, sau khi nghi thức kết thúc thì mang về sương phòng nơi mình ở.

Lễ thụ lục hoàn thành, Thẩm Hạo coi như đã chính thức nhập Đạo môn, trở thành một đệ tử Đạo môn.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Thẩm Hạo liền một lần nữa đến chỗ Vân Hi Chân nhân.

Với tư cách là sư phụ của Thẩm Hạo, thì đương nhiên có vấn đề gì cũng phải tìm sư phụ rồi.

Tu vi của Thẩm Hạo hiện nay, đã đạt đến ngưỡng Trúc Cơ, đang muốn thỉnh sư phụ chỉ điểm đây.

Vừa mới đến bên ngoài tĩnh thất nơi Vân Hi Chân nhân tọa thiền, đã nghe thấy tiếng Vân Hi Chân nhân. "Hạo Dương, vào đi." Thẩm Hạo nghe vậy, đẩy cửa bước vào.

Sau khi bái một bái, Thẩm Hạo cung kính nói: "Sư phụ, đệ tử có vấn đề trong tu hành muốn thỉnh giáo." "Ừm, là về việc Trúc Cơ phải không?

Tu vi của con hiện giờ đã ở cực hạn Luyện Khí, chỉ chờ Trúc Cơ thôi." Vân Hi Chân nhân nói. "Xin sư phụ chỉ điểm." Thẩm Hạo cung kính nói. "Pháp Trúc Cơ, từ khi đạo tu hành Luyện Khí thịnh hành, tiền nhân đã sáng tạo ra ba loại pháp Trúc Cơ, lần lượt tương ứng với Thượng, Trung, Hạ tam thừa." "Trong đó Thượng pháp, có một Thiên Mệnh chi pháp, trắc bặc thiên mệnh, sau khi tu hành, có thể cảm ngộ được thiên mệnh huyền diệu của bản thân." "Nếu lấy thiên mệnh làm hạt nhân để Trúc Cơ, thì có thể đặt nền móng kiên cố nhất, có lợi rất lớn cho việc tu luyện về sau." "Chỉ là pháp này gian nan, người không

có thiên tư tuyệt thế khó mà tu thành." "Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp, huyền diệu khó lường, cần cảm ngộ thiên mệnh trong cõi u minh." "Nhưng không phải ai cũng có thể Thiên Mệnh Trúc Cơ, thông thường mà nói, người có mệnh cách càng cường hoành, càng dễ dàng nhìn rõ mệnh cách của bản thân." "Tuy rằng ai cũng có mệnh cách, nhưng mạnh yếu lại khác biệt một trời một vực." "Chỉ riêng điểm này đã làm khó không biết bao nhiêu anh tài." "Phép này không chỉ khó, mà còn tốn thời gian, nếu cứ mãi không cảm ngộ được thiên mệnh, chỉ tổ hao phí thời gian vô ích." "Dù cho đã cảm ngộ được thiên mệnh, muốn lấy đó làm hạch tâm để chú tạo đạo cơ cũng vô cùng khó khăn." "Trong nghìn năm qua, không biết bao nhiêu người đã mắc kẹt ở bước này, lãng phí thời gian, bị các tu sĩ cùng thế hệ vượt qua." "Bởi vậy, mới diễn sinh ra loại Trúc Cơ chi pháp thứ hai." "Cũng có thể gọi là Địa Bảo Trúc Cơ!" "Tu sĩ căn cứ thiên mệnh mà mình cảm ứng được, lựa chọn thiên tài địa bảo tương thích để Trúc Cơ." "Phép này tuy không mạnh bằng Thiên Mệnh Trúc Cơ, nhưng cũng là một loại Trúc Cơ chi pháp cực kỳ ưu tú." "Đây là Trung pháp, đạo cơ được chú tạo cũng có căn cơ hùng hậu, cơ sở vững chắc." "Còn về Hạ pháp cuối cùng, chính là trực tiếp dùng pháp lực của bản thân ngưng tụ đạo cơ, không phối hợp thiên mệnh hay thiên tài địa bảo, trực tiếp chú thành đạo cơ." "Phép này yếu nhất, nhưng cũng là dễ nhất." "Đại đa số tu sĩ phổ thông trên thế gian đều sử dụng phép này." Nghe Sư phụ Vân Hi Chân Nhân giảng giải, Thẩm Hạo đã hiểu rõ hơn về Trúc Cơ chi pháp.

Y không ngờ, việc Trúc Cơ này lại có nhiều khúc mắc đến vậy.

Điểm này trong truyền thừa mà phụ thân y để lại không hề nhắc đến, có lẽ là chưa kịp lưu lại đã vội vã qua đời rồi.

E rằng ngay cả bản thân người cũng không lường trước được điều này.

Tiếp đó, lại nghe Sư phụ Vân Hi Chân Nhân nói: "Trong ba pháp

Trúc Cơ này, Thượng pháp Thiên Mệnh Trúc Cơ là ưu việt nhất." "Đồ nhi có thể thử trước, nếu thành công thì đương nhiên là tốt nhất!" "Thật sự không được, thì chỉ đành dành thời gian tìm kiếm thiên tài địa bảo thích hợp để tiến hành Địa Bảo Trúc Cơ bậc nhất." "Còn về Hạ pháp Trúc Cơ phổ thông, vi sư không kiến nghị!" "Thành tựu có hạn, chỉ tổ lãng phí thiên tư trời phú của con!" "Vâng, Sư phụ, đệ tử cũng muốn chọn Thượng pháp Thiên Mệnh Trúc Cơ!" Thẩm Hạo trầm giọng nói.

Có ngoại quải ngộ tính nghịch thiên, y tin rằng một chút Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp nhỏ bé này chắc chắn không thể làm khó y.

"Ừm, có suy nghĩ là tốt." Vân Hi Chân Nhân gật đầu, sau đó, lấy một khối ngọc giản từ bên cạnh đưa cho Thẩm Hạo.

"Đây là Trắc Bặc Thiên Mệnh chi pháp, con cầm lấy tu luyện cho tốt, đợi sau khi cảm ngộ được thiên mệnh thì đến tìm ta." "Bên ta sẽ giúp con tìm xem có thiên tài địa bảo nào thích hợp không, chúng ta chuẩn bị hai phương án, đồng thời tiến hành, cũng tránh hao phí thời gian vô ích." "Tạ Sư phụ!" Thẩm Hạo nhận lấy ngọc giản, bái tạ nói.

"Hiện tại con vẫn chưa có Linh Thức, chỉ cần đặt ngọc giản lên trán, rồi vận chuyển tinh thần, là có thể xem được nội dung bên trong ngọc giản." Vân Hi Chân Nhân dặn dò.

"Vâng, Sư phụ." Cầm ngọc giản, Thẩm Hạo trở về phòng, ngồi khoanh chân trên giường, đặt ngọc giản lên trán.

Sau đó, vận chuyển tinh thần, lực tinh thần trong não hải tức thì hoạt bát lên.

Từ giữa trán xuyên ra, chui vào ngọc giản.

Lập tức, Trắc Bặc Thiên Mệnh chi pháp được ghi lại trong ngọc giản liền tiến vào thức hải của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo từng chữ từng câu mặc niệm phân tích thiên Trắc Bặc Thiên Mệnh chi pháp này trong thức hải.

Pháp tính toán này viết rất trực bạch, mỗi bước nên làm thế nào đều rõ ràng, chỉ cần làm theo từng bước là có thể hoàn thành.

Ngộ tính nghịch thiên được kích hoạt, y rất dễ dàng lĩnh ngộ được thiên Trắc Bặc Thiên Mệnh chi pháp này.

"Loại Trắc Toán Thiên Mệnh chi pháp này, về bản chất thì thực ra vẫn là xem vận khí, chứ không phải mệnh cách." "Vận khí tốt, dù mệnh cách không mạnh, cũng vẫn có thể cảm ngộ được." "Còn nếu vận khí kém, mệnh cách có tốt đến mấy cũng chưa chắc đã hữu dụng." Thẩm Hạo hít sâu mấy hơi, điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Sau đó, y theo pháp môn trong đó, bắt đầu cảm ngộ thiên mệnh của mình.

Rất nhanh, tinh thần Thẩm Hạo chợt chấn động, trong lúc mơ hồ, y tiến nhập một trạng thái huyền diệu khôn cùng.

Dường như đã đi tới một không gian vô danh.

Thẩm Hạo nhìn quanh một lượt.

Bỗng nhiên, một vầng mặt trời bay ngang trời, chiếu rọi khắp tám phương.

Chỉ là, vầng mặt trời này lại không phải là mặt trời quang minh tầm thường.

Mà là một màu đen kịt, một vầng ám nhật.

"Ta lại có mệnh cách như thế này sao?

Điều này đại biểu cho cái gì?" Thẩm Hạo nhìn dị tượng mệnh cách của mình, trong lòng khá là khó hiểu.

Thế nhưng, sau khi ý niệm như vậy nảy ra trong lòng Thẩm Hạo,

y liền trực tiếp từ trạng thái huyền diệu khôn cùng kia thoát ra, rời khỏi không gian mệnh cách đó, ý thức trở về bản thể.

Vầng ám nhật trước mắt biến mất.

Muốn lại tiến vào trạng thái đó thì không được nữa.

“Xem ra quả nhiên là nhờ vận khí...

Cũng may vận khí của ta không tệ, một lần đã khiến mệnh cách hiển hiện ra, hơn nữa còn rất rõ ràng.” Nhìn đồng hồ, đã trôi qua một giờ rồi.

Xem ra, trong trạng thái huyền diệu kia, Thẩm Hạo đã chìm đắm không ít thời gian.

“Nếu đã cảm ngộ được mệnh cách, vậy thì việc này không nên chậm trễ, mau chóng đi tìm Sư phụ lấy Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp rồi nói, trước tiên thử xem có thành công được không!” Thẩm Hạo chỉnh lý lại quần áo, một lần nữa đến chỗ Vân Hi Chân Nhân.

“Đồ nhi, con sao lại tới đây nữa rồi, chẳng lẽ có nghi vấn gì sao?” Vân Hi Chân Nhân hỏi.

“Sư phụ, đệ tử đã nhìn rõ mệnh cách của mình, hiện tại muốn thỉnh Sư phụ ban Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp!” Thẩm Hạo cười nói.

“Cái gì?” Vân Hi Chân Nhân tức thì trừng lớn đôi mắt, lời của Thẩm Hạo khiến người kinh ngạc lớn.

“Nhanh như vậy đã nhìn rõ mệnh cách rồi sao?” “Ha ha ha ~!

Không hổ là đồ nhi của ta, thiên tư quả nhiên cường đại.” “Trong lịch sử, những người trắc bặc thiên mệnh kia, không ai có thể so sánh với con, bọn họ nhanh nhất cũng mất ba ngày mới nhìn rõ mệnh cách của mình!” Vân Hi Chân Nhân không tiếc lời khen ngợi, một trận tán

thưởng Thẩm Hạo.

“Phải rồi, không biết rốt cuộc con là mệnh cách gì?” Vân Hi Chân Nhân hỏi.

“Theo đệ tử thấy, là một vầng ám nhật!” Thẩm Hạo đáp.

“Ám nhật?

Mặt trời bóng tối?” Vân Hi Chân Nhân nghe vậy, nhíu mày, âm thầm suy tính.

Chỉ là suy tính nửa ngày trời, chẳng tính ra được điều gì, tất cả đều mơ hồ, không nhìn rõ bất cứ điều gì.

“Thật là kỳ lạ ~” Không tính ra kết quả, Vân Hi Chân Nhân đành phải từ bỏ.

“Thiên tài địa bảo liên quan đến ám nhật, e rằng không dễ tìm rồi!” “Ngày nay thiên địa đang ở thời Mạt Pháp, rất nhiều thiên tài địa bảo sớm đã tuyệt tích, lần này e rằng khó khăn rồi!” Vân Hi Chân Nhân lại nhíu mày.

Nếu Thiên Mệnh Trúc Cơ không thành, lại không tìm được thiên tài địa bảo phù hợp, chẳng lẽ chỉ có thể Trúc Cơ phổ thông thôi sao?

Chương 6

Như vậy quá lãng phí tư chất rồi!

“Thôi vậy, chỉ đành ký thác hy vọng vào Hạo Dương, hy vọng con bé có thể Thiên Mệnh Trúc Cơ thành công vậy ~” Vân Hi Chân Nhân lại lấy ra một khối ngọc giản, đưa cho Thẩm Hạo.

“Đây là Thiên Mệnh Trúc Cơ pháp.

Người dùng Thiên Mệnh Trúc Cơ, đối với đạo Thiên Cơ Trắc Toán đều có thiên phú cực mạnh!” “Mà Thiên Mệnh Đạo Cơ cũng có gia trì cực lớn đối với Thiên Cơ Trắc Toán, tương lai con có thể tu hành nhiều về phương diện này.” Sau đó, người lại lấy ra một ít đan dược, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhận lấy ngọc giản và đan dược, một lần nữa bái tạ, sau đó, lại trở về phòng mình.

Sau khi ngồi khoanh chân, Thẩm Hạo cẩn thận tham ngộ Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp.

Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp, lấy thiên mệnh của bản thân làm hạch tâm, để chú tạo đạo cơ, trở thành đạo cơ mà mình muốn tu hành.

Trọng tâm là ứng dụng thiên mệnh.

Mệnh cách của một người, ở một mức độ nào đó, cũng đại biểu cho sứ mệnh mà y sẽ thực hiện trong tương lai.

Chỉ là, không phải ai cũng có thể hoàn thành sứ mệnh này.

Những người như vậy, về cơ bản, vạn người khó tìm được một.

Thẩm Hạo nhờ vào ngộ tính nghịch thiên của mình, rất nhanh đã lĩnh ngộ hoàn toàn Thiên Mệnh Trúc Cơ pháp này.

“Mệnh cách của ta đã rõ, chính là ám nhật mệnh cách, tiếp theo, chỉ cần trực tiếp lấy đó làm hạch tâm, chú tạo đạo cơ là được.” Thẩm Hạo nhanh chóng tiến nhập trạng thái bế quan, bắt đầu tu hành Thiên Mệnh Trúc Cơ pháp.

Theo phương pháp huyền diệu kỳ dị trong pháp môn, Thẩm Hạo kết thủ ấn, dẫn đạo chân khí của bản thân vận chuyển theo một phương thức đặc biệt nào đó, cuối cùng hội tụ vào đan điền.

Rất nhanh, một vầng mặt trời màu đen hư ảnh, từ không gian kỳ dị kia hiển hiện vào trong đan điền.

Sau đó, vầng mặt trời màu đen này dần dần ngưng thực, tất cả pháp lực trong kinh mạch và đan điền đều chảy về phía mặt trời màu đen.

Dần dần biến nó thành thực thể.

Thẩm Hạo không ngừng nuốt một viên đan dược, hóa thành chân khí cuồn cuộn, hội nhập vào kinh mạch và đan điền, cuối cùng bị mặt trời màu đen hấp thu.

Cứ như vậy, đã trôi qua một ngày một đêm.

Cho đến khi mặt trời màu đen hoàn toàn ngưng kết, không còn là hư ảnh.

Ngay sau đó, chân nguyên dịch thái hải lượng lại từ mặt trời màu đen chảy ra.

Chỉ là, lúc này chân khí đã thuế biến thành chân nguyên, đây là một loại thuế biến về chất, từ thể khí nén thành thể lỏng.

Bất kể là phẩm chất hay uy lực đều tăng lên đáng kể.

Chân nguyên dịch thái từ mặt trời chảy ra, rất nhanh đã tràn đầy đan điền, sau đó chảy khắp kinh mạch toàn thân.

Tạo thành đại chu thiên tuần hoàn trong toàn thân.

Mà tất cả chân nguyên, khi lưu chuyển, lại đi qua mặt trời màu đen, một lần nữa được tôi luyện.

Chân nguyên trải qua tôi luyện không ngừng, lại biến thành một loại có màu sắc đen nhạt.

Hơn nữa trên đó còn mơ hồ có cảm giác nhảy vọt, giống như đang thiêu đốt một tầng hỏa diễm đen nhạt không ngừng bắn ra tia tia tia điện hỏa hoa.

Cứ như vậy thuận lợi, Thẩm Hạo đã hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Thật sự là thuận buồm xuôi gió, thuận lợi không gì sánh bằng.

Nếu để những người Thiên Mệnh Trúc Cơ thất bại kia biết được, e rằng sẽ ghen tị đến chết mất.

Ở chỗ bọn họ, dù cố gắng thế nào cũng không thành công Thiên Mệnh Trúc Cơ, vậy mà Thẩm Hạo chỉ tùy ý thử một lần liền thành công!

Bất quá, Thẩm Hạo chắc chắn sẽ không đi khắp nơi tuyên dương.

Mà Sư phụ Vân Hi Chân Nhân, Thường Diệu Chân Nhân, Linh Quang Chân Nhân sau khi biết được, khẳng định cũng sẽ không tuyên dương, chỉ sẽ âm thầm giữ kín bí mật.

Đây chính là hy vọng để Mao Sơn Thượng Thanh phái nhà mình một lần nữa quật khởi, đương nhiên phải bảo hộ thật tốt!

Thẩm Hạo vươn tay, phóng xuất pháp lực, chỉ thấy một đoàn pháp lực hình hỏa diễm màu đen, tụ tập trong lòng bàn tay, không ngừng thiêu đốt.

Đoàn hỏa diễm này nhiệt độ cực cao, vừa mới xuất hiện, không

khí gần lòng bàn tay liền bị nhiệt độ cao làm cho vặn vẹo, không ngừng chập chờn.

"Uy lực thật mạnh mẽ a!

Chỉ bằng một chiêu này, đã có thể xưng là vô địch rồi nha!" Thẩm Hạo cảm khái nói.

"Ta đây còn chưa học tập pháp thuật, pháp lực này của ta, e rằng đối với pháp thuật có gia thành không nhỏ!" Thẩm Hạo chú thành đạo cơ như vậy, có thể xưng là đệ nhất cùng cảnh giới, vô địch cùng thế hệ không cần phải nói, y tràn đầy tự tin.

Hơn nữa, trong truyền thừa Thiên Mệnh Trúc Cơ pháp có nói.

Sau này nếu kết thành Thượng phẩm Kim Đan, sẽ trong Kim Đan dựng dục ra Thần Thông Chủng Tử.

Chính là cái gọi là Thần Thông Chủng Tử đại Kim Đan.

Như vậy, lại là vô địch cùng cấp.

Khi ở Kim Đan cảnh giới, liền có thể sơ bộ sử dụng sức mạnh Thần Thông, so với pháp thuật mà nói, Thần Thông uy lực càng lớn, tiêu hao lại càng ít.

Cực kỳ cường đại!

Đạo cơ Trúc thành, tiếp theo, còn phải khai tịch Tử Phủ, sinh ra Linh Thức.

Như vậy, linh hồn tinh thần của tu sĩ, sẽ được thuế biến, tiến thêm một bước nữa.

Thẩm Hạo từ từ thôi động pháp lực, hội tụ về phía Nê Hoàn Cung ở đầu.

Pháp lực từ từ, nhẹ nhàng xung kích Nê Hoàn Cung, như sóng cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt, hậu kình đầy đủ, từng đợt nối tiếp

từng đợt.

Dần dần, đại môn Nê Hoàn Cung, dưới sự trùng kích của từng đợt pháp lực này, cuối cùng cũng được mở ra.

Mà vầng Thiên Mệnh ám nhật hư ảnh kia, thì phù hiện trong Tử Phủ Nê Hoàn Cung.

Một vầng mặt trời hắc ám chiếu rọi, xua tan bóng tối trong Tử Phủ.

Sau đó, linh hồn hư huyễn của Thẩm Hạo tiến nhập vào Tử Phủ, một vầng mặt trời hắc ám treo lơ lửng sau đầu.

Tử Phủ khai tịch hoàn thành, cầu nối thiên địa cũng đã quán thông.

Lần Trúc Cơ này, coi như đã toàn công.

Linh Thức sinh thành, trong lòng Thẩm Hạo sinh ra một cảm giác kỳ diệu, giờ đây không cần dùng mắt để nhìn, cũng có thể cảm nhận rõ ràng mọi vật xung quanh.

Y phóng xuất linh thức, quét qua xung quanh.

Mọi thứ trong phòng, đều rõ ràng hiện lên trong não hải, ngay cả lông tơ trên con kiến dưới đất, cũng nhìn thấy rõ ràng.

Thu hồi linh thức, bình phục tâm tư một chút, Thẩm Hạo thu công xuất quan.

Lần này, vốn dĩ chỉ nghĩ thử một chút, không ngờ lại trực tiếp Trúc Cơ thành công.

Tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Bản thân y ngộ tính nghịch thiên, lại ở Luyện Khí tầng mười hai viên mãn, với căn cơ hùng hậu như vậy, nếu còn không thể Trúc Cơ, thì thật là không có thiên lý.

Y mở cửa phòng, một lần nữa đến chỗ Sư phụ Vân Hi Chân Nhân.

Vừa mới gặp mặt, Vân Hi Chân Nhân đã lộ ra vẻ mặt không thể tin được, trừng lớn đôi mắt, miệng há hốc, động tác trên tay cũng dừng lại, dường như đã biến thành một người gỗ.

"Đây?

Đây?

Hạo Dương, con đây là?

Thiên Mệnh Trúc Cơ thành công rồi sao?" Vân Hi Chân Nhân có chút lắp bắp hỏi.

Chương 7

"Bẩm Sư phụ, quả đúng là như vậy, đệ tử may mắn, đã thành công hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ!" Thẩm Hạo cười nói.

"Ha ha ha ~, tốt quá rồi," Vân Hi Chân Nhân cười lớn sảng khoái.

Bất quá người vẫn có chút kiềm chế, âm thanh không quá lớn.

Việc này cần giữ bí mật a?

Không thể để mọi người đều biết.

Cười một lúc, Vân Hi Chân Nhân mới dừng lại, nhưng ý cười trên mặt vẫn không kìm được.

"Tốt tốt tốt!" "Nếu đã Trúc Cơ hoàn thành, vậy thì có thể đi tu luyện pháp thuật rồi." "Với tu vi và tư chất của con, việc tu luyện hẳn không khó khăn." "Đi, đi theo ta, đến Tàng Kinh Động ở hậu sơn, các pháp thuật ở đó con đều có thể xem xét tu hành." Sau đó, Vân Hi Chân Nhân kéo Thẩm Hạo, trực tiếp ẩn thân hình, ngự phong phi hành, vượt qua mấy ngọn núi, đến dưới một ngọn núi ở hậu sơn.

Thẩm Hạo theo sau Vân Hi Chân Nhân, đi tới một sơn động.

Bước vào sơn động, hai người đến trước một cánh cổng lớn.

Vân Hi Chân Nhân vung tay áo, pháp lực bắn ra, mở cánh cửa đá.

Bên trong là một thế giới khác.

Hang động rất lớn, cao vài chục trượng.

Một tòa cung điện cao mười mấy trượng, có bảy tám tầng ẩn mình trong động.

Trước điện có một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ lớn màu đỏ "Tàng Kinh Động" với nét chữ như rồng bay phượng múa.

Trước cửa điện còn có cấm chế.

Vân Hi Chân Nhân lấy ra một khối lệnh phù, đưa cho Thẩm Hạo, "Đây là Tàng Kinh Động Khai Khải Lệnh Phù, sau này, con có thể tùy thời đến đây chọn pháp thuật tu luyện." Tiếp đó, người lại lấy ra một khối lệnh phù khác, đưa cho Thẩm Hạo, "Đây là Truyền Tấn Lệnh Phù của ta, nếu có chuyện gì, con có thể thông qua phù này truyền tin cho ta." "Hoặc giả có nghi hoặc gì trong tu luyện, cũng có thể dùng phù này truyền tin hỏi, ta nhìn thấy, tự nhiên sẽ giải đáp cho con." Thẩm Hạo nhận lấy lệnh phù nói: "Tạ Sư phụ." Vân Hi Chân Nhân vung tay, cửa điện mở ra, hai người tiến vào bên trong.

"Trong Tàng Kinh Lâu này, hai tầng đầu, lần lượt đối ứng với công pháp Luyện Khí, Trúc Cơ hai cảnh giới, con có thể tùy ý xem xét, tu luyện.

Còn về phía trên, thì là các cảnh giới Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, v.v." "Từ tầng ba trở lên, đợi con tham ngộ thấu đáo các công pháp và pháp thuật phía trước, hoặc là cảnh giới đã đạt tới, rồi hãy lên cũng không muộn." "Đệ tử đã rõ, Sư phụ." Thẩm Hạo đáp.

"Ừm, con cứ ở đây trước chọn công pháp đi.

Triều Dương Tử Khí Quyết tuy không tệ, nhưng đã không theo kịp tiến độ của con nữa.

Vi sư về trước đây, có việc gì thì tìm ta sau." Vân Hi Chân Nhân nói xong, liền xoay người rời đi.

Thẩm Hạo một mình đứng ở tầng thứ nhất của Tàng Kinh Lâu.

Tầng này bày rất nhiều giá sách, trên đó là lượng lớn công pháp và pháp thuật, nhìn qua liền có đến hàng trăm nghìn loại.

Trên trần nhà, có Dạ Minh Châu sáng rực, chiếu sáng toàn bộ không gian, sáng như ban ngày.

Thẩm Hạo cũng không kén chọn, đi đến cuối bên tay trái, đây là khu vực công pháp, bày đủ các loại công pháp.

Có cái hoàn chỉnh, cũng có cái tàn khuyết không toàn.

Trừ công pháp của Mao Sơn Thượng Thanh phái, còn có không ít công pháp được thu thập từ bên ngoài.

Thẩm Hạo lần lượt tra xét tham ngộ.

Thẩm Hạo có dã tâm lớn, những công pháp này tuy có sẵn, nhưng không thể hoàn toàn phù hợp với bản thân, y muốn đi ra con đường của riêng mình.

Hiện tại, y ghi nhớ và lĩnh ngộ tất cả công pháp của những người này, sau này khi cảnh giới đủ cao, y sẽ có thể sáng tạo ra công pháp phù hợp nhất với bản thân, đến lúc đó chuyển tu, có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Bất quá, nếu có thể trực tiếp ở cảnh giới tương ứng mà sáng tạo ra công pháp của bản thân thì càng tốt.

Như vậy cũng tránh được việc trọng tu, càng có thể tận dụng tối đa thiên phú của bản thân.

Với sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, Thẩm Hạo tin rằng mình hẳn là có thể làm được.

Luyện Khí kỳ không cần phải nói, đến Trúc Cơ kỳ, liền bắt đầu có sự khác biệt.

Độ phù hợp của công pháp, ảnh hưởng rất lớn.

Hiện tại Thẩm Hạo đã tham ngộ tất cả công pháp ở đây một lượt, lĩnh ngộ chân ý trong đó.

Công pháp không ít, nhưng lại không giống như trong các tiểu thuyết tu tiên ở tiền thế, được phân loại theo thuộc tính kim mộc thủy

hỏa thổ.

Bước đầu tiên tu hành, luyện tinh hóa khí, chân khí này là do tinh khí của bản thân sinh ra.

Sau đó mới dẫn thiên địa linh khí nhập thể, mà thiên địa linh khí, đại đa số là vô thuộc tính, chỉ ở một số nơi đặc biệt mới có phân chia thuộc tính.

Mà cái thực sự quyết định thuộc tính, vẫn là công pháp tu hành, cũng như pháp thuật.

Theo phương thức vận chuyển đặc định, khi pháp lực lưu chuyển trong tĩnh mạch, mới hình thành các loại thuộc tính khác nhau.

Như thuộc tính hỏa mãnh liệt, thuộc tính băng âm hàn, thuộc tính mộc sinh cơ bừng bừng, v.v.

Xem độ phù hợp của bản thân, đây lại có một loại thuyết gọi là linh căn.

Thẩm Hạo lần lượt tra xét, ghi nhớ các loại công pháp Luyện Khí được bày ra.

Tham ngộ sự khác biệt cũng như ưu nhược điểm của các loại công pháp khác nhau.

Sự khác biệt về pháp hô hấp thổ nạp, sự khác biệt về đường vận hành chân khí.

Y ghi nhớ tất cả công pháp trong lòng.

Là một tu sĩ, khả năng ghi nhớ vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều thứ, về cơ bản chỉ cần xem một lần là sẽ không quên.

Hơn nữa, cùng với tu vi càng cao, khả năng ghi nhớ càng mạnh, cho dù là ký ức rất lâu về trước cũng có thể hồi tưởng lại.

Trước tiên ghi nhớ công pháp, sau này tự khắc sẽ có lúc dùng đến.

Sau đó, y không xem pháp thuật ở phía bên kia, mà đi thẳng lên tầng hai.

Bây giờ vẫn là nên giải quyết xong chuyện công pháp trước đã.

Đến tầng thứ hai, Thẩm Hạo vẫn trực tiếp đi đến khu vực công pháp.

Công pháp là căn bản, trước tiên lo xong công pháp, cảnh giới được đề thăng, rồi hãy nói đến chuyện thủ đoạn đề thăng sau.

Thẩm Hạo quét mắt một cái, thu vào đáy mắt vô số công pháp.

Chẳng hạn như Huyền Đạo Thực Khí Pháp, Quy Chân Đạo Dẫn Công, Tọa Vong Tâm Kinh, Quy Nguyên Thổ Nạp Quyết, v.v.

Thẩm Hạo lần lượt xem xét, tham ngộ.

Những công pháp này, chính là các pháp môn như hành khí, đạo dẫn, tọa vong, thổ nạp.

Chủ yếu vẫn là nhằm thôn thổ thiên địa linh khí, tích súc chân nguyên pháp lực.

Đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, đơn thuần dựa vào thức ăn hàng ngày đã không đủ để đề thăng tích lũy pháp lực nữa.

Cần phải thổ nạp thiên địa linh khí, để bổ ích bản thân, luyện hóa thành pháp lực.

Còn có thể phối hợp các loại đan dược, để nhanh chóng tích lũy pháp lực, vượt qua kỳ tích lũy.

Mà đây, cũng là chỗ khác biệt giữa đại phái và tán tu.

Tán tu chỉ có thể từ từ tích lũy, tôi luyện pháp lực, tiến độ chậm chạp.

Gia thế phong phú, có thể dùng tiền mua đan dược để gia tốc tu

luyện.

Mà truyền thừa đại phái, công pháp tôi luyện pháp lực thì có nhiều loại, đan dược lại càng không thiếu.

Thẩm Hạo ghi nhớ tất cả công pháp, dưới sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, nhanh chóng tham ngộ.

Ở Tàng Kinh Lâu y đã ở lại ba ngày.

Cảnh giới Trúc Cơ, đã có thể bế cốc, mười mấy ngày không ăn cơm, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chương 8

Ba ngày này, y dung hợp tất cả công pháp Trúc Cơ trong não hải, đề luyện tinh hoa, loại bỏ cặn bã.

Cuối cùng dưới sự vận chuyển nhanh chóng của đại não, với ngộ tính nghịch thiên, y đã dung hợp ra một bản công pháp hoàn toàn mới, có tất cả ưu điểm của những pháp này trước đó.

Hơn nữa, đường vận hành công pháp, liên quan đến các kinh mạch lớn nhỏ khắp toàn thân, hình thành một đại chu thiên tuần hoàn vô cùng hoàn chỉnh.

Chân nguyên chảy qua, chính là cường hóa, tôi luyện từng kinh mạch, cơ bắp, xương cốt, da thịt.

Sau khi chỉnh hợp ra công pháp, Thẩm Hạo nóng lòng muốn tu luyện, xem thử hiệu quả.

Thế là y rời khỏi Tàng Kinh Động, đến một thung lũng bên ngoài động.

Linh khí ở đây so với trong sơn môn phía trước còn nồng đậm hơn một chút, so với kinh thành lại càng nồng đậm gấp mấy lần.

Chọn một gốc đại thụ, Thẩm Hạo khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Cùng với công pháp vận chuyển, lượng lớn linh khí từ Thiên Địa Chi Kiều trên đỉnh đầu được hấp nhập, tiến vào trong kinh mạch.

Linh khí bị chân nguyên không ngừng xung kích, đưa vào trong đan điền, bị vầng ám nhật kia không ngừng luyện hóa, trở thành pháp lực của bản thân.

Chân nguyên trong đan điền của Thẩm Hạo không ngừng tích lũy.

Dưới hiệu quả mạnh mẽ của công pháp này, tốc độ tích lũy chân nguyên của Thẩm Hạo cực nhanh.

Chỉ một ngày củng cố, đã lấp đầy đan điền.

Sau đó, dưới sự tôi luyện không ngừng của ám nhật, cùng với sự áp súc không ngừng của Thẩm Hạo.

Chân nguyên của y, sền sệt như mật ong, cứ thế, một mạch nhảy vọt đến Trúc Cơ trung kỳ.

So với việc đột phá cảnh giới mà nói, đơn thuần tích lũy pháp lực là đơn giản nhất.

Chỉ cần không ngừng vận chuyển công pháp, hấp thu luyện hóa linh khí, hoặc dùng đan dược để luyện hóa, đều có thể nhanh chóng hoàn thành tích lũy.

Sau đó, chỉ cần không ngừng tôi luyện pháp lực, khiến nó có thể điều khiển như cánh tay, thì coi như công thành.

Trúc Cơ kỳ, là một cột mốc phân thủy đầu tiên.

Đạo cơ mà mỗi tu sĩ chú thành đều khác biệt một trời một vực, có mạnh có yếu.

Kẻ mạnh thậm chí có thể không tốn chút sức lực nào liền dễ dàng quét sạch kẻ yếu.

Sự chênh lệch trong đó cực lớn, mà cùng với tu vi đề thăng, sự chênh lệch này càng ngày càng lớn.

Sau đó đến Kim Đan, lại chia ra Thượng, Trung, Hạ ba đẳng, sự chênh lệch này lại càng nới rộng, hình thành một cái hào không thể vượt qua.

Thẩm Hạo không ngừng luyện hóa linh khí, hóa thành pháp lực, lấp đầy đan điền bằng pháp lực dịch hóa sền sệt, như loại mật ong

màu đen nhạt.

Mà đan điền cũng không phải bất biến, mà là cùng với tu vi Thẩm Hạo tăng trưởng, không ngừng khuếch trương.

Nếu nói, khi ở cảnh giới Luyện Khí đan điền lớn là 1, thì sau Trúc Cơ, đan điền lớn là 10.

Mà thân thể kinh mạch Thẩm Hạo cường kiện, lại có ám nhật chi hỏa phụ trợ trên pháp lực, không ngừng thiêu đốt, tôi luyện kinh mạch và đan điền, khiến kích thước và độ kiên cố và dẻo dai của chúng vượt xa người thường.

Sau Trúc Cơ, về cơ bản, mỗi khi đề thăng một tiểu cảnh giới, lượng pháp lực đều sẽ tăng gấp đôi.

Mà đại cảnh giới, thì sẽ tăng gấp ba.

Tương đương với, sức mạnh pháp lực ban đầu là 1, đến Trúc Cơ hậu kỳ, liền là 3, mà từ Trúc Cơ đột phá đến Kim Đan, thì lại nhân ba, biến thành 9.

Thẩm Hạo từ Luyện Khí tầng mười hai thăng cấp Trúc Cơ, bất kể là chất lượng hay số lượng pháp lực, đều vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới.

Tu vi đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, Thẩm Hạo ngừng hấp nạp linh khí, chuyển sang tăng cường hỏa lực, tôi luyện pháp lực của bản thân.

Sau khi lại tĩnh tọa dưới gốc đại thụ một đêm, pháp lực của Thẩm Hạo tôi luyện lại tiến thêm một bước.

Trong đan điền, hình thành một hồ pháp lực, một vầng ám nhật lơ lửng trên mặt hồ.

Sáng sớm, mặt trời mọc, Thẩm Hạo mặt hướng về phía đông, khi tử khí mặt trời mọc cuồn cuộn, y hấp nạp một tia triều dương tử khí.

Sau khi tiến vào Trúc Cơ, lượng triều dương tử khí Thẩm Hạo thôn nạp có phần tăng lên, tia này là gấp mười lượng trước đó.

Mà công hiệu của triều dương tử khí, phải vượt qua linh khí tầm thường rất nhiều lần, hiệu quả cực tốt.

Luyện hóa một lần triều dương tử khí, có thể sánh với nhiều ngày khổ công đả tọa.

Bát Quái Chưởng Thẩm Hạo cũng không bỏ xuống, sau khi thôn nạp xong tử khí, y lại ở bãi đất trống bên cạnh cây đánh mấy biến quyền.

Đạo tu hành, ở chỗ tính mệnh song tu, động tĩnh kết hợp.

Đả tọa luyện khí, chỉ là tĩnh công, có thể tu thân dưỡng tính, nhưng vẫn chưa đủ.

Cần phải luyện động công để tu mệnh.

Vì vậy, đạo võ học cũng không thể bỏ xuống.

Huống hồ Bát Quái Chưởng, nội ngoại kiêm tu, đối với tu hành Luyện Khí, cũng là một loại bổ sung.

Pháp lực vừa vận chuyển, liền xua tan mồ hôi dơ bẩn khắp người, Thẩm Hạo một lần nữa tiến vào Tàng Kinh Động.

Lần này, y xem là pháp thuật và các kỹ nghệ tu luyện khác.

Đi đến khu vực pháp thuật, Thẩm Hạo cầm từng cuốn sách pháp thuật lên xem.

Pháp thuật ở đây rất nhiều, đều là những pháp thuật mà Luyện Khí kỳ đã có thể tu hành và thi triển.

Như Linh Vũ Thuật, Chân Hỏa Chú, Băng Vũ Thuật, Lạc Thạch Thuật, v.v., các pháp thuật ngũ hành.

Lại có Ẩn Thân Thuật, Xuyên Tường Thuật, Đề Tung Thuật, Khinh Thân Thuật, v.v., các pháp trợ giúp.

Ngoài ra còn có kiếm quyết, đao quyết, thương quyết, côn quyết, v.v., các chiêu thức công pháp vũ khí.

Còn có các loại pháp thuật như Phù Lục, Linh Thực Vật, Khu Quỷ, Luyện Thi, Thông Linh, Phong Thủy, Thỉnh Thần, Thiên Cơ.

Mao Sơn không hổ là truyền thừa đại phái ngàn năm, nội tình thâm hậu, các loại pháp thuật, kỹ nghệ, không ngừng xuất hiện.

Thẩm Hạo xem đến mê mẩn, hận không thể ngâm mình trong Tàng Kinh Lâu, thề phải học được tất cả những pháp thuật này mới chịu thôi.

Trong đó, đặc biệt là Thiên Cơ pháp thuật, Thẩm Hạo vì là Thiên Mệnh Trúc Cơ, đối với Thiên Cơ pháp thuật có tính thân hòa tự nhiên, tu hành lại càng là việc ít công to, như cá gặp nước.

Bất quá vì tầng thứ nhất này đều là pháp thuật cơ bản, không quá cao thâm, Thẩm Hạo tham ngộ tu hành lại rất nhanh.

Dưới sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, một pháp thuật, y chỉ cần xem mấy lần, thử thi triển mấy lần là đã học được.

Nếu là người bình thường, thì phải trải qua vô số lần luyện tập trong thời gian dài mới có thể thành thạo nắm giữ.

Mà Thẩm Hạo, thì không cần như vậy.

Còn các pháp thuật như Luyện Đan, Luyện Khí, Chế Phù, Trận Pháp, Ngự Thú, v.v., thì cần có sự phối hợp của dược liệu mới dễ luyện tập, ở Tàng Kinh Lâu này lại không thể thi triển, đợi sau này hãy nói, dù sao đều đã lĩnh ngộ rồi, đến lúc đó ôn lại một chút là được.

Năm ngày sau, tất cả điển tịch ở tầng một đều đã được Thẩm Hạo

duyệt lãm, tất cả đều được ghi vào trong não.

Bất kể có hữu dụng hay không, cứ ghi nhớ trước đã, sau này có lẽ sẽ dùng đến.

Sau khi quét sạch tầng một, Thẩm Hạo cuối cùng cũng lên đến tầng hai.

Công pháp đều đã xem qua, tiếp theo, vẫn là xem pháp thuật, kỹ nghệ.

Pháp thuật và kỹ nghệ của Trúc Cơ kỳ, so với Luyện Khí kỳ, phức tạp không chỉ một chút, mà là gấp mấy lần.

Tầng này, lại khiến Thẩm Hạo tốn mười ngày thời gian, mới xem qua tất cả điển tịch.

Thẩm Hạo cảm thấy, trong não của mình, đã sắp đầy ắp rồi.

Lượng lớn tri thức đã được y ghi nhớ.

Bước ra khỏi Tàng Kinh Động.

Chương 9

Thẩm Hạo tìm một bãi đất trống trải, bắt đầu lần lượt thi triển các pháp thuật đã học trong khoảng thời gian này.

Nhất thời, mảnh đất trước mặt Thẩm Hạo chịu đựng sự tàn phá nặng nề.

Nước ngập lửa thiêu, đất đá chấn động, đá rơi lả tả, kiếm khí chém phá, lôi điện mưa gió gào thét.

Mảnh đất này đã chịu đủ tội rồi, bị Thẩm Hạo hành hạ đến không ra hình dạng gì.

Sau khi từng pháp thuật tấn công được thi triển mấy lần, Thẩm Hạo lại bắt đầu thử các pháp thuật phụ trợ.

Thiên Nhãn Thuật, mở ra thiên nhãn, quan trắc âm dương, nhận người biện quỷ.

Đề Tung Thuật, Khinh Thân Thuật, khiến người nhẹ như chim yến, tùy ý bay lượn, như sợi bông trong không trung.

Trong Thiên Cơ Thuật, Dịch Kinh, Quy Tàng, Liên Sơn, Lục Nhâm, Mai Hoa Dịch Số, Ất Kỷ Chiêm, v.v., những pháp thuật trắc toán này phức tạp hơn nhiều, Thẩm Hạo đã dành thêm chút tâm tư.

Đối với đại thụ, tiểu thảo trước mặt, cá trong nước, mây trên trời, y không ngừng luyện tập, trắc toán.

Cũng cuối cùng đã nhập môn, có chút thành quả nhỏ.

Về phương diện Phong Thủy Thuật, Thanh Ô Kinh, Táng Kinh, Táng Thư, Khám Long Kinh, v.v., những kinh điển này cũng đều ghi nhớ trong lòng.

Sau khi tiêu hóa một lượt những tri thức đã học được, Thẩm Hạo lại chui vào Tàng Kinh Động.

Lần này y muốn lên tầng ba, xem các điển tịch cảnh giới Kim Đan.

Bất quá, y không định xem nhiều, chỉ chọn vài thứ ghi lại, phần còn lại, đợi khi thăng cấp đến Kim Đan cảnh giới rồi hãy đến cũng không muộn.

Đầu tiên là công pháp, y chọn những cái cơ bản, ghi nhớ các trọng điểm như làm thế nào để luyện thành Kim Đan, những điều cần chú ý khi thăng cấp, pháp thăng cấp, v.v.

Sau này khi thăng cấp Kim Đan, không nhất định là ở Mao Sơn sư môn, trước tiên ghi nhớ pháp tu hành, có chuẩn bị sẽ không gặp họa.

Một ngày sau, Thẩm Hạo rời khỏi Tàng Kinh Động ở hậu sơn, trở về cung quán ở sơn môn tiền sơn, thay một bộ y phục, chỉnh đốn dung mạo, sau đó đi bái kiến Sư phụ Vân Hi Chân Nhân.

"Hạo Dương, vào đi." Thẩm Hạo vừa đến cửa, giọng Vân Hi Chân Nhân đã truyền ra từ trong nhà, hiển nhiên là đã cảm nhận được sự đến của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đẩy cửa bước vào, đến trước mặt Vân Hi Chân Nhân.

Vân Hi Chân Nhân tỉ mỉ đánh giá Thẩm Hạo một lượt, thấy khí tức toàn thân hắn trầm ổn viên mãn, đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, nhưng không hề có cảm giác phù phiếm, rõ ràng là quãng thời gian tu hành này rất tốt.

"Ừm, không tệ, không ngờ, mới chỉ một tháng công phu mà con đã trực tiếp tu hành đến Trúc Cơ trung kỳ, thiên phú tu hành của con, lại kinh khủng đến nhường này!" "Con có thể nhập môn phái Mao Sơn ta, thật là hạnh sự của Mao Sơn ta!

Tổ sư gia phù hộ!" Vân Hi Chân Nhân cảm khái nói.

“Đều là sư phụ dạy dỗ tốt ạ.” Thẩm Hạo đáp.

“Vi sư chỉ bất quá là truyền cho con pháp môn Trúc Cơ, cùng với một số công pháp điển tịch mà thôi, cũng chẳng dạy con gì nhiều, nếu không phải tự thân con có thiên phú cường đại, cũng sẽ không có thành tựu như ngày nay!” “Con cũng đừng cố gắng khen ngợi ta nữa, vi sư tự mình biết.” “Hiện tại con đã Trúc Cơ có thành tựu, sau này con có tính toán gì?

Là lưu lại trên núi tu đạo, hay là trở về?” Vân Hi Chân Nhân hỏi.

“Đệ tử tính toán trở về nhà, sẽ không ở mãi trên núi.” “Đệ tử từ mệnh cách dị tượng của bản thân, hình như có cảm ngộ, đạo của ta, lẽ ra phải ở nhân gian, không nên rời xa trần thế, ẩn mình tu hành.” Thẩm Hạo lắc đầu nói.

“Ồ?

Lại là như vậy sao?

Ta sớm đã liệu được, mệnh cách ám nhật của con bất phàm, thiên phú cường đại, tựa như Thiên Mệnh Chi Tử giáng thế, xem ra, ứng là nhân lận kiếp nạn sắp khởi a ~” “Hạo Dương à, con ngồi xuống trước, vi sư còn có vài lời muốn nói với con.” Thế là Thẩm Hạo ngồi xuống một tấm bồ đoàn cạnh Vân Hi Chân Nhân, lưng thẳng tắp, chăm chú lắng nghe.

“Hạo Dương, con tu hành đến nay, bất quá mới hơn hai năm, mới chỉ tính là sơ nhập giới tu hành, còn rất nhiều ẩn mật con chưa hiểu rõ.” “Hôm nay, vi sư sẽ kể cho con nghe một chút.” “Phái Thượng Thanh Mao Sơn ta, từ khi khai sáng đến nay, đã có hơn hai ngàn năm lịch sử, trong đó không thiếu tổ sư phi thăng thiên giới.” “Sau này, cũng có tổ sư tiền vãng Địa phủ nhậm chức.” “Có thể nói, bất kể là Thiên Thượng, hay Địa Phủ, phái Mao Sơn ta đều có hậu đài, hơn nữa quan hệ rất cứng!” “Cho nên, sau này hành tẩu thiên hạ, gặp chuyện,

không cần sợ, có vi sư, cùng một chúng tổ sư đứng sau chống lưng cho con, cứ việc xông lên, gặp kẻ không biết điều, trực tiếp đánh cho một trận là được!" Lời nói của Vân Hi Chân Nhân, rất là bá khí.

"Tuy nhiên, vi sư nói như vậy, không phải là bảo con đi gây sự, mà là, đừng quá cố kỵ." "Ra ngoài giang hồ kiếm cơm, phải nói đến thực lực, càng phải nói đến bối cảnh!" "Thực lực bản thân vĩnh viễn là vị trí thứ nhất, đương nhiên bối cảnh cũng rất quan trọng." Trên thực tế, quả thật cũng là như vậy, có hậu đài mạnh mẽ như thế, thì nên trương dương một chút, bá đạo một chút, hậu đài chính là để dùng, có thể mang lại rất nhiều lợi ích cho mình, khi nào cần dùng, thì đừng do dự.

Bàn về bối cảnh, ta không gây sự, nhưng cũng không sợ sự.

"Đệ tử cẩn tuân sư phụ giáo huấn!" Thẩm Hạo cung kính nói.

"Ừm, tiếp theo, ta lại kể cho con nghe về chuyện giới tu hành." "Con trước đây cư trú tại Kinh Thành, nhưng tu vi chỉ ở Luyện Khí, cho nên có thể không cảm nhận được." "Linh khí giữa trời đất này, không thiếu, chỉ là không thuần khiết, trong đó lẫn lộn một loại tà dị chi khí, ảnh hưởng cực lớn đến người tu hành!" "Tu vi càng cao, loại khí quái dị đó tích lũy trong cơ thể càng nhiều, ảnh hưởng càng lớn!" "Nhẹ thì xuất hiện ảo giác, thần hồn mê loạn, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, hóa thành tà ma!" Thẩm Hạo nghe đến đây, trong lòng kinh hãi: "Cái gì?

Linh khí lại có vấn đề?" Vân Hi Chân Nhân thấy phản ứng của Thẩm Hạo, vuốt râu cười nói: "Con cũng không cần lo lắng, phái Mao Sơn ta có tổ sư phù hộ, linh khí trên Mao Sơn, sau khi được thần lực tổ sư tịnh hóa, không có vấn đề, có thể yên tâm tu luyện." "Chỉ là, một khi con rời khỏi Mao Sơn, sẽ gặp phải vấn đề này." "Tuy nhiên, tổ sư cũng đã truyền lại pháp trấn áp, nhờ đó, dù tu luyện bên ngoài, cũng có

thể bảo toàn vô sự." "Chỉ cần định kỳ quay về, thỉnh tổ sư giáng thần lực khu tà là được." Nghe đến đây, trái tim đang treo lơ lửng của Thẩm Hạo, cuối cùng cũng được thả lỏng.

Nếu không có cách nào giải quyết vấn đề linh khí, chẳng phải sẽ xảy ra đại sự sao?

"Sư phụ, tổ sư có nói qua, linh khí giữa trời đất này, vì sao lại biến thành như vậy?" Thẩm Hạo tò mò hỏi.

"Ừm, vấn đề con nói này, rất sớm đã có người hỏi rồi, theo thông tin tổ sư từ Thiên Đình nhận được." "Là vì kiếp này, âm dương mất cân bằng, âm khí lấn át dương khí mà ra." "Tuy nhiên, đối với Thiên Đình một cự vật như vậy, thật ra căn bản không tính là gì." "Thiên Đình thống ngự chư giới, uy áp vạn cổ, loại tình huống nào mà chưa từng gặp qua?

Bây giờ vấn đề linh khí này, chẳng qua chỉ là một vấn đề nhỏ không đáng kể mà thôi!" "Chỉ là đối với các tu sĩ phàm gian như chúng ta, mới là đại vấn đề!" "Tuy nhiên có tổ sư phù hộ, thì cũng không ngại." "Về vấn đề âm tà chi khí này, thật ra Địa phủ xử lý là sở trường nhất, do đó, mới có nhiều tổ sư sẽ đến Địa phủ nhậm chức." "Chỉ bất quá, âm dương luân chuyển, là luân hồi tự nhiên của Thiên Đạo, Thiên Đình Địa phủ, từ trước đến nay không can thiệp quá mức, chỉ để chúng sinh trong đó, tự mình giải quyết vấn đề." "Âm khí vượng thịnh, dẫn đến tà thần lệ quỷ hoành hành, các triều đại trước đều đã nghĩ cách trấn áp." "Như thời Hán mạt, Nam Hoa Chân Nhân truyền xuống Thái Bình Thanh Lĩnh Đạo, Trương Giác lấy Hoàng Thiên Đại Thương Thiên, ý đồ vận chuyển Thiên Đạo, khu trừ âm tà, đáng tiếc chú định thất bại, Thiên Đạo há là sức lực của phàm nhân chúng ta có thể lay chuyển được!" "Lại có thời Minh, Lưu Bá Ôn chém rồng, muốn cắt đứt long mạch thiên hạ, đoạn tuyệt linh khí, khiến nhân gian mạt pháp, đáng tiếc tuy có thành hiệu rất lớn, nhưng

chưa hoàn thành toàn công." "Xưa nay, những tu hành giả như chúng ta, số lượng không ít, mà nhân gian càng có không ít kẻ dục cầu trường sinh, đa phần đi đường tà đạo." "Những người này, khi còn sống không thể nhập đạo, ngược lại truy cầu sau khi chết thăng tiên, đã lầm đường lạc lối." "Sau khi chết, đa phần xây dựng đại mộ, tự mình chôn cất vào trong đó, âm tà chi khí hội tụ, ngược lại biến thành tà vật, bị Thiên Đạo trấn áp trong mộ." "Đây cũng là lý do vì sao bây giờ vật âm tà trên thế gian khá ít gặp." "Những ngôi mộ này, chính là từng tòa phong ấn, khiến chúng khó mà xuất thế!" "Cũng vì vậy, từ cuối Hán đến nay, chuyện đạo mộ vẫn luôn thịnh hành.

Các triều đại tuy có đàn áp, nhưng đó đều là nhằm vào những đạo mộ tặc bình thường mà nói, mục đích của bọn họ chỉ là vì tài vật trong mộ, chứ không phải tiêu diệt âm tà!" "Không ít chân tu có đạo, cũng gia nhập vào ngành đạo mộ." "Thậm chí phái Mao Sơn ta, cũng có một chi truyền thừa trong đó, chính là mạch Phần Sơn Đạo nhân, con làm nghề đồ cổ, sau này có thể sẽ gặp họ." "Chỉ đáng tiếc, mạch đó hình như gặp phải lời nguyền nào đó, nhân đinh suy tàn, hình như cũng đã suy yếu." "Các môn phái đạo mộ khác, cũng ít nhiều có truyền thừa Mao Sơn ta." Thẩm Hạo nghe mà ngẩn người, điều này khác xa so với những gì hắn từng tìm hiểu.

Cảm giác như thể thế giới quan đã bị lật đổ vậy.

Tuy nhiên, đây là thế giới tu tiên!

Ồ, vậy thì không sao, ở thế giới tu tiên xảy ra chuyện như vậy, điều này rất bình thường ~ Mà những ẩn mật như vậy, chỉ có những đại phái tu hành như Mao Sơn, mới biết rõ ràng đến thế.

Tán tu có thể chỉ biết một nửa hiểu một nửa, biết một chút thôi.

Còn phàm nhân nhân gian, thì hoàn toàn không tiếp xúc được với loại ẩn mật này.

Mà Vân Hi Chân Nhân, cũng là nhìn thấy thiên tư cường đại của Thẩm Hạo, tốc độ tu hành cực nhanh, mới hơi tiết lộ một chút, để Thẩm Hạo mở mang tầm mắt.

"Được rồi, nói đến đây thôi." Tiếp đó, Vân Hi Chân Nhân điểm một cái vào mi tâm Thẩm Hạo, một đạo pháp môn truyền nhập vào não hải của Thẩm Hạo.

"Đây là pháp môn áp chế âm tà chi khí, nhớ kỹ tu hành thật tốt, không được lười biếng!" "Vâng, sư phụ, đệ tử xin ghi nhớ." Thẩm Hạo cúi đầu vái.

"Ừm, đi đi, phái Mao Sơn ta bây giờ nhân đinh không thịnh vượng, nhớ thường xuyên về thăm." Vân Hi Chân Nhân nói.

Thẩm Hạo thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về Kinh Thành.

Trước khi đi, sư phụ Vân Hi Chân Nhân lại tìm hắn, và giao cho hắn vài món đồ.

Lần lượt là một chiếc trữ vật giới chỉ, một thanh pháp khí Thất Tinh Kiếm, và vài tấm hộ thân phù lục.

Mao Sơn là một đại phái có bối cảnh thông thiên hàng ngàn năm, nội tình sâu sắc, đặc biệt là ở thời đại này, nhân đinh không thịnh vượng, cho nên, Vân Hi Chân Nhân đặc biệt coi trọng đệ tử này của mình.

Trực tiếp ban tặng những bảo vật như vậy.

Sau khi thụ lục, một đống pháp khí kia mang theo cũng không tiện, thế là thuận tiện ban tặng trữ vật giới chỉ.

Trữ vật giới chỉ trong số các trang bị không gian, thuộc loại khá cao cấp, tốt hơn nhiều so với túi trữ vật.

Thẩm Hạo đeo trữ vật giới chỉ, không gian bên trong không nhỏ,

có tới một ngàn mét khối, có thể chứa rất nhiều đồ vật.

Thẩm Hạo trực tiếp cho những đồ vật đã đóng gói vào trong trữ vật giới chỉ.

Trước khi khởi hành, Vân Hi Chân Nhân cùng Đồng Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân, đều tiễn Thẩm Hạo rời đi.

Thẩm Hạo bái biệt sư phụ và hai vị sư thúc, thẳng tiến về Kinh Thành.

Lần này, hắn không đi xe buýt nữa.

Cái trải nghiệm ngồi xe buýt lúc đến, hắn không muốn có lần thứ hai.

Bây giờ, hắn đã là một đại tu sĩ Trúc Cơ.

Người tu hành, làm sao lại bất tiện như vậy được.

Có thể ngồi, tuyệt đối không đứng, có thể bay, tuyệt đối không đi bộ.

Tu sĩ, lẽ ra phải tiêu dao giữa trời đất, xuất nhập thanh minh, như vậy mới đủ sảng khoái.

Thẩm Hạo trực tiếp ở một nơi vắng vẻ không người trên hậu sơn, sau khi luyện hóa thanh Thất Tinh Bảo Kiếm mà sư phụ tặng, liền trực tiếp ngự kiếm phi hành.

Dùng một đạo ẩn thân chú, trực tiếp ẩn mình, bay từ trên trời xuống Kinh Thành.

Tốc độ này thì nhanh hơn nhiều rồi.

Chương 10

Giữa hai điểm, đường thẳng là ngắn nhất.

Ngự kiếm bay trên không trung, nhìn xuống giang sơn tráng lệ của tổ quốc.

Góc nhìn này, quả thực chấn động hơn nhiều so với dưới mặt đất.

Trong một khoảnh khắc, tâm linh Thẩm Hạo dường như được thăng hoa, một cảm giác sảng khoái bao trùm tâm trí.

Người ta nói tầm mắt mở rộng, cách cục mở ra.

Bây giờ Thẩm Hạo đứng cao nhìn xa, dường như thật sự có cảm giác này.

Thân phận chuyển biến, mang lại trải nghiệm hoàn toàn mới.

Thẩm Hạo toàn lực phi hành với pháp lực hùng hậu.

Tốc độ trực tiếp đạt đến cực hạn, chỉ trong nháy mắt, đã vượt qua mấy chục dặm.

Một giờ sau, Thẩm Hạo đã đến ngoại ô Kinh Thành.

Thu Thất Tinh Kiếm lại, hắn trực tiếp ngồi xe buýt về lại cửa hàng ở Phan Gia Viên.

Thấm Nguyên Trai mở cửa lại.

Nói đến, hiện tại toàn bộ Thấm Nguyên Trai, vẫn chỉ có một mình Thẩm Hạo tự mình quán xuyến, hơi bất tiện.

Hắn quyết định tuyển vài người làm, bình thường có thể trông cửa hàng, còn hắn, thì có thể rảnh tay, bất kể là tu luyện, hay đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, đều có thời gian rồi.

Thế là, Thẩm Hạo liền dán một thông báo tuyển dụng trước cửa hàng, ghi rõ yêu cầu tuyển dụng, cùng với mức lương.

Còn về việc người làm là nam hay nữ, thật ra không quan trọng.

Tuy nhiên nếu có một nữ tiếp viên xinh đẹp, thì càng tốt.

Sức hút của mỹ nữ rất lớn, ít nhất cũng có thể mang lại không ít lượng khách cho cửa hàng, người đến thăm nhiều, tự nhiên sẽ có người sẵn lòng chi tiền.

Thông báo tuyển dụng được dán ra, người đến ứng tuyển cũng không ít.

Chỉ bất quá, theo Thẩm Hạo thấy, đều không đạt yêu cầu.

Đa phần đều là bán điếu tử (người không chuyên), đối với đồ cổ đều không nhận diện hết, biết một nửa hiểu một nửa.

Nếu mà tuyển vào, e rằng sẽ khiến hắn lỗ vốn.

Nếu là mỹ nữ thì còn chấp nhận được, còn có thể bồi dưỡng một chút, làm một bình hoa còn có thể dưỡng mắt.

Nhưng vấn đề là, những người đến đều là nam giới.

Bất kể tuổi tác lớn nhỏ, về cơ bản đều là nửa vời.

Cuối cùng, Thẩm Hạo nghĩ một lát, liền sửa lại thông báo tuyển dụng một chút.

Tìm một lão sư phụ, cùng với vài học đồ, do người già dẫn dắt người trẻ, hắn vẫn có thể làm một chưởng quỹ buông tay.

Tuy nhiên đáng tiếc là, việc tìm người không thuận lợi.

Nửa tháng trôi qua, cũng không tìm được người thích hợp.

Dù sao những người có bản lĩnh thật sự, cũng rất khó coi trọng cái cửa hàng nhỏ của hắn.

Tuy nhiên, lúc này, cơ hội lại đến.

Khi dạo chơi ở Lưu Ly Hán, Thẩm Hạo tình cờ gặp một cửa hàng đồ cổ muốn sang nhượng.

Chủ cửa hàng là một ông lão năm sáu mươi tuổi, họ Dương.

Vốn dĩ cửa hàng đang làm ăn tốt, doanh thu cũng không tệ.

Đáng tiếc, không biết tại sao, lại đắc tội với người khác, bị gây khó dễ, cửa hàng không thể tiếp tục kinh doanh được nữa, chuẩn bị đóng cửa về quê.

Nhóm người kia, là bọn côn đồ địa phương hoành hành, có chút bối cảnh nhỏ, phía sau có người che chở, ở khu vực này cũng coi như hoành hành ngang ngược, không ai dám chọc.

Bọn chúng cũng chạy theo trào lưu mở một sạp đồ cổ, bình thường chuyên đi lừa đảo người khác.

Trong ngành đồ cổ, nếu muốn xem kỹ món đồ sứ nào đó, không thể trực tiếp nhận từ tay người khác, phải đợi người ta đặt xuống, sau đó mới được cầm lên.

Nếu không, trong lúc giao tiếp, bên bán làm hỏng, làm rơi đồ xuống đất vỡ tan, thì không thể nói rõ được.

Những năm đầu có bao nhiêu người, đều bị chiêu này lừa chết.

Lão Dương vốn dĩ cũng lăn lộn trong ngành này nhiều năm rồi, không nên mắc lừa kiểu này, nhưng đáng tiếc, ông ấy đã bị nhắm đến, muốn tránh cũng không tránh được.

Tránh được lần này, không tránh được lần sau.

Hơn nữa đây là một đám côn đồ lưu manh địa phương, đông người thế mạnh, một mình lão Dương làm sao mà chọc nổi.

Cuối cùng, bị lừa, chỉ đành ngoan ngoãn sang nhượng cửa hàng.

Tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cánh tay già đâu thể vặn lại đùi trai, chỉ đành chấp nhận chịu thiệt.

Thế là, Thẩm Hạo liền tìm lão Dương về cửa hàng của mình.

Đối với những tên côn đồ này, hắn không sợ, dám chọc đến hắn, hắn có rất nhiều cách để thu thập bọn chúng.

Lão sư phụ đã tìm được, còn lại là tuyển hai học đồ.

Cái này thì dễ tuyển hơn.

Chỉ bất quá, một người không ngờ tới, lại đến cửa hàng của hắn, muốn ứng tuyển vị trí học đồ.

Người này chính là Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, chú không phải bán đĩa nhạc à?

Sao tự nhiên lại muốn đến chỗ tôi làm học đồ?" Thẩm Hạo tò mò hỏi.

"Hải, đừng nhắc nữa, bán đĩa nhạc có tí tiền, chỉ đủ sống qua ngày thôi." "Tôi quan sát Thẩm gia chỗ ngài cũng mười mấy ngày rồi, ngài không phải vẫn chưa tìm được người làm sao?

Ngài xem tôi được không?" "Thẩm gia, ngài yên tâm, Bàn Tử tôi không có gì khác, chỉ có chịu khó chịu khổ, đó là nghề của tôi, lại còn có sức lực, ngài xem cái thể trạng của tôi là biết rồi." "Bình thường có việc bẩn việc mệt gì, cứ giao cho Bàn Tử tôi làm là được." "Chỉ là, tôi thấy trên đó ngài viết, học đồ một tháng 30 đồng, còn bao hai bữa cơm, có phải chuyện này không?" "Không sai, học đồ một tháng 30 đồng, sau khi ra nghề, còn sẽ tăng thêm." Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Vậy thì không thành vấn đề rồi, cái này còn hơn nhiều so với việc tôi bày sạp bán đĩa nhạc, cái đó, ngài xem tôi được không?" Bàn Tử hơi có chút căng thẳng hỏi.

Thẩm Hạo đưa ra mức lương, quả thực không tệ, đáng tiếc là không tìm được người thích hợp.

Những người đến trước đó, hắn đều không ưng ý.

Thẩm Hạo nghĩ một lát, liền trực tiếp đồng ý.

Bàn Tử này, vẫn là không tệ, năng lực học tập cũng rất mạnh, học rất nhanh, làm người cũng rất tinh minh, dù sao Thẩm Hạo khẳng định sẽ không chịu thiệt.

Vương Bàn Tử là một trong thiết tam giác của Quỷ Xuy Đăng, làm người trượng nghĩa, nhân phẩm có bảo đảm.

Bản lĩnh cũng rất không tệ, một tay súng, chỉ đâu đánh đó, vô cùng chính xác.

Người như vậy ai mà không thích?

Thế là, Thẩm Hạo liền trực tiếp đồng ý.

"Hắc hắc, tốt quá rồi, Thẩm gia, từ nay về sau, hai trăm cân thịt này của Bàn Tử tôi, là của ngài rồi." "Ngài chỉ đâu tôi đánh đó, ngài bảo tôi bắt chó, tôi tuyệt đối không bắt gà!" Bàn Tử vui vẻ nói đùa.

"Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, về chuẩn bị đi, ngày mai đến chỗ tôi làm việc, có vấn đề gì không?" Thẩm Hạo xua tay nói.

"Tuyệt đối không vấn đề!" Bàn Tử lập tức đứng nghiêm nói.

"Ấy, đúng rồi, cửa hàng chúng ta mấy giờ mở cửa vậy, tôi đến lúc nào thì hợp lý?" Bàn Tử lại hỏi.

"Ừm, vậy thì chín giờ đi, chúng ta chín giờ mở cửa, tám giờ tối đóng cửa, đừng đến muộn là được." Thẩm Hạo nói.

Chương 11

"Được thôi, Thẩm gia, tôi về bán tháo xe đĩa nhạc đó, rồi sẽ đến đầu quân cho ngài." Bàn Tử cười nói.

Sau đó, Bàn Tử liền ra cửa lớn, về phía chiếc xe ba bánh đậu không xa cạnh tường, vừa rao hàng, vừa bán tháo đĩa nhạc giá rẻ.

Một khi bán tháo, rất nhanh đã bán hết một xe đĩa nhạc.

Cũng không để ý lỗ vốn, vốn dĩ cũng không đáng mấy tiền.

Dọc đường vừa rao hàng, vừa đạp xe về căn hộ thuê của mình ở Sùng Văn Môn.

Nửa đường, đã bán hết đĩa nhạc.

Bàn Tử ở căn hộ thuê ở Sùng Văn Môn, cũng không xa Phan Gia Viên, chỉ có năm cây số, đạp xe đạp, hai mươi mấy phút là đến, rất gần.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm tám giờ rưỡi, Bàn Tử đã đến Thấm Nguyên Trai của Thẩm Hạo.

"Thẩm gia, ngài sớm ạ." Bàn Tử chào hỏi.

"Ừm, Bàn Tử chú đến rồi, ngồi đợi một lát đi, Dương sư phụ chưa đến, lát nữa ông ấy đến, chú cứ theo sau ông ấy học là được." "Khi có việc, chú giúp chào hỏi một tiếng, học hành tử tế." Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Được thôi, Thẩm gia, ngài yên tâm, Bàn Tử tôi nhất định sẽ làm tốt, tuyệt đối không lề mề." Bàn Tử vỗ ngực nói.

Hai người liền ở trong cửa hàng nói chuyện phiếm một lát.

Gần chín giờ, Dương sư phụ đến, còn dẫn theo một tiểu hỏa kế của cửa hàng cũ của ông, là một người trẻ trong gia đình ông.

Thẩm Hạo liền tuyển anh ta vào làm cùng.

Đã làm việc với Dương sư phụ mấy năm, bản thân đã có chút nền tảng, dùng cũng thuận tay.

Sau đó, Thẩm Hạo dặn dò ba người vài câu, có việc gì không quyết định được thì cứ đến hậu viện tìm hắn.

Rồi liền trở về hậu viện.

Thẩm Hạo hai năm này, ở khu vực Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán, cũng coi như đã nổi danh một vùng.

Về cơ bản, chỉ cần hắn ra tay, đều là nhặt được đồ hời.

Đến bây giờ, hắn muốn nhặt đồ hời ở đây, đã rất khó rồi.

Những chủ sạp đồ cổ, chủ cửa hàng, đều đã nhận ra hắn.

Chỉ cần Thẩm Hạo ra tay, nhìn trúng món đồ gì, thì người bán đều tại chỗ tăng giá gấp mấy chục lần.

Điều này cũng dẫn đến, Thẩm Hạo rất khó còn có thể nhặt đồ hời như trước kia.

Khoản này, Thẩm Hạo thật ra đã không còn để tâm nữa, trừ phi thật sự có thứ gì giá trị đặc biệt cao, nếu không hắn cũng sẽ không ra tay.

Những món đồ chơi nhỏ vài trăm, vài ngàn tệ, hắn đã không còn để mắt tới nữa rồi.

Mà những thứ thực sự đáng tiền, đa phần đang ở trong cổ mộ không thấy ánh mặt trời kia.

Thẩm Hạo trở về hậu viện, bắt đầu chuyên tâm tu hành.

Hàng ngày tu luyện pháp thuật, rèn luyện võ học.

Ngoài Bát Quái Chưởng ra, Thẩm Hạo ở Tàng Kinh Lâu, còn ghi chép rất nhiều võ học khác.

Các loại quyền pháp, thoái pháp, đều có thu lục.

Với tu vi Luyện Khí Trúc Cơ trung kỳ của Thẩm Hạo, học những võ học này, quả là ngày ngàn dặm.

Lại có sự gia trì của nghịch thiên ngộ tính, nhẹ nhàng thoải mái liền luyện các loại võ công đạt đến lô hỏa thuần thanh.

Có thể so tài với những lão sư phụ đã lăn lộn trong võ thuật vài chục năm.

Ngoài ra, trọng tâm của Thẩm Hạo, đặt vào chế phù, luyện đan, luyện khí và trận pháp.

Những thứ này, đều là những kỹ nghệ cần bỏ công sức nghiên cứu, đối với tu sĩ bình thường, ngoài chế phù còn có chút hy vọng, luyện đan luyện khí trận pháp, thì không có hy vọng.

Quá tốn kém tài nguyên, bản thân tu hành còn chật vật, đâu có dư dả mà chi trả những tiêu hao này?

Nhưng ngộ tính của Thẩm Hạo nghịch thiên, nhập môn rất nhanh.

Sau khi thử nghiệm, thất bại vài lần, liền đều dần dần nắm vững bí quyết.

Thẩm Hạo hiện tại gia sản phong phú, từ bên ngoài nhập một lô chu sa và phù chỉ, chuyên dùng để vẽ phù.

Còn về phù bút, thì là tự mình mang từ Mao Sơn về, cùng với tự mình chế tác.

Khi chế phù lục, người mới học, cần phải tịnh tâm tịnh khí, sau khi tắm gội thay y phục mới có thể chế phù.

Khi vẽ phù, càng phải nhất tâm nhị dụng, miệng niệm thần chú, phù bút trong tay không ngừng, phải một mạch thành công.

Phù vẽ ra như vậy mới có pháp lực.

Giữa chừng có bất kỳ sự gián đoạn nào, không liên tục, đều sẽ thất bại.

Thẩm Hạo thử nghiệm đầu tiên là Cách Âm Phù.

Phù lục này vẫn rất thực dụng, rất nhiều nơi đều dùng được.

Ban đầu, Thẩm Hạo chưa vẽ được mấy nét, liền thất bại, cả tấm phù chỉ hóa thành tro tàn.

Hắn xem xét lại những điểm cần chú ý khi vẽ phù, cùng với kinh nghiệm vẽ phù của các tiền bối sư môn.

Chú ý khống chế tiết tấu pháp lực truyền ra khi vẽ phù, có lúc cần nhiều, có lúc cần ít, có lúc nhanh, có lúc chậm.

Thẩm Hạo trải qua mấy lần thất bại, cuối cùng cũng thành công chế tác ra Cách Âm Phù.

Hắn còn đặc biệt thử nghiệm một chút, bật một chiếc máy cassette, mở nhạc, rồi kích hoạt Cách Âm Phù.

Dưới sự bao phủ của Cách Âm Phù, âm thanh của máy cassette quả nhiên bị cách ly hoàn toàn.

Hiệu quả rất tốt.

Có kinh nghiệm thành công của Cách Âm Phù, việc chế tác phù lục tiếp theo của Thẩm Hạo liền thuận lợi hơn nhiều.

Chế tác thành công vài tấm An Trạch Phù, Bình An Phù, Hộ Thân Phù, Truyền Âm Phù, Tị Trần Phù và một số phù lục khác.

Những phù lục này, đều là những phù lục phụ trợ, hiệu quả đều

rất tốt, Thẩm Hạo liền dán chúng khắp nhà.

Còn về luyện đan luyện khí, trong tay không có lò luyện đan, không tiện lắm.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo tạm ngừng kinh doanh, điều chỉnh một chút bố cục phong thủy của cửa hàng mình.

Theo vị trí phong thủy thêm vào một số vật phẩm trang trí.

Một bể cá phong thủy, một số chậu cây cảnh phong thủy, ngoài ra còn đặt một pho tượng Quan Thánh Đế Quân.

Sau khi điều chỉnh một lượt, việc kinh doanh của cửa hàng, liền có sự tăng trưởng rõ rệt.

Nhân lực tuyển dụng được, liền có chỗ dùng.

Công việc kinh doanh tốt lên, Thẩm Hạo liền đi nhập thêm một lô hàng.

Kinh doanh đồ cổ, đương nhiên không thể có nhiều đồ thật như vậy.

Chín phần mười chín đều là đồ nhái.

Về mặt này, Dương sư phụ đã làm nhiều năm rồi, đường dây quen thuộc lắm, liền sắp xếp ông ấy đi nhập hàng.

Còn về đồ thật, vẫn phải dựa vào Thẩm Hạo tự mình.

Ngẫu nhiên nhặt được vài món đồ hời bên ngoài, cũng đủ dùng rồi.

Chương 12

Ngoài thời gian tu hành, Thẩm Hạo còn tế luyện một lượt lô pháp khí được phát khi thụ lục.

Là đệ tử chính thức thụ lục tu hành.

Pháp khí Vân Hi Chân Nhân ban cho, đương nhiên không phải hàng trang trí, đều là những pháp khí được chế tác tinh xảo.

Chỉ cần Thẩm Hạo dùng tâm tế luyện một chút, liền có thể phát huy tác dụng.

Thẩm Hạo trở về phòng, thi triển pháp thuật, khai mở một mật thất dưới lòng đất, dùng cho việc tu luyện hàng ngày.

Mật thất rộng hai mươi mấy mét vuông, chỉ có một ít đồ đạc đơn giản.

Một tấm bồ đoàn, một chiếc bàn nhỏ, ngoài ra không có gì cả.

Những thứ khác sau này sẽ thêm vào.

Thẩm Hạo lần lượt lấy ra những pháp khí mà mình đã nhận được khi thụ lục ở Mao Sơn.

Bao gồm Đào Mộc Kiếm, Ngũ Lôi Lệnh, Pháp Xích, Thiên Bồng Xích, Trấn Đàn Mộc, Triều Hốt, Pháp Ấn, Pháp Kiếm, Cam Lộ Oản, Khảo Quỷ Bổng, Pháp Thằng, Sư Đao, Tam Thanh Linh, Mộc Ngư và các vật khác.

Đa phần là pháp khí dùng trong khoa nghi pháp đàn.

Những pháp khí này, cần phải tế luyện, và khi không sử dụng, cần phải đặt trước tượng tổ sư cúng dường, khi tế bái hàng ngày, cũng sẽ nhận được hương hỏa cúng dường, chịu sự gia trì ôn dưỡng của pháp

lực tổ sư, khiến uy năng của chúng càng mạnh.

Thẩm Hạo lấy bức họa Tam Mao Tổ Sư mang từ Mao Sơn về, treo lên tường phía trước bàn nhỏ.

Lấy ra lư hương, đặt trước bàn, Thẩm Hạo đốt một nén thanh hương, cung kính bái ba bái.

Sau đó, cầm pháp khí lên, lần lượt tế luyện.

Đặc biệt là trong số đó có Đào Mộc Kiếm, Ngũ Lôi Lệnh, Thiên Bồng Xích, Pháp Kiếm, Tam Thanh Linh và vài món khác, Thẩm Hạo cảm thấy, mấy món này sau này e rằng sẽ được sử dụng khá thường xuyên.

Bởi vì sau này hắn khẳng định sẽ tham gia vào các hoạt động đạo mộ.

Đào Mộc Kiếm, là pháp khí thường dùng của đạo sĩ, có công hiệu trừ tà trấn tai, đối với loại quỷ mị, có tác dụng khắc chế mạnh mẽ.

Ngũ Lôi Lệnh, càng không tầm thường, là pháp khí đạo sĩ sai khiến thần linh thần thánh, có tác dụng trừ tà, cũng có thể dùng để sai khiến lôi thần.

Là tấm thẻ gỗ hình tròn đỉnh bằng phẳng đáy vuông.

Mặt bên được khắc tên của nhị thập bát tú.

Hình dạng trên tròn dưới vuông, tượng trưng cho trời đất.

Trong "Đạo Pháp Hội Nguyên" ghi lại, khi thi triển Ngũ Lôi Đại Pháp, cần sử dụng pháp lệnh, nếu không tướng soái không thể hành động, binh lính không đủ, làm sao sai khiến quỷ thần, tình hình lại đảo ngược.

Trên thì phụng Thái Thượng chi pháp, dưới thì phụng hy vọng của chúng sinh.

Sau khi tế luyện, dựa vào lệnh bài này, cũng có thể sinh phát lôi đình.

Tấm lệnh bài này được làm từ gỗ táo sét đánh mà thành, trời sinh mang khí chất lôi đình hào đãng, rất khắc chế yêu tà.

Sau khi lần lượt tế luyện tất cả pháp khí, Thẩm Hạo đặt chúng lên bàn cúng trước tượng tổ sư.

Sau đó, liền đến một bên khác của mật thất, ở đây tu luyện pháp thuật.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, từ trong rất nhiều pháp thuật, chọn ra một môn Ngũ Lôi Chính Pháp, bắt đầu tu luyện.

Ngũ Lôi Pháp, trong nhiều truyền thừa giáo phái của Đạo giáo, đều có các thủ đoạn tu hành tương ứng.

Lý niệm dựa trên số Ngũ Hành của "Lạc Thư", tức đông ba nam hai bắc một tây bốn, trung ương năm, đại biểu cho lôi đình do âm dương chi khí sinh ra, lôi thuộc dương, đình thuộc âm.

Ngũ Lôi Chính Pháp trên phương diện nội công tu luyện thuộc về ngũ tạng, thông qua sự hội tụ khí của ngũ tạng, đạt đến cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, từ đó nắm giữ diệu dụng của Ngũ Lôi.

Không chỉ là thủ đoạn hô triệu phong lôi, phục ma hàng yêu.

Mà còn là một loại pháp tu luyện nội đan, chủ trương nội luyện thành đan, ngoại dụng thành pháp.

Có tác dụng không nhỏ trong việc kết đan.

Trong não hải hồi tưởng quyết yếu tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp, Thẩm Hạo vận chuyển pháp lực toàn thân, tuần hoàn trong ngũ tạng.

Hội tụ khí ngũ hành của ngũ tạng, sinh phát lôi đình.

Rất nhanh, Thẩm Hạo liền nắm vững yếu lĩnh.

Sinh phát ra hai loại lôi đình, một âm một dương.

Là Dương Ngũ Lôi và Âm Ngũ Lôi.

Dương Lôi là, lấy tâm hỏa dẫn khí kim phế mà tiên phát, phát ra tia điện hồ màu trắng thuần khiết, quang thái chói mắt, khô ráo nóng bỏng.

Âm Lôi là, thận thủy dẫn khí can mộc, để âm khí tiên phát, màu đen như mực, không chỉ có thể thương địch nhục thể, càng có thể thương thần hồn của địch.

Sau cảnh giới Kim Đan, tiến thêm một tầng, thì có thể phát ra Ngũ Hành Thần Lôi kim mộc thủy hỏa thổ.

Mà tiến thêm một bước nữa, thậm chí có thể hiệu triệu thủy thần xã thiên địa phát Ngũ Lôi.

Thẩm Hạo sau khi nhập đạo thân mang thần chức bộ lôi, sau này chưa chắc không có cơ hội tu đến cảnh giới này.

Luyện xong lôi pháp, tiếp đó lại luyện thuật phù lục.

Thuận thế chế tác ra Thiên Lôi Phù.

Lôi phù vô cùng phức tạp, bao gồm rất nhiều yếu tố.

Do thần linh, âm dương thăng giáng, loại lôi, phương vị, quái tượng, tinh tú, thiên can địa chi, sắc lệnh và các yếu tố khác tạo thành.

Cái gọi là vẽ phù không biết mẹo, trái lại chọc quỷ thần cười; vẽ phù nếu biết mẹo, khiến quỷ thần khiếp sợ.

Thẩm Hạo với ngộ tính nghịch thiên, đã nắm vững bí quyết trong đó, vẽ phù rất thành thạo.

Một loại phù lục, chỉ cần nắm vững, thì về cơ bản sẽ không thất bại trong việc chế tác.

Liên tiếp trôi qua hơn nửa tháng, Thẩm Hạo mỗi ngày chỉ thỉnh thoảng ra cửa hàng phía trước dạo một vòng xem xét, rồi lại trở về mật thất bế quan.

Đã cơ bản nắm vững rất nhiều pháp thuật của bản thân.

Ngày hôm đó, Bàn Tử khi ở nhà nghỉ ngơi, đang ăn cơm ở một quán ăn, thì gặp được Hồ Bát Nhất vừa chuyển ngành từ bộ đội về.

Hai người cuối cùng cũng gặp nhau ở Kinh Thành.

Cha Hồ Bát Nhất, là quân quan cấp sư trưởng, anh ta vốn dĩ có thể đến một công ty thực phẩm làm phó phòng bảo vệ, nhưng chính mình không muốn đi, thế là đến tìm Bàn Tử, định hợp tác làm ăn.

Không ngờ, lại gặp nhau ở quán ăn này.

Bàn Tử nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, thế là bước tới, nói: "Thiên vương cái địa hổ." Hồ Bát Nhất ngẩn người một lát, thuận miệng tiếp lời: "Bảo tháp trấn hà yêu." Bàn Tử lại hỏi: "Mặt sao đỏ thế?" Hồ Bát Nhất giơ ngón cái lên đáp: "Vợ không tìm được là sốt ruột." Lúc này, anh ta đã nhận ra người trước mặt là ai.

"Vậy sao lại trắng rồi?" "Bị một con hổ cái dọa." Hai người đồng thời bước tới ôm chặt lấy đối phương.

Hai người đã nhiều năm không gặp, đều vô cùng nhớ nhung đối phương.

Hai người vui vẻ uống một bữa, uống đến mặt đỏ tía tai.

Hai người trên bàn rượu cùng nhau thổ lộ, Hồ Bát Nhất cũng hiểu được tình hình hiện tại của Bàn Tử.

Sau khi ăn uống no say, Vương Bàn Tử cũng biết được tình hình hiện tại của Hồ Bát Nhất, liền đưa anh ta về căn hộ thuê của mình, ngủ một đêm.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, hai người bàn bạc về kế hoạch tương lai.

Hồ Bát Nhất vẫn chưa biết nên làm gì, muốn nghe ý kiến của Bàn Tử.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tỉnh dậy, sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, họ ra phố mua chút bánh bao, quẩy, sữa đậu nành để ăn sáng.

Vừa ăn, Hồ Bát Nhất vừa suy nghĩ về kế hoạch sắp tới.

"Này, Bàn Tử, cậu nói xem tôi bây giờ nên làm gì đây?" Hồ Bát Nhất nuốt vội mấy miếng bánh bao rồi hỏi.

Chương 13

“Hải, theo tôi thì cậu đừng có theo tôi chịu khổ làm gì.

Bố cậu trước khi về hưu đã là sư trưởng rồi, hưởng đãi ngộ cán bộ phó thị, cậu về cứ để ông già nhà cậu giúp cậu đi cửa sau, sắp xếp cho cậu vào cơ quan mà làm, đừng có theo tôi chịu tội nữa.” Bàn Tử khuyên.

Hồ Bát Nhất vừa xuất ngũ, có thể nói là căn chính miêu hồng, lại có bối cảnh quân nhân, thêm vào đó còn có ông già có thể giúp đỡ, muốn vào cơ quan đơn vị nào đó thì dễ như trở bàn tay.

Làm sao mà không tốt hơn là tự mình ra ngoài bươn chải chứ?

Lại còn ổn định, nhẹ nhàng, ít việc.

Hồ Bát Nhất biết Bàn Tử có ý tốt, nhưng anh không muốn vậy.

Anh vỗ vào cái bụng lớn của Bàn Tử rồi nói: “Này, thằng béo con, tôi cũng nói với cậu này, nếu tôi thực sự muốn vào cơ quan đơn vị thì lúc nào cũng có thể đi, nhưng tôi không dám đi!” “Cậu biết tại sao không?

Tôi sợ!” “Bây giờ nếu tôi rảnh rỗi, trong đầu toàn là những đồng đội đã hy sinh, họ cứ lảng vảng trước mắt tôi, vừa nhìn thấy họ là tôi ruột gan đau như cắt!” “Ngay cả bây giờ, tôi vẫn cảm thấy có đồng đội đang lảng vảng trước mặt.” “Hơn nữa, tôi thấy bây giờ cậu cũng sống tốt lắm, tốt hơn tôi hồi đó ở Côn Luân Sơn nhiều.

Chẳng có rau xanh gì cả, muốn ăn đồ chín cũng khó, độ cao quá lớn, nước cũng không sôi được.” Hồ Bát Nhất hồi tưởng lại cuộc sống gian khổ trong quân đội ngày trước, giờ những thứ này căn bản chẳng là gì.

Bàn Tử nghĩ bụng, đã không khuyên được Lão Hồ thì cứ để anh ta theo mình làm việc vậy.

“Thôi, nếu cậu đã nói vậy thì tôi cũng không khuyên nữa.” “Nhưng mà bây giờ tôi cũng không còn tự mình làm ăn riêng nữa, thực sự không làm nổi.” “Tháng trước, tôi vừa dừng việc kinh doanh băng từ, bây giờ, tôi làm chân chạy việc cho Thẩm gia của Thấm Nguyên Trai ở Phan Gia Viên, theo một lão sư phụ giám định đồ cổ làm học việc, một tháng được ba mươi đồng đấy.

Hơn hẳn việc bán băng từ của tôi nhiều.” Bàn Tử nói với Hồ Bát Nhất.

“Gì cơ, đồ cổ?” Hồ Bát Nhất sững lại.

Anh vốn tưởng Bàn Tử vẫn đang tự kinh doanh, không ngờ lại trùng hợp thế, anh vừa đến thì cậu ta đã chuyển nghề rồi.

“Tôi nghe nói, làm đồ cổ thì 'ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm' mà, cứ tùy tiện bán được một món là kiếm được khối tiền.” Hồ Bát Nhất nói.

“Hắc, đúng là vậy thật.

Hôm nay tôi được nghỉ, hay là tôi dẫn cậu đến chợ đồ cũ Phan Gia Viên xem sao.” Bàn Tử nói.

“Được, vậy lát nữa chúng ta đi xem thử.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Được thôi.” Hai người ăn sáng xong, lại nghỉ một lát, sau đó liền đi bộ mấy cây số, đến Phan Gia Viên.

Chỉ thấy, trên con phố này, toàn là mua bán đồ cũ, thậm chí đến cả huy hiệu Mao Chủ tịch cũ, Sách đỏ cũng có người thu mua.

Như các loại bình lọ, đồng hồ cũ, đồng hồ quả quýt cũ, từng đống tiền đồng, lọ đựng thuốc hít, các loại đồ nội thất cổ, tẩu thuốc, đồ sứ,

đồ sơn mài, vàng bạc đồng sắt thiếc các loại ngọc thạch các loại trang sức...

Chỉ cần là đồ cổ, cơ bản là cái gì cũng có, khiến Hồ Bát Nhất hoa cả mắt.

Hồ Bát Nhất biết, Bàn Tử có một miếng ngọc bội cổ, là do một vị thủ trưởng của Quân đội dã chiến Tây Bắc năm đó tặng cho bố cậu ta, sau khi tiêu diệt một nhóm thổ phỉ ở Ni Nhã Lục Châu, thu được từ trên người tên thủ lĩnh thổ phỉ.

Hồ Bát Nhất thấy chợ đồ cổ người qua lại tấp nập, rất náo nhiệt, trong lòng dần dần cũng nảy sinh vài ý nghĩ.

Hồi nhỏ, ông nội anh là Hồ Quốc Hoa đã kể cho anh không ít kiến thức về kim thạch ngọc khí, ở phương diện này anh vẫn có chút nền tảng, nếu có thể học sâu hơn một chút, có lẽ sẽ có thể đứng vững trong ngành này.

"Bàn Tử, vị Thẩm gia mà cậu theo là người thế nào vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Hải, tôi nói cho cậu biết, Thẩm gia đó thì khỏi phải nói, tuy mới nổi tiếng hai năm nay, nhưng cái đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của ngài ấy không phải là chuyện đùa đâu, trên con phố này, cơ bản là không ai không biết đến, mỗi lần ngài ấy ra tay, chắc chắn là nhặt được đồ thật." Bàn Tử nói nước bọt bắn ra tứ phía.

"Chỉ là bây giờ ngài ấy hơi thần thần bí bí, ít đến cửa hàng hơn, không biết đang nghiên cứu cái gì nữa?" Lúc này, Bàn Tử ghé sát tai Hồ Bát Nhất, nói nhỏ: "Tôi thấy thân thủ của Thẩm gia, chắc chắn là một luyện gia tử, bảy tám tên đại hán bình thường cũng khó mà tiếp cận được." "Hoắc, lợi hại vậy sao?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi, người khác nhìn không ra, nhưng Bàn Tử tôi có

thể nhìn nhầm sao?" Bàn Tử nói.

"Ừm, đúng rồi, Bàn Tử, việc kinh doanh ở cửa hàng của các cậu thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất lại hỏi.

"Nhắc đến cái này thì tôi phải nói cho cậu biết, Thẩm gia đúng là thần nhân rồi.

Vốn dĩ việc kinh doanh ở cửa hàng của ngài ấy đã rất tốt, nhưng cách đây một thời gian, Thẩm gia đã đặc biệt sửa đổi bố cục cửa hàng, thế là ngay lập tức, việc kinh doanh lại tốt hơn rất nhiều, mỗi ngày khách ra vào tấp nập, không hề ít chút nào." Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, thầm nghĩ: "Xem ra, vị Thẩm gia này cũng tinh thông phong thủy." Suy nghĩ một lúc, Hồ Bát Nhất quay sang hỏi Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu nói xem, nếu tôi cũng làm nghề đồ cổ thì cậu thấy thế nào?" "Gì cơ, ngành này không dễ làm đâu, cậu thì không có kinh nghiệm, đừng để bị lừa mất của, lúc đó thì không biết kêu ai.

Bao nhiêu tiền cũng không thể lấp đầy cái lỗ này đâu." Bàn Tử nói.

"Đúng là vậy, nhưng cậu biết đấy, nhà tôi có truyền lại một bản **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật**, tôi đã thuộc làu trong lòng từ lâu rồi, trong đó có rất nhiều thứ về đồ cổ, hồi nhỏ ông nội tôi cũng đã dạy tôi không ít, tôi nhớ lại một chút là có thể nhớ ra không ít đâu, sau đó học thêm một chút nữa thì chắc là cũng ổn rồi." Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

Anh dám nói muốn vào ngành đồ cổ, tự nhiên là có chỗ dựa của riêng mình.

"Ồ, tôi lại quên mất vụ này của cậu.

Nếu đã vậy, hay là cậu theo tôi luôn đi, lát nữa tôi hỏi Thẩm gia xem ngài ấy có cần thêm thợ không, đến lúc đó hai anh em mình cùng làm cũng có bạn." Bàn Tử nói.

“Ừm, thế cũng được, cậu lát nữa giúp tôi hỏi xem.

Bàn Tử, cảm ơn cậu.” Hồ Bát Nhất khoác vai Bàn Tử nói.

“Hải, anh em mình thì nói cảm ơn làm gì chứ?” Bàn Tử xua tay nói.

“Đi nào, chúng ta cứ dạo quanh đây trước đã, cũng là để mở rộng tầm mắt.” “Đi thôi ~” Hai người không có việc gì làm, cứ thế dạo quanh Phan Gia Viên cả ngày.

Thấy người khác bán một món đồ mấy trăm, mấy nghìn tệ, vậy mà vẫn có những kẻ ngu ngốc đi mua, khiến Hồ Bát Nhất trong lòng ngứa ngáy.

Anh cũng hạ quyết tâm.

“Bàn Tử, ngày mai cậu giúp tôi hỏi nhé.” Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử. **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật**.

Bàn Tử giơ ngón cái ra dấu OK, nói: “Yên tâm, tôi không quên đâu, cậu cứ đợi tin tốt của tôi nhé.” “Cửa hàng của Thẩm gia không nhỏ, hiện tại chỉ có tám người, lúc đông khách còn có chút không xuể, cậu đến thì đúng lúc rồi, người quen giới thiệu chắc chắn tốt hơn là tuyển bên ngoài!” “Vậy thì được, đến lúc đó tôi mời cậu đi Đông Lai Thuận chén một bữa, tôi đây vừa chuyển nghề, có hơn ba nghìn tệ tiền trợ cấp xuất ngũ, đủ dùng trong thời gian dài đấy.” Hồ Bát Nhất nói.

“Ai da, không ngờ đấy, Lão Hồ, cậu lại là đại gia thế hả, không được, đến lúc đó tôi phải chén thêm mấy đĩa xiên thịt cừu mới đã.” Bàn Tử nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất nói.

“Hahaha, Bàn Tử cậu yên tâm, xiên thịt cừu cứ gọi là thả ga, chén tẹt ga!” Hồ Bát Nhất cười nói.

“Hắc hắc hắc, tôi chắc chắn sẽ không khách sáo với cậu đâu.” Bàn Tử cười hắc hắc.

Hai người cứ thế trò chuyện không ngừng, cho đến tận đêm khuya.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bàn Tử đi làm, để lại Hồ Bát Nhất ở phòng trọ đợi tin tức.

Bàn Tử đến cửa hàng, đầu tiên là dọn dẹp vệ sinh, thu gom rác, sau đó lau bàn ghế, cũng không có việc gì khác nữa.

Không lâu sau, Thẩm Hạo từ phía sau đi đến cửa hàng, liếc nhìn một lượt, đồ cổ trong cửa hàng vẫn khá dồi dào, lại có Dương sư phụ nhập thêm một lô, nguồn hàng khá phong phú.

Bàn Tử thấy Thẩm Hạo đến, liền vội vàng bước tới.

"Thẩm gia, ngài chào buổi sáng ạ ~" "Ừm, Bàn Tử, gần đây thế nào rồi?" Thẩm Hạo hỏi.

"Tôi cảm thấy rất tốt, cảm ơn Thẩm gia đã quan tâm." "Là thế này ạ, Thẩm gia, tôi thấy cửa hàng của chúng ta lúc đông khách có chút không xuể phải không ạ?

Vừa hay tôi có một người bạn thân từ nhỏ, vừa xuất ngũ về, đến tìm tôi, nên tôi muốn hỏi xem, ngài còn cần người không ạ?" Bàn Tử hỏi.

"Đúng là vậy, nhưng tuyển người cũng khá khó, người phù hợp thì ít quá, bạn của cậu thế nào?" Thẩm Hạo hỏi.

"Thẩm gia, ngài cứ yên tâm, phẩm chất của huynh đệ tôi tuyệt đối là số một, hơn nữa, anh ấy cũng có nền tảng về đồ cổ, hồi nhỏ ông nội anh ấy đã dạy anh ấy không ít, hơn nữa, anh ấy còn có một cuốn **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật** gia truyền, hồi đó đi lên núi xuống nông thôn anh ấy thường xuyên đọc." Bàn Tử một tràng khen ngợi Hồ Bát Nhất, quan trọng nhất vẫn là Hồ Bát Nhất có nền tảng đồ cổ, đó là một ưu thế lớn nhất.

“Ồ, vậy sao?

Thế thì không tệ, ngày mai cậu đưa anh ta đến đây tôi xem thử.

Nếu phù hợp thì sẽ giống như cậu vậy.” Thẩm Hạo tùy tiện nói.

Thực tế, trong lòng ngài ấy đã nở hoa, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng đã đến.

Vậy thì, chuyến hành trình đạo mộ đầy kịch tính và nguy hiểm sắp tới rồi.

Theo như Vân Hi Chân Nhân sư phụ trước đây đã nói, các cổ mộ trong thế giới này đều vô cùng nguy hiểm.

Đó đều là những nơi phong ấn tà ma.

Trong cổ mộ, tuy có tài bảo vô số, nhưng cũng nguy hiểm vạn phần.

Đặc biệt là những đại mộ kia, cơ bản mỗi cái đều có vấn đề.

Chương 14

Ta tuy là Mao Sơn đạo sĩ, nhưng thế giới này lại hoàn toàn khác với thế giới kiếp trước mà ta biết, ở đây không những không cấm đào mộ, mà thậm chí còn có phần khuyến khích.

Dù sao, đây là đang tiêu diệt tà ác.

Là có công đức với trời đất.

Thẩm Hạo hiện tại rất mong muốn.

Hiện tại, cơ hội cuối cùng cũng đã đến!

Sau khi dạo một vòng quanh cửa hàng, ngài ấy liền trở về phòng ở hậu viện, tiếp tục bế quan tu luyện.

Sắp phải xuống mộ rồi, bây giờ phải tranh thủ thời gian luyện tập thêm, nếu không, lỡ không cẩn thận mà gặp chuyện thì không hay.

Từ trong vô số pháp thuật, ngài ấy lấy ra một quyển kiếm quyết, vận dụng Thất Tinh Pháp Kiếm bắt đầu tu luyện.

Còn ở Thấm Nguyên Trai, Bàn Tử được Thẩm Hạo gật đầu, trong lòng hớn hở, cả người đều vui vẻ hò reo.

Việc kinh doanh hôm nay, như thường lệ, khá tốt, cứ một lúc lại có vài khách hàng vào cửa hàng xem.

Bàn Tử nhiệt tình tiếp đón.

Thỉnh thoảng, cũng có vài người mang đồ đến muốn bán, Bàn Tử liền dẫn họ đến chỗ Dương sư phụ để ông ấy giám định.

Một ngày trôi qua rất nhanh.

Thoáng cái đã đến tám giờ tối, mọi người đóng cửa tan làm.

Nói chứ cửa hàng bình thường thì không đóng cửa sớm thế này đâu, nhưng Thẩm Hạo không quan tâm, cứ để cho mấy cửa hàng gần đó đi.

Bàn Tử vui vẻ trở về phòng trọ gần Sùng Văn Môn.

Cậu ta chia sẻ tin tốt này với Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, ngày mai cậu đi cùng tôi nhé, Thẩm gia muốn gặp cậu, tôi thấy chắc chắn là ổn rồi, ngày mai cậu phải cố gắng thể hiện cho tốt đấy." Bàn Tử cười hì hì nói.

"Tốt quá rồi, thằng béo con, cảm ơn cậu." Hồ Bát Nhất ôm Bàn Tử nói.

"Cậu yên tâm, ngày mai tôi nhất định sẽ không làm Thẩm gia thất vọng đâu." "Thế thì được, à mà, cậu ăn tối chưa?" Bàn Tử hỏi.

"Vẫn chưa, cậu ăn rồi à?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

"Hải, quên chưa nói với cậu, phúc lợi ở cửa hàng chúng tôi tốt lắm, mỗi ngày bao hai bữa cơ.

Nếu cậu chưa ăn tối thì đi thôi, tối nay Bàn gia tôi mời cậu." Bàn Tử nhếch mép nói.

"Ôi da, thế thì tốt quá, tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu." Hồ Bát Nhất cười nói.

"Đi thôi ~" Hai người tìm một quán Lỗ Trử gần đó, mỗi người gọi một bát Lỗ Trử.

Bàn Tử ăn khỏe, lại chén thêm một bữa.

"Nhắc đến vị Thẩm gia đó, hai năm trước khi tôi gặp ngài ấy, ngài ấy vẫn chưa như bây giờ đâu, gần đây, tôi càng nhìn càng thấy ngài ấy không tầm thường chút nào!" Bàn Tử ăn xong nói.

"Sao lại nói vậy?" "Khí chất, phong thái, bây giờ càng ngày càng

khác biệt, cái cảm giác đó, nói sao nhỉ?

Ờ, tôi cũng không nói rõ được.

Tóm lại là rất... rất không tầm thường!" Bàn Tử nói.

"Ồ?

Trước đó cậu còn nói Thẩm gia là một luyện gia tử cơ mà, xem ra, vị Thẩm gia này thật sự rất không tầm thường đấy, ngày mai tôi gặp sẽ biết thôi." Hồ Bát Nhất nói.

Bị Bàn Tử nói vậy, anh càng mong đợi được gặp Thẩm Hạo.

Ăn xong, hai người lại dạo phố một lúc để tiêu thức ăn.

Sau đó mới về phòng trọ nghỉ ngơi.

Hai người có một giấc mơ đẹp.

Ngày thứ hai, Hồ Bát Nhất liền theo Bàn Tử đến Thấm Nguyên Trai.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng đã gặp được Hồ Bát Nhất bằng xương bằng thịt.

Nói ra thì, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không lớn tuổi lắm, vẫn chưa đến ba mươi, chắc là khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Chỉ là sau khi trải qua lên núi xuống nông thôn, rồi vào quân đội, nhìn họ rất phong trần, trông cứ như ba mươi mấy tuổi vậy.

Thẩm Hạo đích thân kiểm tra một số kiến thức về đồ cổ của Hồ Bát Nhất.

Lại hỏi Hồ Bát Nhất về **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật**.

"Nghe Bàn Tử nói, cậu có một cuốn **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật** gia truyền?

Học thế nào rồi?" "Ồ, ngài nói cái đó à, mười mấy năm nay, tôi hầu như ngày nào cũng lật xem, đã thuộc làu trong lòng từ lâu rồi." Hồ Bát Nhất đáp.

"Thế thì không tệ, chỉ là thiếu một chút thực tiễn, nhưng đó cũng không phải là vấn đề lớn." Thẩm Hạo gật đầu.

"Cậu cứ cùng Bàn Tử, theo Dương sư phụ mà học tập nhé, sau này có chỗ cần dùng đến hai cậu, học cho tốt vào!" Thẩm Hạo nói.

Tiếp đó, ngài ấy lại quay đầu nói với Dương sư phụ đứng cạnh quầy: "Dương sư phụ, Hồ Bát Nhất giao cho ông đấy." "Lão bản, ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ chỉ bảo anh ấy thật tốt." Thẩm Hạo gật đầu, dặn dò vài câu nữa rồi lại quay về hậu viện.

Sau khi Thẩm Hạo đi, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liền theo sau Dương sư phụ.

Nhân lúc chưa có khách, ông ấy giảng giải cho họ một số kiến thức đồ cổ thông thường.

Hai người nghe rất say mê.

Không lâu sau, đã có khách đến.

Nếu có khách hàng ưng ý món đồ nào, Dương sư phụ sẽ tiến lên giải thích cho họ.

Hai người theo sau Dương sư phụ chăm chú lắng nghe cách ông ấy nói chuyện, thần thái.

Một số khách hàng gà mờ đều bị ông ấy hù cho giật mình.

Hai người cứ thế, đã học ở Thấm Nguyên Trai được mấy tháng, học được không ít kiến thức về đồ cổ.

Một ngày nọ, Thẩm Hạo gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến hậu viện.

Sau mấy tháng tiếp xúc, Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất cũng đã quen thân từ lâu.

"Lão Hồ, cậu đã có **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật** gia truyền, tổ tiên cậu chắc hẳn đã từng làm **Mạc Kim Giáo Úy** rồi phải không?" Hồ Bát Nhất nghe vậy, gật đầu: "Ông nội tôi năm đó từng làm **Mạc Kim Giáo Úy**, cuốn **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật** này chính là do ông cụ truyền lại, năm đó ông cụ nhà tôi gặp phải đại hung, suýt chút nữa thì mất mạng." "Đúng vậy, việc đạo mộ chắc chắn có nguy hiểm, đặc biệt là những cổ mộ mấy trăm, mấy nghìn năm tuổi, nguy hiểm trong đó càng khó lường!" Thẩm Hạo gật đầu nói.

"À đúng rồi, không biết Lão Hồ, cậu đã học được bao nhiêu bản lĩnh trong cuốn **Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật** đó rồi?" Thẩm Hạo hỏi.

"Ờ, nói học được bao nhiêu thì không dám nói nhiều, nhưng ba bốn thành thì có rồi, Thẩm gia ngài đây là...?" Hồ Bát Nhất nói.

"Là thế này, Thấm Nguyên Trai của chúng ta, không giống với những cửa hàng đồ cổ khác, ở đây chúng ta bán, cơ bản đa số là hàng thật, chỉ một lượng nhỏ là hàng nhái.

Hiện tại việc kinh doanh khá tốt, những món đồ tốt trong kho sắp bán hết rồi, phải nghĩ cách tìm nguồn hàng mới thôi." "Trực tiếp thu mua từ tay người khác cũng không dễ thu, chúng ta cũng không có nhiều kênh, hơn nữa giá cả không hề thấp, mạo hiểm vào dễ bị chặt chém." "Vừa hay tổ tiên cậu từng làm **Mạc Kim Giáo Úy**, có thể xem xem ở đâu có cổ mộ, chúng ta cũng đi đào một chuyến, những thứ lấy ra được thì phân chia theo công lao.

Không biết cậu thấy thế nào?" Thẩm Hạo trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

Hồ Bát Nhất do dự một chút, nói rằng cần suy nghĩ.

Dù sao theo anh thấy, đạo mộ là một việc thiếu đức, hơn nữa, trong cổ mộ rất nguy hiểm, không cẩn thận là sẽ mất mạng ở trong đó.

"Được, chuyện này không vội, cậu cứ về suy nghĩ kỹ đi, mấy ngày nữa cho tôi câu trả lời là được." Thẩm Hạo cũng không bận tâm, Hồ Bát Nhất, với tư cách là nhân vật chính của Quỷ Xuy Đăng, sớm muộn gì cũng phải xuống mộ, không cần vội vàng lúc này.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn, cũng không khuyên Hồ Bát Nhất.

Dù sao bây giờ cũng có công việc đàng hoàng, không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Chương 15

Sau khi tan làm, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trở về phòng trọ.

Buổi tối nằm trên giường, Hồ Bát Nhất mắt nhìn chằm chằm trần nhà, suy nghĩ kỹ lưỡng, nghĩ đến rất nhiều điều.

Ngành đạo mộ này, đối với anh mà nói không hề xa lạ, thậm chí anh còn có thể tìm ra một số lăng mộ quy mô lớn.

Anh tuy không coi trọng tiền bạc, nhưng cuộc sống lại không thể thiếu tiền, hơn nữa, hiện tại anh đang rất thiếu tiền.

Cha mẹ có nhà nước nuôi dưỡng, không có gánh nặng gia đình gì, anh hiện tại độc thân, một mình ăn no cả nhà không đói.

Chỉ là, nghĩ đến những đồng đội đã hy sinh trên chiến trường, trong lòng anh rất đau khổ.

Gia đình họ mất đi trụ cột, cha mẹ ai sẽ chăm sóc, anh chị em, con cái đi học, ăn uống, đều là chi phí.

Số tiền trợ cấp ít ỏi của anh, căn bản không đủ dùng.

Mấy tháng nay, anh đã gửi ba nghìn tệ tiền trợ cấp của mình cho gia đình những đồng đội đó.

Tuy nhiên, đó chỉ là muối bỏ bể.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất ngơ ngác nhìn trần nhà, hỏi: "Lão Hồ, cậu đang nghĩ gì vậy?" "Lời của Thẩm gia, có phải đã làm cậu động lòng rồi không, nói thật, tôi cũng thấy ngứa ngáy trong lòng." "Cậu thấy bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây?

Tôi chỉ đợi cậu một câu nói, cậu nói làm thế nào thì làm thế đó, tôi tuyệt đối không do dự." "Ừm, tôi vừa nghĩ một chút, lời của Thẩm gia

quả thực rất có lý, hơn nữa, chúng ta bây giờ, cũng thực sự rất cần tiền, gia đình những đồng đội đã hy sinh của tôi, còn đang đợi tôi giúp đỡ đây, số lương của chúng ta căn bản không đủ dùng!" "Hay là, chúng ta cứ làm đi!" Hồ Bát Nhất nói.

"Được, nghe cậu, làm thôi!" Bàn Tử vung nắm đấm nói.

"Ừm, hơn nữa, những gì chúng ta phải tìm, đều là những lăng mộ quy mô lớn, đều là mộ của đế vương tướng tướng, trong đó tài bảo vô số, nhưng những thứ này, có phải là của họ không?

Chẳng phải đều là từ trên người bách tính mà vơ vét bóc lột ra sao?" "Chúng ta đây là 'lấy từ dân, dùng cho dân'!" "Lão Hồ cậu nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy!" Bàn Tử gật đầu lia lịa.

Lão Hồ nói câu này quá đúng rồi!

"Hơn nữa, chúng ta là **Mạc Kim Giáo Úy**, không giống với những tên trộm mộ khác." "**Mạc Kim Giáo Úy** có một quy củ, phàm là khi khai quật đại mộ, trong mộ thất địa cung đều phải thắp một cây nến đặt ở góc đông nam, sau đó mới mở quan tài mò kim." "Nếu cây nến ở góc đông nam tắt đi, tức là có nguy hiểm, chúng ta chỉ cần đặt lại tài vật nguyên trạng, cung kính dập đầu ba cái, rồi theo đường cũ rút lui là được, cơ bản sẽ không gặp phải nguy hiểm gì." Hồ Bát Nhất càng nói càng thấy có lý, cuối cùng, cũng tự thuyết phục được chính mình.

Ban đầu chút ngại ngùng trong lòng cũng biến mất không dấu vết.

Hiện tại đã là thập niên 80, chẳng phải đều đề xướng cống hiến sao?

Cũng đã đến lượt những vương công quý tộc bóc lột nhân dân lao động cống hiến rồi.

Nhưng những tên quỷ chết tiệt này giác ngộ thấp quá, đừng mong

chúng tự mình bò ra cống hiến, chuyện này, chỉ đành do chúng ta thay làm vậy.

Thế là hai người bắt đầu bàn bạc, đi đâu để tìm đại mộ.

Nói về những nơi đạo mộ thịnh hành nhất như Thăng Long, Tương Địa, Thiểm Địa, đại mộ đã không còn dễ tìm nữa, hơn nữa người đông mắt loạn, không tiện.

Tốt nhất vẫn là những đại mộ trong núi sâu rừng già.

Hai người nhỏ giọng thảo luận.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nhớ ra, hồi đi nông thôn, ở khu vực Cương Cương Doanh Tử kia, hình như có đại mộ tồn tại.

Đặc biệt là ở Ngưu Tâm Sơn, có thể xếp vào hàng nhất đẳng.

Chỉ là năm đó còn quá trẻ, cái gì cũng không hiểu, còn với kinh nghiệm hiện tại của anh mà nói, nơi đó hẳn phải có một cổ mộ trước thời Bắc Tống.

"Bàn Tử, cậu còn nhớ Ngưu Tâm Sơn hồi chúng ta đi nông thôn không?

Chỗ đó chắc chắn có một cổ mộ!" Hồ Bát Nhất quay đầu nói với Bàn Tử.

"Hả?

Cậu không phải nói chỗ đó có ma sao?

Hay là chúng ta cứ tìm chỗ nào không có ma mà làm đi?

Chúng ta cũng không có cách đối phó với ma quỷ mà." Bàn Tử có chút nghi ngại, ma quỷ đó thì họ làm sao mà giải quyết được chứ.

"Hải, lần đó có lẽ là do tôi sốt cao sinh ra ảo giác thôi, hơn nữa trên thế giới này làm gì có ma quỷ, cậu nói có đúng không?" Hồ Bát

Nhất nói.

Sáng ngày làm việc thứ hai, Hồ Bát Nhất trực tiếp tìm Thẩm Hạo, đồng ý việc tìm kiếm cổ mộ.

Thế là Thẩm Hạo vung tay, lấy ra hai nghìn tệ, bảo Hồ Bát Nhất dẫn Bàn Tử đi chuẩn bị vật tư.

Thẩm Hạo chưa từng xuống mộ, không biết cụ thể nên chuẩn bị những thứ gì, liền giao tất cả cho Hồ Bát Nhất.

Thế là, Hồ Bát Nhất với số tiền lớn trong tay, cùng Bàn Tử đi chợ sắm đồ.

Găng tay, khẩu trang, bình nước, những thứ đó thì không cần mua quá tốt, cứ trực tiếp nhặt nhạnh một ít ở chợ đồ cũ.

Còn dây thừng, xẻng, nến, đèn pin... thì phải mua loại chất lượng tốt, nếu không dùng cũng không yên tâm.

Ngoài ra còn đi khắp nơi tìm mua một số mặt nạ phòng độc, thứ này tác dụng lớn lắm, khí độc thông thường, đeo mặt nạ phòng độc vào thì căn bản không phải sợ.

Tiếp đó, lại như trong nguyên tác, họ tìm được hai chiếc xẻng công binh Đức chế, cầm trong tay, Hồ Bát Nhất cảm thấy vô cùng thân quen.

Chiếc xẻng này nhẹ bền, có thể gấp gọn treo ở thắt lưng, hơn nữa lưỡi thép cực tốt, dùng làm dao chặt cũng không thành vấn đề.

Mất mấy ngày công sức, cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ những thứ cần dùng để xuống mộ.

Còn về phía Thẩm Hạo, ngoài việc tu luyện, ngài ấy đã đi mua một ít thức ăn và nước uống, cho vào trong **Trữ Vật Giới Chỉ**.

Là một số bánh mì và thịt khô các loại.

Hoạt động dã ngoại mà có thể ăn được những thứ này thì đã là rất tốt rồi.

Trong mật thất, Thẩm Hạo cất **Thất Tinh Pháp Kiếm**, Tam Thanh Linh và Ngũ Lôi Lệnh vào trong nhẫn để mang theo, còn lại thì để ở đây.

Cuối cùng, ngài ấy cung kính bái lạy ba vị tổ sư, thắp ba nén hương lớn, đủ cháy rất lâu.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chuẩn bị xong đồ đạc, mỗi người xách một cái túi lớn, trở về Thấm Nguyên Trai, Thẩm Hạo dẫn họ vào hậu viện.

"Thẩm gia, chúng tôi đã mua đồ xong hết rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát." "Ừm, đã tìm được mục tiêu rồi sao?" Thẩm Hạo hỏi.

"Đã tìm được rồi, ngay tại nơi tôi và Bàn Tử hồi đó đi nông thôn, Ngưu Tâm Sơn gần Cương Cương Doanh Tử ở Nội Mông phía đông bắc, cổ mộ ở đó, hẳn là một đại mộ trước thời Bắc Tống, không sai được." Hồ Bát Nhất đáp.

"Được, vậy thì tốt.

À mà, các cậu mua những thứ này chắc còn thừa chút tiền chứ, đi mua thêm vài thứ nữa, mật ong, kẹo sữa, đồ hộp, sô cô la, trà các loại, những thứ trong núi không có." "Chuyến này chúng ta ở Cương Cương Doanh Tử có thể sẽ mất một thời gian, tay không đến cũng không hay, các cậu mang theo chút đồ, đến thăm hỏi bà con thôn xóm." Thẩm Hạo nói.

"Ai da, thế thì tốt quá, cảm ơn Thẩm gia, vẫn là ngài nghĩ chu đáo nhất, Lão Hồ, chúng ta mười mấy năm không gặp bà con thôn xóm, đúng là nên mang chút quà đến mới phải." Bàn Tử vui vẻ nói.

Thế là hai người vui vẻ cầm số tiền còn lại mấy trăm tệ, đi trung

tâm thương mại lùng sục một vòng, mua không ít đồ ăn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, ngài ấy thu tất cả số đồ đó vào trong **Trữ Vật Giới Chỉ**.

“Cái gì?

Thẩm gia, ngài không phải là thần tiên đấy chứ?

Ngài biến đồ đi đâu rồi?” Bàn Tử mắt tròn xoe mồm há hốc hỏi.

“Đây là thuật **Giới Tử Nạp Tu Di**, tôi cất đồ vào trong **Trữ Vật Giới Chỉ**.” Thẩm Hạo vươn tay ra, để lộ chiếc nhẫn cổ điển trên ngón giữa tay trái.

“Quai quai, Thẩm gia, chẳng lẽ ngài là tu hành giả trong truyền thuyết sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Năm đó khi anh nghe ông nội Hồ Quốc Hoa kể chuyện, đã nghe nói đến một số sự tích nghi là của tu hành giả, chỉ là ông nội anh cũng hiểu biết không sâu sắc.

“Tu hành giả ư, cũng có thể nói như vậy.

Để các cậu biết, tôi là đệ tử chính tông Mao Sơn thụ lục, cái gọi là thần thông pháp thuật, ta cũng đã học được một ít.

Bây giờ nói cho các cậu biết, để các cậu có chuẩn bị, đến lúc đó trong mộ, gặp phải thứ gì, đừng sợ, bây giờ cứ chuẩn bị tư tưởng trước.” Thẩm Hạo bình thản nói.

“Ờ, Thẩm gia, ngài muốn nói, chuyến này đến ngôi mộ đó, có đại hung sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Chương 16

"Ừm, ta đã bói một quẻ, quả thật sẽ có, nhưng không cần lo lắng, đều là vấn đề nhỏ." Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Cái này, vậy Thẩm gia, hai anh em chúng tôi thân cô thế cô này, hoàn toàn phải nhờ ngài chiếu cố rồi ạ." Bàn Tử có chút ngượng nghịu nói.

Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo đi mua ba vé tàu giường nằm, sáng sớm ngày thứ hai, ba người cùng xuất phát, đi đến Cương Cương Doanh Tử.

Ở Thấm Nguyên Trai, chỉ còn lại Dương sư phụ và đồ đệ Tiểu Dương trông coi.

Còn cánh cửa thông ra hậu viện, đã bị ngài ấy khóa chặt.

Nếu không phá cửa xông vào, ai cũng không thể vào được.

Ba người đi tàu hỏa hai ngày hai đêm, trên đường dừng lại mười mấy ga.

Từ Kinh Thành đến Cương Cương Doanh Tử khoảng cách đường chim bay không xa, chỉ là, vào thời đại này, giao thông bất tiện, tốc độ tàu hỏa lại chậm.

Sau hai ngày hai đêm, ba người cuối cùng cũng xuống xe.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cả người không được thoải mái.

Xuống tàu hỏa, đoàn ba người lại tìm một chuyến xe khách, đưa họ đến một thị trấn nhỏ.

Đến đây, đoạn sau không thể đi xe được nữa.

Thế là, ba người đành phải đi bộ đến Cương Cương Doanh Tử.

Cương Cương Doanh Tử, nằm giữa đại sơn, nguyên bản là một thôn lạc của những thợ săn sống bằng nghề săn bắn.

Sau này có đường nhỏ thông ra, kết nối với thế giới bên ngoài.

Chủ yếu là đi bộ qua đó, e là còn phải đi thêm hai ngày nữa.

Hơn nữa đi bộ qua đó thì mệt chết.

Thế là Thẩm Hạo thuê một chiếc xe ngựa, chở ba người và một đống đồ đạc, lên đường đến Cương Cương Doanh Tử.

Đồ đạc là Thẩm Hạo đã lấy ra từ trong nhẫn trước, nếu không đến nơi, không thể tự nhiên biến đồ ra được.

Mấy người ngồi trên xe ngựa, lại đi xóc nảy cả một đoạn đường, cuối cùng cũng đến Cương Cương Doanh Tử.

Vừa hay gặp được người kế toán đi ra ngoài làm việc, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều quen anh ta.

Sau một hồi trò chuyện mới biết, mấy năm trước đã xảy ra một trận động đất lớn, hiện tại dư chấn cũng ảnh hưởng đến Ngưu Tâm Sơn, thân núi bị chấn động tạo thành một khe nứt lớn, bên trong có một đại mộ giống như cung điện, người trong thôn đã mang không ít đồ tốt từ trong đó ra, sau này kinh động đến chính quyền, đã phái đội khảo cổ đến.

Tất cả những thứ người trong thôn mang ra đều bị thu giữ, không chỉ vậy, còn đi từng nhà thu mua đồ cũ.

Chuyên gia khảo cổ nói, trong Ngưu Tâm Sơn đó là lăng tẩm của Tiêu Thái hậu nước Liêu.

Ngôi mộ đó đã đào mấy năm rồi, đến bây giờ vẫn chưa đào xong, phần lớn thanh niên trai tráng trong thôn đều được thuê đi làm việc, đến bây giờ vẫn chưa hoàn tất.

Nghe được tin này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đúng là xui xẻo đến mức hai anh em mình thắp hương cầu Phật mà Phật cũng chẳng độ!

Vận khí này thì chịu rồi, vừa định ra tay xuống ngôi đại mộ đầu tiên trong đời thì lại thành công cốc.

Thẩm Hạo thấy vậy liền nói: "Đừng vội, chúng ta đã đến đây rồi, cứ xem xét thêm đã, chẳng lẽ lại không thể đi chuyến này uổng công sao?" "Thẩm gia nói đúng, theo tôi thấy, chúng ta ít nhất cũng phải đến xem rồi tính tiếp." Bàn Tử cũng nói.

"Đúng vậy, lát nữa chúng ta không được thì đi tìm chỗ khác, đại mộ đâu phải chỉ có một chỗ ở Ngưu Tâm Sơn này!" Hồ Bát Nhất nói.

Ngày hôm đó, đoàn người đã ăn một bữa cơm tại nhà lão thư ký trong thôn.

Buổi tối, họ nghỉ lại trong căn phòng đã được dọn dẹp ở nhà Yến Tử, người bạn cũ năm xưa.

Lão thư ký nhiệt tình muốn giữ họ ở lại hai ba năm rồi hẵng đi.

Bàn Tử vội vàng đánh trống lảng, hắn vẫn chưa từ bỏ ý định nên hỏi Yến Tử: "Hiện tại trong thôn mình, còn có đồ cũ nào sót lại không?".

Yến Tử đáp: "Hết rồi, tất cả đều bị đội khảo cổ thu hết, ngay cả cái chậu chó nhà tôi cũng không tha, họ cầm lấy nghiên cứu kỹ lưỡng nửa ngày, cuối cùng vẫn mang đi.

Từng nhà từng hộ trong thôn đều bị thu, không sót lại một món nào".

Trái tim đang treo lơ lửng của Bàn Tử cuối cùng cũng nguội lạnh,

hắn thở dài một hơi.

"Ai, mấy thứ đó, nếu mang ra chợ đồ cổ bán, ít nhất cũng được mấy chục đến cả trăm, nhiều thì có khi bán được mấy nghìn cũng nên, bây giờ thì hết sạch rồi." "A?

Mấy thứ rách nát đó lại đáng tiền như vậy ư?

Biết thế thì đã không đưa cho đội khảo cổ, trời ơi, tức chết tôi rồi!".

Yến Tử biết mấy thứ đó đáng giá như vậy, lập tức đấm ngực dậm chân tiếc nuối.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã xong rồi, chỉ còn cách chấp nhận.

"Vậy gần đây còn có mộ cổ nào khác không?".

Hồ Bát Nhất hỏi.

Nói đến đây, bố của Yến Tử đang ngồi cạnh chợt chìm vào hồi ức.

Ông hút mấy hơi thuốc, rồi từ từ mở lời: "Nếu nói mộ cổ, gần đây ngoài Ngưu Tâm Sơn ra thì chắc không còn đâu".

"Tuy nhiên, tương truyền từ xa xưa, từ đây đi về phía bắc qua Đoàn Sơn Tử vào sâu bên trong, đi khoảng năm ngày đường, ở biên giới có một chỗ gọi là Hắc Phong Khẩu, nơi đó có một cái Dã Nhân Câu, tương truyền cả vùng đó là lăng mộ vương công quý tộc nước Kim, nhưng nơi đó ít dấu chân người, còn có cả dã nhân, các cậu có dám đi không?".

Năm đó, chú hai của Yến Tử đã đi đến nơi đó, kết quả là không bao giờ quay về nữa.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Thẩm Hạo bàn bạc một lát, quyết định đi xem thử.

Có bản lĩnh đạo thuật Mao Sơn của Thẩm gia ở đây, những nguy hiểm nhỏ nhặt căn bản không cần phải sợ.

Thế là bố của Yến Tử đã tìm cho mấy người một người dẫn đường tên là Anh Tử.

Mới vừa tròn mười chín tuổi, là người tộc Oroqen, một thợ săn xuất sắc, dưới tay nuôi mấy con ngao khuyển.

Cô nàng mặc trang phục đi săn, trông rất anh dũng và sảng khoái.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất lại nhờ Yến Tử giúp chuẩn bị một số lồng chim, gạo nếp, móng lừa đen, gậy nhảy, một thùng giấm, rượu trắng và các thứ khác.

Sau đó, mọi người đã lên đường dưới sự dẫn dắt của Anh Tử.

Đối với việc tìm kiếm mộ cổ, Hồ Bát Nhất vẫn rất tự tin vào bản thân, chỉ cần Dã Nhân Câu thực sự có mộ cổ, hắn tin chắc mình nhất định có thể tìm thấy.

Trên đường, bốn người cùng với tám con chó, bốn con ngựa, tiến về phía Hắc Phong Khẩu, đi vào trong khu rừng nguyên sinh bạt ngàn vô tận.

Bàn Tử vừa đi vừa hỏi Anh Tử: "Anh Tử em gái, Dã Nhân Câu là chuyện gì thế?

Em đã thấy dã nhân bao giờ chưa?".

Anh Tử đáp: "Tôi cũng không rõ lắm, dù sao thì chưa thấy bao giờ, chỉ nghe bố tôi nói, mấy năm nay có nhiều người thấy, nhưng không ai bắt được con sống, ngay cả xác chết cũng chưa ai thấy, cũng không rõ rốt cuộc là trông như thế nào".

Anh Tử tiếp lời: "Thực ra cái Dã Nhân Câu đó, trước đây không gọi là Dã Nhân Câu, mà gọi là 'Tử Nhân Câu'".

“Nghe nói xa hơn về phía trước, cũng không gọi là Tử Nhân Câu, mà gọi là Phủng Nguyệt Câu, là nơi chôn cất quý tộc nước Kim”.

“Sau này nước Kim bị đại quân Mông Cổ đánh bại, xác chết đều bị vứt vào trong khe núi, suýt chút nữa lấp đầy thung lũng, vì vậy nơi này mới được gọi là Tử Nhân Câu”.

“Ồ, thì ra còn có chuyện này nữa à”.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Suốt đoạn đường này, đi đi dừng dừng, đi mất sáu bảy ngày, mọi người mới đến được Hắc Phong Khẩu.

Rừng nguyên sinh ở Hắc Phong Khẩu càng thêm rậm rạp, thật sự khó mà tả, gần như không tìm được chỗ nào để đặt chân.

Khắp nơi cây cối mọc um tùm, trên mặt đất, lá rụng chất đống từng lớp từng lớp.

Chương 17

Lớp dưới cùng đã mục nát thành bùn.

Ngựa đã mấy lần suýt lún vào.

Cuối cùng mọi người tìm được một cái thung lũng, chính là Dã Nhân Câu trong truyền thuyết đó.

Từ bên ngoài nhìn vào trông bình thường vô cùng.

Nhưng Anh Tử nói, bên trong có bãi lầy chết người, nếu rơi vào thì không ra được nữa.

Nhất định phải mang theo một cây côn dài để dò đường, lá rụng ở đây quá sâu, bên dưới còn nguy hiểm hơn cả đầm lầy.

Nếu gặp mùa mưa, thì càng đừng nghĩ đến việc đi vào.

Gần tối, Thẩm Hạo quyết định nghỉ lại một đêm trên sườn núi gần đó, đợi đến sáng mai trời sáng rồi hẵng vào thăm dò.

Hơn nữa, nơi này đã gọi là Phủng Nguyệt Câu, vậy thì sau khi mặt trăng lên vào buổi tối, chắc chắn sẽ có điều gì đó khác lạ, có thể quan sát kỹ một chút.

Gần tối, mặt trời lặn về phía tây, tàn dương đỏ rực treo lơ lửng nơi chân trời.

Thẩm Hạo đi đến một nơi có tầm nhìn khoáng đãng, nhìn xuống phía dưới.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đi theo.

Chỉ thấy mặt trời đỏ chìm về tây, chân trời toàn là những đám mây hồng lớn.

Dưới núi là rừng rậm trùng điệp, tận cùng là thảo nguyên bao la vô

tận.

Thật đúng là núi xanh như biển, tàn dương như máu.

“Thẩm gia, lão Hồ, cảnh sắc này đẹp quá, chuyến này của anh em mình không uổng công rồi”.

Bàn Tử lòng đầy sảng khoái nói.

Thẩm Hạo dùng phong thủy chi thuật quan sát, vùng địa thế này ổn trọng hùng hồn, có khí thế nuốt trọn vạn tượng.

Một bên là rừng nguyên sinh, một bên là thảo nguyên rộng lớn.

Cái Phủng Nguyệt Câu này, như một con sông đổ về đại dương.

Là một vị trí phong thủy không tồi.

Tuy không đủ để mai táng đế vương, nhưng chôn cất một vương gia, tướng quân gì đó thì cũng đủ rồi.

Đợi đến tối, khi trăng lên giữa trời hãy xem xét kỹ hơn, nói không chừng có thể tìm được vị trí mộ cổ.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng đang tỉ mỉ quan sát phong thủy của Phủng Nguyệt Câu.

Hắn đối chiếu với Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để phân biệt hình thế.

Lại lấy la bàn ra, cẩn thận phân biệt phương vị bát quái.

Sau một hồi so sánh, Hồ Bát Nhất phấn khích vung tay đấm một cái: “Lần này cuối cùng cũng tìm đúng chỗ mẹ nó rồi, trong thung lũng này nhất định có đại mộ của quý tộc!”.

“Lão Hồ, ông đã xem kỹ chưa đấy?”.

Bàn Tử hỏi.

“Yên tâm đi, bao nhiêu năm sách vở của tôi đâu phải đọc chơi!

Cứ đợi đấy, tối tôi xác nhận lại lần nữa, xem có tìm được vị trí mộ cổ không".

Hồ Bát Nhất nói.

Phía bên kia, Anh Tử đã buộc ngựa xong, nhóm lửa trại, đang chuẩn bị bữa tối.

Đồ săn được trước đó vẫn chưa ăn hết, buổi tối tiếp tục ăn thịt nướng.

Thẩm Hạo lấy ra mấy chai Coca-Cola, đưa cho ba người.

Anh Tử chưa từng uống Coca-Cola bao giờ, hương vị đặc biệt này cô rất thích.

Sau khi mọi người ăn uống no nê, dựa vào cây nghỉ ngơi một lát.

Mấy con ngao khuyển, chó săn cảnh giới xung quanh.

Rất nhanh mặt trời lặn về tây, trời tối sầm, trăng ngọc đã lên cao.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn lên, bắt đầu đối chiếu với mặt trăng trên trời.

Anh Tử ở lại doanh địa trông coi ngựa và vật tư.

Còn Thẩm Hạo và hai người kia thì đi sâu vào Phủng Nguyệt Câu, định vị vị trí mộ cổ.

Rất nhanh trăng lên giữa trời, ba người đã đi sâu vào trong thung lũng, ngẩng đầu nhìn lên, hai bên sườn núi cao nhất như hai cánh tay khổng lồ, vươn về phía trăng sáng trên bầu trời.

Dường như muốn ôm trọn mặt trăng vào lòng bàn tay vậy.

Đây cũng là nguồn gốc của cái tên "Phủng Nguyệt Câu".

Thẩm Hạo nhìn Hồ Bát Nhất cầm la bàn, định vị theo ánh trăng, không lên tiếng làm phiền hắn.

Đồng thời chính hắn, cũng đang dùng phong thủy chi thuật để dò tìm vị trí mộ huyệt.

Không lâu sau, liền đã tìm được vị trí mộ huyệt.

Đó là ở một vùng lòng chảo tương đối bằng phẳng trong thung lũng.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn tìm kiếm khắp nơi một lúc, cũng đã tìm được vị trí mộ huyệt.

Thế là hắn nhặt mấy cành cây, cắm xuống đất, đóng vào trong bùn đất làm dấu.

Lúc này, mặt trăng đã treo lơ lửng ngay trên đỉnh đầu, đã là nửa đêm.

Thế là ba người liền quay về doanh địa.

Vốn dĩ gần đó có một cửa hang của đám chuột chũi thảo nguyên khổng lồ, sự xuất hiện của Thẩm Hạo và những người khác, cùng với mùi người, mùi ngựa, mùi chó săn đã truyền vào.

Thu hút cả ổ chuột chũi thảo nguyên khổng lồ này ra ngoài.

Nhưng dưới sự phóng thích khí thế bản thân có chủ ý của Thẩm Hạo xuống lòng đất, cả ổ chuột chũi thảo nguyên khổng lồ này lập tức bỏ chạy thật xa, giống như gặp phải thiên địch vậy.

Do đó, đêm đó không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều dậy sớm.

Đồng hồ sinh học tự nhiên của tự nhiên đâu phải đùa, vừa sáng sớm đã có không ít chim hót côn trùng kêu, đánh thức mọi người dậy.

Mọi người mất ngủ, rửa mặt qua loa, rồi đứng dậy chuẩn bị bữa sáng.

Sau một bữa ăn no nê, cả bốn người liền đi theo lộ trình tối qua, đến chỗ đã đánh dấu.

Còn ở doanh địa, Thẩm Hạo đã để lại một đạo pháp lực tiêu ký, phát ra khí tức, uy hiếp dã thú.

"Chính là chỗ này sao?".

Anh Tử nhìn mấy cành cây cắm trên đất hỏi.

"Đúng rồi, chính là chỗ này, Bàn Tử, Thẩm gia, anh em mình lấy đồ nghề, đào thôi!".

"Anh Tử, em giúp bọn anh cảnh giới, nếu có dã thú gì, em kịp thời nổ súng cảnh báo".

Hồ Bát Nhất thấy túi công cụ được mở ra, lấy xẻng ra, phát cho Bàn Tử và Thẩm Hạo.

Sau đó, mấy người liền xúc hết lá khô mục nát xung quanh.

Mấy cái xẻng công binh bay lên lật xuống, một nhát liền xúc lên một mảng lớn bùn ứ đọng do cành khô lá rụng tạo thành.

Chương 18

Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người thay phiên nhau lên trận, đào liên tục sâu sáu bảy mét, cuối cùng mới đào được đến tầng đất sét thật sự.

Cái Phủng Nguyệt Câu này, quanh năm không thấy bóng người, dấu chân người cực kỳ hiếm hoi.

Cành khô lá rụng trên mặt đất, rơi xuống lớp này đến lớp khác, đã tích tụ mấy nghìn năm, bùn nát do cành lá mục nát dưới đất hình thành, vậy mà lại dày đến vậy.

Thấy cuối cùng cũng đào được đến tầng đất sét, Hồ Bát Nhất đưa tay nắm một nắm, lớp đất sét này rất mịn, hạt đất rõ ràng, hơn nữa không có cục đất lợn cợn.

Lại dùng đầu lưỡi nếm thử một chút, quả nhiên có vị hơi ngọt.

Không sai, chính là chỗ này!

Cuối cùng cũng đào được đất phong thổ rồi, đào sâu thêm bốn năm mét nữa là đến mộ thất!

Hồ Bát Nhất vội vàng báo tin tốt này cho Thẩm Hạo và Bàn Tử ở phía trên.

Thế là Bàn Tử nóng lòng tiếp ca của Hồ Bát Nhất, tiếp tục đào xuống.

Hồ Bát Nhất từ đáy hố bò lên, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đồng thời không quên dặn dò Bàn Tử ở phía dưới: "Bàn Tử, bên dưới cậu phải cẩn thận một chút đấy, đào sâu thêm khoảng bốn năm mét nữa thì cậu phải đào nhẹ tay thôi, cái này không phải chuyện đùa đâu!".

“Cổ mộ thời Bắc Tống Liêu Kim này đều có cơ quan phòng trộm, ngôi mộ Liêu Kim này, theo tôi phán đoán, hẳn là dùng loại Thiên Hỏa Lưu Ly Đỉnh khá thịnh hành thời đó!”.

“Tức là bên dưới gạch lưu ly có trải một lớp Dầu Hỏa Long Tây Vực, thứ này không phải chuyện đùa đâu!”.

“Cái ngói lưu ly cực mỏng, chỉ cần dùng chút lực là vỡ, Dầu Hỏa Long đó vừa gặp không khí là cháy, đến lúc đó, đồ trong mộ thất sẽ bị hủy hoại hết”.

“Nếu không cẩn thận, nói không chừng còn phải mất mạng cả anh em mình, cậu phải chú ý đấy”.

Hồ Bát Nhất nói nhiều như vậy, chính là muốn Bàn Tử xem trọng chuyện này.

“Được rồi lão Hồ, tôi Bàn Tử này ông còn không hiểu sao?

Tôi đâu có lấy cái mạng nhỏ của mình ra mà đùa, ông yên tâm đi”.

Giọng của Bàn Tử từ dưới hố vọng lên.

Bàn Tử sau khi dùng sức đào sâu thêm hơn ba mét, liền bắt đầu cẩn thận.

Nhưng, đào tiếp thêm hơn ba mét nữa, lại vẫn không thấy cái Thiên Hỏa Lưu Ly Đỉnh gì đó.

Mà trái lại, lại đào được một bức tường cứng rắn.

“Mẹ kiếp!

Bên dưới sao lại có cả xi măng thế này?

Mẹ nó, thế này đào kiểu gì đây?”.

Cái này không thể không nói vận khí của Bàn Tử, quả thực là không tồi.

Hồ Bát Nhất sau khi nắm rõ mộ thất này có khả năng xuất hiện Thiên Hỏa Lưu Ly Đỉnh, thì đã có cách đối phó.

Loại kỹ thuật này, chỉ có thể phòng trộm mộ từ đỉnh xuống, chứ không phòng được từ bên cạnh.

Cũng chính vì vậy, loại kỹ thuật này, chỉ thịnh hành một thời gian ngắn vào cuối Bắc Tống, thời Liêu Kim, rồi bị cơ quan tiên tiến hơn thay thế.

Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất ở phía trên nghe thấy tiếng Bàn Tử, lập tức thò đầu xuống nhìn.

Quả nhiên thấy dưới hố có một tầng đất cứng màu xám nâu.

"Cái này là đào đến tường bên cạnh mộ thất rồi phải không?

Đỉnh không đi được thì chúng ta đi lối bên cạnh".

Thẩm Hạo nói.

"Thẩm gia nói đúng, chính là đi lối bên cạnh".

Hồ Bát Nhất nghỉ ngơi gần xong rồi, thế là mang cái thùng giấm đã chuẩn bị xuống.

Rồi nói với Thẩm Hạo và Bàn Tử bên cạnh: "Lớp đất kháng cự ở tường bên mộ thất này, được điều chế bằng một bí phương, bên trong trộn nước gạo nếp, nước tiểu đồng tử gì đó lộn xộn, còn kiên cố hơn cả bê tông bây giờ!".

"Nhưng mà, thứ này có một khuyết điểm chí mạng, đó là không chịu được axit, rất dễ bị axit ăn mòn.

Đặc biệt là giấm, đối phó với thứ này có thể nói là có hiệu quả kỳ diệu!".

"Không thì mấy ông nghĩ tôi mang theo một thùng giấm là để uống à?".

“Là dùng để phá lớp đất kháng cự này!”.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất lấy cái muỗng lớn ra, từng muỗng từng muỗng giấm đổ lên bức tường đất kháng cự trước mặt.

Trực tiếp dùng gần hết cả thùng giấm đó.

Ba người quay lại mặt đất, chờ đợi một lát, đợi giấm từ từ phát huy tác dụng, ăn mòn hết lớp đất kháng cự.

Đến lúc đó chỉ cần nhẹ nhàng xúc một cái là có thể đào mở ra, giống như đào đậu phụ vậy.

Mà lúc này, bỗng nhiên từ xa truyền đến một tiếng súng.

Ba người lập tức chạy về phía tiếng súng.

Thẩm Hạo trong lòng đã rõ, xem ra, Anh Tử lúc này đã thành công kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến của Quân Quan Đông Nhật Bản rồi.

Ba người chạy không lâu, thì thấy Anh Tử mặt mày hoảng sợ từ xa chạy về.

Hồ Bát Nhất vội vàng tiến lên hỏi: “Anh Tử, sao vậy?

Xảy ra chuyện gì?”.

Anh Tử mặt tái mét, chạy đến thở hổn hển.

“Trời ơi mẹ ơi, sợ chết tôi rồi, tôi vốn định đi săn, làm cơm trưa cho các anh”.

“Ai mà ngờ, bên đó lại phát hiện mấy cái lán, bên trong toàn là xương khô với xác chết, đều đã nát bét, đen sì, tôi còn tưởng là dã nhân chứ, hoảng quá liền bắn một phát vào bên trong, cũng không nhìn rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì”.

“Haha, cô bé, hóa ra em sợ xác chết à”.

Vương Bàn Tử chiến thắng phát hiện ra điểm cười.

“Ai da, anh còn cười, có gì mà cười chứ!”.

Anh Tử đỏ mặt tía tai gầm lên với Bàn Tử.

“Ai, được rồi được rồi, có gì mà buồn cười.

Vùng biên giới Trung Mông này, trong rừng núi sâu thẳm lại có lán trại, còn có cả xác chết, e rằng chuyện không đơn giản đâu, đi, chúng ta đi xem thử”.

Thẩm Hạo nói.

“Thẩm gia nói đúng, đi thôi”.

Hồ Bát Nhất phụ họa nói.

Hồ Bát Nhất trong lòng mơ hồ cảm thấy, đám xác chết này, nói không chừng có liên quan đến đám trộm mộ của chú hai Yến Tử nhiều năm về trước, đi xem thử, có lẽ có thể tìm được manh mối gì đó.

Thế là Anh Tử, lấy hết can đảm, dẫn Thẩm Hạo và ba người kia, lần nữa quay lại chỗ phát hiện lán trại.

Đi đến gần xem, những cái lán trại này được làm rất thô sơ, chỉ đơn giản là dùng bùn đất và cành cây, rơm rạ trộn lẫn mà dựng lên, chỗ chống đỡ cũng dùng một ít gỗ, nhưng rất tạm bợ.

Hơn nữa, đều được dựng ở những nơi cây cối rậm rạp nhất, màu sắc cũng là màu xanh, trông rất ẩn mình.

Nếu không đến gần thì rất khó phát hiện.

Thẩm Hạo dùng xẻng công binh trong tay, nhấc mái của một cái lán trước mặt lên, lộ ra tình hình bên trong.

Chương 19

Chỉ thấy bên trong lán có không ít da thú, ở góc còn có ba bộ thi thể.

Chỉ có điều đã mục nát đến mức tối đa, đã đen sì, thịt trên người hầu như đã nát hết, cơ bản chỉ còn lại xương, trong hốc mắt và lỗ mũi trên hộp sọ, còn thỉnh thoảng bò ra mấy con sâu bọ.

Ít nhất cũng đã chết mấy năm rồi.

"Cái này không phải là dã nhân trong truyền thuyết đó chứ?".

Bàn Tử tiến lên nhìn hai mắt nói.

"Tôi cứ bảo lũ dã nhân này đi đâu hết, hóa ra là chết hết rồi à".

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Nhưng có điều hơi kỳ lạ là, công cụ của mấy 'dã nhân' này trông rất tiên tiến, còn mặc cả quần áo, nhưng dã nhân thì lấy đâu ra quần áo chứ?".

"Ê, bộ quần áo này, nhìn quen mắt quá, hình như đã thấy ở đâu rồi".

Bộ áo khoác dạ mặc trên thi thể, trông có vẻ đã rất lâu đời rồi, ước chừng phải mấy chục năm, đều đã rách nát bẩn thỉu không ra hình dạng gì nữa.

Lúc này Hồ Bát Nhất lại phát hiện ở cổ áo của thi thể, dùng xẻng cạy ra một cái cúc kim loại từ cổ áo, nhìn kỹ, trông giống như một cái phù hiệu cổ áo, nhưng chắc chắn không phải quân đội Hạ Quốc.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất cạy được đồ vật từ trên thi thể xuống, thế là cũng đến bên cạnh hai bộ thi thể còn lại, cũng cạy.

Kết quả, từ bên dưới thi thể, lật ra một thanh chiến đao.

Thân đao được bọc chặt trong vỏ đao, Bàn Tử cầm chiến đao lên, tốn không ít sức lực, cuối cùng cũng rút được đao ra.

“Xoẹt ~” một tiếng, chiến đao rời vỏ.

Lưỡi đao cực kỳ tốt, cách xa bao nhiêu năm, vẫn sáng bóng như gương, được bảo dưỡng rất tốt.

Thẩm Hạo liếc mắt nhìn một cái, mở lời: “Đây là một thanh chiến đao của Nhật Bản!”.

“Hắc, tôi cứ tưởng dã nhân nào, hóa ra mẹ nó là lũ quỷ Nhật Bản à!”.

Bàn Tử nắm chặt chuôi đao trong tay nói.

“Nhưng mà đám chó này không phải sau khi chiến bại đầu hàng thì đã về hết rồi sao?

Sao chỗ này lại có kẻ chưa đi?”.

“Hắc, cái này cũng không trách cậu, cậu biết quá ít chuyện trong lịch sử rồi, đã bộc lộ bản chất dốt nát của cậu đấy”.

Hồ Bát Nhất trêu chọc nói.

“Đừng nói nhảm, mau nói rõ là chuyện gì đi”.

Bàn Tử sốt ruột nói.

“Theo tôi phỏng đoán, đám chó này là Quan Đông quân năm đó bị quân đoàn cơ giới hóa của Liên Xô đánh tan tác, trốn vào rừng sâu, mất liên lạc với bên ngoài, cũng không biết chuyện lão gia của chúng đầu hàng chiến bại, cứ thế trốn ở đây, kết quả là cứ trốn mãi cho đến khi chết già, cũng không ra ngoài được”.

Hồ Bát Nhất phân tích nói.

Anh Tử nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, gật đầu, thì ra là chuyện

như vậy à.

Rồi cô nói: "Nếu tôi nói, đám Nhật Bản này chắc chắn là bị lạc đường rồi, đừng thấy đây là rìa rừng, nhưng phía bắc toàn là thảo nguyên rộng lớn, còn có bãi lầy chết người, phía bắc căn bản không thể đi ra được".

"Về phía nam là rừng nguyên sinh, không có chó dẫn đường, cho dù là thợ săn lão luyện nhất cũng đừng nghĩ đến việc đi ra, thật đáng đời!".

Thẩm Hạo cũng gật đầu, "Đám quỷ này ở trong rừng núi sâu thẳm này, đất lạ người không quen, làm sao mà đi ra được, cuối cùng bị kẹt chết ở đây rồi".

"Thợ săn trong núi tình cờ gặp phải đám quỷ trốn ở đây, quần áo của bọn chúng sớm đã bẩn thỉu không ra hình dạng gì, ở trong rừng cũng không cạo râu, chẳng phải là bị coi thành dã nhân rồi sao?".

"Đúng vậy, nhất định là như thế, tôi cứ bảo mà, trên đời này làm gì còn dã nhân nữa chứ, ngay cả những bộ lạc da đen trên lục địa châu Phi bây giờ cũng không còn được coi là dã nhân nữa rồi".

Bàn Tử tán đồng nói.

Lúc này Hồ Bát Nhất lại từ trong một cái túi của thi thể, lật ra một cuốn nhật ký.

Chữ viết trên đó vẫn có thể nhìn rõ.

Mặc dù viết bằng tiếng Nhật, nhưng bên trong cũng có không ít Hán tự, ghép nối và đoán mò, miễn cưỡng cũng có thể đọc hiểu được kha khá.

Thì ra, chủ lực Quan Đông quân của Nhật Bản năm đó, bị đại quân Liên Xô đánh bại, có một thiếu tá, dẫn theo một tiểu đội tàn binh dưới trướng, muốn trốn vào trong cứ điểm bí mật dưới Hắc Phong Khẩu,

dự định sau khi hội hợp với quân Nhật Bản trong cứ điểm, sẽ quyết chiến với Liên Xô.

Kết quả ở Phủng Nguyệt Câu này, giẫm phải bãi lầy chết người, người lính dẫn đường duy nhất biết vị trí cứ điểm cứ thế mà chết.

Đám Nhật Bản còn lại, tuy chỉ cách cứ điểm vài bước chân, nhưng lại không tìm được lối vào bí mật của cứ điểm, quay đầu đi về, kết quả, bị lạc đường, cũng không có thiết bị thông tin liên lạc với bên ngoài.

Đành phải cứ thế ở lại trong rừng sâu, lần ở lại này, là mấy chục năm.

Đám Nhật Bản này, từng người từng người một chết đi, cuối cùng, người chết hết.

Tình cờ bị Anh Tử phát hiện, mới xem như là làm sáng tỏ sự thật về "dã nhân" trong Dã Nhân Câu.

Ở phía sau thì hết rồi, viết đến đây, tên Nhật Bản đó cũng chết rồi.

Đã là đám Nhật Bản, thì chẳng có gì đáng xem.

Thế là mấy người lập tức quay trở lại chỗ mộ cổ.

Bức tường mộ đó, sau một thời gian dài bị axit giấm ăn mòn, đã gần như mục nát.

Thế là, Bàn Tử cầm thanh chiến đao của quân quan đó, cùng mọi người quay lại chỗ mộ huyệt.

Thẩm Hạo và hai người kia lập tức xuống đáy hố, dùng xẻng công binh chọc mấy nhát, trên tường mộ lập tức thủng ra một cái lỗ lớn.

Lấy đèn pin chiếu vào bên trong, không gian bên trong cũng không nhỏ.

Bàn Tử nóng lòng muốn chui vào.

“Mẹ kiếp, Bàn Tử cậu không muốn sống nữa à?

Trước tiên đợi mộ thất bên trong thông gió, xua bớt thi khí, âm khí rồi hãy vào”.

“Ừm, ông nói đúng, lão Hồ, may mà có ông kéo tôi lại”.

Bàn Tử cười nói với Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Thẩm Hạo nói: “Chúng ta mở rộng cái lỗ ra một chút, chuyện thông gió cứ để tôi lo”.

Thế là, ba người lại tiếp tục xúc trên bức tường đất kháng cự, đào ra một cái lỗ lớn cao hơn một mét, rộng hơn nửa mét.

“Đi thôi, chúng ta lên trước, đừng để bị độc khí trong mộ dính phải”.

Quay lại mặt đất, Thẩm Hạo phóng pháp lực từ lòng bàn tay, một luồng ánh sáng màu đen nhạt hiện ra trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó hắn vẫy tay, thổi ra một luồng gió lớn, thổi vào cái lỗ lớn dưới hố sâu mười mét.

Lập tức, một luồng khói đen từ trong lỗ bốc ra.

Đây đều là độc khí do âm khí, sát khí tích tụ trong mộ thất mà thành.

Nếu người hít phải, nhẹ thì trúng độc hôn mê, nặng thì mất mạng ngay tại chỗ!

Mặc dù họ đã chuẩn bị mặt nạ chống độc, có thể ngăn độc khí qua đường hô hấp, nhưng không ngăn được da tiếp xúc, vạn nhất dính vào da thì sao?

Tốt nhất vẫn nên đợi khí bẩn, khí ô trọc trong mộ thất tản bớt đi, đợi tản gần hết rồi hẵng vào.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử ba người đứng cách hố không xa, thấy Thẩm Hạo lòng bàn tay phát sáng, dường như bấm một cái chỉ quyết, sau đó vẫy tay một cái, liền thổi ra một trận gió lớn, ù ù thổi xuống đáy hố.

Gió lớn không ngừng thổi vào trong mộ thất dưới đáy hang.

Mang theo toàn bộ âm khí, khí ô trọc, thi khí trong mộ thất ra ngoài, thổi tan vào không khí.

Khiến bọn họ nhìn mà mắt tròn miệng há.

“Chà chà, xem ra Thẩm gia thật sự là đạo sĩ Mao Sơn à?

Chương 20

Bây giờ đạo sĩ Mao Sơn lại lợi hại đến vậy sao?”.

Bàn Tử trừng lớn mắt nói.

“Người khác thì tôi không rõ, nhưng Thẩm gia đây, xem ra có bản lĩnh thật, chẳng lẽ trên đời này thực sự có tiên nhân sao?”.

Hồ Bát Nhất cũng ngây người nói.

Trước đó Thẩm Hạo ở hậu viện cửa hàng tuy đã nói hắn là đạo sĩ Mao Sơn, là người tu hành, còn thể hiện một màn Giới Tử Nạp Tu Di thuật.

Nhưng lại không thể sánh bằng sự chấn động khi tận mắt chứng kiến Thẩm Hạo vẫy tay gọi gió hô mưa tại hiện trường bây giờ.

Vốn dĩ còn hơi tin hơi ngờ, bây giờ thì hoàn toàn tin rồi.

Chỉ là không biết, Thẩm gia còn nắm giữ bản lĩnh thông thiên nào nữa?

Hai người thầm nghĩ trong lòng.

Anh Tử đứng xa hơn một chút, không nhìn thấy động tác của Thẩm Hạo, chỉ cảm thấy một trận gió lớn đột nhiên thổi lên, ù ù thổi vào trong lỗ.

“Trời ơi mẹ ơi, chuyện gì thế này?

Gió lớn ở đâu thổi đến vậy?”.

Anh Tử kinh ngạc hỏi.

“Cô bé, em không thấy sao?

Là Thẩm gia thi pháp triệu đến đó?”.

Bàn Tử nói với Anh Tử.

“A?

Thẩm gia của các anh chẳng lẽ là thần tiên sao?”.

Anh Tử kinh ngạc nói.

“Không phải thần tiên, thì cũng chẳng còn xa nữa đâu”.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cũng nói.

Gió lớn thổi vào trong lỗ mười mấy phút.

Lượng lớn khí đen từ trong lỗ tràn ra.

Cho đến sau đó, bên trong không còn khí đen nào bốc ra nữa, gió lớn lúc này mới dừng lại.

“Được rồi, mấy người qua đây đi, chúng ta chuẩn bị xuống rồi”.

Thẩm Hạo nói với ba người đang đứng cách đó không xa.

“Ai, đến ngay đây ~”.

Hồ Bát Nhất đáp.

Sau đó, kéo Bàn Tử đến bên cạnh hố.

Anh Tử cũng đi theo.

“Ai da, Thẩm ca, Hồ ca, Bàn ca, cho em vào xem với đi, em lớn từng này rồi còn chưa thấy mộ cổ trông như thế nào bao giờ”.

Hồ Bát Nhất khuyên: “Anh Tử, trong mộ này cũng chẳng có gì khác, chỉ toàn là xác chết và đồ tùy táng, có gì mà xem chứ, hơn nữa, chúng ta cũng là lần đầu con gái lớn lên kiệu, vả lại em không sợ người chết sao?

Sao bây giờ lại không sợ nữa?”.

“Ai da, trước là do đột nhiên nhìn thấy người chết, trong lòng

không có sự chuẩn bị, bây giờ em chuẩn bị kỹ rồi, vả lại không phải còn có các anh sao?".

Anh Tử nói.

Cô tò mò rất mạnh, nhất quyết muốn theo xuống xem.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử càng khuyên can, cô càng muốn xuống.

Thẩm Hạo lúc này mở lời: "Nếu Anh Tử muốn vào để mở mang kiến thức, vậy thì cùng vào xem đi, bên trong cũng chẳng có gì to tát".

"Trong rừng núi sâu thẳm này, em một mình con gái ở bên ngoài, tôi cũng hơi không yên tâm".

"Tuyệt quá, cảm ơn Thẩm đại ca".

Anh Tử vui vẻ cảm ơn.

Thế là, bốn người lấy tất cả trang bị trộm mộ trong túi ra, mỗi người một phần, khẩu trang, găng tay và các đồ bảo hộ khác đều được đeo kỹ càng.

Hồ Bát Nhất dặn dò Anh Tử: "Lát nữa vào trong, khẩu trang tuyệt đối đừng tháo ra, bên trong không chừng còn có độc khí ở đâu đó; thứ hai, hơi thở của người sống không được lưu lại trong mộ, không may mắn; thứ ba, không được thở vào cổ thi, vạn nhất có chuyện xác chết bật dậy thì phiền phức lớn".

"Vâng, Hồ đại ca, em nhớ rồi".

Anh Tử ra sức gật đầu, tỏ ý cô đã biết, cam đoan tuyệt đối tuân theo sắp xếp.

Sau đó mọi người đi dọc theo hố, xuống đến chỗ bức tường mộ, từ cái lỗ đã mở, chui vào.

Cái lỗ này cách mặt đất mộ thất chỉ chưa đầy một mét, cũng không cần dùng dây thừng, trực tiếp có thể xuống được.

Bật đèn pin, chiếu khắp xung quanh, chỉ thấy diện tích mộ thất không lớn, tối đa ba mươi mấy mét vuông.

Bên trong toàn là đồ lặt vặt, những thứ không đáng tiền, hơn nữa đều đã gần như mục nát hết rồi, mọi người đều không thèm để mắt.

Từ cửa mộ đi ra, tiến vào hành lang, mọi người lúc này mới xem xét bố cục của toàn bộ mộ thất.

Ngôi mộ cổ này, được thiết kế theo kiểu trạch viện của người sống, có chủ thất, hậu thất, hai gian nhĩ thất.

Vị trí mà Thẩm Hạo và mấy người kia đào thông, vừa vặn là một gian nhĩ thất.

Đi dạo một vòng, mọi người phát hiện, trong ngôi mộ này, chẳng thấy có thứ gì đáng tiền cả.

"Mẹ nó chứ, chủ mộ này đúng là nghèo rớt mồng tơi, đến một món đồ tùy táng ra hồn cũng không có sao?

Sao toàn là mấy thứ vớ vẩn này thế?".

Bàn Tử chửi rủa ầm ĩ.

Khó khăn lắm mới tìm được một ngôi đại mộ, vậy mà lại chỉ có thế này?

Điều này làm sao hắn vui vẻ cho được.

Trong mấy gian mộ thất, ngoài một số binh khí rách nát, giáp trụ, thì toàn là các loại đồ gốm sứ, chậu vại.

Mấy thứ này, đều không bán được giá cao.

Mọi người đều không thèm để mắt đến chúng.

"Hải, vội gì chứ?

Mấy gian mộ thất này tuy toàn là đồ vớ vẩn, nhưng không sao, đồ

tốt thật sự đều ở trong chủ mộ thất, trong quan tài của chủ mộ kia kìa".

Hồ Bát Nhất nói.

Thế là mấy người trực chỉ chủ mộ thất.

Chủ mộ thất này cũng rất đơn sơ, chỉ đào một cái hố ở giữa, đặt quan quách vào trong đó.

Nửa phần lộ ra phía trên, đây là một ngôi mộ chồng mộ.

Ánh đèn pin chiếu vào, chỉ thấy, ở góc, còn có mấy bộ hài cốt, hộp sọ vỡ nát lõm sâu, xem ra là người tuẫn táng.

Mọi người cũng không để ý nữa, liền muốn đi đến chỗ quan quách.

Chương 21

Anh Tử thì tò mò giơ đèn pin chiếu khắp nơi, đây là lần đầu tiên cô xuống mộ, rất tò mò, nhìn ngắm khắp nơi.

Bỗng nhiên phát hiện trên tường mộ, có rất nhiều bích họa màu sắc tươi tắn.

Nhưng, sau trận gió lớn vừa nãy, đã phai màu không ít.

May mà, trận gió lớn vừa rồi, chủ yếu thổi trong nhĩ thất, ảnh hưởng đến chủ mộ thất, không quá lớn, những bích họa này, vẫn có thể miễn cưỡng nhìn rõ.

"Trên những bích họa này, chắc hẳn ghi lại cuộc đời của chủ mộ, chúng ta qua xem thử".

Hồ Bát Nhất nói.

Những bích họa xung quanh, tổng cộng có tám bức, có cảnh săn bắn trong rừng, có cảnh uống rượu trong điện, có cảnh đại quân xuất chinh, có cảnh áp giải tù binh, và bức cuối cùng, là một cảnh phong hầu.

Xem ra, chủ mộ này khi còn sống là một đại tướng quân, ít nhất cũng là một Vạn Hộ Hầu.

Khi quân Kim nam tiến diệt Tống, đã cướp bóc một khoản tài bảo lớn, nói không chừng trong mộ hắn, cũng có không ít.

"Hắc hắc hắc, đã là một Vạn Hộ Hầu, vậy thì trong quan tài chắc chắn không ít đồ tốt đâu, đi đi đi, anh em mình mau đi xem nào ~".

Bàn Tử sốt ruột nói.

"Này, vội gì chứ?

Đừng quên quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy!".

Hồ Bát Nhất từ trong túi lấy ra một cây nến chống gió, đi đến góc đông nam của mộ thất đốt lên.

Khi nến được thắp lên, một ngọn lửa mờ ảo bùng lên trong mộ thất.

Hồ Bát Nhất dặn dò Anh Tử: "Anh Tử, em cứ đứng bên cạnh canh chừng nến, nếu nến tắt hoặc có chuyện gì xảy ra, em cứ gọi bọn anh, biết không?" Anh Tử gật đầu: "Vâng vâng, em biết rồi Hồ đại ca, cái này có kiêng kị gì không ạ?" "Bọn Mạc Kim Giáo Úy có một quy củ, khi mở quan tài, phải thắp một cây nến ở góc đông nam mộ thất.

Nếu nến tắt hai lần, chứng tỏ mộ chủ nhân không hoan nghênh bọn ta, thì phải cung kính vái ba lạy, sau đó trả lại đồ vật, nếu không mộ chủ nhân sẽ không vui đâu.

Em phải chú ý điểm này nhé." Hắn nâng khẩu súng săn trong tay, vừa trông chừng nến, vừa chú ý động tĩnh của ba người Thẩm Hạo.

Ba người Thẩm Hạo đi đến trung tâm mộ thất.

Chỉ thấy một quan quách cỡ lớn bày ra trước mắt, thể tích không nhỏ, gỗ trắc đoạn sơn đen, bên trên vẽ hoa văn màu vàng kim.

Mặc dù tạo hình và màu sắc kỳ lạ, nhưng hẳn là có liên quan đến tập tục của người Kim.

Ván quan tài rất dày dặn, nhìn qua là biết không phải người nghèo dùng nổi.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, phát hiện đây là quan quách gỗ trắc đoạn, vật liệu chắc chắn, tuy không phải quy cách đỉnh cấp nhưng cũng đã vô cùng xa xỉ rồi. "Chuẩn bị mở quan tài đi." Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bên cạnh.

Ba người cầm xẻng, cắm vào kẽ ván quan tài, dùng sức cạy.

Tốn một hồi công sức, cuối cùng cũng cạy được tất cả đinh quan tài.

Thẩm Hạo dùng sức đẩy nắp quan tài ra, để lộ một xác khô nam tính cao lớn bên trong.

Thi thể đã khô kiệt nước, chỉ còn lại lớp da khô màu tím bọc lấy bộ xương.

Ngũ quan tuy đã lún sâu, mắt mũi đều biến thành hốc đen, nhưng diện mạo vẫn còn lờ mờ nhận ra.

Khoảng bốn năm mươi tuổi, đầu đội quan triều thiên, thân mặc bào gấm thêu kim tuyến viền xanh đỏ, chân đi ủng đạp vân, hai tay đặt trước ngực.

Mộ thất này được làm chống thấm rất tốt, bên trong rất khô ráo, do đó thi thể của mộ chủ nhân được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo.

Anh Tử tò mò lại gần vài bước, nhìn vào trong quan quách một cái, sợ đến mức rụt đầu về không dám nhìn nữa: "Ôi mẹ ơi, đáng sợ quá." Tiếng kêu này khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng rùng mình.

Nhưng mà, đã đến rồi, quan tài cũng đã mở, đến bước này chỉ còn thiếu sờ xác.

Thế là đánh bạo, cúi mình trước quan tài.

Hồ Bát Nhất thành tâm vái ba lạy trước mộ chủ nhân, đọc một đoạn lời từ biệt.

Đại ý là, mấy người bọn ta mượn vài món đồ để đổi chút tiền tiêu xài, tiền tài là vật ngoài thân, chết rồi cũng không mang đi được, sau khi bọn ta lấy đi, nhất định sẽ dùng phần lớn để làm việc thiện.

Chưa đợi hắn nói xong, Bàn Tử đã sốt ruột lục lọi trong quan tài.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng quát hắn: "Mày mẹ kiếp, nhẹ tay thôi, đừng làm hỏng thi thể!" Đúng lúc này, Thẩm Hạo cảm giác được, bên trong thi thể, một cỗ âm sát khí bắt đầu cuồn cuộn bốc lên.

Đây là điềm báo sắp khởi thi.

Và trong cỗ âm sát này, dường như còn ẩn chứa một luồng khí tức tà dị.

Thẩm Hạo dường như có cảm ứng được một chút. "Đây chẳng phải là tà dị trong mộ mà sư phụ đã nói sao?

Cái mộ này cũng không lớn, vậy mà cũng là một nơi phong ấn ư?" Thẩm Hạo có chút kinh ngạc. "Xem ra hôm nay ta nên làm một việc công đức rồi, được rồi, cứ để bần đạo siêu độ cho ngươi vậy." Trong quan tài, bên cạnh thi thể, đặt vài món đồ sứ, giá trị không nhỏ.

Tuy nhiên Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại thích ngọc cổ hơn.

Thẩm Hạo lắc đầu.

Đồ sứ có thể được đặt vào quan tài, sao có thể kém được?

Thế là tự mình động thủ, lấy vài món đồ sứ ra, cất vào giới chỉ trữ vật.

Lúc này, Bàn Tử phát hiện trong tay cổ thi, một tay nắm một chiếc ngọc bích.

Màu xanh biếc, điêu khắc thành hình con tằm, vừa giống bướm vừa không giống bướm.

Và ngay khi Bàn Tử cạy hai khối ngọc bích này xuống, âm sát trong thi thể của vị tướng quân Kim Quốc này cuồn cuộn đến cực điểm.

Đồng thời, ngọn nến ở góc đông nam, đột nhiên run rẩy một trận rồi tắt ngúm!

Anh Tử vẫn luôn cẩn thận chú ý nến, lúc này thấy nến tắt, lập tức kêu lên: "Hồ đại ca, nến tắt rồi!" Trán Anh Tử đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng không kém cạnh.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, mày không phải nói là mua loại nến chống gió tốt nhất sao?

Sao vậy?

Chẳng lẽ mua phải hàng giả à?" Hồ Bát Nhất nghiến răng nói: "Cái này, đợi về tao đi tìm nó tính sổ, dám bán hàng giả cho bọn mình, tao nhất định khiến nó không ngóc đầu lên nổi!" Mặc dù quy tắc Mạc Kim Giáo Úy là nến tắt thì phải trả lại đồ, sau đó cung kính khấu vài cái đầu rồi rút lui.

Nhưng đây mới là lần đầu tiên họ xuống mộ, đã tốn bao nhiêu công sức mới lấy được những thứ này, bây giờ mà phải trả lại hết, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không cam lòng.

Thế chẳng phải thành bánh trôi không nhân, trắng tay rồi sao?

Bàn Tử hỏi: "Ừm, có khi nào là gió bên ngoài thổi vào, làm tắt nến không?" Hồ Bát Nhất nói: "Có khả năng, hay là mình đốt lại thử xem sao?" Bàn Tử đáp: "Được, vậy cứ thử đi, nếu lại tắt, bọn mình sẽ trả lại đồ, rồi thử lại." "Được, cứ thế mà làm." Sau đó, Hồ Bát Nhất lại châm nến.

Hai người định cứ thế mà mặc cả với mộ chủ nhân, xem có được không.

Quả nhiên, ngọn nến được thắp lại lần nữa không tắt.

Hồ Bát Nhất vỗ tay nói: "OK, đi thôi, bọn mình rút lui thôi." Lúc này, Anh Tử đột nhiên run giọng nói: "Hồ đại ca, sao ngọn lửa nến này lại xanh lè thế?" Hai người nghe vậy, từ từ quay đầu nhìn về phía ngọn nến.

Ánh lửa xanh chiếu lên mặt khiến người ta tái xanh, hai người nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: "Không hay rồi." Tiếp đó, ngọn nến không một tiếng động, đột nhiên "phụt" một tiếng tắt ngúm.

Thế là hai người quay sang nhìn Thẩm Hạo: "Thẩm gia, tình huống thế này, ngài xem phải làm sao?" Thẩm Hạo vẫn luôn đứng một bên, như xem kịch, theo dõi cảnh tượng kinh điển này.

Thẩm Hạo hỏi ngược lại: "Làm sao ư, đương nhiên là phải làm sao thì làm vậy!

Đồ vật đã lấy rồi, chẳng lẽ các người còn muốn trả lại sao?" Bàn Tử lập tức nói: "Đương nhiên không muốn!" "Ừm, yên tâm đi, có tôi đây, chỉ là một xác chết nhỏ mà thôi, không làm nên sóng gió gì đâu!" Thẩm Hạo tự tin nói.

Ba người Hồ Bát Nhất bị sự tự tin của Thẩm Hạo lây nhiễm, trong lòng lập tức dễ chịu hơn nhiều.

Nhân lúc mộ chủ nhân còn chưa khởi thi, Hồ Bát Nhất định nhanh chóng rút lui, nhưng chưa đi được hai bước, phía sau một trận kình phong ập tới.

Mấy người Hồ Bát Nhất vội vàng nằm sấp xuống tránh.

Chương 22

Thì ra mộ chủ nhân trong quan tài đã khởi thi ngồi dậy, ném tấm ván quan tài tới.

Trực tiếp chặn kín cửa mộ thất.

Kéo theo cả bức tường mộ cũng nứt ra một mảng lớn. "Vãi chưởng, ghê gớm vậy sao?" "Thẩm gia, cứu mạng a~, ngài mau ra tay đi, không ra tay nữa là bọn cháu tiêu đời rồi!" Hồ Bát Nhất vội vàng kêu Thẩm Hạo.

Cửa mộ bị nắp quan tài khổng lồ phong kín, những chiếc đinh quan tài dưới sức mạnh cực lớn của mộ chủ nhân đã biến thành xác chết, trực tiếp cắm sâu vào tường.

Bàn Tử hoảng loạn kêu Thẩm Hạo: "Thẩm gia, cứu mạng a!" Dù sao đây là lần đầu tiên Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trong đời nhìn thấy xác chết lớn khởi thi.

Hai người ngẩng đầu nhìn, thì ra trên lớp da khô màu tím của mộ chủ nhân, không biết từ lúc nào, lại mọc ra một lớp lông đỏ dày đặc!

Hồ Bát Nhất lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Trước đây chỉ nghe nói cương thi mọc lông đen, lông trắng, lông xanh, cái loại lông đỏ này thì lần đầu mới nghe. "Đây là...

Hồng Hống sao?" Hống là một loại quái vật trong truyền thuyết, theo ghi chép trong 《Tục Tử Bất Ngữ》của Viên Mai, Hống là do cương thi biến thành.

Con Hồng Hống này, từ trong quan tài ngồi dậy, tuy hơi cứng nhắc nhưng lại hoạt động tự nhiên.

Hoàn toàn không giống cương thi vừa mới khởi thi, thân thể cứng

đơ, hành động chậm chạp.

Con Hồng Hống này, lông đỏ trên người vẫn không ngừng mọc, sát khí trong cơ thể cuồn cuộn, ý niệm âm tà ẩn hiện.

Vốn dĩ cơ thể đã mọc đầy lông đỏ, mà bây giờ, đã lan ra đến mặt.

Cho đến khi toàn thân từ trên xuống dưới, đều bị lông đỏ bao phủ.

Bộ bào gấm thêu kim tuyến viền xanh đỏ vốn mặc trên người, đã rách nát không thể tả.

Nó lật mình ra khỏi quan tài, đứng dậy trên mặt đất, sải bước đi về phía ba người Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Thẩm Hạo không dễ chọc, nó định trước tiên chọn kẻ yếu mà tấn công, bắt đầu từ mấy người Hồ Bát Nhất.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng mỗi bước chân của nó dường như đều dẫm lên tim bọn họ.

Đôi mắt khô quắt mở ra, tựa như hai hố đen, nhiếp người đến tận tâm can.

Miệng đầy răng nanh sắc nhọn, khi há ra ngậm vào, phun ra sát khí đen kịt.

Cỗ ý niệm âm tà kia bị âm sát khí của Hồng Hống dẫn xuất, lượn lờ quanh đầu lâu của nó.

Thẩm Hạo vừa rồi vẫn chưa ra tay, chính là đang đợi cỗ ý niệm âm tà này hoàn toàn được dẫn xuất.

Vật đó, e rằng chính là kẻ chủ mưu khiến vị tướng quân Kim Quốc này biến thành Hồng Hống.

Vốn dĩ trong cơ thể hắn, tuy bị đổ thủy ngân vào, nhưng đó là để bảo quản thi thể.

Mà chính cỗ âm tà khí ẩn chứa này, mới khiến thi thể biến thành Hồng Hống.

Bước chân của con Hồng Hống này, khi sải bước, lại càng lúc càng linh hoạt hơn.

Tốc độ rõ ràng đã nhanh hơn vài phần.

Thẩm Hạo lấy Thất Tinh Pháp Kiếm ra từ giới chỉ.

Pháp lực rót vào, thân kiếm ẩn hiện phát ra một luồng kim quang.

Hắn phi thân tiến lên, chặn trước mặt Hồng Hống, một kiếm quét ngang, trực tiếp chém thẳng vào cổ Hồng Hống.

Pháp lực mênh mông, kim quang phá tà.

Ý niệm âm tà lượn lờ trên đầu Hồng Hống dường như thấy tình hình bất ổn, lập tức thao túng Hồng Hống kích phát toàn thân thi sát.

Lập tức, thi sát màu đen tràn ngập tuôn ra từ trong cơ thể, bảo vệ cổ, chống lại kiếm mang kim quang của Thẩm Hạo.

Kim mang và hắc sát giao nhau, phát ra tiếng xì xèo như nước lạnh nhỏ vào dầu sôi.

Tiếng lách tách vang lên. "Hừ!" Thẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, tăng cường pháp lực.

Con Hồng Hống này, xem ra cũng có chút bản lĩnh, vậy mà có thể chặn được kiếm này của hắn.

Pháp kiếm trong tay Thẩm Hạo kim quang đại thịnh, như dao nóng cắt vào bơ, trực tiếp xuyên phá phòng ngự thi sát của Hồng Hống, chém vào cổ nó.

Toàn thân Hồng Hống này đầy thi sát, đã được ủ dưỡng dưới lòng đất hơn một ngàn năm, cực kỳ hùng hậu.

Nhưng, điều quan trọng hơn, cỗ ý niệm âm tà trên trán nó, đó mới là căn nguyên.

Thẩm Hạo thấy nhất thời không thể dùng kiếm chém phá phòng ngự của Hồng Hống, thế là đành phải đổi thủ đoạn.

Hắn lăng không lật người, lùi ra xa ba bốn mét.

Thu pháp kiếm lại, pháp lực cuồn cuộn, chảy vào lòng bàn tay.

Ngũ khí trong ngực khuấy động, kích phát thành lôi.

Dùng tâm hỏa dẫn khí kim phế sinh phát, phát ra tia điện hồ màu trắng thuần khiết, rực rỡ chói mắt, khô ráo nóng bỏng.

Trong lòng bàn tay Thẩm Hạo kích phát ra điện hoa rực lửa.

Phát ra tiếng dòng điện xì xèo, đồng thời còn kèm theo những tiếng "oành oành" trầm đục.

Thẩm Hạo trực tiếp nhắm vào mi tâm Hồng Hống.

Một đạo Dương Ngũ Lôi khuấy động, trực tiếp bắn về phía Hồng Hống.

Còn con Hồng Hống kia, thấy tình thế bất ổn, từ trong miệng lại lần nữa phun ra một chuỗi thi sát lớn, nhả về phía Thẩm Hạo.

Hai cỗ sức mạnh một âm một dương giao hội giữa không trung, phát ra một trận nổ kịch liệt.

Tuy nhiên, thi sát kia rốt cuộc là chất lượng không đủ cao, số lượng cũng không đủ nhiều.

Trực tiếp bị Dương Lôi mênh mông của Thẩm Hạo tiêu diệt.

Sấm sét xuyên thủng lớp phòng hộ sát khí của Hồng Hống, xé toạc một lỗ hổng, trực tiếp đánh trúng mi tâm Hồng Hống.

Cỗ ý niệm âm tà kia, trực tiếp bị Dương Lôi quét trúng. "Tách

tách~ Xì xèo~" Tia ý niệm âm tà đó, bị suy yếu đi vài phần. "Có hiệu quả!" Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức lại liên tục phát ra vài đạo Dương Ngũ Lôi, đánh thẳng vào trán Hồng Hống.

Trán Hồng Hống, lúc này đã trơ trọi một mảng, như Địa Trung Hải, Quang Minh Đỉnh.

Một luồng khí tức âm u màu xanh lục thẫm lượn lờ trong đó, hiện ra.

Luồng khí tức âm tà đó dường như bị đánh choáng váng, hoặc vốn dĩ không có chút linh trí nào, nhất thời không có phản ứng gì.

Cứ như vậy liên tiếp bị vài đạo Dương Lôi đánh trúng.

Sau đó, luồng khí tức này, trực tiếp bị Dương Cương Lôi Đình mênh mông xóa sổ.

Còn con Hồng Hống này, vừa mới ra khỏi quan tài, tổng cộng chỉ đi được vài bước về phía mọi người, dưới liên tiếp đòn tấn công sấm sét của Thẩm Hạo, đã đứng yên bất động.

Toàn thân Hồng Hống thi sát cuồn cuộn, sau đó bị hút trở lại vào trong cơ thể.

Thẩm Hạo mở Thiên Nhãn nhìn, chỉ thấy rất nhiều thi sát, cùng với vật chất duy trì sự sống của Hống, lại ở vị trí ngực nó, hình thành một viên thi đan.

Lớn bằng quả trứng gà.

Để đảm bảo an toàn, Thẩm Hạo trực tiếp ném ra một lá phù trấn thi, dán lên mặt Hồng Hống.

Chương 23

Lúc này, nó lại giống như một cương thi, bất động!

Thẩm Hạo lại lần nữa tế ra pháp kiếm, cắm vào ngực Hồng Hống, móc viên thi đan đó ra.

Mất đi viên thi đan này, con Hồng Hống này, cũng không còn làm nên sóng gió gì nữa.

Thi đan chính là tinh hoa toàn thân của nó, là sự ngưng kết của toàn thân thi khí.

Không còn thi khí, nó cũng chỉ trở thành một thi thể bình thường.

Chỉ là, vẫn còn được một cỗ thi sát tàn dư bảo tồn hình dáng.

Thẩm Hạo nhấc thi thể Hồng Hống, đặt trở lại vào quan tài.

Vỗ vỗ tay, Thẩm Hạo thở ra một ngụm trọc khí. "Được rồi, giải quyết xong!" Sau khi xem toàn bộ quá trình Thẩm Hạo đại phát thần uy, ba người Hồ Bát Nhất đã phục sát đất.

Bàn Tử vỗ tay khen ngợi: "Thẩm gia, ngài thật sự quá lợi hại rồi, ngay cả cái xác chết lớn ghê gớm thế này cũng giải quyết được!" Hồ Bát Nhất cũng chấn động nói: "Đúng vậy Thẩm gia, hóa ra ngài thật sự biết pháp thuật!" Anh Tử cũng nói: "Ôi trời, Thẩm đại ca, anh đúng là quá đỉnh!" "Khụ, được rồi, Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đi hạ nắp quan tài xuống lắp lại đi." Thẩm Hạo nói với hai người. "Vâng!" Hai người lập tức đến trước cửa mộ, cầm xẻng công binh, dùng sức cạy.

Không lâu sau, tấm ván quan tài được cạy xuống.

Mấy người hợp sức khiêng lại lên quan tài, lần nữa đóng chặt đinh quan tài, khôi phục lại quan quách.

Bàn Tử than vãn: "Ai, cuối cùng cũng xong, không ngờ, lần đầu mình xuống hầm, lại còn phải sửa quan tài cho xác chết!

Thật là..." Hồ Bát Nhất nói: "Thôi đủ rồi, mình không bị xác chết ăn thịt đã là quá tốt rồi!" Bàn Tử tiếp tục nói: "May mà, chuyến này bọn mình cũng không lỗ, cuối cùng cũng kiếm được chút đồ.

Chỉ là hơi ít thôi." Bàn Tử, Lão Hồ và Anh Tử ngồi bên cạnh quan tài lải nhải.

Còn Thẩm Hạo, thì đi đến bức tường mộ phía sau mộ thất.

Linh thức dò ra, quả nhiên phát hiện, phía sau bức tường này, là một hành lang trống trải.

Nối liền chính là pháo đài Quan Đông quân trong kịch bản gốc.

Tuy không như nguyên tác, vô tình va chạm mà làm bức tường vỡ ra.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không định bỏ qua nó.

Bên trong là kho vũ khí của bọn Nhật, có không ít súng đạn, lựu đạn đấy.

Bây giờ đã là thời bình, cải cách mở cửa, bọn họ đều là dân thường, muốn kiếm súng đạn, không dễ chút nào, cũng không có kênh nào.

Không khéo còn dễ xảy ra chuyện.

Bây giờ chẳng phải có cái sẵn rồi sao?

Không lấy thì phí.

Thẩm Hạo sờ sờ bức tường mộ, định phá ra.

Lúc này, Hồ Bát Nhất chú ý đến động tác của Thẩm Hạo, bèn hỏi: "Thẩm gia, ngài đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ trong bức tường đó có thứ gì tốt sao?" Thẩm Hạo nói: "Tôi phát hiện phía sau bức tường này còn có một không gian khác, Lão Hồ, Bàn Tử, lại đây đào bức tường này ra đi." "A?

Còn có mật thất sao?" Bàn Tử nghe lời Thẩm Hạo nói, lập tức lại hăng hái.

Thế là chạy lon ton đến bên cạnh Thẩm Hạo, nhìn lên nhìn xuống bức tường mộ.

Chỉ thấy, những viên gạch trên bức tường mộ, có chút lồi ra giống như bị người ta từ bên ngoài đánh vào.

Bàn Tử kêu Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ mau lại đây, chỗ này e là thật sự có một mật thất đó, mày nhìn gạch tường kìa." Hồ Bát Nhất và Anh Tử đi tới nhìn một cái, quả nhiên đúng là như vậy.

Hồ Bát Nhất nói: "Ô, thật đúng là.

Bàn Tử, còn đợi gì nữa?

Đào đi." Hai người cầm xẻng cậy mạnh vào các khe gạch tường, từng viên gạch bị cạy ra.

Sau đó, từng viên gạch tường được lấy xuống, cuối cùng, mở ra một cánh cửa nhỏ cao bằng một người.

Sau cánh cửa, vẫn là một lớp đất đá.

Thẩm Hạo đi đến gần, pháp lực màu đen mờ ảo cuồn cuộn trong lòng bàn tay, một chưởng dùng sức vỗ tới.

Lập tức, bức tường vỡ nát, lộ ra một cái động lớn.

Bàn Tử thấy vậy, thò đầu qua nhìn, hóa ra là một hành lang ngầm khổng lồ.

Bàn Tử nói: "Hắc, phía sau này, quả nhiên là biệt hữu động thiên a!" Nhìn về bên phải, cuối hành lang tối đen, còn có một cánh cửa lớn.

Thẩm Hạo nói: "Đi thôi, chúng ta vào xem đi, đừng đứng ngẩn ra đây nữa." Sau đó bốn người lần lượt chui qua cái động này, tiến vào hành lang.

Anh Tử chỉ vào bức tường nói: "Ê, mọi người nhìn xem sao trên tường này còn có chữ thế?

Viết cái gì vậy ạ?" Theo hướng Anh Tử chỉ nhìn tới, chỉ thấy trên tường viết một hàng chữ lớn màu đỏ, vừa rồi không chú ý.

Hồ Bát Nhất đọc: "Mãn Mông Hắc Phong Khẩu Yếu Tắc Địa Hạ Cách Nạp Khố?" Bàn Tử mắt sáng rỡ: "Pháo đài bí mật của Quan Đông quân Nhật Bản?" "Không ngờ, cái pháo đài ngầm này, lại chỉ cách cổ mộ một bức tường, nếu xê dịch thêm mấy chục mét, e là đã đào toang cổ mộ rồi, nếu vậy thì chưa chắc đã có phần bọn chúng uống đấy!" Bốn người đi dọc theo hành lang rộng rãi vào trong, đến trước một cánh cửa sắt lớn ở cuối đường.

Cửa sắt hé mở, không khóa.

Xem ra đám người Nhật Bản rút lui rất vội vàng.

Bốn người chui qua cửa sắt, tiến vào kho hàng.

Bốn người bật đèn pin, tìm kiếm khắp nơi một vòng, phát hiện kho hàng này quả thực không nhỏ, các loại vật tư chất đống như núi.

Bàn Tử kinh thán: "Cha mẹ ơi, cái pháo đài ngầm to thế này, chứa nhiều đồ thế này, đám người Nhật này đúng là đào rỗng cả lòng núi rồi!" Hồ Bát Nhất nói: "Không sai, dựa theo vị trí suy đoán, nơi này đã là dưới lòng đồi phía tây Dã Nhân Câu rồi!" Thẩm Hạo nói: "Đi, bọn mình đi vào xem, đây là pháo đài quân sự, bên trong hẳn còn không ít súng đạn, thứ này bây giờ không dễ kiếm đâu!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Ừm, cái đó thì đúng!" Nhưng nếu Thẩm Hạo thật sự muốn kiếm súng, thì vẫn rất dễ dàng, đi đến "mao hùng" (Liên Xô) phía Bắc là có

thể mua được, hơn nữa cho vào giới chỉ, ai mà phát hiện ra.

Kho hàng của pháo đài ngầm rất lớn, hành lang chằng chịt phức tạp, như mê cung, để tránh bị lạc, bốn người đi sát tường mà tiến lên.

Trần nhà ở đây đều là hình vòm, bên trên còn có từng đường ống dây điện được lắp đặt, mỗi vài mét lại có một ngọn đèn, nếu tìm được máy phát điện thì hẳn là có thể thắp sáng đèn.

Chưa đi được bao xa, mọi người đã tìm thấy một bản đồ bố cục pháo đài trên tường.

Hồ Bát Nhất từng là lính công binh, vừa hay có thể đọc được bản đồ.

Điều khiến hắn không ngờ là, cái pháo đài ngầm này, lại khổng lồ đến vậy.

Chiều sâu lên đến ba mươi kilomet, chiều rộng phòng ngự chính diện lên đến sáu mươi kilomet hơn.

Toàn bộ thân núi hai trăm năm của Dã Nhân Câu, đều bị bọn Nhật đào rỗng, xây dựng thành cái pháo đài này.

Dưới lòng núi hai bên, mỗi bên có một pháo đài, ngoài ra còn có ba hành lang ngầm xuyên ngang Dã Nhân Câu, nối liền hai pháo đài.

Hồ Bát Nhất phát hiện, trong đó có một lối ra, rất gần chỗ bọn họ đang ở, khá tiện lợi, chỉ là không biết lối ra đó có bị bọn Nhật cho nổ tung hủy hoại hay không.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất, trước tiên đi đến trạm phát điện, sửa chữa máy phát điện một chút, khôi phục lại thiết bị điện của pháo đài, có đèn thì không cần phải bật đèn pin chầm chậm đi lại nữa.

Sau khi bật đèn chiếu sáng, mọi người lại đến khu vực kho vũ khí.

Trên từng dãy giá sắt, xếp không ít thùng gỗ đựng vũ khí.

Mở ra xem, toàn bộ là súng trường Type 38, tục gọi là "tam bát đại cái nhi".

Đều chưa bóc niêm phong, đều là hàng mới, bên trên còn dính dầu mỡ.

Hồ Bát Nhất cầm một khẩu lên, giơ lên ngắm nghía rồi lại đặt xuống. "Cái loại súng nát của bọn Nhật này, chỉ có dung lượng năm viên đạn, lên đạn chậm, độ giật lại lớn, tôi không thích." Thẩm Hạo không hiểu về súng, nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, hắn cũng cảm thấy không tốt.

Trước đây xem phim truyền hình, quân đội Nhật Bản cơ bản đều dùng loại súng trường này, khá lởm, hắn cũng không thích.

Nhưng Anh Tử thì lại khá thích, Bàn Tử cũng thấy loại này không tệ.

Chương 24

Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất lại lật tìm trên những giá còn lại, mở ra không ít thùng.

Đa số đều là loại súng trường Type 38 đó.

Mở rất nhiều thùng, cuối cùng cũng tìm thấy vài thùng súng xung kích.

Tuy nhiên, loại súng này hộp đạn cắm ngang ở bên trái thân súng, tạo hình rất quái. "Ơ, Hồ đại ca, súng này là súng gì vậy?

Sao lại có hình dáng này?

Tay cầm bị cong à?" Hồ Bát Nhất nhặt một khẩu lên, kéo cò, lại tháo hộp đạn ra xem.

Sau đó nói: "Đây có lẽ là súng xung kích Type 100 do bọn Nhật chế tạo sau này, sản lượng rất nhỏ, không phổ biến, có lẽ là trang bị để đánh quân Liên Xô." Thẩm Hạo cũng không do dự, trực tiếp lấy tất cả súng xung kích Type 100 ở đây ra khỏi thùng, cất vào giới chỉ.

Sau đó, lại lấy hai trăm khẩu súng trường Type 38.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người, hắn "cuỗm" sạch tất cả đạn dược ở đây, mang đi hết.

Bàn Tử ghen tị nói: "Ai, thật là ghen tị bản lĩnh 'giới chỉ nạp tu di' của Thẩm gia.

Nếu mình có bản lĩnh này thì tốt biết mấy, muốn lấy gì thì lấy cái đó!" Hồ Bát Nhất đả kích: "Thôi Bàn Tử, đừng mơ mộng giữa ban ngày nữa, loại thủ đoạn lợi hại thế này, bọn mình học được sao?" Bàn Tử nói: "Ê ê?

Nghĩ thôi cũng không được à?" Sau đó, Hồ Bát Nhất đeo hai khẩu súng xung kích Type 100 lên người, lấy vài hộp đạn và đạn.

Còn Bàn Tử cũng tương tự lấy hai khẩu súng xung kích, không những thế còn lấy thêm một khẩu súng trường Type 38, mỗi loại đạn lấy một ít.

Ngoài ra, mấy người lại tìm thấy vài thùng lựu đạn, mỗi người đeo vài quả, sau đó tất cả đều bị Thẩm Hạo cất vào giới chỉ.

Mấy người đều ngồi xổm trên đất nạp đạn, còn Anh Tử thì đứng một bên xem.

Cô bé không biết dùng súng xung kích, thế là đứng một bên xem để học.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên cảm giác được, phía sau có một cỗ âm khí lướt qua, tốc độ rất nhanh.

Anh Tử đột nhiên run giọng nói: "Thẩm ca, Hồ ca, Bàn ca, em vừa nãy hình như nhìn thấy... một đứa bé chạy qua phía sau các anh." "Đứa bé sao?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lần lượt quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy phía sau là một hành lang hình chữ T, ánh đèn tuy mờ ảo nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng, không có gì cả.

Thẩm Hạo thì nghĩ đến, trong mật thất chứa nhiều quan tài ở trong pháo đài, có hai đồng nam đồng nữ được chôn cất theo, đã bị đổ thủy ngân vào. "Cũng không biết, bọn chúng có bị luồng khí tức âm tà kia ảnh hưởng hay không." Không trực tiếp chạy ra dọa họ, không biết là kiêng dè Thẩm Hạo hay vì lý do gì khác?

Trước đó ở mộ tướng quân đại chiến, khí thế của Thẩm Hạo phát ra, hẳn là đã bị hai tiểu quỷ đó cảm ứng được rồi.

Thẩm Hạo không quản nhiều, lát nữa vẫn sẽ gặp lại thôi.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Anh Tử, em không phải hoa mắt nhìn nhầm đó chứ?

Ở đây làm gì có đứa bé nào?" Anh Tử nói: "Thật mà, em không có nói bừa đâu, vừa nãy thật sự có một đứa bé năm sáu tuổi, chạy vụt qua hành lang phía sau anh, nhanh lắm, "sưu" một cái là chạy qua rồi, có khi nào có ma không ạ?" Anh Tử tuy gan lớn, nhưng đối với mấy thứ ma quỷ quái dị này thì lại rất sợ.

Hồ Bát Nhất quay đầu hỏi Thẩm Hạo: "Thẩm gia, ngài vừa rồi có cảm giác được không?" "Ừm, cảm giác được rồi, nhưng chỉ là một tiểu quỷ mà thôi, dường như không có ác ý gì, tạm thời đừng quản nó, xem nó muốn làm gì đã." "Các người yên tâm, có tôi ở đây, chỉ là vài tiểu quỷ mà thôi, không cần sợ." Thẩm Hạo bình thản nói. "A?

Thật sự có ma sao?" Anh Tử lập tức giật mình, giọng nói cũng biến dạng.

Bàn Tử nói: "Vậy, Thẩm gia, bọn cháu đều phải trông cậy vào ngài rồi." "Ừm, yên tâm." Thẩm Hạo gật đầu.

Ba người nạp đầy đạn vào mấy khẩu súng, sau đó mỗi người vác vài khẩu, đi về phía hành lang không xa.

Hướng lối ra ở đó.

Bốn người xếp thành một hàng, Bàn Tử đi trước, Hồ Bát Nhất thứ hai, Anh Tử thứ ba, Thẩm Hạo đi sau cùng.

Tiến vào hành lang, là một con đường hơi dốc lên, đi được hơn một trăm mét thì lại biến thành bậc thang đi lên, xem ra đã đi vào bên trong ngọn đồi hai bên của Dã Nhân Câu, bậc thang dường như cũng đã đến cuối.

Đang đi, Bàn Tử đột nhiên dừng lại, sau đó kêu lên: "Mau chạy về!" Thẩm Hạo biết, đây là đến ổ dơi rồi.

Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?

Phía trước là gì?" Đúng lúc này, Thẩm Hạo cảm giác được, âm khí của tiểu quỷ đó lại xuất hiện.

Hắn nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy một hồn ma bé trai khoảng năm sáu tuổi, mặc áo hoa màu xanh lục, đang nhìn hắn với vẻ mặt có chút kinh hãi.

Dường như bị khí tức trên người Thẩm Hạo làm cho sợ hãi, có chút không dám lại gần.

Nó nhìn Thẩm Hạo, Thẩm Hạo cũng nhìn nó.

Nhưng, tiểu nam hài thấy Thẩm Hạo không làm gì nó, dường như đánh bạo, bay lên phía trước, vỗ vào sau lưng Hồ Bát Nhất một cái.

Thẩm Hạo cũng không ngăn cản, nhưng vẫn luôn đề phòng, nếu tiểu quỷ này ra tay độc ác với Hồ Bát Nhất, hắn cũng sẽ không khách khí.

Nhưng, tiểu nam hài đó chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái, phóng thích một lượng nhỏ âm khí, kích thích Hồ Bát Nhất một chút.

Lập tức, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí thấu xương, như bị điện giật, toàn thân run rẩy, không thể nhúc nhích.

Sau đó, hắn đột ngột lao về phía trước, đẩy Bàn Tử ngã vào cái động ở cuối hành lang.

Bàn Tử kinh hoảng hỏi: "Ai da, Lão Hồ, mày làm sao vậy?" Hồ Bát Nhất nhăn nhó nói: "Ai da, tao cũng không biết làm sao nữa, hình như bị điện giật, lại như bị ai đó đẩy một cái!" Cú ngã này không nhẹ.

Bậc thang cách đáy động không nhỏ.

Anh Tử vội vàng chạy tới hỏi: "Bàn ca, Hồ ca, hai anh sao rồi?" Hồn ma bé gái đó, sau khi đẩy Hồ Bát Nhất ra khỏi đường lui, liền

xuyên tường biến mất.

Thẩm Hạo cũng lập tức đến trước cửa động, kéo hai người Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trở lại. "Cẩn thận!" Vừa rồi tiếng động của hai người ngã vào trong động đã làm kinh động đến lũ dơi mặt heo đang ngủ yên trên đỉnh động.

Ánh đèn pin của họ đã làm lộ ra những cái bóng đang nằm rạp trên đỉnh động.

Hồ Bát Nhất lúc này mới biết, vì sao vừa rồi Bàn Tử lại kêu mọi người chạy ngược lại.

Một bầy dơi mặt heo bị kinh động khỏi giấc ngủ, tính khí buổi sáng không nhỏ chút nào.

Thế là từng con một từ vách đá bay xuống, lao về phía họ.

Hai người vội vàng bò ngược lại, bị Thẩm Hạo kéo về hành lang.

Sau đó, kéo cò súng, bắn "tùm tùm" vào lũ dơi đang bay tới.

Loại dơi này, tuy có một khuôn mặt heo, nhưng tứ chi lại rất phát triển, xương cốt dài ngoẵng, răng nanh sắc bén, mỏ nhọn hoắt, nhìn qua là biết không dễ chọc.

Tính tình của nó cực kỳ khát máu, cũng ăn thịt, là loại dơi hung ác hiếm thấy.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng bò dậy, cũng kéo cò súng, bắt đầu bắn xối xả. "Đát đát đát đát~" Nhất thời, mưa súng đạn không ngớt.

Lượng lớn vỏ đạn màu vàng cam, rơi xuống gạch nền, phát ra tiếng "lạch cạch" giòn tan.

Tiếng súng vừa vang lên, tất cả dơi trong hang động đều bị đánh thức, rất nhiều dơi lao vào tấn công chết chóc bốn người Thẩm Hạo,

hệt như biệt đội cảm tử Thần Phong của Nhật Bản.

Cũng có không ít con từ lỗ thông gió trên đỉnh chạy ra ngoài.

Đạn của mọi người tuy không thiếu, nhưng dơi cũng rất nhiều, liều chết lao tới, rất khó chống đỡ.

Thế là Thẩm Hạo, phóng ra một cỗ sát ý, bao trùm lên đàn dơi trong động.

Giác quan của động vật nhạy bén hơn con người rất nhiều.

Đặc biệt là loài dơi không dựa vào thị lực này.

Sát ý của Thẩm Hạo vừa ra, đàn dơi này lập tức hoảng sợ, lần lượt lùi lại, dồn vào lỗ thông gió, muốn thoát ra ngoài.

Chương 25

Rất nhanh, đàn dơi này đã chạy hết.

Hồ Bát Nhất vén áo mình lên, lộ ra lưng, bảo Bàn Tử giúp hắn xem có bị điện giật không.

Kết quả, là một dấu tay nhỏ màu đen.

Bàn Tử đang định nói chuyện, kết quả đột nhiên sững sờ, hắn cũng nhìn thấy một cái bóng trẻ con trong suốt chạy vụt qua. "Mẹ kiếp, Thẩm gia, Lão Hồ, vừa nãy tôi cũng nhìn thấy một đứa trẻ chạy qua!" Bàn Tử chỉ vào trong động dơi nói.

Hồ Bát Nhất và Anh Tử lập tức cầm đèn pin chiếu vào trong động, chỉ có phân dơi và xác dơi, ngoài ra không có gì khác. "Thật đấy, Thẩm gia chẳng phải đã nói rồi sao, thật sự có tiểu quỷ mà, mẹ kiếp vừa nãy tôi cũng nhìn thấy, là một bé trai, người rất nhỏ, mặc bộ đồ màu xanh lá, chỉ khoảng bốn năm tuổi, mặt trắng bệch... nhìn thế nào cũng không giống người sống." "Cũng không nói là không tin cậu, Thẩm gia đã nói rồi, chúng tôi đương nhiên tin, chỉ là đứa bé này rốt cuộc muốn làm gì?

Sao cứ quấn lấy chúng ta mãi?" Hồ Bát Nhất nói. "Đi xem thì biết thôi, chẳng phải tiểu quỷ kia đã chỉ rõ phương hướng cho chúng ta rồi sao?" Thẩm Hạo chỉ vào trong động nói. "Được, tiểu quỷ này đã mấy lần tìm đến chúng ta, nói không chừng là có việc muốn chúng ta giúp đỡ?" Bàn Tử cũng nói.

Thế là, mọi người thu dọn một chút, đi đến phòng đá trong động quật.

Bàn Tử chỉ vào một bức tường trong phòng đá: "Đứa bé đó, chạy vào đây rồi." Nói xong, Bàn Tử dùng báng súng gạt bỏ rêu và phân dơi

trên vách đá, để lộ ra một cánh cửa sắt lớn.

Phía trên còn có bốn chữ lớn màu đỏ: "LẬP NHẬP CẤM CHỈ". "Cái này là ý gì, cấm đứng vào à?

Vậy nên chỉ có thể được khiêng vào?

Chẳng lẽ là phòng chứa thi thể sao?" Bàn Tử hỏi. "Khụ, Lập nhập cấm chỉ, chính là ý cấm vào." Thẩm Hạo nói. "Thẩm gia nói không sai đâu, Bàn Tử cậu không hiểu thì đừng nói linh tinh." Hồ Bát Nhất nói.

Sau khi dọn sạch rêu và phân dơi trên cánh cửa sắt lớn, Hồ Bát Nhất gõ vài cái lên cửa, rồi nhìn kỹ. "Đây là một cánh cửa khí mật, cậu không thấy sao, bên dưới có một cái rãnh lớn, bên trong có ren hình lục giác, chắc là có một cái tay quay, muốn mở cánh cửa sắt này thì phải xoay tay quay." "Mấy lỗ bên dưới này là lỗ thoát khí, sau khi cửa lớn đóng lại, không khí bên trong sẽ bị hút hết ra ngoài, tạo thành môi trường bán chân không, thường là nơi cất giữ vật phẩm quý giá." "Vật phẩm quý giá à, bọn chó Nhật ở đây còn giấu đồ tốt sao?

Lão Hồ, mau nghĩ cách mở cửa đi." Bàn Tử phấn khích nói. "Cánh cửa này không dễ mở đâu, phải tìm được công cụ trước đã!" Hồ Bát Nhất nói. "Đúng rồi, trên bản đồ thấy lối ra cũng ở gần đây, chúng ta tìm thử xem sao." Theo địa hình được vẽ trên bản đồ, trong hang đá này, chắc hẳn còn có một lối đi thông ra cửa ra.

Nhưng tìm đi tìm lại, chỉ thấy một mảng đá núi đổ nát, xem ra khi bọn chó Nhật rút lui đã phá hủy lối ra. "Ai, đã vậy lối ra bị nổ sập rồi, chúng ta về nghỉ ngơi một lát đi, thay quần áo cái đã, người toàn phân dơi với bùn đất, ghê chết đi được!" Bàn Tử nói. "Vậy chúng ta về kho chứa đồ trước đi, ở đó có không ít quần áo, công cụ mở cửa sắt chắc cũng có ở đó, chúng ta đi tìm xem." Thẩm Hạo nói.

Thế là mấy người quay lại kho chứa đồ theo đường cũ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tìm mấy bộ quần áo và áo khoác của bọn Nhật thay

vào.

Sau khi lau sạch vết máu trên mặt, họ lại tìm mấy cái mũ sắt đội lên.

Ba người họ không phải Thẩm Hạo, an toàn vẫn phải chú ý, có một cái mũ sắt sẽ an toàn hơn nhiều.

Trong lúc ba người thay quần áo và dọn dẹp vết bẩn, Thẩm Hạo ở chỗ trống trải đốt một đống lửa, sau đó lại lấy ra mấy chai nước và bánh mì khô, thịt khô.

Ba người thay xong quần áo, thịt khô cũng đã nướng nóng. "Chắc đói rồi, ăn chút gì đó đi." Thẩm Hạo nói. "Ai u, cảm ơn Thẩm gia, Bàn Tử tôi sớm đã đói meo rồi." Bàn Tử mặt mày hớn hở chạy tới, ngồi bên đống lửa, vừa sưởi ấm vừa ăn thịt khô.

Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng đã đói từ lâu, từ khi ăn sáng xong đến giờ vẫn chưa ăn gì.

Ít nhất cũng đã sáu bảy tiếng trôi qua.

Sau khi ba người ăn no nê, từ một cái giá đỡ, tìm được một cái cờ lê lục giác, thấy kích thước vừa vặn.

Lần nữa quay lại trước cánh cửa khí mật trong phòng đá, Hồ Bát Nhất dùng cờ lê lục giác khóa chặt vào ren trên cửa rồi dùng sức xoay.

Chỉ là cánh cửa lớn này mấy chục năm không dùng, cơ bản đã rỉ sét.

Hồ Bát Nhất dốc hết sức bình sinh cũng không vặn nổi.

Thế là Thẩm Hạo đích thân ra tay, sức lực của anh đương nhiên lớn hơn Hồ Bát Nhất nhiều.

Thẩm Hạo nắm chặt cờ lê, dùng sức bẩy sang bên cạnh, cuối cùng cũng xoay được bánh răng này.

Chỉ nghe thấy một tràng âm thanh "két chi chi chi chi", lỗ thoát khí trên cửa phát ra tiếng "xì", không khí ồ ạt tràn vào bên trong cửa khí mật, cánh cửa sắt phát ra một tràng âm thanh "rắc rắc rắc" như băng vỡ.

Đợi khi khoang khí mật đã đầy không khí, cánh cửa sắt cuối cùng cũng mở ra.

Mọi người vội vàng lùi lại hai bước, cẩn thận đề phòng giơ súng lên, nhìn vào mật thất phía sau cánh cửa.

Phía sau cánh cửa tối đen như mực, không nhìn rõ đồ vật bên trong.

Hồ Bát Nhất rải một nắm gạo nếp vào trong, nếu có cương thi chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Thẩm Hạo đẩy cánh cửa lớn ra, dẫn đầu đi vào.

Bên trong tối đen như mực, tuy không ảnh hưởng đến anh nhưng ba người Hồ Bát Nhất thì không thể.

Anh cũng liền niết ra một đạo chỉ quyết trong tay, phóng ra một đạo Quang Lượng Thuật, lập tức, một quả cầu sáng từ lòng bàn tay bay lên, được Thẩm Hạo đưa lên không trung.

Cả mật thất đều được quả cầu sáng chiếu rọi, sáng trưng, rõ ràng mồn một.

Giống như bật một ngọn đèn lớn vậy.

Sau khi chứng kiến thủ đoạn Thẩm Hạo đối phó Hồng Hống trong mộ tướng quân trước đây, đối với loại Quang Lượng Thuật này, mọi người đã có chút quen rồi.

Họ chỉ biết rằng, Thẩm gia là một nhân vật thật sự lợi hại, lôi pháp cũng biết, thêm chút pháp thuật khác thì đã không còn gì lạ nữa.

Dưới ánh sáng của quả cầu, cả mật thất, ba người Hồ Bát Nhất nhìn rõ mồn một.

Chỉ thấy ở đây chất đầy quan tài, xếp lộn xộn trên mặt đất. "Mẹ kiếp, nhiều quan tài thế này, bọn chó Nhật đào hầm ngầm chắc đã cướp không ít cổ mộ rồi!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

E rằng ít nhất cũng phải mười mấy ngôi cổ mộ đã bị bọn chó Nhật quật phá.

Nhiều quan tài thế này, có cái lớn có cái nhỏ, bên trong cùng thậm chí có một cái quan tài đá siêu lớn, cách đó không xa, còn có hai cỗ quan tài lớn bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc.

Đây ít nhất cũng là mấy vị vương công quý tộc.

Đồ tốt trong mộ, e là đều bị bọn Nhật lấy đi hết rồi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đau lòng tức tối. "Mẹ, cái lũ tiểu Nhật này, đúng là tiện tay dắt dê, chẳng để lại cho bố con mình cái gì, chúng ta mau xem trong quan tài còn có đồ gì đáng tiền không, cũng không uổng công bố con mình chạy chuyến này." Bàn Tử nói.

Hai người xem xét một lượt tất cả các quan tài, đều trống rỗng, chỉ còn lại chút xương vụn. "Phỉ nhổ, cái lũ chó chết này, chẳng để lại cho bố con mình tí nào!" Bàn Tử mắng.

Còn Thẩm Hạo thì đi đến bên cạnh cỗ quách đá này.

Người này thật có thực lực, còn dùng một cỗ quách đá lớn thế này, xem ra địa vị không hề thấp.

Thẩm Hạo một tay đẩy nắp quách đá ra, để lộ ra bên trong một cỗ quan tài màu đen vẽ vàng.

Trên đó vẽ rất nhiều hoa văn, hoa mỹ khí phái.

Chương 26

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người không thu hoạch được gì, cũng đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, muốn xem trong quách đá này còn có gì.

Đẩy nắp quan tài này ra, mấy người xúm lại, thò đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy gấm vóc lót trong quan tài đã mục nát không còn gì, phía trên nằm một bộ hài cốt, quần áo, da thịt đều đã thối rữa, ngay cả xương cốt cũng không còn nguyên vẹn lắm.

Ánh mắt Thẩm Hạo lướt qua, liền thấy hai đứa trẻ đứng ở cuối quan tài.

Một nam một nữ, khoảng năm sáu tuổi, mặt mày tươi rói như còn sống, bé trai đầu búi tóc chỏm, bé gái búi tóc hai bên.

Lúc này Anh Tử cũng nhìn thấy hai đứa trẻ này, sợ đến mức hét lớn một tiếng: "Ôi mẹ ơi, chính là đứa bé này!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhìn sang.

Hai đứa trẻ đứng ở cuối quan tài, tươi rói như còn sống.

Bàn Tử đưa tay định chạm vào đứa bé, bị Hồ Bát Nhất vội vàng kéo lại. "Đừng động vào, có độc!

Cậu xem trên người hai đứa bé này, đều là từng mảng ban xanh tím, đây là ban thủy ngân!" "Hai đứa trẻ này, đều là đồng nam đồng nữ tuẫn táng!" Sau đó, Hồ Bát Nhất lại kể lại chuyện đổ thủy ngân nóng một lần nữa.

Ngoài việc uống thủy ngân, người ta còn đào lỗ trên đỉnh đầu, lưng, lòng bàn chân và các vị trí khác để đổ thủy ngân vào.

Sau khi chết còn phải dùng bột thủy ngân phủ kín toàn thân, giống

như làm thành một tiêu bản vậy.

Hơn nữa, còn bắt buộc phải dùng người sống, người chết máu không lưu thông, không thể đổ vào được, cực kỳ tàn nhẫn!

Bàn Tử và Anh Tử hai người nghe thấy phương pháp tuẫn táng người sống tàn nhẫn này, trong lòng vô cùng không đành lòng. "Đáng thương quá, đồng nam đồng nữ này, sao không cho chúng mặc quần áo chứ?

Em nhớ trước đó nhìn thấy đứa bé chạy qua có mặc quần áo mà!" Anh Tử hỏi. "Quan tài này đã có niên đại lâu đời, hẳn là thời Đường Tống, hơn nghìn năm rồi, quần áo sớm đã mục nát, cộng thêm việc bị bọn chó Nhật mở quan tài, vừa tiếp xúc với không khí đều hóa thành tro bụi.

Còn hai tiểu quỷ hồn kia, khi còn sống chết trong hình dạng nào, quỷ hồn trên người cũng sẽ trong hình dạng đó, đây gọi là Tử Tướng!" Thẩm Hạo nói. "À, tục ngữ nói nhập thổ vi an, hay là chúng ta giúp chúng đi, đáng thương quá!" Anh Tử nói.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng không có ý kiến gì.

Hai người trong lòng vẫn rất lương thiện, kiểu tuẫn táng đồng tử tàn nhẫn này, họ thấy cũng thương hại, tiện tay giúp một phen vậy.

Thế là Bàn Tử cởi áo khoác trên người, bọc hai đứa trẻ vào trong quần áo, cõng sau lưng.

Lúc này, trong không khí dường như truyền đến một tràng tiếng cười vui vẻ, rồi vụt tắt, ba người Hồ Bát Nhất đều không chú ý, chỉ có Thẩm Hạo, ngũ quan nhạy bén, đã cảm nhận được.

Còn hai tiểu quỷ kia, lúc này đang yên tâm ở trong thi thể của mình để Bàn Tử cõng.

Mấy người trở về theo đường cũ.

Vì lối ra của yếu tắc đã bị nổ sập không đi được, nên chỉ còn cách đi ra từ động đạo mộ tướng quân.

Suốt quãng đường này, lại không có chuyện gì xảy ra.

Cái lũ giặc Thát thảo nguyên sống trong yếu tắc ngầm cũng bị sát ý của Thẩm Hạo làm cho kinh sợ, không dám đến gần.

Từ đáy động đi lên, lúc này đã là buổi tối, cả đoàn người đã ở trong đáy động gần mười mấy tiếng đồng hồ.

Ngoài cửa động, mấy con chó săn của Anh Tử đang trung thành nằm bên cạnh canh gác. "Cuối cùng cũng ra rồi, mẹ nó chứ, chuyến này chúng ta không lỗ!" Bàn Tử cười hềnh hệch nói.

Sau đó, cậu ta từ trong túi lấy ra hai khối ngọc bích, chính là lấy từ tay chủ mộ.

Chắc là bảo vật mà chủ mộ yêu thích nhất khi còn sống.

Dưới ánh nắng, ngọc bích hiện ra màu xanh lục biếc.

Hai khối ngọc bích đều được chạm khắc thành hình dạng giống con bướm đêm, sống động như thật.

Trên thân ngọc bích còn có một số hoa văn động vật cổ quái, giống sư tử, lại giống giao long không vảy.

Lại còn có bốn cái vuốt và một cái đuôi lớn cuộn tròn.

Kỹ nghệ tuy không tinh xảo lắm, nhưng lại có một vẻ mộc mạc mà truyền thần.

Lúc này, trong rừng sâu cuối thung lũng, đột nhiên truyền đến một trận tiếng động trầm đục, càng lúc càng gần.

Tiếng bước chân nặng nề, thân thể không ngừng va vào cây cối khi chạy, còn xen lẫn vài tiếng chó sủa.

Anh Tử nhìn năm con chó săn đang nằm bên cạnh, ba con ngao khổng lồ không thấy đâu, nghe kỹ một lúc, cô nói: "Không sao, là đang đuổi heo rừng đó, lát nữa chúng ta có thịt heo rừng để ăn rồi!" Mấy người trở về doanh địa trên sườn núi, đứng từ trên cao nhìn xuống.

Chỉ thấy ba con ngao khổng lồ đang đuổi theo một con heo rừng, lùa nó vào khe vực hoang dã.

Không lâu sau, con heo rừng lớn đó đã bị ba con ngao khổng lồ hạ gục thành công.

Mấy người kéo heo rừng về doanh địa, Anh Tử đích thân cầm dao xẻ thịt heo rừng, Bàn Tử ở bên cạnh giúp đỡ.

Tranh thủ lúc này, Hồ Bát Nhất và Thẩm Hạo cùng nhau, ở dưới sườn núi, tìm một vị trí, chôn cất đôi đồng nam đồng nữ kia.

Sau đó, Thẩm Hạo đích thân làm phép, niệm một lượt Vãng Sinh Kinh, siêu độ cho hai đồng nam đồng nữ đáng thương này.

Là một đạo sĩ chính thống, trên người còn có Thần chức Thiên Đình.

Pháp sự siêu độ của anh cũng là chính thống, có thể hữu hiệu giao tiếp với Địa phủ, quán xuyên âm dương, có thể siêu độ hai tiểu quỷ này.

Hồ Bát Nhất đứng một bên quan sát Thẩm Hạo làm phép, trông có một cảm giác thần thánh.

Thẩm Hạo tụng niệm Vãng Sinh Kinh, kết hợp pháp lực gia trì, tạo ra sức mạnh kỳ dị, tịnh hóa oán khí trên người hai tiểu quỷ.

Tiếp đó, hai tiểu quỷ lần lượt hiện ra thân ảnh quỷ hồn, dưới bóng cây, quỳ lạy Thẩm Hạo vài cái.

Sau đó, thân hình hai người dần dần biến mất, đi về Địa phủ

chuyển thế đầu thai.

Hai tiểu quỷ này, tuy chết thảm, nhưng chỉ là những đứa trẻ năm sáu tuổi, vẫn giữ được xích tử chi tâm, có lẽ chính vì vậy, mới không bị âm tà chi khí ẩn trong mộ lây nhiễm.

Hơn nữa, mấy ngôi mộ đó có phong thủy khá tốt, đã trấn áp và tiêu diệt âm tà trong mộ.

Bằng không, sau khi bọn Nhật đào chúng ra, đã phải xảy ra chuyện, yếu tắc dưới lòng đất này, nói không chừng cũng không thể xây dựng được.

Pháp sự xong xuôi, Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất hai người trở lại sườn núi, cùng giúp xử lý thịt heo rừng.

Vừa nãy trong kho chứa đồ của yếu tắc ngầm tuy có ăn một ít thịt khô, nhưng ăn không nhiều, lúc này đã tiêu hao gần hết rồi.

Vứt bỏ phần lớn nội tạng, giữ lại tim gan, thận, ruột già và những thứ khác.

Sau đó cắt một cái đùi lớn và một miếng thịt ba chỉ từ heo rừng, chia miếng thịt xong thì bắt đầu nướng.

Hai miếng thịt lớn này, đủ cho bốn người ăn.

Đặc biệt Bàn Tử khẩu vị lớn, ăn nhiều nhất.

Sau mấy chục phút nướng.

Rắc bột gia vị, muối, ớt bột tự mang lên.

Mùi vị này, ngửi thôi đã thơm lừng.

Trên miếng thịt, bị ngọn lửa hun nướng xèo xèo mỡ, nhìn thôi đã thèm chảy nước miếng.

Mấy người ăn ngấu nghiến.

Đàn chó săn bên cạnh cũng vui vẻ ăn thịt khô và nội tạng heo rừng.

Ăn uống no say xong, mấy người đóng gói thịt heo rừng đã xẻ.

Chuyến đạo mộ ở khe vực hoang dã này thành công mỹ mãn, không những thế, còn tìm thấy yếu tắc ngầm của bọn Nhật, vật tư bên trong quá phong phú, để mọi người trong thôn đều đến khuân về.

Chương 27

Thế là Anh Tử vỗ nhẹ ba con chó săn, buộc thư tín lên người chúng, thả chúng về thôn, để bà con trong thôn mang lừa và ngựa, đều đến đây khuân đồ.

Chuyến đi đi về về này, sẽ mất không ít thời gian.

Thế là tranh thủ lúc này, họ nới rộng cửa động không ít.

Hiện tại lối vào mộ, đủ để mấy người cùng lúc ra vào.

Bức tường trong mộ cũng bị đập thông, biến thành một cánh cửa lớn.

Sau đó, Thẩm Hạo lại tiêu diệt hết dơi mặt heo và giặc Thát thảo nguyên ẩn nấp trong yếu tắc khổng lồ.

Loại động vật ăn thịt hung mãnh này, quá nguy hiểm.

Vì sự an toàn của bà con, vẫn là nên giết hết.

Thời đại này, làm gì có chuyện bảo vệ động vật hoang dã.

Huống hồ là loại dã thú hung mãnh như thế.

Sau khi dọn dẹp xong các lối ra vào, mấy người trở về doanh địa.

Nhàn rỗi không có việc gì, Hồ Bát Nhất lên đồi nghiên cứu phong thủy, Bàn Tử thì thỉnh thoảng theo sau Anh Tử đi săn, hoặc là ngủ nướng trong doanh địa.

Còn Thẩm Hạo, thì tìm một nơi yên tĩnh, đi tu luyện.

Trực tiếp ngự kiếm phi hành trong chớp mắt trăm mét.

Trong khu rừng nguyên sinh này, quanh năm ít dấu chân người, mức độ linh khí phong phú hơn trong thành phố rất nhiều.

Đặc biệt, nơi đây thuộc dư mạch Trường Bạch Sơn, phong thủy cũng rất tốt.

Chuyện tu vi, tiến triển chậm rãi, cũng không thể vội được.

Còn về pháp thuật, quả thật phải tu hành thật tốt một phen.

Anh từ Mao Sơn Tàng Kinh Động học được nhiều pháp thuật như vậy, lúc này vẫn còn không ít chưa nắm vững.

Ngay cả khi đã nắm vững, cũng chưa sử dụng được mấy lần, vẫn chưa thành thạo, cần phải luyện tập nhiều.

Thế là, Thẩm Hạo tùy tiện dọn dẹp ra một khoảng đất trống, bắt đầu luyện tập.

Theo lời sư phụ Vân Hi Chân Nhân, linh triều thế gian lúc lên lúc xuống, lúc này chính là thời điểm linh khí xuống thấp.

Do đó tu hành giả trên thế gian ngày càng ít, chỉ có một số đạo thống môn phái vẫn giữ được truyền thừa.

Còn những tán tu kia, trừ khi có đủ cơ duyên, bằng không, cơ bản đều đã đứt đoạn truyền thừa rồi.

Tu đạo suy vi.

Nhưng dù là linh khí xuống thấp, linh khí trên thế gian vẫn không thiếu, phần lớn tụ tập ở danh sơn đại xuyên, nơi rừng sâu núi thẳm.

Trong thành phố, hồng trần lan tràn, linh khí ngược lại lại thưa thớt.

Thẩm Hạo một mình rời xa doanh địa tu hành, thỉnh thoảng trở về một chuyến để lộ diện, để họ không phải lo lắng cho mình.

Sau hơn mười ngày, trong tay Thẩm Hạo, phù lục, trận pháp, lôi pháp, ngũ hành thuật pháp, v.v.

đều cơ bản đã tinh thông.

Mà lúc này, bà con trong thôn được Anh Tử phái chó săn về thông báo, cũng đã gần đến nơi.

Thẩm Hạo cũng trở về doanh địa.

Người trong thôn, tổng cộng đến hơn bốn mươi người, do lão Chi Thư và kế toán trong thôn dẫn đội.

Vì những thanh niên trai tráng trong thôn đều được đội khảo cổ thuê đi làm công ở Ngưu Tâm Sơn rồi, nên những người đến đều là phụ nữ, thiếu nữ và trẻ con lớn, một đoàn người mang theo bảy tám con ngựa, mười mấy con lừa và la, hùng dũng tiến đến đây.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã sắp xếp cho bà con nghỉ ngơi một ngày, lập kế hoạch tổng thể, phân công nhiệm vụ.

Ngày thứ hai, cả đoàn người từ lối vào mộ tướng quân, tiến vào yếu tắc ngầm.

Mang vật tư sinh hoạt bên trong ra ngoài hết sức, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Trừ quân hỏa bên trong không thể lấy ra, còn lại, tất cả đều không bỏ sót.

Lão Chi Thư chưa từng thấy nhiều vật tư sinh hoạt như vậy, điều này đã vượt xa dự tính ban đầu của ông, tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Ông lập tức hô hào bà con chất từng bó áo khoác lớn, giày dép, vải mưa, pin và các thứ khác lên lưng lừa và ngựa, lần lượt vận chuyển ra ngoài.

Đối với những thôn làng trong núi sâu như Cương Cương Doanh Tử, thứ thiếu nhất chính là các loại sản phẩm công nghiệp, muốn vận

chuyển từ bên ngoài vào rất khó khăn, phải đi đường núi cả ngày cả đêm, không phải chuyện đùa.

Người và ngựa có thể thồ được bao nhiêu đồ chứ.

Đường núi lại không thể đi ô tô, vật tư thiếu thốn.

Còn ở đầu kia của hành lang kho chứa đồ, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác đi qua xem, đây là kho vũ khí đạn dược trong yếu tắc.

Bên trong từng hàng mấy chục khẩu, toàn là hỏa pháo, nào là sơn pháo, dã pháo, lựu đạn pháo, pháo 60 ly, các kiểu súng cối, còn có những thùng đạn dược chất thành núi, nhìn không thấy điểm cuối.

Đều là vật tư chiến tranh của bọn chó Nhật, chỉ là chưa kịp sử dụng đã chiến bại đầu hàng.

Những thứ này, đều bị bỏ lại trong núi sâu.

Những khẩu sơn pháo, đạn pháo nguy hiểm này, mọi người đều để yên không động tới.

Chỉ mang về những chiếc máy phát điện nhỏ được cất giữ bên trong.

Mấy chục người, khuân vác một ngày, mới chỉ khuân đi được một phần mấy mươi đồ vật trong yếu tắc.

Số đồ còn lại, muốn khuân hết, cũng không biết còn mất bao lâu nữa.

Khe vực hoang dã này lại xa, đi đi về về một chuyến phải mất nửa tháng.

Hiện giờ đã gần cuối thu rồi, đợi đến mùa đông, tuyết lớn phong tỏa núi, vận chuyển sẽ càng khó khăn hơn.

Thế là, mọi người dự định chôn lấp lối vào yếu tắc trước, đợi

sang xuân năm sau, sẽ quay lại tiếp tục khuân vác.

Sau đó, họ chất tất cả những đồ đã khuân ra lên lưng ngựa, la, lừa.

Còn một số không thể chất hết, thì mỗi người tự mang một ít, tự cõng.

Mọi người một đường hùng dũng, lần nữa trở về Cương Cương Doanh Tử.

Thôn làng bỗng nhiên có được nhiều vật tư như vậy, giống như ăn Tết vậy.

Nhà nhà đều bắt đầu nấu thịt heo hầm miến.

Ngoài ra, lại phái người đến chỗ đội khảo cổ ở Ngưu Tâm Sơn, gọi đàn ông trong thôn về.

Cùng nhau ăn mừng, tiện thể kể cho họ nghe chuyện yếu tắc ngầm, và dặn dò kỹ lưỡng, tuyệt đối không được loan truyền ra ngoài, bằng không đồ trong yếu tắc này, sẽ không còn thuộc về họ nữa.

Cái đám người ở trên có đức hạnh thế nào, lão Chi Thư vẫn rất rõ.

Còn chuyến đi mộ tướng quân lần này, đồ vật bên trong cũng không nhiều, chỉ có mấy món đồ sứ và hai khối ngọc bích, trước đây thì cũng đáng một ít tiền.

Nhưng Thẩm Hạo và bọn họ cảm thấy vẫn chưa đủ.

Thế là liền định, lại đến Ngưu Tâm Sơn xem sao.

Tuy nói cổ mộ Ngưu Tâm Sơn này đã bị đội khảo cổ khai quật được một hai năm.

Nhưng mà, chuyện khảo cổ này, mọi người đều rõ, đó là việc chậm rãi mà ra sản phẩm tinh xảo, đào đất cũng không dám dùng sức mạnh, sợ làm hỏng văn vật chôn trong đất.

Mà khi xuống đến dưới, lại càng phiền phức hơn, ngay cả xẻng cũng không cho dùng, phải dùng cọ lông chải từng chút một, chải bỏ đất bùn.

Hiệu suất đó, thật sự cực kỳ thấp.

Chương 28

Không giống như đạo mộ trộm mộ, ai quản nhiều thế.

Do đó, mộ Ngưu Tâm Sơn, có lẽ còn chưa khai quật được bao nhiêu.

Dù cho đã bị đội khảo cổ bao vây, mọi người cũng coi như đi qua tham quan.

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày trong thôn, ba người liền lại cùng những người đàn ông trong thôn, đi đến Ngưu Tâm Sơn.

Ngưu Tâm Sơn, núi như tên gọi, trông giống như một trái tim bò.

Ba người sau khi đến gần Ngưu Tâm Sơn, liền tách khỏi người trong thôn.

Họ tạm thời không muốn gây sự chú ý của đội khảo cổ.

Nơi đây quả thật là một vị trí phong thủy cực tốt.

Tại khu trú quân của đội khảo cổ, trên sườn núi gần đó, có một vết nứt lớn, chia ngọn núi thành hai nửa.

Có không ít nhân viên đang ra vào bên trong.

Dưới lòng đất bên ngoài, cũng đã đào ra một cái hố sâu lớn, rất nhiều công nhân đang cẩn thận đào đất bên trong.

Thẩm Hạo dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở gần đó, dành một ngày, đi vòng quanh Ngưu Tâm Sơn một lượt, cẩn thận xem xét phong thủy của Ngưu Tâm Sơn.

Sau khi đi vòng quanh toàn bộ Ngưu Tâm Sơn, Thẩm Hạo xác định rằng, Ngưu Tâm Sơn này, quả thật có một ngôi đại mộ.

Còn về mộ Tiêu Thái Hậu của nước Liêu mà đội khảo cổ nói,

Thẩm Hạo cảm thấy, chắc là không sai.

Mấy người Thẩm Hạo, cuối cùng dừng lại ở phía đông Ngưu Tâm Sơn.

Từ hướng họ đứng nhìn về phía trước, chỉ thấy đỉnh núi phía trước hình dáng như Phượng Liễn.

Trên đỉnh núi, chín dòng thác nước chảy xuống, uyển như chín con ngọc long, đổ từ đỉnh núi xuống.

Thác nước cuồn cuộn, từ trời đổ xuống, trực tiếp chảy vào hồ nước dưới chân núi.

Sau đó, lại uốn lượn chảy về phía tây nam, đổ vào sông lớn.

Từ góc độ này, Hồ Bát Nhất có chút chấn động nhìn về phía thác nước trước mặt.

Loại phong thủy này, gần như y hệt một loại phong thủy được ghi chép trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật. "Đây là... " Giọng Hồ Bát Nhất có chút run rẩy. "Cửu Long Tráo Ngọc Liên!" Thẩm Hạo tiếp lời. "Không sai, chính là Cửu Long Tráo Ngọc Liên, Thẩm gia, ngài cũng nhìn ra rồi." Hồ Bát Nhất nói. "Cửu Long Tráo Ngọc Liên là gì?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo mở miệng nói: "Cậu xem ngọn núi này, trước có vọng, sau có tựa, chín dòng thác nước tựa như chín con rồng lấy nước, chia cắt ngọn đồi, có phải giống như một đóa sen đang nở rộ không?" Bàn Tử nhìn kỹ một lúc, sau đó nói: "Các ông nói vậy, hình như đúng thật đấy nhỉ." "Cục diện phong thủy như thế này, gọi là Cửu Long Tráo Ngọc Liên!" "Chín dòng thác nước trên núi này, thêm một dòng bớt một dòng, hoặc giả nói là không có lượng nước lớn như vậy, đều không đủ cấu thành cục diện Cửu Long Tráo Ngọc Liên." "Lượng nước thác nếu nhỏ đi, thì cũng không gọi là rồng được, mà là rắn."

"Cửu là cực của số, có ý nghĩa chí tôn, phát âm cũng đồng âm với 'cửu' (lâu dài), có ý nghĩa vĩnh hằng, từ trước đến nay luôn được coi là con số cát tường nhất." "Loại phong thủy bảo huyệt này, còn có một biệt danh, gọi là Phượng Hoàng Liễn, thích hợp nhất để an táng nữ tử!" "Cục diện Phượng Hoàng Liễn này trong phong thủy học chính là chỉ Hoàng hậu hoặc Hoàng thái hậu mới có thể hưởng thụ." "Nếu là người địa vị không đủ, táng ở bên trong, con cháu hậu duệ của họ, chắc chắn sẽ gặp tai ương." "Chính như câu nói, đức không xứng vị, tất có tai ương, chính là như vậy!" "Vậy Tiêu Thái Hậu nước Liêu, nếu táng ở đây, thì cũng chắc chắn đúng tám chín phần rồi." "Hơn nữa, đội khảo cổ từ trước đến nay không nói lung tung, hẳn là đã phát hiện ra manh mối gì đó từ mộ trong khe núi, nên mới khẳng định như vậy." "Thế chúng ta bây giờ tính sao?

Mộ Tiêu Thái Hậu chẳng phải đã bị đội khảo cổ khai quật rồi sao?" Bàn Tử hỏi. "À à, vị trí của đội khảo cổ ở phía tây, còn chúng ta bây giờ, ở phía đông." "Và theo tôi quan sát, lối vào của lăng mộ, chính là ở đây, chỗ đội khảo cổ phía tây, chẳng qua là do núi bị nứt ra mới lộ ra." "Nhưng mộ Tiêu Thái Hậu, không dễ dàng khai quật ra như vậy, những gì họ đang đào bây giờ, có lẽ chỉ là một phần nhỏ của địa cung lăng mộ Tiêu Thái Hậu, chúng ta vẫn nên tìm được lối vào trước, vào xem rồi tính!" "Ồ?

Vậy thì tốt quá rồi." Bàn Tử vui mừng nói. "Thế nhưng chúng ta nên vào lăng mộ bằng cách nào?" Hồ Bát Nhất hỏi. "À à, ngay ở đó kìa." Thẩm Hạo vươn tay chỉ về phía một dòng thác trên ngọn Ngưu Tâm Sơn hình như Phượng Liễn nói. "Thẩm gia, ngài nói, lối vào lăng mộ ở phía sau thác nước sao?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Không sai, tôi đã dò xét được, phía sau thác nước kia, trong lòng núi rỗng, có một hang động." Thẩm Hạo nói. "Tốt, đã vậy mộ Tiêu Thái Hậu này còn chưa thật sự bị đội khảo cổ tìm thấy, vậy cơ hội của chúng ta chẳng phải

đã đến rồi sao?" Bàn Tử nói.

Hai người theo Thẩm Hạo, đến gần thác nước.

Chỉ thấy chín dòng thác nước tựa ngọc long thật sự như từ trời đổ xuống, tiếng nước chảy ào ào, không dứt bên tai.

Câu thơ của Lý Bạch: "Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên", thật sự rất đúng cảnh.

Không hổ danh là thi tiên, hình tượng sống động.

Dòng thác nước mạnh này, hung hiểm dị thường, không phải sức người có thể chịu đựng.

Thẩm Hạo dẫn hai người, men theo vách núi đi, vòng qua dòng nước chảy xiết, đến trước một hang động ẩn kín phía sau thác nước. "Mẹ kiếp!

Hang động lớn thế này!

Các ông nói xem, năm đó Tiêu Thái Hậu này, muốn xây lăng mộ ở đây, thì xây kiểu gì chứ, chỗ này, vào thôi đã khó rồi." Bàn Tử kinh thán nói.

Cửa vào hang núi này đã không nhỏ, mà vào sâu bên trong, lại càng rộng rãi.

Cao đến mấy chục trượng. "Thật sự đủ lớn!" Hồ Bát Nhất cũng kinh thán nói.

Không ngờ, trong Ngưu Tâm Sơn này, lại còn có một hang động lớn như vậy.

Thảo nào chấn động dị thường lại làm Ngưu Tâm Sơn nứt toác, hóa ra là vì bên trong rỗng ruột.

Nếu là đặc ruột, e rằng cũng sẽ không nứt thành ra thế này, làm lăng mộ cũng chấn động lộ ra ngoài.

Trong lối đi trong động, vì ánh sáng từ cửa động chiếu vào, lại không hiển tối tăm.

Trên mặt đất lối đi trong động, có thể thấy dấu vết nhân công, được chỉnh sửa rất bằng phẳng.

Cách đó không xa trong động, một tòa bài lâu sừng sững phía trước, gần như chạm tới đỉnh động.

Thẩm Hạo từ trong giới chỉ lấy ra hai chiếc đèn pin, đưa cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, mỗi người một chiếc.

Ánh sáng đèn pin chiếu lên, chỉ thấy trên đỉnh bài lâu, vẽ một đôi phượng hoàng sống động như thật.

Giữa phượng hoàng có một quả cầu lửa, xung quanh lửa cháy bùng lên.

Phía sau bài lâu, là một con thần đạo thẳng tắp, dẫn vào sâu phía sau.

Nhờ ánh sáng từ bên ngoài động, cùng với ánh đèn pin, thì lờ mờ có thể nhìn thấy, sâu bên trong có một tòa cung điện cao lớn nguy nga sừng sững, hùng vĩ phi phàm. "Ối trời, lăng tẩm của Tiêu Thái Hậu này cũng quá lớn rồi, một tòa cung điện lớn thế này, tôi thấy chắc cũng gần bằng cung điện trong hoàng cung rồi nhỉ?" Bàn Tử kêu lên. "Đúng vậy, quy mô lớn như thế, e rằng bên trong cơ quan cạm bẫy cũng không ít, chúng ta phải cẩn thận!" Hồ Bát Nhất nói.

Ba người đi qua bài lâu, đến trước thần đạo.

Thần đạo này dài khoảng ba bốn chục mét, mặt đất được lát bằng từng khối đá lớn dài bảy tám mét, có thể tưởng tượng, năm đó những người xây dựng lăng tẩm đã tốn bao nhiêu công sức.

Hai bên thần đạo đứng sừng sững từng pho tượng người đá, ngựa đá, canh giữ hai bên. "Trên thần đạo này chắc chắn có cơ quan, mọi

người cẩn thận một chút!" Thẩm Hạo nói.

Sau đó, ba người cẩn thận từng li từng tí men theo những phiến đá xanh trên thần đạo chậm rãi đi về phía trước.

Cơ quan trong lối đi cổ mộ, không ngoài hố bẫy, bản lật, tên độc, cát lún, đá lăn và các loại khác.

Thường thì sẽ có một thiết bị kích hoạt, cơ bản đều nằm trên mặt đất, nếu không chú ý, sẽ giẫm phải, kích hoạt cơ quan.

Ba người chia ra trước sau, Bàn Tử sốt ruột, đi ở phía trước nhất, Thẩm Hạo thấy vậy, liền đi ở vị trí thứ hai, một khi Bàn Tử có vấn đề gì, có thể lập tức cứu viện.

Bàn Tử vừa đi được bảy tám bước về phía trước, đột nhiên, cậu ta chỉ cảm thấy dưới chân hẫng một cái, phiến đá xanh đó dưới chân cậu ta vừa giẫm lên, liền trực tiếp sụt xuống.

Chương 29

Kéo theo mấy phiến đá lớn phía trước cùng rơi xuống.

Trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố lớn.

Bàn Tử mất thăng bằng, ngã nhào xuống phía dưới.

Thẩm Hạo thấy vậy, phi thân lên trước túm lấy tay Bàn Tử, kéo cậu ta lại.

"Má nó, dọa chết Bàn gia đây rồi, ai thiết kế vậy, âm hiểm quá đi!" Bàn Tử sau khi được Thẩm Hạo cứu về, ngồi bệt xuống đất chửi rủa.

Mọi người nhìn về phía cửa động.

Chỉ thấy cửa động vuông vức, chặn ngang toàn bộ đường mộ đạo, rộng đến hơn một mét.

Mà phía dưới cửa động, sâu đến bảy tám mét.

Bên dưới tối đen như mực, không nhìn rõ tình hình.

Chỉ có tiếng nước chảy ào ào vọng lên, xem ra là một con sông ngầm dưới đất, không biết chảy về đâu.

Nếu rớt xuống đó bị cuốn trôi, vậy chắc chắn không còn khả năng sống sót.

"Nước sông ngầm này chảy xiết lắm, rớt xuống là thập tử vô sinh!" "Gì?

Thẩm gia, Lão Hồ, hai người xem phiến đá xanh này, tuy dày nặng nhưng hình như là treo lơ lửng, bên dưới không hề có đất đá gì cả!" Bàn Tử hô.

"Phía dưới phiến đá của thần đạo này đều đã bị khoét rỗng, chỉ còn lại hai đầu có một tầng nhô lên, tuy có thể chịu được trọng lượng

phiến đá, nhưng nếu đứng thêm một người nữa thì sẽ không chịu nổi!" Thẩm Hạo nói.

"Muốn cứ thế này đi qua thì không được rồi!" "Thẩm gia, vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Đoạn thần đạo này dài mấy chục mét lận, không lẽ phía dưới đều là loại cạm bẫy này sao?" Hồ Bát Nhất nhìn Thẩm Hạo hỏi.

"Theo tôi quan sát, quả thực là như vậy." Thẩm Hạo nói.

"A?

Vậy thì làm sao mà qua được?

Chẳng lẽ phải bay qua sao?" Bàn Tử ngớ người nói.

"Không sai, cứ bay qua!" Thẩm Hạo cười nói.

Sau đó, anh ta rút Thất Tinh Pháp Kiếm ra, búng tay kết ấn, pháp kiếm lơ lửng giữa không trung.

Thẩm Hạo lập tức đứng lên, rồi hai tay, mỗi tay nắm lấy cánh tay một người, sau đó dùng ý niệm thúc đẩy pháp kiếm bay lên không, hướng về phía đại điện bay đi.

Hai người như đang nằm mơ, trải nghiệm cảm giác bay lượn trên không.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cứ thế bị Thẩm Hạo kéo đi, bay đến trước cửa đại điện.

Vượt qua đoạn thần đạo dài ba bốn chục mét này.

Đặt hai người xuống bậc đá trước điện, Thẩm Hạo thu pháp kiếm rồi hạ xuống.

"Ai da, sớm nên nghĩ ra rồi, Thẩm gia ngài lợi hại thế này, trong truyền thuyết còn biết cả lôi pháp, mà ngự kiếm phi hành chẳng phải

như trò trẻ con thôi sao?

Thật là lợi hại quá đi!" Bàn Tử hoàn hồn, ra sức nịnh bợ.

"Đúng vậy, ngài thi triển một chiêu ngự kiếm phi hành này, ai thấy mà dám nói không phải thần tiên?" Hồ Bát Nhất cũng nói.

"Được rồi, hai người đừng lắm lời nữa, đã đến đây rồi thì chúng ta vào điện xem sao!" Thẩm Hạo nói.

Mọi người bước qua bậc thang, đến trước đại điện.

Cẩn thận nhìn kỹ tòa đại điện này.

Đại điện vô cùng cao lớn, phía trên nối liền với đỉnh động, trái phải liên kết với vách động.

Trên bức tường điện cao lớn, cũng không có cửa sổ.

Cánh cửa đại điện khổng lồ duy nhất, tối sầm, hẳn là được làm từ một loại gỗ âm trầm nào đó, có thể không bị hơi nước ăn mòn.

Cửa động này ẩn mình sau thác nước, hơi nước rất đậm đặc, nếu không phải được xây bằng vật liệu gỗ chống thấm nước, thì sau ngàn năm e rằng đã mục nát hết rồi.

Trên cánh cửa lớn này, ngang dọc chín hàng chín cột, tổng cộng tám mươi mốt chiếc đinh đồng lớn màu vàng được khảm vào.

Trên cửa điện, rồng vẽ phượng thêu, chỉ là, con rồng trông ảm đạm vô quang, không chút khí thế.

Ngược lại, con phượng hoàng ở một bên lại sống động như thật, dường như muốn vỗ cánh bay cao.

Từ đây, có thể thấy được địa vị của phượng hoàng cao hơn rồng, điều này chứng tỏ thân phận của nữ nhân được chôn cất ở đây còn cao hơn cả hoàng đế.

Điều này rất phù hợp với sự thật về cuộc đời của Tiêu thái hậu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trên người đều không mang theo công cụ.

Ban đầu, chuyến này chỉ là đến xem xét, nhưng không ngờ lại trực tiếp tìm thấy lăng tẩm Tiêu thái hậu ẩn giấu dưới Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Thế là trực tiếp đi vào luôn.

Tuy nhiên, hai người họ không mang theo công cụ, nhưng Thẩm Hạo lại có trong nhẫn.

Những công cụ trước đó đều đã được Thẩm Hạo cho vào nhẫn mang theo bên mình.

Anh ta từ trong nhẫn lấy ra găng tay, khẩu trang, mũ đèn pin, đưa cho hai người đeo vào.

Tiếp đó lại phát xẻng công binh cho hai người.

Hai người nhận lấy công cụ, cầm trong tay.

Sau đó, hai người mỗi người một bên, ra sức đẩy cánh cửa lớn.

Cánh cửa lớn bị hai người từ từ đẩy mở một khe hở, một luồng khí âm hàn tích tụ ngàn năm từ trong điện ập ra.

Hai người vội vàng né sang một bên.

Ai mà biết trong đại điện này có độc khí gì không.

Thẩm Hạo phất tay một cái, lại một trận gió lớn thổi vào trong điện, cuốn khí âm hàn bên trong cung điện ra ngoài điện, thổi về phía bên ngoài cửa động.

Một lúc sau, âm khí trong đại điện đã tản đi gần hết.

Ba người lúc này mới bật đèn pin trên đầu rồi đi vào.

Đầu tiên đập vào mắt là một pho tượng người được vẽ màu

khổng lồ đứng ở vị trí cao nhất trong điện.

Đầu đội mũ hậu, áo quần lộng lẫy, dung mạo ung dung hoa quý, thân hình đầy đặn, toát ra một luồng khí uy nghiêm, kính cẩn.

Ở hai bên pho tượng người, còn có mười mấy pho tượng đá khắc người, xếp thành hàng hai bên, giống như các quan văn võ đại thần trên Kim Loan Điện.

"Người phụ nữ này, chính là Tiêu thái hậu của Đại Liêu phải không?" Bàn Tử hỏi.

"Không sai, hẳn là bà ta rồi.

Trừ bà ta ra, cũng không có ai khác có thể hưởng thụ đãi ngộ quy cách như thế này!

Thẩm gia ngài nói phải không?" Hồ Bát Nhất nói.

"Không sai, hơn nữa tòa đại điện này cũng khác với kiến trúc thông thường!" Thẩm Hạo nói.

"Từ xưa đến nay, theo phong thủy mà nói, phụ âm bão dương là cát lợi nhất, vì vậy, đa số kiến trúc đều tọa Bắc triều Nam." "Chỉ là phong tục của người Khiết Đan nước Liêu lại khác với người Hán thờ rồng, họ tin phụng quỷ thần, sùng bái mặt trời, coi thần mặt trời là thần linh tôn quý nhất, vì vậy mỗi sáng sớm họ đều phải bái tế mặt trời." "Cũng vì vậy, kiến trúc của họ, đa số đều theo hướng tọa Tây triều Đông." "Tòa đại điện này cũng như vậy." Thẩm Hạo và những người khác, từ phía Đông đi vào cửa động sau thác nước, cửa động này cũng theo hướng Đông Tây.

Cái mặt này chính là hướng về phía Đông.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn quanh một lượt rồi phát hiện ra.

Trong đại điện, ngoài các tượng đá và pho tượng người khổng lồ

ra, còn có không ít vật dụng bày biện trong hoàng cung.

Chương 30

Hầu như không khác gì hoàng cung nhân gian.

Sống sao chết vậy, những quý tộc này, về cơ bản đều xây dựng lăng tẩm y hệt nơi ở khi còn sống.

Chết rồi vẫn muốn tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý khi còn sống.

Mà ở góc Tây Nam của đại điện, lại có thêm một thứ.

Chỉ thấy vật đó cao khoảng hai trượng sáu bảy mét.

Mọi người đến gần xem, thì ra là một kiến trúc hình tháp.

"Cái thứ quái quỷ gì đây?

Sao lại dựng ở đây?" Bàn Tử hỏi.

"Đây là một tòa tháp kinh Đà La Ni khắc đá, chuyên môn đặt ở đây hẳn là có tác dụng đặc biệt gì đó." Thẩm Hạo nói.

Đây là một loại kiến trúc tôn giáo Phật môn, thông thường đều được xây trong chùa miếu.

Có nơi xây tháp kinh Đà La Ni vì công đức, cũng có nơi xây vì kỷ niệm công đức của tăng lữ.

Ở đây lại xuất hiện một tòa, e rằng có mục đích đặc biệt.

Mà trên tháp kinh, khắc không ít chữ Khiết Đan.

Thẩm Hạo cẩn thận nhìn, phát hiện ngoài một phần là kinh văn Đà La Ni ra, còn có rất nhiều, đều là ca ngợi công tích cuộc đời của vị Thừa Thiên Hoàng hậu Đại Liêu này.

Đây cũng là bằng chứng trực tiếp chứng minh tòa lăng mộ này là

lăng tẩm Tiêu thái hậu.

"Tiêu thái hậu này thật là hoành tráng, lăng mộ lại xây lớn thế này!" Bàn Tử tặc lưỡi nói.

"Ai, Bàn Tử, cái này cậu không hiểu rồi, Tiêu thái hậu này không phải người thường đâu!" Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái rồi nói.

"Bà ta văn trị võ công phi thường xuất chúng, là một người phụ nữ gần như có thể sánh ngang với Võ Tắc Thiên." "Chẳng qua là bà ta không ngồi lên ngai vàng, nếu không, e rằng còn lợi hại hơn cả Võ Tắc Thiên." "Ngầu vậy sao?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên rồi, vị Thừa Thiên Hoàng hậu này tên là Tiêu Xước, là con gái của Bắc Xu Mật Viện Sử kiêm Bắc Phủ Tể tướng Tiêu Tư Ôn của Đại Liêu, cũng là Hoàng hậu của Liêu Cảnh Tông Gia Luật Hiền." "Cảnh Tông mắc bệnh lâu ngày, hình phạt, chính sự, dùng binh trong nước đều do Tiêu Hoàng hậu quyết đoán, sau này, con trai bà là Gia Luật Long Tự kế vị, cũng do bà tổng nhiếp chính sự, nước Liêu nhờ bà mà trung hưng." "Minh ước Đàm Uyên nổi tiếng lừng lẫy trong lịch sử, chính là được thiết lập dưới sự chỉ đạo của vị Tiêu thái hậu này!" "Hắc.

Lợi hại vậy sao, thật là không tầm thường!" Bàn Tử cảm thán.

Đứng từ góc độ của nước Liêu, vị Tiêu thái hậu này thực sự vô cùng vĩ đại.

"Dương gia tướng cậu biết chứ, ngay cả vị Dương lão lệnh công Dương Kế Nghiệp lừng lẫy đại danh cũng bại trong tay vị này, đến nỗi không còn mặt mũi quay về triều, đâm đầu chết ở bia Lý Lăng." Hồ Bát Nhất tiếp tục nói.

"Tiêu thái hậu trong nước Đại Liêu văn trị võ công, càng là một kỳ tài quân sự, nếu không phải người Khiết Đan thuộc tộc man di, thì bà

ta so với Võ Tắc Thiên cũng không kém nửa phần, thậm chí còn có phần hơn chứ không kém!" "Quái quái, cư nhiên có thể sánh ngang với một đời nữ hoàng Võ Tắc Thiên, thật là lợi hại!" Bàn Tử nói.

"Ai, vậy còn Từ Hi của triều trước thì sao?

So với bà ta thế nào?" Bàn Tử lại hỏi.

Thẩm Hạo nghe vậy, khẽ cười khẩy một tiếng.

"Lão yêu bà Từ Hi đó, sao có thể so với Tiêu thái hậu chứ?

Bà ta không bằng nửa điểm, ngay cả xách dép cũng không xứng!" "Từ Hi họa quốc có phương pháp, nếu không phải, tổ tông chúng ta cũng không đến nỗi gặp đại nạn đó!" "Mà Tiêu thái hậu, lại là công thần lớn nhất giúp Đại Liêu trung hưng." "Một người trên trời một người dưới đất, quả thực là khác biệt một trời một vực!" "Ngược lại tôi có nghe một truyền thuyết, Từ Hi đó, đã dùng thuật vu độc Mãn Châu, giáng lời nguyền lên Hiệp ước Tân Sửu, khoản bồi thường Canh Tý, những người Tây Dương nào nhận khoản bồi thường đó, sớm muộn gì cũng sẽ đi vào vết xe đổ của Đại Thanh." "Cũng không biết có thật không!" "A?

Còn có cách nói này sao?

Thẩm gia ngài biết từ đâu vậy?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi.

"Haha, tôi thân là Mao Sơn đạo sĩ, biết nhiều hơn một chút không phải rất bình thường sao?" Thẩm Hạo cười nói.

"Được rồi, đại điện giữa này trống không, cũng không có gì, đi thôi, chúng ta sang thiên điện xem thử." Đi vào thiên điện bên trái.

Dưới ánh đèn pin của ba người, chỉ thấy trong thiên điện này cũng trống không, không có bất kỳ thứ gì, ngược lại trên ba bức tường đều vẽ bích họa màu sắc.

Ba người lần lượt cẩn thận xem xét.

Phía Bắc là một bức tranh Tiêu thái hậu xuất hành, nhân vật đông đúc, tiền hô hậu ủng.

Tiêu thái hậu trong đó, đầu đội mũ hậu, ung dung hoa quý, đang đối gương chải tóc.

Trên bức tường phía Tây, là bức tranh Tiêu thái hậu trở về, cũng vậy, nhân vật đông đúc.

Phía Nam là một bức tranh săn bắn, Tiêu thái hậu tự mình giương cung lắp tên, săn thỏ rừng trên hoang dã, bên cạnh còn có một đồng tử áo gấm vỗ tay cười.

Thấy vậy, Thẩm Hạo lập tức cảm ứng được, một luồng âm khí sâu thẳm hiển lộ ra.

Chính là vị đồng tử vỗ tay kia.

Dường như đã bị sự xuất hiện của mọi người làm kinh động.

Trong chớp mắt, đồng tử trên bức tranh liền biến mất không thấy đâu.

“Lão Hồ, Thẩm gia, hai người xem bức tranh này, vừa nãy còn có một đồng tử vỗ tay cười mà, sao chớp mắt đã biến mất rồi?” Bàn Tử run rẩy hỏi.

“Gì?

Thật sự biến mất rồi!” Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, quả nhiên là vậy.

“Thẩm gia, cái này không phải có ma chứ?” Bàn Tử nhìn Thẩm Hạo hỏi.

“Không cần lo lắng, chỉ là một con tiểu quỷ thôi, đi, chúng ta ra ngoài xem sao.” Thẩm Hạo nói.

Con tiểu quỷ này tuy đã chết ngàn năm, nhưng lại không phải loại lệ quỷ chuyên hại người, ngược lại không mạnh đến thế, Thẩm Hạo với thân là tu vi cường đại và pháp khí, tự nhiên không hề sợ hãi.

Lúc này, chỉ nghe thấy từ trong đại điện yên tĩnh không xa, truyền đến một trận tiếng trẻ con khóc quỷ dị.

Trong ngôi cổ mộ này, tiếng khóc đó trở nên cực kỳ quỷ dị và rợn người, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trực tiếp sợ toát mồ hôi lạnh.

"Thẩm gia, thật sự có ma thật kìa, lại còn là ma trẻ con!" Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

Sau đó, dưới sự dẫn đầu của Thẩm Hạo, ba người đi ra khỏi thiên điện, trở lại trung tâm đại điện.

Chỉ thấy cánh cửa lớn vốn đang mở, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đóng lại.

Toàn bộ bên trong đại điện tối đen như mực.

Chỉ có đèn đội đầu của ba người chiếu sáng một vùng.

Giữa đại điện, lại một luồng âm hàn nổi lên.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người nhìn quanh, nhìn về phía giữa đại điện.

Chỉ thấy trên tháp kinh Đà La Ni bằng đá ở góc Tây Nam đại điện, lại lơ lửng năm bóng dáng nữ tử trong suốt mặc áo trắng.

Điều này khiến hai người sợ không nhẹ, một luồng khí lạnh trực tiếp xộc lên đỉnh đầu.

Chỉ là khi họ quay đầu nhìn lại, ánh đèn chiếu đến, năm bóng dáng nữ tử đó lại biến mất không thấy đâu.

"Cái gì?

Sao đột nhiên lại biến mất rồi?" Bàn Tử run giọng hỏi.

"Là do ánh sáng, tắt đèn đội đầu đi thì có thể thấy lại." Thẩm Hạo nói.

Hai người cố nén sợ hãi, tắt đèn đội đầu đi, toàn bộ đại điện chìm vào một màn đêm.

Và ở góc Tây Nam, năm bóng dáng như u linh đó, lại một lần nữa hiện ra.

Họ lơ lửng giữa không trung, cúi người nhìn xuống, không động đậy mà nhìn chằm chằm vào tòa tháp kinh Đà La Ni kia.

Thẩm Hạo vận chuyển pháp lực vào mắt, mở Thiên Nhãn, trong tầm nhìn của Thẩm Hạo, năm nữ tử kia tản ra một luồng khí cơ đặc biệt, ẩn hiện phát ra một luồng Phật tính, có mối liên hệ mạnh mẽ với tòa tháp kinh Đà La Ni này.

Thẩm Hạo nhận ra, đây hẳn là linh khí do tháp kinh Đà La Ni này sản sinh, chuyên môn để bảo vệ tòa tháp kinh Đà La Ni này.

Xem ra trong tháp kinh Đà La Ni này phong ấn thứ gì đó quan trọng.

Chương 31

Thẩm Hạo lại nhìn lướt qua mấy lần bên cạnh tháp kinh Đà La Ni.

Chỉ thấy, một quỷ đồng cầm đao đang nấp sau pho tượng đá đại thần không xa, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào tháp kinh Đà La Ni, thỉnh thoảng lại vung vẩy thanh đao trong tay mấy cái.

Xem ra, quỷ đồng rất muốn phá hủy tòa tháp kinh Đà La Ni này.

Thẩm Hạo rất tò mò, bên trong là thứ gì.

Thế là gọi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đến xem.

Vừa định động thân, đột nhiên lại có một trận tiếng trẻ con khóc quỷ dị truyền đến.

Thẩm Hạo nhìn con tiểu quỷ kia, chỉ thấy nó vẫn bất động nhìn chằm chằm vào tháp kinh Đà La Ni.

Xem ra không phải tiếng nó phát ra.

Nghe kỹ lại, tiếng này, là từ trong tháp kinh Đà La Ni truyền ra!

"Chẳng lẽ bên trong còn phong ấn một vật sống sao?" Thẩm Hạo rất tò mò.

"Thẩm gia, tiếng khóc này không phải do đồng tử trong bích họa phát ra đấy chứ?" Bàn Tử hỏi.

"Yên tâm, không phải nó, là từ trong tháp kinh truyền ra, đi, đến xem." Thẩm Hạo nói.

Thẩm Hạo dẫn đầu, đi thẳng đến tòa tháp kinh Đà La Ni khắc đá kia.

Đồng thời, cũng phân ra một tia chú ý, luôn theo dõi con tiểu quỷ đang nấp sau tượng đá đại thần, phòng ngừa nó đột nhiên bùng nổ làm

hại người.

Vừa rồi ba người đã quan sát tòa tháp kinh Đà La Ni này rồi.

Thẩm Hạo tuy nhận thấy tòa tháp kinh Đà La Ni này có điều bất thường, nhưng lại không biết là vấn đề gì.

Mà bây giờ, quỷ đồng vừa xuất hiện, liền kích hoạt cơ chế bảo vệ của tòa tháp kinh Đà La Ni này.

Xem ra, tòa tháp kinh Đà La Ni này, chính là chuyên môn phòng bị quỷ vật bên ngoài đến phá hoại.

Tòa tháp kinh Đà La Ni này cao hơn hai trượng, thân tháp hình bát giác.

So với kinh văn, các điêu khắc trang trí lại chiếm tỷ lệ nhiều hơn.

Nhưng lại không hề ảnh hưởng đến sức mạnh bảo vệ của tháp kinh.

Xem ra, Tiêu thái hậu đã chuyên môn tìm người khai quang cho tòa tháp kinh này, hơn nữa, hẳn là một cao tăng, pháp lực cao cường, nếu không, không thể khiến tháp kinh này khai linh, và duy trì bảo vệ ngàn năm không diệt.

Ba tầng đáy của tháp kinh, là đế Tu Di được khắc đầy đủ các hình điêu khắc lịch sử, nhạc khí và kiến trúc.

Lên trên nữa, núi Tu Di với rồng khổng lồ cuộn tròn, bên trên nâng sáu tầng thân tháp, dần dần thu nhỏ lại.

Giữa mỗi tầng thân tháp, có rèm rủ, hoa sen ngửa và điêu khắc thủ cấp tượng người thắt eo, làm khoảng cách như ngai vàng.

Phần đỉnh là một viên bảo châu ngọn lửa.

Toàn bộ tháp kinh, điêu khắc tinh xảo, tạo hình lộng lẫy trang nghiêm.

Từ đó, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được một luồng Phật tính, mang ý nghĩa bảo hộ.

Năm linh hồn lơ lửng, lơ lửng trong bóng tối, hiện thân bảo vệ tháp kinh.

Chỉ là, Thẩm Hạo nhìn ra, linh bảo hộ này, chỉ nhắm vào quỷ mị, mà không thể ảnh hưởng đến con người.

Thẩm Hạo đi quanh tháp đá kinh này một vòng, cẩn thận quan sát, đồng thời phóng linh thức, thám tra bên trong.

Chỉ là, trên tháp kinh có pháp lực Phật môn gia trì, linh thức không thể xuyên thấu vào.

Tuy nhiên, vẫn khiến Thẩm Hạo có phát hiện.

Thì ra tòa tháp kinh này, không phải được điêu khắc nguyên khối thành hình.

Mà là do mấy bộ phận ghép nối lại với nhau, giống như cấu trúc mộng chốt, trong đó thiết lập cơ quan.

Xem ra, thứ bị phong ấn bảo vệ đó, chính là ẩn giấu bên trong thân tháp.

Thẩm Hạo đi đến trước tháp kinh, hai tay ôm lấy chỗ nối giữa các tầng phía trên của tháp kinh, dùng sức xoay sang trái phải.

Tòa tháp kinh này xoay sang trái không động, nhưng xoay sang phải lại nhẹ nhàng chuyển động.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng ma sát "lạc lạc", nắp đỉnh tháp kinh lỏng ra.

Phần đỉnh tháp kinh này, so với thân tháp phía dưới, lớn hơn một chút, nếu rỗng, thì có thể đặt một số thứ vào.

Nắp tháp kinh được nâng lên, Thẩm Hạo nhấc xuống, đặt xuống

đất.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng vây lại.

Chỉ thấy giữa tháp kinh có một cái lỗ không lớn không nhỏ, bên trong đặt một thứ.

Thẩm Hạo giơ tay, lấy nó ra.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bật đèn đội đầu, cẩn thận quan sát.

Đây lại là một tượng đá khắc hình đồng tử hai ba tuổi.

Chỉ là đồng tử này há miệng rộng, mặt mang nụ cười, lông mày mắt mũi miệng đều đầy đủ, hệt như một đứa trẻ sống sờ sờ.

"Chẳng lẽ tiếng khóc vừa nãy, chính là do tượng đá đồng tử này phát ra?" Bàn Tử hỏi.

"Không thể nào, tượng đá này sao có thể phát ra âm thanh chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

"Vậy là từ đâu phát ra?" Bàn Tử lại hỏi.

Thẩm Hạo cẩn thận nhìn pho tượng đá trong tay, anh ta cảm thấy, bên trong pho tượng đá này, giống như một hố đen, một chút linh thức thăm dò vào liền biến mất không dấu vết.

Thẩm Hạo thử rót một chút pháp lực vào trong, đạo pháp lực đó vừa tiến vào tượng đá liền biến mất.

"Bên trong quả nhiên có vấn đề, chỉ là không biết là thứ gì." Thẩm Hạo tự nhủ trong lòng.

Thứ bên trong dường như đã bị một đạo pháp lực của Thẩm Hạo đánh thức, đột nhiên, từ miệng pho tượng đá phun ra một luồng khói đen, xông về phía mọi người.

Thẩm Hạo phản ứng trong chớp mắt, ném tượng đá xuống đất.

Khói đen lan tràn, bao phủ tượng đá.

Ngay sau đó một luồng hấp lực cường đại truyền đến, dường như muốn hút mọi người qua đó.

Thẩm Hạo lập tức kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lùi lại phía sau, toàn thân pháp lực vận chuyển, chống cự lại luồng hấp lực này.

Hai người dưới luồng hấp lực này, chỉ có thể nắm chặt tay Thẩm Hạo không buông.

Trong lòng lại sóng gió cuồn cuộn, rốt cuộc đây là thứ gì, chẳng lẽ là ác ma ăn thịt người sao, chẳng lẽ là chuyên môn đặt ở đây để đối phó đạo mộ tặc sao?

Đồng tử kia dường như thấy không thể hút ba người qua, bèn chuyển mục tiêu sang năm linh hồn kia.

Năm linh hồn lơ lửng trên tháp kinh Đà La Ni, cũng dưới luồng hấp lực này, từ từ bị hút về phía tượng đồng tử.

Năm linh hồn, không chút phản kháng nào, trực tiếp từ trong miệng lớn của tượng đá, bị nuốt vào trong bụng tượng đá.

Quá trình này cực nhanh, năm linh hồn đó, không chút phản kháng, trực tiếp bị hút vào.

Và cùng với việc năm linh hồn kia bị hút vào, luồng hấp lực này cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thế là Thẩm Hạo vận lực, kéo hai người ra phía sau.

Sau đó dùng linh thức từ trong nhẫn lấy ra Thất Tinh Pháp Kiếm.

Vận lực tập trung, vung ra một đạo kiếm khí rực rỡ, đánh về phía tượng đá đồng tử trên mặt đất.

Đồng thời, lại lấy ra mấy trương Phong Linh Phù, Trấn Hồn Phù sau khi kích phát, ném qua.

Chương 32

Rất nhanh, luồng hấp lực này liền biến mất.

Đã bị phù lục của Thẩm Hạo trấn áp.

Ngay lập tức khói đen tiêu tán, lộ ra một khối cầu thịt màu đỏ tươi, không có tứ chi, nằm bất động trên mặt đất.

Toàn thân nó trần trụi, da thịt trơn láng, giống hệt một đứa bé sơ sinh.

Trên đỉnh đầu có một đôi mắt nhỏ, lộ ra hung quang, nhìn chằm chằm ba người.

Mắt Thẩm Hạo sáng lên, lập tức đi tới, nhặt khối cầu thịt này lên.

Sau đó, lại dán mấy trương phù lục, trấn áp nó lại, khiến nó không thể động đậy.

"Thẩm gia, cái thứ này là cái quái gì vậy?

Trông thì cũng dễ thương, sao lại hung tàn thế?

Suýt nữa thì ăn thịt chúng ta rồi!" Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất nhìn khối cầu thịt này, cảm thấy dường như đã từng thấy nó trong cuốn sách nào đó, chỉ là nhất thời không nhớ rõ lắm.

"Đây là một con Thao Thiết, Thao Thiết sơ sinh vừa mới chào đời!" Thẩm Hạo nói với vẻ mừng rỡ.

"Không ngờ trong mộ Tiêu thái hậu, lại có thứ này tồn tại, thật sự quá sức tưởng tượng của tôi!" "Thao Thiết?

Chẳng lẽ là loại dị thú trong truyền thuyết đó sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

“Không sai, chính là nó.” Thẩm Hạo nói.

“Truyền thuyết loài quái vật này không có thân thể, chỉ có một cái đầu lớn và một cái miệng lớn, vô cùng tham ăn.” “Nó trời sinh có một loại năng lực thôn phệ đặc biệt và cường đại, vô cùng lợi hại.” “Tuy nhiên, con này mà chúng ta gặp, chỉ là Thao Thiết sơ sinh vừa mới chào đời, nên chúng ta mới có thể bắt được, cũng coi như là vận khí tốt rồi!” Thẩm Hạo thở phào một hơi, trong lòng thầm mừng.

E rằng vị đại đức cao tăng kia đã nhìn ra đây là một quả trứng Thao Thiết dị thú, thế nên mới phong ấn nó trong tháp kinh Đà La Ni.

Nhưng lại bị Tiêu thái hậu dùng để giữ lăng, nếu đạo mộ tặc phá vỡ phong ấn của tháp kinh, tất nhiên sẽ bị Thao Thiết thôn phệ.

Nhưng sau đó, lại không thể chế trụ Thao Thiết, lăng mộ này e rằng không giữ được, coi như là cục diện lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu muốn nuôi nó thì cũng không dễ nuôi.

Thứ Thao Thiết này, không giống những dị thú thông thường, nuôi dưỡng từ nhỏ có thể trở thành sủng vật.

Nhưng Thao Thiết lại không được, nó trời sinh trí tuệ phi phàm, hầu như không thể thuần phục.

Nuôi làm sủng vật, e rằng không được.

Hơn nữa, quan sát kỹ, trong cơ thể nó dường như đã thôn phệ không ít âm tà chi khí, khiến nó lộ ra chút cảm giác tà ác.

Cái miệng lớn tuy đóng chặt, chỉ còn lại một đường, nhưng lại kéo dài đến tận mang tai.

Dùng Thao Thiết giữ lăng, không chỉ có thể ngăn chặn đạo mộ tặc xâm nhập.

Mà còn có thể mượn năng lực thôn phệ của nó, hấp thụ địa mạch

linh khí, duy trì phong thủy cách cục ngàn năm không đổi.

Đây cũng là lý do tại sao Ngưu Tâm Sơn đến bây giờ vẫn giữ nguyên cách cục Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Đều dựa vào con Thao Thiết này.

Một tia linh thức của Thẩm Hạo nhìn về phía quỷ đồng cầm đao đang nấp ở xa.

Chỉ thấy nó ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào con Thao Thiết này, dường như mục tiêu chính là nó.

Chỉ là bị tháp kinh Đà La Ni ngăn cản.

Thấy Thẩm Hạo thu Thao Thiết đi, nó sợ hãi thực lực của Thẩm Hạo, thế là lặng lẽ lui đi.

Thẩm Hạo thu hồi sự chú ý.

Lấy ra một cái túi lớn, cho Thao Thiết vào, lại hạ mấy tầng phong ấn, ngăn ngừa nó thoát ra.

Lúc này Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mới thở phào một hơi, loại thần thú, dị thú trong truyền thuyết như Thao Thiết, bây giờ họ lại thật sự nhìn thấy rồi.

Còn được trải nghiệm một lần năng lực thôn phệ của Thao Thiết.

"Thẩm gia, may mà có ngài ở đây, nếu không tôi và Bàn Tử e rằng đã vào quan tài da của Thao Thiết rồi!" Hồ Bát Nhất nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo phất phất tay, "Mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ, đã vậy các cậu cùng tôi đi vào, sao tôi có thể mặc kệ các cậu được chứ?" "Đi, chúng ta sang gian thiên điện khác xem sao." Thiên điện bên phải, cánh cửa lớn khép hờ, nhẹ nhàng đẩy một cái liền mở ra.

Chỉ thấy bốn bức tường trong phòng, là từng hàng giá sách.

Trên đó chất chồng rất nhiều sách vở.

Đến gần xem, mới phát hiện, đây không phải là sách vở gì, mà là tấu chương.

Bàn Tử vươn tay định cầm một bản lên xem thử, kết quả vừa chạm vào, tấu chương đó liền hóa thành một đống tro tàn.

"Những tấu chương này, đã trải qua ngàn năm thời gian ăn mòn, sớm đã mục nát không chịu nổi, vừa chạm vào là vỡ vụn." Hồ Bát Nhất nói.

Nơi này cũng không có thứ gì có giá trị.

Thế là mọi người rút khỏi thiên điện bên phải, dọc theo thông đạo tiếp tục tiến sâu vào.

Thẩm Hạo phóng thần thức ra, tiến vào thiên điện bên trái, chỉ thấy đồng tử trên bức bích họa vẫn không thấy tăm hơi, không biết đã đi đâu.

Mọi người dọc theo thông đạo tiếp tục tiến về phía Tây, lại đến trước một tòa đại điện.

Tòa đại điện này, so với gian phía trước, càng thêm hùng vĩ, rộng rãi.

Ba người đẩy mở cửa điện, đi vào trong, chỉ thấy diện tích của điện này rộng lớn, đủ cho hơn ngàn người hội họp ở đây.

Nhìn quanh bốn phía, bốn mặt cung điện đều có hai cánh cửa lớn.

Trên cánh cửa lớn trang trí phức tạp, lộng lẫy, không biết dẫn đến đâu.

Mà ở chính giữa đại điện, đặt một chiếc đỉnh đồng khổng lồ.

Đây là một chiếc đỉnh đồng hình vuông, có bốn chân tám mặt, hình bát giác.

Cao ba mét, rộng khoảng sáu mét, dài khoảng mười ba mười bốn mét, có thể nói là khổng lồ.

Trong lịch sử hình như cũng chưa từng xuất hiện đỉnh đồng lớn như thế này, không ngờ trong lăng tẩm Tiêu thái hậu, lại có một cái.

Nếu đội khảo cổ kia cố gắng hơn một chút, đào thông toàn bộ lăng tẩm Tiêu thái hậu, chắc chắn có thể tìm thấy gian đại điện này.

Đỉnh đồng lớn như vậy, đó là một phát hiện trọng đại chưa từng có, e rằng sẽ nổi danh khắp thế giới.

Ba người đi đến giữa đại điện, nhìn chiếc đỉnh đồng khổng lồ này, đều cảm thán: "Quái quái, đỉnh đồng lớn vậy!" Phần bụng đỉnh đồng được trang trí rất nhiều vân Thao Thiết, mà trên thân eo của nó, còn có một chữ triện lớn.

Chính là chữ "Liêu".

"Cái đỉnh lớn thế này, đặt ở đây để làm gì?" Bàn Tử hỏi.

"Không rõ lắm, có lẽ là để tế tự." Hồ Bát Nhất nói.

"Mấy người nói, trong đỉnh có cất giấu bảo bối gì không?" Bàn Tử lại hỏi.

Thế là Bàn Tử bám vào khe hở của vân Thao Thiết trên thân đỉnh, vậy mà trèo lên được đỉnh cao ba mét này.

"Trên đỉnh này còn có một cái nắp đậy, không nhìn thấy thứ bên trong, Lão Hồ, cậu cũng lên đây, hai chúng ta cùng bám vào nắp mà mở ra xem." Hồ Bát Nhất nhìn Thẩm Hạo một cái, Thẩm Hạo gật đầu.

Thế là Hồ Bát Nhất cũng trèo lên đỉnh.

Hai người tốn hết sức chín trâu hai hổ, mới mở được một khe hở trên nắp đỉnh, rồi đẩy nó sang một bên.

Hai người từ khe hở nhìn vào trong, dưới ánh đèn pin, chỉ thấy bên trong đỉnh là từng đống xương trắng.

Ngổn ngang lộn xộn, ít nhất cũng phải mấy chục bộ.

Chương 33

“Ối trời, sao toàn là xương người chết vậy?” Bàn Tử thất vọng nói.

“Những người này e rằng đều là tế phẩm, bị tế sống trong đỉnh!” Hồ Bát Nhất nói.

Thẩm Hạo ở phía dưới, thấy nắp đỉnh mở ra một khe hở thì lại tỏa ra một luồng tà khí, nhận ra trong đỉnh này có tà vật.

Thế là anh ta cũng một cú phi thân, nhảy lên đỉnh, nhìn vào bụng đỉnh.

“Gì?

Thẩm gia, ngài cũng lên rồi sao?

Có chuyện gì vậy?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Bên trong có vấn đề, hai người cẩn thận một chút!” Thẩm Hạo nói.

“Hửm?” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, đều cúi đầu nhìn vào trong đỉnh.

Chỉ thấy đống xương trắng kia, lại không nhìn ra điều gì bất thường.

Chỉ là Thẩm Hạo đã nói như vậy, thì chắc chắn là có vấn đề.

Thế là Hồ Bát Nhất nói: “Thẩm gia, vậy tôi và Bàn Tử xuống trước đây, ngài cẩn thận một chút nhé.” Sau đó hai người bám vào mép đỉnh trèo xuống.

Lúc này, trong đống xương trắng bên trong đỉnh, từ từ phồng lên.

Giống như có thứ gì đó muốn bò ra từ bên dưới.

Một cái đầu lâu đội kim khôi từ bên dưới chui ra.

Chẳng mấy chốc, toàn thân bộ xương khô này đã thoát khỏi những xương trắng xung quanh, từ bên trong đứng dậy.

Chỉ thấy nó toàn thân được bao bọc bởi thiết giáp, trong tay cầm một thanh đại đao màu xanh lam, trầm bích như nước.

Một luồng tà khí từ trên người nó tản mát ra.

Trên thiết giáp và kim khôi, còn khắc họa những hoa văn tà dị.

Ngay cả trên xương cốt, cũng lộ ra từng sợi văn đen, quấn chặt lấy khung xương.

Sau khi nó đứng dậy, hốc mắt trống rỗng của đầu lâu quét nhìn Thẩm Hạo trên mép đỉnh.

Thẩm Hạo thấy vậy, lấy ra mấy trương Khu Tà Phù, Phá Sát Phù, sau khi kích phát bằng pháp lực, bắn về phía bộ xương khô này.

Dường như nhận thức được những phù lục bắn tới này bất lợi cho mình, nó mấy lần né tránh, tránh được phù lục.

Sau đó, nó giơ cao hai cánh tay xương, dùng sức nhấc lên, trực tiếp hất bay nắp đỉnh ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Thẩm Hạo một cú lộn người, trở lại mặt đất.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở một bên, nhìn thấy không kìm được lùi lại mấy bước.

Cái xác lớn này không dễ chọc đâu, tay chân bọn họ nhỏ bé thế này, đánh không lại đâu, vẫn là giao cho Thẩm gia thôi.

Hai người cẩn thận lùi ra một chút khoảng cách.

Chỉ thấy một bộ xương khô thân hình cao lớn từ trong đỉnh nhảy ra, rơi mạnh xuống nền gạch.

Sau khi tiếp đất, nó vung đại đao, liền tấn công về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo triệu ra Thất Tinh Pháp Kiếm, pháp lực xuyên thấu cơ thể mà ra, vung kiếm ngang đỡ.

Đao kiếm va chạm, phát ra tiếng "đang ~" giòn tan, bắn ra một trận tia lửa.

Tuy nhiên bộ xương khô này động tác cứng nhắc, không hề linh hoạt.

Thẩm Hạo nắm lấy điểm này, tránh được mấy nhát chém của bộ xương khô, vung kiếm ngang, pháp lực cường hãn phụ vào lưỡi kiếm, như lửa cháy hừng hực, chém vào cổ bộ xương khô.

Chỉ là trên cổ nó, chợt có một luồng hắc mang lóe lên.

Vô số hoa văn tà dị màu đen bám trên bộ xương, tỏa ra từng trận âm sát chi khí, đỡ được một kích này của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức tăng cường pháp lực xuất ra.

Nhất thời, kiếm thân quang mang đại thịnh, kim quang lấp lánh.

Đây là hiệu quả sau khi được tổ sư thần lực gia trì, pháp khí được cúng phụng càng lâu, thần lực trên đó càng mạnh mẽ.

Đây chính là lợi ích của các danh môn đại phái, có tổ sư che chở, đủ loại gia trì, không phải tán tu bình thường có thể so sánh.

Khô Lâu Tướng Quân dường như cảm nhận được uy hiếp cực lớn, thế là âm sát chi lực trong bộ xương, không cần tiền bạc, liều mạng phóng thích ra ngoài.

Trực tiếp bao bọc lấy cơ thể bộ xương khô của nó, hắc khí tạo thành một hình dạng như huyết nhục.

Thẩm Hạo lập tức tiến lên, không định cho nó cơ hội bùng nổ.

Hắn vung kiếm quét ngang, trực tiếp truy sát chém tới.

Pháp lực dũng động, kiếm thân kim mang đại thịnh, tựa như dao nóng cắt bơ, một kiếm chém bay đầu bộ xương khô này.

Thẩm Hạo nhanh chóng tiếp tục chém ra một đạo kiếm khí, chìm vào cái đầu lâu rơi trên đất, chém diệt hồn hỏa bên trong.

Bộ xương khô động tác cứng đờ, nhưng dù mất đầu nó vẫn có thể hoạt động.

Nó vung đại đao trong tay, lại truy chém Thẩm Hạo.

Hắc khí dũng động trên thân đao, nhìn là biết không dễ chọc.

Thẩm Hạo không dám lơ là, nghiêng người né tránh nhát chém này.

Nhưng, bộ xương khô đã mất đầu, động tác càng thêm cứng nhắc.

Mỗi lần chém xong, nó lại phải dừng lại một lúc.

Thẩm Hạo lại tiếp tục vung kiếm.

Lại mấy đạo kiếm khí gào thét, chém cơ thể cứng đờ của bộ xương khô thành mấy đoạn.

Lúc này, một luồng hắc khí tà dị từ bộ xương khô vụt ra, tụ lại thành một khối, bay về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, không dám lơ là, lập tức thúc giục pháp lực sinh ra một mảng hỏa diễm, tạo thành một bức tường lửa trước mặt.

Thẩm Hạo dùng chỉ quyết dẫn dắt, bức tường lửa nhanh chóng khuếch đại bao vây, bọc lấy luồng hắc khí này.

Thủ đoạn hắc hỏa này của Thẩm Hạo, là do hắn sau khi Trúc Cơ với mệnh cách Ám Nhật mà sinh ra.

Uy lực của hỏa diễm rất lớn, so với lửa thường, nhiệt độ và uy

lực đều cao hơn rất nhiều.

Hắc sắc hỏa diễm, như thiên la địa võng, bao trùm lấy tà khí.

Luồng hắc khí tà dị này, trong lồng lửa đen kịt, đâm đông đụng tây, nhưng thủy chung không thể phá vỡ phong tỏa của hắc hỏa.

Hắc khí và hắc hỏa này, tuy đều màu đen, nhưng hai bên lại không giống nhau, khác biệt rất lớn.

Trong hắc khí, màu đen thâm trầm, lộ ra một vẻ tà dị.

Còn hắc hỏa của Thẩm Hạo, tuy có màu đen, nhưng lại như tinh thể màu đen vậy.

Xuyên qua bức tường lửa, vẫn có thể nhìn rõ một đạo hắc khí tà dị, đang bơi lượn khắp nơi bên trong.

Thẩm Hạo dẫn động chỉ quyết, thao túng hỏa diễm thu lại, xuất ra pháp lực, gia tăng hỏa lực.

Hắc sắc hỏa diễm cuồn cuộn, nhanh chóng luyện hóa luồng hắc khí này, đốt cháy đến tận cùng.

Thẩm Hạo lại cẩn thận một bước, tiếp tục gia tăng hỏa lực, đốt thêm một lúc.

Cho đến khi xác nhận luồng hắc khí tà dị này hoàn toàn tiêu vong, mới ngừng nhập pháp lực, tản đi hỏa diễm.

Chương 34

Thấy Thẩm Hạo thu hồi hỏa diễm, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới dám lại gần.

"Thẩm gia, cái đại xác chết này ngài biết là chuyện gì không?

Sao lại còn giấu trong cái đỉnh đựng tế phẩm này?" Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

"Có lẽ là do người thiết kế lăng mộ rất hiểu đạo mộ tặc, biết tặc không đi tay không, chỗ nào cũng phải đào bới đôi chút, thế là giấu bộ xương khô cương thi này trong đỉnh, một khi có người vén nắp đỉnh, sẽ bị khô lâu cương thi truy sát!" Thẩm Hạo trả lời.

"Khô Lâu Tướng Quân này các ông cũng thấy rồi đấy, đạo mộ tặc bình thường nào là đối thủ, chỉ có thể bị nó chém chết!" "Cái người thiết kế lăng tẩm cho Tiêu Thái Hậu này, thật là quá âm hiểm!" Bàn Tử nói.

"Cái khô lâu cương thi này, vung đại đao mạnh mẽ như hổ báo, đao thế sắc bén, khi sống chắc chắn không phải người bình thường, nếu không, cũng không xứng đặt ở đây làm thủ vệ, không biết y là ai?" Hồ Bát Nhất nói.

Thế là anh ta đi đến chỗ hài cốt bộ xương khô tản mát trên đất, dùng xẻng công binh lật tìm bên trong.

Kết quả quả nhiên tìm được một khối lệnh bài.

Lệnh bài này được đúc bằng tinh thiết, hình chữ nhật.

Tạo hình cổ phác, một mặt khắc chín con phi long giương nanh múa vuốt, mặt còn lại thì khắc một hàng chữ nhỏ.

Chữ viết cổ phác ngưng trọng, cong cong vặn vẹo, không phải

chữ triện mà là chữ Khế Đan.

Thẩm Hạo đi tới xem một cái, nói: "Đây là yêu bài nội vệ hoàng cung Liêu quốc, cầm nó có thể tự do ra vào cung cấm, không ai có thể ngăn cản!" "Lợi hại vậy sao, vậy người này là ai?" Bàn Tử hỏi.

"Xem chữ khắc trên yêu bài, là Đại Liêu Điện tiền Đô Chỉ Huy Sứ, Tiêu Thiên Diễn!" "Đô Chỉ Huy Sứ?

Chức quan này chắc là lớn lắm nhỉ?" Bàn Tử lại hỏi.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Chức quan này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ." "Vị quan này, tương đương với thủ lĩnh đội cận vệ thủ đô hiện tại, là trưởng quan cấm vệ quân thời bấy giờ, chuyên môn phụ trách bảo vệ an nguy kinh thành." "Người ta nói tể tướng môn tiền thất phẩm quan, thái giám bên cạnh hoàng đế còn lợi hại hơn.

Người này, có thể vì Tiêu Thái Hậu thủ lăng, lại mang họ Tiêu, khẳng định là con cháu bản gia của thái hậu, xem ra quan hệ rất thân cận.

Quan tuy không lớn, nhưng quyền lực chắc chắn không nhỏ!" "Ồ, đúng là vậy, những đại thái giám kia, còn được xưng Cửu Thiên Tuế nữa mà.

Huống chi, dưới tay y còn nắm giữ quân đội!" Bàn Tử gật đầu nói.

Lúc này, Bàn Tử nhìn thấy cái đầu lâu nằm không xa cạnh bộ xương khô, trên đó còn đội một chiếc kim khôi.

Bàn Tử vội vàng chạy tới nhặt lên.

Cẩn thận xem xét, lập tức phấn khích cười nói: "Vàng thật!

Mười phần vàng thật!" Chỉ là trên người không có chỗ để, thế là, cậu ta mang đến trước mặt Thẩm Hạo, nói: "Thẩm gia, ngài xem cái

kim khôi này, là đồ tốt, ngài giúp tôi cất đi đã." "Được, đợi về rồi đưa cho cậu." Thẩm Hạo cười tiếp lấy kim khôi, bỏ vào trữ vật giới.

Chút đồ này, Thẩm Hạo còn chưa đến mức để ý.

Hắn xuống mộ, chủ yếu vẫn là để trừ bỏ tà dị trong cổ mộ.

Đây là thuận theo ý trời mà làm, việc tốt hợp với thiên đạo, tất nhiên sẽ có công đức gia thân.

Minh khí hay không minh khí, hắn không quá để tâm, đều là tiện tay lấy thôi.

Chỉ là hiện tại, việc trừ bỏ tà dị còn tương đối ít, công đức chưa hiển hiện, chưa thấy rõ sự khác biệt gì.

Đợi sau này nhiều lên, sẽ biết.

Công đức là thứ tốt, có thể nói là vạn kim du.

Người mang đại công đức, không những thiên mệnh rủ lòng thương, thuận buồm xuôi gió, mà khi tu hành, càng một đường thuận lợi, như có trời giúp.

Ai cũng không chê công đức nhiều.

Chỉ là công đức không dễ kiếm như vậy, những xác chết tà dị trong cổ mộ, không phải dễ chọc.

Cũng chỉ có Thẩm Hạo, là người xuyên việt trọng sinh, lại có thêm ngoại quải ngộ tính nghịch thiên gia trì, thực lực bản thân vượt xa đồng lứa, pháp lực cao cường.

Lại có nhân vật khí vận như Hồ Bát Nhất đi cùng, mới dám xuống mộ chuyên tìm xác chết tà dị.

Người bình thường thì không được.

Sau đó, ba người lại một lần nữa thăm dò ba cánh cửa lớn còn lại

của cung điện.

Hai cánh cửa nam và bắc, mỗi cái thông đến một thiên điện, bên trong cũng không có tùy táng phẩm gì.

Hai gian thiên điện đều là mấy bức bích họa, trên đó ghi lại một số cảnh Tiêu Thái Hậu xuất hành, tế tự, săn bắn, không có gì đặc biệt.

Còn hai cánh cửa lớn thông đến hậu điện, sau khi mở ra, là một đường hành lang, thông về phía sâu phía sau.

Đó là nơi hậu điện, chỉ là cuối hành lang, một lượng lớn đá lở lấp đầy, chặn mất đường đi.

Chắc là đội khảo cổ đã khai quật ở hậu điện này?

Vị trí của đội khảo cổ, ở phía tây núi Ngưu Tâm, gần nhất cũng chính là hậu điện.

Chỉ là, xem ra bọn họ dường như vẫn chưa tìm thấy quan quách của Tiêu Thái Hậu.

Chỉ là đã chỉnh lý ra một số tùy táng phẩm, có lẽ cũng đã vào mộ thất.

Chỉ là thông đạo bị chặn lại, không thể đến trung điện và tiền điện.

Trên những tùy táng phẩm đó, ghi lại thông tin của Tiêu Thái Hậu, điều này mới khiến các chuyên gia đội khảo cổ xác định đây là lăng tẩm của Tiêu Thái Hậu.

Không thể vào hậu điện, thế là ba người quay lại theo đường cũ, trở về trung điện.

Khi đi ngang qua cái đỉnh đồng khổng lồ này, Thẩm Hạo lại cẩn thận nhìn kỹ.

Vì đội khảo cổ chưa tìm thấy quan quách của Tiêu Thái Hậu ở hậu điện, vậy quan quách của bà ta đã giấu ở đâu?

Chẳng lẽ dưới lăng mộ này còn có địa cung ẩn giấu?

Phía trên bố trí hoành tráng như vậy, ngược lại chỉ là một ngôi mộ giả?

Có lẽ thật sự là như vậy.

Thẩm Hạo phóng xuất linh thức, dò xét xuống lòng đất.

Lần dò xét này, quả nhiên có phát hiện.

Thế là Thẩm Hạo đi đến bên cạnh đỉnh đồng, nhìn xuống mặt đất phía dưới đại đỉnh.

Hắn cúi người xuống, chui vào dưới đỉnh đồng, gõ mấy cái vào gạch lát nền.

Quả nhiên phát ra một tràng tiếng gõ rỗng.

Điều này chứng tỏ, bên dưới gạch đá là rỗng ruột.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy động tác này của Thẩm Hạo, thế là cũng chui vào.

Nghe thấy tiếng gõ rỗng đó, lập tức mừng rỡ kêu lên: "Ối, rỗng ruột này, bên dưới xem ra còn có động thiên khác a!" "Lão Hồ, Thẩm gia, chúng ta cạy gạch lên xem sao?" Bàn Tử nói.

"Khoan đã, cứ dịch chuyển cái đỉnh này ra rồi nói." Thẩm Hạo nói.

"Ơ?

Cái đỉnh lớn thế này sợ là phải vạn cân chứ, chúng ta làm sao mà đẩy nổi?" Bàn Tử ngớ người.

"À, không cần các cậu động tay, tôi tự mình làm là được rồi." Thẩm Hạo nói.

Cái đỉnh đồng này tuy nặng, nhưng trong mắt một Trúc Cơ tu sĩ như hắn, thật ra không đáng là gì.

Hắn bảo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đứng xa một chút.

Sau đó, Thẩm Hạo vận khởi pháp lực, đặt tay lên thân đỉnh, pháp lực kích động, dốc sức đẩy một cái.

Lập tức, một tiếng ma sát vang lên, cái đỉnh đồng này trực tiếp bị đẩy ra xa bốn năm mét.

Thẩm Hạo thu công, khẽ thở ra một ngụm trọc khí.

Chương 35

Sau đó, hắn gọi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đến.

Dặn dò họ cẩn thận cạy gạch nền lên.

"Nhất định phải cẩn thận, bên dưới dường như có một Địa Mạch Hỏa Nhãn, tuy bị gạch lát đè lên, nhưng một khi mở ra, không khí lọt vào, chắc chắn sẽ bùng lên đại hỏa, các cậu đừng để thành vịt quay trong lò!" Thẩm Hạo nói.

"Tê ~ Nguy hiểm vậy sao, Lão Hồ, chúng ta phải cẩn thận một chút đó." Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Hai người cẩn thận từng li từng tí đến trước gạch lát, đứng xa xa, chỉ đưa tay ra, cầm xẻng, cạy vào khe gạch.

Chẳng bao lâu, gạch lát lỏng ra, rút gạch ra, lập tức lộ ra một lỗ hổng lớn hình vuông rộng một mét.

Chưa kịp để hai người thở phào, không khí trong đại điện bị hút xuống dưới lỗ, kéo theo một luồng gió xoáy.

Ngay sau đó, một cột lửa khổng lồ, phun trào từ miệng lỗ, vút lên trời, chiếu sáng cả đại điện rực đỏ.

Lưỡi lửa thẳng vọt cao ba bốn trượng.

"Ôi trời đất ơi, lửa lớn thế này, bên dưới không phải là miệng núi lửa đó chứ?" Bàn Tử kinh hãi nói.

"Cũng không đến mức đó, nhiều nhất là một chi mạch của hỏa mạch mà thôi, đợi nó cháy một lúc sẽ tắt.

Nếu không thì, Tiêu Thái Hậu làm sao lại sai người lần nữa khai sơn xây lăng mộ chứ?

Nếu là núi lửa thật sự phun trào, thì lăng mộ này của bà ta đã bị hủy rồi!" "Đừng xem thường trí tuệ của người xưa!" Thẩm Hạo nói.

"Hắc hắc hắc, chúng ta đâu dám xem thường người xưa, lăng mộ họ xây, cái nào mà đơn giản, ai xem thường e là đã chết hết rồi." Bàn Tử cười nói.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử xoa xoa gò má bị lửa lớn hun nóng ran, lùi lại bên cạnh Thẩm Hạo.

Cột lửa lớn này, phun trào đúng một tiếng đồng hồ, mới từ từ tắt đi.

Thẩm Hạo đưa linh thức xuống dưới tra xét, phát hiện dung nham địa hỏa cuồn cuộn đã lắng xuống, chỉ còn chảy trong các khe nứt sâu nhất của động huyệt, và đã cơ bản đông đặc lại.

Chỉ còn lại những đốm lửa nhỏ vẫn đang cháy.

Trừ phi chủ động kích hoạt, nếu không, sẽ không bùng lên đại hỏa nữa.

Địa thế mà Tiêu Thái Hậu chọn này, thật sự không tồi, từ bên ngoài nhìn là thế Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Mà dưới lòng đất, lại có sông ngầm chảy qua.

Long mạch lấy thủy là quý, không có thủy không phải chân long.

Long mạch này vô cùng tốt.

Không những có thủy long, còn có hỏa long, thủy hỏa tương tế.

Lại còn có Thao Thiết trấn áp, nuốt nạp linh khí bát phương, duy trì cách cục, ngàn năm không diệt.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thò đầu xuống miệng lỗ, nhìn xuống dưới.

Bên dưới sau một giờ bị lửa lớn nung nấu, nhiệt độ ít nhất cũng

vài trăm độ, ngay tại miệng lỗ cũng có thể cảm nhận được hơi nóng hầm hập từ dưới lên.

Nhờ ánh lửa lấp lánh, có thể thấy, đáy lỗ này cách mặt đất dường như ba bốn mươi mét.

Bây giờ vẫn chưa nên xuống, nếu không sẽ biến thành thịt nướng.

"Thẩm gia, bên dưới nhiệt độ cao quá, không xuống được ạ!" Bàn Tử nói với Thẩm Hạo.

"Đừng vội, đợi một lát nữa, dưới lòng đất này có thủy mạch chảy qua, hạ nhiệt độ cũng rất nhanh thôi." Thẩm Hạo nói.

Ba người đứng bên miệng lỗ đại điện, lại đợi thêm một tiếng đồng hồ.

Bàn Tử cứ chốc chốc lại chạy qua xem, xem nhiệt độ đã hạ xuống chưa.

Một tiếng sau, nhiệt độ đã hạ xuống gần đủ.

Thế là, cậu ta lấy một sợi dây thừng, một đầu buộc vào chân đỉnh đồng, một đầu thả xuống.

Ba người men theo dây thừng xuống đáy động.

Vừa đặt chân xuống đất, đã ngửi thấy một mùi khét lẹt khó chịu.

Bàn Tử nhìn quanh khắp nơi, cái động sâu dưới đất này vô cùng rộng rãi, diện tích cũng không nhỏ, không gian rất lớn.

Chỉ là chỗ miệng động hơi hẹp một chút, còn không gian tổng thể, so với không gian đại điện phía trên, không kém là bao.

Không gian động huyệt này không chồng lên không gian đại điện phía trên, mà lệch đi một đoạn khoảng cách.

Vị trí miệng động, chỉ nằm ở rìa hang động.

Chỉ thấy ở vị trí trung tâm hang động, lại có hàng trăm thứ đen thui, chất đống vào nhau.

Ba người đi lên phía trước nhìn xem, thì ra là hàng trăm bộ tiêu thi bị đại hỏa thiêu cháy.

Mùi khét trong động, chính là từ đây phát ra.

Ba người vội vàng lấy khẩu trang ra, bịt mũi.

Nhìn kỹ, những tiêu thi này, dường như đều bị dây thừng trói chặt, bó tay quỳ xuống, mặt hướng về phía đông.

Đây chắc hẳn là những nô lệ dùng để tuẫn táng, tuẫn táng cho Tiêu Thái Hậu.

"Chỗ này cũng không giống địa lăng a." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Vẫn chưa đến địa lăng, nhưng, đây là lối vào địa lăng, chắc hẳn đã ở gần đây rồi, vẫn phải mọi người cùng tìm một chút." Thẩm Hạo nói.

"Thẩm gia, hay là chúng ta chia nhau ra tìm?" Hồ Bát Nhất nói.

"Không cần, đã tìm thấy rồi!" Thẩm Hạo phóng xuất linh thức, quét một vòng trên mặt đất và tường vách gần đó, trực tiếp tìm thấy.

"Đi theo tôi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử theo Thẩm Hạo, đi thẳng về phía nam mấy chục mét.

Ở đây có một địa động, miệng động không nhỏ, ít nhất cũng đường kính hai mét.

Dọc theo miệng động nhìn xuống, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, tình hình dưới đáy động rõ ràng có thể thấy.

Cái động này cũng không cạn, sâu khoảng hai mươi mét.

Mà ở đáy động sâu nhất, là một mặt đất bằng phẳng.

Trên tấm đá này, khắc một bức Thái Cực đồ, ngoài ra, trống rỗng.

"Ơ?

Sao lại còn vẽ một cái Thái Cực đồ, dùng để làm gì vậy?" Bàn Tử hiếu kỳ nói.

"Cái này ai mà biết." Hồ Bát Nhất nói, "Nhưng mà, chỗ này chắc hẳn chính là lối vào địa cung rồi phải không?" "Ừ, chính là chỗ này rồi, xuống xem sao." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Sau đó, hắn đóng mấy cái đinh thô vào mặt đất cạnh miệng động, buộc dây thừng vào, thả xuống từ miệng động.

Cái này là dùng cho Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, bọn họ không có cách nào trực tiếp xuống dưới.

Ba người men theo dây thừng rất nhanh đã xuống đến đáy động.

Hồ Bát Nhất cúi người xuống, phủi lớp bụi trên mặt đất, đưa tay sờ vào Thái Cực đồ trên mặt đất, phát hiện, Thái Cực đồ này lại được khắc trên tấm sắt.

"Trời đất ơi, Tiêu Thái Hậu này cũng quá xa xỉ rồi, lại dùng nhiều tấm sắt như vậy để phong bế địa cung?" Bàn Tử kinh hô.

"Thẩm gia, tấm sắt này e là rất dày, chúng ta làm sao mà mở ra đây?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo dùng linh thức cẩn thận dò xét một phen, phát hiện, cái đường ở giữa đồ án Thái Cực này, lại có một khe hở, thông thẳng vào bên trong.

Bức Thái Cực đồ này, chính là một cơ quan ám môn.

"Cơ quan?

Chương 36

Mộ thất bình thường không phải sau khi hạ táng là phải phong kín sao?

Sao lại còn thiết lập cơ quan mở cửa?" Thẩm Hạo có chút nghi hoặc.

Trừ phi địa cung bên dưới này, còn có công dụng khác!

"Cơ quan?

Bàn Tử, chúng ta tìm xem." Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

Hai người lập tức đứng dậy, từng chút một mò mẫm trên các bức tường xung quanh, kết quả phát hiện, bức tường bao quanh phía dưới này, lại cũng là đúc bằng sắt.

Dùng xẻng nhẹ nhàng gõ một cái, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

"Mẹ kiếp, Tiêu Thái Hậu này xây lăng mộ, thật đúng là xa xỉ quá đi!

Nói không chừng, bên trong địa cung, đồ tốt chắc chắn không thiếu!" Bàn Tử nói.

Thẩm Hạo cũng không rảnh rỗi, phóng xuất linh thức tìm kiếm kỹ lưỡng trên một bên vách động và mặt đất.

Chỉ là, trên tường vách và mặt đất, đều không phát hiện dấu vết cơ quan.

Thế là Thẩm Hạo lại tập trung chú ý vào bức Thái Cực đồ kia.

Chỉ thấy bức Thái Cực đồ, tuy khắc hơi thô, nhưng lại có vài phần thần vận, đôi mắt cá của hai con cá âm dương, cũng rất sống động.

Thẩm Hạo ý thức được, cơ quan này, có lẽ nằm ở vị trí mắt cá.

“Lão Hồ, Bàn Tử, đừng tìm nữa, mau lại đây.” Thẩm Hạo kêu lên.

“Thẩm gia, sao vậy, tìm thấy cơ quan rồi sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Chắc là ở trên mắt cá rồi, tôi đi thử xem, hai cậu cẩn thận.” Thẩm Hạo dặn dò.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, ngoan ngoãn lùi sang một bên, nắm chặt dây thừng.

Thẩm Hạo đưa ngón tay ra, tại vị trí hai mắt cá, lần lượt dùng lực ấn xuống một cái.

Theo một trận tiếng động, Thái Cực đồ này, từ đường ở giữa tách ra hai bên, lộ ra một miệng động tường kín.

“Mở ra rồi!” Bàn Tử phấn khích kêu lên.

Sau đó, hai người đến bên cạnh Thẩm Hạo, thò đầu nhìn xuống đáy động.

“Bên dưới hình như không sâu lắm, chỉ khoảng hai ba mét thôi, Thẩm gia, chúng ta xuống đi.” Bàn Tử nói.

“Ừ, đi thôi.” Thẩm Hạo gật đầu, sau đó, dẫn đầu xuống đáy động.

Lăng mộ Tiêu Thái Hậu này, từ khi vào đến giờ, đã hai lần xuống sâu thêm.

Đã sâu xuống lòng đất mấy chục mét.

Ba người xuống đến đáy động, lại thấy trên bức tường trước mặt xuất hiện hai cái động, một bên trái một bên phải.

“Ơ?

Sao lại có hai con đường vậy?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Mặc kệ nhiều vậy làm gì, chúng ta cứ vào cả hai xem sao, đi bên trái trước đã.” Thẩm Hạo nói.

Sau đó, hắn dẫn đầu đi vào mộ đạo bên trái.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, cũng theo sau Thẩm Hạo đi vào.

Mộ đạo không cao, chỉ có thể khom lưng tiến về phía trước.

Đi mấy chục mét, mọi người mới tiến vào một gian mộ thất không gian rất lớn.

Mộ thất này, cũng là trực tiếp lấy động huyệt dưới lòng đất làm mộ thất, sau khi sửa sang đơn giản mà thành.

Mà ở chính giữa mộ thất này, là một chiếc quan tài thủy tinh khổng lồ.

Dưới ánh đèn của ba người, nó lấp lánh phát sáng.

Chiếc quan tài thủy tinh này trong suốt toàn thân, dường như được điêu khắc từ một khối thủy tinh khổng lồ, dưới ánh đèn, phản chiếu ra một loại ánh sáng kỳ dị.

Mà trong quan tài, đang nằm một nam tử trung niên thân mặc Hán phục, dung mạo an tường.

Thẩm Hạo liếc nhìn chiếc quan tài thủy tinh này, sau đó, ánh mắt chuyển đến thi thể trong quan tài.

Xuyên qua quan tài, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được, trong thi thể, cũng ẩn chứa một luồng tà khí không yếu.

Kể từ khi trải qua hai lần tịnh hóa tà khí, Thẩm Hạo đối với cảm ứng loại tà khí này, đã trở nên nhạy bén hơn rất nhiều.

Ngay cả cách một lớp quan tài, Thẩm Hạo cũng có thể cảm nhận rõ ràng luồng khí tức tà dị đó.

Lúc này, ánh mắt của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng bị thi thể trong quan tài hấp dẫn.

“Ôi trời, ông anh trong quan tài này, đã nằm hơn nghìn năm rồi phải không, thi thể lại vẫn như sống, hệt như mới chết!” Bàn Tử kinh thán nói.

Kỹ thuật phòng thối thi thể của người xưa, vẫn vô cùng lợi hại.

Phổ biến nhất, chính là tiêm thủy ngân vào thi thể, là có thể phòng thối, chỉ là bề mặt thi thể sẽ xuất hiện vết thủy ngân.

Còn kỹ thuật phòng thối trên người nhân vật trong quan tài này, hiển nhiên cao cấp hơn một bậc.

“Chắc là tác dụng của chiếc quan tài thủy tinh này.” Hồ Bát Nhất nói.

“Không sai, Lão Hồ cậu nói đúng.” Thẩm Hạo gật đầu nói, “Thủy tinh, trong phong thủy còn có thuyết pháp là phong thủy thạch, thủy tinh có rất nhiều màu sắc, căn cứ theo lý thuyết ngũ hành sinh khắc, thủy tinh lại có thể chia thành ngũ hành, nếu mệnh lý của người nào thiếu gì, cũng có phương pháp chọn thủy tinh thích hợp để hóa giải.

Mà trong âm trạch phong thủy, cũng vậy, từ trường thủy tinh mạnh mẽ, thậm chí có thể cải biến phong thủy, trong đó có rất nhiều cửa, vô cùng bác đại tinh thâm.

Chiếc quan tài thủy tinh này đặt ở đây, có lẽ chính là dùng để cải biến phong thủy.” “À, thì ra là vậy.” Bàn Tử nửa hiểu nửa không gật đầu nói, tuy cậu ta nghe không hiểu lắm, nhưng thấy Thẩm Hạo nói rất có lý.

“Đúng rồi, tôi nhớ Thẩm gia ngài trước đó không phải nói, cái thế Cửu Long Tráo Ngọc Liên này, thích hợp nhất để táng nữ tử sao?

Sao ở đây lại xuất hiện một nam nhân?” Bàn Tử lại hỏi.

“Cái này có lẽ là đang tác dụng với quan tài thủy tinh rồi, còn cụ thể thế nào, thì không rõ.” Thẩm Hạo nói.

“Hơn nữa, có thể được Tiêu Thái Hậu đích thân táng vào địa cung lăng mộ của mình, thân phận địa vị của người này không hề tầm thường.” Thẩm Hạo nói.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, đúng vậy, đây là Tiêu Thái Hậu có thể sánh ngang với Võ Tắc Thiên mà.

Người đàn ông bình thường làm sao có thể được chôn cất hậu hĩnh như vậy trong lăng tẩm của bà ta.

E rằng là tình nhân của bà ta.

Là một thái hậu quyền khuynh triều chính, buông rèm nhiếp chính, thậm chí vượt qua cả hoàng đế.

Nuôi mấy tình nhân thì có là gì?

Chỉ là có thể chôn cất cùng lăng tẩm, chắc chắn không phải người bình thường.

“Thẩm gia, nghe ý của ngài, dường như biết thân phận của người này?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Ừ, nếu tôi không nhầm, người này lại là một người Hán.” Thẩm Hạo nói.

“Người Hán?” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: “Tiêu Thái Hậu không phải người Khế Đan sao?

Sao lại để người Hán bồi táng theo kiểu này?” “Đây đương nhiên không phải người Hán bình thường, tên là Hàn Đức Nhượng, tương truyền Tiêu Thái Hậu khi còn trẻ từng hứa gả cho ông ta, chỉ là chưa thành hôn, đã bị hoàng đế để ý, trở thành phi tử.

Sau khi Liêu Cảnh Tông mất, Tiêu Thái Hậu liền cải giá cho Hàn Đức Nhượng, mà Hàn Đức Nhượng, cũng có tài năng chính trị quân sự phi phàm, vì vậy mới được Tiêu Thái Hậu để mắt tới.” “Ôi trời,

còn có thể như vậy sao?" Bàn Tử nhướn mày nói.

"Phong tục người Khế Đan thời đó khác với người Hán chúng ta, sau khi chồng mất, vợ cải giá, là chuyện rất phổ biến.

Chỉ là, thân phận Tiêu Thái Hậu đặc biệt, Hàn Đức Nhượng coi như là nhập chuế.

Chương 37

Tương truyền, sau đó bà ta bí mật phái người giết vợ Hàn Đức Nhượng, như vậy, thì không còn vướng bận gì.

Không những thế, Liêu Thánh Tông sau này, cũng coi Hàn Đức Nhượng như cha mà đối đãi.

Vì vậy Hàn Đức Nhượng, đối với Liêu quốc cũng luôn trung thành tận tâm, phò tá Tiêu Thái Hậu và Liêu Thánh Tông, không hề có hai lòng!" "Haha, Hàn Đức Nhượng này vận khí không tệ thật, trực tiếp ăn cơm mềm, bước lên đỉnh cao nhân sinh luôn rồi!" Bàn Tử tiện mộ nói.

Thái hậu cải giá, hoàng đế gọi cha, đây đã là cấp độ nhập chuế cao nhất rồi chứ?

Bàn Tử đi quanh quan tài thủy tinh của Hàn Đức Nhượng, cẩn thận xem xét.

Chỉ thấy trên tay trái Hàn Đức Nhượng, đeo một chuỗi vòng ngọc trai.

Những viên minh châu trên đó, mỗi viên đều to bằng ngón cái, chắc hẳn đáng không ít tiền.

"Ngươi tên Hán gian này, hôm nay để Bàn gia ta thay trời hành đạo, lấy hết tài bảo của ngươi đi." Bàn Tử lẩm bẩm nói.

"Thẩm gia, Lão Hồ, chúng ta mở quan tài đi, tôi thấy trên tay ông ta có một chuỗi vòng tay minh châu, chắc hẳn đáng không ít tiền." Bàn Tử kêu lên với Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo, hỏi ý kiến hắn.

"Mở đi." Thẩm Hạo nói.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhận lệnh, lập tức châm một cây nến trà ở góc đông nam, chuẩn bị mở quan tài.

Chiếc quan tài thủy tinh này, không có đóng đinh quan tài gì cả, chỉ đơn giản là đậy lại.

Hai người vừa dùng sức, đã đẩy được một khe hở trên nắp quan tài.

Lại dùng sức một lần nữa, cả tấm nắp quan tài đều bị dịch chuyển ra.

Giống như một cái nắp trượt.

Bàn Tử nhanh mắt nhanh tay, trực tiếp ra tay vào tay trái Hàn Đức Nhượng, gỡ chuỗi ngọc trai đó xuống, soi vào ánh đèn pin, cẩn thận đánh giá.

Chỉ thấy chuỗi minh châu này, viên nào viên nấy đều tròn đầy, vừa nhìn đã biết là thượng hạng.

Kích thước lại lớn.

"Lão Hồ, ông xem xem, đây là Đông Châu phải không?" Bàn Tử đưa cho Hồ Bát Nhất xem.

"Chắc không sai, đúng là Đông Châu." Sau đó, Bàn Tử nhét chuỗi ngọc trai vào túi, cẩn thận cất đi.

Nhìn vào trong quan tài, cơ bản không có vật gì khác.

Hàn Đức Nhượng toàn thân chỉ có một bộ bào phục, gối đầu trên một khối gỗ gối.

Có thể nói, trong quan quách của Hàn Đức Nhượng này, vô cùng hàn sơ, hầu như không có tùy táng phẩm gì.

Thẩm Hạo nhìn vào khối gỗ gối dưới đầu Hàn Đức Nhượng, phát hiện, khối gỗ gối này, cũng là thứ không tồi, chắc hẳn được làm từ

tâm gỗ Âm Trầm Mộc, có công hiệu dưỡng hồn.

Không nỡ để bảo vật phủ bụi, Thẩm Hạo đại phát từ bi thu khối gỗ gối này vào.

Đồng thời, Thẩm Hạo cảm ứng được âm sát chi khí cuồn cuộn trong cơ thể Hàn Đức Nhượng đang sôi trào.

Lập tức, cây nến trà ở góc đông nam, biến thành ngọn lửa màu xanh lục.

Một luồng không khí quỷ dị lan tỏa trong mộ thất.

"Ai, hai cậu cũng cẩn thận một chút đi, mau tránh ra, sắp khởi thi rồi!" Thẩm Hạo thở dài nói.

Hai người vẫn vô tâm như vậy.

Bọn họ vẫn đang sờ soạng trên người Hàn Đức Nhượng, muốn xem quần áo của ông ta còn giấu thứ gì không.

Đột nhiên nghe thấy lời Thẩm Hạo, ý thức được có chuyện không hay, vội vàng rụt tay lại, lùi về bên cạnh Thẩm Hạo.

Hồ Bát Nhất vừa lùi vừa liếc nhìn cây nến trà ở góc đông nam, trong lòng hoảng hốt, cây nến trà đó không biết từ lúc nào, đã biến thành màu xanh lục.

Lúc này, Hàn Đức Nhượng trong quan tài, mạnh mẽ bật dậy ngồi, hai mắt đột nhiên mở ra, trong đồng tử đen kịt, tỏa ra ánh sáng xanh lục quỷ dị.

Ông ta hai tay chống vào quan tài thủy tinh, nhanh chóng đứng lên.

Đồng thời, trên bề mặt cơ thể ông ta, cũng nhanh chóng mọc ra một lớp lông nhung màu đen dày đặc.

Cả thây ma, nhìn trông như một con tinh tinh lớn đứng thẳng.

Tương tự, một luồng tà khí quỷ dị, bao quanh giữa trán ông ta.

"Oa ~ Thẩm gia, thật sự khởi thi rồi kìa!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hoảng loạn kêu to.

"Cứ thoải mái đi, giao cho tôi là được, chỉ là một tiểu cương thi thôi!" Thẩm Hạo nói một cách nhẹ nhàng.

Sau đó, hắn tiến lên một bước, lấy ra Thất Tinh Pháp Kiếm.

Đối phó loại cương thi có nhục thân này, vẫn là dùng pháp kiếm có hình dạng rõ ràng hơn.

Còn đối phó loại quỷ quái không có thực thể, dùng Tam Thanh Linh, và các pháp khí khác, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Đương nhiên, chỉ cần sử dụng pháp lực, bất kể có thân thể hay không, đều có thể gây thương tổn.

Pháp lực quán chú, pháp kiếm lập tức kim quang lấp lánh.

Mà Hàn Đức Nhượng kia, sau khi khởi thi, chỉ hơi dừng lại một chút, liền vồ đến chỗ Thẩm Hạo.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, thì cẩn thận đề phòng, trong mộ thất này, không biết còn có thứ gì khác không.

Nhưng, có Thẩm Hạo và cái xác chết của Hàn Đức Nhượng này, quỷ dị bình thường sợ là cũng không dám đến gần nữa rồi.

Mà ở trung tâm mộ thất, Thẩm Hạo đang kịch liệt đại chiến với Hàn Đức Nhượng.

Tuy nhiên, có kinh nghiệm đối phó Khô Lâu Tướng Quân Tiêu Thiên Diễn ở phía trên, Thẩm Hạo đại khái biết được trình độ của Hàn Đức Nhượng này.

Thế là hắn cũng không giữ sức nữa.

Pháp kiếm trong tay xoay tròn thành bánh xe gió màu vàng kim, chém về phía thân Hàn Đức Nhượng.

Hàn Đức Nhượng đã thi biến, toàn thân bị màn sương đen bao phủ, âm sát cuồn cuộn, phối hợp với lớp lông đen dài bay phấp phới, tạo thành phòng ngự, dưới sự tấn công không ngừng của Thẩm Hạo, không ngừng bị suy yếu.

Tuy nhiên, thực lực của ông ta nhìn có vẻ mạnh hơn Khô Lâu Tướng Quân ở phía trên không ít.

Tuy có chút thần trí, biết né tránh công kích, nhưng đối phó cũng không khó khăn là mấy.

Ban đầu có lẽ có thần trí hoàn chỉnh, nhưng dưới sự xâm thực của tà khí này, có thể bảo lưu được bao nhiêu, thì không biết.

Thẩm Hạo thi triển Ngũ Lôi Chính Pháp, dương lôi cuồn cuộn, trực tiếp toàn lực khai hỏa, tiêu diệt tà khí ở giữa trán Hàn Đức Nhượng.

Và khi mất đi tà khí, âm sát thi khí trong cơ thể Hàn Đức Nhượng, cũng bị lôi đình tiêu diệt đến tận cùng.

Trực tiếp ngã ra thành xác chết tại chỗ. "Mỗi lần nhìn Thẩm gia ra tay đều thấy chấn động, mấy con xác chết này, chẳng con nào trụ nổi dưới tay Thẩm gia cả." Bàn Tử nói. "Không sai, Thẩm gia không hổ là đệ tử Mao Sơn, hàng quỷ phục yêu đúng là có một tay!" Hồ Bát Nhất cũng tán đồng nói.

Thẩm Hạo sau khi ma diệt toàn bộ âm tà chi khí và thi sát chi khí trong thi thể Hàn Đức Nhượng, lại đặt thi thể trở lại quan tài thủy tinh.

Người đời thường nói, người chết là lớn, sự tôn kính cần có vẫn phải có.

Vô oan vô cừu, vẫn nên để lại cho Hàn Đức Nhượng một toàn thây.

Khép nắp quan tài thủy tinh lại, Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang đứng ở góc: "Được rồi, đi thôi, đến những nơi khác xem sao." Trong mộ thất này, ngoài quan tài thủy tinh ra, ở các góc xung quanh cũng rải rác không ít vật tùy táng.

Đều là bình gốm, lọ sứ phong cách Khiết Đan, cùng với một số đồ vàng ngọc.

Đều khá bình thường.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không chê, liền gom chúng lại một chỗ, chờ Thẩm Hạo đến thu.

Chương 38

"Thẩm gia, ở đây còn có một ít đồ tốt, ngài cũng cầm luôn đi." Bàn Tử nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đi tới xem xét, những thứ này đều là cổ vật được bảo tồn khá tốt, đều có lịch sử ngàn năm, giá trị cũng không nhỏ, liền thu hết vào giới chỉ.

Sau đó, dẫn hai người ra khỏi mộ thất này qua cửa mộ.

Nơi đây vốn là một hang động rất lớn, được người ta sửa sang cho bằng phẳng và nhẵn nhụi, mộ thất mà Hàn Đức Nhượng đang nằm chỉ là một nhĩ thất.

Bước ra khỏi nhĩ thất, trước mắt là một hành lang rộng rãi.

Trên trần hành lang treo từng chiếc đèn thủy tinh, đặt vào hơn ngàn năm trước, đây là một sự xa xỉ phi thường.

Những chiếc đèn thủy tinh này tuy không được thắp sáng, nhưng dưới ánh đèn của mọi người vẫn phản chiếu ra những màu sắc rực rỡ.

Trên các bức tường đá hai bên hành lang, có rất nhiều bích họa, dường như miêu tả những sự kiện trong cuộc đời Thái hậu Tiêu.

Các nhân vật đều được vẽ màu, còn có long phượng, hoa chim, tường vân, bảo châu làm vật trang trí.

Trong hành lang lại không có sắp đặt cơ quan nào, ba người đi về phía trước một đoạn, liền đến mộ thất thứ hai.

Bước vào nhìn, bên trong chất đầy các loại binh khí, đao, thương, kiếm, kích, búa, rìu, câu, xoa, thập bát ban binh khí đều có đủ.

Người Khiết Đan nước Liêu thượng võ, trong mộ thất đặt binh khí là thao tác thường quy, không có gì đáng ngạc nhiên.

Những binh khí này, đối với Thẩm Hạo mấy người mà nói, không có tác dụng gì, nên không quản tới.

Đi thêm một đoạn nữa về phía trước, Thẩm Hạo đột nhiên phát hiện xa xa có một bóng trắng lóe qua.

Nó chỉ lóe lên rồi biến mất, đi vào một mộ thất.

Không chỉ Thẩm Hạo nhìn thấy, ngay cả Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhìn thấy. "Chết tiệt, thật có quỷ, Thẩm gia, bọn tôi trông cậy hết vào ngài đó." Bàn Tử kinh hô. "Đừng lo lắng, nó vừa rồi chắc đã cảm ứng được khí tức ta chiến đấu với cương thi kia, bây giờ còn dám xuất hiện, không trốn xa tít tắp, hoặc không trực tiếp tấn công chúng ta, khẳng định có nguyên nhân, đi, chúng ta qua đó xem sẽ biết." Thẩm Hạo nói. "Nhưng mà, đề phòng vẫn là phải có, mấy tấm phù này, hai người cầm lấy, mang theo người!" Thẩm Hạo lấy ra mấy tấm hộ thân phù, khu tà phù, phá sát phù, đưa cho hai người. "Cảm ơn Thẩm gia, ngài yên tâm, bọn tôi quý trọng mạng nhất, nhất định sẽ cẩn thận." Bàn Tử nhận lấy phù lục, cùng Hồ Bát Nhất mỗi người một tấm, cất phù vào túi áo trong, cẩn thận đặt kỹ.

Sau đó, theo sau Thẩm Hạo, đi về phía mộ thất mà quỷ vật biến mất.

Xuyên qua cửa mộ, tiến vào mộ thất, chỉ thấy, bốn bức tường mộ thất đều vẽ đầy bích họa.

Trên đó là đầy trời thần phật, nhưng từng vị đều trừng mắt giận dữ, tay cầm binh khí, trông hung thần ác sát, hoàn toàn không có cảm giác uy nghiêm thần tiên.

Và ánh mắt của tất cả thần phật này đều chăm chú nhìn chằm

chằm vào một cỗ quan tài sơn đỏ đặt ở góc mộ thất.

Dường như muốn vĩnh viễn trấn áp thứ bên trong quan tài vậy.

Bàn Tử nhìn cỗ quan tài sơn đỏ này, tò mò hỏi: "Cỗ quan tài này lại là màu đỏ, Thẩm gia, lão Hồ, cỗ quan tài này sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Vấn đề thì khẳng định là có rồi, nếu không thì bích họa đâu có vẽ đầy trời thần phật để trấn áp nó!" Thẩm Hạo nói. "Hơn nữa, quan tài sơn đỏ là để nói cho người khác biết người bên trong là hung tử!" "A?

Vậy tức là, người trong quan tài bị hại chết?

Vậy sao lại xuất hiện trong mộ của Thái hậu Tiêu?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi. "Ai biết được chứ?

Chúng ta đâu phải khảo cổ, quản nhiều thế làm gì?" Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Thẩm Hạo đi đến trước quan tài, khẽ đẩy, nắp quan tài bật mở, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Bàn Tử thò đầu vào nhìn, nghi hoặc nói: "Ai?

Sao lại trống rỗng?" Bàn Tử lại cẩn thận nhìn kỹ vào trong: "Ơ, có gì đó không đúng!" Thẩm Hạo đương nhiên là liếc mắt đã nhìn ra không đúng, cỗ quan tài lớn như vậy, bên trong lại nông như thế, nhất định là có vách ngăn.

Thế là, Thẩm Hạo đưa tay khẽ ấn vào ván quan tài, lập tức ván đáy quan tài vỡ vụn ra.

Lộ ra không gian vách ngăn bên dưới.

Chỉ thấy, trong không gian vách ngăn bên dưới, yên tĩnh nằm một người bùn hình dáng một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Thẩm Hạo đưa tay, nhấc búp bê bùn này ra. "Thẩm gia, búp bê bùn

này là tình huống gì?

Ai không có việc gì lại đặt một búp bê bùn vào quan tài chứ?" Bàn Tử hỏi. "Không, đây là một đứa trẻ thật!" Thẩm Hạo nhíu mày nói. "Đứa trẻ thật?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đồng thanh nói, giọng đầy kinh ngạc.

Lực trong tay Thẩm Hạo phun ra, chấn vỡ lớp bùn bên ngoài đứa trẻ.

Lộ ra hình dáng ban đầu của đứa trẻ bên trong.

Chỉ là, gương mặt đứa trẻ méo mó, vô cùng đau khổ, hai mắt trừng lớn, sắc mặt đen sì.

Lại là bị người ta dùng bùn bịt mũi miệng mà chết ngạt!

Ba người đều lộ ra vẻ mặt không đành lòng. "Mẹ kiếp, bà thái hậu man rợ này, lại tàn nhẫn đến mức này, để đứa trẻ nhỏ như vậy chôn theo bà ta, còn là chôn sống!" Bàn Tử chửi rủa. "Đúng vậy, cũng không biết là con nhà ai, đáng thương quá!" Hồ Bát Nhất cũng không đành lòng nói.

Thẩm Hạo nghĩ đến đứa đồng tử vỗ tay trong bích họa tiền điện, nó vốn muốn giết Thao Thiết, nhưng Thao Thiết đã bị Thẩm Hạo thu đi, nó không thành công, nhưng hiệu quả thực ra là giống nhau.

Đứa đồng tử này, có lẽ chính là con của nguyên phối vợ Hàn Đức Nhượng.

Bản thân bị Thái hậu Tiêu giết chết, ngay cả con cũng không buông tha.

Khi người chết, dùng bùn hoặc cơm bịt kín thất khiếu của người đó, thì có thể giam cầm linh hồn người đó trong nhục thân.

Và đứa đồng tử này, thì vẫn luôn bị bùn đất phong tỏa toàn thân.

Có lẽ là muốn đạt được hiệu quả như vậy, chỉ là, thời gian quá lâu, bùn đất mất đi hiệu quả, khiến linh hồn đứa trẻ có thể rời khỏi cơ thể.

Chỉ là oán khí đã sâu nặng, không thể chuyển thế đầu thai được nữa.

Nên mới muốn phá hoại phong thủy lăng mộ. "Đây hẳn là con của vợ cả Lý thị của Hàn Đức Nhượng, chỉ là cũng bị độc thủ của Thái hậu Tiêu!" "Đứa trẻ nhỏ như vậy, không thể nào dùng cỗ quan tài lớn thế này, đây có lẽ là quan tài của Lý thị?" Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ ra. "Ơ?

Lão Hồ nói có lý, nhưng thi thể Lý thị đi đâu rồi?

Sao không nhìn thấy?" Bàn Tử hỏi. "Cái này thì không biết, nơi này bị Thái hậu Tiêu bố trí nhiều vật trấn áp như vậy, nếu thi thể vốn dĩ ở trong quan tài, khẳng định không thể tự mình đi ra, xem ra, có lẽ thi thể Lý thị căn bản không có ở trong quan tài này, bên trong có lẽ chỉ chôn một thứ gì đó liên quan đến nàng." Thẩm Hạo nói. "Cặp mẹ con này bị chôn trong cùng một cỗ quan tài, lại chết thảm, tất nhiên sẽ hóa thành lệ quỷ, hơn nữa còn không phải lệ quỷ bình thường, mà là tử mẫu hung!" "Oa!

Tử mẫu hung, nghe tên thôi đã biết không phải hung vật bình thường rồi!" Bàn Tử có chút sợ hãi nói. "Vậy Thái hậu Tiêu tại sao còn muốn chôn mẫu tử họ vào địa lăng, không sợ tử mẫu hung tìm bà ta báo thù sao?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Sợ thì khẳng định là có rồi, hai người nhìn phù lục trên quan quách, chu sa ở bốn góc, cùng với đầy trời thần phật trên bích họa, đều là để trấn áp họ, Thái hậu Tiêu đại phí tâm cơ chế tạo ra một đôi tử mẫu hung này, có lẽ là có mục đích gì đó!" "Tuy nhiên, chúng ta cũng không cần quản nhiều đến vậy!" Thẩm Hạo nói. "Nói chứ, bây giờ chúng ta đều đã mở quan tài, nhưng sao

không thấy tử mẫu hung đâu?

Chẳng lẽ là không bị trấn áp nổi, chạy ra ngoài rồi sao?" Bàn Tử đột nhiên nói. "Cái này còn phải hỏi sao?

Chương 39

Ngươi quên bóng dáng vừa rồi dẫn chúng ta vào sao?" Thẩm Hạo đột nhiên cười nói. "A?

Cái này?" Bàn Tử rón rén lại gần Hồ Bát Nhất hơn một chút. "Không cần lo lắng, nếu thật sự muốn hại người, sớm đã đến tấn công chúng ta rồi, xem ra, Lý thị này, vẫn còn giữ được thần trí!" Thẩm Hạo nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía cửa mộ thất.

Nơi đó, có một đoàn âm khí ngưng tụ thành hình đang chiếm giữ, chính là Lý thị, nàng ẩn thân hình, hóa thành một đoàn âm khí, trốn ở đó, lặng lẽ quan sát mọi người trong mộ thất.

Thẩm Hạo sớm đã phát hiện ra nàng, chỉ là thấy nàng không có ý định nhảy ra tấn công, liền không để ý nhiều. "Lý thị, ngươi đã hiện thân dẫn chúng ta đến đây, hẳn là có chuyện gì, nói xem?" Nghe Thẩm Hạo nói, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức giật mình, quay người nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy, không biết từ lúc nào, ở đó đã đứng một nữ tử toàn thân mặc áo tang trắng toát.

Đầu bù tóc rối, da thịt tái nhợt, mái tóc dài tán loạn che kín mặt, chỉ lộ ra đôi mắt cá chết, đang chăm chú nhìn chằm chằm bọn họ.

Chính là lệ quỷ do oán hồn Lý thị hóa thành.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đi đến không xa trước mặt Thẩm Hạo, đột nhiên quỳ xuống, quỳ bái mấy cái, sau đó mới đứng dậy. "Lão Hồ, nàng ta ý gì vậy?

Đang biểu đạt cảm ơn với Thẩm gia sao?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

"Chắc là vậy, Thẩm gia không phải đã gỡ bỏ lớp bùn trên người đứa trẻ sao?

Đã giải phóng hồn phách bị nhốt trong nhục thân rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Cái gọi là quỷ, thực ra chỉ là một đoàn năng lượng, giao tiếp với con người, thực ra đều là thông qua sóng điện não. "Lý thị, ngươi có chuyện gì?" Thẩm Hạo hỏi nữ quỷ Lý thị. "Cảm tạ ân công, đã phá trừ lớp bùn trên người con ta, thả hồn phách của nó ra." Nữ quỷ nói.

Nhưng quỷ nói chuyện, người bình thường không nghe thấy, vì vậy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không nghe thấy một chút nào, chỉ nghe thấy Thẩm Hạo đang nói chuyện. "Lý thị, chúng ta đã đi trong lăng mộ nửa ngày rồi, ngươi có biết mộ thất của Thái hậu Tiêu ở đâu không?" Thẩm Hạo hỏi Lý thị. "Cái này, hồi công tử, thiếp thân không biết." Lý thị đáp. "Được rồi, vậy ngươi ở trong mộ này lâu như vậy, có biết ở đây có chỗ nào kỳ dị không?" "Hồi công tử, có, chỉ là nơi đó thiếp thân không dám đến gần, không biết tình hình ở đó." Lý thị đáp. "Ồ, vậy tốt, trực tiếp dẫn chúng ta qua đó đi." Thẩm Hạo nói.

Lệ quỷ ngàn năm như Lý thị còn không dám đến gần, nơi đó chắc chắn ẩn chứa bí mật lớn của Thái hậu Tiêu.

Thẩm Hạo sau đó khôi phục nắp quan tài sơn đỏ lại.

Còn Lý thị, thì ôm thi thể con trai, ôm chặt trong lòng.

Vốn dĩ đứa đồng tử trong bích họa tiền điện, tức là quỷ hồn con trai Lý thị, cũng không biết từ lúc nào, đã đến đây, trở về bên cạnh Lý thị, chui vào trong cơ thể mình.

Đang nằm trong lòng Lý thị, vui vẻ vặn vẹo.

Đúng là một cảnh mẹ con quỷ dị ấm áp.

Sau đó, ba người Thẩm Hạo, liền theo Lý thị tiến sâu vào địa cung.

Địa cung này, so với hang động bên trên còn lớn hơn, vốn là một hang ngầm rộng lớn, được Thái hậu Tiêu hạ lệnh cải tạo thành địa cung lăng tẩm.

Thái hậu Tiêu này, vận khí cũng thật tốt.

Núi Ngưu Tâm là một phần của dãy Trường Bạch Sơn, Trường Bạch Sơn lại là nơi Long Hưng của Mãn Thanh, là long mạch duy nhất mà Lưu Bá Ôn đã chém rồng còn sót lại.

Hơn nữa còn ấp ủ một số thứ không thể tưởng tượng nổi.

Như trong vũ trụ Quỷ Xuy Đăng, có một cây Bảo Tương Hoa, nó sinh trưởng dưới lòng đất Trường Bạch Sơn, có thể được liệt vào một trong tám cổ thần.

Mặc dù dường như không mạnh bằng các cổ thần khác, nhưng cũng cực kỳ cường đại.

Tuy nhiên thứ đó vẫn quá nguy hiểm, không phải Thẩm Hạo hiện tại có thể chạm tới.

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Lý thị, trải qua bảy rẽ tám quanh co, cuối cùng đã đến trước một hang động kỳ lạ.

Hang động này hình dáng như cái túi, miệng tuy nhỏ, nhưng bên trong rất lớn.

Đi đến cuối hang, Lý thị dừng lại.

Sau đó nàng cúi bái Thẩm Hạo, rồi trực tiếp lùi về phía bên kia hang, giống như đang tránh né một loại mãnh thú hồng hoang vậy.

Thẩm Hạo liếc nhìn, không để ý nàng, mà nhìn về phía cửa hang trước mắt.

Cửa hang này, nối liền với một hang động khác, chỉ là một quả cầu thủy tinh màu tím khổng lồ, đã chặn kín cửa hang.

Dưới ánh đèn, nó phản chiếu ra ánh sáng tím mê hoặc. "Trời ơi, một viên cầu thủy tinh tím lớn thế này, e rằng trên thế giới độc nhất vô nhị rồi, chủ yếu là mang ra ngoài bán, sẽ trị giá bao nhiêu tiền chứ?" Bàn Tử nhìn quả cầu thủy tinh tím khổng lồ, mắt đã sáng rực lên.

Thẩm Hạo dùng linh thức xuyên thấu qua thủy tinh, phát hiện đây căn bản không phải hình cầu, mà là một hình elip.

Thực ra nó là một thứ tương tự như cửa xoay.

Thẩm Hạo dùng sức đẩy một cái, thủy tinh liền xoay tròn, xoay chín mươi độ, lộ ra lối đi. "Đi, vào xem sao." Thẩm Hạo dẫn đầu xuyên qua cửa thủy tinh, tiến vào hành lang phía sau cửa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, cũng vội vàng đi theo vào.

Dù sao phía sau còn có một đôi tử mẫu hung đang rình rập, Thẩm Hạo không ở đó, bọn họ trong lòng không vững, sợ rằng đôi tử mẫu hung này đột nhiên bộc phát.

Xuyên qua cửa thủy tinh tím, phía sau là một đoạn hành lang, vô cùng khúc chiết, quanh co bảy rẽ tám.

Nhưng đoạn hành lang này, lại khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chấn động mà kêu lên. "Trời đất ơi, đây không phải là một động thủy tinh chứ?" Chỉ thấy, toàn bộ hành lang này, bốn bức tường đều là từng lớp thủy tinh dày đặc, dán chặt vào vách động, không biết là tự nhiên hay do con người khảm vào.

Rất nhiều thủy tinh xung quanh, phản chiếu ánh đèn pin của mấy người, toàn bộ hang động, giống như một cung điện thủy tinh vậy.

Hành lang vuông vức, dường như được đào ra một con đường trong một lớp đá thủy tinh.

Tinh xảo trong suốt, kỳ ảo tuyệt vời.

Tuy nhiên hai người cũng không bị hành lang thủy tinh này mê hoặc, trực tiếp xuyên qua hành lang, lần nữa tiến vào một đại điện.

Thẩm Hạo đang đứng ở lối vào quan sát. "Thẩm gia, ngài đi nhanh quá, bọn tôi nửa ngày cũng không đuổi kịp ngài." Bàn Tử nói. "Ha ha, ai bảo hai người lề mề, sao, chẳng lẽ muốn an cư lạc nghiệp ở đây à?" Thẩm Hạo cười nói. "Làm sao có thể?

Ai lại muốn sống trong mộ chứ?" Bàn Tử lắc đầu mạnh.

Đợi đến khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đuổi kịp, Thẩm Hạo nhấc chân bước vào cung điện thủy tinh này.

Đại điện này, toàn bộ đều được xây dựng bằng thủy tinh, phía trước vuông, phía sau tròn.

Hẳn cũng lấy hang động ban đầu làm chủ thể, mà khai thác xây dựng thành.

Cung điện này không xây dựng cửa lớn, mọi thứ trong điện đều lộ rõ dưới ánh đèn của mọi người.

Trong đại điện, rất trống trải, chỉ có một số đồ vàng bạc ngọc khí được đặt ở góc.

Chương 40

Bên trong, có một tòa thần đài.

Ba người đi lại gần xem, trên thần đài, có ba pho tượng nữ thần.

Pho tượng ở giữa, đội hậu quan, dung mạo ung dung hoa quý, thân hình đầy đặn, giữa hai hàng lông mày toát ra một vẻ trang nghiêm.

Pho tượng này trông như được điêu khắc từ ngọc, giống người thật, đặc biệt là đôi mắt kia, sáng lấp lánh, đen láy.

Hơn nữa biểu cảm trên mặt như cười như không, sống động như thật, trông không giống như được điêu khắc từ ngọc thạch, mà ngược lại giống như một người sống!

Hơn nữa điểm mấu chốt hơn là, cẩm bào trên người pho tượng này, không phải được điêu khắc từ ngọc, mà là dệt từ một loại dược liệu tơ tằm đặc biệt, trải qua ngàn năm không mục nát.

Không giống như quần áo của chủ mộ trong lăng mộ thông thường, bị mục nát theo thời gian.

Hai pho tượng thị nữ đứng hai bên cũng tương tự như vậy.

Một người ôm hoa, một người ôm kiếm, đứng nghiêm trang.

Đều có dung mạo tinh xảo, sống động như thật, giống như người thật vậy. "Thẩm gia, ngài nói ba pho tượng thần này cũng quá sống động rồi chứ?

Rốt cuộc là làm bằng ngọc hay là thi thể người thật được hóa ngọc?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Để ta xem, mộ thất này, ngay cả tử mẫu hung cũng không dám đến gần, hiển nhiên vấn đề không nhỏ, đại điện lại trống không như vậy, chỉ có ba pho tượng thần này, vấn đề nhất định là ở trên pho tượng rồi.

Hai người cẩn thận một chút." Thẩm Hạo không đến quá gần.

Mà là đi tới trước mặt dùng linh thức cẩn thận thăm dò.

Linh thức có thể xuyên thấu kim thạch bùn đất, dễ dùng hơn mắt rất nhiều.

Thẩm Hạo thả linh thức bao quanh ba pho tượng thần, cẩn thận kiểm tra.

Lại đưa linh thức xuyên thấu vào bên trong pho tượng.

Vừa nhìn thì quả nhiên không ngờ, bên trong pho tượng, ngũ tạng lục phủ, các cơ quan đều đầy đủ, tất cả đều hiện ra một trạng thái ngọc hóa đặc biệt.

Trong đó còn ẩn chứa một loại sức mạnh lạnh lẽo kỳ dị, chỉ là không hoạt động, ngược lại tỏ ra tĩnh lặng.

Còn về hai pho tượng thị nữ bên cạnh, thì kém xa, trong cơ thể tuy cũng có loại dị lực ngọc hóa đặc biệt này, nhưng không nhiều, kém xa pho tượng ở giữa, ngũ tạng lục phủ đã sớm khô cằn, hiển nhiên chỉ có vẻ ngoài là giống nhau.

Hai thị nữ, đều đã là tử thi rồi.

Thu hồi linh thức, Thẩm Hạo mở miệng nói: "Quả nhiên có vấn đề, đây không phải là thần tượng, mà là nhân tượng, chỉ là, rất kỳ lạ, không sống không chết, không sinh không diệt!" "Còn về hai thị nữ kia, đã chết từ lâu rồi, tuy nhiên, cũng khó bảo là không khởi thi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hít vào một hơi khí lạnh. "Cái này sẽ không phải luyện công tà gì đó chứ?

Sao lại biến thành thế này?" Bàn Tử nói. "Cái này ai mà biết được ~" Hồ Bát Nhất nói. "Nếu nói luyện công pháp gì đó, thật sự có khả năng!" Thẩm Hạo nhìn pho tượng hồi tưởng. "Căn cứ theo điển tịch Mao Sơn ghi chép, thế gian có một loại phương pháp tu hành, gọi là

Thi Giải, là một phương pháp mà các tiền bối tu hành giả đã nghiên cứu ra chuyên để thành tiên, độ khó tu hành so với pháp tu hành truyền thống đơn giản hơn rất nhiều, nhưng khuyết điểm cũng rất lớn, người tu thành Thi Giải chi pháp, là yếu nhất trong số các tu sĩ cùng thế hệ." "Sau khi được hậu bối không ngừng hoàn thiện, loại Thi Giải chi pháp này đã được nâng cấp, xuất hiện một loại công pháp gọi là Thái Âm Luyện Hình Pháp, có thể không ngừng tích lũy âm hàn chi lực trong cơ thể, dần dần hóa nhục thân thành băng ngọc, không còn là huyết nhục chi khu." "Trong nhân tượng này, liền hàm chứa một cỗ dị lực lạnh lẽo, bên trong càng là ngũ tạng đầy đủ, nhất định là do tu luyện công pháp tương tự mà thành!" "Đây thật sự là nhân tượng sao?

Không phải ngọc điêu khắc!

Người này nhìn hơi quen, dường như giống hệt tượng Thái hậu Tiêu đã thấy ở phía trên!" Bàn Tử kinh hô.

Nhìn kỹ, đúng là như vậy, chỉ là một cái là tượng ngọc, một cái là người bùn thất thải. "Nhìn vậy, có lẽ pho tượng thần này chính là chân thân của Thái hậu Tiêu!

Còn cung điện thủy tinh này, chính là một cỗ quan tài thủy tinh khổng lồ." Thẩm Hạo nói.

Thẩm Hạo nhìn về phía nhân tượng băng ngọc ở giữa, nhìn vào đôi mắt.

Chỉ thấy đôi mắt kia, dường như có một loại ma lực nào đó, có thể không tự chủ mà hấp dẫn ánh mắt của người ta.

Thẩm Hạo cảm nhận được sự bất thường.

Đây là một loại bí pháp tinh thần, một khi rơi vào đó, nếu không có người cứu, e rằng tinh thần sẽ vĩnh viễn mắc kẹt trong đó, cho đến khi nhục thân tử vong.

Thế là lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Mắt của pho tượng có vấn đề, đừng nhìn vào mắt nó!" Hai người nghe Thẩm Hạo nói, có chút tò mò, mắt của pho tượng có chuyện gì.

Tuy không dám trực tiếp nhìn chằm chằm, nhưng dùng ánh mắt liếc qua một chút thì không vấn đề gì lớn.

Hai người cúi đầu, dùng khóe mắt nhìn qua, chỉ thấy đôi mắt kia, tựa như viên bảo châu đen tuyền, dường như có thể hấp thu ánh sáng vào trong vậy.

Chỉ là liếc qua như vậy, suýt chút nữa đã sa vào.

Hai người vội vàng thu hồi ánh mắt, lòng còn sợ hãi. "Mẹ nó, đôi mắt này cũng quá quỷ dị rồi chứ?

Giống như có thể hút người vào vậy!" Bàn Tử chửi. "Đúng vậy, suýt chút nữa thì sa vào rồi, may mà không nhìn thẳng, nếu không, e là tiêu đời rồi!" Hồ Bát Nhất cũng vỗ vỗ ngực nói. "Đã bảo các ngươi đừng nhìn, các ngươi vẫn nhìn, lần này thì nhớ đời rồi chứ?

Đồ vật trong cổ mộ, rất quỷ dị, hơn nữa thế giới này, cũng không đơn giản như các ngươi tưởng tượng, nếu nghiêm trọng hơn một chút, e rằng còn có pháp thuật, nguyền rủa các loại, thì đúng là ghê tởm!" Thẩm Hạo nói. "Đều tại bọn tôi, tính tò mò quá nặng, đúng là tò mò hại chết mèo mà, nếu không phải Thẩm gia, e rằng chúng tôi đều phải chôn theo bà thái hậu này rồi!" Hồ Bát Nhất nói. "Lão Hồ nói đúng, lần sau không thể tò mò như vậy nữa!" Bàn Tử cũng gật đầu tán đồng. "Hai người chú ý điểm này đi, trước tiên đi thu dọn những thứ tiện tay, ta sẽ nghiên cứu thêm pho tượng ngọc này." Thẩm Hạo nói. "Được thôi, giao cho bọn tôi đi." Bàn Tử vỗ ngực nói.

Làm những việc khác có lẽ không được, nhưng thu thập minh khí thì Bàn Tử thích nhất.

Có Hồ Bát Nhất giúp đỡ, hai người rất nhanh chóng.

Thu thập các loại vàng bạc ngọc khí rải rác ở chân tường, đều gom lại giữa đại điện, đặt cùng nhau.

Đến lúc đó, Thẩm Hạo chỉ cần một lần thu là xong.

Đồ vật không nhiều lắm.

Không biết có phải Thái hậu Tiêu này cố ý hay không.

Theo tình huống Thẩm Hạo đã nói, Thái hậu Tiêu này, vẫn là một tu hành giả.

Có thể ngọc hóa toàn thân mình, thì chắc chắn không đơn giản.

Hai người đang bận thu dọn minh khí, thì Thẩm Hạo cũng đang chuyên tâm nghiên cứu pho tượng ngọc kia.

Thái Âm Luyện Hình Pháp này, ở Mao Sơn tuy có ghi chép, nhưng lại không có công pháp hoàn chỉnh.

Chỉ có một phần nhỏ tàn thiên.

Trên đó có nhắc đến đặc điểm của loại công pháp này.

Mặc dù là Thi Giải Tiên, nhưng trong công pháp Thi Giải Tiên, đã thuộc về tồn tại cực kỳ thượng thừa.

Đã không thua kém công pháp tu hành bình thường.

Thoát khỏi khuyết điểm của công pháp tu hành bình thường là phải ký thác vào pháp bảo hay các vật ký thác khác.

Biến nhục thân của mình dùng Thái Âm Băng Hàn Chi Lực, luyện hóa thành một kiện pháp bảo đặc thù, làm vật ký thác.

Mà nhục thân vốn dĩ là của mình, thì độ ăn khớp này trực tiếp là hoàn mỹ.

Như vậy, nhục thân và Nguyên Thần đều không bị cản trở.

Chương 41

Đã siêu thoát khỏi giới hạn của Thi Giải Chi Pháp.

Và nghe nói, nó còn có một bộ công pháp phối hợp, có thể tu luyện pháp này đến cực hạn, chuyên môn luyện hóa nhục thân, khiến nhục thân có thể đồng bộ tăng cường theo tu vi.

Cuối cùng, lại chuyển hóa chất ngọc trên cơ thể thành huyết nhục.

Nhục thân lúc này, đã lột xác thành một loại Hậu Thiên Linh Thể, là Thái Âm Băng Ngọc Thể.

Cũng có tác dụng gia thành rất lớn đối với tu hành.

Chỉ là, nhìn dáng vẻ của Thái hậu Tiêu, hiển nhiên là Thái Âm Luyện Hình Pháp tu luyện có thành, toàn thân hóa thành băng ngọc.

Chỉ là dường như không có Thái Nhất Thủ Thi Pháp phối hợp, không thể lần nữa nghịch chuyển Băng Ngọc Chi Thể thành huyết nhục chi khu.

Còn hai thị nữ bên cạnh, Thái Âm Luyện Hình Pháp đều chưa luyện tốt, đã chết cứng rồi.

Tuy nhiên, đây là Thi Giải Chi Pháp, dù nhục thân có chết, cũng không có quan hệ quá lớn, vẫn có thể ký thác Nguyên Thần.

Chỉ là hiệu quả này, thì đã giảm đi rất nhiều.

Nhìn như vậy, e rằng Nguyên Thần của họ, đều đã ký thác trong thân thể ngọc hóa.

Rất có thể là đang trong trạng thái ngủ say.

Chỉ là, bên trong lăng mộ này, dường như đã bị tà khí xâm thực, ngay cả Hàn Đức Nhượng và Tiêu Thiên Diễn cũng bị tà khí nhập thể.

Không biết Thái hậu Tiêu và hai thị nữ hiện tại thế nào rồi.

Tuy nhiên, tà khí ở đây, dường như nồng độ không cao lắm, không biết có phải là do nơi này là Trường Bạch Sơn hay không.

Bảo Tương Hoa dưới lòng đất, đâu phải là bình hoa.

Là hoa vãng sinh trong Phật môn ghi chép, đứng đầu hai mươi bốn Phật hoa, uy năng của nó tất nhiên là cường đại.

Tương truyền Bảo Tương Hoa có thể phóng vạn trượng quang minh, chiếu khắp mười phương thế giới, giúp người thoát sinh tử.

Mà Phật pháp, đối với các loại tà túy mà nói, đều có tác dụng khắc chế rất mạnh.

Vậy thì trên địa bàn của Bảo Tương Hoa, tà dị chi khí không mạnh, cũng là có thể chấp nhận được.

Chỉ là, đôi mắt của Thái hậu Tiêu này, thực sự không bình thường.

Không biết là từ đâu mà có pháp tu luyện đồng thuật này.

Xem ra, đã luyện ra không ít môn đạo.

Thẩm Hạo đã tu ra linh thức, linh hồn cũng đã được cường hóa, lực tinh thần không yếu.

Thế là, hắn lấy ra một tấm Ngưng Thần phù, dán lên người, bảo vệ tinh thần của mình.

Sau đó, nhìn vào đôi mắt của Thái hậu Tiêu.

Chỉ thấy có một loại ánh sáng lấp lánh như ngọc, từ từ hút tinh thần Thẩm Hạo vào trong.

Thẩm Hạo cảm thụ một chút, cỗ hấp lực này không mạnh lắm, mình dùng sức giãy giụa một chút, là có thể thoát ra.

Sau đó, Thẩm Hạo cảm giác mình như tiến vào một đại điện, đại

điện này, giống hệt cung điện thủy tinh bên ngoài, chỉ là ở hướng tây bắc, có thêm một cánh cửa nhỏ màu huyết hồng.

Ngoài ra, không có gì cả.

Thế là Thẩm Hạo dùng sức giãy giụa, thoát khỏi sự khống chế của đôi mắt Thái hậu Tiêu, tinh thần trở về trong cơ thể.

Hắn quay đầu nhìn về hướng tây bắc, linh thức thăm dò qua, xuyên thấu qua tường thủy tinh.

Quả nhiên phát hiện, ở hướng tây bắc, vị trí tương ứng, thật sự có một cánh cửa nhỏ ẩn giấu.

Sau cánh cửa là một đoạn hành lang dài, dẫn vào sâu bên trong. "Đợi lát nữa hãy xem, vẫn nên giải quyết vấn đề pho tượng ngọc trước!" Thẩm Hạo đột nhiên nhận thấy bên trong pho tượng ngọc, một cỗ khí tức bắt đầu phục tô.

Thế là Thẩm Hạo trước tiên đến chỗ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, thu dọn đồ vật mà họ đã thu thập, đều cất vào giới chỉ, tránh để lát nữa khi đánh nhau bị làm hỏng. "Thẩm gia, thế nào rồi, có nghiên cứu ra gì không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu, "Phát hiện ra một số thứ, tuy nhiên, Thái hậu Tiêu kia sắp phục tô rồi, lát nữa khi bà ta tỉnh lại, hai người chú ý an toàn, tìm một chỗ trốn kỹ đi!" "A?

Thái hậu Tiêu này muốn trá thi?" Bàn Tử kinh hô. "Cũng không hẳn là trá thi, bà ta vốn dĩ chưa chết ~" Thẩm Hạo nói. "Trời đất ơi, lão yêu quái ngàn năm à!

Lão Hồ, bọn mình mau trốn đi." Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất nói.

Thế là hai người nhanh chóng chạy đến vị trí cửa đại điện, từ xa nhìn vào trong điện.

Thẩm Hạo lần nữa đến bên cạnh pho tượng ngọc.

Chỉ thấy, trong mắt thị nữ ôm hoa bên trái, chảy ra một đạo huyết lệ.

Dường như tỏa ra một loại khí tức đặc biệt nào đó.

Thẩm Hạo nhíu mày, lập tức tản ra linh thức, thăm dò khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy trong khe hở thủy tinh bên ngoài cung điện, một lượng lớn trùng tử màu đen không ngừng tụ tập về phía đại điện.

Cuối cùng, từ trong thủy tinh chui ra, tốc độ rất nhanh.

Những con trùng tử đếm không xuể này, lại ngưng tụ thành một hình bóng người màu đen cao lớn.

Khom lưng, giống như một con vượn lớn.

Cách Hồ Bát Nhất và Bàn Tử rất gần. "Mẹ kiếp, Lão Hồ mau chạy!" Hình bóng đen đó vừa hiện thân, Bàn Tử liền lập tức phản ứng, kéo Hồ Bát Nhất chạy vào trong đại điện.

Hai người vừa động, hình bóng đen đó lập tức đuổi theo hai người. "Thẩm gia, cứu mạng, có quỷ!" Bàn Tử hét về phía Thẩm Hạo. "Hỏa!" Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức thôi động pháp lực, phóng ra Ám Nhật Chân Hỏa.

Ngọn lửa đen kịt cuộn trào, bao bọc lấy hình người được tạo thành từ vô số trùng tử màu đen kia.

Vừa chạm đã cháy.

Phát ra một trận tiếng lách tách.

Dưới nhiệt độ cao của Ám Nhật Chân Hỏa, trùng tử rất nhanh bị tiêu diệt sạch.

Còn trong phạm vi linh thức, đã không còn dấu vết của loại trùng tử này nữa.

Xem ra, tất cả trùng tử vừa rồi, đều đã bị thiêu chết. "Hai người tự mình cẩn thận!" Thẩm Hạo dặn dò.

Sau đó, hắn thu hồi linh thức, nhìn về phía pho tượng ngọc của Thái hậu Tiêu.

Chỉ thấy, bên trong pho tượng ngọc, tỏa ra một cỗ ba động, hiển nhiên là Thái hậu Tiêu đã phục tô.

Đôi mắt đen kịt của nàng, đột nhiên tỏa ra một đạo tinh quang.

Tư thế bất động ngàn năm, bắt đầu hoạt động, có chút cứng nhắc.

Một đoạn ngôn ngữ léo nhéo phát ra từ miệng nàng. "Ngài tốt nhất là nói tiếng Hán đi, tôi nghe không hiểu!" Thẩm Hạo nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Chương 42

Thái hậu Tiêu khựng lại một chút, sau đó nói: "Ngươi là ai, vì sao quấy nhiễu giấc ngủ của ta?" "Bần đạo là Hạo Dương của Mao Sơn Thượng Thanh phái, ngươi là Tiêu Thái Hậu?" Thẩm Hạo tự xưng thân phận, sau đó hỏi. "Thì ra là đệ tử Mao Sơn." Tiêu Thái Hậu khẽ lẩm bẩm.

Nàng nhẹ nhàng cử động thân thể vài cái.

Thân thể ngọc hóa đã mang lại cho nàng nhiều bất tiện, thân thể cứng đờ chính là một trong số đó.

Vì công pháp tu luyện không toàn vẹn, nàng không cách nào nghịch chuyển sự cứng đờ này.

Mà chính nàng cũng không biết công pháp của mình không toàn vẹn, nếu không đã chẳng rơi vào cảnh giới này.

Tiêu Thái Hậu chìm vào hồi ức.

Ngủ say quá lâu, có không ít ký ức đã bắt đầu mơ hồ.

Hồi ức một chút, Tiêu Thái Hậu nhớ ra, Mao Sơn là một đại tông môn phương Nam.

Nghe nói bối cảnh rất sâu, hơn nữa năm đó khi nàng tại vị, Mao Sơn chính là lúc phát triển mạnh mẽ, danh tiếng rất lớn. "Thì ra là đạo hữu Mao Sơn!" Trong lòng Tiêu Thái Hậu đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ.

Đó là muốn vị đệ tử Mao Sơn này giúp mình trấn áp tà dị trong cơ thể.

Nhưng đáng tiếc, linh hồn ý thức của nàng đã gần như dầu cạn đèn tắt, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Thế là nàng chậm rãi bước xuống thần đài, mở miệng nói: "Vị Hạo Dương đạo hữu này, ngô có một lời thỉnh cầu bất tiện, muốn nhờ đạo hữu giúp một tay." Thẩm Hạo hơi nhíu mày, giúp một tay?

Giúp cái gì?

Tình huống này làm sao có chuyện tốt lành gì được?

Thẩm Hạo ngấm ngầm đề phòng, bùa chú trên người tùy thời kích hoạt.

Đồng thời y lén lút rút Ngũ Lôi Lệnh từ nhẫn trữ vật ra, giấu trong lòng bàn tay.

Sau đó thăm dò hỏi: "Không biết Thái Hậu muốn ta giúp đỡ điều gì?

Hạ tại tu vi còn thấp, có thể không giúp được gì!" Nghe Thẩm Hạo nói, Tiêu Thái Hậu cười nói: "Tiểu hữu không cần cảnh giác như vậy, ngô thỉnh ngươi giúp đỡ, tự nhiên sẽ có báo đáp." Thân thể ngọc hóa của Tiêu Thái Hậu, cười rất cứng đờ. "Không cần lo lắng ngô sẽ ra tay với ngươi, kỳ thực, ngô trừ việc tu luyện công pháp có thể vĩnh bảo thanh xuân này ra, thì chỉ có một bộ đồng thuật, cũng chỉ có thể dùng với người thường, ngay cả người có tâm trí kiên định cũng không thể khống chế!" Tiêu Thái Hậu thở dài nói. "Ngô kể cho ngươi nghe câu chuyện của ngô trước đã, điều này liên quan đến chuyện ngô muốn nhờ ngươi giúp đỡ." Thẩm Hạo nghe vậy, không từ chối, y cũng rất muốn tìm hiểu câu chuyện của vị Tiêu Thái Hậu này.

Dù sao sử liệu ghi chép với hiện thực vẫn có sự khác biệt rất lớn, nhiều chuyện bí ẩn không thể nào được ghi vào sử sách.

Xa xa, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, bị pho tượng ngọc đột nhiên cử động này dọa đến mức không dám nhúc nhích, chỉ dám nhìn từ xa. "Ối giời mẹ kiếp, thế mà nó sống thật!" Bàn Tử run lẩy bẩy mắng.

Trước đó Thẩm Hạo đã dặn dò bọn họ, có thể sẽ xảy ra đánh nhau, bọn họ tự nhiên không dám đến gần.

Tuy hiện tại chưa động thủ, nhưng khó mà biết được khi nào sẽ động thủ.

Trước thần đài.

Thẩm Hạo nghiêng tai lắng nghe câu chuyện của Tiêu Thái Hậu. "Năm đó, khi ngô còn trẻ, vừa mới được chọn làm phi tử, gả cho Cảnh Tông hoàng đế." "Một lần đi du ngoạn, ngẫu nhiên gặp một nữ tử đến từ Tây Vực." "Nàng ta tự xưng đã sống hàng trăm tuổi, nhưng lại vẫn mang gương mặt thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, không chút già nua." "Nàng ta dâng cho ngô một quyển công pháp tu hành, nói rằng sau khi luyện thành, có thể thanh xuân vĩnh trú!" Nói đến đây, nàng dừng lại.

Sau đó cảm thán: "Thanh xuân vĩnh trú a, đối với một người phụ nữ mà nói thì hấp dẫn biết bao!" "Ngô liền đưa nàng ta về cung, nàng ta dạy ngô tu hành." "Thế là, ngô liền tu luyện Thái Âm Luyện Hình Pháp do nàng ta truyền lại, mấy năm sau, quả nhiên thanh xuân thường trú, da thịt như ngọc." "Sau này, Cảnh Tông hoàng đế băng hà, con ngô kế vị, nhưng con ngô còn nhỏ tuổi, không thể nắm giữ triều đình, ngô đành đích thân ra tay, tổng lãm triều chính." "Nhưng trở lực trong triều vẫn rất lớn!

Lúc này, nàng ta lại truyền thụ thêm một thiên Nhiếp Hồn Ma Nhãn pháp thuật." "Khiến ngô có thể dùng pháp thuật này để khống chế tâm thần con người." "Cũng nhờ đó, ngô mới có thể nắm giữ triều đình, khiến Đại Liêu ngày càng hưng thịnh!" "Nhưng cùng với việc tu luyện Nhiếp Hồn Ma Nhãn, vấn đề cũng theo đó xuất hiện!" "Một loại tà dị chi khí xâm nhập vào cơ thể ngô, theo sự tu luyện sâu hơn, loại tà dị chi khí đó xâm thực càng lúc càng lợi hại!" "Thế là ngô đành ra lệnh

cho người xây dựng lăng mộ này, may mà con ngô đã trưởng thành, có thể tự mình xử lý quốc gia đại sự." "Ngô liền giả chết, tiến vào sâu trong lăng mộ, ở đây đối kháng với sự xâm thực của tà khí." "Mà người phụ nữ đã truyền thụ công pháp cho ngô, lại đột nhiên biến mất, không biết đã chạy đi đâu!" "Nhưng sự xâm thực của tà dị chi khí đó lại không thể nghịch chuyển, thường xuyên xâm thực ý thức của ngô." "Ngô đã vô lực đối kháng, đành tự phong bế tại sâu trong lăng mộ này, không ngờ, lại vẫn bị người tìm thấy, xem ra đây là thiên ý a!" Tiêu Thái Hậu nói với vẻ hồi ức.

Chỉ là, ngũ quan đã ngọc hóa của nàng, rất khó khiến người ta nhìn rõ thần thái.

Hồ Bát Nhất và hai người Bàn Tử ở xa chỉ có thể thấy Tiêu Thái Hậu miệng cứ há ra ngậm vào, không biết đang nói gì, biểu cảm càng thêm mơ hồ. "Thì ra còn có ẩn tình như vậy sao?

Không biết Thái Hậu có biết thân phận của người phụ nữ đó là gì không?" Thẩm Hạo hỏi. "Nàng ta từng nói, nàng ta đến từ Côn Luân Ma Quốc, là dân di cư của Ma Quốc, mỗi lần nhắc đến Ma Quốc, nàng ta đều rất u uất." "Nhiếp Hồn Ma Nhãn này, theo nàng ta nói, là pháp thuật được sáng tạo dựa trên Quỷ Mẫu Vô Giới Yêu Đồng của Ma Quốc." "Thế nhưng, cùng với việc sử dụng Ma Nhãn, tà dị xâm thực càng lúc càng lợi hại, sau này, mỗi lần động dụng Ma Nhãn, đều sẽ dẫn động tà khí bạo động." "Ngô đành tự phong bế tại đây!" Tiêu Thái Hậu thở dài nói. "Thời gian trôi qua quá lâu, linh hồn ý thức của ngô trong cuộc đối kháng với tà khí đã sắp bị ma diệt rồi!" "Lời thỉnh cầu của ngô chính là, xin ngươi sau khi ý thức của ngô ma diệt, hãy tiêu diệt tà dị chiếm giữ thân thể ngô!" "Nếu không, ngô không cam tâm!" "Nghĩ ngô Tiêu Xước, một đời Thừa Thiên Thánh Hoàng Hậu, lại phải chịu kết cục như thế này, thực sự là không cam tâm!" "Còn về người phụ nữ kia, nếu có cơ hội, cũng xin ngươi giúp ngô tìm nàng

ta, xem rốt cuộc nàng ta có mục đích gì!" "Không biết lời thỉnh cầu này của ngô, ngươi có thể đáp ứng không?" Tiêu Thái Hậu hỏi.

Thẩm Hạo trầm tư, "Được, ta đáp ứng!" Mặc kệ Tiêu Thái Hậu có mục đích gì, dù sao loại tà dị chi khí này, y cũng nhất định phải tiêu diệt và tịnh hóa.

Đáp ứng nàng cũng không sao. "Vậy thì tốt, ngô thân không có vật gì đáng giá, chỉ có công pháp có được từ nàng ta có thể tặng cho ngươi, hy vọng ngươi đừng chê." Tiêu Thái Hậu vừa nói, vừa lấy ra một mảnh gấm trắng từ trong áo, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhận lấy xem, bên trên là một thiên Thái Âm Luyện Hình Pháp, cùng với một thiên Nhiếp Hồn Ma Nhãn pháp thuật. "Ta đã không chống đỡ được nữa, sắp dầu cạn đèn tắt, đành trông cậy vào ngươi, hỡi người trẻ tuổi!" Giọng Tiêu Thái Hậu càng lúc càng yếu, cho đến cuối cùng, dần dần biến mất.

Kèm theo đó, là tà dị chi khí âm trầm đen kịt trên gương mặt Tiêu Thái Hậu, càng lúc càng dày đặc.

Dần dần chiếm giữ thân thể Tiêu Thái Hậu.

Trên thân thể băng ngọc trắng nõn của Tiêu Thái Hậu, mọc ra vô số hoa văn tà dị đen kịt, đặc biệt là giữa trán, vô số tà dị chi khí hội tụ, ngưng tụ thành một đóa ấn ký hoa sen đen.

Trên gương mặt ngọc mịn màng cũng lan ra vài đường hoa văn kỳ dị.

Khí chất của cả người, từ vẻ ung dung hoa quý ban đầu, trở nên yêu dã vũ mị.

Giống như sự biến đổi từ nữ thần thành ma nữ.

Không chỉ vậy, thân thể cứng đờ của nàng đột nhiên trở nên mềm mại, mỗi cử chỉ, hành động đều vô cùng phối hợp và uyển chuyển.

Đột nhiên, trong đôi đồng tử đen kịt của nàng, phóng ra tinh quang, nhìn về phía Thẩm Hạo.

Ngay lập tức, tà khí toàn thân tuôn trào, bùng phát từ những hoa văn trên bề mặt cơ thể.

Bộ hoa phục trên người nàng lập tức bị xé rách, hóa thành từng mảnh vải vụn, rơi lả tả khắp nơi.

Phô bày toàn bộ dáng người thon thả đầy đặn của Tiêu Thái Hậu, khiến Thẩm Hạo trợn tròn đôi mắt, suýt nữa ngây người.

Lúc này Tiêu Thái Hậu đã linh hồn tiêu vong, hoàn toàn bị tà dị khống chế thân thể.

Toàn thân trần trụi, từ trên xuống dưới, bị một tầng hoa văn tà dị đen kịt bao phủ.

Dường như là đang mặc một bộ đồ liền thân xuyên thấu, những hoa văn kỳ dị trên đó tràn đầy sức mê hoặc.

Khiến cho Thẩm Hạo, một trai tân hai mươi mấy năm, lập tức tâm trí xao động.

Kiếp trước y cũng chưa từng hẹn hò với bạn gái bao giờ, càng không nói đến mùi vị của phụ nữ là gì.

Y chỉ xem qua trong các bộ phim cấp ba của nước Dạo.

Trong thực tế, y chưa từng trải nghiệm, hoàn toàn là một tiểu trai tân.

Tuy nhiên, sau khi trải qua ảnh hưởng của văn hóa mạng, y đối với mỹ nữ vẫn có không ít sức kháng cự.

Rất nhanh liền tỉnh lại khỏi sự mê hoặc của Tiêu Thái Hậu.

Nhìn lại Tiêu Thái Hậu, nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nhìn đi nhìn lại thân thể, đôi tay, đôi

chân, dường như rất tò mò.

Thẩm Hạo nhíu mày, phát hiện sự việc có chút không đơn giản.

Tà dị chiếm giữ thân thể Tiêu Thái Hậu này, dường như đã sản sinh ra trí tuệ, nay chiếm giữ thân thể, dường như đã biến thành một con người vậy.

Trên mặt nàng tràn đầy kinh hỉ, kinh ngạc, đầy nụ cười.

Nếu không biết đây là một tà vật, Thẩm Hạo e rằng sẽ thực sự bị nàng mê hoặc.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trốn ở xa lén lút quan sát, đã trợn mắt há mồm.

Chương 43

"Ối trời, cái quái gì thế này?

Không ngờ bọn tôi đi trộm mộ mà còn có phúc lợi kiểu này sao?" Bàn Tử nhìn Tiêu Thái Hậu ngọc thể trần trụi, nước dãi chảy ra.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng vậy.

Bọn họ nào đã từng thấy trận chiến thế này.

Nhưng Hồ Bát Nhất tự chủ rất mạnh, rất nhanh liền tỉnh lại khỏi sự mê hoặc của Tiêu Thái Hậu, ngay lập tức dùng sức huých Bàn Tử vài cái, "Bàn Tử, mau tỉnh lại, đừng nhìn nữa!" Liên tục bị Hồ Bát Nhất huých mấy cái, Bàn Tử cuối cùng cũng thoát khỏi sự mê hoặc của Tiêu Thái Hậu. "Ôi trời đất ơi, tiết mục như thế này, thực sự là bọn mình có thể xem sao?" Bàn Tử thì thầm lẩm bẩm. "May mắn là có Thẩm gia ở phía trước chống đỡ, nếu không thì hai đứa mình, e rằng đã bị con xác sống lớn này tóm được, kiệt tinh mà chết, bị hút thành thây khô mất thôi!" Hồ Bát Nhất nói. "Phải đó, quá nguy hiểm, không biết Thẩm gia có chống đỡ được không?

Nếu không chống đỡ được, bọn mình e rằng cũng không chạy thoát được!" Bàn Tử lo lắng nói. "Chỉ có thể xem thủ đoạn của Thẩm gia, Thẩm gia là đạo sĩ Mao Sơn chính tông, chắc hẳn có thể chống đỡ được." Hồ Bát Nhất không chắc chắn nói.

Còn Thẩm Hạo đứng trước mặt Tiêu Thái Hậu chỉ cách vài mét, lúc này đang cảnh giác nhìn về phía tà dị chiếm giữ thân thể Tiêu Thái Hậu.

Dưới Thiên Nhãn, chỉ thấy tà khí tràn ngập, giống như một nguồn ô nhiễm, không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể.

Nhận thức được tà dị này không đơn giản, Thẩm Hạo lập tức thúc đẩy pháp lực, chú nhập vào Ngũ Lôi Lệnh trong lòng bàn tay.

Ngay lập tức, hoa văn Ngũ Lôi trên Ngũ Lôi Lệnh phát ra kim quang.

Trong cơ thể Thẩm Hạo đồng thời phối hợp vận chuyển ngũ tạng ngũ khí, phát sinh dương lôi nóng rực, không ngừng chú nhập vào Ngũ Lôi Lệnh.

Ngũ Lôi Lệnh áp sát lòng bàn tay, Thẩm Hạo dùng Lôi Chi Pháp trong lòng bàn tay, đánh ra một đạo lôi quang trắng xóa nhanh như chớp.

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh thẳng vào giữa trán Tiêu Thái Hậu.

Tiêu Thái Hậu đang làm quen với thân thể, cảm giác được uy hiếp, lập tức bùng phát tà khí toàn thân.

Giống như một đám sương mù đen lan tỏa, bao bọc toàn thân nàng.

Mái tóc vốn được búi gọn cũng bị luồng tà khí này thổi tung, xõa ra.

Một mái tóc đen như thác đổ, bay tán loạn trên vai.

Tà khí bùng phát, muốn cản trở tia sét bắn tới.

Nhưng đạo lôi đình này là do Thẩm Hạo kích phát bằng Ngũ Lôi Lệnh, uy lực cực kỳ cường đại.

Trong nháy mắt liền đánh tan tà khí cản trở, như băng tuyết dưới mặt trời chói chang, tan chảy nhanh chóng.

Tiêu Thái Hậu chỉ kịp giơ hai tay che trán.

Lôi đình xuyên thấu lớp tà khí bảo vệ, đánh vào đôi tay ngọc của Tiêu Thái Hậu.

Mu bàn tay lập tức cháy đen một mảng, một lượng lớn tà khí bị lôi đình tịnh hóa.

Tiêu Thái Hậu phát ra một tiếng kêu thảm thiết bi thương.

Tà khí chấn động, nàng hạ hai tay xuống, đồng tử đen kịt nhìn về phía Thẩm Hạo, mặt không biểu cảm.

Ngay sau đó, lại biến thành một vẻ vũ mị dâm tà, cố gắng dụ hoặc Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nheo mắt lại, nhận ra tà vật này có chút đạo hạnh.

Dù sao nó đã trầm tích trong cơ thể Tiêu Thái Hậu hơn một ngàn năm.

E rằng hơn ngàn năm qua, tà khí bên ngoài đều không ngừng hội tụ vào cơ thể nó.

Chẳng trách có thể sản sinh ra linh trí.

Thẩm Hạo mặt không biểu cảm, nội tâm tiến vào trạng thái bình tĩnh.

Tiêu Thái Hậu hiện tại cực kỳ tà dị, chỉ cần một chút bất cẩn sẽ bị nàng mê hoặc.

Nếu bị khống chế, thì sẽ có chuyện lớn.

Rút Thất Tinh Pháp Kiếm ra, Thẩm Hạo tay trái cầm lệnh bài, tay phải cầm kiếm.

Trên lệnh bài Ngũ Lôi cuồn cuộn, trên thân kiếm kim quang lấp lánh.

Tiêu Thái Hậu thấy vậy, hoa văn tà dị phức tạp toàn thân phóng ra ánh sáng yếu ớt, thân thể băng ngọc mềm mại bị tà khí xâm nhiễm, hoa văn thấm sâu vào bên trong cơ thể.

Thái Âm Hàn Băng chi lực tích lũy trong cơ thể nàng, dần dần bị tà dị chi khí xâm thực khống chế.

Một luồng hàn khí âm lãnh khuếch tán ra.

Trên mặt đất gần đó, đều mọc ra một lớp băng sương.

Thẩm Hạo thấy vậy, liền phóng ra Ám Nhật Chân Hỏa, lấy hỏa khắc băng.

Thái Âm Băng Hàn chi lực tuy mạnh, nhưng Ám Nhật Chân Hỏa của Thẩm Hạo cũng không yếu.

Ngọn lửa đen bốc hơi băng sương, sau đó cuốn về phía Tiêu Thái Hậu.

Tiêu Thái Hậu toàn thân bị khí đen bao phủ, bao bọc lấy thân thể ngọc ngà đầy đặn của nàng, ẩn hiện mờ ảo, càng thêm tràn đầy sức mê hoặc.

Khiến Bàn Tử ở xa nhìn thấy mắt thẳng tắp, trong lòng liên tục kêu sướng.

Thẩm Hạo nhất tâm tam dụng, lôi hỏa giao nhau, kiếm quang tung hoành.

Tà dị này tuy mạnh, nhưng mới vừa chiếm giữ thân người, đối với đấu pháp cũng không hề quen thuộc.

Hơn nữa, bản thân Tiêu Thái Hậu cũng không giỏi đấu pháp, hầu như không có kinh nghiệm chiến đấu.

Do đó, vừa chạm mặt, đã bị Thẩm Hạo áp chế.

Tà khí giữa trán Tiêu Thái Hậu điên cuồng lóe lên, một đóa sen đen gần như muốn xuyên thể mà ra.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể chống lại ba trọng công thế của Thẩm Hạo.

Tà khí tuôn ra từ bề mặt cơ thể, bị Ám Nhật Chân Hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Hoa sen đen giữa trán bị lôi đình đánh trúng.

Đôi tay của nàng muốn vòng về che trán, nhưng bị kiếm khí cản trở.

Cuối cùng, tà dị mới vừa chiếm giữ thân người này, cứ thế bị ma diệt.

Dưới ba trọng công thế, lôi hỏa giáp kích, tà dị chi khí chiếm giữ nhục thân Tiêu Thái Hậu, trú ngụ ở giữa trán, đã bị ma diệt triệt để.

Mà nhục thân Tiêu Thái Hậu, lại được bảo toàn mà không hề tổn thất.

Thân thể này, thực sự là ngọc thể vô hà, trên bề mặt bao quanh bởi những hoa văn màu đen, giống như một bộ đồ liền thân màu đen.

Mọi thứ trên thân thể Tiêu Thái Hậu, dưới sự cảm tri cường đại của Thẩm Hạo, đều lộ rõ mồn một. "Hô ~" Thẩm Hạo thở ra một luồng trọc khí, lắc đầu.

Đặt lại thân thể Tiêu Thái Hậu vào trung tâm thần đài.

Lúc này Tiêu Thái Hậu, đã chỉ còn lại một bộ nhục thân như băng ngọc, mà không có linh hồn, chỉ là một cái xác không hồn.

Để nàng cứ thế trần truồng thì có chút không tôn trọng, thế là Thẩm Hạo lấy một ít tinh thể đá xung quanh, làm tan chảy chúng, tạo thành một bộ y phục, che phủ trên bề mặt cơ thể Tiêu Thái Hậu.

Đồng thời làm tinh thể có màu đục không xuyên thấu, che kín thân thể nàng.

Cũng coi như là giữ lại chút thể diện cho vị Tiêu Thái Hậu này.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại cẩn thận kiểm tra các pho tượng thị nữ hai

bên, xem liệu có còn tà dị chi khí nào sót lại ẩn nấp không.

Chương 44

Đồng thời dùng Ám Nhật Chân Hỏa, thiêu đốt tịnh hóa chúng từ trong ra ngoài một lượt.

Mới yên tâm.

Trong cung điện mộ động này, thứ lợi hại nhất, hẳn là đạo tà khí chiếm giữ thân thể Tiêu Thái Hậu.

Đây cũng hẳn là BOSS lớn nhất trong toàn bộ lăng tẩm Tiêu Thái Hậu.

Đánh bại nó xong, phía sau hẳn đã không còn thứ gì khác cần phải đánh nữa.

Tuy nhiên, từ ảo ảnh trong đồng tử của Tiêu Thái Hậu nhìn thấy, thông đạo phía tây bắc, vẫn là một điều bí ẩn.

Không biết thông đến đâu, nơi đó lại là nơi nào?

Lúc này, thấy Thẩm Hạo đã kết thúc đại chiến, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng tiến lại gần. "Vẫn là Thẩm gia cao tay hơn một bậc, cương thi lớn cỡ nào cũng không phải đối thủ của Thẩm gia, hahaha ~" Bàn Tử cười nói. "Phải đó, Thẩm gia, nhưng mà, Tiêu Thái Hậu này là tình huống gì, nhìn có vẻ không đúng lắm?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo nói: "Lão Hồ ngươi nhìn không sai, vị Tiêu Thái Hậu này hẳn cũng bị người ta hãm hại, tu hành một loại pháp thuật, kết quả dẫn đến việc bản thân bị tà dị xâm thực, cuối cùng mới tự phong bế trong hang động pha lê này." "Và sự xuất hiện của chúng ta, vừa hay đã phá vỡ phong ấn vốn đã gần như vỡ nát, kích hoạt ý thức của Tiêu Thái Hậu." "Vừa nãy nàng ta chính là đang cầu xin ta sau khi ý

thức của nàng ta tiêu tán, hãy tiêu diệt tà dị chiếm giữ thân thể nàng ta." "Tiện thể xem có tìm được manh mối của kẻ đã hãm hại nàng ta không." Bàn Tử nghe xong hỏi: "Vậy bọn mình bây giờ có thể về nhà được rồi không?

Trừ cặp mẹ con hung thi kia, ở đây chắc không còn nguy hiểm gì nữa đâu nhỉ?" "Không vội, ở đây còn có một cánh cửa bí mật, chúng ta vào xem thông đến đâu, có lẽ còn có ẩn tình." Thẩm Hạo nói. "Còn về cặp mẹ con hung thi kia, trước khi về, ta sẽ siêu độ cho họ, mãi lưu lạc dương gian đối với họ cũng không phải là chuyện tốt!" Hồ Bát Nhất gật đầu, hỏi: "Ồ, Thẩm gia, lối đi bí mật ngài nói ở đâu vậy?" "Ngay ở đó, chúng ta đi xem." Thẩm Hạo chỉ tay về phía góc tây bắc đại điện.

Hai người quay đầu nhìn lại, ánh đèn chiếu sáng rực góc tây bắc đại điện, nhưng lại không nhìn ra bất kỳ dấu vết nào.

Ba người đi tới.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đối với bức tường cẩn thận sờ soạng, tìm kiếm, cũng không phát hiện một vết nứt cửa nào. "Thẩm gia, cánh cửa này sẽ không phải bị bịt kín rồi chứ, ngay cả một khe hở cũng không thấy." Bàn Tử nói. "Cái này lẽ nào có cơ quan gì, nếu không e rằng chỉ có thể dùng bạo lực mở ra thôi?" Hồ Bát Nhất cũng nói. "Để ta." Thẩm Hạo nói.

Y đi thẳng đến trước cửa, vận pháp lực vào lòng bàn tay, khẽ vỗ vào bức tường.

Ngay lập tức, bức tường pha lê trước mặt, bị đánh thủng một lỗ lớn.

Thẩm Hạo đây là đã thu lực, hoàn toàn khống chế chưởng lực trong phạm vi cửa, không để lan ra một chút nào, ảnh hưởng đến những nơi khác.

Sau đó y liên tục vỗ thêm vài chưởng, toàn bộ khung cửa động lộ ra.

Lối đi vốn bị chặn, đã hoàn toàn được mở ra.

Lộ ra một đường hầm pha lê dài.

Đường hầm pha lê này, nghiêng xuống phía dưới, dẫn sâu vào lòng đất. "Thật sự là một đường hầm, sao lại bị bịt kín thế này?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Có lẽ, bên trong là một nơi quan trọng nào đó?" Hồ Bát Nhất nói. "Đi, xem thử." Thẩm Hạo dẫn đầu tiến vào đường hầm, đi về phía trước.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, cũng lập tức đi theo.

Lần đi này, thế mà đã đi được vài nghìn mét, đường hầm khúc khuỷu, rẽ trái rẽ phải.

Lúc này, đường hầm đột nhiên trở nên rộng rãi hơn nhiều.

Và phía trước không xa, thế mà lại xuất hiện một nơi có ánh sáng.

Mọi người đi tới xem, chỉ thấy vách đá pha lê trên đỉnh hang, thế mà lại nối liền với hồ nước phía trên.

Giống như một khung cửa sổ trời khổng lồ, truyền ánh nắng chiếu xuống đáy hồ vào trong đường hầm pha lê.

Ba người ngước lên nhìn, tảng đá pha lê này là một tảng đá pha lê hình vuông khổng lồ, phản chiếu cảnh tượng dưới đáy hồ vào trong đường hầm.

Có lẽ tảng đá pha lê này nhô ra khá nhiều, lấn sâu vào mặt nước, nên mới có ánh sáng xuyên xuống, còn những nơi khác, đều đã bị bùn cát dưới đáy hồ che lấp.

Phía trên là một vùng nước hồ xanh thẳm, thỉnh thoảng còn có vài con cá bơi qua mép.

Rõ ràng, vị trí hiện tại của ba người, đã đến dưới hồ nước bên cạnh Ngưu Tâm Sơn. "Chao ôi, bọn mình đã đi xa đến thế rồi sao?

Xem ra lăng mộ của Tiêu Thái Hậu này thực sự rất lớn!" Bàn Tử kinh thán nói. "Bàn Tử, không phải lăng mộ của Tiêu Thái Hậu lớn, mà là hang động ngầm nơi nàng ta chọn xây dựng lăng mộ lớn, thế mà lại thông đến dưới hồ nước cách đó vài dặm, không biết phía trước rốt cuộc có gì." Hồ Bát Nhất nói.

Dưới "cửa sổ trời" xem một lúc, ba người tiếp tục đi về phía trước vài cây số.

Cuối cùng cũng đến đích.

Thế mà lại là một hang động ngầm rộng lớn khác!

Hang động này rất lớn, vách hang lại thẳng đứng, như thể bị dao cắt búa đẽo vậy.

Mà đỉnh của hang động, lại là một hình mái vòm bán nguyệt.

Cấu trúc này, có thể chống chịu áp lực trên đỉnh hang rất hiệu quả.

Tuy nhiên, vị trí này, đã đến rìa của hồ nước.

Ba người đứng trong hang động khổng lồ, giống như những con kiến bé nhỏ.

Nhìn xuống dưới lòng đất, đáy hang động này, thế mà lại là một cái phễu khổng lồ.

Và dưới đáy phễu, lại có hai cái miệng hang đen kịt như hố đen, dường như thông thẳng vào lòng đất vậy.

Hai miệng hang, giống như một đôi mắt, nhìn chằm chằm vào đỉnh hang.

Một luồng hàn khí âm lãnh cổ xưa, không ngừng bốc lên từ dưới lòng đất.

Thẩm Hạo phóng linh thức ra, thâm nhập vào đáy hang.

Thăm dò xuống hơn một trăm mét, phát hiện, sâu dưới đáy là một mạch nước ngầm khổng lồ.

Không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn, lượng nước cũng rất lớn.

Và mạch nước ngầm này, lại kéo dài sâu vào Trường Bạch Sơn.

Linh thức của Thẩm Hạo có hạn, không thể thăm dò quá xa.

Nhưng có thể khẳng định là, sâu dưới lòng đất này, là một long mạch!

Long mạch này rất lớn, có lẽ là một nhánh của long mạch Trường Bạch Sơn, hoặc có lẽ chính là nơi tọa lạc của long mạch Trường Bạch Sơn.

Sách Tang Thư nói, âm dương phong thủy, chú trọng long huyệt sa thủy, đặc biệt là lăng tẩm của các đế vương qua các triều đại, lại càng là đỉnh cao trong số đó.

Cái gọi là long huyệt sa thủy, chính là long chân, huyệt địa, sa hoàn, thủy bão trong thuật phong thủy.

Chỉ cần có thể nắm giữ bốn điều này, là có thể nắm giữ sự lưu động của sinh khí vô hình và nơi ngưng kết trong phong thủy.

Mà long chân, chính là chỉ dãy núi nơi sinh khí lưu động.

Tang Thư lấy thế núi làm rồng, gọi sự nhấp nhô xa xăm, uyển chuyển khúc khuỷu của thế núi là long mạch.

Mà long mạch lấy nước làm quý, không có nước thì không phải chân long.

Với thực lực của Thẩm Hạo hiện tại, chỉ có thể cảm nhận được một tia khí tức của long mạch, mà không thể nhìn thấy hình dạng thật

của long mạch.

Long mạch này khởi nguồn từ dưới Trường Bạch Sơn, mà hai cái hố đen này, chính là đôi mắt của long mạch.

Chương 45

Lại nhìn về phía đỉnh hang động khổng lồ dựa vào hướng đông, có một cánh cửa đá khổng lồ, cao gần ba mươi mét, rộng cũng hơn hai mươi mét, vô cùng to lớn.

Trên cửa đá, còn khắc một tượng hồ nhân khổng lồ, hai tay chắp lại, cầm kiếm đứng thẳng, đôi mắt lớn hung ác nhìn chằm chằm phía trước.

Cánh cửa lớn như vậy, khẳng định không phải dùng để người đi lại, hẳn là có công dụng khác.

Thẩm Hạo phóng linh thức, xuyên qua cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này rất dày và nặng, dày đến bốn năm mét.

Mà bên ngoài cửa, lại là một khe núi dưới đáy hồ, nằm sâu dưới đáy hồ.

Cánh cửa lớn này, đích xác có thể thông ra bên ngoài, chỉ là, một khi mở ra, lượng nước hồ khổng lồ sẽ ngay lập tức đổ ập vào, căn bản không thể đi ra ngoài.

Trừ khi đợi toàn bộ nước trong hồ chảy hết, tràn vào long mạch.

Nếu không, cánh cửa này, chính là một con đường chết. "Đằng sau cửa nối liền với hồ nước, không thể mở, nếu không nước hồ đổ ập vào, sẽ nguy hiểm!" Thẩm Hạo nói. "À?

Tôi còn tưởng đằng sau là bảo địa gì đó chứ, không ngờ lại là trong hồ!" Bàn Tử mất hứng nói.

Cái hang rồng này, đã là tận cùng của toàn bộ không gian hang động ngầm rồi, đi xuống nữa, thì chỉ có thể từ long nhãn xuống lòng long mạch thôi.

Đã không còn đường đi nữa.

Thế là ba người quay trở lại theo đường cũ.

Xuyên qua đường hầm pha lê chín khúc mười tám cua, quay trở lại cung điện pha lê tự phong bế của Tiêu Thái Hậu.

Thẩm Hạo thúc Ám Nhật Chân Hỏa, làm tan chảy lại những mảnh pha lê vỡ vụn rơi đầy đất do y đánh.

Lại lấy thêm một ít pha lê từ bên trong thông đạo, làm tan chảy vào.

Đắp lại cánh cửa lớn này, dày đến ba mét, còn dày hơn cả bức tường của đại điện.

Đồng thời thi gia phong ấn, người thường không thể giải được.

Chỉ có y mới có thể giải.

Vạn nhất sau này còn có việc gì cần mượn long mạch, y vẫn có thể quay lại, bây giờ cứ coi như lưu lại một thủ đoạn từ trước.

Nhưng mà, cũng không nhất thiết phải đi bằng đường này.

Đến lúc đó, trực tiếp từ đáy hồ, độn thổ là có thể đi vào, rất tiện lợi.

Thẩm Hạo đứng trong đại điện pha lê, nhìn thoáng qua Tiêu Thái Hậu trên thần đài.

Sau đó, dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử quay trở lại địa cung lăng mộ.

Xuyên qua đường hầm pha lê, quay trở lại hang động hình túi bên ngoài.

Thẩm Hạo lại lần nữa làm tan chảy pha lê, bịt kín cả miệng hang này.

Cũng để ngăn chặn người khác đi vào bên trong, làm phiền an ninh

của Tiêu Thái Hậu.

Ba người ở bên trong vài giờ, lúc này đi ra, cặp mẹ con hung thi đã dẫn họ đến đây đã biến mất.

Không biết đã trốn đi đâu.

Thẩm Hạo tản linh thức ra, bao phủ toàn bộ địa cung lăng mộ, tìm kiếm.

Cuối cùng đã tìm thấy họ trong một mật thất hẻo lánh.

Lý thị đang cùng con trai mình trốn ở bên trong.

Thẩm Hạo liền dùng linh thức truyền âm, bảo họ ra gặp mặt.

Không lâu sau, ba người hai quỷ, lại gặp nhau trong mật thất quan tài đỏ của Lý thị. "Lý thị, ngươi và con trai ngươi sau khi chết hóa thành oán hồn lệ quỷ đã ngàn năm, nhưng vẫn quanh quẩn ở dương thế, điều này không chỉ không tốt cho bản thân các ngươi, mà còn ảnh hưởng đến trật tự dương thế." "Hôm nay ta muốn làm một buổi pháp sự siêu độ cho hai ngươi, các ngươi có bằng lòng không?" Thẩm Hạo hỏi.

Nghe Thẩm Hạo nói, Lý thị vô cùng xúc động trong lòng.

Mẹ con họ tuy sau khi chết hóa thành lệ quỷ, cũng coi như một kiểu trường sinh khác, nhưng nỗi khổ trong đó, lại không ai biết được.

Quỷ vật vô thời khắc không chịu sự quấy nhiễu từ bên ngoài.

Đặc biệt là những kẻ có chấp niệm chưa tiêu, hoặc chết không nhắm mắt, oán khí trùng thiên.

Sau khi hóa thành quỷ hồn, phải chịu đựng sự xâm thực của oán khí từng giây từng phút.

Đa số quỷ hồn, đều dựa vào một tia chấp niệm, mới có thể kiên trì

được.

Nếu không, hoàn toàn bị oán khí xâm thực, thì sẽ thực sự trở thành một con oán quỷ không có thần trí.

Mẹ con Lý thị khi còn sống bị Tiêu Thái Hậu hãm hại, trong lòng oán khí tích tụ, từng phút từng giây xâm thực thần trí của họ.

Lại càng có tà khí thỉnh thoảng thoát ra từ Tiêu Thái Hậu vây hãm.

Thần trí của họ lúc này, đã không còn nhiều nữa.

Thẩm Hạo nguyện ý siêu độ cho họ, thì không còn gì tốt hơn. "Chúng ta bằng lòng, đa tạ đạo trưởng cứu giúp, chúng ta không có gì báo đáp, kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp ngài." Lý thị ôm con quỳ xuống nói. "Ừm, tốt." Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó, liền niệm tụng chú Vãng Sinh, vận pháp lực, câu thông âm dương. "Thái Thượng Sắc Lệnh, siêu nhữ cô hồn, quỷ mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân...

Sắc cứu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh, sắc cứu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh." Là đệ tử Mao Sơn có chỗ dựa ở Địa Phủ, muốn siêu độ vong hồn, là rất dễ dàng.

Bên dưới có tổ sư che chở, trong phạm vi quy tắc cho phép, sẽ mở cánh cửa tiện lợi cho ngươi.

Sức mạnh thần kỳ của chú Vãng Sinh, không ngừng cuốn trôi oán khí trên thân hai quỷ mẹ con Lý thị, làm tan biến nó.

Không lâu sau, hình dạng hai quỷ thay đổi lớn, biến thành hình dạng khi còn sống, không còn là bộ dạng quỷ quái trước đó.

Hai người cảm nhận được cảm giác nhẹ nhõm trên người, thế là liền quỳ xuống, dập đầu vài cái về phía Thẩm Hạo.

Sau đó, hai quỷ chìm xuống lòng đất, thông qua U Minh thông đạo,

tiến vào Âm Thế Địa Phủ, tiếp nhận thẩm phán, vãng sinh đầu thai.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại niệm tụng 《Nguyên Thủy Thiên Tôn Tế Độ Huyết Hồ Chân Kinh》.

Khi siêu độ cho nữ tử, còn phải niệm tụng kinh văn này.

Phàm là nữ tử, đặc biệt là nữ tử sau khi sinh sản, sau khi chết siêu độ cho họ, đều phải niệm tụng kinh văn này.

Nếu không, sẽ phải chịu khổ trong địa ngục Huyết Hồ, đặc biệt là "phụ nữ chết vì sản khó", sẽ chịu hình phạt càng nghiêm khắc hơn.

Niệm tụng kinh văn này, có thể cứu khổ bạt tội cho họ.

Kinh văn tụng xong, hai quỷ mẹ con này, đã tiến vào Âm Thế, vãng sinh mà đi.

Sau đó, hai người lại lần nữa quay trở lại đại điện lăng tẩm ở sườn núi Ngưu Tâm Sơn theo đường cũ.

Khi chui ra khỏi lối vào hình Thái Cực Đồ, Bàn Tử mở miệng nói: "Thẩm gia, bọn mình có nên đi vào lối vào khác xem thử không?

Cũng không biết lối vào đó thông đến đâu." Thẩm Hạo cười nói: "Không cần nữa, lối vào đó, chẳng qua chỉ là thông đến một căn mộ thất khác thôi, không cần thiết phải vào tranh giành nữa." "Ồ." Bàn Tử gật đầu, tỏ ý mình đã biết.

Hắn còn tưởng lối vào đó, sẽ thông đến những nơi khác nhau chứ.

Từ trong đường hầm cây thụ leo lên, ba người lại trở về trung điện của lăng tẩm.

Chương 46

Tôn đồng đỉnh khổng lồ kia vẫn đặt ở một bên, không có bất kỳ thay đổi nào.

Hiện tại lăng tẩm của Tiêu Thái Hậu, trừ việc không khí có phần âm u hơn, bên trong đã không còn bất kỳ quỷ quái nào nữa.

Sau khi xi măng được đổ lại, Thẩm gia một lần nữa dời đồng đỉnh về vị trí cũ, đặt chính giữa đại điện.

Tiếp đó, mấy người trở lại tiền điện, đi ra ngoài.

Thẩm gia dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi qua thần đạo, xuyên qua bạch lâu, ra khỏi động huyệt, trở lại trước thác nước.

Thác nước cuồn cuộn chảy từ núi Ngưu Tâm xuống, tiếng nước vỗ vào hồ che lấp tất cả âm thanh xung quanh.

Thác nước này hoàn toàn che giấu động huyệt lối vào, nếu không đến rất gần thác nước, căn bản sẽ không thể phát hiện ra.

Lúc này trời đã dần tối, mặt trời bắt đầu lặn.

Ba người đi theo con đường cũ, trở về Cương Cương Doanh Tử.

Khi đi ngang qua khu cắm trại của đội khảo cổ, họ chỉ nhìn từ xa mà không lại gần.

Trong khu cắm trại của đội khảo cổ, vẫn là cảnh tượng bận rộn hối hả.

Hàng trăm người đang bận rộn dọn dẹp đất trong hang động và hố đất.

Trở về thôn, trời đã tối sầm, ánh sáng chiều tà nhuộm đỏ rực chân trời.

Ba người trở về nhà Yến Tử.

Yến Tử đi đến hỏi: "Mấy chú đi núi Ngưu Tâm về rồi, thế nào?" "Cũng tạm thôi, đám người đội khảo cổ bận rộn lắm, chúng tôi cũng không dám lại gần, chỉ đứng xa xa nhìn một chút, sau đó lại đi dạo vòng quanh rồi về." "À, cổ mộ ở núi Ngưu Tâm đã bị đội khảo cổ bao vây rồi, mấy chú có quay lại cũng chẳng nhìn thấy gì nữa đâu, đồ tốt thật sự đã sớm bị đội khảo cổ vận chuyển đi hết rồi, mấy chú có nghĩ cũng không nghĩ tới đâu." Chú Yến Tử vừa hút thuốc lào vừa đi tới nói.

"Vâng, chú nói đúng, chỗ đó cũng chẳng có gì hay ho, cháu và tiểu Béo chỉ loanh quanh rìa núi Ngưu Tâm một lát rồi về." Buổi tối, Yến Tử lại chuẩn bị cho ba người Thẩm gia một bữa tối thịnh soạn.

Chú Yến Tử vui vẻ uống mấy chén rượu.

"Ôi chao, cái này còn phải nhờ mấy chú nhiều, thôn ta lần này cũng coi như gặp may một lần, vật tư dưới hầm bí mật nhiều như vậy, đủ cho thôn ta dùng rất lâu rồi." "Mấy đứa trẻ các chú, đều rất giỏi!" Chú Yến Tử giơ ngón tay cái lên nói với ba người Thẩm gia.

"Ha ha, chú quá khen rồi, tôi và tiểu Béo năm đó còn phải nhờ ơn chú và mọi người chiếu cố, bây giờ có cơ hội, chúng tôi nhất định cũng phải đền đáp lại thôn chứ, phải không?" Hồ Bát Nhất nói.

"Hơn nữa, nhiều đồ trong hầm bí mật như vậy, chúng tôi có lấy cũng chẳng có ích gì, chưa kể đồ nhiều như vậy, ba chúng tôi căn bản không mang hết được, vừa hay cũng toàn là những thứ bà con trong thôn dùng được, không lấy chẳng phải lãng phí sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, chú không cần khách sáo với chúng tôi như vậy." Bàn Tử cũng nói.

Thẩm gia lúc này cũng nói: "Chú à, lão Hồ và Bàn Tử đều là người biết ơn đền ơn, sau khi họ rời đi năm đó, mười mấy năm không trở

về, cũng rất nhớ bà con, trước khi đến, họ đã nói với tôi, lần này tìm được cổ mộ trong núi, kiếm được tiền, còn muốn giúp thôn sửa một con đường nữa." Chú Yến Tử nghe vậy, mắt sáng lên, lại hít một hơi thuốc lào.

"Thật sao?

Vậy thì tốt quá, mấy đứa trẻ giỏi, không uổng công ta thương các cháu, con đường núi từ thôn ta đi ra quả thật quá khó đi, xe bò xe lừa đều khó đi, đừng nói ô tô, ô tô căn bản không vào được!" "Mấy cháu có lòng rồi, ta thay mọi người cảm ơn mấy cháu." "Nào, mấy anh em chúng ta lại cạn một ly nữa, không có gì để nói, tất cả ở trong rượu!" Mấy người lần lượt nâng ly, chạm vào nhau, rồi đều uống cạn một hơi.

"Xì ~ ha ~" "Nào nào nào, mọi người ăn rau đi, không ăn nguội hết rồi, mọi người ăn no nhé, đừng khách sáo!" Chú Yến Tử chào hỏi ba người Thẩm gia.

Ba người sau khi ăn uống no say, trở về phòng ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, ba người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Nghe tin, chú Yến Tử vội vàng tập hợp bà con trong thôn, cùng nhau tiễn biệt.

Ông bí thư chi bộ hơn tám mươi tuổi chống gậy, đích thân dẫn đầu tiễn đưa, bên cạnh còn có kế toán, chú Yến Tử, Yến Tử, Anh Tử và những phụ nữ, người già, trẻ nhỏ còn ở nhà trong thôn, tất cả đều đến.

Ông bí thư chi bộ đặc biệt phái một chuyến xe ngựa, đưa ba người Thẩm gia ra thị trấn ngoài núi.

"Tiểu Thẩm, tiểu Hồ, tiểu Vương à, bà con vẫn luôn nhớ sự giúp

đỡ của các cháu, sau này nhớ thường xuyên về thăm nha ~" Ông bí thư chi bộ nói với ba người.

"Đúng vậy, thường xuyên về thăm nha." "Ừm, chúng tôi biết rồi, đợi một thời gian nữa, chúng tôi sẽ quay lại, đến lúc đó, chúng tôi sẽ bỏ tiền giúp thôn sửa sang lại đường một chút, đến lúc đó chúng tôi sẽ lái xe hơi đến, mang nhiều đồ tốt về cho bà con." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Ông bí thư chi bộ dẫn mọi người đi thêm mấy dặm đường nữa, mới bị ba người Thẩm gia khuyên dừng lại.

Mọi người dõi theo ba người rời đi.

Ba người chia tay bà con đã tiễn đưa, bắt đầu hành trình trở về.

Sau một ngày một đêm đi đường núi, ba người cuối cùng cũng ra khỏi núi, đến thị trấn.

"Anh cả, chúng ta chia tay ở đây nhé, anh cứ ở thị trấn nghỉ ngơi, chúng tôi đi taxi ra ga tàu trước nhé." Thẩm gia nói với người đàn ông trung niên lái xe ngựa đưa họ đi.

"Này, mấy chú đi đường cũng cẩn thận nhé." Người đàn ông đó nói.

"Vâng, anh về đường cũng cẩn thận nhé." Thẩm gia đáp.

Ba người tạm biệt người đàn ông trung niên.

Ở thị trấn tìm một quán ăn nhỏ, ăn uống đơn giản một bữa.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, họ thuê một chiếc xe ba gác.

Thị trấn nhỏ hẻo lánh gần núi này cũng không có nhiều xe.

Ngay cả ô tô đường dài cũng không đến được đây, muốn đi ra ngoài, chỉ có thể đi xe ba gác đến huyện thành, sau đó mới đến thành phố lớn gần nhất có ga tàu.

Ba người lại đi xe ba gác một ngày, đến ga tàu.

Mua ba vé giường nằm, chuẩn bị về Kinh Thành.

Sau hai ba ngày đường xóc nảy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã rất mệt mỏi.

Bây giờ điều kiện cho phép, đương nhiên phải mua vé giường nằm thoải mái nhất.

Dù sao từ đây đến Kinh Thành, tàu hỏa cũng phải đi hai ngày hai đêm.

Tốc độ tàu hỏa bây giờ chỉ vài chục dặm, chậm muốn chết.

Đâu như ba mươi năm sau, đều là tàu cao tốc, tốc độ ba bốn trăm cây số một giờ, không thể so sánh.

Ngủ hai ngày hai đêm trên tàu hỏa, ba người cuối cùng cũng đến ga Kinh Thành.

"Ai u, cuối cùng cũng đến ga rồi, hai ngày hai đêm này, giường nằm, nằm mà Bàn gia tôi đau lưng mỏi gối, mệt muốn chết!" Bàn Tử duỗi người, vặn vẹo cơ thể nói.

"Bàn Tử chú cứ biết đủ đi, lần này nếu không phải Thẩm gia tài trợ cho chúng ta, chúng ta chỉ có thể mua vé ghế cứng, đó mới gọi là tra tấn thật sự!" Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

"Đúng vậy, nhưng mà, chuyến này tổng cộng cũng coi như thu hoạch đầy đủ, không uổng công chạy một chuyến!" Bàn Tử gật đầu nói.

Ra khỏi ga, ba người gọi một chiếc taxi, rất nhanh đã trở về Thấm Nguyên Trai ở Phan Gia Viên.

Mất gần nửa tháng, ba người cuối cùng cũng trở lại cửa hàng.

Thấm Nguyên Trai có lão Dương dẫn dắt các tiểu nhị trông coi,

mọi việc đâu vào đấy, việc kinh doanh khá tốt.

Nửa tháng này, đã hoàn thành mấy đơn làm ăn lớn, mỗi đơn đều là vài nghìn, vạn tệ.

Một chưởng quỹ như lão Dương, đối với một cửa hàng đồ cổ là vô cùng quan trọng, vì vậy, Thẩm gia không trả lương cứng cho ông ta, mà là tiền hoa hồng.

Mỗi khi hoàn thành một đơn làm ăn, ông ta sẽ được hưởng một phần trăm hoa hồng, coi như tiền thưởng.

Điều này cũng có thể kích thích nhiệt huyết làm việc của nhân viên.

Còn những tiểu nhị bình thường thì không có đãi ngộ này, giống như tiểu nhị Tiểu Dương do lão Dương dẫn đến.

Còn về Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, thì không giống ông ta.

Hai người này có thể cùng nhau xuống đấu, những minh khí lấy được từ mộ, lợi nhuận đều sẽ được chia cho họ.

Hiện tại tuy chỉ là phụ tá, nhưng sau này, nhất định sẽ không như vậy, đến lúc đó, có thể coi là cộng sự.

Thẩm gia cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghỉ một ngày, để họ nghỉ ngơi thật tốt.

Khoảng thời gian này, quả thật là áp lực kép về thể chất lẫn tinh thần.

Quỷ quái trong mộ không dễ dây vào, cảm giác áp bức đó, người bình thường đều không chịu nổi.

Nếu không phải họ là nhân vật chính thiên mệnh, trời sinh đã là Mạc Kim Giáo Úy.

Chương 47

Thẩm gia trở về hậu viện, một mình đi vào kho của cửa hàng, lấy tất cả những thứ thu hoạch được từ mộ tướng quân và mộ Tiêu Thái Hậu ra.

Hàng chục món kim ngọc đồ sứ đủ loại.

Đây đều là hàng thật thời Liêu Kim, những vật phẩm cổ hơn nghìn năm tuổi, mỗi món đều có thể bán được giá cao.

Thẩm gia đặt chúng ngay ngắn vào khu hàng thật trong kho.

Hàng chục món đồ này, đủ cho cửa hàng bán rất lâu.

Tuy nhiên, nếu như vậy, việc quay vòng vốn sẽ quá chậm, chu kỳ mua bán quá dài.

Hơn nữa sau này mình còn phải xuống mộ, đồ tốt trong mộ rất nhiều, tốc độ xuất hàng quá chậm, vậy những món đồ này mang về chỉ có thể chất đống trong kho ăn bụi, như vậy không được.

Mình tu hành cần rất nhiều tài nguyên, không có tài chính thì không được.

Thế là, Thẩm gia lại lấy ra hai phần ba, hơn ba mươi món, kim ngọc đồ sứ, mỗi loại lấy một ít, quyết định trực tiếp tìm người mua sỉ để bán.

Thẩm gia tuy không có khách sỉ quen thuộc, nhưng những người khác thì có.

Ví dụ như Đại Kim Nha.

Gia đình ông ta từng chuyên làm nghề đảo đấu.

Đặc biệt là bố ông ta, chính là người chuyên làm nghề này, trước

khi thành lập nước, đã là học trò của một nghệ nhân đảo đấu họ Thái ở Giang Nam, tuy không học được nhiều bản lĩnh, nhưng kinh nghiệm cũng coi như phong phú.

Trong nghề này, cũng thuộc hàng lão làng, có quan hệ với không ít nghệ nhân đảo đấu, sau khi bố Đại Kim Nha "rửa tay gác kiếm", những mối quan hệ này đều được truyền lại cho Đại Kim Nha.

Những nghệ nhân đảo đấu đó, coi chỗ ông ta như một trạm trung chuyển, có hàng hóa tốt gì, đều thông qua Đại Kim Nha để liên lạc người mua.

Hoặc là cứ trực tiếp bán cho Đại Kim Nha, dù sao cũng là người quen, biết gốc biết gác, cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Thẩm gia đặt đồ vào mấy thùng và mang về phòng ở hậu viện.

Vào mật thất dưới lòng đất, đặt Ngũ Lôi Lệnh, Tam Thanh Linh, Thất Tinh Pháp Kiếm và các pháp khí khác trở lại bàn thờ tổ sư.

Hương trong lư đã sớm cháy hết.

Thẩm gia châm lại ba nén hương mới, cung kính bái lạy.

Sau đó, trở lại cửa hàng, kiểm tra một vòng.

Lúc này, chưởng quỹ lão Dương đi tới nói: "Ông chủ, hai hôm trước, có một người tên Đại Kim Nha đến tìm ngài, nói là bạn của ngài, nhưng không may, ngài vừa ra ngoài, không gặp được, ông ta hình như có chuyện muốn tìm ngài." "Đại Kim Nha, được, tôi biết rồi.

Xem ra là có chuyện gì đó, tôi sẽ đi tìm ông ta hỏi xem." Thẩm gia gật đầu nói.

Lão Dương nói xong, liền trở lại quầy, tiếp tục tính toán sổ sách, nghiên cứu đồ cổ.

"Đại Kim Nha tìm mình, không biết là chuyện gì, chẳng lẽ là đội

khảo cổ của Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Thẩm gia nghĩ.

"Nhưng mà thật trùng hợp, vừa định tìm ông ta, ông ta đã đến tìm mình trước rồi, vừa hay." "Vậy thì ngày mai đi gặp ông ta đi, vừa hay mang đồ đi luôn." Cửa hàng của Đại Kim Nha cách Thấm Nguyên Trai một đoạn đường, hơn nữa, anh ấy hiện tại cũng không có xe, một đống đồ lớn, một mình anh ấy cũng không tiện mang đi.

Đợi ngày mai, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi làm rồi, nhờ hai người họ cùng mang đi thì tốt rồi.

Trong mật thất.

Thẩm gia điều chỉnh trạng thái của mình.

Trên đường đi lại, đều không thể tu luyện, chỉ ở Dã Nhân Câu mới tu luyện được mấy ngày.

Linh khí trong thành phố khá loãng, tu luyện tiến độ càng chậm hơn.

Thẩm gia lấy ra mấy viên đan dược, đều là mang từ Mao Sơn về.

Trên Mao Sơn, có mấy vị tiền bối, biết luyện chế đan dược, đan dược trên núi, cơ bản đều do họ cung cấp.

Thẩm gia được Vân Hi Chân Nhân yêu thích sâu sắc, đan dược được cấp cũng không ít, đều là đan dược có thể tăng tốc độ tu luyện.

Thẩm gia nuốt một viên, ngồi thiền tu luyện, vận chuyển pháp lực, luyện hóa đan dược.

Viên đan dược này, lập tức hóa thành một luồng dược lực, được pháp lực dồi dào luyện hóa, theo chu thiên vận chuyển, đi vào đan điền, bị luân Ám Nhật kia nuốt thổ tôi luyện, hóa thành pháp lực tinh thuần.

Một viên đan dược rất nhanh đã bị tiêu hao.

Ý vẫn chưa dứt.

Thế là Thẩm gia tiếp tục nuốt đan dược, viên này tiếp viên khác, chỉ cần chưa đạt đến cực hạn, Thẩm gia sẽ không dừng lại.

Một lượng lớn đan dược, hóa thành pháp lực, được Ám Nhật trong đan điền luyện hóa, tinh thuần.

Tạp chất trong đan dược, bị Ám Nhật Chân Hỏa thiêu đốt loại bỏ hết, chỉ còn lại dược lực tinh thuần được luyện hóa.

Trong một thời gian, pháp lực của Thẩm gia lại có sự nâng cao không nhỏ.

Thẩm gia cảm thấy gần đủ rồi, thế là một hơi, đề thăng lên Trúc Cơ hậu kỳ.

Tiếp theo, liền có thể bắt tay vào chuẩn bị kết đan.

Bước này, không thể vội vàng, cần phải nén pháp lực, ngưng dịch thành đan, nén chân nguyên dạng lỏng thành dạng rắn.

Điều này cần phải có sức mạnh tinh thần cường đại phối hợp.

Mà phái Mao Sơn, có công pháp chuyên tu luyện tinh thần.

Phổ biến nhất chính là Quán Tưởng Pháp.

Thẩm gia từ trong vô số Quán Tưởng Pháp ở Tàng Kinh Các, chọn ra một bản "Cửu Tầng Bảo Tháp Quán Tưởng Pháp".

Đây là bản Quán Tưởng Pháp phù hợp nhất hiện tại, việc quán tưởng tương đối dễ dàng hơn một chút, hơn nữa sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Đợi sau này, còn có thể đổi các loại khác, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Với năng lực hiện tại, phức tạp, cũng không thể quán tưởng ra

được.

Thẩm gia tập trung tinh thần, quán tưởng bảo tháp.

Đây là một tòa Cửu Tầng Bảo Tháp, do tháp cơ, chín tầng tháp thân, tháp đỉnh ba phần lớn hợp thành.

Trước tiên là tháp cơ, đợi sau khi tất cả các chi tiết của tháp cơ đều được quán tưởng ra hết, anh có thể từng tầng từng tầng tăng thêm tháp thân.

Cho đến cuối cùng, toàn bộ Cửu Tầng Bảo Tháp đều được quán tưởng ra.

Quá trình này, chính là rèn luyện tinh thần.

Đối với người bình thường, là rất tốn thời gian.

Nhưng ở chỗ Thẩm gia, đã kích hoạt BUFF "Nghịch Thiên Ngộ Tính", bất kỳ công pháp nào, việc lĩnh ngộ đều rất nhanh.

Sau một ngày một đêm quán tưởng, Cửu Tầng Bảo Tháp đã toàn bộ quán tưởng ra rồi.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm gia thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Tuy đã tu luyện một đêm, nhưng tinh thần anh rất tốt, thần thái rạng rỡ, trong mắt thậm chí có thể nhìn thấy một tia tinh quang.

Đặc biệt là, tu luyện Quán Tưởng Pháp, có thể tăng cường tinh thần lực.

Buổi sáng, sau khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đến cửa hàng, Thẩm gia dẫn hai người họ đến cửa hàng của Đại Kim Nha.

Vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Đại Kim Nha đang đứng bên quầy tính toán sổ sách.

"Lão Kim!" Thẩm gia gọi.

Đại Kim Nha thấy có người gọi mình, ngẩng đầu lên, liền thấy Thẩm gia cùng với một béo một gầy hai người đi đến trước mặt ông ta.

“Ái chà, Thẩm gia, ngài đến rồi?

Khách quý nha, lâu rồi không gặp ngài ~” Đại Kim Nha lộ ra cái răng vàng lớn trong miệng, cười nói.

Chương 48

“Ha ha, khoảng thời gian này vừa hay đi xa một chuyến, hôm qua mới về, này không phải nghe nói ông tìm tôi sao?

Tôi liền đến xem, lão Kim, có chuyện gì vậy?” Thẩm gia mở miệng nói.

“Hải, cái này không phải tôi với một giáo sư của Viện Khảo cổ Văn Bác Kinh Thành khá quen sao, ông ấy gần đây nhận được một khoản đầu tư lớn, đang chuẩn bị đi Tây Cương làm nghiên cứu khảo cổ.” Đại Kim Nha nói thẳng.

“Chỉ là nơi Tây Cương đó, ngài cũng biết, cát vàng ngập trời, sa mạc trải dài, nơi họ muốn khảo cổ lại vừa hay nằm sâu trong sa mạc, nơi đó không phải muốn vào là vào được đâu, biết bao nhiêu nhà thám hiểm đã đi vào mà không quay ra được rồi.” “Thế nên, họ bây giờ đang tuyển dụng một người dẫn đường hiểu Thiên Tinh Phong Thủy từ toàn xã hội.” “Trong sa mạc, một vùng rộng lớn không giới hạn, nhìn đâu cũng giống nhau, không có bất kỳ vật tham chiếu nào, gió lớn thổi qua, địa hình đều thay đổi, chỉ có thể tham chiếu các vì sao trên trời để xác định phương hướng.” “Thế nên, giáo sư Trần mới tìm đến chỗ tôi, hỏi tôi có biết nhân tài nào trong lĩnh vực này không, để giới thiệu cho ông ấy.” “Chỗ tôi nào biết cao thủ nào, chỉ có thể giăng lưới rộng, khắp nơi tìm người, này không phải tìm đến chỗ ngài rồi sao, chỉ có chuyện này thôi, cũng không có gì ~” Đại Kim Nha nói một hồi lâu, cuối cùng cũng nói rõ mọi chuyện.

Tuy nhiên, Thẩm gia chỉ nghe phần mở đầu, đã biết là chuyện gì rồi.

Thiên Tinh Phong Thủy sao, không chỉ anh ấy tự mình biết, Hồ

Bát Nhất cũng biết nữa chứ.

Đây không phải là trùng hợp sao.

Thế là Thẩm gia mở miệng nói: "Ồ, ông nói chuyện này, Thiên Tinh Phong Thủy sao, ông nói coi thường, chỗ tôi đây quả thật có người hiểu!" "Ái u ~, vậy thì thật là, duyên phận nha ~, tốt quá rồi!" Đại Kim Nha phấn khởi nói.

Đây chính là một ân huệ rất lớn nha, Đại Kim Nha tuyệt đối không thiệt thòi.

"Không biết người bạn mà ngài nói là vị nào?" Đại Kim Nha hỏi.

"Ha ha, này, chính là vị này!" Thẩm gia kéo Hồ Bát Nhất đang đứng phía sau đến.

"Lão Hồ nhà chúng tôi, là chính tông Mạc Kim Giáo Úy xuất thân, thuật Thiên Tinh Phong Thủy, chỉ là chuyện nhỏ thôi." Thẩm gia kéo Hồ Bát Nhất nói.

"Ái chà, thất kính thất kính nha, không ngờ, lại là Mạc Kim Giáo Úy đại danh đỉnh đỉnh, thật sự là thất kính nha." Đại Kim Nha vội vàng chắp tay cười nói.

"Kim lão bản ngài quá khách sáo rồi." Hồ Bát Nhất xua tay nói.

"Đúng rồi, còn vị này, ông ấy tên là Vương Khải Toàn, ông gọi ông ấy là Bàn Tử là được, hiện tại, cũng coi như là một Mạc Kim Giáo Úy." Thẩm gia kéo Bàn Tử qua nói.

"Ái chà, Bàn gia, ngài khỏe, chúng ta lần đầu gặp mặt." Đại Kim Nha cười nói.

"Kim gia, ngài cũng khỏe, ha ha ~" Bàn Tử ngốc nghếch cười cười.

"Đúng rồi, có biết mục đích của đội khảo cổ này là đâu không?"

Thẩm gia hỏi.

“À, nghe nói hình như là Tinh Tuyệt Cổ Thành gì đó.” Đại Kim Nha nghĩ nghĩ nói.

“Vậy thì thế này, ông hãy đến chỗ đội khảo cổ giới thiệu một chút, giới thiệu cả ba chúng tôi qua đó, tôi đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành đó, cũng rất hứng thú, muốn đi theo xem sao.” Thẩm gia nói với Đại Kim Nha.

“Được thôi, tôi sẽ đi nói giúp cho ngài một tiếng, nghĩ rằng chắc không có vấn đề gì lớn.” Đại Kim Nha nói.

“Tốt, ngoài ra còn một chuyện nữa, gần đây tôi có một lô minh khí thời Liêu Kim, cần xuất hàng, còn phải phiền lão Kim ông giúp liên hệ người mua, xem có ai hứng thú không.” Thẩm gia nói.

“Ồ?

Chẳng lẽ mấy vị, khoảng thời gian này, là đi đạo mộ lớn của Liêu Kim rồi sao?

Được, cứ giao cho tôi, mấy ngày này tôi sẽ giúp ngài liên hệ một chút, nghĩ rằng người hứng thú chắc không ít.” Đại Kim Nha nói.

“Không biết, Thẩm gia ngài lô hàng này, có bao nhiêu món?” Đại Kim Nha hỏi.

“Ha ha, cũng không nhiều, hơn ba mươi món thôi, đều là kim ngân ngọc khí, còn có đồ sứ thời Liêu Kim, đều là đồ tốt, phẩm tướng cũng đều là hàng thượng đẳng!” Thẩm gia cười nói.

“Vậy thì được rồi, tôi giúp ngài chạy mấy nhà, tìm thêm nhiều người đến, số hàng này không ít, người ít e rằng không nhất định nuốt trôi được đâu!

Đúng rồi, Thẩm gia, ngài để lại cho tôi mấy món nha, chỗ tôi đây

cũng đang thiếu hàng mà ~" Đại Kim Nha xoa xoa tay nói.

"Được thôi, chỗ tôi còn một ít, định để trong cửa hàng của mình trấn giữ, cứ chia cho ông mấy món là được, chuyện nhỏ mà." Thẩm gia lập tức đồng ý.

"Hắc hắc, vậy thì tốt quá, Thẩm gia, ngài cứ đợi tin tốt của tôi nhé, đến lúc đó, tôi sẽ đi thông báo cho ngài." Đại Kim Nha cười nói.

"Ừm, được, vậy Kim gia ông bận rộn đi, chúng tôi đi trước." Thẩm gia gật đầu.

"Được rồi, Thẩm gia, Hồ gia, Bàn gia, ba vị đi thong thả ~" Đại Kim Nha vô cùng khách khí tiễn ba người Thẩm gia ra tận cửa, mới quay vào tiếp tục tính toán sổ sách.

Trên đường, Bàn Tử hỏi Thẩm gia: "Thẩm gia, ngài muốn dẫn chúng tôi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành gì đó?

Cùng với đội khảo cổ sao?" "Đúng vậy, không sai." Thẩm gia gật đầu nói.

"Vậy nếu như vậy, chẳng phải chúng ta không tiện lấy minh khí rồi sao?" Bàn Tử nói.

"Cái này có gì mà phải lo lắng, chẳng phải còn có tôi sao?" Thẩm gia nói.

"À, cũng đúng, chỉ cần tìm được minh khí trước đám người đội khảo cổ, sau đó thu lại, không cho họ phát hiện là được." Bàn Tử gật đầu nói.

"Nhưng mà, Thẩm gia, đi trong sa mạc này không dễ đâu, việc cung cấp vật tư cũng là một vấn đề nan giải!" Hồ Bát Nhất nói.

"Đội khảo cổ đã muốn đi sâu vào sa mạc để khảo cổ, khẳng định là phải chuẩn bị vạn toàn, có họ sắp xếp, không cần lo lắng nhiều như

vậy, cùng lắm thì còn có tôi đây, nhất định sẽ đưa hai người ra khỏi sa mạc lành lặn!" Thẩm gia lắc đầu nói.

"Ha ha, vậy chúng tôi đành phải trông cậy cả vào Thẩm gia ngài rồi." Bàn Tử cười nói.

Trở lại cửa hàng, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tiếp tục theo sư phụ Dương học tập, Thẩm gia trở lại mật thất hậu viện, tiếp tục tu hành.

Công pháp Quán Tưởng Bảo Tháp đã tu luyện xong, anh lại đổi sang một loại khác.

Tùy theo vật quán tưởng khác nhau, việc đề thăng mang lại cũng không giống nhau.

Có quán tưởng vạn vật tự nhiên, cũng có quán tưởng thần linh, chủng loại không ít, mỗi loại có một đặc sắc riêng.

Như quán tưởng núi lớn, có thể khiến tinh thần càng thêm trầm ổn, quán tưởng hồ biển, sẽ khiến tinh thần càng thêm sâu lắng.

Thẩm gia đã quán tưởng qua tất cả những Quán Tưởng Pháp mà anh đã ghi lại.

Sau khi tính toán xong sổ sách của cửa hàng, Đại Kim Nha lập tức đóng cửa, đi đến khu cắm trại của đội khảo cổ.

Khu cắm trại nằm trong một sân lớn rộng rãi, bên trong có không ít người đang bận rộn, trước sau vận chuyển vật tư.

Trong số đó không ít là những người trẻ tuổi, đều là sinh viên đại học, chuyên ngành khảo cổ.

Kỳ thi tuyển sinh đại học mới khôi phục được vài năm, những người này đều là lứa sinh viên đại học sớm nhất.

Số người đăng ký ngành khảo cổ không quá nhiều, nữ sinh càng ít.

Đại Kim Nha vừa vào, liền thấy trong sân đang bận rộn hối hả.

Ông ta đã đến đây không ít lần rồi, đường rất quen thuộc, không cần người dẫn.

Ông ta đi thẳng vào tiền sảnh, giáo sư Trần cùng với giáo sư Hách Ái Quốc, và mấy sinh viên đang ở bên trong sắp xếp tài liệu, nghiên cứu văn hiến của Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Ông ta nhìn quanh một lượt, thấy giáo sư Trần, thế là lập tức đi tới.

"Giáo sư Trần ~" Đại Kim Nha đến gần gọi.

"Ối, là Tiểu Kim à, cậu sao lại đến đây?" Giáo sư Trần đẩy kính mắt xuống, ngẩng đầu nhìn Đại Kim Nha một cái nói.

"Hắc hắc, tôi đến đây để báo tin vui cho ngài, ngài không phải đang tìm người hiểu thuật Thiên Tinh Phong Thủy sao?

Chỗ tôi đây vừa hay, tìm được rồi!" Đại Kim Nha cười nói.

"Ồ, tìm được rồi, vậy thì tốt quá rồi, hiện tại vật tư và nhân sự của chúng ta cơ bản đã đủ hết rồi, chỉ còn thiếu một người dẫn đường hiểu Thiên Tinh Phong Thủy." Giáo sư Trần lập tức phấn khởi đứng dậy nói.

"Tiểu Kim à, người đó bây giờ đang ở đâu?" Giáo sư Trần hỏi.

"À, tôi không phải là báo cáo trước cho ngài sao, nếu ngài thấy được, tôi sẽ gọi người đến, ngài tự mình xem xem, có hợp yêu cầu không." Đại Kim Nha nói.

"Ừm, được, vậy cậu hãy nhanh chóng gọi người đến cho tôi xem." "Được rồi, ngài yên tâm, ngày mai là có thể đến." Đại Kim Nha nói.

Sau đó, Đại Kim Nha khách sáo với giáo sư Trần một hồi rồi rời đi.

Lúc đi, chợt phát hiện, từ căn phòng bên cạnh, có một người phụ

nữ bước ra, trông rất xinh đẹp, mang phong thái của cô gái phương Tây, nhìn có vẻ có quan hệ không bình thường với giáo sư Trần.

Ông ta cũng không dám nhìn nhiều.

Chuyện của đội khảo cổ đã được giải quyết, thế là, ông ta không ngừng nghỉ, vội vã đến Thấm Nguyên Trai của Thẩm gia.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang theo lão Dương học tập kiến thức đồ cổ.

Chương 49

Chợt nhìn thấy có người đến cửa hàng, chính là Đại Kim Nha mà họ vừa gặp sáng nay.

Hồ Bát Nhất lập tức tiến lên: "Ối, Kim gia, ngài sao lại đến đây?" "Hải, không phải chuyện của đội khảo cổ sao, tôi đã đến đội khảo cổ một chuyến, đã giới thiệu mấy cậu qua đó rồi, ngày mai, mấy cậu đến phỏng vấn, nếu giáo sư Trần ưng ý, vậy thì không có vấn đề gì rồi, tôi đến đây để thông báo cho mấy cậu một tiếng." Đại Kim Nha nói.

"Kim gia ngài vất vả rồi, hay là ngồi một lát, uống chén trà nóng rồi đi?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Không cần đâu, tôi còn có việc nữa, không ngồi đâu, mấy cậu đừng quên ngày mai đi đội khảo cổ phỏng vấn là được." Đại Kim Nha nói xong liền đi thẳng, Hồ Bát Nhất đứng dậy tiễn ra ngoài cửa.

Sau đó, anh đến hậu viện, gõ cửa.

Thẩm gia chú ý đến động tĩnh, thế là đi ra hỏi: "Lão Hồ, có chuyện gì vậy?" "Thẩm gia, vừa nãy Kim gia đến, nói là ngày mai bảo chúng ta đi đội khảo cổ phỏng vấn." Hồ Bát Nhất nói.

"Được rồi, biết rồi, sáng mai chúng ta cùng đi." Thẩm gia gật đầu nói.

Nói xong chuyện này, Hồ Bát Nhất trở lại cửa hàng.

Rồi quay lại mật thất tiếp tục tu luyện.

Những Quán Tưởng Pháp này, Thẩm gia có thể nói là nhất thông bách thông.

Việc tu luyện các Quán Tưởng Pháp khác, đơn giản như ăn cơm uống nước vậy, rất nhanh đã luyện đến đại thành.

Các loại vật quán tưởng, đều không sai một ly hiện ra trong não hải.

Thế là Thẩm gia lại kết hợp ưu điểm của các Quán Tưởng Pháp này, sáng tạo ra một môn Quán Tưởng Pháp mới.

Ám Nhật Quán Tưởng Pháp.

Quán tưởng một luân Ám Nhật.

Phù hợp với mệnh cách của Thẩm gia.

Anh ấy dựa vào luân Ám Nhật đã quan sát được khi bói thiên mệnh, sáng tạo ra môn Quán Tưởng Pháp này.

Đồng thời, trong đan điền của anh ấy, quả thật có một luân Ám Nhật thu nhỏ.

Trong não hải, theo Thẩm gia không ngừng quán tưởng.

Một mặt trời đen tối, dần dần trở nên rõ ràng.

Mặt trời u tối, xung quanh bùng cháy một vòng hỏa diễm màu đen nhạt, đồng thời phóng ra từng đạo hào quang màu đen.

Thẩm gia đã kết hợp đặc tính của mặt trời thật.

Bản chất vật lý của mặt trời, là một khối cầu khổng lồ không ngừng xảy ra phản ứng tổng hợp hạt nhân.

Liên tục phát sáng phát nhiệt, giải phóng năng lượng khổng lồ ra bên ngoài.

Mà trong thế giới huyền huyễn tiên hiệp, mặt trời lại có thêm nhiều tác dụng mang tính khái niệm.

Đại diện cho quang minh, hy vọng, sinh mệnh, quyền lực, sức mạnh, trí tuệ, vinh diệu. . . . . có thêm nhiều tác dụng biểu tượng.

Là một khái niệm tổng hợp phức tạp.

Còn Ám Nhật, là một hình tượng khác của mặt trời.

Vạn vật chia âm dương, mặt trời có một mặt quang minh, tự nhiên cũng có thể có một mặt hắc ám.

Cả hai cũng tồn tại khả năng chuyển hóa lẫn nhau.

Thẩm gia định từng bước một, trước tiên quán tưởng ra những thứ nông cạn, sau đó, từ từ thêm vào những thứ mang tính khái niệm trừu tượng.

Từng bước đề thăng bản chất của Ám Nhật.

Đến lúc đó, luân Ám Nhật này sẽ không còn bình thường nữa.

Theo Ám Nhật quán tưởng xuất hiện trong thức hải, luân Ám Nhật thu nhỏ trong đan điền, đã tạo ra một loại liên hệ thần bí với nó.

Khả năng tôi luyện pháp lực của nó lại lên một tầng cao mới.

Uy lực của Ám Nhật Chân Hỏa, cũng đạt được sự đề thăng không nhỏ.

Pháp lực của Thẩm gia, trở nên càng thêm đặc quánh, giống như mật ong đường lỏng vậy, hội tụ trong đan điền.

Còn khi chảy vào kinh mạch thì sẽ loãng hơn một chút, ở một số kinh mạch nhỏ bé, thậm chí còn hoàn nguyên thành trạng thái chân khí.

Thực lực của Thẩm gia lại được đề thăng.

Luyện Đan Luyện Khí, nên được đưa vào lịch trình.

Hiện tại chỉ còn thiếu một lò đỉnh.

Có sẵn thì chắc chắn không có, nhưng có thể tìm người đặt làm một cái, sau đó mình lại cải tạo một chút, cũng đủ dùng rồi.

Đợi sau này trình độ lên cao rồi, có thể tự mình luyện chế.

Những thứ như lò đỉnh, đồ cổ đa phần là đồ đồng, trên thị trường

căn bản không thể bán tràn lan.

Còn tôn đồng đỉnh Trùng Chú Quy Khư ở Tương Tây Bình Sơn, đã sớm vào bảo tàng.

Thế là Thẩm gia xuất quan, tìm một thợ thủ công chuyên làm quà lưu niệm thủ công, đặt làm một cái lò.

Vài tháng nữa là có thể lấy.

Khoảng thời gian này, vừa hay có thể cùng đội khảo cổ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đợi khi trở về, cái lò cũng gần xong rồi.

Phía Đại Kim Nha đây, một ngày xuống, chạy bốn năm nhà, đều là những mối quan hệ cũ do bố ông ta để lại.

Tuy nhiên, thế này vẫn chưa đủ, ông ta định, ngày mốt lại chạy thêm mấy nhà nữa.

Đều là chọn những người có thực lực khá mạnh.

Nếu không, e rằng không thể nuốt trôi hơn ba mươi món đồ của Thẩm gia.

Buổi tối, ông ta tranh thủ thời gian còn sớm, lại chạy thêm ba nhà.

Phải nói Đại Kim Nha này, thật là tận tâm với công việc, một ngày chạy xuống, gần như mệt rã rời rồi.

Huống hồ, cái chân này của ông ta còn có chút tật, là bệnh cũ từ hồi trẻ.

Trong suy nghĩ của ông ta, ông ta đã vất vả liên hệ người mua như vậy, Thẩm gia chắc chắn không thể đối xử tệ với ông ta, sẽ cho ông ta thêm mấy món bảo bối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người liền đến trụ sở đội khảo cổ, nơi làm việc của Trần giáo sư.

Vị Trần giáo sư này, chỉ nhìn qua là biết ngay là một giáo sư lớn tuổi, ít nhất cũng đã sáu bảy mươi tuổi, tóc bạc trắng và thưa thớt, đeo một cặp kính, trên mặt không ít nếp nhăn, vóc dáng cũng không cao lắm.

Đi cùng với ông còn có trợ lý của ông, Hách Ái Quốc, khoảng bốn mươi tuổi, tóc rối bời như một ổ gà, mặt cũng râu ria xồm xoàm, trông có vẻ chất phác, là một nhân vật kiểu học giả lão làng.

Ông ta cũng đeo kính, mà tròng kính lại rất dày, là một người cận thị nặng.

Có thể thấy, ông là một người nghiêm cẩn, thực tế, khắc khổ nghiên cứu, mà không chú trọng hình tượng của mình.

Loại người này, cách đây mười mấy năm thì có rất nhiều, nhưng sau cải cách mở cửa thì ít hẳn đi.

Người tiếp đãi ba người Thẩm Hạo chính là Hách Ái Quốc, thấy ba người còn rất trẻ, trong lòng ông ta đã có vài phần coi thường.

Chương 50

Dù sao trong mắt ông ta, năng lực và kinh nghiệm đều tỷ lệ thuận với tuổi tác, trẻ như vậy, nhìn không giống người trong nghề.

Thế là cũng không khách sáo, ông ta đi thẳng vào vấn đề nói: "Mấy vị đồng chí, ý định của các cậu chúng tôi đã biết, nhưng yêu cầu của đội khảo cổ chúng tôi, chắc các cậu cũng đã tìm hiểu rồi.

Chúng tôi cần là người có đủ kinh nghiệm sinh tồn và thám hiểm sa mạc, hoặc nhân tài chuyên về tinh tượng phong thủy, đây là điều bắt buộc!

Nếu các cậu không có bản lĩnh này, thì dù có đi cửa sau của ai cũng không được!" Lời của Hách Ái Quốc nói rất kiên định.

Bởi vì kể từ khi bắt đầu tuyển dụng ra xã hội đến nay, đã có không biết bao nhiêu người muốn đi cửa sau, nhưng đi khảo cổ sa mạc là chuyện không thể đùa giỡn chút nào, không khéo là sẽ mất mạng, đến lúc đó, muốn cứu cũng không cứu được!

Vì vậy, với tinh thần trách nhiệm, Hách Ái Quốc kiên quyết từ chối bất kỳ ai muốn đi cửa sau, không hề nể nang.

Trần giáo sư cũng chính vì tính cách này của Hách Ái Quốc, mới đặc biệt để ông ta đứng ra phía trước, để làm việc sơ bộ tuyển chọn. "Ngài là Hách giáo sư phải không, chúng tôi đã đến ứng tuyển, tự nhiên đều có bản lĩnh thật, nếu không đã không đến rồi!" Thẩm Hạo cười nói.

Hách Ái Quốc đánh giá mấy người một lượt, trong ánh mắt vẫn còn chút nghi ngờ. "Được thôi, đã các cậu nói vậy, thì tôi đi tìm thầy đến phỏng vấn một chút." Hách Ái Quốc nói.

Trần giáo sư ở phía sau đang chú ý đến đây, đã là Đại Kim Nha tiến cử, lại còn thề thốt nói hiểu biết thiên tinh phong thủy, thì ông ta vẫn muốn gặp một lần.

Thế là sau khi Hách Ái Quốc đến nói rõ tình hình, ông ta liền mời ba người Thẩm Hạo ngồi xuống, định trò chuyện kỹ càng hơn.

Sau khi trò chuyện phiếm một lúc, Trần giáo sư đã hiểu rõ thân phận của mấy người Thẩm Hạo. "Mấy vị đều không hề đơn giản a, tiểu Hồ và tiểu Vương đều từng là lính, thậm chí tiểu Hồ còn từng làm liên trưởng, càng tham gia chiến tranh, càng đáng quý hơn là còn từng đi qua sa mạc, đến làm đội trưởng đội khảo sát của chúng tôi, vậy thì chắc chắn là dư sức!

Còn tiểu Thẩm, cậu lại còn là đạo sĩ Mao Sơn thụ lục, thật là ghê gớm, nghe nói, Mao Sơn về mảng tinh tượng phong thủy này đều rất giỏi, không biết tiểu Thẩm cậu học về phương diện này thế nào?" Thẩm Hạo cười nói: "Trần giáo sư cứ yên tâm, về phương diện tinh tượng phong thủy này tôi không dám nói tinh thông, nhưng cũng hiểu không ít, chắc là đủ dùng, hơn nữa, không chỉ có tôi, lão Hồ cũng hiểu biết về phương diện này." Lúc này Bàn Tử cũng nói: "Đúng vậy, lão Hồ gia truyền một cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, từ nhỏ ông nội đã dạy ông ấy về phương diện này, mấy năm nay, cũng luôn sách không rời tay, trình độ đó, khỏi phải nói, ngài cũng có thể đoán được." "A ha ha, vậy thì tốt quá rồi." Trần giáo sư cười nói. "Di tích và cổ mộ trong sa mạc, đa phần đều đã bị vùi lấp dưới cát vàng, cổ đạo Khổng Tước Hà từ lâu đã khô cạn khó tìm, nếu không hiểu thiên tinh phong thủy thuật, e rằng không thể tìm thấy.

Hiện tại có hai vị trợ giúp, chắc là không khó.

Không biết có thể nói sơ qua cho tôi nghe được không?" Trần giáo sư hỏi.

Mặc dù miệng nói là biết, nhưng rốt cuộc có biết hay không, còn phải thực sự khảo sát một chút mới được. "Được thôi, vậy để tôi bắt đầu." Thẩm Hạo nói. "Cái gọi là phong thủy, cũng chính là tinh hoa của Địa học, khái quát đơn giản, chính là nơi tụ phong, nơi đắc thủy. 《Táng Thư》 có viết: 'Táng giả, thừa sinh khí dã.

Khí thừa phong thị tán, giới thủy tắc chỉ.

Cổ nhân tụ chi sử bất tán, hành chi sử hữu chỉ, cố vị chi Phong Thủy.' Sau này lại được mở rộng thành kham dư chi thuật, kham dư giả, thiên địa dã!

Thực ra chính là một học vấn phân tích, nghiên cứu mối liên hệ giữa trời, đất và con người, để đạt được mục đích thiên nhân hợp nhất, ba bên hài hòa cộng sinh.

Đặc biệt là các đế vương tướng tướng, đạt quan quý nhân thời cổ đại, không ai là không xem trọng phong thủy.

Họ xem việc chết như việc sống, đãi ngộ khi sống được hưởng thụ, khi chết cũng muốn tiếp tục có được, đồng thời còn muốn ấm phúc cho hậu thế của mình.

Thế là liền xây lăng mộ ở những nơi phong thủy thượng giai bảo địa.

Giữa trời đất có một luồng khí vô hình vô chất, nói đơn giản tức là âm dương chi khí, nó thăng lên thành mây, giáng xuống thành mưa, lưu chuyển trong đất thì thành sinh khí; sinh khí vận hành trong đất, sinh phát vạn vật, chi phối cát hung họa phúc; lưu chuyển giữa trời đất, gọi là quỷ thần; ẩn chứa trong lồng ngực, gọi là thánh nhân.

Hình thế địa mạch sơn xuyên khác nhau, sinh khí tụ hợp cũng không giống nhau, vì vậy mới có những thầy phong thủy biện sát hình thế, chỉ ra long huyệt trong địa mạch, rồi đem người đã khuất táng vào

phong thủy bảo địa, chiếm hết linh khí giữa trời đất, con cháu chắc chắn phúc vận xương long, điều này là do tóc, tinh huyết của con người, nhận từ cha mẹ, huyết mạch tương thông, thi hài trong tổ phần được địa khí, hậu nhân tự nhiên là ấm phúc không nhỏ.

Mà những phong thủy bảo địa cực giai đó, không chỉ có cái đẹp của địa thế sơn xuyên, mà còn thượng ứng thiên tinh, hưởng linh khí của tinh thần!

Về phương diện này, cứ để lão Hồ nói đi." Sau khi Thẩm Hạo giảng giải kiến giải phong thủy của mình một lượt, phần thiên tinh phong thủy còn lại, liền để Hồ Bát Nhất nói. "Thẩm gia về phong thủy kiến giải quả đúng là cao siêu, được rồi, vậy phương diện thiên tinh phong thủy này, cứ để tôi nói đi." Hồ Bát Nhất nói. "Cái gọi là thiên tinh phong thủy, thực ra nói đơn giản, chính là dựa vào thiên tượng, biến hóa của tinh thần, để suy đoán họa phúc cát hung.

Đương nhiên khi lựa chọn phong thủy bảo địa, cũng sẽ dùng đến.

Người xưa cho rằng khoảng cách giữa trời đất là tám vạn bốn nghìn dặm, mà khoảng cách giữa tim và thận của con người là tám tấc bốn phân, cơ thể người có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Ngũ Hành, đối ứng với tinh nguyên trên trời, lại có hai mươi bốn sao đối ứng với địa lý sơn xuyên dưới đất, họa phúc cát hung!

Phàm là đất tốt, ắt sẽ hô ứng với nhật nguyệt tinh thần trên trời.

Mà Thanh Ô Chi Thuật này, chính là thiên tinh phong thủy cao thâm khó lường nhất trong phong thủy!

Thông qua sự sắp xếp cát hung của tinh tượng, kết hợp với la bàn biện vị, là có thể dễ dàng tìm thấy mục tiêu chúng ta cần tìm!

Chỉ có điều, thế sự biến thiên, di tích ngài muốn tìm đã cách đây hơn ngàn năm, giờ muốn tìm thấy e rằng cơ hội mong manh lắm a!"

Hồ Bát Nhất nói.

Kiến giải về phong thủy của Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất, Trần giáo sư nghe say mê như si như túy, trong lòng đã có câu trả lời.

Thế là ông ta đứng dậy nói: "Nói hay quá, trời cao có mắt, cuối cùng cũng để chúng ta gặp được mấy vị nhân tài kiệt xuất, tôi quyết định, từ bây giờ, ba vị chính thức gia nhập tổ công tác khảo sát của chúng tôi!

Có mấy vị gia nhập, lần hành động khảo cổ này của chúng ta, nắm chắc hơn rất nhiều rồi!" Sau khi vượt qua khảo sát kiểm nghiệm của Trần giáo sư, Hách Ái Quốc cũng đi tới bắt tay ba người một cách nhiệt tình.

Còn xin lỗi về thái độ lúc nãy của mình.

Ba người cũng không chấp nhặt chuyện nhỏ này.

Hiện trường một mảnh vui vẻ.

Lúc này, từ trong phòng bước ra một người phụ nữ, trông không lớn tuổi lắm, nhưng rất xinh đẹp, vóc dáng cũng cao ráo thanh thoát.

Ăn mặc cũng rất thời thượng, phong cách Mỹ, khí chất cũng rất tốt.

Trần giáo sư thấy vậy, lập tức giới thiệu với ba người Thẩm Hạo: "Vị này là cô Dương, là người tài trợ cho hoạt động khảo cổ lần này của chúng ta, cô ấy cũng sẽ đi cùng chúng ta.

Đừng thấy cô ấy là con gái, cô ấy ở Mỹ là một nhiếp ảnh gia đại tài nổi tiếng, đã chụp ra rất nhiều tác phẩm nổi tiếng!" Ba người Thẩm Hạo lần lượt bắt tay với cô Dương. "Không cần khách khí như vậy, các cậu có thể gọi tôi là Shirley Dương." Sau khi bắt tay, Shirley Dương nhìn Vương Khải Toàn, mặt lạnh nhạt nói: "Vị Vương tiên sinh này, đi cùng với Thẩm tiên sinh và Hồ tiên sinh.

Thẩm tiên sinh và Hồ tiên sinh đều tinh thông phong thủy, không biết Vương tiên sinh có bản lĩnh gì?

Hoạt động khảo sát lần này rất quan trọng, chúng tôi không cần người vô dụng." Shirley Dương nói chuyện rất trực tiếp, Bàn Tử thực ra trong mắt Trần giáo sư, được coi là người đi kèm, cũng từng đi lính, có kinh nghiệm sa mạc, mang theo cũng không có vấn đề gì, chủ yếu có Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất là được.

Bàn Tử thấy Shirley Dương coi thường mình, lập tức mặt xị xuống, bĩu môi nói: "Coi thường ai đấy?

Năm đó Bàn gia còn ở Ni Nhã Lục Châu tiễu phỉ đấy, giết cho chúng nó vãi cả cứt đái." Nói rồi còn móc từ trên người ra một miếng ngọc bội nói: "Thấy chưa, đây chính là chiến lợi phẩm hồi đó!" Bàn Tử thổi phồng thành tích của cha mình thành của mình.

Trần giáo sư nhìn miếng ngọc bội, lập tức bị dòng chữ trên đó thu hút ánh mắt.

Nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt Tây Vực nhiều năm như vậy, ông ta đã quá quen thuộc với Quỷ Động Văn, vừa nhìn liền nhận ra, trên miếng ngọc bội này, khắc chính là Quỷ Động Văn. "Đây là...

đây là?" Trần giáo sư cầm lấy ngọc bội từ tay Bàn Tử tỉ mỉ xem xét.

Shirley Dương thấy vậy, đi tới, hỏi: "Trần giáo sư, miếng ngọc này có vấn đề gì ạ?" "Shirley, cô nhìn xem, đây là Quỷ Động Văn này!" Trần giáo sư kích động nói. "Miếng ngọc bội này, chắc chắn có liên hệ với Tinh Tuyệt Cổ Quốc!" Miếng ngọc này vừa xuất hiện, Shirley Dương liền không chút do dự đồng ý yêu cầu mang theo Bàn Tử.

Đồng thời còn đề xuất: "Tôi sẽ trả cho mỗi người các cậu một

vạn đô la, nếu các cậu có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành ở sâu trong sa mạc, thì trả thêm gấp đôi!

Nhưng số tiền này, phải đợi sau khi trở về mới trả." "Được, không vấn đề!" Ba người Thẩm Hạo đều gật đầu nói.

Sau khi thương lượng xong chuyện ba người gia nhập tổ, Trần giáo sư cầm miếng ngọc bội tiếp tục nói: "Miếng ngọc này, ít nhất cũng có lịch sử một ngàn năm trăm năm, chữ khắc trên đó là Quỷ Động Văn!

Quỷ Động Tộc này, là một dân tộc cổ ở Tây Vực, từ lâu đã diệt vong.

Nhưng theo một số cổ tịch ghi lại, Nữ vương Tinh Tuyệt quốc, chính là người của Quỷ Động Tộc!

Còn về nội dung khắc trên ngọc này là gì, còn phải nghiên cứu thêm." Tiếp đó, Trần giáo sư lại kể cho ba người Thẩm Hạo nghe một số chuyện xưa.

Năm đó, Trần giáo sư và cha của Shirley Dương, Dương Huyền Uy, đều rất say mê nghiên cứu văn hóa Tây Vực, mà Tinh Tuyệt quốc, lại là kiệt tác trong ba mươi sáu nước Tây Vực, từng có thời kỳ thống trị toàn bộ Tây Vực.

Chương 51

Nhưng sau này lại như sao băng rơi xuống, Tinh Tuyệt quốc dường như đã xảy ra một trận đại tai nạn, nữ vương chết, Tinh Tuyệt quốc cũng biến mất không còn thấy nữa.

Di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng bị cát vàng vùi lấp.

Hiện tại chỉ có thể từ một số tài liệu lịch sử cổ xưa, nhìn thấy những lời ít ỏi về Tinh Tuyệt quốc.

Truyền thuyết nói rằng, vị Tinh Tuyệt nữ vương này, chính là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực!

Nàng giống như mặt trời trên trời, khiến quần tinh và mặt trăng ảm đạm mất sắc.

Thẩm Hạo đối với vị Tinh Tuyệt nữ vương này cũng vô cùng tò mò.

Năm đó cha của Shirley Dương, vì muốn tìm lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương, đã tổ chức một lần thám hiểm liên hợp Trung – ngoại, kết quả một đi không trở lại.

Mục đích lần này Shirley Dương tài trợ cho đội khảo cổ, cũng có ý muốn tìm thi thể của cha mình.

Tuy nhiên, mục tiêu sâu xa hơn, là để tìm Quỷ Động, thoát khỏi lời nguyền mà gia tộc cô ấy đang phải chịu đựng.

Thẩm Hạo thầm mở Thiên Nhãn, nhìn về phía Shirley Dương.

Chỉ thấy một luồng khí tức nguyền rủa màu đỏ sậm ngả đen, lắng đọng trong cơ thể cô, cắm rễ vào trong huyết mạch, bản chất rất cao.

Đây là lời nguyền Quỷ Động, có nguồn gốc từ Xà Thần, không

phải người bình thường có thể giải khai.

Mấy ngàn năm qua, tộc người này, đã chết gần hết, dường như chỉ còn lại một mình Shirley Dương.

Sau đó, Trần giáo sư liền sắp xếp Hồ Bát Nhất làm đội trưởng, Thẩm Hạo và Bàn Tử làm phó đội trưởng.

Mọi việc đã định, ba người liền trở về Thấm Nguyên Trai.

Lịch trình của đội khảo cổ không nhanh như vậy, còn phải mấy ngày nữa mới xuất phát.

Tranh thủ mấy ngày này, phải nhanh chóng bán hết số minh khí trong tay.

Nếu không sẽ phải đợi mấy tháng.

Tuy nhiên, bên Đại Kim Nha, tiến triển rất thuận lợi.

Có khá nhiều nhà sưu tầm có ý muốn thu mua.

Đại Kim Nha hẹn tất cả họ đến Thấm Nguyên Trai của Thẩm Hạo.

Trong đó, còn có một người phụ nữ da trắng ngoài ba mươi tuổi, họ Hàn, những người quen biết đều gọi cô là Hàn Tỷ.

Hàn Tỷ có mối quan hệ rất cứng.

Cô là tình nhân của một ông chủ lớn bên Hương Cảng.

Vị ông chủ này, ở Hương Cảng, thậm chí cả nước ngoài, đều có tiếng tăm không nhỏ, là một nhà sưu tầm đồ cổ.

Khả năng giám định đồ cổ của Hàn Tỷ rất tốt, vì vậy, vị đại gia kia mượn cớ này, mở cho cô một cửa hàng đồ cổ ở Tân Môn, một là để cho cô tìm việc làm trong cuộc sống tẻ nhạt đơn điệu, hai là có thể thu mua một số đồ cổ minh khí.

So với đó, mấy ông chủ khác cộng lại, cũng chưa chắc đã có gia sản cao bằng ông chủ phía sau Hàn Tỷ.

Thẩm Hạo bày ra ba mươi mấy món đồ cổ minh khí, để các ông chủ tại đó chọn lựa.

Cuối cùng, những người này đều mua hết ba mươi mấy món minh khí đó.

Đặc biệt là Hàn Tỷ, cô ra tay hào phóng nhất, hơn một nửa số đó đều bị cô bao trọn.

Cô rất khách khí, nói thẳng là hy vọng kết bạn với Thẩm Hạo, nếu sau này có đồ tốt gì, thì hãy nhớ đến cô.

Sau đó, Thẩm Hạo chia tiền cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mỗi người hai phần rưỡi, bản thân thì lấy năm phần.

Hai người chia tiền ra mấy phần, một phần để lại cứu trợ gia quyến chiến hữu, cũng như dùng cho bản thân.

Một phần khác, đưa cho Anh Tử và lão Chi Thư ở Cương Cương Doanh Tử.

Đợi trở về, sẽ lại đi thăm họ.

Lần này Hàn Tỷ thu được mười mấy món đồ cổ minh khí, vui vẻ ngồi lên chiếc ô tô nhỏ, dưới sự hộ tống của vệ sĩ, trở về Tân Môn.

Vừa về đến nhà, liền lập tức viết một lá thư, phái người gửi cho Lôi Hiền Minh ở Hương Cảng xa xôi.

Thời đại này, kỹ thuật liên lạc vẫn chưa phát triển.

Điện thoại cục gạch, máy nhắn tin ở nước ngoài cũng mới bắt đầu, còn lâu mới truyền đến Hạ Quốc.

Chỉ có thể gửi thư qua bưu điện.

Để gửi đến Hương Cảng đó, ít nhất cũng phải mất cả tháng.

Nhưng trong lòng Hàn Tỷ lại rất vui vẻ, lần này thu được mười mấy món minh khí, nhưng chi phí bỏ ra lại không quá nhiều.

So với gia sản của Lôi Hiền Minh, chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Sau khi cất đồ vào kho, Hàn Tỷ lại trở lại trạng thái cuộc sống khô khan tẻ nhạt bình thường.

Còn bên Thẩm Hạo, đội khảo cổ còn một thời gian nữa mới xuất phát, hắn liền bảo Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, đi thu mua thêm một lô trang bị đạo mộ, phải là hàng chất lượng tốt.

Bản thân hắn thì chui vào mật thất, khắc khổ tu luyện.

Đã đến ngưỡng Kim Đan, Thẩm Hạo tự nhiên là muốn nhanh chóng thăng cấp.

Thực lực bản thân càng mạnh, mới càng an toàn, đối mặt với nguy hiểm, mới có đủ sức tự vệ.

Dù sao thế giới này rất nguy hiểm, đặc biệt là hắn còn phải tiến vào các loại cổ mộ.

Nguy hiểm trong cổ mộ có thể gấp mấy chục, mấy trăm lần bên ngoài.

Ví dụ như Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp tới, còn có sức mạnh của Xà Thần tồn tại.

Thẩm Hạo nắm chặt thời gian, tu luyện Quán Tưởng Pháp, không ngừng nâng cao tinh thần lực của bản thân.

Ngộ tính nghịch thiên rất lợi hại, tốc độ tu luyện cực nhanh, nhưng điều này vẫn có một quá trình, không thể bỏ qua quá trình, trực tiếp nhảy cấp.

Trong thức hải, tinh thần lực vốn vô hình vô chất của Thẩm Hạo, dưới sự gia trì của Quán Tưởng Pháp, đã biến thành một đám sương mù mỏng manh.

Chất lượng được nâng cao rất nhiều.

Đám sương mù tinh thần này, bao quanh một ám nhật vi hình, tạo thành hình xoáy tinh vân, không ngừng xoay quanh ám nhật.

Không ngừng được lực lượng ám nhật tôi luyện mà thăng hoa.

Mà theo tinh thần lực thăng tiến, pháp lực trong đan điền, không ngừng được áp súc, đang biến hóa thành hình thái tinh thể.

Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề cần chú ý.

Đó chính là loại tà dị chi khí ẩn chứa trong linh khí, và linh khí hỗn tạp vào nhau, khi tu luyện sẽ bị hấp thu vào cơ thể cùng lúc để luyện hóa.

Và khi loại tà dị chi khí này tích lũy đến một giới hạn nhất định, sẽ phát sinh bạo động.

Nhẹ thì phản phệ bị thương, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đứt đoạn, chết ngay tại chỗ, sau đó bị tà dị chiếm giữ thân thể.

Vì vậy, bắt buộc phải tu luyện một loại công pháp trấn áp tà khí.

Công pháp này tên là 【Khước Tà Công】, sư phụ Vân Hi Chân Nhân đã sớm đưa cho hắn, chỉ là vẫn chưa luyện.

Thẩm Hạo ngừng vận chuyển chân khí, tôi luyện pháp lực.

Rồi bắt đầu nghiên cứu công pháp trấn áp tà khí này.

Loại công pháp này, rất sớm đã lưu truyền, ít nhất cũng có lịch sử mấy ngàn năm.

Trải qua vô số đời người cải tạo, cường hóa, hiệu quả đã vô cùng

mạnh mẽ.

Chương 52

Nó có thể bài xuất tà khí tích tụ trong cơ thể, thông qua một phương thức vận chuyển năng lượng đặc biệt, cuối cùng bài xuất ra ngoài cơ thể.

Nhưng điều này không làm cho tà khí giữa trời đất tràn lan.

Bởi vì, những tà khí này, đã bị một nhóm người khác hấp thu, họ cố gắng mượn sức mạnh của tà khí, để thực hiện trường sinh, vĩnh sinh, cuối cùng cơ bản đều thất bại thân tử, sau đó được chôn vào mộ phần và bị phong ấn.

Mà những tà khí đó, liền tụ tập trong vô số mộ phần.

Đồng thời, cũng không ngừng hấp dẫn tà khí giữa trời đất hội tụ về đó.

Cổ mộ càng lâu đời, nguy hiểm trong đó càng khó lường.

Thẩm Hạo vận chuyển Khước Tà Công, dẫn động tà khí ẩn chứa trong pháp lực cũng như khắp cơ thể.

Theo sự vận chuyển của Khước Tà Công, trong pháp lực vốn trong suốt như pha lê, nổi lên một luồng màu đen, tà khí hiện lộ ra.

Mà tà khí ở khắp cơ thể, thì theo pháp lực lưu động trong kinh mạch, chảy về Bách Hội, Lao Cung, Dũng Tuyền mấy huyệt vị.

Bách Hội thông thiên, Dũng Tuyền thông địa, Lao Cung lại là huyệt vị khí có thể do con người chủ động khống chế xuất nhập.

Thông qua ba huyệt vị này, tà khí được bài xuất ra ngoài cơ thể.

Tuy nhiên, rất nhanh, Thẩm Hạo đã phát hiện ra một số điều bất thường.

Những tà khí đó, sau khi hiện lộ ra trong đan điền, vậy mà lại bị ám nhật phía trên hấp dẫn qua.

Ám Nhật Chân Hỏa vừa thiêu, đám tà khí đen kịt đó, lập tức giảm đi một tia.

Đây là bị ám nhật dùng làm nhiên liệu!

Không ngờ Ám Nhật Chân Hỏa này, lại còn có hiệu quả này!

Trong lòng Thẩm Hạo chấn động.

Vậy mà còn có chuyện tốt như vậy?

Hắn cẩn thận nhớ lại.

Ban đầu sư phụ Vân Hi Chân Nhân khi truyền Khước Tà Công cho hắn, đã dặn dò hắn phải siêng năng tu luyện.

Chỉ là hắn nhất thời quên mất.

Bởi vì, hắn phát hiện pháp lực của mình, và trong cơ thể, loại tà khí kia dường như không nhiều lắm.

Bây giờ xem ra, hoàn toàn là do ám nhật này, mới khiến lượng tà khí trong cơ thể hắn rất ít.

Nếu là tu sĩ bình thường, e rằng lúc này đều đã tẩu hỏa nhập ma rồi đi?

Không thể không nói, mệnh cách ám nhật của Thẩm Hạo, quả thực có chút đặc biệt!

Vậy mà lại có khả năng luyện hóa tà khí mà vô số tu sĩ đều bó tay chịu trói!

Xem ra, chữ "Ám" trong ám nhật, chính là ứng với điều này.

Thẩm Hạo không khỏi cười lên, xem ra mình xuyên việt này không phải vô ích a, chẳng lẽ là muốn diễn một vở kịch chúa cứu thế?

Điều đó cũng thật là kích thích.

Tuy nhiên, điều này còn xa vời so với bản thân hắn hiện tại, tạm thời không thể suy nghĩ nhiều như vậy.

Vì ám nhật có thể luyện hóa tà khí, vậy thì tà khí, đối với hắn mà nói, không còn là độc dược, mà là đại bổ dược.

Nói không chừng trên toàn bộ địa cầu, chỉ có mình hắn có thể luyện hóa tà khí mà không có hậu hoạn.

Nhưng, vì sự an toàn, vẫn là nên luyện hóa hết tà khí trong cơ thể trước đã.

Sau này, cứ cách một thời gian, đều phải luyện hóa tà khí trong cơ thể một lần, phòng ngừa phát sinh bất trắc.

Thẩm Hạo toàn lực vận chuyển Khước Tà Công, dẫn dắt tất cả tà khí trong cơ thể ra ngoài, hội tụ vào đan điền, qua ám nhật luyện hóa.

Mấy giờ sau, tất cả tà khí trong cơ thể bị luyện hóa hoàn toàn.

Trong lòng Thẩm Hạo, lập tức cảm thấy một trận nhẹ nhõm, thoải mái khó tả.

Mà màu sắc của ám nhật, dường như sâu hơn một chút.

Hiện nay mới là Trúc Cơ kỳ, uy năng của ám nhật, còn xa mới hiển hiện ra.

Nhưng chỉ riêng Ám Nhật Chân Hỏa này, đã cực kỳ mạnh mẽ.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại tỉ mỉ tham ngộ Khước Tà Công.

Với ngộ tính nghịch thiên của mình, hắn đã cải tạo nó một phen.

Khiến cho lý niệm công pháp, trực tiếp đảo ngược.

Từ việc lưu chuyển tà khí trong cơ thể bài xuất ra ngoài, sửa thành tụ tập vào trong đan điền.

Điều này, trực tiếp thay đổi tính chất căn bản của công pháp.

Chỉ thích hợp cho Thẩm Hạo, những người khác không thể tu luyện được.

Tiếp đó, Thẩm Hạo quay sang tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp.

Không ngừng dẫn dắt, ngưng luyện ngũ tạng ngũ khí.

Nội phủ của Thẩm Hạo so với tu sĩ cùng giai càng thêm cường tráng, trong ngũ tạng, ngũ hành chi khí đã sung mãn.

Đợi đến khi ngũ khí trong ngũ tạng đạt đến Ngũ Khí Triều Nguyên, liền có thể kết hợp pháp lực đan điền, ngưng kết Kim Đan.

Đến lúc đó, Ngũ Lôi Chính Pháp, liền có thể sơ bộ phát huy ra uy lực chân chính.

Có đủ pháp lực cường đại chống đỡ, Ngũ Hành Thần Lôi liền có thể thực sự triển hiện ra.

Hai ngày sau, người của đội khảo cổ tìm đến Thẩm Hạo, thông báo rằng họ đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát ngay.

Thế là, ngày thứ ba, Thẩm Hạo dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, đi đến điểm hẹn của đội khảo cổ.

Thấm Nguyên Trai vẫn để lão Dương tiếp tục trông coi.

Sáng sớm, mọi người tập trung tại trụ sở đội khảo cổ, nhiều thiết bị chuyên nghiệp về khảo cổ và thám hiểm, đã được đặc biệt cử người đi làm thủ tục vận chuyển, trực tiếp vận chuyển đến thành phố Ô Thị thuộc tỉnh Tây Cương.

Còn đoàn người của họ, thì phải đến thành phố Tây Kinh trước, mấy sinh viên của Trần giáo sư ở đó, sau khi hội hợp xong, sẽ chuyển sang đi Ô Thị.

Từ Kinh Thành đến Tây Kinh, mất ba ngày đường.

Tại Tây Kinh, mọi người gặp các sinh viên của Trần giáo sư, hai nam một nữ, lần lượt là Sở Kiếm, Tát Địch Bằng, Diệp Dịch Tâm, đều là những người trẻ tuổi ngoài hai mươi.

Sở Kiếm giỏi leo núi, Tát Địch Bằng yêu thích nghiên cứu người ngoài hành tinh, Diệp Dịch Tâm nhã nhặn xinh đẹp, nhưng lại thích khảo cổ.

Ngoại trừ Sở Kiếm khá khỏe mạnh, hai người còn lại trông đều yếu ớt, không có chút sức chiến đấu nào.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm ở Tây Kinh, mọi người lại tiếp tục xuất phát, đi tàu hỏa thẳng đến Ô Thị.

Ba người Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử ở chung một khoang ngủ, những người khác cũng lần lượt ở các khoang khác bên cạnh.

Lại trải qua mấy ngày hành trình dài trên tàu hỏa, trên tàu rất nhàm chán, chỉ có thể đánh bài, chém gió.

Một ngày trước khi tàu hỏa đến Ô Thị, Trần giáo sư bảo Hách Ái Quốc đến khoang của Thẩm Hạo, gọi ba người đến bàn bạc chút chuyện.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mơ mơ màng màng mặc quần áo, theo sau Thẩm Hạo, đi đến khoang của Trần giáo sư bên cạnh.

Vừa bước vào cửa, liền thấy Shirley Dương và Trần giáo sư đang xem bản đồ.

Thấy ba người vào, liền lập tức vẫy gọi ngồi xuống, còn bảo Hách Ái Quốc rót nước nóng cho họ.

Chương 53

"Trần giáo sư, không biết gọi chúng tôi qua đây có chuyện gì ạ?" Thẩm Hạo hỏi. "À, là thế này, hiện tại mọi người đều đã đến đông đủ, ngày mai sẽ tới Ô Thị, các cậu là đội trưởng của đội, chúng tôi muốn bàn bạc trước với các cậu về vấn đề lộ tuyến." Shirley Dương cũng ở một bên nói: "Thẩm tiên sinh, Hồ tiên sinh, tôi vừa mới bàn bạc với Trần giáo sư, kế hoạch là xuất phát từ Bác Tư Đằng Hồ, hướng nam tìm kiếm cổ đạo Khổng Tước Hà, sau đó, theo cổ đạo Khổng Tước Hà tiến sâu vào sa mạc, dọc theo Tư Độc Ám Hà đi về phía nam, tìm kiếm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Không biết các cậu thấy thế nào?

Chúng tôi muốn xin ý kiến của các cậu." Hồ Bát Nhất khá quen thuộc với khu vực sa mạc này, ông ấy nhìn lộ tuyến mà Shirley Dương nói trên bản đồ một lát, không khỏi có chút buồn cười. "Cái lộ tuyến này của mấy người, không thể nói là không có vấn đề, chỉ có thể nói là vấn đề rất lớn a!" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói. "Làm gì có ai dám đi lộ tuyến hình chữ Chi trong sa mạc, đi như vậy chẳng khác nào đi vòng vòng trong sa mạc Gobi, cho dù không khát chết, đói chết, hay bị nắng thiêu chết, thì cuối cùng cũng sẽ mệt chết thôi!" "Cái này?" Shirley Dương và Trần giáo sư hai người nhìn nhau. "Cái lộ tuyến này có vấn đề gì?

Năm đó cha của Shirley cũng đi con đường này mà." Trần giáo sư hỏi. "Đúng vậy, rồi sao nữa?

Cha của cô ấy giờ đang ở đâu?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Cha của Shirley Dương đương nhiên là đã chết trên đường rồi, điều này khiến Trần giáo sư á khẩu không nói nên lời. "Điều đó nói

lên rằng, lộ tuyến này chắc chắn có vấn đề, chỉ là chúng ta chưa rõ vấn đề nằm ở đâu mà thôi." Hồ Bát Nhất nói. "Nếu tôi nói, chúng ta vẫn nên tìm một người dẫn đường quen thuộc sa mạc ở địa phương mới được, chúng ta không thể cứ vỗ đầu một cái là quyết định lộ tuyến sẽ đi thế nào." "Ừm, tiểu Hồ nói có lý, tôi thấy, chúng ta đến nơi rồi, tìm một người dẫn đường thì tốt hơn.

Trần giáo sư gật đầu nói." Shirley Dương cũng đồng ý với cách làm này.

Lúc này, Shirley Dương lại tiếp tục nói: "Ngoài ra, còn một chuyện nữa muốn bàn bạc với các vị, đó là lộ tuyến chuyến này của chúng tôi có chút thay đổi, phải đi một chuyến đến Côn Luân Băng Xuyên." "Hả?

Côn Luân Băng Xuyên?

Các người muốn đổi lộ trình sao không nói sớm?" Hồ Bát Nhất trừng mắt nói.

Trần giáo sư thấy phản ứng của Hồ Bát Nhất rất kịch liệt, có chút nghi hoặc, hỏi: "Tiểu Hồ, Côn Luân Băng Xuyên có vấn đề gì à?" "Tôi từng đóng quân ở đó, tôi biết nơi đó nguy hiểm đến mức nào!

Nơi đó không thể đi!" Hồ Bát Nhất cau mày nói. "Nguy hiểm ư?

Đúng là nguy hiểm, thời tiết lạnh giá cực đoan như vậy, đối với bất kỳ ai cũng là một thử thách nghiêm trọng!" Trần giáo sư nói. "Không, không phải cái đó, ở đó có một loại côn trùng kỳ lạ, trông giống đom đóm lại giống bọ rùa, toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam, trông vô hại với người và vật, nhưng nếu người ta chạm vào, toàn thân sẽ bùng cháy lớn, chỉ cần vài giây, là có thể thiêu người thành tro tàn!

Năm đó rất nhiều chiến hữu của tôi đã bị thiêu chết như vậy!

Cảnh tượng đó, đến giờ tôi vẫn không dám đối mặt!" Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ đau khổ hồi ức.

Trần giáo sư mặt sắc ngưng trọng, ông không ngờ, vậy mà lại còn có loại nguy hiểm này.

Mà Shirley Dương ngồi một bên nghe vậy, lập tức từ trong túi lấy ra một cuốn sổ ghi chép, lật lật bên trong, lật đến một trang nào đó, đặt lên bàn, trên đó có phác họa hình một con côn trùng, cô hỏi: "Hồ tiên sinh, con bọ rùa mà ông nói, có phải trông giống như thế này không?" Trần giáo sư nheo mắt, loại côn trùng này, ông cũng biết, trong tay có một số tư liệu, nhưng lại không nói rằng nó có thể thiêu người thành tro a.

Ông cũng từ trong túi của mình lấy ra mấy tấm ảnh, đưa đến trước mặt Hồ Bát Nhất. "Tiểu Hồ, cậu nhìn kỹ xem, có phải loại côn trùng này không?" Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, nói: "Đúng, chính là nó!" Shirley Dương lại nói: "Loại côn trùng này, trong ghi chép của một số nhà thám hiểm trên khắp thế giới, cũng có một vài ghi chép rải rác, được họ gọi là Hỏa Biểu Trùng.

Đối với rất nhiều người, đây là một truyền thuyết." "Hồ tiên sinh, ông xác nhận là đã tận mắt nhìn thấy Hỏa Biểu Trùng sao?" "Không sai, tôi xác nhận." Sau đó, Hồ Bát Nhất nén bi thống kể lại kinh nghiệm năm đó một lần.

Năm đó, các chiến sĩ trong ban của Hồ Bát Nhất phải đi Côn Luân Băng Xuyên chấp hành một nhiệm vụ, kết quả giữa đường xảy ra sự cố.

Có một đồng đội mất đà trượt chân, lăn xuống sườn núi, bị thương nặng.

Mọi người lập tức đuổi theo xem xét, kết quả, lúc này không biết từ đâu xuất hiện một con Hỏa Biểu Trùng phát ra ánh sáng xanh lam,

lập tức đâm vào người một chiến hữu.

Ngọn lửa xanh lam, ngay lập tức nuốt chửng người chiến hữu đó, chỉ vài giây, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đã biến thành một đống tro tàn!

Mấy chiến hữu khác theo bản năng nổ súng, kết quả, đã dẫn đến một lượng lớn Hỏa Biểu Trùng.

Mấy người công nhân vừa chạy vừa nổ súng, kết quả, tiếng súng chấn động, gây ra tuyết lở, tất cả mọi người đều bị vùi lấp trong tuyết!

Chỉ có Hồ Bát Nhất may mắn không chết, khi ông tỉnh lại, đã được cứu ra, nằm trong bệnh viện.

Từ đó, Côn Luân Băng Xuyên liền trở thành một nỗi ám ảnh trong lòng Hồ Bát Nhất.

Lúc này nghe Trần giáo sư muốn đổi đường đi Côn Luân Băng Xuyên, Hồ Bát Nhất liền muốn khuyên ngăn, không cho họ đi.

Thật sự là Hỏa Biểu Trùng quá nguy hiểm.

"Hồ tiên sinh, chúng tôi có lý do bắt buộc phải đến Băng Xuyên Côn Luân." Shirley Dương nói.

"Lý do gì?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Trận tuyết lở năm đó, thực ra không phải do các anh kích hoạt gây ra, mà là do một trận động đất nhỏ.

Trận động đất đó đã làm nứt một khe hở ở phía đông Băng Xuyên Côn Luân.

Mấy năm trước, có một đội khảo sát liên hợp Trung – nước ngoài đến Tân Cương thám hiểm, người dẫn đầu chính là bạn cũ của tôi, cũng là cha của Shirley.

Nhưng giữa đường, không biết vì sao họ lại đổi hướng đến Băng Xuyên Côn Luân.

Sau đó thì mất tích, không một ai trở về." "Thế thì làm sao mà các ông biết bọn họ mất tích ở đó?" Bàn Tử không nhịn được xen vào hỏi.

"Là thế này, căn cứ theo tín hiệu cầu cứu cuối cùng mà họ phát ra lúc đó, chính là ở phía đông Băng Xuyên Côn Luân, cho nên chúng tôi nghi ngờ, việc họ mất tích có liên quan đến khe nứt ở phía đông băng xuyên." Trần giáo sư nói.

Bàn Tử liếc nhìn Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất, lại hỏi: "Thế thì anh em mình đến đó tìm gì?" Trần giáo sư đáp: "Một cuốn sổ tay!

Đó là sổ tay thám hiểm của một nhà thám hiểm người Anh tên Walter từ những năm đầu, trên đó ghi lại chi tiết quá trình họ tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành như thế nào.

Chỉ cần chúng ta tìm được cuốn sổ tay này, là có thể đi theo lộ tuyến của Walter tiên sinh năm đó, điều này vô cùng quan trọng đối với hành động tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành tiếp theo của chúng ta!" Hồ Bát Nhất cúi đầu tiếp tục trầm mặc.

Lúc này, Shirley Dương lại nói: "Sở dĩ tôi đến băng xuyên, không chỉ để tìm cuốn sổ tay đó, mà còn để hoàn thành con đường cha tôi chưa đi hết, tìm ra nguyên nhân họ đến băng xuyên, tìm ra bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Đúng vậy, nếu như có thể tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, hoàn thành kế hoạch nghiên cứu khảo cổ của chúng ta, thì sẽ giải đáp được rất nhiều bí ẩn lịch sử, đối với nghiên cứu văn hóa Tây Vực, cũng sẽ mở ra một trang mới, cho nên đây là một cơ hội vô cùng hiếm có!" Trần giáo sư cũng nói.

Bàn Tử ho khan một tiếng, xoa xoa tay, sau đó nhìn về phía Thẩm Hạo: "Thẩm gia, chuyện này, ngài thấy sao?" "Không vấn đề gì, thế thì đi thôi, chúng ta cứ chuẩn bị đối phó Hỏa Biêu Trùng là được, vấn

đề không lớn, thật sự gặp vấn đề, tôi sẽ ra tay!" Thẩm Hạo nói.

"Thế thì được, nghe Thẩm gia." Bàn Tử nói.

"Tốt lắm, rất cảm ơn mấy vị." Trần giáo sư cười nói.

Chuyến tàu nhanh chóng đến Ô Thị.

Sau khi mọi người xuống xe, theo đề nghị của Thẩm Hạo, đã mua không ít chất lỏng chống đông cho xe hơi, có thể không đóng băng ở nhiệt độ âm mấy chục độ, rất thích hợp để đối phó Hỏa Biều Trùng.

Sau đó, mọi người chuyển hướng đến Băng Xuyên Côn Luân.

Hồ Bát Nhất năm đó từng làm lính ở đây, hiện tại vẫn còn một số chiến hữu cũ ở lại núi Côn Luân.

Hơn nữa, đội khảo cổ có các thủ tục liên quan, có thể cầu cứu quân đồn trú địa phương.

Thế là dưới sự dẫn đường của mấy binh lính, mọi người thuận lợi đến phía đông Băng Xuyên Côn Luân.

Tuy nhiên, những người đi cùng, ngoài mấy binh lính ra, còn có mấy người đặc biệt.

Thẩm Hạo chỉ nhìn một cái, đã biết bọn họ khác thường, rõ ràng là tu sĩ.

Thực ra sự kiện Hỏa Biều Trùng năm đó, đã gây chú ý cho phía chính phủ.

Trên thế giới này những chuyện tà quỷ xảy ra liên tục không ngừng, để đảm bảo an toàn ổn định cho khu vực gần Băng Xuyên Côn Luân, thế là Dân Điều Cục Tây Cương đã phái các thành viên của phân cục đóng quân ở đây, chuyên xử lý các sự kiện bất thường.

Mà lần này đội khảo cổ muốn đi sâu vào bên trong băng xuyên, nên đã phái mấy thành viên đi cùng, để bảo vệ an toàn cho nhân viên đội

khảo cổ.

Thẩm Hạo chỉ liếc qua vài cái rồi không chú ý nữa.

Mấy người này thực lực không cao, còn chưa đến Trúc Cơ, chỉ ở cảnh giới Luyện Khí kỳ.

Đoàn người mặc áo bông dày cộp, vác theo bao lớn túi nhỏ, men theo đường núi tiến về phía trước, vượt qua tuyết tuyến, đến phía đông Băng Xuyên Côn Luân.

Chương 54

Nơi đây đã vượt ra ngoài phạm vi tuần tra bình thường của quân đồn trú.

Mấy binh lính cũng chưa từng đi qua, hoàn toàn là dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất mà đến đây.

Thẩm Hạo phóng linh thức, quét về phía xa, phát hiện cách khe nứt kia đã không còn xa nữa.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, rồi tiếp tục tiến lên.

Sau mấy giờ lội tuyết, cuối cùng cũng đến trước khe nứt băng xuyên.

Thế là vội vàng dựng lều trại, sắp xếp thiết bị vật tư để thử nghiệm.

Trừ Dịch Diệp Tâm và một binh sĩ ở lại phía trên trông coi, duy trì liên lạc với doanh trại tạm thời của quân đồn trú qua vô tuyến điện, và theo dõi vị trí của đội khảo cổ.

Các thành viên còn lại của đội khảo cổ, và mấy binh lính bao gồm cả hai tu sĩ, đều đi xuống cùng.

Mọi người nghỉ ngơi một chút, hồi phục thể lực xong, liền đóng chốt cố định dây thừng, thả dây xuống đáy khe nứt.

Mọi người đeo dây an toàn, cài khóa móc, liền bắt đầu trèo xuống khe nứt.

Khe nứt này không quá sâu, chỉ khoảng ba mươi mét.

Mọi người nhanh chóng xuống đến đáy.

Vừa đi về phía trước vài bước, rẽ qua một khúc cua, liền nhìn

thấy một bộ tử thi, nằm ở góc.

Nhìn kỹ, đó là một người nước ngoài bị chết cóng, trong tay còn nắm một khẩu súng lục.

Shirley Dương cẩn thận bước tới kiểm tra một lượt, rồi cầm khẩu súng xuống xem xét, vẫn còn dùng được.

Sau đó đứng dậy nói: "Đây chắc là người của đội thám hiểm của cha tôi, trang bị của họ tôi nhận ra." Người này chắc là người đã phát tín hiệu cầu cứu năm đó, nhưng đã không đợi được cứu viện, chết ở đây.

Mọi người men theo thung lũng khe nứt tiến lên, đến một hang động dung nham ngầm.

Địa thế hang động nghiêng dốc, một đường đi xuống.

Trên vách động mọc rất nhiều tinh thể mica.

Bàn Tử không nhịn được cầm cái cuốc gõ gõ, cái thứ này nhìn có vẻ khá đáng tiền, định bụng lát nữa vác về ít.

Nhưng lúc này, trong doanh địa băng xuyên, Dịch Diệp Tâm và binh sĩ đột nhiên nhận được tin tức từ doanh trại tạm thời của quân đồn trú: ba tiếng nữa sẽ có một trận bão tuyết.

Chỉ là sau khi đội khảo cổ đi sâu vào động huyệt, vô tuyến điện lại bị nhiễu sóng, hoàn toàn không liên lạc được.

Hai người đều vô cùng lo lắng, sốt ruột nhìn về phía khe nứt, hy vọng đội khảo cổ có thể kịp thời quay về.

Trong động dung nham ngầm, mọi người đi xuống vài trăm mét, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy.

"Nghe này, phía trước hình như có một con sông ngầm!" Hồ Bát Nhất nói với những người bên cạnh.

Càng đi xuống, nhiệt độ trong động càng cao, không còn lạnh giá như bên ngoài nữa.

Đi thêm một đoạn, mọi người cuối cùng cũng đến trước con sông ngầm.

Nói là sông ngầm, nhưng thực ra chỉ là một cái hồ nước nhỏ.

"Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, tôi với Bàn Tử đi thăm dò xem nước sâu nông thế nào." Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Mọi người đặt đồ xuống bên bờ sông ngầm, nghỉ ngơi một chút.

Thẩm Hạo biết, trong con sông ngầm này ẩn chứa một con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử, nhưng chắc là đang ngủ say trong động huyệt dưới đáy nước.

Anh phóng linh thức ra, thăm dò xuống đáy sông.

Con sông này, khu vực giữa rất sâu, con Bá Vương Kỳ Nhông kia đang ngủ ở động huyệt dưới đáy nước.

Hai bên đều khá nông, có thể đi qua.

Thậm chí đèn pin chiếu một cái là có thể nhìn thấy đá đáy sông.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và hai người kia đang thăm dò dòng sông thì Trần giáo sư cùng những người khác cũng không rảnh rỗi, có phát hiện trên vách động.

Đó là một mảng lớn ký tự khắc trên vách tường, toàn là Quỷ Động Văn.

Trần giáo sư liền gọi Vương Bàn Tử lại, bảo anh ta lấy miếng ngọc bội ra cho ông xem.

Trần giáo sư cẩn thận đối chiếu các ký tự trên ngọc bội, lại nhìn những chữ trên vách tường.

Quả nhiên là giống nhau đến lạ.

Đây có thể coi là một phát hiện trọng đại.

Trong lòng Trần giáo sư đại hỉ.

Nhìn những chữ Quỷ Động Văn trên vách tường, Trần giáo sư càng thêm chắc chắn nơi đây có liên quan mật thiết đến Quỷ Động Tộc.

Ông liền bảo Hách Ái Quốc dẫn các thành viên đội khảo cổ tranh thủ lúc này ghi chép tư liệu.

Thẩm Hạo đứng phía sau đám đông lặng lẽ quan sát tất cả.

Mà hai tu sĩ Luyện Khí kia cũng lặng lẽ đứng một bên thờ ơ nhìn, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia hiếu kỳ.

Không lâu sau, mọi người trong đội khảo cổ đã ghi chép xong tất cả tư liệu.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí lội qua chỗ nước nông để sang bờ đối diện.

Chỉ là họ không chú ý đến bộ xương dưới nước.

Linh thức của Thẩm Hạo vẫn luôn chú ý đến Bá Vương Kỳ Nhông dưới đáy sông, phát hiện nó đã có dấu hiệu tỉnh lại.

Là do tiếng nước chảy và tiếng nói chuyện của mọi người khi qua sông làm kinh động.

Tuy nhiên, trước khi nó chui ra, mọi người đã thành công sang đến bờ đối diện.

Nhưng vì lý do an toàn, Thẩm Hạo âm thầm phóng ra một đạo kiếm khí, trực tiếp giết chết con Bá Vương Kỳ Nhông vừa mới tỉnh lại, ngay trong động huyệt dưới đáy sông.

Không có con Bá Vương Kỳ Nhông này quấy nhiễu, chuyến hành trình này sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Lên bờ xong, đi không xa, địa thế lại dốc lên, không gian cũng thu hẹp đi không ít.

Một cửa động xuất hiện trước mắt, mọi người đều nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn, tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy trong động núi, sừng sững một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, phía trên chớp nháy ánh sáng xanh lam.

Dưới ánh sáng xanh, có thể thấy trên mỗi tầng tháp treo rất nhiều thi hài.

Và trên mặt đất, xương cốt vô số, nhiều đến không đếm xuể.

Hồ Bát Nhất phản ứng lại, lập tức bảo mọi người tắt đèn pin, đừng chiếu sáng.

Ánh sáng xanh này, Hồ Bát Nhất rất quen thuộc, chẳng phải là ánh sáng do Hỏa Biểu Trùng phát ra sao?

Trần giáo sư cũng kinh hãi nhìn về tòa tháp chớp ánh sáng xanh lam kia nói: "Đây là Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết!" "Cửu Tầng Yêu Lâu?" Mọi người xung quanh đều nhìn về phía Trần giáo sư.

"Đúng vậy, đây là kiểu táng lăng mộ của các vị quân vương Ma Quốc cổ đại." Trần giáo sư gật đầu nói.

Lúc này Sở Kiếm cũng nói: "Giáo sư, trước đây tôi có đọc trong một cuốn sách, ở Thanh Hải Huyết Vị cũng có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu." "Đúng vậy, chỉ đáng tiếc, tòa yêu lâu đó, khi Ma Quốc diệt vong, đã bị Anh Hùng Cách Tát Nhĩ Vương phá hủy rồi." Trần giáo sư nói.

“Cái tòa được bảo tồn hoàn chỉnh như trước mắt này, thì tôi thật sự chưa từng thấy qua.” Lúc này Bàn Tử chen vào nói: “Thế thì nói, đây là một tòa đại mộ đế vương!

Bên trong chắc chắn có nhiều đồ cổ lắm phải không?” Nghe lời Bàn Tử, ánh mắt Shirley Dương lập tức thay đổi.

Trần giáo sư tiếp tục nói: “Shirley, chuyến này đến quá đáng giá rồi, có lẽ cha cô đến vì tòa Cửu Tầng Yêu Lâu này.” Thấy mọi người líu lo nói không ngừng, Thẩm Hạo mở miệng nhắc nhở: “Mọi người nói nhỏ thôi, tốt nhất là đừng nói nữa, cẩn thận làm mấy con Hỏa Biều Trùng này tỉnh giấc!

Chương 55

Cửu Tầng Yêu Lâu này là hang ổ cũ của Hỏa Biều Trùng, nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, nếu kinh động đến chúng, các ngươi nghĩ xem hậu quả thế nào!" Mọi người đều im bặt, không dám nói thêm lời nào.

Lúc này, Hồ Bát Nhất lại phát hiện, trên mặt đất cách cửa động không xa, có một đống tro hình người.

Cái này anh ta quen quá rồi, chẳng phải là người bị Hỏa Biều Trùng tấn công xong bị thiêu thành tro sao.

Ý thức được sự nguy hiểm của nơi đây, Hồ Bát Nhất nói với Shirley Dương và Trần giáo sư: "Trần giáo sư, cô Dương, nơi này quá nguy hiểm, tôi đề nghị chúng ta lập tức rời khỏi đây!" "Nhưng tiểu Hồ, anh đừng quên chúng ta đến đây làm gì?

Cuốn sổ tay còn chưa lấy được mà." Trần giáo sư nói.

Số lượng Hỏa Biều Trùng ở đây rất nhiều, Thẩm Hạo cũng không biết mình có chịu nổi hay không, nhưng nghĩ lại thì chắc không vấn đề gì lớn.

Cứ cẩn thận một chút là được.

Ngay lúc mấy người đang giằng co, Shirley Dương trong lòng hạ quyết tâm, trực tiếp đi về phía Cửu Tầng Yêu Lâu.

Dù sao mục đích của cô ấy là tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, giải quyết vấn đề lời nguyền của mình.

Nếu không giải quyết được, thì cũng chỉ là vấn đề chết sớm hay chết muộn mà thôi.

Không tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, cuối cùng cô ấy sẽ chết

trong đau khổ, thế thì thà bây giờ liều một phen, nếu thuận lợi thì lấy được sổ tay rồi đi.

Thật sự không được, thì chết sớm giải thoát sớm vậy.

Hồ Bát Nhất thấy Shirley Dương không sợ chết đi vào, lập tức đuổi theo, Bàn Tử thấy vậy cũng đi ngay phía sau.

Ba người trực tiếp đến trước Cửu Tầng Yêu Lâu.

Thẩm Hạo thấy vậy, nói với Trần giáo sư cùng những người bên cạnh: "Các ông cứ ở ngoài này tùy tiện xem xem, đừng đi sâu vào, còn nữa, trước khi chụp ảnh, hãy kiểm tra lại đèn flash, nếu kinh động đến những con Hỏa Biều Trùng này, thì tiêu đời rồi!" "Được rồi, tiểu Thẩm, chúng tôi biết rồi, sẽ chú ý!" Trần giáo sư dùng sức gật đầu nói.

Thẩm Hạo gật đầu, sau đó nhanh chóng đến bên cạnh yêu lâu, gần Hồ Bát Nhất và hai người kia.

Bên Trần giáo sư, có binh lính và hai tu sĩ bảo vệ, không vấn đề gì lớn.

Mà lúc này, thời gian đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ.

Bão tuyết sắp đến, trên băng xuyên Dịch Diệp Tâm và binh lính rất sốt ruột.

Nhưng tín hiệu vô tuyến điện lại bị cắt đứt, ngay cả doanh trại tạm thời của quân đồn trú cũng không liên lạc được, chỉ có thể sốt ruột.

Dưới Cửu Tầng Yêu Lâu, Thẩm Hạo hội hợp với Hồ Bát Nhất và hai người kia.

"Mọi người cẩn thận một chút, cố gắng đừng nói chuyện, tìm được sổ tay rồi quay về ngay." Thẩm Hạo dặn dò.

“Ừm.” Ba người gật đầu.

Shirley Dương trực tiếp cầm cuốc leo núi, đi vào trong yêu lâu.

Cô ấy cho rằng, cha mình chắc chắn đã vào bên trong yêu lâu, muốn đi vào tìm kiếm, nhưng không ngờ, cha cô ấy lại chết ngay bên ngoài yêu lâu.

Thẩm Hạo phóng linh thức ra, bắt đầu tìm kiếm trong đống thi thể dưới yêu lâu.

Rất nhanh, đã tìm thấy mục tiêu, ông ta đang nằm trong một đống thi thể dưới chân tường.

Không biết là chết vì nguyên nhân gì, nhưng có thể xác định, không phải bị Hỏa Biều Trùng thiêu chết.

Nếu không, sẽ chỉ còn lại một đống tro cốt, những thứ khác sẽ không còn gì.

Mà Bàn Tử vừa hay ở vị trí đó, đang lật tìm thi thể, muốn vơ vét chút đồ vật đáng tiền.

Lợi dụng lúc không ai chú ý, anh ta lấy một chiếc ngọc bội, lại rất khéo léo tìm thấy túi da của cha Shirley Dương.

Thẩm Hạo bước tới nói: “Bàn Tử, chú được đấy, cái này mà chú cũng tìm ra được!” “Hắc hắc, cái đó à, Bàn gia tôi trước giờ vận khí vẫn tốt mà, anh xem cái này là gì đây?” Vừa nói, anh ta vừa lắc lắc sợi dây chuyền ngọc thạch mình vừa cạy ra.

Thẩm Hạo lắc đầu, lấy cái túi da qua, lật tìm cuốn sổ tay bên trong xem, trên đó có chữ ký của Walter, mở ra xem, bên trong quả thật ghi lại lộ tuyến đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thế là anh cất cuốn sổ tay và túi da đi, lên lầu tìm Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Ở ngoại vi động quật, Trần giáo sư đang dẫn một nhóm thành viên xuống hào tuẫn táng để nghiên cứu xương cốt trong hào.

Trong hào tuẫn táng, chất đống rất nhiều thi thể, đều đã chỉ còn lại xương trắng loang lổ, thỉnh thoảng có vài bộ vẫn còn quấn vài mảnh vải rách.

Trần giáo sư đang tận tình chỉ dạy, từ số lượng và quy mô của đồ tuẫn táng và nô lệ tuẫn táng, có thể phần nào nhìn ra thân phận và địa vị của chủ mộ.

Thế là ông liền bảo Sở Kiếm cẩn thận ghi chép lại.

Trần giáo sư lấy một ít mẫu vật từ đống xương cốt trước mặt, định bụng sau khi về sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, liền bảo trợ lý Hách Ái Quốc giao cho Sở Kiếm.

Sở Kiếm cầm mẫu vật, liền muốn trèo lên trên hào tuẫn táng, bỏ vào túi.

Liền để Sa Địch Bằng ở phía trên kéo anh ta, để mượn lực trèo lên.

Nào ngờ, sự cố cứ thế mà xảy ra.

Sở Kiếm trèo lên xong, đứng không vững, lại từ trên rơi xuống hào tuẫn táng.

Cú ngã này phát ra một tiếng động trầm đục, suýt chút nữa đã đánh thức lũ Hỏa Biều Trùng đang ngủ say trên yêu lâu.

Cả tòa yêu lâu lập tức bừng sáng ánh lam chói mắt, toàn bộ động quật đều bị chiếu sáng.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều tái mét mặt mày, toát mồ hôi lạnh, đứng sững tại chỗ không dám nhúc nhích.

Nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, không phải chuyện đùa.

Nếu bị kinh động, muốn chạy cũng không kịp, chỉ có thể chờ chết.

Mọi người bất động, không dám phát ra một tiếng động nhỏ nào.

May mắn là sau vài nhịp thở, ánh sáng này lại mờ đi.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần giáo sư lau mồ hôi lạnh trên mặt, vội vàng hỏi nhỏ: "Sở Kiếm, anh sao rồi, không sao chứ?" "Giáo sư, tôi không sao," Sở Kiếm khẽ đáp.

Hách Ái Quốc ở gần nhất vội vàng đến đỡ anh ta.

Sở Kiếm ngồi dậy, phủi phủi bụi trên đùi, phát hiện, đùi bị xương cốt trên mặt đất đâm rách.

Nhưng bản thân anh ta khá khỏe mạnh, thích vận động, không phải người yếu đuối.

Anh ta không một tiếng than vãn quay trở lại phía trên, nhanh chóng khử trùng, băng bó đơn giản vết thương.

Trong yêu lâu, Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Shirley Dương, liên tục khuyên cô ấy mau ra ngoài, nói là cuốn sổ tay đã tìm thấy rồi.

Shirley Dương nghe vậy, lông mày khẽ nhướng lên, lộ vẻ vui mừng, bước ra khỏi yêu lâu, đến trước mặt Bàn Tử.

Cô ấy đưa tay ra nói với Bàn Tử: "Mau đưa sổ tay cho tôi." Bàn Tử có chút không tình nguyện đưa cái túi da qua.

Shirley Dương lấy cuốn sổ tay ra từ trong túi, cẩn thận lật xem vài trang, quả thật là thứ họ cần tìm.

Thế là cô ấy quay đầu bước ra ngoài.

Đồ vật đã tìm được rồi, vậy thì không cần mạo hiểm tiến vào yêu lâu nữa.

“Lão Hồ, Bàn Tử, hai người về trước đi, trông chừng đội khảo cổ bọn họ, đừng để họ gây ra động tĩnh gì nữa, tôi lên yêu lâu xem một chút, lát nữa nếu có chuyện gì xảy ra, kinh động đến Hỏa Biều Trùng, anh cứ dẫn họ đi trước, không cần lo cho tôi.” Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

“A?

Thẩm gia, Hỏa Biều Trùng này nguy hiểm lắm, không thể lên đó được đâu?

Nếu không thật sự kinh động đến Hỏa Biều Trùng, thì sẽ bị vây công, chạy cũng không thoát đâu!” Hồ Bát Nhất lo lắng nói.

“Lão Hồ, tôi đâu phải người thường, mấy con Hỏa Biều Trùng này không làm tôi bị thương được đâu, anh cứ yên tâm đi.” Thẩm Hạo nói.

“Thế thì được thôi, Thẩm gia ngài cẩn thận nhé.” Hồ Bát Nhất nói.

Chương 56

Nói xong, anh ta quay người bước ra ngoài, đuổi kịp Bàn Tử và Shirley Dương.

Đi đến cửa động, Bàn Tử quay người nhìn: "Ơ, Lão Hồ, Thẩm gia đâu rồi?" Hồ Bát Nhất nhìn yêu lâu, khẽ nói: "Thẩm gia vào trong yêu lâu rồi, bảo chúng ta về trước trông chừng đội khảo cổ, đừng để họ gây ra động tĩnh lớn gì nữa." "A?

Yêu lâu đó nguy hiểm như vậy, Lão Hồ sao anh không khuyên Thẩm gia?" Bàn Tử vừa lo lắng vừa sợ hãi.

"Ai, tôi có khuyên chứ, nhưng không khuyên được, hơn nữa, bản lĩnh của Thẩm gia chú đâu phải chưa từng thấy, đến Đại Tông Tử còn không sợ, mấy con Hỏa Biểu Trùng này, chắc cũng chẳng thành vấn đề, anh em mình vẫn nên tự lo cho mình trước đi, đừng để người của đội khảo cổ lại kinh động đến Hỏa Biểu Trùng, gây thêm phiền phức cho Thẩm gia." Hồ Bát Nhất nói.

"Đúng, anh em mình phải chú ý một chút." Bàn Tử gật đầu nói.

Thế là hai người mỗi người một bên, đi đến giữa đám người của đội khảo cổ, nhỏ giọng dặn dò họ nhất định phải cẩn thận, đừng gây ra động tĩnh gì.

Mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng lại kinh động đến Hỏa Biểu Trùng.

Trong Cửu Tầng Yêu Lâu, Thẩm Hạo đã lên đến tầng thứ ba.

Mấy tầng đầu của yêu lâu này không có gì đặc biệt, toàn là thi cốt của những kẻ tuẫn táng số lượng lớn.

Còn có những đống xương đầu bò và sừng bò.

Ở tầng thứ ba, treo đầy những lá quỷ phiên không chữ, trên đó đều là những hoa văn tinh xảo năm màu đỏ, lam, trắng, lục, đen.

Trong đó màu đen là nhiều nhất.

Lên đến tầng thứ tư, thì bày trí rất nhiều đá hình trứng khắc những phù hiệu kỳ dị, có thể là kinh thạch khắc Quỷ Động Văn tự.

Mấy tầng trên nữa cũng không có gì đặc biệt.

Cho đến tầng thứ tám, có chín bộ thi thể cao lớn, mặc áo bào đen, vây quanh ngồi ở trung tâm.

Các thi thể đều đã khô héo, nhăn nheo.

Thẩm Hạo dùng linh thức quét qua mấy bộ thi thể, không phát hiện gì bất thường, chỉ là những xác khô tuẫn táng bình thường.

Tùy ý nhìn vài cái, Thẩm Hạo trực tiếp lên đến tầng thứ chín.

Trong tầng thứ chín, chỉ có một chiếc quan quách được đặt ở trung tâm.

Xung quanh trống rỗng không có gì.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cảm ứng được, trong quan tài, có một luồng tà khí đang quấn quanh, còn nặng hơn so với trong lăng tẩm Tiêu Thái Hậu.

Khẽ nhíu mày, Thẩm Hạo chậm rãi bước đến trước quan quách.

Linh thức xuyên qua ván quan tài, nhìn vào thi thể trong quan quách.

Thi thể này vậy mà lại mở mắt, dường như chết không nhắm mắt.

Thẩm Hạo trực tiếp đẩy ván quan tài ra.

Lộ ra một bộ nữ thi mặc trường bào đen, sống động như thật.

Chỉ là một đôi mắt đen thẫm tròn xoe.

Luồng tà khí sâu thẳm kia, chính là từ đôi mắt đó tràn ra.

Thẩm Hạo nghĩ đến Tiêu Thái Hậu, bà ta chính là sau khi học được Nhiếp Hồn Ma Nhãn truyền từ Ma Quốc, đã dẫn đến tà khí nghiêm trọng xâm thực, tranh đoạt thân thể.

Mà trên bộ nữ thi này, lại không thấy tình huống như vậy.

"Hoặc là, vấn đề nằm ở đôi mắt." Cửu Tầng Yêu Lâu, với tư cách là lăng tẩm của các vị quân vương Ma Quốc, chôn cất tự nhiên là kẻ thống trị cao nhất Ma Quốc, Quỷ Mẫu.

Nữ thi trước mắt này, chắc hẳn là Quỷ Mẫu của một đời Ma Quốc nào đó.

Nữ thi này, tuy sống động như thật, dung mạo tú lệ, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, đôi mắt kia mới thực sự có sức hấp dẫn đối với anh.

Khẽ suy tư, Thẩm Hạo trong tay vận khởi pháp lực, trực tiếp lấy ra đôi nhãn cầu đen thẫm đó từ đầu Quỷ Mẫu.

Hai viên nhãn cầu đen như mực, lơ lửng trong lòng bàn tay Thẩm Hạo.

Người không biết còn tưởng đây là trân châu đen.

Trên đó tỏa ra từng tia tà khí, chỉ là, bị một luồng sức mạnh kỳ dị, trói buộc trong nhãn cầu.

Và do bị nhãn cầu này hấp dẫn, tà khí bên ngoài cũng đang chậm rãi đổ vào trong.

Là một vật chứa không tồi.

Tà khí trong đó, vừa hay có thể dùng để nâng cấp Ám Nhật.

Mà sau khi đôi nhãn cầu này bị lấy ra, nữ thi vốn sống động như thật, lập tức khô héo, thối rữa.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã biến thành một đống tro tàn.

Áo bào đen trên người cũng thối rữa theo.

Thẩm Hạo dán vài lá phù lục lên nhãn cầu để phong ấn, rồi thu vào nhẫn trữ vật.

"Viên nhãn châu này không tồi, sau này có thể luyện thành một kiện pháp khí chuyên hấp nạp tà khí.

Xem ra mắt của Quỷ Mẫu đều không tầm thường a, trong cốt truyện gốc, nhãn châu của thi thể kết tinh băng xuyên, không biết sao lại đến trong bụng con cá lớn ở hồ Ác La Hải Thành, còn có thể dùng để hiến kế, cắt đứt lời nguyền.

Chỉ có người khai mở Vô Giới Yêu Đồng mới có thể trở thành Quỷ Mẫu, xem ra, đôi mắt này không hề đơn giản!" Thẩm Hạo nghĩ thầm.

Đã lấy được đôi nhãn châu, trong Cửu Tầng Yêu Lâu này, cũng không có gì đáng để mắt nữa.

Toàn là xương trắng tuẫn táng, ngay cả tùy táng phẩm cũng không thấy một món nào.

Thế là Thẩm Hạo liền trực tiếp xuống lầu.

Trở lại động quật, đoàn người đội khảo cổ vẫn đang hăng hái nghiên cứu trong hào tuẫn táng.

Họ đã lấy xuống không ít thi cốt, cho vào túi lớn, định bụng mang về nghiên cứu.

Sự chú ý của họ, vẫn luôn tập trung vào những nô lệ tuẫn táng này, không hề chú ý đến động tĩnh của Thẩm Hạo.

Chỉ có hai tu sĩ kia, cùng Hồ Bát Nhất và Shirley Dương biết, Thẩm Hạo đã vào trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Thẩm Hạo ở trong yêu lâu không lâu, trước sau chỉ mười mấy phút đã đi ra.

Hai tu sĩ kia dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Thẩm Hạo.

"Ai, Lão Từ, ông nói tên tiểu tử này vào yêu lâu làm gì thế, cũng không sợ kinh động đến lũ Hỏa Biều Trùng kia à?" "Cái này tôi biết đâu, nhanh vậy đã ra rồi, không lẽ chỉ đi dạo một vòng?" "Kệ đi, không kinh động Hỏa Biều Trùng là được.

Nếu không, sợ là hai chúng ta không chống đỡ nổi đâu." Thẩm Hạo nhanh chóng đến bên cạnh mọi người.

Hồ Bát Nhất bước tới hỏi: "Thẩm gia, bên trong yêu lâu tình hình thế nào?" "Không có gì đặc biệt cả, trong quan tài tầng thứ chín chỉ nằm một Quỷ Mẫu của Ma Quốc thôi, thi thể cũng đã thối rữa hết rồi.

Bên trong không có lấy một cọng lông!" Thẩm Hạo lắc đầu nói.

"A?

Mẹ nó chứ, Quỷ Mẫu này nói thế cũng là quân vương của Ma Quốc, sao lại nghèo nàn vậy, ngay cả một món tùy táng phẩm cũng không có?" Bàn Tử nghe vậy, vẻ mặt không thể tin nổi hỏi.

"Có lẽ Quỷ Mẫu này niên đại khá sớm, lúc đó thịnh hành dùng người tuẫn táng chăng, các ngươi cũng thấy rồi đấy, trong hào tuẫn táng này, trong yêu lâu này, e là có mấy ngàn nô lệ tuẫn táng!" Thẩm Hạo nói.

"Không có thì không có vậy, dù sao đến đây cũng không phải vì danh khí, bây giờ sổ tay cũng đã tìm được rồi, nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, cứ chờ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, nơi đó đồ bảo bối nhiều lắm, cũng chẳng cần để ý đến chỗ này." Bàn Tử an ủi chính mình nói.

"Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, đội khảo cổ nghiên cứu thế nào rồi?" Thẩm Hạo hỏi.

“Đã gần xong rồi, khu vực gần đây họ đã nghiên cứu một lượt rồi, còn sâu hơn nữa, cũng không dám đi qua.” Hồ Bát Nhất nói.

“Thế thì được, chuẩn bị đi thôi.” Thẩm Hạo gật đầu.

Thế là, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người rảo bước xuống hào tuẫn táng, thông báo cho Trần giáo sư cùng những người khác là đến lúc phải đi rồi.

Chương 57

Thẩm Hạo quay đầu, nhìn về phía mấy người ở cửa động.

Shirley Dương đang bật đèn pin, cẩn thận nghiên cứu cuốn sổ tay.

Hai tu sĩ kia và binh lính đều đang cẩn thận cảnh giác.

Sở Kiếm ngồi dưới đất nghỉ ngơi, anh ta bị thương rồi, Trần giáo sư không để anh ta tiếp tục ở dưới giúp đỡ.

Không lâu sau, mọi người trong đội khảo cổ đều đã lên.

"Tiểu Thẩm, tiểu Hồ, chúng tôi đã xong rồi, chúng ta về thôi." Trần giáo sư nói với hai người.

Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó, Hồ Bát Nhất dẫn đầu, cẩn thận dẫn mọi người đi ra ngoài động quật.

Sở Kiếm chỉnh lý đồ đạc xong, cũng theo sau đội ngũ, đi ra ngoài.

Đột nhiên, anh ta quay đầu nhìn Cửu Tầng Yêu Lâu kia, cảm thấy không chụp một tấm ảnh thì thật đáng tiếc.

Thế là không tự chủ được, Sở Kiếm cầm máy ảnh nghịch vài cái, sau đó hướng về Cửu Tầng Yêu Lâu trong động quật, nhấn nút chụp.

"Cạch ~" Một tiếng đèn flash nổ sáng vang lên.

Mấy người đi ở cuối đội ngũ giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, những con Hỏa Biều Trùng bám trên thi cốt của yêu lâu, từng con từng con đều bừng sáng ánh lam toàn thân, rõ ràng là đều đã tỉnh lại.

Trong nháy mắt, một đàn Hỏa Biều Trùng lớn từ yêu lâu bay ra,

lượn vòng bay về phía mọi người.

“Cái gì?

Sao lại thế này?

Rõ ràng tôi đã tắt đèn flash rồi mà?” Sở Kiếm ngây người.

Rõ ràng vừa nãy anh ta đã kiểm tra đèn flash rồi, nó đã tắt, sao lại còn sáng lên được chứ?

Anh ta trăm mối không thể giải.

“Không hay rồi, đừng ngẩn người nữa, mau chạy đi!” Sa Địch Bằng kéo Sở Kiếm, liền chạy ra ngoài.

Mà hai tu sĩ Luyện Khí đi ở cuối cùng, nhìn nhau một cái, sắc mặt có chút khó coi.

“Mẹ nó, đều đến thời điểm cuối cùng chuẩn bị đi rồi, sao lại bị kinh động chứ?” Hai người thầm mắng trong lòng, nhưng vẫn lớn tiếng hét lên với mọi người: “Hỏa Biểu Trùng tỉnh rồi, mau chạy đi!” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở phía trước đội nghe thấy sự hỗn loạn phía sau, lập tức hô hoán mọi người chạy về phía trước.

“Nhanh lên, mau nhảy xuống sông ngầm đi!” Hồ Bát Nhất hét.

Sông ngầm cách cửa động rất gần, chỉ mười mấy mét, những người chạy nhanh đã trực tiếp nhảy vào.

Shirley Dương chạy đến bên bờ sông ngầm, có chút do dự.

“Nhanh lên!

Còn ngây ra đó làm gì?

Mau nhảy đi ~” Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét với Shirley Dương.

“Không được, sổ tay không thể để ướt!” Shirley Dương sốt ruột nói.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, trực tiếp lấy cuốn sổ tay trong tay Shirley Dương nhét vào túi da, dùng sức ném một cái, quăng sang bờ sông đối diện, sau đó kéo Shirley Dương nhảy xuống sông.

Mọi người dưới sông, thò đầu lên mặt nước, căng thẳng nhìn về phía động quật.

Chỉ thấy, hai binh sĩ cầm súng, vừa bắn vừa lùi, nhưng không có hiệu quả gì.

Mà hai tu sĩ Luyện Khí kia, đang phóng pháp thuật, không ngừng giao chiến với đàn trùng.

Cách đối phó Hỏa Biểu Trùng, chính là dùng nước.

Hai người không ngừng phóng pháp thuật, tạo ra lượng lớn hơi nước và hạt băng, đánh về phía Hỏa Biểu Trùng.

Thẩm Hạo hét lên với hai binh sĩ: "Đừng bắn súng nữa, vô dụng thôi, các anh đi trước đi!" Hai người thấy vậy, đành nhanh chân chạy đến bờ sông, nhảy bổ xuống nước.

Thẩm Hạo thấy hai tu sĩ Luyện Khí kia ứng phó khó khăn, liền cũng ra tay.

Ám Nhật Chân Hỏa hùng hồn cuộn trào về phía những con Hỏa Biểu Trùng đang xông tới.

Ngọn lửa đen, tỏa ra nhiệt độ cao cực độ.

Hỏa Biểu Trùng này tuy là thuộc tính hỏa, nhưng không có nghĩa là chúng không sợ lửa.

Chúng chỉ không sợ lửa bình thường mà thôi.

Dưới Ám Nhật Chân Hỏa, ngọn lửa xanh lam trên người chúng lập tức bị áp chế.

Luồng tà khí trên người Hỏa Biểu Trùng, trực tiếp bị Ám Nhật

Chân Hỏa thiêu hủy.

Nhiệt độ cao khủng bố, cùng với lực lượng của Ám Nhật, khắc chế hoàn toàn loại yêu trùng này.

Hai tu sĩ Luyện Khí kia không biết từ lúc nào đã trợn mắt há hốc mồm, pháp thuật trong tay cũng dừng lại.

Ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn Thẩm Hạo đại phát thần uy.

Hai người họ thật sự không ngờ, trong đội khảo cổ này, còn ẩn giấu một vị đại thần như vậy.

Rất nhanh, hàng vạn con Hỏa Biều Trùng trong động quật này, toàn bộ bị thiêu hủy.

Hai người vội vàng bước tới bái kiến Thẩm Hạo.

"Tại hạ Từ Cường / Triệu Giang, bái kiến tiền bối!" Hai người vô cùng cung kính nói.

"Không cần đa lễ." Thẩm Hạo giơ tay nói.

Thu hồi Ám Nhật Chân Hỏa, Thẩm Hạo phát giác, Ám Nhật tự hồ đã mạnh hơn một chút.

Thẩm Hạo không khách sáo nhiều với Từ Cường và Triệu Giang, trực tiếp hỏi: "Hai người các ngươi là tu sĩ chính thức?" Từ Cường đáp: "Tiền bối đoán không sai, chúng tôi thuộc phân cục Côn Luân Sơn của Dân Điều Cục, lần này phụng mệnh bảo vệ đội khảo cổ." "Ồ, hóa ra là vậy, được rồi, không sao nữa, lát nữa cứ hành động như bình thường, giống như trước đây là được." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Trong lúc đó, mọi người đang co rúm trong con sông, ló đầu nhìn vào động quật.

Nhưng đợi mãi không thấy hỏa phiêu trùng bay ra, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái.

“Hỏa phiêu trùng đâu rồi?

Vừa nãy nhiều hỏa phiêu trùng như vậy đâu?

Sao không con nào bay ra cả?” “Chẳng lẽ là ảo giác?” “Không đúng chứ?

Ngoài cửa động còn có người bị thiêu thành tro tàn mà?” “Đúng rồi, vị đội trưởng Thẩm kia và hai chiến sĩ hình như chưa ra!” Có người kinh hô.

“Chẳng lẽ bọn họ đã chặn tất cả hỏa phiêu trùng lại sao?

Không thể nào chứ?” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, họ cảm thấy đúng là rất có khả năng.

Chẳng mấy chốc, họ đã có câu trả lời.

Chỉ thấy Thẩm Hạo thong thả đi ra từ động quật.

Phía sau còn có hai vị tu sĩ giả trang chiến sĩ đi theo.

“Được rồi, mọi người ra khỏi sông đi, bây giờ đã an toàn rồi.

Ngoài này lạnh lắm, nhanh chóng vắt khô quần áo đi, lát nữa đừng để bị bệnh!” Thẩm Hạo nói với mọi người dưới nước.

“Đã không sao rồi sao?” “An toàn rồi?

Chương 58

Tốt quá, trong nước lạnh chết tôi rồi!" Mọi người nhao nhao leo lên bờ, nhanh chóng cởi quần áo vắt khô, sau đó lau sạch nước trên người.

Riêng Shirley Dương, trong đội chỉ có mình cô là phụ nữ.

Cô đành tìm một tảng đá lớn, trốn ra phía sau, tự mình lau khô người.

Lúc này, tất cả mọi người đều ướt sũng, ở trong môi trường băng tuyết như vậy rất dễ xảy ra chuyện.

Thế là Thẩm Hạo lấy bật lửa ra đốt một đống lửa, để mọi người đơn giản sưởi ấm.

Trong lúc sưởi lửa, Thẩm Hạo âm thầm thôi động chân khí, nhanh chóng làm khô một phần nước trên người mọi người.

Quần áo khô gần hết, mọi người cũng nghỉ ngơi xong, liền lập tức thu dọn đồ đạc quay về.

Không còn nguy cơ hỏa phiêu trùng, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Rời khỏi hang động dưới lòng đất, trở lại khe nứt thung lũng, mọi người nhanh chóng men theo dây leo lên.

Diệp Dịch Tâm và tiểu chiến sĩ đang canh giữ ở doanh trại vẫn luôn sốt ruột chờ đợi.

Lúc này, bão tuyết đã ập đến.

Gió tuyết khắp trời, gió bắc gào thét.

Ở trong môi trường như vậy vô cùng nguy hiểm.

“Mau nhìn kìa, dây động rồi, họ về rồi ~” Diệp Dịch Tâm chạy nhỏ đến bên khe nứt vách đá, thò đầu xuống nhìn.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều đã lên.

Diệp Dịch Tâm vội vàng nói: “Giáo sư, bây giờ bão tuyết đã kéo dài một lúc rồi, chúng ta phải nhanh chóng quay về, một khi bão tuyết thực sự lớn lên, sẽ không kịp nữa đâu!” “A?” Giáo sư Trần chưa kịp thở dốc đã lập tức hô to với mọi người: “Mọi người nhanh lên, bão tuyết đến rồi, nhanh chóng lấy đồ đạc rồi đi!” Lúc này, gió xung quanh đột nhiên mạnh lên rất nhiều.

Lều trại bị thổi bay.

Sắc mặt mọi người đại biến, nhanh chóng phân chia đồ đạc đơn giản, mỗi người tự vác lên người, rồi vội vàng lên đường quay về.

May mắn thay, các chiến sĩ trú quân tạm thời cũng đến tiếp ứng, cuối cùng mọi người cũng an toàn trở về.

Chuyến đi đến Băng xuyên Côn Luân lần này xem như đã hoàn thành viên mãn, không có bất kỳ thương vong nào (trừ Sở Kiếm.

Cái tên này còn là người đam mê leo núi, vậy mà leo một cái hố cũng có thể tự mình ngã té ~).

Trở về huyện Vu Điền dưới chân núi Côn Luân, giáo sư Trần gửi tất cả thu hoạch từ Cửu Tầng Yêu Lâu dưới băng xuyên lần này về Kinh thành.

Những thứ này, ông không thể mang theo vào sa mạc.

Lỡ có bất trắc, đồ đạc bị mất, chẳng phải là công cốc.

Chuyến đi này chuyển đến núi Côn Luân, đã đi một vòng lớn.

Núi Côn Luân ở phía nam sa mạc Taklamakan, còn thành phố Ürümqi, ở phía bắc sa mạc.

Đoàn khảo cổ, dưới sự kiên trì của Shirley Dương và giáo sư Trần, lại đi vòng một lần nữa, đến huyện Bác Hồ.

Theo kế hoạch ban đầu, từ hồ Bác Tư Đằng xuất phát, men theo sông Khổng Tước về phía nam, tìm kiếm lòng sông Khổng Tước cổ, đi theo lòng sông tiến sâu vào sa mạc, sau đó tìm kiếm Tứ Độc Ám Hà ẩn mình trong sa mạc, men theo tuyến đường ám hà về phía nam, tìm đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Kỳ thực, xét theo vị trí địa lý thực tế, Cổ quốc Tinh Tuyệt đó, nằm ở huyện Dân Phong, ngay cạnh Vu Điền.

Đi từ hồ Bác Tư Đằng phía bắc, thì đã đi một quãng đường rất xa.

Nhưng Thẩm Hạo không quan tâm, cứ coi như ra ngoài du lịch một chuyến.

Phong cảnh đại sa mạc, không chỉ kiếp này anh chưa từng thấy, mà ngay cả kiếp trước, anh cũng chưa từng thấy.

Nhân cơ hội này, cứ tiến sâu vào sa mạc một chuyến là tốt rồi.

Dù sao có anh ở đây, tất cả mọi người trong đội khảo cổ, ít nhất tính mạng an toàn được đảm bảo, sẽ không gặp vấn đề thiếu nước.

Tại huyện Bác Hồ, đội khảo cổ thuê một chiếc xe tải, chở mọi người và rất nhiều thiết bị, xuất phát đi đến một thị trấn nhỏ ở rìa sa mạc.

Một đường xóc nảy, mọi người cuối cùng cũng đến được đích.

Đi tiếp nữa, thì không thể lái xe được nữa.

Ít nhất chiếc xe tải này là không vào được.

Lãnh đạo trong thị trấn nhiệt tình tiếp đón đoàn khảo cổ, và sắp xếp chỗ ở tại nhà khách.

Nơi nhỏ bé của họ, hiếm hoi lắm mới có giáo sư lớn từ Kinh

thành đến, họ đều rất nhiệt tình.

Tại nhà khách, mọi người đã bàn bạc, cuối cùng quyết định chia làm hai đội, đội khảo cổ bên này đi chuẩn bị vật tư tiến vào sa mạc, còn Hồ Bát Nhất cùng vài người thì ở đây tìm một người dẫn đường bản địa quen thuộc sa mạc.

Rất nhanh, họ đã tìm được một người dẫn đường nổi tiếng nhất địa phương.

Là một ông lão làm nghề nuôi lạc đà, tên thật là gì thì không ai còn nhớ.

Ông không con cái, sống một mình.

Vì rất quen thuộc với đại sa mạc, nên mọi người gọi ông là "An Lợi Mãn", nghĩa là bản đồ sống trong sa mạc, đủ thấy mức độ quen thuộc của ông với sa mạc.

Đội khảo cổ sau một hồi thương lượng, bỏ ra một số tiền lớn, thuê ông làm người dẫn đường, đưa mọi người tiến vào sa mạc.

Hiện tại trong sa mạc đã là mùa gió, là thời điểm nguy hiểm nhất trong năm, dù là người quen thuộc sa mạc đến đâu, lúc này mà tiến vào sa mạc, rất có khả năng sẽ gặp chuyện.

Bão cát nổi lên, che trời che đất, muốn trốn cũng không có chỗ trốn, quen thuộc sa mạc thì có ích gì?

Bị cuốn vào bão cát, kiểu gì cũng chết.

Dưới sự dụ dỗ của đồng tiền lớn, ông miễn cưỡng đồng ý, rồi chọn hai mươi con lạc đà, và yêu cầu đội khảo cổ mua thêm rất nhiều bánh đậu và muối, đây là lương thực của lạc đà.

Mọi người chuyển một đống thiết bị cùng với thức ăn, nước uống và các vật tư sinh tồn khác lên lưng lạc đà.

Sức tải của lạc đà có hạn, mọi người chỉ mang theo lương thực đủ dùng một tháng, và nước uống đủ dùng hơn mười ngày.

Tuy nhiên, An Lợi Mãn trông không có vẻ thật thà như vậy.

Mùa này, sa mạc không dễ đi chút nào.

Ông đã có ý định, đưa đoàn khảo cổ đi một đoạn, đợi đến khi họ thực sự chứng kiến được sự khắc nghiệt của sa mạc, đến lúc đó, họ sẽ tự quay lại.

Chỉ cần không tiến quá sâu, ông đều biết đường, muốn quay lại rất đơn giản.

Số tiền cao như vậy, cứ nhận trước đã.

Tìm được người dẫn đường xong, Shirley Dương không muốn đợi thêm một khắc nào nữa, thúc giục đội ngũ nhanh chóng xuất phát.

Còn giáo sư Trần và những người khác, đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng vô cùng ngưỡng mộ, hận không thể lập tức bay đến đó, cũng trực tiếp đồng ý.

Thế là một đoàn người hùng hậu, đã xuất phát.

Hơn hai mươi con lạc đà, cộng thêm mười người, hơn một nửa số lạc đà cõng vật tư, những người cưỡi trên lạc đà cũng mang theo một phần nhỏ vật tư, tối đa hóa sức vận chuyển của lạc đà.

Lúc này, lưu vực sông Khổng Tước phía tây nam hồ Bác Tư Đằng vẫn còn hoang vắng, không phát triển như sau này.

Nhưng phong cảnh thiên nhiên lại vô cùng tráng lệ.

Hồ Bác Tư Đằng là hồ nước ngọt lớn nhất nội địa, xưa gọi là Ngư Hải, nhìn xa tít tắp, mặt hồ rộng lớn sâu thẳm, phảng phất như thực sự đến bên bờ biển.

Men theo dòng sông tiến về phía trước, hai ngày đầu, tất cả mọi

người đều cảm thấy rất phấn khích, vào thời đại này, việc đi lại rất bất tiện, hầu như không tồn tại ngành du lịch, đặc biệt là những nơi xa xôi như sa mạc.

Trong đoàn người, có ba học sinh, cộng thêm Thẩm Hạo, đều là lần đầu tiên tiến vào sa mạc, đều cảm thấy rất mới lạ và thú vị.

Đặc biệt là ba người Sở Kiếm, hoạt bát nhất, lúc thì học An Lợi Mãn huýt sáo, lúc thì đuổi bắt đùa giỡn.

Còn Thẩm Hạo thì tĩnh lặng hơn nhiều, không hoạt bát như mấy học sinh kia.

Chương 59

Tuy rằng tuổi tác cũng xấp xỉ ba học sinh Sở Kiếm, nhưng anh dù sao cũng là một tu sĩ, tâm cảnh trầm ổn hơn nhiều.

Đoạn đường đầu tiên này, theo An Lợi Mãn thấy, căn bản không tính là sa mạc, lòng sông cổ của sông Khổng Tước đoạn này đã tồn tại trước khi dòng sông đổi hướng, nhiều nơi lòng sông vẫn chưa khô cạn, cát cũng cạn, xung quanh có không ít tiểu lục châu, bên trong cư trú rất nhiều động vật hoang dã, chim di cư.

Mọi người men theo lòng sông cổ tiến về phía trước, cho đến khi sông Khổng Tước uốn lượn, chảy về phía đông nam.

Còn mọi người vẫn tiếp tục tiến về phía tây nam, thẳng tiến sâu vào sa mạc.

Dọc đường, có thể nhìn thấy rất nhiều di tích nhà cửa bị cát vàng vùi lấp, cùng với những cây Hồ Dương kiên cường cắm rễ trong hạn hán.

Đi trong sa mạc suốt năm ngày, mọi người sớm đã không còn nhiệt huyết ban đầu nữa.

Ngày hôm đó, thiên tượng đã thay đổi, bầu trời vốn quang đãng vạn dặm, lại vào sáng hôm đó, xuất hiện cảnh tượng mây cháy ở chân trời.

Dương Tuyết Lỵ với tư cách là một nhiếp ảnh gia kỳ cựu, lập tức bị cảnh đẹp này hấp dẫn, giơ máy ảnh lên chụp liên tiếp mấy tấm.

Còn An Lợi Mãn, lại nhìn chằm chằm vào ánh bình minh ở chân trời thất thần, trên mặt ẩn hiện một tia bất an.

Thẩm Hạo đi đến bên An Lợi Mãn nói: “Sáng có mây hồng không

ra khỏi nhà, tối có mây hồng đi vạn dặm, sáng sớm xuất hiện mây hồng rực lửa, không phải là điềm tốt đâu." "Xem ra một trận đại bão cát sắp đến rồi, ông lão, ông có biết gần đây có chỗ nào có thể trú ẩn không?" "Đúng vậy đó, bạn của ta, ngươi cũng nhìn ra rồi sao?

Chúng ta phải nhanh chân lên thôi!" An Lợi Mãn nói.

"Di tích cổ thành Tây Dạ không xa nữa mà, vốn dĩ kế hoạch là ngày mai sẽ đến, bây giờ chỉ có thể tăng tốc đến đó rồi, nếu không chúng ta đều sẽ bị bão cát sống vùi lấp mất!" An Lợi Mãn nói.

"Được, vậy làm phiền ông lão rồi, tôi đi bảo họ chuẩn bị lên đường ngay." Thẩm Hạo nói.

An Lợi Mãn gật đầu, sau đó từ trên lạc đà lấy xuống một tấm thảm, trải trên cát, rất thành kính quỳ lạy Hồ Đại, miệng lẩm bẩm.

Thẩm Hạo đi đến bên Hồ Bát Nhất nói: "Đại bão cát sắp đến rồi, mau thông báo cho tất cả mọi người, thu dọn xong lập tức đi, thời gian không chờ đợi người!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, giật mình kinh hãi, nhìn nhìn mây cháy ở chân trời, trong lòng có một dự cảm chẳng lành.

Thế là, nhanh chóng chạy đến chỗ giáo sư Trần và Dương Tuyết Lỵ cùng những người khác, thông báo mọi người thu dọn đồ đạc, phải chạy trốn rồi!

Trong sa mạc, không ai dám đùa giỡn với chuyện này.

Tất cả mọi người đều nhận thức được sự nghiêm trọng của sự việc, lập tức thu dọn.

Mọi người hành động rất nhanh, An Lợi Mãn lúc này cũng đã cầu nguyện xong, cuộn tấm thảm lại, lập tức nhảy lên lưng lạc đà.

Mọi người cưỡi lên lạc đà, An Lợi Mãn huýt sáo, thúc giục đàn lạc đà nhanh chóng chạy trốn.

Đàn lạc đà của mọi người bám sát phía sau An Lợi Mãn, đàn lạc đà cũng cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm, như phát điên, vung bốn cái móng guốc lớn, điên cuồng chạy.

Xóc nảy dữ dội, mọi người nhao nhao ghì chặt trên lưng lạc đà, sợ bị ngã xuống.

Lúc này trong sa mạc đã nổi gió, thổi bay cát vàng khắp trời.

Mọi người đeo kính bảo hộ và khăn trùm đầu, che mũi miệng.

Sức chịu đựng của lạc đà rất mạnh, mọi người chạy điên cuồng suốt bốn năm tiếng đồng hồ, cho đến tận giữa trưa.

An Lợi Mãn mới cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, ăn chút thức ăn và nước uống, cũng để lạc đà nghỉ ngơi một chút.

Giáo sư Trần tuổi đã cao, bị lạc đà xóc đến mức thở hổn hển.

Còn Diệp Dịch Tâm, cũng rất yếu ớt, như bị say xe, nôn sạch dạ dày, chỉ uống mấy ngụm nước, không ăn được gì.

Nghỉ ngơi một lát, An Lợi Mãn đột nhiên đứng dậy hô: "Gió thổi tới rồi, đừng nghỉ nữa!

Hỡi các huynh đệ, chúng ta mau chạy thoát thân thôi!" Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chân trời, đã cuộn lên một dải mây đen vàng dày đặc.

Đó là bão cát cuốn theo cát vàng, cuộn lên trời hình thành hắc sa bạo!

Thẩm Hạo lập tức hô: "Mọi người mau lên lạc đà, đi!" Đoàn khảo cổ với thân thể mệt mỏi, lần nữa leo lên lạc đà, ghì chặt lấy bướu lạc đà mặc cho lạc đà cõng chạy.

Hắc sa bạo đến rất nhanh, bầu trời lập tức u ám, cuồng phong hoành hành, cát bụi tràn ngập, che kín cả trời đất.

Thẩm Hạo dùng linh thức bao trùm bốn phía, luôn chú ý tình hình của mọi người trong đội khảo cổ, đặc biệt là giáo sư Trần, dáng vẻ của ông ấy, ngay cả bướu lạc đà cũng không nắm vững.

Trong một trận hỗn loạn, ông ấy trực tiếp ngã từ lưng lạc đà xuống.

Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức thúc lạc đà đến bên Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, anh đưa đội đi trước, giáo sư Trần bị rớt lại rồi, tôi đi cứu ông ấy." "A?

Cái gì?" Hồ Bát Nhất kinh hãi biến sắc, giáo sư Trần là hạt nhân của đội khảo cổ, ông ấy mà mất tích thì chuyến khảo cổ này coi như công cốc.

"Thẩm gia, giáo sư Trần giao cho ngài đó, tôi sẽ cố gắng cho đội đi chậm lại chờ ngài." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Sau đó anh thúc lạc đà lên phía trước đuổi kịp An Lợi Mãn, bảo ông ta đi chậm lại.

Nhưng An Lợi Mãn lúc này không thể chậm được nữa, chậm sao được?

Không muốn sống nữa sao?

Ông ta chỉ lo thúc lạc đà không ngừng tăng tốc.

Thẩm Hạo nhanh chóng đến bên giáo sư Trần, đỡ ông dậy, ông há miệng nhưng không nói được lời nào.

Thẩm Hạo trực tiếp cõng giáo sư Trần trên lưng, chân bước liên tục, tốc độ cực nhanh tiến về phía mọi người.

Vượt qua một đụn cát, lại thấy mọi người và lạc đà đều dừng lại tại chỗ.

Chỉ thấy đàn lạc đà xếp thành hàng, quỳ trên mặt đất, vùi đầu vào

cát, mặc cho An Lợi Mãn đánh đập thúc giục, chúng vẫn chết cứng không động đậy.

Thẩm Hạo vội vàng cõng giáo sư Trần hội họp với mọi người.

"Sao không đi nữa?" Thẩm Hạo hỏi.

Hồ Bát Nhất sốt ruột lắc đầu.

Anh nhớ An Lợi Mãn trước đó đã nói, tư thế này của lạc đà là đang chờ chết.

Ngay lúc đó, trên đụn cát cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện một bóng trắng khổng lồ, khoảng cách rất gần với đội ngũ của mọi người.

Nó đang nhanh chóng chạy về phía mọi người, thoáng chốc đã đến bên cạnh, sau đó vượt qua mọi người, tiếp tục chạy về phía trước.

"Bạch lạc đà!!" Con lạc đà này khác biệt rất lớn so với lạc đà thông thường, không chỉ thân hình khổng lồ, ngay cả bướu trên lưng cũng chỉ có một cái.

An Lợi Mãn lập tức hai mắt sáng rực, dường như đã nhìn thấy hy vọng.

Ông ta phấn khích vung hai tay, tán mỹ Hồ Đại.

Còn những con lạc đà vốn đang quỳ chờ chết, dường như nhận được một loại triệu hoán nào đó, nhao nhao ngẩng đầu lên, sau đó đứng dậy.

An Lợi Mãn hô hào mọi người nhanh chóng lên lạc đà, theo sau bạch lạc đà mà chạy.

Một đường chạy điên cuồng, những con lạc đà này gần như muốn sùi bọt mép, gắng sức chạy thêm mấy chục dặm đường nữa.

Vượt qua một dải núi cát lớn, địa thế đột nhiên cao lên rất nhiều.

Con bạch lạc đà đã chạy xa, bỏ lại mọi người phía sau, ngoảnh người nhảy vọt một cái, liền mất hút.

Đàn lạc đà vòng qua núi cát cao vút, đến dưới một đoạn tường thành đổ nát.

Đây là một khu di tích cổ bảo, chỉ là bị phong sa xâm thực, nhìn xa cứ như một ngọn đụn cát.

Các kiến trúc di tích phía dưới, phần lớn đã bị cát vàng vùi lấp, nhà cửa cơ bản đều đã đổ nát.

Con bạch lạc đà đã chạy vào bên trong trú ẩn, chỉ là bị những bức tường đổ nát che khuất tầm nhìn, không thấy nữa.

Đưa đàn lạc đà đến một bức tường sau đó an trí xong, An Lợi Mãn dẫn mọi người chui vào một căn nhà lớn để trú ẩn.

Vốn dĩ căn nhà lớn này rất cao, nhưng vì phong sa quanh năm, đã gần như chất đầy trong nhà.

Chỉ còn lại một khoảng không nhỏ dưới trần nhà, chỉ khoảng một mét sáu bảy mươi.

Mọi người đều cẩn thận chui vào, người cao một chút nếu không chú ý, sẽ đụng đầu vào trần nhà.

Chương 60

Trừ Thẩm Hạo, mọi người sau một phen trải nghiệm đầy kích thích, đều đã thân tâm mệt mỏi, nhao nhao ngồi bệt xuống đất, từ từ uống nước.

Bàn Tử cũng uống nước ừng ực, sau đó thở dài một hơi nói: "Mạng của chúng ta xem như nhặt lại rồi!" An Lợi Mãn vào nhà xong, lập tức lại quỳ xuống, thành kính quỳ lạy Hồ Đại, cảm tạ Hồ Đại đã phái bạch lạc đà đến cứu giúp bọn họ.

Mọi người vừa nghỉ ngơi chưa được bao lâu, bên ngoài đại hắc sa bạo đã cuồn cuộn ập đến.

Cuồng phong gào thét, trời đất tối tăm, cả sa mạc dường như đều đang rung chuyển.

Mọi người tuy trú ẩn trong di tích, nhưng không khỏi run sợ, sợ bão cát thổi tung mái nhà, hoặc cát vùi lấp cửa động.

Gió lớn ù ù thổi, trời đất âm u một màu.

Trong nhà càng thêm tối đen, gần như không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Thẩm Hạo đào một cái hố cát ở giữa nền đất, nhổ một ít cỏ khô từ góc tường, lại lấy ra một ít nhiên liệu rắn đốt lên, nhóm một đống lửa.

Ánh lửa bừng sáng, chiếu sáng căn nhà cổ tối đen.

Mang lại cho mọi người một chút ánh sáng và hơi ấm.

"Ấy, cũng không biết cơn đại bão cát này sẽ thổi bao lâu nữa." Bàn Tử thở dài nói.

"Nếu may mắn, ngày mai sẽ ngừng, không may thì có thể thổi vài

ngày!" Thẩm Hạo nói.

"Đúng vậy đó, chúng ta cứ an tâm ở đây đi, Hồ Đại tự có an bài." An Lợi Mãn cũng nói.

Mọi người bất đắc dĩ gật đầu, chỉ có thể làm như vậy.

"Tối nay mọi người thay phiên nhau gác đêm đi, trên mái nhà có nhiều lỗ thủng, nếu không chú ý, bị cát vùi lấp thì xong đời." Hồ Bát Nhất nói.

Giáo sư Trần ngồi bệt xuống đất nói: "Tiểu Hồ nói đúng, cậu cứ xem xét mà sắp xếp đi." Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó, nói với Bàn Tử: "Mọi người nghỉ một lát, Bàn Tử, cậu dẫn mấy người đi đến chỗ lạc đà, lấy một ít vật tư về đây, tiện thể chặt thêm củi." "Được thôi, Sở Kiếm, Sa Địch Bằng, hai cậu theo tôi." Bàn Tử hô với hai người.

Hai người gật đầu, đi theo Bàn Tử ra ngoài.

Trong đội trừ hai người lớn và một ông lão, còn lại năm người đàn ông trẻ tuổi.

Thẩm Hạo thấy vậy, cũng nói: "Tôi cũng đi, lão Hồ anh cứ ở lại đây là được." "Được, làm phiền Thẩm gia." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Thẩm Hạo chui ra ngoài nhà, nhìn quanh bốn phía.

Bàn Tử và mấy người đã đến chỗ lạc đà.

Thẩm Hạo cũng chạy đến.

Bốn người từ trên lạc đà chuyển xuống một ít thức ăn và nước uống, vận về nhà.

Sau đó, lại chặt mười mấy cây tỏa tỏa khô xung quanh.

Shirley Dương và Diệp Dịch Tâm đã chuẩn bị bữa tối rồi.

Họ dựng một cái nồi, nấu một ít canh rau, nướng mấy cái bánh.

Sau khi Thẩm Hạo và mấy người trở về, liền có thể bắt đầu ăn.

Sau bữa tối, trời vẫn còn tối sầm.

Ở khu vực Tân Cương này, trời tối muộn, phải đến khoảng 10 giờ tối mới tối, đặc biệt là mùa hè, trời tối càng muộn hơn.

Thẩm Hạo lấy đồng hồ ra xem giờ, đã hơn tám giờ rồi.

Hồ Bát Nhất sắp xếp năm người đàn ông trẻ tuổi trong đội thay phiên gác đêm, mỗi người hai tiếng, cho đến sáng mai.

Sau một ngày chạy rốt, mọi người đều rất mệt, sau bữa ăn liền tựa vào ba lô nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo tìm một góc khuất, ngồi thiền.

Trong môi trường này, tu luyện là không thể, nhưng có thể tế luyện pháp khí.

Trước đó, anh đã lấy được một đôi nhãn cầu từ Băng Xuyên Quỷ Mẫu, là một loại dược liệu không tồi.

Thẩm Hạo định luyện chúng thành một cặp châu tử có thể dung nạp tà khí, làm nguyên tuyền tu luyện của chính mình.

Mọi người đều đang nghỉ ngơi, trừ người gác đêm đang buồn chán nhìn ra cửa động.

Thẩm Hạo thấy mọi người đều đã nghỉ ngơi, liền âm thầm lấy ra đôi nhãn châu đó.

Đôi nhãn châu này, không có một chút màu trắng nào, đen kịt một mảng, như hai viên trân châu đen.

Thẩm Hạo từ từ rót pháp lực vào, khắc họa cấm chế phù văn vào trong nhãn cầu.

Đây là pháp luyện khí Mao Sơn, gọi là Tiểu Chư Thiên Vân Cấm.

Trong đó cấm chế phù văn, uyển chuyển như mây cuốn.

Số lượng cấm chế lấy chín làm biến, lấy ba làm giới hạn.

Một đến ba đạo cấm chế, là hạ phẩm pháp khí.

Bốn đến sáu đạo cấm chế, là trung phẩm pháp khí.

Bảy đến chín đạo cấm chế, là thượng phẩm pháp khí.

Từ lý thuyết mà nói, chỉ cần có đủ thời gian cung dưỡng, bất kỳ pháp khí nào cũng có thể vô hạn thuế biến.

Nhưng trên thực tế, chất liệu, thủ pháp luyện chế, đều quyết định giới hạn trên.

Còn chín đạo cấm chế, có thể hợp thành một đạo Địa Sát Cấm Chế.

Lúc này sẽ thuế biến thành pháp bảo.

Dưới hai mươi bốn đạo là hạ phẩm, dưới bốn mươi tám đạo là trung phẩm, dưới bảy mươi hai đạo là thượng phẩm.

Còn bảy mươi hai đạo Địa Sát Cấm Chế lại hợp thành một đạo Thiên Cương Cấm Chế.

Pháp bảo thuế biến thành linh khí, đản sinh linh tính.

Lại lấy mười hai, hai mươi bốn, ba mươi sáu phân chia thành hạ trung thượng tam phẩm.

Cao hơn nữa, ba mươi sáu đạo Thiên Cương Cấm Chế, lại có thể hợp thành một đạo Tiểu Chư Thiên Vân Cấm, khi đó, chính là tiên khí.

Tuy nhiên, những điều này còn quá xa vời, không phải chuyện cần cân nhắc hiện tại.

Thẩm Hạo chậm rãi rót pháp lực, ngưng tụ một sợi bản nguyên vào châu tử, sau đó từ từ lớn mạnh.

Bước này, cần phải công phu mài giũa, khi bản nguyên lớn mạnh đến một trình độ nhất định, mới có thể thừa tải cấm chế.

Bản nguyên nhiều hay ít quyết định số lượng cấm chế có thể thừa tải.

Một đêm trôi qua, trời bên ngoài đã sáng, nhưng hắc sa bạo vẫn tiếp tục.

Cuồng phong cuốn cát vàng khắp trời, che trời che đất, thổi cả một ngày nhưng vẫn chưa ngừng, trận bão cát lớn như vậy cũng là hiếm thấy, tuy nhiên so với hôm qua, đã nhỏ đi không ít.

Sáng sớm, Diệp Dịch Tâm đang ngủ ở góc nhà cổ, theo thói quen ôm thứ gì đó tỉnh dậy.

Nhất thời cô tưởng mình vẫn đang ở nhà, véo véo thứ trong tay, hình như là một khúc xương.

Mở mắt ra nhìn, lại là một khúc xương đùi lớn.

"Áááá~" Diệp Dịch Tâm giật mình, nhảy dựng lên, đầu đập mạnh vào xà nhà, suýt chút nữa ngất đi.

Mọi người cũng bị tiếng hét đột ngột của Diệp Dịch Tâm đánh thức, nhao nhao nhìn về phía cô.

"Tiểu Diệp, cô sao vậy?" Giáo sư Trần hỏi.

"Có tử thi!" Diệp Dịch Tâm run rẩy nói.

Chương 61

“A, Tiểu Diệp, cô kinh hoàng cái gì chứ?

Chúng ta là nhân viên khảo cổ mà còn sợ tử thi sao?” Hách Ái Quốc vừa dụi mắt vừa ngáp nói.

“A, xin lỗi, thầy ơi, là em chưa chuẩn bị tinh thần kỹ lưỡng, xin lỗi xin lỗi…” Diệp Dịch Tâm vừa xoa cái đầu đau nhức vừa nói.

Hồ Bát Nhất bật đèn pin, chiếu về phía góc, quả nhiên nhìn thấy cách Diệp Dịch Tâm không xa, có mấy khúc xương nằm rải rác, trong đó khúc lớn nhất, chính là khúc xương đùi mà Diệp Dịch Tâm ôm ngủ tối qua.

“Được rồi được rồi, chẳng qua là một bộ xương cốt thôi mà, Bàn Tử, cậu dẫn người đi đào một cái hố, chôn nó đi.” Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

Sau đó, anh nhóm lửa, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi mọi người ăn sáng xong, Bàn Tử bắt đầu đào hố, chuẩn bị chôn bộ xương cốt.

Còn giáo sư Trần và mấy người kia thì đi đến, nhìn kỹ bộ xương cốt đó, phát hiện trên thi cốt không có một chút da thịt nào, rất kỳ lạ.

Thông thường mà nói, người chết trong sa mạc rất ít khi thối rữa, cơ bản đều biến thành xác khô.

An Lợi Mãn nói điều này không có gì kỳ lạ, thi thể có thể đã bị động vật hoang dã vào trú ẩn ăn.

Còn Bàn Tử dẫn Sa Địch Bằng đào mãi đào mãi, đột nhiên xẻng chạm vào đá, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Bới cát xung quanh ra xem, là một khối đá màu đen.

Điều này lập tức kinh động mấy người trong đội khảo cổ.

Mọi người nhao nhao đến vây xem.

Đào sâu xuống hơn nửa mét, trong cát vàng vùi lấp, hóa ra là cái đầu của một tượng đá màu đen.

Cái đầu tượng đá này rất lớn, to gấp đôi đầu người bình thường, nhưng đôi mắt lại hình quả ô liu, vừa to vừa dài, rõ ràng là tỷ lệ bị phóng đại rất nhiều, trông vô cùng không cân đối.

Đỉnh đầu tượng đá uốn thành búi tóc, biểu cảm an tường.

Giáo sư Trần nhìn nhìn rồi nói với Hách Ái Quốc bên cạnh: "Ái Quốc, cậu xem pho tượng đá này, chúng ta có phải đã từng thấy ở đâu đó rồi không?" Hách Ái Quốc cẩn thận quan sát một hồi, nói: "A, đúng là vậy, năm xưa ở Tây Cương, phần mộ Thiên Quan cũng từng khai quật được một người đá như thế này, giống hệt, mắt cũng rất to, gọi là Cự Đồng Thạch Tượng." Thế là tiếp theo, mọi người trong đội khảo cổ lấy ra sổ làm việc, máy ảnh để ghi chép.

Bão cát không ngừng, mọi người chỉ có thể ở trong nhà, mỗi người làm việc của mình.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mỗi người ngậm một điếu thuốc, nhàn rỗi nói chuyện ở cửa động bị hỏng của căn nhà lớn.

Thẩm Hạo vẫn tự mình ngồi thiền ở một bên, tế luyện pháp khí.

Shirley Dương nhìn quanh bốn phía, sau đó đi đến bên Hồ Bát Nhất.

Bàn Tử thấy vậy, trêu Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ nhìn kìa, cô Dương đó tới rồi, tám phần là tìm cậu, không lẽ cô ấy nhìn trúng cậu rồi sao?" "Đi đi, đừng nói bậy, người ta là phú bà, làm sao nhìn trúng loại chân

đất như chúng ta?" Hồ Bát Nhất lườm một cái nói.

"Được thôi, tôi không làm phiền hai người nữa, hai người cứ nói chuyện đi, biết đâu người ta thật sự nhìn trúng cậu thì sao?

Hắc hắc ~" Bàn Tử cười, hút hết hơi thuốc cuối cùng, ném tàn thuốc đi, rồi đến một góc khác nằm xuống.

Lúc này Shirley Dương đã đến gần, Hồ Bát Nhất thấy vậy, chào hỏi: "Dương tiểu thư, chào cô, có chuyện gì sao?" "Không có gì, chỉ là muốn nói chuyện với anh một chút." Shirley Dương nói.

Thế là hai người cứ thế hàn huyên.

"Dương tiểu thư, có một vấn đề tôi vẫn luôn muốn hỏi cô, tại sao cô nhất định phải tìm cái thành cổ Tinh Tuyệt đó?

Thành cổ đó có lẽ đã biến mất rồi!" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Hồ tiên sinh, thành cổ đó nhất định vẫn còn, cha tôi hẳn là đã tìm thấy rồi." Dương Tuyết Lỵ nói.

"Vậy, cuốn sổ ghi chép tìm thấy dưới băng xuyên Côn Luân nói sao, cha cô không phải đã gặp chuyện ở đó sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Chuyện này… tôi không biết, dù sao tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành là tâm nguyện cả đời của cha tôi!" Dương Tuyết Lỵ nói.

Dương Tuyết Lỵ tiếp lời: "Hơn nữa, không lâu sau đó, tôi thường xuyên mơ thấy một cái động lớn đen kịt, phía trên động treo một cỗ quan tài lớn, trên quan tài khắc đầy Quỷ Động Văn, còn quấn rất nhiều xích sắt lớn." "Trên quan tài còn bám một thứ rất lớn, nhưng tôi không thể nhìn rõ nó là gì, mỗi lần muốn nhìn rõ thì lại tỉnh dậy." "Đặc biệt là sau này, giấc mơ này xuất hiện với tần suất ngày càng cao." "Mấy tháng gần đây, hầu như đêm nào tôi cũng mơ thấy nó, tôi tin rằng, đây là cha tôi thác mộng, và trong quan tài đó, nhất định là Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Hồ Bát Nhất như nghe chuyện kể, lắng nghe

Shirley Dương nói xong.

Tiếp đó Dương Tuyết Lỵ lại kể lại chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành cho Hồ Bát Nhất nghe một lần nữa, Hồ Bát Nhất lúc này mới biết được nhiều thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Còn về cuốn sổ ghi chép kia, là của một nhà thám hiểm người Anh tên Walter, ghi lại khi ông ta cùng đội thám hiểm tiến sâu vào sa mạc Taklamakan thám hiểm vào trước Thế chiến thứ hai.

Chỉ là cuối cùng chỉ có một mình ông ta sống sót đi ra, hơn nữa tinh thần thất thường, chỉ có những bức ảnh trong máy ảnh và ghi chép chứng minh sự tồn tại của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Còn cuốn sổ ghi chép, là cha cô mua từ Anh về, mấy năm trước đã bắt đầu chuẩn bị tiến vào thám hiểm, không ngờ, ngay sau khi cha cô xuất phát không lâu, đã phát tín hiệu cầu cứu từ tầng băng Côn Luân.

Sau đó thì mất tích.

Shirley Dương nhận được tin tức xong, liền lập tức đến Trung Quốc, tìm đến bạn thân của cha cô là giáo sư Trần.

Giáo sư Trần cũng đã sớm chuẩn bị cho hành động khảo cổ Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ là bị hạn chế về kinh phí, nên vẫn chưa thể thực hiện.

Thế là Shirley Dương liền bỏ tiền ra, để đội khảo cổ đưa mình cùng đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, để tìm kiếm cha cô.

Lời kể của Dương Tuyết Lỵ vốn là sự thật, chỉ là cô không nói hết mà thôi, mục đích thực sự của cô đương nhiên không chỉ có vậy, nhưng lại không cần thiết phải nói ra.

Hai người nói chuyện khá lâu.

Lúc này, gió cát bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều.

Ở một bên khác, mọi người trong đội khảo cổ, đã đào được phần lớn thân thể của tượng đá.

Ở phía trên phát hiện không ít hoa văn và ký hiệu kỳ lạ, đây là những thứ trước đây chưa từng thấy.

Thế là họ phấn khởi bắt đầu nghiên cứu và ghi chép.

Đột nhiên, Sở Kiếm và Diệp Dịch Tâm bên cạnh tượng đá kinh hãi hét lên: "Áááá~, sao lại có nhiều kiến lớn như vậy?" "Áááá~, chỗ này cũng có!" Tiếng kêu này lập tức làm kinh động những người xung quanh.

"Chuyện gì vậy, có chuyện gì xảy ra?" Bàn Tử bò dậy hỏi.

"Kiến!

Nhiều kiến quá ~!" Sở Kiếm và những người khác bên cạnh tượng đá la lớn.

Thẩm Hạo cũng ngừng tế luyện pháp khí, đứng dậy nhìn về phía tượng đá.

Chỉ thấy bên dưới tượng đá nổi lên một cái gò cát lớn, ngay sau đó, như một đài phun nước, vô số kiến lớn túa ra từ bên trong, đen nghịt ken đặc.

Sở Kiếm và những người đứng gần đó vội vàng vung xẻng đập xuống đất, mỗi nhát xẻng xuống là hàng trăm con kiến bị đập chết.

Nhưng dưới lớp cát, chúng lại không ngừng trồi lên từng đàn lớn, căn bản là không thể đập xuể, khiến mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Vô số kiến như thủy triều tuôn ra.

Lúc này, trên mặt đất lại xuất hiện hơn mười cái hang lớn, lượng lớn kiến từ dưới đất tràn ra.

Con nào con nấy thân đen kịt, đuôi đỏ, xen kẽ đỏ đen, trông có vẻ không dễ đối phó.

Bầy kiến đến quá nhanh, mọi người vừa đập vừa lùi về phía sau.

Chỉ một lúc sau, hơn nửa căn nhà đã bị bầy kiến chiếm lĩnh.

Dương Tuyết Lỵ vừa nhìn thấy, lập tức lo lắng hét lên: "Mọi người mau chạy ra ngoài, đây là kiến hành quân sa mạc, chạy chậm là sẽ bị gặm thành đống xương khô đó!" Mọi người vội vàng nhặt lấy hành lý của mình, chạy ra ngoài nhà.

Ngay khi mọi người chạy ra khỏi căn nhà cổ, một đàn kiến lớn cũng bò ra từ cửa nhà.

Thẩm Hạo hét về phía Trần giáo sư và những người khác: "Mấy người mau đi theo An Lợi Mãn đến chỗ lạc đà, cưỡi lạc đà đi trước!" Sở Kiếm, Tát Địch Bằng và mấy người khác lập tức dìu Trần giáo sư, chạy về phía lạc đà.

Thẩm Hạo thì đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất và mấy người, hét lên: "Mau đi, đừng để bị kiến bao vây!

Mấy người hãy trông chừng An Lợi Mãn trước, đừng để hắn tự mình chạy mất." Ngay sau đó, lòng bàn tay Thẩm Hạo phát ra pháp lực quang mang màu đen nhạt, vung tay quét một cái, một mảng Ám Nhật Chân Hỏa cuộn tới, lập tức bùng cháy.

Thẩm Hạo thôi động ngọn lửa, bao vây toàn bộ căn nhà lớn.

Tất cả kiến hành quân đều bị cuốn vào trong phạm vi này, không một con nào chạy thoát.

Những con kiến chui vào trong ngọn lửa Ám Nhật Chân Hỏa, lập tức bị thiêu thành tro bụi.

Chương 62

Ở phía xa không xa, Dương Tuyết Lỵ đang kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo ở đây.

Cô không ngờ, trên đời này lại thực sự tồn tại dị nhân như vậy, có thể nắm giữ sức mạnh siêu nhiên.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt cô lại hiện lên vài phần hưng phấn.

Có nhân vật lợi hại như vậy dẫn đường, muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành không khó, lần này, cuối cùng cũng có hy vọng rồi!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, vội vàng đuổi kịp đại đội, đến bên đội lạc đà, An Lợi Mãn đã cởi dây buộc lạc đà, đang định cưỡi lạc đà bỏ chạy.

Nhưng, bị Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đuổi kịp kéo xuống, đợi Trần giáo sư và những người khác lên lạc đà rồi tính.

Chỗ này cách căn nhà lớn một đoạn, không cần phải vội.

Không lâu sau, mọi người đều đã lên lạc đà, chạy về phía ngoài cổ thành.

Còn về phía Thẩm Hạo, pháp lực vừa dẫn động, vòng lửa liền co lại.

Vô số kiến hành quân bị thiêu thành tro bụi.

Trong căn nhà lớn, nóc nhà đã sớm bị vô số kiến hành quân gặm nuốt sập xuống, ở giữa cái lỗ lớn, cuối cùng một con kiến khổng lồ béo mập chui ra.

Con kiến này to bằng con cừu non, lập tức đâm đổ tường nhà lớn, từ bên trong bò ra.

Thẩm Hạo nhướng mày.

“Kiến hậu!” Trên lưng con kiến hậu này, mọc sáu đôi cánh lớn trong suốt.

“Không đúng, có vấn đề!” Kiến bình thường, cho dù là kiến hậu, nhiều nhất cũng chỉ lớn bằng con sâu lông, không thể nào lớn đến mức này!

Thẩm Hạo mở Thiên Nhãn nhìn qua, chỉ thấy trong cơ thể con kiến hậu này, lại tích lũy một lượng lớn âm tà chi khí.

Mà loại âm tà chi khí này, cũng là một loại năng lượng cao cấp, tương tự như linh khí.

Đều là năng lượng có thể khiến sinh vật sản sinh tiến hóa.

Con kiến hậu này dưới tác dụng của tà khí, mới lớn thành hình thể như ngày nay.

Đối mặt với hỏa thế hùng mạnh của Thẩm Hạo, kiến hậu phát ra một tiếng rít.

Lượng lớn kiến lập tức tập trung lại, cuộn thành một quả cầu kiến khổng lồ, muốn dùng phương pháp này để vượt qua ngọn lửa.

Đáng tiếc, ngọn lửa của Thẩm Hạo đây không phải là phàm hỏa, hơn nữa còn chịu sự khống chế của hắn, tùy tâm mà động.

Hắn sao có thể để những con kiến hành quân ma hóa này chạy ra ngoài gây tai họa khắp nơi chứ.

Con kiến hậu kia mở cánh sau lưng, bay lên.

Từ trên không lao xuống tấn công Thẩm Hạo.

“Ha ~, nghiệt súc, còn biết đánh lén à?” Thẩm Hạo thầm cười.

Con kiến hậu này, tuy thể tích lớn, nhưng dưới sự vỗ cánh của sáu

đôi cánh, thân hình lơ lửng, nhanh chóng lao về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, một mặt thao túng vòng lửa tiếp tục co rút, một mặt lòng bàn tay phát ra lôi quang.

Hướng về phía kiến hậu đang bay tới liền giáng một chưởng.

Lôi quang lóe lên, một đạo lôi đình bắn ra, va chạm với kiến hậu đang bay tới cực nhanh trên không trung.

"Ầm ~" một tiếng nổ vang.

Kiến hậu bị đạo lôi đình này đánh bay xuống đất.

Nằm trên cát, tám cái chân dưới bụng quẫy đạp cào cấu mặt đất, sáu đôi cánh sau lưng cũng bị cháy sém.

Kiến hậu bị đạo lôi này đánh cho choáng váng, nằm trên mặt đất lắc đầu lia lịa.

Lúc này, tà khí sâu thẳm trong huyết mạch của kiến hậu cuồn cuộn, một luồng hắc vụ tà dị tỏa ra.

Kiến hậu vốn còn có chút linh trí, lúc này bị trọng thương, bị hắc vụ xâm thực, lập tức đôi mắt kép trở nên đỏ rực.

Mà toàn thân cũng xuất hiện dị hóa, lớp giáp xác trên người trở nên dữ tợn, hai xúc giác trên trán dường như biến thành một đôi sừng nhọn cong, tám cái chân cũng trở nên sắc bén hơn, còn mọc đầy gai ngược.

Đôi cánh trong suốt vốn tinh xảo dễ vỡ sau lưng, cũng mọc ra những vân đen, lại mọc dài ra.

Trên bụng đỏ rực, cũng có những hoa văn kỳ dị và quỷ dị tà ác lan tràn ra.

Phần đầu vốn đen kịt, trên đó cũng mọc ra những hoa văn đen hơn, màu sắc càng thêm thâm trầm.

Tất cả đều xảy ra trong một khoảng thời gian cực ngắn, con kiến hậu này, thần trí đã bị tà khí xâm thực.

Giống hệt như trường hợp của Tiêu Thái Hậu.

Chỉ có điều, ở Tiêu Thái Hậu, tà khí chủ động xâm thực thần trí của bà.

Còn ở con kiến hậu này, trông có vẻ như nó vẫn ổn, cho đến khi bị trọng thương mới bị tà khí chiếm cứ cơ thể.

Hoặc có lẽ là vì kiến hậu chỉ là một dã thú, giá trị quá thấp, tà khí không thèm để mắt tới chăng.

Chẳng lẽ tà khí này còn có ý thức tự chủ sao?

Còn biết chủ động chọn lựa sao?

Thẩm Hạo tạm thời nghĩ không rõ, không suy nghĩ sâu hơn, đợi sau này gặp nhiều hơn, tự nhiên sẽ biết đáp án.

Tà khí cải tạo kiến hậu cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã giúp kiến hậu bị trọng thương hồi phục thương thế, đồng thời còn mang đến một đợt cường hóa.

Nhìn con kiến hậu dữ tợn trước mắt, Thẩm Hạo hai mắt nheo lại.

Xem ra, phải ra tay mạnh rồi.

Yêu thú so với tu sĩ, có ưu thế vượt trội hơn rất nhiều về thể phách, lớp giáp trên người nó, cộng thêm tà khí hùng hậu, có thể chống đỡ phần lớn sát thương.

Thẩm Hạo lập tức kháp quyết trong tay, niệm động chú ngữ, pháp lực vận chuyển, dẫn động thiên địa chi uy.

“Trên trời ba kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Chư thần đều thấy cúi đầu, ác sát gặp phải chạy không ngừng.

Cửu Tiêu Thiên Lôi nghe ta hiệu lệnh!" Lập tức trên trời bằng không tụ tập một mảng mây đen.

Trong tầng mây, từng trận sấm sét ầm ầm, thỉnh thoảng còn có điện quang lấp lánh xẹt qua bầu trời.

Theo chú ngữ niệm xong, Thẩm Hạo chỉ về phía con kiến hậu ma hóa kia.

Lập tức, trên không giáng xuống một đạo lôi đình to bằng cánh tay, trực tiếp đánh thẳng vào kiến hậu.

"Rầm ~" chỉ nghe một tiếng nổ vang, một đạo thiên lôi trực tiếp đánh tan toàn thân tà khí của con kiến hậu này, sau đó xuyên thủng lớp giáp xác, đánh thẳng vào trán nó.

Chỗ đó là não bộ của kiến hậu, là mệnh môn sở tại!

Cũng là nơi tà khí tụ tập!

Dòng điện siêu cao áp từ trán chảy vào, lan truyền toàn thân.

"Tí tách lốp bốp ~" Kiến hậu trực tiếp bị đánh xuyên đầu, một trận nổ vang, khiến toàn thân kiến hậu cháy đen thui, toàn thân tà khí lập tức bị ma diệt.

Con kiến hậu này mới xuất hiện chưa được mấy phút, đã như vậy rồi!

Nhưng đáng tiếc, pháp khí còn chưa tế luyện xong, tà khí trên người con kiến hậu này bị lãng phí.

Ai, không còn cách nào, ai bảo tà khí trên người nó nặng đến thế, lại khéo léo đụng phải Thẩm Hạo.

Nhưng, một nơi hẻo lánh như sa mạc này, lại có nhiều tà khí tụ tập đến vậy, còn nuôi dưỡng ra một con yêu thú lợi hại như thế.

Chương 63

Vậy những nơi khác trên thế giới, chẳng phải còn nghiêm trọng hơn sao?

Nhưng may mắn là, những tà khí đó phần lớn đều bị phong ấn trong cổ mộ.

Tà khí rò rỉ ra bên ngoài thì ổn, yêu thú có thể được thôi sinh ra chắc không nhiều, cũng coi như là một tin tốt.

Còn bên ngoài di tích cổ thành, An Lợi Mãn dẫn dắt đoàn khảo cổ vừa chạy ra chưa được bao xa, đột nhiên nghe thấy một tiếng sấm vang trời.

Ngay lập tức, tất cả lạc đà đều dừng bước, lần nữa quỳ xuống tại chỗ, vùi đầu vào cát.

Giống như lúc trước chờ chết dưới cồn cát vậy.

Mọi người nghe tiếng sấm, đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên trời một mảng mây đen, điều này ở sa mạc là cực kỳ hiếm thấy, mỗi năm chỉ có vài lần vào mùa mưa mới có mây đen tụ tập.

Một đạo lôi đình trắng xóa, từ trên trời giáng xuống, rơi vào di tích cổ thành.

Mọi người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại dẫn đến thiên lôi chứ?

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì trong lòng đã rõ, cái này chắc chắn là do Thẩm gia Thẩm Hạo triệu tới.

Hồi ở Đông Bắc, hai người họ đã từng chứng kiến cảnh Thẩm Hạo thi triển lôi đình rồi.

Bây giờ triệu một tia lôi đình thì sao, đó chính là đạo sĩ Mao Sơn chính tông, biết triệu thiên lôi cũng rất bình thường mà, phải không?

Lạc đà đều đã dừng lại, mọi người cũng đành phải xuống ngựa chờ đợi.

Thấy bầy kiến hung dữ không tràn ra khỏi di tích cổ thành, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bầy kiến không đuổi theo là tốt rồi ~" "Mọi người cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi, đạo lôi vừa rồi, chắc là Thẩm gia triệu tới, có Thẩm gia ra tay, mọi người không cần lo lắng về đám kiến đó!" Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Mấy người trong đoàn khảo cổ, đều biết thân phận đạo sĩ Mao Sơn của Thẩm Hạo, nhưng chỉ nghĩ hắn tinh thông thuật phong thủy, không ngờ lại còn biết pháp thuật ư?

Đây còn là thế giới mà họ quen thuộc sao?

Cái này có khoa học không?

Trần giáo sư, Hách Ái Quốc và những người khác đều có chút ngây người.

"Mấy người nói, Thẩm tiên sinh có phải là người ngoài hành tinh không?

Người Trái Đất làm sao có thể lợi hại như vậy?" Tát Địch Bằng nói.

"Tát Địch Bằng, anh lại lôi người ngoài hành tinh ra, làm gì có người ngoài hành tinh nào, tôi thấy Thẩm tiên sinh là thần tiên chuyển thế thì có?" Sở Kiếm nói.

Trần giáo sư và Hách Ái Quốc nhất thời không thể phản bác.

Họ đã làm nghiên cứu khảo cổ bao lâu nay, cũng đã chứng kiến

không ít chuyện kỳ lạ, nhưng việc triệu hoán lôi đình như thế này, vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

Shirley Dương đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, hỏi thăm tình hình của Thẩm Hạo.

"Cô hỏi Thẩm gia à, thực ra chúng tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết hắn là đạo sĩ Mao Sơn chân chính, chúng tôi cũng chỉ là làm việc dưới trướng hắn thôi, biết không nhiều." Hồ Bát Nhất nói.

"Đạo sĩ lại lợi hại đến vậy sao, tại sao trước đây chưa từng nghe nói?" Shirley Dương nghi hoặc nói.

"Hải, cô nghĩ nước tôi như nước Mỹ của cô mà khoa trương sao?

Có chút võ lực là khắp nơi tuyên dương?

Nước tôi đây trọng hòa khí, trọng khiêm tốn, đặc biệt là các ẩn sĩ đạo giáo của chúng tôi, càng khiêm tốn hơn, rất ít khi phô bày trước thế nhân, cho nên chưa từng nghe nói là rất bình thường, cô biết không?" Bàn Tử ở bên cạnh nói với giọng điệu âm dương quái khí.

Shirley chỉ coi như không nghe ra lời châm chọc của Bàn Tử, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong di tích cổ thành, sau khi Thẩm Hạo diệt sát kiến hậu, bắt đầu xử lý thi thể.

Con kiến hậu này chắc chắn đã sống rất lâu, muốn lớn đến vậy, cho dù có tà khí thôi hóa, cũng cần không ít năm tháng.

Toàn thân con yêu thú này, đều là dược liệu không tồi, đối với Thẩm Hạo mà nói, đều có công dụng không nhỏ.

Thẩm Hạo trước tiên là từ cái đầu bị lôi đình đánh nát bấy móc vài cái, lấy ra một viên yêu đan phát ra tà khí.

Yêu đan là tinh hoa đạo hạnh cả đời của yêu thú.

Yêu thú có yêu đan, nếu không phải Thẩm Hạo thực lực mạnh mẽ, bối cảnh hùng hậu, còn chưa chắc đã đánh thắng nổi.

Dùng bình ngọc đựng cẩn thận, sau đó Thẩm Hạo bắt đầu lột giáp, rút gân, cắt thịt, phân giải con kiến hậu này.

Phân loại đóng gói cẩn thận, cất vào giới chỉ.

Toàn thân yêu thú là bảo vật, giáp xác có thể dùng để luyện chế khôi giáp, khiên, tám cái chân có thể luyện thành vũ khí.

Huyết nhục và yêu đan đều có thể dùng để luyện đan.

Con kiến hậu này lớn đến vậy, trong quá trình sinh trưởng, đã hấp thu lượng lớn linh khí, nuôi dưỡng huyết nhục.

Trong huyết nhục của nó linh cơ phong phú, loại bỏ tà khí luyện thành đan dược, đối với tu hành đại có ích lợi.

Còn trong yêu đan, tụ tập tinh hoa tà khí, mặc dù bị lôi đình đánh diệt phần lớn, nhưng những phần còn sót lại, cũng đủ để Thẩm Hạo sử dụng rồi.

Thẩm Hạo đem toàn bộ thi thể kiến hậu gói ghém vào không gian giới chỉ.

Căn nhà cổ kia, chỉ còn lại những bức tường đổ nát, Thẩm Hạo dùng Ám Nhật Chân Hỏa thiêu một mẻ, tiêu diệt sạch sẽ cả ổ kiến hàng triệu con, hoàn toàn diệt tộc.

Kể cả vùng cát lân cận cũng bị thiêu thành một mảng kết tinh.

Thẩm Hạo thấy vậy, lắc đầu.

Nơi này coi như đã bị hủy, vốn dĩ còn là một doanh trại không tồi, có thể tránh bão cát.

Thẩm Hạo vung tay, cuốn lên một mảng hoàng sa, che phủ dấu vết bị hỏa thiêu này.

Sau đó, liền bước ra khỏi phế tích cổ thành, đi về phía đại đội ở không xa.

Đoàn khảo cổ nghỉ ngơi một lúc, bầy lạc đà đã rút đầu khỏi cát, đứng dậy trở lại, ở nguyên tại chỗ, An Lợi Mãn đang không ngừng an ủi lạc đà.

Thấy Thẩm Hạo đuổi kịp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử liền tiến lên đón.

"Thẩm gia, ngài không sao chứ?

Bên đó thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Không sao, đã giải quyết, những con kiến hành quân đó không còn một con nào." Thẩm Hạo cười đáp.

"Hải →hải ↘hải ↘, tôi biết ngay mà, Thẩm gia ra tay thì không có gì là không giải quyết được!" Bàn Tử cũng ở bên cạnh nói.

"Được rồi, chúng ta lên đường đi, hỏi An Lợi Mãn xem, Tây Dạ Cổ Thành còn bao xa?" Thẩm Hạo nói.

Lúc này trận bão cát lớn đã qua đi, bầu trời lại khôi phục một mảng xanh biếc, vạn lý không mây.

Mảng mây đen mà Thẩm Hạo đã thi triển lôi pháp triệu tới lúc nãy, đã tiêu tán không còn dấu vết.

Đợi Thẩm Hạo quay về đội, mọi người lại một lần nữa lên đường, theo kế hoạch, tiến về di tích Tây Dạ Cổ Thành.

Chuyến đi này, nguồn nước đã tiêu hao gần hết, mà ở đó có nguồn nước bổ sung, mọi người sẽ nghỉ ngơi một chút ở đó, sau đó trực tiếp tiến về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vị trí của mọi người, rất gần Tây Dạ Cổ Thành, chỉ còn nửa ngày đường.

Sau khi bão cát qua đi, gió mát không còn nữa, mặt trời như quả cầu lửa treo lơ lửng trên bầu trời.

Dưới cái nắng gay gắt, mọi người cưỡi lạc đà, thỉnh thoảng uống một ngụm nước để bổ sung nước.

Dưới nhiệt độ cao như vậy, lượng nước trong cơ thể tiêu hao rất nhanh, cần phải giữ cho đủ nước.

Nguồn nước của mọi người tuy không nhiều, nhưng đủ để họ đi đến Tây Dạ Cổ Thành.

Sa mạc ban ngày, biệt hữu nhất phiên cảnh sắc.

Chương 64

Đương nhiên, chỉ cần bỏ qua cái nóng như lò nướng này.

Bầu trời xanh biếc, vạn lý không mây.

Sa mạc vàng óng, vạn lý hoàng sa.

Mọi người cưỡi lạc đà phía sau kéo theo một chuỗi dấu chân dài.

Mặc dù đã trải qua kiếp nạn kiến hành quân trong cổ thành, nhưng mọi người vẫn giữ thái độ lạc quan vui vẻ.

Vượt qua hết cồn cát cao thấp như những ngọn núi nhỏ này đến cồn cát khác, dưới những cồn cát này, chôn vùi hết thành phố cổ Tây Vực này đến thành phố cổ Tây Vực khác bị hoàng sa nuốt chửng.

An Lợi Mãn dẫn mọi người lên đến một ngọn núi cát lớn nhất.

Chỉ tay về phía nam nói với mọi người, đó chính là Tây Dạ Cổ Thành.

Mọi người phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy không xa, có một mảng xanh biếc, đây là một ốc đảo hiếm có ở sâu trong sa mạc.

Ốc đảo trong sa mạc, giống như viên ngọc lục bảo được trang trí trên đĩa vàng.

Mọi người nhìn từ xa, một di tích cổ thành màu đen sừng sững giữa ốc đảo.

Nhìn thấy ốc đảo, mọi người đều vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng đến rồi.

Di tích Tây Dạ Cổ Thành, là một trong những cổ thành được bảo tồn hoàn hảo nhất trong số nhiều cổ thành ở sa mạc.

Bởi vì nó bị phá hủy khá muộn, vào cuối đời Đường mới gặp

chiến hỏa hủy diệt.

Chỉ là vào đầu thế kỷ này, có nhà thám hiểm người Đức đã phát hiện ra cổ thành này, cướp sạch tất cả bích họa, tượng điêu khắc và những thứ có giá trị nghệ thuật bên trong.

Ngày nay, cổ thành này càng thêm đổ nát, khắp nơi chỉ toàn tường đổ gạch vụn.

An Lợi Mãn dẫn mọi người dắt lạc đà, đi xuống núi cát, tiến về phía ốc đảo.

Mọi người đi bộ mất ba tiếng đồng hồ mới đến được ốc đảo.

Đến gần, mọi người mới thấy rõ hình dạng thật sự của cổ thành.

Bức tường thành màu đen, nhiều chỗ đã sụp đổ, những phần còn lại, cũng bị phong hóa nghiêm trọng, chỉ cần chịu thêm chút lực nữa là sẽ sụp đổ.

Mọi người tiến vào trong thành, tìm một căn nhà lớn rộng rãi, dỡ đồ trên lạc đà xuống, để lạc đà nghỉ ngơi thật tốt.

Trận bão cát lớn trước đó, các lạc đà đều bị kinh hãi, lại còn một đường liều mạng chạy như bay, suýt nữa mệt đến mức sùi bọt mép.

Bây giờ đến ốc đảo, là lúc để chúng nghỉ ngơi thật tốt.

An Lợi Mãn tìm Hồ Bát Nhất nói chuyện này, Hồ Bát Nhất lập tức đồng ý.

Trong sa mạc, lạc đà là quan trọng nhất, không có lạc đà thì không được, phải để chúng nghỉ ngơi thật tốt.

Thế là Hồ Bát Nhất tìm Trần giáo sư: "Giáo sư, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi ba năm ngày rồi hẵng xuất phát thì sao?

An Lợi Mãn cũng nói lạc đà đều mệt rã rời rồi, nếu không để chúng nghỉ ngơi tốt, chúng ta chỉ có thể đi 'số mười một'." Trần giáo

sư nghi hoặc: “Số mười một là gì?

Đi thế nào?” “À ha ha, giáo sư ông ngay cả số mười một cũng không biết sao?

Chính là đi bằng hai chân đó.” Vừa nói Hồ Bát Nhất vừa giơ hai ngón tay ra, mô phỏng dáng vẻ hai chân đi bộ.

“Ồ, ha ha, Tiểu Hồ à, cậu lấy đâu ra lắm từ mới mẻ thế?

Thật thú vị.” Trần giáo sư cười nói.

“Được, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi thêm vài ngày, tôi cũng nhân tiện muốn khảo sát kỹ di tích này.” Đặt đồ xong, lạc đà được dắt đến một căn nhà lớn khác buộc lại.

Shirley Dương và Diệp Dịch Tâm mấy người đốt lửa nấu cơm.

Còn An Lợi Mãn thì dẫn Hồ Bát Nhất mấy người đến bên giếng cổ trong thành, múc vài thùng nước mang về.

Cái giếng này, sâu đến ba bốn chục mét, nước giếng mát lạnh như băng.

Nghe nói cái giếng này mấy nghìn năm nay chưa từng khô cạn, An Lợi Mãn nói đây là phép màu của Hồ đại thần.

Đoàn khảo cổ, mọi người đều cầm cốc rót một ly uống cạn.

Nước giếng mát lạnh thấm tận tâm can tỳ, mọi người chỉ cảm thấy, cái nóng do mặt trời như lửa đốt lúc nãy, lập tức bị dập tắt, trong lòng đầy một cảm giác thoải mái khó tả, sảng khoái.

Sau khi trải qua bão cát chạy trốn tính mạng, mọi người tuy đã nghỉ ngơi một ngày trong di tích cổ thành phía trước, nhưng ngay sau đó lại gặp kiến hành quân sa mạc.

Bây giờ đến Tây Dạ Cổ Thành mới thực sự tạm thời ổn định lại.

Mọi người đều thả lỏng, sau khi ăn no uống đủ, đều chìm vào giấc ngủ.

Trong khu cổ thành này, vấn đề an toàn thì không cần lo lắng.

Bây giờ là mùa gió, những người tiến vào sa mạc chỉ có một mình nhóm của họ.

Còn các loài động vật hoang dã trong sa mạc, như bầy sói, mười năm trước đã bị tiêu diệt gần hết trong hoạt động diệt sói rầm rộ.

Bây giờ đã rất khó thấy những bầy sói lớn, thành đàn.

Còn lại rải rác vài con, căn bản không cần lo lắng, có súng trong tay, dễ dàng xử lý.

Nhân lúc mọi người đều đang nghỉ ngơi, Thẩm Hạo bước ra khỏi nhà, đi ra ngoài.

Linh thức phóng ra, quét một lượt quanh cổ thành, không có gì nguy hiểm.

Chỉ là giống như cốt truyện gốc, bên dưới giếng nước không xa, là mộ Cô Mặc vương tử.

Và bên trong mộ, không nằm ngoài dự đoán, Thẩm Hạo phát hiện ra dấu vết tà khí.

Những tà khí này, bị trói buộc trong cổ mộ.

Và một khi cổ mộ bị mở ra, nếu không thể tiêu diệt cương thi, Tống Tử, quỷ quái, yêu tà… bị tà khí phụ thể bên trong, thì tà khí sẽ khuếch tán ra ngoài, xâm nhiễm thế gian.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp thi triển độn địa thuật, xuyên qua đất đá bên ngoài cổ mộ, trực tiếp tiến vào mộ, đi đến tầng thứ hai, nơi đặt quan quách hợp táng của Cô Mặc vương tử và vương phi.

Toàn bộ tà khí trong cổ mộ, đều bị thi thể của hai vợ chồng này

hấp thu, tập trung trên thân thể họ.

Vừa hay nhân cơ hội này, luyện chế xong nhãn châu Quỷ Mẫu.

Thẩm Hạo trực tiếp đến bên quan quách, tiếp tục chú nhập pháp lực tế luyện.

Không lâu sau, hai viên nhãn châu được tế luyện hợp hai thành một, bản nguyên bên trong ngưng tụ hoàn thành.

Do tà khí hỗn hợp pháp lực của Thẩm Hạo ngưng luyện mà thành.

Bản nguyên ngưng tụ xong, tiếp theo, có thể khắc họa cấm chế rồi.

Thẩm Hạo lập tức dựa theo phương pháp khắc họa cấm chế Tiểu Chu Thiên Vân Cấm trong Mao Sơn Luyện Khí Thuật, bắt đầu khắc họa.

Từng đạo thủ quyết kỳ dị đánh ra, pháp lực hóa thành từng đạo vân văn, minh khắc lên bản nguyên của viên châu.

Bản nguyên của viên châu không đủ hùng hậu, chỉ chống đỡ được sáu đạo cấm chế là đã đầy.

Thế là cuối cùng, món pháp khí được luyện thành từ mắt của Quỷ Mẫu ma quốc này, trở thành một món pháp khí trung phẩm, tuy phẩm cấp không cao, nhưng cũng không thấp.

Đặc biệt là, tác dụng của nó, là có thể không ngừng hấp thu tà khí bên ngoài, tích trữ trong viên châu.

Mà Thẩm Hạo, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy tà khí từ trong viên châu ra, dùng để tu luyện.

Lúc này, tà khí trong viên châu đã đều bị ngưng tụ và sử dụng hết.

Viên châu vốn đen kịt, lúc này đã trở thành màu trắng hơi trong suốt.

Thẩm Hạo đặt tên nó là Nhiếp Tà Châu, chuyên dùng để thu nhiếp tà khí.

Chương 65

Pháp lực vừa chú nhập thôi động, lập tức một luồng hấp lực truyền ra.

Tà khí trong quan quách, lập tức trở nên xao động.

Trong địa cung lăng mộ Cô Mặc vương tử, Thẩm Hạo khoanh chân ngồi trên quan quách của vương tử, thôi động Nhiếp Tà Châu.

Dưới hấp lực cường đại của Nhiếp Tà Châu, hai luồng tà khí như khói đen, từ trong quan quách thoát ra, bị hút vào Nhiếp Tà Châu.

Trong quan quách, tà khí nguyên nguyên bất đoạn bị nhiếp xuất, nhi Nhiếp Tà Châu sắc trạch, tại bất đoạn biến đắc ám trầm.

Còn trong quan quách, Cô Mặc vương tử và vương phi đã thi biến, thì bị Thẩm Hạo trấn áp trên quan tài, không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho Nhiếp Tà Châu hút hết âm khí, sát khí, thi khí, tà khí… trong cơ thể họ.

Vài phút sau, âm sát, tà khí trong thi thể đều bị hút ra.

Phản kháng của hai thi thể lập tức dừng lại, thân thi thể vốn đã khô héo, như thể thời gian ngàn năm trôi qua trong khoảnh khắc, đột nhiên phong hóa, biến thành một đống tro bụi, bột phấn.

Sau khi hấp thu âm sát, tà khí, thi khí trong cơ thể Cô Mặc vương tử và vương phi, Nhiếp Tà Châu, biến thành một viên châu u tối.

Trong viên châu, các loại âm tà chi khí tụ tập.

Thẩm Hạo trực tiếp chú nhập pháp lực, tinh luyện âm sát, thi khí, tà khí trong viên châu.

Tiếp đó, lại đem yêu đan lấy được từ kiến hậu hành quân ma hóa,

luyện vào Nhiếp Tà Châu.

"Ong ~" Nhiếp Tà Châu rung động một trận, phát ra một tiếng kêu nhẹ.

Có yêu đan luyện vào, bản nguyên của Nhiếp Tà Châu lập tức lại hùng hậu lên không ít.

Thẩm Hạo trực tiếp lần nữa tế luyện, pháp lực không ngừng chú nhập vào Nhiếp Tà Châu, pháp lực theo đường vân cấm chế lưu chuyển, tự động ngưng tụ ra những cấm chế mới.

Lập tức, đã đột phá giới hạn pháp khí trung phẩm, thăng cấp thành pháp khí thượng phẩm.

Phẩm cấp Nhiếp Tà Châu được đề thăng, uy lực của nó cũng đề thăng không ít.

Pháp khí sau khi tế luyện, có thể được tu sĩ thu vào đan điền, như vậy có thể mỗi giờ mỗi khắc tôi luyện pháp khí, khiến uy năng của nó không ngừng đề thăng.

Trong số mấy món pháp khí của Thẩm Hạo, Ngũ Lôi Lệnh và Thất Tinh Kiếm, bình thường đều được cúng bái trước tượng tổ sư, nhưng nếu khi ra ngoài mang theo, thì thường được dưỡng trong đan điền, do pháp lực trong đan điền không ngừng trùng xoát, tế luyện.

Thẩm Hạo trực tiếp thu Nhiếp Tà Châu vào đan điền.

Nó trực tiếp lơ lửng dưới Ám Nhật.

Một luồng tà khí, trực tiếp từ trong viên châu thoát ra, chảy vào trong Ám Nhật.

Mà Ám Nhật dường như một cái hố đen, chỉ vào mà không ra.

Tà khí trong viên châu, không ngừng bị Ám Nhật luyện hóa.

Cùng với thời gian trôi qua, màu đen trên Ám Nhật càng ngày càng

thâm trầm.

Còn bản thể Nhiếp Tà Châu, thì chìm đắm trong lượng lớn pháp lực chân nguyên, không ngừng bị trùng xoát, tẩy luyện.

Các tạp chất trong đó sau khi bị trùng xoát ra, thì trực tiếp bị Ám Nhật Chân Hỏa thiêu rụi.

Thu Nhiếp Tà Châu lại, Thẩm Hạo đưa mắt nhìn về phía quan quách trước mặt.

Đây là một cỗ quan tài vuông vức, trên đó không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, giống như một cái thùng lớn.

Thẩm Hạo vận khởi pháp lực, rút những cái đinh trên nắp quách ra, vén nắp lên, để lộ ra quan tài bên trong.

Bên trong lại là một cỗ quan tài hình vuông, Thẩm Hạo đẩy nắp quan tài ra, để lộ cảnh tượng bên trong.

Không gian trong quan tài không nhỏ, dù sao cũng là quan tài hợp táng hai người.

Chỉ thấy, hai đống tro cốt hình người, nằm trong quan tài.

Và ở giữa phần đầu của hai đống tro cốt, nằm một cuộn da dê, Thẩm Hạo đưa tay ra, pháp lực phun ra, cẩn thận lấy cuộn da dê này ra khỏi quan tài.

Nhẹ nhàng mở cuộn da dê ra, chỉ thấy trên đó dày đặc viết mấy trăm chữ Hán.

Thẩm Hạo nheo mắt lại, tỉ mỉ nhìn nội dung trên cuộn da dê.

Nhìn kỹ, đây hóa ra là một thiên công pháp tu luyện.

"Thương Minh Thực Khí Pháp!" Thẩm Hạo khẽ niệm.

Đây là tên của thiên công pháp này, được ghi ở đầu nội dung.

Linh thức mạnh mẽ của Thẩm Hạo quét qua cuộn da dê, duyệt qua tất cả nội dung được ghi chép trong đó.

Đây là một thiên công pháp Luyện Khí.

Chỉ có điều cái khí mà nó luyện, không giống như tu sĩ bình thường nuốt thổ linh khí.

Mà là một loại năng lượng tiêu cực, kết hợp với miêu tả về loại năng lượng này trong cuộn da dê, Thẩm Hạo lập tức xác định được, năng lượng này là gì.

"Là tà khí!" "Không ngờ, còn có người không sợ chết, dám hấp thu tà khí tu luyện, e rằng, không một ai có kết cục tốt đẹp phải không?

E rằng đều đã chết, thậm chí chết rồi còn không yên ổn, trở thành khôi lỗi của tà khí!" Thẩm Hạo lắc đầu, không khỏi cảm thán, người sáng tạo ra loại công pháp này thật táo bạo.

Tà khí này không phải là thứ tốt đẹp gì, nó có thể khiến người ta sinh ra ảo giác liên miên, cản trở tu luyện, thậm chí cuối cùng còn sẽ áp chế thần trí của ngươi, đoạt xá thân thể của ngươi.

Ví dụ về Tiêu Thái Hậu còn ở phía trước đó.

Các ngươi cho mình là ta sao?

Cũng dám hấp thu tà khí tu luyện?

Thật sự là không sợ chết mà.

Trong cơ thể Thẩm Hạo, có Ám Nhật có thể không ngừng luyện hóa tà khí, những người khác thì không được.

Thiên Mệnh Trúc Cơ bản thân đã cực kỳ khó, mà mệnh cách tương ứng có thể tác động đến tà khí thì càng ít hơn.

Thậm chí còn không chắc tồn tại.

Thẩm Hạo lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Sau khi tỉ mỉ nghiên cứu thiên [Thương Minh Thực Khí Pháp] này một phen, Thẩm Hạo phát hiện, công pháp này, là hấp thu tà khí từ bên ngoài, luyện vào trong cơ thể, khiến thân thể không ngừng cường đại.

Vậy thì, sau khi chết, thi thể cứng lại, sẽ càng thêm cứng cáp.

Chẳng phải cái này gần giống với luyện thi sao.

Chỉ có điều, luyện thi bình thường, đều là luyện thi thể thành cương thi, sau đó không ngừng cường hóa thân thể cương thi.

Còn [Thương Minh Thực Khí Pháp] này, thì lại là lúc sống đã để người tu luyện tự mình chủ động tôi luyện thân thể trước, mà sau khi chết, trực tiếp có nền tảng cương thi.

Tương đương với việc lấy người ra làm cương thi để luyện vậy.

Vậy thì người truyền ra thiên công pháp này, cũng không có ý tốt.

Chỉ là hai vợ chồng Cô Mặc vương tử này, đều thân thể khô héo, hiển nhiên là chưa tu luyện đến nơi đến chốn đã chết, chất lượng thi thể còn chưa đạt tiêu chuẩn.

Thẩm Hạo nhìn vào góc trong quan tài, rải rác mấy miếng ngọc bội, cùng với mấy món đồ vàng bạc.

Trực tiếp thu đi.

Lại liếc nhìn mấy cái trong quan tài, linh thức quét khắp trong ngoài một lượt, xác nhận không còn đồ gì nữa, Thẩm Hạo lại đậy nắp quan quách lại như cũ.

Vận khởi pháp lực vung tay, lớp bụi trên quan quách cũng trở lại nguyên trạng.

Bất cứ ai nhìn cũng không thể nhận ra, quan quách này đã từng bị

mở.

Thẩm Hạo tiếp đó lại quét mắt nhìn quanh phòng mộ, những bích họa trên tường, tùy ý nhìn mấy cái rồi không nhìn nữa.

Chương 66

Cuối cùng, Thẩm Hạo cũng xóa sạch dấu chân dưới chân, thi triển độn thổ chi thuật, lần nữa xuyên qua tường mộ, một đường trở lại mặt đất trong cổ thành.

Trở lại căn nhà lớn bên cạnh nơi mọi người đang ở, tự mình tìm một căn nhà nhỏ khác, như vậy mình có thể yên tĩnh tu luyện.

Thẩm Hạo hồi tưởng lại thiên [Thương Minh Thực Khí Pháp] đó.

Với ngộ tính siêu phàm của mình, Thẩm Hạo đã đơn giản hóa và cải tạo nó một phen, chỉ giữ lại khả năng hấp thu tà khí từ bên ngoài, còn lại thì loại bỏ hết.

Rồi kết hợp nó với [Khước Tà Công] tự thân nghịch luyện của mình, sáng tạo ra một thiên [Nạp Tà Công] hoàn toàn mới.

Chuyên dùng để hấp nạp tà khí giữa thiên địa, nạp vào cơ thể mình, tụ tập trong đan điền.

Còn tác dụng phụ của tà khí, thì sẽ không xuất hiện trên người Thẩm Hạo.

Những tà khí đó, sau khi tụ tập trong đan điền, sẽ trực tiếp bị Ám Nhật hấp thu luyện hóa, trở thành dưỡng liệu.

Hoàn toàn không có chút ẩn họa nào.

Trong đại ốc, mọi người ngủ mê man suốt một ngày một đêm.

Họ đã kiệt sức vì chạy trốn trong sa mạc, mệt mỏi đến không chịu nổi, cho đến khi bụng đói cồn cào mới chịu tỉnh dậy, kiếm chút gì đó ăn, ăn xong lại tiếp tục ngủ.

Mãi đến khi mặt trời lại mọc.

Sau một ngày một đêm nghỉ ngơi, trạng thái của mọi người đều hồi phục gần như hoàn toàn.

Thế là Trần giáo sư liền tổ chức đội khảo cổ mọi người bắt đầu nghiên cứu khắp cổ thành Tây Dạ này.

Chẳng qua, tòa cổ thành này, từ bảy tám mươi năm trước đã bị bọn "quỷ tây" ghé thăm, thứ gì có thể lấy được đều đã bị mang đi hết, không còn sót lại chút nào.

Bây giờ chỉ còn lại những tàn tích đổ nát, những thứ thực sự có giá trị nghiên cứu thì ít đến đáng thương.

Một nhóm người bận rộn cả một ngày trời nhưng thu hoạch chẳng đáng là bao, ngược lại còn mệt muốn chết.

Shirley Dương đi theo đội khảo cổ chạy khắp nơi chụp ảnh.

Còn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì vẫn tiếp tục nghỉ ngơi trong đại ốc, nói chuyện phiếm với An Lực Mãn, hoặc là hút thuốc, ngủ.

Họ biết Thẩm Hạo đang tịnh tu trong căn phòng nhỏ bên cạnh, cũng không đi quấy rầy, âm thanh nói chuyện của mấy người họ cũng cố ý hạ thấp xuống.Thẩm Hạo đã bố trí một trận pháp cảnh báo ở cửa, nếu có người đến thì sẽ nhận được cảnh báo, sớm thu công, tránh bị quấy rầy mà làm cho pháp lực bị sai lệch.

Trọng điểm của Thẩm Hạo là tu luyện Quán Tưởng Pháp, để thăng linh hồn và tinh thần lực.

Đột phá Kim Đan cần có sức mạnh tinh thần cường hãn để khống chế và áp súc pháp lực.

Quán Tưởng Pháp chính là một loại công pháp tu luyện tinh thần vô cùng hiệu quả.

Thẩm Hạo đã kết hợp vài chục loại Quán Tưởng Pháp trong Tàng Kinh Lâu, sáng tạo ra Ám Nhật Quán Tưởng Pháp của riêng mình, hiện tại đang không ngừng quán tưởng Ám Nhật, rèn luyện tinh thần của bản thân.

Chỉ là, Thẩm Hạo không có đan dược nào có thể đề thăng sức mạnh tinh thần, nếu không thì sẽ nhanh hơn nhiều.

Bây giờ chỉ có thể hoàn toàn dựa vào tu luyện, từ từ đề thăng.

Một vầng Ám Nhật lơ lửng giữa trung tâm Thức Hải, tỏa ra ánh sáng huyền hắc, tôi luyện tinh thần vụ khí trong Thức Hải.

Sau khi tôi luyện, lượng vụ khí trong Thức Hải đã tăng lên không ít.

Sau vài giờ quán tưởng, Thẩm Hạo ngừng tu luyện quán tưởng.

Trong tinh thần truyền đến một cảm giác căng trướng.

Quán Tưởng Pháp không thể tu luyện quá độ, vì tu vi của Thẩm Hạo hiện tại chưa đủ, sức mạnh linh hồn chưa đủ cường đại, tu luyện quán tưởng quá độ ngược lại sẽ không tốt.

Một khi quá độ, ngược lại sẽ tiêu hao sức mạnh tinh thần của Thẩm Hạo.

Hiện tại vừa đúng lúc, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, tiêu hóa đi sức mạnh tinh thần đang căng trướng đó là có thể khôi phục.

Thế là, Thẩm Hạo chuyển sang chậm rãi vận hành công pháp Luyện Khí, vận chuyển pháp lực.

Pháp lực tự động vận chuyển chu thiên dọc theo kinh mạch, không cần Thẩm Hạo cố ý khống chế.

Linh khí bên ngoài từ đỉnh đầu hấp nhập vào cơ thể tự động luyện hóa.Thời gian trôi rất nhanh, đã đến chiều tối.

Giờ Bắc Kinh đã là 10 giờ.

Mọi người không tuân theo giờ Bắc Kinh mà sinh hoạt theo mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Giờ miền Tây chậm hơn miền Đông mấy tiếng đồng hồ.

Lúc này, tinh thần căng trướng của Thẩm Hạo đã tiêu hóa gần hết, hắn chỉ cảm thấy tinh thần sung mãn, rạng rỡ.

Trong ánh mắt phảng phất toát ra tinh quang, đó là sức mạnh tinh thần tràn ra bên ngoài.

Bước ra từ căn phòng nhỏ, mọi người đã đốt lửa trại trên khoảng đất trống ngoài nhà, đang chuẩn bị bữa tối.

Cả cổ thành đều bị cát vàng phủ kín, mặt đất phủ một lớp cát dày, có lẽ phải đào sâu hơn một mét mới đến được gạch lát đường.

Sa mạc vào buổi tối có một cảnh sắc khác biệt.

Hoàng hôn đỏ rực chiếu rọi, nhiệt độ đã bắt đầu giảm, thỉnh thoảng còn có một trận gió nhẹ thổi qua.

Sa mạc có sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, vì cát có nhiệt dung riêng thấp, hấp nhiệt nhanh mà tản nhiệt cũng rất nhanh.

Sáng mặc áo bông, trưa mặc áo mỏng.

Mọi người quây quần bên đống lửa, nhỏ giọng trò chuyện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Thẩm Hạo đi ra, lập tức nghênh đón.

“Thẩm gia, ngài ra rồi, bữa tối sắp xong rồi, chỉ chờ ngài thôi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Ừm, hôm nay đội khảo cổ thu hoạch thế nào?” Thẩm Hạo gật đầu hỏi.

“Hải, cũng vậy thôi, ở đây còn lại gì nữa đâu, sớm đã bị bọn quỷ tây khuân hết rồi.” Bàn Tử càu nhàu.

“Thấy họ chạy khắp thành cả ngày trời, chẳng thu hoạch được gì.” “Được rồi, điều này cũng nằm trong dự liệu.” Thẩm Hạo gật đầu nói.

Bên đống lửa, Shirley Dương lại nấu một nồi canh rau, bên cạnh còn nướng hơn chục cái bánh nướng.

Bánh nướng được nướng giòn rụm, ăn rất ngon.

Canh rau cũng không tệ, ở sa mạc, muốn ăn rau rất khó, đặc biệt là thời cổ đại.

Những loại rau này đều là rau khô đã được Shirley Dương mang theo, nhẹ và tiện lợi.

Tuy nhiên, ở sa mạc nhiều ngày như vậy, ngày nào cũng ăn bánh nướng, canh rau và thịt khô, ai cũng có chút ngán.

Thế là sau bữa ăn, Thẩm Hạo từ trong Không Gian Giới Chỉ lấy ra một quả dưa hấu lớn, đây là thứ hắn mua từ chỗ nông dân ở Ô Thị.

Vùng Tây Cương này từ xưa đã nổi tiếng sản xuất dưa trái, ánh nắng dồi dào, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, đường tích tụ nhiều trong trái cây, khiến dưa trái Tây Cương đặc biệt ngọt, vô cùng thơm ngon.

Bàn Tử thấy vậy, kêu lên một tiếng lạ lùng: “Oa âu ~ Thẩm gia, ngài còn mang theo dưa hấu nữa sao?

Tốt quá!” Đám người đội khảo cổ bên cạnh nghe thấy tiếng kêu của Bàn Tử cũng lần lượt quay đầu nhìn sang.

“Oa ~, dưa hấu ~” “Dưa hấu, lại có dưa hấu sao?” “Húp xì xụp ~” Trần giáo sư cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Thẩm Hạo lại mang

theo dưa hấu.

Shirley Dương không xa khẽ co rụt ánh mắt, cô vừa tận mắt nhìn thấy Thẩm Hạo bằng không biến ra một quả dưa hấu lớn.

Thẩm Hạo nhìn mọi người, cười nói: "Hà hà, đều thèm chảy dãi rồi phải không, lão Hồ, anh cắt ra, mọi người chia nhau đi." "Được thôi, Thẩm gia, giao cho tôi." Hồ Bát Nhất phấn khích nhận lấy dưa hấu, lấy một miếng bánh nướng kê dưới quả dưa.

Sau đó lấy ra một con dao, loáng một cái đã bổ quả dưa hấu lớn này thành mười phần, chia cho mọi người.

Mọi người đều hai mắt sáng rực đón lấy dưa hấu, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

"Ngon quá!" "Không ngờ ở sâu trong sa mạc này còn có thể ăn dưa hấu, thỏa mãn quá!" "Đúng vậy, thật ngon, thoải mái quá ~" Trừ Shirley Dương và Diệp Dịch Tâm ăn từng miếng nhỏ, có vẻ ưu nhã hơn, những người còn lại, bao gồm cả Trần giáo sư, đều ăn ngấu nghiến từng miếng lớn.

Chương 67

Miếng dưa hấu này khiến tâm trạng mọi người vui vẻ hơn rất nhiều.

Sự lo lắng vì cả ngày không thu hoạch được gì cũng được xoa dịu.

“A ~, thật sảng khoái, tiểu Thẩm, quả dưa hấu này của cậu, đối với chúng tôi mà nói, thật sự là một sự hưởng thụ tột bậc.” “Bây giờ tôi, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều rồi.” Trần giáo sư vừa lau miệng vừa nói.

“Trần giáo sư quá lời rồi, chỉ là một quả dưa hấu thôi mà, ăn bánh nướng nhiều ngày như vậy cũng ngán rồi, ăn dưa hấu giải ngấy thôi.” Thẩm Hạo nói.Sau bữa ăn, Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử đi ra chỗ không xa hút thuốc.

Thẩm Hạo đi đến bên cạnh hai người cùng trò chuyện.

“Lão Hồ, ở đây ẩn giấu một ngôi cổ mộ, anh có nhìn ra không?” “Cổ mộ?” Bàn Tử nghe vậy liền bật dậy.

“Thẩm gia, thật sao?” Hồ Bát Nhất cũng giật mình.

Thẩm Hạo cong môi cười, nói: “Anh ngẩng đầu nhìn tinh tượng xem.” Hồ Bát Nhất hít một hơi thuốc mạnh, vứt tàn thuốc trong tay, sau đó nhả ra một vòng khói, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao.

Chỉ thấy trên trời trăng sáng vằng vặc, tinh tú lấp lánh, tinh quang màu bạc rải xuống đại địa, sa mạc phủ một lớp cát mỏng.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, chỉ thấy trong tinh tượng, Cự Môn, Tả Phụ, Hữu Bật ba sao lấp lánh, tạo thành hình tam giác.

Mà ở giữa, Thái Dương tinh, Thái Âm tinh cùng hiện.

Thật là một tổ Càn Giáp Bạt Kim Cát Tinh đẹp!

Hồ Bát Nhất hồi tưởng lại Thiên Tinh Phong Thủy thuật mình đã học.

Trận thế này anh đã từng thấy trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Trước đây anh không chú trọng, nghiên cứu ít, chỉ gần đây, để tham gia đội khảo cổ mới nghiên cứu kỹ vài lần.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, quyển Thiên Tự, chủ yếu giảng giải tri thức Thiên Tinh Phong Thủy.

Nội dung quyển Thiên Tự hiện lên trong đầu anh.

Hồ Bát Nhất lập tức đứng dậy, chạy về đại ốc, lấy la bàn từ trong túi ra, lại trèo lên thành lầu bên cạnh, tỉ mỉ đối chiếu với tinh tượng để tính toán.

Bàn Tử thấy vậy, cũng theo sau trèo lên, đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, nhìn anh ta loay hoay với chiếc la bàn trong tay.

Hồ Bát Nhất vừa nhìn tinh tượng, vừa đối chiếu với địa hình, phương vị trong cổ thành, tỉ mỉ kiểm tra.

Sau một hồi tính toán, cuối cùng cũng xác định được vị trí cổ mộ.

Thế là đến bên cạnh Thẩm Hạo, hỏi: "Thẩm gia, ngôi đại mộ này, có phải ở chỗ cái giếng kia không?" "Không sai, chính là ở đó!" Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Lão Hồ, Thẩm gia, nói như vậy là có việc làm rồi hả?" Bàn Tử khẽ hỏi.

"Ừm." Thẩm Hạo gật đầu.

"Vậy chúng ta khi nào thì xuống?" Bàn Tử lại hỏi.

“Không cần vội, bên trong không có nhiều đồ tốt đâu, tôi đã xuống một chuyến rồi, đều đã thu hết lại rồi.” Thẩm Hạo nhỏ giọng nói.

“À?

Thẩm gia, tốc độ của ngài cũng quá nhanh rồi?

Không lẽ là hôm qua lúc chúng ta nghỉ ngơi ngài đã xuống rồi sao?” Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi.

“Không sai, cho nên, Bàn Tử anh không cần vội như vậy, cứ đi xuống cùng Trần giáo sư và bọn họ là được.” Thẩm Hạo nhìn Bàn Tử nói.

“Nga, vậy thì được thôi.” Bàn Tử gật đầu nói.

“Đi thôi, đi nói với Trần giáo sư và bọn họ một tiếng.” Hồ Bát Nhất nói.Đi đến bên đống lửa, Hồ Bát Nhất nói với Trần giáo sư: “Trần giáo sư, tôi vừa quan sát tinh tượng, phát hiện nơi này có một ngôi đại mộ!” “Cái gì, có đại mộ sao?

Tiểu Hồ, cậu xác định không?” Trần giáo sư lập tức đứng dậy hỏi.

Hách Ái Quốc, Sở Kiếm, Diệp Dịch Tâm và những người khác cũng vây lại.

“Đã xác định rồi, giáo sư.” Hồ Bát Nhất gật đầu khẳng định.

“Tốt, ở đâu?” Trần giáo sư hỏi.

Hồ Bát Nhất chỉ về phía cái giếng nói: “Chính là ở chỗ cái giếng đó!” “Đi thôi, chúng ta mau đến xem.” Trần giáo sư mừng rỡ, hăm hở nói với mọi người.

Sau đó, cả đoàn người đều đến bên giếng, chuẩn bị xuống giếng để xem xét.

Mọi người dựng một giá ba chân đơn giản bên giếng, lắp ròng rọc

và dây tời.

Giếng rất sâu, ít nhất cũng ba mươi mét, cứ thế nhìn xuống chẳng thấy gì, chỉ có một vệt sáng của nước phản chiếu lên.

Shirley Dương nói với Hồ Bát Nhất: "Hồ tiên sinh, nhìn thế này chẳng thấy gì cả, hay là tìm một người xuống xem sao?" "Chỉ có thể vậy thôi, vậy để tôi xuống." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Hồ Bát Nhất liền từ trong túi lấy ra mặt nạ phòng độc, đèn pin, dây thừng, xẻng công binh, dao găm.

Anh ta đã hỏi Thẩm Hạo, dưới giếng không có gì nguy hiểm, bên trong đã bị Thẩm Hạo dọn dẹp một lượt rồi, rất an toàn, cho nên anh ta không mang theo những thứ để đối phó với ma quỷ.

Hồ Bát Nhất chuẩn bị xong, nắm lấy sợi dây, được thả xuống đáy giếng.

Càng xuống dưới nhiệt độ càng thấp, càng ẩm ướt và lạnh lẽo.

Xuống đến đáy giếng, không gian rất rộng, chính phía dưới là một hồ nước, là một khe hở nơi con sông ngầm dưới đất thông ra bên ngoài.

Hồ Bát Nhất xuống đến bên hồ nước, đèn pin chiếu một vòng, phát hiện, phía trước không xa trên bức tường có một cánh cửa đá.

Anh ta dùng sức đẩy thử, nhưng không đẩy ra được.

Thế là nắm lấy sợi dây phát tín hiệu, bảo mọi người kéo anh ta lên lại.

Lên đến nơi, Hồ Bát Nhất kể lại tình hình dưới đáy giếng, có chút kỳ lạ.

Tại sao lại có người xây lăng mộ ở cạnh giếng chứ?

"Đây có lẽ là một phong tục nào đó của Tây Vực cũng nên, hiện

tại mọi thứ còn chưa thể biết, cần chúng ta xuống đó nghiên cứu kỹ lưỡi một phen mới có thể đưa ra kết luận." Trần giáo sư nói.

"Thầy nói đúng, bất kể bên dưới là gì, chúng ta đều phải xuống nghiên cứu mới biết được." Hách Ái Quốc bên cạnh nói.

Sau khi thảo luận, cuối cùng Hồ Bát Nhất, Thẩm Hạo, Trần giáo sư, Shirley Dương và Sa Địch Bằng mấy người đi xuống trước để kiểm tra.

Còn Bàn Tử, Hách Ái Quốc, Sở Kiếm, Diệp Dịch Tâm mấy người thì ở lại phía trên chờ đợi.

Bàn Tử không có ý kiến gì về điều này.

Dù sao thì đồ tốt trong mộ bên dưới đều đã bị Thẩm Hạo lấy đi hết rồi, cũng chẳng còn gì hay ho, hắn cũng không có hứng thú xuống nữa.

Ở lại doanh địa nghỉ ngơi chẳng phải tốt hơn sao, mắc gì phải chịu khổ xuống đó.

Bàn Tử vui vẻ thảnh thơi.

Hồ Bát Nhất, Thẩm Hạo năm người lần lượt hạ xuống đáy giếng, đến trước cửa đá.

Lần này, Hồ Bát Nhất mang theo xà beng, cạy cửa đá ra.

Đằng sau cánh cửa là một hành lang bằng gạch đá, rộng rãi và gọn gàng, sâu hun hút một màu đen kịt.

Hồ Bát Nhất đã biết ở đây không có quỷ dị ma quỷ gì cả, trong lòng ngược lại rất thoải mái.

Còn mấy người còn lại như Shirley Dương, Trần giáo sư thì không như vậy, nhìn vào bóng tối bên trong, trong lòng không kìm được vẫn có chút căng thẳng.

Dọc theo đường hầm gạch đá tiến vào khoảng bốn năm mươi mét, lại qua hai cánh cửa đá, mọi người cuối cùng cũng đến trước một cánh cửa đá đặc biệt.

Trên cửa khắc những dị thú không rõ tên, khe cửa cũng được dán da thú, cách ly và phong kín bên trong và bên ngoài mộ thất.

Mấy cánh cửa đá này và hành lang dài đã hoàn toàn ngăn cách hơi nước trong giếng xâm thực.

Mọi người cẩn thận gỡ lớp da thú xuống, cạy cửa đá ra.

Chương 68

Bên trong là một căn thạch thất khô ráo.

Chiều dài và chiều rộng khoảng sáu bảy mươi mét, chiều cao cũng khoảng ba mét, trông rất rộng lớn.

Chỉ là dưới ánh đèn chiếu rọi, khắp nơi là xương cốt trắng, cùng với hàng chục cây cột gỗ treo xác khô xung quanh, trên thi thể còn có những vệt máu khô màu nâu sẫm, khiến không khí trong thạch thất vô cùng âm u quỷ dị.

Sa Địch Bằng thậm chí còn sợ đến run cầm cập, mặt tái mét.

Shirley Dương nhìn những xác khô đó, thở dài nói: "Đây đều là nô lệ hoặc tù nhân tuẫn táng phải không, thật là quá thảm!" Trần giáo sư nhìn quanh, nói với mọi người: "Nơi này xem ra là địa điểm tổ chức tế tự của Cô Mặc Quốc, theo phong tục của Cô Mặc Quốc thời cổ đại, họ sẽ trói tội phạm phơi khô ngoài sa mạc cho đến chết, sau khi hoàn toàn khô cứng mới đưa đến đây, sau đó giết động vật lấy máu đổ lên xác khô." "Mọi người tìm xem, lối vào mộ thất chắc là ở gần đây." Mọi người tản ra, tìm kiếm khắp nơi, gõ gõ chỗ này, sờ sờ chỗ kia.

Cũng may là ở đây không có cơ quan gì được thiết lập, nếu không thì cứ thế này mà đụng loạn xạ thì sẽ gặp chuyện.Thẩm Hạo dựa vào ký ức, biết lối vào mộ thất ở ngay trên mặt đất, thế là tản linh thức ra, tìm kiếm trên mặt đất, rất nhanh đã tìm thấy.

Nó ở ngay không xa trước tế đài, cạnh cây cột gỗ buộc xác khô.

Dùng xẻng gạt lớp bụi và xương vụn phía trên ra, lộ ra một tấm đá lớn có phù điêu, hai đầu còn có mỗi bên một vòng kéo.

Thấy Thẩm Hạo có phát hiện, chúng nhân đều vây lại.

“Chắc là ở đây rồi, lão Hồ, chúng ta cùng kéo tấm đá lên.” Thẩm Hạo nói.

“Được thôi.” Ngay sau đó hai người mỗi người kéo một đầu, dùng sức giật lên, nhấc tấm đá lên.

Lúc này, Hách Ái Quốc và Sở Kiếm cũng từ phía trên đi xuống.

Thì ra là hai người họ ở trên không nhịn được nữa, khó khăn lắm mới tìm thấy một ngôi cổ mộ, không cho họ xuống thì họ không cam lòng, thế là cũng xuống theo.

Ở doanh địa có Bàn Tử, An Lực Mãn và Diệp Dịch Tâm ba người ở lại, không có vấn đề gì cả.

Thực ra dù doanh địa không để lại ai cũng sẽ không có vấn đề.

Hai người họ vừa xuống thì vừa khéo đúng lúc mọi người mở tấm đá ra, lộ ra lối vào mộ thất tầng dưới.

“Thầy ơi, em xuống trước thám thính đường cho thầy ạ.” Hách Ái Quốc kích động hai mắt sáng rực, đeo mặt nạ phòng độc liền bò xuống.

Hách Ái Quốc là một người thực sự yêu thích nghiên cứu khảo cổ, lúc này giống như một đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi yêu thích, suýt chút nữa thì nhảy múa tay chân, gãi tai gãi má.

Điều này tạo thành sự tương phản lớn với vẻ nghiêm túc, cổ hủ thường ngày của anh ta.

Mọi người cũng lần lượt theo xuống mộ thất phía dưới.

Đèn pin của mọi người, gần như chiếu sáng cả mộ thất.

Tiếp đó là một tràng “oa” kinh ngạc.

Bốn bức tường mộ thất, được vẽ đầy những bức bích họa thất thải tinh xảo, khiến mọi người ngây ngẩn.

Với những bước chân đầy kích động, Trần giáo sư đi đến trước bích họa, tỉ mỉ quan sát, giọng nói kích động nói: "Đây...

đây những gì ghi chép trong bích họa này có liên quan đến Tinh Tuyệt Quốc!" Trần giáo sư xem xong một vòng bích họa bốn bức tường, sắp xếp lại suy nghĩ, tìm đến bức đầu tiên của câu chuyện bích họa, dẫn mọi người đến đó, bắt đầu giảng giải cho mọi người.

Những bức bích họa thất thải này tự sự rất chân thực, chỉ cần nhìn là gần như có thể hiểu rõ, đây cũng là kỹ xảo siêu phàm của họa sĩ.

Hồ Bát Nhất và Thẩm Hạo cũng theo phía sau tỉ mỉ thưởng thức bích họa, lắng nghe Trần giáo sư giảng giải.

"Mấy bức phía trước này, kể về chuyện của Cô Mặc Quốc, nói rõ chủ nhân ngôi mộ này hẳn là vua Cô Mặc Quốc." "Cô Mặc Quốc là nước chư hầu của Tinh Tuyệt, bị áp bức nặng nề, mỗi năm đều phải cống nạp một lượng lớn tài bảo và nô lệ trâu dê." "Khi ông ta còn là vương tử, đã từng nhiều lần thỉnh cầu Tinh Tuyệt nữ vương ban tự do cho thần dân của mình, nhưng vẫn luôn không thể gặp được nữ vương." "Và bức họa này, hẳn là nói lên sự không cam lòng của vương tử." "Vương tử được miêu tả như hóa thân của Thái Dương Chiến Thần, ông ta một mình lẻn vào Tinh Tuyệt Quốc, muốn ám sát nữ vương, kết quả dường như đã phát hiện ra một bí mật lớn!" "Bí mật lớn?

Bí mật lớn gì?" Hồ Bát Nhất hiếu kỳ hỏi.

Tiếp đó, mọi người lại đi đến bức bích họa tiếp theo.

Trên bích họa, vương tử nấp trong góc rình mò, còn Tinh Tuyệt nữ

vương chỉ có bóng lưng, trên mặt còn che một tấm mạng sa, chỉ thấy nàng vén tấm mạng sa lên, người trước mặt nàng liền biến thành một đoàn hư ảnh, rồi biến mất.

Bức họa này, Trần giáo sư rất khó hiểu, không rõ ý nghĩa biểu đạt của nó.

Lúc này, Shirley Dương mở miệng nói: "Vị nữ vương này, rất có thể là một… yêu quái!" "Yêu quái?" Trần giáo sư ngẩn người một lát, tùy tức đối với Shirley Dương nói: "Shirley, nói thử cách nhìn của cháu xem." "Trong tranh, người kia nhìn thấy mặt nữ vương, cả người liền biến thành đường nét phác họa, hẳn là đã biến mất!

Hoặc nói, bị nữ vương trừ khử rồi!" Shirley Dương nói.

"Nhìn thấy mặt nữ vương thì biến mất rồi sao?" Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi.

"Không sai, ý nghĩa bích họa muốn biểu đạt, hẳn là như vậy." Shirley Dương tự tin nói.

"Không sai, tôi cũng cho là như vậy." Thẩm Hạo nói, "Vị Tinh Tuyệt nữ vương kia, nhìn một cái vào người trước mặt, người đó liền biến mất!

Đây hẳn là một loại năng lực nào đó của Tinh Tuyệt nữ vương!" Shirley Dương cũng gật đầu, nói: "Quả thực là như vậy, cuốn sách mà cha tôi lúc sinh thời đọc nhiều nhất, tên là 《Đại Đường Tây Vực Ký》, là do cao tăng Huyền Trang đời Đường biên soạn, tôi cũng đã đọc rất nhiều lần, trong sách ghi chép rất nhiều truyền thuyết cổ Tây Vực." "Trong đó có một cái, chính là truyền thuyết về nữ vương sa mạc." "Truyền thuyết nói rằng ở sâu trong sa mạc, có một dân tộc đến từ lòng đất, đã xây dựng thành phố, quốc gia, và chinh phục thống trị vô số tiểu quốc xung quanh." "Và sau vài trăm năm, ở đó xuất hiện một nữ vương, truyền thuyết nói rằng đôi mắt của vị nữ vương này,

có thể kết nối với U Minh Âm Giới." "Nữ vương chỉ cần nhìn một cái vào kẻ địch của mình, thì người đó sẽ trực tiếp biến mất giữa không trung, vô ảnh vô tung!

Hơn nữa vĩnh viễn không thể quay lại nữa, còn về việc người biến mất đi đâu, thì không ai ngoài biết!" "Nghe nói nữ vương thống trị rất tàn bạo, nàng ra lệnh cho tất cả bá tánh Tây Vực, đều phải tôn thờ nàng như chân thần, tất cả những ai dám chống đối đều bị nữ vương tàn nhẫn xử tử!" "Sau đó, vị nữ vương này chưa được vài năm thì đột nhiên bạo tễ mà chết." "Nữ vương vừa chết, các quốc gia lân cận liền phần phần khởi binh thành lập liên quân chống đối, cuối cùng huyết tẩy vương thành của nữ vương." "Liên quân một đường thế như chẻ tre, đánh vào vương thành, cuối cùng khi chuẩn bị phá hủy lăng mộ nữ vương thì đột nhiên thiên địa biến sắc, một trận đại sa bạo cực kỳ đáng sợ đã nuốt chửng toàn bộ vương thành cùng với liên quân trong đó." "Lăng mộ nữ vương cùng vô số tài bảo của nàng, đều theo đại sa bạo bị cát vàng vùi lấp." "Sau này, sa mạc di chuyển, cổ thành tái hiện thiên nhật, thỉnh thoảng có lữ nhân đi ngang qua, nhưng chỉ cần họ lấy bất kỳ tài vật nào trong thành, thì sẽ dẫn phát sa bạo, vĩnh viễn bị lưu lại trong sa mạc." "Rất nhiều thông tin ghi chép trong câu chuyện này, đều rất tương tự với Tinh Tuyệt Quốc!" Nghe xong lời của Shirley Dương, Thẩm Hạo cũng gật đầu nói: "Huyền Trang Tây hành thỉnh kinh, đi qua các quốc gia Tây Vực, từ địa phương đó đã hiểu được rất nhiều truyền thuyết, phần lớn hẳn là đều từ sự kiện có thật mà diễn biến thành." "Đây nói đến hẳn là câu chuyện Tinh Tuyệt nữ vương." "Nga?

Xem ra Thẩm tiên sinh cũng nghĩ như vậy?" Shirley Dương nhìn Thẩm Hạo nói.

"Thế gian làm gì có nhiều sự trùng hợp tương tự như vậy, phần lớn đều là từ cùng một sự việc mà diễn biến ra các phiên bản khác

nhau mà thôi.” Thẩm Hạo gật đầu nói.

Tiếp đó mọi người nhìn về phía các bức bích họa phía sau.

Sau khi Shirley Dương giảng giải, mọi người cũng đã hiểu rõ nội dung bích họa.

Vương tử ám sát thất bại, bỏ trốn trở về.

Gặp một chiêm bốc sư đến từ phương xa, ông ta mang đến một loại độc dược đặc chế, bảo vương tử giấu vào trong thịt dê cừu thượng cống.

Không lâu sau nữ vương quả nhiên truyền ra tin tức bạo tễ.

Thế là vương tử dẫn dắt liên quân, công hãm Tinh Tuyệt Quốc, sau đó đăng lên vương vị, nghênh thú vương hậu.

Cho đến khi chết, được hợp táng trong lăng mộ dưới tế tự đài.Toàn bộ nội dung ghi lại trên bích họa bốn mặt trong mộ thất là như vậy.

Hóa ra là trước tiên có tế đàn, sau đó mới xây dựng mộ thất.

Nội dung ghi chép trong bích họa, và truyền thuyết trong sách, có sự tương đồng rất lớn.

Shirley Dương tuy là nhiếp ảnh gia, nhưng gia học uyên thâm, dù sao cũng xuất thân từ gia đình khảo cổ.

Trong giây lát, Trần giáo sư nước mắt giàn giụa, chỉ cảm thấy lão hữu của mình đã có người kế nghiệp.

Shirley Dương thấy Trần giáo sư đột nhiên khóc, liền vội vàng chạy đến đỡ, nói: “Trần thúc thúc, bác hãy giữ gìn sức khỏe, đừng quá đau buồn, chuyến này chúng ta thu hoạch rất lớn, cháu tin rằng, không lâu sau, chúng ta sẽ tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt!

Cha cháu trên trời có linh, cũng có thể nhắm mắt rồi.” Đợi Trần

giáo sư bình phục tâm trạng, Hồ Bát Nhất hỏi: “Trần giáo sư, quan tài chúng ta còn mở không?” “Không thể mở!

Chiếc quan tài hợp táng vợ chồng của vương tử Cô Mặc này, điều kiện hiện tại của chúng ta không cho phép, hoàn cảnh cũng không thích hợp, một khi mở ra, dẫn đến các vật phẩm bên trong quan tài bị phá hủy, thì sẽ không tốt.” “Trước đây có biết bao nhiêu cổ mộ, chính vì cưỡng ép mở quan tài, lại không có biện pháp bảo hộ hiệu quả, dẫn đến quá nhiều văn vật bị phá hủy!” “Chúng ta bây giờ cứ ghi chép đầy đủ là được, đợi khi trở về sẽ làm báo cáo, xin khai quật hoặc bảo hộ.” “Nga, vậy được, chúng ta cứ lên trước đi, trời cũng không còn sớm nữa.” Mọi người leo trở lại điện tế tự ở tầng trên, bước ra khỏi điện tế tự, Thẩm Hạo bảo Hồ Bát Nhất dán lại lớp da thú vào khe cửa đá.

Điều này dùng để ngăn hơi nước từ giếng.

Nếu không phong kín lại, sẽ không mất bao lâu, điện tế tự này sẽ bị hơi nước xâm thực, e rằng bích họa trong mộ thất bên dưới cũng sẽ không thể bảo tồn được.

Dọc theo đường hầm trở về theo đường cũ, từng cánh cửa đá cũng được đóng lại, sau đó dùng băng dính dán kín các khe cửa, ngăn hơi nước xâm thực.

Sau đó, mọi người ở cổ thành Tây Dạ nghỉ ngơi thêm ba ngày, mới lại lên đường.

Dọc theo sa mạc, một đường hướng nam, cuối cùng tiến vào trong sa mạc đen thực sự.

Ở đây, đã hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ dấu vết thực vật nào nữa.

Ngay cả những đồi cát lớn nhấp nhô cũng không còn thấy.

Xung quanh các cồn cát trải dài vô tận, nhìn đâu cũng gần như

giống nhau, như những chiếc bánh bao dẹt, dù nhìn thế nào cũng y hệt nhau, không có một chút dấu hiệu sự sống.

Nếu ở đây mà lạc mất phương hướng, thì e rằng thập tử vô sinh.

Ngay cả An Lực Mãn, chỉ khi còn trẻ đã từng đến gần đây một lần, lúc đó cũng không dám tiến vào trong đó.

Sa mạc đen không phải là chuyện đùa, kẻ bơi giỏi thì chết đuối, đạo lý này An Lực Mãn hiểu rõ, ông ta không hề ỷ mình quen thuộc sa mạc mà tùy tiện xông vào, mà là từ trong tâm tránh xa nó.

Lần này, cũng là lần đầu tiên thực sự tiến vào sa mạc đen.

Nếu không phải đội khảo cổ vật tư sung túc, lại có lạc đà trắng đã gặp trước đó, ông ta cũng sẽ không dám dẫn mọi người tiến vào sa mạc đen.

Chương 69

Theo ông ta thấy, đây là Hồ Đại hiển linh, có điềm báo.

An Lực Mãn không hổ là An Lực Mãn, từ trước đến nay chỉ có tên bị gọi sai, chứ biệt danh thì không bao giờ gọi sai. "Bản đồ sống" trong sa mạc, danh bất hư truyền!

Nhờ đôi mắt sắc bén như cáo sa mạc của ông ta, luôn có thể tìm thấy những bụi cỏ, sa thảo ẩn trong các hố cát.

Theo dấu vết thực vật này, dẫn đội khảo cổ tiếp tục tiến sâu vào sa mạc đen.

Trong sa mạc, nước ngầm thực ra rất phong phú, chỉ là ẩn giấu quá sâu, nghe nói, dưới sa mạc lớn Tháp Cán này, có một vùng biển rộng mênh mông, ẩn sâu dưới lòng đất.

Hệ thống sông nước ngọt lớn nhất trong nước, sông Tarim, cuối cùng phần lớn nước đều chảy vào sâu dưới lòng đất.

Con sông ngầm cuồn cuộn không ngừng đó, có lẽ cuối cùng đã hòa vào vùng biển sâu dưới lòng đất.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của An Lực Mãn, dọc theo tuyến đường đại khái trong ghi chép thám hiểm của Hoa Đặc (Walter) mà tiến lên.

Sau một ngày tiến về phía trước, mọi người tìm thấy một vùng đất nhô cao, xây một bức tường cát trên cồn cát, đặt doanh địa ở phía tránh gió.

Hiện tại là mùa gió ở sa mạc, thường xuyên có gió thổi.

Trong doanh địa, mọi người quây quần bên đống lửa trò chuyện.

Diệp Dịch Tâm đột nhiên đi đến bên cạnh Shirley Dương, nhỏ giọng nói mấy câu, sau đó Shirley Dương liền nói với mọi người: "Tôi và Tiểu Diệp đến đầu cồn cát kia có chút việc." Mọi người không để ý, trong đội ngũ, chỉ có hai cô gái họ, có lẽ là muốn đi vệ sinh, Diệp Dịch Tâm nhát gan không dám đi một mình, nên kéo Shirley Dương đi cùng.

Không ngoài dự đoán, họ gặp phải một trận cát lún nhỏ.

Mọi người vội vàng chạy đến giúp đỡ, kéo Diệp Dịch Tâm ra khỏi cát.

Và dưới lớp cát, Diệp Dịch Tâm đã dẫm phải một tấm đá đặc ruột, nhờ đó mà không bị cát lún nuốt chửng.

Thế là, mọi người phát hiện ra một ngôi mộ đá đã bị trộm.

Đào cát ra, phát hiện một bức tường đá nghiêng, trên bề mặt tường có người dùng thuốc nổ làm nổ ra một cái lỗ lớn.

Và nhìn dấu vết còn rất mới, chỉ là chuyện của mấy ngày trước.

"Cái này là dùng thuốc nổ phá ra, người đó thủ pháp rất chuyên nghiệp, định hướng nổ, chỉ làm nổ một cái lỗ trên vách đá, mảnh đá văng ra ngoài, hoàn toàn không làm hỏng bên trong mộ đá!" "Nhìn dấu vết, cũng chỉ là chuyện của mấy ngày trước!" Hồ Bát Nhất nói với mọi người, anh ta xuất thân từ quân đội, hiểu biết về chuyện nổ mìn hơn mọi người rất nhiều.

"Mau, dọn sạch cửa động ra, chúng ta vào xem bên trong tình hình thế nào rồi, bên trong này toàn là văn vật đấy!" Trần giáo sư lo lắng nói.

Ông ấy thực sự không ngờ, ngay không xa phía trước họ, lại có một đám đạo mộ tặc.

Suốt dọc đường này, họ đã thấy rất nhiều cổ mộ bị trộm rồi.

Dọn sạch đá và cát vàng ở cửa động, mọi người đi vào bên trong kiểm tra.

Chỉ thấy mộ thất không lớn, nhưng lại vô cùng bừa bộn.

Bên trong vương vãi bốn năm chiếc quan tài gỗ, đều đã bị cạy mở, vứt sang một bên.

Chỉ còn lại một xác nữ khô héo nằm lại bên trong, những quan tài còn lại đều trống rỗng, chắc là đã bị đạo mộ tặc lấy đi hết rồi.

Trần giáo sư và Hách Ái Quốc hai người đấm ngực dậm chân, vô cùng tức giận.

Những tên đạo mộ tặc này thật là quá đáng, ngay cả thi thể cũng không tha, khắp nơi đều là dấu vết bị phá hoại.

Không ngừng thở dài than vãn.

Sau khi hết giận, Trần giáo sư chỉ huy các học sinh nhanh chóng chỉnh lý các vật phẩm còn sót lại trong mộ, xem xem còn có thể cứu vớt được gì không.

Đáng tiếc là bên trong đã không còn thứ gì ra hồn được bảo tồn lại.

Những tên đạo mộ tặc kia nói không chừng đã đầy ắp mà trở về, bây giờ e rằng đã không thể tìm thấy chúng nữa rồi.

Mọi người đành phải quay về doanh địa nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai tiếp tục xuất phát.

Cùng với những cơn gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua trong sa mạc, mọi người tránh cái nắng gay gắt giữa trưa, đi bộ sáng sớm và chiều tối, đi được hơn mười ngày đường, càng đi càng sâu vào trong sa mạc đen.

Cuối cùng, hoàn toàn mất dấu vết con sông ngầm Tư Độc.

Trong cát, cũng không còn tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của sa thảo, cỏ sa mạc hay các loài thực vật khác nữa.

Lúc này, trong sa mạc ngay cả gió cũng đã biến mất.

Đến đây, ngay cả An Lực Mãn cũng đã không tìm thấy lộ tuyến tiến lên nữa.

Lúc này ông ta đã đánh lên trống rút lui.

Nếu còn đi tiếp, thì đó thật sự là đi tìm cái chết.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo biết, lúc này đã rất gần Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi.

Từ trường đặc biệt của núi Trát Qua Lạp Mã đã ảnh hưởng đến nơi đây.

Mọi người dùng bạt chống nước dựng lều trên sa mạc, che chắn ánh nắng gay gắt trên đầu.

Lúc này, lương thực và nước trên lưng lạc đà đã không còn nhiều.

Thẩm Hạo đứng trên điểm cao của cồn cát, phóng tầm mắt ra xa.

Thị lực của hắn vượt xa người thường, từ rất xa đã có thể nhìn thấy dãy núi đen mờ ảo hiện ra phía chân trời.

Trở về doanh địa, Thẩm Hạo nói với mọi người: "Vừa rồi tôi ở trên cồn cát, lờ mờ thấy dấu vết một dãy núi ở đằng xa, chúng ta đã không còn xa Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa rồi." Nghe được tin tức này của Thẩm Hạo, tinh thần uể oải của mọi người lập tức phấn chấn hẳn lên. "Tiểu Thẩm, cậu nói thật sao?

Không nhìn nhầm chứ?" Giáo sư Trần yếu ớt nói. "Không nhìn nhầm đâu, mọi người xem đồng hồ cơ khí và la bàn của mình xem, có phải đã mất tác dụng rồi không?" Thẩm Hạo hỏi.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất giơ tay nói: "Hai hôm nay đồng hồ cơ khí

của tôi lúc thì dừng, lúc thì chạy nhanh chạy chậm, đúng là mất tác dụng rồi, tôi còn tưởng là do đồng hồ rẻ tiền chất lượng kém, bị hỏng trong sa mạc chứ." Tiếp đó hắn lại lấy la bàn ra, xoay một vòng quanh gần đó, phát hiện kim la bàn luôn chỉ về một hướng không đổi, hắn ý thức được vấn đề rồi. "Ôi, đúng là vậy thật, la bàn cũng mất tác dụng, gần đây chắc chắn có từ trường mạnh mẽ quấy nhiễu, nếu không la bàn sẽ không bị hỏng hóc!" Hồ Bát Nhất nói.

Mấy người Giáo sư Trần cũng lần lượt lấy đồng hồ cơ khí của mình ra xem, quả nhiên đều mất tác dụng.

Trong doanh địa, Shirley Dương nghĩ đến điều gì đó, liên tục lật xem nhật ký thám hiểm của Walter.

Sau đó nói với mọi người: "Trong nhật ký của Ngài Walter có ghi lại, bọn họ cũng là ở sâu trong Hắc Sa Mạc mất đi dấu vết của Tư Độc Ám Hà." "Trong biển cát chết chóc không dấu vết sự sống này, có hai ngọn núi từ tính khổng lồ màu đen đứng đối diện nhau, giống như hai vị tướng quân cổ đại khoác áo giáp đen, lặng lẽ canh giữ bí mật nơi đây." "Đi qua thung lũng như một cánh cổng lớn, thành phố trong truyền thuyết sẽ hiện ra trước mắt chúng ta." Shirley Dương đọc xong nội dung ghi trong nhật ký, mọi người bỗng nhiên hiểu ra. "Núi từ tính?

Thẩm gia nói cậu ấy nhìn thấy dãy núi ở đằng xa, lẽ nào là thật, không phải ảo ảnh sao!

Vậy là chúng ta đang ở gần hai ngọn núi từ tính đó rồi?" Hồ Bát Nhất nói. "Chắc là vậy rồi, nếu không không thể nào đồng hồ của mọi người đều mất tác dụng được!" Shirley Dương gật đầu nói.

Lúc này An Lực Mãn cũng nói: "Tôi nhớ mà, trước đây từng nghe người ta nói, ở sâu trong Hắc Sa Mạc có hai ngọn Thần Sơn Trát Qua Lạp Mã, một đỏ một trắng, tương truyền trong hai ngọn thần sơn đó

chôn giấu các Tiên Thánh trong truyền thuyết!" "Xem ra, Tư Độc Ám Hà rất có thể đã bị chặn dòng chảy khi đi qua núi Trát Qua Lạp Mã, cho nên chúng ta mới không tìm thấy." Shirley Dương nói. "Thẩm tiên sinh, ngài nói đã nhìn thấy núi từ tính rồi, xin hỏi là ở hướng nào ạ?" Shirley Dương nhìn về phía Thẩm Hạo hỏi. "Hướng đó!" Thẩm Hạo giơ tay chỉ về phía Tây nói. "Mọi người trèo lên cồn cát, dùng ống nhòm nhìn thử xem, chắc là sẽ thấy thôi!" "Thật sao?

Tốt quá rồi, tôi thử xem." Shirley Dương nói xong, liền lấy ống nhòm từ trong ba lô ra, trèo lên đỉnh cồn cát bên cạnh.

Hách Ái Quốc, Sở Kiếm, Tát Địch Bằng, mấy người Bàn Tử cũng lần lượt đi theo.

Shirley Dương giơ ống nhòm lên, nhìn về phía Tây.

Chương 70

Quả nhiên, giữa sa mạc xa xôi, thực sự nhìn thấy một dãy núi đen trùng điệp, ở giữa còn có một thung lũng bị chia cắt. "Tuyệt vời quá, núi Trát Qua Lạp Mã, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Trên mặt Shirley Dương lộ ra nụ cười phấn khích.

Sau đó cô ấy truyền ống nhòm cho những người bên cạnh, để họ cũng xem.

Hách Ái Quốc là người đầu tiên nhận lấy, mắt dí vào ống kính nhìn, dãy núi đen sừng sững hiện ra trước mắt.

Hách Ái Quốc cũng lập tức phấn chấn hẳn lên, suýt chút nữa thì nhảy cẫng.

Tiếp đó, Sở Kiếm, Bàn Tử, Tát Địch Bằng cũng lần lượt cầm lấy ống nhòm, nhìn về phía xa. "Tôi biết ngay mà, Thẩm gia nói thì chuẩn không trượt phát nào, cái núi từ tính đó, chẳng phải ở kia sao!" Bàn Tử cười nói.

Mọi người trở về lều dưới cồn cát, chia sẻ tin tức tốt lành này với Giáo sư Trần và những người khác.

Giáo sư Trần luôn cau mày cuối cùng cũng giãn ra, nở nụ cười, cười tươi như hoa cúc.

Chuyện này đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho tất cả mọi người.

An Lực Mãn cũng lập tức thả lỏng rất nhiều, áp lực trên người dường như giảm đi rất nhiều.

Chỗ này dù sao cũng là Hắc Sa Mạc mà ngay cả Lão Hồ cũng phải bỏ cuộc, nguy hiểm quá nhiều.

Bây giờ chỉ cần đi thêm một đoạn đường nữa là đến nơi rồi, đây

đúng là một tin tức tốt cho ông ta!

Nếu còn không tìm thấy nơi đó, cái thân già này của ông ta có khi phải bỏ mạng ở đây thật rồi.

Vì vậy, các thành viên đội khảo cổ lập tức có sức lực, lần lượt thu dọn hành lý, chỉ chờ mặt trời lặn, chuẩn bị ra tay hành động.

Chỉ là, một trong hai nữ sinh duy nhất trong đội, Diệp Dịch Tâm, lúc này lại đột nhiên đổ bệnh.

Ngay khi mọi người đang hăm hở dọn dẹp dụng cụ, cô ấy đột nhiên nói mê trong giấc ngủ.

Sờ trán, rất nóng.

Hơn nữa môi còn khô nứt. "Tiểu Diệp đây là sốt cao, hơn nữa còn kèm theo triệu chứng mất nước!" Hồ Bát Nhất nói. "Bàn Tử, mau, lấy ít nước đến đây." "Ối, tới ngay." Bàn Tử bê một bình nước đi tới, Hồ Bát Nhất nhận lấy, từng chút từng chút một đổ cho Diệp Dịch Tâm uống.

Trong sa mạc, đổ bệnh là chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Bất kỳ một bệnh vặt nào cũng có thể bị phóng đại vô hạn, tạo thành mối đe dọa chết người.

Tuy nhiên Thẩm Hạo đã sớm chuẩn bị, theo đúng kịch bản gốc, Diệp Dịch Tâm sẽ bị sốt và mất nước, vì vậy Thẩm Hạo đã đặc biệt chuẩn bị một số loại thuốc hiệu quả tốt mang theo.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp lấy thuốc cảm và thuốc tiêu viêm từ trong giới chỉ ra, đưa cho Hồ Bát Nhất. "Đây là thuốc cảm và thuốc tiêu viêm, Lão Hồ, anh cho Diệp Dịch Tâm uống đi." Thẩm Hạo nói. "Thẩm gia ngài có mang thuốc ư, tốt quá rồi, lần này Diệp Dịch Tâm có cứu rồi." Hồ Bát Nhất kinh ngạc vui mừng nói.

Sau khi cho Diệp Dịch Tâm uống thuốc và nước, Shirley Dương liền ở bên cạnh chăm sóc cô ấy.

Thời gian dần trôi qua, mặt trời lặn.

Lúc này, Diệp Dịch Tâm đã hạ sốt, ý thức cũng đã phục hồi, có khả năng tự chủ hành động.

Mọi người thu lều trại, lần lượt cưỡi lạc đà, hướng về núi Trát Qua Lạp Mã mà đi.

Càng ngày càng đến gần, một dãy núi đen xuất hiện ở cuối chân trời, tựa như một con rồng đen khổng lồ, sừng sững ngang qua chân trời, ngăn cách vạn dặm cát vàng.

Và ở giữa dãy núi, có một khe hở, cắt ngang dãy núi.

Đó chính là núi Trát Qua Lạp Mã!

Phù hợp với ghi chép trong nhật ký.

Mọi người tranh thủ trời tối, nhiệt độ giảm xuống, một đường tiến về phía trước.

Vượt qua mấy chục dặm đường, cuối cùng vào nửa đêm, đã đến trước núi Trát Qua Lạp Mã.

Chỉ thấy hai khối núi đá đen khổng lồ, sừng sững giữa biển cát.

Núi đá khổng lồ, hòa làm một thể, phần lộ ra bên ngoài có lẽ chỉ là một góc của tảng băng chìm.

Núi Trát Qua Lạp Mã ở ngay trước mắt.

Trong truyền thuyết, ngọn núi này chôn giấu hai vị Tiên Thánh, trên thực tế, hai vị Tiên Thánh của bộ lạc Tiên Tri tộc Zhagalama (Trát Cách Lạp Mã) thực sự đã viên tịch trong hang đá dưới lòng núi, ngay cạnh Quỷ Động.

Còn từ góc độ phong thủy bên ngoài mà xét, nơi đây quả thực đã chiếm hết thiên thời địa lợi rồi.

Thân núi đen thẳm, giống như hai con hắc long, chầu về Tinh Tuyệt Cổ Thành, như song long hí châu.

Ban đầu dãy núi này là một dãy núi nguyên vẹn, sau này bị tộc Zhagalama chia làm hai, chặt đứt ngang eo hắc long, chặn dòng long mạch lại, khiến nó bảo vệ vương thành Tinh Tuyệt.

Mọi người lần lượt xếp thành hàng dọc tiến lên, Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất đi ở phía trước, Shirley Dương và những người khác ở giữa chăm sóc Diệp Dịch Tâm, Bàn Tử và Sở Kiếm đi sau cùng.

Thung lũng hẹp dài, có chiều dài hơn trăm mét.

Mọi người dắt lạc đà đi xuyên qua thung lũng.

Chỉ là khi sắp ra khỏi thung lũng, lạc đà trong đội đột nhiên không thể tiến lên được nữa, mặc cho An Lực Mãn xua đuổi thế nào cũng không hề nhúc nhích.

Chú ý thấy động tĩnh phía sau, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn, lạc đà sao lại dừng hết rồi?

Thế là quay đầu hỏi An Lực Mãn: "Lão gia tử, sao vậy?

Sao không đi nữa?" An Lực Mãn lắc đầu: "Tôi cũng không biết mà, xua đuổi thế nào cũng không động đậy!" Thẩm Hạo đứng tại chỗ, nhìn về phía không xa, chỉ thấy bên ngoài thung lũng, có một doanh địa chết chóc.

Xung quanh còn nằm không ít thi thể, từng người đều quấn khăn trắng trên đầu, trên người mặc loại áo choàng rộng tay của người Ả Rập, theo tiếng Ả Rập thì gọi là "kufiyyah".

Đây là một loại trang phục đặc sắc do người dân khu vực Trung

Đông phát minh ra để tồn tại lâu dài trong khí hậu sa mạc khắc nghiệt, có tác dụng thông gió, rất mát mẻ.

Trong doanh địa, bảy tám người đều nằm chết, mặt xanh mét, rõ ràng là bị trúng độc chết.

Và linh giác của Thẩm Hạo cũng không ngừng truyền đến từng trận dị cảnh, nơi đó có nguy hiểm, đủ để đoạt mạng.

Thẩm Hạo biết, đây là loại hắc xà đặc hữu của Tinh Tuyệt Quốc và Ma Quốc, sinh mệnh lực ngoan cường, hơn nữa kịch độc vô cùng, kiến huyết phong hầu, vô phương cứu chữa.

Nếu bị cắn trúng, vài giây sẽ chết ngay.

Lúc này trong doanh địa tĩnh lặng như chết, nhóm người đó đều là bị rắn độc cắn chết trong tình trạng không hề phòng bị.

Thẩm Hạo quay đầu nói với Hồ Bát Nhất: "Mọi người đều tập trung tinh thần lại, phía trước có nguy hiểm, đều cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất gật đầu, lập tức thông báo cho những người phía sau cảnh giác.

Sau đó, hắn châm một cây pháo sáng, ném vào khu doanh địa đó.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, doanh địa tĩnh lặng phía trước.

Và trên khoảng đất trống phía trước, có một người đang ngồi, dựa lưng vào tảng đá bất động.

Trên bãi cát không xa, còn nằm thêm hai người nữa.

Mọi người đều giật mình kinh hãi. "Mọi người đừng lại gần, tôi qua xem sao!" Thẩm Hạo nói với những người phía sau.

Ngay sau đó, hắn đi đến bên cạnh người đang dựa lưng vào tảng đá.

Linh thức của Thẩm Hạo đã phát hiện có một con hắc xà đang ẩn

mình trong áo choàng trắng của người này.

Con hắc xà rất nhạy bén, biết cách mai phục, động tĩnh Thẩm Hạo đi tới đã kinh động nó.

Chương 71

Thẩm Hạo đến cách thi thể ba bước, con hắc xà đang ẩn trong thi thể đột nhiên phóng ra, há to miệng rắn, trên răng độc sắc bén chảy ra một tia dịch độc màu xanh lam, nhằm vào cổ Thẩm Hạo mà cắn tới.

Tuy nhiên Thẩm Hạo đã sớm chuẩn bị, linh thức đã sớm dõi theo từng cử động của nó.

Con hắc xà này tốc độ tuy nhanh, trong chớp nhoáng đã đến trước mặt Thẩm Hạo.

Nhưng Thẩm Hạo há là người thường, lập tức giơ tay lên, nắm chặt đầu hắc xà, khẽ bóp nhẹ ra ngoài, liền khiến miệng rắn đang há to khép lại.

Và dịch độc trong miệng rắn, chưa kịp thu lại, trực tiếp xuyên thủng hàm dưới của chính nó.

Dịch độc phun ra, phun đầy đất, trên cát phát ra từng trận âm thanh ăn mòn.

Và chính nó, cũng trong lúc răng độc xuyên thủng hàm dưới, dịch độc trúng chính mình.

Thẩm Hạo bóp đầu rắn, nhìn kỹ, con hắc xà này một chút chuyện cũng không có, xem ra, nó miễn dịch với độc của chính mình.

Thân rắn vặn vẹo cuộn quanh cánh tay Thẩm Hạo, trông cũng khá đáng sợ.

Tuy nhiên Thẩm Hạo có pháp lực hộ thể, trên bề mặt cơ thể hình thành một lớp hộ tráo, bất kỳ công kích nào cũng có thể phòng ngự.

Thẩm Hạo lấy ra một bình ngọc đặc chế, ép hết dịch độc còn sót lại trong răng độc của hắc xà ra.

Sau đó khẽ bóp một cái, trực tiếp bóp nát đầu rắn.

Ngay lập tức thân rắn vùng vẫy vặn vẹo kịch liệt, như thể bị chuột rút.

Tiếp đó Thẩm Hạo lại mổ bụng con hắc xà, ở chỗ thất thốn của nó, lấy ra một viên mật rắn.

Mật rắn có giá trị dược liệu không tồi, đặc biệt là con hắc xà này kịch độc vô cùng, dược lực của mật rắn càng hơn một bậc.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn cảm nhận được từ trong đó, có một tia sức mạnh đặc biệt ngưng tụ bên trong, nếu luyện hóa, sẽ có lợi ích rất lớn.

Thế là hắn đựng vào một bình ngọc khác.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cứ thế làm theo, trực tiếp vắt khô dịch độc, mổ bụng lấy mật của mấy con hắc xà còn lại trong doanh địa, thu thập lại.

Còn xác rắn thì trực tiếp vứt sang một bên.

Linh thức quét qua xung quanh doanh địa, xác định không còn hắc xà nào khác, Thẩm Hạo hô to với những người phía sau: "Được rồi, mọi người có thể qua đây!" An Lực Mãn thử xua đuổi lạc đà, phát hiện lạc đà quả nhiên đã động đậy.

Thế là mọi người dắt lạc đà, tiến vào doanh địa.

Ngay lập tức liền phát hiện ra những xác rắn chất đống như đống củi khô. "Thẩm gia, chính là mấy con rắn này khiến lạc đà không dám động đậy sao?

Trông cũng chẳng có gì ghê gớm." Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo cười cười: "Bàn Tử anh nhìn kỹ xem, con rắn này trông đã không tầm thường rồi, hơn nữa kịch độc vô cùng, bị cắn

trúng là chết ngay tại chỗ!" "Hả ~?

Độc vậy sao?" Bàn Tử giật mình nhảy dựng, bàn tay vừa muốn lại gần sờ mấy con rắn lập tức rụt lại.

Mọi người vây quanh thành một vòng, cẩn thận nhìn những xác rắn này, Giáo sư Trần còn dùng gậy trong tay chọc mấy cái.

Chỉ thấy con hắc xà này, trên đỉnh đầu mọc một bướu thịt giống con mắt, toàn thân vảy đen bóng loáng, trên răng độc còn sót lại một tia dịch độc màu xanh lam, nhìn qua là biết kịch độc.

Shirley Dương nhìn con hắc xà, lông mày nhướng lên, loại rắn này thật kỳ lạ, nhưng hình như lại có chút quen thuộc. "Ai biết đây là rắn gì?

Sao lại trông kỳ quái thế này?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo đứng một bên nói: "Loại rắn này, hẳn là được gọi là Tịnh Kiến A Hàm, hoặc Cự Mục Chi Xà, tương truyền là đến từ dị không gian ở đầu kia của Quỷ Động, là kẻ bảo vệ Quỷ Động!" "Loại rắn này cực kỳ hung hãn, thân thể cơ bắp cường tráng, có thể phóng ra như cung tên, bay vài mét trên không, trong răng chứa kịch độc, có thể giết chết người ngay lập tức, vô phương cứu chữa." "Hơn nữa, cực kỳ mẫn cảm với nguồn sáng!" "Tương truyền loại rắn này đã biến mất từ lâu rồi, không ngờ ở đây vẫn còn." "E rằng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành còn không ít, nhớ kỹ, nếu có gặp lại loại rắn này, nhất định phải đánh vào đầu, nếu không, cho dù có chém thành hai đoạn, trong thời gian ngắn nó vẫn có lực tấn công!" "Ối giời, mẹ kiếp, con rắn này sao mà lợi hại vậy!" Bàn Tử kinh thán nói.

Mọi người đều gật đầu, bày tỏ đã biết.

Đi suốt một đêm, mọi người trong doanh địa nghỉ ngơi một lát, cho đến khi trời sáng.

Thẩm Hạo bố trí một vòng trận pháp cảnh báo xung quanh doanh địa, nếu có hắc xà lại gần, hắn cũng có thể lập tức phát giác, đề phòng nguy hiểm.

Đêm nhanh chóng trôi qua, chân trời hé rạng trắng bụng cá, dần dần, mặt trời mọc, sau khi Thẩm Hạo thu thập một tia Tử Khí triều dương, mọi người cũng lần lượt tỉnh dậy.

Chỉ thấy ánh dương quang từ chân trời chiếu xuống, biển cát vô biên vô tận, dường như biến thành vàng ròng khắp nơi, lấp lánh kim quang chói mắt.

Một phế tích thành phố cổ đầy tường đổ gạch nát, cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Trong thành vô số nhà cửa, nổi bật nhất là một tòa tháp đá đen đã nghiêng, tĩnh lặng đứng ở trung tâm cổ thành. "Đây chính là...

Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Giáo sư Trần đeo kính lên, kích động chỉ vào phế tích thành phố xa xa mà hô.

Tâm nguyện nhiều năm, một sớm thành hiện thực, cuối cùng cũng đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Mấy người Hách Ái Quốc ở bên cạnh cũng vội vàng bò dậy, nhìn về phía xa, quả nhiên là Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Các thành viên đội khảo cổ đều hò reo.

Ngay cả An Lực Mãn lão gia tử cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đến nơi rồi!

Mọi người lần lượt thu dọn hành lý, sắp xếp đồ đạc.

Những khẩu súng và đạn dược mà bọn Tây để lại, mấy người Hồ Bát Nhất cũng thu thập lại, thậm chí còn có mấy gói thuốc nổ.

Các loại thiết bị khảo cổ đều được đeo lên người, chuẩn bị xuất

phát đi đến cổ thành.

Còn về An Lực Mãn, Thẩm Hạo đã thương lượng xong với ông ta, cứ để ông ta ở lại doanh địa, trông coi lạc đà, đợi khi bọn họ hoàn thành nghiên cứu khảo cổ trở ra, sẽ cùng nhau quay về.

Vật tư trong doanh địa, cũng như vật tư mọi người mang theo, vẫn có thể duy trì không ít thời gian, đủ để mọi người quay về rồi. "Tốt lắm mà, tốt lắm mà, bên trong đó nguy hiểm quá mà, lạc đà của tôi chắc chắn không dám vào, tôi cứ ở đây chăm sóc chúng nó thôi mà." An Lực Mãn liên tục gật đầu đồng ý.

Ông ta không muốn đi vào, mấy con hắc xà đó nguy hiểm quá, vẫn là ở lại bên ngoài thì hơn.

Trước khi rời đi, Thẩm Hạo lại gia cố thêm trận pháp phòng ngự cho doanh địa, khiến những con hắc xà đó không dám lại gần.

Cổ thành không xa, mọi người đi bộ tiến lên.

Tinh thần bọn họ phấn chấn, dường như có vô hạn thể lực, nhanh chóng tiến về phía cổ thành.

Hai mươi phút sau, mọi người đến trước cổng thành.

Cổng thành này đã sớm đổ nát không ra hình dạng gì nữa.

Tiến vào trong thành, cũng là một vùng chết chóc, khắp nơi đều là phế tích.

Giáo sư Trần nhìn xung quanh đổ nát nói: "Chúng ta trước tiên tìm vị trí vương cung đi, đó mới là trọng điểm của cuộc khảo sát lần này, bên ngoài này, đã không còn gì nữa rồi!" "Vương cung thường nằm ở trung tâm thành phố, chúng ta trước tiên qua đó xem sao." Mọi người đều đồng ý.

Tinh Tuyệt Cổ Thành quy mô không nhỏ, hơn nữa tường đổ gạch

nát, bị cát vàng bao phủ, mọi người đã đi vòng không ít đường, mới đến được trung tâm cổ thành.

Nơi đây tuy đường phố rộng rãi, nhưng kiến trúc đều đã phong hóa đổ nát, chỉ có một tòa tháp đen nghiêng ở không xa vẫn sừng sững đứng đó. "Vương cung của Tinh Tuyệt Quốc, tôi thấy rất có thể được xây dựng dưới lòng đất, chúng ta lên tháp đen, đứng từ trên cao nhìn xuống, có lẽ sẽ tìm được lối vào vương cung." Giáo sư Trần nhìn một lượt rồi nói.

Mọi người cũng không có cách nào khác, đành nghe theo phương án của Giáo sư Trần.

Tháp đen này trông có vẻ được điêu khắc từ một khối đá núi Trát Qua Lạp Mã nguyên vẹn, móng tháp và cánh cửa phía dưới đều đã bị cát vàng vùi lấp.

Tổng cộng cao sáu tầng, tuy có hơi nghiêng, nhưng vẫn vững chắc, trên đỉnh tháp là một quả cầu đá màu đen, hình dáng như một con mắt khổng lồ.

Mọi người đào cát lấp cổng ra, tiến vào bên trong.

Chỉ thấy trên tường tháp, dày đặc khắc đầy những hoa văn Quỷ Động.

Tuy không biết có ý nghĩa gì, nhưng Giáo sư Trần bảo các học sinh chụp ảnh và ghi chép lại những chữ này, đợi về sẽ nghiên cứu kỹ.

Chương 72

Mọi người từ tầng dưới cùng leo lên trên, mỗi tầng đều có một pho tượng đá màu đen.

Tầng thứ nhất là tượng dê, tầng thứ hai là tượng người quỳ nửa, tầng thứ ba là tượng đồng tử khổng lồ, tầng thứ tư là tượng người rắn, đầu người thân rắn.

Còn tầng thứ năm lại trống rỗng, mọi người đều rất nghi hoặc, chẳng lẽ đã bị trộm rồi?

Lên đến tầng thứ sáu, là một pho tượng nữ tử ngồi đoan trang trên ngai vàng, trên mặt đeo khăn che mặt. "Đây là Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Giáo sư Trần khẳng định nói.

Từ pho tượng đá này có thể thấy, nữ vương tuyệt đối rất đẹp, nhưng lại bị khăn che mặt che đi dung nhan, mọi người đều suy đoán, nữ vương này rốt cuộc trông như thế nào.

Giáo sư Trần suy tư cẩn thận, cuối cùng cũng xâu chuỗi nhiều manh mối trong đầu. "Tháp đá này hẳn là một biểu tượng tinh thần, có thể nhìn ra đặc trưng đẳng cấp rõ rệt, từ cao xuống thấp, tức là từ quý đến tiện." "Truyền thuyết Tinh Tuyệt Quốc chủ yếu do Quỷ Động tộc tạo thành, dân tộc này đã sớm diệt vong rồi, rất nhiều thứ không thể khảo chứng." "Phát hiện lớn nhất hiện tại, chính là biết được tộc Quỷ Động này lấy con mắt làm totem, đối với nghiên cứu văn minh Tây Vực của chúng ta, đây là một đột phá trọng đại!" "Thế nhưng tầng thứ năm tại sao lại trống rỗng vậy?" Bàn Tử lúc này hỏi.

Giáo sư Trần đáp: "Tầng thứ năm, hẳn là đại diện cho một không gian ảo không thể miêu tả, cho nên dùng sự trống rỗng để biểu thị." "Và nữ vương trong truyền thuyết có thể khống chế không gian ảo

chưa biết này, cho nên nữ vương được xếp ở vị trí cao nhất." "Và totem của chủng tộc này là con mắt, điều đó nói lên rằng, sức mạnh loại này của nữ vương rất có thể đến từ đôi mắt." Thẩm Hạo lúc này cũng nói: "Không sai, đôi mắt đó của Tinh Tuyệt Nữ Vương, tương truyền gọi là Vô Giới Yêu Đồng, có thể câu thông với một dị không gian thần bí, vô cùng lợi hại!" "Cô ta có thể sử dụng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, di chuyển người hoặc vật trước mặt, đưa vào dị không gian, gần như vô địch!" "Lợi hại vậy sao?

Chẳng trách trên bích họa mộ vương tử, nữ vương nhìn tên thích khách trước mặt một cái, người đó liền biến mất!" Bàn Tử chợt hiểu ra.

Mọi người cũng nhớ lại tình hình trên bích họa mộ vương tử.

Lúc đó cũng được giải thích như vậy.

Lên đến đỉnh tháp, mọi người nhìn bao quát toàn bộ thành phố, phát hiện đường nét của phế tích cổ thành, được cố ý xây dựng thành hình dạng một con mắt khổng lồ.

Tinh Tuyệt Quốc đối với việc vận dụng biểu tượng con mắt, quả thực là khắp mọi nơi.

Lúc này, Giáo sư Trần nhìn phế tích cổ thành, hỏi Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất: "Tiểu Thẩm, Tiểu Hồ, hai cậu xem phong thủy của tòa cổ thành này thế nào?" Thẩm Hạo khai mở Thiên Nhãn, quan sát phong thủy bốn phía.

Sau đó nói: "Giáo sư Trần, ngài xem núi Trát Qua Lạp Mã này, như một con hắc long giữa sa mạc, chỉ là ở giữa bị chặt đứt, một long biến thành hai xà." "Những tảng đá bị nổ ra trong thung lũng, hẳn là được dùng để xây dựng tòa cổ thành này." "Mạch nước ngầm dưới cổ thành, và dãy núi, hình thành thế một động một tĩnh, hô ứng từ xa." "Vị nữ vương đó, cũng là một kỳ tài, chặt đứt và đóng đinh con hắc

long này, khiến nó vĩnh viễn bảo vệ lăng mộ của mình, cổ thành này liền hình thành một bảo huyệt phong thủy tuyệt vời." "Lăng mộ nữ vương dưới lòng đất, nhất định quy mô không nhỏ!" "Tiểu Thẩm quả nhiên cao kiến, theo tôi thấy, cổ thành này hẳn là chia làm ba tầng, tầng trên mặt đất là thành phố, tầng dưới lòng đất là vương cung, tầng sâu nhất, chính là lăng tẩm của nữ vương." "Ai ~, chúng ta tuy đứng ở chỗ cao, nhưng vẫn không tìm thấy lối vào vương cung dưới lòng đất." "Nơi đây đã trải qua ngàn năm phong sa vùi lấp, lối vào vương cung trên mặt đất e rằng đã sớm bị cát vàng vùi lấp, không tìm thấy được nữa rồi." "Tuy nhiên, vương cung này chắc chắn không thể chỉ có một lối ra vào, vẫn còn những lối ra khác!

Chúng ta cứ tìm thêm xem sao." Thẩm Hạo nói với Giáo sư Trần. "Không tồi, cứ tìm thêm đi." Giáo sư Trần gật đầu nói.

Thẩm Hạo nhìn bao quát toàn bộ vương thành, linh thức quét một cái, tìm thấy ngôi thần điện tế tự bị phần lớn cát vàng vùi lấp.

Toàn bộ cũng được xây dựng từ đá đen núi Trát Qua Lạp Mã.

Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mọi người đến trước thần điện, đào cát lấp cổng ra, tiến vào bên trong. "Ôi mẹ ơi, chỗ này rộng thật!" Bàn Tử cảm khái nói.

Toàn bộ thần điện vô cùng hoành tráng, cao đến bảy tám mét, xung quanh có mười sáu cây trụ đá khổng lồ chống đỡ.

Và ở sâu trong đại điện, trên mặt đất thờ phụng một con mắt ngọc, con ngươi màu xanh lam, còn có những đường vân màu đỏ tự nhiên hình thành, như mạch máu, phân tầng rõ ràng. "Ối giời, khối ngọc lớn vậy!" Bàn Tử mắt nóng rực, vội vàng đi tới, muốn bê con mắt ngọc xuống bỏ vào túi, nhưng lại không tài nào bê nổi. "Hắc ~, cái này đúng là lạ thật!" Liên tiếp mấy lần dùng sức bê, nhưng đều không nhúc nhích một li nào.

Giáo sư Trần sợ hắn làm hỏng văn vật, vội vàng kéo hắn ra, không cho hắn động bậy.

Mọi người đi tới vây xem, phát hiện phía trên con mắt ngọc, có một chỗ lõm hình dạng đặc biệt, vô cùng kỳ lạ. "Bàn Tử, anh lấy miếng ngọc kia ra, đặt lên đó." Thẩm Hạo nói với Bàn Tử. "Ờ." Bàn Tử từ trong lòng sờ ra miếng ngọc bội, đặt vào chỗ lõm trên con mắt ngọc, kết quả vừa khéo khớp hoàn hảo.

Một luồng dao động vô hình tản mát ra.

Chỉ nghe vài tiếng "cạch", dường như đã kích hoạt cơ quan gì đó, con mắt ngọc đó trực tiếp lăn khỏi vị trí ban đầu. "Hắc hắc, vậy khối ngọc này là của tôi rồi nha ~" Bàn Tử phấn khích ôm lấy quả cầu ngọc.

Đồng thời, trong thần điện vốn tối đen như mực, đột nhiên lóe lên một tia hồng quang.

Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn, trên trần nhà, xuất hiện một con mắt khổng lồ màu đỏ máu, đây là Xà Đồng.

Đang nhấp nháy liên tục, dường như đang co bóp.

Bên trong còn có rất nhiều sinh mệnh khí tức.

Không ngoài dự đoán, bên trong chính là loại hắc xà Tịnh Kiến A Hàm đó.

Mọi người thấy Thẩm Hạo ngẩng đầu, cũng lần lượt ngẩng cổ nhìn lên, nhìn thấy con mắt khổng lồ trên trần nhà.

Ánh đèn pin chiếu qua, nhưng không thể chiếu xuyên vào.

Một đám tà khí màu đen, bao phủ xung quanh con mắt khổng lồ. "Ối giời, cái thứ chết tiệt này là cái gì vậy?

Còn biết động đậy nữa sao?" Thẩm Hạo lập tức từ tay Bàn Tử lấy

lại con mắt ngọc, đồng thời lên tiếng nhắc nhở: "Mọi người lùi hết lại!" Mọi người không chút do dự, lần lượt chạy lùi lại.

Vừa chạy ra không xa, từ trong con mắt khổng lồ màu đỏ đó, liền rơi xuống một khối cầu thịt khổng lồ bán trong suốt, rơi xuống mặt đất của thần điện.

Nhìn kỹ, bên trong toàn là chất lỏng màu xanh trắng, ở giữa bao bọc một khối lớn không biết là thứ gì.

Còn chưa kịp để mọi người phản ứng, khối cầu thịt này đột nhiên "phốc" một tiếng nứt toác ra.

Một lượng lớn quái xà màu đen từ bên trong chui ra.

Vảy đen dày đặc, thân dài không quá hai mươi cm, trên đỉnh đầu mọc một bướu thịt màu đen.

Trên người còn dính đầy chất nhầy trong suốt dính nhớp, như thể vừa mới nở ra, ghê tởm không nói nên lời.

Và ngay sau khi đám rắn con này bò ra, từ trong khối cầu thịt, lại chui ra một con rắn lớn.

Con rắn này to bằng bắp đùi Bàn Tử, thân dài ít nhất phải bốn năm mét.

Con rắn lớn này vừa xuất hiện, mọi người đều ngây người, cái này phải làm sao đây?

Mọi người chỉ đành giương súng trong tay, bắn về phía bầy rắn, nhưng hiệu quả không như ý muốn.

Con rắn lớn kia chui ra, một đôi mắt rắn nhìn chằm chằm mọi người, thè lưỡi.

Nhìn cái thế của nó, mọi người đều nghi ngờ, thị lực của con rắn này có thật sự cận thị hay không, trông như thể có thể nhìn rõ bọn họ

vậy.

May mắn là bầy rắn vẫn còn cách mọi người một khoảng không nhỏ. "Mọi người lùi lại, quay người nhắm mắt." Hồ Bát Nhất hiểu ý, dẫn mọi người quay người, nhắm mắt chạy về phía cửa.

Con rắn lớn kia đột nhiên quay đầu rắn, nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp trong tay pháp lực ngưng tụ thành một khối cầu ánh sáng, đột nhiên, bùng phát ra ánh sáng mãnh liệt, chiếu sáng toàn bộ thần điện như ban ngày.

Những người đang chạy ra ngoài, cũng đều cảm nhận được ánh sáng mạnh chiếu tới từ phía sau.

Lập tức, hàng trăm con rắn nhỏ kia nổ tung mà chết.

Chỉ còn lại con rắn lớn kia, bị ánh sáng mạnh chiếu vào đau đớn kêu rít lên, mắt trực tiếp bị phế.

Tuy nhiên, loài rắn vốn không quá phụ thuộc vào thị lực.

Khả năng cảm nhận hồng ngoại của nó không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Con cự xà há to miệng, răng độc chìa ra, mạnh mẽ phóng lên không trung lao về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, giơ kiếm chỉ một cái, một đạo kiếm khí bắn ra, trực tiếp đánh vào đầu cự xà.

Con cự xà đang dốc toàn lực lao về phía Thẩm Hạo, thân thể lơ lửng giữa không trung không thể né tránh. "Phốc xuy ~" Đầu rắn trực tiếp bị kiếm khí xuyên thủng, đánh nát óc.

Chương 73

Mất đi sự khống chế của não bộ, thân rắn không ngừng vặn vẹo cuộn xoắn trên không trung, cuối cùng rơi xuống mặt đất, không ngừng giãy dụa.

Thẩm Hạo túm lấy đuôi rắn, dùng sức giũ mấy cái, thân rắn từ một khối cầu cuộn tròn lại trở thành một khúc rắn dài.

Thẩm Hạo mổ bụng nó, lấy mật rắn, lại đào ra túi độc của nó, thu thập dịch độc lại.

Còn về mấy trăm con rắn nhỏ kia, thôi bỏ đi, lười tốn công sức đó.

Sau đó, Thẩm Hạo tế xuất Nhiếp Tà Châu, một luồng hấp lực khổng lồ, hút sạch toàn bộ tà khí từ con mắt khổng lồ trên trần nhà.

Ánh sáng đỏ sẫm đó tối sầm lại, trực tiếp biến mất, trở thành một đồ án con mắt khổng lồ.

Những người ở cửa, đang định chạy ra ngoài, liền nghe Thẩm Hạo nói: "Được rồi, đã giải quyết xong hết rồi, mọi người có thể quay lại." Mọi người lúc này mới quay người lại, chỉ thấy trên mặt đất một cảnh đổ nát, chất đầy xác rắn.

Đặc biệt là con cự xà kia, càng bị mổ bụng phanh thây, vô cùng thê thảm. "Ối đù, Thẩm gia, ngài cũng quá nhanh rồi đấy chứ?" Bàn Tử kinh hô.

Mọi người trở lại sâu trong đại điện. "Thẩm tiên sinh, đây chẳng lẽ chính là Mao Sơn Đạo Pháp sao?" Shirley Dương hỏi.

Thẩm Hạo cười mà không nói.

Nhưng ý tứ đó, mọi người đều hiểu. "Cái này...

Đạo pháp vậy mà là thật, cái này đúng là...

đã đảo lộn thế giới quan của tôi rồi!" Hách Ái Quốc mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Phải biết, ông ta là một người học giả uyên bác, luôn tin vào khoa học, đối với những chuyện thần thần quỷ quái, một chút cũng không tin, nhưng bây giờ, sự thật lại khiến ông ta không thể không tin. "Ái Quốc, sự thật thắng hùng biện, bây giờ xem ra, trước đây chúng ta đã quá nông cạn rồi." Giáo sư Trần an ủi Hách Ái Quốc.

Hách Ái Quốc gật đầu, không nói gì, trong lòng vẫn khó mà bình tĩnh được. "Chắc là không còn nguy hiểm gì nữa rồi, mọi người tìm xung quanh xem có cơ quan gì không." Thẩm Hạo nói với mọi người.

Thần điện này có mười sáu cây trụ đá, trên bệ của mỗi trụ đá, đều khắc sáu đồ án con mắt, bệ là hình lục giác đều, ngoài con mắt ra, trong đó năm mặt, lần lượt khắc những ký hiệu khác nhau, còn một mặt thì trống.

Thẩm Hạo gọi Hồ Bát Nhất lại, nói: "Cơ quan nằm ở trên những trụ đá này, anh xem xem, có phá giải được không?" Hồ Bát Nhất biết Thẩm Hạo đang khảo nghiệm mình, thế là cẩn thận quan sát và tính toán.

Hồ Bát Nhất lướt một vòng trong thần điện, có phát hiện.

“Tôi thấy cách bố trí mười sáu cây cột đá này tương đồng với Thấu Địa Thập Lục Long, âm thầm hợp với số Cự Môn.

Từng có một số Hán mộ sử dụng cơ quan kiểu này, nghĩ rằng Tinh Tuyệt nữ vương này cũng là một cao nhân thông hiểu huyền học.” Hồ Bát Nhất vừa nói, vừa đi đến trung tâm thần điện, một mặt quan sát, một mặt tính toán.

Cái gọi là Thấu Địa Thập Lục Long, chính là rắn.

Thấu Địa Thập Lục Long này, thật ra là cách nói đặc trưng trong《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Trong la bàn phong thủy, chỉ có Thấu Địa Lục Thập Long.

Phương pháp suy đoán Thấu Địa Thập Lục Long giống như suy đoán Bát Tự, Bát Tự nhân duyên ẩn chứa trong Địa Chi, từ Thiên Can thấu xuất, là khí cát ẩn chứa trong Địa Chi thấu ra từ Thiên Can, mà Thấu Địa Thập Lục Long cũng như vậy, dẫn khí cát từ địa mạch thấu ra.

Khí tàng trong đất mà sinh vạn vật.

Địa khí tàng trong đất, tùy thời mà khởi, phàm là vật hữu hình đều có khí Ngũ Hành mà thấu ra từ đất. 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》có ghi: "Uy Xà Phiêu Hốt, Đột Nhiên Nam Bắc." Trong mười sáu con rắn, chỉ có một con là chân long.

Sau một hồi quan sát và tính toán cẩn thận, Hồ Bát Nhất khóa mục tiêu vào bốn viên gạch lát nền ở sâu trong thần điện.

Dùng búa nhỏ gõ nhẹ vài cái, phát hiện có ba viên là đặc ruột, một viên là rỗng ruột, bên dưới ẩn chứa động thiên khác.

Và cây cột đá gần anh nhất chính là vị trí cơ quan, chỉ là anh không chắc cơ quan có còn dùng được không, dù sao cũng đã hơn hai nghìn năm trôi qua rồi.

Hồ Bát Nhất tự mình nhìn nhìn phần đế cột đá hình lục giác, phát hiện nó có thể xoay chuyển được.

Thế là hướng Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm gia, là chỗ này phải không?" Thẩm Hạo gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là chỗ này, chỉ cần xoay chuyển phần đế, là có thể mở cơ quan." Thẩm Hạo tuy không biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Nhất, nhưng linh thức quét qua, tất cả mọi thứ xung quanh đều hiện rõ từng

li từng tí, không gì có thể qua mắt được linh thức của anh.

"Được, Thẩm gia, phiền ngài giúp đỡ cùng chuyển động cơ quan, tảng đá lớn như vậy, một mình tôi không xoay nổi." Hồ Bát Nhất nói.

"Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất.

Chúng ta trước tiên xoay thuận theo năm ô, sau đó xoay ngược lại một ô, rồi xoay thuận chiều kim đồng hồ mười một ô, cuối cùng xoay ngược lại hai ô, là được." Hồ Bát Nhất nói.

Thẩm Hạo gật gật đầu.

Hai người đi đến trước bệ đá, mỗi người một bên, dốc sức chuyển động bệ đá hình lục giác, xoay một ô liền đếm một cái, cho đến khi xoay xong ô cuối cùng.

Chỉ nghe thấy tiếng "Kẹt keng keng ~" một trận cơ quan vang lên, viên gạch lát nền rỗng ruột dưới đất trực tiếp lún xuống, lộ ra một đường hầm u sâu.

"Ối, mở rồi, mở rồi, tìm thấy mật đạo!" Bàn Tử lập tức kêu về phía Trần giáo sư.

Bọn họ lập tức dừng công việc đang làm, vây quanh lại.

"Tiểu Hồ, tiểu Thẩm, hai cậu thật giỏi, có thể tìm thấy mật đạo vào cung điện ngầm, hai cậu xứng đáng được ghi công đầu." Trần giáo sư khen ngợi.

"Đúng vậy, Hồ đại ca, Thẩm đại ca, hai người thật thần kỳ, vậy mà dễ dàng tìm thấy cơ quan mật đạo." Sa Địch Bằng vô cùng khâm phục nói.

Những người khác nhao nhao nói: "Đúng vậy, cái này cũng quá lợi hại rồi!" Sau sự ngạc nhiên, Trần giáo sư bảo các học sinh tiếp tục

chụp ảnh và ghi chép lại tất cả các văn tự, phù hiệu trong thần điện.

Đợi sau khi ghi chép xong xuôi tất cả mọi thứ, mọi người nghỉ ngơi một chút, ăn trưa xong thì lên đường nhẹ nhàng.

Mọi người chỉ mang theo máy ảnh, sổ ghi chép và bút, đeo một số dụng cụ khảo cổ cần thiết, còn mang theo một chiếc đèn chiếu lớn, rồi tiến vào mật đạo.

Mật đạo phía dưới là một bậc thang xây bằng đá đen, dốc nghiêng xuống phía dưới.

Thẩm Hạo dẫn đầu, phía sau là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Trần giáo sư và những người khác, lần lượt tiến vào mật đạo.

Khi xuống mật đạo, mọi người nhìn thấy một cần gạt bằng đá, đây là cơ quan dùng để điều khiển việc mở gạch lát nền từ phía dưới.

Mọi người men theo bậc đá đi xuống, đến cuối bậc thang, tiến vào một hành lang rộng khoảng năm mét, cao khoảng ba mét.

Hành lang này không còn là đá đen nữa, mà là một loại gạch nung Tây Vực, phần đỉnh hình vòm tròn, còn hai bên tường vẽ rất nhiều bích họa màu sắc tươi tắn.

Trong các bích họa, nhiều nhất là mắt, có lớn có nhỏ, có mở có nhắm, có cái thậm chí chỉ có một nhãn cầu đơn độc.

Mật đạo này từ mức độ mòn của gạch lát bên ngoài có thể thấy được là rất ít được sử dụng, vì vậy, không khí trong hành lang không lưu thông, bích họa vẫn giữ được trạng thái tốt nhất, màu sắc tươi đẹp, như thể vừa mới vẽ xong.

“Tuyệt vời quá!

Những bích họa này được bảo quản rất tốt, y như mới, nhất định có thể mang lại giá trị to lớn cho việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực

của chúng ta!" Trần giáo sư kích động nói.

Shirley Dương giơ máy ảnh lên, chụp vài tấm ảnh bích họa trước mặt.

Vì có quá nhiều bích họa, không thể chụp hết được, Shirley Dương chỉ đơn giản chụp vài tấm.

Mọi người chăm chú nhìn những bích họa trước mặt.

Nội dung bích họa, phần lớn là mắt, và còn nhiều cảnh nghi lễ.

Trong đó có một bức, rất giống với cảnh tượng đã trải qua trong thần điện phía trên.

Một nhãn cầu ngọc thạch phát ra ánh sáng, phía trên đột nhiên xuất hiện một hố đen, từ trong hố rơi xuống một khối nhục nhãn lớn như quả trứng.

Trong tranh, vô số rắn đen bò ra từ khối nhục nhãn, cắn xé nô lệ.

Còn có vẽ những ngọn núi đen, phía trên bò đầy rắn đen, xung quanh các loài thú đều quỳ rạp trên đất, hướng về phía rắn quái trên núi mà dập đầu.

Những con rắn đen này, chính là Kiến A Hàm mà mọi người đã gặp hai lần trước đó, thần thú hộ vệ của nước Tinh Tuyệt.

Chương 74

Nước Tinh Tuyệt đã nắm giữ phương pháp triệu hồi rắn đen, và dùng người sống tế tự.

Chỉ là Trần giáo sư không ngờ, nước Tinh Tuyệt đã diệt vong mấy nghìn năm, những con rắn quái này vậy mà vẫn còn tồn tại trên đời.

Tiếp tục đi về phía trước, đến bức bích họa cuối cùng.

Bức bích họa này vẽ một hang động khổng lồ, sâu không thấy đáy.

Trên vách động, còn có một bậc thang dài và hẹp, uốn lượn theo vách động kéo dài xuống phía dưới.

"Đây có lẽ chính là nguồn gốc tên gọi của tộc Quỷ Động!" Trần giáo sư ngẩng đầu nhìn bức bích họa khổng lồ, cảm thán nói.

"Cái động này, chắc chắn cực kỳ lớn, ông không thấy sao, trên tranh bậc thang xoắn ốc nhỏ như một sợi chỉ mỏng, theo tỷ lệ mà xem, cái động này cực lớn.

Một vực sâu khổng lồ như vậy, không thể nào do sức người đào ra được, lẽ nào đây chính là Quỷ Động?" Trước đây khi kể về câu chuyện liên quan đến nước Tinh Tuyệt, đã nói rằng, truyền thuyết tộc Quỷ Động là chủng tộc đến từ lòng đất, không ngờ lại thực sự tồn tại một Quỷ Động lớn như vậy, có lẽ, nó tồn tại dưới lòng đất của thành cổ Tinh Tuyệt.

Những người có mặt, trừ Thẩm Hạo, đều cảm thấy khó tin.

Trần giáo sư bảo các học sinh chụp ảnh và ghi chép lại bức bích họa này, Shirley Dương cũng theo đó chụp vài tấm ảnh.

Sau đó liền tiếp tục đi về phía trước.

Hành lang không quá dài, mọi người đi về phía trước không bao xa, liền đến cuối.

Chỉ thấy lại là một cây cột đá dựng giữa hành lang, không có bất kỳ cánh cửa nào.

"Ê?

Đến cuối rồi, hết đường rồi à, Thẩm gia, lão Hồ, hai người có cách nào tìm được cửa ngầm không?" Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, cậu có thể đừng suốt ngày trong đầu chỉ nghĩ đến mấy thủ đoạn bạo lực không hả?

Dùng chút đầu óc, trí tuệ, xem xét đã rồi nói.

Tôi thấy cơ quan cửa ngầm nhiều khả năng nằm trên cây cột này!" Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử nói.

Đây là hành lang ngầm, nếu dùng thuốc nổ đánh sập hành lang thì sao, chẳng phải bọn họ sẽ bị chôn sống ở bên trong sao?

Cây cột này, có hình dáng y hệt cây cột trong thần điện phía trên, chỉ là kích thước nhỏ hơn vài lần.

Phần đế hình lục giác đều giống nhau như đúc, trong đó mặt trống đang đối diện với bức tường ở cuối.

"Lão Hồ cậu xem, cái cơ quan này cậu xem giải quyết thế nào, vẫn giao cho cậu." Thẩm Hạo nói.

"Thẩm gia yên tâm, cứ để tôi lo." Hồ Bát Nhất vỗ ngực nói.

"Chính cái gọi là khí nhập huyệt, dương chỉ nhất kinh phương liễm, âm phi ngũ phân bất triển!" Hồ Bát Nhất dùng "Hám Long Quyết" suy đoán, rất nhanh liền đưa ra kết luận.

"Đây là vị trí Long Vĩ của Thấu Địa Thập Lục Long, chỉ cần làm ngược lại phương pháp phía trên là được." Thế là Thẩm Hạo và Hồ

Bát Nhất cùng nhau xoay chuyển bàn đá.

Rất nhanh, bức tường gạch liền lật lại, mở ra một cánh cửa.

Bàn Tử vác súng lên, tiên phong bước ra khỏi hành lang.

Mọi người cũng theo sát phía sau, chen chúc đi ra.

Đối diện với lối ra là một ngai vàng được chạm khắc từ ngọc thạch, ngai vàng này che khuất hoàn toàn cánh cửa ngầm, từ phía trước nhìn vào, hoàn toàn không thể thấy ở đây còn có một cánh cửa ngầm.

Mọi người bước ra khỏi hành lang, đi vòng qua ngai vàng, tiến vào một không gian kiến trúc ngầm rộng lớn.

Những xà nhà, cột trụ được chạm khắc tuy đã mục nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra được khí thế năm xưa, rõ ràng đây chính là vương cung dưới lòng đất.

Đèn pin chiếu bốn phía, mọi người kinh ngạc phát hiện, nền vương cung này đều được lát bằng ngọc thạch.

Trên mặt đất xung quanh, còn rải rác không ít ngọc thạch, đồ gốm, đồ gỗ, đồ sắt, đồ đồng vân vân, chắc hẳn đều là vật trang trí của vương cung năm xưa.

Tuy nhiên, phần lớn đã hư hỏng nghiêm trọng, chạm vào là vỡ vụn.

Bảo quản tốt nhất, chính là ngai vàng ngọc thạch này.

Toàn bộ ngai vàng được trang trí bằng vàng bạc, điểm xuyết các loại bảo thạch, tựa lưng khắc họa tiên sơn vân vụ, hoa điểu ngư trùng, trên đỉnh là một nhãn cầu ngọc huyết hồng, phần bệ phía dưới là một khối bạch ngọc dương chi khổng lồ, trong đại điện đen tối này, hiện lên vô cùng rực rỡ, là trung tâm của cả đại điện vương cung.

“Ngai vàng này nhìn thật không tồi.” Thẩm Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Bàn Tử cũng nghĩ như vậy, trực tiếp đặt mông ngồi xuống, tay không ngừng vuốt ve trên tay vịn bên cạnh.

“Tinh Tuyệt nữ vương này thật là quá xa hoa, ngai vàng ngọc thạch sang trọng thế này, tôi thấy còn tốt hơn cả long ỷ ở Kim Loan Điện trong Tử Cấm Thành nữa!” Bàn Tử vừa sờ vừa nói, vẻ mặt thèm thuồng.

Thẩm Hạo thấy vậy, liền quát về phía Bàn Tử: “Bàn Tử cậu mau xuống đi, đừng có mà sờ hỏng của tôi!” Thẩm Hạo vừa nói, vừa nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền hiểu ý Thẩm Hạo.

Thủ đoạn Giới Tử Nạp Tu Di của Thẩm Hạo hắn đã từng chứng kiến, giờ đây Bàn Tử thấy Thẩm Hạo nháy mắt, liền biết, anh cũng đã nhắm trúng cái ngai vàng này.

Thế là lập tức từ trên ngai vàng bước xuống, rồi cười nói: “Hắc hắc, Thẩm gia, tôi xuống ngay đây, đây là di vật quý giá, nếu thật sự bị Bàn Tử tôi sờ hỏng, thì không tốt rồi.” Thẩm Hạo tán thưởng gật gật đầu.

Hồ Bát Nhất lúc này đã xem xét một lượt xung quanh cung điện, cửa đại điện phía trước đã bị chặn lại, trên đỉnh đá còn có vết tích bị nổ.

Điện phối ở bên trái và bên phải, cùng tẩm điện, đều không có gì.

Tuy nhiên ở hậu điện, Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng nước chảy sàn sàn, đi qua xem xét, thì ra phía sau tẩm điện, còn có một hang núi.

Hồ Bát Nhất lập tức gọi mọi người đến.

Trần giáo sư và những người khác nghe tiếng gọi của Hồ Bát Nhất, lập tức đều đi tới.

Trong đại điện, chỉ còn lại Thẩm Hạo và Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, đột nhiên nháy mắt ra hiệu với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo phớt lờ hắn, trực tiếp đi đến trước ngai vàng ngọc thạch, trực tiếp thu ngai vàng vào nhẫn.

Bàn Tử thầm nghĩ: "Quả nhiên là vậy, Thẩm gia chính là đã nhắm trúng ngai vàng này." "Đi thôi, chúng ta cũng theo lên." Thẩm Hạo nói với Bàn Tử.

Thẩm Hạo biết diễn biến cốt truyện, bọn họ sẽ không đi theo đường cũ trở về nữa.

Chờ sau khi tìm thấy Quỷ Động, sẽ gây ra một trận địa chấn, đường về không đi được nữa, chỉ có thể đi ra từ tuyến đường được tiên thánh chỉ định.

Thẩm Hạo một chút cũng không lo lắng.

Đi theo sau mọi người, xuyên qua tẩm điện, mọi người đến trong hang núi phía sau điện.

Chỉ thấy địa thế hang núi này rất thấp, còn dốc nghiêng liên tục xuống dưới.

Mọi người đi xuống một đoạn đường khá dài, mới đến một hang động rộng bằng một sân bóng đá tiêu chuẩn.

Trên vách động, còn có thể nhìn thấy dấu vết nhân công tu sửa, mặt đất vô cùng bằng phẳng.

Và ở trung tâm hang động, là một hồ nhỏ, giữa hồ còn có một hòn đảo nhỏ nhô lên.

Đèn chiếu xuống, còn có thể thấy một số cá nhỏ bơi lội trong

nước, còn trên đảo nhỏ giữa hồ, bò đầy một loại côn trùng phù du màu xanh bán trong suốt.

Vì mọi người đều không thiếu nước, nên không như trong kịch bản gốc, xông lên uống nước trong hồ.

Mọi người đứng bên hồ nhìn một lát, bỗng nhiên, từ bốn phương tám hướng đều truyền đến một trận tiếng xào xạc, như thể có thứ gì đó thành đàn thành đội đang bò tới.

Rất nhanh, mọi người liền nhìn thấy chủ nhân của tiếng động này, vậy mà lại là một đàn chuột, từ khắp các nơi trong hang núi chui ra, lao xuống hồ nước, vùng vẫy bơi về phía trung tâm hồ, tranh nhau bò lên đảo nhỏ, tham lam bắt lấy những con côn trùng vừa mới lột xác.

Không ngừng dùng móng trước cào xé, nhét côn trùng vào miệng ăn ngấu nghiến.

Như gió cuốn mây tan, côn trùng trên đảo giữa hồ, rất nhanh liền bị ăn sạch bách.

Sau đó, đàn chuột này liền quay lại đường cũ, bơi về bờ, tản ra đi.

Xem xong một bữa tiệc chuột, mọi người men theo hang núi tiếp tục đi về phía trước.

Chương 75

Chỉ nghe thấy tiếng nước chảy trong hang núi càng lúc càng lớn.

Đi về phía trước vài trăm mét, mọi người đến trước một con sông ngầm chảy xiết.

Nơi đây đã sâu xuống lòng đất sáu bảy mươi mét, lớp cát trong sa mạc chưa chắc đã dày đến vậy.

Sông ngầm nước chảy xiết, chắn ngang trước động.

Thẩm Hạo nhìn sông ngầm, lớn tiếng nói: "Đây chắc hẳn chính là Tư Độc Ám Hà đã chảy dưới biển cát vô số năm tháng!" Toàn bộ sông ngầm không ngừng chảy trong không gian dưới lòng đất, mà không gian này, vừa vặn lộ ra một phần nhỏ của sông ngầm.

Bên kia sông, mọi người có thể nhìn thấy một hang núi lớn, trước hang núi, còn có một cánh cửa Thiên Cân Áp khổng lồ, phía trên treo những sợi xích sắt lớn bằng cánh tay người trưởng thành.

Dưới Thiên Cân Áp kê một khối đá lớn, nâng Thiên Cân Áp lên, để lại một khe hở lớn, có thể chui qua từ phía dưới.

Còn ở phía không xa bên phải vị trí mọi người đang đứng, còn có một cây cầu đá màu đen, thông đến hang núi bờ bên kia.

Cây cầu đá này, vừa nhìn là biết, được người nước Tinh Tuyệt xây dựng bằng đá đen núi Trát Qua Lạp Mã.

Thẩm Hạo nói: "Đằng sau cánh cửa áp kia chắc hẳn chính là hành lang dẫn đến lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương, cũng không biết có ai đã từng vào đó chưa." Trần giáo sư nhìn khối đá lớn dưới Thiên Cân Áp, lại nghĩ đến những vết tích bị nổ trong vương cung trước đó.

"Trước đây phát hiện cửa đá của vương cung bị người ta phá mở,

chắc hẳn là có người đã từng vào rồi!" "Cánh cửa Thiên Cân Áp này nặng như vậy, lại ở sâu nhất dưới vương cung, bên trong rất có thể chính là lăng tẩm của nữ vương." "Theo lý mà nói, cánh cửa áp này phải đóng chặt mới đúng, không thể nào bị đá kẹt lại, chắc chắn là đã có người từng vào rồi, cũng không biết bên trong bây giờ là tình hình gì nữa." Trần giáo sư lo lắng nói.

Nhìn từ tình hình của tất cả các thành cổ và mộ đá đã đi qua trước đó, nếu thật sự bị người khác 'tiên tắc tiên đăng', e rằng bên trong mộ nữ vương sẽ là một bãi chiến trường ngổn ngang.

Nếu là kết quả như vậy, thật sự là khó có thể chấp nhận.

"Đi, chúng ta vào xem, không vào xem một lần, tôi chết cũng không nhắm mắt!" Trần giáo sư kiên quyết nói.

"Vậy thế này đi, một mình tôi vào, dù có chết ở bên trong, cũng là chết đúng chỗ, một bộ xương già này của tôi, cũng không sao cả, nhưng các cậu còn trẻ, các cậu đừng vào nữa!" "Tiểu Hồ, tiểu Thẩm, hai cậu dẫn bọn họ trở về đi." Trần giáo sư mặt kiên định, nói với mọi người.

"Không được, giáo sư, nếu ngài có chuyện gì, đó sẽ là một tổn thất lớn cho lĩnh vực nghiên cứu khảo cổ của đất nước chúng ta." Hồ Bát Nhất lập tức phản bác, làm sao anh có thể để Trần giáo sư một mình vào được.

"Hay là thế này đi, chúng ta trước tiên vào vài người thăm dò, nếu không có nguy hiểm gì, chúng ta vào sau cũng không muộn." Thẩm Hạo nói.

"Thẩm gia nói đúng, bây giờ tình hình bên dưới không rõ, chúng ta trước tiên vào hai người thăm dò là được, đến lúc đó hãy quyết định có vào hay không." Hồ Bát Nhất gật đầu đồng tình.

“Vậy thì tôi và lão Hồ sẽ vào thăm dò đường trước, hai người có sự giúp đỡ lẫn nhau.” Thẩm Hạo nói.

Trần giáo sư thấy hai người nói vậy, suy nghĩ một chút, cũng đồng ý.

“Vậy, cũng được, hai cậu nhất định phải chú ý, an toàn là trên hết!” Mặc dù ông có tinh thần hy sinh quên mình, nhưng cũng không phải là tùy tiện đi chịu chết.

Để hai người trẻ tuổi có thân thủ tốt và nhanh nhẹn đi thăm dò cũng tốt, dù thật sự gặp nguy hiểm, cũng tiện thoát thân.

“Bàn Tử, cậu và Dương tiểu thư hãy chăm sóc tốt Trần giáo sư.” Thẩm Hạo nói với Bàn Tử.

“Được thôi, ngài cứ yên tâm đi, chúng ta đông người thế này, nhất định sẽ chăm sóc tốt Trần giáo sư.” Bàn Tử vỗ vỗ ngực nói.

“Ừm.” Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất gật gật đầu.

Sau đó, hai người mang theo một số trang bị, liền đặt chân lên cầu đá, cúi người, chui qua khe hở dưới Thiên Cân Áp, tiến vào bên trong.

Phía sau cánh cửa áp, lại là một đoạn dốc xiên xuống, độ dốc rất lớn, khoảng bốn năm mươi độ.

Hồ Bát Nhất đốt một cây Lãnh Diễm Hỏa ném xuống, nó cứ thế lăn xuống rất lâu mới đến đáy.

Ánh sáng nhỏ bé của Lãnh Diễm Hỏa đã trở nên mờ nhạt.

Điều này cho thấy đường hầm rất dài, ít nhất cũng vài trăm mét.

Thẩm Hạo dùng linh thức thăm dò, kiểm tra một vòng mộ đạo, không phát hiện bất kỳ cơ quan nào.

“Đi thôi, ở đây chưa có cơ quan.” Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất.

“Được.” Hai người men theo dốc đường một mạch đi xuống, đến cuối dốc.

Dưới ánh sáng của Lãnh Diễm Hỏa, hai người có thể nhìn thấy, không gian xung quanh rất lớn, tuy nhiên, lại không còn đường đi.

Dưới chân là một bệ đá khổng lồ, xung quanh dựng hàng trăm pho tượng đá đồng lớn, còn ở rìa, là một vách núi dựng đứng, không nhìn thấy đỉnh, tối đen như mực.

Nơi đây rất có thể là một hang động ngầm rộng lớn.

Theo hướng tiến vào mà nói, mọi người có thể đã đi sâu xuống dưới núi Trát Qua Lạp Mã.

Các vách đá xung quanh cũng đều một màu đen kịt.

“Thẩm gia, hình như ở đây hết đường rồi.” Hồ Bát Nhất nói với Thẩm Hạo.

Anh nhìn bốn phía, ba mặt vách đá dựng đứng, một mặt vực sâu, đèn pin cũng không chiếu tới đáy.

Thẩm Hạo nhìn vực sâu phía trước cười cười nói: “Đi từ đây xuống là được rồi.” “Xuống ư?” Hồ Bát Nhất đứng ở rìa bệ đá lại nhìn nhìn, sau đó lấy ra hai cây Lãnh Diễm Hỏa ném xuống.

Vì Thẩm Hạo nói đi từ đây xuống, vậy phía dưới chắc hẳn không sâu.

Lãnh Diễm Hỏa rất nhanh liền rơi xuống mặt đất phía dưới rồi dừng lại, nhìn sơ qua, đại khái khoảng hơn ba mươi mét.

Dưới ánh sáng của Lãnh Diễm Hỏa, Hồ Bát Nhất nhìn thấy, phía dưới chất đống một lượng lớn tài bảo.

Các loại đồ vàng bạc, trân châu bảo thạch, kim cương ngọc tủy.

Tim Hồ Bát Nhất đập thình thịch liên hồi.

“Đờ mờ, nhiều bảo vật thế này, hóa ra đồ tốt đều ở đây rồi, xem ra, quan tài của nữ vương cũng nhất định ở phía dưới!” Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

“Ở đây có một thang dây, chắc là do những lão quỷ đã vào trước thả xuống, lão Hồ, thả một sợi dây xuống từ đây đi.” Thẩm Hạo nói.

Hồ Bát Nhất lấy từ ba lô ra một cuộn dây thừng, thả xuống từ chỗ thang dây.

Anh hai tay nắm lấy dây thừng, chân đạp thang dây, từ từ leo xuống.

Không lâu sau, liền đến được phía dưới bệ đá.

Còn Thẩm Hạo, trực tiếp dùng khinh thân thuật, nhẹ nhàng như chim đáp xuống.

Sau đó, pháp lực trong lòng bàn tay dâng trào, phóng ra một quả cầu ánh sáng rực rỡ, ánh sáng trắng chói lòa chiếu sáng toàn bộ hang động.

Dưới ánh sáng, tất cả vàng bạc châu báu, đều phản chiếu ánh sáng bảy màu, vô cùng rực rỡ.

“Oa ~, chói quá, chói mắt thế này ~” Hồ Bát Nhất dùng tay che mắt nói.

Mắt đột nhiên từ bóng tối lộ ra dưới ánh sáng, anh phải che mắt một hồi lâu mới thích nghi được.

Mở to hai mắt, khắp nơi đều là các loại vàng bạc ngọc khí, châu báu chất thành núi nhỏ, màu sắc sặc sỡ, lấp lánh năm màu.

“Ôi trời, nhiều bảo bối quá, Bàn Tử mà xuống đây, e rằng sẽ vui chết mất!” Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi nói.

“Ha ha ha, đó là lẽ đương nhiên.” Thẩm Hạo cũng cười gật đầu

nói.

“Nhưng mà, đồ ở đây cũng quá nhiều rồi, tôi cũng không thể lấy hết được, thật đáng tiếc ~” Thẩm Hạo tiếc nuối nói.

“Vậy Thẩm gia ngài có thể lấy đi bao nhiêu ạ?” Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

“Ai, chỉ có thể lấy đi đống nhỏ này thôi.” Thẩm Hạo nhìn về phía đống bảo vật cao bằng một người trước mặt hai người nói.

Đống đồ này, so với vô số bảo vật chất thành núi nhỏ trong toàn bộ không gian, e rằng chỉ bằng một phần trăm.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, cũng không khỏi lộ vẻ mặt khổ sở, nhiều đồ như vậy, chỉ có thể nhìn, không thể lấy, thật sự khiến người ta không vui nổi.

“Biết đủ đi, có thể lấy đi nhiều thế này, đã là không tồi rồi, làm người không thể quá tham lam.” Thẩm Hạo nói.

Sau đó, anh phất tay một cái, tất cả đống đồ nhỏ trước mặt, đều biến mất vào trong nhẫn.

Chiếc nhẫn không gian một nghìn mét khối này, trước đây cảm thấy rất lớn, nhưng bây giờ xem ra, vẫn còn quá nhỏ.

Muốn chứa hết tất cả bảo vật trong không gian này, e rằng phải cần không gian 100x100x100 mét khối mới được.

Chương 76

“Được rồi, chúng ta quay về thôi, ở đây không có nguy hiểm gì, chỉ cần không động vào những tài bảo này, sẽ không có chuyện gì, lát nữa cậu phải trông chừng Bàn Tử, đừng để hắn lấy đồ nha.” Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất.

Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất quay về sau đó, kể tình hình bên trong cho Trần giáo sư và những người khác.

Mọi người nghe nói bên trong quả nhiên biệt hữu động thiên, còn có một lượng lớn đồ tùy táng, đều mừng không xiết.

Bàn Tử càng là nóng lòng, nếu không phải Hồ Bát Nhất giữ lại, đã sớm chui vào rồi.

“Bàn Tử, cậu vội cái gì, Thẩm gia đặc biệt dặn tôi, đừng đụng vào đồ tùy táng bên trong.” Hồ Bát Nhất thì thầm vào tai Bàn Tử nói.

“À?

Tại sao?

Đồ tùy táng làm sao?” Bàn Tử hỏi.

“Cái này tôi cũng không biết, nhưng Thẩm gia đã lặng lẽ lấy rất nhiều rồi, khẳng định sẽ không thiếu phần của chúng ta, cậu cũng đừng có tơ tưởng nữa, Thẩm gia đã nói vậy, chắc chắn là có nguyên nhân.” Hồ Bát Nhất trả lời.

“Ồ, vậy được rồi.” Bàn Tử đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Sau đó, mọi người liền trực tiếp xuyên qua cánh cửa áp, men theo đường hầm một mạch xuống đến bệ đá chất đầy tài bảo trong hang động.

Chín chiếc đèn pin chiếu qua, soi sáng một vùng lớn phía dưới.

Nhìn thấy kho báu chất đống như núi trước mắt, tất cả mọi người đều bị chấn động.

Không ngờ, một tiểu quốc ở Tây Vực, vậy mà có thể tích lũy được nhiều tài bảo đến vậy.

Thật sự chấn động lòng người.

Bọn họ từ trước đến nay chưa từng thấy, cổ mộ nào có nhiều đồ tùy táng đến vậy.

Đơn giản là mù quáng tìm kiếm một phần duy nhất.

Ngay cả lăng mộ hoàng gia, cũng không mấy cái có thể làm được như vậy.

Mọi người men theo thang dây leo xuống phía dưới.

Trần giáo sư là người cuối cùng xuống.

Các học sinh đã xuống trước, đang quan sát xung quanh.

Bàn Tử nhìn vô số tài bảo trước mắt, thật sự không nhịn được nữa, tay không tự chủ vươn ra chạm vào một món bảo bối bên cạnh, vớ lấy mấy đồng vàng bỏ vào túi.

Thẩm Hạo phát hiện ra động tác nhỏ của hắn, đi tới nói: "Còn không mau bỏ đồ vào lại, trên những tài bảo này có lời nguyền, nếu cậu không sợ chết, cứ việc lấy đi ~" "Hả?" Bàn Tử sợ đến giật mình, vội vàng bỏ mấy đồng vàng kia vào lại.

Không gian hang núi này cực kỳ rộng lớn, Quỷ Động ở ngay phía trước.

Chỉ là môi trường quá tối, nên không chú ý mà thôi.

Trần giáo sư dẫn mọi người đi xuyên qua chỗ tài bảo đến rìa bệ

đá, phía dưới là một hố sâu không thấy đáy, hơn nữa hình như rất lớn.

Thế là Trần giáo sư lập tức bảo các học sinh lấy đèn chiếu ra.

Hách Ái Quốc và mấy người khác lập tức đặt ba lô xuống, lấy các bộ phận của đèn chiếu ra lắp ráp.

Đây là một chiếc đèn chiếu cầm tay cỡ lớn, đèn xenon hình cầu siêu cao áp, gương phản xạ bằng bạch kim tinh khiết, phạm vi chiếu sáng cực lớn, trong điều kiện không có vật chất cản trở, đủ chiếu xa 2.5 km.

Nhược điểm là tiêu thụ điện năng quá lớn, mỗi lần không dùng được bao lâu.

Hồ Bát Nhất giúp lắp ráp đèn chiếu xong, mọi người đều đứng phía sau đèn.

Công tắc bật lên, một cột sáng như ngưng tụ chiếu ra.

Hồ Bát Nhất điều khiển ánh đèn quét một vòng quanh bốn phía.

Tình hình trong toàn bộ hang động đều nhìn thấy rõ ràng.

Hóa ra ở đây, đã là tận cùng dưới đáy núi Trát Qua Lạp Mã, bốn phía và đỉnh đầu, đều là đá núi đen kịt.

Vị trí bọn họ đang đứng, là trên một vách đá, xung quanh có rất nhiều tượng đá đồng lớn.

Còn dưới vách đá, là một hố sâu hình tròn khổng lồ đường kính gần nghìn mét.

Cảnh tượng này, y hệt như bức bích họa đã thấy trong mật đạo gạch nung.

Mọi người nhìn vực sâu khổng lồ không thấy đáy này, đều trợn mắt há mồm.

Một cái hố lớn như vậy, tuyệt đối không thể nào do nhân công đào ra.

Trên vách động, còn có thể nhìn thấy, một con đường sạn đạo nhân tạo, khoan xuyên vách động, mở ra một bậc thang xoắn ốc đi xuống.

Hồ Bát Nhất điều khiển ánh đèn quét vài vòng theo sạn đạo trên vách động, cho đến cuối sạn đạo.

Con đường sạn đạo này chỉ xây xuống vài vòng rồi đột ngột dừng lại.

Không biết vì lý do gì mà bị bỏ dở.

Hồ Bát Nhất trực tiếp chiếu đèn xuống đáy động.

Ánh đèn tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn không chiếu tới đáy động.

Điều này cho thấy cái động lớn này, sâu hơn 2.5 km rất nhiều.

Thỉnh thoảng còn có từng trận âm phong thổi ra từ đáy động.

Mọi người chỉ nhìn xuống một cái, đã cảm nhận được một cảm giác áp bức to lớn, đen tối và sâu thẳm.

Thẩm Hạo cũng thử thăm dò, đưa linh thức của mình vào trong Quỷ Động, không ngừng kéo dài xuống dưới.

Chỉ là, cho đến khi đến giới hạn, cũng không thăm dò tới đáy động, đồng thời cũng không phát hiện bất kỳ thứ gì.

Chỉ có từng trận âm phong thổi ra từ sâu bên trong.

Trong gió xen lẫn không ít âm khí, tà khí.

Càng đi sâu vào, tà khí càng nặng, nhưng dường như đều không hoạt động, giống như bị trấn áp.

Hồ Bát Nhất cũng trong lòng hoảng sợ, trực tiếp nâng ánh đèn lên.

Mọi người thu ánh mắt về, không dám nhìn vào động nữa.

Shirley Dương lúc này nói: "Đây chắc hẳn chính là thánh địa của nước Tinh Tuyệt rồi, tên gọi của tộc Quỷ Động, chắc hẳn là từ đây mà ra, chỉ là không biết dưới Quỷ Động này, rốt cuộc liên kết với nơi nào?" Nhìn hang động lớn như vậy, Hồ Bát Nhất trong lòng dâng lên một tia hàn ý, nói: "Đã gọi là Quỷ Động, nói không chừng liên kết với địa ngục!

Đờ mờ, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người ta chóng mặt hoa mắt rồi!" Lúc này, đèn chiếu chuyển động, bỗng nhiên chiếu vào một xà đá.

Giữa Quỷ Động này, vậy mà lại có một xà đá lơ lửng?

So với Quỷ Động đường kính nghìn mét, xà đá này có thể nói là vừa mảnh vừa dài.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy ở cuối xà đá.

Lại dùng xích sắt buộc chặt một khúc gỗ lớn, phía trên còn mọc không ít lá cây xanh biếc.

Và trên khúc gỗ lớn, còn mọc một đóa kỳ hoa khổng lồ, búp hoa lớn như cái thùng nước, cánh hoa cuộn lại.

Còn phía dưới kỳ hoa, là cành hoa xanh biếc, phía trên còn mọc vài chiếc lá màu huyết hồng.

Rễ cây thì quấn chặt lấy khúc gỗ.

Thẩm Hạo nhìn qua, vô cùng thèm muốn.

"Côn Luân Thần Mộc!

Thi Hương Ma Dụ!" Đây chính là trân bảo hiếm có a, khúc Côn Luân Thần Mộc lớn thế này, ẩn chứa sinh cơ khổng lồ, nếu dùng để tu luyện, nhất định sẽ có lợi ích cực lớn.

Chương 77

Còn Thi Hương Ma Dụ trên đó, có tác dụng huyễn hoặc cực kỳ mạnh mẽ, dược hiệu phấn hoa càng mạnh hơn.

Nghe thấy Thẩm Hạo kêu nhỏ, Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc lớn.

“Côn Luân Thần Mộc?

Từng nghe ông nội tôi nói về dược liệu quan mộc, tốt nhất chính là tâm của Âm Trầm Mộc.” “Và trong truyền thuyết, còn có một loại gỗ cực phẩm, đó chính là Côn Luân Thần Mộc chỉ được ghi chép trong cổ thư!” “Truyền thuyết Côn Luân Thần Mộc dù chỉ có một đoạn, rời khỏi đất nước và ánh nắng, cũng sẽ không khô héo.” “Tuy không thể tiếp tục sinh trưởng, nhưng lại mãi mãi không khô héo, vẫn giữ nguyên hình dáng.” “Nếu có thể chôn thi thể vào trong đó, có thể bảo tồn vạn năm không hư, y như người sống.” “Chẳng lẽ, thi thể của Tinh Tuyệt nữ vương, chính là ở bên trong Côn Luân Thần Mộc à?” Hồ Bát Nhất nhanh chóng nói.

Shirley Dương lúc này cũng dùng giọng nói run rẩy nói: “Sẽ không sai đâu, đây chính là Côn Luân Thần Mộc, thứ trong truyền thuyết ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng không tìm thấy, vậy mà lại ở chỗ Tinh Tuyệt nữ vương!” “Hơn nữa tôi đã từng nhìn thấy trong mơ, nữ vương được chôn trong quan tài!” Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều kích động, muốn tiến đến xem xét kỹ lưỡng.

Tuy nhiên, chưa đợi bọn họ động thân, liền bị Thẩm Hạo ngăn lại.

Bởi vì anh phát hiện, Thi Hương Ma Dụ ký sinh trên Côn Luân Thần Mộc dường như sắp tỉnh lại.

Từng trận phấn hoa gần như không thể nhận ra, dần dần từ bông hoa bay tán loạn ra.

Dần dần lan tràn về phía mọi người.

Động tác của Thi Hương Ma Dụ không thể nào qua mắt được linh thức của Thẩm Hạo.

Hắn lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Nhanh lên, mọi người mau đeo mặt nạ phòng độc vào, rồi đeo găng tay, đội mũ cẩn thận, đừng để lộ bất cứ phần da thịt nào!" "Thẩm gia, có chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi.

"Con Thi Hương Ma Dụ kia sắp tỉnh lại, nó đang phóng thích phấn hoa.

Một khi hít phải, sẽ sinh ra ảo giác mãnh liệt, mọi người nhanh tay lên một chút!" Thẩm Hạo nhanh chóng nói.

Giáo sư Trần biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, cũng vội vàng nói: "Nhanh lên, mọi người đều nghe theo Tiểu Thẩm!" Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều biến đổi, vội vàng mở ba lô, lấy mặt nạ phòng độc và găng tay ra đeo.

Lại đội mũ, kéo chặt cổ áo.

Ai nấy đều tự che kín mít toàn thân.

Sau khi mọi người trang bị đầy đủ, Giáo sư Trần mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Tiểu Thẩm, cậu… sao cậu lại không đeo thiết bị bảo hộ?" Giáo sư Trần thấy Thẩm Hạo không hề đeo thiết bị bảo hộ, lập tức hỏi.

"Giáo sư Trần yên tâm, phấn hoa gây ảo giác của Thi Hương Ma Dụ này vô dụng với tôi.

Mọi người cứ tự lo cho mình trước đi, việc khảo cổ nghiên cứu cần nhanh lên một chút.

Loại phấn hoa này rất nhỏ, lớp vải quần áo e là không chịu được

lâu đâu.” Thẩm Hạo nói.

“Được rồi, Tiểu Thẩm, tôi biết bản lĩnh của cậu mạnh, nhưng cậu cũng phải cẩn thận đấy.” Giáo sư Trần dặn dò.

“Ừm, yên tâm.” Thẩm Hạo gật đầu.

Ngay sau đó, Giáo sư Trần lập tức chỉ huy các sinh viên chiếu đèn vào xà nhà đá.

Ông thấy trên xà nhà đá có rất nhiều Quỷ Động Văn, liền phân phó sinh viên nhanh chóng ghi chép lại.

Shirley Dương thấy vậy, cũng giúp chụp không ít ảnh.

Những việc chuyên môn này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không thể nhúng tay vào, chỉ có thể ngồi một bên nghỉ ngơi.

Đúng lúc ghi chép được hơn nửa, Sở Kiếm và Tát Địch Bằng phát hiện, phần sau của dòng chữ trên xà nhà đá bị một lớp bụi bẩn che khuất, liền muốn lên đó dọn dẹp.

Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức ngăn cản hai người.

“Đừng qua đó, càng đến gần Thi Hương Ma Dụ, năng lực gây ảo giác càng mạnh, quần áo của các cậu không cản được đâu, để tôi đi cho.” Thẩm Hạo nói với hai người.

“A?

Vậy được rồi, làm phiền Thẩm đại ca.” Sở Kiếm và Tát Địch Bằng nói.

Sau đó hai người liền quay lại, giúp làm những việc khác.

Thẩm Hạo dọc theo lối đi, đi tới chỗ xà nhà đá.

Vừa đặt chân lên xà nhà đá, Thẩm Hạo đã cảm giác được mình bị khí cơ nồng đậm dưới Quỷ Động bao phủ.

Tuy nhiên, cổ khí cơ này không hề tạo ra uy hiếp gì cho hắn.

Thẩm Hạo cảm nhận một chút, rồi cẩn thận từng li từng tí đi dọc theo xà nhà đá về phía trước.

Đến chỗ dòng chữ bị bụi bẩn che phủ, hắn dùng cái xẻng bọc vải, quét sạch bụi bẩn.

Trên xà nhà đá này, hắn không dùng pháp thuật, ai mà biết có gây ra phản ứng gì từ Quỷ Động bên dưới hay không.

Rất nhanh, hắn đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả bụi bẩn.

Lúc này, hắn đã tới trước quan quách Côn Luân Thần Mộc.

Phấn hoa ở đây đặc biệt nồng đậm.

Thẩm Hạo nghi ngờ, những Quỷ Động Văn kia, có lẽ đã bị phấn hoa do Thi Hương Ma Dụ rơi rụng xuống suốt mấy nghìn năm che lấp.

Nhưng may mắn là pháp lực của Thẩm Hạo đủ mạnh, lại có một Vòng Ám Nhật trong cơ thể, thiêu đốt tất cả phấn hoa gây ảo giác xâm nhập vào cơ thể, vì vậy hoàn toàn không có chuyện gì.

Đứng trước Côn Luân Thần Mộc, Thẩm Hạo bỗng nhiên tâm tư khẽ động, dường như có một loại cảm ứng nào đó trong cõi u minh.

Giống như tâm huyết dâng trào, thiên nhân cảm ứng vậy.

Hắn bỗng cảm thấy, mình nên mở chiếc quan tài gỗ này ra xem một chút.

Cảm giác này đến rất đột ngột, nhưng Thẩm Hạo cảm nhận kỹ, dường như sẽ không có nguy hiểm.

Thẩm Hạo khẽ nheo mắt, trong lòng suy tư, có nên mở ra không?

Sau một hồi giằng xé nội tâm, hắn dường như nghe thấy một âm

thanh, bảo hắn đừng do dự, hãy mở quan tài gỗ ra.

Thẩm Hạo thở ra một hơi trọc khí, quyết định mở quan tài.

Thế là, hắn tiến lên hai bước, đi tới trước quan tài Côn Luân Thần Mộc.

Thi Hương Ma Dụ bám trên thần mộc, giữa rễ và cành lá của nó, lộ ra một khoảng trống lớn.

Dường như là khi sinh trưởng đã cố ý tránh ra nắp quan tài, không hề che khuất.

Quan tài không có quá nhiều dấu vết nhân tạo, vỏ cây vẫn như mới, nếu không phải quan sát bằng linh thức, thì thật sự rất khó tìm thấy vị trí nắp quan tài.

Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn cây Thi Hương Ma Dụ này, cao đến ba mươi mét, rễ to lớn, bất động.

Thẩm Hạo định thần, hít một hơi, sau đó, một tay nắm lấy nắp quan tài, đẩy ra.

Nắp quan tài không đậy quá chặt, dùng một chút sức là đẩy ra được.

Một thân ảnh mảnh mai, uyển chuyển xuất hiện trước mắt.

"Đây chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" Thẩm Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ thấy người phụ nữ nằm trong quan tài gỗ này, mặc váy bào dệt màu tím hồng.

Đôi tay ngọc đặt trên bụng.

Đầu đội mũ phượng, búi tóc, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ màu đen, che khuất toàn bộ khuôn mặt.

Nhìn từ phần thân thể lộ ra, thì đây hoàn toàn không giống thi thể, mà là một người sống sờ sờ.

Da thịt ẩm ướt, mềm mại, dường như chỉ cần véo nhẹ là có thể chảy nước.

Cảm nhận kỹ càng, hắn thậm chí còn cảm nhận được một luồng sinh cơ bừng bừng trong cơ thể nàng, hoàn toàn không giống tử thi.

"Quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực trong truyền thuyết, chỉ nhìn từ dáng người đã có thể thấy được, danh xứng với thực!" Thẩm Hạo trong lòng tán thán.

Đột nhiên, bên tai hắn dường như lại xuất hiện âm thanh vừa nãy, giống như ảo thanh vậy.

Chương 78

Đó là một giọng nữ vô cùng dễ nghe, dùng từ ngữ hiện đại mà nói, thì là giọng ngự tỷ.

Nhưng lại dường như là ảo giác vậy.

Âm thanh đó, bảo hắn hãy gỡ mặt nạ ra.

Thẩm Hạo trong lòng cảnh giác, âm thanh này liên tục xuất hiện, rõ ràng không giống ảo giác cho lắm.

Nhưng, linh thức của hắn không hề truyền đến cảnh báo nguy hiểm nào.

Tuy nhiên, đã đến bước này rồi, Thẩm Hạo cũng rất tò mò, vị đệ nhất mỹ nhân Tây Vực trong truyền thuyết này, rốt cuộc trông như thế nào.

Hắn quay đầu nhìn mọi người trên đài đá vách núi, phát hiện bọn họ dường như không nhìn thấy mình mở quan quách, vẫn đang bận rộn với công việc của mình.

Thỉnh thoảng lại nhìn về phía xà nhà đá, nhưng dường như không nhìn thấy Thẩm Hạo, trực tiếp bỏ qua hắn.

Thẩm Hạo trong lòng có chút kỳ lạ, ý thức được điều gì đó.

E rằng Thi Hương Ma Dụ đã ảnh hưởng đến giác quan của bọn họ, khiến họ xuất hiện ảo giác.

Thẩm Hạo trong lòng quyết định phải tranh thủ thời gian, nhanh lên một chút.

Thế là, không còn giằng xé nữa, hắn lập tức đưa tay, gỡ mặt nạ trên mặt nàng xuống.

Khuôn mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra.

Tóc đen như mây, mày cong như cánh bướm, dung mạo thanh tú, da thịt nõn nà như ngọc, mày tựa lá liễu, đôi mắt khép chặt.

Nhưng lại toát ra một khí chất thanh nhã thoát tục, không hề có vẻ uy nghiêm của nữ vương.

Sắc mặt nàng trắng hồng, có cảm giác ẩm ướt.

Thẩm Hạo nhìn kỹ, bỗng nhiên lông mày khẽ nhướng, phát hiện, vị Tinh Tuyệt Nữ Vương này, dường như có chút tương tự với Shirley Dương.

Nhưng, lại càng thêm mỹ lệ.

Thẩm Hạo nhất thời có chút thất thần.

Hoàn toàn không chú ý tới, vị nữ vương vốn đang nằm trong quan tài gỗ lại mở đôi mắt ra.

Một đôi mắt nước biếc sâu thẳm như hố đen, nhìn về phía Thẩm Hạo đang ngây người trước mặt.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, mang theo nụ cười tươi tắn động lòng người, hỏi Thẩm Hạo: "Đẹp không?" Nữ vương mở đôi mắt ra, trên mặt mang theo nụ cười mê hoặc, nói với Thẩm Hạo: "Đẹp không?" Thẩm Hạo theo bản năng đáp: "Quá đẹp rồi!

Quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực!" Vẻ đẹp của Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải là kiểu mỹ nhân truyền thống phương Đông.

Nàng có nét tương tự với chủng tộc Trung Á, hẳn là một kiểu người lai.

Mang một vẻ đẹp kết hợp Đông Tây, da trắng, xinh đẹp, chân dài.

Có thể Trát Qua Lạp Mã tộc đã hình thành nên chủng tộc lai kết

hợp Đông Tây trong quá trình diễn biến lâu dài.

Còn vị Tinh Tuyệt Nữ Vương này, đã hội tụ ưu điểm của cả hai bên.

Thẩm Hạo nói xong, lập tức tỉnh lại từ sự thất thần, thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt lại mở đôi mắt ra, tỉnh lại rồi.

Hắn lập tức căng thẳng thần kinh, ánh mắt ngưng trọng.

Tim bỗng "thình thịch thình thịch" đập nhanh hơn.

Cảnh tượng trước mắt này quá đỗi quỷ dị, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại phục sinh ư?

Chẳng phải nàng đã chết mấy nghìn năm rồi sao?

Chẳng lẽ mình cũng trúng chiêu của Thi Hương Ma Dụ, sinh ra ảo giác rồi.

Không thể nào!

Thẩm Hạo trong lòng thầm suy nghĩ, nhưng trên mặt không chút biến sắc, một câu cũng không nói.

Hắn nhìn vị Tinh Tuyệt Nữ Vương đang mỉm cười trước mặt, toàn thân pháp lực nhanh chóng vận chuyển, luôn đề phòng.

Một khi có bất kỳ dấu hiệu tấn công nào, hắn đều có thể lập tức phản kích.

Nữ vương nhìn ra sự căng thẳng của Thẩm Hạo, liền chậm rãi đứng dậy, cười nói: "Căng thẳng vậy làm gì?

Thư giãn đi ~" Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi ngồi dậy, hai chân vắt chéo, từ vạt váy lộ ra một mảng lớn đôi chân ngọc trắng nõn nà.

Dáng người uyển chuyển, tư thế ngồi thanh nhã.

Hàng mi dài của nàng khẽ run như cánh hồ điệp, đôi mắt sáng

trong và sâu thẳm như nước hồ mùa thu, đang hứng thú đánh giá Thẩm Hạo đang đứng trước mặt.

“Ngươi chính là vị vương tử trong lời tiên tri của Tiên Thánh, người sẽ chinh phục ta sao?” Nữ vương hỏi.

“A?” Thẩm Hạo nhất thời có chút ngớ người, cái gì với cái gì vậy?

Nhưng, hắn rất nhanh đã phản ứng lại, nắm bắt được từ khóa trong lời nói của nữ vương.

Lời tiên tri của Tiên Thánh?

Thẩm Hạo, người quen thuộc với cốt truyện tiểu thuyết, lập tức nghĩ đến vị Tiên Thánh đã viên tịch trong thạch thất cạnh Quỷ Động.

Đó là Tiên Tri Thánh Nhân của cổ quốc Tinh Tuyệt Trát Qua Lạp Mã tộc, địa vị cao quý, có thể dự đoán chính xác sự việc nghìn năm sau, vô cùng lợi hại.

Vậy nếu nhìn như thế, lời nói của nữ vương, tuyệt không phải vô căn cứ.

Chẳng lẽ, hắn và nữ vương, thật sự có thể nảy sinh liên hệ gì ư?

Thẩm Hạo suy tư.

Nữ vương thấy Thẩm Hạo lại ngây người, không khỏi mắt đẹp lóe lên, trong lòng kinh ngạc: “Sao lại ngây người ra nữa rồi, chẳng lẽ bị ta dọa sợ sao?” Nữ vương có ấn tượng rất tốt về Thẩm Hạo, đôi mắt như vì sao, đôi mày cong như trăng khuyết, dáng người oai phong, dung mạo đường đường, phong độ ngời ngời.

“Khụ khụ ~” Nữ vương không nhịn được khẽ ho hai tiếng.

Thẩm Hạo bị nữ vương cắt ngang suy nghĩ, thế là, hắn đánh giá Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt mấy lần.

Hỏi: "Nàng là… Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Nữ vương đáp: "Không sai, chính là ta ~, ngươi có thể gọi ta là Ô Thiền ~" "Ách, Ô Thiền, nàng vốn dĩ không, ách, không chết sao?" Thẩm Hạo hỏi.

"Đương nhiên rồi, nếu không ta sao có thể ngồi trước mặt ngươi chứ?" Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền mang theo nụ cười trong mắt nói.

"Họ sao dường như đều không nhìn thấy nàng?" Thẩm Hạo quay đầu nhìn Giáo sư Trần và những người khác vẫn đang ghi chép Quỷ Động Văn trên xà nhà đá, sau đó hỏi.

"Lạc lạc ~, bởi vì ta khống chế phấn hoa ma dụ, khiến bọn họ luôn ở trong ảo giác nên đương nhiên không nhìn thấy ta, ngay cả ngươi, trong mắt bọn họ, cũng đang làm những việc mà họ muốn thấy thôi ~." Giọng nữ vương mê hoặc thanh nhã, vô cùng dễ nghe.

Thẩm Hạo gật đầu.

"Nàng vừa nói, lời tiên tri của Tiên Thánh?" Thẩm Hạo hỏi.

"Không sai, lời tiên tri của Tiên Thánh!" Ô Thiền mang theo nụ cười gật đầu, sau đó, từ trong quan tài Côn Luân Thần Mộc đi xuống, đứng trước mặt Thẩm Hạo.

Dáng người nữ vương cao ráo, cao đến một mét tám.

Chân ngọc thon dài, ngực nhô eo thon, thân hình uyển chuyển, là một tuyệt phẩm mỹ nhân.

Nhưng, Thẩm Hạo cũng không kém, so với Ô Thiền còn cao hơn nửa cái đầu.

Đứng đối diện nhau, thật sự có một cảm giác trai tài gái sắc.

Đến trước mặt Thẩm Hạo, Ô Thiền tiếp tục nói: "Năm đó Tiên Thánh từng tiên tri, phu quân định mệnh của ta sẽ xuất hiện sau hơn

hai nghìn năm, bây giờ xem ra, chính là ngươi rồi ~" Mắt đẹp nữ vương chớp động, nhìn khuôn mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo hơi sững sờ: "Tôi, phu quân của nàng, không phải chứ, không lầm chứ?" "Sao lại không?

Lời tiên tri của Tiên Thánh, từ trước đến nay chưa từng sai sót, hơn nữa, ta vừa gặp ngươi, trong lòng đã có một cảm giác, biết chính là ngươi rồi ~" Nữ vương nói.

"Ách, được rồi.

Chương 79

Vậy nàng đang yên đang lành sao lại nằm trong quan tài?

Không phải đã nằm hai nghìn năm rồi chứ?" Thẩm Hạo lại hỏi.

Nghe vậy, nữ vương lập tức chìm vào hồi ức.

"Tất cả là vì, năm đó Quỷ Động đột nhiên bạo động, ta vì trấn áp Quỷ Động bạo động, dẫn đến thân bị trọng thương, tạm thời không thể dùng sức mạnh.

Ai ngờ, lúc đó các tiểu quốc xung quanh bỗng nhiên cùng nhau phát động phản loạn, liên quân một đường công phá vương thành.

Đặc biệt là Cô Mặc quốc, cầm đầu phát động phản loạn, dẫn đến quốc gia Tinh Tuyệt của ta bị công phá.

Bọn họ sau khi công phá vương thành, tùy ý giết chóc, tàn sát dân chúng Tinh Tuyệt!

Ta liều mạng chịu phản phệ, phát động một trận bão cát đen, nuốt chửng vương thành và vùng trăm dặm xung quanh, cùng với những liên quân đó, chôn vùi dưới cát vàng.

Sau này, vì phản phệ, ta mới buộc phải tiến vào Côn Luân Thần Mộc ngủ say tĩnh dưỡng.

Trước khi ngủ say, Tiên Thánh từng đưa ra lời tiên tri, ta sẽ tỉnh lại sau hai nghìn năm, gặp được phu quân định mệnh của ta ~" "Bây giờ xem ra, chính là ngươi rồi ~" Nữ vương Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo nói.

Thẩm Hạo nhìn dáng vẻ này của nữ vương, lòng đập thình thịch.

Một nữ vương cao quý, mỹ lệ như vậy, đột nhiên nói muốn làm

vợ hắn, ai mà chịu nổi?

Thẩm Hạo thì không chịu nổi rồi.

Nhưng vẫn có chút do dự, hắn thật sự không phân biệt được, đây rốt cuộc là ảo cảnh hay hiện thực?

Hắn thôi động tinh thần lực mạnh mẽ của mình, nếu là ảo cảnh, dưới tinh thần mạnh mẽ của hắn, là có thể phá vỡ ảo cảnh.

Trong mắt Thẩm Hạo lóe lên ánh tinh quang trắng sáng, đây là biểu hiện của tinh thần lực chấn động, tràn ra.

Chỉ là, cảnh tượng trước mắt không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Nữ vương vẫn mỉm cười đứng trước mặt hắn.

Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ trên xà nhà đá vẫn yên tĩnh đứng ở cuối xà nhà đá.

Giáo sư Trần và những người khác vẫn đang nghiên cứu, Shirley Dương đang cẩn thận xem xét chiếc máy ảnh, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang ngồi một bên hút thuốc nói chuyện.

Thẩm Hạo nhìn một vòng, mọi thứ đều không có gì thay đổi.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo vẻ mặt mê mang, sao lại không biết, hắn tưởng mình đã rơi vào ảo giác, cho rằng mọi thứ đều là giả dối ư?

Thế là mỉm cười duyên dáng, tiến lên một bước ôm lấy Thẩm Hạo, vùi mặt vào cổ Thẩm Hạo.

Một đôi to lớn, mềm mại và mịn màng, cách lớp quần áo chạm vào ngực Thẩm Hạo, truyền đến một cảm giác vô cùng thoải mái.

Thẩm Hạo lập tức ngây người.

Thẩm Hạo nhất thời bị hành động của nữ vương khiến ngây người.

Chuyện này cũng quá táo bạo rồi.

Thực ra, vào thời đại mà Ô Thiền sống, lúc đó vẫn là thời Tần Hán.

Không có quá nhiều lễ giáo phong kiến, sự khác biệt nam nữ không lớn đến vậy, phong khí rất cởi mở, đặc biệt là vùng Tây Vực này.

Dám yêu dám hận, đó là phong khí bình thường nhất.

Nữ vương Ô Thiền đương nhiên cũng vậy.

Nàng vừa nhìn đã phải lòng Thẩm Hạo, cộng thêm lời tiên tri của Tiên Thánh, trực tiếp kéo tối đa độ thiện cảm của nàng đối với Thẩm Hạo.

Dù có bảo nàng động phòng ngay tại chỗ, nàng cũng không hề bận tâm.

Chẳng qua không phải bây giờ, giữa chốn đông người thế này, không được hay cho lắm.

Nàng thấy Thẩm Hạo lại ngây người, liền trực tiếp kéo đôi tay của Thẩm Hạo vòng qua eo mình.

Thẩm Hạo cảm nhận sự mềm mại, to lớn ở trước ngực, lại cảm nhận vòng eo thon nhỏ, mềm mại trong tay.

Không khỏi lòng khỉ ý ngựa, tiểu đệ sắp chào cờ rồi.

Bất giác, hắn ôm Ô Thiền chặt hơn vào lòng.

Trước ngực truyền đến một sự đàn hồi kinh người.

"Ô Thiền, đây đều là thật sao?

Thật sự không phải ảo giác?" Thẩm Hạo ôm Ô Thiền hỏi.

"Đương nhiên là thật rồi, ngươi không phải tự mình đã thử rồi

sao?" Giọng nói mê hoặc của Ô Thiền truyền đến bên tai hắn.

"Ách, đây không phải là không dám tin sao?" Thẩm Hạo cười ngượng ngùng, sau đó buông Ô Thiền ra.

Nắm lấy hai cánh tay nàng, đẩy Ô Thiền ra xa một cánh tay.

"Nếu nàng bây giờ đã tỉnh lại, vậy sau này định làm thế nào?

Thời đại bây giờ đã rất khác so với thời của nàng rồi." Thẩm Hạo hỏi.

"Ừm ~, Ô Thiền đương nhiên là muốn ở cùng phu quân, phu quân đi đâu, thiếp đi đó ~" Ô Thiền mặt đỏ ửng, e thẹn nói.

"Ừm, vậy được rồi, nhưng nếu nàng đột nhiên xuất hiện như thế này, e rằng sẽ dọa chết bọn họ." Thẩm Hạo nói.

"Vậy thiếp sẽ lặng lẽ theo các ngươi về, không lộ diện là được rồi." Ô Thiền nói.

"Được, vậy cũng được." Thẩm Hạo gật đầu.

"Vậy nàng bây giờ đã khôi phục sức mạnh chưa?" Thẩm Hạo lại hỏi.

"Ừm ~" Ô Thiền gật đầu, "Dưới sự tư dưỡng của Côn Luân Thần Mộc, ta đã sớm khôi phục sức mạnh, hơn nữa còn có chút tiến bộ nữa ~" Thẩm Hạo thần sắc khẽ động, tiếp tục hỏi: "Vậy nàng, bây giờ là cảnh giới gì vậy?

Chắc hẳn rất mạnh phải không?" Ô Thiền thấy dáng vẻ của Thẩm Hạo, khúc khích cười nói: "Cũng không tính là mạnh lắm đâu, nhưng, chắc chắn là lợi hại hơn ngươi bây giờ đó ~" Thẩm Hạo mặt đỏ bừng, hắn bây giờ mới Trúc Cơ, chưa tới Kim Đan.

Nhưng hắn có lòng tin, dựa vào ngộ tính nghịch thiên của mình, tu hành nhất định sẽ rất nhanh, không mất bao lâu, hắn sẽ có thể vượt

qua Ô Thiền.

"Đúng rồi, tôi nghe nói, bộ tộc của nàng, dường như đã trúng lời nguyền của Xà Thần, không sống quá bốn mươi tuổi, có phải vậy không?" Thẩm Hạo chuyển đề tài hỏi.

"Đúng là như vậy, chuyện này, thực ra trước đây không phải là vấn đề lớn gì.

Tuổi thọ trung bình của dân chúng chỉ hơn ba mươi tuổi, rất nhiều người không sống đến bốn mươi tuổi, loại lời nguyền này, căn bản không tính là vấn đề gì.

Chỉ là đối với giới quý tộc nắm quyền mà nói, đó mới là vấn đề lớn.

Chuyện này, còn phải kể từ rất lâu về trước.

Thời xa xưa nhất, bộ tộc của chúng ta phát hiện ra Quỷ Động không đáy này, và tìm thấy một châu tử chứa đựng tinh hoa dương viêm, đó chính là Xà Thần Chi Nhãn, cũng được gọi là Mộ Trần Châu, nhờ Xà Thần Chi Nhãn, chúng ta đã có được sức mạnh từ Quỷ Động.

Thế là chúng ta được gọi là Quỷ Động tộc.

Một bộ phận tộc nhân có được sức mạnh tiên tri tương lai, được gọi là Tiên Tri bộ lạc, một bộ phận khác có được sức mạnh của mắt, được gọi là Ma Nhãn bộ lạc.

Sau này vì nguyên nhân không rõ, hai bộ phận tộc nhân đã xảy ra phân liệt.

Tiên Tri bộ lạc vẫn ở lại Quỷ Động này, còn Ma Nhãn bộ lạc, di cư về phía nam, sâu trong núi Côn Luân, không rõ tung tích.

Hơn nữa, Ma Nhãn bộ lạc còn lén lút mang Xà Thần Chi Nhãn đi.

Xà Thần Chi Nhãn bị mất, khiến cân bằng âm dương của Quỷ

Động bị phá vỡ, một loại lời nguyền từ Quỷ Động lan tràn ra.

Toàn bộ Quỷ Động tộc, đều bị loại lời nguyền này ảnh hưởng!

Mất đi Xà Thần Chi Nhãn, vị Tiên Tri lúc đó đã dùng ngọc Vu Điền, chế tạo ra một ngọc nhãn, cố gắng mượn ngọc nhãn để giao tiếp với Quỷ Động.

Chương 80

Tuy đã thành công giao tiếp được sức mạnh của Quỷ Động, nhưng lại khiến lời nguyền càng thêm nặng.

Trên lưng mọi người, sinh ra hoa văn hình mắt.

Cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác, máu huyết sẽ dần dần biến thành màu vàng, cuối cùng chết một cách đau đớn.

Cứ như vậy trải qua rất nhiều năm, Tiên Tri bộ lạc, trở thành Trát Qua Lạp Mã tộc sau này, cho đến khi ta giáng sinh.

Đồng thời bộ lạc lại một lần nữa xuất hiện một vị Tiên Tri, được chúng ta tôn xưng là Tiên Thánh.

Chính là ông ấy đã tiên tri, ta sẽ gặp được phu quân ngươi sau nghìn năm ~" Ô Thiền nói, lại một lần nữa ôm lấy Thẩm Hạo, đồng thời ấn đầu hắn vào ngực mình.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy khuôn mặt mình, áp sát vào một vùng mềm mại, mịn màng, mặc dù cách một lớp vải mỏng, nhưng vẫn khó thở.

Một mùi hương vô cùng tinh tế xộc vào mũi, Thẩm Hạo chỉ cảm thấy mùi sữa thoang thoảng.

Thẩm Hạo hai tay lại một lần nữa vòng qua eo Ô Thiền, mặt áp vào vùng mềm mại, mịn màng của nữ vương cọ mấy cái, cảm nhận mùi kem dưỡng da.

Dường như là bị cù lét, Ô Thiền buông tay ra, Thẩm Hạo luyến tiếc ngẩng mặt lên.

Thấy Thẩm Hạo vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, Ô Thiền mỉm cười duyên dáng, như hoa đào nở rộ.

Tiếp đó, nàng tiếp tục kể: "Sau khi ta lớn lên, ta phát hiện mình khác biệt với mọi người.

Ta vậy mà có thể mơ hồ giao tiếp với Quỷ Động, không cần mượn sức mạnh của ngọc nhãn.

Sau đó, ta vậy mà thức tỉnh đôi mắt giống như Ma Nhãn bộ lạc, có được sức mạnh thần kỳ.

Đôi mắt này của ta, cũng được gọi là Vô Giới Yêu Đồng." Thẩm Hạo nhìn đôi mắt Ô Thiền, chỉ cảm giác đôi mắt này bỗng nhiên trở nên sâu thẳm hơn, dường như hai hố đen, có thể hút tất cả mọi vật vào vậy.

Tâm thần của Thẩm Hạo đều bị cuốn hút vào.

Nhưng Ô Thiền vẫn luôn kiềm chế lực, không thật sự kích hoạt sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng, nếu không Thẩm Hạo bây giờ không chịu nổi.

Ô Thiền tiếp tục nói: "Vì đôi mắt này, ta đã biết được bí mật sâu trong Quỷ Động.

Phu quân, ngươi đoán xem, bí mật sâu trong Quỷ Động là gì?" Ô Thiền bỗng nhiên tinh nghịch hỏi.

"Ách, cái này ta làm sao mà biết?

Là gì vậy?" Thẩm Hạo lắc đầu.

Ô Thiền cười nói: "Thực ra, sâu trong Quỷ Động, còn ẩn giấu một con Xà Thần Chi Nhãn khác!" Thẩm Hạo lông mày khẽ nhướng, kinh ngạc nói: "Một con Xà Thần Chi Nhãn khác?" "Không sai, đó là âm tà chi lực tương phản với sức mạnh dương viêm trong Mộ Trần Châu, có thể liên thông đến một nơi thần bí, tựa như địa ngục trong truyền thuyết thần thoại!" Nhắc đến loại sức mạnh thần bí và âm tà đó, ngữ khí của Ô Thiền trở nên trầm trọng.

“Không biết có phải là sự ưu ái của Xà Thần hay không, trên người ta vậy mà cũng có một luồng sức mạnh dương tính mạnh mẽ, có lẽ cũng đến từ Mộ Trần Châu.” “Hoặc có lẽ chính vì vậy, ta mới có thể nắm giữ sức mạnh của Xà Thần Chi Nhãn âm tính, âm dương cân bằng, mà không bị âm tà xâm thực, ngược lại còn có thể nắm giữ sức mạnh trong đó.” Thẩm Hạo nghe vậy, nói: “Xem ra Ô Thiền nàng là thiên mệnh chi tử, có thể có được sự ưu ái của Xà Thần.” Ô Thiền gật đầu, thừa nhận điểm này.

“Sau khi ta có được sức mạnh đôi mắt, quốc gia Tinh Tuyệt trở nên mạnh mẽ, thống trị ba mươi sáu nước Tây Vực.

Chỉ là, ta tuy có được sức mạnh, nhưng đối với việc thống trị quốc gia dường như không có thiên phú gì.

Cảnh đẹp chẳng tày gang, Quỷ Động không rõ nguyên nhân đột nhiên xảy ra bạo động, ta vì trấn áp Quỷ Động mà trọng thương, tin tức không biết làm sao lại tiết lộ ra ngoài.

Vị vương tử Cô Mặc quốc đó, tên gì ta đã không còn nhớ nữa, hắn nhiều lần đến thăm dò, lại càng thèm muốn vẻ đẹp của ta, thật là si tâm vọng tưởng!” Ô Thiền ngữ khí đột nhiên trở nên nặng nề hơn.

“Sau này, hắn lại lén giấu độc dược trong cống phẩm, khiến thương thế của ta tái phát, đành phải quay về Quỷ Động, mượn khối Côn Luân Thần Mộc này để khôi phục thương thế.

Các nước Tây Vực lần lượt phát sinh phản loạn, đặc biệt là Cô Mặc và Quy Tư mạnh nhất trong số đó, bọn họ đã thành lập liên quân, công phá vương thành.

Ta trong cơn giận dữ, cưỡng chế phát động bão cát, chôn vùi tất cả bọn họ dưới cát vàng.

Sau khi Tiên Thánh đưa ra lời tiên tri cho ta, ông ấy liền chìm vào

giấc ngủ sâu.

Trong nghìn năm này, sau khi thương thế của ta hồi phục, cũng đã tỉnh lại mấy lần, vì sức mạnh đôi mắt quá mạnh, lại ngủ say mấy lần nữa, để thích nghi với sự tăng trưởng sức mạnh.

Trong thời gian đó ta phát hiện, Tiên Tri đã viên tịch trong thạch thất cạnh Quỷ Động." Vừa nói, Ô Thiền vừa dẫn Thẩm Hạo lên lối đi, từ một khe hở kín đáo, tiến vào thạch thất nơi Tiên Thánh đang ở.

Chỉ thấy trong thạch thất, đặt một chiếc hộp đá màu xám đặc biệt.

Còn bên cạnh hộp đá, ngồi khoanh chân hai thi thể khô héo, một già một trẻ.

Trong đó vị già chính là Tiên Thánh mà Ô Thiền vừa nói, còn vị trẻ, có lẽ là người kế thừa được Tiên Thánh bồi dưỡng, đáng tiếc, trời không chiều lòng người, cùng Tiên Thánh viên tịch ở đây.

Ô Thiền đi đến trước di hài Tiên Thánh, cung kính hành một lễ.

"Tiên Thánh, Ô Thiền lại đến thăm ngài, lần này thật sự như lời ngài tiên tri, phu quân của thiếp đã đến, thiếp cũng đưa chàng đến thăm ngài rồi." Thẩm Hạo cũng theo nàng hành một lễ, đây là sự tôn kính đối với tiền bối Tiên Thánh.

Ngẩng đầu lên, Thẩm Hạo bỗng nhiên phát hiện, khóe miệng di hài Tiên Thánh dường như khẽ nhếch lên một chút, giống như đang mỉm cười vậy.

Thẩm Hạo ánh mắt ngưng trọng, nhìn kỹ, nhưng lại phát hiện dường như không có gì thay đổi, cảnh tượng vừa thấy, giống như ảo giác vậy.

"Chẳng lẽ vị Tiên Thánh này, không phải đã chết, mà là nguyên thần phi thăng rồi, ở đây chỉ còn lại di hài ư?" Trong một thế giới có tiên thần tồn tại như vậy, vũ hóa phi thăng không phải là chuyện gì

mới lạ.

Đặc biệt là mấy nghìn năm trước, thời đại linh khí càng thêm nồng đậm.

Ô Thiền dẫn Thẩm Hạo ra khỏi thạch thất, trở lại lối đi.

"Những người ngươi mang đến kia, là đang nghiên cứu văn tự bên trên sao?

Đó chẳng qua là một bài tế văn bình thường thôi." Ô Thiền nhìn Giáo sư Trần và những người khác nói.

"Ha ha, đúng vậy, đang nghiên cứu văn tự của các nàng, họ gọi đó là Quỷ Động Văn, vì họ muốn tìm hiểu lịch sử thời cổ đại của Tây Vực." Thẩm Hạo đáp.

"Đúng rồi, còn có một nơi, thiếp còn chưa dẫn phu quân đi xem đó?

Phu quân, đi theo thiếp." Nói rồi, Ô Thiền nắm tay Thẩm Hạo.

Sau đó, nàng thôi động sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng, trực tiếp mở ra một cánh cửa không gian trước mặt.

Sau cánh cửa, là một tiểu thế giới tràn đầy cây cỏ xanh tươi, chim hót hoa thơm.

Ô Thiền kéo Thẩm Hạo đi vào trong.

"Ô Thiền, đây là đâu?" Thẩm Hạo sau khi vào cửa, nhìn quanh bốn phía, mở miệng hỏi.

"Đây là một bí cảnh tiểu thế giới mà thiếp đã dùng lực của Vô Giới Yêu Đồng mở ra thông đạo để liên thông, rất có thể có liên quan đến Xà Thần." Ô Thiền cười đáp.

"Sau khi thiếp tỉnh lại, sẽ thường xuyên đến đây nghỉ ngơi một thời gian, dù sao Quỷ Động ở đó, sâu dưới lòng đất, tối tăm một

mảnh, chẳng có gì, quá nhàm chán." "Ồ, thì ra là vậy, tiểu thế giới này, thật sự quá thần kỳ!" Thẩm Hạo tán thán.

Linh thức vừa quét qua, hắn đã phát hiện, ở đây hầu như khắp nơi đều là các loại linh dược, rất nhiều cây đều có niên đại lâu xa.

Thật sự là một vùng đất báu.

Ở đây là của Ô Thiền, mà Ô Thiền là của Thẩm Hạo.

Vậy cũng đồng nghĩa với việc ở đây là của Thẩm Hạo.

Có nhiều linh dược như vậy, việc đề thăng tu vi của hắn sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Trong lòng Thẩm Hạo dâng lên một cảm giác hưng phấn, hắn trực tiếp kéo Ô Thiền, ôm vào lòng, hôn lên đôi môi đỏ tươi kiều diễm của nàng một cái.

Ô Thiền trong nháy mắt đỏ mặt, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại bình thường.

"Phu quân, thiếp đưa chàng tham quan một vòng ở đây nhé." Sau khi hai người tách ra, Ô Thiền nói.

Hai người dạo một vòng tiểu thế giới bí cảnh này, Thẩm Hạo phát hiện nơi đây rất lớn.

Lớn hơn rất nhiều so với một số quốc gia nhỏ trên Trái Đất.

"Được rồi, lâu lắm rồi, tôi cũng nên quay về." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

"Ừm ~" Ô Thiền gật đầu.

Mở cửa không gian, đưa Thẩm Hạo quay về cạnh Quỷ Động.

"Nàng nghỉ ngơi thêm một lát, lát nữa chúng ta sẽ rời đi." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

Chương 81

Ô Thiền gật đầu, ngay sau đó thân hình ẩn hiện, biến mất, trở lại tiểu thế giới bí cảnh kia.

Nhưng, nàng vẫn dùng pháp thuật luôn quan sát động tĩnh của mọi người bên ngoài.

Đặc biệt là Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo quay lại bên cạnh mọi người, mọi người dường như mọi việc đều bình thường, không có chuyện gì xảy ra cả.

Sau khi đã ghi chép hết các văn tự trên xà nhà đá, mọi người liền chuẩn bị rời đi.

"Giáo sư, quan quách của nữ vương không mở nữa sao?" Bàn Tử hỏi.

"Không mở nữa, hiện tại điều kiện không cho phép!

Nếu trong quan quách có văn vật quý giá gì đó, thì sẽ khó mà xử lý.

Với kỹ thuật hiện tại của chúng ta, căn bản không thể bảo tồn những thứ đó, một khi tiếp xúc với không khí, rất có khả năng sẽ bị hư hại, điều đó đối với nghiên cứu khảo cổ của chúng ta, chính là tổn thất lớn đó!

Chuyện như vậy, đã xảy ra không phải một hai lần!

Mỗi lần nhớ lại, tôi đều đau lòng vô cùng!" Giáo sư Trần lắc đầu nói.

"Vậy được rồi, ở đây hình như cũng không có gì khác, trong Quỷ Động quá nguy hiểm rồi, chúng ta vẫn không nên xuống lối đi." Hồ Bát Nhất nói.

Thế là mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay về theo đường cũ.

Đúng lúc này, sâu trong Quỷ Động bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động, gây ra địa chấn.

Mọi người đứng không vững.

Một lượng lớn đá rơi xuống, thông đạo lúc đi vào, vậy mà trực tiếp bị đá rơi lấp kín.

"Cái… cái này là sao?

Sao đột nhiên lại động đất?" Diệp Dịch Tâm kinh hoàng thất thố hỏi.

"Không biết, bây giờ đường về bị lấp kín rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Tất cả mọi người đều vẻ mặt lo lắng tuyệt vọng.

Con đường lúc đến, dường như là thông đạo duy nhất, giờ bị lấp kín, e rằng bọn họ chỉ có thể chờ chết ở đây.

"Đi theo tôi, vừa nãy từ lối đi qua, tôi đã phát hiện một lối nhỏ, có lẽ có thể đi ra." Thẩm Hạo nói.

Cơn động đất này ập đến hung hãn, dường như cả ngọn núi đang không ngừng rung chuyển, chấn động.

Ngay cả An Lực Mãn ở trong doanh trại cũng cảm thấy một trận rung lắc.

Thỉnh thoảng có đá rơi từ trên đỉnh đầu xuống.

Con đường lúc vào đã bị chấn động mạnh của động đất làm gãy đứt, một lượng lớn đá vụn chặn kín cửa hang.

Muốn từ thang dây trèo lên cái bệ cao hơn ba mươi mét kia đã là không thể.

Thế là mọi người đành đi theo Thẩm Hạo đến chỗ vết nứt, muốn xem ở đây liệu có lối ra không.

Đến gần nhìn, đây là một khe núi nứt toác đã lâu năm, cao hơn một người, không biết sâu cạn thế nào.

Mọi người không còn đường lùi, đành đi theo Thẩm Hạo chui vào khe nứt.

Cũng tốt hơn là ở bên ngoài đối mặt với nguy hiểm bị đá rơi đè chết.

Con đường vốn là một lối đi, giờ đã bị động đất làm nứt toác.

Phía trên và phía dưới đều là những khe nứt.

Mọi người vội vàng đi vào sâu bên trong, không ngờ lại đến một căn thạch thất rộng đến mười mấy mét vuông.

Xung quanh vách đá khá bằng phẳng, có thể thấy rõ dấu vết chạm khắc nhân công.

Chỉ là, lúc này động đất vẫn đang rung chuyển, trong thạch thất này cũng đã xuất hiện các vết nứt.

May mắn là những vết nứt này không ở gần Tiên Thánh sư đồ, chiếc hộp đá ở giữa thạch thất cũng không bị ảnh hưởng.

Còn trên bức tường phía sau họ, đã xuất hiện hai vết nứt lớn.

Mọi người chạy vào thạch thất này, mới coi như thở phào một hơi.

Ở đây tạm thời không có nguy hiểm bị đá rơi đè chết.

Mọi người liền dừng lại nghỉ ngơi.

"Hô ~ hô ~, nơi này lại có một thạch thất, thật là không thể tin nổi!" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc thốt lên.

Mọi người nhao nhao giơ đèn pin quét khắp nơi.

Chiếc hộp đá ở giữa thạch thất lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, còn Bàn Tử cũng tinh mắt nhìn thấy Tiên Thánh sư đồ đang ngồi cách hộp đá không xa.

Chỉ là những thi thể khô quắt của họ đã làm Bàn Tử giật nảy mình, kinh hô: "Ngọa tào, hai con tống tử!" Dương Tuyết Lỵ nghe thấy tiếng Bàn Tử la hét, ánh mắt có chút khác thường.

Kết hợp với lời nói và hành động của Bàn Tử suốt chặng đường, cô đã xác định rằng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chắc chắn đã từng làm nghề đạo mộ.

Chỉ là hiện tại, Giáo sư Trần và mấy người kia đều ở đây, cô cũng không tiện nói thẳng ra.

Mọi người đều nhìn sang, chỉ thấy ở đầu kia của hộp đá, có hai người đang khoanh chân ngồi, hóa ra là hai bộ hài cốt khô quắt.

Thẩm Hạo lắc đầu, ngăn Bàn Tử lại: "Bàn Tử, đừng có làm quá lên thế, đây không phải tống tử!" Hai bộ di hài một già một trẻ, đều đã khô quắt, hóa thành màu nâu sẫm, người già râu ria cằm dưới còn lờ mờ nhận ra, trên người quấn da dê.

Bộ còn lại trông như một đứa trẻ, cả hai đều ngồi khoanh chân, dường như đang trông giữ chiếc hộp đá cổ quái này.

Thẩm Hạo đi đến trước hai bộ thi hài cung kính vái một lễ, trong lòng thầm nói: "Tiên Thánh tiền bối, lại gặp mặt rồi." Sau đó, y quay người nói với mọi người: "Thân phận hai người này không hề đơn giản, họ chính là Tiên Tri của tộc Trát Qua Lạp Mã của cổ quốc Tinh Tuyệt!" "Tiên Tri?" Mọi người kinh hô.

"Thẩm tiên sinh, ngài nói họ là Tiên Tri, chẳng lẽ họ có thể dự đoán tương lai sao?" Diệp Dịch Tâm tò mò hỏi.

“Đúng vậy, Tiên Tri, không phải là biết trước mọi chuyện sao?” Tát Địch Bằng cũng phụ họa.

Giáo sư Trần thì nghi hoặc hỏi: “Tiểu Thẩm, làm sao cậu biết họ là Tiên Tri?” “Ồ, Giáo sư nói cái này à, môn phái của tôi có ghi chép về Tiên Tri của tộc Trát Cách Lạp Mã, tôi cũng vừa mới nhớ ra.” Thẩm Hạo giải thích.

“Ồ, ra là vậy, xem ra, các tông giáo như Mao Sơn này, truyền thừa lâu đời, ghi chép lịch sử không ít nhỉ.” Giáo sư Trần gật đầu nói.

Dương Tuyết Lỵ lúc này cũng nói: “Mọi người còn nhớ không?

Lão gia tử An Lực Mãn cũng từng nói, trong truyền thuyết ở đây, sâu trong núi Trát Qua Lạp Mã chôn giấu hai vị Tiên Thánh.” “Ồ, tôi nhớ ra rồi, lão gia tử An Lực Mãn quả thực đã nói như vậy.” Hách Ái Quốc vỗ đầu, nhớ lại lúc ở sa mạc, An Lực Mãn đúng là đã nói thế.

“Đúng, tôi cũng nhớ ra rồi, đúng là nói thế.” Giáo sư Trần cũng nhớ lại.

“Hóa ra truyền thuyết là thật à.” Sở Kiếm, Tát Địch Bằng và những người khác trầm tư.

Tát Địch Bằng trong lòng còn nghĩ, vậy người ngoài hành tinh chắc cũng là có thật nhỉ?

“Này, trong hộp đá đựng gì thế?

Không phải là bảo bối gì chứ?

Chúng ta có nên mở ra xem không?” Bàn Tử hỏi mọi người.

“Ừm, hiện tại chúng ta cũng không có lối thoát nào khác, bị mắc kẹt ở đây, có thoát ra được hay không cũng không biết, một khi vết nứt mở rộng, căn thạch thất này cũng không giữ được, hộp đá cũng sẽ rơi xuống sâu trong vết nứt, chúng ta cứ mở ra xem thử đi.” Giáo sư

Trần không phản đối, ngược lại rất đồng tình, ông ấy nhìn nhận rất thoáng.

Nếu quả thực bị kẹt chết ở đây, đợi vết nứt mở rộng, hộp đá rơi xuống, có xem hay không cũng như nhau, chi bằng cứ mở ra, thỏa mãn sự tò mò của mình và mọi người.

"Vậy được, lão Hồ, hai ta mở ra xem thử." Bàn Tử xoa xoa tay, rất tích cực nói với Hồ Bát Nhất.

Hai người đi đến hộp đá, vừa chuẩn bị mở ra, Bàn Tử bỗng nhiên nhìn thấy trên hộp đá còn khắc mấy chục bức đồ án.

"Kìa, lão Hồ, vừa nãy hai ta đều không chú ý, trên hộp đá này còn khắc đồ án à?" Bàn Tử nói.

"Này, đúng là vậy, có lẽ vừa nãy ánh sáng tối quá." Hồ Bát Nhất nói.

Chương 82

Shirley Dương thấy vậy cũng đi đến xem kỹ: "Đây hình như là một đoạn lời tiên tri cổ xưa!" Chỉ thấy trên đó vẽ tám người nhỏ, vây quanh một hộp đá.

Dương Tuyết Lỵ giải thích phần lời tiên tri mà cô đọc hiểu được.

Tiên Thánh nói, mãi cho đến một ngày nọ, tám người sẽ đến căn thạch thất này, mở ra hộp đá.

"Hả?

Tám người, nhưng chúng ta rõ ràng ở đây là chín người mà!" Hồ Bát Nhất đếm lại số người rồi nghi hoặc nói.

"À?

Tiên Thánh này không lẽ dự đoán sai rồi sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Không nhất định, nếu lời tiên tri nói người chính là chúng ta, thì e rằng chỉ có một khả năng, ở đây chúng ta còn có một người..... không phải người!" Shirley Dương trầm tư nói.

Mọi người đều kinh hãi, không phải người, vậy là cái gì?

Tất cả mọi người đi suốt chặng đường này đều ở cùng nhau, không hề tách ra.

Ánh mắt Thẩm Hạo khẽ chuyển, nhìn về phía hộp đá, chẳng lẽ thực sự có lời tiên tri?

Chỉ là dưới ánh mắt y, chiếc hộp đá trống không, không có bất kỳ đồ án nào.

Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm gia, ngài thấy

sao?" Thẩm Hạo lắc đầu, nói: "Tôi thấy trên hộp đá không có gì cả?

Các người đã trúng huyễn giác rồi!" Giáo sư Trần dường như đã hiểu ra điều gì, khẽ thở dốc nói: "Xem ra là trước khi chúng ta vào thạch thất, tiếp cận thạch lương, gần thạch lương có quá nhiều phấn hoa Thi Hương Ma Dụ, dẫn đến việc tất cả chúng ta đều rơi vào huyễn giác mà không tự biết." "Rất có khả năng, Thẩm tiên sinh, ngài có cách nào giúp mọi người thoát khỏi huyễn giác không?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: "Không thành vấn đề." "Thái Thượng đài tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh, tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh." Thẩm Hạo vận khởi pháp lực, niệm tụng Tịnh Tâm Thần Chú.

Một luồng lực lượng vô hình phất qua, uyển như gió xuân lướt nhẹ.

Mọi người đều cảm nhận được luồng sức mạnh yên bình này.

Nhắm mắt lại, qua vài giây rồi mở ra.

Mọi người nhìn căn thạch thất trước mặt, không có nhiều thay đổi, nhưng trên hộp đá, đã không còn những đồ án khắc đá vừa nãy nhìn thấy.

"Ối giời, lão Hồ, xem ra chúng ta đúng là trúng chiêu Thi Hương Ma Dụ rồi, thoát khỏi huyễn giác rồi." Bàn Tử nói.

"Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian xem trong hộp đá đựng gì đi, đừng thấy bây giờ động đất đã nhỏ, lát nữa nói không chừng còn có nữa đấy." Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

"Được thôi, đến đây." Bàn Tử gật đầu.

Thế là hai người trực tiếp kéo nắp hộp đá ra, để lộ đồ vật bên trong.

Bên trong là một chiếc hộp đá nhỏ hơn, trên có nắp đậy, còn dán kín bằng bã trầu, xem ra bên trong đựng thứ gì đó rất quan trọng.

"Kìa, sao lại cứ lồng từng lớp một, cứ như quan tài vậy." Bàn Tử lẩm bẩm.

Thẩm Hạo đi đến, mở chiếc hộp đá nhỏ, bên trong đặt một cuốn cổ thư làm bằng da dê, được bảo quản rất tốt.

Cầm cuốn sách da dê lên, Thẩm Hạo lật xem.

Phát hiện trên đó toàn là chữ Quỷ Động Văn, y không hiểu một chữ nào.

Còn mấy trang phía sau, thì là một số đồ họa liên quan đến Quỷ Động, khá trừu tượng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng xúm lại nhìn một cái.

"Trên này toàn là thứ chữ quỷ quái gì thế?

Ai mà đọc hiểu được chứ?" Bàn Tử chỉ nhìn một cái đã mất hứng không muốn xem nữa.

Giáo sư Trần cũng đi đến, cầm cuốn sách da dê, nhìn vài lần.

"Trên này rất có thể ghi chép một số tư liệu lịch sử quan trọng của nước Tinh Tuyệt, hoặc là loại tiên tri gì đó, đối với nghiên cứu của chúng ta, đây là một tư liệu rất quan trọng, Tiểu Thẩm, cậu cầm giữ cẩn thận, nhất định đừng làm mất!" Giáo sư Trần dặn dò.

"Giáo sư yên tâm." Thẩm Hạo gật đầu.

Thẩm Hạo nhanh chóng lật cuốn sách da dê, nội dung phần đồ họa trên đó, khớp với những lịch sử mà Ô Thiền đã kể cho y.

Còn ở cuối phần đồ họa, cũng như trong nguyên tác, bức tranh chỉ rõ, Tiên Thánh sẽ chỉ cho mọi người một con đường thoát thân.

Thế là y nói: "Ở cuối bức họa, Tiên Thánh đã chỉ cho chúng ta một con đường thoát thân." Lời nói chưa dứt, lúc này lại một đợt dư chấn ập đến đột ngột, núi non lập tức lại rung chuyển dữ dội.

Hai vết nứt trên bức tường phía sau Tiên Thánh lập tức mở rộng, đủ cho hai người đi song song qua.

Còn trong một đợt chấn động, thi hài Tiên Thánh đang ngồi cũng đổ nghiêng xuống.

Chỉ thấy bàn tay của vị Tiên Thánh này, chỉ về một hướng, mà hướng đó, chính là một khe nứt do động đất tạo ra.

"Tay của Tiên Thánh chỉ vào khe nứt này, đi lối này!" Thẩm Hạo hét lên với mọi người.

Mọi người nhìn về phía tay Tiên Thánh, quả nhiên là vậy, một bàn tay hơi vươn về phía trước, ngón trỏ chỉ vào khe nứt bên trái.

"Đi nhanh, đi nhanh!" Hồ Bát Nhất hét lên.

Lúc này, cảm giác chấn động càng lúc càng mạnh, những tảng đá trên nóc thạch thất cũng bị rung rụng xuống.

Mọi người vội vàng men theo khe nứt mà Tiên Thánh đã chỉ, chạy sâu vào bên trong.

Thẩm Hạo là người cuối cùng bước vào.

Quay đầu nhìn lại, Ô Thiền không biết từ lúc nào cũng đã xuất hiện trong thạch thất.

Nàng lặng lẽ thu thi hài Tiên Thánh sư đồ đi, xem ra là đưa vào cái tiểu thế giới bí cảnh kia.

Sau đó nhìn về phía Thẩm Hạo, nháy mắt với y một cái, nháy mắt

một cái.

Thẩm Hạo cười gật đầu với nàng, sau đó cũng chạy vào khe nứt, đuổi kịp bước chân của mọi người.

Đối với Ô Thiền, y không lo lắng, chỉ là một trận động đất nhỏ, đối với nàng chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Chỉ nhìn vẻ mặt bình thản của nàng là biết rồi.

Khe nứt này, nghiêng nghiêng kéo dài mãi đến bề mặt núi bên ngoài.

Mọi người men theo khe nứt cứ thế chạy và leo trèo, cuối cùng cũng trở về thế giới bên ngoài, trực tiếp leo lên đỉnh núi Trát Qua Lạp Mã lộ thiên trên mặt đất sa mạc.

Lúc này trời đã hoàng hôn, mặt trời sắp lặn.

Từng đợt gió nhẹ mang theo cát mịn thổi qua, mọi người chỉ cảm thấy như thoát chết trở về, cuối cùng cũng thoát ra được một cách hữu kinh vô hiểm.

Trong hang động dưới chân núi, Nữ Vương Tinh Tuyệt Ô Thiền quay trở lại trước Quỷ Động.

Giữa lúc đó, dưới Quỷ Động, một dòng thủy triều đen kịt dâng lên, đang không ngừng tăng cao, lúc này đã sắp chạm đến bờ.

Bên trong còn có vô số rắn đen lớn nhỏ đang uốn lượn, cuộn mình.

Ô Thiền trước tiên thu Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ trên thạch lương vào thế giới bí cảnh, sau đó bắt đầu xử lý Quỷ Động đột nhiên bạo động này.

Nàng cảm ứng được, lần Quỷ Động bạo động này, là do Xà Thần Chi Nhãn sâu trong Quỷ Động dị động mà ra.

Chỉ thấy đôi mắt nàng trong nháy mắt biến thành một mảng đen

kịt, vô cùng tối tăm sâu thẳm.

Nàng dùng Vô Giới Yêu Đồng, câu thông với viên Xà Thần Chi Nhãn đại diện cho mặt tối kia, thúc đẩy thần lực bên trong, để trấn an nó.

Lập tức, dòng thủy triều đen rút xuống, mọi thứ đều như chưa từng xảy ra.

Động đất cũng dừng lại.

Chương 83

Khe nứt núi ban đầu, cũng dưới thần lực của Ô Thiền mà phục hồi.

Sau đó, Ô Thiền vươn bàn tay ngọc thon dài, hướng lên trên vẫy một cái, dưới Quỷ Động, một viên châu ngọc sáng chói trong suốt bay lên, rơi vào lòng bàn tay Ô Thiền.

Đây chính là viên Xà Thần Chi Nhãn.

Mặt chính của viên châu ngọc trắng trong, một đồng tử đen kịt, phát ra ánh sáng tà dị.

Còn có một loại sức mạnh kỳ dị, kết nối đôi mắt Ô Thiền với nó.

Viên Xà Thần Chi Nhãn này, hóa thành một luồng sáng đen kịt, chui vào mắt trái của Ô Thiền.

Sâu trong không gian thời gian bên ngoài trời, một linh hồn kỳ dị trong suốt nhưng như thực thể, ánh mắt xuyên phá không gian thời gian, nhìn về phía Quỷ Động, hài lòng gật đầu.

Đây chính là Xà Thần.

Là một vị cổ thần cổ xưa, thân thể đối với nó mà nói, có hay không đều không ảnh hưởng gì.

Trong cuộc chiến cổ xưa, nó đã bị đánh bại rút lui, tuân thủ ước định, ẩn mình sâu trong không gian thời gian, không còn can thiệp vào thế gian.

Nhưng nó vẫn có khả năng kiểm soát đối với cơ thể mà nó đã để lại.

Hai con mắt kia, chính là thủ đoạn của nó.

Không hề có ý định can thiệp gì, chỉ là đơn thuần được nó luyện thành bảo vật, hóa thành cơ duyên mà thôi, có lẽ có thể bồi dưỡng ra vài nhân tài.

Ô Thiền đã thành công vượt qua khảo nghiệm, còn Quỷ Mẫu của Giáo luân hồi bên Ma Quốc, thì hoàn toàn là sản phẩm thất bại, lung tung rối bời, không có ai kế thừa sức mạnh của nó.

Trên núi Trát Qua Lạp Mã, mọi người ngồi trên đỉnh núi thở hổn hển, mừng rỡ vì mình đã thoát chết.

Nhưng đột nhiên, vết nứt khổng lồ trước mặt, lại đột ngột khép lại.

Ngay cả một vết nứt nhỏ cũng không để lại.

"Cái... cái gì?

Vết nứt lớn của tôi đâu rồi?

Sao thoáng cái đã biến mất rồi?" Bàn Tử phủ phục xuống đất hét lớn.

Mọi người cũng sững sờ trước cảnh tượng này.

Diệp Dịch Tâm yếu ớt nói: "Chẳng lẽ tất cả những gì chúng ta trải qua hôm nay, đều là huyễn giác?

Chúng ta sở dĩ mệt mỏi như vậy, tất cả là vì leo núi sao?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Bàn Tử hét lớn.

Thẩm Hạo đứng trên đỉnh núi, cảm nhận sự thay đổi của khí tức dưới lòng đất.

Luồng âm tà chi khí hùng dũng dâng trào từ Quỷ Động ban đầu, lập tức thu lại.

Không lâu sau, Thẩm Hạo không còn cảm nhận được tà khí dưới lòng đất nữa, dường như nó đã biến mất.

Vốn dĩ, tà khí trong Quỷ Động dưới lòng đất, Thẩm Hạo không thể cảm nhận được, giống như lúc đến, y không cảm nhận được.

Ngay sau khi động đất xảy ra, tà khí trong Quỷ Động lập tức bạo động, Thẩm Hạo cách xa đến mấy cũng có thể trực giác cảm ứng được.

Bây giờ nó đã biến mất, chứng tỏ Ô Thiền đã một lần nữa trấn áp Quỷ Động.

Việc khe nứt núi khép lại, xem ra cũng là do nàng tạo ra.

Ô Thiền tuy vẫn luôn không nói cho Thẩm Hạo biết thực lực của nàng thế nào, nhưng từ việc Thẩm Hạo không thể nhìn thấu sâu cạn của Ô Thiền, có thể thấy Ô Thiền chắc chắn có tu vi rất cao.

Lần này Thẩm Hạo, cũng coi như là đã ôm được một cái đùi lớn, mà còn là cái đùi dài mềm mại thơm tho của nữ vương phú bà nữa chứ.

Đoàn khảo cổ mọi người vẫn đang trong sự kinh ngạc, nghi ngờ liệu mình có thực sự đã trúng huyễn giác hay không.

"Thôi được rồi, mọi người ở đây nghi ngờ qua lại cũng chẳng ích gì, chúng ta xuống núi trước đi." Thẩm Hạo nói với mọi người.

Mọi người lúc này mới đi theo sau Thẩm Hạo, tìm một con đường không quá dốc, quay trở lại dưới chân núi.

Sau đó quay về doanh trại trong thung lũng, hội họp với An Lực Mãn.

Cả ngày đường xá mệt mỏi, mọi người đều vô cùng kiệt sức.

"Kìa, về rồi à, về được cả rồi thì tốt quá mà ~" An Lực Mãn nhìn mọi người không thiếu một ai, lúc này mới yên tâm nói.

"Vâng, lão gia tử, chúng tôi về rồi, cung điện của Nữ Vương,

chúng tôi cũng đã xuống rồi.” Hồ Bát Nhất nói với An Lực Mãn.

“Ồ ↗→↘, vậy thì tốt quá mà, nhiệm vụ của các cậu đều hoàn thành rồi chứ, nghiên cứu xong chưa?” An Lực Mãn nói.

“Vâng, gần xong rồi, chuyến này tìm được không ít văn vật và bích họa, còn có rất nhiều ghi chép chữ viết, coi như là hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.” Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

“Ừm ~, vậy thì tốt quá mà, các cậu đều đói rồi chứ, lại đây ăn chút bánh đi.” An Lực Mãn kêu gọi mọi người đến ăn cơm.

Ông ấy đã sớm nhóm lửa, nướng bánh và nấu canh rau.

Một mình canh giữ doanh trại, tuy có chút cô đơn, nhưng còn có bao nhiêu lạc đà trung thành bầu bạn với ông ấy mà.

An Lực Mãn bưng canh rau, chia canh cho mọi người.

Mọi người đều cảm ơn, sau đó nhận lấy bát canh, uống.

Cả ngày không ăn cơm, chỉ uống chút nước, sau đó lại một mạch liều mạng chạy như bay, đến bây giờ mới cuối cùng dừng lại nghỉ ngơi.

Trời dần tối, hoàng hôn trên chân trời, nhuộm sa mạc thành một màu vàng kim, di tích cổ thành Tinh Tuyệt, trong ánh chiều tà, dần dần biến mất.

Thói quen của một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của Shirley Dương trỗi dậy, cô không nhịn được lấy máy ảnh ra, chụp một tấm ảnh phong cảnh tuyệt đẹp trước mắt.

Máy ảnh hiện tại, dùng phim cuộn, không thể xem ảnh đã chụp bất cứ lúc nào, phim cuộn một khi bị phơi sáng thì sẽ hỏng.

Sau bữa tối, mọi người tự nghỉ ngơi trong doanh trại.

Thẩm Hạo nhận được tin nhắn từ Ô Thiền, thế là lấy cớ lên núi tu

luyện, rời khỏi doanh trại, trực tiếp bay đến đỉnh núi Trát Qua Lạp Mã cách đó vài trăm mét, Ô Thiền đã đợi ở đó rồi.

Một bộ váy tím, làm tôn lên thân hình mềm mại yểu điệu của nàng.

Mái tóc đen theo gió nhẹ bay lượn, tà váy tung bay.

Đôi tay đan chéo ôm ngực, nâng đỡ cặp tuyết phong đầy đặn.

Ánh trăng sáng tỏ trên không, từ góc độ của Thẩm Hạo nhìn qua giống như một đĩa ngọc, treo sau đầu Ô Thiền.

Uyển như tiên tử trên trời giáng trần.

Thẩm Hạo bay thẳng đến trước mặt Ô Thiền.

"Phu quân, chàng đến rồi ~" Ô Thiền trên mặt nở nụ cười, gọi Thẩm Hạo.

"Ô Thiền." Thẩm Hạo đến trước mặt Ô Thiền, trực tiếp ôm nàng vào lòng.

Cùng nhau ngồi trên đỉnh núi, ngắm trăng bạc trên đại mạc, Ô Thiền hỏi Thẩm Hạo: "Phu quân, ngai vàng trong vương cung của thiếp, cùng một phần tài bảo trong địa cung, là chàng đã lấy đi phải không?" Thẩm Hạo nghe vậy gật đầu, nói: "Không sai, lúc đó cũng không biết nàng chỉ là đang ngủ say, cứ nghĩ đó đều là đồ tùy táng, nên đã lấy một ít, vì nhẫn trữ vật của tôi không thể chứa nhiều đến thế, nếu không tôi chắc chắn đã chuyển hết đi rồi.

Cái ngai vàng đó, tôi thấy rất thích, nên cũng chuyển đi luôn, á ha ha ha ~" "Xem ra phu quân hiện tại đang thiếu tiền à, thiếp đã thu gom hết vàng bạc tài bảo trong địa cung rồi, phu quân ngài nếu cần cứ lấy mà dùng, thiếp giữ cũng chẳng có ích gì." Ô Thiền nói một cách chu đáo.

Thẩm Hạo nghe vậy, nở nụ cười, "Thật vậy thì quá tốt rồi, xem ra

tôi đây là ăn cơm mềm của nữ vương rồi nha, Ô Thiền, cơm mềm của nàng thật ngon ~" "Phì ~" Ô Thiền không nhịn được bật cười.

Thấy Ô Thiền dáng vẻ cười duyên như vậy, Thẩm Hạo không nhịn được vươn người hôn lên môi đỏ của Ô Thiền, qua rất lâu mới tách ra.

Sau đó hai người nói chuyện về Quỷ Động.

Quỷ Động này dưới tác dụng của Xà Thần Chi Nhãn âm tính, thông với một không gian Âm giới, đó là nơi sinh sản của A Hàm, nơi vô số rắn đen sinh trưởng, đều là nô bộc của Xà Thần.

Nữ Vương có thể triệu hoán điều khiển chúng, năm xưa trấn áp và thống trị ba mươi sáu quốc gia Tây Vực, những con rắn đen này có công lao rất lớn.

Chương 84

Hiện tại Xà Thần Chi Nhãn đã bị Ô Thiền luyện hóa thu đi, Quỷ Động kia cũng trở thành vô căn chi nguyên, nàng đã cắt đứt và sửa chữa con đường không gian đó, lại còn phong ấn thêm vài tầng nữa, đảm bảo an toàn.

Hiện tại, Ô Thiền cũng không cần phải canh giữ Quỷ Động mỗi lúc mỗi nơi nữa.

Nàng chuẩn bị theo Thẩm Hạo đi, để chiêm ngưỡng thế giới phồn hoa sau mấy ngàn năm.

Hai người cứ thế tựa vào nhau trên đỉnh núi, thưởng thức ánh trăng.

Trong doanh trại, Dương Tuyết Lỵ gọi Hồ Bát Nhất ra ngoài.

"Hồ Bát Nhất, anh và tên Bàn Tử kia, có phải làm nghề đạo mộ không?" Shirley Dương hỏi.

Hồ Bát Nhất trong lòng đánh thịch một cái, "Bị cô ấy nhìn ra rồi sao?" "Dương tiểu thư, cô đang nói gì vậy?

Tôi và Bàn Tử chỉ là người làm trong tiệm đồ cổ của Thẩm gia thôi." Hồ Bát Nhất lắc đầu phủ nhận.

"Tốt cho anh, lão Hồ, còn muốn gạt tôi, mấy câu của tên Bàn Tử kia không rời khỏi bảo bối, giá tiền, tống tử, cái này nói sao đây?" Shirley Dương trừng mắt nhìn Hồ Bát Nhất nói.

Hồ Bát Nhất vội vàng biện giải, nào là sở thích nghiệp dư, gia truyền gì đó, nói mình và Bàn Tử ở quê nổi tiếng là thanh niên tốt mười dặm tám làng, danh tiếng rất tốt, bảo cô đừng vu oan giá họa.

Dương Tuyết Lỵ thấy Hồ Bát Nhất vẫn còn cãi chày cãi cối, thế là

nói: “Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng.

Câu trảo thích can tử đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử viễn thải bao bất thượng.” Hô hấp của Hồ Bát Nhất nghẹn lại, nghe rõ mồn một, đây là “thần điển” của đạo đấu, người không trong nghề căn bản không hiểu.

Hắn không ngờ, cô Dương xinh đẹp trắng trẻo này, lại cũng từng làm chuyện đạo đấu, hóa ra là đồng nghiệp.

Đầu óc còn chưa kịp nghĩ kỹ, đã buột miệng thốt ra: “Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, dám hỏi vị đỉnh thượng nguyên lương này, ở phương nào phân qua sơn giáp, sách giải được mấy đạo khâu môn?” Vừa nói xong, Hồ Bát Nhất đã có chút hối hận, sao lại nói ra rồi.

Shirley Dương thấy Hồ Bát Nhất đối đáp được, thế là tiếp lời: “Nhất giang thủy hữu lưỡng ngạn cảnh, đồng thị sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, chá cô phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn, đa tằng đăng bảo điện, vô xử mịch long lâu.” Khẩu lệnh này vừa ra, Hồ Bát Nhất đã hối hận rồi, mẹ kiếp, lại bị cô nàng xinh đẹp này gài bẫy rồi, điều này chẳng phải tương đương với việc thừa nhận mình chính là đạo mộ tặc sao?

Nhưng hắn lại kỳ lạ, sao cô nàng xinh đẹp này lại còn hiểu cái này?

Đúng là đồng nghiệp mà!

Nhưng Hồ Bát Nhất vẫn giả ngây giả dại nói: “Mấy câu thơ này là bài khóa chúng tôi học hồi nhỏ, không ngờ trường học Amelica giáo trình cũng..... cũng có diệu dụng đồng công khác biệt như vậy à ~, ha ha ha ~” Thấy Hồ Bát Nhất vẫn chết không chịu thừa nhận, Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, nói: “Anh vẫn không thừa nhận, thôi được, đây không phải nơi để nói chuyện, đợi sau khi về, tôi hy vọng có thể nói

chuyện nghiêm túc với anh một lần nữa!" Nói xong, Shirley Dương quay về doanh trại, tự mình nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất đứng tại chỗ suy tư một lúc, cũng không hiểu rõ mục đích của cô Dương này, thế là cũng quay về doanh trại, trở lại bên cạnh Bàn Tử nghỉ ngơi.

Còn Bàn Tử, đã tỉnh giấc từ lúc Shirley Dương gọi Hồ Bát Nhất đi riêng.

Hắn ghé sát tai Hồ Bát Nhất khẽ hỏi: "Lão Hồ, cô Dương kia tìm anh làm gì vậy?

Lại còn tìm anh riêng, chẳng lẽ là thích anh?" "Xì, nói linh tinh gì đó?

Người ta là phú bà, sao có thể thích loại mạt rệp như chúng ta chứ?

Anh nghĩ nhiều quá rồi đấy!" Hồ Bát Nhất không vui nói.

"Ách, ha ha ha ~, nói cũng phải hả, phú bà sao có thể thích tên nghèo hèn như anh chứ?" Bàn Tử gật đầu, thấy rất có lý.

"Này, nói thật đó, cô ấy tìm anh làm gì?" Bàn Tử tiếp tục hỏi.

"Hừ, cái này còn không phải tại anh, biểu hiện của anh, y như một tên đạo mộ tặc, bị cô ấy nhìn ra rồi, nhưng tôi chết cũng không thừa nhận, cô ấy cũng chẳng có cách nào." Hồ Bát Nhất không vui nói.

"Cái gì?

Chúng ta bại lộ rồi sao?

Không phải chứ?

Giáo sư Trần và bọn họ có biết không?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Chắc là không, nếu không cô ấy đã không tìm tôi riêng, mà là nói

trước mặt mọi người rồi.” Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

“Ồ, vậy thì tốt, chỉ là không biết cái khoản tiền mà cô Dương nói, còn trả không.” Bàn Tử nói.

“Cái này chắc không cần lo lắng, đã không nói rõ ra, thì sẽ không nhắc lại nữa đâu.” Hồ Bát Nhất nói, “Thôi được rồi, ngủ đi, kẻo ngày mai không dậy nổi, chuyến này về còn mất rất lâu đấy.” Bàn Tử gật đầu, hai người dựa vào nhau, tựa vào vách núi ngủ thiếp đi.

Trên đỉnh núi, Thẩm Hạo thì dưới sự bảo hộ của Ô Thiền, bắt đầu tu luyện.

Pháp lực trong cơ thể tự động vận chuyển, còn trong thức hải, mặt trời đen đang quán tưởng không ngừng thêm vào các chi tiết nhỏ.

Một lượng lớn tinh thần khí lực vụ, bắt đầu tụ hợp lại, đã có xu thế hóa lỏng.

Sẽ không lâu nữa tinh thần lực của Thẩm Hạo, lại sẽ bước lên một nấc thang mới.

Lúc đó, kết đan sẽ càng ổn định hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một đêm đã trôi qua.

Sáng sớm mặt trời mọc, Thẩm Hạo tạm dừng tu luyện pháp quán tưởng.

Bắt đầu đối mặt với ánh dương thổ nạp, hiệu quả của triều dương tử khí vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Kim Đan Nguyên Anh, cũng có tác dụng.

Hơn nữa, đối với mặt trời đen của Thẩm Hạo, cũng có sự giúp đỡ không nhỏ.

Khoảnh khắc mặt trời mọc, tử khí trên chân trời hùng vĩ dâng trào, Thẩm Hạo tranh thủ thổ nạp, hấp thu mấy luồng, luyện hóa vào đan

điền, bị mặt trời đen hấp thu.

Sau khi thu công, Thẩm Hạo ôm lấy Ô Thiền, khẽ nói bên tai nàng: "Mấy ngày tới, sẽ vất vả cho nàng." "Không sao đâu, cái này căn bản chẳng đáng gì." Ô Thiền khẽ mỉm cười.

"Đợi ra khỏi sa mạc rồi, sẽ đỡ hơn nhiều." Thẩm Hạo nói, "Tôi xuống trước đây." Lại hôn lên môi đỏ của Ô Thiền một cái, Thẩm Hạo mới có chút không nỡ quay trở lại doanh trại dưới chân núi.

Lúc này mọi người vẫn còn trong giấc mộng, chỉ có lão gia tử An Lực Mãn đã tỉnh dậy, đang thêm nhiên liệu vào đống lửa, nướng bánh và canh rau.

Không lâu sau, mùi bánh nướng và canh rau thơm lừng, đã gọi mọi người tỉnh dậy.

Tiết kiệm nước, mọi người không rửa mặt, trực tiếp ăn.

Sau bữa ăn, mọi người bàn bạc lộ trình quay về.

Theo Thẩm Hạo thấy, không cần thiết phải quay lại đường cũ, quá xa, phải đi hơn hai mươi ngày trong sa mạc, thực sự không cần thiết.

Bởi vì Thẩm Hạo biết, vị trí của nước Tinh Tuyệt, thực tế đã rất gần rìa phía nam của sa mạc Taklamakan rồi.

Y hồi ức bản đồ đời sau, di chỉ nước Tinh Tuyệt, nằm ở huyện Dân Phong phía Tây Cương.

Phạm vi huyện Dân Phong rất lớn, ăn sâu vào lòng sa mạc, di chỉ Ni Nhã nằm trong đó.

Chỉ cần đi về phía nam hơn một trăm dặm, là có thể tìm thấy dấu hiệu con người, tiến vào phạm vi ốc đảo Ni Nhã, men theo sông Ni Nhã, đi đến thành phố huyện.

Thẩm Hạo đã đưa ra ý kiến của mình.

Giáo sư Trần rất bất ngờ, không ngờ Thẩm Hạo lại có tài năng về địa lý.

Cả nhóm người họ đã chóng mặt vì đi lòng vòng trong sa mạc, cứ nghĩ mình đang ở sâu trong lòng sa mạc, không ngờ lại gần phía nam đến vậy.

"Shirley, và lão ca An Lực Mãn, hai người thấy sao?" Giáo sư Trần hỏi hai người.

Dương Tuyết Lỵ lấy bản đồ ra xem, bản đồ trong tay cô, chỉ là tuyến đường của đội thám hiểm Hoa Đặc lúc bấy giờ, không hoàn chỉnh, không có ghi chép về khu vực xung quanh sa mạc, căn bản không thể nhìn ra cách rìa sa mạc bao xa.

Cô có chút do dự, dù sao quay lại đường cũ là an toàn nhất.

Nhưng nếu đi về phía nam thực sự có thể nhanh chóng rời khỏi sa mạc, cô cũng rất sẵn lòng.

Chỉ là hiện tại họ đều không chắc chắn, lời Thẩm Hạo nói rốt cuộc có chuẩn xác hay không.

An Lực Mãn cũng không biết nên nói thế nào, đi tiếp về phía nam, ông ấy chưa từng đi, không quen thuộc.

Cuối cùng Thẩm Hạo đảm bảo, lời y nói đều là thật, hơn nữa, hiện tại trong đội ngũ, nước và thức ăn đều không thiếu.

Thẩm Hạo trực tiếp từ nhẫn trữ vật, lấy ra rất nhiều thức ăn và nước.

Mọi người kinh ngạc trước thủ đoạn không trung biến ra đồ vật của Thẩm Hạo.

Chương 85

Nhưng có những thứ này, cho dù rìa sa mạc phía nam có xa hơn một chút, cũng có thể trực tiếp xuyên qua sa mạc.

Mọi người trong lòng đã có cơ sở, lúc này mới chấp nhận lời Thẩm Hạo.

Thế là, mọi người ngồi lên lạc đà, một đường hướng nam xuất phát.

Khu vực sa mạc này, là do Ô Thiền thi pháp tạo thành, cỏ cây không mọc, nên trông cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng đi về phía nam mấy chục dặm, liền thoát khỏi khu vực này.

Trong cát, xuất hiện không ít tỏa tỏa thảo.

Điều này khiến An Lực Mãn và những người khác đều yên tâm hơn nhiều.

Một đường về phía nam, chỉ mất hai ngày, mọi người đã thành công thoát ra khỏi sa mạc, men theo ốc đảo Ni Nhã tìm đến sông Ni Nhã, một đường đi về phía nam.

Mọi người cuối cùng cũng tiến vào thành phố huyện.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Thẩm Hạo sắp xếp mọi người đi xe đến Urumqi, còn An Lực Mãn và hai mươi mấy con lạc đà của ông ấy, cũng được y sắp xếp đưa về nhà.

Shirley Dương như đã hẹn thanh toán chi phí cho mọi người, mọi người mang theo đầy ắp thành quả, quay trở về Kinh Thành.

Đặc biệt là Giáo sư Trần và những người khác, chuyến này thu được rất nhiều tư liệu văn hóa Tây Vực, trên mặt đều nở hoa.

Còn về Shirley Dương, cô định đi đến sông băng Côn Luân một lần nữa, để đưa thi thể cha mình về an táng.

Dương Tuyết Lỵ định trở lại động băng dưới sông băng Côn Luân để tìm thi hài cha mình, vì khi đó thi hài ông đang nằm trong hố tuẫn táng của người tuẫn táng.

Tình huống lúc ấy khẩn cấp, hỏa biểu trùng đều bị kinh động, bên ngoài lại có bão tuyết ập đến, nên không kịp mang thi thể cha cô ra ngoài.

Hiện tại, chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt đã hoàn thành, thi thể cha cô cũng đã được tìm thấy trong động băng, đã đến lúc đưa ông về an táng.

Lần này, tuy chưa tìm được cách hóa giải lời nguyền của mình, nhưng Dương Tuyết Lỵ vẫn còn những manh mối khác.

Thẩm Hạo phái Hồ Bát Nhất đi cùng Dương Tuyết Lỵ, hai người sẽ có sự chiếu cố lẫn nhau.

Anh cũng không muốn chia rẽ cặp đôi chính trong nguyên tác này.

Chuyến đi lần này, để hai người họ ở riêng với nhau, biết đâu rất nhanh sẽ nảy sinh tình cảm.

Thế là, tại huyện Dân Phong, hai người họ trực tiếp chuyển hướng đến núi Côn Luân.

Nơi đây nằm ngay dưới chân núi Côn Luân, rất gần.

Còn Thẩm Hạo thì cùng Bàn Tử và Trần giáo sư trở về Ô Thị, ủy thác vận chuyển đồ vật về Kinh Thành, sau đó mấy người họ trực tiếp ngồi máy bay thẳng về Kinh Thành.

Sau khi rời khỏi sa mạc, Ô Thiền đi theo suốt chặng đường và đến Kinh Thành.

Tại nhà Thẩm Hạo, Ô Thiền tò mò nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

Trên đường đi, nàng đều ẩn thân, không ai có thể nhìn thấy nàng, để tránh gây ra bất kỳ sự cố nào.

Từ sa mạc đến huyện thành, rồi đến Ô Thị, rồi đến Kinh Thành.

Bất kể là số lượng dân cư, hay cách bố trí, hình dạng thành phố, đều khiến nàng chấn động.

Từ sau khi chìm vào giấc ngủ, nàng chưa từng rời khỏi phạm vi Quỷ Động, luôn nằm trong Côn Luân Thần Mộc để phục hồi vết thương.

Hai ngàn năm bể dâu, thế gian thay đổi quá lớn, sự xuất hiện của khoa kỹ tạo vật là điều nàng chưa từng thấy qua.

Cứ như thể một cô gái quê mùa, đột nhiên đến một thành phố lớn hiện đại nhất vậy.

"Ô Thiền, đây là nhà tôi, sau này em cứ ở cùng tôi nhé." Thẩm Hạo kéo Ô Thiền ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Chiếc sofa lớn mềm mại, nàng lập tức yêu thích cảm giác này, thoải mái hơn nhiều so với chiếc vương tọa lạnh lẽo cứng nhắc kia.

Cả người nàng như chìm vào sofa, nghiêng người nhìn Thẩm Hạo.

"Vâng, phu quân, em nghe phu quân ạ~" Ô Thiền vui vẻ như một cô bé.

Thực ra, nếu không tính hai ngàn năm ngủ say trong Côn Luân Thần Mộc, Ô Thiền cũng không lớn tuổi lắm, khi Tinh Tuyệt quốc bị diệt vong, nàng cũng chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi.

Nhưng nàng đã là một đại mỹ nhân cao ráo, trưởng thành.

"Đúng rồi, sau này ra ngoài, em là vị hôn thê của tôi, là thanh mai

trúc mã đã được định từ nhỏ ở quê." "Còn về thân phận của em, đến lúc đó đi đồn công an làm là được, cái này dễ làm thôi." "Sau này, em là con dâu mà cha mẹ chồng đều đã qua đời, đến Kinh Thành nương tựa vị hôn phu là tôi." Thẩm Hạo ngồi cạnh Ô Thiền, ôm lấy eo nàng nói.

"Vâng vâng ~, em nghe phu quân ~" Ô Thiền gật đầu như gà mổ thóc.

Trông nàng vừa ngọt ngào vừa có chút khí chất cao quý.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày ở nhà, Thẩm Hạo bỏ tiền và dùng các mối quan hệ, ở đồn công an, giúp Ô Thiền trực tiếp nhập hộ khẩu.

Dưới sự tấn công bằng tiền của Thẩm Hạo, việc làm hộ khẩu diễn ra rất nhanh, vài ngày sau đã làm xong.

Còn về phía Bàn Tử, hắn đã sớm bàn bạc với Hồ Bát Nhất, đợi hắn trở về sẽ cùng nhau về Cương Cương Doanh Tử ở Đông Bắc để thăm hỏi lão tri thư, tiện thể bỏ tiền ra sửa đường từ thôn ra bên ngoài.

Bàn Tử gần đây đang bận rộn chuẩn bị.

Tuy nhiên, vẫn phải đợi Thẩm Hạo bán hết số minh khí mang về từ thành cổ Tinh Tuyệt, mới có đủ tiền để sửa đường.

Lần này Thẩm Hạo có rất nhiều đồ trong tay, muốn bán ra thì phải tìm khách lớn, những khách nhỏ bình thường không thể nuốt trôi nhiều đồ như vậy.

Thế là, Thẩm Hạo nghĩ đến Tân Nguyệt Khách sạn.

Đây là một thế lực khổng lồ, bối cảnh sâu xa.

Nó đã tồn tại ở Kinh Thành hàng trăm năm, chứng kiến vương triều thay đổi, nhưng địa vị vẫn không hề bị lung lay.

Chỉ là, nghe nói mấy chục năm gần đây, nó luôn phát triển một cách khiêm tốn, không hề phô trương.

Người không hiểu biết thì chỉ coi đó là một khách sạn, nhà hàng cao cấp.

Vật giá tuy cao, nhưng cũng không quá đắt, còn lâu mới đến mức phi lý như thời sau này, một chén trà phải hai ngàn tệ.

Dù sao thì mười mấy năm trước, thời thế động loạn, khiêm tốn sẽ an toàn hơn.

Nhưng trên thực tế, nó là một gã khổng lồ trong thế giới ngầm, với các mối quan hệ và bối cảnh cực kỳ vững chắc.

Định kỳ sẽ tổ chức đấu giá, bán đấu giá những kỳ trân dị bảo, đồ cổ minh khí thu thập được từ khắp nơi trên cả nước.

Giống như các sàn đấu giá ở thế kỷ sau.

Tân Nguyệt Khách sạn, vì sự tồn tại của Trương Khải Sơn, đã có mối liên hệ mật thiết với Cửu Môn.

Trương Khải Sơn vẫn luôn ẩn mình đằng sau, để phó quan Trương Nhật Sơn của mình giúp quản lý Tân Nguyệt Khách sạn.

So với Tân Nguyệt Khách sạn, Lưu Ly Hán Đường, Phan Gia Viên đều chỉ là chợ trời.

Trong ký ức của Thẩm Hạo, Tân Nguyệt Khách sạn danh tiếng rất lớn, nhưng anh chưa từng đến, nhiều nhất cũng chỉ lướt qua nhìn vài lần.

Nơi đó, không có tiền thì không thể tiêu phí nổi.

Bây giờ Thẩm Hạo cuối cùng đã có cơ hội trải nghiệm cảm giác vung tiền như nước của một người giàu có.

Đến Tân Nguyệt Khách sạn tiêu phí một phen, tiện thể bán hàng.

Ở nhà, Thẩm Hạo đã dạy Ô Thiền cách sử dụng TV và radio.

Ô Thiền rất tò mò khi xem TV và nghe đài.

Nàng cảm thấy những thứ này vô cùng mới lạ.

Để nàng ở nhà say mê xem TV, Thẩm Hạo một mình ra ngoài đến Tân Nguyệt Khách sạn.

Thẩm Hạo đã trải nghiệm một bữa tiệc xa hoa tại Tân Nguyệt Khách sạn, tiêu tốn mấy ngàn tệ.

Chương 86

Còn về Ô Thiền ở nhà, nàng tu vi cao thâm, không ăn cơm cũng không sao, lúc này đang say mê xem TV rồi.

Sau đó, Thẩm Hạo gọi một nữ phục vụ của Tân Nguyệt Khách sạn đến, nói: "Làm phiền cô đi tìm lãnh đạo của các cô, gọi một người có thể quyết định công việc đến, tôi có một khoản làm ăn muốn bàn với Tân Nguyệt Khách sạn." "Vâng, thưa tiên sinh." Nữ phục vụ lập tức đi tìm lãnh đạo báo cáo.

Không lâu sau, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi đi tới.

"Không biết vị tiên sinh này muốn bàn chuyện làm ăn gì?

Tân Nguyệt Khách sạn chúng tôi thường không làm ăn với tiểu thương." "Ồ?

Xem ra, ông vẫn chưa phải là người thực sự có thể quyết định công việc, chuyện làm ăn của tôi cần bàn với người có thể quyết định, ông cứ tiếp tục báo cáo lên đi, đây là một thương vụ lớn, liên quan đến lầu ba." Thẩm Hạo lắc đầu nói.

"Vâng, tiên sinh, xin ngài chờ một lát." Vị chủ quản này, tuy không phụ trách những việc liên quan đến sàn đấu giá lầu ba, nhưng vì khách hàng đã nói như vậy, thì hắn biết rồi, đây là người đến tìm Tân Nguyệt Khách sạn để bán đấu giá bảo vật.

Thế là, lập tức đi tìm ông chủ Doãn Thanh Lâm báo cáo.

Không lâu sau, lại có một người đến, người này trông chưa đến ba mươi tuổi, còn rất đẹp trai, toàn thân tỏa ra một luồng khí chất chú già trưởng thành.

Thẩm Hạo vừa nhìn đã nhận ra, người này là phó quan của

Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn.

Vẫn luôn hỗ trợ gia đình họ Doãn quản lý Tân Nguyệt Khách sạn.

Hơn nữa hắn, cũng giống như Trương Đại Phật gia Trương Khải Sơn, mấy chục năm dung nhan không lão.

Vẫn luôn giữ dáng vẻ hiện tại này.

Trương Nhật Sơn đi đến trước mặt Thẩm Hạo, đánh giá một lượt.

Huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể khiến hắn có thể nhận ra, Thẩm Hạo tuy trẻ tuổi, nhưng lại không hề đơn giản.

"Vị tiên sinh này, tôi là Trương Nhật Sơn, quản lý của Tân Nguyệt Khách sạn, nghe nói ngài có chuyện làm ăn muốn bàn với chúng tôi?" Trương Nhật Sơn nhìn Thẩm Hạo nói.

"Không sai, là một thương vụ lớn!" Thẩm Hạo gật đầu đáp.

"Được, vậy xin ngài đi theo tôi, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để bàn bạc kỹ lưỡng." Trương Nhật Sơn nói.

Sau đó, hắn dẫn Thẩm Hạo đi sâu vào bên trong khách sạn, vòng qua mấy khúc cua, đến một phòng họp nhỏ.

Hai người ngồi xuống, Trương Nhật Sơn hỏi: "Còn chưa hỏi danh tính, ngài là?" "Tại hạ Thẩm Hạo, tạm thời vẫn chỉ là một vô danh tiểu tốt." Thẩm Hạo tự giới thiệu.

"Không biết Thẩm tiên sinh muốn bàn chuyện làm ăn gì?" Trương Nhật Sơn tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên là chuyện minh khí, trong tay tôi có một lượng lớn minh khí, cần bán ra nhanh chóng, nhưng số lượng khá lớn, người bình thường không thể nuốt trôi, mà Tân Nguyệt Khách sạn của các ông, bối cảnh hùng hậu, tôi đương nhiên sẽ đến tìm các ông." Thẩm Hạo cười nói.

“Ồ?

Thì ra là vậy sao?

Xem ra Thẩm tiên sinh gần đây đã xuống một ngôi mộ lớn à?” Trương Nhật Sơn nói.

“Quả thực là mộ lớn, đồ vật khá nhiều.” Thẩm Hạo cười gật đầu.

“Vậy không biết có bao nhiêu, có mang đến đây không, Tân Nguyệt Khách sạn chúng tôi có thể miễn phí giúp giám định giá trị cổ vật, nếu Thẩm tiên sinh cần đấu giá, nếu số lượng lớn, chúng tôi chỉ thu bốn phần trăm phí thủ tục.” Trương Nhật Sơn cười nói.

Hắn nhìn Thẩm Hạo trước mặt bình tĩnh như vậy, liền biết lời Thẩm Hạo nói không phải hư.

Chỉ là hắn không cảm giác được trên người Thẩm Hạo có khí tức thổ tinh khí gì, nhìn thế nào cũng không giống một tên trộm mộ thường xuyên xuống mộ.

“Đồ vật không ít, đủ để lấp đầy căn phòng này vậy.” Thẩm Hạo mỉm cười nhẹ.

“Hít!” Trương Nhật Sơn hít một hơi lạnh, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy có người đến đây muốn bán nhiều đồ như vậy.

“Đúng là có hơi nhiều, nhưng tôi tin rằng, với thực lực của Tân Nguyệt Khách sạn, muốn bán ra, vẫn rất đơn giản.” Thẩm Hạo cười nói, anh rất có lòng tin vào Tân Nguyệt Khách sạn.

Mà trên thực tế, Tân Nguyệt Khách sạn, cũng có thực lực này.

“Được, không biết Thẩm tiên sinh, khi nào có thể mang hàng đến, chúng tôi sẽ giúp ngài giám định giá trị cổ vật.” Trương Nhật Sơn cười nói.

Thương vụ lớn như vậy, trong lịch sử Tân Nguyệt Khách sạn

cũng rất hiếm, chỉ vỏn vẹn vài lần.

“Không cần đợi, ông cứ trực tiếp đi tìm một căn phòng lớn một chút, tôi sẽ lấy đồ ra là được.

Ông lại đi tìm một số giám định sư, đến giám định giá trị cổ vật là được rồi.” Thẩm Hạo mỉm cười nhàn nhạt.

Trương Nhật Sơn nghe vậy, đồng tử lập tức giãn ra, cứ như thể nghe thấy lời kinh thiên động địa nào đó vậy.

“Cái này?” Trương Nhật Sơn ý thức được, thanh niên trước mắt này quả nhiên không đơn giản.

Chẳng lẽ trên người hắn có một bảo vật có thể chứa được rất nhiều đồ vật sao?

Hắn lập tức sai thủ hạ đi thông báo Doãn Thanh Lâm.

“Được, Thẩm tiên sinh mời đi theo tôi.” Trương Nhật Sơn nói với Thẩm Hạo.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trương Nhật Sơn, hai người đến một căn hầm chứa đồ rộng rãi.

“Thẩm tiên sinh, ngài thấy nơi này thế nào?

Đủ lớn không?” Trương Nhật Sơn hỏi.

“Ừm, đủ rồi.” Thẩm Hạo gật đầu nói.

Lúc này, bên ngoài kho chứa đồ lại có hai người đến, một nam một nữ.

Người nam thì đã hơn ba mươi tuổi, người nữ trông chỉ mới ngoài hai mươi.

Thấy hai người đi tới, Trương Nhật Sơn gọi một tiếng “ông chủ”.

Thì ra là ông chủ của Tân Nguyệt Khách sạn, Thẩm Hạo trong

lòng khẽ động.

Chỉ thấy hai người đi vào kho chứa đồ, đến trước mặt Thẩm Hạo, khách khí nói: "Vị này là Thẩm tiên sinh phải không?

Quả nhiên là một người tài năng." "Tại hạ Doãn Thanh Lâm, là ông chủ của Tân Nguyệt Khách sạn này, đây là em gái tôi Doãn Thanh Sương, cô ấy cứ khăng khăng muốn đi theo xem, mong Thẩm tiên sinh lượng thứ." "Thẩm tiên sinh, ngài khỏe không." Doãn Thanh Sương cũng hỏi thăm.

Doãn Thanh Lâm rất khách khí, Doãn Thanh Sương cũng rất khách khí.

Thẩm Hạo tự nhiên cũng sẽ không không nể mặt Doãn Thanh Lâm, hơn nữa, Thẩm Hạo đối với mỹ nữ vẫn luôn khoan dung.

Vị Doãn Thanh Sương này, chính là một mỹ nhân lạnh lùng diễm lệ, dáng người thướt tha, rất hợp với thẩm mỹ của Thẩm Hạo.

Sau đó, trước mặt ba người Doãn Thanh Lâm, Doãn Thanh Sương, Trương Nhật Sơn, Thẩm Hạo trực tiếp từ Trữ Vật Giới Chỉ lấy ra toàn bộ số đồ vật mà mình đã lấy từ kho báu của Ô Thiền.

Dùng tinh thần lực cẩn thận khống chế, đừng để khi lấy ra bị vỡ, như vậy thì tổn thất lớn rồi.

Lập tức, một đống lớn vàng bạc ngọc khí không trung xuất hiện trong kho chứa đồ, chất thành một ngọn núi nhỏ cao bằng người.

Dưới ánh đèn, phản chiếu ra ánh vàng lấp lánh chói mắt.

Ba người đều kinh ngạc đến ngây người trước cảnh tượng này, tất cả đều trợn tròn mắt.

Doãn Thanh Lâm lập tức nghĩ đến, Thẩm Hạo có thể là một tu hành giả.

Chỉ có tu hành giả mới có thể điều khiển pháp khí, sử dụng Trữ Vật Giới Chỉ, Túi Trữ Vật loại pháp khí trữ vật này.

Đối với tu hành giả, Trương Nhật Sơn tuy có huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia Đông Bắc, cũng hiểu biết một chút, nhưng không nhiều.

Còn hai anh em Doãn Thanh Lâm, với tư cách là người trong gia tộc, cũng biết một ít.

Doãn Thanh Lâm lập tức trở nên cung kính: "Không ngờ Thẩm tiên sinh lại là một tu hành giả, thật là thất kính." "Doãn lão bản khách khí rồi, tiếp theo, xin làm phiền mấy vị, tìm giám định sư định giá, hoặc đấu giá, hoặc các ông thu mua, đều được, tôi chỉ cần bán ra nhanh chóng là được." Thẩm Hạo cười nói.

"Được, giao cho chúng tôi đi, Thẩm tiên sinh cứ yên tâm." Doãn Thanh Lâm nói.

Thẩm Hạo gật đầu, hỏi: "Ngày mai tôi lại đến, các ông chắc đã có thể định giá xong rồi chứ?" "Có thể, chúng tôi đủ nhân lực, có thể hoàn thành, ngài yên tâm." Doãn Thanh Lâm trả lời.

"Ừm, vậy thì tốt, tôi về trước đây, ngày mai lại đến." Thẩm Hạo nói xong, quay người định rời đi.

Chương 87

"Được, Thanh Sương, em đi tiễn Thẩm tiên sinh." Doãn Thanh Lâm nói với Doãn Thanh Sương bên cạnh.

"Ừm, được." Doãn Thanh Sương gật đầu, sau đó lập tức đi đến bên cạnh Thẩm Hạo, vật lớn trước ngực đung đưa, "Thẩm tiên sinh, tôi tiễn ngài." Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không từ chối: "Vậy thì làm phiền cô Thanh Sương rồi." "Thẩm tiên sinh khách khí rồi." Trên khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của Doãn Thanh Sương nở một nụ cười.

Sau khi Doãn Thanh Sương đưa Thẩm Hạo rời đi, Doãn Thanh Lâm lập tức gọi thủ hạ, đi gọi tất cả các giám định sư rảnh rỗi của Tân Nguyệt Khách sạn đến, kiểm kê số hàng này.

Vàng bạc vốn là kim loại quý giá, huống chi lại là nhiều dụng cụ vàng bạc như vậy, niên đại cũng khá lâu đời.

Không lâu sau, đã có hơn hai mươi giám định sư đến đây.

Người nhỏ tuổi nhất cũng đã hơn bốn mươi tuổi, còn người lớn tuổi nhất, ít nhất cũng hơn bảy mươi, tất cả đều là những lão sư phụ giàu kinh nghiệm.

Doãn Thanh Lâm lập tức sắp xếp người kiểm kê, giám định, rồi đóng gói cẩn thận.

Khi bước vào kho chứa đồ, mọi người đều bị ánh vàng chói lóa làm lóa mắt.

Tuy là lão sư phụ, nhưng cảnh tượng choáng ngợp khi nhiều vàng bạc tài bảo chất đống như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy.

Ngoài kho chứa đồ, Doãn Thanh Lâm lại gọi thêm một số người đến giám sát.

Sau đó, ba người họ liền rời đi, xử lý công việc riêng của mình.

Trở về văn phòng của mình, hai anh em Doãn Thanh Lâm, Doãn Thanh Sương vẫn còn kinh ngạc về thủ đoạn của Thẩm Hạo.

Lại có pháp khí không gian lớn như vậy.

"Vị Thẩm tiên sinh này, xem ra là một tu hành giả chân chính, phía sau hắn, e rằng còn có cao nhân." Doãn Thanh Lâm cảm khái nói.

"Thanh Sương, em phái người đi điều tra vị Thẩm tiên sinh này đi, chỉ cần điều tra đơn giản thôi, đừng kinh động hắn, khiến hắn phản cảm thì không tốt." "Biết rồi, ca, em lát nữa sẽ tìm người điều tra một chút." Doãn Thanh Sương gật đầu đáp.

Hai anh em Doãn Thanh Lâm và Doãn Thanh Sương, có thể được Doãn gia phái đến quản lý Tân Nguyệt Khách sạn, tự nhiên là những người kiệt xuất của Doãn gia.

Hai người không chỉ có thiên phú trong tu hành, mà còn rất có thiên phú trong kinh doanh.

Đặc biệt là Doãn Thanh Sương, thiên phú tu hành càng cao, còn Doãn Thanh Lâm thì thiên phú thương nghiệp càng cao.

Những năm nay, Tân Nguyệt Khách sạn kinh doanh vẫn luôn rất tốt, ngay cả thời kỳ động loạn cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến nơi này.

Điều này đều nhờ vào sự quản lý của Doãn Thanh Lâm.

Còn Doãn Thanh Sương, là mấy năm trước mới ra ngoài đi theo Doãn Thanh Lâm học tập quản lý thương nghiệp.

Trong số những người có thiên phú tốt nhất của Doãn gia, sẽ được phái đến tham gia quản lý Tân Nguyệt Khách sạn.

Những người kém hơn một chút thì đi quản lý các sản nghiệp

khác, hoặc tự mình đi tìm công việc, sống độc lập.

Nhưng Doãn gia từ thời huy hoàng ban đầu, đã đi dần đến suy tàn.

Nghe nói ngày xưa Doãn Tân Nguyệt, mới kết hôn một tháng đã qua đời, từ đây có thể thấy, Doãn gia vô lực bảo vệ tốt cô ấy, thực lực kém xa trước đây.

Đặc biệt là trong thời kỳ quốc gia động loạn như vậy.

Thẩm Hạo trở về nhà, Ô Thiền vẫn đang say mê xem TV.

Lời nói tuy nghe hiểu được, nhưng chữ viết vẫn là một vấn đề, trải qua hai ngàn năm tiến hóa, chữ viết đã thay đổi rất nhiều.

Thế là Thẩm Hạo tự mình dạy nàng.

Ô Thiền học rất nhanh, Thẩm Hạo lấy một cuốn Tân Hoa Tự Điển ra, dạy nàng nhận chữ, rất nhanh nàng đã nắm vững cơ bản, bắt đầu tự học.

Dưới tu vi cường đại, Ô Thiền học kiến thức cực kỳ nhanh.

Một trang Tân Hoa Tự Điển, chỉ cần nhìn một lần là đã nhớ, đã học được.

Chỉ cần luyện tập thực hành nhiều hơn, là có thể nắm vững thành thạo rồi.

Thẩm Hạo gần đây đã ít tu luyện rồi, nhiều nhất cũng chỉ thỉnh thoảng tu luyện một số pháp quan tưởng, tăng cường lực lượng linh hồn tinh thần.

Pháp lực đã được nén đến cực hạn, không thể tiếp tục nén nữa.

Nhất định phải đột phá Kim Đan, mới có thể tiếp tục đề thăng pháp lực.

Bây giờ, cần là một khế cơ.

Không nhất thiết phải cưỡng ép đột phá.

Sau Thiên Mệnh Trúc Cơ, đột phá chú trọng thuận thế mà làm, thuận ứng Thiên Đạo.

Tạm thời cũng không có chuyện gì, không vội.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo một lần nữa đến Tân Nguyệt Khách sạn, thống kê giám định đã có kết quả.

Tổng cộng chín trăm tám mươi hai món vật phẩm, ước tính giá trị đạt ba mươi triệu tệ.

Thẩm Hạo cảm thấy giá này cũng tạm được.

Trong đó một phần nhỏ, Tân Nguyệt Khách sạn trực tiếp thu mua, tuy nhiên, dù sao thì vốn lưu động của Tân Nguyệt Khách sạn cũng không nhiều đến thế, chỉ nuốt được một phần, số còn lại sẽ mang đi đấu giá, tin rằng các ông chủ lớn, các nhà giàu có đến từ khắp nơi trên cả nước, đều rất có hứng thú.

Hơn nữa, mấy ngày sau, sẽ có một buổi đấu giá, khi đó, các thương gia giàu có, người có tiền, ông chủ lớn từ khắp nơi trên cả nước, đều sẽ đến đây.

Một vài ngày sau, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ trở về.

Dương Tuyết Lỵ đã chôn cất cha mình tại một nơi sơn thủy hữu tình dưới chân núi Côn Luân.

Cô không nghĩ đến việc đưa thi thể về Mỹ an táng, dù sao mang một thi thể xuất cảnh không dễ dàng, mà nơi đây lại là quê hương, không cần thiết phải mang ra nước ngoài nữa.

Tuy nhiên trên đường đi, Dương Tuyết Lỵ nhiều lần hỏi Hồ Bát Nhất có phải là trộm mộ không, nhưng Hồ Bát Nhất luôn phủ nhận.

Cho đến khi cả hai cùng trở về Kinh Thành.

Dương Tuyết Lỵ đi tìm Trần giáo sư, còn Hồ Bát Nhất thì trở về Thấm Nguyên Trai.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất trở về, lập tức chào đón: "Lão Hồ, cuối cùng ông cũng về rồi." "Thế nào, mấy ngày nay với cô nàng họ Dương kia phát triển ra sao rồi?

Có hy vọng ôm được đùi phú bà không?" "Bàn Tử, ông nói bậy bạ gì đấy?" Hồ Bát Nhất trừng mắt nói.

"Ông xem ông kìa, Lão Hồ, sao ông lại giận vậy?" Bàn Tử trêu chọc.

"Được rồi được rồi, không nói cái này nữa, Lão Hồ à, bên tôi đã chuẩn bị gần xong rồi, Thẩm gia đã đưa đồ đến Tân Nguyệt Khách sạn đấu giá hết rồi, phần của hai chúng ta đã được chia ra, chỉ đợi ông về, chúng ta có thể về thăm bà con rồi." Bàn Tử nói.

"Ồ?

Vậy thì chuẩn bị thôi.

À, đưa cho tôi ít tiền, tôi sẽ gửi một ít cho gia đình các chiến hữu." Hồ Bát Nhất nói.

Sau khi tan làm, hai người trở về nhà, Bàn Tử đã chuẩn bị khá nhiều đồ, đều là để mang về Cương Cương Doanh Tử.

Bàn Tử lấy ra một cái rương từ trong tủ quần áo, bên trên còn có khóa, mở khóa ra, bên trong đựng không ít tiền.

Phần lớn tiền, hắn đều gửi vào ngân hàng, đây chỉ là một phần tiền mặt.

Hồ Bát Nhất lấy một ít, mỗi gia đình chiến hữu hai trăm tệ, để riêng ra, đợi sáng mai sẽ đi bưu điện gửi tiền.

Đêm đó, Thẩm Hạo ôm Tinh Tuyệt nữ vương Ô Thiền, ngủ một

giấc ngon lành.

Rất nhanh, đã đến ngày đấu giá của Tân Nguyệt Khách sạn.

Thẩm Hạo đến Tân Nguyệt Khách sạn, nhận được sự tiếp đãi theo tiêu chuẩn cao nhất, Doãn Thanh Sương đích thân dẫn Thẩm Hạo lên lầu ba.

Lầu ba là nơi diễn ra buổi đấu giá chính.

Tân Nguyệt Khách sạn, từng là một rạp hát, sau này được cải tạo thành khách sạn.

Mà toàn bộ lầu ba, càng đặc biệt hơn, là nơi các Bối Tử thời Thanh triều thường lui tới.

Chương 88

Sau này, các thái giám lớn, càng thường xuyên giao dịch với người nước ngoài ở đây.

Dần dần, thói quen này được giữ lại, phát triển thành hình thức đấu giá.

Đại sảnh lầu ba này, được chia thành hai tầng, tầng dưới là ghế ngồi tự do, tầng trên là nhã gian.

Giữa là khoảng không thông hai tầng, nhã gian được bố trí thành một vòng tròn đối diện nhau, sân khấu nằm ở giữa.

Sân khấu đã được bố trí thành sàn đấu giá.

Lúc này, trong các ghế ngồi tự do và nhã gian, đều đã có một số người ngồi.

Doãn Thanh Sương trực tiếp dẫn Thẩm Hạo đến một nhã gian bao phòng ở tầng hai của sảnh bên trong.

Bao phòng rất lớn, lại chia thành trong và ngoài, phòng trong, đặt một bàn tròn.

Doãn Thanh Sương đích thân ngồi cùng, nàng phân phó tiểu nhị mang trà nước, điểm tâm, hạt dưa lên.

Hai người cứ thế ngồi đây chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Còn phòng ngoài, thì hướng về phía sân khấu, các ông chủ sẽ tham gia đấu giá tại đây.

Trong số các nhã gian tầng hai, những người ngồi đều là những người có gia sản giàu có nhất, một số gia tộc, thế lực mới có thể ngồi nổi.

Những người bình thường, thì chỉ có thể ngồi ở ghế tự do phía dưới.

“Thanh Sương tiểu thư, lát nữa, làm phiền cô giới thiệu cho tôi một chút.” “Những ông chủ, nhân vật lớn gì đó, đương nhiên còn có những vật phẩm đấu giá nữa.” Thẩm Hạo cười nói với Doãn Thanh Sương.

“Không phiền, đều là chuyện nhỏ.” Doãn Thanh Sương gật đầu đáp.

Không lâu sau, buổi đấu giá bắt đầu, hai người đi ra phòng ngoài.

Toàn bộ các nhã gian tầng hai của lầu ba, đều tạo thành hình vòng cung bao quanh sân khấu ở giữa.

Các bao phòng như của Thẩm Hạo, ở tầng hai có không ít, lướt qua một cái đã thấy mấy chục gian.

Diện tích phòng ngoài hướng về sân khấu không lớn, bên trong đặt ba chiếc ghế, kẹp giữa hai chiếc bàn nhỏ.

“Thẩm tiên sinh, mời ngài ngồi.” Doãn Thanh Sương mời Thẩm Hạo ngồi vào chiếc ghế bên trái, sau đó, chính nàng thì ngồi vào chiếc ghế bên phải.

Tiếp đó, nàng gọi thị nữ, mang trà nước và điểm tâm, mứt quả đến.

Sau đó nàng giải thích với Thẩm Hạo lý do tại sao không để anh ngồi ghế giữa.

“Thẩm tiên sinh, chỗ ngồi chủ vị ở giữa, có một quy tắc, đó chính là ‘Điểm Thiên Đăng’!” “Cái này phải kể từ hơn năm mươi năm trước, khi cô gia Trương Đại Phật gia của Tân Nguyệt Khách sạn chúng ta đã ở vị trí này liên tiếp Điểm Thiên Đăng mấy ngọn, áp chế hội Cước Bồn Kê không ngóc đầu lên được, phá tan âm mưu của bọn

họ, khiến bọn họ tay trắng trở về." "Hành động hùng tráng của ngài ấy lúc đó, khiến tất cả người dân Hạ quốc có mặt đều sôi sục nhiệt huyết, trong đó còn có một vị Bối Tử triều trước dốc hết túi giúp đỡ, dương oai quốc uy ta." "Sau này dưới sự thúc đẩy của Tân Nguyệt Khách sạn, ngồi chủ vị Điểm Thiên Đăng trở thành lệ thường." "Cái gọi là Điểm Thiên Đăng, tức là nói, món đồ của vòng này người Điểm Thiên Đăng bao hết, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, ngài cũng phải cao hơn bọn họ!" "Nếu người không có thực lực, ngồi chủ vị, không có đủ tiền để lấy đồ vật, sẽ phải trả một cái giá thảm khốc." "Từ đó về sau, đến bây giờ cũng chưa từng thấy ai Điểm Thiên Đăng nữa." "Thanh Sương cũng chỉ nghe trưởng bối trong gia tộc nhắc đến chuyện này, thật muốn được chứng kiến một lần cảnh tượng thịnh thế năm đó quá ~" Nói đến đây, Doãn Thanh Sương cảm khái.

"Ha ha ha, sau này sẽ có cơ hội được thấy thôi ~" Thẩm Hạo đột nhiên cười nói.

Theo Thẩm Hạo được biết, vài năm nữa, chắc sẽ có một người ngoại hiệu là Lão Xương Thịnh ở đây Điểm Thiên Đăng một lần, rồi sau đó, chính là màn Ngô gia đại náo Tân Nguyệt Khách sạn.

Tân Nguyệt Khách sạn từ khi bắt đầu quy tắc Điểm Thiên Đăng đến nay, dường như tổng cộng chỉ Điểm Thiên Đăng bốn lần.

Hai lần đều là Trương Đại Phật gia Điểm.

Quả thực có chút đặc biệt.

Giới thiệu xong Điểm Thiên Đăng, Doãn Thanh Sương lại chu đáo giới thiệu những người trong các bao phòng khác cho Thẩm Hạo.

Có rất nhiều người Doãn Thanh Sương cũng không quen biết, vì vậy, nàng chỉ chọn những người mình biết để giới thiệu.

Như Hoắc lão thái thái Hoắc tiên cô của Hoắc gia, Giải cửu gia

của Giải gia, hai người này là Cửu Môn ở Sa Thành.

Còn có những người bản địa Kinh Thành, những lão di lão thiếu gia triều Thanh trước đây, phần lớn những người này đều là những người được lưu lại từ năm xưa, không quá phá của.

Còn có các ông lớn từ khắp nơi trên cả nước đến tham gia đấu giá.

Trong đó có một người gián tiếp có liên quan đến Thẩm Hạo là phú thương Hồng Kông Lôi Hiền Minh, số đồ vật ban đầu trốn thoát từ Đông Bắc về, có rất nhiều đều bị tình nhân Hàn Tả của ông ta lấy được.

Thậm chí còn có mấy thương nhân Nhật Bản từ Cước Bồn Kê đến.

Phú thương Mỹ Cừu Đức Khảo, đây là người Thẩm Hạo quen thuộc nhất.

Và ngay khi Doãn Thanh Sương đang giới thiệu những người trong các bao phòng khác cho Thẩm Hạo, một số người trong các bao phòng đó cũng chú ý đến phía Thẩm Hạo.

Đặc biệt là Hoắc lão thái thái và Giải cửu gia, những người Cửu Môn như họ, càng thân cận hơn với Tân Nguyệt Khách sạn, và quen thuộc hơn với người của Doãn gia.

Thấy cô em gái lạnh lùng, khó gần của Doãn lão bản đích thân ngồi cùng Thẩm Hạo, lại còn nhiệt tình như vậy, mặt mày tươi cười, đều vô cùng kinh ngạc.

"Thanh niên này không đơn giản!" Giải cửu gia thì không sao, còn Hoắc lão thái thái, thì rất quan tâm đến Thẩm Hạo.

Buổi đấu giá bắt đầu, một nữ ti nghi xinh đẹp, thân hình bốc lửa bước lên sân khấu, đứng trước sàn đấu giá, tay cầm một chiếc búa gỗ nhỏ.

Với nụ cười rạng rỡ, nàng tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu.

Sau đó, từng món đồ cổ minh khí, kỳ trân dị bảo được mang lên sàn đấu giá.

Toàn bộ hội trường đấu giá cũng trở nên ồn ào, tiếng ồn ngày càng lớn.

Những món được đấu giá trước, đều là những món tương đối không cao cấp lắm, tốc độ đấu giá vẫn rất nhanh.

Những món đồ mà Thẩm Hạo gửi đến, thì được sắp xếp đấu giá ở giữa và cuối buổi.

Tuy nhiên do đồ vật quá nhiều, không thể đấu giá hết trong một lần.

Mà dự định sẽ chia thành nhiều lần, không chỉ đấu giá, nếu có người nhìn trúng trực tiếp muốn bỏ tiền mua, cũng có thể.

Còn số tiền thu được, thì sẽ thanh toán cho Thẩm Hạo sau mỗi lần đấu giá xong.

Thẩm Hạo không có ý kiến.

Hiện tại mới vừa cải cách mở cửa không lâu, thị trường trong nước còn chưa lớn mạnh, số lượng người có tiền vẫn chưa nhiều đến thế, muốn bán được nhiều đồ như vậy, không hề dễ dàng.

Đây đều là những vàng bạc ngọc khí, giá trị văn vật lịch sử không lớn đến thế, chảy ra nước ngoài cũng không sao.

Còn như một số kinh thư, văn hiến, những thứ có giá trị khảo cổ, lịch sử lớn hơn, Thẩm Hạo rất khẳng định sẽ không để chúng chảy ra nước ngoài.

Nhìn từng món đồ được các phú hào khắp nơi đấu giá, Thẩm Hạo chỉ thấy nhàm chán, cứ thế mà xem, rất vô vị.

Hơn nữa, trong số đồ vật đấu giá, cũng không có thứ gì Thẩm Hạo cảm thấy hứng thú.

Mãi cho đến cuối cùng, đến khoảnh khắc cuối cùng của buổi đấu giá này.

Ba món đồ quý giá cuối cùng xuất hiện.

Được đặt trong một cái hộp trong suốt đặc chế, trên đỉnh hộp, còn có một cái vòng.

Thẩm Hạo nhìn qua, không hứng thú, những thứ mình không dùng được, một chút sức hấp dẫn cũng không có.

Hơn nữa còn đắt đỏ.

Lúc này, từ một bao phòng bên cạnh đi ra một tiểu nhị, mặc một chiếc áo gi lê không tay.

Hai cánh tay hắn thô tráng, vừa nhìn đã biết sức lực rất lớn, trên người còn có chút tu vi.

Tay cầm một cây cần câu đặc chế rất dài, đầu cần có một cái móc, móc vào vòng trên hộp, nhấc cái hộp lên.

Màn biểu diễn tạp kỹ tại chỗ bắt đầu.

Hắn giơ món đồ trong hộp, đưa dọc theo ban công bao phòng tầng hai, từng gian từng gian một để họ có thể xem xét kỹ lưỡng từ gần.

Chiếc hộp luôn giữ khoảng cách hơn một cánh tay so với bên trong bao phòng, ngay cả khi có kẻ nào đó mất trí, phát điên muốn vươn tay cướp đoạt, cũng không cướp được.

Thiết kế khoảng cách này, xem ra, Tân Nguyệt Khách sạn đã từng bị cướp thật, nếu không sẽ không làm ra màn này.

Bàn tay của tiểu nhị kia vô cùng vững vàng, giơ cây cần dài mấy mét, tay không hề run.

Chương 89

Đây cũng coi là một chút điểm nhấn nhỏ trong buổi đấu giá, để mọi người xem cho vui.

Lại giống hệt như trong tiểu thuyết "Tam Thúc".

Xem ra kỹ năng này, từ rất sớm, Tân Nguyệt Khách sạn đã chuyên môn huấn luyện.

Tiểu nhị này lần lượt trưng bày ba món đồ, một vòng trước mặt mọi người trong bao phòng, rồi mới thu cần.

Tiếp theo, chính là cuộc tranh giành khốc liệt nhất.

Các vị đại thần trong bao phòng, bắt đầu "đấu pháp", tranh nhau ra giá.

Trực tiếp đẩy buổi đấu giá này lên đến cao trào cuối cùng.

Thẩm Hạo cũng coi như đã được chứng kiến cảnh các phú hào đỉnh cấp nhất ở Kinh Thành "đấu pháp".

Ai nấy đều vung tiền như rác, ném tiền như đất, mà mặt không đổi sắc.

Cứ như thể gọi ra không phải tiền, chỉ là một chuỗi số vậy.

Cuối cùng, một số người mà Thẩm Hạo không quen biết, đã đấu giá thành công.

Trong thời gian đấu giá, Hoắc lão thái thái vẫn luôn chú ý đến Thẩm Hạo, nhưng không thấy anh ra tay một lần nào, có chút ngạc nhiên.

Định sau khi kết thúc sẽ gặp Thẩm Hạo một lần.

Hoắc lão thái thái ra tay gọi người làm của mình đến, dặn dò họ

đến trước cửa chờ.

Nếu Thẩm Hạo đi ngang qua, thì mời gặp mặt.

Trong nhã gian nơi Hoắc tiên cô đang ở, vì số lượng người không ít, nên lại phải chuyển thêm vài chiếc ghế từ phòng trong ra.

Trừ một cô gái trẻ trung xinh đẹp ngồi trên ghế bên cạnh, phía sau bà còn có mấy cô gái khác.

Trong đó có hai người là con gái của Hoắc tiên cô, Hoắc Linh Nhi và Hoắc Uyển Nhi.

Hoắc Linh Nhi ngồi trên ghế bên phải Hoắc tiên cô, được bà xem trọng hơn, là con gái cả.

Hoắc Uyển Nhi là con gái thứ hai, nhưng Hoắc tiên cô cũng rất cưng chiều nàng.

Những người còn lại, có nam có nữ, đều là người của chi nhánh Hoắc gia, đóng vai trò hộ vệ.

Các cô gái đều là những thiếu nữ xinh đẹp, dù đặt ở bên ngoài cũng là những mỹ nhân chất lượng cao.

Hoắc gia từ nhiều năm trước đã tìm được một phần công pháp nữ tu trong một cổ mộ, có thể giữ dung nhan, hơn nữa còn khiến phụ nữ trở nên xinh đẹp hơn, lại kiêm cả mị hoặc chi thuật, song tu chi pháp, thải bổ chi pháp, v.v.

Chỉ có điều, mấy phương pháp sau đều bị một mạch gia chủ Hoắc gia nắm giữ chặt chẽ.

Cũng vì thế mà Hoắc gia mới có thể phát triển, hơn nữa lại là trường hợp hiếm thấy phụ nữ làm chủ.

Phần lớn là do phần công pháp này.

Đàn ông không thể tu luyện, tự nhiên là nữ cường nam nhược.

Hoắc Linh Nhi và Hoắc Uyển Nhi thấy mẫu thân mình thường xuyên nhìn về phía nam nữ trong bao sương đối diện, hơn nữa còn phái người đi mời gặp mặt, trong lòng rất tò mò.

"Mẹ, họ là ai vậy ạ, mà lại khiến người quan tâm đến vậy?" Hoắc Uyển Nhi ở gần hơn, hỏi trước.

"Đúng vậy mẹ, con thấy người cứ nhìn về phía họ mãi." Hoắc Linh Nhi cũng tò mò hỏi.

"Ha ha ~, người đàn ông kia thì ta không biết, nhưng người phụ nữ thì ta biết, cô ta là em gái ông chủ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một mỹ nhân lạnh lùng có tiếng, rất ít khi lộ diện, không nhiều người biết cô ta.

Vậy mà giờ đây cô ta lại đích thân đi tiếp đãi người khác, thật là hiếm thấy, người này chắc chắn không tầm thường, đương nhiên phải làm quen một chút rồi." Hoắc tiên cô cười nói với hai cô con gái.

Hoắc tiên cô lúc này đáng lẽ đã ngoài sáu mươi tuổi, nhưng công pháp của Hoắc gia lại khiến bà trông như một mỹ phụ trưởng thành khoảng bốn mươi.

Trên mặt không thấy một nếp nhăn nào, da dẻ trắng nõn, tóc cũng đen nhánh, không thấy vẻ già nua.

Một số người có sở thích đặc biệt khi nhìn thấy, e rằng sẽ không kìm được mà chảy nước dãi.

"A?

Em gái ông chủ đích thân tiếp đãi, lợi hại đến vậy sao?" Hoắc Uyển Nhi ngạc nhiên nói.

"Hơn nữa người này trông đẹp trai quá, lại còn trẻ tuổi, chắc chắn không đơn giản." Hoắc Linh Nhi cũng nói thêm.

“Đúng vậy, đúng vậy ~” Hoắc Uyển Nhi đồng tình gật đầu.

Thẩm Hạo không chỉ đẹp trai, vóc dáng còn cao lớn.

Và do tu luyện, thỉnh thoảng khí chất xuất trần toát ra càng khiến anh trở nên nổi bật.

Thấy buổi đấu giá kết thúc, mọi người lần lượt bắt đầu rời đi.

Hoắc tiên cô thấy Thẩm Hạo đứng dậy đi ra ngoài, bà cũng lập tức đứng dậy, dẫn mọi người xuống lầu, đi về phía Thẩm Hạo.

Người làm được phái đi trước vẫn còn đứng dưới lầu canh chừng.

Thấy Hoắc tiên cô đi tới, liền nói: “Gia chủ, người kia vẫn chưa xuống.” “Ừm!” Hoắc tiên cô gật đầu, “Vậy chúng ta lên đó bái phỏng một phen.” Một hàng người đi lên tầng hai, trực tiếp đi về phía nhã gian của Thẩm Hạo.

Ngoài cửa vẫn đứng vài nữ phục vụ, Hoắc tiên cô nói với họ: “Phiền cô thông báo một tiếng, Hoắc tiên cô tôi đến bái phỏng.” Nữ phục vụ thấy vậy, bước vào trong báo cáo với Doãn Thanh Sương.

“Ồ, Hoắc tiên cô, Cửu Môn Hoắc gia?” Thẩm Hạo nhướng mày.

“Không sai, chắc là đến bái phỏng Thẩm tiên sinh.

Ngài xem có muốn gặp một chút không?” Doãn Thanh Sương hỏi.

“Nhàn rỗi vô sự, vậy thì gặp một chút đi.” Thẩm Hạo gật đầu nói.

“Đi mời người vào đi.” Doãn Thanh Sương quay đầu nói với nữ phục vụ.

“Vâng ~” Nữ phục vụ lập tức ra ngoài mời Hoắc tiên cô vào.

Không lâu sau, Hoắc tiên cô dẫn hai cô con gái bước vào, còn vài vệ sĩ thì ở lại bên ngoài chờ.

“Lão thân cùng hai con gái mạo muội bái phỏng, xin Thanh Sương tiểu thư và vị tiên sinh đây lượng thứ.” Hoắc tiên cô khom người hành lễ nói.

Doãn Thanh Sương xua tay nói: “Không sao, Hoắc phu nhân mời ngồi, không biết ngài đích thân đến đây có chuyện gì không?” Hoắc tiên cô ngồi xuống, cười nói: “Ha ha, lão thân đây là lần đầu tiên thấy Thanh Sương tiểu thư đích thân tiếp đãi người khác, trong lòng tò mò, liền đến bái phỏng, muốn làm quen một chút.” Hoắc tiên cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích của mình.

“Ồ?

Thì ra là vậy, tôi xin giới thiệu một chút, vị này là Thẩm tiên sinh, là quý khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm!” Doãn Thanh Sương nói với Hoắc tiên cô.

Hoắc tiên cô nghe vậy, tò mò đánh giá Thẩm Hạo vài lần.

Thẩm Hạo mặt dung bình tĩnh, khách khí nói: “Thì ra là gia chủ Hoắc gia, tôi là Thẩm Hạo.” “Thẩm tiên sinh lại là quý khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thật thất kính, nhưng không biết Thẩm tiên sinh làm ăn gì?” Hoắc tiên cô hỏi.

“Ha ha, không đáng kể, chỉ là làm chút buôn bán đồ cổ nhỏ mà thôi, so với Tân Nguyệt Phạn Điếm và Cửu Môn, chỉ là trò trẻ con thôi.” Thẩm Hạo cười nói.

“Thì ra là đồng nghiệp.” Hoắc tiên cô trong lòng hiểu rõ, làm ăn đồ cổ, không phải bán hàng giả, thì là đạo đấu.

Bán hàng giả thì không thể lọt vào mắt xanh của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Chắc Thẩm tiên sinh cũng có hiểu biết về Cửu Môn, biết chúng tôi làm ăn gì, lẽ nào Thẩm tiên sinh cũng vậy sao?” Hoắc tiên cô lại

hỏi.

“A a, Hoắc tiên cô không cần vòng vo, chuyện hạ mộ đạo đấu, trong ngành này là chuyện cơm bữa, huống chi, phía Hạ Quốc cũng không cấm chuyện này, chỉ là trong dân gian có chút kiêng kỵ mà thôi.

Khoảng thời gian trước tôi vừa đi Tây Vực cùng đoàn khảo sát, có chút thu hoạch, ủy thác Tân Nguyệt Phạn Điếm xử lý.” Thẩm Hạo cười nói.

“Thì ra là vậy.” Hoắc tiên cô gật đầu.

“Vì là đồng nghiệp, Thẩm tiên sinh sau này có cơ hội xin hãy chiếu cố việc làm ăn của Hoắc gia chúng tôi.” Hoắc tiên cô nói.

“Hoắc tiên cô khách khí rồi, chiếu cố không dám nhận.” Thẩm Hạo khách khí nói.

Chương 90

"Ha ha, Thẩm tiên sinh khiêm tốn rồi." Hoắc tiên cô nói, sau đó quay đầu nhìn hai cô con gái đang đứng phía sau: "Linh Nhi, Uyển Nhi, sau này có thời gian có thể đến chỗ Thẩm tiên sinh đi lại một chút." "Thẩm tiên sinh, còn phải phiền ngài chỉ bảo thêm cho chúng nó." "Dễ nói, Hoắc tiên cô quá khách khí rồi, chỉ bảo không dám nhận, cùng nhau giao lưu thôi." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Sau đó, mấy người lại khách sáo một hồi, nói chuyện phiếm một lúc.

Hoắc tiên cô thấy thời gian cũng gần hết, liền đứng dậy cáo từ, dẫn hai cô con gái rời đi.

Ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi Hoắc tiên cô và mấy người kia lên xe, bà hỏi hai cô con gái: "Các con thấy Thẩm Hạo thế nào?" Hoắc Linh Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: "Nghi biểu đường đường, khí vũ hiên ngang, phi phàm thoát tục." Hoắc Uyển Nhi đồng tình gật đầu, cũng nói: "Đẹp trai lại khí chất rất tốt, còn có chút thần bí." Hoắc tiên cô đột nhiên thở dài một tiếng: "Đúng vậy, một thanh niên rất không tồi, tuổi trẻ mà đã có thực lực như vậy, nếu có thể chiêu làm con rể ở rể thì còn gì bằng." "Nhưng đáng tiếc, nhìn dáng vẻ của cậu ta, không phải người ăn bám." Nói đến ăn bám, điểm này Hoắc tiên cô đã nhìn lầm.

Thẩm Hạo sao có thể không phải người ăn bám chứ?

Hiện tại Thẩm Hạo đã ăn "nhuyễn phạn" của Nữ vương Tinh Tuyệt Ô Thiền rồi.

Chỉ là có chút ý nghĩa "ăn bám cứng rắn" mà thôi.

Ăn bám, đây cũng là nhờ bản lĩnh mà ăn bám.

Nếu Hoắc gia thật sự có ý nghĩ này, Thẩm Hạo ngược lại cũng không ngại, thuận tiện có thể khống chế thế lực Hoắc gia.

Như vậy sau này mình làm việc sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Dưới tay có người dễ làm việc.

Hiện tại Thẩm Hạo dưới tay không có bao nhiêu người, muốn tổ chức thế lực, cũng không phải một sớm một chiều có thể làm được, phải lo lắng quá nhiều phương diện.

Hiện tại có một cái có sẵn bày ra trước mắt, Thẩm Hạo cũng không ngại ra tay thu lấy.

Sau khi Hoắc tiên cô đi, Thẩm Hạo cũng cáo từ Doãn Thanh Sương.

Trên đường vẫn hồi tưởng lại Hoắc tiên cô và hai cô con gái của bà.

Nhắc đến Hoắc gia, Hoắc Linh Nhi, đã bị cuốn vào thí nghiệm trường sinh của "người kia", ăn phải thi miết đan, từng bước biến thành cấm bà.

Còn về hành động của "người kia", dường như đã bắt đầu từ rất sớm, bây giờ đã qua mấy năm rồi.

Người của Cửu Môn như Hoắc gia đều tham gia sâu vào đó.

Nhưng điều này không liên quan đến Thẩm Hạo.

Còn về Hoắc Uyển Nhi, trong nguyên tác dường như không có người này, vậy thì chắc cũng không bị cuốn vào chuyện này.

Nếu "người kia" dám mất nhân tính mà cuốn cả con gái của Hoắc tiên cô vào, Hoắc tiên cô sẽ không cho phép, chồng của Hoắc tiên cô cũng sẽ không cho phép.

So với câu chuyện của Hồ Bát Nhất và những người khác trong

“Quỷ Xuy Đăng”, chuyện của Cửu Môn có thời gian kéo dài hơn, và ảnh hưởng cũng rất lớn.

Trên phạm vi toàn quốc, rất nhiều nơi đều có thể liên quan đến chuyện của Cửu Môn.

Đặc biệt là, Cửu Môn dưới sự khống chế của “người kia”, tìm kiếm phương pháp, vật phẩm trường sinh bất lão cho “người kia”.

“Người kia” được gọi là một tổ chức, từ trước đến nay luôn đối đầu với Trương gia, thẩm thấu Uông gia của Cửu Môn, cũng chỉ là một phần của nó mà thôi.

Ngay cả cấp cao cũng có người của “người kia”.

Dù sao đó là trường sinh, sự cám dỗ của trường sinh thực sự quá lớn.

Nhưng Thẩm Hạo đối với điều này cũng không quá để tâm, chỉ cần không chọc đến mình, thì đều không sao cả.

Nhưng một khi làm tổn hại đến lợi ích của mình, thì xin lỗi nhé.

“Người kia” cũng không được.

Bối cảnh của Thẩm Hạo thông thiên triệt địa, không phải loại “lộ tử dã” như “người kia” có thể chọc vào.

Không có chính pháp, chỉ có thể đi tà đạo, tìm kiếm trường sinh trong mộ.

Nói lớn ra, Thẩm Hạo còn có thể “trảm yêu trừ tà” “người kia” nữa.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đã nhận được khoản tiền chuyển từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, trước tiên chuyển một trăm vạn cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử qua ngân hàng.

Trong thời đại này, một trăm vạn hoàn toàn là một khoản tiền lớn.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều vô cùng phấn khích, có nhiều tiền như vậy, hoàn toàn có điều kiện để sửa một con đường tốt hơn cho bà con trong thôn.

Hai người chuẩn bị xong, liền cáo biệt Thẩm Hạo, mang theo bao lớn bao nhỏ, lên chuyến tàu đi về phía Đông Bắc.

Còn về phía Thẩm Hạo, tạm thời cũng gác lại việc tu luyện, thư giãn một thời gian.

Đạo tu hành, phải có giãn có độ, phải kết hợp lao động và nghỉ ngơi, không thể lúc nào cũng căng thẳng, một mực tu hành, truy cầu tốc độ.

Thẩm Hạo nhân lúc tu vi tạm thời không thể tiến thêm được nữa, đã thư giãn một chút.

Mỗi ngày đều ở bên Ô Thiền quấn quýt, mặc dù vẫn chưa phá vỡ tầng màng cuối cùng.

Không phải Ô Thiền không muốn, mà là Thẩm Hạo.

Anh cảm thấy ngũ khí trong lồng ngực mình đang ngưng tụ, sắp tiến vào cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên.

Lúc này, cần phải cẩn thận điều hòa ngũ khí.

Vì vậy, Thẩm Hạo tạm thời cần giữ tinh nguyên viên mãn, thần khí sung túc mới có thể đạt được Ngũ Khí Triều Nguyên nhanh hơn.

Mấy ngày này, ngoài việc mỗi ngày ban ngày đến cửa hàng xem xét, thời gian còn lại, Thẩm Hạo đều dùng để mài giũa ngũ khí trong lồng ngực.

Công pháp này của Thẩm Hạo là do anh tự sáng tạo dựa trên số lượng lớn công pháp trong Tàng Kinh Động của Mao Sơn.

Tuy nói là tự sáng tạo, nhưng Thẩm Hạo đã cải biên và sáng tạo

dựa trên Ngũ Lôi Chính Pháp.

Nó giữ lại tinh hoa và áo nghĩa của Ngũ Lôi Chính Pháp.

Lại thêm vào những ưu điểm nổi bật từ các công pháp khác, dung hợp mà thành.

Nhưng bản chất vẫn không vượt ra khỏi Ngũ Lôi Chính Pháp.

Nó thuộc về công phu Kim Đan đại đạo.

Và việc giữ cho bản thân một chút chân dương không tiết, có tác dụng rất lớn đối với việc ngưng tụ Kim Đan.

Ngưng luyện ngũ khí, đạt đến Ngũ Khí Triều Nguyên, dẫn động pháp lực đan điền ngưng tụ thành đan, một điểm chân dương tiên thiên điểm vào trong đó, ngưng tụ tinh khí thần của thân người, hóa thành một viên Kim Đan vô hạ.

Thêm vào Thiên Mệnh Trúc Cơ, mệnh cách chú nhập vào đó, sinh ra Thần Thông Chủng Tử.

Cửu Chuyển Đan Thành, linh tính thai nghén, sinh ra Nguyên Thần, Thần Thông Chủng Tử gieo vào Nguyên Thần, cùng nhau trưởng thành biến hóa.

Kim Đan giống như một phôi thai, thai nghén Nguyên Thần.

Nguyên Anh xuất thế, giống như phân thân, và Nguyên Anh không ngừng trưởng thành, cuối cùng hóa thành Nguyên Thần viên mãn.

Đây chính là phương hướng tu luyện đại khái từ Kim Đan đến Nguyên Thần, cũng là đạo Luyện Khí Hóa Thần.

Thẩm Hạo có thể cảm nhận rõ ràng rằng ngũ khí trong cơ thể anh không ngừng ngưng luyện, dường như đã đạt đến một ngưỡng cửa.

Thẩm Hạo nhận ra, khí cơ đã đến.

Đêm khuya, Kinh thành đón một trận mưa lớn như trút nước, trên bầu trời sấm chớp liên hồi.

Cảnh tượng như vậy đã lâu không thấy ở Kinh thành.

Thiên lôi chấn động, sinh phát vạn vật.

Ngũ khí trong cơ thể Thẩm Hạo triều nguyên, dùng khí của bản thân cảm ứng khí của trời đất.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy, vận chuyển khí của bản thân, liền có thể hòa hợp với tạo hóa trời đất, dẫn động lôi đình, nắm giữ lôi cơ, triệu gọi điện chớp.

Cùng lúc đó, Ám Nhật trong đan điền vẫn bất động, trực tiếp chui vào đan hoàn do pháp lực và tinh khí thần ngưng kết mà thành.

Trong hư không sinh ra một điểm kim quang, rơi vào trong đan.

Chương 91

Lập tức, viên pháp lực đan mà Thẩm Hạo vừa ngưng tụ, biến đổi thành Kim Đan chân chính.

Kim Đan Vô Hạ!

Viên dung vô hà, hoàn mỹ vô khuyết!

Còn mệnh cách Ám Nhật trong Kim Đan kết hợp với linh tính của Thẩm Hạo, hóa thành một Thần Thông Chủng Tử, cùng với Nguyên Thần thai nghén.

Lúc này, một cỗ ý chí hùng mạnh, đã thanh tẩy toàn bộ pháp lực và tinh thần trong cơ thể Thẩm Hạo.

Khiến cho căn cơ của anh vững chắc, không hề có cảm giác phù phiếm.

Kim Đan thành!

Tiến giai Kim Đan, thực lực của Thẩm Hạo đã phát sinh biến hóa.

Giống như phá kén thành bướm, thay đổi cực lớn.

Chất lượng pháp lực còn tăng lên một tầng nữa, trong đó còn ẩn chứa một chút ý tứ lôi hỏa.

Ngũ khí trong cơ thể ổn định, không ngừng không nghỉ.

Ngũ Lôi Chính Pháp ban đầu, chỉ có thể sử dụng Âm Dương Ngũ Lôi tương đối thô thiển.

Nhưng bây giờ, ngũ hành hoàn chỉnh, có thể phóng ra Ngũ Hành Thần Lôi.

Kim Lôi đáng sợ nhất, có khả năng xuyên thấu và khuếch tán.

Mộc Lôi có thể tịch tà, trị liệu và phân liệt kéo dài.

Thủy Lôi biến hóa khó lường, khả năng là duy trì lâu dài và bám dính.

Hỏa Lôi mãnh liệt, có hiệu quả bùng nổ và sức phá hủy kinh khủng.

Thổ Lôi nặng nề, có thể tăng cường phòng ngự cơ thể, tấn công mạnh mẽ trầm trọng.

Đương nhiên, chúng còn có những danh xưng bá đạo hơn.

Canh Kim Kiếp Lôi, Ất Mộc Chính Lôi, Quý Thủy Âm Lôi, Bính Hỏa Dương Lôi, Mậu Thổ Minh Lôi.

Khí của ngũ tạng ngưng luyện, ma sát sinh điện, hội tụ thành lôi, ẩn tàng trong ngũ khí ngũ tạng.

Thẩm Hạo chỉ cần tâm niệm vừa động, ngũ khí liền tùy tâm mà động, sinh phát lôi đình.

Lòng bàn tay hư nắm, điện hoa trắng, xanh lục, đen, đỏ, vàng nở rộ, nhảy nhót trong lòng bàn tay, phát ra tiếng điện "xẹt xẹt".

Sau khi ngưng tụ Kim Đan, sức mạnh tinh thần của Thẩm Hạo lại một lần nữa thăng hoa.

Linh thức hoàn toàn biến đổi thành thần thức, không chỉ kiên cố hơn, mà còn ẩn tế hơn.

Đồng thời, còn có lực tấn công mạnh mẽ, trực chỉ linh hồn, phòng không kịp.

Thẩm Hạo dùng sức mạnh tinh thần cực kỳ cường đại của mình, điều khiển lôi đình trong lòng bàn tay không ngừng xoay tròn, muốn biến nó thành một Ngũ Hành Lôi Hoàn.

Ngũ sắc lôi đình va chạm không ngừng trong lòng bàn tay, phát ra

từng trận oanh minh, nhưng đều bị pháp lực của Thẩm Hạo ngăn cách lại, không truyền ra ngoài mật thất.

Bằng không, hàng xóm láng giềng bên ngoài sẽ thấy kỳ lạ, sao mưa lớn mà sấm sét lại dữ dội đến vậy?

Năm loại lôi đình này, giữa chúng có sự sinh khắc biến hóa, khó mà dung hợp.

Ý tưởng của Thẩm Hạo muốn ngưng tụ năm loại lôi đình thành hoàn đã thất bại.

Trong một thời gian, hoàn toàn không thể hoàn thành, lôi đình va chạm lẫn nhau, quá khó dung hợp, sự cân bằng trong đó cực kỳ khó nắm bắt.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo có nghịch thiên ngộ tính, ngược lại rất nhanh đã có manh mối, miễn cưỡng ngưng tụ ngũ lôi lại với nhau.

Nhưng bước tiến xa hơn sau đó, lại lực bất tòng tâm.

Thu pháp lực, tán lôi đình, Thẩm Hạo thu công xuất quan.

Lúc này trời đã sáng hẳn, một đêm đã trôi qua.

Tốc độ đột phá này của Thẩm Hạo có thể nói là cực nhanh.

Các tu sĩ bình thường khi phá quan thăng cấp, cần mất rất nhiều thời gian, bất kể là đột phá hay củng cố tu vi, đều cần rất nhiều thời gian mài giũa.

Nhưng ở chỗ Thẩm Hạo, lại không cần như vậy.

Nữ vương Tinh Tuyệt Ô Thiền thấy khí tức toàn thân Thẩm Hạo thâm trầm, cảnh giới ổn định, không hề có cảm giác phù phiếm, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kinh ngạc.

Khí chất của Thẩm Hạo càng thêm nội liễm, xuất chúng mà không khoa trương.

Sau đó, nàng bay sà vào lòng Thẩm Hạo.

“Phu quân, chàng xuất quan rồi sao?

Nhanh thật nha ~” Ô Thiền nũng nịu nói.

“Ừm, lần này khí cơ đến, đã đột phá Kim Đan thành công.” Thẩm Hạo khí phách dồi dào nói.

“Người xưa nói, một viên Kim Đan nuốt vào bụng, mới biết mệnh ta do ta không do trời!

Người xưa quả không lừa ta!” “Cảm giác này thật sự quá kỳ diệu!” Thẩm Hạo buông Ô Thiền ra, nhìn kỹ nàng.

Phát hiện khí tức của Ô Thiền thâm trầm, anh vẫn không nhìn thấu.

Thẩm Hạo rất tò mò, Ô Thiền hiện tại rốt cuộc là cảnh giới thực lực gì.

Thế là hỏi: “Ô Thiền, nàng hiện tại là cảnh giới gì vậy, ta đã Kim Đan rồi mà vẫn không nhìn thấu nàng.” “Lạc lạc lạc ~” Ô Thiền dùng giọng nói cực kỳ mê hoặc của nàng cười nói: “Ta à, theo cách phân chia cảnh giới của Đạo gia, chắc là đang ở cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư đó ~” “Khi ta hồi phục thương thế, không ngủ đông, thì sẽ thần hồn xuất khiếu, tiến vào thế giới bí cảnh kia du ngoạn, thỉnh thoảng cũng sẽ rời khỏi quỷ động, đi du lịch một chuyến quanh đó.” “Hít ~, Ô Thiền nàng thật lợi hại.” Thẩm Hạo hít một hơi khí lạnh, sau đó khen ngợi.

“Ai nha, ta thấy với tốc độ tu luyện của phu quân chàng, rất nhanh sẽ đuổi kịp ta thôi.” Ô Thiền cười nói.

“Đúng rồi Ô Thiền, nàng tu luyện như thế nào?” Thẩm Hạo hỏi.

“Ừm ~, phương pháp tu luyện của ta so với chàng thì quá thô

thiển, chính là nhờ vào sức mạnh của Xà Thần Chi Nhãn, hấp thu luyện hóa năng lượng thiên địa, đề thăng thực lực.

Phương pháp tu hành lúc đó còn chưa đủ hoàn thiện, đặc biệt là ở Tây Vực của chúng ta." "Công pháp ta hiện tại tu hành vẫn là do ta tự mình mò mẫm mà ra đó ~" Các tu hành giả đều rất coi trọng truyền thừa, trừ đệ tử của mình ra, hầu như sẽ không truyền công pháp ra ngoài.

Ngay cả các nơi trong Thăng Long Vương Triều, muốn có được truyền thừa tu luyện, cũng phải trải qua trùng trùng khảo nghiệm, khó khăn chồng chất khó khăn, không có cơ duyên, cả đời cũng không thể có được.

Huống chi là vùng Tây Vực hẻo lánh, trong mắt Thăng Long Vương Triều, đó chính là man hoang chi địa.

Trừ Phật môn và một số tà giáo ra, hầu như không có môn phái nào đến đây nữa.

"À, vậy sao, ta xem xem, đến lúc đó ta sẽ tìm cho nàng một công pháp khác nhé, như vậy quá lãng phí tư chất của nàng." Thẩm Hạo nói.

"Ừm, cảm ơn phu quân ~" Ô Thiền mị hoặc kiều diễm nói.

Sự tiếp xúc thân mật của cơ thể khiến Thẩm Hạo lập tức tâm viên ý mã, anh hơi kiềm chế dục vọng của mình, không trực tiếp bộc phát.

Ô Thiền cũng cảm nhận được sự xao động của Thẩm Hạo.

Vật kia chạm vào chỗ mềm mại ở đùi nàng, khiến nàng cũng có chút rung động.

Nhất thời ánh mắt mê hoặc, dường như muốn trào ra nước, hai má ửng hồng, kiều diễm ướt át.

Thẩm Hạo ôm eo thon của Ô Thiền, hôn xuống.

Nhưng hai người chỉ hôn một lát rồi tách ra.

Bây giờ đã là ban ngày, tốt nhất vẫn là đợi đến tối đi, tục ngữ nói "cơm ngon không sợ muộn".

Tuy nhiên, tốt nhất vẫn nên để Ô Thiền chuyển tu công pháp trước, như vậy sẽ có lợi hơn cho nàng.

Thẩm Hạo sẽ không vì một phút vui thú mà làm tổn hại đạo đồ của Ô Thiền.

Chương 92

Thẩm Hạo như thường lệ đi tuần tra một vòng quanh cửa hàng, lấy ra mấy chục món từ kho báu của Ô Thiền, cho vào kho hàng, đủ để bán một thời gian.

Quay về hậu viện, Ô Thiền đang chống một tay lên bàn, tựa má thơm, chờ Thẩm Hạo.

Vào phòng, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền đến phòng tu luyện dưới lòng đất.

Nơi đây đã được Thẩm Hạo bố trí trận pháp, phù lục phong cấm, có thể cách ly âm thanh, khí tức rất tốt, tu luyện cũng yên tâm hơn.

Thẩm Hạo kéo Ô Thiền ngồi xuống bồ đoàn, hai người đối mặt nhau.

"Ô Thiền, nàng có biết vì sao ta tu luyện nhanh như vậy không?" Thẩm Hạo hỏi.

"Vì sao ạ?" Ô Thiền cũng rất tò mò.

"Bởi vì ta có ngộ tính cực kỳ cường đại, đối với con đường tu luyện, ngộ tính luôn là quan trọng nhất, vượt qua tư chất, thiên phú, căn cốt, v.v." Thẩm Hạo nói.

Đôi mắt đẹp của Ô Thiền hé mở, lộ ra một tia dị sắc.

"Công pháp ta đang tu hành hiện tại, cũng là do ta tự mình dung hợp và sáng tạo ra từ việc xem xét vô số công pháp trong Tàng Kinh Động của tông môn." Thẩm Hạo tiếp tục nói.

"Ô Thiền, ta hiện tại định vì nàng mà đặc chế một phần công pháp." "Để tối đa hóa sự phù hợp với tình hình bản thân nàng, cần nàng trước tiên nói cho ta biết công pháp nàng đang tu luyện, đợi ta

tham ngộ một chút, rồi lấy nó làm cơ sở, dung hợp các loại công pháp khác, sáng tạo ra công pháp mới." "Ừm, phu quân, ta bây giờ sẽ nói công pháp của ta cho chàng, chàng có thể tham ngộ thật kỹ nha." Ô Thiền không hề ngạc nhiên, sau khi Thẩm Hạo nói ra việc anh tự sáng tạo công pháp, nàng đã nghĩ đến điều này.

Sau đó, nàng truyền toàn bộ công pháp của mình cho Thẩm Hạo một cách hoàn chỉnh.

Thẩm Hạo sau khi nhận được công pháp, tỉ mỉ tham ngộ.

Dưới sự gia trì của nghịch thiên ngộ tính, Thẩm Hạo rất nhanh đã nắm rõ công pháp này.

Quả thật rất thô thiển, nhưng đối với Ô Thiền mà nói, lại cực kỳ phù hợp, chỉ cần tối ưu hóa công pháp một chút, hoàn thiện thêm nhiều chi tiết, rồi thêm vào những ưu điểm của các công pháp khác là được.

Công pháp này, người khác còn không thể luyện, vì không thể câu thông sức mạnh của Xà Thần Chi Nhãn, không có "ngoại quải", thì lượng lớn âm tà chi khí đó có thể biến người thành tà túy.

Công pháp của Ô Thiền này, năng lượng chủ yếu vẫn là âm tà chi khí, sau khi được Xà Thần Chi Nhãn lọc và chuyển hóa, trở thành một loại năng lượng đặc biệt, được Ô Thiền luyện hóa.

Còn bây giờ, Thẩm Hạo lại thêm vào phương pháp tu luyện luyện khí.

Có linh khí gia nhập, công pháp hình thành cân bằng âm dương, càng phù hợp với cân bằng âm dương của bản thân Ô Thiền.

Căn cơ càng thêm hùng hậu, thủ đoạn cũng sẽ càng phong phú.

Ô Thiền đối mặt Thẩm Hạo, đôi chân thon dài ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, một tay chống lên đầu gối, chống cằm, ngây người nhìn

Thẩm Hạo đang chìm vào trạng thái ngộ đạo.

Tiên tri dự ngôn, nàng sẽ gặp phu quân định mệnh của mình sau khi tỉnh lại.

Và bây giờ, quả nhiên đã gặp.

Hơn nữa Ô Thiền còn nhất kiến chung tình, vừa nhìn đã trúng Thẩm Hạo, xác định Thẩm Hạo chính là phu quân định mệnh của nàng.

Đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu, nàng không biết phải diễn tả thế nào, đây có lẽ là duyên phận.

Thời đại nàng sống, không có những lễ giáo phong kiến, phong khí nam nữ đều rất cởi mở, phóng khoáng.

Ô Thiền lại là nữ vương một nước, có thể nói là muốn làm gì thì làm.

Đã nhìn trúng, thì cứ theo đuổi, đâu có nhiều e ngại như vậy.

Nàng cứ thế ngây người nhìn Thẩm Hạo, một giờ đồng hồ trôi qua loáng cái.

Thẩm Hạo đã suy diễn và sáng tạo ra công pháp hoàn toàn mới.

Mở mắt ra, thấy Ô Thiền ngây người nhìn mình như vậy, trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác kỳ diệu.

Đây có lẽ là tình yêu.

Cảm giác này rất tốt.

Mặc dù Ô Thiền và anh ở bên nhau chưa lâu, nhưng Thẩm Hạo có thể cảm nhận được tình yêu ngày càng nồng đậm của Ô Thiền dành cho mình.

Thẩm Hạo mỉm cười hiểu ý, đưa tay ra vẫy vẫy trước mắt Ô

Thiền.

"A ~, phu quân, chàng tỉnh rồi sao ~" Ô Thiền giống như cô bé lén lút bị phát hiện, hoảng hốt bối rối.

"Ha ha ~" Thẩm Hạo vui vẻ cười lớn.

Ô Thiền rất nhanh lấy lại bình tĩnh.

Thẩm Hạo nói: "Ô Thiền, công pháp đã suy diễn xong, ta bây giờ sẽ truyền cho nàng." Ô Thiền cười gật đầu.

Thẩm Hạo sử dụng phương pháp truyền pháp bằng thần thức, tiện lợi hơn so với khẩu thuật, lại còn có thể cảm nhận tốt hơn chân ý trong công pháp.

Thẩm Hạo trực tiếp dùng thần thức mang theo thông tin công pháp, truyền vào trong não hải của Ô Thiền.

Ô Thiền cũng vô cùng tin tưởng Thẩm Hạo, hoàn toàn không phòng bị, giúp Thẩm Hạo dễ dàng hoàn thành truyền pháp bằng thần thức.

Thông qua lần truyền pháp bằng thần thức này, Thẩm Hạo cũng rất gần gũi cảm nhận được thực lực của Ô Thiền.

Thực lực của Ô Thiền quả thật ở cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư, thần hồn rất mạnh mẽ.

Lượng thông tin công pháp này, đối với Ô Thiền mà nói, chỉ là chút ít, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi nhận được thông tin công pháp, Ô Thiền liền chìm vào tham ngộ.

Công pháp mới này, vô cùng huyền diệu, sẽ khiến năng lượng hấp thu luyện hóa trong cơ thể vận chuyển theo các đường phức tạp và huyền ảo, cuối cùng quy về đan điền.

Còn công pháp ban đầu của nàng, thiên về Phật môn hơn, chủ tu lục thức, chú trọng sức mạnh linh hồn tinh thần.

Dùng sức mạnh linh hồn cường đại, điều động năng lượng trong cơ thể và giữa trời đất, phát ra tấn công.

Còn công pháp huyền diệu hiện tại, khiến Ô Thiền mở mang tầm mắt.

Trong công pháp được truyền đến, còn kèm theo những giảng giải vô cùng tỉ mỉ của Thẩm Hạo về công pháp, giúp Ô Thiền có thể thuận lợi chuyển tu.

Công pháp luyện khí này, không hề xung đột với công pháp ban đầu của nàng, dù sao công pháp ban đầu chú trọng luyện thần.

Còn công pháp mới hiện tại, kiêm tu luyện khí, sẽ điều động đầy đủ năng lượng hỗn loạn trong cơ thể, luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần.

Sử dụng càng thêm thuận tay.

Vì cảnh giới của Thẩm Hạo hiện tại chỉ có Kim Đan kỳ, nên thiên luyện khí công pháp này, tạm thời chỉ đến Kim Đan kỳ.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến thực lực của Ô Thiền, cảnh giới thực lực ban đầu của nàng vẫn còn đó, hiện tại, chỉ là kiêm tu luyện khí công pháp, sẽ không xung đột.

Ô Thiền sau khi tham ngộ thấu đáo toàn bộ thiên công pháp, liền bắt tay vào tu luyện.

Trước tiên là đả thông 365 huyệt khiếu trong cơ thể, quán thông kinh mạch.

Trong cơ thể Ô Thiền tồn tại lượng lớn năng lượng, hoàn toàn bị sức mạnh tinh thần cường hãn của nàng chế ngự, thao túng rất dễ

dàng.

Nàng trực tiếp dùng sức mạnh tinh thần cường đại, điều khiển năng lượng gần các huyệt khiếu, trực tiếp xung kích huyệt khiếu, đả thông chúng.

Hiệu suất cực cao, chỉ trong một khắc đồng hồ, dưới sự song song của nhiều đường, toàn thân huyệt khiếu đều đã được đả thông.

Sau đó, Ô Thiền trực tiếp dẫn dắt năng lượng trữ tồn vào trong huyệt khiếu.

Tiếp đó, liền bắt tay vào đả thông kinh mạch giữa các huyệt khiếu.

Bước này, cần phải cẩn thận một chút, có rất nhiều kinh mạch rất nhỏ, vô cùng yếu ớt, cần phải cẩn thận khống chế tốt, nếu không làm tổn thương kinh mạch, sẽ rất phiền phức.

Ô Thiền trước tiên bắt đầu từ những kinh mạch lớn hơn, khiến tất cả năng lượng trong huyệt khiếu hội nhập vào đan điền qua kinh mạch.

Từ từ khai thác và mở rộng đan điền.

Bước này sẽ cần nhiều thời gian hơn một chút.

Đợi những năng lượng đó hội nhập vào đan điền, liền có thể chuyển hóa thành chân khí, hoàn thành sự chuyển biến về tính chất.

Chương 93

Sau đó, cứ tuần tự, vận hành chân khí trong cơ thể theo lộ trình công pháp, từng bước đả thông toàn thân kinh mạch.

Khiến chân khí vận chuyển đại chu thiên trong cơ thể, tư dưỡng thể phách.

Đến bước này, chính là cảnh giới Luyện Thể, Dẫn Khí.

Tiếp theo là Trúc Cơ, Thẩm Hạo cũng truyền thụ Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp, còn việc dự đoán thiên mệnh, thì phải xem vận may.

Sau này tiến hành Thiên Mệnh Trúc Cơ, lại càng phải xem vận may.

Nhưng Thẩm Hạo tin rằng, điều này đối với Ô Thiền mà nói, hẳn là không khó.

Dù sao, Ô Thiền đã xả thân trấn áp quỷ động, có công với thế giới, tự nhiên sẽ được ý chí thế giới ưu ái.

Nếu như vậy mà còn không thể Thiên Mệnh Trúc Cơ, thì còn gì là thiên lý nữa.

Thẩm Hạo không lo lắng về điều này.

Chỉ là không biết Ô Thiền sẽ có mệnh cách như thế nào.

Thấy Ô Thiền đi vào trạng thái tu luyện, Thẩm Hạo rời khỏi phòng tu luyện.

Lần tu luyện này của nàng, còn không biết cần bao lâu, nhưng trong thời gian ngắn chắc chắn không thể hoàn thành.

Vì Thẩm Hạo ở bên cạnh, lại khai thác thêm một phòng tu luyện dưới lòng đất.

Sau khi bố trí các loại trận pháp phù văn, liền cũng bắt đầu tu luyện.

Đến cảnh giới Kim Đan, tọa thiền tu hành, luyện hóa linh khí thiên địa hiệu suất tuy rằng đã tăng lên rất nhiều, nhưng so với pháp lực khổng lồ trong cơ thể, hiệu suất lại thấp hơn rất nhiều.

Hiện tại muốn tu hành nhanh chóng, thì bắt buộc phải dùng đan dược.

Nhưng, Thẩm Hạo trên người không có đan dược nào có thể dùng.

Thế là Thẩm Hạo quay sang nghiên cứu thuật luyện đan.

Trong Tàng Kinh Lâu Mao Sơn, có truyền thừa thuật luyện đan, cũng như không ít đan phương, chỉ có điều, hiện tại linh dược có niên đại ngày càng ít, vì vậy rất nhiều đan dược cao cấp đều không thể luyện chế ra được nữa.

Nhưng Thẩm Hạo không lo lắng, anh đã phát hiện ra lượng lớn linh dược có niên đại trong thế giới bí cảnh nhỏ ở chỗ Ô Thiền, linh dược nghìn năm ở khắp nơi, thậm chí linh dược vạn năm cũng không ít.

Điều này đối với Thẩm Hạo mà nói, là một tin tức tốt cực lớn.

Có những linh dược này, anh có thể luyện chế ra lượng lớn đan dược, nhanh chóng đề thăng cảnh giới tu vi của mình và Ô Thiền, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể đủ tự tin đối mặt với mọi thử thách.

Dù sao thế giới này rất không đơn giản, không chỉ là Thiên Đình Địa Phủ, ngay cả Bát Đại Cổ Thần, Chung Cực, cũng không phải là những gì Thẩm Hạo hiện tại có thể đối mặt.

Chỉ có thực lực cường đại, mới có thể ung dung ứng biến.

Thẩm Hạo tỉ mỉ hồi tưởng lại thuật luyện đan trong não hải, tỉ mỉ tham ngộ, nhanh chóng nắm vững.

Sau đó, Thẩm Hạo lại lấy về cái lò đã đặt làm ở công xưởng thủ công mỹ nghệ trước đó.

Chiếc lô đỉnh này được Thẩm Hạo thiết kế theo hình thức Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân trong Tây Du Ký.

Hắn đã hoàn thành bản vẽ thiết kế và giao cho người thợ thủ công chế tác.

Đến nay đã gần hai tháng trôi qua, chiếc lò đã hoàn thành.

Thẩm Hạo thuê ngay một chiếc xe tải chở nó về.

Trên đường về, nó đã thu hút không ít sự chú ý, may mà được đóng vào thùng gỗ nên người khác không thể nhìn ra bên trong là gì.

Bằng không e rằng sẽ bị người ta cười chê, một cái lô đỉnh lớn như vậy, chỉ cần không phải là người khờ dại, ai cũng biết là đồ giả, không thể nào có người mua.

Đồ đồng lại càng là văn vật cấm giao dịch, bị phát hiện là phải ngồi tù.

Sân nhà Thẩm Hạo đã được cải tạo, mở một cánh cổng lớn để xe cộ ra vào thuận tiện.

Sau khi thùng gỗ được vận chuyển vào sân, Thẩm Hạo cho xe đi.

Hắn tự mình tháo bỏ các tấm gỗ rồi chuyển nó vào phòng dưới đất.

Chiếc lò này cao một mét rưỡi, rộng gần một mét, trọng lượng lên tới nghìn cân.

Toàn bộ trông y hệt Bát Quái Lô.

Thẩm Hạo lại tinh luyện Bát Quái Lô một lần nữa, khắc họa đường dẫn năng lượng, bố trí trận pháp phù văn, luyện hóa nó thành một kiện Pháp Khí.

Đợi sau này có được một số dược liệu tốt, sẽ lại luyện chế một cái Đan Lô Pháp Khí khác.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại thu mua một lô dược liệu từ các tiệm thuốc lớn, đều là những dược liệu thông thường.

Thẩm Hạo định luyện tay trước, luyện một số đan dược phổ thông.

Chờ khi đã thành thạo các bước, thủ pháp, những điều cần chú ý khi luyện đan, mới bắt tay vào luyện chế Linh Đan.

Dù sao thì đó đều là dược liệu quý hiếm, bên ngoài đã gần như tuyệt tích, Thẩm Hạo không muốn lãng phí.

Trong vô số đan phương được ghi chép trong Tàng Kinh Lâu Mao Sơn, còn có rất nhiều tâm đắc luyện đan của các bậc tiền bối.

Thẩm Hạo nghiên cứu kỹ lưỡng, bắt đầu thử nghiệm luyện chế đan dược.

Hắn chọn ra vài đan phương dành cho người phàm chưa bước vào đạo đồ, bắt đầu luyện chế trước.

Như Tráng Khí Đan, Cường Thể Đan, Ích Khí Đan, Đan Giải Độc phổ thông, v.v.

Đây là những đan phương đơn giản nhất, phương pháp luyện chế không phức tạp, dược lực cũng không mạnh, dược liệu cũng rất phổ biến, thích hợp nhất để luyện tay.

Thẩm Hạo tách ra một hạt Hỏa Chủng Ám Nhật Chân Hỏa, đặt dưới Đan Lô.

Lấy Pháp Lực làm củi, đốt lửa, bắt đầu ôn lò.

Đợi lò nóng lên, theo thứ tự trong đan phương, bỏ dược liệu vào Đan Lô, thiêu cháy tạp chất, dùng Pháp Lực bảo vệ phần nước và dược tính, ngưng tụ thành Dược Dịch.

Trong quá trình đó, lại dùng Khống Hỏa Pháp Quyết, căn cứ vào dược tính khác nhau để khống chế cường độ lửa.

Cuối cùng dùng Thần Thức chi lực, dung hợp Dược Dịch ngưng đan.

Sau đó rút Pháp Lực, giảm bớt lửa, làm cho hơi nước bốc hơi, đan dược thành hình.

Trong quá trình đó, Thẩm Hạo gặp không ít vấn đề, đặc biệt là mỗi loại dược liệu đều không hoàn toàn giống nhau, cần phải căn cứ vào trạng thái của từng loại dược liệu để điều chỉnh tinh vi, không thể rập khuôn, bất biến.

Luyện đan như vậy sẽ có khuyết điểm, đan dược sơ cấp có lẽ không ảnh hưởng nhiều, nhưng đan dược càng cao cấp, ảnh hưởng càng lớn, thậm chí sẽ trực tiếp dẫn đến đan dược bị luyện phế.

Thẩm Hạo đúc rút kinh nghiệm từ thực tiễn, dưới sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, sau vài lần thử nghiệm, đã nắm vững hoàn hảo những đan phương này.

Một lò có thể ra mười mấy viên đan dược, đều là đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Tỏa ra một mùi hương thanh khiết thấm vào tận tâm tỳ, bên trong không hề có chút tạp chất hay độc tố nào.

Ăn vào không có chút tác dụng phụ nào.

Tuy nhiên, đan dược này Thẩm Hạo bản thân đã không còn dùng

đến được nữa, ngược lại có thể đưa cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác dùng.

Bọn họ đều đã ngoài ba mươi, cần phải bồi bổ sớm, bằng không càng về sau, trạng thái sẽ càng sa sút.

Đến lúc đó cũng có thể dạy cho họ một số võ công, bước vào Võ Đạo tu hành.

Không chỉ cường thân kiện thể, mà còn có thể đạt được sức chiến đấu mạnh mẽ.

Như vậy sau này khi hạ mộ sẽ dễ dàng hơn nhiều, không đến nỗi gặp phải "đại cương thi" mà đánh không lại lại không chạy thoát được.

Còn về việc có tư chất tu luyện nhập đạo hay không, thì phải xem ý trời.

Lấy ra vài bình ngọc, bỏ đan dược vào rồi đặt sang một bên.

Chương 94

Tiếp đó, Thẩm Hạo lấy một số dược liệu có tuổi đời vài năm, tiếp tục luyện đan.

Lần này luyện là đan dược dành cho cảnh giới Luyện Thể, Dẫn Khí.

Dược liệu cần dùng thì phải tốt hơn một chút.

Sau vài lần thử nghiệm đã luyện thành công.

Sau đó, lại thử nghiệm rất nhiều đan phương khác.

Trình độ Luyện Đan Sư muốn nâng cao, thì phải luyện nhiều đan, luyện nhiều loại đan khác nhau.

Luyện nhiều thì kinh nghiệm mới phong phú, biết cách ứng phó với các tình huống khác nhau, khi luyện chế một loại đan dược hoàn toàn mới thì tỷ lệ thành công mới cao.

Thẩm Hạo từng chút một thành thạo các loại đan phương, chỉ cần vài lần thử nghiệm là có thể luyện chế đan dược hoàn hảo.

Dưới ngộ tính nghịch thiên, mỗi loại đan dược cuối cùng đều thể hiện trạng thái hoàn mỹ.

Vài ngày sau, Thẩm Hạo tạm dừng luyện chế đan dược.

Bởi vì hắn cảm nhận được, Ô Thiền đã xuất quan.

Ô Thiền đã thành công chuyển hóa toàn bộ năng lượng trong cơ thể thành Pháp Lực, đồng thời hoàn thành Đại Chu Thiên tuần hoàn.

Hơn nữa nhìn Pháp Khí Lực Tức của nàng, đã thành công nén Chân Khí hóa lỏng thành Chân Nguyên.

Nhưng vẫn chưa Trúc Cơ.

Thẩm Hạo trực tiếp đi đến trước mặt Ô Thiền, hỏi: "Sao rồi?

Vẫn chưa Trúc Cơ à, nàng đã trắc bói được Mệnh Cách của mình chưa?" Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo, gật đầu nói: "Đã trắc ra rồi, là một đồng tử khổng lồ, rất giống Xà Thần Chi Nhãn, nhưng lại có chút khác biệt." Thẩm Hạo nghe vậy nói: "Điều này có lẽ liên quan đến thân thế của nàng, Quỷ Động Tộc chịu ảnh hưởng của Xà Thần cực sâu, một tồn tại như Xà Thần, ta không tin hắn thật sự đã chết." "Ta nghĩ, có lẽ hắn đang ở một nơi nào đó, lặng lẽ theo dõi thế giới này, đặc biệt là nàng, Ô Thiền." "Nàng kế thừa Xà Thần Chi Nhãn, lại nắm giữ sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, xem như là truyền nhân của Xà Thần." "Mệnh Cách dị tượng của nàng có lẽ có liên quan rất lớn đến điều này, nhưng điều này cũng rất phù hợp với nàng mà." Ô Thiền nghe vậy, gật gật đầu.

"Chuyện tu luyện không thể vội vàng, trước tiên hãy nghỉ ngơi đi, qua một thời gian nữa rồi Trúc Cơ, nàng cứ thư giãn trước đã." Thẩm Hạo nói.

"Mấy ngày nay ta sẽ dẫn nàng ra ngoài dạo chơi một chút, nàng đến Kinh Thành mà vẫn chưa ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài bao giờ." Nghe Thẩm Hạo nói, Ô Thiền lập tức vui vẻ cười rộ lên.

"Vâng ~, tốt quá, cảm ơn Phu quân, thiếp muốn mua quần áo đẹp, ăn đồ ăn ngon ~" Ô Thiền nũng nịu nói.

"Được, ta sẽ dẫn nàng đi ~" Thẩm Hạo đáp lời.

Ô Thiền ở nhà Thẩm Hạo mấy ngày nay đã thay một bộ quần áo khác, bộ quần áo ban đầu quá hở hang, truyền ra ngoài không tốt, Thẩm Hạo cũng không muốn.

Hắn đổi cho nàng vài bộ nữ trang, kiểu tóc búi ban đầu cũng thả xuống, xõa ra hai bên, thỉnh thoảng cũng buộc thành đuôi ngựa.

Sau đó, nhân lúc trời tối, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền ra khỏi nhà, đi đến chợ đêm Đông Hoa Môn.

Vương Phủ Tỉnh lúc này vẫn chưa được cải tạo thành phố đi bộ, đường phố chật hẹp, đông đúc không chịu nổi.

Chợ đêm Đông Hoa Môn, mặc dù điều kiện vệ sinh bình thường, nhưng người qua lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Trên đường phố có đủ loại quầy hàng ăn vặt, không chỉ có những món ăn vặt truyền thống của Bắc Kinh, mà còn có những món ngon từ khắp nơi trên cả nước và nước ngoài.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người tay trong tay, vừa đi dạo vừa ăn, nếm thử đủ loại đồ ăn vặt trong chợ đêm.

Cả hai đều không phải người thường, chừng đó thức ăn đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại đưa Ô Thiền đến tiệm quần áo, mua rất nhiều y phục.

Những bộ quần áo đẹp, chỉ cần Ô Thiền vừa ý, Thẩm Hạo liền mua hết.

Buổi tối đi dạo phố này, mua không ít quần áo lớn nhỏ đủ loại.

Còn có một số đồ trang sức thủ công mỹ nghệ, cũng mua một ít.

Đối với Ô Thiền mà nói, đều là những món đồ mới lạ.

Bông tai, nhẫn, vòng cổ, vòng tay, v.v., đều được làm thủ công tinh xảo, vô cùng đẹp mắt.

Tuy những món đồ này phổ thông, nhưng Ô Thiền rất vui vẻ.

Hai người đi dạo cho đến sáng, với tư cách là tu sĩ cường đại, việc không ngủ hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào.

Thế là, Thẩm Hạo lại dẫn Ô Thiền, tiếp tục đi dạo trong Kinh Thành.

Đặc biệt là Tử Cấm Thành, đã mang lại chấn động không nhỏ cho Ô Thiền.

Nơi này còn lớn hơn cả Tinh Tuyệt Vương Thành của nàng.

Huống chi, Tử Cấm Thành lớn như vậy, chỉ là cung điện của hoàng đế, độc quyền thuộc về hoàng đế và ba ngàn giai lệ hậu cung của hắn.

Chỉ riêng tường thành đã cao mười mấy mét, bên ngoài tường còn có một con sông hộ thành rộng 50 mét bao quanh.

Bên trong có vô số cung điện lớn nhỏ, kết cấu phức tạp, hoành tráng lộng lẫy, đình viện sáng sủa rộng rãi, tượng trưng cho quyền lực phong kiến tối cao vô thượng.

Ô Thiền không khỏi cảm thán: "Không hổ là Thăng Long Hoàng Triều, Thiên Triều Thượng Quốc, những tiểu quốc Tây Vực chúng ta căn bản không thể nào sánh bằng." Tiếp đó lại đến quảng trường Thiên An Môn, và các kiến trúc cổ tích Thiên Đàn.

Sau đó lại chuyển sang Thập Sát Hải, Di Hòa Viên và các danh lam thắng cảnh khác.

Di Hòa Viên là một lâm viên hoàng gia được xây dựng vào thời Thanh, từng bị liên quân Anh – Pháp thiêu hủy, sau này lại bị Liên Quân Tám Nước phá hoại.

Sau đó được sửa chữa, trở thành danh lam thắng cảnh nổi tiếng.

Khu vực sông nước rộng lớn, núi sông bao quanh, mang đậm nét đặc sắc của lâm viên Giang Nam.

Mà Thập Sát Hải, lại được mệnh danh là "nơi đẹp nhất của Lão

Bắc Kinh.” Gồm ba hồ nước liền kề là Thập Sát Hải (còn gọi là Tiền Hải), Hậu Hải và Tây Hải (Tích Thủy Đàm).

Kinh Thành có nước, bắt nguồn từ suối Bạch Phù, chảy vào hồ Ông Sơn, qua cổ đạo Cao Lương, tích nước thành đầm, chính là Thập Sát Hải.

Cảnh sắc Thập Sát Hải bốn mùa biến đổi, lúc này đã vào cuối thu, trời xanh như gột, gió thổi sóng biếc, hàng vạn cây liễu ven đê nhuộm vàng.

Lịch sử, nhân văn, phong tục dân gian đều có chiều sâu.

Cảnh sắc như vậy, khiến Ô Thiền lưu luyến không muốn rời.

Ở Tây Vực không thể nhìn thấy cảnh sắc như vậy.

Tuy rằng hơn hai nghìn năm trước, nơi Tinh Tuyệt Quốc tọa lạc cũng là vùng đất châu xanh cỏ tươi tốt, nhưng đại hoàn cảnh nơi đó lại là sa mạc hoang vu, cảnh sắc cơ bản hoàn toàn khác biệt.

Mà nay tang thương dâu bể, những châu xanh năm xưa, sớm đã bị cát vàng vùi lấp.

Sau đó, lại dẫn Ô Thiền đi dạo Vạn Lý Trường Thành.

Bát Đạt Lĩnh Trường Thành nằm ở khu vực phía bắc Kinh Thành, là một yếu tắc kiến trúc quân sự nổi tiếng.

Địa thế hiểm trở, cao ngất nhìn xuống, là một cửa ải quân sự quan trọng thời nhà Minh và là bức bình phong quan trọng của thủ đô Bắc Kinh.

Sử sách gọi là một trong “Thiên Hạ Cửu Tắc”, là tinh hoa của Vạn Lý Trường Thành, mang tính đại diện độc đáo trong các đoạn Trường Thành thời Minh.

Trường Thành, là công trình phòng ngự vĩ đại nhất trong lịch sử

cổ đại Hạ Quốc, từ triều Tần trở đi, đã là một tuyến phòng thủ quan trọng để chống lại sự xâm lược của ngoại tộc.

Mà đoạn Bát Đạt Lĩnh của Trường Thành nhà Minh được mệnh danh là "Ngọc Quan Thiên Tiệm".

Ô Thiền thân ở Tây Vực, từ trước đến nay chưa từng thấy kiến trúc công trình phòng ngự hùng vĩ như vậy, cũng đầy mắt chấn động.

Các quốc gia Tây Vực, đa phần do các dân tộc du mục tạo thành, sau này mới định cư.

Dân số ít, quy mô chiến tranh cũng không lớn được, cũng không thể xây dựng được các công sự phòng ngự như Trường Thành.

Hai người dành mấy ngày trời, gần như đã dạo chơi khắp Kinh Thành.

Trở về nhà, Ô Thiền ôm chặt Thẩm Hạo, vui vẻ nói: "Mấy ngày nay thiếp vui quá, đã được chiêm ngưỡng rất nhiều cảnh sắc trước đây chưa từng thấy." "Ha ha, sau này còn có nhiều phong cảnh hơn nữa ta sẽ dẫn nàng đi xem." Thẩm Hạo ôm lấy thân hình mềm mại của Ô Thiền nói.

"Vâng vâng ~" Ô Thiền vùi đầu vào lòng Thẩm Hạo, cọ cọ.

Trải qua mấy ngày du ngoạn này, khế cơ Trúc Cơ của Ô Thiền đã đến, mọi việc đều thuận lợi tự nhiên.

Chương 95

Trong phòng tu luyện, Ô Thiền tĩnh tọa trên bồ đoàn, vận chuyển công pháp, nén Pháp Lực, Thiên Mệnh nhập hoài, thành công Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Tuy nhiên, khác với Thẩm Hạo, Thiên Mệnh dị tượng cự nhãn của nàng không xuất hiện trong Đan Điền, mà chỉ tồn tại trong Thức Hải.

Sau khi Ô Thiền củng cố tu vi, Thẩm Hạo liền đề xuất, tiến vào tiểu thế giới bí cảnh của nàng, thu thập một số Linh Dược, dùng để luyện đan.

Hiện tại hai người tu luyện, muốn tiến bộ nhanh chóng, không thể thiếu sự hỗ trợ của đan dược.

Ô Thiền tự nhiên không có gì không đồng ý, đây là một chuyện tốt có lợi cho cả hai người.

Nàng trực tiếp kích phát sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, mở một cánh cổng không gian trong phòng dưới đất.

Hai người chui vào tiểu thế giới bí cảnh.

Vừa vào mắt còn có thể nhìn thấy những căn nhà mà Nữ Vương đã xây cho mình, cùng với vô số bảo vật chất đống trên quảng trường.

Mà xung quanh, là vô số đỉnh núi, khe suối, và sông ngòi.

Bên trong trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Còn có một số động vật nhỏ như ong bướm, v.v., phụ trợ truyền bá phấn hoa.

Nhưng chúng đều không thể trở thành Yêu Thú.

Xa hơn nữa, còn có rất nhiều cảnh quan địa mạo khác biệt một

trời một vực.

Thẩm Hạo theo đan phương của Trúc Cơ Đan dược và Kim Đan Đan dược, thu thập một số dược thảo từ lô có tuổi đời thấp hơn.

Không còn cách nào khác, nếu là loại có tuổi đời lâu hơn, luyện thất bại sẽ lãng phí.

Vẫn nên dùng loại tuổi đời thấp để luyện tay trước, đợi đến khi nắm vững hoàn hảo rồi mới dùng loại tốt hơn.

Trong tiểu thế giới, hai người bước vào căn phòng, nhịn không được ôm hôn nhau.

Y phục dần nới lỏng, sau đó trần trụi đối mặt.

Tuy nhiên cả hai đều giữ lại vài phần tỉnh táo, không tiến hành đến cùng.

Hiện tại vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Hai người trần trụi đối mặt, nghiên cứu lẫn nhau về cấu tạo cơ thể của đối phương, cũng như sự khác biệt sinh lý giữa nam và nữ.

Trong lúc đó, thân hình mềm mại uyển chuyển của Ô Thiền ửng hồng.

Thẩm Hạo luân phiên vận động, trong miệng Ô Thiền không ngừng phát ra tiếng ngâm nga như ve kêu.

Hai người chơi đùa một lúc sau, rời khỏi tiểu thế giới bí cảnh, trở lại phòng tu luyện.

Thẩm Hạo đưa số đan dược còn sót lại trước đó của mình cho Ô Thiền, bảo nàng uống vào luyện hóa, nhanh chóng tích lũy Pháp Lực.

Sức mạnh tinh thần linh hồn của Ô Thiền vốn đã mạnh mẽ, sau khi Trúc Cơ, dễ dàng khai phá Tử Phủ trong Nê Hoàn Cung.

Thần Hồn trực tiếp nhập trú vào đó, sinh ra Linh Thức.

Hiện tại, chỉ cần tích lũy Pháp Lực, là có thể nhanh chóng tiến giai, hoàn thành tu hành cảnh giới Trúc Cơ.

Sau đó có thể đợi khế cơ, hoàn thành Kết Đan, một lần đột phá cảnh giới Kim Đan.

Ô Thiền ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nuốt đan dược, không ngừng luyện hóa, tích lũy Pháp Lực.

Mà Thẩm Hạo thì ở phòng bên cạnh khai lò luyện đan.

Đan dược trong tay Ô Thiền căn bản không đủ, hiện tại phải luyện một ít, cho nàng sử dụng.

Sau đó, chính là luyện một ít đan dược Kim Đan Kỳ, tự mình sử dụng.

Đến cảnh giới Kim Đan, tốc độ tu hành chậm hơn rất nhiều, Thẩm Hạo thực sự không thể chịu nổi tốc độ rùa bò này, quyết định sử dụng "Hợp Dược Đại Pháp".

Cảnh giới không ổn định?

Không tồn tại!

Đan dược tăng tiến tu vi còn sót lại của Thẩm Hạo không nhiều, hắn dồn hết cho Ô Thiền.

Mà bản thân Ô Thiền cảnh giới đã cao, tốc độ tu luyện rất nhanh, việc đơn thuần tích lũy Pháp Lực là rất dễ dàng.

Ô Thiền luyện hóa đan dược rất nhanh, vài giờ sau, đã tiêu hao hết đan dược.

Thấy Thẩm Hạo vẫn đang luyện chế đan dược, liền tiếp tục vận chuyển công pháp, rèn giũa Pháp Lực.

Nàng lại luyện hóa mấy lần Pháp Lực có được từ đan dược, loại bỏ hỏa khí sinh ra do tăng tiến nhanh chóng.

Đồng thời cũng không ngừng hấp thu Linh Khí bên ngoài, luyện hóa thành Pháp Lực của mình.

Tuy Linh Khí có xen lẫn Tà Khí, nhưng đối với Ô Thiền mà nói, ngược lại là một chuyện tốt.

Linh Khí được luyện hóa thành Pháp Lực, còn Tà Khí thì trong quá trình vận chuyển Đại Chu Thiên của kinh mạch, khi đi qua mắt, toàn bộ bị đôi mắt hút lấy luyện hóa, hóa thành sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng.

Màn đêm buông xuống, Thẩm Hạo lại luyện ra mười mấy lò đan dược.

Mỗi lò đều thành đan mười mấy viên, tổng cộng hơn 160 viên các loại đan dược.

Có Thối Thể Đan, Tráng Thể Đan, Thông Mạch Đan chuyên dùng cho thể phách.

Lại có Tinh Nguyên Đan, Bồi Nguyên Đan, Thăng Nguyên Đan, Thuần Nguyên Đan, v.v., chuyên dùng cho Pháp Lực Chân Nguyên.

Chủng loại không ít.

Thẩm Hạo lập tức lấy ra hơn một nửa đưa cho Ô Thiền, bảo nàng luyện hóa, nhanh chóng tăng Pháp Lực, tu luyện cảnh giới Trúc Cơ đến đỉnh phong.

Khi ở cấp thấp, đột phá tiểu cảnh giới tương đối đơn giản, chỉ cần có thể luyện ra đủ Pháp Lực, là có thể đột phá cửa ải.

Có những đan dược này trợ lực, Ô Thiền, vài giờ sau, đã thành công tu luyện cảnh giới Trúc Cơ đến đỉnh phong.

Pháp Lực nén đến cực hạn, gần như ngưng kết ra một viên Pháp Lực Hư Đan.

Chỉ chờ một khế cơ, là có thể chân chính đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Tu hành Tiên Đạo, đến cảnh giới Kim Đan, mới xem như là chân chính nhập môn.

Cảnh giới Trúc Cơ này, từ tên gọi đã có thể nhìn ra, vẫn đang ở giai đoạn đặt nền móng.

Nền móng được đặt ra ở cảnh giới này, cũng quyết định giới hạn trên của tu hành và cường độ sức mạnh.

Thẩm Hạo tắt lửa trong Bát Quái Lô, cũng nuốt một số đan dược, bắt đầu tu luyện Pháp Lực.

Những dược liệu này dược hiệu không tệ, luyện ra mấy lò đan dược Kim Đan Kỳ, đối với Thẩm Hạo cũng rất hữu dụng.

Tu luyện cảnh giới Kim Đan, giống như luyện đan vậy.

Lấy thân người làm Lô Đỉnh, nội luyện bản thân, khiến Kim Đan Cửu Chuyển, mới đạt đến đỉnh cao.

Mỗi một chuyển, đều sẽ đạt được gấp bội đề thăng.

Không chỉ là kích thước Kim Đan, số lượng, chất lượng Pháp Lực.

Mà còn có thể tăng cường linh tính ẩn chứa trong Kim Đan, Thần Hồn, Kim Tính, Thần Thông Chủng Tử, v.v.

Cho đến Kim Đan Cửu Chuyển, đạt đến cực hạn, Thần Hồn như một hài nhi vừa mới ra đời, tự nhiên đản sinh ra, hóa thành Nguyên Anh.

Nguyên Anh được đản sinh theo cách này, mới là trạng thái hoàn

mỹ nhất.

Còn những người chưa hoàn thành Cửu Chuyển, cũng có thể đột phá Nguyên Anh, nhưng đó giống như trẻ sinh non, luôn sẽ có đủ loại khuyết điểm.

Thậm chí còn có những người không thể chuyển nổi một chuyển nào, Thần Hồn thai nghén không hoàn chỉnh, đi vào con đường tà đạo, trực tiếp "Toái Đan Thành Anh", hung hăng phá vỡ Kim Đan, tư dưỡng Thần Hồn, hóa thành Nguyên Anh.

Chương 96

Phương thức tu hành như vậy, lại càng là thập tử nhất sinh, không thành thì chết, tỷ lệ thành công thấp đến đáng thương.

Đơn giản là tà môn ngoại đạo.

Tổ sư Mao Sơn đã để lại cảm ngộ tu hành hoàn chỉnh, lại càng có tổ sư nhậm chức ở Thiên Đình, các cửa ải trong tu hành, những điều cần chú ý, cũng như phương pháp ứng phó, đều đầy đủ.

Đây chính là lợi ích của việc có chỗ dựa, có truyền thừa hoàn chỉnh, không cần phải dẫm vào những hố sâu trong tu hành một lần nữa, trực tiếp tránh qua là được.

Kim Đan Cửu Chuyển, tự nhiên cần bổ sung Pháp Lực đủ lớn, để tôi luyện Kim Đan.

Nếu Pháp Lực không đủ, Kim Đan này sẽ không thể tôi luyện thành công.

Thẩm Hạo trực tiếp dùng, luyện hóa dược lực, hóa thành Pháp Lực, lưu chuyển trong kinh mạch Đại Chu Thiên, hội nhập Đan Điền, rót vào Kim Đan.

Kim Đan của Thẩm Hạo trực tiếp từ kích thước viên đạn nhỏ ban đầu, lớn lên bằng quả trứng cá.

Quá trình Cửu Chuyển, cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên, có Ô Thiền người vợ từ trên trời rơi xuống này ở đây, tiểu thế giới bí cảnh kia, Linh Dược vô số, bao nhiêu Kim Đan cũng đều có thể thỏa mãn.

Kim Đan trước khi Cửu Chuyển, phải lớn đến mức đủ mới được, mà Kim Đan càng lớn, Pháp Lực càng mạnh, lại khi tôi luyện Cửu Chuyển, lại càng mạnh đến vô biên.

Ở cảnh giới Kim Đan, giữa giới hạn trên và giới hạn dưới, đơn giản là sự khác biệt một trời một vực, tạo ra một khoảng cách lớn.

Mà cùng với sự thăng cấp cảnh giới, loại khoảng cách này, sẽ khuếch đại theo cấp số nhân.

Sau khi luyện hóa số đan dược trong tay, Thẩm Hạo dừng lại.

Chuyện tu luyện không thể vội vàng, dù sao thì "nuốt thuốc" tăng tiến cũng rất nhanh.

Thẩm Hạo đi đến trước mặt Ô Thiền, Ô Thiền cũng đã ngừng tu luyện, đang đợi Thẩm Hạo đến.

Thấy Thẩm Hạo đến, Ô Thiền trực tiếp lao tới, cả người nhào vào lòng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, trực tiếp ôm người đẹp vào lòng, vòng tay quanh eo thon của nàng.

Một đôi cánh tay ngọc của Ô Thiền vòng quanh cổ Thẩm Hạo, đôi môi hồng mềm mại đưa đến.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên, trực tiếp hôn xuống.

Trực tiếp tại chỗ dạy Ô Thiền, làm thế nào để thực hiện một nụ hôn kiểu Pháp ướt át đầy sảng khoái.

Ô Thiền khiêm tốn học hỏi, cả người chìm đắm vào đó, học rất nghiêm túc, thậm chí có thể suy ra ba từ một điều.

Thẩm Hạo vô cùng hài lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mềm mại của Ô Thiền, lấy đó làm an ủi.

Hai người quấn quýt một lúc sau, liền rời khỏi phòng tu luyện, trở về phòng ngủ phía trên, nghỉ ngơi.

Vài giờ sau, trời sáng.

Hai người thức dậy luyện tập vào buổi sáng.

Thẩm Hạo lại truyền cho Ô Thiền một môn Triều Dương Thổ Nạp Quyết, có thể hấp thu Tử Khí của ánh dương ban mai, hiệu suất cao hơn nhiều so với tu luyện bình thường.

Sau đó, lại bắt đầu truyền thụ cho Ô Thiền một số kỹ pháp cận chiến Võ Đạo.

"Tu sĩ chúng ta tuy rằng cao cao tại thượng, ngày thường lấy đấu pháp làm chủ, nhưng cũng có những Luyện Thể tu sĩ không giỏi đấu pháp mà lại thiện về cận chiến." "Họ chuyên tinh vào Luyện Thể, sức tấn công cận chiến mạnh mẽ, chúng ta không thể chỉ biết đấu pháp, cũng phải học một số kỹ pháp cận chiến." "Hơn nữa, cái gọi là tu hành, Tính Mệnh song tu, Tinh Khí Thần tam vị nhất thể, cùng tiến bước, mới là Vương Đạo." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

"Giống như có câu nói thế này, có thể không biết, nhưng không thể không có." "Trong tay không có kiếm, và có kiếm mà không dùng, là hai chuyện khác nhau." "Ô Thiền, tu vi của nàng rất cao, nhưng tương đối thì thân thể lại yếu hơn rất nhiều, đây là một khuyết điểm rõ ràng nhất của nàng, cần phải bù đắp." "Vâng vâng ~" Ô Thiền nghe lời Thẩm Hạo nói, cảm thấy rất có lý, không ngừng gật đầu.

"Bây giờ ta sẽ truyền cho nàng một số công pháp Võ Đạo, Luyện Thể." Nói rồi Thẩm Hạo giơ tay lên, điểm vào mi tâm Ô Thiền, dùng Thần Thức truyền pháp, truyền các nội gia quyền pháp như Bát Quái Chưởng, Vịnh Xuân, Hình Ý Quyền, Bát Cực Quyền, Thái Cực Quyền, v.v., cho nàng.

Những công pháp này, đều được tìm thấy trong Tàng Kinh Lâu Mao Sơn.

Bên trong có đủ loại công pháp điển tịch, tất cả đều có.

Những công pháp Võ Đạo này, về cơ bản đều có truyền thừa tương ứng trong các tông môn giáo phái.

Dù sao thì tu luyện Võ Đạo dễ dàng hơn, yêu cầu tư chất so với Tiên Đạo thấp hơn rất nhiều, nhập môn càng dễ dàng.

Ô Thiền rất nhanh đã tiêu hóa hết những thứ này.

Trong những quyền pháp mà Thẩm Hạo truyền thụ, có cả âm nhu, có cả cương mãnh, và cả cương nhu kết hợp.

Ngộ tính của Ô Thiền cũng rất lợi hại, cộng thêm tu vi cao.

Dưới nền tảng tu vi cao, những quyền pháp này luyện rất nhanh.

Cộng thêm Thẩm Hạo ở bên cạnh chỉ dẫn, uốn nắn tư thế cho nàng, Ô Thiền rất nhanh đã nhập môn.

Để tiện cho việc luyện tập mấy loại quyền pháp này, Thẩm Hạo lại đặc biệt bỏ tiền ra lắp đặt các dụng cụ như Mai Hoa Thung, Mộc Nhân Thung, v.v., trong sân.

Lại chuẩn bị Diệp Đao, Đại Thương, Trường Kiếm, Côn Bổng, Uyên Ương Việt và các loại vũ khí khác.

Đều là những vũ khí đi kèm phối hợp với mấy loại quyền pháp này.

Không chỉ có công phu quyền cước, mà còn có công phu vũ khí.

Điều này cũng thuộc phạm trù Luyện Thể, tu hành nội gia quyền, giúp người ta có thể khống chế nhục thể, huyết, nhục, gân, xương, da của bản thân một cách tinh tế hơn.

Phối hợp với tinh thần cường đại, có thể khống chế chính xác từng tấc trên cơ thể.

Thẩm Hạo cũng đã khá lâu không rèn luyện công phu quyền cước, nhưng vì tu vi cao, nên không đến nỗi bị mai một.

Hơn nữa Tinh Khí Thần luôn duy trì ở trạng thái đỉnh phong, không giống như người luyện võ đơn thuần, lâu ngày không luyện sẽ sa sút trạng thái, cùng với tuổi tác già đi, càng sẽ thoái bộ.

Những khí giới đó dưới sự sắp xếp của Thẩm Hạo, rất nhanh đã được vận chuyển đến và lắp đặt xong.

Sau khi Ô Thiền tự mình luyện tập hai ngày, mấy loại quyền pháp đều đã nhập môn.

Bắt đầu cùng Thẩm Hạo đối luyện.

Có người luyện cùng, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn nhiều.

Bản thân đã có tu vi trong người, không cần như người thường, lo ngại luyện quyền quá độ làm tổn thương cơ thể, điều này đối với Thẩm Hạo và Ô Thiền, không phải là vấn đề.

Tuy rằng võ đạo quyền pháp không phải hạng mục tu luyện chính, hai người cũng không quá đi sâu, nhưng dưới nền tảng tu vi cao, tu hành cũng vô cùng nhanh, cứ như những lão sư phụ đã đắm chìm mấy chục năm vậy.

Chỉ là coi như một thủ đoạn cận chiến mà thôi, không sợ khi bị người ta áp sát thì không có thủ đoạn phản kích.

Giống như một Pháp gia, bị người ta áp sát, đến lúc đó, nàng có thể vung Pháp Trượng biến thân thành Chiến Đấu Pháp Sư, người khác không làm gì được nàng, có thể ung dung ứng phó.

"Ô Thiền, nàng thật lợi hại, quyền pháp luyện tập rất nhanh, đã nắm vững thành thạo rồi, không kém gì những lão sư phụ mấy chục năm trong các võ quán đâu." Thẩm Hạo khen ngợi Ô Thiền.

"Hi hi ~, với cảnh giới của thiếp, luyện những kỹ xảo võ đạo phàm nhân này, tự nhiên không khó." Ô Thiền kiêu ngạo ngẩng cằm nói.

“Được rồi, tiếp theo, ta sẽ truyền cho nàng một số pháp thuật nhé, đều là Luyện Khí tu sĩ, sao có thể không biết pháp thuật chứ?” Thẩm Hạo cười nói với Ô Thiền.

“Đi, ta dẫn nàng tìm một nơi hẻo lánh, luyện pháp thuật.” “Vâng vâng ~, được ạ.” Ô Thiền khoác tay Thẩm Hạo nói, đôi gò bồng đảo đầy đặn mềm mại trước ngực bao bọc cánh tay Thẩm Hạo.

Thế là, Thẩm Hạo tế ra Thất Tinh Kiếm, thi triển Ẩn Thân Chú, dẫn Ô Thiền ngự kiếm phi hành, đi đến một vùng núi sâu rừng già ở ngoại ô phía tây Kinh Thành.

Nơi đây cây cối cỏ dại mọc um tùm, hoang vắng không người, không sợ có ai quấy rầy.

Tuy nhiên, cứ thế luyện tập lộ thiên bên ngoài cũng không tốt lắm.

Thế là Thẩm Hạo tìm một sơn cốc, tại nơi ẩn mình dưới đáy cốc, khai phá một Động Phủ.

Dùng thuật Hóa Thạch Thành Nê đào ra một không gian khổng lồ dưới lòng núi.

Lại dùng thuật Lũy Thổ Thành Tường chỉnh sửa không gian dưới lòng núi thành một Động Phủ vuông vức, đồng thời dùng thuật Điểm Thổ Thành Thạch, khiến bức tường ngoài của không gian trở nên cực kỳ kiên cố.

Đồng thời lại thêm Kim Cương Phù, Cách Âm Phù và các phù chú khác vào tường thể.

Khiến toàn bộ không gian dưới lòng đất được tạo ra vững chắc như kim thang.

Dùng đất đá đào ra, ngăn cách vài bức tường, chia không gian thành nhiều khu vực.

Chương 97

Có thể tọa thiền tu luyện, luyện tập pháp thuật, luyện đan luyện khí, v.v.

Lại lấy ra mấy viên châu thủy tinh trong suốt, đánh nhập Thiểm Quang Phù, lắp trên trần nhà, làm đèn.

Tuy chỉ là không gian tạm thời khai phá, nhưng sau một lượt cải tạo của Thẩm Hạo, đã trở nên vô cùng tốt.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền đến căn phòng lớn nhất.

Những căn phòng ở đây, đều đã được gia cố, vừa có thể tu luyện, vừa có thể thí nghiệm pháp thuật.

Thẩm Hạo lại nâng cao phòng ngự của căn phòng này lên cấp độ cao nhất.

Bố trí trận pháp phòng ngự, khắc họa thêm nhiều Kim Cương Phù, Tá Lực Phù và các phù lục khác.

Tuy nhiên, khi luyện tập pháp thuật, vẫn phải khống chế một chút, không thể dùng sức quá mạnh.

Thẩm Hạo trực tiếp truyền thụ phần lớn pháp thuật mà mình hiện có cho Ô Thiền.

Với sức mạnh linh hồn cường đại, Ô Thiền rất dễ dàng tiếp nhận những thông tin pháp thuật này.

“Nàng trước làm quen với những pháp thuật này, cứ ở đây luyện tập một chút, đối với nàng mà nói chắc không khó đâu.” Thẩm Hạo dặn dò Ô Thiền.

“Vâng, cảm ơn Phu quân, thiếp sẽ luyện tập chăm chỉ.” Đôi mắt Ô

Thiền trong veo như nước mùa thu, nhìn Thẩm Hạo nói.

"Ta cũng sang phòng bên cạnh làm quen với Thần Thông pháp thuật mới có được của mình, có chuyện gì thì cứ gọi ta." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Thẩm Hạo đi đến phòng tu luyện pháp thuật bên cạnh.

Sau khi tiến giai Kim Đan, trong Kim Đan của hắn đã đản sinh Thần Thông Chủng Tử, hắn vẫn chưa xem kỹ, rốt cuộc đó là Thần Thông gì.

Thẩm Hạo khoanh chân tọa thiền ở trung tâm phòng tu luyện, Thần Thức chìm vào bên trong Kim Đan, cảm ứng Thần Thông Chủng Tử.

Lập tức, một luồng thông tin truyền ra, được Thần Thức của Thẩm Hạo tiếp nhận.

Chính là thông tin của Thần Thông Chủng Tử.

"Ám Nhật Kim Ô!" Thẩm Hạo dùng Thần Thức quan sát bên trong Kim Đan, chỉ thấy một chút linh quang hội tụ lại, dường như có một con quạ ba chân màu đen cực kỳ nhỏ đang thai nghén bên trong, lúc này vẫn đang ở trạng thái chủng tử, chỉ là ngoại hình có hình dạng chim ba chân.

Mà con chim ba chân này toàn thân màu đen, là sắc đen thâm trầm u ám.

Từ Thần Thông Chủng Tử, Thẩm Hạo đã thu được thông tin về Thần Thông.

Đây là một loại Thần Thông phức hợp, đản sinh và diễn hóa từ Mệnh Cách.

Nó sở hữu hai loại sức mạnh hỏa diễm, một âm một dương, lần

lượt là Ám Nhật Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa, tuy nhiên hiện tại vẫn chỉ là chủng tử.

Ngoài ra còn có một loại độn thuật, là Hóa Hồng Chi Thuật, hóa thân thành cầu vồng lửa, trong nháy mắt ngàn dặm, là cực tốc thế gian.

Tuy nhiên, hiện tại chắc chắn không thể đạt được, nhưng cùng với tu vi tăng lên, uy lực cũng sẽ càng lúc càng lớn.

"A a, không tệ, không tệ ~, Thần Thông này rất mạnh nha!" Thẩm Hạo hài lòng gật gật đầu.

Kim Ô là Thần Thú trong truyền thuyết, là hóa thân của mặt trời, sở hữu sức mạnh cực kỳ cường đại.

Ám Nhật Kim Ô này, hẳn là một dị chủng của Kim Ô bình thường.

Lúc này, Thẩm Hạo lại chú ý thấy, trong linh quang, còn có một vệt sáng trắng, có chút ẩn sâu, suýt chút nữa đã bỏ qua.

Thẩm Hạo dùng Thần Thức thăm dò qua.

Một luồng thông tin truyền đến.

"A ~, không hổ là ta, lại còn có một đạo Thần Thông Chủng Tử!" "Ngũ Lôi!" "Xem ra là do nguyên nhân công pháp, Ngũ Lôi Chính Pháp, nắm giữ Ngũ Lôi, lợi hại!" Thẩm Hạo vô cùng kinh hỉ.

Vung tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một vệt lôi quang.

Cái gọi là Thần Thông, giống như bản năng, không cần phải vận chuyển như pháp thuật, có thể tùy tâm sở động.

Tâm niệm vừa động, ngũ khí tự động hóa lôi.

Thu lại lôi quang, tiếp đó trong lòng bàn tay lại xuất hiện một đóa hỏa diễm màu đen, đó là Ám Nhật Chân Hỏa chân chính, chứ không

phải loại ngụy Ám Nhật Chi Hỏa do Pháp Lực kích phát trước đó.

Thu lại Ám Nhật Chân Hỏa, tiếp đó, lòng bàn tay lại bùng lên một ngọn lửa vàng.

Đây chính là Thái Dương Chân Hỏa, ẩn chứa lực lượng cực dương, đường hoàng bá đạo, vô vật bất phần, có sức mạnh khắc chế cực kỳ lớn đối với các vật âm tà.

Ngọn lửa vừa xuất hiện, cả phòng tu luyện liền sáng bừng lên mấy phần.

Thái Dương Chân Hỏa, là một trong số những loại hỏa diễm mạnh nhất thế gian, chỉ có số ít cường giả nắm giữ truyền thừa.

Dù dùng để luyện đan hay luyện khí, đây đều là hỏa diễm cực tốt.

Đối với một số đan dược, pháp bảo có thuộc tính chính diện, còn có tác dụng tăng phúc.

Quả thật không tồi.

Thu lại Thái Dương Chân Hỏa, căn phòng lại khôi phục ánh sáng dịu nhẹ ban đầu.

Tiếp đó, ta liền tiếp tục dùng đan dược tu luyện.

Kim đan trong cơ thể, lớn bằng quả trứng ếch ban đầu, lại không ngừng lớn mạnh, đã đạt đến kích thước bằng quả trứng gà.

Thẩm Hạo cảm nhận pháp lực cực kỳ sung mãn trong cơ thể mình, nhưng vẫn còn lâu mới đạt đến cực hạn.

Tuy nhiên, đan dược đã không còn nhiều.

Thẩm Hạo liền nuốt hết số đan dược còn lại.

Lập tức hóa thành pháp lực khổng lồ, chảy vào đan điền khí hải để được luyện hóa, hóa thành dưỡng chất cho kim đan.

Tạm dừng tu luyện, Thẩm Hạo cảm nhận trạng thái khí tức của Ô Thiền ở phòng bên cạnh.

Chỉ cảm thấy, thỉnh thoảng có khí tức mạnh mẽ phát ra, đây là nàng đang luyện pháp thuật.

Thẩm Hạo liền không quản nữa, quay đầu cũng bắt đầu diễn luyện pháp thuật.

Ngoài các loại pháp thuật ra, Thẩm Hạo tập trung luyện tập kiếm thuật.

Trong vô số công pháp của Mao Sơn, có một bản 【Trảm Yêu Kiếm Quyết】rất không tồi, Thẩm Hạo đã diễn luyện một lượt.

Thất Tinh Bảo Kiếm trong tay kiếm quang lóe lên, Thẩm Hạo múa vài đường kiếm hoa.

Thân kiếm phát ra một tầng kim quang, Trảm Yêu Kiếm Khí xuyên thấu từ thân kiếm, hình thành kiếm mang dài ba thước.

Thẩm Hạo vung kiếm chém xuống, một đạo Trảm Yêu Kiếm Khí vung ra, chém vào đôn đá chuyên dùng để thử uy lực pháp thuật phía trước.

Trên đôn đá để lại một vết kiếm nông.

Đôn đá này do Thẩm Hạo đặc biệt chế tạo, vô cùng cứng rắn, trên đó còn có trận pháp, phù văn cùng các biện pháp bảo vệ khác, tối đa làm suy yếu sát thương.

Đây là mục tiêu mà hắn đặc biệt chế tạo để thử nghiệm và luyện tập pháp thuật.

Tuy nhiên, Trảm Yêu Kiếm Quyết này, thực sự lợi hại nhất vẫn là khi đối phó với yêu tà.

Nó có sức khắc chế cực kỳ mạnh mẽ đối với yêu tà, lực sát

thương rất cao.

Nhưng đối với những thứ không phải yêu tà, thì không có đặc tính này, chỉ tương đương uy lực của kiếm quyết thông thường.

Dù vậy, nó cũng đã rất lợi hại.

Tiếp đó, ta lại tu luyện thêm vài môn pháp thuật cao cấp khác.

Đặc biệt, trong đó còn có bốn môn Địa sát pháp thuật.

Mao Sơn phái không hổ là đại phái ngàn năm, có thế lực truyền thừa có bối cảnh từ trên xuống dưới, ngay cả Địa sát pháp thuật cũng có.

Chương 98

Khi Thẩm Hạo lần đầu nhìn thấy, cũng không khỏi tâm thần kích động.

Hiện tại đã đạt đến cảnh giới Kim Đan, là thời cơ tốt để tu luyện Địa sát pháp thuật.

Tuy nhiên, chỉ có bốn loại, số lượng quá ít.

Phải biết Địa sát thuật có tới bảy mươi hai loại cơ mà.

Có lẽ ở tầng cao hơn của Tàng Kinh Lâu.

Dù sao thì Tổ sư Mao Sơn vẫn còn đó, truyền thừa cũng không thể mất.

Nếu có mất thì cũng có thể nhờ Tổ sư bù đắp.

Địa sát thuật cũng có thể trở thành tiểu thần thông rồi.

Bốn loại Địa sát pháp thuật đó lần lượt là Thông U, Hồ Thiên, Thỉnh Tiên và Phù Thủy.

Thông U có thể thông suốt u minh, nhìn thấu hư vọng, có thể nhìn thấy các loại âm tà quỷ vật.

Hồ Thiên là một loại đạo pháp không gian, có thể khai thác không gian, thu nạp vạn vật, nhẫn trữ vật của Mao Sơn chính là luyện chế từ Hồ Thiên chi thuật.

Thỉnh Tiên là một loại chiêu linh chi thuật, thỉnh linh nhập thân, từ đó mà diễn sinh ra mạch Thỉnh Thần của Mao Sơn.

Phù Thủy tức là phù lục chi thuật, mạch Phù Lục của Mao Sơn cũng từ đó mà diễn sinh ra, nổi danh là Ba Sơn Phù Lục, Thượng Thanh Tông Đàn.

Đều là những thần thông pháp thuật vô cùng lợi hại.

Hồ Thiên là khó tu luyện nhất, cần phải cảm ngộ pháp tắc không gian, nhập môn khó, tu luyện cũng khó.

Ba loại còn lại thì đơn giản hơn một chút.

Phù lục chi thuật lại là chiêu bài của Mao Sơn, Thẩm Hạo đã nắm giữ một phần.

Còn về Thông U và Thỉnh Tiên, vẫn chưa học qua.

Vì vậy, Thẩm Hạo lại một lần nữa lao đầu vào tham ngộ Đại Đạo, bắt đầu học hai loại pháp thuật này.

Nghịch thiên ngộ tính, khởi động!

Dưới sự gia trì của nghịch thiên ngộ tính, việc tham ngộ hai loại pháp thuật này hoàn toàn không có trở ngại.

Sau vài giờ, hắn đã tham ngộ thấu triệt.

Và sau khi lĩnh ngộ thấu triệt, việc tu luyện trở nên vô cùng dễ dàng.

Thẩm Hạo theo phương pháp vận chuyển pháp lực, mở Thông U.

"Thông U!" Lập tức, tầm nhìn của Thẩm Hạo thay đổi, cứ như thể đôi mắt được lắp thêm X-quang, có thể nhìn thấy nhiều thứ mà bình thường không thấy được, như tà khí trong linh khí, âm khí, sát khí, thi khí ở một số nơi hoang dã bên ngoài.

Nếu có quỷ vật ở trước mắt, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, dù quỷ vật có dùng phương pháp nào để ẩn thân, cũng không thể trốn thoát khỏi tầm nhìn của Thông U.

Thông U tự mang hiệu quả nhìn đêm, và luyện đến chỗ cao sâu, còn có thể nhìn thấu hư vọng, động triệt âm dương.

Thu lại Thông U, Thẩm Hạo lại tu luyện Thỉnh Tiên.

Tuy nhiên, hắn chỉ tu luyện theo phương pháp, chứ không thử thực sự đi thỉnh một lần.

Thấy mạch Thỉnh Thần thỉnh Tổ sư gia nhập thân, đó không phải là tùy tiện thỉnh được.

Chỉ khi gặp nguy nan, bản thân không giải quyết được, sắp chết đến nơi, mới là thời điểm tốt nhất.

Tổ sư gia nhập thân, không phải là để chơi với ngươi, ngài ấy cũng rất bận rộn.

Cho nên, bình thường phải cung phụng Tổ sư gia thật tốt, tạo mối quan hệ tốt, thời khắc quan trọng có thể cứu mạng.

Luyện đến chỗ cao sâu, có thể mượn thần lực của vô vàn chư thần để gia thân.

Còn nếu luyện không tinh, thì dễ xảy ra ngoài ý muốn, giống như Tứ Mục đạo trưởng trong phim, chân bị đinh đâm, trực tiếp bị tiết khí, thỉnh thần liền bị phá tan.

Đương nhiên, đối tượng thỉnh cũng không giới hạn ở Tổ sư gia và chư thần Thiên Đình Địa Phủ, cũng có thể thỉnh sơn tinh dã quái, cô hồn dã quỷ, thậm chí lực lượng Thiên Đạo, cũng không phải là không được.

Chẳng hạn như Yến Xích Hà【Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp】, ngưu phê một nùi.

Tuy nhiên, thực sự muốn mượn được sức mạnh, thì không dễ dàng.

Đối với Thỉnh Tiên chi thuật, Thẩm Hạo chỉ tu luyện, mà không động dụng, không đến thời khắc quan trọng, không thể dùng lung

tung.

Đến lúc đó, để lại ấn tượng xấu cho các vị đại lão thì không tốt chút nào!

Cuối cùng, Thẩm Hạo lại thử tham ngộ Hồ Thiên chi thuật.

Môn pháp thuật này, độ khó tu luyện cao nhất, nếu không có nền tảng cảnh giới nhất định, căn bản không thể tiếp xúc được lực lượng pháp tắc vô hình.

Tuy nhiên, cũng không phải là không có đường tắt để đi.

Vô Giới Yêu Đồng của Ô Thiền, có sức mạnh không gian cực kỳ mạnh mẽ, ta chỉ cần tham ngộ những dao động pháp tắc không gian phát ra khi nàng mở không gian, tự nhiên có thể lĩnh ngộ được.

Nếu không được, còn có thể thử thêm vài lần.

Thậm chí có thể nhờ Ô Thiền tự mình dùng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng đưa ta đi.

Còn về việc đưa đến đâu, Ô Thiền hẳn là có thể tự chủ điều khiển, như vậy, chỉ cần đưa ta đến Bí cảnh tiểu thế giới là được, tự mình cảm thụ sức mạnh không gian, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Thẩm Hạo, sau khi tìm hiểu sâu Hồ Thiên chi thuật một cách đơn giản, càng ngày càng cảm thấy phương pháp này khả thi.

Thế là hắn liền thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Bước ra khỏi phòng tu luyện, hắn đã chạm vào trận pháp cảnh báo của Ô Thiền bên kia, báo cho nàng biết hắn đã đến.

Ô Thiền mở cửa, kéo Thẩm Hạo vào.

"Phu quân, có chuyện gì sao?" Ô Thiền hỏi.

Thẩm Hạo cười ôm eo Ô Thiền nói: "Pháp thuật luyện tập thế nào

rồi, nắm giữ được bao nhiêu rồi?" "Ai nha, đâu có nhanh như vậy chứ, nhiều pháp thuật như thế, người ta mới chỉ học được mười mấy cái thôi, còn nhiều cái chưa kịp luyện, chàng nghĩ ai cũng giống chàng, ngộ tính lợi hại như vậy sao?" Ô Thiền liếc Thẩm Hạo một cái đầy phong tình.

"Ha ha, không vội, từ từ luyện." Thẩm Hạo cười nói.

Hai người đi đến giữa phòng, Thẩm Hạo nói với Ô Thiền: "Ta vừa tu luyện một môn pháp thuật, gặp chút khó khăn, cần Ô Thiền nàng giúp một tay." "Ồ, pháp thuật gì vậy?

Ngay cả chàng cũng bị làm khó, thiếp giúp chàng bằng cách nào đây?" Ô Thiền lộ vẻ kinh ngạc.

Với ngộ tính nghịch thiên của Thẩm Hạo, lẽ ra không có pháp thuật nào có thể làm khó hắn mới phải.

"Đó là một môn pháp thuật gọi là 【Hồ Thiên】, rất lợi hại, có thể khai thác không gian." "Nhưng muốn luyện thành, phải cảm ngộ được pháp tắc không gian mới được, cảnh giới của ta chưa đủ, còn chưa thể tham ngộ pháp tắc không gian, chỉ có thể đến cầu nàng giúp thôi ~" Thẩm Hạo cúi đầu cọ cọ má Ô Thiền nói.

"Ồ ~, ra là vậy, vậy chàng muốn thiếp giúp chàng thế nào?" Ô Thiền cũng cọ cọ má Thẩm Hạo, hít một hơi hỏi.

"Nàng dùng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, mở cánh cửa không gian của Bí cảnh tiểu thế giới, ta muốn thử xem, có thể từ dao động không gian khi mở cửa mà tham ngộ pháp tắc không gian không." Thẩm Hạo nói.

"Nếu cách này không được, thì cứ để nàng tự mình thi triển sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng lên ta thử xem." "A?

Mở cửa không gian thì không sao, nhưng dùng sức mạnh Yêu

Đồng lên chàng, thì quá nguy hiểm, không được!" Ô Thiền chỉ đồng ý thử cách đầu tiên, còn cách sau thì kiên quyết không làm.

Sau đó nàng giải thích một chút.

Bởi vì khi bị Vô Giới Yêu Đồng chuyển dịch, sức mạnh không gian rất cường đại, những người bị chuyển dịch trước đây, trên đường đi, đã bị sức mạnh không gian nghiền thành mảnh vụn.

Quá nguy hiểm rồi, thực lực hiện tại của Thẩm Hạo không thể chịu đựng được sức mạnh không gian đó.

"Thế à?" Nghe Ô Thiền giải thích, Thẩm Hạo trong lòng một trận sợ hãi, thân thể nhỏ bé hiện tại của hắn, không thể chịu đựng được sức mạnh không gian.

Đó là thuần túy tự tìm cái chết.

May mà Ô Thiền đã kiên quyết ngăn cản hắn.

Chương 99

Thẩm Hạo cảm động hôn Ô Thiền một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt.

Vài phút sau, hai người tách ra.

Ô Thiền thôi động lực lượng Vô Giới Yêu Đồng, trước mặt hai người, mở ra một cánh cửa không gian vừa đủ một người đi qua.

Cửa vừa mở ra, đứng sừng sững trước mặt hai người, tỏa ra một dao động thần bí.

Không gian xung quanh đều bị sức mạnh này khuấy động, xuất hiện những vặn vẹo nhẹ.

Đây là dao động không gian không ngừng phát ra, là tự động tỏa ra khi duy trì cửa không gian.

Mắt Thẩm Hạo sáng bừng, lập tức phóng ra thần thức, tỉ mỉ tham ngộ.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo đã chìm vào tham ngộ, liền thôi động Vô Giới Yêu Đồng, với mức tiêu hao pháp lực thấp hơn, duy trì sự tồn tại của cánh cửa không gian, khiến cánh cửa không gian liên tục phát ra dao động, để Thẩm Hạo có thể thỏa sức tham ngộ.

Nghịch thiên ngộ tính của Thẩm Hạo được kích hoạt.

Thần thức cảm thụ dao động không gian, chìm vào tham ngộ sâu sắc.

Trong chốc lát, không gian xung quanh dường như được hắn cảm nhận.

Không gian ba chiều, cứ như thể được tạo thành từ vô số sợi dây

cực nhỏ kết thành mặt phẳng, vô số mặt phẳng hình thành không gian.

Sức mạnh của không gian, ở khắp mọi nơi.

Thẩm Hạo rất nhanh, đã nhập môn pháp tắc không gian.

Còn trong hiện thực, đã trôi qua vài giờ.

Người đang ở trạng thái ngộ đạo, không cảm nhận được thời gian trôi đi, chìm đắm trong Đại Đạo, trăm năm dường như chỉ một khoảnh khắc.

Đây vẫn là do pháp lực của Ô Thiền chủ động hủy bỏ cửa không gian, lúc này mới làm gián đoạn việc tham ngộ của Thẩm Hạo.

Ô Thiền cũng nhìn ra được, Thẩm Hạo đã sơ bộ lĩnh ngộ pháp tắc không gian, nên mới dứt khoát hủy bỏ cửa không gian.

Trên người Thẩm Hạo, tỏa ra một dao động không gian nhàn nhạt.

Thoát khỏi ngộ đạo, Thẩm Hạo lập tức cảm thấy trạng thái của mình rất tốt, đã nhập môn pháp tắc không gian.

Chỉ là sắc mặt Ô Thiền bên cạnh có chút tái nhợt, đây là do pháp lực tiêu hao quá nhiều.

Thẩm Hạo lập tức ôm lấy Ô Thiền, đưa cho nàng một ít đan dược bổ sung pháp lực, dưỡng hộ thần hồn, để nàng luyện hóa, khôi phục pháp lực.

Pháp lực là sự hợp nhất của tinh khí thần tam nguyên trong thân người, luyện hóa linh khí bên ngoài mà thành, là tinh hoa của thân người, tiêu hao pháp lực cũng là tiêu hao tinh khí thần của người.

Ô Thiền rất nhanh đã khôi phục.

“Sao lại ngốc như vậy?

Còn làm mình mệt mỏi chứ?” Thẩm Hạo ôm Ô Thiền, nhẹ nhàng

vuốt tóc nàng nói.

"Tuy ta chìm đắm vào đó, nhưng ta cũng biết, pháp tắc không gian không dễ tham ngộ như vậy, một lần không được, ta có thể tham ngộ nhiều lần mà, lần sau đừng như vậy, biết không?" Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

"Vâng ~, thiếp biết rồi, phu quân." Ô Thiền thẹn thùng gật đầu.

"Được rồi, chúng ta trở về thôi, ra ngoài cũng lâu rồi, nơi này có thể coi là một căn cứ bí mật, sau này việc tu luyện của chúng ta, động tĩnh sẽ càng ngày càng lớn, sau này cứ đến đây tu luyện vậy." Thẩm Hạo nói.

"Vâng ~" Ô Thiền ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo đưa Ô Thiền ra khỏi động phủ này, bên ngoài bố trí một số trận pháp ẩn nặc, mê tung, liễm tức đơn giản, che giấu động phủ này lại.

Cho dù có người ngẫu nhiên đến gần, cũng không phát hiện ra.

Sau đó, ôm Ô Thiền, ẩn thân bay lên không trung.

Lần này không Ngự kiếm phi hành, mà thử một chút thần thông mới học được, Hóa Hồng chi thuật.

Hai người hóa thành một đạo hồng quang nhàn nhạt, lập tức biến mất.

Tại chỗ chỉ còn lại một chút hồng quang nhạt nhòa từ từ tiêu tán.

Thẩm Hạo cố ý khống chế tốc độ, không để dị tượng quá rõ ràng.

Hơn nữa đã là buổi tối, độn quang quá sáng sẽ rất dễ thấy.

Hồng quang nhàn nhạt lập tức biến mất, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy.

Cùng lắm bị coi là ảo giác.

Thẩm Hạo tốc độ rất nhanh, vài phút sau, đã về đến nhà.

Nhìn tốc độ này, sau này muốn đi đâu, cũng không cần ngồi xe, ngồi máy bay, trực tiếp độn phi qua, tốc độ còn nhanh hơn.

Trong mắt tu sĩ Kim Đan, vài ngàn dặm đã không còn là gì nữa.

Về đến nhà, hai người nghỉ ngơi một đêm.

Chiến hỏa tuy chưa bùng cháy, nhưng đã có điềm báo, ngòi lửa đã được châm.

Chỉ chờ Ô Thiền luyện khí đạt đến cảnh giới Kim Đan, trận đại chiến này sẽ chính thức bắt đầu.

Còn Thẩm Hạo bên này, đã đang chuẩn bị công pháp song tu.

Trong Tàng Kinh Các của Mao Sơn, công pháp rất nhiều, công pháp song tu cũng không thiếu.

Sau khi được Thẩm Hạo dung hợp cải lương, hiệu quả còn tăng lên không ít, sau này sẽ cố gắng hoàn thiện thêm.

Thẩm Hạo cứ thế ôm lấy kiều khu của Ô Thiền, hai người từ từ chìm vào giấc ngủ.

Còn ở cách đó vài trăm dặm về phía Đông Bắc.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, mới vừa đi xe đến thị trấn gần nhất của Cương Cương Doanh Tử.

Tiếp theo, còn phải vào thôn, hai người thuê một cỗ xe ngựa, chở theo những bao lớn bao nhỏ của họ vào núi.

Muốn sửa đường cho thôn, không phải là đơn giản như vậy.

Vẫn phải đi qua một số quy trình mới là tốt nhất.

Còn phải để lão chi thư cử người đến thị trấn, huyện ủy báo cáo

một chút, nếu có thể kéo được kinh phí từ huyện ủy thì càng tốt.

Hai người ngồi xe ngựa, tốc độ nhanh hơn nhiều so với đi bộ.

Chỉ mất nửa ngày đã đến trong thôn.

Buổi chiều, sự trở về của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lại gây chấn động trong thôn, toàn bộ người già, trẻ em, phụ nữ ở lại trong thôn đều đến, đón chào hai người Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Lão chi thư cũng tự mình chống gậy ra đến đầu thôn.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, lập tức bước lên phía trước: "Lão chi thư, sao ngài còn tự mình ra đây vậy?

Thể trạng ngài nên nghỉ ngơi nhiều hơn." "Ai nha, không phải nghe nói Tiểu Hồ, Tiểu Vương các cậu về rồi sao?

Vậy thì tôi không thể không ra đón các cậu được, hơn nữa, cơ thể tôi còn khỏe mạnh chán!" Lão chi thư chống gậy nói.

Hai người thấy lão chi thư vẫn cố chấp, cũng không phản bác, trực tiếp dìu lão chi thư quay về.

Đến nhà lão chi thư, hai người sai người chia những thứ mang đến cho bà con trong thôn.

Sau đó hai người nói rõ mục đích trở về lần này, chính là muốn sửa một con đường cho thôn.

Lão chi thư vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt.

"Ai, Tiểu Hồ, Tiểu Vương à, các cậu phát tài lớn rồi sao?

Chương 100

Tốt quá rồi ~, nhưng sửa đường là một công trình lớn, cần rất nhiều tiền!

Tài chính của huyện ủy, thị trấn đều eo hẹp, cái xó xỉnh nghèo nàn này của chúng ta, đến lượt chúng ta được sửa đường, còn không biết phải đợi bao lâu nữa." "Ai nha, hai thanh niên các cậu, nguyện ý bỏ tiền sửa đường cho thôn, thật là quá tốt rồi, tôi ngay từ đầu đã thấy các cậu là những thanh niên tốt!" "Đây là chuyện đại sự, tôi phải nhanh chóng báo tin tốt này cho bà con trong thôn mới được." Lão chi thư lập tức muốn xuống khỏi giường.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lão chi thư lại.

"Lão chi thư, sửa đường không phải chuyện nhỏ, một chốc một lát không sửa xong được." "Tôi thấy, lão chi thư, ngài nên bảo Tôn chi thư đến thị trấn, huyện ủy hỏi thăm, xem có thể nhận được một số chính sách hỗ trợ không, nếu có thể xin được một ít kinh phí, thì càng tốt." "Đối với các vị lãnh đạo đó mà nói, đây đều là thành tích chính trị, họ hẳn sẽ không phản đối đâu, tiền lại không cần họ bỏ ra phần lớn." "Tôi và Bàn Tử lần này trở về, đã mang đủ tiền, sửa một con đường đá là chắc chắn đủ rồi." Hồ Bát Nhất nói với lão chi thư.

"À, đúng, là cái lý này, cứ nên làm như vậy, lát nữa tôi sẽ bảo người đi tìm Tôn chi thư, để anh ấy cử người đi hỏi thăm." Lão chi thư liên tục gật đầu nói.

Sau đó, lão chi thư lập tức bảo con dâu mình đi tìm Tôn chi thư, đến đây bàn bạc chuyện này.

Không lâu sau, Tôn chi thư liền đến.

Hồ Bát Nhất nói chuyện với anh ấy một lượt, Tôn chi thư cũng rất

vui mừng.

Đây là chuyện đại sự, cũng là thành tích chính trị của anh ấy.

Đừng coi cán bộ thôn không phải là quan.

Nghe nói hai người Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị gần hai triệu tệ kinh phí, lập tức cười tươi như hoa.

Anh ấy ước tính sơ qua, sửa một con đường đá rộng rãi ra khỏi thôn, thì chắc chắn không vấn đề gì.

Lại nghe lời đề nghị của Hồ Bát Nhất, dự định đến thị trấn, huyện ủy hỏi thăm, xin một ít chính sách, kinh phí hỗ trợ, để sửa đường cho tốt hơn.

Phần lớn tiền chúng ta đều tự bỏ ra, anh không thể cái gì cũng không bỏ ra, chỉ nhận lợi ích mà không bỏ công sức chứ?

Vài ngày sau, tin tốt liền đến, Tôn chi thư tự mình chạy một vòng ở thị trấn và huyện ủy, nhận được rất nhiều hỗ trợ, có được mười vạn tệ kinh phí hỗ trợ.

Thế là, Hồ Bát Nhất cùng cán bộ trong thôn cùng nhau lo liệu chuyện sửa đường.

Từ huyện thành tìm một đội thi công tốt nhất, bắt đầu vào công trường mua vật liệu, chuẩn bị sửa đường.

Hồ Bát Nhất trực tiếp giao hai triệu tệ tiền tiết kiệm cho lão chi thư.

Lão chi thư là người chính trực, cương trực bất a, chắc chắn sẽ sử dụng khoản tiền này một cách hợp lý.

Hơn nữa, ở thời đại này, quan niệm của con người vẫn còn tương đối chất phác.

Đặc biệt là những thôn làng tương đối khép kín như Cương

Cương Doanh Tử, mọi người có mối quan hệ rất tốt, làm việc cũng nghiêm túc không qua loa.

Lão chi thư uy tín cũng cao, mọi người đều nghe lời ông.

Còn về số tiền cuối cùng còn lại, thì coi như bù đắp cho thôn, đến lúc đó, mỗi nhà chia một ít là được.

Sau khi mọi việc sửa đường đã được sắp xếp gần như ổn thỏa, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở lại trong thôn vài ngày.

Tụ họp vui vẻ cùng bà con.

Còn có Anh Tử, lần trước chia tay, cô bé vẫn rất không nỡ Hồ Bát Nhất và mọi người.

Đặc biệt là Thẩm Hạo, lần này không cùng đến, cô bé còn hơi thất vọng.

Từ lần rời đi trước, đã mấy tháng trời, một số nơi ở phía Bắc đã bắt đầu có tuyết rơi.

Vật tư trong yếu tắc, vẫn chưa lấy xong, chuẩn bị sang năm xuân đến lại đi.

Hiện tại trong thôn sửa đường, vì lý do thời tiết, e rằng cũng không nhanh được.

Một khi tuyết lớn rơi, băng tuyết phủ kín, máy móc cũng không khởi động được.

Chỉ có thể đợi đến mùa xuân mới làm.

Đội thi công hành động rất nhanh, tranh thủ lúc chưa đến mùa tuyết rơi, nhanh chóng khởi công.

Bắt đầu sửa đường trực tiếp từ thị trấn, trải đá lên con đường đất trước đây, một số đoạn đường đặc biệt, còn dùng xi măng gia cố.

Đường cũng rộng hơn rất nhiều, trực tiếp mở rộng thành đường đôi.

Các công nhân của đội thi công đều rất tận tâm.

Hồ Bát Nhất trả tiền cũng rất sảng khoái, ứng trước mười phần trăm kinh phí khởi động cho họ.

Gặp được ông chủ trả tiền sảng khoái như vậy, công nhân đều rất có tinh thần làm việc, thức khuya dậy sớm, tăng ca tăng giờ làm việc.

Qua tính toán của kỹ sư dự toán đội thi công, chỉ trải đá, chi phí không nhiều, tiền của Hồ Bát Nhất còn có thể mua thêm rất nhiều xi măng, cát, có thể trải xi măng cho không ít đoạn đường.

Một số đường núi, là đá, thì không cần xi măng, chỉ là việc khai thác thân núi tốn công sức hơn, cũng tốn tiền hơn.

Muốn mở rộng đường, đây là chi phí cần thiết.

Một số đá, tận dụng tại chỗ, cũng có thể tiết kiệm được một khoản.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sau khi sắp xếp gần xong chuyện sửa đường, lại ở lại trong thôn vài ngày, sau đó liền rời đi dưới sự tiễn biệt của các thôn dân.

Nếu không rời đi, nếu tuyết lớn rơi xuống, tuyết lớn phong tỏa núi, họ sẽ khó đi.

Chuyến đi này, đã làm hai người mất hơn nửa tháng, cuối cùng lại đạp lên hành trình trở về kinh thành.

Hai người hồi tưởng lại nụ cười vui vẻ của bà con trong thôn, trong lòng có một cảm giác thành tựu.

Cả hai người họ đều từng về nông thôn làm đội viên ở Cương Cương Doanh Tử, chung sống với bà con không ít thời gian, cảm nhận

được sự quan tâm như người thân.

Đặc biệt là Bàn Tử, ở đó sáu bảy năm, cộng thêm cha mẹ anh mất sớm, bà con trong thôn chính là người thân của anh.

Đợi lần sau có thời gian rảnh, họ sẽ còn quay lại thăm bà con.

Về phía kinh thành, Thẩm Hạo mấy ngày nay, mỗi ngày đều dẫn Ô Thiền đến căn cứ bí mật ở Tây Giao tu luyện.

Tu vi của hai người đều được nâng cao không ít.

Cảnh giới của Ô Thiền ổn định, pháp lực sung mãn, tinh khí thần viên mãn, đã đang chuẩn bị kết đan.

Với thực lực của Ô Thiền, kết Kim Đan là nhẹ nhàng, không có gì thách thức.

Còn về Thẩm Hạo, không ngừng luyện đan nuốt dược, Kim Đan lại lớn thêm rất nhiều, đã có đường kính hai tấc.

Vẫn chưa đạt đến bình cảnh.

Thẩm Hạo cũng muốn xem, Kim Đan của mình rốt cuộc có thể lớn đến bao nhiêu mới đạt đến bình cảnh?

Sáng sớm.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hít thở tử khí triều hà xong, lại đối luyện quyền pháp một lúc.

Sau bữa sáng, thời gian đã đến chín giờ.

Thẩm Hạo và Ô Thiền, đến văn phòng giữa cửa hàng và tứ hợp viện.

Đây là vị trí văn phòng Thẩm Hạo đặc biệt chọn, là con đường bắt buộc phải qua từ cửa hàng vào sân.

Cửa hàng có chuyện gì, cứ đến đây tìm Thẩm Hạo là được, không

cần chạy vào sân sau nữa.

Trong văn phòng, Thẩm Hạo đã thiết lập trận pháp cảnh báo, một khi có người gõ cửa, sẽ kích hoạt trận pháp, Thẩm Hạo sẽ biết có người tìm mình.

Trong văn phòng, Thẩm Hạo lấy ra rất nhiều kinh thư mang từ Mao Sơn về.

Ngoài việc mình đọc, cũng là để Ô Thiền đọc.

Để nàng học hỏi một số đạo lý trong đạo kinh, điều mà trước đây nàng chưa từng tiếp xúc.

Tu hành, không chỉ tu pháp lực, mà càng là tu đạo hạnh.

Chỉ có tiếp xúc, học hỏi càng nhiều đạo lý, thì tầm nhìn mới đủ rộng mở, có lợi ích rất lớn cho việc tu hành ở giai đoạn cao hơn trong tương lai.

Chương 101

Trong một thế giới tồn tại tiên ma như vậy, đạo kinh tự có thần dị.

Đọc nhiều, chỉ có lợi, không có hại.

Trong cửa hàng, sư phụ Dương đã dẫn đồ đệ vào làm việc.

Công việc của cửa hàng dường như bước vào mùa thấp điểm, số người vào xem đồ cổ cũng giảm đi rất nhiều, thường xuyên nửa ngày không có một ai đến.

Cửa hàng không có việc gì, sư phụ Dương cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Không lâu sau, cửa hàng đột nhiên có một người đến.

Người này mặc một chiếc áo gió màu đen, đeo kính râm, cắt tóc đầu đinh.

Vừa bước vào cửa, liền hỏi: "Chưởng quỹ, ông chủ các người có ở đây không?" Sư phụ Dương ngẩng đầu nhìn một cái, liền biết anh ta không phải đến mua đồ cổ.

"Vị khách này, không biết ngài tìm ông chủ chúng tôi có chuyện gì?" Sư phụ Dương hỏi một câu.

"Có chuyện quan trọng, làm phiền lão tiên sinh đi thông báo một chút." Người kia mặt nở nụ cười, rất khách khí nói.

Sư phụ Dương thấy anh ta nói chuyện kiên định, liền không hỏi tiếp, mà nói: "Được rồi, vậy mời ngài đợi một lát trong cửa hàng, tôi sẽ bảo tiểu nhị đi thông báo ông chủ." Sau đó gọi đồ đệ không xa: "Hưng An, đi văn phòng tìm ông chủ một chút, có khách tìm." "Ồ, sư phụ, con đi ngay." Dương Hưng An đặt giẻ lau xuống, đi về phía văn phòng của Thẩm Hạo.

Gõ cửa, bước vào sau, nói với Thẩm Hạo: "Ông chủ, cửa hàng có một khách hàng tìm ngài." Thẩm Hạo nghe vậy, tâm niệm vừa động, thần thức phóng ra, quét qua cửa hàng.

Lập tức nhìn thấy một người đàn ông đầu đinh mặc áo gió màu đen.

"Tìm ta ư?

Cứ mời anh ta đến văn phòng, ta sẽ gặp mặt." Tiểu nhị Dương Hưng An lập tức đi cửa hàng mời người đến.

Rất nhanh, người kia được dẫn đến văn phòng.

Thẩm Hạo rất khách khí pha cho anh ta một ly trà, hỏi: "Không biết vị bằng hữu này tìm tôi có quý cán gì?" Người kia nhìn Thẩm Hạo, lại nhìn Ô Thiền đang đọc sách ở một vị trí khác, có chút do dự.

"Có lời gì cứ nói thẳng đi, đây là nữ nhân của ta, không cần để ý đến nàng." Thẩm Hạo nói.

Người kia đánh giá Ô Thiền một lượt, phát hiện mình lại không thể nhìn thấu nữ nhân này.

"Nữ nhân này cũng là một tu sĩ!" Anh ta thầm lẩm bẩm trong lòng.

Thấy Thẩm Hạo nói vậy, liền mở lời tự giới thiệu: "Chào Thẩm tiên sinh, tôi là Trình Thiên Khiếu, điều tra viên của Cục Điều tra Dân sự trực thuộc Quốc An, đây là giấy tờ tùy thân của tôi." Mắt Thẩm Hạo hơi nheo lại: "Quốc An, Dân Điều Cục?" "À, Dân Điều Cục, tên đầy đủ là Cục Xử lý Sự kiện Siêu phàm Linh dị Dân gian bí ẩn trực thuộc Cục An ninh Quốc gia, là bộ phận chuyên xử lý các sự kiện siêu phàm, linh dị trên toàn quốc." Trình Thiên Khiếu trả lời.

"Ồ, cơ quan chính phủ à, không biết tìm tôi có việc gì?" Thẩm Hạo hỏi.

“Là thế này, thời gian trước, tại Băng Xuyên Côn Luân, thành viên phân bộ cấp dưới của chúng tôi báo cáo, ngài trong hành động khảo cổ, đã thể hiện sức mạnh siêu phàm cường đại, qua điều tra, chúng tôi biết được thân phận của ngài, vì vậy cấp trên cử tôi đến thăm, đồng thời cũng mời ngài gia nhập Dân Điều Cục.” Trình Thiên Khiếu nói.

“Gia nhập các anh?

Nhưng là cơ quan chính phủ, quy củ hẳn là rất nhiều phải không?

Nhưng tôi là người không thích bị quá nhiều điều khoản ràng buộc.” Thẩm Hạo nói.

“Thẩm tiên sinh lo lắng chúng tôi cũng rõ, nếu Thẩm tiên sinh không muốn trực tiếp gia nhập Dân Điều Cục, chúng tôi cũng có thể đổi một phương thức khác, với thân phận ngoại hiệp, tiến hành hợp tác với chúng tôi.” Trình Thiên Khiếu nói.

“Các tông phái như Mao Sơn phái mà Thẩm tiên sinh đang ở, đều hợp tác với chúng tôi theo phương thức này, ngài có thể yên tâm, trừ biên chế chính thức của chính phủ ra, mọi đãi ngộ còn lại đều bình đẳng.” “Lãnh đạo của chúng tôi cũng đang liên lạc với sư phụ của ngài, Vân Hi Chân Nhân, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức.” “Ngài có thể cân nhắc thêm, ngày mai tôi sẽ đến một chuyến nữa, nếu ngài đồng ý, chúng ta có thể ký kết hợp đồng chính thức.” Trình Thiên Khiếu nói xong, nhìn về phía Thẩm Hạo.

“Được, đợi tôi xác nhận với sư môn một chút, ngày mai sẽ trả lời anh.” Thẩm Hạo nói.

“Vậy được, Thẩm tiên sinh, hôm nay đã làm phiền rồi.” Trình Thiên Khiếu nói xong, liền xoay người rời khỏi văn phòng, đi thẳng ra ngoài.

Thẩm Hạo hơi suy nghĩ một lúc về lợi và hại khi gia nhập tổ chức

chính phủ.

Lợi ích là, dựa vào quốc gia làm chỗ dựa, có thể nhận được sự ủng hộ về tài nguyên, có thể có được nhiều tài nguyên cấp cao hơn.

Còn khuyết điểm, chính là nhiều quy tắc, nhiệm vụ do cấp trên hạ đạt bắt buộc phải hoàn thành, chịu sự hạn chế quá lớn.

Còn hình thức hợp tác ngoại hiệp lùi một bước, thực ra cũng coi như một hình thức trao đổi tài nguyên.

Tông môn trong tay cũng nắm giữ nhiều tài nguyên mà phía quốc gia không có, hai bên hợp tác, tài nguyên trao đổi.

Điều kiện rất tốt rồi, chịu hạn chế cũng ít, hơn nữa Thẩm Hạo có Mao Sơn làm hậu thuẫn, bối cảnh cũng rất lớn, căn bản không sợ.

Đây chính là lợi ích của truyền thừa đại phái.

Lúc này, tấm Truyền tấn phù mà Vân Hi Chân Nhân đưa cho hắn đột nhiên có động tĩnh.

Thẩm Hạo lấy ra xem, là tin tức từ sư phụ Vân Hi Chân Nhân.

Nàng đã nói chuyện với người của Dân Điều Cục, đồng ý cho Thẩm Hạo hợp tác với Dân Điều Cục, bảo Thẩm Hạo không cần quá lo lắng.

Nhận được tin tức của sư phụ, Thẩm Hạo liền có quyết định, cứ lấy thân phận ngoại hiệp hợp tác vậy, đúng lúc có thể từ phía chính phủ đổi lấy một số tài nguyên mà mình đang thiếu.

Còn Trình Thiên Khiếu, đã trở về trụ sở chính của Dân Điều Cục ở kinh thành.

Bộ phận anh ta đang làm là Tiểu đội Một của Xử lý Hành động, đội trưởng tên là Nhậm Chí Viễn.

Tại khu văn phòng của Đội Một, Trình Thiên Khiếu đã báo cáo

thông tin cho đội trưởng Nhậm Chí Viễn.

Nhậm Chí Viễn nghe xong gật đầu: "Tôi đã liên lạc với Vân Hi Chân Nhân rồi, nàng không phản đối Thẩm Hạo gia nhập chúng ta, ngày mai cậu đến thêm một chuyến nữa đi." Nhậm Chí Viễn cảm thấy, Thẩm Hạo có khả năng rất lớn sẽ đồng ý.

Anh ta tuy rất muốn kéo Thẩm Hạo vào đội của mình, nhưng còn phải xem ý nguyện của chính Thẩm Hạo, cũng như các bộ phận khác có đến tranh người không.

Chuyện của Thẩm Hạo, rất nhiều tiểu đội khác cũng đã biết, đợi anh ấy đến tổng bộ, các bộ phận e rằng đều sẽ ra tay tranh giành Thẩm Hạo.

Đêm xuống, Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người tu luyện trong phòng dưới tầng hầm.

Ô Thiền im lặng lĩnh hội, chờ đợi cơ duyên đột phá Kim Đan.

Còn Thẩm Hạo thì uống thuốc, bồi đắp Kim Đan.

Mấy ngày nay, hắn lại tiến vào bí cảnh tiểu thế giới thu thập không ít linh dược, luyện chế rất nhiều đan dược để tự mình sử dụng.

Dưới dược lực càng thêm mạnh mẽ, Thẩm Hạo rất nhanh đã đẩy kích thước Kim Đan đến cực hạn, đường kính chín tấc chín.

Đến trình độ này, Kim Đan không thể khuếch đại thêm dù chỉ một phân hào.

Lúc này, có thể bắt đầu tu hành bí pháp Kim Đan Cửu Chuyển, tiến hành chuyển thứ nhất cho Kim Đan khổng lồ.

Tuy nhiên, cân nhắc đến việc ngày mai người của Dân Điều Cục còn phải đến, còn phải đi Dân Điều Cục một chuyến.

Thẩm Hạo liền tạm dừng tu luyện, dù sao Kim Đan Nhất Chuyển,

hắn cũng không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian, vạn nhất cần rất lâu, thất hứa thì không hay.

Sau khi thắp một nén hương trước tượng tổ sư gia, cúng bái một phen, hai người trở về phòng trên mặt đất nghỉ ngơi.Sáng ngày thứ hai, Trình Thiên Khiếu đúng hẹn mà đến, lái xe tới.

Thẩm Hạo rất sảng khoái đồng ý ngay lập tức, gia nhập Dân Điều Cục bằng phương thức thứ hai.

Trình Thiên Khiếu gật đầu, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của đội trưởng. "Vậy được, Thẩm tiên sinh, tôi đưa ngài đến tổng bộ, làm thủ tục nhé." Trình Thiên Khiếu nói.

Thẩm Hạo gật đầu.

Theo Trình Thiên Khiếu lên xe, một mạch lao nhanh về phía tây.

Ô Thiền thì ở nhà, tiếp tục tụng đọc đạo kinh, học tập kiến thức.Chiếc ô tô rất nhanh đã rời khỏi khu thành thị, đi đến một dãy núi phía tây.

Đó là một nhánh của dãy Thái Hành Sơn, nếu nhìn theo phạm vi thời hậu thế thì nơi này đã nằm ngoài Ngũ Hoàn, không xa Di Hòa Viên.

Trên núi, một con đường quanh co khúc khuỷu đã được xây dựng, ô tô men theo đường núi chạy đến sườn dốc phía bắc.

Dọc theo một con đường nhỏ đi vào, đến một khu kiến trúc ẩn mình trong rừng núi.

Mấy tòa tứ hợp viện nối liền thành một dãy.

Nơi này chính là văn phòng xử lý công việc ngoại vi của tổng bộ Dân Điều Cục.

Chương 102

Một số công việc hành chính và tiếp đón đều được tiến hành ở đây.

Các bộ phận đều có một khu trú đóng trên mặt đất, đều là kiến trúc tứ hợp viện độc lập.

Hiện tại Thẩm Hạo vẫn chưa xác định thuộc về bộ phận nào, liền được Trình Thiên Khiếu trực tiếp đưa đến đại sảnh vụ tổng hợp, chính là tòa tứ hợp viện trước mặt Thẩm Hạo đây.

Đây là tòa tứ hợp viện đầu tiên trong dãy.

Trình Thiên Khiếu dẫn Thẩm Hạo vào làm thủ tục, các quy trình thủ tục liên quan đều đã được dặn dò chuẩn bị trước."Chị Trần, người tôi đưa đến rồi, phiền chị lấy hợp đồng ra cho cậu ấy ký nhé." Trình Thiên Khiếu gọi người nhân viên duy nhất trong đại sảnh, trong giọng nói còn mang theo chút kính trọng.

Đây là một người phụ nữ trưởng thành nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, cô trực tiếp lấy hợp đồng từ ngăn kéo ra, bảo Thẩm Hạo đọc và ký tên.

Thẩm Hạo cầm lấy, thần thức quét qua, liền đọc được hết nội dung hợp đồng.

Đó chỉ là một bản hợp đồng hợp tác nghiệp vụ bình thường, không có điều khoản dư thừa nào.

Có lẽ chỉ là để lưu hồ sơ, đi một quy trình.

Các giấy tờ liên quan cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp phát cho Thẩm Hạo.Sau đó, chị Trần hỏi: "Tiểu Thẩm à, Dân Điều Cục chúng ta chia làm ba bộ phận lớn, lần lượt là Xử lý Tình báo, Xử lý Hành

động và Xử lý Hậu cần, cậu ưng ý cái nào hơn?" Thẩm Hạo nghe vậy thì ngớ người ra, cái này còn có thể tự mình chọn sao? "Cái này thì... tôi là người khá lười nhác, không muốn chịu quá nhiều ràng buộc, tôi thấy Xử lý Hậu cần không tệ, vừa hay tôi biết một chút kỹ thuật luyện đan và chế phù, chắc là được chứ?" Chị Trần nghe vậy, mắt sáng rỡ nói: "Ồ, Tiểu Thẩm cậu còn biết luyện đan sao?

Luyện đan sư hiện tại rất được săn đón đó, toàn bộ Dân Điều Cục chúng ta cũng chỉ có lèo tèo vài người, đều là do chúng ta tự bồi dưỡng, tốn rất nhiều tâm huyết và tài nguyên." "Mấy cái tông môn kia, luyện đan sư họ quý như vàng, không ngờ Tiểu Thẩm cậu lại còn có một tay này, không lẽ người của Mao Sơn còn không biết cậu biết luyện đan sao?

Bằng không sao có thể dễ dàng thả cậu ra?" "Đúng vậy, tôi cũng là tự mình luyện ra theo kinh nghiệm của tiền bối, còn chưa kịp nói với sư phụ đâu." Thẩm Hạo gật đầu nói. "Ôi, vậy thì tốt quá rồi, chúng ta hiện tại không thiếu nhân lực, nhưng đan dược lại không đủ cung ứng, có Tiểu Thẩm gia nhập, xem ra áp lực đan dược của chúng ta sẽ giảm đi không ít." Chị Trần che miệng cười nói. "Vậy được, Tiểu Thẩm cậu cứ đến Xử lý Hậu cần báo danh đi, thủ tục tôi đã duyệt cho cậu rồi, cứ thế mà đi thôi." Chị Trần trực tiếp duyệt xong tập tài liệu dược liệu trong tay, đưa cho Thẩm Hạo.Trình Thiên Khiếu đứng bên cạnh trực tiếp ngớ người ra.

Vậy là đã quyết định xong sao?

Xử lý Hậu cần ư?

Hắn còn đang đợi đội trưởng nhà mình đến giành người, nói không chừng còn có một trận đấu giữa các tiểu đội nữa, giờ thì hay rồi, người còn chưa đến mà đã định xong chỗ rồi. "Ờ, cái này, cái này cũng nhanh quá rồi nhỉ?" Trình Thiên Khiếu lẩm bẩm nói.

Nghe Trình Thiên Khiếu lầm bầm, chị Trần cười nói: "Đương nhiên rồi, đây là bảo bối, sao có thể để mấy người các cậu kéo đi được chứ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, thì tổn thất lớn lắm, cậu cũng biết, giá trị của một luyện đan sư mà~" "Được rồi, cậu dẫn cậu ấy đến Xử lý Hậu cần báo danh đi." "À, được rồi." Trình Thiên Khiếu đáp.

Sau đó, hắn liền dẫn Thẩm Hạo đến tòa tứ hợp viện thứ hai phía sau.

Nơi này chính là địa bàn của Xử lý Hậu cần.Nhân viên chính của Xử lý Hậu cần không ít, chủ yếu là vài đội trưởng, phụ trách lần lượt các mảng đan dược, phù lục, pháp khí, trận pháp.

Còn có đổi công huân, cũng là đổi ở đây, về cơ bản, phần lớn vật tư đều có thể đổi được ở đây.

Trên đường đi, Trình Thiên Khiếu vừa đi vừa giới thiệu cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng đã có cái nhìn tổng quát.

Rất nhanh, hai người đã vào Xử lý Hậu cần.

Trong văn phòng, có không ít người ngồi, Trình Thiên Khiếu dẫn Thẩm Hạo đến quầy lễ tân nộp tài liệu thủ tục, rất nhanh đã hoàn tất quy trình.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên từ phía sau đi ra.

Cô gái ở quầy lễ tân giới thiệu: "Thẩm Hạo, đây là Trưởng phòng Đan Dược Lý Hạo, ông ấy chuyên trách quản lý vật tư đan dược, sau này sẽ là lãnh đạo của cậu." Thẩm Hạo thấy vậy, cười chào hỏi: "Chào Trưởng phòng Lý, tôi là Thẩm Hạo." "Chào cậu, Tiểu Thẩm, sau này phòng Đan Dược chúng ta lại có thêm một vị tướng tài, lần này, áp lực của chúng ta có thể giảm đi không ít rồi." Lý Hạo cũng

cười nói.

Trình Thiên Khiếu thấy Thẩm Hạo đã làm xong thủ tục, liền nói: "Trưởng phòng Lý, mọi việc đã xong xuôi rồi, tôi xin phép về trước." "Ừ, cậu đi đi." Lý Hạo gật đầu nói.

Sau đó, liền dẫn Thẩm Hạo đi vào hậu viện, xuyên qua một cánh cửa, tiến vào địa đạo đi xuống dưới đất, thông qua thang máy, xuống sâu dưới lòng đất.

Ra khỏi thang máy, đi thêm một đoạn trong đường hầm, liền tiến vào một không gian ngầm khổng lồ.

Đây là địa bàn của bộ phận Đan Dược, chia thành rất nhiều phòng.

Còn ở cuối đường hầm, lại thấy một mạch địa hỏa dung nham quy mô không nhỏ đang lưu động.

Bên cạnh rất nhiều căn phòng này, đều có một nhánh địa hỏa được dẫn vào, dùng để luyện đan.

Và mạch địa hỏa này, là do một vị tiền bối dùng sức mạnh từ dưới đất dẫn lên."Thế nào, bộ phận Đan Dược của chúng ta nhìn cũng được chứ?" Trưởng phòng Lý Hạo hỏi Thẩm Hạo. "Thật sự không tệ, có mạch địa hỏa, luyện đan quả thực rất tiện lợi." Thẩm Hạo nhìn tình hình căn cứ ngầm, gật đầu.

Hơn nữa, căn cứ ngầm còn có cao nhân bố trí trận pháp, tường đồng vách sắt, từ những nơi khác dưới lòng đất cũng rất khó đột phá vào.

Tiếp đó, Lý Hạo dẫn Thẩm Hạo đi một vòng quanh toàn bộ căn cứ ngầm một cách đơn giản, tất nhiên một số khu vực quan trọng chỉ nhìn từ xa, không giới thiệu quá nhiều.

Cuối cùng, hai người đến một căn phòng giống như văn phòng.

Trông khá tươm tất.

Vừa bước vào, Thẩm Hạo đã ngửi thấy một mùi hương đan dược lan tỏa.

Bên trong có bảy tám người ngồi, đều đang làm việc của mình, có người ngủ, có người nhắm mắt dưỡng thần, có người đọc sách.

Đây là văn phòng của luyện đan sư, nhưng họ còn có văn phòng riêng độc lập.

Lý Hạo dẫn Thẩm Hạo đi vào, vỗ tay cái bốp, thu hút sự chú ý của mọi người. "Các vị, đây là đồng chí Thẩm Hạo, đồng nghiệp mới của bộ phận Đan Dược chúng ta, mọi người hoan nghênh!" Lý Hạo nói với mọi người.Mọi người đứng dậy vỗ tay, coi như một nghi thức chào mừng.

Sau đó, Thẩm Hạo lần lượt chào hỏi mọi người, có bắt tay, có ôm quyền hành lễ, có gật đầu, không đồng nhất.

Thẩm Hạo kiểm tra một lượt, tu vi của những người này đều không cao, cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, còn có ba người trung kỳ, hai người sơ kỳ, ba người cuối cùng vẫn đang ở Luyện Khí kỳ.

Thẩm Hạo không động thanh sắc, không bộc lộ tu vi.

Cũng không quá nhiệt tình với họ, chỉ là đối xử bình thường mà thôi.

Vừa rồi đã tìm hiểu một chút.

Thẩm Hạo với tư cách là người ngoài (ngoại viện), mỗi tháng chỉ cần cung cấp ba mươi viên đan dược cho Xử lý Hậu cần là được, sẽ nhận được mười điểm công huân.

Còn nếu nhiều hơn, hoặc một số đan dược tốt, có thể nộp lên, đổi lấy điểm công huân.

Sau đó có thể dùng điểm công huân để đổi những thứ mình muốn.

Mặc dù hiện tại chưa có hệ thống máy tính phát triển như hậu thế, nhưng kỹ thuật của tu tiên giả cũng không thể xem thường, hệ thống ghi nhận công huân này chắc hẳn không đơn giản.

Cuối cùng, hai người trở về tứ hợp viện trên mặt đất, sắp xếp cho Thẩm Hạo một căn phòng nhỏ làm văn phòng.

Vì Thẩm Hạo là nhân viên ngoại viện, không phải nhân viên chính thức trực thuộc, nên Thẩm Hạo không cần phải thường xuyên đi làm.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ đan dược mỗi tháng, có chuyện cần thì có thể tìm được người là được.

Thẩm Hạo rất hài lòng với điểm này, giơ hai tay tán thành.Trong đống trang bị nhận được khi nhậm chức, có một tấm truyền tấn ngọc phù, chuyên dụng cho thành viên Dân Điều Cục, dùng tốt hơn điện thoại, chỉ là tạm thời chưa thể gọi video mà thôi.

Tuy nhiên tin rằng sau này, rất nhiều thứ sẽ có cách làm ra.

Thậm chí đợi tu vi cao, tự mình có thể làm ra.

Việc Thẩm Hạo một người mới nhậm chức ở Xử lý Hậu cần, không hề dấy lên sóng gió gì, trừ người của bộ phận Đan Dược ít nhiều có chút biểu thị, các bộ phận khác về cơ bản không có phản ứng gì.

Chỉ là khi nhàn rỗi không có việc gì thì nhìn một cái, thấy có người mới đến, sau đó lại quay đầu làm việc của mình.

Thẩm Hạo chào hỏi Trưởng phòng Lý Hạo xong, liền quay về. "Trưởng phòng Lý, tôi xin phép về trước, nhiệm vụ mỗi tháng ông cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn thành đúng chất lượng và số lượng." "Nếu có chuyện gì, truyền tin cho tôi là được." Trưởng phòng Lý gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Phần lớn những người hợp tác ngoại viện của Dân Điều Cục đều là như vậy.

Trừ những kẻ độc hành, có bối cảnh chỗ dựa, về cơ bản đều thế.

Chương 103

Đặc biệt là Thẩm Hạo có chỗ dựa như Mao Sơn, là chỗ dựa rất vững chắc.

Sau khi bước ra khỏi tứ hợp viện của Dân Điều Cục, Thẩm Hạo trực tiếp không hề che giấu ngự kiếm phi hành, bay về nhà."Ôi, tiểu gia hỏa này, tu vi không tệ nha~" "Không tệ, không tệ, quả thực có một tay, tu vi ẩn giấu khá tốt." Trong bóng tối, mấy tu sĩ trực ban bảo vệ Dân Điều Cục nhìn bóng dáng Thẩm Hạo nói.

Thẩm Hạo ngự kiếm cưỡi gió, rất nhanh đã trở về Phan Gia Viên, hạ xuống ở một góc khuất không người.

Sau đó, quay về văn phòng cửa hàng."Ô?

Phu quân, chàng về nhanh vậy?" Ô Thiền ngẩng đầu nhìn một cái hỏi. "Phải đó, khá nhanh, ta cũng không ngờ, vốn dĩ cứ nghĩ sẽ tốn không ít thời gian, nhưng thế này cũng tốt, đỡ việc." Thẩm Hạo cười nói. "À phải rồi, Ô Thiền, Đạo kinh đọc đến đâu rồi?" Thẩm Hạo hỏi. "Phu quân, những Đạo kinh này, thiếp về cơ bản đều đã đọc qua một lần, chỉ là quá thâm sâu, khó hiểu quá!" Ô Thiền nhíu mày, cau mặt nói với Thẩm Hạo. "Haha, khó hiểu là bình thường thôi mà, bên trong đều ẩn chứa những huyền diệu đại đạo cực kỳ thâm sâu, đâu phải đọc vài lần đơn giản là có thể hiểu được.

Nếu thực sự đọc thông, vậy thì cũng đã thành tiên rồi!" Thẩm Hạo cười nói. "Tuy nhiên bên trong ẩn chứa ảo diệu của thiên địa đại đạo, đối với người tu luyện chúng ta, có lợi ích cực lớn, có thể đề thăng tâm cảnh, đối với việc nàng kết đan cũng có chỗ tốt." "Phu quân nói đúng, thiếp gần đây quả thực cảm thấy, hình như cơ duyên kết đan sắp đến rồi." Ô Thiền giãn mày, cười nói với Thẩm Hạo. "Vậy thì tốt

quá rồi, haha." Thẩm Hạo đi tới, ôm lấy Ô Thiền.Để Ô Thiền một mình đọc sách, Thẩm Hạo đi đến động phủ bí mật ở Tây Giao.

Động phủ bí mật này cũng nằm trong dãy Thái Hành Sơn, nhưng khá sâu, không dễ bị phát hiện.

Trong phòng tu luyện của động phủ, Thẩm Hạo đã khai lò luyện mấy lò đan dược, đều là đan dược chuyển hóa pháp lực nhanh chóng, gia tốc tu luyện.

Thẩm Hạo muốn ở đây uống thuốc tu luyện, bồi đắp Kim Đan, việc tu luyện Kim Đan Cửu Chuyển càng nhanh càng tốt.

Pháp môn Kim Đan Cửu Chuyển này, trong điển tịch của Mao Sơn cũng có ghi chép.

Nội luyện Kim Đan, Kim Đan Cửu Chuyển, đột phá cực hạn.

Chỉ là độ khó rất lớn, người có thể làm được rất ít, tốc độ tu hành cũng chậm.

Nếu không phải thiên tài tuyệt thế, nói chung sẽ không chọn con đường này.

Đương nhiên cũng có những kẻ kiêu ngạo, chọn con đường này, nhưng cuối cùng phần lớn vẫn phải bỏ dở giữa chừng.

Bởi vì Cửu Chuyển xa vời vô vọng, cứ khăng khăng theo đuổi thì tuổi thọ cũng sắp hết, không bỏ cuộc thì không được.

Cứ thế mãi, người có thể đạt được Kim Đan Cửu Chuyển ngày càng ít.

Phần lớn mọi người đều chỉ nếm thử qua loa, không thể chuyển tiếp được nữa thì trực tiếp đột phá.

Thẩm Hạo cẩn thận ôn tập một lượt pháp Kim Đan Cửu Chuyển.

Tất cả mọi chi tiết, điểm chú ý, đều đã được hắn thấu hiểu dưới

ngộ tính nghịch thiên của mình.

Sau khi chuẩn bị xong, Thẩm Hạo thúc đẩy Kim Đan chuyển động, pháp lực cuộn trào, ma sát tạo ra ngọn lửa, nung đốt Kim Đan.

Trong ngọn lửa này, còn có Thái Dương Chân Hỏa và Ám Nhật Chân Hỏa, hai loại sức mạnh cực đoan một âm một dương.

Kim Đan nhanh chóng xoay tròn, càng xoay càng nhanh.

Dưới sự luyện hóa của chân hỏa, tiếp tục nén lại, càng thêm ngưng thực.

Pháp lực bên trong đang phát sinh chất biến, linh quang ở vị trí hạt nhân, hạt giống thần thông, cũng đã lột xác, lớn mạnh hơn rất nhiều.

Dần dần, Kim Đan chín tấc chín, bắt đầu thu nhỏ lại, càng thu càng nhỏ, cuối cùng biến thành kích thước bằng hạt gạo.

Và trên bề mặt Kim Đan, xuất hiện một vân văn màu tím nhạt.

Đây là dấu hiệu Kim Đan Nhất Chuyển công thành, đan văn!Kim Đan Nhất Chuyển, khí thế của Thẩm Hạo đột nhiên tăng vọt, thực lực của cả người, trong nháy mắt tăng gấp đôi.

Tạp chất trong cơ thể cũng trong đợt tăng lên này, bị ngọn lửa thiêu hủy hoàn toàn.

Ngọn lửa vàng và đen tản đi.

Thẩm Hạo nghỉ ngơi một lát, thích ứng với pháp lực bùng nổ, kiềm chế cảm giác sảng khoái vạn năng do sức mạnh tăng lên mang lại.

Với sự hỗ trợ của ngộ tính nghịch thiên, Thẩm Hạo rất nhanh đã hoàn toàn nắm giữ sức mạnh của mình.

Sau đó, hắn lại lần nữa lấy đan dược ra, bắt đầu uống thuốc.

Lặp lại quy trình trước đó, uống thuốc, luyện hóa, bồi đắp Kim Đan, sau đó nội luyện bằng pháp Kim Đan Cửu Chuyển.

Quy trình đã rất quen thuộc.

Lần này Thẩm Hạo uống lượng đan dược lớn, Kim Đan trong vài giờ đã lớn đến kích thước cực hạn chín tấc chín.

Tiếp theo thúc đẩy chân hỏa, hỏa luyện Kim Đan.

Đan thành hai chuyển.

Thẩm Hạo vẫn chưa hết ý, lại bắt đầu chuyển thứ ba.

Mọi việc đều vô cùng thuận lợi, cứ như thuận buồm xuôi gió.

Lúc đêm khuya, Kim Đan của Thẩm Hạo đã thành công hoàn thành ba chuyển.

Một viên đan hoàn tròn xoe, vàng óng, trên bề mặt khắc họa ba vân văn huyền ảo.

Một cỗ sức mạnh kỳ dị bao quanh Kim Đan.

Bên trong hạt nhân, một điểm linh quang đã thành thực chất, hai hạt giống thần thông, đã có dấu hiệu phá kén, hợp thành một thể với linh quang ngưng tụ thành thực chất, linh hồn dường như hóa thành một điểm nhỏ bé, được linh quang bao bọc.

Linh quang hóa thành thực chất này giống như một phôi thai, thai nghén sự sống.

Cuối cùng, Thẩm Hạo lại luyện hóa lực lượng đan dược, lần nữa đẩy Kim Đan đến kích thước cực hạn chín tấc chín, lơ lửng giữa Đan Điền.

Giống như một mặt trời vàng óng, chiếu sáng toàn bộ không gian Đan Điền.

Lượng pháp lực khổng lồ, tạo thành một hồ nước lớn trong Đan Điền, Kim Đan lơ lửng trên không.Trời dần sáng, đã là rạng sáng.

Thẩm Hạo rời khỏi động phủ tạm thời, lợi dụng bóng đêm che giấu, trực tiếp bay về nhà.

Trở về phòng, Ô Thiền Nữ Vương Tinh Tuyệt đang mặc một chiếc váy ngủ hai dây lụa đen vô cùng quyến rũ, nghiêng mình nằm trên giường lớn, ngọc thể nằm ngang.

Nhan sắc tuyệt đẹp như hoa phù dung mới nở, đôi mắt quyến rũ, hoang dại, lưng ngọc trắng ngần như tuyết.

Khiến Thẩm Hạo thực chỉ đại động.

Pháp lực toàn thân Thẩm Hạo chấn động, làm bay hết bụi bẩn trên cơ thể.

Sau đó cởi bỏ áo ngoài, chui vào ổ chăn.

Ôm Ô Thiền vào lòng, toàn thân đều dán lên.

Đôi bàn tay lớn không tự chủ được sờ soạng khắp nơi.

Ô Thiền giả vờ ngủ, vô cùng thuận theo phối hợp, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng rên nhẹ từ cổ họng.

Vui đùa một trận, Thẩm Hạo một trụ kình ngất trời, chui vào giữa kẽ núi đôi, hai tay nắm lấy ngọc cầu, cũng bắt đầu nghỉ ngơi.Sáng sớm, sau khi thức dậy, hai người lợi dụng lúc mặt trời mọc, thu thập tử khí triều dương.

Lại cùng nhau luyện quyền pháp, sau đó ra ngoài quán vỉa hè ăn sáng.

Kinh thành là trung tâm chính trị của cả quốc gia, một nơi rộng lớn như vậy, hội tụ vô số đặc sản, vật phẩm từ khắp các vùng miền.

Ô Thiền mỗi ngày đều thay đổi khẩu vị, tận hưởng đủ loại mỹ

thực, quần áo đẹp.

Trưa, hai người ngồi trong văn phòng, đọc Đạo kinh.

Lúc này, Thẩm Hạo nghe thấy tiếng của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở bên ngoài, biết là hai người đã về.

Chương 104

Ở lại Đông Bắc hơn nửa tháng, sau khi sắp xếp ổn thỏa chuyện sửa đường, hai người liền từ biệt lão chi thư và bà con trong thôn, trở về kinh thành.

Giúp đỡ bà con cũng coi như là tâm nguyện bấy lâu của hai người, giờ đây, cuối cùng đã có đủ năng lực để thực hiện.Thế là, Thẩm Hạo kéo họ đến sân diễn võ ở hậu viện. "Oa, Thẩm gia, nhà ngài lại còn xây cả một sân lớn thế này, kia là mộc nhân thung, mai hoa thung?

Dùng để luyện võ sao?" Bàn Tử vô cùng hiếu kỳ đánh giá sân diễn võ trong sân. "Phải, dùng để luyện võ." Thẩm Hạo lơ đễnh nói, "Hai cậu, cũng chỉ là khỏe mạnh một chút, biết vài quyền quân đội, thế này vẫn chưa đủ, tiếp theo, ta sẽ dạy các cậu một số nội gia quyền pháp." "Trước hết nghỉ ngơi hai ngày, điều chỉnh trạng thái một chút, mốt, ta sẽ chính thức bắt đầu dạy các cậu." "Hả?

Thẩm gia, ngài muốn truyền cho chúng ta vài chiêu sao??

Vậy thì tốt quá rồi!" Bàn Tử xoa xoa tay nói.

Hồ Bát Nhất cũng lộ vẻ hưng phấn trong mắt: "Cảm ơn Thẩm gia, tôi và Bàn Tử nhất định sẽ luyện tập nghiêm túc!" "Trở thành cao thủ tuyệt thế, võ lâm đại hiệp, tôi và Bàn Tử từng mơ ước điều đó đó~" "Ừm, thái độ đúng đắn, không tệ." Thẩm Hạo gật đầu. "Nhưng, luyện võ không hề đơn giản như các cậu nghĩ, hơn nữa tuổi các cậu cũng không còn nhỏ nữa." "Tuy nhiên, đừng lo lắng, chỗ ta có đan dược có thể giúp các cậu tẩy tủy phạt tủy, giải quyết vấn đề này." "Chỉ là, việc tu luyện quyền pháp là tích lũy ngày qua tháng, không thể lơ là, cái này, các cậu tự mình nắm giữ." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người liên tục gật đầu, như gà mổ thóc.

Trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.Tiếp đó, Thẩm Hạo lấy ra hai bình ngọc, bên trong lần lượt đựng Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan, trên thân bình còn dán nhãn, mỗi loại có hai viên. "Đây là Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan, các cậu cứ cầm lấy, tối nay dùng, nhớ là trước khi uống phải cởi hết quần áo, nếu không thì bộ quần áo đó sẽ không dùng được nữa." "À phải rồi, nhớ chuẩn bị sẵn vài chậu nước tắm, ta e là một chậu không đủ dùng đâu, cửa sổ cũng phải mở ra thông gió nữa nhé~" Thẩm Hạo rất tận tình nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất cẩn thận từng li từng tí nhận lấy bình ngọc, sợ làm rơi. "Vâng Thẩm gia, chúng tôi biết rồi." "Đây là linh đan diệu dược trong truyền thuyết sao?

Thẩm gia, ngài lấy ở đâu ra vậy?

Nghe nói đạo sĩ đều biết luyện đan, lẽ nào là ngài tự mình luyện ra?" Bàn Tử hỏi. "Đúng vậy, Bàn Tử cậu đoán thật chuẩn." Thẩm Hạo gật đầu nói. "Hắc hắc hắc, Thẩm gia, ngài đối tốt với chúng tôi quá, cảm ơn ngài nha." Bàn Tử cười nói. "Được rồi, không cần cảm ơn, làm tốt việc là được rồi, thế giới này rất nguy hiểm, thực lực hiện tại của các cậu không được đâu, luyện tốt có thể bảo toàn tính mạng." Thẩm Hạo nói.

Hai người liên tục gật đầu, biểu thị mình nhất định sẽ nghiêm túc luyện võ, vừa là để nghĩ đến tính mạng nhỏ bé của mình, cũng là để làm việc tốt hơn cho Thẩm gia. "Được rồi, các cậu về nghỉ ngơi đi, hôm nay ăn Thối Thể Đan trước, ngày mai ăn Tẩy Tủy Đan, ngày mốt đến luyện võ." "Đã rõ!" Sau đó, hai người trở về căn nhà thuê gần Đức Thắng Môn.

Tuy nhiên, hiện tại căn nhà này đã không còn xứng với tài sản của họ nữa.

Hai người đang định đổi chỗ ở.

Hiện tại nhà ở kinh thành vẫn còn rất rẻ, tài sản của họ rất hậu hĩnh, đang định mua một tòa tứ hợp viện để ở.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng đã mua lại cả cửa hàng và tứ hợp viện bên cạnh.

Hai người dự định, ngày mai sẽ đi tìm người xem nhà.Sau khi về nhà, hai người chuẩn bị xong xuôi, mỗi người chuẩn bị hai thùng nước tắm lớn, sau đó, nuốt Thối Thể Đan.

Sau khi đan dược được nuốt vào bụng, rất nhanh, nó như tan chảy hóa thành một luồng nhiệt, đi vào dạ dày.

Sau đó chảy khắp toàn thân.Dược lực của Thối Thể Đan, hóa thành một luồng ấm áp khổng lồ, từ bụng khởi lên, thấm qua vách dạ dày, được tiêu hóa hấp thu, đi vào máu, kinh mạch.

Dược lực từ bụng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chảy qua tứ chi bách hài, cho đến tất cả mọi nơi trên toàn thân.

Một loại cảm giác kỳ dị trực đạt linh hồn bao trùm Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Trong phòng của hai bên, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sau khi nuốt đan dược, đứng cạnh thùng gỗ, nhắm mắt, cảm nhận cảm giác sảng khoái đột ngột này.

Chỉ là, cảm giác sảng khoái này không kéo dài được bao lâu, toàn thân trên dưới đều xuất hiện một trận đau nhức, giống như có thứ gì đó từ trong cơ thể cứ thế chen ra ngoài.

Ngay sau đó một mùi hôi thối, đột nhiên lan ra.

Mũi Hồ Bát Nhất hít một hơi, trên mặt lộ ra vẻ mặt như vừa ăn phải chuột chết, mặt mày nhăn nhó. "Ối giời, chuyện gì thế này, mùi thối ở đâu ra vậy?

Thối kinh khủng, đơn giản là còn thối hơn cả hố xí!" Hồ Bát Nhất mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân dính dớp, cúi đầu nhìn, trên da thịt không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lớp cặn bẩn màu đen.

Đây đều là tạp chất tích tụ trong cơ thể, dưới tác dụng của Thối Thể Đan, một lần bài tiết ra một lượng lớn.

Hồ Bát Nhất trong nháy mắt đã hiểu ra nguồn gốc của mùi hôi thối. "Mẹ kiếp, trong cơ thể mình sao lại có nhiều thứ kinh tởm như vậy chứ?" Một bên nghĩ, Hồ Bát Nhất một bên chui vào thùng tắm, trước tiên chùi qua loa toàn thân một lượt, thấy toàn bộ cặn bẩn đều được chùi xuống.

Cuối cùng, trên thùng nước này, đều nổi một lớp cặn bẩn màu đen, nhìn đến nỗi Hồ Bát Nhất chính mình cũng thấy buồn nôn.

Thế là hắn lập tức đổi một thùng nước, trực tiếp chui vào thùng khác bên cạnh.

Làm bọt xà phòng và dầu gội, làm sạch thật kỹ càng toàn thân trên dưới.

Thùng nước này, cũng bị ô nhiễm, trên mặt nước nổi một lớp váng dầu mỡ bẩn thỉu màu xám trắng, cũng vô cùng bẩn.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất đổi thùng nước thứ ba, làm sạch cơ thể lần cuối.

Cả người đều thoải mái.Hồ Bát Nhất nhìn làn da của mình, vốn dĩ màu da vàng sậm ánh đen, giờ đây trở nên trắng hơn rất nhiều, mịn màng trắng sáng, còn non hơn cả da của nhiều phụ nữ.

Hồ Bát Nhất mắt trợn tròn. "Trời đất quỷ thần ơi, không hổ là linh đan diệu dược, thật sự quá thần kỳ rồi." "Làn da này, còn tốt hơn rất nhiều so với mấy bà phu nhân quý tộc quanh năm dưỡng da!" Hồ Bát Nhất không ngừng soi xét làn da trên tay, ngực, đùi của mình, ngay cả

mấy tên công tử bột cũng không bằng.

Không chỉ vậy, ngay cả cơ bắp cũng trở nên cường tráng hơn rất nhiều.

Hồ Bát Nhất vốn dĩ thân thể cường kiện, tuy hơi gầy, nhưng cũng rất góc cạnh rõ ràng.

Còn bây giờ, cơ bắp trên người, lại lớn hơn một chút, sức mạnh dường như cũng tăng lên không ít.

Đây chính là hiệu quả của Thối Thể Đan, không chỉ loại bỏ tạp chất trong cơ thể, điều hòa trạng thái cơ thể, một phần lớn dược lực còn trực tiếp cường hóa thể phách.

Không chỉ sức mạnh cơ bắp lớn hơn, hắn cảm thấy chức năng tim phổi của mình cũng tăng cường rất nhiều.

Bàn Tử ở phía bên kia cũng tương tự.

Vừa uống Thối Thể Đan, sau khi bài trừ tạp chất, cả người đều gầy đi không ít.

Bây giờ đã không thể gọi là Bàn Tử nữa, mà phải là vạm vỡ.

Giống như những lực sĩ trên thảo nguyên vậy, tuy nhìn có vẻ béo, nhưng đó không phải béo giả, mà là một thân cơ bắp săn chắc.

Bàn Tử bây giờ cũng gần như vậy.

Sau khi làm sạch cơ thể, hắn đang tủm tỉm cười ngốc nghếch.

Thỉnh thoảng còn tạo dáng khoe cơ bắp.

Mặc dù đường nét cơ bắp không rõ ràng lắm, nhưng một thân cơ bắp săn chắc, thể tích lớn, vẫn có thể nhìn ra được.

Mặc dù không có gương, hắn không thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng của mình, nhưng vẫn tự vui tự sướng, không ngừng tự mãn.

Mãi một lúc lâu sau.

Hồ Bát Nhất đã đổ hết ba thùng nước tắm kia đi, cửa sổ cũng mở ra thông gió.

Thấy Bàn Tử mãi không ra, liền đến gõ cửa. "Bàn Tử, cậu sao rồi, sao mãi vẫn chưa xong vậy?" Nghe tiếng gõ cửa, Bàn Tử mới tỉnh lại, "À, xong rồi, xong rồi, xong rồi, đợi tôi một lát nhé." Bàn Tử dừng việc tự vui tự sướng tự mãn, mặc quần áo vào, mở cửa phòng. "Bàn Tử cậu đang làm gì vậy?

Sao mà lề mề thế?" Hồ Bát Nhất hỏi. "À à, không làm gì cả, chỉ là chiêm ngưỡng một chút thân hình vạm vỡ của mình mà thôi." Bàn Tử vẫy tay, rất kiêu ngạo nói. "À, Bàn Tử cậu còn tự mãn nữa.

Chương 105

Bây giờ nhìn quả thực không tệ, một thân mỡ thừa hình như đều biến mất rồi." Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử nói. "Đó là vì đan dược của Thẩm gia lợi hại!" Bàn Tử nói.

Sau đó, Bàn Tử đổ nước tắm đi, dọn dẹp phòng một chút.

Thời gian đã đến chập tối, hai người trực tiếp đến quán thịt dê gần đó đánh chén một bữa.

Na phạn lượng, tương quán tử lão bản đô hách liễu nhất đại khiêu, tha tòng lai một kiến quá giá yêu năng cật nhân, giản trực thị phạn dũng a.

May mà thời đại này, kinh thành vẫn chưa có hình thức buffet, bằng không ông chủ này thật sự sẽ bị hai người họ ăn sợ chết khiếp.Tối, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền tiếp tục dạo chợ đêm kinh thành, đưa nàng cảm nhận hơi thở phồn hoa của kinh thành.

Sự phồn hoa này, cổ quốc Tây Vực không hề có.

Ngày thứ hai, Thẩm Hạo thuê đội thi công, đả thông cửa hàng bên cạnh với cửa hàng hiện tại, sau đó trang trí lại, phần tầng hai cũng được trang trí thành phòng tiếp khách, phòng riêng.

Chiều, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lại chuẩn bị vài thùng nước tắm, nuốt Tẩy Tủy Đan.

Tẩy Tủy Đan này, dược lực càng mạnh.

Nếu nói Thối Thể Đan là tẩy luyện nông, cường hóa, thanh lý tạp chất cơ thể.

Thì Tẩy Tủy Đan, chính là tẩy luyện sâu hơn, ví như thoát thai hoán cốt.

Một cảm giác tê dại thấm vào tủy xương, trực kích linh hồn hai người.

Cứ như có kiến bò trong xương, vừa ngứa vừa đau, khó mà chịu đựng.

Cả hai đều cuộn tròn trên đất, cố nhịn không để mình phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Mãi một lúc lâu sau, cảm giác tê dại ngứa ngáy kỳ dị này mới rút đi.

Lần này, tạp chất hai người bài tiết ra không nhiều như vậy, nhưng, vẫn tốn hai thùng nước.

Sau khi được tẩy luyện bởi dược lực của Tẩy Tủy Đan, tinh khí thần của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều có sự thăng tiến rõ rệt.

Trông cả hai đều trẻ ra không ít.

Nếu nói trước đây trông khoảng hơn ba mươi tuổi, thì bây giờ, chính là những chàng trai trẻ măng hơn hai mươi tuổi rồi.

Trông có vẻ còn rất non.

Đều có tiềm chất làm trai bao cho phú bà rồi.

Sau đó, hai người đều soi gương, đều rất hài lòng với dáng vẻ hiện tại của mình. "Ê, Lão Hồ, cậu nói với dáng vẻ hiện tại của cậu, cô nàng Mỹ kia có mê cậu không?" Bàn Tử đột nhiên hỏi Hồ Bát Nhất. "Ờ, cái này..." Hồ Bát Nhất không nói nên lời. "Này, Lão Hồ, chi bằng cậu đi thử xem sao, cơ hội lớn lắm đó, tôi ủng hộ cậu nha," Bàn Tử nháy mắt đưa tình nói. "Khụ, nói sau đi." Hồ Bát Nhất nói qua loa.

Nhưng thực ra, trong lòng hắn vẫn rất mong đợi.

Shirley Dương tướng mạo rất không tệ, rất hợp với thẩm mỹ của hắn, hơn nữa thân hình cũng rất tốt, lại là một phú bà, hắn cũng rất

thích.

Bây giờ hắn cũng có tiền rồi, không tính là trèo cao, có cơ hội!

Lại là một ngày mới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã dùng Thoái Thể Đan và Tẩy Tủy Đan, sau khi được dược lực tẩy luyện, cả người đều thoát thai hoán cốt, trông trẻ ra cả chục tuổi.

Sáng sớm hai người đi làm xong, liền được Thẩm Hạo gọi đến hậu viện.

Thẩm Hạo thấy tinh khí thần của hai người đều rất tốt, khẽ gật đầu.“Bắt đầu từ hôm nay, tôi chính thức truyền thụ cho hai người nội gia quyền thuật.”“Hai người đã trải qua thoái thể tẩy tủy, hiện tại căn cốt đều rất tốt, chỉ cần chăm chỉ luyện võ, chắc không cần quá lâu là có thể luyện thành danh đường.”“Trong thời gian này, tôi cũng sẽ cung cấp cho hai người một số đan dược, bổ sung năng lượng tiêu hao khi luyện võ, giúp hai người tiến bộ nhanh hơn.”Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghiêm túc lắng nghe lời Thẩm Hạo, không ngừng gật đầu.“Hôm nay, trước tiên dạy hai người Trạm Thung, đây là cơ sở, luyện tốt Trạm Thung, rồi mới học các chiêu thức và bộ pháp tiếp theo.”“Lại đây, nhìn động tác của tôi.” Thẩm Hạo nói, rồi bày ra một tư thế trung bình tấn tiêu chuẩn.Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, cũng bắt chước, hai chân dạng ra, bày ra tư thế.Thẩm Hạo đi đến bên cạnh hai người kiểm tra một chút, đồng thời giúp họ chỉnh sửa tư thế và truyền thụ cho họ các yếu quyết của Trung Bình Tấn.Hai người cứ thế đứng vài tiếng đồng hồ, chân tê dại.

Đây là quá trình của người mới học, phải tự mình tìm ra sự cân bằng, không ngừng điều chỉnh trạng thái.Thiên phú của hai người tốt đến bất ngờ, có lẽ cũng là nhờ tác dụng của đan dược.Sau khi trải qua vài giờ chịu đựng Trung Bình Tấn, hai người tự mình lĩnh ngộ được

yếu điểm của Trung Bình Tấn, làm giảm bớt sự khó chịu ở chân.Thế là, ngày thứ hai, Thẩm Hạo yêu cầu họ ngoài ăn uống nghỉ ngơi, đều phải đứng Trung Bình Tấn, ghi nhớ cảm giác đó.Hồ Bát Nhất và hai người chăm chỉ luyện tập thung công, còn Thẩm Hạo bên này, cũng nhận được một lời mời.Là Hoắc gia gửi tới, mời Thẩm Hạo đến làm khách.

Đương nhiên, không phải đến nhà họ, mà là ở một trà lâu thuộc quyền sở hữu của Hoắc gia.Hoắc gia lấy phụ nữ làm chủ, địa vị đàn ông tương đối thấp, đàn ông bên ngoài muốn vào Hoắc gia càng khó hơn.“Hoắc gia, không biết tìm tôi có chuyện gì?”“Theo cốt truyện trong ghi chép, có lẽ liên quan đến Hoắc Linh Nhi, Cửu Môn cũng nên bị kéo vào đó.”“Hiện tại Cửu Môn đã cơ bản tự mình tác chiến, đã có vài phần danh tồn thực vong.”Thẩm Hạo suy tư, hắn đối với chuyện Cửu Môn hiểu biết không nhiều lắm, tuy rằng biết một số thứ, nhưng không toàn diện.Cửu Môn đã trải qua hoạt động đạo mộ lớn nhất lịch sử và bị Cừu Đức Khảo tố giác thanh tẩy, từ thịnh chuyển suy.Thực ra sau cuộc đại thanh tẩy, đã danh tồn thực vong, chín nhà mỗi người một ngả, gần như tan rã.

Hoắc Tiên Cô gả đến Kinh Thành, Ngô Lão Cẩu chạy đến Hàng Thành.Mà từ thời gian mà nói, Giải gia Giải Cửu, chắc cũng khoảng hai năm trước, đến Hàng Thành đầu nhập Ngô gia.

Trần gia dường như trọng tâm chuyển sang khu vực biên giới, làm ăn buôn lậu.Hắc Bối Lão Lục, một người thành một môn, sau khi hắn chết, môn này dường như không còn nữa, người kế nhiệm có lẽ là đệ tử dưới quyền hắn.

Bán Tiệt Lý, dường như cũng tương tự.

Trương Khải Sơn, chắc cũng chưa chết.Trong Cửu Môn, Hoắc gia là bảo tồn tốt nhất.“Tuy không biết Hoắc Tiên Cô bán thuốc gì trong

hồ lô, nhưng gặp mặt một chút cũng không sao.”Hoắc gia hiện tại cũng được coi là một thế lực có chỗ dựa chính thức, thực lực vẫn không tệ, có thể dùng được.Cái gọi là “nó”, tuy thực lực rất lớn, cũng đã thâm nhập vào chính phủ, nhưng tất cả đều trên tiền đề không làm tổn hại đến lợi ích quốc gia.Hơn nữa, còn là một đám người mơ tưởng hão huyền, vọng tưởng bằng thân phận phàm nhân một bước lên trời mà đạt được trường sinh.Trước cỗ máy quốc gia, không coi là mối đe dọa gì, dễ dàng có thể nắm bắt.Thậm chí có đôi khi, còn cần dùng đến “nó”, nếu không, sẽ không để mặc “nó” đi khắp nơi gây chuyện.Ngày tiếp theo, ngoài việc thỉnh thoảng chú ý tiến độ Trạm Thung của Hồ Bát Nhất và hai người, thì hắn ở trong mật thất dưới đất luyện đan tu luyện.Thẩm Hạo hiện giờ tu luyện pháp lực, hoàn toàn dựa vào uống đan dược, không hấp thu linh khí bên ngoài nhiều, cũng sẽ không gây ra động tĩnh lớn gì, nên hắn trực tiếp tu luyện ở nhà.Ô Thiền vẫn luôn tham ngộ Đạo Kinh.Kim Đan của Thẩm Hạo từ Tam Chuyển trực tiếp hoàn thành Tứ Chuyển, tiếp tục lớn mạnh đến cực hạn.Vào buổi tối, Hồ Bát Nhất và hai người, sau khi đứng thung cả ngày gần như kiệt sức, Thẩm Hạo lại truyền cho họ một pháp môn Hô Hấp Thổ Nạp.Luyện võ là động công, còn hô hấp thổ nạp là tịnh công.

Hai cái phối hợp với nhau, động tịnh kết hợp, một nội một ngoại, hiệu quả càng tốt.Ngày thứ hai, hai người tiếp tục luyện tập Trạm Thung như thường lệ.Còn Thẩm Hạo thì đi đến buổi hẹn với Hoắc Tiên Cô.Trong trà lâu của Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô đã dẫn theo hai nữ nhi, đến đợi ở đây từ trước.Nàng lặng lẽ ngồi trước bàn, nhắm mắt dưỡng thần.Mà hai nữ nhi lúc này chỉ có Hoắc Uyển Nhi ở đây bầu bạn với nàng, Hoắc Linh Nhi không đến.Bên cạnh còn có vài thị nữ phục vụ.Hoắc Uyển Nhi chán nản ăn điểm tâm trên bàn, có chút buồn chán, nhưng lại có chút mong đợi.Chờ không lâu sau, Thẩm Hạo đến.Người phục vụ bên ngoài dẫn hắn đến phòng riêng của Hoắc

Tiên Cô.Thẩm Hạo trực tiếp đẩy cửa đi vào.Bước vào phòng riêng, tùy ý nhìn một chút, chỉ có Hoắc Tiên Cô và vài người phụ nữ.Nghe thấy Thẩm Hạo đẩy cửa vào, Hoắc Tiên Cô mở mắt nhìn qua, sau đó đứng dậy mỉm cười chào hỏi: "Thẩm tiên sinh, ngài đến rồi.""Hoắc phu nhân, bà khỏe chứ, chúng ta lại gặp mặt rồi." Thẩm Hạo cũng gật đầu đáp lễ."Thẩm tiên sinh mời ngồi." Hoắc Tiên Cô đưa tay nói, rồi lại nói với thị nữ bên cạnh: "Còn không mau lên trà."Thị nữ ứng một tiếng, bước ra khỏi phòng riêng, gọi người phục vụ mang trà lên.Không lâu sau, người phục vụ bưng lên một ấm Long Tỉnh Tây Hồ, biểu diễn một phen trà nghệ, sau đó rót đầy một chén cho Hoắc Tiên Cô và Thẩm Hạo.Cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, Hoắc Tiên Cô nói: "Sớm đã muốn mời Thẩm tiên sinh ra ngoài một lát rồi, chỉ là vẫn không có cơ hội thích hợp, cũng sợ Thẩm tiên sinh từ chối.""Thẩm tiên sinh dường như thường xuyên ở nhà, rất ít khi ra ngoài?"Thẩm Hạo thấy Hoắc Tiên Cô hỏi, cũng không tức giận, "Tính tôi vốn lười biếng, nếu không có việc gì thì tôi cũng lười đi khắp nơi, kiếm được tiền thì phải hưởng thụ cuộc sống thôi.""Là vậy đó." Hoắc Tiên Cô gật gật đầu.Tiếp đó Hoắc Tiên Cô và Thẩm Hạo lại tán gẫu vài câu, nói chuyện về một số chuyện không quan trọng."Hoắc tiên cô tìm tôi đến, có chuyện gì sao?" Thẩm Hạo trực tiếp hỏi.Cuộc nói chuyện phiếm phía trước, thực sự quá nhàn rỗi, rất nhàm chán."A a, thực ra chủ yếu là muốn làm quen với Thẩm tiên sinh, kết giao bằng hữu." Hoắc Tiên Cô nói."Chỉ là kết giao bằng hữu thôi sao?" Thẩm Hạo nói với vẻ mặt bình thản."Đương nhiên rồi, chúng ta quen biết cũng chưa lâu, có thể kết giao bằng hữu đã là rất tốt rồi." Hoắc Tiên Cô gật đầu nói.Thẩm Hạo nhìn Hoắc Tiên Cô, gật đầu, coi như đã chấp nhận câu nói này."Uyển Nhi, đến châm trà cho Thẩm tiên sinh." Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn nữ nhi đứng một bên nói.Hoắc Uyển Nhi nghe vậy, cầm ấm trà lên, châm đầy chén trà của Thẩm Hạo.Hơi nước nghi ngút, bốc lên từ chén, tỏa ra khí nóng."Đa tạ Uyển Nhi cô

nương.” Thẩm Hạo nói lời cảm ơn với Hoắc Uyển Nhi.“Không có gì, Thẩm tiên sinh cứ dùng từ từ.” Hoắc Uyển Nhi mím môi khẽ mỉm cười.Lúc này, Hoắc Tiên Cô lại nói: “Không biết Thẩm tiên sinh đối với Cửu Môn, hiểu biết được bao nhiêu?”Thẩm Hạo nghe vậy, nhìn Hoắc Tiên Cô, “Hoắc phu nhân nói là Cửu Môn Sa Thành trước đây sao?

Cái này tôi cũng có hiểu biết một chút.”“Trước khi thành lập quốc gia, thế lực Cửu Môn chủ yếu đóng tại Sa Thành, gần như kiểm soát mọi ngành nghề ở Sa Thành, một thời phong độ vô song.”“Được tôn là Đề Đốc Cửu Môn, ngoại bát hành không ai không biết, không ai không hiểu.”“Cổ vật từ dưới đất được đào lên, chảy ra khỏi Sa Thành, tất nhiên phải qua một trong số đó.”“Thượng Tam Môn là quan, quân gia hí tử quải trung tiên, chính như yên thượng nguyệt.”“Bình Tam Môn là tặc, diêm la lãng tử tiếu diện phật, chính như bôi trung tửu.”“Hạ Tam Môn kinh thương, mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên, chính như hoa hạ phong lưu.”“Mỹ nhân, chính là chỉ Hoắc gia.” Thẩm Hạo nói đơn giản.Hoắc Tiên Cô cười nói: “Xem ra Thẩm tiên sinh đối với Hoắc gia chúng ta và Cửu Môn, đều hiểu biết không ít.”Tiếp đó lại thở dài nói: “Cửu Môn này, tuy đã khuấy động một thời phong vân, nhưng cuối cùng khó tránh khỏi suy tàn, đến ngày hôm nay, mới mấy chục năm, đã từ thịnh chuyển suy.”“Hiện nay thế lực, sớm đã không bằng trước kia, hơn nữa, phân tán khắp nơi, mỗi người một phách, thậm chí còn nảy sinh không ít xung đột.”Thẩm Hạo nói: “Cái này tôi cũng có nghe nói một chút, Ngô gia dường như ở Hàng Thành, những cái khác thì không rõ lắm.”“Ai, Cửu Môn.” Hoắc Tiên Cô thở dài một tiếng.“Hiện tại đã là thiên hạ của những người trẻ tuổi các ngài, Thẩm tiên sinh tuổi trẻ như vậy, trong giới này đã tạo dựng được một vùng danh tiếng rồi.” Hoắc Tiên Cô lại nói.“Ha ha, đâu có đâu có, tôi hiện tại còn chỉ có thể coi là người mới thôi, mới vào nghề có mấy năm đâu.” Thẩm Hạo lắc đầu nói.“A a, nhưng không phải ai cũng có thể khiến tiểu thư Thanh

Sương của Tân Nguyệt Phạn Điếm đích thân làm bạn đâu, nàng tuy không thường lộ diện, nhưng những người có thân phận trong giới, đều biết thân phận của nàng." Hoắc Tiên Cô cười nói."Uyển Nhi, sau này có thể thường xuyên giao lưu với Thẩm tiên sinh, các con là người trẻ tuổi, chắc sẽ có rất nhiều đề tài chung.""Ồ, con biết rồi, mẫu thân." Hoắc Uyển Nhi gật đầu đáp ứng."Còn Linh Nhi, Thẩm tiên sinh nếu có ý, cũng có thể giao lưu một phen." Hoắc Tiên Cô nói tiếp."Nhưng đáng tiếc, con bé bận công việc, thường xuyên đi ra ngoài là mấy tháng mới về.

Mới về được mấy ngày, lại đi rồi."Thẩm Hạo nghe vậy, ý niệm chợt động, Hoắc Linh Nhi lúc này hẳn đã bị cuốn vào sự kiện của "nó" rồi.Chuyện này chắc đã bước vào màn tự phản kháng liên hợp giữa Ngô gia và Giải gia chống lại "nó" rồi.Sau đó Thẩm Hạo gật đầu, "Không thành vấn đề, Uyển Nhi tiểu thư sau này nếu không có việc gì có thể đến Tẩm Nguyên Trai ở Phan Gia Viên tìm tôi, tôi thường ở đó."Mắt Hoắc Uyển Nhi sáng lên: "Vậy nói rồi nha, nếu con tìm ngài, ngài đừng có giả vờ không có ở nhà đấy!""Toàn ở nhà, chán chết đi được.""Ha ha, hoan nghênh Uyển Nhi tiểu thư đến chơi, chỉ cần cô không thấy chỗ tôi nhàm chán là được." Thẩm Hạo cười nói.Hoắc Tiên Cô thấy nữ nhi và Thẩm Hạo nói chuyện rất vui vẻ, dường như rất hợp nhau.Trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ, "Cũng không biết có thể kéo hắn về Hoắc gia không?""Hắn dường như rất không tầm thường, người bình thường sao có thể khiến tiểu thư Thanh Sương của Tân Nguyệt Phạn Điếm đích thân làm bạn được!""Nếu thực sự có thể kéo về, thì không gì tốt hơn."Thấy thời gian gần đến buổi trưa, Hoắc Tiên Cô nhân tiện mời Thẩm Hạo ở lại dùng bữa cơm trưa tại đây.Thẩm Hạo không từ chối.Hoắc Tiên Cô mặt đầy ý cười, sai người xuống sắp xếp.Hoắc Uyển Nhi thì như một con chim bách linh, tíu tít nói không ngừng với Thẩm Hạo.Nàng rất tò mò về Thẩm Hạo, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị vẻ ngoài của hắn thu

hút.Rất nhanh, một bàn thịnh soạn đã được chuẩn bị xong.Món ăn rất phong phú, đa số là tương thái (món ăn Hồ Nam).

Hoắc Tiên Cô từ nhỏ lớn lên ở Sa Thành, lại sống lâu ở Kinh Thành, có lẽ là vì nỗi nhớ quê hương, nàng rất thích ăn tương thái.Trên bàn này, có mấy món tương thái rất đặc trưng.Đầu cá ớt băm, Lôi Công áp, Phát ti ngưu bách diệp, Mao thị hồng thiêu nhục, Ma lạt tử kê, v.v.

Hương vị đều rất ngon.Bữa ăn này chủ khách tận hoan.Sau bữa cơm, Thẩm Hạo cáo từ, trở về nhà, tiếp tục giám sát Hồ Bát Nhất và Bàn Tử luyện Trung Bình Tấn.Khi về đến nhà, hai người đã đứng ở chỗ râm mát bắt đầu luyện rồi.Thẩm Hạo nhìn qua, tư thế rất tiêu chuẩn, không tệ.Khích lệ hai người vài câu.Theo tiến độ này, mấy ngày nữa là có thể dạy họ các chiêu thức và bộ pháp rồi.Để họ tự mình đứng thung, giám sát lẫn nhau.Còn mình thì trở về mật thất tu luyện dưới đất, tiếp tục Cửu Chuyển Luyện Kim Đan.Uống đan dược, lấy dược lực mãnh liệt, phối hợp pháp lực đốt lên chân hỏa, chân hỏa luyện Kim Đan.Kim Đan xoay chuyển, thu nhỏ lại, đan văn hiện lên, Đệ Ngũ Chuyển một hơi thành công.Lúc này đã là buổi tối, bảy tám giờ rồi, Hồ Bát Nhất và hai người đã sớm về nhà.Hắn nghỉ ngơi một lát, bình phục pháp lực đang cuộn trào trong cơ thể.Sau đó, tiếp tục uống đan dược tu luyện.Kim Đan bành trướng đến cực hạn chín tấc chín, tiến hành Đệ Lục Chuyển.Tốc độ của Đệ Lục Chuyển chậm đi không ít.Kim Đan Cửu Chuyển, mỗi thêm một chuyển, độ khó đều tăng lên rất nhiều, thời gian hao phí tự nhiên cũng sẽ dài hơn.Nhưng đối với Thẩm Hạo, đó không phải là vấn đề.Đệ Lục Chuyển, đan thành!Tại trung tâm Kim Đan, điểm linh quang thai nhi kia, đã sơ bộ thành hình người, tứ chi kiện toàn, giống như một thai nhi đang co ro.Quan sát kỹ, còn có thể thấy thai nhi thỉnh thoảng khẽ động một chút.Kim Đan lúc này, kim mang đại thịnh, bề mặt hiện ra

một màu vàng sẫm.Khí thế của Thẩm Hạo tăng vọt, lên thêm một tầng nữa.Cỗ khí thế này, xông thẳng vào các trận pháp xung quanh làm chúng chấn động.Tuy nhiên, toàn bộ mật thất tu luyện được trận pháp cách ly, một tia khí tức cũng không tiết lộ ra ngoài, tất cả đều bị phong tỏa trong không gian chật hẹp này.Thẩm Hạo thu công, thoát khỏi mật thất, trở về phòng.Lúc này trời đã tờ mờ sáng, đã là buổi sáng sớm.Xem giờ, đã hơn năm giờ rồi.Thẩm Hạo liền trực tiếp không nghỉ ngơi.Đến cấp độ tu sĩ Kim Đan, cơ bản cũng không cần ngủ nữa.Chỉ cần pháp lực trong cơ thể vận chuyển, sẽ không ngừng hồi phục thể lực và tinh thần, cho đến trạng thái tốt nhất.Hiện tại Thẩm Hạo, vừa mới đột phá, trạng thái tốt không gì sánh bằng, hoàn toàn không cần nghỉ ngơi.Ô Thiền cũng vậy, nàng chỉ nằm trên giường giả vờ ngủ mà thôi.Chủ yếu là để bầu bạn với Thẩm Hạo.Thấy Thẩm Hạo tu luyện xong, liền đứng dậy thay quần áo, cởi bỏ bộ đồ ngủ lụa thật gợi cảm, thay bằng một bộ quần áo rộng rãi không lộ dáng.Nàng biết tiểu phu quân của mình rất nhỏ mọn, không muốn người khác nhìn thấy cơ thể của mình.Ô Thiền tự nhiên vui vẻ chấp nhận chuyện này.Bây giờ quần áo che kín còn nghiêm chỉnh hơn nhiều so với bộ váy áo bào nàng mặc trước kia.Lộ đùi, tay, eo thì không sao, nhưng lộ ngực và mông thì Thẩm Hạo không hài lòng.Trong hậu viện nhà Thẩm Hạo.Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang chăm chỉ luyện tập Trạm Thung.Sau mấy ngày đứng thung, họ đã nắm vững kỹ xảo thung công một cách thành thạo.Thung Trung Bình Tấn thông thường đã giống như một lão sư phụ luyện mấy chục năm, rất vững vàng, còn có sự nhấp nhô nhẹ nhàng, dường như thực sự đang cưỡi ngựa.Thế là Thẩm Hạo lại lần lượt dạy họ Hình Ý Quyền và Bát Quái Chưởng.Hình Ý Quyền cương mãnh, Bàn Tử rất thích hợp, cái thân thể cơ bắp cuồn cuộn kia, nhìn là biết kiểu sức mạnh.Còn Bát Quái Chưởng, thích hợp với Hồ Bát Nhất, hắn tương đối gầy gò, là kiểu người nhanh nhẹn, mà lý lẽ bát quái trong Bát Quái Chưởng, Hồ Bát

Nhất học sẽ dễ dàng hơn một chút.Thế là Thẩm Hạo liền dạy Bàn Tử Hình Ý Quyền Tam Thể Thức Trạm Thung và Ngũ Hành Quyền luyện pháp.Còn Hồ Bát Nhất bên này, Thẩm Hạo đã dạy hắn Bát Quái Chưởng Bộ pháp, Thoái pháp, Thân pháp, Chưởng pháp, cũng như "Bát Yếu", "Cửu Luận" và các lý luận khác.Sau đó, gọi Ô Thiền ra ngoài, giới thiệu cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử làm quen.Từ khi Ô Thiền theo Thẩm Hạo về, rất ít khi lộ diện, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều chưa từng gặp nàng.Ô Thiền buộc một búi tóc đuôi ngựa đơn giản, mặc một bộ đồ thể thao rộng rãi."Ê, Thẩm gia, ngài giấu người đẹp trong nhà rồi à, đây là phu nhân ngài sao?

Chào chị dâu!" Bàn Tử cười nói."Lão Hồ, Bàn Tử, hai người khỏe." Ô Thiền chào hỏi."Chị dâu tốt, chị dâu tốt!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều cười đáp lại.Thẩm Hạo không tiết lộ thân phận của Ô Thiền, mà chỉ giới thiệu đơn giản."Đây là Ô Thiền, sau này, lúc tôi không có ở đây, nàng cũng sẽ chỉ điểm hai người luyện võ.""Mấy ngày tới tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, có vấn đề gì, có thể hỏi Ô Thiền, võ thuật tạo nghệ của nàng đã không dưới tôi." Thẩm Hạo nói."Hả?

Lợi hại vậy sao?

Chị dâu uy vũ!" Bàn Tử nịnh nọt."Đúng vậy, không hổ là chị dâu." Hồ Bát Nhất cũng nói.Ô Thiền cười cười, nói: "Thôi được rồi, đừng nịnh nữa, chăm chỉ luyện công đi.""Vâng, chị dâu!" Hai người đồng thanh nói.Sau đó, hai người lần lượt luyện Hình Ý Quyền và Bát Quái Chưởng.Hình Ý Quyền, chủ yếu ở quyền.Còn Bát Quái Chưởng, trọng ở bộ pháp, có Tranh Nê Bộ, Bái Khấu Bộ, Phó Bộ và Hình Rắn Bộ bốn loại bộ pháp cơ bản.Hai người tự mình luyện tập.Còn Ô Thiền, thì kê một cái ghế, ngồi ở chỗ râm mát, nhìn họ luyện công.Có chỗ nào không đúng thì nhắc nhở họ sửa, hoặc trực tiếp giúp họ chỉnh sửa, thỉnh thoảng cũng tự mình thị phạm.Còn Thẩm Hạo bên này, lấy

ra Truyền Tấn Phù mà sư phụ Vân Hi Chân Nhân đã đưa cho hắn khi ở Mao Sơn.Gửi một tin tức cho sư phụ hắn.“Sư phụ, ngài gần đây có khỏe không?

Con đã đột phá đến cảnh giới Kim Đan, sắp quay về Mao Sơn một chuyến.”Tại Mao Sơn, Vân Hi Chân Nhân đang ngồi tọa tu luyện, cảm nhận được Truyền Tấn Phù chấn động, lấy ra xem.Liền nghe thấy giọng nói của Thẩm Hạo.“Cái gì?

Đã là Kim Đan rồi sao?

Mới mấy tháng thôi mà?” Vân Hi Chân Nhân suýt chút nữa là nhổ sạch râu.

“Thằng nhóc này, đúng là một thiên tài mà!”Lão phu năm xưa tu luyện đến Kim Đan, dùng mất bao lâu nhỉ, mười mấy năm ư?Thằng nhóc này lại mấy tháng đã thành công rồi sao?Lão phu tuổi này, vẫn là lần đầu tiên nghe nói có người lợi hại như vậy.Ông cũng gửi lại một tin tức cho Thẩm Hạo.“Ừ, tiểu tử tốt, không tệ, có phong thái của vi sư năm xưa, vi sư ở Mao Sơn đợi con.”Sau đó liền không tiếp tục tĩnh tu nữa, mà nhìn phong cảnh Mao Sơn ngoài cửa sổ, đợi Thẩm Hạo đến.Thẩm Hạo bên này, rất nhanh đã nhận được truyền tấn của Vân Hi Chân Nhân.Nghe xong, liền pháp lực nhất chuyển, trực tiếp hóa thành một đạo vô hình Độn Quang, thẳng tiến bay về Mao Sơn.Độn quang của pháp này, không nhất thiết phải có màu vàng kim, có thể tự mình điều chỉnh màu sắc.Pháp thuật sao có thể bất tiện như vậy.Muốn đổi màu gì cũng được, Thẩm Hạo trực tiếp đổi thành vô sắc, như vậy tương đối ẩn tàng.Nếu muốn thể hiện, đương nhiên có thể đổi thành các màu sắc rực rỡ khác.Độn quang phi trì, tốc độ cực nhanh.Đường dài gần ngàn cây số, chỉ vài phút đã đến.Bay đến Mao Sơn, Thẩm Hạo hạ Độn Quang, đáp xuống một nơi không người.Sau đó, đi đến chỗ sư phụ Vân Hi Chân Nhân.Cảm ứng được Thẩm Hạo đến, Vân Hi Chân Nhân phất tay, cửa phòng mở ra, Thẩm Hạo trực tiếp đi vào.“Sư

phụ.” Thẩm Hạo cung kính hành lễ.“Ừ, đến rồi, ngồi đi.” Vân Hi Chân Nhân ngẩng mắt nhìn nói.“Con tiểu tử này, tốc độ tu hành của con quả thực rất nhanh, chỉ là, vấn đề tà khí phản phệ, con giải quyết thế nào?” Vân Hi Chân Nhân hỏi.“Ha ha, sư phụ, cái này phải kể công cho Ám Nhật Mệnh Cách của con, nó có thể lấy tà khí làm nhiên liệu, phản bổ bản thân, bất kỳ tà khí nào nhập thể, đều sẽ bị dị tượng Ám Nhật của con hấp thu luyện hóa, khiến con không bị ảnh hưởng chút nào.” Thẩm Hạo cười nói.“Ồ?” Vân Hi Chân Nhân kinh ngạc nói, “Thiên phú của con, thật sự được trời ưu ái, không hổ là Thiên Mệnh, Thiên Mệnh a ~”“Thừa tái Thiên Mệnh, xem ra con sau này đã được định sẵn là phi phàm a!” Vân Hi Chân Nhân rất nhanh đã nghĩ đến điều gì đó.Thiên Mệnh Chi Nhân, chính là người khuấy động sóng gió của mỗi thời đại, dẫn dắt thời đại, mỗi khi Thiên Mệnh Chi Nhân giáng thế, đều sẽ mở ra một đại thời đại.Chỉ là lần này, thiên địa âm dương mất cân bằng, âm thịnh dương suy, e rằng tà ma hưng thịnh, mà Thiên Mệnh Chi Nhân, sẽ là tuyến đầu chống lại tà ma.Có tốc độ tu hành như vậy, cũng không có gì kỳ quái.Thẩm Hạo nghe lời sư phụ nói, lại không có phản ứng đặc biệt gì.“Thiên Mệnh Chi Nhân?

Có lẽ vậy, ta có ngoại quải ngộ tính nghịch thiên, phi phàm là khẳng định rồi.”“Tuy nhiên cũng không thể vì thế mà kiêu ngạo lơ là, thế giới này nước sâu lắm, vẫn nên cẩn thận, cẩu một chút thì tốt hơn.” Thẩm Hạo thầm nghĩ.Lúc này Vân Hi Chân Nhân lại nói: “Đã là tu vi Kim Đan, vậy thì chức lộc đẳng cấp của con, có thể thăng lên một bậc.”“Vừa đúng, ngày mai có một buổi Thụ Lục Nghi Thức, vừa hay thêm con vào, coi như con tiểu tử vận may mà gặp được.”“Vâng, sư phụ.” Thẩm Hạo cung kính nói.“À đúng rồi sư phụ, đây là một số đan dược con luyện gần đây, đối với tu hành Kim Đan kỳ có ích lợi rất lớn, Nguyên Anh kỳ cũng có chút tác dụng, ngài xem thử.” Thẩm Hạo nói, lấy ra mấy bình ngọc, bình ngọc to bằng lon Coca, mỗi bình đều chứa mấy chục viên đan dược.Có Thuần Nguyên Đan, Thăng Nguyên

Đan, Dưỡng Hồn Đan, v.v.Vân Hi Chân Nhân kinh ngạc nhận lấy bình ngọc, mở ra xem, phát hiện đều là phẩm chất cực phẩm, dược lực sung túc.“Con không chỉ tu luyện nhanh, mà ngay cả luyện đan loại kỹ thuật này con cũng học được rồi sao?

Thật sự là nghịch thiên mà!” Vân Hi Chân Nhân kinh ngạc nói.“A ha ha, đệ tử quả thực có chút thiên phú, tu luyện nhanh như vậy, cũng là nhờ uống không ít đan dược.” Thẩm Hạo cười nói.“Con tiểu tử này, đúng là có bản lĩnh.” Vân Hi Chân Nhân gật đầu nói.“À đúng rồi, mấy ngày trước, Dân Điều Cục tìm ta, bảo con gia nhập, con đã gia nhập rồi chứ?” Vân Hi Chân Nhân hỏi.Thẩm Hạo gật đầu: “Vâng, đã gia nhập rồi, Bộ Đan của Xử Hậu Cần.”“Được, những đan dược này ta nhận, đệ tử trên núi đều dùng được.”“Phẩm chất đan dược của con cũng rất tốt, luyện đan sư Mao Sơn ta cũng hiếm khi luyện được loại đan dược phẩm chất như thế này!” Vân Hi Chân Nhân vuốt râu nói.“Con không có việc gì thì cứ đi xem Tàng Kinh Động ở hậu sơn đi, công pháp, bí thuật cảnh giới Kim Đan, Nguyên Anh, con đều có thể chọn một số để xem trước rồi.”“Đừng quên buổi Thụ Lục Nghi Thức ngày mai!

Đi đi!”“Vâng, sư phụ.” Thẩm Hạo nói.Cáo biệt Vân Hi Chân Nhân, Thẩm Hạo trực tiếp đi đến Tàng Kinh Động ở hậu sơn.Cầm theo lệnh bài của Vân Hi Chân Nhân, một đường thông suốt không trở ngại.Tầng một, tầng hai đều đã xem hết, tầng ba trước đây cũng đã xem không ít, tầng bốn thì chưa lên bao giờ.Thẩm Hạo trực tiếp đi thẳng lên tầng ba, lần lượt lật xem những điển tịch trước đây chưa xem, ghi nhớ lại.Điển tịch ở tầng ba tuy không ít, nhưng so với tầng một và tầng hai, thì ít hơn nhiều.Chỉ khoảng một phần ba.Cảnh giới Kim Đan, đã liên quan đến việc vận dụng thần.Cảnh giới này, đã bắt đầu có vài phần duy tâm.Như thôi diễn, trắc toán thiên cơ những thứ này, đã có thể làm được vài phần.Trong số các công pháp, chính đạo

công pháp chiếm đa số, còn có một số ít tà đạo bàng môn chi thuật.Lời nguyền, luyện thi, khu quỷ, cổ độc, khôi lỗi, v.v., các loại liên quan rất nhiều.Đa số các bí thuật tà đạo, đều cần phải trả giá, chỉ là vấn đề nhiều hay ít.Mà chính đạo công pháp, hay còn gọi là Huyền Môn Chính Pháp, là nhiều nhất.Đa số đều là phần tiếp theo của những công pháp ở tầng một, tầng hai, cũng như một số bí thuật tương ứng với cảnh giới Kim Đan.Dưới Kim Đan, pháp lực không đủ để thi triển, hoặc thần hồn không đủ mạnh để điều khiển.Ở tầng ba, Thẩm Hạo lại thấy vài môn Địa Sát pháp thuật.Đạo Dẫn, Trảm Yêu, Xạ Phúc, Thức Địa, Tinh Số, Phân Thân.Trong đó, Phân Thân Chi Thuật, Thẩm Hạo là thèm thuồng nhất, có thể dùng một số vật phẩm ẩn chứa linh tính để luyện hóa thành phân thân, hoặc dùng pháp lực phân ra phân thân.Loại trước thì bền lâu hơn, loại sau thì tiện lợi hơn.Mà Đạo Dẫn, là một loại thuật dưỡng sinh luyện khí, nhằm mục đích điều hòa khí huyết, thúc đẩy sức khỏe thông qua việc điều chỉnh hình thể, động tác và hô hấp, có thể kéo dài tuổi thọ, tiêu trừ bách bệnh.Trảm Yêu, là một bí quyết chuyên dùng để đối phó với yêu tà ma vật, trọng ở sát phạt.Xạ Phúc, tuân theo lý lẽ Dịch Kinh Bát Quái, là thuật chiêm bốc đoán quái.Thức Địa, là môn phong thủy kham dư học, nhận biết địa mạch sơn xuyên phong thủy, khảo sát địa lý, là nguồn gốc của phong thủy thuật Mao Sơn, diễn sinh ra một mạch phong thủy.Tinh Số, thuộc về chiêm bốc trắc toán tinh tượng, đêm quan thiên tượng, chiêm bốc vận mệnh, cũng là thuật chiêm bốc.Đều rất mạnh mẽ, chuyến này thu hoạch không nhỏ.Tiếp theo Thẩm Hạo lại lên tầng bốn.Xem hết tất cả các công pháp ở tầng bốn, ghi nhớ vào trong não.Đến cấp độ Nguyên Anh, tu sĩ lại là một chất biến, Nguyên Anh có thể thoát ly nhục thân mà độc lập tồn tại, tương đương với mạng thứ hai.Thẩm Hạo chỉ xem qua một chút, liền tìm thấy mấy môn Địa Sát thuật: Ký Trượng, Thi Giải, Trượng Giải.Ba môn Địa Sát thuật này, có thể coi là cọng rơm cứu mạng sau khi nhục thân tu sĩ tử vong.Là để sau khi mất nhục

thân, vẫn có thể tiếp tục tồn tại, tu Thi Giải Chi Thuật, tương lai cũng có hy vọng thành tiên.Ngoài ra còn có mấy loại Địa Sát thuật chuyên dùng cho linh hồn, tinh thần: Truy Hồn, Nhiếp Phách, Giá Mộng, Yểm Đảo, v.v.Chuyên đối phó với linh hồn, tinh thần, phòng không thể phòng.Mà Mao Sơn, với bối cảnh thông thiên triệt địa đại phái như vậy, bây giờ nghĩ lại, làm sao có thể truyền thừa không đầy đủ được.Có lẽ là trải qua chiến loạn, mất mát hư hại không ít.Nhưng tổ sư trên trời dưới đất đều ở đó mà, chỉ cần câu thông tổ sư, chẳng phải truyền thừa chẳng bao lâu lại có sao?Nghĩ như vậy, Thẩm Hạo nhất thời trong lòng hưng phấn lên.Nếu là như vậy, thì bảy mươi hai thuật Địa Sát, chẳng phải có thể thu thập đủ rồi sao.Người khác có thể cả đời khó mà luyện thành đủ bảy mươi hai môn Địa Sát thuật, nhưng đối với Thẩm Hạo, thì không phải vấn đề.Tu sĩ cảnh giới thấp tham nhiều thì không luyện hết được, do đó, chỉ để vài loại ở dưới.Sau khi xem xong và ghi chép lại các công pháp Nguyên Anh ở tầng bốn.Còn lại không ít pháp thuật, bí thuật chưa xem, đợi lần sau quay lại.Thẩm Hạo rời khỏi Tàng Kinh Động.Công pháp bí thuật Nguyên Anh tạm thời không thể luyện, cứ để đó trước.Nhưng, pháp thuật cấp Kim Đan, và Địa Sát thuật, đều có thể bắt đầu luyện rồi.Thẩm Hạo nhìn thời gian chọn mấy thứ, liền tu luyện trong sơn cốc.Ngộ tính nghịch thiên trực tiếp xúc phát, trong đầu Thẩm Hạo, các loại pháp thuật, thông tin công pháp lưu chuyển, nhanh chóng tham ngộ.Trong núi không có giáp tý, tu luyện không biết năm tháng.Chớp mắt cái, đã đến ngày thứ hai.Thẩm Hạo dừng tham ngộ công pháp bí thuật, trở về phòng của mình, thay một bộ đạo bào.Sau đó quay lại chỗ sư phụ Vân Hi Chân Nhân.“Thụ Lục Nghi Thức còn một lát nữa, không vội, ngồi một lát đi.”Không lâu sau, thời gian gần đủ, Vân Hi Chân Nhân đứng dậy, dẫn Thẩm Hạo đến Tổ Sư Đại Điện.Khi đến Tổ Sư Đại Điện, nơi này đã có không ít người đến rồi.Thụ Lục Nghi Thức rất nhanh bắt đầu, vẫn do Vân Hi Chân Nhân, Thường Diệu Chân Nhân, Linh

Quang Chân Nhân ba người đảm nhiệm Tam Sư, chủ trì Thụ Lục Nghi Thức.Lần này số người Thụ Lục không nhiều, chỉ có mười mấy người.Đây đều là những người thực sự có thể tu hành.Còn những đạo sĩ bình thường khác, không thể tu hành, số lượng nhiều hơn, một số việc vặt của Mao Sơn đều do họ xử lý.Ví dụ như đón khách, quét dọn, tịnh đàn, v.v.Còn những đạo sĩ có đạo hạnh do Vân Hi Chân Nhân đứng đầu, số lượng rất ít.Thụ Lục Nghi Thức rất nhanh bắt đầu, sau khi theo một loạt quy trình, liền bắt đầu thụ lục cho các đệ tử, phát pháp khí, lục điệp và các vật phẩm khác.Đợi sau khi những đệ tử mới này thụ lục xong, liền đến lượt Thẩm Hạo thăng lục.Chuyện Thẩm Hạo thăng lục, vẫn là được thêm vào tạm thời hôm qua.Trên lục điệp của Thẩm Hạo, thêm một dòng thông tin, vào ngày XX tháng XX năm XX, tại Mao Sơn thăng thụ Chính Nhất Minh Uy Kinh Lục, thăng Chính Thái Cực Điện Giả Lĩnh Binh Chấp Pháp Chân Tế Chủ Lôi Đình Đô Ti Sự, hàm chức Chính Bát Phẩm Lôi Bộ.Sau khi sửa xong lục điệp và các vật phẩm, được phát xuống.Các đệ tử khác sau khi thụ lục xong, đều rất tò mò đứng một bên quan sát Thẩm Hạo thăng lục.Quá trình không hề phức tạp, rất nhanh đã kết thúc.Trong cõi hư vô một điểm kim quang hạ xuống, rơi vào lục điệp của Thẩm Hạo, đại diện cho sự công nhận của Thiên Đình và Tổ Sư.Trong khoảng thời gian này, Thẩm Hạo không chỉ tu hành nhanh, mà còn chém giết không ít tà túy.Chém giết tà túy, thu được không ít công đức, tuy không nhìn thấy, không sờ được, nhưng lại là tồn tại thực sự.Nghi thức kết thúc, nhóm đệ tử này, được đưa đến một nơi riêng biệt ở hậu sơn, sống tách biệt với các đạo sĩ bình thường.Họ là những người cần tu hành, tự nhiên không thể lẫn lộn với các đệ tử bình thường.Thẩm Hạo ở lại Mao Sơn một lúc nữa, liền cáo biệt sư phụ.Đến chỗ không người, thân hình chợt lóe, liền hóa thành vô hình Độn Quang, bay về Kinh Thành.Vân Hi Chân Nhân cảm ứng được Độn Quang của Thẩm Hạo, cũng không khỏi cảm khái: “Thằng nhóc

này, tốc độ Độn Quang thật nhanh a, sắp đuổi kịp ta rồi, đúng là sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước a!" Về đến Kinh thành, Thẩm Hạo trước tiên trở về nhà, mang theo con Thao Thiết bị phong ấn.

Sau đó đi tới động phủ trong dãy Tây Giao Sơn Mạch.

Hắn định tu hành vài ngày tại đây, trước tiên luyện thành vài môn Địa Sát pháp thuật, đặc biệt là thần thông Phân Thân, cực kỳ hữu dụng, Thẩm Hạo đã thèm thuồng từ lâu.

Có phân thân, những việc có thể làm sẽ nhiều hơn.

Đạo Dẫn, Trảm Yêu, Xạ Phúc, Thức Địa, Tinh Số, Phân Thân.

Trước đó hắn đã tu hành một môn Trảm Yêu Kiếm Pháp, chính là đơn giản hóa từ Trảm Yêu Thuật mà ra.

Đạo Dẫn tự nhiên không cần nói, tu hành luyện khí chính là Đạo Dẫn chi pháp.

Trải qua sự tham ngộ bằng nghịch thiên ngộ tính của Thẩm Hạo, rất nhanh, hắn đã lĩnh ngộ Đạo Dẫn chi thuật.

Lúc này, Đạo Dẫn chi thuật này dường như đã biến thành một kỹ năng bị động, bị động nâng cao hiệu suất tu luyện của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp lĩnh ngộ đại thành, tốc độ tu hành thậm chí đã tăng lên chín lần!

Pháp lực trong cơ thể đã không cần Thẩm Hạo phải phân tâm dẫn dắt, ý niệm vừa động, pháp lực liền tự phát vận chuyển theo lộ tuyến Thẩm Hạo mong muốn.

Điều này khiến tốc độ hấp thu và luyện hóa linh khí của hắn tăng lên rất nhiều.

Xạ Phúc, Tinh Số, Thức Địa khiến Thẩm Hạo có sự tiến bộ vượt bậc trong phong thủy kham dư, Dịch Kinh Bát Quái.

Đồng thời, hắn đã có thể tiến hành trắc toán thiên cơ.

Chương 106

Điều này có sự trợ giúp rất lớn trong việc tìm kiếm cổ mộ, và ứng phó với nguy cơ.

Cuối cùng, Thẩm Hạo dốc toàn lực tham ngộ Phân Thân chi thuật.

Trong đó, Tá Vật Đại Hình Chi Pháp, có thể dùng dược liệu đặc biệt làm hạt nhân, luyện chế ra một phân thân.

Loại phân thân này thuộc về vĩnh cửu, chỉ cần không bị phá hủy, là có thể sử dụng mãi mãi.

Nói về dược liệu, bên cạnh Thẩm Hạo thật sự không có dược liệu nào đặc biệt thích hợp để luyện chế phân thân.

Hiện tại trên Địa Cầu, dường như cũng đã không còn loại dược liệu như vậy nữa.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo còn có một con Thao Thiết sơ sinh mà trước đây hắn tìm thấy trong lăng mộ Tiêu Thái Hậu, cực kỳ thích hợp để luyện thành phân thân.

Nó bị Tiêu Thái Hậu phong ấn trong Đà La Ni Kinh Tràng, với thiên phú thôn phệ trời sinh, thôn phệ sinh khí tám phương, tập hợp lực lượng long mạch phong thủy, trấn áp phong thủy lăng mộ.

Lại bị tà khí xâm thực suốt nghìn năm, để lại cũng là một tai họa.

Ban đầu Thẩm Hạo đã muốn lợi dụng nó, đợi có cơ hội sẽ dùng nó luyện thành một phân thân, hoặc trực tiếp cướp đoạt năng lực thiên phú của nó.

Có thiên phú thôn phệ như vậy, tu luyện chắc chắn sẽ tăng tốc rất nhiều.

Hiện tại, Thẩm Hạo đã có thể luyện nó thành một phân thân.

Tuy không thể trực tiếp gia trì thiên phú lên người mình, nhưng cũng coi như sở hữu một phân thân có tiềm lực mạnh mẽ.

Như vậy cũng rất tốt.

Thẩm Hạo lấy con Thao Thiết đó ra.

Bởi vì nhẫn trữ vật không thể chứa vật sống, nên Thẩm Hạo đã phong ấn nó, rồi để ở phòng tu luyện dưới đất trong nhà, vừa rồi mới mang nó đến.

Thẩm Hạo dùng đại pháp lực tạo ra một lồng giam pháp lực, nhốt Thao Thiết vào rồi giải phong ấn.

Ấu thể Thao Thiết sau khi giải phong, lập tức phát ra từng trận âm thanh như tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Cơ thể vẫn hồng hào, mũm mĩm.

Thân thể hình cầu, chỉ có đầu và thân mà không có tứ chi.

Miệng ngậm chặt, chỉ còn một khe hở rất mờ nhạt, như một đường chỉ đen.

Mặc dù miệng không mở, nhưng vẫn có thể phát ra âm thanh.

Tà khí ẩn chứa trong cơ thể Thao Thiết rất nhiều, còn nhiều hơn cả trong cơ thể Tiêu Thái Hậu.

Có lẽ là do bản chất của Thao Thiết mạnh hơn Tiêu Thái Hậu, tiềm lực cũng lớn hơn.

Cộng thêm, lực thôn phệ của Thao Thiết, hấp thụ phong thủy và linh khí tám phương.

Tà khí lẫn trong linh khí cứ thế tích tụ trong cơ thể Thao Thiết.

Mà Thao Thiết sơ sinh, căn bản không có năng lực đối kháng sự

xâm thực của tà khí.

Nó thậm chí còn chưa thành thục tâm trí, trực tiếp bị tà khí phụ thể.

Hiện tại nó chỉ là một con rối bị tà khí thao túng.

Thẩm Hạo chế tạo nó cũng không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Thẩm Hạo phất tay một cái, Ám Nhật Chân Hỏa tức thì bùng lên, trực tiếp bao trùm lấy Thao Thiết.

Chân hỏa có tính xâm thực rất mạnh, trực tiếp bám vào bề mặt cơ thể Thao Thiết, còn xuyên qua da thịt chui vào bên trong.

Lượng lớn tà khí bị đốt cháy, đối với Ám Nhật Chân Hỏa mà nói, tà khí chính là củi mới.

Thao Thiết có nhiều tà khí như vậy, trong khoảnh khắc bị đốt cháy, như đổ thêm dầu vào lửa, Thao Thiết lập tức biến thành một quả cầu lửa đen.

Tiếng kêu khóc như trẻ thơ trở nên gấp gáp và thống khổ.

Thẩm Hạo trực tiếp tăng cường hỏa lực.

Một giờ sau, tà khí trong cơ thể Thao Thiết bị thiêu rụi hoàn toàn, mà đoàn Ám Nhật Chân Hỏa này, đã lớn mạnh hơn rất nhiều lần.

Thẩm Hạo thu nó về cơ thể, phản bổ lại cho Ám Nhật mệnh cách.

Trong trung tâm Ám Nhật mệnh cách hiện hóa, dường như có thêm một tia linh động.

Đợt tà khí phản bổ này, hiệu quả rất tốt, số lượng lớn và bổ dưỡng.

Còn con Thao Thiết này, sau khi tà khí bị thiêu rụi hoàn toàn, lập tức trở nên đờ đẫn.

Đôi mắt nhỏ mất đi thần thái, ánh mắt độc ác, âm hiểm ban đầu đã biến mất.

Thẩm Hạo cảm ứng một chút, linh hồn của Thao Thiết vẫn còn đó, chỉ là thần trí mơ hồ yếu ớt của nó đã hoàn toàn bị tà khí phá hủy, trở thành một con Thao Thiết thực vật.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo vận chuyển pháp lực, dùng Phân Thân chi thuật, kết thành một hạt giống, bên trong phân chia một phần thần hồn của hắn.

Hắn đánh Thần Hồn Chủng Tử vào trong đầu Thao Thiết.

Dễ dàng xâm nhập vào thức hải của nó, không gặp phải một chút kháng cự nào.

Đơn giản là dược liệu phân thân hoàn hảo.

Hạt giống thần hồn này trực tiếp cắm vào linh hồn Thao Thiết, ký sinh vào trong.

Mọi việc đều rất thuận lợi, không có chút kháng cự nào.

Loại pháp môn luyện phân thân từ sinh linh sống này, điều khó nhất chính là đối phó với sự kháng cự bản năng của sinh linh.

Con Thao Thiết này hoàn toàn bị phá hủy thần trí, không chỉ không kháng cự, mà bản thân chủng tộc của nó cũng rất mạnh mẽ, thiên phú bất phàm, tiềm lực cực lớn.

Cũng không biết Tiêu Thái Hậu kiếm được từ đâu, vậy mà lại là một ấu thể vừa mới sinh không lâu.

Thẩm Hạo tay nắm ấn quyết kỳ dị, thủ thế không ngừng biến hóa, khống chế hạt giống thần hồn đã cắm rễ vào linh hồn Thao Thiết bắt đầu sinh rễ nảy mầm.

Vô số rễ con mọc ra từ hạt giống, xuyên thấu vào sâu bên trong

thần hồn Thao Thiết.

Sau đó, hạt giống hấp thụ lực lượng thần hồn Thao Thiết, ký sinh trong đó, bắt đầu trưởng thành.

Hạt giống này không ngừng lớn mạnh, trưởng thành từ bên trong linh hồn Thao Thiết, trực tiếp luyện hóa linh hồn ban đầu, thay thế linh hồn Thao Thiết ban đầu.

Có thể nói, đây chính là linh hồn của Thao Thiết, bất cứ ai cũng khó có thể nhìn ra sự bất thường.

Đây không phải đoạt xá, mà là thay thế.

Hiện tại mới vừa luyện hóa thành công, có thể còn hơi không hài hòa, nhưng theo thần của Thao Thiết này trưởng thành, sự không hài hòa này sẽ hoàn toàn biến mất.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu, không hổ là Địa Sát thuật, không hổ là tiểu thần thông.

Phân thân luyện thành, Thẩm Hạo thu hồi lồng giam pháp lực, cảm thụ phân thân này.

Dường như là bản thân thứ hai, ban đầu còn hơi không hài hòa, nhưng rất nhanh, Thẩm Hạo đã thích nghi.

Cảm giác song thị giác này rất kỳ diệu, nhất tâm nhị dụng, đối với Thẩm Hạo mà nói, vẫn rất đơn giản.

Phân thân chính là một cái khác của mình, thậm chí không cần tự mình cố ý khống chế, mọi hành vi của nó đều xuất phát từ ý chí của chính Thẩm Hạo.

Phân thân luyện thành, mọi thứ đều rất thuận lợi.

Mà phân thân này, hiện tại còn rất yếu, dù sao vật chứa chỉ là một ấu thể.

Thế là, Thẩm Hạo liền để phân thân sang phòng bên cạnh tu luyện.

Thiên phú của Thao Thiết rất mạnh, tốc độ trưởng thành cũng rất nhanh.

Chương 107

Chỉ là nó dường như vừa mới sinh ra đã bị bắt và phong ấn, không có cơ hội trưởng thành.

Nếu không, thật sự không chắc sẽ bị người khác bắt được.

Phân thân này hiện tại còn không phải hình người, vẫn là hình thái tiểu thú Thao Thiết, chỉ có thể đợi tu vi cảnh giới đủ cao, mới có thể hóa hình.

Thẩm Hạo khống chế tiểu thú phân thân Thao Thiết, uốn éo bò đến phòng bên cạnh.

Động phủ này đã bố trí Tụ Linh Trận, linh khí vẫn rất nồng đậm.

Ấu thể phân thân Thao Thiết, nằm sấp trên mặt đất, há to mồm, dốc sức thôn phệ linh khí.

Cơ thể Thao Thiết, do bị phong ấn, luôn không được linh khí tư dưỡng, nên rất suy yếu.

Thiên phú thôn phệ tự mang phát động, một cái miệng lớn mở to, còn lớn hơn cả cơ thể, lực thôn phệ vô cùng được phóng thích, linh khí xung quanh như trăm sông đổ về biển, ào ào dũng mãnh tiến vào miệng Thao Thiết.

Cùng với việc linh khí được hấp thu luyện hóa, cơ thể hình cầu của ấu thể Thao Thiết cũng đã xảy ra biến hóa.

Đây là đang trưởng thành.

Về Thao Thiết có rất nhiều truyền thuyết, có người nói là Tứ Đại Hung Thú, cũng có người nói là Cửu Tử của Long, là Thần Thú.

Nhưng tóm lại, đều nói lên sự bất phàm của Thao Thiết.

Cơ thể hình cầu, dần dần kéo dài, khuôn mặt cũng biến hóa.

Trên đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng thịt, còn bụng cũng mọc ra tứ chi ngắn ngủi.

Trong cái miệng lớn, cũng mọc ra hai hàng răng sắc bén.

Đôi mắt, như mắt rồng, ẩn chứa hung uy.

Theo thời gian trôi qua, Thao Thiết dần thoát ly hình dáng sơ sinh, không còn là hình thái hình cầu nữa.

Mà biến thành một cơ thể thon dài, bụng có tứ trảo, đầu hơi to, còn miệng thì chiếm một nửa vị trí của đầu.

So với Thao Thiết dị thú được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》, lại có sự khác biệt rất lớn.

Phân thân Thao Thiết cảm nhận sự biến hóa của bản thân, trong lòng nghĩ: "Xem ra, huyết mạch của phân thân này có chút quan hệ với Long tộc a, dường như là hình dáng Thao Thiết Long tử!" "Nếu vậy thì cũng rất tốt, Long tộc, dưới nước là hoàng giả trời sinh!" Tĩnh tâm lại, phân thân Thao Thiết tiếp tục thôn phệ linh khí.

Và theo linh khí không ngừng được hấp thụ và luyện hóa, trong đầu phân thân, đột nhiên chấn động.

"Đây là… truyền thừa thiên phú Thao Thiết?" Thẩm Hạo vội vàng sắp xếp lại một chút.

"Thôn Thiên Thực Địa Pháp, thiên phú thôn phệ, Vị Nang Không Gian…." "Còn có thiên phú Ngự Thủy, Hô Phong Hoán Vũ, Đằng Vân Giá Vũ, đều rất tốt, tiềm lực rất lớn!" "Phân thân Thao Thiết này, còn lợi hại hơn ta tưởng tượng!" Thẩm Hạo khống chế phân thân, tăng tốc thôn phệ và luyện hóa linh khí.

Thể xác trưởng thành, thúc đẩy thiên phú nâng cao thêm một bước,

tốc độ và số lượng thôn phệ linh khí mạnh hơn rất nhiều.

Thể hình cũng từng chút từng chút lớn lên.

Loài thú có huyết thống Long tộc, dường như có một loại năng lực có thể không ngừng lớn mạnh, có thể đột phá giới hạn chủng tộc ban đầu, thể hình càng lớn càng to.

Trong khi đó, Thẩm Hạo, sau khi luyện xong phân thân, lại luyện chế rất nhiều đan dược thích hợp cho phân thân sử dụng.

Trong lịch sử quá khứ của Mao Sơn, cũng từng xuất hiện những tiền bối giỏi Ngự Thú, để lại không ít đan phương thích hợp cho loài thú sử dụng.

Thẩm Hạo luyện ra mấy trăm viên đan dược, hơn nữa đều dùng linh dược thượng hạng, dược hiệu mạnh mẽ, tạm thời đủ dùng.

Khống chế phân thân Thao Thiết tạm thời dừng thôn thổ linh khí, Thẩm Hạo đưa đan dược vào.

Phân thân Thao Thiết sau khi nhận đan dược, liền bắt đầu đi đường tắt uống thuốc tu luyện.

Thẩm Hạo nhìn dáng vẻ của phân thân Thao Thiết, chỉ cảm thấy nó oai phong lẫm liệt, sừng đầu lởm chởm.

Thân thể thon dài, tứ trảo sắc bén.

Dáng vẻ vô cùng uy vũ, như rồng lại tựa hổ.

Nói không chừng, sau này còn phải kiêm luôn làm tọa kỵ, chính mình cưỡi chính mình.

Thẩm Hạo ở trong động phủ này liên tục năm ngày, ngoài tu luyện ra, chính là luyện đan, cho Thao Thiết ăn.

Thể hình Thao Thiết ban đầu chỉ cần một bàn tay có thể nắm gọn, hiện tại đã dài tới ba mét.

Thể thái cũng càng thêm uy vũ, một đôi sừng thịt trên đầu, cũng phân ra mấy nhánh, toàn bộ thân hình, đều đang tiến gần đến hình rồng.

Nhưng dù sao cũng là Thao Thiết, tuy là Long tử, nhưng lại không phải hình dáng chân long, vẫn có không ít khác biệt.

Đồng thời, còn thức tỉnh thêm nhiều thiên phú Long tộc, như Long Uy, Đại Tiểu Như Ý, Đằng Vân Giá Vũ, Hô Phong Hoán Vũ, v.v.

Chỉ là hiện tại còn rất yếu, hiệu quả không ra sao.

Tuy nhiên, do ăn rất nhiều đan dược của Thẩm Hạo, trong đó phần lớn đều là đan dược tôi luyện thể phách, nên bây giờ thân thể của Thao Thiết có thể nói là rất cường đại.

Mà thân thể, vốn là sở trường của hậu duệ thần thú này, hiện tại nhờ đan dược trợ giúp, càng mạnh thêm.

Cơ thể thon dài, vảy đen huyền bí, cơ bắp cuồn cuộn, oai phong lẫm liệt.

Tuy nhiên, vẫn chưa thể hóa hình, chỉ có thể tạm thời ở lại đây tiếp tục tu luyện.

Và trong năm ngày này, Thẩm Hạo cũng đã thành công đẩy Kim Đan lên cảnh giới Cửu Chuyển.

Đồng thời, một lần nữa mở rộng Kim Đan đến kích thước cực hạn chín tấc chín.

Bên trong Kim Đan, linh quang phôi thai đã hoàn toàn thai nghén thành một hình hài trẻ con.

Cuộn mình lại, an tĩnh ở bên trong, bất động.

Chỉ có thỉnh thoảng bụng và ngực phập phồng, dường như đang hô hấp vậy.

Và hai hạt giống thần thông, cũng đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể đứa trẻ này, dung làm một thể.

Đợi đứa trẻ này ra đời, thần thông cũng sẽ trở thành bản năng, chỉ cần tiêu hao cực thấp là có thể phóng thích ra.

Tuy nhiên, để đứa trẻ ra đời, còn cần một đoạn thời gian mài giũa, đây cũng là một trong những hậu quả của việc tu vi thăng tiến quá nhanh.

Nhưng đây chỉ là tiêu hao một chút thời gian thôi, phá đan thành anh, là chuyện nước chảy thành sông.

Tiên đạo tu hành, căn cơ ở Nguyên Thần, mọi tu hành giai đoạn đầu, đều là chuẩn bị cho việc sinh ra Nguyên Thần.

Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, từ đó sinh ra Nguyên Thần.

Chỉ là đối với nhân tộc, loại sinh linh hậu thiên trời sinh này, khó có thể một bước đản sinh Nguyên Thần, càng không phải tiên thiên đã có Nguyên Thần.

Phải từng bước tu luyện, thống nhất tinh khí thần của bản thân, tam hồn thất phách ngưng thành một thể.

Đại đạo Kim Đan, chính là vì thế mà ra đời, ngưng luyện tinh khí thần thành đan, trong đan ủ dưỡng tam hồn thất phách, một điểm linh quang thai nghén, hóa sinh Nguyên Thần phôi thai.

Giống như nhân tộc thai nghén sinh mệnh vậy, kết ra thai nhi, mà Kim Đan chính là tử cung.

Thai nhi ra đời, tức là Nguyên Anh, Nguyên Anh dần dần trưởng thành thành Nguyên Thần.

Nguyên Thần viên mãn, mới được coi là người trong tiên đạo chân chính.

Hiện tại Thẩm Hạo, chỉ có thể coi là một phàm nhân mạnh hơn một chút.

Kim Đan Cửu Chuyển, hiện tại Thẩm Hạo, cảm giác trong cơ thể tràn ngập sức mạnh vô cùng, dường như có thể chọc thủng bầu trời.

Thẩm Hạo biết, đây chỉ là ảo giác sau khi đột phá tu vi.

Cho nên nói, người tu hành, đạo hạnh rất quan trọng, tâm cảnh phải đủ mạnh mẽ.

Thẩm Hạo lập tức trong lòng mặc niệm 《Thanh Tĩnh Kinh》: "Đại đạo vô hình, sinh dục thiên địa; Đại đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt…" Niệm tụng Thanh Tĩnh Kinh, tâm tư Thẩm Hạo rất nhanh liền bình phục lại.

Cảm giác tự mình bành trướng đó, cũng biến mất không còn nữa.

Chương 108

Hiện nay Thẩm Hạo, sau Kim Đan Cửu Chuyển, pháp lực đã là năm trăm mười hai lần so với lúc Kim Đan Nhất Chuyển.

Kim Đan Cửu Chuyển, mỗi một chuyển, đều là gấp đôi chuyển trước.

Chín chuyển, tức là năm trăm mười hai lần.

Cái này còn chưa tính đến sự chênh lệch từ khi mới nhập Kim Đan đến khi tu thành kích thước cực hạn chín tấc chín.

Tóm lại, có hơn nghìn lần đề thăng.

Đơn giản là mạnh không biên giới.

Tiếp đó, Thẩm Hạo đã cải tạo lại chiếc nhẫn không gian của mình một chút.

Ban đầu chỉ có kích thước 10x10x10, một ngàn mét khối, có chút không đủ dùng.

Dược liệu chính của nhẫn không gian là một loại đá đặc biệt tên là Không Minh Thạch, ẩn chứa sức mạnh không gian, do đó được dùng để chế tác pháp khí không gian.

Chiếc nhẫn của Thẩm Hạo là do Vân Hi Chân Nhân tặng, trong đó Không Minh Thạch được dùng rất đầy đủ.

Chỉ là, khi luyện chế hiệu suất sử dụng Không Minh Thạch không cao.

Có một phần lớn đã không được tận dụng tốt.

Thế là Thẩm Hạo, dùng Hô Thiên Chi Thuật, bắt đầu cải tạo chiếc nhẫn.

Trước khi cải tạo, hắn đã lấy hết đồ bên trong ra, chỉ còn lại một chiếc nhẫn trống rỗng.

Sợ trong quá trình cải tạo sẽ ảnh hưởng đến đồ vật bên trong.

Lúc này Thẩm Hạo, sự lĩnh ngộ về pháp tắc không gian, đã vượt qua người đã luyện chế chiếc nhẫn này năm xưa.

Thẩm Hạo vận chuyển pháp lực, truyền vào chiếc nhẫn, kích hoạt lực lượng pháp tắc không gian, tận dụng triệt để những Không Minh Thạch chưa được sử dụng.

Lập tức, toàn bộ không gian liền mở rộng rất nhiều.

Không chỉ vậy, Thẩm Hạo câu thông lực lượng pháp tắc không gian, lại một lần nữa mở rộng không gian này rất nhiều.

Đạt tới thể tích 40x40x40.

Tuy nhiên, độ cao bốn mươi mét quá cao, Thẩm Hạo đã giảm độ cao trở lại 10 mét.

Toàn bộ không gian biến thành dạng 80x80x10, lớn hơn một số kho hàng công cộng.

Và Thẩm Hạo còn đổ đầy không khí vào bên trong, cho dù có thu vật sống vào, cũng có thể tồn tại một thời gian.

Coi như là một biện pháp khéo léo.

Đeo chiếc nhẫn vào một cách hài lòng, hắn cho tất cả đồ vật vào lại.

Để phân thân Thao Thiết tiếp tục tu luyện ở đó, Thẩm Hạo tự mình trở về nhà ở Phan Gia Viên.

Dưới sự chỉ dạy của Ô Thiền, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử quyền pháp đều đã nhập môn.

Nội gia quyền pháp loại này, sau khi luyện tập, giúp người ta có thể nắm vững sức mạnh của bản thân một cách tinh tế hơn.

Tích hợp toàn thân gân cốt cơ bắp, có thể phát huy lực tấn công lớn hơn.

Ngũ Hành Quyền của Bàn Tử, đánh hổ hổ sinh phong, còn Bát Quái Chưởng của Hồ Bát Nhất, chân đạp bát quái, xoay chuyển lượn lờ, chưởng pháp bay lượn, cũng đánh có bài có bản.

Ô Thiền chỉ dạy rất tốt.

Thẩm Hạo đi đến bên cạnh Ô Thiền đang nằm nghiêng trên ghế mây, ôm cô một cái thật chặt.

Sau đó, dẫn Ô Thiền trở về phòng.

"Ô Thiền, cơ duyên đột phá Kim Đan chắc sắp đến rồi chứ?" Thẩm Hạo thấy khí cơ toàn thân Ô Thiền viên mãn, liền hỏi.

"Vâng, thiếp đã điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất, chỉ chờ cơ duyên đến, là có thể một hơi đột phá." Ô Thiền ngồi trên đùi Thẩm Hạo, dựa sát vào lòng hắn nói.

"Vậy thì tốt." Hai người quấn quýt một lúc, lại trở về sân, theo dõi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử luyện quyền.

Đến gần trưa, đột nhiên, Thẩm Hạo cảm thấy cửa văn phòng bị gõ, thế là Thẩm Hạo trở về văn phòng, mở cửa.

Là Dương Hưng An, nhân viên trong tiệm.

"Hưng An, chuyện gì vậy?" "Lão bản, Kim lão bản đến, tìm ngài, nói là có chuyện muốn bàn bạc." Dương Hưng An nói.

"Ồ?

Kim lão bản, Đại Kim Nha." Thẩm Hạo phản ứng lại.

Thế là tự mình đi ra cửa tiệm phía trước đón tiếp.

“Lão Kim à, khách quý khách quý, sao ông lại đến vậy?” Thẩm Hạo chào hỏi.

“Hắc hắc, đương nhiên là có chuyện tốt, còn phải xem ngài là Thẩm gia.” Đại Kim Nha cười nói.

“Ồ?

Vậy chúng ta vào văn phòng nói chuyện.” Hai người vào văn phòng ngồi xuống, Thẩm Hạo pha cho Đại Kim Nha một tách trà.

“Chuyện gì mà còn khiến ông tự mình đến đây vậy?” Thẩm Hạo hỏi.

“Hắc hắc, chuyện tốt, hôm qua, quầy hàng của tôi có một người đến, nghe giọng là người vùng Quan Trung.

Người đó nhìn qua là một lão nông mặt mũi rám nắng, da dẻ đỏ đen, ăn mặc cũng rất giản dị.

Nhưng trong tay hắn có một món đồ, ngài đoán xem là gì?

Hắc, vậy mà lại là một chiếc giày thêu!

Tôi đã mua lại của hắn sáu trăm đại dương.” Thẩm Hạo nghe vậy nói: “Giày thêu, thì sao?” “Hắc hắc, tôi phát hiện, đó là giày thêu cổ từ mấy trăm năm trước, chỉ có nhà giàu có mới mặc nổi, hắn một lão nông từ đâu mà có?

Chắc chắn có vấn đề đằng sau!

Tôi đã mời hắn một bữa ăn uống thịnh soạn, moi hết mọi chuyện ra.

Hóa ra đằng sau, còn có một ngôi cổ mộ.

Người trong thôn của hắn vì hạn hán quá lâu, không có mưa, đã

làm một nghi thức cầu mưa, kết quả đào ra một cỗ quan tài, thi thể bên trong mặc đồ vàng bạc, bảo bối rất nhiều.

Lão ca kia cũng là người liên quan, được chia một chiếc giày thêu làm tiền bịt miệng, này không phải sao, ở địa phương lừa đảo quá nhiều, không bán được giá, liền đến Kinh thành.

Trước tôi, hắn đã tìm không ít cửa hàng và quầy hàng xem qua, đều bị ép giá, chỉ có tôi lão Kim cho giá cao nhất.

May mà tôi có mắt nhìn độc đáo, biết chiếc giày thêu này đằng sau có chuyện, nếu không thì đã bỏ lỡ rồi." Đại Kim Nha tự khen.

"Thế thì đúng rồi, Kim gia ông mắt nhìn quả thật lão luyện, có một tay!" Thẩm Hạo cũng khách khí khen.

"Hắc hắc, không thể so với Thẩm gia, nhưng mà, vùng Quan Trung này, cổ mộ vô số, đi xuống nông thôn tùy tiện dạo một vòng, đều có thể thu được đồ cổ, lại còn rẻ nữa." "Thẩm gia, tôi gần đây đang định đi thu ít hàng, không biết ngài có muốn đi cùng không?" Đại Kim Nha hỏi.

Cửa tiệm của hắn, đa số đều là hàng nhái, hàng thật ít, hiện tại cần một lô để trưng bày.

Mấy món đồ mà Thẩm Hạo đưa cho hắn trước đây, đã sớm bán hết.

Đều là đồ vàng bạc, dễ bán hơn nhiều so với đồ sứ nhái kia.

Chiếc giày thêu mà Đại Kim Nha nói, Thẩm Hạo nghĩ đến ngôi mộ lớn Cổ Lam Huyền Long Lĩnh trong cốt truyện gốc.

Chỉ là hiện tại Bàn Tử và Lão Hồ không đi ra ngoài luyện tập, nên mới tìm đến Đại Kim Nha.

Và Đại Kim Nha tìm đến Thẩm Hạo, tức là tìm đến Hồ Bát Nhất

và những người khác.

Cứ loanh quanh một vòng, kỳ thực vẫn rơi vào đầu Hồ Bát Nhất.

Chương 109

Nhân quả vận mệnh thật sự rất kỳ diệu, Hồ Bát Nhất và hai người bọn họ là nhân vật chính của series Quỷ Xuy Đăng, rất nhiều chuyện, không thể tránh khỏi, sẽ tự động tìm đến cửa.

“Được thôi, tiện thể đi một chuyến, đến lúc đó, tôi sẽ đưa Lão Hồ và Bàn Tử đi cùng, chúng ta đi xem sao.” Thẩm Hạo gật đầu đồng ý.

“Ái chà, vậy thì tốt quá rồi, có ngài ra tay, chuyến này chắc chắn đại phát tài.” Đại Kim Nha cười đến híp cả mắt.

“Lần này nhờ Thẩm gia chiếu cố, nếu không cánh tay nhỏ bé, đôi chân gầy gò của tôi, dù có thu được hàng tốt, cũng khó mà mang về được, đa tạ Thẩm gia đã quan tâm.” Đại Kim Nha vui vẻ nói.

“Tôi sẽ về chuẩn bị ngay, khi nào xuất phát, ngài thông báo cho tôi.” Đại Kim Nha vui vẻ trở về.

Bản thân hắn thể chất yếu ớt, lại còn mắc bệnh hen suyễn, lần này khó khăn lắm mới đi xa một chuyến tự mình thu hàng, hắn phải chuẩn bị thật kỹ, thuốc không thể thiếu.

Còn Thẩm Hạo, thì tìm đến quan hệ nhà họ Hoắc, từ bọn họ kiếm được hai chiếc xe.

Một chiếc xe jeep địa hình bảy chỗ, có thể dùng để đi xa.

Một chiếc xe con Bara Nãi Tư (Mercedes-Benz) dùng khi đi lại trong thành phố.

Xe đậu trong gara của tứ hợp viện, một căn phòng được cải tạo thành gara.

Sau đó, hắn lại nói chuyện về việc đi đến Cổ Lam Huyền Quan Trung với mọi người.

“Lần này, Đại Kim Nha muốn đi Quan Trung thu hàng, muốn tìm tôi đi cùng, vừa hay, tôi biết ở Cổ Lam Huyền Quan Trung có một ngôi mộ lớn, lần này tiện thể đi xem sao.” Thẩm Hạo nói.

“Ồ?

Lại có đại mộ?

Hắc hắc, tốt quá rồi, lại đến lúc Bàn gia ta đại triển thân thủ rồi.” Bàn Tử phấn khích nói.

Hồ Bát Nhất cũng có hứng thú, ngôi mộ lớn mà Thẩm Hạo để mắt đến, chắc chắn không hề đơn giản.

Hai ngày sau, Thẩm Hạo gọi Đại Kim Nha, cả nhóm năm người, xuất phát đi Quan Trung Cổ Lam Huyền.

Thẩm Hạo cũng đưa Ô Thiền đi cùng.

Ô Thiền cũng rất tò mò về đạo mộ, thế là cứ quấn lấy Thẩm Hạo, đòi hắn đưa mình đi cùng.

Thẩm Hạo bị Ô Thiền làm nũng một trận, liền đồng ý, vừa hay Ô Thiền cũng là một chiến lực mạnh mẽ.

Gặp phải nguy hiểm gì cũng có thể giúp đỡ ứng phó.

Trên đường đi, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thay phiên nhau lái xe, men theo đường lớn đi đến Cổ Lam Quan Trung.

Giữa đường, khi nghỉ ngơi ở một thành phố ven đường, họ nghe được tin tức, nói rằng năm nay mưa lớn, mực nước sông Hoàng Hà tăng vọt, gây ra lũ lụt lớn, vùng Trang Lăng ở Tây Ngạn, có không ít cổ mộ bị lũ cuốn trôi ra.

Nhưng Thẩm Hạo biết, Cổ Lam không liên quan nhiều đến trận lũ này, không bị tai họa.

Đại mộ Long Lĩnh nằm sâu trong khe rãnh, bên ngoài phần lớn là

một vùng khe rãnh khô hạn, nước đổ xuống, đều theo khe rãnh mà chảy đi.

Tuy nhiên để đến Cổ Lam, phải vượt qua sông Hoàng Hà.

Xe chạy đến bến phà Hoàng Hà.

Thẩm Hạo nhân lúc không có ai, trực tiếp thu xe vào trong nhẫn không gian.

Điều này khiến Đại Kim Nha giật mình thon thót, hắn còn chưa biết Thẩm Hạo lợi hại đến mức nào, đây là lần đầu tiên thấy.

Sau một hồi giải thích của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, hắn mới biết, Thẩm Hạo là một cao nhân chân chính, chân đạo sĩ.

Lập tức trong lòng thêm không ít kính sợ.

Tuy nhiên, hắn cũng đã quen biết Thẩm Hạo một thời gian khá dài, quan hệ cũng không tệ.

Từ việc lần này Thẩm Hạo sẵn lòng cùng hắn đến Quan Trung thu hàng là biết.

Cả nhóm đến bến phà, lúc này trời đã sắp tối.

Chỉ nghe tiếng nước sông Hoàng Hà như sấm, đến gần càng là tiếng vang động trời, nói chuyện nhỏ tiếng đều không nghe thấy.

"Mẹ kiếp, đúng là lũ lớn thật rồi, trước đây chỉ nghe nói nước lớn, không ngờ lại lớn đến vậy!" Bàn Tử nhìn dòng Hoàng Hà trước mắt lắc đầu nói.

Đoạn sông này tương đối êm đềm, nên mới xây dựng bến phà.

Giữa Hoàng Hà sóng cuộn ngang trời, sóng dữ vỗ bờ, nước sông như bùn vàng, không ngừng cuồn cuộn.

Trên bến phà đã không còn ai khác, chỉ có năm người Thẩm Hạo.

Mọi người đến bến phà, nhìn ra sông, tầm nhìn vô cùng rộng rãi.

Trên bầu trời mây đen vần vũ, xem ra sắp mưa lớn rồi.

Nếu không có thuyền, mấy người chỉ có thể ngủ tạm trong xe một đêm.

Tuy nhiên, vừa hay có một chiếc thuyền phà, từ thượng nguồn thuận dòng chảy xuống.

Đã sắp đến nơi.

Chẳng bao lâu, mọi người nghe thấy tiếng động cơ thuyền phà gầm rú.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử mấy người thấy vậy, lập tức chạy lên bến phà ra sức vẫy tay, vừa vẫy vừa hét, gọi thuyền trưởng ghé bờ dừng lại.

Thuyền trưởng kia cũng chú ý đến Thẩm Hạo mấy người trên bờ, nhưng nước sông quá lớn, không tiện dừng thuyền, hắn liên tục lắc đầu, ý nói chỗ này không thể dừng thuyền.

Nhưng Bàn Tử đâu chịu bỏ qua, nếu bỏ chạy mất, e rằng phải đợi đến ngày mai mới có thuyền.

Thế là mắt hắn đảo một vòng, trực tiếp từ trong túi móc ra một nắm tiền giấy, vẫy vẫy về phía thuyền trưởng.

Quả nhiên có tiền có thể sai khiến quỷ thần, thuyền trưởng thấy tiền sáng mắt, thấy nhiều tiền giấy như vậy, cũng không muốn bỏ lỡ chuyến làm ăn này.

Thế là lập tức giảm tốc, bến phà không tiện dừng thuyền, nên chậm rãi lái thuyền đến khúc sông uốn lượn phía trước có thủy thế bằng phẳng, mới dừng thuyền lại.

Mọi người vội vàng lên thuyền.

Hóa ra chiếc thuyền này không phải thuyền khách, bên trên toàn là linh kiện máy móc, là để đi hạ du sửa chữa một chiếc thuyền lớn, vì nước lớn, tình hình khẩn cấp, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm ra ngoài.

Trên thuyền ngoài thuyền trưởng ra, còn có con trai hắn cũng đi cùng.

Bàn Tử đã thương lượng với thuyền trưởng, trả gấp đôi giá tiền, đưa bọn họ đến Cổ Lam Huyền ở hạ du.

Trong khoang thuyền không có chỗ trống, thế là mọi người ngồi trên boong thuyền.

Thủy thế Hoàng Hà hung dũng, mọi người trên boong tàu nắm chặt tay vịn mạn thuyền, lắc lư theo con thuyền, chao đảo qua lại.

Bàn Tử nhìn dòng nước chảy xiết, nói: "Nước này đúng là mẹ kiếp lớn thật." "Thì chịu thôi, lũ lụt mà, là thế đấy." Hồ Bát Nhất nói.

"Đúng vậy, chỉ hy vọng chuyến này của chúng ta có thể thuận buồm xuôi gió, đừng xảy ra chuyện gì rắc rối là được." Đại Kim Nha cũng nói.

Lúc này, Thẩm Hạo chú ý thấy, dưới đáy nước truyền đến một trận yêu tà chi khí.

Ô Thiền cũng cúi đầu nhìn xuống đáy nước, hiển nhiên cũng đã chú ý tới.

"Thiết Đầu Long Vương ư?" Thẩm Hạo nghĩ.

Thế là thần thức thăm dò vào dòng sông.

Chỉ thấy đó là một con cá khổng lồ, thân hình to lớn, dài tới mười mấy mét, chiều rộng cũng hơn ba mét.

Đầu cá dữ tợn, thậm chí mọc ra xương sừng, vây lưng cũng sắc

bén hung tợn.

“Đúng là Thiết Đầu Long Vương, thật trùng hợp, vừa hay gặp phải.” Con Thiết Đầu Long Vương này, vốn đang bơi lượn tự do dưới đáy nước, đột nhiên cảm thấy có thuyền chạy qua.

Cái đầu vốn không có mấy trí tuệ, sau khi bị tà khí xâm thực, càng thêm hỗn loạn, lập tức tâm phiền ý loạn, rất không thoải mái, muốn tìm thứ gì đó để va chạm một chút.

Thế là nó liền nhắm vào chiếc thuyền mà Thẩm Hạo mấy người đang đi.

Chương 110

Trời lúc này cũng đột nhiên tối sầm lại, mây đen vần vũ bầu trời, sấm sét vang lên, điện giật sấm rền.

Một trận mưa lớn như trút nước đổ xuống.

Thân thuyền đột nhiên rung chuyển dữ dội, con Thiết Đầu Long Vương đã đâm vào.

Bàn Tử đang luyên thuyên nói chuyện, suýt nữa cắn phải lưỡi: "Ái chà, chuyện gì thế này, chẳng lẽ đâm phải đá ngầm?" Đại Kim Nha vốn đã say sóng, bị cú lắc này, trực tiếp nôn mửa be bét, ôm chặt dây thừng trên thuyền không động đậy được.

Thuyền trưởng lập tức nghĩ đến điều gì đó, vội vàng kéo con trai co thành một cục, mặt đầy kinh hoàng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy vội vàng hỏi: "Các ông sao vậy, chẳng lẽ dưới sông có thứ gì đó?" Thân thể thuyền trưởng run rẩy như bị sàng, chỉ vào sông run rẩy nói: "Hà Thần Lão Gia hiển thánh, e rằng là muốn thu lấy con thuyền này của chúng ta rồi!" Thân thuyền lúc này dường như bị thứ gì đó dưới sông chặn lại, đứng yên không động đậy.

Nước sông xung quanh rõ ràng rất chảy xiết, nhưng con thuyền này lại cứng rắn không thể đi được.

Mọi người nhìn ra dòng sông bên ngoài thuyền, mơ hồ thấy một cái bóng đen khổng lồ đang lượn lờ dưới nước.

"Chết tiệt, cái thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử chửi thề.

Thẩm Hạo nói với mọi người: "Tất cả nắm chặt vào, ta sẽ giải quyết thứ dưới sông." "Mẹ kiếp, rốt cuộc nó là cái thứ quái quỷ gì vậy?

Thật sự có Hà thần sao?" Bàn Tử nắm chặt mạn thuyền, thò đầu nhìn xuống nước.

"Đâu ra cái thứ Hà thần nào?

Cho dù thật sự có đi nữa, cũng không nên hại người chứ!" Hồ Bát Nhất nói.

"Ai da, chóng mặt chết tôi rồi, lão Hồ nói đúng đó, tôi thấy, tám chín phần là do tinh quái dưới nước nào đó làm càn." Đại Kim Nha sau khi hơi hoàn hồn cũng nói.

"Mẹ nó, vừa rồi nhìn cái thứ kia cứ như một con rùa độc, vác súng lên bắn chết mẹ nó đi!" Bàn Tử chửi ầm lên.

"Khái, Bàn Tử, chúng ta tay yếu chân mềm, thứ kia lại ở dưới nước, chúng ta không đánh lại đâu, cứ xem Thẩm gia giải quyết nó đi." Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử lại nói.

"Ặc, đúng rồi, nước chảy xiết thế này, nếu chúng ta mà rơi xuống, e rằng chết chắc rồi, mấy chuyện chuyên nghiệp thế này, vẫn nên để Thẩm gia làm thôi." Bàn Tử nhìn dòng nước chảy xiết, thật lòng nói.Ở một bên khác, Thẩm Hạo đứng ở mũi thuyền, mở Thiên Nhãn, ánh mắt như điện, xuyên qua mặt nước chảy xiết, nhìn thẳng xuống con cá lớn dưới đáy.Nó phun ra yêu lực kỳ dị từ cái miệng khổng lồ, trói buộc thuyền vào dòng nước, mặc cho dòng nước chảy xiết xô đẩy cũng không thể cuốn trôi, chỉ có thể giậm chân tại chỗ.Lúc này nó quay đầu lại, một lần nữa lao về phía đáy thuyền.Thấy nó không biết tốt xấu, lại muốn tiếp tục đâm thuyền, Thẩm Hạo đành phải ra tay.Khẽ véo tay Ô Thiền một cái, ra hiệu cho nàng đừng ra tay, để mình làm.Sau đó Thẩm Hạo bấm kiếm quyết, chỉ vào trong nước: "Tật!" Lập tức, Thất Tinh Pháp Kiếm mà Thẩm Hạo đã nuôi dưỡng trong đan điền liền bắn ra, chui vào trong nước, lao về phía Thiết Đầu Long Vương.Thiết Đầu Long Vương kia, tuy đã thành yêu tà, nhưng

linh trí lại không cao, lại bị tà khí xâm thực, mơ màng ngây ngốc, vậy mà không biết né tránh.Mà cái thân thể khổng lồ của nó, uốn éo trong nước, bị Thẩm Hạo một kiếm đánh thẳng vào đầu, lập tức vỡ tan.Tức thì, trong dòng nước vàng đục, một mảng máu đỏ tươi nổi lên, từng bọt máu sủi lên ùng ục.Thiết Đầu Long Vương chịu đòn nặng này, một kích mất mạng, thi thể nổi lên mặt nước.Chỉ thấy một bóng đen khổng lồ nổi lềnh bềnh trên mặt sông, trôi nổi theo dòng nước vàng đục chảy xiết.Thẩm Hạo dẫn chỉ quyết, thu hồi pháp kiếm.Một luồng bạch quang từ thi thể Thiết Đầu Long Vương bay ra, trở về tay Thẩm Hạo.Còn trên đỉnh đầu con cá chết kia, một cái hố máu to bằng nắm tay, không ngừng rỉ ra máu tươi.

"Vãi chưởng, thế là giải quyết xong rồi ư?" Bàn Tử nhìn thi thể khổng lồ nổi trên mặt sông, ngây người nói.

"Thẩm gia ra tay, sao cái con hà yêu bé tí này có thể chống lại được chứ, chết nhanh chẳng phải rất bình thường sao, cậu xem Thẩm gia còn chưa dùng đến thủ đoạn thật sự ngầu lòi đâu!" Hồ Bát Nhất nói.

"Ặc, đúng rồi, Thẩm gia, rốt cuộc đó là cái thứ gì?" Bàn Tử lại hỏi.

"Chỉ là một con yêu ngư đã thành khí hậu thôi, nhân lúc lũ lớn gây sóng gió." Thẩm Hạo thu pháp kiếm, nhàn nhạt nói.Còn lão thuyền trưởng ôm con trai co ro trong khoang thuyền, lúc này đã kinh ngạc đến ngây người.Vốn dĩ cho rằng gặp phải Hà thần, tính mạng khó giữ, không ngờ, trên thuyền còn có một vị đại thần, trực tiếp giết chết Hà thần.Ông ta nhìn thi thể nổi lềnh bềnh trong dòng nước không xa, ngây người thất thần.Bàn Tử thấy lão thuyền trưởng nửa ngày không có động tĩnh, bèn gọi vào trong khoang thuyền: "Lão thuyền trưởng, ra lái thuyền đi, Hà thần đã bị chúng ta giải quyết rồi, chúng ta đi nhanh thôi!" Nghe tiếng Bàn Tử gọi, lão thuyền trưởng mới hoàn hồn.Vội

vàng kéo con trai ra boong thuyền, quỳ xuống dập đầu với Thẩm Hạo.

“Đa tạ hoạt thần tiên đã cứu mạng cha con chúng tôi, đa tạ hoạt thần tiên!” Con trai ông ta có vẻ sợ người lạ, không giỏi ăn nói, cũng theo ông ta không ngừng dập đầu.Thẩm Hạo thấy vậy, vội vàng đỡ bọn họ dậy.

“Được rồi được rồi, tôi không phải thần tiên gì cả, đừng dập đầu nữa, mau đi lái thuyền đi, đừng để lỡ thời gian!” “Dạ, được, chúng tôi đi lái thuyền đây.” Lão thuyền trưởng gật đầu nói.Sau đó, liền kéo con trai quay lại khoang thuyền cầm lái, điều khiển con thuyền đi về phía hạ du huyện Cổ Lam.Không còn Thiết Đầu Long Vương cản trở, con thuyền đã thoát khỏi sự khống chế thành công, tiếp tục tiến về phía trước theo dòng nước.Cùng lúc đó, thi thể Thiết Đầu Long Vương kia, ở không xa con thuyền, cũng thuận dòng nước trôi xuống.Đoạn đường còn lại, thuận lợi hơn nhiều.Trừ dòng nước chảy xiết khiến thuyền chao đảo, không có vấn đề gì cả.Đại Kim Nha vẫn trong bộ dạng say sóng dở sống dở chết.Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì không sao.Con thuyền theo dòng sông Hoàng Hà, rẽ hết khúc cua này đến khúc cua khác, đến khúc sông của huyện Cổ Lam.Bến đò huyện Cổ Lam nằm ở đây, vì dòng nước ở đây khá êm ả.Lão thuyền trưởng lái thuyền đến bến đò, sau khi thả năm người Thẩm Hạo xuống, nhanh chóng kiểm tra con thuyền một lượt, xác nhận vừa rồi không bị va chạm gây ra vấn đề gì, mới tiếp tục khởi động thuyền, đi về phía hạ du.Mấy người Thẩm Hạo đi về phía nhà nghỉ trong huyện, thuê mấy phòng, tắm nước nóng, rồi ăn cơm ở nhà ăn.Khi ăn cơm, mấy người bàn tán về con cá lớn kia, vừa khéo bị lão Lưu đầu bếp nấu mì ở nhà ăn nghe thấy.Thế là mọi người liền trò chuyện với ông ta.Ông ta biết được sự việc mọi người gặp phải, cũng kể về chuyện những năm đầu.Thì ra những năm đầu ở huyện Cổ Lam, cũng từng gặp loại cá lớn đó, nhưng đó là trước khi thành lập nước, vào thời Dân Quốc, đã năm sáu

mươi năm rồi.Lúc đó, lão Lưu đầu vẫn còn rất trẻ.

“Sư phụ Lưu, vậy là ông biết cái thứ đó là gì đúng không?

Cá lớn thành tinh sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Loại cá lớn đó, rốt cuộc gọi là gì tôi cũng không rõ, nhưng người dân địa phương chúng tôi đều gọi nó là Thiết Đầu Long Vương, rất nhiều người từng nhìn thấy, những người đi thuyền đều nói nó là Hà thần biến thành.” “Bình thường thì không thấy đâu, chỉ khi nào lũ lớn mới xuất hiện.” “Ồ, vậy con Thiết Đầu Long Vương mà ông nhìn thấy năm xưa, lớn cỡ nào vậy?

Con chúng tôi vừa thấy, nhìn thôi đã to bằng cả một con thuyền rồi, suýt nữa thì đâm lật thuyền chúng tôi.

May mà Thẩm gia ra tay giết chết Thiết Đầu Long Vương đó, nếu không e rằng cả thuyền chúng tôi đều phải đi nuôi cá.” Bàn Tử hỏi.

“À?

Các cậu giết chết Thiết Đầu Long Vương sao?

Trời đất ơi, đừng nói là khoác lác nhé?” Lão Lưu đầu trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được hỏi.

“Thiết Đầu Long Vương đó, năm xưa tôi tận mắt chứng kiến, trên người có bảy lớp vảy xanh, đầu cá đen kịt, còn cứng hơn cả tấm sắt, chỉ riêng cái đầu cá thôi, đã to bằng cái đầu xe tải giải phóng rồi, thêm cả thân mình, còn lớn hơn cả phà ở bến chúng tôi nữa.

Con cá lớn như vậy, sức người sao có thể giết chết được chứ?” “Ai nha, nói ông còn không tin nữa, vừa rồi khi chúng tôi xuống thuyền đã nhìn thấy rồi, khúc sông ở bến đò huyện Cổ Lam này nước chảy êm ả, thi thể con cá lớn đó không chừng sẽ mắc cạn ở ven sông, một lát nữa, không chừng sẽ tới nơi.

Đến lúc đó ông sẽ tin thôi.” Bàn Tử cười nói.

“Thật sao?

Bàn gia, cậu nói con cá đó sẽ mắc cạn ở đây à?

Con quái ngư lớn như vậy, nếu làm thành tiêu bản, nhất định rất đáng tiền, có rất nhiều đại lão bản, rất hứng thú với loại đồ vật này.” Đại Kim Nha đột nhiên vẻ mặt hưng phấn nói.

“Ặc, cái này, Kim gia, cậu không thật sự định làm thành tiêu bản đó chứ?

Tốn thời gian tốn sức, con cá lớn như vậy, làm sao mà vận chuyển đi được?

Người mua cũng không dễ tìm nữa.” Hồ Bát Nhất nhìn Đại Kim Nha hỏi.

“Ặc, đúng là như vậy, cái này...” Đại Kim Nha mặt mày rối rít.

“Đúng rồi, sư phụ Lưu, sau này con cá lớn đó đi đâu rồi?” Bàn Tử hỏi sư phụ Lưu.

“Cái này à, hồi đó có một phú thương từ tỉnh ngoài đến, bỏ tiền ra dùng xương cá này xây một ngôi miếu xương cá ở Long Lĩnh không xa đây.” Sư phụ Lưu nói.Đại Kim Nha nghe xong lập tức hỏi: “Ồ?

Ngư Cốt Miếu, chẳng phải là dùng xương cá làm xà nhà, đầu cá làm cổng, thờ Hà thần sao?

Ở địa giới Tân Môn tôi đã từng thấy rồi.” Sư phụ Lưu kinh ngạc nói: “Ê?

Tân Môn cũng có sao?

Cái này thì tôi chưa từng nghe nói đến.” “Nhưng Ngư Cốt Miếu đó, đúng là thờ Long Vương gia, lấy xương cá làm giàn nhà, xương đầu cá lớn làm cổng miếu, chỉ có một gian điện thờ.” “Ban đầu thì có

rất nhiều người đến cúng bái hương hỏa, nói ra thì cũng buồn cười, thật sự là quá tà môn, một lần cũng không linh nghiệm!

Hơn nữa nếu đến Ngư Cốt Miếu cầu mưa, thì không cầu còn đỡ, càng cầu càng hạn, cho nên, không bao lâu sau, hương hỏa cũng tắt.

Còn vị phú thương bỏ tiền xây miếu kia, cũng không xuất hiện nữa." "À, là như vậy sao?

Vậy Ngư Cốt Miếu đó còn ở đó không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Ở thì vẫn ở, nhưng đã hoang phế từ lâu rồi, tượng Long Vương gia bằng bùn cũng đã sụp đổ, từ lâu đã không còn ai đến nữa.

Bây giờ chỉ còn lại kiến trúc của miếu và xương cá thôi, có cơ hội các cậu có thể đi xem thử." Sư phụ Lưu nói.Sư phụ Lưu đã tiết lộ không ít thông tin cho mọi người, thế là Thẩm Hạo lại mua mấy chai rượu, mời sư phụ Lưu uống một bữa no say.Sau bữa cơm, trở về phòng, Thẩm Hạo triệu tập mọi người lại.

"Ngư Cốt Miếu đó, thực ra chỉ là một trò lừa bịp thôi." "Tôi trước đây không phải đã nói, huyện Cổ Lam có một ngôi đại mộ sao, chính là ở dưới Long Lĩnh.

Ngư Cốt Miếu này, tám chín phần là có liên quan đến ngôi đại mộ đó." Thẩm Hạo nói.

"À?

Thẩm gia, lão Lưu nói có mũi có mắt như vậy, lẽ nào còn là giả?" Đại Kim Nha hỏi.

"Nghe Thẩm gia nói như vậy, tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn." Hồ Bát Nhất suy tư nói.

"Chỗ nào không ổn?" Bàn Tử hỏi.

"Các cậu xem, theo lý mà nói, miếu Long Vương không phải nên

xây ở ven sông sao?

Đâu có ai xây vào trong núi, phải không?" "Hơn nữa lão Lưu đầu nói, quy mô của Ngư Cốt Miếu không lớn, cái này lại càng kỳ quái, một ngôi miếu nhỏ như vậy, tại sao lại tốn công tốn sức như vậy, lẽ nào trong Long Lĩnh thật sự có phong thủy bảo địa nào thích hợp để xây miếu sao?" "Ê, nghe cậu nói vậy, đúng là như vậy thật, các miếu Long Vương khác đều ở ven sông, xem ra thật sự có vấn đề rồi." Bàn Tử gật đầu nói.

"Vậy Thẩm gia, ngôi đại mộ mà ngài nói là gì?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Theo tôi được biết, dưới Long Lĩnh, có một ngôi đại mộ, nghìn trăm năm trước, phong thủy Long Lĩnh, không giống như bây giờ, khi đó, Long Lĩnh khe suối ngang dọc, long mạch giao thoa, tất nhiên phong thủy cực tốt, chỉ là trải qua nghìn năm diễn biến, con người khai thác gỗ quá mức, dẫn đến xói mòn đất, mới biến thành bộ dạng hiện tại." Thẩm Hạo nói.

"Hơn nữa, năm xưa trong một nhánh của Mạc Kim Giáo Úy, có một Kim Toán Bàn, sư thừa Trương Tam Liên Tử, thường xuyên hành tẩu gần sông Hoàng Hà.

Thường xuyên giả danh phú thương, khắp nơi khảo sát phong thủy địa thế, một khi đã xác định được đại mộ, liền lấy danh nghĩa xây miếu, dựng một ngôi miếu, để che giấu dấu vết đạo mộ của mình." "Vị phú thương mà lão Lưu đầu nói, rất có thể chính là Kim Toán Bàn." "Ông ta nói sau này vị phú thương kia không bao giờ xuất hiện nữa, trùng hợp thay, Kim Toán Bàn cũng đồng dạng biến mất không thấy tăm hơi." "Ồ, vậy thì đúng khớp rồi còn gì!" Bàn Tử vỗ tay nói.Hồ Bát Nhất thì chìm vào hồi ức, sau đó nói: "Ông nội tôi hình như quả thật từng nói, nhánh của ông ấy, truyền từ Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ." "Còn Tôn Quốc Phụ, sư thừa kỳ nhân cuối thời

Thanh Trương Tam Liên Tử, phía trên còn có ba sư huynh, lão đại Phi Thiên Toan Nghê, lão nhị Thiết Ma Đầu, lão tam Kim Toán Bàn, ông ấy xếp thứ tư." "Lão Hồ, xem ra, Kim Toán Bàn này, còn là tiền bối sư môn của cậu đó." Bàn Tử nói với Hồ Bát Nhất.

"Kim Toán Bàn đó sau này mất tích, không phải là bị kẹt trong mộ rồi chứ?" Bàn Tử lại tò mò nói.

"E rằng là vậy, nếu không sao có thể cứ thế mà biến mất không tiếng tăm gì chứ!" Hồ Bát Nhất nhíu mày nói.Tiếp đó, Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Hiện tại vị trí cổ mộ này, đã có tiền bối giúp chúng ta tìm ra rồi, chúng ta trực tiếp đi xem là biết." "Bây giờ trời đã tối rồi, chúng ta sáng mai sớm xuất phát đi Ngư Cốt Miếu xem sao." "Tối nay các cậu nghỉ ngơi cho tốt." "Bây giờ mọi người cứ làm việc của mình đi." Thế là mọi người đều rời khỏi phòng Thẩm Hạo.Ban đêm, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha ba người đang tắm rửa trò chuyện trong nhà tắm công cộng, chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy trong nhà xí phía sau, có một ông lão, ngâm ra một bài thi khai tràng.

"Chúc chiếu quy bặc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh." "Ê, lão gia tử, ông từ đâu chui ra vậy, bốn câu thi khai tràng này, đủ làm tôi hoa mắt rồi." Bàn Tử nói.

"Ai, lão phu không nỡ nhìn các ngươi đoạn tống tại đây, nên mới minh kỳ cho các ngươi." "Ba vị hôm nay từ trong cái chết mà sống sót, chẳng lẽ không muốn bói một quẻ sao?" Ba người định thần nhìn kỹ, thì ra là một ông lão mù.

Chương 111

"Ồ, là xem bói phải không?

Ai nha, lão gia tử, trời tối rồi, về ngủ đi thôi." Ba người liền không để ý nữa.Trần Hạt Tử lắc đầu, quay người đi ra, trở về gánh hàng của mình.Một lát sau, ba người Hồ Bát Nhất tắm rửa xong, đi ra, liền nhìn thấy Trần Hạt Tử đang bày hàng ở không xa.Thế là đi đến trước gánh hàng.Mấy người nói chuyện vài câu với Trần Hạt Tử, Trần Hạt Tử trực tiếp đưa tay ra, xem xương cốt cho Hồ Bát Nhất.

"Kỳ lạ, sao tướng mạo của vị này, lại có vài phần tương tự với lão phu lúc trẻ chứ?" Sau đó, mấy người bói một quẻ ở chỗ Trần Hạt Tử.Mấy đồng tiền, tung ra một quẻ "Hỏa Thiên Đại Hữu", Hồ Bát Nhất cho rằng là đại cát.Nhưng Trần Hạt Tử lại phản bác: "Các ngươi chỉ biết một mà không biết hai, đồng tiền này, có phải ở phương Đông Bắc không?" "Rồi xem thời gian, bây giờ là mấy giờ?" Đại Kim Nha lấy đồng hồ ra xem, "Tám rưỡi à, sao vậy?" Trần Hạt Tử nói: "Tám rưỡi, vậy là đúng rồi, bây giờ là ngày Quý Hợi, giờ Nhâm Tuất, phương Đông Bắc chính là Tử Môn." "Quẻ Hỏa Thiên Đại Hữu, gặp Tử Môn, chỉ sợ là đắc ý quên mình, thịnh cực mà vong a!" Hồ Bát Nhất bản thân cũng biết một ít thuật bát quái, lời nói của Trần Hạt Tử này, ông ấy nghe thấy rất có lý, trong lòng cũng lẩm bẩm: "Quẻ lão gia tử này bói, thật sự có vài phần đúng a!" Lúc này, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền, từ nhà nghỉ đi ra.Theo tình tiết, Hồ Bát Nhất sẽ gặp Trần Ngọc Lâu ở đây, thế là anh liền luôn chú ý đến chỗ này.Quả nhiên đã gặp được.Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người, đi đến bên gánh hàng của Trần Hạt Tử.Ba người Hồ Bát Nhất thấy Thẩm Hạo đi tới, lập tức đứng dậy nói: "Thẩm gia, ngài sao lại đến đây?" "Ra ngoài dạo một chút, tiện thể, gặp vị lão tiên sinh này." Thẩm Hạo

nói.Ba người kinh ngạc, vị ông lão mù này chẳng lẽ có chỗ nào đặc biệt?

Lại khiến Thẩm Hạo đặc biệt ra ngoài gặp mặt.Thẩm Hạo ngồi xuống trước gánh hàng, nói: "Trần lão gia tử, đã ngưỡng mộ từ lâu." Trần Hạt Tử nhướn mày, "Ồ?

Không biết quý khách lời này có ý gì?

Lão hạt tử tôi không nhớ có quen biết nhân vật như cậu." "Ha ha, không sao, tôi biết ông là được rồi, Trần Ngọc Lâu lão gia tử, nói sao thì năm xưa ông cũng là Hùng cứ Tam Tương Tứ Thủy, nắm giữ mười vạn Hưởng Mã Tá Lĩnh Tổng Bả Đầu, sao bây giờ lại sa sút đến mức này, bày hàng bói quẻ lừa người ta rồi?" Thẩm Hạo cười nói.Vẻ tươi cười trên mặt Trần Hạt Tử vốn đang hơi hé, đột nhiên thu lại.

"Ồ?

Không ngờ, tôi ẩn tính mai danh xa xứ, hôm nay lại không muốn, bị người ta nhận ra rồi?

Không biết có gì chỉ giáo?" Trần Hạt Tử chắp tay hỏi.

"Chỉ giáo không dám nhận, hôm nay chỉ là tình cờ gặp, mà đến bái hội một phen." Thẩm Hạo lắc đầu nói.Ba người Hồ Bát Nhất bên cạnh, nghe xong đều ngây người.

"Lão Hồ, ông lão này hồi trẻ lợi hại vậy sao?

Tam Tương Tứ Thủy mười vạn Hưởng Mã?" Bàn Tử nhỏ tiếng hỏi.Đại Kim Nha cũng nói: "Lão Hồ, Tá Lĩnh tôi từng nghe nói, thời Dân Quốc, khi các quân phiệt hỗn chiến, là một nhóm người có thế lực rất lớn, sau này không biết sao, đột nhiên tan rã." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Không sai, trong giới đổ đấu có bốn phái, phân biệt là Mạc Kim Phát Khâu, Bàn Sơn Tá Lĩnh, không ngờ vị lão gia tử này lại là Tá

Lĩnh Đạo Khôi lừng danh, vậy mà lại để chúng ta gặp được ở đây.”Trước gánh hàng, Thẩm Hạo tiếp tục nói: “Lão gia tử, ông ở huyện Cổ Lam chắc cũng đã lâu rồi chứ?

Có biết Ngư Cốt Miếu năm xưa không?” “Ồ?

Sao vậy, các cậu chẳng lẽ cũng nhăm nhe ngôi đại mộ dưới Long Lĩnh rồi sao?” Trần Hạt Tử hỏi.

“Lão gia tử nói không sai, mục tiêu chuyến đi này của chúng tôi, chính là địa phương Long Lĩnh đó!” Thẩm Hạo gật đầu nói.

“Là như vậy sao?

Vậy tôi phải nhắc nhở các cậu, nơi đó vô cùng hiểm ác, người năm xưa xây Ngư Cốt Miếu đó, cũng đã mất mạng ở trong đó, bên trong không hề đơn giản đâu!” Trần Hạt Tử nói.

“Ha ha, lão gia tử, ông không cần lo lắng cho chúng tôi, thực lực của chúng tôi siêu việt tưởng tượng của ông, trong ngôi đại mộ đó, có thể ẩn chứa nguy hiểm, nhưng khẳng định không uy hiếp được chúng tôi, ông cứ yên tâm đi.” Thẩm Hạo cười nói.

“Đúng rồi, lão gia tử, đợi chúng tôi trở về, chúng tôi sẽ lại đến tìm ông.” Tiếp đó, Thẩm Hạo từ trong túi lấy ra một tờ tiền giấy, đặt lên bàn gánh hàng của lão gia tử.

“Vừa rồi ông xem quẻ cho lão Hồ và bọn họ, đây là tiền quẻ, ông giữ lấy.” Nói xong, Thẩm Hạo liền dẫn mấy người Hồ Bát Nhất trở về nhà nghỉ, ai nấy nghỉ ngơi.Còn Trần Ngọc Lâu vẫn còn trên phố, sau khi nhét tiền vào túi, lại cầm đồng tiền lên, bói một quẻ.Lần này, không phải là bói quẻ lừa người.Trước mắt Trần Ngọc Lâu, phảng phất nhìn thấy một vầng hắc nhật treo ngang trời.Cảnh tượng này chợt lóe rồi biến mất.Tuy ông ấy đã mù mắt, nhưng cảnh tượng vừa rồi, lại thật sự rõ ràng nhìn thấy.

“Rít ~” Đột nhiên, Trần Ngọc Lâu chỉ cảm thấy đầu óc đau nhói.Đây là bói toán phản phệ.Nhưng may mà không nghiêm trọng, chỉ là tinh thần bị tổn thương nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian là ổn.Trên thân thể thì không sao, Trần Ngọc Lâu đã lớn tuổi như vậy, nếu mà thổ huyết, e rằng có thể mất đi nửa năm tuổi thọ.

“Thật kỳ lạ, không ngờ, vị tiểu ca này, mệnh cách đặc biệt như vậy, xem ra, không phải người bình thường a!

Xem ra, sự lo lắng của tôi là dư thừa rồi.” Trần Ngọc Lâu lẩm bẩm nói.Màn đêm dần buông, Trần Ngọc Lâu dọn dẹp đồ trên gánh hàng, cũng về nhà nghỉ ngơi.Trong phòng nhà nghỉ, Thẩm Hạo và Ô Thiền ở trong một căn phòng nhỏ riêng biệt, phòng phu thê.Thẩm Hạo ôm Ô Thiền, luyện công phu phòng the một phen xong, mới tĩnh tâm nghỉ ngơi.Một đêm rất nhanh trôi qua.Hôm qua còn mưa, hôm nay đã là một ngày nắng đẹp.Sáng sớm, mọi người đều dậy sớm.Mua một ít thức ăn và nước uống trong huyện, cùng với một số thiết bị dễ hao mòn, như dây thừng, đèn đội đầu, xẻng công binh, dao khai sơn, ba lô v.v.Đồng thời cũng nghe mọi người nói về chuyện Thiết Đầu Long Vương xuất hiện ở bến đò, gây ra một sự chấn động không nhỏ.Nhưng mọi người không để ý, sau khi chuẩn bị xong, liền trực tiếp đi về phía Ngư Cốt Miếu.Ra khỏi huyện thành, đến nơi hoang dã vắng người, Thẩm Hạo thi triển một đạo ẩn thân chú, trực tiếp dùng pháp lực nâng mọi người lên, bay qua.Mọi người bị ẩn thân chú của Thẩm Hạo che giấu hình dáng, không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy.Trên không trung, Đại Kim Nha đầy tò mò nhìn xuống những dãy núi, khe sâu phía dưới, trượt qua dưới chân, cảm giác này vô cùng kỳ diệu.Bay thẳng trên trời, khác biệt rất lớn so với cảm giác ngồi máy bay.Bay lượn trên không trung, đi thẳng một đường, khoảng cách rất ngắn, mọi người rất nhanh đã đến nơi Ngư Cốt Miếu.Chỉ thấy Ngư Cốt Miếu đó, được xây trong một khe núi, vị trí ở lưng chừng núi, đã

vô cùng tàn tạ, gần như sắp sập rồi.Thẩm Hạo hạ xuống trước cánh cổng hình miệng cá của Ngư Cốt Miếu.Bàn Tử tò mò gõ gõ, phát hiện xương cốt này vô cùng cứng rắn, phát ra tiếng "cạch cạch".Thẩm Hạo lấy các thiết bị đạo mộ từ không gian nhẫn ra, mỗi người một phần.Dây thừng, đèn đội đầu, xẻng công binh, dao khai sơn, ba lô v.v.Sau khi lấy xong thiết bị, mọi người đi vào trong Ngư Cốt Miếu.Chỉ thấy trong miếu đổ nát một mảnh, tượng Long Vương gia bằng bùn đã sớm không biết đi đâu, trên mặt đất và xà nhà đều là bụi bặm mạng nhện.Mái nhà cũng đã bị thủng mấy lỗ lớn, nhìn cứ có cảm giác như có thể sập bất cứ lúc nào.

"Thẩm gia ngài nói đúng, nơi này, tuyệt đối không thể là vị trí phong thủy, vị phú thương đó tám chín phần là một tên đạo mộ tặc, xây miếu ở đây để che mắt người đời." Hồ Bát Nhất nói.

"Chỉ là không biết cái đạo động này ở đâu." Thế là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha ba người, chủ động xin xung phong, mò mẫm khắp nơi trong miếu.Thẩm Hạo thì dẫn Ô Thiền, nhìn xung quanh, trực tiếp phóng thần thức, thăm dò xuống dưới lòng đất.Một không gian khổng lồ bị trận pháp che chắn đã bị Thẩm Hạo phát hiện.Nó nằm sâu dưới Long Lĩnh, bên dưới Ngư Cốt Miếu.Mà trận pháp này, đã sớm tàn phá không còn nguyên vẹn, nhiều chỗ bị thủng.Trong đó có một chỗ, chính là ở đạo động do vị Mạc Kim Giáo Úy Kim Toán Bàn năm xưa đào ra, nằm ngay dưới thần đài.Còn những chỗ khác, đều nằm ở các dãy núi, khe suối xung quanh.Chắc hẳn ban đầu là các nút phong thủy, nhưng do xói mòn đất, thảm thực vật bị phá hủy, những nút này cũng bị phá hủy, trận pháp xuất hiện nhiều lỗ hổng.Điều này mới khiến vị trí cổ mộ bị lộ ra, bị Kim Toán Bàn tình cờ phát hiện, cuối cùng mất mạng dưới lòng đất.Ô Thiền cũng tương tự dùng thần hồn mạnh mẽ của mình thăm dò xuống lòng đất, cũng nhìn thấy dấu vết của trận pháp.

“Phu quân, xem ra cổ mộ này không hề đơn giản, lại có trận pháp bao phủ!” Ô Thiền nói với Thẩm Hạo.

“Không sai, xem ra dưới lòng đất quả thật có nguy hiểm không nhỏ, trách không được Kim Toán Bàn lại mất mạng ở trong đó.”Thẩm Hạo cảm nhận rõ ràng sâu dưới lòng đất, có một luồng tà khí vô cùng thâm sâu đang ngự trị, nhưng, nó lại bị giới hạn trong một phạm vi nhất định, còn bên ngoài phạm vi đó, lại không có dấu hiệu tà khí nào.Đây có lẽ là công lao của trận pháp.Và trên lỗ hổng của trận pháp, một đạo động, xuyên thẳng qua.

Dẫn vào trong lăng mộ.Mà lăng mộ do trận pháp che chắn, thần thức khó mà xuyên qua, không thể nhìn rõ tình hình.Hồ Bát Nhất và những người khác vẫn đang tìm kiếm dấu vết đạo động khắp nơi, nhưng vẫn không hề phát hiện.Thẩm Hạo và Ô Thiền đi đến phía sau thần đài, vung xẻng công binh trong tay, trực tiếp phá vỡ tấm ván che đạo động ở đáy thần đài.Đạo động không quá lớn, chỉ có thể cúi người chui vào.

“Hắc, tôi nói chúng ta nửa ngày trời không tìm thấy, hóa ra giấu ở đây rồi, đạo động của tiền bối Kim Toán Bàn này thật sự biết cách giấu a!” Bàn Tử đi tới nói.

“Đúng vậy, vừa rồi tôi còn nhìn qua một lần, không ngờ lại bỏ sót như vậy.” Hồ Bát Nhất cũng nói.

“Nếu không sao người ta lại nói Kim Toán Bàn là tiền bối chứ, vị trí đạo động này, còn giấu kỹ đến vậy.” Đại Kim Nha cũng nói.Thẩm Hạo ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, vung tay một cái, một trận gió lớn mạnh mẽ thổi vào trong đạo động.Quét sạch mọi khí xấu tích tụ bên trong.Thẩm Hạo biết, đạo động này dẫn đến hang động dưới lòng đất, hang động đó tứ thông bát đạt, có không ít cửa thông ra bên ngoài.Gió lớn thổi một lúc, cũng coi như ổn rồi.

“Đeo mũ, khẩu trang, găng tay vào, chúng ta đi vào.” Thẩm Hạo nói với mấy người.Mọi người lần lượt đeo thiết bị vào, Ô Thiền cũng vậy.Thẩm Hạo đi đầu, mọi người cùng nhau chui vào đạo động, men theo đạo động đi vào.Khoảng cách không dài, mọi người đã đi vào trong hang động dưới lòng đất.Trong hang động tứ thông bát đạt, phức tạp rắc rối, thần thức của Thẩm Hạo quét qua, phát hiện ở phía trước hang động bên trái, có một không gian không nhỏ, một cái đại đỉnh đứng ở đó, ở góc tường không xa, còn nằm một bộ thi thể.Trên thi thể Thẩm Hạo còn phát hiện một cái bách bảo nang, và trên cổ của nó, còn đeo một cây Mạc Kim Phù, tản ra một luồng khí trừ tà không yếu.

“Xem ra là Kim Toán Bàn rồi.” Thế là mọi người đi theo phía sau Thẩm Hạo, đi về phía hang động bên trái.Đi khoảng mấy chục mét, mọi người tiến vào một không gian rộng rãi.Dưới ánh đèn, một cái đại đỉnh hình vuông cao hai ba mét, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

“Ê, các cậu nhìn xem, sao ở đây lại có một cái đỉnh đồng?” Bàn Tử kỳ quái nói.Thẩm Hạo đến gần nhìn kỹ: “Đồ đồng, chắc là thời Tây Chu.” “Tây Chu, vậy thì đáng giá bao nhiêu tiền chứ?” Bàn Tử xoa xoa tay nói.

“Đây là vô giá chi bảo, không bán được tiền, cũng không ai dám mua.” Hồ Bát Nhất nói.

“Tây Chu?

Không phải nói là Đường mộ sao?

Sao lại xuất hiện đồ Tây Chu?” Đại Kim Nha kỳ quái nói.

“Không chừng là hai ngôi mộ, một ngôi mộ Đường, một ngôi mộ Tây Chu.” Bàn Tử nói.Đột nhiên, Bàn Tử dừng bước, hít mũi ngửi kỹ.

“Ê, các cậu có ngửi thấy mùi gì không?

Giống như mùi sô cô la sữa vậy!

Thơm quá!" Bàn Tử vừa nói vậy, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng phản ứng lại, bọn họ cũng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, còn tưởng là ảo giác.

"Hắc, đúng là có mùi hương như vậy, kỳ lạ thật, sao ở đây lại có mùi hương chứ?" Đại Kim Nha gãi gãi đầu nói.

"Thẩm gia, không phải là ngài giấu một thanh sô cô la sữa trên người đó chứ?" Bàn Tử nhìn Thẩm Hạo hỏi.Thẩm Hạo nghe vậy, mặt tối sầm: "Bàn Tử, tôi rảnh rỗi đến vậy sao?" "Bên kia có một bộ xương khô, mùi hương phát ra từ trên người nó đó!" Thẩm Hạo chỉ vào một góc phía trước hang động nói.

"Ở đâu vậy?" Mọi người lần lượt hỏi.

"Ê tôi thấy rồi, ở đằng kia!" Bàn Tử trực tiếp chạy lẹ qua.Mọi người cũng đi theo đến gần nhìn kỹ, chỉ thấy một bộ xương khô được quấn trong vải rách, dựa xiêu vẹo vào vách động, trong tay còn nắm một cái Kim Toán Bàn.Hồ Bát Nhất thấy vậy, ghé mũi ngửi ngửi, mùi hương trên thi thể quả thật rất nồng.Bàn Tử trực tiếp mở bách bảo nang trên thi thể ra, đổ đồ vật xuống đất.Mấy cây nến, pin khô kiểu cũ, ba viên thuốc nhỏ màu đỏ, một chồng giấy không có gì tốt, Bàn Tử rất thất vọng.Thẩm Hạo đi tới, giật xuống một cây Mạc Kim Phù từ cổ thi thể.Chỉ thấy Mạc Kim Phù này, đầu nhọn sắc bén, phần dưới hình chóp tròn, được khảm mấy sợi chỉ vàng, chế thành kiểu "thấu địa văn", thân phù khắc hai chữ triện cổ "Mạc Kim".Bên trên có một luồng ý trừ tà không yếu.Là Mạc Kim Phù thật sự, trên đời chỉ còn lại ba cái.

"Đây là Mạc Kim Phù, lão Hồ, cho cậu đó." Thẩm Hạo tiện tay ném cho Hồ Bát Nhất.Hồ Bát Nhất vội vàng đỡ lấy Mạc Kim Phù ném qua, cảm ơn nói: "Mạc Kim Phù, cảm ơn Thẩm gia." Hồ Bát Nhất là

truyền nhân chính tông của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng lại không có Mạc Kim Phù, nói là chính tông cũng không thật sự chính tông, bây giờ, có thêm Mạc Kim Phù, đó mới là Mạc Kim Giáo Úy chân chính, ai cũng không thể phản bác.Hồ Bát Nhất hưng phấn cầm Mạc Kim Phù tỉ mỉ xoa xát.Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng lần lượt ghé lại xem Mạc Kim Phù, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đồ thật, sau này làm giả cũng dễ làm hơn.Dưới ánh đèn, Mạc Kim Phù này phát ra ánh sáng bóng bẩy.Hồ Bát Nhất cầm trong tay, cảm thấy một tia mát lạnh, cực kỳ có chất cảm.

"Thẩm gia, thi thể này, chắc hẳn chính là vị tiền bối Kim Toán Bàn đó phải không?" Hồ Bát Nhất lau lau Mạc Kim Phù, đeo lên cổ mình rồi hỏi.

"Ngoài ông ta ra, chắc không có ai khác, Mạc Kim Phù này, có thể xác nhận là thật." Thẩm Hạo nói.

"Ê, Thẩm gia, nghe nói Mạc Kim Phù tổng cộng chỉ còn ba cái, vậy hai cái còn lại ở đâu vậy?" Đại Kim Nha hỏi.

"Nói đến cái này, tôi vừa hay biết, hai cái còn lại ở trong tay hậu duệ của Bàn Sơn Đạo Nhân." Thẩm Hạo trả lời.

"Ê?

Mạc Kim Phù không phải là đồ của Mạc Kim Giáo Úy sao?

Sao lại chạy đến chỗ Bàn Sơn Đạo Nhân rồi?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

"Đây là một chuyện cũ năm xưa, năm đó, thủ lĩnh Bàn Sơn Trác Cô Tiếu để tìm kiếm Châu Phản Hồn, bái Trần đại sư Phi Thiên Toan Nghê đã rửa tay gác kiếm làm sư phụ, Mạc Kim Phù liền truyền đến tay ông ấy." "Mà Trần đại sư trong tay có hai cái Mạc Kim Phù, cái còn lại là của sư đệ Thiết Ma Đầu của ông ấy, Thiết Ma Đầu mất

sớm, cái Mạc Kim Phù đó liền đến tay Trần đại sư." "Ồ, thì ra năm xưa còn có chuyện như vậy." Mọi người đều hiểu ra.

"Nói sao thì, đây cũng coi như tiền bối sư môn của lão Hồ cậu rồi, lát nữa trở về đưa ông ấy ra ngoài an táng đi." Thẩm Hạo nói.

"Thẩm gia nói đúng, đây là việc nên làm, tôi đã kế thừa Mạc Kim Phù của tiền bối Kim Toán Bàn, thì nên an táng thi cốt của ông ấy, đây là lẽ đương nhiên." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

"Vậy mùi hương đó rốt cuộc phát ra từ đâu vậy?

Không phải là Mạc Kim Phù này phát ra đâu." Bàn Tử ngửi ngửi Mạc Kim Phù nói.

"Bàn Tử cậu vội gì, Thẩm gia đây không phải đang tìm đó sao." Hồ Bát Nhất đốp lại Bàn Tử một câu.Thẩm Hạo chuyển thi cốt đặt xuống mặt đất cho thẳng, để lộ ra bàn tay còn lại.

Thẩm Hạo cầm khối văn hương ngọc trong tay, nói: "Chính là nó, đây là một khối văn hương ngọc." Hóa ra Kim Toán Bàn ở phía sau, tay kia đang nắm một khối đá, mùi sô cô la sữa chính là từ đó tỏa ra.

Không còn vật che chắn, một luồng hương vị nồng đậm lan tỏa trước mặt mọi người. "Cái gì?

Văn hương ngọc?

Đó là bảo bối tốt mà, khối lớn thế này, Thẩm gia, chúng ta phát tài rồi!" Đại Kim Nha vội vàng xáp lại gần, kích động nói. "Cái gì?

Trị giá thế ư?" Bàn Tử mắt lập tức sáng rỡ. "Đúng vậy, đây là bí bảo hoàng gia, dân gian hiếm thấy lắm!" Đại Kim Nha nhìn chằm chằm khối văn hương ngọc to bằng bàn tay nói, "Vật này cực kỳ kỳ dị, càng ở môi trường khô ráo, mùi hương của nó càng nồng, còn có một bài tán thi: 'Thế gian vị văn hoa giải ngữ, Như kim khước kiến ngọc sinh hương.

Chương 112

Thiên cung tạo vật nan tư nghị, Diệu đáo vô cùng thục thẩm tường.'" "Trước đây tôi cũng từng thu được một khối, là người khác đào ra từ đấu, nhưng nhỏ đáng thương, chẳng thể nào so với khối này được..." "Hay quá rồi, lần này dù trong mộ chẳng lấy được gì, cũng không phí công một chuyến!" Bàn Tử chảy nước dãi nói. "Thứ này cũng coi như vô giá chi bảo, Bàn Tử, bây giờ chúng ta đâu phải người thiếu tiền, cứ để nó ở cửa hàng làm trấn điếm chi bảo đi." Thẩm Hạo cười nói. "Thẩm gia nói có lý, một khối văn hương ngọc lớn thế này đặt trong cửa hàng, người khác vừa vào đã ngửi thấy mùi, người hiểu hàng, ngửi một cái là biết cửa hàng của chúng ta thực lực hùng hậu!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói. "Vậy được rồi ~" Thẩm Hạo lấy ra một miếng vải bông, gói khối văn hương ngọc này lại, bỏ vào nhẫn trữ vật.

Thẩm Hạo đứng dậy, đang chuẩn bị gọi mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, một luồng khí tức nguy hiểm truyền đến. "Có thứ gì đó đang đến, mọi người cẩn thận!" Ô Thiền lên tiếng nhắc nhở, giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Mọi người nghe vậy, lập tức nhìn xung quanh, muốn xem rốt cuộc là thứ gì.

Bỗng nhiên, một tiếng "sa sa" từ xa truyền đến, như tiếng thứ gì đó bò, càng lúc càng gần. "Có thứ gì đó đang bò đến." Hồ Bát Nhất nắm chặt xẻng công binh trong tay nói. "Hình như là từ phía trên truyền xuống, thứ đó không lẽ... không lẽ bò trên tường sao?" Đại Kim Nha căng thẳng thì thầm.

Đèn đội đầu của mọi người đều được bật lên, mấy luồng sáng chiếu sáng đáy động.

Chỉ thấy từ một cái động lớn phía trên, bò ra một con nhện khổng lồ, đang phát ra tiếng kêu kỳ dị, bò về phía mọi người. "Cái, cái này là cái gì vậy?

Lớn thế này sao?" Đại Kim Nha không nhịn được lùi lại hai bước, chắn mọi người phía trước. "Ối chà, thứ này sao lại giống nhện thế kia, không phải, nhện nhà ai mà to được thế này chứ?" Bàn Tử trực tiếp chửi tục. "Quan trọng là mọi người nhìn trên lưng nó xem, những đường vân kia, có giống mặt người không?" Hồ Bát Nhất nói. "Mẹ kiếp, đúng thật, cái mặt người đó hình như còn đang cử động nữa!" Bàn Tử nói.

Con nhện này, nhìn qua, dài tới một mét, có thể coi là bá chủ của loài nhện, thế giới bên ngoài chưa từng nghe nói có con nhện nào to đến vậy.

Mà trên thân nó, tỏa ra một luồng âm tà chi khí.

Đặc biệt là ở phần bụng nó, còn có không ít oán hồn bị giam cầm bên trong, những khuôn mặt đầy oán hận của các oán hồn này, hiện lên trên lưng con nhện.

Những oán hồn này, bị giam cầm trong bụng nhện, không được giải thoát, giống như những người bị hổ yêu giết chết, biến thành những tồn tại như quỷ bám.

Con nhện lớn từ đỉnh động chậm rãi bò về phía mọi người, sáu con mắt trên đầu nó, lóe lên ánh sáng kinh hãi.

Khuôn mặt vặn vẹo trên lưng, bỗng nhiên biến thành một nụ cười quỷ dị.

Điều này có nghĩa là, con nhện này bây giờ rất vui, lại có thức ăn

đến rồi ~ Thẩm Hạo nhìn con nhện này, thực lực không mạnh, cùng lắm thì ngang ngửa tu sĩ Trúc Cơ bình thường, chỉ là năng lực thao túng oán hồn của nó, hơi kỳ dị, người bình thường không dễ đối phó.

Thẩm Hạo nhìn Ô Thiền một cái, ra hiệu nàng ra tay.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo nhìn mình, lập tức hiểu ý, gật đầu.

Mặc dù không biết Thẩm Hạo tại sao lại bảo mình ra tay, con nhện yếu ớt thế này, chẳng phải tùy tiện là có thể giết chết sao?

Nhưng Ô Thiền cũng sẽ không không nghe lời Thẩm Hạo.

Thế là lòng bàn tay nàng ngưng tụ ra một đoàn quang đoàn màu tím, tỏa ra khí tức kinh người.

Ô Thiền tiện tay ném đi, quả cầu ánh sáng như đạn pháo bắn ra, trực tiếp lao về phía con nhện.

Con nhện thấy tình hình không ổn, miệng há to, phát ra tiếng rít kỳ dị, khuôn mặt phía sau lưng cũng đột nhiên biến thành vẻ phẫn nộ.

Mười mấy con oán hồn màu đen trong suốt, bay ra từ đuôi nó, chắn trước thân mình.

Chỉ là không có tác dụng gì.

Quả cầu ánh sáng màu tím, trực tiếp đánh tan những oán hồn đen đó, đánh vào thân con nhện. "Bùm ~" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, quả cầu ánh sáng màu tím phát nổ, con nhện lớn này vừa xuất hiện đã bị nổ tung lên tây thiên.

Tan xương nát thịt!

Chân nhện, giáp xác, dịch nhầy xanh lè kinh tởm, vương vãi khắp nơi.

Trên đỉnh động, càng bị nhuộm xanh một mảng lớn. "Ái chà mẹ kiếp!" Bàn Tử kêu lên một tiếng quái dị, vội vàng lùi lại, tránh né dịch

nhầy kinh tởm và mảnh vỡ nhện bay tới.

Hồ Bát Nhất vội vàng cúi đầu che mắt.

Đại Kim Nha ngồi xổm xuống, co rúm sau lưng mọi người lẩm bẩm: "Trời đất ơi, hóa ra không chỉ Thẩm gia ngầu, ngay cả phụ nữ của Thẩm gia cũng không phải người thường a!" Thấy con nhện này bị nổ tung tơi tả, Thẩm Hạo phất tay, pháp lực tạo thành một tấm chắn bảo vệ, ngăn chặn những mảnh vỡ và dịch nhầy bay tới. "Khụ khụ, Ô Thiền, lần sau ra tay nhẹ nhàng chút, đừng làm ra cảnh tượng lớn thế này, ghê tởm quá." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

Ô Thiền bĩu môi, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Thẩm Hạo nói: "Vâng, thiếp biết rồi." Giải quyết con quỷ diện đại nhện này, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền xác định phương hướng, hoàn toàn không lo lắng vấn đề lạc đường.

Dọc theo con đường của Kim Toán Bàn, đi thẳng về phía trước, men theo hang động đi được mấy chục mét, đến trước đạo động mà Kim Toán Bàn đã đào ra lúc trước. "Ối chà, sao lại có ba cái động?

Thẩm gia, chúng ta đi đường nào đây?" "Ba cái động?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói, lập tức đi đến phía trước kiểm tra.

Ba cái đạo động, cái ở giữa, gọn gàng bằng phẳng, vừa nhìn đã biết là đào rất thong dong.

Còn hai cái bên cạnh, lại rất lộn xộn, vết tích cửa động một chút cũng không bằng phẳng, nhìn có vẻ đào rất vội vàng. "Chuyện này là sao?

E rằng tiền bối Kim Toán Bàn không đơn giản như vậy, lẽ nào là gặp phải điều gì đó trong động, không thể không quay lại, tìm một con đường khác?" Hồ Bát Nhất trầm tư nói.

Thẩm Hạo thần thức thăm dò vào, hai đạo động hai bên đều không sâu, chỉ vài chục mét, tận cùng là một bức tường đá dày. "Không cần quan tâm đến chúng, hai bên là đường cụt, chúng ta đi cái ở giữa này." Thẩm Hạo nói.

Nhưng cái động nhỏ thế này, không dễ chui.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp thi triển pháp thuật, trực tiếp mở rộng đạo động ở giữa lên gấp đôi.

Như vậy thì không cần phải bò bên trong nữa, có thể cúi lưng đi tới.

Dọc theo đạo động đi gần một trăm mét, mọi người đến cuối đường.

Đạo động này, ban đầu đi thẳng mấy chục mét, sau đó rẽ lên trên.

Ở cuối đạo động, là một mặt sàn gạch xanh, phía trên đã mở ra một cái lỗ lớn.

Nơi này chính là "hư vị" của toàn bộ mộ thất.

Vì là mộ Đường, nên cửa hư vị này rất lớn, đủ cho người đi qua.

Thẩm Hạo phóng thần thức, xuyên qua cửa động, thăm dò một vòng trong mộ thất, không phát hiện điều gì bất thường, chỉ là, không thấy quan quách. "Phía trên không có gì bất thường, đi thôi, chúng ta lên đó." Thẩm Hạo nói. "À đúng rồi, mấy tấm phù lục này mọi người cầm lấy, trong mộ cổ quái, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Thẩm Hạo lấy ra ba tấm Trừ Tà Phù, đưa cho ba người Hồ Bát Nhất. "Phù lục, tốt quá rồi, cảm ơn Thẩm gia, đây đúng là thứ tốt." Đại Kim Nha vui vẻ nhe răng nhận lấy phù lục, cất kỹ bên người.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng không khách khí nhận lấy phù lục cất đi.

Chương 113

Sau đó đi theo sau Thẩm Hạo, chui ra khỏi đạo động, tiến vào mộ thất. "Cuối cùng cũng vào được rồi, Bàn gia ta có thể ra tay thể hiện rồi!

Bảo bối minh khí, Bàn gia đến đây!" Bàn Tử đầy hùng tâm tráng chí, nhìn quanh khắp nơi.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng cầm đèn pin soi khắp nơi. "Quái lạ!

Minh điện lớn thế này, sao không thấy quan quách đâu?" Cả ba người Hồ Bát Nhất đều không nhịn được nói.

Mọi người nhìn một vòng, trong mộ thất gần hai trăm mét vuông này, trống rỗng không có gì, không chỉ không có quan quách, cũng chẳng có tùy táng phẩm nào.

Chỉ có trên các bức tường xung quanh, vẽ một phần bích họa rực rỡ.

Hồ Bát Nhất quan sát cấu trúc mộ thất, cùng với bích họa trên tường nói: "Từ cấu trúc và bích họa mà xem, đây đúng là kiểu mộ Đường, chỉ là sao hình như chưa hoàn thành vậy?" Minh điện không có gì cả, mọi người cũng đành chịu, thế là Thẩm Hạo gọi mọi người đi đến tiền điện xem sao.

Tiền điện này quy mô lớn hơn, có nhiều lầu gác điện đường, chỉ là, tất cả đều chưa hoàn thành, chỉ là bán thành phẩm, đại khái đã dựng lên khung sườn.

Mà cửa đá địa cung phía chính diện, đã bị rót nước sắt hàn kín.

Còn trên quảng trường trước điện, còn có một cái suối phun nhỏ,

mắt suối vẫn phun nước ào ào.

Thẩm Hạo chỉ vào suối phun này nói: "Mọi người nhìn cái suối phun nhỏ này, chính là cái mà dân gian gọi là Quan Tài Dũng!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Lúc trước ở bên ngoài, còn tưởng nơi này địa thế hiểm ác, không có gì che chắn." "Không ngờ, vào trong mộ rồi mới biết, đây lại là một địa thế 'Nội Tàng Oan' cực kỳ hiếm thấy!" "Huyệt này, trong phong thủy cực kỳ có tượng khí trữ, nguồn gốc từ trời, như sóng nước." "Mắt suối Quan Tài Dũng này, dòng nước vĩnh viễn lớn như vậy, không tràn ra ngoài, cũng không khô cạn." "Loại 'Nội Tàng Oan' này cực kỳ thích hợp để mai táng phụ nữ, con cháu ắt được ấm phúc của nó!" Đại Kim Nha đi tới, bò trên lan can đá bên cạnh mắt suối, mắt mở to quan sát: "Ối, đây là cái mà chúng ta thường gọi là Quan Tài Dũng ư?

Tôi thì có nghe nói qua, nhưng chưa từng thấy bao giờ." "Vậy thì lạ thật, đã là nơi phong thủy tốt như vậy, sao công trình chỉ làm được một nửa, ngay cả quan tài của mộ chủ cũng chưa đặt vào?" "Ai mà biết được chứ, chuyện lạ năm nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều, nghĩ nhiều làm gì?

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm xem chỗ nào có minh khí đi ~" Bàn Tử vừa lắc đầu vừa sờ soạng khắp nơi.

Ở một bên khác, Thẩm Hạo thì cùng Ô Thiền đi một vòng quanh quảng trường trước điện.

Chỉ là, ở gần cửa lớn địa cung, có không ít tượng đá mặt người, trên tai của một số tượng đá còn khắc vân lôi văn. "Thẩm gia, hai người đang xem gì vậy?" Hồ Bát Nhất đi tới hỏi. "Lão Hồ anh nhìn tượng đá này, còn cả phiến đá lớn phong kín cửa lớn kia, có nhận ra điều gì không?" Thẩm Hạo hỏi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, cẩn thận quan sát phiến đá và tượng đá

trước mặt. "Ồ, không đúng, tượng đá này không giống của đời Đường nha, lạ thật đó!" Nhìn phong cách tượng đá này, tuyệt đối không phải thời Đường.

Mà những bức tường này, đều được xây bằng những phiến đá lớn.

Từ sau thời Hán, hầu hết các mộ đạo đều sử dụng gạch đá nung, cũng không khắc tượng đá mặt người trên tường.

Tình huống trước mắt này, cơ bản đều tồn tại ở các thời đại trước Tần.

Mà vân lôi văn, tượng đá mặt người, cơ bản đều là phong cách thời Tây Chu. "Thẩm gia, cái này hình như là phong cách Tây Chu phải không?" Hồ Bát Nhất nói. "Tây Chu?

Tây Chu gì cơ?" Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đi tới. "Tôi muốn nói, trong mộ này, những lầu gác cung điện tuy là phong cách thời Đường, nhưng phiến đá mộ đạo, còn cả tượng đá mặt người trên tường, đều là phong cách Tây Chu." Hồ Bát Nhất giải thích. "Ồ?

Tây Chu, không lẽ Bàn gia tôi nói trúng rồi sao?

Ở đây còn có một ngôi mộ Tây Chu?

Chỗ tiền bối Kim Toán Bàn không phải có một cái đỉnh đồng sao?

Cái đó cũng là của Tây Chu mà!" Bàn Tử nói. "Cái này, người đời Đường sao lại xây lăng mộ cùng với mộ Tây Chu của người khác chứ?

Quan trọng là mới xây một nửa sao lại không tiếp tục xây nữa?" Đại Kim Nha kỳ quái hỏi. "Hoặc có lẽ là đã xảy ra chuyện gì đó, khiến ngôi mộ thời Đường không thể tiếp tục xây dựng được?" Hồ Bát Nhất đoán. "Ai, đều tại cái miệng quạ của Bàn gia tôi, vừa nãy không nên nói linh tinh, xúi quẩy!" Bàn Tử nhẹ nhàng tự vả một cái.

Bây giờ trong ngôi mộ này, đúng là chẳng còn sợi lông nào cả. "Ai, Bàn Tử anh sao lại chơi trò tự ngược thế, thôi được rồi, tiền điện không có gì, chúng ta đi ra phía sau xem sao." Hồ Bát Nhất nói. "Đúng đúng, phía sau còn chưa xem mà, nói không chừng theo phía sau còn có mộ thất khác, bảo bối đều giấu bên trong đó.

Đi đi đi ~" Bàn Tử mắt xoay chuyển, lại vô cùng tích cực nói.

Mọi người nhìn dáng vẻ của Bàn Tử cười cười, quay trở lại mộ thất theo đường cũ.

Bàn Tử tích cực nhất, đi ở phía trước, nhưng vừa vào minh điện đi được hai bước, liền đứng sững tại chỗ, toát mồ hôi lạnh toàn thân. "Bàn Tử anh sao vậy, sao không đi nữa?" Hồ Bát Nhất đẩy Bàn Tử hỏi. "Lão Hồ, anh... anh nhìn, bên kia có phải có một cái mặt quỷ không?" Bàn Tử căng thẳng nói, trên mặt lấm tấm mồ hôi. "Hả?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất lật tay giơ xẻng công binh lên, chắn trước thân, nhìn về phía trước.

Quả nhiên, dưới ánh đèn đội đầu, đối diện mộ thất, xuất hiện một cái mặt quỷ khổng lồ.

Đại Kim Nha dừng bước, lại lén lút lùi về phía sau mọi người, từ khe hở nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy một khuôn mặt quỷ gớm ghiếc, đang nhìn chằm chằm họ. "Thẩm gia, có tình huống!" Hồ Bát Nhất lập tức hét về phía Thẩm Hạo phía sau.

Thẩm Hạo đi tới, nhìn một cái, liền biết đó là một cái thạch quách khổng lồ, cao bằng người.

Mà cái mặt quỷ kia, chính là một tượng điêu khắc mặt quỷ trên thạch quách.

Thế là lập tức an ủi mọi người: "Được rồi, đừng căng thẳng, đó là

tượng điêu khắc trên quan tài, không phải quỷ gì đâu!" Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lúc này Đại Kim Nha nói: "Vừa nãy chúng ta không phải đều đã nhìn qua rồi sao, đâu có quan tài nào đâu?

Sao bây giờ đột nhiên lại xuất hiện?" "Hít ~" Tim mọi người vừa mới thả xuống, lập tức lại thót lên. "Có lẽ là cơ quan gì đó?

Chúng ta qua đó xem là biết, có Thẩm gia ở đây, không cần sợ." Hồ Bát Nhất động viên mọi người.

Thẩm Hạo đi phía trước, mọi người đều theo sau, cẩn thận từng li từng tí đi về phía thạch quách.

Đến gần, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Đây quả nhiên là một cái thạch quách khổng lồ, mặt đối diện với mọi người là một phù điêu mặt đá, chỉ là phù điêu này khắc khá kỳ dị, thoạt nhìn, giống như một cái mặt quỷ.

Một phen hoảng sợ hão huyền.

Tuy nhiên cái thạch quách này, xuất hiện một cách khó hiểu, vừa nãy rõ ràng không có gì, bây giờ đột nhiên xuất hiện.

Mọi người vây quanh thạch quách nhìn một vòng. "Trời ơi, quan quách lớn thế này, bên trong không biết có bao nhiêu thứ tốt đây ~" Bàn Tử tò mò nói.

Cái thạch quách này dài khoảng ba mét rưỡi, cao một mét bảy, toàn bộ được làm bằng đá lớn.

Trừ phần đáy thạch quách ra, bốn phía còn lại và nắp quách đều phù điêu một khuôn mặt người khổng lồ, toàn bộ thạch quách đều màu xám, trông rất nặng nề.

Hồ Bát Nhất cẩn thận kiểm tra mặt đất, nhưng lại không phát hiện dấu vết cơ quan nào.

Chương 114

Dường như cái thạch quách này, cứ thế mà xuất hiện từ hư không. "Thẩm gia, không phát hiện cơ quan, cái thạch quách này chẳng lẽ thật sự xuất hiện từ hư không ư?" Hồ Bát Nhất hỏi Thẩm Hạo. "E rằng đúng là như vậy!" Thẩm Hạo tu hành Hồ Thiên chi thuật, lại còn tham ngộ pháp tắc không gian, hắn có thể cảm nhận được, trên thạch quách này còn lưu lại dao động không gian.

Mà đối với Ô Thiền, dao động không gian này, lại càng rõ ràng hơn. "Mọi người lùi ra một chút, tôi xem thử!" Thẩm Hạo nói với mọi người.

Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử trực tiếp lùi lại vài bước, đứng cách Thẩm Hạo không xa.

Ô Thiền thì cùng Thẩm Hạo, một người bên trái một người bên phải, quan sát thạch quan. "Dao động không gian ở đây lớn nhất." Sau khi đi một vòng nữa, Ô Thiền chỉ vào trán của tượng đá mặt quỷ lúc trước nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu, hắn cũng cảm nhận được rồi.

Thế là, dò xét, vận khởi pháp lực, ngưng tụ ở đầu ngón tay, điểm vào trán của tượng đá mặt quỷ.

Lập tức, một luồng dao động vô hình tản ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trước phù điêu mặt quỷ, đột ngột mở ra một cánh cửa không gian.

Lớn bằng toàn bộ mặt cắt ngang của thạch quách.

Phía bên kia cánh cửa, là một căn phòng tỏa ra ánh sáng. "Cái... cái này là gì?" Ba người Hồ Bát Nhất đứng phía sau không xa trợn mắt há

hốc mồm, trên thạch quách này, vậy mà lại mở ra một cánh cửa phát sáng!

Thẩm Hạo nheo mắt, nhìn cánh cửa không gian đột nhiên mở ra này, hơi ngẩn người.

Phía sau cánh cửa dường như là một không gian bí cảnh, hắn cảm nhận được, bên trong hình như có thứ gì đó đang hấp dẫn hắn.

Hắn nhìn Ô Thiền một cái.

Đồng tử Ô Thiền phóng ra ánh sáng đen kịt, nói: "Cánh cửa này vô cùng ổn định, nếu không có ngoại lực phá hoại, có thể duy trì rất lâu, hơi kỳ lạ." "Nếu đã như vậy, thì tôi vào xem sao, mọi người đợi tôi bên ngoài, tôi cảm giác được bên trong hình như có cơ duyên đang gọi tôi!" Thẩm Hạo quay đầu, nói với mọi người phía sau. "À?

Thẩm gia, vậy ngài phải cẩn thận đó!" Hồ Bát Nhất nói. "Đúng vậy, nếu có tình huống gì, nhất định phải kịp thời rút lui." Ô Thiền cũng dặn dò. "Ừm, yên tâm!" Thẩm Hạo gật đầu. "Cái đó, Thẩm gia, đừng quên bảo bối bên trong nha ~" Bàn Tử nói.

Thẩm Hạo không để ý tới hắn, một bước đạp ra, xuyên qua cánh cửa không gian, tiến vào không gian bí cảnh phía sau cánh cửa.

Ngẩng đầu nhìn quanh mấy lần, hắn phát hiện, thần thức của mình ở đây bị áp chế, hoàn toàn không thể thoát ra khỏi cơ thể.

Chỉ có thể dựa vào mắt thường để nhìn.

Nhưng may mắn là, trên trần của không gian này, có khảm mấy chục viên dạ minh châu, chiếu sáng toàn bộ không gian đủ rõ ràng.

Toàn bộ không gian không lớn cũng không nhỏ, cũng hơn hai trăm mét vuông, tổng thể có hình chữ nhật dài, một mặt rộng, một mặt hẹp.

Mà vị trí của Thẩm Hạo, chính là ở đầu hẹp.

Bốn phía không gian, bày không ít tượng đá, đa phần là mặt người vân lôi văn.

Trên bốn bức tường, còn có một số bích họa.

Đều được tạo thành từ những đường nét, đơn giản mà sống động.

Từ đó có thể thấy, chủ nhân nơi đây là một người phụ nữ có thân phận cực kỳ tôn quý.

Phía trước gần khu vực trung tâm, còn bày các loại đồ đồng, có đỉnh, có phủ, có quỹ, có bồn, có lô.

Mà ở chính giữa, là một cái thạch quách khổng lồ.

Hẳn là quan quách của người trong bích họa.

Nhưng Thẩm Hạo từ gần quan quách, cảm nhận được một luồng nguy hiểm lớn, hắn không dám lại gần.

Tuy nhiên, ngay gần Thẩm Hạo không xa, có một bia đá, trên đó khắc rất nhiều chữ tượng hình.

Hơi giống chữ giáp cốt.

Mặc dù Thẩm Hạo không mấy nhận ra chữ giáp cốt, nhưng lại phát hiện, trên bia đá có một luồng sức mạnh kỳ dị.

Chỉ cần nhìn một cái, là có thể hiểu được ý nghĩa của các chữ trên bia đá.

Thế là Thẩm Hạo cẩn thận đọc lại bia văn một lần.

Hóa ra là một bài mộ chí minh, ghi lại cuộc đời và sự tích của mộ chủ nhân.

Cùng với việc đọc, Thẩm Hạo phát hiện, mộ chủ nhân này quả nhiên không đơn giản, lai lịch vậy mà lớn đến vậy.

Đây lại là mộ của Chu Văn Vương chi thê, Chu Võ Vương chi

mẫu, Thái Tự.

Mà thiên bia văn này, càng không tầm thường.

Nhìn đoạn kết: "Nhi Cơ Khảo lập!" Người quen lịch sử đều biết, Cơ Khảo, còn gọi là Bá Ấp Khảo, là trưởng tử của Chu Văn Vương Cơ Xương.

Người này đắc tội Trụ Vương mà bị giết chết, sau đó mới có Cơ Phát lên ngôi, xưng là Võ Vương.

Kết hợp với thế giới quan của thế giới này, trên có Thiên Đình, dưới có Địa Phủ.

Hiển nhiên thân phận của Bá Ấp Khảo không thể đơn giản, càng không phải sống lại đơn giản như vậy.

Bỗng nhiên, cảm ứng cơ duyên trong lòng Thẩm Hạo lại trỗi dậy.

Thẩm Hạo đi theo cảm ứng, chỉ thấy phía sau bia đá, đặt hai vật.

Một khối bản đồ Hậu Thiên Bát Quái được in trên da thú không rõ tên.

Một quyển ngọc thư kỳ dị.

Cơ duyên mà Thẩm Hạo cảm ứng được, chính là hai món đồ này.

Thẩm Hạo không vội vàng thu đồ vật, mà quay người, trước tiên bái ba lạy về phía quan quách ở trung tâm không gian.

Sau đó, mới cầm lấy hai món đồ.

Trong lòng Thẩm Hạo bỗng nhiên dâng lên một sự minh ngộ, đây là hai phần truyền thừa.

Một cái là Hậu Thiên Bát Quái, nhìn một cái là có thể nhận ra.

Còn một quyển ngọc thư kia, vẫn chưa biết là gì.

Thẩm Hạo lập tức phóng thần thức, thăm dò ngọc thư.

Một mảnh công pháp kỳ diệu, lập tức tràn vào tâm trí.

Mở đầu tám chữ lớn: "Tử Vi Đế Sắc Ngũ Lôi Bí Điển!" "Hít ~, lai lịch lớn thế!" Thẩm Hạo hít một hơi thật sâu. "Chẳng lẽ, vị Bá Ấp Khảo này, còn là Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình không thành, hạ phàm lịch kiếp hóa thân một đời?" "Hay là, thế giới này còn có thế giới quan Hồng Hoang Phong Thần không?

Thế thì đáng sợ quá rồi?

Không đến mức đó chứ?" Thẩm Hạo không dám nói ra, chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng.

Chương 115

Niệm niệm bất vong, tất hữu hồi hưởng, anh vừa nói ra, người khác sẽ sản sinh cảm ứng.

Những thứ trong mộ thất này không thể động, huống hồ Thẩm Hạo còn có được hai phần truyền thừa, đã là lợi ích to lớn rồi.

Chỉ là không biết, Tử Vi Đại Đế sao lại đặt truyền thừa trong mộ Thái Tự, lẽ nào là chuyên môn chờ Thẩm Hạo đến lấy sao?

Đây là ngôi mộ từ hai ba nghìn năm trước.

Tuy nhiên, Tử Vi Đại Đế, nắm giữ Tử Vi Đẩu Số, có thể chiêm bốc quá khứ tương lai, cũng không phải là không thể.

Cuối cùng, Thẩm Hạo lấy đồ vật xong, cung kính lui ra.

Ngay sau khi Thẩm Hạo lui ra, cánh cửa không gian này, lập tức đóng lại.

Mà ngay sau đó, thạch quách lớn trước mặt mọi người, cũng đột nhiên biến mất.

Dường như chưa từng xuất hiện, không một chút dấu vết!

Bên ngoài mộ thất, Hồ Bát Nhất và những người khác đang sốt ruột chờ đợi.

Lúc này, Thẩm Hạo cuối cùng cũng bước ra từ cánh cửa không gian. "Thẩm gia, ngài ra rồi sao?

Tình hình bên trong thế nào?" Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi. "Đúng vậy, sao ngài vừa ra, cái thạch quách lớn như vậy, đột nhiên lại biến mất?" Bàn Tử cũng nói.

Thẩm Hạo xua tay, nói: "Bên trong là mộ thất của một nhân vật

lớn, chúng ta không chọc nổi đâu!" "Hả?" Mọi người đều giật mình, nhân vật lớn cỡ nào mà ngay cả Thẩm Hạo cũng phải nói như vậy. "Thẩm gia, vậy bên trong rốt cuộc chôn người nào vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Lai lịch lớn lắm, là vợ của Chu Văn Vương, mẹ của Võ Vương, Thái Tự!" "Thái Tự!?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều hít một hơi khí lạnh. "Trời đất ơi, lai lịch lớn thế sao?" "Thẩm gia, sao ngài biết đó là mộ Thái Tự?" Đại Kim Nha hỏi. "Bên trong có một bài bia văn, ghi lại cuộc đời mộ chủ, tôi đọc xong thì biết." Thẩm Hạo nói. "Bây giờ, ngôi mộ thất đó, có lẽ đang ở trong một không gian bí cảnh, giống như động thiên phúc địa vậy, đã ẩn nấp rồi." Đại Kim Nha đột nhiên cảm thấy hơi tiếc nuối: "Vừa nãy chúng ta sao không đi theo vào chiêm ngưỡng một lần chứ, đó là Thái Tự đó, tổ tông của chúng ta mà, tiếc quá đi mất!" "Ai, thôi được rồi, có gì mà tiếc, chẳng qua chỉ là một ngôi cổ mộ thôi mà, cũng chẳng có gì đáng xem, cũng giống ở đây thôi!" Thẩm Hạo nói với Đại Kim Nha.

Chuyện về Tử Vi Đại Đế trong mộ, Thẩm Hạo không tiết lộ ra, dù sao những chuyện như vậy, đều liên quan đến thần thoại rồi, để giữ cho tam quan của họ, không nói ra thì hơn.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên cảm giác được, trận pháp bao phủ toàn bộ khu vực cổ mộ này, dường như có chút lỏng lẻo.

Tà khí vốn bị trấn áp, đột nhiên xuất hiện dị động.

Đặc biệt là ở nơi gần họ nhất, trên tường không biết từ lúc nào đã mở ra một cánh cửa.

Chỉ cách một bức tường, phía sau cánh cửa tỏa ra một luồng tà khí, dường như đã bắt đầu trở nên náo động.

Cùng lúc đó, Cục Điều Tra Dân Sự phân cục Quan Trung.

Bỗng nhiên một tiếng còi báo động chói tai vang lên.

Đó là cảnh báo từ thiết bị kiểm tra dị thường của cục, thông báo huyện Cổ Lam có sự kiện tai họa siêu nhiên quy mô lớn xảy ra, nếu không kịp thời xử lý, sẽ ảnh hưởng đến một phạm vi rất lớn, gây nguy hiểm đến tính mạng và tài sản của vô số người.

Thế là toàn bộ phân cục Quan Trung của Cục Điều Tra Dân Sự, từ cục trưởng đến đội viên nhỏ nhất, đều lập tức hành động.

Rất nhanh, đã đưa ra đối sách.

Phái một đội điều tra cùng ba đội hành động, đi đến huyện Cổ Lam để điều tra, cũng như xử lý sự kiện này.

Mức độ cảnh báo như thế này, bình thường rất hiếm gặp, trước đây cơ bản một hai năm mới xuất hiện một lần.

Chỉ là mấy năm gần đây, dường như có xu hướng tăng lên.

Các đội viên của Cục Điều Tra Dân Sự di chuyển rất nhanh, đều ngồi xe vội vã đến Cổ Lam, còn một số người có thực lực mạnh hơn, thì trực tiếp ngự sử pháp khí, bay tới.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đã có thể ngự khí phi hành, chỉ là, pháp lực không đủ để duy trì bay quá xa.

Mấy đội viên Trúc Cơ hậu kỳ, bay đến Long Lĩnh bên cạnh huyện Cổ Lam trước tiên.

Một luồng khí tức tà dị áp bức, lan tỏa ra, tuy rất nhạt, nhưng bọn họ đều cảm nhận được.

Nhưng nhất thời, lại không có cách nào.

May mắn là, luồng khí tức tà dị này, luôn chỉ ở trong một phạm vi nhất định, không khuếch tán ra ngoài, khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có thể đợi những người còn lại đến sau, rồi mới xử lý tiếp.

Bây giờ việc họ cần làm, là củng cố khu vực này, ngăn chặn tà khí

bên trong thực sự khuếch tán ra.

Mà trong cổ mộ, Thẩm Hạo và Ô Thiền, cũng cảm ứng được tình huống tà khí náo động. "Đi thôi, chúng ta tranh thủ thời gian!" Thẩm Hạo dẫn mọi người, đi vào phía sau cánh cửa đã mở trên tường.

Phía sau cánh cửa là một cầu thang cong dài, bậc thang khá rộng, chỉ là không có lan can.

Hướng vào phía trong, bên dưới là một cái hố đen sâu không thấy đáy.

Ngay khi mọi người đều đã vào, cánh cửa mà họ vừa đi vào, lại biến mất không thấy tăm hơi. "Ủa, cửa đâu rồi?

Sao thoáng cái đã biến mất?" Đại Kim Nha kinh hãi nói.

Bàn Tử sờ sờ trên tường, lại dùng xẻng gõ mạnh mấy cái, hoàn toàn không có dấu vết cửa, ngay cả khe hở cũng không nhìn thấy. "Thôi rồi!

Cái này là bắt chúng ta đi một đường đến cùng mà không đường lùi đây!" Bàn Tử chửi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất phát hiện, ánh sáng đèn pin, chiếu không được xa, điều này rất bất thường. "Cầu thang và vách đá ở đây hình như đều được quét thuốc hấp quang, ánh sáng đèn pin căn bản không chiếu xa được." Hồ Bát Nhất nói.

Thẩm Hạo biết, đây chính là Huyền Hồn Thê.

Thẩm Hạo dẫn mọi người đi hai vòng trên Huyền Hồn Thê, rồi nói: "Cầu thang này, là một loại cơ quan, Huyền Hồn Thê!" "Huyền Hồn Thê?" Nghe lời Thẩm Hạo nói, Hồ Bát Nhất lập tức nhớ ra, trong cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của mình có ghi chép về loại cơ quan này. "Tôi nhớ ra rồi, đây là một loại cạm bẫy kỳ dị được thiết kế theo dịch số." "Cái Huyền Hồn Thê này, trong quyển

Độn Tự của cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi có nhắc đến." "Loại cạm bẫy này, cứ mỗi hai mươi ba tầng là một đoạn, trên cầu thang còn sẽ để lại một ký hiệu làm cạm bẫy, một khi đi theo ký hiệu, sẽ bị cạm bẫy mê hoặc, vĩnh viễn không thể đi ra ngoài." "Hơn nữa còn sẽ bố trí trong môi trường Huyền Hồn Thê quét thuốc hấp quang, khiến người ta không thể nhìn rõ toàn cảnh Huyền Hồn Thê, từ đó lạc lối, không ngừng xoay vòng, bị kẹt chết bên trong!" "Hồ gia nói, với tình hình hiện tại của chúng ta, quả thật là y hệt a, mọi người nhìn trên bậc thang có một vết khuyết hình trăng lưỡi liềm, tôi vừa đếm, đúng là cứ hai mươi ba bậc thang lại có một cái!" Đại Kim Nha nói. "Thẩm gia, Lão Hồ, bây giờ chúng ta phải làm sao, Huyền Hồn Thê này, làm sao phá giải?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo nghe vậy cười nói: "Lão Hồ, đây là một cơ hội hiếm có, anh cứ thử trước đi, đừng vội." "Tôi và Ô Thiền, đi giải quyết những thứ phía dưới trước." Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền trực tiếp tìm thấy lối ra.

Theo tình tiết kịch bản phim truyền hình, phía sau rất có thể là mộ Lý Thuần Phong.

Ông ấy cũng là một kỳ nhân vĩ đại, thuật chiêm bốc vô song thiên hạ.

Trên Huyền Hồn Thê này, cũng không có thiết lập cơ quan kỳ môn gì, chỉ là một cái Huyền Hồn Thê đơn giản, người biết thì không khó, người không biết thì khó.

Là dùng để đối phó với những đạo mộ tặc bình thường.

Chỉ là cánh cửa biến mất có chút kỳ dị.

Vừa hay là một cơ hội rèn luyện cho Hồ Bát Nhất.

Chỉ là, dưới cái hố sâu này, đã xảy ra chút vấn đề.

Tà khí bên dưới lan tràn, giống như một cái hang quỷ nhỏ.

Thần thức vừa dò xuống, Thẩm Hạo đã phát hiện không ít yêu quỷ vật bị tà khí xâm thực mà sinh ra.

Trước đó vẫn luôn ở phía dưới lang thang vô định.

Chương 116

Sau khi Thẩm Hạo và mọi người đi vào, chúng liền trở nên náo động, lũ lượt bò lên phía trên.

Những yêu quỷ này con nào con nấy mặt mũi gớm ghiếc, nhe nanh múa vuốt, trên thân tràn ngập khí đen.

Thẩm Hạo trực tiếp ném mấy đạo kiếm quang xuống, quét sạch một mảng.

Những yêu quỷ này con nào con nấy tranh giành nhau xông lên tấn công Thẩm Hạo.

Thậm chí có con còn có thể ngự không phi hành trong thời gian ngắn.

Mà dưới đáy động, vẫn còn yêu quỷ không ngừng tràn ra.

Dưới hố sâu này, không biết đã bị tà khí xâm nhiễm bao lâu, số lượng yêu quỷ ở sâu bên dưới dường như rất khổng lồ.

Giết một đợt lại có một đợt khác.

Thế là Thẩm Hạo dốc toàn lực.

Lòng bàn tay phải lật một cái, một viên Ám Nhật đen kịt lơ lửng trên đó.

Ám Nhật Chân Hỏa trên đó tràn lan hoành hành, nhưng lại không hề cảm nhận được nhiệt lượng của nó.

Mà luồng sáng đen phát ra, trong bóng tối, không hề nổi bật.

Thẩm Hạo ấn lòng bàn tay phải xuống, Ám Nhật này trực tiếp bị ấn vào cái hố sâu không thấy đáy bên dưới Huyền Hồn Thê.

Ám Nhật không ngừng chìm xuống, thể tích cũng càng lúc càng

lớn.

Dọc đường chạm phải những yêu quỷ tà túy kia, vừa chạm vào Ám Nhật liền bị nó bắt lấy, kéo vào trong Ám Nhật, trực tiếp bị Ám Nhật Chân Hỏa thiêu đốt thành một đống tro tàn.

Mà tà khí trong cơ thể tà túy đều bị Ám Nhật đốt cháy, hóa thành nhiên liệu dinh dưỡng.

Theo Ám Nhật không ngừng chìm xuống, lượng lớn tà khí dưới đáy hố cũng không ngừng bị Ám Nhật hấp dẫn thôn phệ, như chim yến về tổ, ào ào dũng mãnh đổ vào trong Ám Nhật.

Nhất thời, hắc hỏa trên Ám Nhật càng cháy mạnh hơn.

Hắc hỏa hùng hùng khiến đáy hố càng thêm tối tăm sâu thẳm.

Nếu người thường nhìn xuống, chỉ có thể thấy một vùng đen kịt.

Còn trong mắt Thẩm Hạo và Ô Thiền, quả cầu lửa lớn bên dưới, tỏa ra uy thế hung mãnh, tà khí không ngừng bị nó thôn phệ luyện hóa.

Màu đen trên cả Ám Nhật càng trở nên sâu thẳm, ngưng trọng hơn.

Rất nhanh, Ám Nhật đã rơi xuống đáy hố.

Đây vốn chỉ là một cái hố sâu tự nhiên hình thành, nhưng đã được cải tạo khi người ta xây dựng lăng mộ, xây dựng Huyền Hồn Thê ở phía trên.

Chỉ là, ở dưới đáy hố, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một khe nứt không gian.

Sau khi tà khí hung dũng bị thôn phệ sạch sẽ, Thẩm Hạo cuối cùng cũng cảm nhận được dao động không gian phát ra từ khe nứt đó.

"Ừm?

Bên dưới này lại có một khe nứt không gian lớn đến vậy sao?"

Thẩm Hạo nhíu mày.

Mà phía sau khe nứt đó, còn có lượng lớn âm tà chi khí tràn ra, chảy vào trong hố sâu này.

"Âm tà chi khí nồng đậm như vậy, chẳng lẽ là Âm Dương Liệt Phùng?" Âm Dương Liệt Phùng, Âm Dương tương xung, tà khí Âm giới đổ ngược vào Dương thế, hậu quả gây ra rất nghiêm trọng.

Lúc trước Quỷ Động cũng là tình huống tương tự.

Thẩm Hạo phóng thần thức ra, cẩn thận thăm dò đến đầu bên kia của khe nứt.

Vừa tiến vào, liền cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương, cũng mơ hồ cảm nhận được, phía sau đó là một địa giới rộng lớn hoang vu dị thường, tràn ngập âm tà chi khí, một mảnh hoang tàn.

Thẩm Hạo hoảng hốt vội vàng thu hồi thần thức, nơi đó quá nguy hiểm.

Thẩm Hạo trực tiếp ấn Ám Nhật đến trước khe nứt, để nó hút mạnh âm tà chi khí tràn ra từ phía đối diện.

Do được phép hút mạnh, cả Ám Nhật nhanh chóng hấp thụ luyện hóa lượng lớn âm tà chi khí, trên đó thậm chí còn sản sinh một tia linh động chi ý.

Bề mặt Ám Nhật dường như đã xảy ra biến hóa gì đó, bắt đầu lưu động như nước.

Thẩm Hạo chợt nội tâm khẽ động, cảm giác đã gần đủ rồi, không thể hấp thụ thêm nữa.

Thế là tâm niệm vừa động, Ám Nhật trực tiếp tan đi, biến mất, trở về thức hải của Thẩm Hạo.

Thấy vậy, Ô Thiền bên cạnh, không cần Thẩm Hạo nói, trực tiếp

thôi động lực lượng Vô Giới Yêu Đồng, câu thông sức mạnh của Mắt Xà Thần.

Lập tức, một luồng lực lượng vô hình ở đáy hố hiện ra, san bằng khe nứt không gian kia.

Khe nứt không gian khổng lồ từ từ khép lại, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Dưới luồng lực lượng này của Ô Thiền, khe nứt đã được tu phục.

Mà dưới thế giới biểu tầng, thế giới sức mạnh cũng đang phát lực, tu phục vết sẹo nứt nẻ này, thông đạo không gian cũng bị cắt đứt.

Ngay sau khi khe nứt được tu phục, thế giới đối diện chợt phát ra một trận chấn động.

Một quỷ vật cường hãn thân hình cao lớn, mặt mày hung tợn, đầu mọc một sừng, hai đầu bốn tay, với tốc độ cực nhanh, lao tới.

"Gầm ~" "Chuyện gì thế này, khe nứt kia đâu?

Sao lại biến mất rồi?" Nó phát ra tiếng gầm giận dữ.

Khe nứt này thông tới Dương thế, nhân khí, sinh hồn khí tức của Dương thế không ngừng dụ hoặc nó.

Nó đã phát hiện từ rất lâu rồi, chỉ là khe nứt quá nhỏ, nó không thể đi qua.

Thế là nó chiếm cứ nơi đây, ẩn giấu khe nứt, vẫn luôn canh giữ.

Những quỷ vật xung quanh cũng đều bị nó bắt lấy, ném qua khe nứt sang phía đối diện, điều này mới khiến khe nứt không ngừng mở rộng.

Quỷ vật gần đó đều bị nó bắt hết, thấy chỉ cần thêm một thời gian nữa là có thể miễn cưỡng chứa được nó đi qua, kết quả ngay lúc nó ra ngoài bắt quỷ vật thì khe nứt đột nhiên biến mất.

Điều này sao có thể không khiến nó phẫn nộ?

Nó không ngừng gầm rống, phát tiết lửa giận, toàn thân hắc khí phun trào, đấm đá xuống đất.

Chỉ tiếc là, khe nứt này đã hoàn toàn được tu phục dưới thế giới sức mạnh, không còn một chút dấu vết nào.

Sau khi phát tiết xong, nó đành quay đầu, đi về một hướng khác, nơi đó cũng có một khe nứt, lớn hơn.

Chỉ là bị phong ấn lại, không qua được.

Vẫn còn những đại quỷ khác đang rình rập bên cạnh.

Hiện tại nó chỉ có thể qua đó nhúng tay vào. .....

Trên Huyền Hồn Thê, Hồ Bát Nhất dựa vào Quyển "Độn" trong《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》mà anh học được, bắt đầu suy tính.

Trên bậc thang, anh dùng đá vụn xếp thành bát quái, dùng hai mươi ba biến Tử Ngọ, tính toán các bước đi.

Nhưng Dịch Kinh Bát Quái vô cùng thâm sâu, Hồ Bát Nhất tuy có chút thiên phú, nhưng trước đây chưa từng làm lượng lớn tính toán như vậy, nhất thời bị khó mà bó tay.

Hồ Bát Nhất không ngừng gãi đầu, mặt đỏ bừng.

Trên đỉnh đầu thậm chí còn ẩn hiện hơi nóng bốc lên.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đứng bên cạnh nhìn ngẩn người.

Nhưng ở phía bên kia, Thẩm Hạo phải đối phó với thứ bên dưới hố sâu dưới Huyền Hồn Thê, họ càng không thể nhúng tay vào, đành phải đứng một bên nhìn Hồ Bát Nhất suy tính cơ quan Huyền Hồn Thê.

Chương 117

Nguyên lý Huyền Hồn Thê thông thường, thực ra là trong môi trường tối tăm, khiến người ta sản sinh ảo giác, và không ngừng đi theo những gợi ý sai mà lạc lối.

Tất cả thiết kế đều nhằm làm loạn ngũ quan của con người, khiến người ta đưa ra phán đoán sai lầm.

"Lão Hồ, ông được không đấy, sao mặt lại đỏ bừng như đít khỉ thế kia ~" Bàn Tử đứng một bên chọc ghẹo nói.

Từ trên mặt hắn, không nhìn ra một chút vẻ sốt ruột nào, có Thẩm gia đại lão này dẫn đường, căn bản không cần sợ.

"Bàn Tử, chú chỉ biết nói lời mát mẻ thôi, không thì chú đến đây?" Hồ Bát Nhất cãi lại.

"Tôi không đến, tôi có biết cái này đâu." Bàn Tử lắc đầu nói.

"Vậy chú nói cái gì chứ." Hồ Bát Nhất nói.

"Được rồi, tôi không nói nữa, ông xem ông kìa, còn tức giận nữa." Bàn Tử nói xong liền lập tức ngậm miệng.

Lúc này Đại Kim Nha chợt nói: "Ai, Hồ gia, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện." "Chuyện gì?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Đại Kim Nha nói: "Tôi nhớ ra, tôi biết một lão già, ông ta có một cuốn 《Thần Công Phổ》 trên tay, tôi đã xem qua, có một loại mê cung vẽ hình giống chữ '8', không biết có giống với Huyền Hồn Thê này không?" "Mê cung kiểu đó tôi cũng biết, nguyên lý đại khái là giống nhau, nhưng vẫn phải suy tính quái số mới có thể ra ngoài." Hồ Bát Nhất nói.

"Chậc, tôi nghe lão già kia nói, loại mê cung này, sau thời nhà Chu,

chẳng mấy ai dùng nữa, vì phương pháp phá giải rất đơn giản, căn bản không thể giữ chân người." Đại Kim Nha nói.

"À, sao lại không giữ chân người được, chúng ta không phải đang bị kẹt ở đây sao?" Bàn Tử nói.

"Không giữ chân người được?

Vậy là phương pháp phá giải rất đơn giản sao." Hồ Bát Nhất nói.

Đại Kim Nha nói: "Thực ra nói ra thì không hề khó một chút nào, đây thực ra là dùng vật tham chiếu để gây mê hoặc, cứ cách một khoảng cách, lại cố ý tạo ra một ký hiệu để lừa người ta.

Một khi đi theo ký hiệu, sẽ bị dẫn vào lạc lối, nhắm mắt mà đi mò thì lại dễ ra ngoài hơn." "Phương pháp này không ổn lắm, đầu kia của bậc thang là vực sâu vạn trượng đấy.

Hơn nữa, vừa nãy chú cũng thấy rồi đấy, chúng ta vừa mới vào chưa đi được mấy bước, cái cửa đã biến mất rồi, tình huống này khác với cái chú nói, e là không được." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

"Vì Thẩm gia đã để tôi ở đây tính toán, chắc chắn là có lối ra khác, tôi sẽ suy tính thêm một chút nữa.

Thực sự không được, đợi Thẩm gia xong việc, ngài ấy dẫn chúng ta cùng đi là được." Hồ Bát Nhất nói.

"Ừ, đúng là như vậy.

Cái cửa đột nhiên biến mất, thật là quỷ dị, ông nói chúng ta không phải đụng phải quỷ đánh tường đó chứ?

Vậy thì, Hồ gia ông cứ tính toán tiếp đi, nói không chừng đây là Thẩm gia đang khảo nghiệm ông đấy." Đại Kim Nha gật đầu nói.

"Kim gia nói đúng, Lão Hồ, Thẩm gia để ông đến phá giải Huyền Hồn Thê, chắc chắn cũng muốn xem ông đã nắm được 《Thập Lục

Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》như thế nào rồi.” Bàn Tử cũng ở một bên phụ họa nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó bới móc những viên đá trên đất, dựa theo quy luật hai mươi ba bậc thang của Huyền Hồn Thê, suy tính các bước đi.

Đột nhiên anh phát hiện, màu sắc các bậc thang dưới chân dường như có một chút khác biệt tinh tế, có cái sâu hơn một chút, có cái nhạt hơn một chút, dường như là cố ý phân bố như vậy.

“Âm Dương!” Hồ Bát Nhất cảm giác mình dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

Toàn bộ cơ quan Huyền Hồn Thê đều được xây dựng bằng Dịch số, tự nhiên phải hợp với Âm Dương.

“Màu đậm là Dương, màu nhạt là Âm, tượng trưng cho hào Âm Dương của Bát Quái!” Thế là Hồ Bát Nhất bảo Đại Kim Nha và Bàn Tử ở lại chỗ cũ.

Anh đi một vòng quanh Huyền Hồn Thê, phát hiện, các bậc thang ở đây vừa vặn ba trăm tám mươi tư cấp, đi một vòng.

Điều này quyết định ban đầu Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, mỗi sáu hào là một quẻ, vừa vặn ba trăm tám mươi tư hào, vừa đủ bao gồm sáu mươi tư quẻ tượng!

“Đúng, chính là cái này!” Hồ Bát Nhất thầm tự cổ vũ.

“Nếu đã như vậy, thì chỉ cần tìm được quẻ tượng chính xác, là có thể tìm được lối ra rồi.” Đường lối trong đầu Hồ Bát Nhất càng lúc càng rõ ràng, đã tìm thấy mạch suy nghĩ.

Bây giờ cần làm, chính là tìm ra quẻ này!

Nhưng rốt cuộc là quẻ tượng nào, đây lại là một vấn đề.

Đang ở trong Huyền Hồn Thê, tiến thoái lưỡng nan, bị mắc kẹt ở nơi này, hẳn là một quẻ Khốn.

Hồ Bát Nhất đi theo mạch suy nghĩ này, suy đi nghĩ lại, xét theo hoàn cảnh hiện tại, hẳn là quẻ Khốn.

Lối sống, hẳn là ở trên quẻ này.

Anh dựa theo suy tính, đi đến bậc thang đại diện cho quẻ Khốn.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đi theo qua.

"Lão Hồ, ông tính ra rồi sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Đại khái vậy." Hồ Bát Nhất nói, "Với hoàn cảnh hiện tại của chúng ta, là quẻ Khốn, Khốn quẻ Cửu Ngũ, hẳn là ở đây." "Nếu gặp Khốn, tất phải giải Khốn trước, Thượng Khốn quẻ, Đoái hạ Khảm, hào thứ năm là Dương hào, nếu Dương hào biến Âm hào, Khốn quẻ biến Giải quẻ!" "Vậy thì lối thoát hẳn là ở đây rồi!" Hồ Bát Nhất đứng trên hào thứ năm của quẻ Khốn, nhìn xuống vực sâu bên dưới, nhưng bên dưới tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

"Hồ gia, ngài đúng là thần rồi, hắc, quả thật là như vậy!" Đại Kim Nha vỗ tay nói.

"Nói vậy là Lão Hồ ông tính ra rồi sao?" Bàn Tử cũng hỏi.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Ừm, nhưng, vẫn còn một chút chưa chắc chắn lắm." "Từ vị trí này đi ngược lại ba bậc thang, hào thứ hai, Dương hào biến Âm hào, chính là Tụy quẻ, cũng là quẻ đại cát, tượng trưng cho thiên hạ tụ hội, thuận lợi hanh thông, cũng có khả năng là lối sống." "Hiện tại, chính là hai bậc thang này, đều có khả năng, tôi có chút không nắm chắc." "Nhưng, theo tôi thấy, khả năng là Giải quẻ lớn hơn một chút." "Phía Thẩm gia không biết thế nào rồi, lát nữa xem Thẩm gia nói sao vậy." Bàn Tử đi tới nói: "Đúng, xem Thẩm gia nói,

vì đã tìm thấy lối ra, vậy thì không vội nữa, đợi một lát đi." Thế là, ba người ngồi trên bậc thang hào thứ năm của quẻ Khốn, tán gẫu.

Cứ như không phải đến trộm mộ, mà là đến du lịch vậy.

Lúc này, Thẩm Hạo và Ô Thiền, đã triệt để tu phục Âm Dương Liệt Phùng dưới đáy động.

Âm tà chi khí của thế giới đối diện, không còn cách nào truyền sang được nữa.

Mà lượng lớn âm tà chi khí vốn có ở đáy động cũng bị Thẩm Hạo thao túng Ám Nhật luyện hóa toàn bộ, nhất thời, trong không gian hang động nơi Huyền Hồn Thê tọa lạc, luồng khí tức âm u kia đều nhạt đi, bầu không khí cũng vì thế mà thoải mái hơn.

Cảm giác âm u áp lực giảm đi rất nhiều.

Hai người thu hồi pháp lực quay lại, hội hợp với ba người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất và bọn họ thấy Thẩm Hạo hai người đi tới, đều đứng dậy.

"Nhìn bộ dạng nhàn nhã của mấy người, là đã tìm thấy lối ra rồi sao?" Thẩm Hạo mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, Thẩm gia, Lão Hồ đã tính toán xong rồi, chính là ở đây, bậc thang chúng ta đang ngồi, và bậc thang kia nữa, hai cái này, Lão Hồ không chắc chắn lắm." Bàn Tử nói trước.

"Ừm." Thẩm Hạo gật đầu, "Không tệ, xem ra khả năng suy tính bát quái của Lão Hồ ông khá lợi hại đấy chứ." "Thẩm gia, ngài xem, rốt cuộc là cái nào?

Cá nhân tôi cảm thấy khả năng là Giải quẻ lớn hơn một chút." Hồ Bát Nhất nói.

“Không tệ, chính là Khốn quẻ, Giải quẻ tương ứng với Khốn quẻ, lối ra, chính là ở bên dưới!” Thẩm Hạo nói.

Thực ra mấy bậc thang mà Khốn quẻ tọa lạc, phía dưới chính là một cái nền không nhỏ, bậc thang nào cũng giống nhau.

Trong cái hố hình tròn này, bên ngoài Huyền Hồn Thê, có không ít chỗ, đều không có tường ở hai bên, phía dưới tối đen như mực.

Thẩm Hạo trực tiếp trong tay ngưng tụ pháp lực thành một quả cầu ánh sáng lớn.

Ánh sáng mạnh mẽ, chiếu sáng cả không gian hang động, toàn cảnh Huyền Hồn Thê cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Chính là một cầu thang xoắn ốc được xây áp vào vách động.

Mà bóng tối dưới chân mọi người, cũng được ánh sáng chiếu rọi, chỉ thấy bên dưới là một cái nền lớn hơi nhô ra, và một con đường có bậc thang dẫn vào sâu hơn.

Thẩm Hạo phất tay kia, pháp lực tuôn ra, nâng mọi người lên, bay thẳng xuống cái nền bên dưới.

Thu lại pháp lực, Thẩm Hạo nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi, cái mộ này vẫn chưa thăm dò xong đâu!” Lại một lần nữa trải qua cảm giác cưỡi mây đạp gió bay lượn, Đại Kim Nha đột nhiên cảm thấy mình có chút bồng bềnh.

Sau khi hạ xuống đất, Đại Kim Nha cảm thán nói: “Không ngờ đời này lão Kim tôi cũng có thể trải nghiệm cảm giác bay lượn, thật là quá mỹ diệu! ~,Thẩm gia ngài đúng là đã mở mang tầm mắt cho tôi.” Thẩm Hạo cười cười nói: “Đây chính là người tu hành, có thể bay thì tuyệt đối không đi bộ, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng.

Hiện tại thiên địa biến hóa, sau này, những người tu hành mà các người tiếp xúc, có lẽ sẽ càng ngày càng nhiều.” Ba người Hồ Bát

Nhất nghe lời Thẩm Hạo nói, lập tức mắt sáng rực.

Đại Kim Nha càng lộ ra vẻ mặt khao khát.

Chương 118

“Khụ, cái gì đó, Thẩm gia, ngài xem tôi có tư chất tu hành không?” Đại Kim Nha đột nhiên có chút ngượng nghịu hỏi.

“Ôi cha, ha ha ha, tôi nói Kim gia này, ông cũng đã lớn tuổi rồi, ba mươi mấy rồi phải không, tôi thấy là khó đấy.” Bàn Tử cười nói.

“Hắc, không thể nói như vậy, thời xưa cũng có người cuối đời ngộ đạo, một sớm đốn ngộ, tôi so với họ còn trẻ hơn nhiều, sao lại không được?” Đại Kim Nha phản bác.

“Kim gia, người ta là hạng người nào chứ?

Ông lấy cái gì mà so với những người đó chứ?

Hơn nữa, nay khác xưa rồi, ông xem, ngay cả tôi và Bàn Tử, bây giờ đi theo Thẩm gia, còn chưa bắt đầu tu hành đây này.” Hồ Bát Nhất cũng nói.

Thẩm Hạo thấy vậy cũng nói: “Bây giờ muốn tu hành không dễ dàng như vậy, phải tiên điều dưỡng thân thể, thể chất không đủ, thì không tốt cho việc tu luyện.

Hơn nữa còn phải xem ý chí và quyết tâm của cá nhân, không đơn giản như vậy.

Nếu các người có quyết tâm, tôi có thể để Lão Hồ và Bàn Tử dạy các người luyện quyền trước, tiên điều dưỡng thân thể.

Đợi khi quay về có thể kiểm tra tư chất của các người.” Ba người mừng rỡ: “Hả?

Thật sao?

Tốt quá rồi, cảm ơn Thẩm gia!” “Được rồi, đại mộ này vẫn chưa

thăm dò xong đâu, đi trước đi.” Thẩm Hạo gật đầu nói.

Mọi người đều gật đầu.

Mọi người dọc theo bậc thang đi xuống, một lần nữa tiến vào một hang động ngầm.

Trong hang động này, giăng đầy mạng nhện, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng sột soạt, như có thứ gì đó đang bò khắp nơi.

Bệnh hiếu động của Bàn Tử lại tái phát, hắn thò tay chạm mấy cái vào mạng nhện bên cạnh.

Kết quả phát hiện, mạng nhện này cực kỳ dai, lại không kéo đứt được.

“Ôi, tơ nhện này sao mà dai thế?” Bàn Tử dùng sức kéo tơ nhện, dùng rất nhiều sức lực, mới kéo đứt được sợi tơ này.

Thẩm Hạo cũng chú ý đến điểm này.

Tán thần thức ra, thăm dò xung quanh.

Anh phát hiện xung quanh còn không ít mạng nhện như vậy, trong đó đa số là tơ nhện thông thường, chỉ có một phần nhỏ là có độ dai như thế này.

Mà ở phía trước, Thẩm Hạo phát hiện còn có mạng nhện dai hơn nữa.

“Mạng nhện này không tệ, tuy trên đó bám tà khí, nhưng luyện chế một chút, cũng là một món đồ tốt.” Thế là, anh hóa ra pháp lực đại thủ, vơ hết những mạng nhện dai đó lại, thu vào trong nhẫn trữ vật.

Những mạng nhện này cường độ không tệ, có thể luyện thành pháp y, tốt hơn nhiều so với quần áo chất liệu thông thường.

Những sợi tơ nhện này, đều đã trải qua tà khí tôi luyện, coi như là dược liệu pháp khí hiếm có.

Còn trên đỉnh động, có một số nhện nhỏ đang bò sột soạt, thân hình không lớn, chỉ to hơn nhện bình thường một chút.

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, mọi người dọc theo hang động tiến về phía trước, trên đường thỉnh thoảng có vài con nhện lớn ẩn mình muốn tập kích, trực tiếp bị kiếm khí của Thẩm Hạo đóng đinh tại chỗ.

Mọi người xuyên qua hang động đi đến trước một quảng trường ngầm khổng lồ.

Giữa quảng trường, là một con thần đạo, hai bên đứng hàng chục pho tượng đá.

Nhìn hang động khổng lồ trước mắt, quảng trường ngầm quy mô hoành tráng, mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Ối mẹ ơi, sâu dưới lòng đất Long Lĩnh này, lại còn có một quảng trường minh cung lớn như vậy!" Hồ Bát Nhất kinh thán nói.

"Đúng vậy, quảng trường này chắc to bằng sân bóng đá ấy nhỉ?

To quá!" Bàn Tử cũng nói.

"Thẩm gia, Hồ gia, Bàn gia, bên dưới này lẽ nào lại là một ngôi cổ mộ nữa sao?" Đại Kim Nha hỏi.

"Không, đây hẳn là một phần của ngôi mộ phía trên, nhìn phong cách tượng điêu khắc, cũng là thời Đường." Thẩm Hạo nói.

Sau đó, Thẩm Hạo lại dặn dò: "Lát nữa xuống dưới, các ngươi cứ chạy hết sức về phía trước, mở cửa lớn rồi vào trong.

Chỗ này, là tổ nhện lớn, các ngươi đều cẩn thận một chút!" Ba người nghe vậy, trong lòng chợt thót một cái.

"Cái gì?

Tổ nhện đó lại ở đây, cái này…" "Nhện thì tôi và Ô Thiền giải

quyết là được rồi, các người cứ đi mở cửa là được.” Thẩm Hạo nói.

“Được.” Ba người gật đầu.

“Đi thôi.” Lời Thẩm Hạo vừa dứt, ba người Hồ Bát Nhất lập tức dọc theo thần đạo, liều mạng chạy về phía trước.

Con thần đạo này dài khoảng một trăm mét, ba người chỉ cần mười mấy giây là có thể chạy đến cuối.

Còn Thẩm Hạo và Ô Thiền, đến giữa quảng trường, nhìn lên đỉnh hang động nơi có những cái hang nhỏ dày đặc và những con nhện bên trong.

Lúc này, động tĩnh phát ra từ tiếng chạy của ba người Hồ Bát Nhất, đã đánh thức tất cả nhện.

Khả năng cảm nhận của nhện cực kỳ nhạy bén, dù là chấn động nhỏ nhất cũng có thể cảm nhận được.

Cứ như Người Nhện trong Marvel vậy, với khả năng cảm ứng nhện nghịch thiên.

Nhất thời, những con nhện dày đặc từ trong hang chui ra, bò trên đỉnh động.

Những con nhện nhỏ, chỉ có thể ở phía trên gào thét, còn những con nhện khổng lồ, thì trực tiếp phát động tấn công.

Từng con từng con đều treo mình bằng tơ nhện từ đỉnh động rơi xuống.

Nhìn những sợi tơ nhện đó, Thẩm Hạo có chút thèm thuồng, đây đều là những sợi tơ do những con nhện lớn nhất nhả ra, cường độ cũng là cao nhất.

Thế là, đợi những con nhện này cắt đứt tơ nhện rơi xuống đất, Thẩm Hạo trực tiếp hóa ra pháp lực đại thủ, kéo hết những sợi tơ

nhện đang treo trên đó xuống, đựng vào nhẫn trữ vật.

Những con nhện vừa rơi xuống đất, ngớ người một lát, sau đó đều phát ra tiếng gào thét.

Kéo theo cả mặt quỷ trên lưng cũng phát ra từng trận quỷ hào.

Những con nhện này, thân hình có thể sánh ngang với con Thiết Đầu Long Vương gặp ở sông Hoàng Hà, cơ thể cũng to bằng một chiếc xe tải.

Đầu hung tợn, tám con mắt chằm chằm nhìn, khiến người ta rợn người.

Dưới cái bụng khổng lồ, mọc ra tám cái chân nhện sắc nhọn.

Mỗi cái chân đều như một cây trường mâu, vừa nhọn vừa dài.

Chân nhện trực tiếp đâm xuống gạch lát quảng trường, làm tung bay từng mảng gạch vụn và bụi trần.

Ba người Hồ Bát Nhất đến trước cửa lớn, vội vàng dùng sức đẩy cửa lớn.

Ba người dốc hết sức bình sinh, cuối cùng cũng đẩy mở được một khe hở đủ để đi qua.

May mà cánh cửa địa cung này không bị khóa chặt.

Nếu không, thì không đẩy mở được rồi.

Ba người đứng ở cửa, quan sát trận chiến ở giữa quảng trường.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người, qua lại giữa vô số nhện lớn.

Thẩm Hạo tay nắm Thất Tinh Pháp Kiếm, kiếm khí trảm yêu tung hoành, chém những con nhện lớn này tơi bời.

Tuy nhiên Thẩm Hạo ra tay đặc biệt cẩn thận, không làm hỏng chân nhện.

Những cái chân nhện sắc bén như vậy, độ cứng sánh ngang thép, dùng để làm vũ khí, cũng rất không tệ.

Còn Ô Thiền, thì tàn bạo hơn nhiều, nàng cũng lấy ra một cây quyền trượng vàng, đỉnh khảm một con mắt Vu Thần, không ngừng vung vẩy.

Chương 119

Ánh sáng đỏ máu phát ra từ quyền trượng.

Ô Thiền vung quyền trượng, mỗi một đòn, đều đánh nổ đầu những con nhện lớn.

Nhất thời, trên quảng trường lăng mộ này, chất đống năm sáu chục xác nhện, gần như lấp đầy thần đạo quảng trường.

Thẩm Hạo không hề thả lỏng, Tri Nhện Vương vẫn chưa ra mà.

Anh lấy ra Nhiếp Tà Châu, hấp thụ toàn bộ tà khí tản mát ra từ xác nhện trên quảng trường vào trong đó.

Tà khí hung dũng như vậy, đều bị Nhiếp Tà Châu hấp thụ.

Ám ảnh trong Nhiếp Tà Châu càng trở nên sâu thẳm.

Rất nhanh, tà khí đã bị thôn phệ sạch.

Những tà khí trên thân oán hồn bị những con nhện mặt quỷ Đinh Quỷ này giết chết hóa thành Đinh Quỷ cũng bị Nhiếp Tà Châu hút đi.

Thẩm Hạo vận pháp lực, thu gom tất cả những oán hồn này lại, lát nữa sẽ xử lý một thể.

Còn Tri Nhện Vương trên đỉnh động, thấy vô số hạ nhân của mình đều chết sạch, không thể không đích thân ra tay.

Nó thậm chí còn không nhả tơ nhện, trực tiếp từ đỉnh động nhảy xuống, nặng nề đập xuống quảng trường.

Khiến mặt đất quảng trường bị nứt ra một cái hố lớn.

Qua đó có thể thấy, cường độ cơ thể của Tri Nhện Vương rất cao, rơi từ độ cao mấy chục mét xuống, không hề hấn gì.

Mà thân hình Tri Nhện Vương, còn lớn hơn rất nhiều so với xe tải nặng.

So với nó, mấy người Thẩm Hạo như những con mèo nhỏ, còn không đủ nhét kẽ răng.

Đặc biệt là trên lưng nó, một cái mặt quỷ oán hồn hung tợn đáng sợ đang không ngừng nhúc nhích, nhe nanh giương vuốt.

Nó đối mặt với Thẩm Hạo, há to miệng, phát ra một trận gầm rống thấu trời.

"Gầm ~" Tiếng gầm này, như một công kích sóng âm, chấn động không khí.

Sau đó, liền hung hăng lao về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lập tức bay lùi lại, pháp kiếm trong tay vung ra một đạo kiếm quang, chém vào mặt nhện vương.

Nhưng giáp xác của con nhện này cực kỳ cứng rắn, lại không sợ công kích kiếm quang, cứng đối cứng đỡ lấy một đòn này, chỉ để lại một vết xước nông.

Thẩm Hạo thấy vậy trực tiếp né tránh cú vồ của Tri Nhện Vương, lật người đến sau lưng nhện vương.

Đồng thời pháp kiếm trong tay Thẩm Hạo kim quang lấp lánh, trực tiếp bay vụt ra, tấn công thẳng vào hậu môn nhện vương.

Nơi đó có một cái lỗ, vừa hay là điểm yếu.

Pháp kiếm trực tiếp từ cái lỗ chui vào, khuấy động trong cơ thể nhện vương.

Nhện vương bị tấn công vào hậu môn, pháp kiếm khuấy động ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, biến thành một bãi nhão nhoét.

Nhưng nhện vương sinh mệnh lực ngoan cường, lại có tà khí

chống đỡ, nhất thời không bị giết chết.

Ngược lại còn cuồng hóa hơn nữa.

Tám con mắt trên đầu, lập tức biến thành đen pha đỏ.

Ô Thiền đứng một bên, thấy nhện vương phát cuồng, dường như đã mất đi thần trí, cũng nhanh nhẹn bay đến trước mặt nhện vương, quyền trượng đập mạnh, một đòn nổ đầu.

Lực đạo mãnh liệt từ quyền trượng truyền ra, trực tiếp đánh nổ bốn con mắt của nó.

Nhện vương đau đớn phát ra một trận thảm thiết.

Thẩm Hạo thao túng pháp kiếm, từ trong bụng Tri Nhện Vương xuyên phá chướng ngại trực tiếp đến đầu nhện vương, khuấy não nó thành một bãi nhão nhoét.

Tri Nhện Vương trực tiếp chết não, thân thể khổng lồ lập tức mất đi khống chế, mềm nhũn đổ sụp xuống đất.

Khí tức sinh mệnh trên người nhanh chóng suy thoái, chỉ một lát sau đã hoàn toàn tắt lịm.

Mặt quỷ trên lưng nó, cũng không còn động tĩnh.

Đại Liên Căn bị Đinh Quỷ giam cầm, hôn mê, thoát ra khỏi mặt quỷ, bị Thẩm Hạo một tay thu lấy.

Thu hồi pháp kiếm, Thẩm Hạo tán thần thức, lại quét một vòng quanh hang động, quét sạch thêm một lần nữa tất cả những con nhện có thân hình quá lớn.

Thẩm Hạo lần nữa tế Nhiếp Tà Châu, hút sạch toàn bộ tà khí trong hang động.

Những con nhện nhỏ, bị tà khí xâm nhiễm nhẹ, Nhiếp Tà Châu vừa xoay, liền hút sạch tà khí trong cơ thể chúng.

Những con nhện mặt quỷ Đinh Quỷ đã từng hại người, giam cầm hồn phách, Thẩm Hạo cũng không bỏ qua.

Chỉ giữ lại những con nhện nhỏ thông thường.

Sau khi tiêu diệt tất cả nhện bị tà khí xâm thực, Thẩm Hạo bắt đầu phân thây những con nhện trên đất.

Những con nhện này sau khi bị tà khí xâm nhiễm, đã xảy ra dị biến, thoái biến thành yêu thú, tà túy, trên người mọc ra giáp xác cứng rắn.

Những giáp xác này, chân nhện, được tà khí, âm khí tôi luyện, vô cùng cứng rắn, sánh ngang kim loại, là dược liệu luyện khí không tệ.

Nhiều giáp xác như vậy, có thể chế tạo ra không ít áo giáp và vũ khí.

Tiếp đó, lại dùng mấy cái hồ lô thu thập dịch tiêu hóa trong bụng những con nhện lớn này, giống như tơ nhện, có thể dùng để luyện chế pháp y.

Sau khi phân giải và thu thập tất cả dược liệu trên thân nhện, Thẩm Hạo trực tiếp tế ra Ám Nhật Chân Hỏa, thiêu hủy toàn bộ những tàn thi nhện này.

Luồng âm tà chi khí còn sót lại cuối cùng, cũng bị Ám Nhật Chân Hỏa luyện hóa, thiêu đốt sạch sẽ.

Trên mặt đất không còn sót lại một chút tro tàn nào.

Trận đại chiến này, Tri Nhện Vương cùng vô số nhện lớn đều bị giết chết, những con nhện nhỏ, bị dọa sợ, đều dọc theo hang động chạy trốn.

Nhất thời, cả sơn động đều trở nên trống trải.

Cuối cùng, Thẩm Hạo siêu độ cho cả đống oán hồn này, số lượng

lên đến hàng trăm nghìn, đưa chúng đến Địa Phủ luân hồi.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người đi đến trước cửa lớn địa cung, ba người Hồ Bát Nhất lúc này mới hoàn hồn.

Nhiều nhện lớn như vậy, nếu chỉ có ba người bọn họ, e là đã xong đời rồi, tất cả đều thành mồi cho nhện.

"Ôi mẹ tôi ơi, Thẩm gia, ngài đúng là quá… quá lợi hại rồi, tôi muốn học cái này!" Ánh mắt Đại Kim Nha tràn đầy khao khát.

"Đúng vậy, Thẩm gia, chúng tôi cũng muốn học.

Quá ngầu lòi, vừa phi kiếm, vừa có lửa, tiêu sái phóng khoáng, Bàn Tử tôi rất thích hợp học cái này." Bàn Tử nói.

"Thật sao?

Vậy thì các người có mà học dài dài, tốt nhất là cứ luyện tốt võ công trước đi." Thẩm Hạo cười nói.

"Hắc hắc, chỉ cần Thẩm gia chịu dạy là được, chúng tôi nhất định sẽ học thật nghiêm túc." Bàn Tử cười nói.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng cười theo.

Mọi người theo khe cửa lớn, tiến vào trong minh điện địa cung.

Chỉ thấy ở trung tâm minh điện trống trải, có một đài đá lớn, trên đó đặt một Hồn Thiên Nghi làm bằng đồng xanh.

Bốn phương hướng, mỗi hướng có một con rồng cuộn, miệng rồng ngậm phần thân chính của Hồn Nghi, đuôi rồng làm giá đỡ, chống đỡ toàn bộ cấu trúc Hồn Thiên Nghi.

Mà trên các bức tường xung quanh, khắc họa từng bức phù điêu và bích họa.

Trên mặt đất, là một khu vực lớn được khắc thành những rãnh

trũng hình hoa văn kỳ lạ.

Chương 120

Mọi người đi đến trung tâm minh điện, đến bên cạnh Hồn Thiên Nghi.

Bàn Tử nhìn vật trưng bày khổng lồ trước mặt hỏi: "Đây là cái gì thế?" "Bàn gia, ông ngay cả cái này cũng không biết sao?

Đây là Hồn Thiên Nghi mà!" Đại Kim Nha trả lời.

"Hồn Thiên Nghi là bảo bối gì?" Bàn Tử lại hỏi.

"Hồn Thiên Nghi, là dụng cụ mà người xưa dùng để trình diễn thiên tượng, có thể quan sát vận chuyển của thiên tượng, có rất nhiều công dụng!

Cái này có niên đại lắm rồi, hẳn là thời Đường!" Thẩm Hạo nói.

"Vậy là nói, thứ này chắc chắn rất đáng tiền đúng không!" Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, không nhịn được sờ sờ Hồn Thiên Nghi này.

"Vô giá chi bảo, thứ này không bán ra được, cũng chỉ trong mắt các nhà khảo cổ chính thức, mới có giá trị trọng đại." Thẩm Hạo nói.

"À, vậy thì thôi, tôi thấy chi bằng quyên góp cho bảo tàng đi, để họ tặng chúng ta một lá cờ thêu gấm!" Bàn Tử vô ngữ nói.

Sau đó, Thẩm Hạo đi đến bức tường mộ minh điện, đi một vòng quanh đó.

Mọi người đi theo sau anh, cũng cẩn thận xem xét phù điêu và bích họa trên tường.

"Đây là sáu mươi tư bức Thôi Bối Đồ!" Thẩm Hạo nhìn những hoa văn trên tường nói.

"Cái gì, Thôi Bối Đồ?" Đại Kim Nha đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

“Thôi Bối Đồ?” Hồ Bát Nhất cũng trừng lớn mắt nói: “Truyền thuyết thời Đường Thái Tông, để suy tính vận mệnh quốc gia Đại Đường, ra lệnh cho Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương suy diễn tương lai, cuối cùng biên soạn ra một cuốn kỳ thư hiếm có trên đời, chính là cuốn Thôi Bối Đồ này.

“Bản lưu truyền hiện tại chỉ có sáu mươi quẻ, tôi vừa đếm, ở đây lại có đủ sáu mươi bốn quẻ hoàn chỉnh a!” Đại Kim Nha kích động kêu lên.

“Từ cổ đại các triều đại đều xem cuốn sách này là cấm thư, bản gốc đã không thể tìm được nữa rồi.

Bản đáng tin cậy nhất hiện nay chính là bản có chú thích của Kim Thánh Thán cuối thời Minh, vẫn luôn được cất giữ trong Thanh cung, hiện đang ở Bảo tàng Cố Cung đó.” “Đây e rằng chính là bản Thôi Bối Đồ nguyên thủy nhất, giá trị cực cao a!” Đại Kim Nha vô cùng kích động, nói chuyện thở dốc, nếu kích động hơn chút nữa thì chứng hen suyễn của ông ta sẽ tái phát mất.

“Nói như vậy, ngôi mộ này rất có thể là mộ của Lý Thuần Phong hoặc Viên Thiên Cương à?” Bàn Tử hỏi.

“Không sai, chúng ta lại xem manh mối trên tường, chắc là sẽ biết mộ của ai.” Đại Kim Nha nói.

Lúc này Thẩm Hạo trực tiếp nói: “Không cần xem nữa, đây là mộ của Lý Thuần Phong!” “Ồ?

Thẩm gia, ngài nhìn ra từ đâu vậy?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo nói: “Các người nhìn cái Hồn Thiên Nghi này thì sẽ rõ.” Mọi người đi đến trước Hồn Thiên Nghi, nhìn ngang nhìn dọc.

Bàn Tử vỗ vai Hồ Bát Nhất hỏi: “Lão Hồ, ông nhìn ra chưa?” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Thẩm Hạo lúc này tiếp tục nói: "Hồn Thiên Nghi đối với Lý Thuần Phong mà nói, có ý nghĩa trọng đại." "Ông ấy có một thành tựu, đó chính là cải tiến Hồn Thiên Nghi." "Giữa Lục Hợp Nghi bên ngoài và Tứ Du Nghi bên trong, ông ấy đã khảm vào một lớp mới là Tam Thần Nghi." "Gương tròn tám thước, có quỹ tích sao Bắc Đẩu, quỹ tích Hoàng Đạo, quỹ tích Mặt Trăng, đo đạc thiên thể, thất diệu vận hành, đều được bố trí ở đây, vận chuyển trong Lục Hợp." "Trong lịch sử, Lý Thuần Phong là người đầu tiên chia Hồn Nghi thành ba tầng Lục Hợp Nghi, Tam Thần Nghi, Tứ Du Nghi, ảnh hưởng của nó vô cùng sâu rộng, cũng là một trong những thành tựu vĩ đại nhất đời ông." "Các người không thấy sao, cái Hồn Thiên Nghi này, trong ngoài chia làm ba tầng, đều có thể xoay chuyển." "Hồn Thiên Nghi có ý nghĩa trọng đại với Lý Thuần Phong, nên mới được đặt vào mộ thất, nếu là người khác, chắc sẽ không đặt thứ này vào mộ thất đâu." Nghe Thẩm Hạo giải thích, mọi người đều cảm thấy vô cùng có lý.

"Nói vậy, đúng là mộ của Lý Thuần Phong?

Vậy mộ ông ta hẳn là có không ít bảo bối chứ?" Bàn Tử xoa tay hỏi.

"Cái này không rõ lắm, Lý Thuần Phong là cao nhân Đạo gia, quan cao nhất là Thái Sử Lệnh từ Ngũ phẩm, xét theo hiện tại, thì tương đương với một Cục trưởng." Đại Kim Nha nói.

"Ấy, Cục trưởng à, a a ~" Bàn Tử cười cười.

"Hắc, ông đừng xem thường người ta chỉ là Cục trưởng, cái đó còn hơn bọn mình là bạch đinh nhiều!" Đại Kim Nha nói.

"Phải đó, bọn mình so với Cục trưởng, quả thật một trời một vực.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, ông đúng là một bạch đinh thật." Bàn Tử nói với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha không nói nên lời.

Nói đến, cha của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều là tướng lĩnh cấp cao trong quân đội, hai người bọn họ, thật sự không phải bạch đinh, mà là hậu duệ của tướng môn.

Hơn nữa, cha của Bàn Tử, nếu không phải không chịu nổi phê đấu, thì hiện tại nói không chừng đã là lãnh đạo cấp Thị trưởng rồi.

Còn Đại Kim Nha, thì đúng là bạch đinh thật.

Điều này cũng không trách Bàn Tử coi thường Cục trưởng.

"Thẩm gia, tôi vừa nhìn trên tường hình như có mấy cánh cửa, đều đang đóng, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Đã là mộ của Lý Thuần Phong, ông ta không thể không đặt cơ quan trong mộ.

Các người trước tiên tìm xung quanh xem có cơ quan nào không, tôi sẽ xem cái Hồn Thiên Nghi này." Thẩm Hạo nói.

"Được thôi." Hồ Bát Nhất gật đầu, kéo Bàn Tử và Đại Kim Nha bắt đầu nghiên cứu những bức bích họa và tượng điêu khắc trên tường.

Ba người mỗi người một phía, trước khi tách ra, Hồ Bát Nhất đặc biệt dặn dò Bàn Tử: "Bàn Tử, ông chú ý một chút, đừng lung tung chạm vào, cẩn thận cơ quan!" "Yên tâm đi, ông còn không biết tôi sao?" Bàn Tử nói.

"Chính vì biết nên mới không yên tâm, ông tuyệt đối đừng lung tung đó!" Hồ Bát Nhất dặn dò ba lần.

Bốn bức tường xung quanh, ngoài bích họa ra thì chỉ có phù điêu, trên bích họa chắc không có cơ quan nào, mọi người đều tập trung vào phù điêu.

Bàn Tử từng cái từng cái kiểm tra, đột nhiên đi đến trước một phù điêu kỳ lạ.

Trên phù điêu này, tượng một người một tay cầm bút, một tay cầm mai rùa.

Mai rùa hình như là một thể với phù điêu, nhưng cây bút này, trông lại giống như làm bằng sắt.

Bàn Tử lập tức hưng phấn, ném lời dặn dò của Hồ Bát Nhất ra sau đầu.

Mắt láo liên đảo, trong lòng nghĩ, chắc là có thể lấy xuống, lấy xuống cũng chẳng sao.

Thế là trực tiếp nắm lấy thân bút kéo một cái, cả cây bút lông đã bị Bàn Tử lấy xuống.

Lập tức, cơ quan được kích hoạt.

Cánh cửa mà họ đi vào, từ phía trên rơi xuống một tảng Đoạn Long Thạch, chặn kín cửa.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha kinh hãi, "Có chuyện gì vậy?

Cửa sao lại bị chặn rồi?" Bàn Tử có chút ngượng ngùng nói: "À thì, tôi thấy cây bút hình như lấy xuống được, nên muốn thử xem sao, ai ngờ, khẽ kéo một cái là nó đã ra rồi." "Bàn Tử, ông bảo tôi phải nói ông thế nào đây?

Sao lại không nhớ gì cả, trong cổ mộ khắp nơi đều là cơ quan, có thể tùy tiện chạm vào sao?" Hồ Bát Nhất bất lực nói với Bàn Tử.

"Phải đó, Bàn gia, cái tật táy máy lung tung của ngài phải sửa đi thôi, trước đây biết bao nhiêu đạo mộ tặc, đều là vì lung tung chạm vào trong mộ, bị cơ quan nhốt chết ở bên trong đó, thế hệ cha tôi, không ít người chết như vậy đó!" Đại Kim Nha cũng nói.

Hiện tại tranh cãi cũng vô ích, thế là ba người đến bên Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm gia, bây giờ phải làm sao?" Đúng lúc này, một cánh cửa khác đột nhiên mở ra.

Mọi người nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong mộ thất đó vậy mà lại bày một cỗ quan tài.

"Lẽ nào là mộ thất thật sự?

Quan tài của Lý Thuần Phong là cái đó sao?

Vậy chẳng phải tôi lấy đúng rồi à?" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều không thèm để ý đến ông ta.

"Thẩm gia, hay là chúng ta vào xem thử?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo hỏi.

Nhưng lại thấy Thẩm Hạo lắc đầu, "Không cần xem nữa, mộ thất đó là một cái bẫy, không cần vào." "Hả?

Bẫy, không phải chứ?" Bàn Tử lập tức ngớ người.

"Trong quan tài đó là cơ quan thủy ngân, nếu động vào, lập tức sẽ phun ra một lượng lớn thủy ngân, rồi cửa mộ sẽ đóng lại, sẽ không ra ngoài được nữa, chỉ có thể chờ chết ở bên trong thôi." Thẩm Hạo nói.

"A?

Cái này, Thẩm gia, mộ thất thật sự ở đâu vậy?" Đại Kim Nha hỏi.

Chương 121

“Muốn mở mộ thất, cơ quan thật sự, vẫn phải tìm từ cái Hồn Thiên Nghi này.” Thẩm Hạo nói.

Thần thức của Thẩm Hạo xuyên qua bốn bức tường mộ thất, nhìn thấy phía sau tường mộ, chứa một lượng lớn thủy ngân.

Trong tình tiết, chính là đã kích hoạt cơ quan của mộ thất giả, dẫn đến thủy ngân rò rỉ.

“Cái Hồn Thiên Nghi này có thể xoay chuyển, là một cơ quan.

Trên trục xoay của Hồn Thiên Nghi, có khắc độ Thiên Can Địa Chi.” “Có thể coi đó là một hệ thống mật mã khác loại, xoay ba tầng khắc độ của Hồn Thiên Nghi đến một nút giao điểm nào đó, thì hẳn là có thể mở được cửa mộ thật sự!” Thẩm Hạo nói.

“Thời gian.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, trong lòng không ngừng suy nghĩ những thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời Lý Thuần Phong.

“Trinh Quán thất niên, Lý Thuần Phong cải tiến Hồn Thiên Nghi.

Trinh Quán nhị thập nhị niên, quan đến Thái Sử Lệnh!” “Hẳn là Trinh Quán nhị thập nhị niên, đây là năm Lý Thuần Phong vinh quang nhất, là khoảnh khắc đỉnh cao trong đời ông ấy!” Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

“Quy đổi sang phương pháp kỷ niên Can Chi, đó chính là… Mậu Thân niên!” Thẩm Hạo trực tiếp xoay Thiên Can Địa Chi của Hồn Thiên Nghi đến Mậu Thân niên.

Sau đó, cả bệ đá Hồn Thiên Nghi bắt đầu xoay chuyển, như thể địa cầu công chuyển vậy.

Dưới đất có thủy ngân trào ra, lấp đầy hoa văn dưới bệ đá.

Tiếp theo, toàn bộ Hồn Nghi cũng tự xoay chuyển, giống như địa cầu tự chuyển.

Trên vòm đỉnh, cũng có thủy ngân trào ra, biến cả vòm đỉnh thành một bức tinh đồ Nhị Thập Bát Tinh Túc bằng thủy ngân.

Xung quanh còn có tên của Nhị Thập Bát Tinh Túc khắc ở phía dưới.

Đẩu Túc, thủ lĩnh của Huyền Vũ phương Bắc.

Đẩu tinh quan được cấu thành từ sáu ngôi sao, hình dáng như cái đấu (gáo), nên gọi là Đẩu.

Đẩu Túc nhất đến Đẩu Túc lục, là đầu rắn và thân rắn của Huyền Vũ phương Bắc, cũng chính là Nam Đẩu Lục Tinh nổi tiếng.

Nam Đẩu chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử.

Cho nên sinh cơ nằm ở Đẩu Túc.

Thẩm Hạo trực tiếp xoay ba tầng kinh vĩ chuyển nghi của Hồn Thiên Nghi, cuối cùng, một ống đồng như kính viễn vọng chỉ về hướng Đẩu Túc Đẩu Mộc Giải.

Chỉ nghe "Rắc" một tiếng, cơ quan khởi động, một cánh cửa đá ẩn ở phía nam đột nhiên mở ra.

Bức bích họa Thôi Bối Đồ kia, vậy mà cũng là một cánh cửa.

Mọi người xuyên qua cánh cửa này, đi vào một mộ thất rộng lớn.

Chỉ thấy giữa mộ thất này, lại có một cái hồ nước phun trào hình tròn, không ngừng có nước từ dưới đất phun ra, chảy vào hồ nước.

Hai bên có hai con hạc đồng, trong tư thế cúi đầu uống nước.

"Ối, cái này sẽ không lại là một cái giếng quan tài nữa chứ?" Bàn

Tử nói.

“Hình như là vậy, không ngờ, trong cái Nội Tàng Uyên này, vậy mà lại có hai chỗ suối nguồn, thật là quá kỳ lạ, từ trước tới nay chưa từng nghe nói đến.” Hồ Bát Nhất cũng bất ngờ nói.

“Xem ra đây vẫn chưa phải là mộ thất chính, mộ thất chính còn ở phía sau kia.” Đại Kim Nha nói.

“Lại phải tìm cơ quan à?

Không phải chứ, chúng ta vừa mới phá được một cái cơ quan khó như vậy, bây giờ lại có nữa sao?” Bàn Tử kéo dài mặt ra nói.

Bàn Tử ngồi bên hồ nước, múc một vốc nước rửa tay, rồi lại rửa mặt.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha thấy vậy, cũng cúi người múc nước rửa mặt.

Đi suốt một đoạn đường trong mộ thất, trên người bọn họ cũng đã ra đầy mồ hôi, vừa hay có thể rửa mặt.

Còn Thẩm Hạo và Ô Thiền, với tư cách là tu sĩ, vận động lượng nhỏ như vậy, hoàn toàn không có cảm giác gì, căn bản không ra một giọt mồ hôi nào.

Ngay cả khi cơ thể mệt mỏi, chỉ cần pháp lực trong cơ thể vận chuyển là có thể tự động phục hồi trạng thái.

Nước suối phun ra từ Nội Tàng Uyên này đều là nước ngầm nhiệt độ thấp, đặc biệt mát lạnh.

Nước lạnh tạt vào mặt, lập tức cảm thấy cả người sảng khoái.

Mát lạnh thấu tim, lòng bay bổng ~ Ba người thỏa thích múc nước rửa mặt, khuấy động hồ nước một trận.

Cái suối nguồn vẫn đang phun nước, đột nhiên dừng lại, không

còn phun nước ra ngoài nữa.

"Ối, nước sao lại dừng rồi?

Lẽ nào có cơ quan nào?" Hồ Bát Nhất chú ý đến tình hình dưới nước.

"Két…rắc ~" Chỉ nghe thấy ở một đầu khác của mộ thất này, đột nhiên truyền đến một tiếng động.

Thì ra, một cánh cửa đột nhiên mở ra.

Chỉ thấy trong mộ thất phía sau cửa, một cỗ quan tài tĩnh lặng nằm trên đài cao ở trung tâm.

"Cái này, Thẩm gia, xem ra đây chính là nơi đặt quan quách thật sự của chủ mộ rồi." Hồ Bát Nhất nhìn quan tài trong mộ thất nói.

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, chính là ở đây!" Ta đã cảm ứng được, trong mộ thất này, bố trí một tòa trận pháp, nội hàm Bát Tướng chi lực, phong tỏa toàn bộ mộ thất, trong đó còn ẩn chứa lực trấn áp.

Chỉ là, trận pháp này dường như có chút vấn đề, dẫn đến trận pháp xuất hiện lỏng lẻo, đồ vật bị trấn áp rò rỉ khí tức.

Chính là tà khí.

Thẩm Hạo có thể cảm nhận được, khí tức sâu thẳm dưới nền mộ thất, đã thẩm thấu ra từ bao vây của trận pháp.

Mọi người bước vào mộ thất, chỉ thấy mộ thất này hoàn toàn khác với mộ thất bình thường.

Mộ thất có tám bức tường, bố trí theo phương vị Bát Quái.

Phía trên là một vòm tròn.

Giữa tám bức tường, mỗi bức có một con rồng cuộn hướng đầu xuống.

Trên nền mộ thất, cũng khắc đầy những hoa văn kỳ dị.

Toàn bộ nền đất, được chia thành tám khu vực theo Bát Quái của tám bức tường.

Giữa mỗi khu vực có một khe nứt ngăn cách.

Trên đài tròn ở trung tâm mộ thất, một cỗ quan quách hoa văn mây xanh trắng viền vàng.

"Mọi người cẩn thận một chút, đừng lung tung chạm vào." Thẩm Hạo dặn dò mọi người, đặc biệt là Bàn Tử, cái tật táy máy của ông ta vẫn không sửa được.

"Ừ ừ ~" Bàn Tử ra sức gật đầu.

Sau đó, mọi người đi theo bước chân của Thẩm Hạo, đi về phía trung tâm mộ thất, Thẩm Hạo đi đầu, Ô Thiền đi phía sau.

Mọi người bước lên đài tròn, đến trước quan quách.

Lại gần nhìn, bên ngoài là một lớp thạch quách.

Trên đó vẽ rất nhiều hoa văn mây, trên nắp quan quách còn có một viên đá tròn màu đen khảm thành hình tinh tượng.

"Ối, trên quan tài này còn có chữ sao?" Bàn Tử đột nhiên nói.

"Ai, đúng là vậy thật, đây là chữ gì?

Sao lại trông kỳ quái thế này?

Cũng không giống Giáp Cốt Văn hay Tiểu Triện gì cả." Đại Kim Nha nhìn nhìn, phát hiện mình căn bản không nhận ra đây là chữ gì.

"Ừm?

Chương 122

Hình như đã thấy ở đâu đó rồi." Hồ Bát Nhất nhìn những ký tự khắc chìm trên cạnh quan quách, phía trên còn viền vàng, rồi nói.

Thẩm Hạo đi quanh cái thạch quách một vòng, phát hiện, ở mặt bên của thạch quách, có một khối lồi lên, trên đó có một rãnh hình chữ nhật dài.

Ngay giữa mặt ngang của thạch quách.

Thẩm Hạo nhìn một cái liền nhận ra, đây là nơi đặt cơ quan.

"Bàn Tử, cây bút lúc nãy ở bên ngoài đâu rồi?

Đưa qua đây." Thẩm Hạo nói với Bàn Tử.

"A?

Bút, Thẩm gia ngài cần bút làm gì?" Bàn Tử đi qua nói.

"Đây, cơ quan ~" Thẩm Hạo chỉ vào quan quách nói.

"Ồ, ha ha ~" Bàn Tử cười gượng gạo, từ sau mông lấy ra cây bút kia, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cầm lấy bút, đặt vào rãnh, vừa khít.

Tiếp đó, dùng lực ngón tay, xoay kim một cái.

Chỉ nghe thấy một trận tiếng cơ quan vận hành vang lên, từ phía trên thò ra một khối kim bài.

Thẩm Hạo cầm kim bài xuống, chỉ thấy phía trên khắc nổi mấy hàng chữ nhỏ.

Mọi người xúm lại, nhìn kim bài này.

"Tây Bá Cát tức vị ngũ thập niên, kỳ tù Dũ Lí, cái Dịch chi Bát

Quái vi lục thập tứ quái.

Tây Bá băng, táng vu Bật.” Đại Kim Nha nhìn kim bài đọc.

“Nghĩa là gì vậy?” Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ nhìn mọi người.

“Cái này nói về Chu Văn Vương, ông ấy sau khi tức vị năm mươi năm thì bị giam cầm ở Dũ Lí, sau đó suy diễn Bát Quái thành Lục Thập Tứ Quái.

Sau khi Tây Bá mất, được chôn cất ở nơi gọi là Bật.” “Ồ ~” Bàn Tử nửa hiểu nửa không gật đầu.

Lúc này, cánh cửa đá lúc đi vào đột nhiên sập xuống, đồng thời, dưới nền đất bên cạnh quan quách, một bệ đá nổi lên, trên đó còn có một ván cờ tàn.

“Ngọa tào, lại là cơ quan!” Mọi người bị động tĩnh đột ngột này giật mình.

Không biết có phải do thời gian quá lâu hay không, các cơ quan trong mộ này dường như đều có độ trễ không hề ngắn.

“Ối?

Cái này là gì?” Mọi người lần lượt đi đến bên bệ đá, vây thành một vòng.

“Thẩm gia, Lão Hồ, sao tự nhiên lại xuất hiện một bàn cờ vậy?

Cái này là ý gì?” Bàn Tử nhìn bàn cờ, mặt ông ta gần như dán vào bàn cờ.

“Ai, Bàn Tử ông làm gì đó?

Cẩn thận chạm vào cơ quan!” Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử một cái nói.

“Tôi chỉ xem thôi, không động vào đâu ~” Bàn Tử bị kéo lùi hai

bước nói.

“Chủ mộ đặt bàn cờ này ra, hiển nhiên là muốn chúng ta chơi một ván cờ với ông ta.” Thẩm Hạo nói, “Đây là chuyện tốt đó.” “Ấy, chúng ta đều bị nhốt ở đây rồi, còn có thể là chuyện tốt gì chứ?” Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ mặt không nói nên lời: “Thế ai bảo chúng ta đi vào?” Thẩm Hạo tiếp lời: “Các người xem, ở đó chỉ có một quân cờ, nói rõ chúng ta chỉ có một cơ hội đi nước cờ!” “Chủ mộ không muốn trực tiếp giết chết người đi vào, mà là muốn đấu một ván.” “Vậy đấu thì đấu thôi, có Thẩm gia ở đây, sợ gì chứ?” Bàn Tử trực tiếp nói.

“Vậy các người ai biết chơi cờ vây không?” Thẩm Hạo hỏi.

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

“Cái này, Thẩm gia, hay là ngài ra tay?” Bàn Tử nhìn Thẩm Hạo nói.

“Tôi cũng không biết chơi cờ vây.” Thẩm Hạo nhìn mọi người nói.

“A?

Thẩm gia ngài cũng không biết sao?

Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Bàn Tử lo lắng nói.

“Lão Kim, ông biết không?” Thẩm Hạo nhìn về phía Đại Kim Nha hỏi.

Trong tình tiết gốc, chính là Đại Kim Nha đã nhận ra, đây là một ván cờ tàn kinh điển đã lưu truyền hàng ngàn năm, nhưng đã được vô số người nghiên cứu, giải pháp đã sớm công khai.

“À cái này, tôi cũng chỉ biết chút ít thôi, lỡ mà đi sai thì làm sao đây?” Đại Kim Nha căng thẳng nói.

Trong chốc lát, áp lực của ông ta lớn hẳn lên.

“Không sao, ông cứ làm đi, thật sự không ổn thì tôi cũng có thể đảm bảo mọi người an toàn.” Thẩm Hạo an ủi Đại Kim Nha nói.

Cùng lắm thì, ta trực tiếp phá vỡ cửa mộ, dẫn mọi người ra ngoài là được.

Còn về khối Long Cốt Thiên Thư kia, kỳ thực không quan trọng lắm, dù sao ta cũng biết Trần Châu ở đâu, khối Long Cốt Thiên Thư này, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Vậy, vậy được rồi, tôi thử xem sao.” Đại Kim Nha gật đầu nói.

Đại Kim Nha đứng trước bàn cờ, ngón tay cẩn thận chỉ vào quân cờ trong ván cờ.

Ông ta nhìn đi nhìn lại, cuối cùng cũng nhớ ra, ván cờ tàn này, ông ta từng thấy trên phổ cờ.

Thế là lập tức nói: “Ván cờ tàn này, tuy rằng vào năm đó mà nói, có thể rất tinh diệu, nhưng trải qua hàng ngàn năm nghiên cứu, đã sớm có phổ cờ giải nó rồi.” “Ván cờ tàn này tôi vẫn còn nhớ, chỉ cần đặt quân cờ đen này vào vị trí này, là có thể ăn được cả một mảng quân trắng này, vậy thì quân đen cơ bản là thắng rồi!” Đại Kim Nha chỉ vào một vị trí trên bàn cờ nói.

“Ối, hóa ra vòng vo nửa ngày, chuyện này cũng không khó như vậy à, xem ra xã hội tiến bộ quả thật là chuyện tốt nhỉ, vậy thì chúng ta cứ đi thôi.” Bàn Tử trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Khoan đã, sao tôi cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy chứ?” Hồ Bát Nhất ngăn Đại Kim Nha và Bàn Tử lại.

“Sao vậy???” Hai người nghi hoặc nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Không đúng, chuyện này quá đơn giản, có vấn đề!” Hồ Bát Nhất nói.

Thẩm Hạo ngầm gật đầu, không thể không nói, đầu óc Hồ Bát Nhất vẫn rất thông minh.

Cơ quan cạm bẫy của ngôi mộ này, đi suốt chặng đường, chưa từng có cái nào đơn giản.

Bây giờ ngược lại, sắp đến ải cuối cùng mà lại đơn giản như vậy, hình như không đúng lắm.

"Cái này, thắng cờ không được, vậy lẽ nào muốn chúng ta thua cờ sao?" Bàn Tử nhăn nhó hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, "Cái đó càng không được, thua cờ thì càng đơn giản hơn, rõ ràng là không đúng!" "Vậy nhìn kiểu này, chỉ có thể là hòa cờ." "Bất kể chủ mộ này là ai, thì đó cũng là tiền bối của chúng ta.

Dù là thắng cờ hay thua cờ, đều không thích hợp lắm, lẽ nào chủ mộ chỉ hy vọng chúng ta hòa cờ?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt dò hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu, nói: "Lão Kim, ông xem, nếu muốn hòa cờ, thì nên đi ở đâu?" "Hòa cờ…" Đại Kim Nha lẩm bẩm trong miệng, nhìn về phía bàn cờ.

"Không biết các người có từng nghe câu chuyện về Giả Huyền và Tống Thái Tông chưa.

Giả Huyền là một kỳ tài cờ vây thời Bắc Tống, được phong chức Kỳ Đãi Chiếu, chuyên môn chơi cờ với Hoàng đế." "Giả Huyền tuy kỳ nghệ siêu phàm, nhưng làm quan, nhân tình thế sự cũng xử lý rất tốt, mỗi lần chơi cờ với Tống Thái Tông, đều sẽ thua ông ấy một lần, vì vậy Tống Thái Tông rất vui mừng." "Thế nhưng theo thời gian lâu dần, Tống Thái Tông liền phát hiện chuyện Giả Huyền cố ý thua mình, thế là lệnh cho ông ta phải thể hiện bản lĩnh thật sự, nếu không

thì sẽ trừng phạt ông ta." "Giả Huyền bất đắc dĩ, thế là thiết lập một cục diện hòa cờ Tam Kiếp Tuần Hoàn." "Trong ván cờ này, kỳ thực cũng có một tình huống gần như vậy." Cẩn thận suy nghĩ một lúc, chỉ vào một vị trí ở góc bàn cờ nói: "Đi nước cờ vào đây, thì hẳn là có thể đạt được cục diện hòa cờ." "Chỉ cần đi nước cờ vào đây, ăn quân trắng này, là có thể đạt thành một cục diện Tứ Kiếp Tuần Hoàn hiếm thấy, thì sẽ được phán định là hòa cờ." Mọi người nhìn về vị trí Đại Kim Nha chỉ, tuy không hiểu, nhưng điều đó không ngăn cản họ nhìn.

Thần thức của Thẩm Hạo xuyên qua cả bệ đá, nhìn thấy bố trí cơ quan bên trong, bất kể là thắng hay thua, đều sẽ kích hoạt cơ quan.

Mà hòa cờ, cũng tương tự có cơ quan.

Chỉ có điều hai loại cơ quan không giống nhau.

"Tình hình đã rõ, vậy thì đi thôi." Bàn Tử nói.

Thế là Thẩm Hạo cầm quân cờ lên, đặt vào vị trí hòa cờ.

Chương 123

Lập tức, cơ quan phát động, phía trước tám bức tường của mộ thất, lại sập xuống tám bức tường khác, ngăn cách hoàn toàn hành lang xung quanh tường ban đầu.

Trên tám bức tường này, giống như những giá cổ vật, phía trên còn đặt không ít cổ vật.

Bàn Tử vừa nhìn thấy thế này, liền nói thẳng: "Chủ mộ này rộng rãi thật đó, chúng ta hòa cờ, liền trực tiếp bày ra nhiều bảo bối như vậy, chủ mộ này không tồi, chơi được!" Vừa nói, liền đi đến bên tường, muốn lấy những thứ bày bên trong xuống xem xét kỹ lưỡng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy lập tức hét lên: "Đừng động vội!

Bên trong này nhất định có cơ quan!" "A?

Lại còn có cơ quan, cái này chẳng phải đã phá giải xong hết rồi sao?" Bàn Tử bất lực nói.

"Trước đó tôi còn chưa để ý, bây giờ nhìn kỹ lại, bố cục của mộ thất này, rõ ràng là bố trí theo Kỳ Môn Độn Giáp." "Tám bức tường đối ứng Bát Môn." Hồ Bát Nhất nói.

"Bát Môn Độn Giáp, cái này tôi biết, Sinh Môn và Tử Môn ấy mà, tìm được Sinh Môn chẳng phải là ra được rồi sao?" Bàn Tử nói.

"Không đơn giản như vậy đâu, Thẩm gia ngài nói phải không?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo nói.

"Không sai, những người sơ sài về Kỳ Môn Độn Giáp, đều cho rằng tìm được Sinh Môn là được rồi, nhưng nếu làm như vậy, thì lại trúng kế của chủ mộ." Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Trúng kế?" Bàn Tử nhìn Thẩm Hạo, lại nhìn Hồ Bát Nhất.

“Từ đầu đến giờ, chưa hề có cơ quan nào trực tiếp đẩy người vào chỗ chết, điều đó cho thấy chủ mộ vẫn lưu lại một đường sống, nhưng đường sống này, lại không phải là đơn giản có thể tìm thấy.” Thẩm Hạo tiếp lời.

“Vậy, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Đại Kim Nha hỏi.

“Trên tám bức tường này mỗi bức có tám vật, theo ý nghĩa Cửu Cung Bát Môn, mỗi bức tường đều có một vật đối ứng Bát Môn Minh Khí, nhất định phải tìm được vật đối ứng thì mới có thể phá giải cơ quan!” “Ồ, thì ra là vậy à, nhưng đồ vật nhiều như thế, sao mới biết là vật nào chứ?” Bàn Tử hỏi.

“Bát Môn Độn Giáp, Khai, Hưu, Sinh ba môn là cát môn; Tử, Kinh, Thương ba môn là hung môn; Đỗ, Cảnh là trung bình môn.

Nhiều Minh Khí như vậy, làm sao mới có thể đối ứng được chứ?” Hồ Bát Nhất cũng nói.

“Bát Môn và Cửu Cung, có mối quan hệ đối ứng, Cửu Cung là cố định bất biến, nó chủ đạo địa vị của sự vật và nền tảng của con người, còn Bát Môn là nhân môn, là môn phái diễn biến trên nền tảng Cửu Cung.” Thẩm Hạo nói.

“Đặt Bát Môn Kỳ Môn Độn Giáp vào trong Cửu Cung: Hưu Môn Khảm Nhất Cung, Tử Môn Khôn Nhị Cung, Thương Môn Chấn Tam Cung, Đỗ Môn Tốn Tứ Cung, Ngũ là Trung Cung cư trung, Khai Môn Càn Lục Cung, Kinh Môn Đoài Thất Cung, Sinh Môn Cấn Bát Cung, Cảnh Môn Ly Cửu Cung.” Hồ Bát Nhất ngày đêm nghiên cứu cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của mình, đối với Cửu Cung Bát Môn này, ông ta cũng biết, những thứ thuật số này, tuy ông ta không tinh thông lắm, nhưng cũng rất quen thuộc.

Thẩm Hạo vừa nói như vậy, ông ta rất nhanh cũng nhớ ra.

Lúc này Đại Kim Nha hỏi: "Nhưng Thẩm gia, trên mặt tường này, cũng không nói cái nào là Sinh Môn, cái nào là Tử Môn a, cái này làm sao xác định vị trí Cửu Cung Bát Môn?" Thế là Hồ Bát Nhất nói: "Cái này tôi nhớ ra rồi, đối ứng Cửu Cung Bát Môn, thực ra rất đơn giản, có một khẩu quyết: 'Nhị Tứ vi kiên, Lục Bát vi túc, Tả Tam Hữu Thất, Đái Cửu Lí Nhất, Ngũ cư trung ương'." Bàn Tử cảm giác như đang nghe thiên thư vậy, cái này nói quá chuyên nghiệp rồi, ông ta hoàn toàn không nghe hiểu, thế là vẻ mặt mơ hồ hỏi: "Cái này nghĩa là gì vậy?" "Lão Hồ, ông nói đơn giản một chút đi, nói cái gì mà ai cũng hiểu được ấy." Nếu nói không hiểu, có lẽ trong năm người ở đây, chỉ có Bàn Tử một mình không hiểu, những người khác ít nhiều đều biết một chút.

Bàn Tử thuộc về kiểu người sức mạnh, những chuyện cần suy nghĩ này, ông ta đều không giỏi lắm.

Nếu không có Hồ Bát Nhất, thật sự không thể bước chân vào ngành đạo mộ này.

Hồ Bát Nhất đành phải giải thích lại một lần.

Có Hồ Bát Nhất giải thích, Thẩm Hạo cũng không cần tốn lời nữa.

"Quan quách trong mộ thất, đầu đều đối diện với cửa, cái gọi là 'Đái Cửu Lí Nhất' nói đến đầu là Cửu, còn chân là Nhất." "Đầu Cửu đối ứng vị trí là Ly, chân Nhất đối ứng là Khảm.

Hai bên đầu là vai, còn phía trên chân là đùi, cho nên hai bên Ly là Tốn và Khôn, còn trái phải Khảm thì là Cấn và Càn.

Cái gọi là 'Tả Tam Hữu Thất', nói đến trái là Chấn Tam, phải là Đoài Thất." "Đây chính là Cửu Cung Bát Môn mà chúng ta phải tìm." "Ồ, thì ra là vậy à, bây giờ đã làm rõ Cửu Cung Bát Môn rồi, vậy chúng ta bắt đầu tìm Minh Khí đối ứng, cái này phải tìm thế nào đây?" Bàn Tử lại nói.

Mọi người đi theo phía sau Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất, đi quanh mộ thất một vòng, trước tiên cẩn thận quan sát từng Minh Khí trên mặt tường.

Sau đó đi đến vị trí chân quan tài, cũng chính là Khảm Cung Hưu Môn.

Hưu Môn cư phương Bắc là Khảm Nhất Cung, là quẻ Khảm, ngũ hành thuộc Thủy.

Trong mấy kiện Minh Khí, Thẩm Hạo chọn tượng Địa Tạng Bồ Tát kia, triêu chúng nhân thuyết đạo :"cha môn tiên bả các môn đối ứng minh khí hoa đáo, bất yếu động, đẳng hoa tề tại nhất khởi động, phủ tắc, nhất đán động liễu, cơ quan khai khải, tựu đình bất hạ lai liễu, chích năng hoa tề bát kiện đông tây cơ quan tài hội đình hạ lai! " "Ồ, Thẩm gia, ngài yên tâm, Bàn Tử tôi tuyệt đối không chạm vào bất cứ thứ gì!" Bàn Tử vỗ ngực cam đoan.

Hiện tại mọi người đều bị nhốt trong cơ quan, Bàn Tử cũng không dám lơ là.

Đi đến trước tượng Địa Tạng Phật, Thẩm Hạo nói: "Khảm Thủy, đối ứng chính là tôn Phật tượng này." Đại Kim Nha nghi hoặc nói: "Ối, Thẩm gia, Phật tượng này là đồng, cũng không liên quan gì đến nước a." "Cái này tôi biết, Khảm là Thủy chỉ là biểu tượng, Khảm trong nghĩa của quẻ là ở giữa đường trung tuyến, kiên thủ chính đạo, giữ gìn tâm linh.

Trong kinh Phật nói, Địa Tạng Bồ Tát nhiều lần từ địa ngục cứu mẹ khổ đau, hơn nữa còn phát nguyện, địa ngục chưa trống rỗng thì vĩnh viễn không thành Phật.

Rất phù hợp với ý tượng ở đây." Hồ Bát Nhất nói.

"Ồ, hiểu rồi, xả kỷ vì nhân, đại từ bi, chắc chắn không sai rồi!"

Bàn Tử ra sức gật đầu nói.

Mọi người tiến theo chiều kim đồng hồ, tiếp theo là Càn Cung Khai Môn.

Càn Cung Khai Môn, Khai Môn cư Tây Bắc là Càn Lục Cung, là quẻ Càn, ngũ hành thuộc Kim, là Trời, là Đầu, là Cha, trong xã hội là người đứng đầu.

Tây Bắc nhiều chiến sự, bảo kiếm thanh đồng, là Vương, là Quân, là Hàn, là Kim, là quẻ Càn.

Đoài Cung Kinh Môn, Kinh Môn cư phương Tây Đoài Thất Cung, là quẻ Đoài, ngũ hành thuộc Kim, là thiếu nữ, là vui vẻ, là Dương.

Đối ứng Dương Bình.

Khôn Cung Tử Môn, Tử Môn cư Tây Nam, là Khôn Nhị Cung, là quẻ Khôn, ngũ hành thuộc Thổ.

Ngọc sinh ra từ đất, mà huyết ngọc mang máu, là tượng Chí Âm của quẻ Khôn, hoàn toàn phù hợp.

Ly Cung Cảnh Môn, Cảnh Môn cư phương Nam, là Ly Cửu Cung, là quẻ Ly, ngũ hành thuộc Hỏa.

Chu Tước thuộc Hỏa, đối ứng chu đài văn Chu Tước.

Tốn Cung Đỗ Môn, Đỗ Môn cư Đông Nam, là Tốn Tứ Cung, là quẻ Tốn, ngũ hành thuộc Mộc.

Là gió, là trưởng nữ.

Đối ứng bình phong làm từ gỗ nam mộc kim tơ.

Chấn Cung Thương Môn, Thương Môn cư phương Đông, là Chấn Tam Cung, là quẻ Chấn, ngũ hành thuộc Mộc, là động, là rồng, là sấm.

Quỹ lợi văn vân lôi Tây Chu, hai bên có rồng, trên có hoa văn vân

lôi, hoàn toàn phù hợp.

Cấn Cung Sinh Môn, Sinh Môn cư Đông Bắc, là Cấn Bát Cung, là quẻ Cấn, là núi, là dừng, là chó, đối ứng chó ngọc màu vàng thổ.

"Tốt, Thẩm gia lợi hại, tám kiện Minh Khí đều đã tìm được, vậy bây giờ có phải là nên lấy tám kiện Minh Khí đó xuống không?" Bàn Tử xoa tay hỏi.

"Không sai, nhưng mà, những Minh Khí này, phía trên đều có gắn cơ quan, e rằng không lấy xuống được." Thẩm Hạo cười nói với Bàn Tử.

"A?

Vậy chẳng phải nói, nhiều Minh Khí như vậy, chúng ta chỉ có thể nhìn mà không thể lấy sao?

Cái này cũng, cái này cũng quá… chủ mộ này cũng quá keo kiệt rồi!" Bàn Tử vẻ mặt thất vọng, mặt ông ta gần như nhăn lại thành một cục.

Chỉ có thể nhìn mà không thể lấy, khiến ông ta quá khó chịu.

"Được rồi, ba người các ông đi bên kia, mỗi người một chỗ, tôi và Ô Thiền sẽ phụ trách năm chỗ bên này." Ba người Hồ Bát Nhất mỗi người chọn một bức tường, năm người đồng thời xoay chuyển Minh Khí trên đó.

Minh Khí này không thể lấy xuống, chỉ có thể xoay chuyển.

Mọi người vừa động, lập tức cơ quan liền khởi động, một trận tiếng "cạch cạch" của cơ quan vận chuyển liền truyền ra từ phía sau tường.

Nền đất đối ứng tám bức tường, chia thành tám phần, co vào phía trong tường.

Đây là đồng hồ đếm ngược sau khi cơ quan khởi động, nếu không kịp thời tìm được tất cả tám cơ quan, thì sẽ bị rơi xuống.

Thấy cơ quan khởi động, Thẩm Hạo nhanh chóng xoay chuyển nốt ba kiện Minh Khí còn lại.

Cơ quan vừa hé ra một kẽ hở nhỏ, liền lập tức dừng lại.

Tiếp đó lại đóng lại, phục hồi nguyên trạng, cửa mộ đã đóng cũng lại mở ra.

Lúc này trên bệ đá trung tâm, bàn cờ lại truyền ra một tiếng động.

Chỉ thấy bàn cờ từ giữa tách làm đôi, lặn xuống, tiếp đó, một cái hộp từ bên dưới dâng lên.

Chương 124

Hộp vừa dâng lên liền tự động mở ra, như bốn cánh sen lật ngược, lộ ra vật giấu bên trong.

Mọi người lại gần xem, hóa ra là một mai rùa.

“A?

Sao lại là một mai rùa?

Chẳng lẽ, mai rùa này còn là bảo bối gì đó sao?

Nhìn không giống lắm à nha~” Bàn Tử không nghĩ ngợi gì, trực tiếp cầm mai rùa ra, đưa sát mắt ngắm nghía kỹ càng.

“Đây là Long Cốt Thiên Thư, cẩn thận một chút.” Thẩm Hạo nói với Bàn Tử.

“Long Cốt Thiên Thư?

Chẳng phải là một miếng mai rùa thôi sao, sao lại gọi là Long Cốt?

Thiên Thư?

À, trên đó có vẽ mấy ký hiệu này.” Bàn Tử xem xong, nói.

“Cái gọi là Long Cốt, thực ra là xương cốt hóa thạch của một số loài động vật, cũng là một vị thuốc Đông y.” Thẩm Hạo nói.

“Nói đến, Long Cốt Thiên Thư này, có mối liên hệ rất lớn với Mụ Trần Châu.” “Tương truyền, vào thời Thương Chu, Chu Văn Vương dựa vào Mụ Trần Châu để chiêm bói rồi ghi lại, khắc trên mai rùa, được hậu nhân gọi là Long Cốt Thiên Thư.” “Trên đó tương truyền ghi lại một số bí mật về Mụ Trần Châu mà Chu Văn Vương chiêm bói được, chỉ là niên đại đã xa xưa, phù hiệu văn tự trên đó không ai xem hiểu được, không thể giải mã.” “Úc, thì ra là như vậy à.” Mọi người

đều gật đầu.

Chuyện Mụ Trần Châu này, Vương Bàn Tử vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất chợt nhớ ra, hình như ở vài nơi cũng từng đọc được những ghi chép lặt vặt về Mụ Trần Châu.

"Mụ Trần Châu, tương truyền hình như là một bảo bối rất lợi hại, tương truyền được Thương Vương Vũ Đinh phát hiện trong một ngọn núi, cho rằng đó là di vật tiên hóa của Hoàng đế, nên đặt tên là 'Mụ Trần Châu'." "Hình như, lại được gọi là 'Phượng Hoàng Đảm', đã sớm bị thất lạc rồi." Hồ Bát Nhất kể ra những thông tin mình biết, Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ra.

"Mấy chuyện này, đợi ra ngoài rồi hãy nghiên cứu đi, Lão Hồ, anh đưa Bàn Tử và Lão Kim lập tức quay về đường cũ, lên mặt đất trước." "Ở đây còn một chút chuyện, tôi và Ô Thiền cần ở lại xử lý." Lúc này Thẩm Hạo bỗng nhiên lên tiếng, nói với ba người Hồ Bát Nhất.

"A?

Nga, vậy được thôi, Bàn Tử, Lão Kim, chúng ta đi trước." Hồ Bát Nhất ngây người một chút, sau đó ý thức được điều gì, xoay người nói với Bàn Tử và Đại Kim Nha bên cạnh.

Sau đó, liền kéo Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đi ra khỏi mộ thất, hướng ra ngoài.

Muốn nói quay về đường cũ, ba người họ không đi được.

Chỗ Huyền Hồn Thê thì không thể đi được.

Thế là ba người Hồ Bát Nhất từ hang nhện bên dưới Huyền Hồn Thê, dọc theo hang động tìm lối ra.

Các hang động dưới lòng đất Long Lĩnh này thông suốt bốn phương tám hướng, vẫn còn không ít lối ra bên ngoài.

Chẳng qua là không dễ tìm thôi.

Sau khi ba người Hồ Bát Nhất rời đi, Thẩm Hạo và Ô Thiền đi đến trước quan quách giữa mộ thất.

Trước đó khi cơ quan khởi động, mặt đất nứt ra, Thẩm Hạo đã cảm nhận được luồng khí tà dị sâu như vực biển dưới lòng đất.

Trận pháp Cửu Cung Bát Quái trong mộ thất, cùng với Thiên Đạo Phong Ấn vô hình, vẫn luôn phong tỏa chặt chẽ luồng tà khí này, chỉ là, theo thời gian trôi qua, trận pháp vì môi trường bên ngoài biến đổi, tiết điểm xuất hiện hư hại, khiến một lượng nhỏ tà khí bị rò rỉ.

Thần niệm của Thẩm Hạo tán khai, có thể cảm nhận rõ ràng mấy khe nứt trên trận pháp.

Tà khí đang không ngừng rò rỉ ra ngoài, xâm thực mọi thứ xung quanh.

Bị xâm thực nghiêm trọng nhất, đầu tiên chính là những con nhện canh lăng mộ.

Mặc dù vẫn đang bảo vệ lăng mộ, nhưng những con nhện bị tà khí xâm thực dị biến trở nên quá nguy hiểm, ngay cả cư dân gần đó cũng bị ảnh hưởng.

Nếu không có trận pháp ràng buộc, e rằng chúng đã đi ra ngoài chiếm cứ thế giới mặt đất.

Dù vậy, mỗi năm vẫn xảy ra không ít vụ án người và súc vật mất tích, đa số là bị những con nhện này săn bắt.

Ngay lúc này, trong quan quách, lại bỗng nhiên truyền ra một trận động tĩnh, là tiếng cơ quan vận hành.

Hai người lập tức nhìn về phía quan quách.

Chỉ thấy nắp quan quách vẽ đồ án tinh tượng bỗng nhiên tự mình trượt ra.

Một đạo nhân ngồi xếp bằng, từ trong quan quách chậm rãi dâng lên.

Vị đạo nhân đó tóc trắng mặt trẻ, mặc đạo bào màu đen, hai mắt nhắm chặt, toàn thân không có một chút khí tức nào.

"Lý Thuần Phong?" Rất nhanh, đạo nhân này đã được ghế đá bên dưới nâng lên.

Thẩm Hạo chỉ vừa cảm ứng, liền biết, đạo nhân trước mắt, không phải là người sống, mà là một cỗ di thuế.

Nhưng trong đó lại ẩn chứa một cỗ sức mạnh cường đại, tương hỗ câu liên với trận pháp trong mộ thất, không thể vọng động.

"Phu quân, đây chẳng lẽ chính là mộ chủ Lý Thuần Phong mà chàng đã nói sao?" Ô Thiền hỏi.

"Chắc hẳn là vậy, nghĩ không sai đâu." Thẩm Hạo lại nhìn về phía ghế đá dưới chỗ đạo nhân ngồi.

Đây hóa ra là phiến đá áp quan ở đáy quan quách.

Trên đó còn đặt một cuộn da không rõ chất liệu.

"Cuộn da thú này hẳn là có ghi chép, chúng ta xem là biết thôi." Thẩm Hạo đưa tay nhiếp cuộn da lại, mở ra xem, trên đó viết chi chít một mảng lớn.

Thẩm Hạo cẩn thận đọc, Ô Thiền cũng ở bên cạnh chăm chú quan sát.

Thông qua cuộn da thú này, hai người biết đây quả nhiên chính là mộ của Lý Thuần Phong.

Những suy đoán trước đó, quả thực đã đoán đúng.

Trong cuộn da thú này, ghi lại nguyên nhân Lý Thuần Phong kiến tạo mộ thất ở đây.

Ngay từ thời Tây Chu, nơi này đã được Văn Vương tìm thấy, chọn làm lăng mộ cho vợ mình là Thái Tự sau trăm năm, thế là đã xây dựng một tòa lăng mộ dưới lòng đất.

Sau này, Thái Tự qua đời, Võ Vương Cơ Phát đã an táng mẫu thân mình ở đây.

Thậm chí có truyền thuyết, anh cả Bá Ấp Khảo cũng xuất hiện, chỉ là đã sớm không thể khảo chứng được nữa.

Cứ như vậy trải qua ngàn năm, đến thời Đường, thời đại của Lý Thuần Phong, một vị công chúa của hoàng thất qua đời, lệnh Lý Thuần Phong tìm kiếm phong thủy bảo huyệt, lại tìm thấy huyệt vị Nội Oan Bảo ở nơi này.

Khi lăng mộ đang xây dựng được hơn một nửa, Lý Thuần Phong lại phát hiện, ở dưới lòng đất còn có một ngôi mộ Tây Chu.

Mà ngôi mộ này, lại không hoàn toàn được xây dựng dưới lòng đất, mà ẩn nấp trong hư không, như một Bí Cảnh Động Thiên vậy.

Nhưng vào một số thời điểm đặc biệt, cũng sẽ hiển lộ ra thế gian.

Lúc đó khi lăng mộ xây dựng đến một nửa, mộ Tây Chu xuất hiện, bị Lý Thuần Phong phát hiện.

Tiếp đó lại xảy ra rất nhiều chuyện quỷ dị.

Thế là, đã phế bỏ lăng mộ này.

Nhưng sau này Lý Thuần Phong lại bất ngờ phát hiện, sâu dưới lòng đất lăng mộ, tồn tại một khe nứt thông suốt Âm Dương hai giới, trong đó Âm Tà chi khí tràn ngập mà ra, thỉnh thoảng có tà túy quỷ

quái xuất thế tàn hại sinh linh.

Mà việc xây dựng mộ Đường, đã làm hư hại trận pháp phong cấm ban đầu.

Thế là Lý Thuần Phong âm thầm tự mình cải tạo lăng mộ.

Lại bố trí Phong Thủy Đại Trận, cố định trấn áp Âm Dương Liệt Phùng, phong tỏa tất cả tà khí phun trào ra xuống đại động bên dưới.

Mà dưới cơ duyên xảo hợp, ông thậm chí còn thỉnh động được một tia sức mạnh của Tử Vi Đại Đế, dẫn động sức mạnh phong tồn trong Bí Cảnh Động Thiên của mộ Thái Tự, trấn phong nơi này hơn ngàn năm, cho đến bây giờ, mặc dù phong ấn trận pháp đã bị tổn hại, nhưng vẫn đang cố định ràng buộc Âm Dương Liệt Phùng, chỉ là sức mạnh của trận pháp, lại ngày càng suy yếu, xuất hiện sơ hở.

Những con nhện canh lăng mộ của Lý Thuần Phong, ngăn ngừa người khác vô ý xâm nhập phá hoại trận pháp, cũng bị xâm thực dị biến.

Nhưng ông nhờ vào Tử Vi chi lực, hé nhìn được một tia tương lai, biết hậu thế sẽ có người hữu duyên đến giải quyết vấn đề ở đây.

Chương 125

"Hé nhìn tương lai?" Đọc đến đây, Thẩm Hạo bỗng cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Lại có thể nhìn thấy tương lai hơn ngàn năm sau.

Dù Thôi Bối Đồ cũng là một kiểu hé nhìn tương lai, nhưng hai thứ này không giống nhau.

Thôi Bối Đồ dự đoán là những thứ trên đại thế.

Còn cái này, lại là thực sự nhìn thấy một sự kiện cụ thể nào đó.

"Thật là cường đại!" Trong pháp thuật chiêm bói, có một pháp, tên là Tử Vi Đẩu Số, tương truyền chính là do Tử Vi Đại Đế truyền xuống.

Thông qua vận chuyển tinh thần, sự kết hợp và biến hóa của tinh tượng, để suy diễn tương lai.

Nhưng trong mắt Ô Thiền, thì không đến mức chấn động như vậy.

Dù sao nàng đã tự mình trải qua một lời tiên đoán chính xác kéo dài hơn hai ngàn năm.

Tộc Trát Cách Lạp Mã của Tinh Tuyệt Quốc, có Tiên Tri, Tiên Thánh tồn tại, việc dự đoán tương lai như vậy, cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm.

Thực ra hai loại dự đoán tương lai này, vẫn có sự khác biệt.

Lý Thuần Phong đây là dùng tu vi của bản thân, mượn một tia thần lực của Tử Vi Đại Đế, hé nhìn tương lai.

Còn Tiên Thánh tộc Trát Cách Lạp Mã, là mượn sức mạnh Quỷ Động, thông qua Xà Thần Chi Nhãn để nhìn thấy tương lai.

Hoàn toàn là mượn sức mạnh Xà Thần.

Hai bên vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Cuối cùng, cuộn da thú lại đề cập.

Bản thân Lý Thuần Phong tuy tu vi rất cao, cũng tinh thông chiêm bói, nhưng bản lĩnh của ông, lại không giỏi xử lý những thứ như Âm Dương Liệt Phùng.

Thế là ông triệu tập tinh anh của các đạo môn, nhưng lúc đó lại không có cao nhân tinh thông pháp tắc không gian tồn tại trên thế gian, cũng không ai có thể xử lý Hắc Thủy tích tụ bên dưới, do đó không thể đóng hoàn toàn khe nứt Âm Dương này.

Cuối cùng bàn bạc, hao phí mấy năm thời gian, bố trí ra một bộ Cửu Cung Bát Quái Đại Trận, mượn lực Thiên Địa, phong ấn Âm Dương Liệt Phùng này.

Cuối cùng, Lý Thuần Phong vì đại hạn tuổi thọ sắp đến, bèn Nguyên Thần phi thăng, lưu lại Di Thuế, dùng nó làm một trong những trận nhãn của trận pháp, để cường hóa lực trấn phong.

Sau khi xem xong ghi chép trên cuộn da thú, Thẩm Hạo cuối cùng đã hiểu rõ nguyên nhân Lý Thuần Phong xây dựng lăng mộ của mình ở đây.

Địa thế Nội Tàng Oan này, theo phong thủy mà nói, thích hợp nhất để chôn cất nữ tử, có thể phúc trạch hậu nhân.

Đàn ông chôn ở đây, thì không có hiệu quả như vậy.

Nhưng Lý Thuần Phong lại cố tình đặt lăng mộ của mình ở đây, bây giờ cuối cùng mọi chuyện đã rõ.

Hóa ra đằng sau là nguyên nhân của Âm Dương Liệt Phùng bên dưới.

Cuối cùng, Lý Thuần Phong còn đề cập, mở cơ quan ra, là có thể lộ ra hố sâu dưới lòng đất, trực tiếp đến chỗ Âm Dương Liệt Phùng ở đáy.

Sau khi cơ quan đóng lại, chỉ cần dịch chuyển bất kỳ một món minh khí nào trước tám bức tường, thì cơ quan sẽ khởi động lại.

Nếu cần thiết, có thể dẫn động sức mạnh trong di thuế của ông, để hỗ trợ tu phục Âm Dương Liệt Phùng này.

Lý Thuần Phong đã ghi lại tất cả thông tin để lại trong cuộn da thú rồi.

Hai người xem xong cuộn da thú, cũng biết tiếp theo phải làm gì rồi.

Trước đó khe nứt Âm Dương nhỏ dưới Huyền Hồn Thê, hai người đã liên thủ tu phục một lần rồi.

Điều này cũng coi như có kinh nghiệm.

Tiếp theo cái này, phải thao tác như thế nào, hai người đều đã có ý tưởng.

Chủ yếu chia làm hai bước.

Bước đầu tiên, là thanh trừ Hắc Thủy âm tà tích tụ ngàn năm bên dưới.

Bước thứ hai, dẫn động lực lượng pháp tắc không gian, tu phục khe nứt.

Thực ra vai trò của Thẩm Hạo và Ô Thiền, giống như một bác sĩ phẫu thuật, khâu vết thương này lại, thông qua can thiệp nhân tạo, để đẩy nhanh quá trình liền vết nứt.

Thế là, Thẩm Hạo pháp lực cuộn lại, xoay chuyển một món minh khí gần nhất.

“Cạch cạch cạch ~” Cơ quan lại khởi động, mặt đất mộ thất, chia thành tám khối, lại chậm rãi co rút vào sau tường.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người đứng trên đài tròn đặt quan quách ở trung tâm, lặng lẽ quan sát.

Thẩm Hạo phát hiện, bệ đài trung tâm này, lại lơ lửng giữa không trung phía trên hố sâu khổng lồ này.

Là nơi đặt hạt nhân trận nhãn, bệ đài này, được sức mạnh của trận pháp Cửu Cung Bát Quái vô hình nâng đỡ.

Có sức mạnh trận pháp duy trì, vị trí của bệ đài rất ổn định, căn bản không cần lo lắng có rơi xuống hay không.

Rất nhanh, đại động bên dưới, toàn bộ lộ ra.

Một lớp màng mỏng như vầng sáng do lực trận pháp tạo thành, bao phủ đại động bên dưới.

Lượng lớn Hắc Sắc Tà Khí cuồn cuộn trong đó, không ngừng va đập vào phong cấm trận pháp, trên vầng sáng nổi lên từng trận gợn sóng.

Mà trên vầng sáng này, còn có mấy khe nứt không lớn không nhỏ, là những điểm yếu xuất hiện sau khi tiết điểm trận pháp bị phá hủy, những khe nứt bị xé rách dưới sự va đập của tà khí.

Nhưng dưới tác dụng của lực trận pháp tổng thể, khe nứt không tiếp tục mở rộng.

Thế là Thẩm Hạo, Ô Thiền hai người lập tức bay xuống bệ đài, bay về phía sâu dưới hố sâu.

Cái hố sâu này, tương tự như Quỷ Động bên dưới Tinh Tuyệt Cổ Thành, đều là hố tròn.

Trên vách tường xung quanh lồi lõm không đều, không thấy dấu

vết chạm khắc nhân tạo nào.

Hai người dọc theo hố sâu bay xuống, liên tục hạ xuống hàng trăm mét, vẫn chưa đến đáy.

Mà Âm Tà chi khí dưới đáy động, ngày càng nồng đậm.

Nhìn khắp nơi, một mảng tối đen.

Thẩm Hạo trực tiếp khai mở Thiên Nhãn, trong hai mắt lộ ra thần quang chói lóa, xuyên phá màn sương mù.

Còn Ô Thiền mang Vô Giới Yêu Đồng, những Âm Tà chi khí này, đối với nàng không có tác dụng gì cả.

Lại hạ xuống một đoạn cự ly nữa, Thẩm Hạo nghe thấy từng trận sóng vỗ.

Giống như sóng vỗ bờ sông.

Hóa ra Âm Tà chi khí tích tụ dưới đáy động này, đã ngưng kết thành dạng lỏng, tụ thành một hồ nước sâu.

Sóng đen cuồn cuộn, không ngừng vỗ vào vách động.

Tà khí cuồn cuộn, tràn lên, va đập vào trận pháp.

"Cũng không biết nơi này rốt cuộc sâu bao nhiêu, dưới đó tích tụ rốt cuộc bao nhiêu Hắc Thủy!" Thẩm Hạo tự lẩm bẩm nói.

"Thiếp cũng không nhìn xuyên qua được, sâu xuống dưới nước trăm mét, thì bị một cỗ sức mạnh can thiệp, không nhìn thấy nữa." Ô Thiền nói.

Thẩm Hạo gật gật đầu, "Không nhìn nữa, trực tiếp bắt tay vào làm đi." "Chúng ta cùng nhau ra tay, song quản tề hạ." Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo, gật gật đầu.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo lòng bàn tay thu lại rồi thả ra, một vầng

ám nhật nho nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chàng lại một lần nữa cụ hiện Thiên Mệnh Dị Tượng trong thức hải ra, Ám Nhật Chân Hỏa hùng hùng thiêu đốt, lập tức nuốt chửng luyện hóa tà khí xung quanh.

Một bên khác, Ô Thiền khai mở Vô Giới Yêu Đồng, nuốt chửng lượng lớn tà khí này, hấp nhập vào Xà Thần Chi Nhãn trong mắt trái.

Sau khi được Xà Thần Chi Nhãn luyện hóa, sẽ trả lại một cỗ sức mạnh kỳ dị, mang lại sự cường hóa và thăng cấp cho linh hồn của Ô Thiền.

Chương 126

Hai người cùng nhau ra tay, những tà khí và Hắc Thủy này bị tiêu hao nhanh chóng.

Tà khí trong động lập tức trống rỗng, mực nước Hắc Thủy đang nhanh chóng hạ xuống.

Vầng Ám Nhật này, theo việc nuốt chửng và luyện hóa Hắc Thủy ngày càng nhiều, thể tích ngày càng lớn, cho đến khi trương đến một phần ba đường kính của hố sâu, Thẩm Hạo kiểm soát nó không cho tiếp tục mở rộng.

Trong Ám Nhật, một tia linh động kỳ dị không ngừng bơi lội bên trong, giống như có sinh mệnh gì đó đang sinh ra vậy.

Thẩm Hạo biết, đây là một chuyện tốt, Ám Nhật này đang sản sinh ra một loại thuế biến.

Hai người không ngừng đi sâu vào.

Không biết đã hạ xuống bao nhiêu cự ly, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua.

Cuối cùng đã thanh lý sạch sẽ tất cả Hắc Thủy.

Thẩm Hạo cũng thu hồi Ám Nhật Dị Tượng vào thức hải.

Mà Âm Dương Liệt Phùng cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt hai người.

Cửu Cung Bát Quái Đại Trận, phân cắt không gian địa để này, với xung quanh, tạo thành một không gian độc lập.

Cái hố sâu này, càng xuống dưới càng lớn, lúc này đã là một không gian dưới lòng đất khổng lồ có đường kính ngàn mét.

Một khe nứt không gian khổng lồ và dữ tợn vắt ngang giữa không trung trong động sảnh.

Xung quanh khe nứt lớn này, còn có rất nhiều khe nứt nhỏ.

Lượng lớn tà khí từ đầu bên kia khe nứt chảy qua.

Vật lý cấp hai đã học, hiện tượng khí thể khuếch tán, chính là từ nơi nồng độ cao tự động chảy đến nơi nồng độ thấp.

Âm Tà chi khí cũng là như vậy.

Chỉ là, sau khi bị trận pháp phong cấm, mới có phần giảm chậm, nhưng vẫn tích tụ được lượng lớn Hắc Thủy tà dị như vậy.

"Khe nứt này lại lớn đến thế!" Thẩm Hạo kinh ngạc nói.

"Lớn quá, ngay cả khe nứt dưới Quỷ Động cũng không lớn đến vậy, xem ra chúng ta phải dùng toàn lực rồi, may mà trên kia còn có hậu thủ do tiền bối Lý Thuần Phong để lại." Ô Thiền nói.

"Phải đó, không hổ là tiền bối cao nhân đã phi thăng, có di thuế của ông ấy tương trợ, chắc không có vấn đề gì lớn." Thẩm Hạo gật đầu.

Thế là hai người bắt đầu điều động toàn thân pháp lực, dẫn động pháp tắc không gian, bắt đầu xỏ kim luồn chỉ, khâu vá lại.

Mà ở phía bên kia của khe nứt khổng lồ này.

Tương tự là một khe nứt không gian khổng lồ, so với bên phía Thẩm Hạo còn lớn hơn vài lần.

Khe nứt ở hai đầu là cánh cửa giữa hai thế giới, mà giữa hai cánh cửa, sức mạnh không gian liên kết thành một thông đạo.

Chỉ là sức mạnh không gian trong thông đạo này hỗn loạn vô cùng, phi thường bất ổn, thỉnh thoảng sẽ có bão hư không thổi qua.

Tuy nhiên lượng lớn Âm Tà chi khí chảy qua đây, thông đạo không gian này đã được tà khí ổn định.

Muốn từ thông đạo khe nứt này đi đến thế giới đối diện, tuy nguy hiểm, nhưng đối với những tà túy quỷ vật gần đó mà nói, lại là cơ duyên vô cùng to lớn.

Khí tức dương thế đối diện, khiến chúng bị dụ dỗ quá lớn.

Chỉ cần nuốt chửng huyết thực, là có thể không ngừng mạnh lên.

Vì cơ hội này, không ít quỷ vật cường đại gần đó đã tụ tập lại, thậm chí khắc chế bản năng hỗn loạn của mình, tạm thời hòa bình chung sống.

Bởi vì trước đó đã có nhiều đại quỷ mạnh mẽ xông vào, kết quả bị bão không gian thổi chết, chúng ở bên ngoài thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra.

Thế là chúng định đợi thông đạo phía sau khe nứt đủ ổn định rồi, sẽ cùng nhau đi qua, liên thủ tiến vào dương thế hưởng thụ huyết thực.

Tuy nhiên chúng không ngờ rằng, phía đối diện đã bắt đầu đóng thông đạo này rồi.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người, lần lượt ở hai đầu của không gian liệt phùng, mỗi người một nửa, đẩy về phía đối diện.

Thần niệm dẫn đạo lực lượng pháp tắc không gian, hóa thành sợi chỉ, khâu vá khe nứt lớn lại.

Giống như vá một vết rách trên quần áo, sau khi xỏ sợi chỉ vào, rồi siết chặt lại.

Cứ như vậy, khe nứt không gian khổng lồ, đang từng chút một thu nhỏ lại.

Cuối cùng, toàn bộ khe nứt đã được khâu vá lại bằng sợi chỉ.

Mặc dù trông hơi xấu, nhưng điều này không ảnh hưởng gì.

Dưới tác dụng của sức mạnh thế giới, mọi thứ đều được san bằng, căn bản sẽ không để lại vết sẹo như con người bị thương.

Rất nhanh, ở chỗ "vết thương" này, nổi lên từng trận gợn sóng, một cỗ sức mạnh huyền ảo thần dị xuất hiện, vết sẹo khe nứt ngày càng mờ đi, cuối cùng biến mất.

Tuy nhiên, dù khe nứt không gian tầng biểu diện của thế giới đã được tu bổ xong, nhưng bên dưới tầng biểu diện, vẫn còn một thông đạo không gian vắt ngang ở đó.

Nếu không thể chặt đứt thông đạo này, dưới sự va đập của Âm Tà chi khí vô tận, nơi này sớm muộn gì cũng sẽ lại bị chọc thủng khe nứt.

Chẳng phải, khe nứt vừa được bịt lại, những tà túy ở phía đối diện, đã phát hiện ra điều bất thường.

"Hửm?

Có gì đó không đúng, luồng âm khí sao lại chậm đi nhiều như vậy?" Một con quỷ vật đầu rất lớn, vừa nhìn đã biết trí tuệ tương đối cao, đã phát hiện ra vấn đề.

Trước đây tốc độ luân chuyển âm khí qua không gian liệt phùng đều cơ bản cố định, từ khi chúng phát hiện khe nứt này mấy trăm năm nay chưa từng xảy ra biến hóa lớn gì, bây giờ lại đột nhiên chậm đi.

"Chẳng lẽ là phía đối diện xảy ra vấn đề gì?" Nó thầm đoán.

Thế là nó nói với những đại quỷ khác: "Hình như có vấn đề rồi, hay là phái mấy con tiểu quỷ vào xem sao, thế nào?" Những con khác không nghĩ nhiều, đều đồng ý.

Dù sao trước đây đã có nhiều quỷ xông vào đều toi mạng, chúng không dám trực tiếp vào, phái mấy con tiểu quỷ yếu hơn vào thì vừa hay.

Thế là, chọn trúng một tên xui xẻo mới đến không lâu.

Thật trùng hợp, chính là con quỷ vật canh gác phía đối diện khe nứt nhỏ dưới Huyền Hồn Thê trước đó.

"Ngươi, vào xem là tình huống gì!" Một con đại quỷ thân hình cao lớn và mập mạp, một tay xách tên xui xẻo lên, ném vào miệng khe nứt.

Nó thậm chí còn chưa kịp phát ra âm thanh, đã bị ném vào rồi.

Vận may của nó không tệ, dọc theo thông đạo không gian một mạch tiến tới, không gặp phải bão không gian, trực tiếp đi đến đầu bên phía Thẩm Hạo.

Chỉ là đi đến cuối, lại phát hiện, không có cửa, chỉ có một bức "tường".

Thế là vung vuốt tấn công vào bức tường ở cuối thông đạo.

Tầng biểu diện không gian vừa được tu phục, lại một lần nữa chấn động, thỉnh thoảng còn xuất hiện một chút khe nứt nhỏ.

"Không tốt, có thứ gì đó từ phía đối diện đến rồi!" Thẩm Hạo khai mở Thiên Nhãn nhìn qua, liền thấy một con quỷ vật đang tấn công chỗ khe nứt vừa được tu phục.

Thế là lập tức triệu hoán Ám Nhật, một chưởng ấn Ám Nhật vào chỗ khe nứt.

Ám Nhật Dị Tượng trực tiếp xuyên thấu không gian, thấu nhập vào thông đạo không gian phía sau.

Ám Nhật Chân Hỏa cường hãn cuộn lại, trực tiếp đốt cháy con

quỷ vật này, hắc hỏa như ngọn lửa bám xương, lập tức bao trùm toàn thân nó, mặc cho nó cố sức vỗ đập cũng không có tác dụng.

Từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang vọng, dọc theo thông đạo truyền về chỗ các đại quỷ ở Âm Giới, chúng đều nhìn nhau.

Rất nhanh, con quỷ vật này đã bị diệt sát, Thẩm Hạo thu hồi Ám Nhật.

"Không được, nhất định phải chặt đứt thông đạo không gian phía sau, nếu không, khe nứt này sớm muộn gì cũng sẽ lại mở ra!" Thẩm Hạo cau mày nói.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta chặt đứt thông đạo là được!" Ô Thiền nói.

Thẩm Hạo gật đầu.

Chương 127

Ngay sau đó, hai người hợp lực, truyền pháp lực vào, tiến vào thông đạo không gian, toàn lực dẫn động pháp tắc không gian.

Chỉ là pháp tắc không gian mà họ nắm giữ không sâu, sức mạnh có hạn.

Chỉ có thể toàn lực truyền pháp lực, để tăng cường sức mạnh, hai người hầu như đã truyền toàn bộ pháp lực trong người ra, nhưng lại vẫn thiếu một chút.

Thế là, Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn lên, mở miệng nói: "Vẫn xin tiền bối ra tay tương trợ!" Trong mộ thất, từ di thuế của Lý Thuần Phong, một đạo sức mạnh bắn ra, trực tiếp đến trước mặt Thẩm Hạo và Ô Thiền.

Cỗ sức mạnh này vô cùng cường đại, không hổ là hậu thủ do Lý Thuần Phong đã phi thăng thành tiên để lại.

Nó lập tức dung nhập vào pháp lực mà Thẩm Hạo và Ô Thiền truyền ra, trực tiếp hóa pháp lực của hai người thành một cây rìu lớn.

Lưỡi rìu, là do sức mạnh pháp tắc không gian mà hai người dẫn động ngưng kết mà thành, tản mát ra phong mang chém đứt mọi thứ.

Rìu lớn vung lên, trực tiếp chặt đứt thông đạo ngang eo.

Tiếp đó, sức mạnh còn lại, lại liên tiếp vung mấy rìu nữa, chặt thông đạo không gian này thành tám đoạn.

Lần này, muốn thông qua thông đạo không gian mà đi qua, là không thể nữa.

Thậm chí còn có mấy đạo phong mang rìu tàn dư xuyên qua khe nứt Âm Giới, chém chết mấy tên xui xẻo nhỏ.

Các đại quỷ xung quanh giật mình kinh hãi.

“Hả?

Chuyện gì vậy?

Công kích này từ đâu đến?” Con quỷ vật đầu lớn đó, con mắt trắng bệch như mắt cá chuyển động, suy nghĩ một lát.

Sau đó nó dùng ý niệm thâm nhập vào khe nứt để kiểm tra.

Chỉ thấy phía sau khe nứt, là một vùng bão không gian hỗn loạn, thông đạo đã bị chặt đứt.

Đồng thời nó còn phát hiện, khe nứt không gian này đang không ngừng co rút.

Nó thu hồi ý niệm, trên mặt lộ ra biểu cảm phẫn nộ: “Nơi này coi như bỏ đi rồi, vốn dĩ còn tưởng có thể đi đến dương thế mà ăn một bữa no nê chứ, hừ!” Các đại quỷ khác cũng lần lượt phát hiện ra dị trạng, khe nứt này đang co rút với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không bao lâu nữa, sẽ hoàn toàn biến mất.

Trong số những con đại quỷ này, có một con đầu ốc kém nhất, thấy vậy liền trực tiếp xông vào khe nứt, không màng sống chết mà chui vào.

Kết quả bị bão không gian hỗn loạn xé nát.

Những quỷ vật này, đa số thần chí hỗn loạn.

Bây giờ đã chờ mấy trăm năm khe nứt đột nhiên sắp biến mất, chúng lập tức tức giận, không dám tiến vào không gian liệt phùng, thế là chỉ có thể trút giận lên những quỷ vật xung quanh.

Thế là một trận đại chiến hỗn loạn nổ ra.

Còn con quỷ vật đầu lớn đó, thì đã lặng lẽ nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy.

Còn bên Thẩm Hạo, sau khi thông đạo không gian bị chặt đứt, sức mạnh thế giới bắt đầu phát huy tác dụng, đại động bị tổn hại ở tầng sâu của thế giới cũng bắt đầu tự mình tu phục lại.

Thông đạo khe nứt này, nếu tiếp tục mở rộng, sẽ biến thành thông đạo Âm Giới xâm nhập Dương Thế, hậu quả rất nghiêm trọng.

May mà có trận pháp trấn áp do Lý Thuần Phong và những người khác bố trí, thế là mới đợi được Thẩm Hạo và Ô Thiền đến tu phục khe nứt này.

Hai người thấy sự việc đã hoàn thành, bèn đứng dậy bay trở về mộ thất phía trên.

Cơ quan mộ thất quay về vị trí cũ.

Mà sức mạnh trong di thuế của Lý Thuần Phong đã tiêu hao cạn kiệt, toàn bộ cơ thể chậm rãi tán thành vô số điểm sáng bay lượn, dần dần tiêu tán, vũ hóa mà đi.

Mà đá áp quan dưới chỗ ông ngồi cũng rơi xuống trở lại, nắp quan quách đóng lại.

Bây giờ, ngôi mộ này đã trở thành một y quan trủng.

Hạt nhân trận pháp tiêu tán, trận Cửu Cung Bát Quái vốn bao trùm toàn bộ phạm vi cổ mộ, cũng trực tiếp tiêu tán.

Thiên Đạo Phong Ấn cũng theo đó được giải trừ, mà một cỗ Công Đức chi lực, rơi xuống thân hai người.

Nếu khai mở pháp nhãn, có thể thấy trên người hai người kim quang sáng chói.

Đứng trên mặt đất mộ thất, Thẩm Hạo trực tiếp thi pháp, từ vách đá dưới động đào đất đá lên, lấp đầy toàn bộ khoảng trống dưới đáy mộ thất, độ dày ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Đây cũng là để an toàn, ngôi mộ này đã bị lộ, sau này sẽ có đội khảo cổ tiến vào.

Vạn nhất lại chạm vào cơ quan, người rơi xuống thì chết.

Sau khi lấp bằng mặt đất dưới mộ thất, Thẩm Hạo lại thu lại tất cả sáu mươi bốn món cổ vật minh khí trên tám bức tường.

Sau đó, lại thu dọn đài cờ trên bệ đá, đóng cơ quan, và nâng tám bức tường này lên trở lại.

Khôi phục mộ thất về nguyên trạng, hai người lúc này mới rời khỏi mộ thất.

Ra bên ngoài, Thẩm Hạo liền thu đi lượng lớn thủy ngân trong các lớp kẹp sau tường mộ thất và trong giả mộ thất.

Tránh để đội khảo cổ sau này bị trúng độc.

Ra khỏi mộ thất, trở lại hang động ngầm bên ngoài, Thẩm Hạo thả thần thức quét khắp bốn phương tám hướng.

Rất nhanh, liền phát hiện ra ba người Hồ Bát Nhất.

Thẩm Hạo ở dưới lòng đất tu phục Âm Dương Liệt Phùng, ít nhất cũng phải mất bảy tám tiếng đồng hồ, họ lại vẫn chưa đi ra ngoài, vẫn còn đang quanh quẩn trong hang động ngầm.

Thẩm Hạo không khỏi lắc đầu.

"Chúng ta đi tìm Lão Hồ và bọn họ trước, cùng nhau ra ngoài, mấy người này vẫn còn đang quanh quẩn trong hang động, chưa ra được đâu." Ô Thiền tự nhiên không có ý kiến, chỉ là ôm chặt lấy eo Thẩm Hạo, cả người đều dán vào lòng chàng.

Mặc cho Thẩm Hạo mang theo nàng, xuyên qua hang động với tốc độ cực nhanh.

Không lâu sau, Thẩm Hạo đã đến chỗ ba người Hồ Bát Nhất.

“Ai u, mệt chết tôi rồi, Lão Hồ à, anh rốt cuộc có biết đường không vậy, lâu như vậy rồi, chúng ta vẫn còn quanh quẩn ở đây ~” Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, vừa thở hổn hển, vừa xoa đùi, miệng cũng không ngừng oán trách.

“Ai, anh nghĩ tôi muốn sao, thật sự là hang động này quá lớn, quá phức tạp, chưa từng đi qua, làm sao mà biết đường nào?” Hồ Bát Nhất cũng dựa vào vách tường, lau mồ hôi.

“Hồ gia nói không sai, Long Lĩnh dưới đất này là địa mạo Karst, khắp nơi đều là hang động, rất nhiều chỗ dưới núi đều trống rỗng, hang động như mê cung vậy, phức tạp rối rắm, muốn đi ra ngoài thật sự quá khó, chúng ta cứ từ từ thôi, vội cũng chẳng ích gì đâu.” Đại Kim Nha lúc này cũng mệt muốn chết, bệnh hen suyễn cũng sắp tái phát, liên tục đi mấy tiếng đồng hồ, cái này đã bằng lượng vận động nửa tháng trước đây, bây giờ thì hay rồi, mấy tiếng đã giải quyết xong.

“Hô ~ hô ~, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, thật sự không được, thì đợi Thẩm gia đến vớt chúng ta thôi, Bàn gia tôi đi không nổi nữa rồi.” Bàn Tử thở hổn hển nói.

Lúc này, Thẩm Hạo cũng đã đến rồi.

“Ai u, ba người các anh đang làm gì ở đây vậy, đi ăn trộm à?

Nhìn các anh mệt mỏi kìa.” Thẩm Hạo trêu chọc.

“Ai, Thẩm gia, cuối cùng ngài cũng đến rồi.” Bàn Tử lập tức cười tủm tỉm bò dậy, thở hổn hển đi về phía Thẩm Hạo.

“Cuối cùng cũng đợi được ngài rồi, chúng tôi đi trong cái hang động như mê cung này nửa ngày rồi, mà cứ đi mãi không ra, sốt ruột chết đi được.” “Bàn Tử nói không sai, chúng tôi vốn định quay về đường cũ, nhưng chỗ Huyền Hồn Thê lại không lên được, chỉ đành

tìm lối ra trong hang động này.” Hồ Bát Nhất cũng nói.

“Chỉ là không ngờ, hang động dưới lòng đất này cũng quá mẹ nó phức tạp đi, quả thật không hổ danh là Long Lĩnh Mê Quật à, thật sự là vào dễ ra khó.” Đại Kim Nha cũng ở bên cạnh phụ họa.

“Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi, uống chút nước đi, đừng để mệt lả.” Thẩm Hạo lấy ra ba chai nước từ Trữ Vật Giới Chỉ, đưa cho ba người.

Bọn họ nhận lấy nước xong, lập tức vặn nắp, uống ừng ực.

Trông có vẻ là thật sự đã mệt mỏi lắm rồi, ra một thân mồ hôi, rất khát nước.

Tại chỗ nghỉ ngơi thêm hai mươi phút, thể lực ba người đã hồi phục gần như xong.

Thế là Thẩm Hạo dẫn ba người, quay lại hang động nơi có thi cốt của Kim Toan Bàn, mang ông ta ra ngoài.

Từ một lối ra hang động đi ra, vừa vặn ở gần miếu Ngư Cốt, là vị trí Thẩm Hạo đặc ý lựa chọn.

Ba người ra khỏi miếu Ngư Cốt, sau khi an táng thi cốt Kim Toan Bàn, Thẩm Hạo trực tiếp đưa bọn họ bay về huyện Cổ Lam, trở lại nhà khách, ba người vội vàng vào phòng tắm rửa nước lạnh.

Chương 128

Nước nóng chỉ có vào hai tiếng buổi tối, bây giờ vẫn là ban ngày không có nước nóng.

Sau đó, ba người ngủ một ngày một đêm ngon lành tại nhà khách.

Đúng lúc Hồ Bát Nhất ba người đang ngủ say trong nhà khách, Thẩm Hạo và Ô Thiền thì đang dạo chơi khắp huyện Cổ Lam.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, họ gặp được Dương Tuyết Lỵ đến huyện Cổ Lam để nhờ Tôn giáo sư giúp giải mã các ký hiệu trên Long Cốt Thiên Thư.

Sau khi trở về từ sa mạc, Dương Tuyết Lỵ cùng Hồ Bát Nhất lại đến sông băng Côn Luân, đưa thi thể cha cô ra ngoài và an táng trực tiếp tại một khu đất phong thủy bảo địa dưới núi Côn Luân.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ trở về Mỹ Quốc.

Rồi cô phát hiện ra trên lưng mình mọc lên một hình vẽ con mắt.

Hơn nữa, hình vẽ này giống hệt ký hiệu con mắt trên Long Cốt Thiên Thư mà ông ngoại cô, Trát Cô Tiếu, đã mang về từ chùa Thông Thiên ở thành Hắc Thủy.

Nó cũng giống hệt con mắt ngọc lớn mang về từ thần điện ở Cổ Thành Tinh Tuyệt.

Tộc Trát Gia Lạp Mã của họ, một khi đến khoảng bốn mươi tuổi, sẽ mắc một chứng thiếu sắt cực kỳ đặc biệt và hiếm gặp do lời nguyền Quỷ Động, thậm chí màu máu cũng sẽ nhạt đi.

Thiếu sắt, hemoglobin sẽ giảm, khả năng hô hấp oxy của cơ thể sẽ suy yếu, cuối cùng thậm chí sẽ ngạt thở mà chết.

Cha của Dương Tuyết Lỵ, sở dĩ vội vàng đi tìm Cổ Thành Tinh Tuyệt là vì muốn tìm cách hóa giải lời nguyền.

Ông đã hơn năm mươi tuổi, đã gần đến giới hạn.

Vì định cư ở Mỹ Quốc, ở phía bên kia địa cầu, xa nhất so với Quỷ Động, khiến tác dụng của lời nguyền suy yếu đi rất nhiều, nhờ vậy ông mới sống thêm được hơn mười năm, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Dương Tuyết Lỵ biết, trên lưng cha cô cũng có một dấu ấn con mắt màu đỏ như một vết bầm.

Bây giờ trên lưng cô cũng xuất hiện.

Rất có thể là do đã đến Cổ Thành Tinh Tuyệt, tiếp xúc gần với Quỷ Động.

Vì vậy, sau khi sắp xếp lại di vật mà ông ngoại để lại, cô lại đến trong nước.

Vấn đề lời nguyền này, giống như một thanh kiếm sắc lơ lửng trên đầu, nếu không thể giải quyết, cô cũng chỉ còn sống được mười đến hai mươi năm nữa, điều này khiến cô vô cùng lo lắng.

Cô lập tức tìm Trần giáo sư, nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường trên người Trần giáo sư.

Những người cùng đi đến nước Ai Cập, Diệp Dịch Tâm, Sở Kiếm, Tát Địch Bằng, v.v., cũng đều không sao.

Cô cảm thấy, có lẽ trên người mình vốn đã có lời nguyền, chỉ là sau khi tiếp xúc với Quỷ Động, nó lại bị kích hoạt một lần nữa.

Cô lấy tài liệu mình tìm thấy trong nhật ký của ông ngoại đưa cho Trần giáo sư xem.

Trần giáo sư không mạnh trong việc nghiên cứu cổ văn tự, ông

chủ yếu nghiên cứu văn hóa Tây Vực.

Vì vậy, ông giới thiệu cho cô bạn của mình, Tôn Học Võ Tôn giáo sư.

Tôn giáo sư là chuyên gia về cổ văn tự, đã nghiên cứu ngành này hàng chục năm, năng lực chuyên môn rất mạnh, ông khuyên Dương Tuyết Lỵ đi tìm ông ấy.

Dương Tuyết Lỵ cứ thế đến huyện Cổ Lam.

Tôn giáo sư đang ở trụ sở đoàn khảo cổ huyện Cổ Lam.

Đây là một điểm trú quân lâu dài, mỗi năm đều thu thập không ít văn vật từ tay người dân địa phương.

Lần này, do huyện Cổ Lam khai quật được một lô mai rùa, xương cốt, v.v., có khắc những ký tự kỳ lạ, chuyện này đã kinh động đến lãnh đạo địa phương và các chuyên gia khảo cổ.

Vì vậy đã phái người thu thập tất cả những mai rùa, xương cốt này.

Tôn giáo sư chính là chuyên môn đến nghiên cứu những ký tự trên mai rùa và xương cốt.

Những năm trước thực ra cũng đã khai quật được một lô, nhưng khi vận chuyển bằng máy bay về Kinh Thành thì bị rơi giữa đường, lô đồ đó bị hủy hoàn toàn, Tôn giáo sư vô cùng tiếc nuối, lần này, ông trực tiếp tự mình đến nghiên cứu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đang ở trụ sở đoàn khảo cổ, nhờ Tôn giáo sư giúp giải mã các ký hiệu trên Long Cốt Thiên Thư.

Tôn giáo sư tuy tính tình có phần cổ hủ, giống như Hách Ai Quốc, nhưng cũng không thể chống lại sự qua lại tình nghĩa.

Có Trần giáo sư giới thiệu, Tôn giáo sư tự nhiên sẽ không từ chối

Dương Tuyết Lỵ.

Vì vậy, ông cũng dành thời gian giúp Dương Tuyết Lỵ giải mã các văn tự trên khối Long Cốt Thiên Thư đó.

Và đúng lúc Thẩm Hạo hai người đang ăn cơm trong huyện thành, thì tình cờ gặp Dương Tuyết Lỵ cũng ra ngoài ăn.

Là một bà chủ Mỹ Quốc không thiếu tiền, tự nhiên phải ăn uống ngon một chút, nên ra quán ăn.

Vừa hay gặp nhau trong quán cơm.

"Dương tiểu thư, lại gặp mặt rồi." Thẩm Hạo tiến lên chào hỏi.

"Ôi, là anh sao, Thẩm tiên sinh, trùng hợp quá, sao hai người cũng ở đây?" Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ lộ ra vẻ ngạc nhiên, cô không ngờ Thẩm Hạo lại cũng đến đây.

Hơn nữa bên cạnh còn có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Nhìn kỹ lại, hình như còn có vài phần giống mình nữa chứ.

Thật sự giống, dù sao cũng đều là người tộc Trát Gia Lạp Mã, Ô Thiền thậm chí có thể nói là tổ tiên của Dương Tuyết Lỵ.

"À à, tôi đưa Lão Hồ với Bàn Tử qua đây thu mua chút đồ cổ." Thẩm Hạo đáp.

"À, đúng rồi, vị này là?" Dương Tuyết Lỵ nhìn về phía Ô Thiền đang đứng bên cạnh Thẩm Hạo.

Chỉ thấy người phụ nữ này thân hình đầy đặn mà cao ráo, dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp, gần như là một trong những người phụ nữ đẹp nhất mà cô từng gặp.

"À, đây là Ô Thiền, bạn gái của tôi, đưa cô ấy ra ngoài chơi." Thẩm Hạo cười giới thiệu.

Ô Thiền cũng đoan trang đại phương chào hỏi: “Chào cô, Dương tiểu thư.” “Chào cô, Ô tiểu thư, tôi là Dương Tuyết Lỵ.” Dương Tuyết Lỵ đưa tay ra, hai người bắt tay một cái.

“Dương tiểu thư, cô đến đây là?” Thẩm Hạo hỏi.

“Tôi trở về Mỹ Quốc sau khi sắp xếp di vật của ông ngoại thì phát hiện một khối Long Cốt Thiên Thư, tôi cảm thấy trên đó có thể có manh mối về Mục Trần Châu, nên đến huyện Cổ Lam nhờ Tôn giáo sư giúp giải mã, ông ấy là chuyên gia về cổ văn tự, từng nghiên cứu loại văn tự này.” Dương Tuyết Lỵ nói.

“Ồ?

Long Cốt Thiên Thư, chúng ta gần đây cũng thu được một khối, thật là trùng hợp quá.” Thẩm Hạo lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Cái gì?

Các anh cũng tìm được một khối Long Cốt Thiên Thư à, trông như thế nào?

Có thể cho tôi xem không?” Dương Tuyết Lỵ vội vàng hỏi.

“Dương tiểu thư nếu đã muốn xem, chi bằng sau khi ăn cơm xong, chúng ta đến nhà khách, đồ vật để ở đó.” Thẩm Hạo nói.

“Được.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Đây là một quán phao mạt thịt cừu kinh điển, ba người ngon lành ăn xong một bát phao mạt thịt cừu, rồi cùng nhau đến nhà khách.

Gọi Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha ba người đều đến.

Sự xuất hiện của Dương Tuyết Lỵ khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều rất ngạc nhiên.

Bàn Tử lén lút nói với Hồ Bát Nhất: “Anh xem kìa, bà chủ Dương lại tới rồi, đây chính là duyên phận đấy, Lão Hồ, anh phải nắm lấy

chứ ~" Hồ Bát Nhất bị hắn nói đến đỏ mặt: "Dẹp đi, đừng nói bậy." "Lão Hồ, lấy khối Long Cốt Thiên Thư kia ra, cho Dương tiểu thư xem." Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất.

"À, Bàn Tử, lấy đồ ra." Hồ Bát Nhất gật đầu, rồi nói với Bàn Tử.

Sau đó, Bàn Tử quay về phòng, lấy khối Long Cốt Thiên Thư từ trong túi ra.

Dương Tuyết Lỵ nhận lấy Long Cốt Thiên Thư, tỉ mỉ quan sát, phát hiện nội dung ghi chép giống hệt khối mà ông ngoại cô có được.

Trong khoảng thời gian này, Dương Tuyết Lỵ cũng đã tra cứu nhiều tài liệu, tìm hiểu được một truyền thuyết.

Tương truyền, Long Cốt Thiên Thư sớm nhất là do Chu Văn Vương ghi chép lại khi bói toán, khắc trên ba khối mai rùa, nội dung nhất quán.

Chương 129

Sau này ba khối mai rùa lưu lạc khắp nơi, không rõ tung tích.

Trong đó một khối, lưu lạc đến thành Hắc Thủy ở Tây Hạ, được ông ngoại cô là Trát Cô Tiếu có được.

Không ngờ, khối thứ hai này, lại chính là ở Cổ Lam đây, còn được Thẩm Hạo mấy người tìm thấy.

Khối thứ ba, hiện tại vẫn chưa rõ tung tích.

"Khối Long Cốt Thiên Thư này được bảo quản hoàn chỉnh như vậy, chắc là lấy từ cổ mộ ra phải không?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Đúng vậy, mấy ngày trước chúng tôi vừa mới hạ một ngôi mộ lớn." "Ngay dưới Long Lĩnh, là một ngôi mộ Đường, chủ mộ là Lý Thuần Phong đời Đường.

Khối Long Cốt Thiên Thư này, chính là tìm thấy từ đó." "Quả nhiên là vậy!

Xem ra các anh thật sự là Mạc Kim Hiệu Úy?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo cười lắc đầu: "Tôi thì không phải, hai người họ mới đúng." Thẩm Hạo vừa nói vừa chỉ vào Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Vừa hay, dưới Long Lĩnh, có một Mạc Kim tiền bối Kim Toán Bàn, đã ngã xuống trong đó, trên người ông ấy vừa khéo có một Mạc Kim Phù, hiện giờ ở trên người Lão Hồ." Thẩm Hạo lại nói.

"Mạc Kim Phù ~" Dương Tuyết Lỵ khẽ lẩm bẩm một câu.

Cô nhớ ra, trong di vật của ông ngoại cô, có hai chiếc Mạc Kim

Phù, được truyền từ Trần trưởng lão, sau khi Trần trưởng lão qua đời, thì truyền lại cho ông ngoại cô là Trát Cô Tiếu.

Vừa hay cô mang theo trên người, vì vậy cô lấy ra từ trong túi.

"Các anh xem, tôi đây cũng có hai chiếc Mạc Kim Phù." "Cô cũng có?

Lại còn là hai chiếc?" Hồ Bát Nhất ba người nhất thời đều kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất nhận lấy, tỉ mỉ quan sát một hồi, phát hiện quả nhiên là hàng thật.

"Nghe nói hiện nay trên đời chỉ còn lại ba chiếc Mạc Kim Phù, từ lâu đã không rõ tung tích, không ngờ hôm nay lại tề tụ một nơi!" Đại Kim Nha đầy vẻ kinh ngạc cảm thán.

Đây chính là sức mạnh của vận mệnh.

"Chiếc này, cứ cho Bàn Tử đi, một mình tôi giữ hai chiếc cũng chẳng có tác dụng gì." Vừa nói, Dương Tuyết Lỵ đưa một chiếc cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Thẩm Hạo, rồi nhìn Hồ Bát Nhất, cuối cùng nhìn Dương Tuyết Lỵ, thấy cô thật sự muốn đưa cho mình, Bàn Tử mặt mày tươi cười, nhận lấy.

"Dương tiểu thư hào sảng quá, Bàn gia đây xin không khách khí nhé, hắc hắc." "Lão Hồ, anh nói xem đây có phải là Dương tiểu thư đã gia nhập hội của chúng ta không?" Bàn Tử cười hỏi.

"Đi đi, đừng có mà nghĩ lung tung!" Dương Tuyết Lỵ đứng một bên nghe rất rõ, nhưng lại giả vờ như không nghe thấy.

Gần đây xảy ra không ít chuyện, khiến cô cũng có chút thiện cảm với Hồ Bát Nhất, nhưng vẫn chưa nhiều.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất hỏi mục đích tìm kiếm Mục Trần Châu của Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ kể ra chuyện cô là hậu duệ của tộc Trát Gia Lạp Mã, mắc phải lời nguyền sâu sắc.

"Ông ngoại tôi từng nói, tộc Trát Gia Lạp Mã của chúng tôi mấy nghìn năm nay, vẫn luôn dốc sức tìm kiếm Mục Trần Châu, để hóa giải lời nguyền, cứu lấy tính mạng tộc nhân." "Chỉ là mấy nghìn năm trôi qua, tộc Trát Gia Lạp Mã, đã không còn tồn tại nữa, tôi có lẽ là hậu duệ huyết mạch cuối cùng.

Nếu không tìm được Mục Trần Châu, e rằng dù có ở nước ngoài, cũng không sống quá năm mươi tuổi." Nói đến đây, Dương Tuyết Lỵ không khỏi cảm thương.

"Không ngờ, Dương tiểu thư cô lại có một câu chuyện bi thảm ly kỳ khúc chiết đến vậy, thật là nghe mà đau lòng, kẻ đọc cũng phải rơi lệ a." Đại Kim Nha mặt mày thương xót nói.

"Không sao đâu, Dương tiểu thư, còn có chúng tôi mà, viên Mục Trần Châu này, tôi sẽ nhờ Thẩm gia và Lão Hồ giúp cô tìm cùng." Vương Bàn Tử lúc này đột nhiên nói.

Khi nói, còn nháy mắt đưa tình với Hồ Bát Nhất.

Hắn đang mai mối Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ đấy, hắn đã nhìn ra, hai người này đều có chút ý tứ với đối phương.

Ngay khi Dương Tuyết Lỵ đang nói chuyện với Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất mấy người, Tôn giáo sư ở trụ sở đoàn khảo cổ đột nhiên nhận được tin tức, đi đến Thạch Bi Điếm.

Trong Long Lĩnh, các đội viên Dân Điều Cục từ Quan Trung xa xôi đến đều vẻ mặt mơ hồ.

Trước đó cảnh linh cảnh báo nguy cơ lớn, nhưng sau khi họ đến

đây, lại không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

Không nhìn ra một chút dị thường.

Các đội viên của mấy tiểu đội, phân tán khắp nơi, các hướng, rà soát theo kiểu thảm, từng dãy núi, thung lũng, tìm kiếm tỉ mỉ, còn dùng pháp khí chuyên dụng để kiểm tra, nhưng lại không kiểm tra ra bất kỳ điều bất thường nào.

Tuy nhiên rất nhanh, họ đã khóa mục tiêu vào Miếu Xương Cá.

Bởi vì phía sau thần đài của Miếu Xương Cá, có một hang động.

Thế là, người của mấy tiểu đội, lần lượt cử nhân viên xuống động, kiểm tra tình hình bên trong.

Họ phát hiện một cổ mộ sâu dưới lòng đất, đi sâu vào trong, phát hiện lối vào Huyền Hồn Thê, lại xuống động nhện, tiến vào mộ Lý Thuần Phong, phát hiện Hồn Thiên Nghi, Thôi Bối Đồ cũng như mộ thất.

Nhưng lại không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

Trong cổ mộ, Âm Dương Liệt Phùng đã được tu sửa, trận pháp cũng đã sớm tiêu tan, không thể thăm dò được gì.

Thế là mọi người đều rút ra ngoài, để lại một phần người ở lại trông coi, lại phái người quay về báo cáo tình hình, một phần người khác tiếp tục thăm dò xung quanh, nhất định phải tìm ra nguyên nhân của sự dị thường cảnh linh lần này.

Cảnh linh này từ trước đến nay chưa từng sai sót.

Phía nhà khách đây, Dương Tuyết Lỵ định đưa Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất họ đi gặp Tôn giáo sư, và đưa khối Long Cốt Thiên Thư này cho ông ấy xem.

Thẩm Hạo mấy người tự nhiên không có ý kiến gì.

Tôn giáo sư từ sau khi xảy ra vụ rơi máy bay, thì thường xuyên đến Cổ Lam.

Nhưng vừa đến trụ sở đoàn khảo cổ, lại được biết, Tôn giáo sư vừa mới rời đi, xuống nông thôn công tác, đến Thạch Bi Điếm.

Thế là sáu người một đoàn, đuổi theo bước chân của Tôn giáo sư, cũng chạy đến Thạch Bi Điếm.

Thạch Bi Điếm này, cách huyện thành Cổ Lam không xa, chỉ là vị trí khá hẻo lánh, người chưa từng đi qua không chắc đã tìm được.

Thế là Lưu sư phó của nhà ăn, tìm một đứa trẻ tên Vương Nhị Tiểu ở bên ngoài, bảo nó dẫn họ đi.

Đứa trẻ này dẫn họ đi vào một con đường mòn khúc khuỷu gồ ghề.

Đi đến trước một ngọn đồi nhỏ, đột nhiên nhảy ra một tên tráng hán đầu quấn khăn trắng như bụng dê, tay cầm một cây gậy, quát vào mọi người: "Đứng lại, tìm cô nương nào làm việc gì?

Các người có phải người Nhật Bản không?" Hồ Bát Nhất mấy người giật mình, vội vàng la lớn: "Ông bạn già, đừng hiểu lầm, chúng tôi là người của mình, không phải quân Nhật, là đội võ công Bát Lộ quân." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều xuất thân từ lính, nói mình là đội võ công Bát Lộ quân cũng không có vấn đề gì.

Tên tráng hán đánh giá mọi người một lượt: "Bát Lộ quân gì chứ, ta thấy các người không giống người tốt đâu." "Các người về đi, chỗ này đã bị dân binh giới nghiêm rồi, không được vào!" Hồ Bát Nhất bèn hỏi: "Có chuyện gì vậy, xảy ra chuyện gì mà lại giới nghiêm?" Lúc này, tên hán tử thấy đứa trẻ Vương Nhị Tiểu bên cạnh mấy người, nhận ra đây là bạn chơi của con mình, nghĩ thầm đã là nó dẫn người đến, vậy chắc không vấn đề gì.

Thấy Vương Nhị Tiểu, tên tráng hán nói chuyện khách khí hơn nhiều, không còn hung hăng như trước nữa.

Tuy nhiên hắn nói chuyện lắp bắp, giọng địa phương lại nặng, nói mãi nửa ngày mới giải thích rõ mọi chuyện.

Hóa ra hắn còn là một tiểu đội trưởng dân binh.

Vì chủ tiệm quan tài ở đây đã chết, mà dưới nhà ông ta sập xuống một cái hố lớn.

Vị tiểu đội trưởng dân binh này tự cáo phấn dũng xuống dưới thăm dò tình hình, tìm thấy một chiếc hộp đá ở dưới.

Mang lên mở ra xem, bên trong lại chứa sáu con thú ngọc kỳ lạ đỏ rực như máu.

Lúc đó còn có cán bộ trong thôn ở đó, chuyện này liền được báo lên đoàn khảo cổ, Tôn giáo sư nghe tin, lập tức chạy đến.

Để duy trì trật tự, bảo vệ hiện trường không bị phá hoại, Tôn giáo sư đã nhờ dân binh trong thôn chặn những người nhàn rỗi bên ngoài thôn, không cho họ vào xem.

Thế là vị tiểu đội trưởng dân binh này cầm lông gà làm lệnh bài, dẫn người lập chốt gác ở các ngã đường, không cho người ngoài vào.

Sau khi Hồ Bát Nhất hỏi rõ, định dùng cách mềm mỏng, đưa tiền hối lộ, để hắn cho qua, thế là lấy ra năm tệ định nhét qua.

Nhưng lúc này, từ phía sau lại có người đến, gọi tiểu đội trưởng dân binh, nói rằng vị cán bộ già dẫn đoàn khảo cổ đến, đã chết rồi.

Đột nhiên nghe thấy lời này, đầu Dương Tuyết Lỵ "ong" một tiếng.

Vị cán bộ già dẫn đoàn khảo cổ đến, chẳng phải là Tôn giáo sư sao.

Chương 130

Chuyện nhờ ông ấy giúp giải mã Long Cốt Thiên Thư còn chưa xong, nếu ông ấy chết, chẳng phải là hết hy vọng rồi sao.

Nhưng tiếp tục nghe tên dân binh báo cáo tình hình, hóa ra là do ông ấy xuống dưới hơn một tiếng đồng hồ mà không thấy động tĩnh, gọi vào trong cũng không ai trả lời, khiến những người ở trên sợ hãi.

Trong động khí lạnh lẽo âm u, ai cũng nói phía dưới thông đến âm phủ địa phủ, nói qua nói lại, thì thành ra người đã chết ở trong đó, thế là trưởng thôn bèn cho người đến tìm tiểu đội trưởng quay về giúp đỡ.

Sau một hồi mềm nắn rắn buông, tiểu đội trưởng dân binh dẫn Thẩm Hạo và những người khác nhanh chóng đi đến Thạch Bi Điếm phía sau ngọn đồi.

Nói về Thạch Bi Điếm này, tên gọi có nguồn gốc từ một bia đá vô danh gần đó, bia đá đó rất cao lớn, không biết là vật lưu lại từ triều đại nào, niên đại đã xa xưa, chữ khắc trên đó đều đã mờ.

Nhưng ở Thạch Bi Điếm này nổi tiếng nhất, vẫn là tiệm quan tài của lão chủ tiệm đã chết kia.

Mười mấy thôn xung quanh, bao gồm cả huyện thành Cổ Lam, đều chỉ có một tiệm quan tài này, bởi vì các tiệm bán quan tài khác đều không cạnh tranh lại ông ta, bị đánh bại mà đóng cửa.

Về chuyện này, còn có một truyền thuyết.

Nói rằng chủ tiệm này những năm đầu là một thợ mộc.

Từng có một lần, thợ mộc đóng một chiếc quan tài cho một gia đình, chưa kịp sơn, bán thành phẩm cứ thế bày trong tiệm.

Buổi tối vị thợ mộc sư phó này uống rượu trong tiệm, nghĩ đến việc làm ăn khó khăn, cả nửa tháng trời mới có một đơn hàng, không khỏi vỗ vào quan tài mà thở ngắn than dài, cuối cùng thì nằm vật ra quan tài mà ngủ thiếp đi.

Lúc đó buổi tối ông ta mơ một giấc mơ, mơ thấy trong quan tài có một khối băng giá, lạnh đến mức toàn thân run rẩy, như rơi vào hầm băng.

Nửa đêm, ông ta bị một tràng gõ cửa dồn dập đánh thức, mở cửa ra xem, hóa ra là có người trong thôn qua đời, đến nhà ông ta đặt làm quan tài ngay trong đêm.

Thợ mộc trong lòng mừng rỡ, nhưng lại không tiện thể hiện ra ngoài, để tỏ vẻ đau buồn, tiện tay lại vỗ vào quan tài một cái, sau khi nhận tiền đặt cọc, lại bận rộn làm việc.

Kết quả đến sáng không lâu sau khi mặt trời mọc, lại có người đến đặt quan tài.

Điều này khiến thợ mộc cảm thấy kỳ lạ, bình thường trong thôn một năm cũng chỉ chết mười mấy người, mà lần này trong chốc lát đã chết hai người.

Ông ta đột nhiên nhớ đến giấc mơ tối qua, nghĩ đến việc mình vỗ vào quan tài mấy lần, lẽ nào những người đó chết là vì mình dùng tay vỗ vào quan tài?

Thế là ông ta lại vỗ vỗ vào chiếc quan tài bán thành phẩm kia, kết quả chưa đến tối, quả nhiên lại có người chết.

Thợ mộc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tuy không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng đây chẳng phải là đường tài lộc của mình sao?

Thế là mỗi khi làm ăn không tốt, ông ta lại vỗ vào quan tài một cái, làm ăn lập tức đến.

Từ đó về sau, tiệm thợ mộc này trở thành tiệm quan tài.

Sau này ông ta còn phát hiện ra một bí mật, đó là khi vỗ vào chiếc quan tài này, vỗ càng mạnh, nơi người chết càng xa.

Ai cũng nói tiền của người chết dễ kiếm, ông ta tiền kiếm càng ngày càng nhiều, lòng dạ cũng càng ngày càng đen tối, cho đến khi thôn tính hết các tiệm quan tài trong mười mấy thôn xung quanh thậm chí cả huyện thành.

Khi không có việc làm, vỗ hai cái vào quan tài, rồi ngồi đợi việc làm đến.

Nhưng chuyện này xem thế nào cũng rất kỳ dị, thợ mộc cũng không dám vỗ loạn xạ, luôn giữ một giới hạn.

Tuy nói bí mật này thợ mộc giấu rất kỹ, nhưng tục ngữ nói trên đời không có bức tường nào không lọt gió, mấy chục năm trôi qua, cuối cùng vẫn bị lộ tin tức, bị người ngoài biết được.

Tuy không có bằng chứng, không làm gì được ông ta, nhưng mọi người đều tránh xa ông ta, như tránh ôn thần vậy.

Cuối cùng ông ta cô độc đến già, ngay cả vợ cũng không cưới được.

Cách đây không lâu, lão thợ mộc đó chết trong nhà, cho đến khi thi thể thối rữa bốc mùi, mới được người ta phát hiện.

Nhưng tất cả quan tài trong tiệm ông ta đều đã bán hết, mà xung quanh cũng chỉ có một tiệm quan tài của ông ta, chỉ còn lại chiếc quan tài bán thành phẩm kia.

Ủy ban thôn tìm mấy tên dân binh gan dạ, dùng bao tải đựng thi thể chuẩn bị đưa vào quan tài để an táng.

Nhưng không ngờ, vừa nhấc quan tài lên, mặt đất liền nứt ra một

cái khe lớn, khí lạnh bức người, gió lạnh ù ù thổi ra ngoài.

Mọi người hiếu kỳ, bới gạch lát sàn lên, phát hiện bên dưới có một hang động.

Rồi sau đó là chuyện tiểu đội trưởng dân binh xuống dưới kiểm tra.

Thẩm Hạo mấy người đi theo tiểu đội trưởng dân binh đến Thạch Bi Điếm.

Nhìn từ trên sườn đồi xuống, bố cục trong thôn khá chỉnh tề có trật tự.

Một bia đá khổng lồ đứng sừng sững ở một sườn đồi khác không xa, chữ khắc trên đó đã sớm không nhìn rõ.

Dưới bia đá, có một con thú đá không đầu, hình dáng có vài phần giống Bí Hí.

Khi đi ngang qua, mọi người đánh giá vài lần.

Đây không giống bia mộ, địa thế xung quanh lộn xộn, cũng không giống có cổ mộ.

Mọi người đi theo tiểu đội trưởng dân binh đến tiệm quan tài ở đầu thôn phía đông.

Chỉ thấy bên ngoài vây quanh rất nhiều dân làng hiếu kỳ, có mấy tên dân binh to khỏe vạm vỡ đang chặn lại, không cho dân làng vào.

Đi vào trong, ông trưởng thôn đang đi đi lại lại sốt ruột.

Đó là chuyên gia đoàn khảo cổ từ tỉnh đến, xuống dưới đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, khiến người ta sốt ruột muốn chết.

Hồ Bát Nhất tiến lên giao thiệp, nói mình mấy người cũng là đoàn khảo cổ, quen biết Tôn giáo sư, đến giúp đỡ.

Cùng trưởng thôn nói chuyện nửa ngày.

"Ồ, bọn họ là ai vậy?" Thẩm Hạo lúc này nhìn ra ngoài, phát hiện bên ngoài lại đến không ít người, nhìn kỹ lại, lại đều là tu sĩ, tu vi từ Luyện Khí đến Trúc Cơ đều có.

Hai người dẫn đầu đi đến cửa tiệm quan tài, lấy ra chứng minh thư, cho mấy tên dân binh xem xong, liền được thả vào.

Vào trong, quét mắt một vòng trong nhà, dừng lại vài giây trên người Thẩm Hạo mấy người, rồi đi đến chỗ trưởng thôn.

"Đồng chí chào anh, anh là trưởng thôn phải không?" Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi dẫn đầu hỏi.

"Phải phải, tôi là, mấy vị là?" Trưởng thôn cũng thấy đội hình của nhóm người này, vô cùng khách khí hỏi.

"Trưởng thôn đồng chí chào anh, chúng tôi là chuyên viên Dân Điều Cục tỉnh thành, tôi là Diêu Thụ Thần, vị này là Trần Chí Hoa, đây là chứng minh thư của chúng tôi." Diêu Thụ Thần dẫn đầu lấy chứng minh thư đưa đến trước mặt trưởng thôn, cho ông ta kiểm tra.

Trưởng thôn chỉ xem qua loa một chút, liền mặt mày tươi cười nói: "Ôi chao, không ngờ chuyện của chúng tôi lại nhanh chóng kinh động đến tận tỉnh thành, còn phái cả đặc phái viên đến nữa chứ, ai da, mấy vị lãnh đạo, chuyện này, thật sự là… ngoài ý muốn ạ." "Không phải ủy ban thôn không muốn cứu người, mà là người trong thôn đều bị truyền thuyết về tiệm quan tài này dọa sợ rồi." "Chúng tôi những dân binh này, đều chưa được huấn luyện chính quy gì, gặp phải tình huống đột ngột như thế này, nhất thời cũng không biết phải ứng phó ra sao, thật sự là không còn cách nào khác." "Nếu cấp trên đã cử lãnh đạo xuống, chi bằng mời các vị lãnh đạo chỉ huy, cứu người là việc khẩn cấp." Trưởng thôn nói một tràng, chính là không muốn gánh trách nhiệm, chuyên gia đoàn khảo cổ từ tỉnh đến, gặp chuyện ở trong

thôn, trách nhiệm này ông ta gánh không nổi a.

Diêu Thụ Thần và Trần Chí Hoa nhìn nhau một cái, lập tức nhìn ra ý của trưởng thôn.

Tuy nhiên Diêu Thụ Thần thuận thế nói: "Được thôi, vậy thì từ giờ Dân Điều Cục chúng tôi sẽ tiếp quản nơi này." Sau đó, ông ta hỏi trưởng thôn về tình hình ở đây.

Vừa nãy, họ đang rà soát ở gần đó, đột nhiên phát hiện, pháp khí thăm dò trong tay có phản ứng với nơi này, thế là đến kiểm tra.

Những dân binh kia vẫn tiếp tục duy trì trật tự bên ngoài, còn trong động này, cứ giao cho Dân Điều Cục của mình đi.

Lần này xuất động nhiều người như vậy, nhưng lại không tìm thấy gì, thật sự không cách nào báo cáo, may mà ở đây đã có một vài manh mối.

Thế là, Diêu Thụ Thần và Trần Chí Hoa, lập tức phái mấy đội viên xuống dưới thăm dò.

Hồ Bát Nhất đã quay về phía Thẩm Hạo, cùng mọi người đứng chung một chỗ, người của tỉnh thật sự đã đến, hắn cũng không tiện kéo cờ hổ làm oai lừa phỉnh trưởng thôn nữa.

"Ai, Lão Hồ, những người này là ai vậy?

Sao tự nhiên lại đến?" "Anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai chứ, vừa nãy nghe họ nói là Dân Điều Cục, Dân Điều Cục là cục gì vậy?

Chưa từng nghe nói đến a." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Đúng vậy, tôi cũng chưa từng nghe nói, nhưng mà, cơ quan chính phủ nhiều như vậy, chưa từng nghe nói cũng bình thường, dù sao chúng ta bình thường cũng không tìm thấy họ, phải không?" Đại Kim Nha cũng nói.

Những người này là Dân Điều Cục, chẳng phải là trùng hợp sao?

Thẩm Hạo nghĩ đến trước đó trong cổ mộ, lượng tà khí khổng lồ kia, chỉ cần trận pháp hơi dao động một chút, toát ra một ít, thì đã là một sự kiện lớn.

Sự dị thường ở đó, chắc hẳn đã bị phân bộ Dân Điều Cục ở Quan Trung phát hiện rồi, nhóm người này, chắc hẳn là vì chuyện này mà đến.

Thế là Thẩm Hạo dặn dò mọi người bên cạnh: "Mọi người cứ ở đây, tôi qua đó một chút." Mọi người gật đầu, tiễn mắt nhìn Thẩm Hạo đi về phía nhóm người Dân Điều Cục.

Chương 131

Thẩm Hạo vừa đi qua, liền bị một đội viên chặn lại: "Chào đồng chí, chỗ này đã bị Dân Điều Cục tiếp quản, những người không liên quan không được lại gần." Thẩm Hạo cười cười, lấy ra chứng minh thư của mình: "Chào anh, tôi cũng là Dân Điều Cục, nhưng tôi là Tổng Cục ở Kinh Thành." Vị đội viên kia nhận lấy chứng minh thư xem một chút, xác nhận không sai, lập tức mời Thẩm Hạo đến chỗ hai vị đội trưởng.

"Đội trưởng, có một đồng chí Tổng Cục đến." "Ồ?

Người của Tổng Cục?

Sao người của Tổng Cục lại đến?" Diêu Thụ Thần nghi hoặc.

Diêu Thụ Thần và Trần Chí Hoa nhìn Thẩm Hạo đang đi tới, lần lượt đưa tay chào hỏi.

"Chào đồng chí, tôi là Trần Chí Hoa, thuộc Cục Tình báo của Phân Cục Quan Trung." "Tôi là Diêu Thụ Thần, thuộc Cục Hành động." Thẩm Hạo cũng đáp lại: "Chào các anh, tôi là thành viên ngoại giao của Phòng Hậu cần, Tổng Cục Kinh Thành, Thẩm Hạo." "Đồng chí Thẩm Hạo là người của Phòng Hậu cần sao?

Sao lại đến đây?

Thấy anh ở đây một lúc rồi." Trần Chí Hoa hỏi.

Hóa ra là đồng chí của Phòng Hậu cần, Trần Chí Hoa hai người có chút bất ngờ.

Tuy là ngoại giao, nhưng hai người không hề xem thường, vì nhân viên ngoại giao, đa phần là đệ tử của thế gia, môn phái, càng khó chọc, hai người đều rất khách khí.

“Tôi và bạn bè là đến tìm Tôn giáo sư của đoàn khảo cổ ở đây, nghe nói ông ấy xuống dưới động rồi mất tích, chúng tôi liền qua xem sao.” Thẩm Hạo nói.

“Ra là vậy, anh cứ yên tâm, đội viên của chúng tôi đã xuống dưới tìm rồi, rất nhanh sẽ có kết quả thôi, anh cứ yên tâm.” Diêu Thụ Thần nói.

Thẩm Hạo gật đầu, lại hỏi: “Sao Phân Cục Quan Trung các anh lại đột nhiên đến nhiều người như vậy, chỉ một chuyện nhỏ ở đây, chắc không cần các anh đến đông người như vậy đâu?” Nói đến chuyện này, Trần Chí Hoa và Diêu Thụ Thần vẻ mặt đều có chút ngượng ngùng, hai người nhìn nhau một cái, vẫn là Trần Chí Hoa mở lời trước.

“Nói ra thì cũng có chút đỏ mặt.” “Hôm trước, thiết bị thăm dò của Cục đột nhiên phát ra cảnh báo, ở Cổ Lam đây xuất hiện phản ứng năng lượng khổng lồ, mức độ khẩn cấp rất cao, Cục rất coi trọng, lập tức phái ba đội chúng tôi đến khẩn cấp xử lý.” “Chỉ là không ngờ, chúng tôi nhanh chóng đến nơi, lại không tìm thấy gì cả, pháp khí thăm dò cũng không có chút phản ứng nào, thật sự là quá kỳ lạ.” “Theo lý mà nói, pháp khí thăm dò của Cục từ trước đến nay chưa từng gặp vấn đề.” “Đúng vậy, Lão Trần nói không sai.” Diêu Thụ Thần cũng nói.

“Ba đội chúng tôi, rà soát khắp xung quanh một lượt, đều không phát hiện vấn đề gì, quá quỷ dị.” “À, còn một đội, là do đội trưởng Vu Khả của Phân Cục chúng tôi dẫn đến, trước đó cô ấy đi tìm kiếm ở một hướng khác, chắc là họ cũng đã phát hiện ra chuyện ở đây, chắc không lâu nữa sẽ đến.” “Ồ, ra là vậy.” Thẩm Hạo gật đầu, sau đó lại nói: “Chuyện này, quả thật có liên quan đến tôi.” “Ồ?” Trần Chí Hoa và Diêu Thụ Thần nghe vậy, vô cùng kinh ngạc.

“Đồng chí Thẩm Hạo, rốt cuộc là tình huống thế nào?” Hai người lập tức hỏi.

“Các anh chắc đã tìm thấy ngôi mộ lớn dưới Miếu Xương Cá rồi chứ?” Thẩm Hạo không lập tức trả lời, mà hỏi lại.

“Đúng vậy, chúng tôi đã để lại người ở đó trông chừng, và cử người đi thông báo cho đoàn khảo cổ đóng quân ở huyện.” Trần Chí Hoa nói.

“Ừm, thực ra vấn đề chính là ở dưới ngôi mộ lớn đó.

Các anh có biết đó là mộ của ai không?” Thẩm Hạo hỏi hai người.

“Ai?” “Đó là mộ của tiền bối đạo môn Lý Thuần Phong của chúng tôi.” “Lý Thuần Phong?” Hai người kinh ngạc.

“Đúng vậy, ngôi mộ này, thực ra bản chất là một đại trận phong ấn, tiền bối Lý Thuần Phong đã lấy di cốt của mình làm trận nhãn, phong ấn Âm Dương Liệt Phùng dưới mộ thất hơn một nghìn năm!” Thẩm Hạo nói.

“Cái gì?

Đại trận phong ấn?

Âm Dương Liệt Phùng?” Nghe thấy mấy từ khóa này, Trần Chí Hoa và Diêu Thụ Thần nhất thời đầu óc quay cuồng.

Cái thứ này là thứ muốn lấy mạng người ta a.

“Sự cảnh báo bất thường mà các anh trước đó kiểm tra được, chắc là do đại trận dao động, tà khí rò rỉ ra ngoài mà kích hoạt.” Thẩm Hạo tiếp tục nói.

“Tuy nhiên, Âm Dương Liệt Phùng ở đó đã được chúng tôi tu sửa, thông đạo không gian phía sau cũng đã bị cắt đứt, các anh không cần lo lắng.” “Chuyện này, thật sao?” Trần Chí Hoa và Diêu Thụ Thần nhìn

nhau.

Thứ phiền phức như Âm Dương Liệt Phùng vậy mà lại bị một mình Thẩm Hạo giải quyết, nói thật, họ có chút hoài nghi.

“Đồng chí Thẩm Hạo, những điều đồng chí nói thực sự quá khó tin!” Diêu Thụ Thần nói.

“Xem ra các đồng chí vẫn còn chút nghi ngại.

Không sao, lát nữa tôi sẽ đích thân dẫn các đồng chí đi xem.

Giờ thì, chúng ta cứ xử lý xong chuyện ở đây đã.” Thẩm Hạo nói.

“Vậy được, lát nữa chúng ta sẽ đi xem.”Đúng lúc này, từ bên ngoài lại có vài người bước vào, dẫn đầu là một người phụ nữ tóc ngắn, trông rất anh khí.

Đó chính là đội viên khác của Dân Điều Cục, đội trưởng tên Vu Khả, theo sau là vài đội viên, có nam có nữ.

Trần Chí Hoa thấy Vu Khả đến liền giới thiệu với Thẩm Hạo: “Đồng chí Thẩm Hạo, đây là đội trưởng Vu Khả.” Rồi lại nói với Vu Khả: “Đội trưởng Vu, cô đến rồi, chúng tôi đợi cô nãy giờ.

Đây là đồng chí Thẩm Hạo từ Tổng cục Kinh Thành!” Vu Khả nhìn về phía Thẩm Hạo, người đàn ông cao ráo, đẹp trai này đã thu hút sự chú ý của cô.

“Chào anh, tôi là Vu Khả.” Vu Khả đưa tay phải ra nói.

Thẩm Hạo bắt tay Vu Khả một cái rồi buông ra.

“Chào cô.”“Đội trưởng Vu Khả, cô đến thật đúng lúc.

Chuyện lần này có liên quan đến đồng chí Thẩm Hạo.

Lát nữa anh ấy sẽ đích thân dẫn chúng ta đến hiện trường, chính là cổ mộ kia.” “Anh ấy nói bên dưới có một đạo Âm Dương Liệt Phùng,

đã được anh ấy tu phục rồi, nhưng tôi và Thụ Thần vẫn còn chút nghi ngại, lát nữa chúng ta cùng đi xem nhé.” Trần Chí Hoa nói.

Vu Khả nghe vậy nhìn về phía Thẩm Hạo, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

“Không ngờ đồng chí Thẩm Hạo lại lợi hại đến vậy.

Xem ra Tổng cục Kinh Thành đúng là nơi sản sinh nhân tài kiệt xuất, không phải phân cục địa phương chúng tôi có thể sánh bằng.” Vu Khả cười nói.

“Đội trưởng Vu quá lời rồi.” Thẩm Hạo khẽ lắc đầu đáp.Trong lúc mấy người nói chuyện, các đội viên Dân Điều Cục đi xuống điều tra cũng đã trở lên.

“Báo cáo đội trưởng, chúng tôi đã tìm thấy Giáo sư Tôn rồi, ông ấy bị mắc kẹt trong đường hầm, tạm thời an toàn.

Người của chúng tôi đang dọn dẹp đá lở, sắp đưa ông ấy ra ngoài được rồi.” Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không có ai bị sao là tốt rồi.

“Tình hình bên dưới thế nào?” Trần Chí Hoa hỏi.

“Bên dưới sâu có một đầm nước, bên trong treo một cái chum lớn kỳ lạ bằng xích sắt, không biết dùng để làm gì.” “Ồ?

Lão Diêu, Vu đội, chúng ta xuống xem sao?” Trần Chí Hoa hỏi mọi người.

“Được, xuống xem đi.” Diêu Thụ Thần gật đầu.

Vu Khả cũng không có ý kiến.

“Đồng chí Thẩm, hay là cùng xem qua một chút?” Trần Chí Hoa nhìn về phía Thẩm Hạo.

“Được thôi.” Thẩm Hạo gật đầu.Thế là Thẩm Hạo đi theo sau ba

đội trưởng, đi vào địa động trước.

Địa động này cách mặt đất hơn hai mươi mét, bên dưới là một lối đi rất rộng lớn.

Cao bảy tám mét, rộng hơn mười mét, toàn bộ được lát bằng những tảng đá lớn, trên vách tường còn rỉ ra nhiều giọt nước.

Nơi Thạch Bi Điếm này địa thế khá thấp, lại là một lòng chảo, là nơi dễ đọng nước.

Đi thẳng vào trong đến cuối, mọi người đến một căn nhà đá, trong nhà chỉ có một cái giường đá, trên mặt đất còn có một cái động lớn, có tiếng nước chảy từ bên trong vọng ra.

Lỗ động vuông vắn, dốc chéo xuống dưới một góc bốn mươi lăm độ.

"Xem ra đây là đường hầm nhân tạo, không biết tình hình bên dưới thế nào?

Chúng ta xuống xem sao." Trần Chí Hoa nói với mọi người.

Thế là mọi người lại đi theo triền dốc của lỗ động xuống dưới.Đi đến cuối, là một đầm nước nhỏ đường kính ba mét, trong nước còn có một cái chum lớn được treo bằng mấy sợi xích sắt, chính là cái mà đội viên đã nói.

Vừa xuống đến đáy động, các pháp khí thăm dò trên người Trần Chí Hoa và những người khác lập tức phát ra cảnh báo.

Còn Thẩm Hạo cũng cảm nhận được oán khí và tà khí tích tụ trong cái chum lớn ở giữa đầm nước.

Bỗng nhiên, sợi xích sắt lớn đang chìm trong đầm nước bỗng rung mạnh một cái, khiến mặt nước tĩnh lặng nổi lên từng đợt gợn sóng.

Mọi người nhìn nhau.

“Ối chà, xem ra bên trong có một ‘ông lớn’ đấy!

Chương 132

Mọi người chú ý cảnh giới!" Trần Chí Hoa hô về phía sau.

Ngoài mấy người họ, còn có không ít đội viên Dân Điều Cục đi xuống.

Mọi người đều rút vũ khí của mình ra, cẩn thận đề phòng."Đội trưởng, ở đây có một cái ròng rọc, là cơ quan điều khiển xích sắt." Một đội viên bên cạnh hô lên.

"Ồ?

Đi, qua xem." Mọi người đến bên ròng rọc.

Trên ròng rọc này có vài sợi xích sắt, xuyên qua đỉnh động, nối với cái chum lớn trong đầm nước.

"Tiểu Ngô, cậu xem thử, cái ròng rọc này còn dùng được không." Tiểu Ngô nghe vậy, nắm lấy tay quay bên cạnh ròng rọc, xoay chuyển nó.

Cái tay quay này giống như tay quay gầu múc nước giếng, chỉ cần xoay một cái là có thể kéo ròng rọc chuyển động, siết chặt các sợi xích.

Cùng với việc Tiểu Ngô xoay tay quay, cái chum lớn trong đầm nước từ từ lộ ra khỏi mặt nước.

Lần này, thứ bên trong chum càng va đập dữ dội vào thành chum sắt lớn, phát ra từng tiếng "phanh phanh" chấn động.

Tuy nhiên, cái chum lớn đã bị phong kín, nắp là một đỉnh nhọn, vô cùng dày nặng, xung quanh có sáu chốt xuyên chỉ có thể mở từ bên ngoài.

Nó không thể thoát ra ngoài, chỉ có thể không ngừng va đập.

Xung quanh thân chum có không ít khe hở và lỗ nhỏ, còn khắc nhiều hoa văn kỳ lạ.

Ngoài ra, còn có vài bùa chú trấn tà phong cấm được in lên đó.

Có lẽ chính vì những đạo bùa chú này mà thứ bên trong mới bị nhốt lại không thoát ra được.Mọi người cẩn thận từng li từng tí đi đến bên đầm nước, Trần Chí Hoa tự nguyện xung phong nói: "Để tôi qua xem trước." Trần Chí Hoa lấy ra một tấm phù Kim Cương, dán lên người mình, phòng ngừa sau khi mở nắp, thứ bên trong bùng lên làm hại người.

Anh ta lần lượt tháo các chốt xuyên trên nắp chum, lật nắp lên, nhìn rõ tình hình bên trong.

Chỉ thấy một bộ xương khô đang nằm úp sấp ở miệng chum, đầu ngẩng lên, hốc mắt trống rỗng nhìn ra ngoài, đối mặt với Trần Chí Hoa.

Trên bộ xương khô này, đầy rẫy những hoa văn tà dị màu đen.

Trần Chí Hoa sững sờ.

Đột nhiên, bộ xương khô từ trong chum mạnh mẽ lao ra, đâm sầm vào ngực Trần Chí Hoa.

May mà trên người anh ta có một lớp phù Kim Cương bảo vệ, nếu không đã bị trọng thương.

Trần Chí Hoa bị cú va chạm này hất bay thẳng đến bờ.

Diêu Thụ Thần và Vu Khả trên bờ thấy vậy, lập tức giơ vũ khí trong tay lên, đánh về phía bộ xương khô.

Diêu Thụ Thần dùng một cây côn thiết tấn, còn Vu Khả dùng một đôi loan đao hình lá.

Côn và song đao đánh vào bộ xương khô, lập tức đánh nó rơi trở lại vào chum.

Lúc này, Trần Chí Hoa cũng lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

Cú này khiến anh ta mất mặt trước đồng nghiệp, vẻ mặt anh ta rất khó coi, gần như muốn nhỏ ra nước.

Anh ta rút vũ khí của mình ra, là một thanh đoản kiếm.

Là người của phòng tình báo, chuyên điều tra thông tin, giống như thích khách, vũ khí anh ta dùng cũng khá nhỏ gọn.

Toàn thân pháp lực đổ vào kiếm, anh ta đến bên cạnh Diêu Thụ Thần và Vu Khả, nhìn chằm chằm vào cái chum lớn.Chỉ thấy một luồng hắc khí sâu thẳm từ trong chum tràn ra, đồng thời, một luồng hàn khí âm lãnh thấu xương ập đến mọi người.

Ba người lập tức rút ra một tấm bùa Trừ Tà, rót pháp lực vào, ném về phía màn sương đen.Bùa Trừ Tà chuyên khắc chế tà khí, đối với thứ tà khí này, hiệu quả vô cùng tốt.

Tuy nhiên, đối với Thẩm Hạo mà nói, thì có chút lãng phí.

Chút tà khí này tuy không nhiều, nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt.

Thế là Thẩm Hạo lập tức triệu hồi dị tượng Ám Nhật, lơ lửng trong lòng bàn tay, rồi một chưởng đẩy tới.

Ám Nhật trực tiếp bay vào màn sương đen, thiêu đốt luyện hóa màn sương đen, biến thành nhiên liệu của chính nó.

Với sự gia nhập của Thẩm Hạo, luồng hắc vụ nhanh chóng bị thiêu rụi hoàn toàn, cái chum sắt lớn lại lộ ra.

Thẩm Hạo trực tiếp điều khiển Ám Nhật chìm xuống đầm nước.

Trong chum nước đó, không chỉ có một bộ hài cốt này, chỉ là nó có oán khí nặng nhất, hấp thụ tà khí nhiều nhất.

Bên dưới còn có ba bốn bộ hài cốt nữa.

Những hài cốt đó vừa chạm vào Ám Nhật liền bị ngọn hắc viêm của nó thiêu đốt luyện hóa, hóa thành củi mới, trở thành tài nguyên để Ám Nhật mạnh hơn.

Sau khi tiêu diệt hết tà khí trong chum sắt, Thẩm Hạo vẫy tay một cái, Ám Nhật quay về lòng bàn tay, rồi biến mất.

Trong chum, mấy bộ xương khô mất đi sự chống đỡ của tà khí, lại biến thành một đống vật chết.Ba vị đội trưởng đều nhìn Thẩm Hạo với vẻ mặt chấn kinh.

Họ đều đã đánh giá thấp Thẩm Hạo.

Đặc biệt là Trần Chí Hoa và Diêu Thụ Thần, trước đây Thẩm Hạo nói với họ chuyện Âm Dương Liệt Phùng bên dưới Long Lĩnh Đại Mộ đã được anh ấy tu phục, họ vẫn không tin, giờ thì đã tin phần nào rồi.

“Oa, đồng chí Thẩm Hạo, không ngờ anh lại lợi hại đến vậy, sao lại ở phòng hậu cần chứ?” “Đây đơn giản là một tổn thất lớn cho phòng hành động của Tổng cục!” Diêu Thụ Thần nói với giọng điệu khoa trương.

“Đúng vậy, Lão Diêu nói không sai, sao anh lại ở phòng hậu cần chứ?” Trần Chí Hoa cũng đồng tình gật đầu.

Vu Khả vừa mới đến không lâu, chưa hiểu rõ tình hình, nhưng cũng bị sự mạnh mẽ của Thẩm Hạo làm cho kinh ngạc.

“Tiểu ca này, xem ra anh thật sự rất mạnh đó.” Vu Khả ném ra một ánh mắt quyến rũ nói.

“Haha, chút tài mọn thôi.” Thẩm Hạo điềm tĩnh nói.Tiếp đó, Diêu Thụ Thần chỉ huy vài đội viên, khiêng tất cả hài cốt trong chum ra, đặt xuống đất.

Ngoài ra, trong chum còn có mấy con cá chết.

Đúng lúc này, lại có vài đội viên dẫn theo Giáo sư Tôn và trợ lý của ông ấy, từ phía trên đi xuống.

"Chào ông, ông là Giáo sư Tôn phải không?" Thẩm Hạo chào hỏi.

"Phải, là tôi.

Tiểu đồng chí này, các cậu đây là?" Giáo sư Tôn vừa xuống đã nhìn thấy mấy bộ xương trắng trên đất, và cái chum lớn treo trong đầm nước.

"Giáo sư Tôn, nơi này đã được Dân Điều Cục tiếp quản, phụ trách xử lý các sự vật siêu nhiên bên dưới." Thẩm Hạo giải thích.

"Ồ, Dân Điều Cục ư?

Tôi từng nghe nói qua, nhưng chưa gặp bao giờ, không ngờ hôm nay lại được thấy." Giáo sư Tôn kinh ngạc nói.

"Giáo sư Tôn đã xuống sớm, vậy có phát hiện manh mối gì ở đây không?

Vì sao ở đây lại có một đầm nước, còn treo một cái chum sắt?" "Ừm, cũng có một vài phát hiện.

Trong đường hầm, có một số bia đá, xem ghi chép thì động huyệt bên dưới là di tích thời Tần triều, là nơi Tần Thủy Hoàng phái phương sĩ luyện đan dược.

Sau này bị bỏ hoang, ngoài một số bia đá còn sót lại thì không có thu hoạch gì thêm.

Tuy nhiên, những bia đá này vẫn có giá trị nghiên cứu rất lớn." Giáo sư Tôn nói.

"Vậy con ngọc thú trong hộp đá, và cái chum sắt này cũng là di vật thời Tần triều sao?

Không giống lắm nhỉ?" Trần Chí Hoa hỏi.

"Ồ, không phải, con ngọc thú đó, rồi địa động dưới nhà đá, bao gồm cả cái chum lớn treo bằng xích sắt, đều là hai chuyện khác nhau so với di tích địa đạo tiền Tần.

Chúng đều là do người đời sau tạo ra." "Cái chum này, là một loại tà thuật hại người, tôi từng thấy ở Điền Nam rồi." Nghe lời Giáo sư Tôn nói, mấy vị đội trưởng Dân Điều Cục đều giật mình kinh hãi.

Chẳng trách bên trong lại nuôi dưỡng ra những thứ tà túy như vậy, hóa ra đều là do tà thuật gây ra!"Chỗ này bên dưới không phải nơi thích hợp để nói chuyện, chúng ta lên trên trước đã.

Còn về những thứ này ở dưới, tôi sẽ cho người mang lên hết." Trần Chí Hoa nói.

Chương 133

Mọi người đều gật đầu, không có ý kiến gì.

Thế là, mọi người trở lại mặt đất, Giáo sư Tôn cũng đi theo lên.

Thôn trưởng và những người khác thấy Giáo sư Tôn thì vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Giáo sư, ông làm chúng tôi sợ chết khiếp đi được, chúng tôi cứ tưởng ông xảy ra chuyện gì dưới đó rồi, may mà ông không sao.

Ông đi chơi đâu vậy?" "Haiz, bị kẹt trong đường hầm bên dưới, may mà được các đồng chí này phát hiện, cứu ra ngoài." Giáo sư Tôn nói.

"Ồ, ồ, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Thôn trưởng thở phào nhẹ nhõm.Phía sau, các đội viên Dân Điều Cục khiêng mấy bộ hài cốt từ dưới lên, đặt xuống đất.

Mấy bộ hài cốt vừa được đặt ra, lập tức gây ra một trận xôn xao trong tiệm quan tài.

Đặc biệt là Thôn trưởng và Tiểu đội trưởng Dân binh.

"Chuyện này, chuyện này là sao vậy?

Sao dưới đó lại còn có xác chết nữa?

Trông có vẻ vấn đề lớn rồi nha!" Thôn trưởng lo lắng lau mồ hôi.

Mấy bộ xương trắng này, dùng cái mông nghĩ cũng biết, chắc chắn không phải chết bình thường, lần này phải chịu trách nhiệm rồi.

Mấy đội viên Dân Điều Cục lần lượt trải các hài cốt ra, vừa đúng là bốn bộ hài cốt.

Tất cả đều chỉ còn lại xương trắng trơ trọi, trên đó vẫn còn dính

nước.

Tiểu đội trưởng Dân binh nhìn bốn bộ hài cốt này, đột nhiên phát hiện, chiếc vòng tay trên một bộ xương có chút quen mắt.

Thế là đột nhiên chen vào nói: "Mấy vị thủ trưởng, tôi thấy cái vòng tay trên bộ hài cốt này hơi quen mắt, hình như tôi từng thấy ở đâu rồi." Trần Chí Hoa nghe vậy, tiến lên hỏi: "Anh thấy rồi sao?

Thấy ở đâu?" "Đó là vòng của một người phụ nữ trong làng chúng tôi đeo, cô ta lấy chồng xa mấy năm rồi, cũng chẳng bao giờ về nhà thăm hỏi.

Mấy tháng trước mới lần đầu tiên về nhà mẹ đẻ." "Hồi đó cô ta đeo một cái vòng tay cho mọi người trong làng xem, còn nói với chúng tôi là cô ta mua ở Quảng Đông, đáng giá lắm.

Các bà các cô trong làng ai nấy cũng đỏ mắt, về nhà đều oán trách chồng mình không có bản lĩnh, mua không nổi món trang sức tốt như vậy." "Mấy tháng trước thì sao, sau đó thì sao nữa?" Trần Chí Hoa hỏi.

"Sau đó thì không có sau đó nữa.

Cô gái đó biến mất, tôi cứ tưởng cô ta đi mà không nói tiếng nào, người trong làng cũng nghĩ cô ta lại giận dỗi gia đình, tự mình chạy về ngoại tỉnh rồi." "Bây giờ xem ra, không lẽ vì cái vòng này, mà bị kẻ xấu thấy của nảy lòng tham, giết hại rồi sao?" "Hiện tại khả năng rất cao!" Trần Chí Hoa gật đầu."Ài, đúng rồi, tôi nhớ, hình như trong làng chúng tôi, mấy năm nay, cách vài ba bữa lại có người mất tích, không lẽ có liên quan đến chuyện này?" Tiểu đội trưởng Dân binh hỏi.

"Có thể có liên quan, nhưng chuyện này vẫn cần phải điều tra kỹ lưỡng, tạm thời chưa thể kết luận." Trần Chí Hoa nói."Giáo sư Tôn, trước đó ông nói cái chum đó là tà thuật hại người, rốt cuộc là chuyện

gì vậy?" "Đó hẳn là một loại tà thuật truyền từ vùng Điền Nam sang.

Họ dìm chết người vào chum, dùng người chết để nuôi cá.

Cá đó ăn thịt người lớn lên, sức lực cũng lớn hơn cá bình thường.

Sau đó vào đêm trăng tròn, lấy xương người ra thiêu hủy, tế tự cho mấy con ngọc thú trong hộp đá.

Sau đó lại đem cá trong chum nấu canh ăn, nghe nói ăn loại cá này có thể kéo dài tuổi thọ." Giáo sư Tôn kể cho mọi người nghe về loại tà thuật mà ông biết.

"Trời đất quỷ thần ơi!

Vậy lão chưởng quỹ tiệm quan tài này, không lẽ là vì ăn thịt cá đó mà sống lâu đến vậy sao?" Tiểu đội trưởng Dân binh nói với vẻ mặt kinh hãi.

Giáo sư Tôn lắc đầu.Sau đó, tiệm quan tài này được đội khảo cổ tiếp quản.

Di tích Tiên Tần bên dưới vẫn cần nghiên cứu.

Người của Dân Điều Cục thì giao các hài cốt cho thôn ủy an táng.

Tiếp đó, các thành viên Dân Điều Cục rút khỏi nơi đây, giao lại cho đồng chí cảnh sát Công an huyện vừa đến xử lý.

Thẩm Hạo cũng quay về bên cạnh Ô Thiền và những người khác, cùng nhau đi ra ngoài.

Cảnh sát cũng bắt đầu sơ tán đám đông, bảo các thôn dân đừng tụ tập xem nữa.

Thẩm Hạo phát hiện, Trần Ngọc Lâu không biết từ khi nào cũng đã đến đây.

Thế là anh đi tới, "Trần lão gia, sao ông lại đến đây vậy?" Trần

Ngọc Lâu tuy mắt đã mù, nhưng thính lực lại càng tinh hơn trước.

Năm xưa ông ấy có thể nghe núi phân biệt long mạch, sau khi mù, thính lực càng thêm nhạy bén, lập tức nghe ra là người mà mình gặp tối mấy hôm trước.

“Ai, là cậu à, tiểu ca, có gì chỉ giáo?” Trần Ngọc Lâu nghiêng đầu chắp tay nói.

“Không có gì chỉ giáo, chỉ là nghĩ lão nhân gia mắt không thấy đường, chắc chắn không tiện đi xa, sao lại chạy xa đến Thạch Bi Điếm này vậy?” “À à, tôi cũng nghe nói ở đây xuất hiện cổ tích gì đó, nên đến xem thử.” Trần Ngọc Lâu cười cười nói.“Nơi đây quả thật là cổ tích Tiên Tần, nhưng lại bị cải tạo thành nơi thi triển tà thuật hại người, không có gì đáng xem cả.

Lão Hồ, các anh đi cùng Trần lão gia.

Tôi và Ô Thiền có chút chuyện cần giải quyết, đi trước đây, chúng ta sẽ tập hợp ở nhà khách.” Thẩm Hạo nói.

“Được thôi, Thẩm gia.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Nói xong, Thẩm Hạo cùng Ô Thiền đi đến bên phía Dân Điều Cục.

Ba vị đội trưởng đã đợi sẵn ở một bên.

“Đi thôi, mấy vị đội trưởng, chúng ta đến Ngư Cốt Miếu Long Lĩnh đi.” Thẩm Hạo nói với ba người.

“Thẩm huynh đệ thu xếp xong rồi, vậy được, chúng ta xuất phát thôi.” Trần Chí Hoa cười nói.Sau đó, đoàn người rời khỏi Thạch Bi Điếm, thẳng tiến đến Ngư Cốt Miếu.

Đi đến chỗ vắng vẻ không người, mọi người lần lượt điều khiển pháp khí bay lên, nhưng đều bay rất sát mặt đất, mục đích là để giảm thiểu ảnh hưởng, tránh bị người khác nhìn thấy.

Thẩm Hạo cũng ôm lấy vòng eo nhỏ của Ô Thiền, hóa thành một đạo độn quang trong suốt, bay thẳng về phía Ngư Cốt Miếu.

Anh trực tiếp vượt qua mọi người của Dân Điều Cục, chỉ sau vài hơi thở đã đến ngoại Ngư Cốt Miếu.

Hai người đợi một lát tại chỗ, những người của Dân Điều Cục mới chậm rãi đến nơi.“Ái chà, Thẩm huynh đệ, tốc độ bay của anh thật sự quá nhanh, ‘vù’ một cái là biến mất tiêu rồi!” Thu hồi pháp khí phi hành, Diêu Thụ Thần đi đến trước mặt Thẩm Hạo nói.

“Haha, tốc độ của các anh cũng không chậm đâu.” “Thế thì, Thẩm huynh đệ, làm phiền anh dẫn đường nhé.” “Được.” Sau đó, Thẩm Hạo và Ô Thiền dẫn theo ba vị đội trưởng, cùng với hơn mười đội viên, từ động đạo dưới đài thờ chui xuống, tiến vào hang động như mê cung dưới lòng đất Long Lĩnh.

Dọc theo tuyến đường lần trước, họ tiến vào ngôi lăng mộ lớn chưa hoàn thành ở ngoài cùng.

Từ cửa sau Minh điện tiến vào Huyền Hồn Thê, rồi từ đài giai cấp năm của Khốn Quái nhảy xuống, tiến vào Tri Chu Động Huyệt, một mạch đi đến quảng trường Minh điện bên ngoài mộ Lý Thuần Phong.

Xuyên qua đại môn, tiến vào chính giữa Minh điện thực sự, nhìn thấy chiếc Hồn Thiên Nghi được đặt ở trung tâm mộ thất.

Từ cửa mộ đã mở sẵn tiến vào mộ thất.

Sau đó, Thẩm Hạo kích hoạt cơ quan, mặt đất co lại vào phía sau tường, để lộ ra mặt đất mà Thẩm Hạo đã tạo ra.

Thẩm Hạo trực tiếp mở một cái động trên mặt đất, sau đó dẫn mọi người đi sâu xuống đáy động.Xuyên qua tầng đá dày mấy chục mét, cái động sâu dưới lòng đất này hiện ra trước mắt mọi người của Dân Điều Cục.

Họ bay thẳng xuống hơn hai trăm mét mới cuối cùng đến được đáy.

Tất cả đều bị không gian ngầm khổng lồ này làm cho giật mình.

Cái động lớn ở đáy cao đến mấy chục mét, khoảng cách theo chiều ngang cũng rất lớn.

“Ban đầu chúng tôi phát hiện Âm Dương Liệt Phùng chính là ở đây.

Vết nứt đó dài đến mấy chục mét, nhìn mà rợn người!” “Tôi và Ô Thiền hai người, dưới sự giúp đỡ của di vật tiền bối Lý Thuần Phong, mới thành công chặt đứt thông đạo không gian Âm Dương Giới phía sau vết nứt, tu phục được vết nứt này.” Thẩm Hạo kể lại đơn giản chuyện khi đó.

Tuy nói là đơn giản, nhưng mọi người cũng có thể tưởng tượng được sự hiểm nguy lúc bấy giờ.

Âm Dương Liệt Phùng này, thông đạo không gian đó, không phải người bình thường có thể giải quyết được.

Giờ đây họ cuối cùng đã tin những lời Thẩm Hạo nói, và có một nhận thức mới về thực lực của anh ấy.“Khụ khụ, Thẩm huynh đệ đúng là người của Tổng cục Kinh Thành, quả nhiên thâm tàng bất lộ.

Chúng tôi vẫn còn đánh giá thấp anh rồi.” Trần Chí Hoa nhìn Thẩm Hạo cười khổ nói.

“Đúng vậy, tôi cứ tưởng mình đã đánh giá đủ cao Thẩm huynh đệ rồi, không ngờ vẫn còn thấp.” Diêu Thụ Thần cũng nói.

Vu Khả bên cạnh cũng không ngừng gật đầu.

“Nơi đây đã không còn vấn đề gì, chúng ta về thôi, đừng ở đây làm gì nữa.” Thẩm Hạo nói.

Chương 134

“Ồ ồ, Thẩm huynh đệ nói đúng, ở đây cũng chẳng có gì đáng xem, chúng ta đi thôi.” Trần Chí Hoa cũng đồng ý.

“Ừ ừ~” Diêu Thụ Thần gật đầu lia lịa.

Sau đó, mọi người lại bay trở về mộ thất.Thẩm Hạo một lần nữa thôi động pháp lực, phong kín lỗ động này lại.

Sau đó đóng cơ quan, khôi phục mặt đất mộ thất như cũ.

“Sau này chỗ này cứ giao cho đội khảo cổ đi.

Trong ngôi mộ này vẫn còn không ít giá trị lịch sử văn hóa, đặc biệt là sáu mươi bốn bức Thôi Bối Đồ, và cả chiếc Hồn Thiên Nghi kia nữa.” Thẩm Hạo nói.

“Thẩm huynh đệ nói không sai, lần này đội khảo cổ Cổ Lam huyện có việc để bận rộn rồi.” Vu Khả cười nói.

“Được rồi, chuyện lần này xem như kết thúc.

Vẫn phải cảm ơn Thẩm huynh đệ nhiều, nếu không chỉ dựa vào mấy người chúng tôi, chắc chắn không thể giải quyết được.” Diêu Thụ Thần thở phào một hơi nói.

“Anh nói không sai, nếu chỉ có ba người các anh, chắc chắn không giải quyết được.

Trong cái động lớn sâu hơn hai trăm mét đó, tích tụ một lượng lớn hắc thủy tà khí, các anh không thể xử lý nổi đâu.” Thẩm Hạo nói.

“Cái gì?

Anh nói trong cái động đó không chỉ có Âm Dương Liệt Phùng, mà còn có một lượng lớn hắc thủy tà khí ngưng tụ sao?” Ba người Trần

Chí Hoa đều kinh hãi.

E rằng ngay cả cục trưởng và các Cung phụng trưởng lão của họ có đến cũng không thể giải quyết nhanh chóng được!

“Đúng vậy, tiền bối Lý Thuần Phong năm xưa đã tập hợp lực lượng Đạo môn, bố trí một bộ đại trận trong mộ, phong tỏa tà khí trong động.

Nếu không, ngàn năm qua, Quan Trung e rằng đã bị tà khí tẩm nhiễm, sinh linh đồ thán!” “Thật sự là nhờ ơn tiền bối Lý Thuần Phong.

Các tiền bối Đạo môn quả nhiên là cao phong lượng tiết, thậm chí dùng cả di vật để trấn giữ trận pháp.” Trần Chí Hoa nhớ lại, trước đây Thẩm Hạo từng nói chuyện Lý Thuần Phong dùng di vật trấn áp trận pháp.Trở lại mặt đất, Thẩm Hạo cùng Trần Chí Hoa, Vu Khả, Diêu Thụ Thần và mấy người nữa từ biệt.

“Chúng tôi còn có việc, đi trước đây, hẹn ngày gặp lại!”Ngay sau khi Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền và Dân Điều Cục rời đi, trời cũng đã tối sầm.

Thế là đội khảo cổ liền bảo Thôn trưởng khiêng xác lão chưởng quỹ tiệm quan tài và quan tài đi, rồi phong tỏa tiệm quan tài lại.

Bản thân họ cùng mấy đội viên khảo cổ thì quay về trụ sở đội khảo cổ ở Cổ Lam.

Phía bên kia, ba người Hồ Bát Nhất cũng đưa Trần Ngọc Lâu về Cổ Lam huyện.

“Lão gia tử, ông không ở huyện thành yên ổn bói quẻ, sao đột nhiên lại chạy đến Thạch Bi Điếm này vậy?

Chẳng lẽ là nhòm ngó mấy thứ trong địa huyệt kia sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Bàn Tử liếc mắt xoay tròn, cũng cười nói: “Hắc hắc, Trần lão gia, ông không lẽ lại nhầm cái địa huyệt đó thành cổ mộ chứ?

Tuy nói năm xưa ông là Khôi thủ Giới Xà Lĩnh lừng lẫy tiếng tăm, nhưng giờ ông chỉ là một lão già mù lòa thôi, còn nhòm ngó minh khí trong cổ mộ nữa sao?

Cái thân già này của ông còn chịu đựng nổi không?” Trần Ngọc Lâu nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt vốn đã sạm đen lại càng đen hơn.

“Tiểu bối vô lễ, đúng là chẳng hiểu chút gì về truyền thống mỹ đức tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ của dân tộc Việt Nam ta, đều bị cậu làm cho vứt bỏ hết rồi.” “Bàn Tử nói đúng đó, trong cổ mộ này khắp nơi đều là cơ quan cạm bẫy, ông là một lão già mù, nếu thật sự xuống đó thì nguy hiểm lắm, đừng có mà nhòm ngó nữa.

Tôi nói cho ông biết nhé, cái địa huyệt đó không phải cổ mộ gì đâu, chỉ là một di tích luyện đan của phương sĩ Tiên Tần, sau này lại bị người ta cải tạo thành mật thất dùng tà thuật hại người, nguy hiểm lắm!” Hồ Bát Nhất cũng nói.“Ồ?

Lại là như vậy sao?

Xem ra Trần mù ta lần này đã nhìn nhầm rồi~” Trần Ngọc Lâu vuốt râu dê của mình nói.

“Ôi, còn nhìn nhầm nữa, ông đây là căn bản không nhìn thấy gì thì có phải không?” Bàn Tử cười nói.

Trần Ngọc Lâu bĩu môi, hừ một tiếng.Còn Shirley Dương, người đang đứng một bên lắng nghe họ nói chuyện, bỗng nhiên nhớ ra trong nhật ký của ông ngoại mình từng ghi chép rằng, năm xưa ở Tương Tây, ông ngoại từng kết bái huynh đệ với Trần Ngọc Lâu, khôi thủ Xà Lĩnh nổi tiếng.

Chỉ là sau này, ông ngoại thất bại ở Hắc Thủy Thành bị đứt một cánh tay, còn Trần Ngọc Lâu cũng bị mù trong một lần đạo đấu.

Vị nữ trung hào kiệt Hồng Cô Nương cũng mắc bệnh qua đời.

Ông ngoại từ đó nản lòng thoái chí, cùng linh mục Thomas rời xa quê hương đến nước ngoài.

Sau này khi trở về nước, ông ngoại cũng từng chuyên tâm đi tìm, nhưng tiếc là không tìm thấy.

Không ngờ lại gặp được ở đây.

Tiếc là Trần lão gia vẫn còn sống, nhưng ông ngoại thì đã qua đời từ lâu rồi.

Thế là cô mở lời hỏi: "Trần lão gia, ông thật sự là Trần Ngọc Lâu, khôi thủ Xà Lĩnh năm xưa sao?" Thấy cô bé hỏi, Trần Ngọc Lâu khẽ ngẩng đầu lên, với vài phần kiêu ngạo nói: "Đương nhiên rồi, chuyện này còn có thể giả sao?" "Xem ra không đưa ra chút bằng chứng thì cô vẫn có chút không tin, vậy được, đi theo tôi!" Trần Ngọc Lâu tiếp lời.Ông ấy trực tiếp đưa mọi người về nhà mình.

"Nào, mọi người ngồi xuống đi.

Tôi đi lấy Tiểu Thần Phong của tôi ra cho các cậu kiểm định." Vừa nói, ông ấy vừa quay người lấy Tiểu Thần Phong đặt dưới gối ra.

"Nhìn xem, đây chính là Tiểu Thần Phong, nãi là chủy thủ tôi luôn mang theo bên mình, thứ có thể chứng minh thân phận của tôi rõ nhất!" Hồ Bát Nhất và mấy người khác cầm lấy Tiểu Thần Phong cẩn thận ngắm nghía.

Con dao găm này chế tác tinh xảo, vô cùng sắc bén, rút ra nhìn thấy lưỡi dao ánh lên hàn quang lấp lánh.

“Ái chà, quả nhiên là một thanh thần binh lợi khí, xem ra không thể giả được.” Đại Kim Nha nói.

“Thế nào, bây giờ đã tin rồi chứ?” Trần Ngọc Lâu hỏi.Shirley Dương nhìn Tiểu Thần Phong, ngây người, “Trần Ngọc Lâu?

Thật sự là ông sao?” “Sao vậy?” Trần Ngọc Lâu nghi hoặc.

“Trần lão gia, ông còn nhớ Trà Cô Tiếu Bàn Sơn chứ?” Shirley Dương hỏi.

“Tê~, cô, cô là ai?” Biểu cảm trên mặt Trần Ngọc Lâu không ngừng thay đổi.

“Lão gia, tôi chính là cháu ngoại của Trà Cô Tiếu.” Shirley Dương nói.

“À, cháu, cháu tên gì?” Trần Ngọc Lâu quay đầu về phía Shirley Dương hỏi.

“Shirley.” Shirley Dương đột nhiên bật ra một câu tiếng Anh.

Trần Ngọc Lâu mím môi nửa ngày, cũng không thể gọi được cái tên này, quả thật tiếng Anh quá khó nói, không thể phát âm được.

Giống như một người nước ngoài chưa học tiếng Trung, đột nhiên bắt họ nói tiếng Trung, cũng gần giống như vậy.

Vẫn là Hồ Bát Nhất ở bên cạnh, phiên âm tên tiếng Trung ra: “Dương Tuyết Lỵ.” “Ồ, Dương Tuyết Lỵ, cái tên hay đấy!” Trần Ngọc Lâu khen ngợi, để che giấu sự ngại ngùng của mình.“Lão gia, trong nhật ký của ông ngoại tôi, có rất nhiều lần nhắc đến ông.” “Khi ở nước ngoài, ông ngoại cũng luôn nhớ về tình nghĩa xưa cũ của hai người.” Shirley Dương như chìm vào hồi ức nói.

Trần Ngọc Lâu cũng hồi tưởng lại những chuyện cũ với Trà Cô Tiếu, “Hổ thẹn, hổ thẹn quá đi thôi!” “Tôi và ông ngoại cháu, quả thật

rất có duyên phận.

Đáng tiếc là sau khi ông ấy đi, tôi không còn gặp lại ông ấy nữa." "Tôi cũng từng đi khắp nơi dò hỏi tung tích ông ấy, chỉ biết là ông ấy đã ra nước ngoài, nên mới từ bỏ việc tìm kiếm." "Tuy nhiên, đó đều là chuyện cũ rồi, không nhắc đến cũng được.

Vạn vạn không ngờ, hôm nay lại còn có thể gặp được hậu duệ của Dương huynh đệ.

Tốt, tốt quá!" Trần Ngọc Lâu nhất thời có chút vui mừng an ủi, cười nói."Lão gia, sao năm xưa ông là một nhân vật phong vân lừng lẫy như vậy, mà giờ lại ẩn dật ở đây?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha bên cạnh cũng vô cùng tò mò về điều này.

Cha của Đại Kim Nha năm xưa cũng là trộm mộ, những tay trộm mộ Xà Lĩnh nổi tiếng nhất trên giang hồ, như sấm bên tai, không ai là không biết.

Hắn từng có ý định đi đầu quân, nhưng sau này Thường Thắng Sơn đột nhiên tan rã, hắn cũng đành thôi, chỉ có thể tự mình làm một đạo tặc tự do, tìm vài huynh đệ hợp tác đạo đấu.

Trần Ngọc Lâu cũng thở dài nói: "Ai nha, chuyện này nói ra thì dài lắm, tôi chỉ nói ngắn gọn thôi." "Năm đó khi đi Trùng Cốc, tôi đã mất rất nhiều huynh đệ, bản thân tôi cũng bị trọng thương tàn phế, bây giờ không còn là cái gọi là khôi thủ mà các cậu nói nữa." Nhắc đến, Trần Ngọc Lâu còn có chút chua xót.

"Cả đời này của tôi, từng phong quang, từng thất ý.

Giờ tuổi đã cao, hồi tưởng lại những ngày tháng năm xưa nhất hô bá ứng, chỉ thấy không hơn gì mây khói thoảng qua.

Thế là tôi dừng chân tại nơi này, ẩn danh, sống nốt quãng đời còn

lại.” “Chỉ là không ngờ, mấy người các cậu lại chạy đến đây.” “Thế nào, đã vào được mộ chưa?

Kết quả ra sao?” Trần Ngọc Lâu hỏi.“Lão gia, Thẩm gia đã dẫn chúng tôi xuống đó rồi.

Không ngờ nơi đó lại là mộ Lý Thuần Phong, chúng tôi đã tìm thấy một khối Long Cốt Thiên Thư bên trong.” Hồ Bát Nhất đáp.

“Đúng vậy, để lấy được khối Long Cốt Thiên Thư này, gần như là thập tử nhất sinh đó, trong ngôi mộ đó cơ quan cạm bẫy nhiều kinh khủng!” Bàn Tử cũng nói thêm ở một bên.

Chương 135

“Tôi đến Cổ Lam là để tìm Giáo sư Tôn, nhờ ông ấy giúp giải mã những dòng chữ trên khối Long Cốt Thiên Thư mà ông ngoại tôi để lại.

Tôi nghi ngờ trên đó ghi chép manh mối về Mộc Trần Châu!” Shirley Dương cũng nói.

“Mộc Trần Châu!” Trần Ngọc Lâu mím môi, thở dài nói, “Thật đáng thương cho huynh đệ Trà Cô Tiếu của tôi.

Dòng dõi của họ đều không thoát khỏi số phận này.

Bây giờ ngay cả cháu cũng dấn thân vào con đường này.

Đáng tiếc là tôi lại không giúp được gì nhiều.” “Kể từ khi thất bại ở Điền Nam, tổn thất đại lượng huynh đệ, lão phu tự thấy không còn mặt mũi làm Tá Lĩnh khôi thủ nữa, định thoái ẩn giang hồ.” “Thực ra mà nói, năm đó sở dĩ tôi chọn nơi này đặt chân, cũng là vì một huynh đệ phái Mạc Kim.” “Cũng chính là lúc đó gặp được ông ấy.” “Ông ấy tự xưng là Kim Toán Bàn, nói rằng nơi này có một ngôi mộ lớn, định lấy tài vật trong mộ để cứu tế dân tai nạn ở hai bờ Hoàng Hà.” “Thế là chúng tôi bèn định kế xây miếu Xương Cá ở đây, để che mắt người khác.” “Chỉ tiếc là, lão ca Kim Toán Bàn, sau khi vào thì không bao giờ ra nữa!” Nói đến đây, Bàn Tử nhớ đến bộ xương trong hang động, còn tìm thấy trên người ông ta Mạc Kim Phù và Văn Hương Ngọc.

Thế là nói: “Lão Hồ, bộ xương chúng ta gặp trong động, Thẩm gia cũng nói là Kim Toán Bàn, xem ra không sai rồi.” “Ồ?

Các cậu tìm thấy di cốt của huynh đệ Kim Toán Bàn trong mộ sao?” Trần Ngọc Lâu hỏi.

“Không sai, lão gia tử, chúng tôi đã đưa ông ấy ra khỏi mộ và an táng rồi.” Hồ Bát Nhất nói.

“Tốt, chôn ở đâu rồi?

Tôi cũng phải đi tế bái một lần mới phải.” Trần Ngọc Lâu nói.

“Không xa bên ngoài huyện thành, mấy ngày nữa chúng tôi sẽ đưa ngài qua đó.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Sau đó, mấy người lại trò chuyện vài câu, rồi đứng dậy cáo từ, trở về nhà khách.

Lúc này, Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người cũng đã trở về.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm tại nhà khách.Ngày thứ hai, Tôn giáo sư sắp xếp xong việc của đội khảo cổ, đến nhà khách dùng bữa, Shirley Dương liền mời ông ấy qua, hỏi về chuyện Long Cốt Thiên Thư.

Hồ Bát Nhất mấy người thấy vậy cũng đi theo, muốn cùng nghe Tôn giáo sư nói.

Vị Tôn giáo sư này không hổ danh là Quan Sơn Thái Bảo, có hai ba mánh khóe.

Văn tự trên phiến đá Long Cốt Thiên Thư đã được ông ấy phiên dịch ra.

“Mộc Trần Châu mà các cậu muốn hỏi, tôi biết rất ít.

Tôi cho rằng nó có thể là một loại lễ khí mang tính biểu tượng, hình dạng giống như con mắt.” “Khối phiến đá các cậu mang đến này, và những cái tôi từng xem trước đây, đều đại đồng tiểu dị.” “Tôi không dám khẳng định phù hiệu trên xương rồng chính là Mộc Trần Châu, nhưng tôi có thể khẳng định nói cho các cậu biết, phù hiệu giống con mắt, lại giống xoáy nước này, trong mật văn thời Chu có ý

nghĩa là Phượng Hoàng.

Thông tin ghi trên phiến đá này là miêu tả của người Chu về Phượng Minh Kỳ Sơn." "Phượng Hoàng?

Sao lại lòi ra Phượng Hoàng nữa?

Cái đồ án con mắt này sao lại liên quan đến Phượng Hoàng?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

"Cái này thì không rõ, có lẽ là ám hiệu mật văn gì đó, dù sao thì Mộc Trần Châu còn có một biệt danh là Phượng Hoàng Đảm." Tôn giáo sư nói.

"Vậy Tôn giáo sư, rốt cuộc ý nghĩa ghi trong phiến đá là gì?

Có manh mối nào về Mộc Trần Châu không?" Shirley Dương hỏi.

"Thực ra trên phiến đá đó chỉ ghi lại một bài văn tế cổ nhân miêu tả Phượng Minh Kỳ Sơn.

Loại vật này từ trước đến nay đều được đế vương coi trọng, dù sao chỉ cần cầu được Phượng Hoàng báo trước điềm lành, tức là được thụ mệnh từ trời, có thể thành tựu đại nghiệp." "Cái này cũng giống như bây giờ chúng ta khai trương cửa hàng, đốt pháo, treo hồng phúc, chính là để cầu một cái may mắn đầu năm." Shirley Dương nghe lời Tôn giáo sư nói, nhất thời vô cùng thất vọng, toàn thân run rẩy, trong khóe mắt cũng có nước mắt chực trào.

Hồ Bát Nhất thấy Shirley Dương bộ dạng này, cũng trong lòng thắt lại, có chút đau lòng, liền đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

"Đừng lo lắng, chắc chắn sẽ tìm thấy." Tôn giáo sư thấy mình đã 'dọn hàng' gần xong rồi, bèn định nói ra vài điều mới mẻ.

Ông ấy không hổ là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, sau khi

gặp Hồ Bát Nhất mấy người, trong lòng đã nảy sinh một ý nghĩ, muốn mượn tay họ, giúp mình phá Địa Tiên Thôn, giải quyết họa Thi Tiên Phong Sư Cổ.

Tuy nhiên ông ấy vẫn chưa rõ bản lĩnh của mấy người này ra sao, định khảo nghiệm họ một chút.

Dù sao Địa Tiên Thôn vô cùng hiểm ác, dòng họ Phong Thị của ông ấy nhiều cao nhân như vậy cũng không thể thành công tiến vào.

Mà hiện tại, Đại mộ Hiến Vương Vân Nam chính là một bài khảo nghiệm rất tốt, mức độ nguy hiểm không thua kém Địa Tiên Thôn.

Tôn giáo sư từ trong túi lấy ra một tấm ảnh, đưa cho mọi người xem.

"Đây là?" Mọi người nhìn, đây chính là sáu pho ngọc thú mà đội trưởng dân binh ở tiệm bia đá đã nói.

"Các cậu xem, sáu pho ngọc thú này đều chỉ có một con mắt độc, to một cách kỳ lạ, không phù hợp với tỷ lệ bình thường, hơn nữa đặc biệt nhất là con mắt này, hoàn toàn giống với ký hiệu con mắt kia." Tôn giáo sư nói.

Shirley Dương nhìn một cái, quả nhiên là vậy.

Lập tức mừng rỡ xen lẫn kinh ngạc, lại có hy vọng.

"Chẳng lẽ, Mộc Trần Châu vẫn luôn cất giấu trong một ngôi mộ Đại Điền Vương nào đó?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Theo ghi chép, một bộ phận người cổ Điền Quốc tín phụng vu thần tà thuật, vì tránh loạn, đã rời khỏi Điền Quốc, di cư đến sâu trong núi bên bờ Lan Thương Giang sinh sống, thủ lĩnh của họ tự lập làm Hiến Vương." "Mà những ngọc thú này, chính là tế khí vu thuật mà Hiến Vương dùng để cử hành." Tôn giáo sư không trực tiếp trả lời, mà nói như vậy, dù sao ông ấy cũng không biết, Mộc Trần Châu rốt

cuộc có ở trong mộ Hiến Vương hay không.

“Vậy nói như thế, Mộc Trần Châu rất có khả năng ở trong mộ Hiến Vương?” Shirley Dương hỏi.

“Cái này tôi cũng không chắc chắn, chỉ có thể nói, khả năng rất lớn, dù sao con mắt của ngọc thú đó, rất giống với phù hiệu kia, hẳn là đã thực sự thấy Mộc Trần Châu.” “Tuy nhiên, hiện tại không có đủ tài liệu, chỉ có thể đưa ra suy đoán như vậy, rốt cuộc tình hình ra sao, vẫn chưa xác định.” Tôn giáo sư lắc đầu nói.

“Bất kể thế nào, đây cũng là một manh mối, bất kể hy vọng có mong manh đến đâu, chỉ cần có hy vọng, tôi sẽ phải đi tìm thử!” Shirley Dương với vẻ mặt kiên định nói.

“Tuy nhiên, các cậu vẫn phải cẩn thận, nơi Điền Nam đó quá nguy hiểm, đặc biệt là mộ Hiến Vương kia, nghe nói còn cực kỳ nguy hiểm.” “Mặc dù các cậu là đạo mộ chuyên nghiệp, nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận.” Tôn giáo sư dặn dò.

Do sự khác biệt thế giới, chính quyền Hạ Quốc ở thế giới này, cũng không cấm chỉ chuyện đạo mộ, thậm chí trong bóng tối còn có phần khuyến khích.

Vì vậy vị Tôn giáo sư này bề ngoài cũng không thể hiện vẻ thống hận đạo mộ tặc như trong cốt truyện gốc.

Mặc dù đó cũng là diễn kịch.

Hiện tại ông ấy đã đưa ra tất cả manh mối, tất cả đều chỉ về mộ Hiến Vương.

Chỉ cần mấy vị Mạc Kim Giáo Úy này có thể an toàn rời khỏi mộ Hiến Vương, thì chuyện Địa Tiên Thôn, cũng có thể nhờ họ giúp đỡ rồi.

Nghĩ đến đây, Tôn giáo sư âm thầm gật đầu.

Sau khi giảng rõ chuyện Long Cốt Thiên Thư và phiến đá, Tôn giáo sư liền cáo từ rời đi, bận rộn với công việc của đội khảo cổ.

Tiếp theo, ông ấy chỉ cần chờ đợi là được.Có manh mối, bên Shirley Dương cũng trở nên tích cực hơn.

Chiều, Thẩm Hạo mấy người lại đến chỗ Trần Ngọc Lâu, định đưa ông ấy đến mộ địa Kim Toán Bàn tế bái một lần.

Bàn Tử và Đại Kim Nha thì ở lại nhà khách nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo dẫn theo Ô Thiền, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, cùng Trần Ngọc Lâu đến mộ của Kim Toán Bàn.

Sau khi họ đưa thi cốt Kim Toán Bàn ra, liền mang đến một nơi không xa huyện Cổ Lam để an táng, phong thủy cũng coi như không tệ.

Trần Ngọc Lâu trước mộ, hoài niệm hồi lâu.Trở về nhà khách, Thẩm Hạo mấy người chiêu đãi Trần mù đến nhà ăn dùng bữa.

Shirley Dương lòng nặng trĩu, không ăn được gì, chỉ mãi cầm tấm ảnh ngọc thú kia mà xem.

Mộ Hiến Vương mà Tôn giáo sư nói, rất có khả năng cất giấu Mộc Trần Châu, nhưng hiện tại họ lại không biết mộ Hiến Vương ở đâu.

Chỉ biết đại khái là trong địa phận Vân Nam, bên bờ Lan Thương Giang.

Nhưng Lan Thương Giang dài như vậy, không lẽ cứ dọc theo bờ sông mà tìm từng chút một sao.

“Hồ Bát Nhất, anh không phải thường nói mình tinh thông Phân Kim Định Huyệt sao, còn biết Thiên Tinh Phong Thủy thuật, có tìm được mộ Hiến Vương không?” Hồ Bát Nhất cười khổ: “Cô nãi nãi

của tôi ơi, đâu có đơn giản như vậy." "Nơi Điền Nam đó, khi tôi ở tiền tuyến đánh giặc đã từng qua, cao nguyên núi non chiếm chín mươi phần trăm." "Lại có ba hệ thống sông lớn chảy qua, địa hình địa mạo phức tạp đa biến, lại có những khu rừng nguyên sinh rộng lớn bao phủ." "Chúng ta nếu không có mục tiêu cụ thể, cho dù có bí thuật phong thủy, e rằng tìm một trăm năm cũng không tìm thấy." Nghe lời Hồ Bát Nhất nói, Shirley Dương cũng nhất thời có chút nản lòng.

"Vậy thì khó thật rồi ~" Lúc này Thẩm Hạo nói: "Trần lão gia tử, năm đó ngài chẳng phải đã từng đến Điền Nam đảo đấu sao?

Có manh mối nào không?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lúc này mới nói: "Các cậu thật sự muốn đến Điền Nam đảo đấu, e rằng khó lắm!" "Nơi đó núi cao rừng rậm, độc trùng độc chướng vô số, năm đó lão phu cùng một đám Tá Lĩnh lực sĩ, vốn muốn đi đảo đấu Hiến Vương, kết quả không ngờ nơi đó hiểm ác vạn phần, không chỉ tổn thất đại lượng huynh đệ, ngay cả đôi mắt này của tôi, cũng mất ở đó." "Bây giờ nghĩ lại, vẫn còn sợ hãi trong lòng!" Nghe lời Trần Ngọc Lâu nói, Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Cái gì, lão gia tử ngài còn đảo qua mộ Hiến Vương?

Thật hay giả vậy?" Shirley Dương nghe vậy mừng rỡ vạn phần, vì Trần Ngọc Lâu đã đảo qua mộ Hiến Vương, vậy khẳng định ông ấy biết mộ Hiến Vương ở vị trí nào.

Đây thật là "sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn"!

"Lão gia tử, ngài nói là thật sao?" Shirley Dương mừng rỡ quá đỗi.

Chương 136

“Đương nhiên là thật, chuyện này tôi làm sao lại lừa cô.

Trước đây lão phu không biết Mộc Trần Châu này có khả năng ở trong mộ Hiến Vương, nếu không, lão phu đã sớm nói cho các cậu rồi.” “Chỉ có điều, mộ Hiến Vương này hiểm ác vạn phần, các cậu không có chuẩn bị vẹn toàn, tuyệt đối không được manh động mà đi!” Trần Ngọc Lâu trịnh trọng dặn dò.

“Vâng, chúng tôi biết rồi.” Shirley Dương dùng sức gật đầu.

Hồ Bát Nhất lúc này quay đầu nhìn Thẩm Hạo: “Thẩm gia, cái mộ Hiến Vương này, còn phải làm phiền ngài ra tay rồi.

Tôi tin rằng, nếu ngài ra tay, cái mộ này chắc chắn sẽ dễ dàng lấy được!” Thẩm Hạo cười cười: “Đó là điều chắc chắn.

Cái mộ Hiến Vương này, tôi cũng rất hứng thú, đến lúc đó, cùng đi xem sao.” Thẩm Hạo biết, Hồ Bát Nhất đây là cố ý nói cho cậu nghe, chính là muốn cậu giúp Shirley Dương một tay.

Thẩm Hạo đương nhiên rất vui lòng, không từ chối.

Lúc này Trần Ngọc Lâu nói: “Ồ?

Vị tiểu huynh đệ Thẩm này, lợi hại vậy sao?” “Hắc hắc, Trần lão gia tử, ngài còn chưa biết sao?

Thẩm gia đây chính là cao nhân đạo môn chân chính, tu vi thông thiên!” Bàn Tử đặt đũa xuống nói với Trần Ngọc Lâu.

“Chẳng lẽ là tu hành giả, Luyện Khí Sĩ trong truyền thuyết?” Trần Ngọc Lâu nhướng mày, kinh ngạc hỏi.

“Xem ra Trần lão gia tử cũng có chút hiểu biết?” Thẩm Hạo hỏi.

“Đó là, nhớ năm xưa, khi lão phu còn nhỏ, đã có ẩn sĩ cao nhân đích thân đến thu tôi làm đồ đệ.

Tôi theo người đó tu hành mấy năm trong núi, nhưng mãi không thể nhập môn, lại không may, sư phụ đột nhiên tọa hóa, tôi đành phải hạ sơn, kế thừa gia nghiệp, nếu không, lão phu bây giờ cũng là tiền bối cao nhân rồi ~” Trần Ngọc Lâu hồi ức chuyện năm xưa, lộ vẻ cảm khái.

“Không ngờ, lão gia tử lại có cơ duyên như vậy, chỉ tiếc là cơ duyên vẫn chưa đủ, không thể thực sự bước chân vào đạo đồ.” Thẩm Hạo lắc đầu nói.

“Phải đó, đây cũng là số mệnh mà, không biết làm sao!” Trần Ngọc Lâu cảm khái.

“Vậy lão gia tử, ngài còn nhớ rõ vị trí cụ thể của mộ Hiến Vương ở đâu không?” Shirley Dương tiếp tục hỏi.

Trần Ngọc Lâu nói: “Năm đó, lão phu ở núi Lý Gia Điền Nam từng đảo qua mộ Điền Vương, nhưng đã đến muộn, minh khí trong mộ đều bị người đi trước đảo trống.” “Lão phu trong mộ đào đất ba tấc, mới tìm thấy nửa tấm địa đồ Điền Quốc làm bằng da người.” “Sau đó ở Tô Thành mời một vị thợ khéo chuyên sửa chữa tranh chữ cổ, mới cuối cùng sửa chữa xong tấm địa đồ này.” “Mà tấm địa đồ này, trùng hợp lại vẽ vị trí huyệt mộ của Hiến Vương.” “Chính là có tấm địa đồ này, lão phu mới quyết định đến mộ Hiến Vương một chuyến, kết quả ngựa vấp chân trước, một sớm anh danh tận tang!” Nói rồi Trần Ngọc Lâu từ trong ngực lấy ra nửa tấm địa đồ da người kia, trải ra trên bàn.

Mọi người nghe vậy, mừng rỡ vạn phần.

“Cái gì?

Mộ Hiến Vương này lại còn có địa đồ sao?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi.

"Lão phu đương nhiên là nói có căn cứ, các cậu xem thì biết." Trần Ngọc Lâu bình tĩnh nói.

Mọi người mở ra xem, tấm địa đồ này tuy đã được sửa chữa, nhưng vẫn vô cùng mơ hồ, sông núi trong đồ thì vẫn có thể lờ mờ nhận ra.

Giữa địa đồ có một khoảng trống, xung quanh còn bố trí vài hố chôn theo, ngoài ra còn có vài vị cận thần bồi lăng.

Vị thảo đầu thiên tử nam cương này, bài trí quả thật không nhỏ.

"Vị Hiến Vương đó, sau khi thoát ly Điền Quốc, liền dời đô vào sâu trong núi, nô dịch mười mấy vạn dân phu, nô lệ để xây dựng lăng mộ cho ông ta." "Đồng thời, thủ đoạn thống trị của ông ta tàn nhẫn đẫm máu.

Sau khi ông ta chết, thuộc hạ liền phân tán, có một bộ phận người muốn trở về cố quốc, liền vẽ vị trí mộ Hiến Vương thành bản đồ, dâng lên Điền Vương, tuyên bố cũng có thể chọn được loại bảo huyệt này cho Điền Vương." "Những chuyện đó, đều được ghi lại ở mặt sau của địa đồ da người." "Tuy nhiên có lẽ về sau, không tìm thấy bảo huyệt như vậy, nếu không tấm địa đồ da người này sẽ không xuất hiện trong mộ, bị lão phu đảo ra rồi." Trần Ngọc Lâu nói: "Các cậu nhìn xem, giữa địa đồ có phải có một khối trống không?

Nơi đó chính là Trùng Cốc nơi mộ Hiến Vương tọa lạc!" "Bên trong có nhiều chỗ cổ quái, thật như long đàm hổ huyệt!" "Vị tiểu huynh đệ Thẩm này, thật sự lợi hại như các cậu nói sao?

Nếu không e rằng cũng không phá được mộ Hiến Vương này!" Thẩm Hạo nghe vậy, biết đó là thiện ý của Trần Ngọc Lâu, bèn nói:

“A a, Trần lão gia tử cứ yên tâm, tôi là người tu hành, tự mình có mấy cân mấy lạng vẫn biết rõ.” “Vị Hiến Vương kia, chỉ là một thảo đầu thiên tử cỏn con, thủ đoạn nắm giữ đều là tà thuật tà đạo không ra gì, huyền môn chính tông của tôi, giỏi nhất là đối phó loại người này.” “Vậy thì tôi yên tâm rồi, chỉ hy vọng cậu thật sự lợi hại như cậu nói, nếu không, e rằng sẽ đi vào vết xe đổ của lão phu.” Trần Ngọc Lâu nói rồi, tháo kính của người mù xuống, chỉ thấy hốc mắt ông ấy sâu hoắm, từ trong ra ngoài, toàn là vân mạch màu đỏ sẫm, như kinh mạch của cây cổ thụ khô héo mọc ra từ hốc mắt.

Để bảo toàn mạng sống, cả nhãn cầu đều bị móc ra sống sượng.“Tê ~” Mọi người nhìn hốc mắt trống rỗng của Trần Ngọc Lâu, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nghe tiếng mọi người hít khí, Trần Ngọc Lâu đeo lại kính của người mù.

“Nhiều năm như vậy trôi qua, chuyện cũ tuy như khói mây thoảng qua, nhưng vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.” “Đặc biệt là lần đảo đấu cuối cùng ở mộ Hiến Vương đó, lão phu đến tận bây giờ mỗi khi nghĩ lại, vẫn còn kinh hoàng động tâm!” “Mộ Hiến Vương đó, tự xưng sau khi chết chôn ở đó, vĩnh viễn không thể bị người khác đảo đấu, không phải chuyện đùa đâu!” Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi.

Shirley Dương đợi một lát, đem chuyện cái lỗ thủng trong huyệt địa quan tài được dùng để nuôi cá bằng thi thể người nói ra, đồng thời nói ra suy đoán của Tôn giáo sư, rằng đó rất có thể là tà thuật còn sót lại từ Vân Nam Hiến Vương.

Ai ngờ Trần Ngọc Lâu nghe xong, hừ lạnh một tiếng, vuốt chòm râu dê, tỏ vẻ rất coi thường Tôn giáo sư.

“Tôn giáo sư đó biết gì chứ, không biết vốn không phải lỗi, nhưng không biết mà lại giả vờ biết, chính là làm hại con cháu!” “À?

Lão gia tử, nói như vậy, Tôn giáo sư nói không đúng sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Tà thuật đó, gọi là 'Đằng thuật', hẳn là có nguồn gốc từ Miến Điện, cùng với Cổ độc, Hàng đầu, được liệt vào ba đại tà pháp của Điền Nam, nhưng phần lớn đã thất truyền, chỉ còn lại vài môn nhỏ pháp nhỏ." "Cái lỗ thủng dùng phương pháp nuôi cá bằng thi thể người đó, lão phu từng tìm hiểu ở cổ trại Điền Nam rồi." "Cũng là một loại Đằng thuật, dìm người sống chết trong nước, rồi dùng thi thể cho cá ăn." "Hoa văn trên hang gọi là Khám Hồn Phù, nghe nói sẽ khiến người chết đi, linh hồn vẫn lưu lại trong huyết nhục, không được giải thoát, vô cùng độc ác!" "Những con cá nhỏ trong nước từ lỗ thủng chui vào, ăn thịt người chết, kèm theo cả oán hồn của người chết, cũng bị cá nhỏ phân thục." "Loại cá này lớn cực nhanh, mười mấy ngày có thể lớn đến ba thước, dùng loại cá này nấu canh, nghe nói vị ngon vô cùng, thiên hạ không có gì ngon hơn nó!" "Chẳng lẽ loại tà thuật hại người này, chỉ vì ăn một ngụm canh cá ngon sao?

Cái này cũng quá..." Hồ Bát Nhất càng nghe càng thấy ghê tởm.

"Lão gia tử, ngài biết rõ như vậy, chẳng lẽ là đã tự mình nếm qua?" Shirley Dương hỏi.

Không đợi Trần Ngọc Lâu trả lời, Thẩm Hạo đã nói trước: "Lão gia tử chắc là chưa ăn đâu, loại cá nuôi bằng huyết nhục oán hồn của người chết này, làm sao có thể đơn giản như vậy?

Ăn rồi e rằng không sống nổi." Trần Ngọc Lâu gật đầu nói: "Ai, đúng vậy, uống thứ canh thần tiên đó, làm sao còn sống quá ba ngày?" "Con cá này nuôi thành, đã không còn là cá nữa, mà là Đằng!" "Oán hồn của người chết bị phân thực đó, trong thể nội của Đằng hóa thành độc dược, giết người vô hình.

Người bị loại canh cá này hại chết, toàn thân sẽ không có bất kỳ

dấu hiệu trúng độc nào, ngược lại trên mặt còn mang theo một nụ cười nhạt, như đang hồi vị vị ngon của canh cá!" "Ối trời ~, Đằng thuật này tà ác vậy sao, may mà đã thất truyền rồi!" Bàn Tử có chút sợ hãi nói.

"Đúng rồi lão gia tử, vì ngài đã từng đến mộ Hiến Vương, ngài có thể kể cho chúng tôi nghe về kinh nghiệm đạo mộ của ngài khi đó, có những nguy hiểm gì không?

Chúng tôi cũng tiện chuẩn bị cho phù hợp." Shirley Dương nói.

"Ừm, cũng được." Trần Ngọc Lâu lập tức gật đầu.

Thế là Trần Ngọc Lâu, tỉ mỉ hồi ức lại tình hình lúc ban đầu đi đến mộ Hiến Vương.

Nơi mộ Hiến Vương tọa lạc, được gọi là Trùng Cốc.

Nằm cạnh Xà Hà, một nhánh của Lan Thương Giang.

Xà Hà uốn lượn chảy vào giữa núi non trùng điệp, hình thành một khe núi đặc biệt, địa thế cực thấp.

Do trong khe núi này quanh năm sương mù không tan, lại có rất nhiều côn trùng sinh sôi, nên được người dân địa phương gọi là Trùng Cốc.

Trùng Cốc nằm sâu trong núi, dấu chân người hiếm khi đến.

Tuy nhiên trong đó lại có một khu vực, thường xuyên xuất hiện chướng khí màu trắng, quanh năm không tan, người trúng phải lập tức chết, không ai có thể tiến vào.

Nghe nói chướng khí này là Đằng Vân do Hiến Vương bố trí, chuyên dùng để trấn thủ lăng mộ.

Vòng tròn trắng trống trên địa đồ da người, chính là đại diện cho chướng khí yêu vụ này, là mối đe dọa chết người đầu tiên phải đối

mặt khi tiến vào mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc.

Năm đó ông ấy chính là trúng chiêu ở cửa ải đầu tiên này, mất đi một đôi mắt.

"Năm đó lão phu dẫn theo một đám huynh đệ Tá Lĩnh, ở địa phương tìm hiểu nhiều nơi, mới cuối cùng biết được vị trí của mộ Hiến Vương." "Ở chỗ Xà Hà uốn lượn, có một ngọn núi tuyết, tên là Già Long Sơn, cao hơn ba nghìn mét." "Mà sau núi, có một khe núi, địa thế cực thấp, quanh năm sương mù không tan, trong khe lại có nhiều côn trùng sinh sôi, chính là Trùng Cốc đó." "Mà mộ Hiến Vương thì nằm sâu trong Trùng Cốc!" "Năm đó lão phu và những người khác cơ duyên không đủ, xông thẳng vào đó, dẫn đến huynh đệ tử thương vô số, ngay cả chính mình cũng mất đi một đôi mắt." "Về miêu tả cụ thể của mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, các cậu có thể xem kỹ văn tự ở mặt sau địa đồ." "Nhiều năm như vậy trôi qua, ký ức cũng có chút mơ hồ rồi, hình như là nói, mộ Hiến Vương đó, trừ phi Thiên Băng, nếu không người ngoài không thể vào." Mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc được Trần Ngọc Lâu kể lại cực kỳ ghê gớm, khiến mọi người có mặt đều bất giác kinh sợ.

Tuy nhiên Shirley Dương lại cảm thấy, là do lúc đó điều kiện không tốt, không có đủ biện pháp phòng hộ, nếu không đột phá đám độc vụ kia hẳn không khó.

Tiếp đó Trần Ngọc Lâu lại nói: "Năm đó để khai quật ngôi mộ này, Tá Lĩnh của tôi hầu như dốc toàn lực xuất động." "Theo phân tích của chúng tôi, mộ Hiến Vương đó hẳn sẽ không quá lớn, dù sao quốc lực của họ cũng có hạn." "Dựa theo kinh nghiệm mà xem, mộ Hiến Vương hẳn là nằm trong thung lũng, dựa vào địa thế tự nhiên hình thành, xây dựng lăng mộ trong động huyệt." "Mà chế độ tấn táng của Điền Quốc khi đó là phỏng theo chế độ nhà Hán, vị Hiến Vương kia tuy là thảo đầu vương tự lập, nhưng hình chế an táng lăng mộ,

hẳn vẫn tương tự như mộ Hán." "Trong mộ hẳn sẽ có xe ngựa nghi trượng bằng đồng, dũng sĩ bằng đồng hộ quân, dũng sĩ hí kịch bằng đất nung, trong huyền cung đặt hai quách ba quan." "Trên đặt Thiên Môn, dưới thiết Thần Đạo, Lục Tứ làm mắt, Bách Đan Bát Châu, Lục Ngọc Tam Đỉnh." "Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, có thể kết luận, trong mộ Hiến Vương chắc chắn có rất nhiều đồ tốt!" "Chúng tôi chỉ bằng một bầu nhiệt huyết, ném mọi nguy hiểm ra sau đầu, cứ thế xông thẳng vào." "Ai, chuyện cũ không nỡ hồi tưởng a!" Trần Ngọc Lâu chợt thở dài.

"Lão gia tử, nói như vậy, ngài vẫn chưa đi sâu vào trong Trùng Cốc, tình hình bên trong ra sao, cũng không rõ lắm sao?" Thẩm Hạo hỏi.

"Không sai, lão phu vẫn chưa thể thực sự tiến vào phạm vi lăng mộ, đã bị chướng khí lăng mộ đánh cho chạy tán loạn, tử thương vô số!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu nói.

"Nếu vậy, tình hình bên trong, còn phải đợi chúng ta đến đó rồi, tự mình kiểm tra vậy." Thẩm Hạo nói.

"Ừm, nhưng mà, mộ Hiến Vương đó tự xưng nằm trong Thủy Long Vựng, cái gọi là Thủy Long, tức là thác nước.

Chỉ cần các cậu tìm thấy thác nước, hẳn là sẽ tìm thấy mộ Hiến Vương." "Đây là một dấu hiệu rõ ràng nhất, muốn tìm thấy hẳn không khó.

Cái khó thật sự, hẳn vẫn là cơ quan cạm bẫy trong mộ!" Trần Ngọc Lâu lại nói.

"Được, vậy đa tạ lão gia tử." Thẩm Hạo nói.

"Những chuyện sau này, cứ để chúng tôi tự mình nghiên cứu vậy."Thẩm Hạo trải địa đồ da người ra, lật sang mặt sau.

Chỉ thấy phía trên ghi lại một đoạn chữ nhỏ, trong đó có một số đã mờ không thể nhận ra.

Tuy nhiên vẫn còn giữ lại không ít phần tương đối rõ ràng.

Chương 137

Đặc biệt là đoạn miêu tả tình hình mộ Hiến Vương.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đều vây quanh xem.

Ô Thiền thì không lại gần, nàng chỉ cần dùng linh thức quét qua, liền biết nội dung.

"Bên ngoài thiết lập lăng chướng, bên trong sinh ra Thủy Long." "Vì sự mông lung như vầng hào quang của mặt trời, mặt trăng, nên gọi là vựng." "Ẩn ẩn hiện hiện, phảng phất như có như không, nhìn qua có dấu vết, xem xét kỹ lại vô hình, đó là nơi linh quang ngưng tụ, sinh khí hiển lộ." "Vì nơi đây hình thế tốt đẹp bậc nhất, chôn ở đó, sinh khí không tiêu tán, côn trùng không xâm nhập." Phía sau còn có một đoạn ghi lại Hiến Vương lúc sinh thời dẫn dụng thiên cơ để miêu tả huyệt mộ của mình: "Vương ế, táng ở Thủy Long Vựng, thi giải thăng tiên, Long Vựng vô hình, nếu không phải Thiên Băng, rất khó bị người ngoài phá giải!" "Thủy Long Vựng?" Hồ Bát Nhất nhíu mày suy nghĩ kỹ, loại bảo huyệt này, chỉ nghe tên đã biết sự bất phàm của nó.

"Trời không sụp đổ, thì vĩnh viễn sẽ không có ai có thể tiến vào vương mộ?

Sụp đổ thế nào?

Trời không phải chỉ là một tầng khí quyển sao, chẳng lẽ là chỉ thiên thạch rơi xuống?" "Hay là nói, nơi đó sẽ phát sinh một loại thiên tượng đặc thù, chỉ khi đến thời kỳ đặc biệt mới có thể tiến vào trong mộ?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, nói ra mấy loại khả năng mà mình nghĩ đến.

Shirley Dương cũng một đầu mờ mịt, không nghĩ ra Thiên Băng có ý nghĩa gì.

Càng đừng nói đến Vương Bàn Tử, hắn vốn không phải là người thích động não.

Đại Kim Nha tuy nói đã đọc không ít sách, nhưng đối với cái này cũng không có manh mối.

Trần Ngọc Lâu lúc này lắc đầu nói: "Lão phu cũng không rõ, nhưng nghĩ là không phải như cậu nói.

Tuy nhiên, với đại trí đại huệ của lão phu như vậy, nhiều năm qua cũng chưa làm rõ được Thiên Băng này có ý nghĩa gì." "Theo lão phu thấy, Hiến Vương đó lúc sinh thời không tôn vương đạo, tín phụng tà thần, không biết đã làm hại bao nhiêu sinh linh." "Có lẽ ông ta cũng biết mộ của mình sớm muộn gì cũng bị người khác đào trộm, cho nên mới chọn một tuyệt địa như vậy.

Không chỉ trong cốc hiểm ác dị thường, e rằng trong mộ thất còn có những cạm bẫy cực kỳ lợi hại khác!" Mọi người đều gật đầu.

Hiến Vương này ít nhiều cũng là một vương, vất vả lắm mới xây dựng lăng mộ, bên trong làm sao có thể không bố trí cơ quan cạm bẫy.

Tuy nói trong rừng sâu núi thẳm đó, ông ta có thể không kiếm được cát chảy, nỏ tên gì đó, nhưng Hiến Vương kia tinh thông Đẳng thuật, lợi dụng độc trùng trong cốc làm cơ quan, còn lợi hại hơn cả cát chảy nỏ tên.

Vẫn chưa biết sẽ độc ác đến mức nào.

"Mộ Hiến Vương này, chúng tôi chắc chắn phải đi.

Lão gia tử, tấm địa đồ da người này, chúng tôi sẽ bỏ tiền ra mua." Thẩm Hạo nói.

Trần Ngọc Lâu gật đầu nói: "Ừm, tấm địa đồ này đã để trên người lão phu mấy chục năm rồi, cũng không còn tác dụng gì nữa.

Các cậu muốn thì cứ lấy đi, tùy ý cho chút tiền là được." "Cháu gái, mộ Hiến Vương hiểm ác, các cháu nhất định phải cẩn thận đấy nhé!" Trần Ngọc Lâu lại dặn dò Shirley Dương.

"Lão gia tử yên tâm, chúng tôi sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa giỡn đâu.

Nếu việc không thể làm được, chúng tôi sẽ đặt an toàn lên hàng đầu!" Shirley Dương gật đầu nói.

"Chuyện của chúng tôi ở Cổ Lam đã gần kết thúc rồi, không biết lão gia tử có muốn cùng chúng tôi đến Kinh Thành không?" Thẩm Hạo hỏi.

"Ồ?" Trần Ngọc Lâu có chút động lòng.

Ở đây đã mấy chục năm rồi, ban đầu là để đợi tin tức của huynh đệ Kim Toán Bàn, nhưng ông ấy đã chết trong mộ.

Mà Trần Ngọc Lâu bản thân lại là người mù, đi lại bất tiện, nên chỉ có thể ẩn mình ở đây.

Hiện tại có cơ hội đi Kinh Thành nơi đất lành, ông ấy làm sao có thể không động lòng chứ?

"Cái này?

Tôi chỉ là một lão già mù mắt bình thường, người già rồi, cũng chẳng còn tác dụng gì, các cậu..." Trần Ngọc Lâu còn chưa nói xong, đã bị Shirley Dương cắt ngang.

"Lão gia tử, ngài sao có thể nói như vậy?

Ngài là huynh đệ kết nghĩa của ông ngoại tôi, cũng tức là người thân của tôi, tôi làm sao có thể để ngài ở đây mà không quản chứ?"

“Ông ngoại đã qua đời từ sớm, mẹ tôi mất sớm, cha trước đây cũng gặp tai nạn qua đời khi tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, giờ tôi chỉ còn một thân một mình.” “Sau này, ngài chính là người thân của tôi.

Mọi người đều nói 'trong nhà có một người già, như có một bảo vật', ngài cứ yên tâm cùng chúng tôi đến Kinh Thành đi.” Shirley Dương khuyên nhủ.

Thẩm Hạo lúc này cũng nói: “Lão gia tử chẳng lẽ là lo lắng mình làm phiền chúng tôi?

Không cần lo lắng, chúng tôi không phải người bình thường, không thiếu tiền.” “Càng không nói, vị cháu gái này của ngài, cha cô ấy trước đây là đại gia phố Wall ở Mỹ, dưới danh nghĩa có vô số tài sản, ở Mỹ cũng thuộc hàng có số má.” Mặc dù nói có hơi khoa trương, nhưng gia sản của Shirley Dương thật sự rất đồ sộ.

Trần Ngọc Lâu lập tức bị kinh ngạc: “Cái gì?

Cái này... lợi hại vậy sao?

Chá Cô Tiếu huynh đệ thật đúng là có người nối nghiệp a!” “Vậy được rồi, lão phu sẽ đi cùng các cậu đến Kinh Thành.” Thế là, mọi người thu dọn đồ đạc, liền đưa Trần Ngọc Lâu rời đi trở về Kinh Thành.

Từ bến đò huyện Cổ Lam, ngồi thuyền đến huyện thành bên kia Hoàng Hà.

Thẩm Hạo ở một nơi hẻo lánh, trực tiếp lấy xe jeep ra, đổ đầy xăng, sau đó chở mọi người đi Kinh Thành.

Bảy chỗ ngồi, thêm Trần Ngọc Lâu, vừa vặn ngồi đủ.Mà bên Kinh Thành này.

Thao Thiết phân thân của Thẩm Hạo, sau hơn một tuần trưởng thành, lúc này thể hình đã rất lớn rồi.

Cơ thể to bằng thùng nước, nếu không phải không gian phòng tu luyện đủ lớn, cũng không chứa nổi.

Cảnh giới phân thân, cũng đã đạt đến Trúc Cơ viên mãn, theo tình hình phân thân, bắt đầu Kết Đan.

Thân thể thần thú và phàm nhân chính là khác biệt, mạnh mẽ hơn quá nhiều.

Thao Thiết phân thân này, nhẹ nhàng liền ngưng kết một viên Kim Đan to bằng Long Châu.

Như một viên châu thủy tinh bán trong suốt, tỏa ra kim quang rực rỡ.

Long hồn đang thai nghén trong đó.

Đây là công pháp Thẩm Hạo trước khi rời đi, với ngộ tính nghịch thiên, kết hợp thân thể Thao Thiết thần thú, chuyên môn chế tạo riêng.

Viên Long Châu này không chỉ là sự ngưng kết tinh khí thần toàn thân, còn thêm vào không ít dược liệu đặc thù, luyện vào trong đó, còn có thể dùng làm pháp bảo.

Một kiện bản mệnh pháp bảo đặc biệt.

Mà ngay lúc Thẩm Hạo và những người khác đang trên đường trở về Kinh Thành, Kim Đan phân thân ngưng tụ hoàn thành, thành công hóa hình thành người.

Diện mạo phân thân giống với Thẩm Hạo, nhưng khí chất lại có chút khác biệt.

Tư duy của phân thân là cộng hưởng với bản thể, chỉ có một ý chí, chính là ý chí của bản thể Thẩm Hạo.

Bản thể có thể tùy thời thu thập thông tin từ phân thân, nhưng phân thân chỉ có thể bị động thu thập thông tin từ bản thể.

Về mặt kiến thức, phân thân và bản thể Thẩm Hạo là như nhau.

Thẩm Hạo bồi dưỡng phân thân này, chính là định để nó thay thế mình, đến Dân Điều Cục điểm danh.

Là một tu sĩ, có một phân thân thì sao chứ?

Bản thân mình là một Kim Đan đại tu sĩ, cái này chẳng phải rất bình thường sao.

Hơi "cẩu" một chút, đợi mình đạt đến Nguyên Anh, Hóa Thần rồi, thì càng không sợ bị người khác để ý.

Với thể lượng hiện tại của Trái Đất, tu sĩ cường đại rốt cuộc vẫn là số ít.

Bên Dân Điều Cục, đã nửa tháng Thẩm Hạo không đến.

Sau khi phân thân hóa hình, liền trực tiếp dùng lò luyện đan trong phòng tu luyện, cùng một số dược liệu Thẩm Hạo để lại, luyện chế mấy lò đan dược.

Sau đó mang đến Dân Điều Cục, giao nhiệm vụ.

Là nhân viên hậu cần, lợi ích lớn nhất chính là không cần đi công tác bên ngoài, ít việc.

Rồi lại từ hậu cần lĩnh một đống dược liệu, đây là dược liệu luyện đan.

Đã đi làm thuê, vậy sao có thể tự bỏ tiền túi ra chứ.

Sau khi lĩnh dược liệu, phân thân liền âm thầm quay về động phủ trong sơn cốc.

Chương 138

Bên Thẩm Hạo, bản thể và phân thân của y đều đã là Kim Đan.

Nhưng bên Ô Thiền, lại bị chậm trễ khá lâu rồi.

Đợi trở về, y sẽ lập tức giúp nàng Kết Kim Đan.

Cái gọi là khế cơ, không nhất định là đợi chờ mà đến, cũng có thể sẽ hiển hiện khi chuẩn bị đột phá.

Ô Thiền hiện là chỗ dựa lớn nhất của Thẩm Hạo, nhất định phải nghĩ cách tăng cường thực lực của nàng.

Càng mạnh càng tốt.

Bản thân muốn đuổi kịp nàng, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trên xe, vẫn là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phụ trách lái xe.

Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lỵ ngồi ở hai ghế giữa.

Ba ghế cuối cùng, là do Trần Ngọc Lâu, Thẩm Hạo và Ô Thiền ngồi.

Trên xe mọi người trò chuyện phiếm, về cuộc sống thường ngày ở Kinh Thành, những chuyện thú vị mới mẻ.

Trần Ngọc Lâu trong lòng sinh lòng hướng về Kinh Thành.

Hồi trẻ ông ta cũng từng trải qua hào sảng, từng đi xe kiệu nhỏ, nhưng xe thời đó không thể so với bây giờ, bất kể là tốc độ hay độ thoải mái.

Còn Thẩm Hạo thì ôm Ô Thiền, không tham gia vào cuộc trò chuyện của mấy người họ, mà nhỏ giọng trò chuyện.

“Ô Thiền, nàng đã chậm trễ khá lâu ở bước Kết Đan rồi, về cũng

nên Kết Đan thôi." "Vâng ~, thiếp cảm thấy khế cơ cũng đã gần đủ rồi, về là có thể Kết Đan!" "Vậy thì tốt, vừa hay sau khi Kết Đan, chúng ta sẽ đến Hiến Vương Mộ lấy Xuy Trần Châu, đến lúc đó sức mạnh của nàng hẳn sẽ có chất biến, âm dương bình hành, sẽ càng mạnh hơn!" Bên cạnh hai người, một tầng kết giới cách âm đã được thiết lập, Trần Ngọc Lâu lại là người mù, không nghe thấy gì, nên cả hai cũng thoải mái hơn nhiều.

Tay phải Thẩm Hạo vòng qua eo thon của Ô Thiền, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khóe miệng Ô Thiền treo một nụ cười nhạt, liếc Thẩm Hạo một cái đầy phong tình vạn chủng.

Nhưng lại không từ chối, ngược lại nhẹ nhàng tựa vào vai Thẩm Hạo.

Đoàn người mất hai ngày trên đường, cuối cùng cũng trở về Kinh Thành.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người đã không còn ở Đức Thắng Môn nữa, mà đã mua một sân viện ngay cạnh nhà Thẩm gia, hai người họ ở trong đó.

Sân viện bên cạnh, Thẩm gia sớm đã mua lại, liền sắp xếp cho Trần Ngọc Lâu ở trong đó.

Chuyến này thu hoạch không ít, sau khi chia cho Đại Kim Nha một ít minh khí, ông ta cao hứng trở về.

Chuyện Trùng Cốc sau này, ông ta không muốn tham gia, chuyến Long Lĩnh này đã mệt đến chết rồi, Trùng Cốc thì càng không được.

Nên không nhúng tay vào nữa.

Trong tiểu viện, Thẩm Hạo, Ô Thiền, Trần Ngọc Lâu, cùng với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ ba người, ngồi trước

bàn đá trong sân uống trà, bàn luận kế hoạch tiếp theo đi Trùng Cốc.

Theo Dương Tuyết Ly, Trùng Cốc có thể rất khó khăn.

Nhưng với một tu sĩ như Thẩm Hạo, thực ra lại đơn giản hơn nhiều, trực tiếp bay qua là được, những khó khăn trên mặt đất đều không đáng kể.

Do đó, y không tham gia vào việc lập kế hoạch của họ, cứ để họ tự lo liệu.

Đến lúc đó, bản thân y sẽ trực tiếp cho họ một chút kinh ngạc là được.

Sau khi lập kế hoạch đơn giản, liền là mua sắm vật tư ứng phó các hiểm nguy ở Trùng Cốc, chuyện này đơn giản, có tiền là được.

Sau đó, Dương Tuyết Ly cũng ở lại tiểu viện bên cạnh.

Mấy ngày nay, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều không luyện quyền đàng hoàng, có chút bỏ bê, Thẩm Hạo liền đốc thúc họ luyện tập trở lại.

Sau khi trải qua Thoái Thể, Tẩy Tủy, tư chất của cả hai đều đã tăng lên rất nhiều, tiến độ luyện quyền khá nhanh.

Thêm vào đó, đầu óc cả hai đều khá linh hoạt, những chiêu thức đều đã ghi nhớ, chỉ thiếu độ thuần thục của chiêu thức.

Thẩm Hạo dự định, đợi sau khi họ luyện võ đạt đến trình độ nhất định, sẽ truyền thụ cho họ pháp môn Luyện Khí.

Cửa hàng phía trước, có sư đồ Dương sư phụ kinh doanh là đủ rồi, Thẩm Hạo giao Văn Hương Ngọc được y thêm một tầng phong ấn bảo hộ cho Dương sư phụ, để ông ta bày trong tiệm, làm trấn điếm chi bảo.

Dương sư phụ sau khi kinh ngạc, cười không ngậm được miệng.

Thẩm Hạo sau khi chỉ dạy cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử một phen, liền để họ mỗi ngày đến sân viện luyện võ.

Bản thân y thì dẫn Ô Thiền, đến động phủ trong núi, Ô Thiền bắt đầu đột phá Kim Đan.

Có phân thân ở đây liên tục luyện chế đan dược, do đó chuẩn bị đầy đủ, không sợ vấn đề pháp lực không đủ khi ngưng tụ Kim Đan.

Sau khi mọi chuẩn bị đã hoàn tất, Ô Thiền liền trực tiếp bắt đầu đột phá.

Cảnh giới bản thân Ô Thiền đã đủ, tích lũy pháp lực cũng dồi dào, lần đột phá này có thể nói là nước chảy thành sông.

Cái gọi là khế cơ, rất huyền ảo, nhưng Ô Thiền lại không phải lần đầu tu luyện, cũng không có cái gọi là bình cảnh gì cả.

Dưới sự xông phá mạnh mẽ của Ô Thiền, khế cơ liền tự nhiên mà đến.

Trong hư đan pháp lực ngưng tụ ở Đan Điền, một vệt kim quang trong hư không chói lọi, rơi vào trong đó.

Tiếp theo, một chút linh tính chi quang của Ô Thiền cũng nhập vào trong Kim Đan.

Ngay cả thần hồn cũng từ Thức Hải chui vào trong đó, tiếp nhận đan khí thai nghén, đợi ngày sau hóa thành Nguyên Anh, trọng sinh xuất thế.

Kim Đan thành tựu, tinh thần lực trong Thức Hải cũng sản sinh chất biến, hóa thành thần thức chi lực, như thể thực thể.

Lại không sản sinh dị tượng gì giống như Thẩm Hạo.

Khí thế toàn thân Ô Thiền đại trướng, phóng thích ra, ngay cả Thẩm Hạo cũng cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn.

“Bành ~” Phân thân bên cạnh đang luyện đan, cũng bị luồng khí thế đột ngột này đè ép, trực tiếp nổ lò.

Phế một lò đan dược, lãng phí một phần dược liệu.

Đáng tiếc thật ~ “Mẹ kiếp ~, tiếc cho lão tử một lò đan dược này!” Phân thân chửi ầm ĩ.

Nhưng nó biết là do Ô Thiền đột phá, nên cũng không nói gì.

Khí thế rất nhanh liền được Ô Thiền thu liễm lại.

Cảm thụ pháp lực Kim Đan cảnh giới toàn thân, Ô Thiền cảm thấy rất kỳ diệu.

Hoàn toàn khác biệt với cảm giác trước đây.

Tinh Khí Thần ba thứ đồng thời thăng cấp, đây là một loại khoái cảm của sự thăng hoa bản chất sinh mệnh.

“Thật kỳ diệu, thật thoải mái ~” Ô Thiền phát ra một tiếng rên rỉ mê hoặc.

“Thế nào, đạo tu hành Luyện Khí lợi hại chứ?” Thẩm Hạo cười hỏi.

“Vâng ~, lợi hại.” Ô Thiền gật đầu nói.

“Đạt đến cảnh giới Kim Đan, xem như là chân chính nhập đạo, đây là một loại thăng hoa trên bản chất sinh mệnh.” Thẩm Hạo nói.

“Mà tu luyện cảnh giới Kim Đan, có pháp Kim Đan Cửu Chuyển, ta sẽ truyền cho nàng, hãy xây dựng nền tảng thật tốt, điều này đối với nàng không khó đâu.” “Vâng vâng ~” Ô Thiền cố sức gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo kéo Ô Thiền lại, trán kề trán, dùng thần thức truyền pháp, truyền pháp Kim Đan Cửu Chuyển sang cho nàng.

Ô Thiền đọc lướt qua công pháp một lượt, kinh ngạc nói: “Công

pháp thật lợi hại, lại kỳ diệu đến thế, rốt cuộc người sáng tạo công pháp nghĩ ra bằng cách nào vậy?" "Ha ha, những tiền bối như vậy, chúng ta sao mà biết được." Thẩm Hạo cười nói.

"Phân thân của ta đã luyện chế không ít đan dược, chính là chuẩn bị cho nàng lúc này, trực tiếp dùng đan dược, nhanh chóng hoàn thành quá trình Cửu Chuyển." Thẩm Hạo trực tiếp lấy ra mấy chục bình đan dược các loại bổ sung pháp lực, đưa cho Ô Thiền.

Ô Thiền vươn bàn tay thon dài trắng nõn như ngọc nhận lấy, cất vào không gian trữ vật của mình.

Sau đó, lấy ra một ít đan dược, liền bắt đầu luyện hóa, lượng lớn dược lực được luyện hóa, hóa thành pháp lực tinh thuần, chảy vào Đan Điền, hội tụ vào Kim Đan.

Chương 139

Phân thân các loại tri thức và kỹ năng đều giống bản thể, đan dược luyện chế ra cũng là phẩm chất hoàn mỹ, không có một chút đan độc hoặc tạp chất nào.

Còn bản thể Thẩm Hạo, thì ở một bên khác, bắt đầu tham ngộ công pháp, dự định sáng tạo và cải tiến ra một môn công pháp song tu.

Loại công pháp này, trong Tàng Kinh Các của Mao Sơn đương nhiên cũng có, tông môn ngàn năm, truyền thừa rất nhiều, đủ các loại.

Công pháp Âm Dương Thải Bổ, Song Tu đương nhiên không thiếu.

Vừa vặn tập trung ở khu vực bí thuật cấp độ Kim Đan tầng thứ ba.

Người bình thường muốn đạt được, đương nhiên rất khó, nhưng Thẩm Hạo lại có thể tùy ý xem xét.

Y đã ghi nhớ mấy chục loại công pháp Song Tu, Thải Bổ đó vào trong não hải, chính là để chuẩn bị cho bây giờ.

Những công pháp này, có loại Thải Âm Bổ Dương, có loại Thải Dương Bổ Âm, còn có cả Song Tu Âm Dương.

Có loại nhằm vào pháp lực, có loại nhằm vào thần hồn, có loại nhằm vào tinh khí tinh huyết của nhục thân.

Thẩm Hạo trực tiếp tổng hợp chúng lại, dung hợp thành một lò.

Sau hai giờ thôi diễn tham ngộ, cố gắng đạt đến sự hoàn mỹ tối đa, y đặc biệt dành thêm chút thời gian.

Cuối cùng, một bản 《Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại

Pháp》 mới ra lò.

Công pháp này, chia thành hai bộ nam nữ, một là Âm một là Dương, nam nữ mỗi người tu luyện một phần, thì có thể Âm Dương điều hòa, cùng nhau tiến bộ, bất kể là pháp lực, hay nhục thân, hay tinh thần, đều có hiệu quả.

Nhìn bản công pháp Song Tu mới ra lò này, Thẩm Hạo vô cùng hài lòng.

Thoát khỏi trạng thái tham ngộ, Thẩm Hạo cảm ứng một chút trạng thái của Ô Thiền, toàn thân khí thế lại tăng cường rất nhiều.

Lúc này, khí thế toàn thân Ô Thiền lại đột ngột tăng vọt.

Sau đó, luồng khí thế này nhanh chóng thu liễm lại.

Ô Thiền trực tiếp thu công.

Ba giờ dùng đan dược tu luyện này, trực tiếp đẩy tu vi của nàng lên Kim Đan Tam Chuyển.

Kim Đan Cửu Chuyển, mỗi ba chuyển là một tiểu chướng ngại.

Sau khi Ô Thiền hoàn thành Tam Chuyển, cơ thể truyền đến một trận cảm giác bão hòa, thế là nàng tạm thời dừng lại.

Ô Thiền tuy cảnh giới cao, nhưng tu vi pháp lực, lại không thể một hơi thăng lên ngay.

Tốc độ quá nhanh cũng không tốt, hiện tại chính là như vậy.

Luồng cảm giác bão hòa đó, chính là đang nhắc nhở nàng, phải mài dũa pháp lực một chút, trước tiên tiêu hóa tu vi Tam Chuyển rồi mới thăng cấp tiếp.

Thẩm Hạo thấy Ô Thiền thu công, liền lập tức bước tới hỏi: “Thế nào, mấy chuyển rồi?” “Đã Tam Chuyển, nhưng mà, thăng cấp có chút nhanh, cần phải mài dũa một chút, mới có thể tiếp tục thăng cấp.” Ô

Thiền đáp.

“Vậy sao, không sao, chuyện này cũng nằm trong dự liệu, nhưng cảnh giới bản thân nàng đã đủ, sức mạnh thần hồn cũng cường đại, sẽ không tốn bao nhiêu thời gian đâu.” Thẩm Hạo ôm eo thon của Ô Thiền nói.

“Vâng, phu quân nói đúng.” Ô Thiền tựa đầu vào vai Thẩm Hạo.

“Nhưng mà, ta hiện tại có một cách, có thể đẩy nhanh tốc độ mài dũa pháp lực, nàng có muốn thử không?” Thẩm Hạo lúc này cười mị mị nói.

“Hả?

Phu quân, cách gì vậy?” Ô Thiền tò mò hỏi.

“Hắc hắc, lại đây, ta có một công pháp, là ta đã cẩn thận chuẩn bị, lại đây, ta truyền công pháp cho nàng, nàng sẽ biết ngay.” Thẩm Hạo nâng khuôn mặt tươi cười của Ô Thiền, lông mày nhướng lên mấy cái, khóe miệng nở nụ cười ẩn ý.

Sau đó, trán hai người kề vào nhau, 《Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp》 liền được truyền sang, và được Ô Thiền tiếp nhận.

Ô Thiền sau khi nhận được công pháp, nhanh chóng xem qua một lượt, liền lập tức hiểu ý của Thẩm Hạo.

Trong chốc lát, ánh mắt quyến rũ như mùa xuân, ngọc thể ửng hồng.

Cả phòng tu luyện, đều tràn ngập một loại khí tức hồng phấn.

Ánh mắt Ô Thiền gần như kéo thành tơ.

“Hắc hắc, công pháp này, ta đã tốn không ít tâm tư, tập hợp rất nhiều công pháp song tu mới sáng tạo ra đó, đối với cả hai chúng ta đều có lợi ích cực lớn nha ~” Thẩm Hạo đôi mắt rực rỡ như tinh thần,

đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của Ô Thiền.

Kỳ thực, Thẩm Hạo và Ô Thiền đã sớm có thể cùng nhau tìm hiểu về cấu tạo cơ thể người và thao tác thực tiễn di truyền gen rồi.

Chỉ là, Thẩm Hạo thấy phương pháp tu luyện của Ô Thiền không toàn diện, chỉ đơn tu thần hồn, sẽ có ảnh hưởng lớn đến tương lai.

Thế là y liền truyền thụ cho Ô Thiền phương pháp Luyện Khí chính tông Huyền Môn, để nàng đi trên con đường Tính Mệnh Song Tu.

Mà muốn chân chính nhập đạo, còn phải tấn thăng đến cảnh giới Kim Đan mới được.

Thế là Thẩm Hạo mỗi ngày đều nhẫn nhịn sự dụ hoặc của Ô Thiền, mà không "ăn" nàng.

Điều này cũng coi như ở một mức độ nào đó đã rèn luyện tâm tính của Thẩm Hạo.

Mà hiện tại, Thẩm Hạo và Ô Thiền cả hai đều đã đạt đến cảnh giới Kim Đan, Nguyên Âm Nguyên Dương đã ổn định.

Có thể "tìm hiểu nhân sinh" rồi.

"Nàng làm quen một chút công pháp, nàng vận chuyển Âm Thiên, ta vận chuyển Dương Thiên, liền có thể Âm Dương kết hợp, Càn Khôn giao thái." "Âm Dương giao cấu, Càn Khôn ma bàn, vừa hay có thể giúp nàng mài dũa pháp lực." "Chúng ta đều là lần đầu, hiệu quả sẽ tốt nhất, chuẩn bị sẵn đan dược, lát nữa pháp lực không đủ, thì dùng đan dược bổ sung." Ô Thiền đầy vẻ e thẹn gật đầu, lấy ra mấy bình đan dược, đặt bên cạnh tay.

Ô Thiền tuy e thẹn, là một cô gái, nhưng với tư cách là người Tây Vực hai ngàn năm trước, tính cách phóng khoáng, không chút gò bó.

Nàng dẫn đầu cởi bỏ trang phục của mình, nữ vương cởi giáp.

Thẩm Hạo nhìn mà máu huyết sôi trào.

Sau đó, Ô Thiền lại chủ động giúp Thẩm Hạo cởi bỏ trói buộc.

Hai người trần trụi đối diện nhau.

Hai bóng dáng dán sát vào nhau.

Tiếp đó liền bắt đầu "tìm hiểu" chủ đề vĩ đại "nguồn gốc sinh mệnh loài người" này.

Điều họ nghiên cứu là một nhánh nhỏ trong đó.

Thao tác thực tiễn về cấu tạo cơ thể người và di truyền gen.

Hơn nữa là thực hành, chứ không phải học lý thuyết.

Kiến thức lý luận của Ô Thiền có thể không phong phú, nhưng Thẩm Hạo thì tích lũy kiến thức rất dồi dào.

Kiếp trước y đã xem không ít phim hành động Âu Mỹ và Nhật Bản, thập bát ban võ nghệ, mọi thứ đều tinh thông.

Thẩm Hạo đem những kiến thức này, từng chút một truyền thụ cho Ô Thiền, tự mình chỉ dẫn nàng thao tác, bản thân y ở một bên phụ trợ.

Đều là người tu luyện, thân thể mềm dẻo mà cường đại.

Các loại nghiên cứu độ khó cao, đều trực tiếp bắt tay vào làm, không hề có chút khó khăn nào.

Thậm chí còn có một số kiến thức khá "hiếm lạ", Ô Thiền cũng không hề e ngại học qua một lượt.

Nghiên cứu này nếu viết thành luận văn, sẽ chiếm dụng rất nhiều trang. .....

Sẽ không miêu tả chi tiết, tác giả không đồng ý.

Sau một phen này, pháp lực tự động vận chuyển, pháp lực Kim Đan Tam Chuyển của Ô Thiền cũng được mài dũa viên mãn không tì vết.

Thậm chí còn tiếp tục đột phá, uống hết mấy bình đan dược bên cạnh.

Sau một phen Càn Khôn giao thái, Âm Dương điều hòa này, Ô Thiền trực tiếp nhảy vọt lên tiến độ Kim Đan Lục Chuyển.

Chương 140

Hiệu quả kinh người, ngồi hỏa tiễn cũng không nhanh bằng.

Không chỉ vậy, nhục thân và thần hồn của hai người cũng đều đạt được cường hóa ở các mức độ khác nhau.

Còn Thẩm Hạo ở phương diện cường hóa thần hồn, thu được lợi ích rất lớn.

Nhờ cảnh giới và thần hồn cường đại của Ô Thiền, y đã được lợi không nhỏ.

Còn về phương diện nhục thân, Ô Thiền được lợi nhiều hơn, cường độ cơ thể lại tăng lên một tầng nữa.

Đối với phương diện pháp lực, Thẩm Hạo đã là Kim Đan Cửu Chuyển, đạt đến cực hạn, sự thăng cấp ở phương diện này không lớn, mà chủ yếu là chuyển cường hóa sang phương diện thần hồn rồi.

Tinh thần lực trong Thức Hải, hoàn toàn hóa lỏng.

Mà trong dị tượng ám nhật, tia linh động kia càng thêm rõ ràng, thứ được thai nghén trong đó, dường như rất nhanh sẽ xuất thế.

Thẩm Hạo phán đoán, khi tiến giai Nguyên Anh, hẳn sẽ là thời khắc nó ra đời.

Một phen mây mưa giao hòa.

Thiên Lôi câu động Địa Hỏa.

Nhưng cả phòng tu luyện đều bị trận pháp bao phủ, một chút khí tức và âm thanh cũng không truyền ra ngoài được.

Phân thân bên cạnh phát giác tình huống này, chửi ầm ĩ nói: "Mẹ kiếp, không phải người, ngay cả chính mình cũng phòng sao?!" Phân

thân đành phải tiếp tục vùi đầu vào sự nghiệp luyện đan vĩ đại.

Đã đến kỳ Kim Đan rồi, có thể chuẩn bị luyện chế một số pháp bảo rồi.

Nhưng hiện tại khổ nỗi dược liệu không đủ, chỉ có thể tạm thời dùng tạm.

Nhưng, hiện tại luyện nhiều đan dược như vậy, ngược lại có thể mang đến Hậu Cần Xứ đổi lấy một số công huân, dùng để đổi lấy dược liệu luyện khí.

Trước đây Thẩm Hạo đã xem qua bảng đổi, trong khu dược liệu đến lúc đó sẽ có không ít khoáng thạch, linh nguyên liệu.

Lúc này, bản thể Thẩm Hạo bên cạnh, cùng Ô Thiền giao dung, đã mây tạnh mưa tan.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần mịn màng trắng nõn của Ô Thiền, cảm nhận sự mềm mại và tuyệt đẹp.

Sau khi mặc lại quần áo, Thẩm Hạo nâng khuôn mặt tươi cười của Ô Thiền, nói bên tai nàng: “Thiền Nhi, nàng hiện tại tuy tu vi cao, cảnh giới cũng cao, nhưng tốc độ tu luyện quá nhanh, đối với đạo lý giải tất nhiên chưa đủ, nàng cứ tham ngộ đạo kinh trước đi, những đạo kinh đó, nàng cũng đã xem không ít rồi, bây giờ cần tiêu hóa và lý giải một chút, có gì không hiểu, cứ trực tiếp hỏi ta là được.” “Còn về ba chuyển cuối của Kim Đan, cứ từ từ đã.” “Vâng, phu quân, thiếp biết rồi.” Ô Thiền gật đầu, sau đó có chút không nỡ rời khỏi vòng tay Thẩm Hạo, trở lại bồ đoàn, bắt đầu tọa thiền tĩnh tu, hồi tưởng 《Thanh Tĩnh Kinh》, 《Đạo Đức Kinh》, 《Âm Phù Kinh》 và các đạo kinh nổi tiếng khác.

Trong đó lời lẽ tinh tế nghĩa lý sâu xa, đạo lý thâm sâu, tùy tiện tham ngộ ra một chút, đều có lợi ích cực lớn.

Ô Thiền bắt đầu tọa thiền tĩnh tu, Thẩm Hạo cũng bắt đầu làm việc của mình.

Y lấy Thất Tinh Kiếm của mình ra.

Pháp khí này khi thụ lục đã được ban phát, đã bị y luyện hóa thành pháp khí chân chính rồi.

Nhưng, bị hạn chế bởi chất liệu, sau này muốn thuế biến thành Pháp Bảo sẽ rất khó khăn.

Nhưng giai đoạn hiện tại, vẫn có thể dùng thêm.

Y trước tiên dùng Thái Dương Chân Hỏa, tinh luyện thân kiếm một phen, sau khi được chân hỏa rèn luyện, thân kiếm tản mát ra thuần dương hỏa khí.

Tiếp đó lại dùng pháp lực khắc họa một số phù lục lên thân kiếm.

Kim Cương Phù, Phong Duệ Phù, Khu Tà Phù, Phá Sát Phù, Trấn Hồn Phù, Phong Linh Phù, v.v.

Các loại phù lục có hiệu quả tăng cường, tất cả đều được khắc họa lên thân kiếm.

Có sức mạnh gia trì của những phù lục này, Thất Tinh Kiếm này, uy lực lập tức lại tăng lên không ít.

Trong việc đối phó với vật âm tà, hiệu quả tăng lên đáng kể.

Thẩm Hạo nhìn thời gian, đã ra ngoài gần một ngày rồi.

Nhưng bây giờ là buổi tối, đợi đến khi trời sáng rồi hẵng quay về, hiện tại, tu luyện thêm một lát nữa.

Thế là y cũng tĩnh tâm lại, tham ngộ đạo kinh.

Nhờ sự gia trì của Nghịch Thiên Ngộ Tính, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, y đã tham ngộ được đạo lý mà người khác phải mất mấy

năm, mấy chục năm mới hiểu thấu.

Nội tâm một mảnh yên tĩnh, không chút gợn sóng, ánh mắt trong sáng.

Thoát khỏi trạng thái tham ngộ, Thẩm Hạo rời khỏi phòng tu luyện, để Ô Thiền tự mình tọa thiền tham ngộ ở đây.

Trời đã sáng rồi, nhân lúc ban mai, Thẩm Hạo lại hấp thu một luồng Triều Dương Tử Khí.

Sau đó trở về nhà, ở võ trường đánh mấy trận quyền.

Rất nhanh, đã đến bảy giờ.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã ăn sáng xong và đến rồi.

Người luyện võ, hiệu suất tiêu hóa hấp thu cũng sẽ cao hơn rất nhiều, thể chất cường đại.

Ảnh hưởng của vận động sau bữa ăn, cũng không còn lớn đến vậy nữa.

Dưới sự chỉ dẫn của Thẩm Hạo, bắt đầu đứng tấn, luyện quyền.

Mặc dù thời gian không dài, nhưng động tác, tư thế của hai người đều đã rất chuẩn mực, nhìn ra là đã bỏ công sức.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

"Không tệ, hai người tiến bộ rất nhanh." "Ta đã chuẩn bị cho hai người một ít dược liệu, sau khi hai người về, phối hợp với pháp hô hấp thổ nạp ta truyền cho, tiến hành dược dục, tôi luyện cơ thể, hiệu quả sẽ càng tốt hơn." "Cảm ơn Thẩm gia, chúng tôi biết rồi." Lúc này trong viện tử bên cạnh Dương Tuyết Lỵ và Trần Ngọc Lâu cũng đã dậy rồi.

Dương Tuyết Lỵ đến võ trường, nhìn Hồ Bát Nhất hai người luyện võ, đánh quyền hổ hổ sinh phong, chiêu thức sắc bén, trong lòng

nàng cũng nảy sinh ý muốn luyện võ.

Thế là nàng đi đến bên cạnh Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm tiên sinh, tôi cũng muốn học võ, không biết có được không?" "Ồ, cô cũng muốn luyện võ sao?

Cũng không phải không được, nhưng có lẽ hiệu quả không tốt như cô tưởng tượng đâu." Thẩm Hạo nói.

"Không sao, cứ coi như rèn luyện thân thể vậy, hơn nữa tôi trước đây cũng từng học một số môn đối kháng, tự do đối kháng gì đó, cũng coi như có chút nền tảng rồi." Dương Tuyết Lỵ nói.

"Vậy sao, thế thì tốt, vậy đợi Ô Thiền về, để nàng ấy tự mình chỉ điểm cô luyện võ đi." Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Được, vậy đa tạ Thẩm tiên sinh." Dương Tuyết Lỵ cười nói.

Dương Tuyết Lỵ vui vẻ rời đi, nàng dẫn lão gia tử Trần Ngọc Lâu, đi khắp Kinh Thành du ngoạn, Kinh Thành là nơi đứng đầu, phồn hoa vô cùng, điều này lão gia tử trước đây chưa từng thấy.

Lần này để ông ta trải nghiệm một phen thật tốt.

Không chỉ đi tham quan những danh lam thắng cảnh nổi tiếng, còn đi ăn rất nhiều món ăn vặt, mỹ thực nổi tiếng của Kinh Thành.

Khiến Trần Ngọc Lâu mở rộng tầm mắt.

Buổi trưa, Thẩm Hạo chuẩn bị một bữa dược thiện, đặc biệt chuẩn bị cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Luyện võ tiêu hao rất lớn, chỉ là thực phẩm thông thường, căn bản không đủ bổ sung tiêu hao.

Dược dục là một phương diện, mặt khác chính là dược thiện.

Thẩm Hạo trực tiếp đưa phương thuốc dược thiện cho Hồ Bát Nhất, để hắn về sau tự mình nấu.

Các dược liệu cần thiết, đều là dược liệu thông thường, có thể mua được ở các tiệm thuốc bắc.

Đối với người học võ mà nói, thế là đủ rồi.

Dược thiện Thẩm Hạo làm ra, hương vị vẫn rất ngon.

Nhưng sau khi về nhà, dược thiện do Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tự làm, thì lại khác xa một trời một vực.

Không chỉ hình thức không đẹp, hương vị cũng có chút kỳ lạ.

Bản thân nhiều vị thuốc bắc đều đắng, do đó họ đã thêm rất nhiều đường và muối vào dược thiện.

Chương 141

Khiến cho hương vị vừa đắng vừa ngọt vừa mặn, chỉ còn thiếu chua và cay, ngũ vị nhân sinh thì đủ cả.

"Oa ~, hương vị này, tê ~, Lão Hồ, tay nghề ông không được rồi, kém Thẩm gia xa lắc." "Ông được thì ông làm đi, ăn đi ông." Nhưng, dược thiện này giá trị không nhỏ, tuy hai người họ làm không ngon, nhưng cũng chỉ có thể bịt mũi mà ăn xuống.

Buổi tối, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người, mỗi người chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, nấu dược liệu xong, đổ vào.

Một thùng nước thuốc đen sì, bốc lên hơi nước trắng mịt mờ.

Hai người cởi hết quần áo, chịu đựng hơi nóng, ngồi vào trong thùng.

"Tê ~, nóng quá, nóng quá ~" Hai người đều bị nóng đến nhe răng trợn mắt.

Sau đó buộc mình theo pháp hô hấp thổ nạp mà hít thở.

Dược dục, phải dùng nước nóng, kích thích lỗ chân lông cơ thể mở ra, mới có thể hấp thu dược lực tốt hơn.

Mà pháp hô hấp thổ nạp có thể điều tiết chức năng cơ thể tốt hơn, khiến cơ thể hấp thu dược lực đầy đủ hơn, nâng cao hiệu suất.

Da dẻ hai người đỏ bừng, toàn thân toát mồ hôi.

Không lâu sau, hai người cứ thế chìm đắm trong hô hấp thổ nạp, không vướng bận, lòng như mặt nước lặng, yên tĩnh bình hòa.

Cùng với tiếng "hô ~ hấp" có tiết tấu, một giờ đã trôi qua.

Nước trong thùng đã nguội đi, nước thuốc ban đầu đen sì, giờ đã

nhạt đi rất nhiều.

Đó là vì dược lực đã được hấp thu.

Từ từ tỉnh lại từ trạng thái chìm đắm trong hô hấp thổ nạp, Hồ Bát Nhất cảm thấy nước trong thùng đã nguội rồi.

Màu sắc cũng nhạt đi rất nhiều.

Thế là hắn từ trong nước bước ra, sau khi ngâm dược dục xong, hắn chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Toàn thân thư thái, không có chỗ nào không tốt.

Ngay cả một số vết thương ngầm để lại khi còn đi lính trước đây cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Hồ Bát Nhất mặc quần áo vào, cảm thấy toàn thân có sức lực dùng không hết, lại trong phòng đánh mấy chiêu quyền pháp.

Một bên khác, Vương Bàn Tử bên này cũng tương tự, da dẻ đỏ bừng, toàn thân có sức lực.

Ngay cả mỡ trên người cũng giảm đi không ít.

Hai người nghỉ ngơi một lát, lỗ chân lông trên người dần dần co lại, luồng sức lực dùng không hết kia cũng dần dần thu liễm.

Ngày thứ hai, Ô Thiền từ trong tĩnh tu tham ngộ tỉnh lại, trở về nhà.

Thẩm Hạo liền để nàng đến dạy Dương Tuyết Lỵ luyện quyền.

Ô Thiền đã dạy Vịnh Xuân Quyền Pháp cho nàng.

Bộ quyền pháp này, Thẩm Hạo cũng tìm thấy trong điển tịch Mao Sơn, và truyền cho Ô Thiền.

Bộ quyền pháp này, thích hợp nhất cho phụ nữ luyện.

Các bài quyền chủ yếu có Tiểu Niệm Đầu, Tầm Kiều và Tiêu Chỉ

ba bài quyền cùng Mộc Nhân Thung.

Lần lượt tương ứng với nhập môn sơ cấp, trung cấp, cao cấp và cảnh giới cao nhất.

Dương Tuyết Lỵ cũng coi như có thiên phú, dưới sự chỉ dẫn của Ô Thiền, luyện tập cũng tiến triển rất nhanh.

Còn Thẩm Hạo bên này, thì đang tham ngộ pháp Phá Đan Kết Anh, để cầu tiến giai Nguyên Anh.

Sau Kim Đan Cửu Chuyển, vô cùng kiên cố, muốn phá vỡ Kim Đan, có thể nói là cực kỳ khó khăn.

Lúc này, liền phải nâng cao thần hồn, dùng thần hồn chi lực cường đại, phá vỡ vỏ Kim Đan, đan phá anh sinh, giống như mang thai mười tháng đến kỳ sinh nở.

Việc cần làm bây giờ, chính là nâng cao sức mạnh linh hồn.

Khiến cho thai nhi Nguyên Anh được thai nghén bên trong Kim Đan không ngừng trưởng thành, cho đến khi có thể phá vỡ Kim Đan xuất thế.

Nguyên Anh là hình thái sơ khai của Nguyên Thần, cũng không phải tồn tại dưới dạng thực thể, mà là vô hình vô chất, do Tiên Thiên Chân Tính linh quang thai nghén mà thành.

Tương tự có bản chất của Nguyên Thần, tụ thì thành hình, tán thì thành khí.

Chỉ cần Kim Đan có thể phá vỡ một khe nứt, Nguyên Anh liền có thể xuất thế.

Mà theo kinh nghiệm đột phá của các tiền bối trong tông môn, bước này là một cửa ải khó khăn.

Có người dùng pháp Toái Đan Thành Anh, tỷ lệ thất bại cực cao,

người thành công trăm người không có một.

Có người, dẫn động Thiên Lôi chi lực, tựa như độ kiếp, mượn uy lực thiên địa, phá vỡ vỏ Kim Đan, mượn đó mà Phá Đan Thành Anh.

Còn có cách ổn thỏa nhất, chính là dùng sức mạnh thần hồn cường hãn, từ bên trong xông phá Kim Đan.

Nhưng sức mạnh thần hồn, tăng lên rất chậm, pháp quan tưởng là một công phu mài nước, từ từ thăng tiến, tuy dài hạn có hiệu quả, nhưng đó là hiệu quả lâu dài, không thể một lần mang lại lượng lớn thăng cấp.

Do đó, Thẩm Hạo đã nghĩ đến đan dược.

Có một số đan dược có thể tăng cường sức mạnh thần hồn, Mao Sơn vừa hay có đan phương, chỉ là vì linh dược khan hiếm, hiện tại đan dược thành phẩm đã cơ bản không còn tồn tại trên đời.

Mà trong tiểu thế giới bí cảnh của Ô Thiền, linh dược rất nhiều, loại linh dược có hiệu quả đối với thần hồn này hẳn cũng không ít.

Còn trên Địa Cầu, nếu nói nơi nào có thể có loại linh dược trợ giúp linh hồn này, thì chỉ có những nơi cực âm chi địa, ví dụ như Loạn Táng Cương, khu nghĩa địa, cổ mộ ngàn năm và các nơi âm khí hội tụ khác.

Xà Thần là một tồn tại nắm giữ âm tà chi lực, nàng là đại lão về phương diện linh hồn, lại còn bồi dưỡng nhiều linh dược như vậy trong tiểu thế giới bí cảnh này, vậy linh dược chuyên dành cho linh hồn hẳn cũng không thiếu.

Thế là, Thẩm Hạo liền tìm đến Ô Thiền, mở ra cánh cửa thông đến tiểu thế giới, đi vào tìm kiếm linh dược.

Ô Thiền tự nhiên sẽ không phản đối.

Sau khi mở cánh cửa, Thẩm Hạo liền chui vào.

Sau khi tiến vào tiểu thế giới bí cảnh, Thẩm Hạo phóng thần thức ra tứ phía thăm dò.

Tiểu thế giới này, lớn hơn rất nhiều so với y tưởng tượng.

Trong đó có đủ loại địa hình, môi trường.

Có núi cao khe sâu, vực nước sâu thẳm, dung nham nóng chảy, băng vực cực hàn, còn có cả U Minh Âm Địa.

Những thứ như thiên tài địa bảo, môi trường sinh trưởng cần thiết đều vô cùng khắc nghiệt.

Về cơ bản đều chỉ có thể sinh tồn, sản xuất trong môi trường đặc định, một khi rời khỏi nơi đó, có thể sẽ không nuôi sống được.

Thẩm Hạo thô sơ dạo một vòng khắp tiểu thế giới, đi qua các loại môi trường địa hình, bên trong sinh trưởng vô số thiên tài địa bảo, kỳ trân linh dược.

Mà linh dược tăng cường sức mạnh thần hồn mà Thẩm Hạo muốn tìm, thì nằm trong U Minh Âm Địa.

Thẩm Hạo ở bên ngoài, hái một ít dược liệu niên đại ngắn hơn, dự định trước tiên luyện thử tay, sau đó lại vào sâu bên trong hái một ít niên đại lâu hơn.

Đợi sau khi thuần thục rồi sẽ dùng linh dược đủ niên đại chính thức luyện đan.

Hái một ít Âm Hồn Thảo, U Minh Hoa, Tử Linh Chi, lại đến chỗ khác hái một ít phụ dược.

Thẩm Hạo rời khỏi tiểu thế giới bí cảnh, trở về nhà, rồi lập tức đi đến động phủ trong núi, giao linh dược cho phân thân, để nó luyện đan.

Phân thân Thao Thiết nhận lấy linh dược, sau khi xử lý sơ bộ, bắt đầu luyện.

Sau mấy lần thử nghiệm, cuối cùng cũng luyện ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Còn những loại không đủ hoàn mỹ trước đó, cũng không lãng phí, ăn vào cũng không có ảnh hưởng gì, chỉ cần tu luyện một thời gian, bài độc và tạp chất ra ngoài cơ thể là được.

Thẩm Hạo ở lại động phủ mấy giờ, cho đến khi phân thân luyện tất cả những linh dược này thành Dưỡng Hồn Đan.

Chương 142

Y lúc này mới trở về nhà.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vẫn đang luyện quyền, thuần thục các bài quyền.

Còn Dương Tuyết Lỵ thì đi tìm giáo sư Trần mượn tài liệu xem.

Trước đây giáo sư Trần cũng từng đến Điền Nam, ở đó làm nghiên cứu khảo cổ, có rất nhiều tài liệu về Điền Nam, họ sắp tới sẽ đi Hiến Vương Mộ nằm ở Điền Nam, cần phải chuẩn bị bài tập trước.

Vùng Miêu Cương, độc trùng vu cổ thịnh hành, rừng núi sâu thẳm, khắp nơi đều là nguy hiểm.

Còn tài liệu về Hiến Vương, cũng cần phải tra cứu kỹ lưỡng.

Hoắc gia, Hoắc tiên cô vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Thẩm Hạo, biết được đoạn thời gian trước anh đã rời khỏi kinh thành để đến ngoại địa.

Hiện tại, anh đã trở về.

Thế là, bà lập tức gọi con gái Hoắc Uyển Nhi đến trước mặt.

"Mẹ, mẹ gọi con đến có chuyện gì ạ?" Hoắc Uyển Nhi vừa bóp vai cho Hoắc tiên cô vừa hỏi.

"Uyển Nhi, con còn nhớ lần trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm gặp được tiểu Thẩm không?" Hoắc tiên cô hỏi.

"Mẹ, ý mẹ là Thẩm Hạo sao?

Con vẫn còn nhớ chứ, có chuyện gì vậy?" Hoắc Uyển Nhi không hiểu, sao tự nhiên lại nhắc đến anh ấy.

“Hừ, trước đây mẹ đã nói với con thế nào?

Bảo con tranh thủ thời gian đến nhà tiểu Thẩm thăm hỏi nhiều hơn, nhưng con thì sao?

Coi lời mẹ như gió thoảng bên tai phải không?” Hoắc tiên cô với khuôn mặt vẫn còn vẻ phong vận bỗng lạnh xuống.

Hoắc Uyển Nhi cảm nhận được sự không vui của mẫu thân, sắc mặt cứng lại, động tác bóp vai trong tay cũng dừng lại.

“À à, đó không phải vì Thẩm Hạo bận rộn sao, dạo này anh ấy không có ở kinh thành.” Hoắc Uyển Nhi biện giải.

“Hừ, nói là vậy, nhưng con cũng phải để tâm một chút, xây dựng quan hệ tốt với anh ấy.” Hoắc tiên cô nói, “Bây giờ, tiểu Thẩm đã trở về, tranh thủ khoảng thời gian này anh ấy đang ở đây, con qua thăm hỏi một chút đi.” “Ồ, được ạ, con biết rồi.” Hoắc Uyển Nhi hồi tưởng lại tình cảnh khi gặp Thẩm Hạo ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc đó, dung mạo anh tuấn suất khí của Thẩm Hạo quả thực đã khiến cô kinh diễm.

“Được rồi, mau đi đi, kẻo đến lúc tiểu Thẩm lại chạy biến mất tăm.” Hoắc tiên cô thúc giục.

Bà có thể nói là đã hao tâm tổn trí vì Hoắc gia, đại nữ nhi Hoắc Linh Nhi, từ hai năm trước bắt đầu, thường xuyên mấy tháng không trở về, cũng không biết con bé ở cục văn hóa có chuyện gì bận rộn.

Nhị nữ nhi tuy được bà bồi dưỡng để xử lý công việc nội bộ Hoắc gia, nhưng tính cách lại rất “trạch” (thích ở nhà), thường xuyên nhiều việc đều để thị nữ Ngọc Đình của cô bé làm.

Hoắc gia bọn họ tuy cơ duyên xảo hợp mà có được phương pháp tu luyện, nhưng lại không thể tăng cường quá nhiều chiến đấu lực, trái lại, ở phương diện bảo dưỡng, giữ nhan sắc lại có công hiệu rất

mạnh.

Do đó, Hoắc tiên cô bà, dù đã ngoài sáu mươi tuổi, trông vẫn như ba bốn mươi, phong vận vẫn còn đó, người ngoài nhìn vào, sẽ không nghĩ rằng bà đã sáu mươi.

Hoắc Uyển Nhi đối với tu luyện lại rất si mê.

"Ai ~" Hoắc tiên cô thở dài một hơi.

Ở một bên khác, Hoắc Uyển Nhi sau khi từ chỗ Hoắc tiên cô trở về, trong lòng bỗng dâng lên ý niệm muốn gặp Thẩm Hạo.

Thế là cô dẫn theo thị nữ của mình là Hoắc Ngọc Đình ra khỏi cửa, bảo tài xế đưa họ đến Thấm Nguyên Trai của Thẩm Hạo ở Phan Gia Viên.

Khoảng thời gian gần đây, trong Thấm Nguyên Trai, chỉ có Thẩm Hạo đứng một bên nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử luyện quyền, Ô Thiền thì đang xem TV trong nhà.

Dương Tuyết Lỵ thì đã đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ, ở chỗ Trần giáo sư để tra tìm tư liệu về Hiến Vương mộ Điền Nam.

Chỗ Trần giáo sư đây là nơi họ biết có tư liệu toàn diện nhất.

Còn về Trần Ngọc Lâu, bằng công phu bói toán của mình, anh đã bày một quầy bói toán ở chợ, chuyên môn bói cho người khác, ở kinh thành cũng làm ăn phát đạt, thường xuyên còn có xe chuyên dụng đến đón.

Anh không chỉ bói toán có bản lĩnh thật sự, mà miệng lưỡi cũng rất giỏi, ở Phan Gia Viên đã nổi danh rồi.

Lúc này, Thẩm Hạo chú ý thấy, bên ngoài có một người quen đến, tuy rằng chỉ gặp qua một lần, nhưng Thẩm Hạo vẫn nhớ khá rõ về cô ấy.

Hoắc gia Hoắc Uyển Nhi, bên cạnh còn đi theo một mỹ nữ, trông có vẻ là thị nữ.

Thế là, Thẩm Hạo bảo Hồ Bát Nhất hai người tự mình luyện tập cho tốt, còn anh thì đến văn phòng cửa tiệm phía trước.

Chẳng mấy chốc, Dương Hưng An đã gõ cửa văn phòng: "Lão bản, trong tiệm có hai cô gái, nói là tìm ngài." "Được, tôi biết rồi, mời họ vào đi." Thẩm Hạo nói.

"Vâng ạ." Dương Hưng An rất nhanh đã đưa người vào.

"Uyển Nhi cô nương, lại gặp mặt rồi." Thẩm Hạo cười chào hỏi.

"Vâng, Thẩm tiên sinh, lại gặp mặt rồi." Hoắc Uyển Nhi cũng cười nói.

"Uyển Nhi cô nương sao lại có thời gian đến chỗ tôi vậy?

Còn vị cô nương này, vẫn chưa giới thiệu sao?" Thẩm Hạo cười nói.

Hoắc Uyển Nhi nghe vậy, đẩy Hoắc Ngọc Đình bên cạnh ra phía trước, hướng Thẩm Hạo giới thiệu: "A ha, quên giới thiệu mất, đây là tỷ muội tốt của tôi, Ngọc Đình ~" "Ngọc Đình cô nương cô khỏe." Thẩm Hạo hỏi thăm.

"Ra mắt Thẩm tiên sinh." Hoắc Ngọc Đình hai tay đặt bên người, hơi khom gối hành lễ với Thẩm Hạo.

"Nào, đừng đứng nữa, mời ngồi đi." Sau đó, Thẩm Hạo lại rót cho hai người một tách trà.

"Uyển Nhi cô nương quả là khách quý, hôm nay đến cửa hàng nhỏ của tôi, thật sự là bồng tất sinh huy." Thẩm Hạo cười nói.

"Đâu có khoa trương như anh nói." Hoắc Uyển Nhi cười đỏ mặt, có chút ngại ngùng.

“Sao?

Không có việc gì thì không thể qua chơi sao?” “Đâu có đâu có, đương nhiên là được rồi, chỗ tôi lúc nào cũng chào đón hai vị mỹ nữ đến chơi.” Thẩm Hạo cười nói.

“Hừ ~” Hoắc Uyển Nhi kiêu ngạo hừ một tiếng, sau đó lại nói: “Lần trước gặp mặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi đã rất tò mò về anh, rốt cuộc anh là thân phận gì vậy?

Lại có thể khiến Thanh Sương tỷ tỷ tự mình ở bên anh.” “Phải biết, đó là một mỹ nhân lạnh lùng nổi tiếng gần xa đó nha, tôi cũng chỉ gặp cô ấy mấy lần, mỗi lần đều là với khuôn mặt lạnh như băng.” “Ồ, vậy sao?

Thực ra tôi cũng không biết nữa, có lẽ là cô ấy thấy tôi đẹp trai?” Thẩm Hạo trêu chọc.

“Ừm, nói về đẹp trai, anh quả thực trông rất đẹp trai.” Hoắc Uyển Nhi nhìn khuôn mặt Thẩm Hạo, nghiêm túc gật đầu nói.

Ngay cả Hoắc Ngọc Đình bên cạnh, cũng gật đầu theo.

“A ha ha, Uyển Nhi cô nương và Ngọc Đình cô nương, chỉ có thể nói, tầm nhìn của hai cô rất tốt.” Thẩm Hạo mặt không đỏ nói.

“Ái chà, anh này, thật là tự luyến quá, khen anh vài câu mà đã bay lên tận trời rồi.” Hoắc Uyển Nhi nói.

“Ha ha, người đẹp trai như tôi, tự luyến một chút thì sao?” Thẩm Hạo không hề để tâm.

“Ài, khoảng thời gian này, anh đã làm gì vậy, thần thần bí bí đi đâu thế?” Hoắc Uyển Nhi không vòng vo nữa, trực tiếp hỏi.

“À, không có gì, chỉ là đến ngoại địa thăm dò cổ mộ thôi, không phải chuyện gì lớn.” Thẩm Hạo vô vị nói.

“Tôi đã đoán được rồi, vậy anh tiếp theo, còn có kế hoạch đi đâu thăm dò cổ mộ không?” Hoắc Uyển Nhi hỏi.

“Cô hỏi cái này làm gì?” Thẩm Hạo nghi hoặc nói.

“Hắc hắc hắc, tôi cứ ở mãi trong nhà, mẹ tôi cũng có ý kiến rồi, tôi tiếp quản công việc Hoắc gia cũng được một thời gian rồi mà chưa đổ đấu lần nào, muốn đi xem thử.” Hoắc Uyển Nhi cười hắc hắc nói, dáng vẻ có chút không thục nữ.

Tuy nhiên, kết hợp với thân hình yểu điệu của cô, lại càng hiển lộ một hương vị đặc biệt.

“Ồ?

Cô muốn tôi đưa cô đi đổ đấu cùng sao?” Thẩm Hạo nhướng mày.

Hoắc Uyển Nhi gật đầu: “Ừm ừm ~” “Kế hoạch quả thực có, nhưng cái cổ mộ đó rất nguy hiểm, không biết cái thân hình nhỏ nhắn của cô có chịu nổi không?” Thẩm Hạo nói.

“Hắc, sao?

Anh xem thường ai đấy?

Chương 143

Anh nghĩ tôi ở nhà là chơi đùa sao?

Tôi là đang luyện công đó nha?" Hoắc Uyển Nhi bất phục nói.

Hoắc Uyển Nhi vừa nói ra, liền nhận ra mình đã lỡ lời, sao lại để lộ bí mật rồi.

Hoắc Ngọc Đình cũng đứng một bên lén lút kéo vạt áo Hoắc Uyển Nhi, nhắc nhở cô.

"Khụ khụ ~" Hoắc Uyển Nhi giả vờ ho khan.

"Ồ, luyện công, luyện công gì vậy?" Thẩm Hạo lại thấy hứng thú.

Thì ra Hoắc gia cũng có pháp tu luyện, hèn chi Hoắc tiên cô tuổi đã cao mà vẫn trông trẻ trung, phong vận mặn mà như vậy.

"Ờ, à à, chỉ là một vài công phu dưỡng sinh thôi." Hoắc Uyển Nhi cố gắng che giấu.

Nhưng Thẩm Hạo lắc đầu, "Không cần che che giấu giấu nữa, pháp tu hành, trên thế giới này, cũng không tính là bí mật gì, mấy thứ của Hoắc gia cô, thật sự mà tính ra, có lẽ còn không lên được mặt bàn." Hoắc Uyển Nhi nghe vậy, suýt nữa tức đến dậm chân.

"Ê, ý anh nói là gì?" "Chính là nói, pháp tu hành của nhà cô, trong mắt tôi, thực ra rất bình thường." Thẩm Hạo cười nói.

Thấy Hoắc Uyển Nhi còn muốn phản bác, Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Pháp tu hành của nhà cô, có những tác dụng gì?

Là dưỡng nhan mỹ dung, hay là cường thân kiện thể?

Còn gì nữa?" Còn gì nữa?

Hết rồi, có thể mỹ dung và cường thân kiện thể còn chưa đủ sao?

Hoắc Uyển Nhi thầm rủa trong lòng.

“Tôi nhớ, phụ thân cô hẳn là một vị quan lớn phải không?

Địa vị cũng không phải thấp.” Thẩm Hạo tiếp tục nói, “Nhưng có lẽ vì hệ thống khác nhau, không tiếp xúc quá nhiều với thông tin về phương diện này.” “Cô có biết không, có một cơ quan chuyên môn, gọi là Dân Điều Cục?” “Dân Điều Cục?

Đó là đơn vị gì?” Hoắc Uyển Nhi nghi hoặc nói.

“Cục Điều tra và Xử lý Sự kiện Siêu phàm Dân gian trực thuộc Cục An ninh Quốc gia, đó là tên đầy đủ của nó.” Thẩm Hạo nói.

“Sự kiện siêu phàm?” Hoắc Uyển Nhi có chút ngớ người, hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô biết chuyện như vậy.

“Nếu không thì, thây ma và quỷ trong cổ mộ từ đâu ra?

Cho dù cô chưa từng xuống mộ, cũng phải nghe nói qua chứ?” Thẩm Hạo hỏi.

“Thây ma thì thường xuyên nghe nói, quỷ hồn thì không biết.” Hoắc Uyển Nhi lắc đầu.

“Pháp tu hành, truyền thừa đã lâu đời, trong nước ngoài Dân Điều Cục ra, còn có một số gia tộc tu hành, môn phái, nhiều vô kể, chỉ có điều, họ đều ẩn mình, không phô trương sức mạnh trước người bình thường.” “Giống như tôi, thực ra còn là đệ tử Thụ Lục của Mao Sơn Thượng Thanh phái, không chỉ vậy, tôi còn là thành viên của Dân Điều Cục nữa.” Thẩm Hạo lại nói ra một tin tức khiến Hoắc Uyển Nhi kinh ngạc không thôi.

“Cái… cái gì?

Hèn chi, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại tôn kính anh như vậy!” Hoắc Uyển Nhi có chút hiểu ra ý tứ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng vững mấy trăm năm, khẳng định cũng không phải người bình thường, phía sau chắc chắn cũng có thế lực tu hành giả.

“Thẩm tiên sinh, hôm nay thật sự đã khiến tôi mở mang tầm mắt.” Hoắc Uyển Nhi hít sâu mấy hơi, bình phục lại tâm trạng.

Hoắc Ngọc Đình bên cạnh, cũng gần như vậy, nhưng, cô ấy có vẻ hơi bất an, chuyện như thế này, cô ấy có thể biết được sao?

Thẩm Hạo nhìn ra sự căng thẳng của cô, nhưng không để tâm.

“Uyển Nhi cô nương, đừng gọi tôi là Thẩm tiên sinh nữa, nghe xa lạ quá, cứ gọi tôi là Thẩm Hạo là được rồi.” “Vậy thì, Thẩm Hạo, anh cũng đừng gọi tôi là cô nương mãi, cứ gọi tôi là Uyển Nhi đi.” Hoắc Uyển Nhi cũng nói.

“Ừm, Uyển Nhi, cô chắc chắn muốn tôi đưa cô cùng đi thăm dò cổ mộ sao?

Dù sao, thứ phải đối mặt không phải là cổ mộ bình thường đâu, rất nguy hiểm đó nha!” Thẩm Hạo hỏi.

“Ừm?

Anh nói vậy là đồng ý rồi sao?” Hoắc Uyển Nhi kinh hỉ hỏi.

“A ha, cô muốn đi, tôi tự nhiên là không có ý kiến gì, thêm một người mà thôi, cũng không có gì.” Thẩm Hạo cười nói.

“Vậy thì tốt quá rồi, chỉ là có chút đường đột, chúng ta dù sao cũng mới là lần thứ hai gặp mặt.” Hoắc Uyển Nhi có chút ngại ngùng nói.

“Không có gì đâu, một lần lạ hai lần quen, chúng ta bây giờ đã là người quen rồi.” Thẩm Hạo xua tay.

“Vậy… tôi có thể đưa Ngọc Đình đi cùng không?

Xa cô ấy tôi có chút không quen…” Hoắc Uyển Nhi nhìn Thẩm

Hạo lại hỏi.

“Được chứ, không vấn đề gì, nhưng, hai cô nương yếu ớt như các cô, có ổn không vậy?” Thẩm Hạo trực tiếp gật đầu đồng ý, thêm một người mà thôi, căn bản không phải chuyện gì.

“Ê ê ~, anh đừng có xem thường người khác nha!” “Vậy là đã nói rõ rồi nha, Ngọc Đình sẽ đi cùng tôi.” Hoắc Uyển Nhi nói.

“Ừm ừm, tiểu thư, em sẽ đi cùng cô.” Hoắc Ngọc Đình gật đầu mạnh mẽ nói.

“Đã muốn đi cùng, vậy thì đi gặp những người khác với tôi đi.” Thẩm Hạo mời hai cô gái.

“Ồ, những người khác là ai ạ?” Hoắc Uyển Nhi hỏi.

“Là truyền nhân Mạc Kim Giáo úy chính tông.” Thẩm Hạo nói.

“Mạc Kim Giáo úy thật sao?

Bây giờ còn có chính tông sao?” Hoắc Uyển Nhi nghi hoặc nói.

Trong giới đổ đấu hiện tại, rất nhiều người đều tự xưng là Mạc Kim Giáo úy, nhưng thực ra ra ngoài, thân phận đều là tự mình phong cho.

Mạc Kim Phù được cho là chỉ có ba chiếc, làm sao có thể có nhiều Mạc Kim Giáo úy như vậy chứ?

Hiện tại, Mạc Kim Giáo úy chính tông mà Thẩm Hạo nói, lại khiến cô rất tò mò.

Thế là cô đi theo Thẩm Hạo đến hậu viện.

Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình vừa bước vào, liền thấy có hai người đang luyện quyền trong sân, một người béo một người gầy.

Quyền pháp của Bàn Tử trông rất hung mãnh, sức mạnh rất lớn.

Còn người gầy thì uyển chuyển, né tránh, vô cùng linh hoạt, chiêu thức cũng rất nhiều.

Hai người đã luyện được một lúc rồi, vừa đúng lúc dừng lại nghỉ ngơi.

Thấy Thẩm Hạo dẫn hai người phụ nữ vào, có chút tò mò.

"Ấy?

Thẩm gia, ngài kiếm đâu ra hai cô em xinh đẹp thế này vậy?" Bàn Tử nháy mắt hỏi.

"Hai vị này là Hoắc gia Uyển Nhi cô nương và Ngọc Đình cô nương, vị Uyển Nhi cô nương này là con gái của Hoắc tiên cô." Thẩm Hạo giới thiệu.

"Hoắc ~, Hoắc gia, ở kinh thành đó là địa đầu xà rồi đó, Thẩm gia, ngài kết nối với Hoắc gia từ lúc nào vậy?" Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

"Là lần trước tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà quen biết." Thẩm Hạo nói, "Uyển Nhi và Ngọc Đình muốn tham gia vào hành động Hiến Vương mộ Điền Nam lần này của chúng ta, đến để làm quen với hai người đó." "À?

Thẩm gia, ngài không đùa chứ?

Hiến Vương mộ nguy hiểm như vậy, để hai cô ấy cũng tham gia vào, có phải là không thích hợp không?

Nguy hiểm quá!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

"Lão Hồ nói không sai, Hiến Vương mộ nguy hiểm như vậy, mấy anh em chúng ta còn không nắm chắc, lại để các cô ấy tham gia vào, đó không phải là thêm phiền phức sao?" Bàn Tử cũng nói.

Hoắc Uyển Nhi rất nghi hoặc, sao hai người họ muốn tham gia vào mà họ lại phản ứng lớn đến vậy?

Thẩm Hạo nói với Hồ Bát Nhất hai người: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, Hiến Vương mộ không nguy hiểm như các người nghĩ đâu, đến lúc đó các người sẽ biết!” “Cái này?” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vẫn còn chút do dự.

Chương 144

“Tôi biết các người lo lắng về trùng độc, sương độc trong rừng sâu núi thẳm Điền Nam, nhưng, mấy thứ đó, thực ra không đáng kể.” Thẩm Hạo nói.

“Nguy hiểm thực sự vẫn là trong Hiến Vương mộ, nhưng, vấn đề không lớn, không cần lo lắng như vậy, đến lúc đó, các người sẽ biết.” Thẩm Hạo nói.

“Cái này, Thẩm gia à, ngài phải suy nghĩ kỹ đó, một khi không tốt, là phải mất mạng đó.” Hồ Bát Nhất nói.

“Yên tâm đi, tôi và Ô Thiền hai người, đủ để bảo vệ an toàn cho tất cả các người rồi.” Thẩm Hạo nói.

Lúc này, Ô Thiền cũng từ trong nhà đi ra.

“Từ trước đến nay, tôi và phu quân đều chưa thực sự thể hiện sức mạnh trước mặt các người, nên các người vẫn chưa hiểu rõ, không sao, sau lần này, các người sẽ biết.” Ô Thiền nói với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người nghe vậy, trong lòng hơi thả lỏng một chút, nhưng vẫn không hoàn toàn yên tâm.

Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, thấy Ô Thiền từ trong nhà đi ra, đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Kiều nhu vũ mị, nhưng lại mang theo vẻ anh khí, thân hình cao ráo thon thả.

Hoắc Uyển Nhi nhìn Ô Thiền, rồi lại nhìn mình, lập tức cảm thấy mình bị so sánh kém hơn.

“Chị ơi, em chào chị, em là Hoắc Uyển Nhi, đây là tỷ muội tốt của

em, Hoắc Ngọc Đình.” Hoắc Uyển Nhi và Ngọc Đình đi đến bên Ô Thiền chào hỏi.

“Ừm, hai em khỏe, chị là Ô Thiền.” Ô Thiền cũng cười đáp lại.

“Vừa nãy nghe chị gọi phu quân, lẽ nào chị là vợ của Thẩm Hạo sao?” Hoắc Uyển Nhi tò mò hỏi.

“Ừm, Thẩm Hạo quả thực là phu quân của tôi đó ~” Ô Thiền trang trọng và đại phương nói.

“À?

Thẩm Hạo, anh đã kết hôn rồi sao?” Hoắc Uyển Nhi kinh ngạc nói.

“Thiền Nhi quả thực là nữ nhân của tôi, chỉ là chưa đăng ký kết hôn thôi, tờ giấy đó, đối với người tu hành chúng ta, không có tác dụng lớn.” Thẩm Hạo nói.

“Ồ?

Ô Thiền tỷ tỷ cũng là người tu hành sao?” Hoắc Uyển Nhi mắt sáng lên.

“Đương nhiên rồi, cô ấy còn lợi hại hơn tôi đó ~” Thẩm Hạo cười nói.

“Oa ~, lợi hại quá!” “Hóa ra tất cả các anh đều là cao thủ!

Hèn chi Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải đối đãi khách khí như vậy!” Hoắc Uyển Nhi lập tức hiểu ra.

“Các anh đều lợi hại như vậy, mang theo hai chúng tôi, cũng không ngại nhiều sao ~” “Đến lúc đó, nếu các anh đổ ra được đồ vật từ mộ, Hoắc gia chúng tôi cũng có thể giúp tiêu hóa một phần đó nha.” Hoắc Uyển Nhi sau khi thấy những người đi cùng Thẩm Hạo, trong lòng càng muốn đi theo để mở mang tầm mắt.

“Nếu các cô thật sự muốn đi, tôi tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng, các cô còn phải về hỏi Hoắc tiên cô lão nhân gia ấy có đồng ý hay không đã.” Thẩm Hạo nói.

“Ờ, nói đúng, con về sẽ nói với mẹ một tiếng, mẹ chắc chắn sẽ đồng ý thôi ~” Hoắc Uyển Nhi nói.

Ở lại thêm một lúc, cô từ biệt Thẩm Hạo, kéo Hoắc Ngọc Đình về nhà tìm Hoắc tiên cô để nói chuyện này.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lúc này đều nhìn Thẩm Hạo, hỏi: “Thẩm gia, thật sự muốn đưa họ đi sao?

Có quá nguy hiểm không, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta khó mà ăn nói với Hoắc gia.” “A ha, các người lo lắng rất bình thường, bởi vì các người chưa thực sự tiếp xúc với những thứ vượt quá tầm mắt của các người.” Thẩm Hạo cười nói.

“Thẩm gia, ý lời ngài nói là gì vậy?” Bàn Tử nghi hoặc nói.

“Còn nhớ thuật thổ nạp tôi truyền cho các người không?

Có luyện tập chăm chỉ không?” Thẩm Hạo không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại.

“Tôi và Bàn Tử đều đã luyện tập nghiêm túc, thuật thổ nạp thật là thần kỳ, cho dù chúng tôi luyện võ đến mỏi lưng đau chân, chỉ cần thổ nạp một đêm, liền hồi phục hoàn toàn, thật quá thần kỳ!” Hồ Bát Nhất nhớ lại hiệu quả của thuật thổ nạp, đầy kinh ngạc.

“Đây thực ra chính là thuật Luyện Khí!

Chỉ là cơ bản thôi, nhưng hiệu quả vẫn rất mạnh mẽ.” Thẩm Hạo nói.

“Cái gì?

Đây chính là thuật Luyện Khí sao?” Hai người kinh ngạc kêu lên.

Hai người không ngờ, thuật Luyện Khí này lại được truyền thụ cho họ như vậy?

"Vậy thì, Thẩm gia, khả năng điều khiển sấm sét của ngài, cũng là do tu luyện mà ra sao?" Bàn Tử hỏi.

"Không sai, cho nên, những thây ma trong mộ đó, đối với tôi mà nói, đều không phải vấn đề lớn!" "Đi theo tôi." Thẩm Hạo nói với hai người.

Thế là hai người đi theo Thẩm Hạo, đến phòng tu luyện dưới lòng đất.

"Thẩm gia, ngài đào đâu ra cái mật thất lớn thế này dưới lòng đất vậy?" Bàn Tử nghiêng đầu nhìn quanh.

"Đây là chỗ tôi khai mở ra, chuyên dùng để tu luyện, ở đây có hai tấm bồ đoàn, hai người hãy khoanh chân ngồi lên đó." Thẩm Hạo nói với hai người.

Hai người lập tức làm theo.

"Hai người vẫn chưa luyện ra chân khí, tôi bây giờ sẽ giúp hai người gieo hạt chân khí, mở ra con đường tu luyện thực sự!" "Bây giờ hãy hô hấp thổ nạp theo công pháp!" Hai người nghe vậy, lập tức hô hấp thổ nạp.

Linh khí tụ tập trong phòng tu luyện, bị hai người hấp vào rồi lại thổ ra.

Hiệu suất rất thấp, chỉ có thể bị động cường thân kiện thể.

Thẩm Hạo đưa hai tay ra, điểm vào Đan điền Khí hải của hai người, một đạo chân khí được truyền qua.

Giúp hai người khai mở đan điền.

Tiếp đó, lại dẫn đạo chân khí vận chuyển một vòng trong cơ thể

họ, đi qua một số kinh mạch huyệt khiếu chính.

Đạo chân khí này, trong cơ thể hai người, hình thành một luồng khí lưu mảnh như sợi tóc, từ đan điền xuất ra, chạy dọc theo kinh mạch một vòng, rồi quay về đan điền.

"Hãy nhớ kỹ lộ tuyến vận chuyển chân khí, sau này, cứ theo lộ tuyến này mà vận công!" Thanh âm của Thẩm Hạo vang lên bên tai hai người.

"Bây giờ, hãy tưởng tượng mình đang vận chuyển chân khí, dùng ý niệm của các người dẫn đạo chân khí tự thân vận hành!" Thẩm Hạo ngừng dẫn đạo, chuyển sang để họ tự mình vận chuyển chân khí.

Hai người loạng choạng một lúc sau đó, liền thành công nhập vào trạng thái.

Toàn tâm toàn ý chìm đắm vào đó, tâm không vướng bận.

Chân khí chảy qua kinh mạch, luyện hóa năng lượng dư thừa trong cơ thể, cùng đưa vào đan điền.

Một lúc sau, trong đan điền của hai người, đã có một tia chân khí tích lũy lại.

"Được rồi, dừng lại đi." Lời Thẩm Hạo vang lên, hai người thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, trạng thái vô cùng tốt.

"Thẩm gia, ngài đối xử với chúng tôi thật tốt quá, đây chính là cảm giác tu luyện sao?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều nhìn Thẩm Hạo với lòng biết ơn.

Đây quả thực là thiên phú phú quý, cứ thế mà rơi xuống đầu hai người họ.

"Được rồi, không cần như vậy, thế giới này, sâu hơn các người

tưởng tượng nhiều, dẫn các người nhập đạo đồ, cũng là để các người có thêm một số thủ đoạn tự vệ." Thẩm Hạo xua tay nói.

"Còn một vài điều cần chú ý, các người phải ghi nhớ!" "Linh khí này không được trong sạch cho lắm, tu luyện càng sâu, càng dễ xảy ra chuyện, thậm chí còn hóa thành tà túy." Vừa nói, Thẩm Hạo lấy ra một viên châu, pháp lực dẫn động, lập tức biến thành hai viên, đưa cho mỗi người một viên.

"Đây là Nhiếp Tà Châu, có thể hấp thu tà khí." "Còn có một bộ 《Khước Tà Công》, tôi cũng truyền cho các người luôn." Nói rồi Thẩm Hạo kết kiếm chỉ, điểm vào mi tâm hai người, Khước Tà Công liền truyền vào trong đầu họ.

"Sau này mỗi lần tu luyện xong, đều phải tu hành Khước Tà Công, đưa tà khí chú nhập vào Nhiếp Tà Châu, biết chưa?" "Vâng, Thẩm gia, chúng tôi nhớ rồi!" Hai người đều gật đầu trầm giọng nói.

"Giữa trời đất, linh khí tuy dồi dào, nhưng lại tạp nham, tuyệt đối không được lơ là tu luyện Khước Tà Công!" Hai người gật đầu mạnh mẽ.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại lấy ra mấy bình đan dược, đưa cho họ.

Có Tráng Thể Đan, Cố Thể Đan để tăng cường thể phách.

Còn có Bổ Khí Đan, Ích Khí Đan, Dưỡng Khí Đan để đẩy nhanh tu hành Luyện Khí.

Chương 145

Đều là đan dược giai đoạn Luyện Khí.

Trong đó các loại tà khí, đều đã được làm sạch khi luyện đan, không có chút vấn đề nào.

Trước và sau khi luyện tập quyền pháp, dùng Tráng Thể Đan, Cố Thể Đan để bổ sung tiêu hao.

Khi tu luyện, phục dụng Bổ Khí Đan, Ích Khí Đan, Dưỡng Khí Đan, có thể tăng tốc độ tu hành, tiết kiệm rất nhiều công sức.

"Tốt nhất là có thể luyện ra chút thành tựu trước khi khởi hành đến Hiến Vương mộ Trùng Cốc, cũng là để có đủ sức tự vệ." "Thẩm gia yên tâm, trong khoảng thời gian này, chúng tôi sẽ dốc toàn lực tu luyện, quyết không lơ là." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều bảo đảm.

Đây chính là đạo tu tiên, hai người họ đều vô cùng nghiêm túc đối đãi.

Thời xưa, biết bao đế vương tướng tướng cầu còn không được, bây giờ hai người họ có cơ duyên lớn như vậy, làm sao có thể không nắm bắt chứ?

Kẻ ngốc cũng biết phải chọn thế nào.

"Cảnh giới Luyện Khí, phân nhỏ có thể chia thành ba giai đoạn, Dẫn Khí, Súc Khí, Luyện Khí." "Các người dưới sự giúp đỡ của tôi, đã bỏ qua giai đoạn Dẫn Khí này, bây giờ là giai đoạn Súc Khí." "Cái gọi là Súc Khí, chính là làm cho đan điền tích đầy chân khí, có đan dược của tôi phụ trợ, hẳn là không khó." "Còn giai đoạn Luyện Khí, chính là phải vận chuyển chân khí, đả thông kinh mạch khắp thân, các huyệt khiếu, vận chuyển chu thiên, mới coi là hoàn thành." "Sau khi

Súc Khí hoàn thành, liền có đủ chân khí, có thể phóng thích pháp thuật." "Nhưng các người mới nhập môn tu hành, đan điền không lớn, chân khí cũng sẽ không có quá nhiều, điều này phải chú ý, không được tùy ý lãng phí chân khí." "Chân khí là kết tinh của tinh, khí, thần tam bảo, chân khí hao hết, cũng tương đương với mất đi nửa cái mạng!" Thẩm Hạo lại giảng giải cho hai người một số kiến thức tu hành, các điều cần chú ý.

Hai người đều nghiêm túc ghi nhớ.

"Được rồi, đến đây thôi." "Đúng rồi, về nhà không có việc gì có thể học chút kiến thức Trung y, có ích cho tu luyện, đặc biệt là huyệt khiếu kinh lạc, rất quan trọng!" "Ồ, chúng tôi nhớ rồi, Thẩm gia, về sẽ học ngay." Hai người ra sức gật đầu nói.

Sau đó, ba người ra khỏi phòng tu luyện dưới lòng đất, trở về sân.

Hai người mỗi người nuốt một viên Tráng Thể Đan, bắt đầu luyện quyền pháp.

Dược lực của viên đan dược này phát sinh trong cơ thể, khí huyết dồi dào, hai người ra quyền, là một thân sức lực dùng không hết, ra đòn hổ hổ sinh phong.

Vào buổi tối, Dương Tuyết Lỵ cũng trở về.

Thẩm Hạo bảo Ô Thiền, cũng truyền thuật thổ nạp Luyện Khí cho cô.

Cô trong sự kinh ngạc, tiếp nhận chuyện tốt này, cũng coi như đã bước vào con đường tu luyện.

Dù sao cũng là Mạc Kim Tam Nhân Tổ, thiếu một người thì không ổn.

Thế là, Dương Tuyết Lỵ bây giờ mỗi ngày lại có thêm một việc, đó chính là thổ nạp tu luyện.

Không chỉ vậy, luyện quyền cũng phải luyện, nếu không thân thủ không tốt, trong mộ rất dễ xảy ra chuyện.

Thẩm Hạo cũng lấy mấy bình đan dược cho cô, bảo cô phục dụng khi tu luyện.

Còn ở một bên khác, Hoắc Uyển Nhi và Ngọc Đình sau khi về nhà, lập tức tìm Hoắc tiên cô.

"Mẹ, con vừa đi tìm Thẩm Hạo, mẹ đoán xem thế nào?" Hoắc Uyển Nhi mặt đầy hưng phấn chạy đến trước mặt Hoắc tiên cô nói.

"Ừm, thế nào?" Hoắc tiên cô bình tĩnh, hơi nhướng mi, nhìn con gái một cái.

"Thẩm Hạo, họ sắp đến Điền Nam rồi, họ muốn đến đó để đổ một cái đại đấu!" Hoắc Uyển Nhi nói.

"Ồ?

Họ lại muốn ra ngoài, còn là đến Điền Nam, xa như vậy sao?" Hoắc tiên cô kinh nghi nói, "Nhưng, con làm sao mà biết được?

Tổng không thể nào con vừa hỏi, người ta liền nói cho con biết chứ?" "Ai nha ~, mẹ, mẹ lại xem thường con rồi, con không phải vừa hỏi, anh ấy liền nói cho con biết sao!" Hoắc Uyển Nhi kiêu ngạo nói.

"Chà, mẹ sao lại không biết, con còn có bản lĩnh này?" Hoắc tiên cô liếc Hoắc Uyển Nhi một cái.

"Hắc hắc ~, con tự mình cũng không biết nữa ~" Hoắc Uyển Nhi nheo mắt cười cười, đôi mắt cong thành hai vầng trăng khuyết, rất đẹp.

"Nghe họ nói, chỗ đó gọi là Hiến Vương mộ gì đó, chỗ đó rất nguy hiểm." "Ồ?

Hiến Vương, bên Điền Nam đó, mẹ thì không biết rõ lắm." Hoắc

tiên cô suy tư một lúc nói.

“Hơn nữa không chỉ vậy đâu nha, con biết tại sao họ lại được Tân Nguyệt Phạn Điếm tôn kính như vậy rồi!” Hoắc Uyển Nhi ngẩng đầu nói.

“Ồ?

Tại sao?” Hoắc tiên cô lập tức mở mắt, ngồi thẳng dậy, nhìn Hoắc Uyển Nhi.

“Bởi vì họ đều là tu hành giả đó!

Hơn nữa, còn rất lợi hại!” Hoắc Uyển Nhi nói thẳng ra.

“Cái gì?

Tu hành giả!

Hèn chi ~” Hoắc tiên cô có chút chấn kinh, nhưng suy nghĩ lại, thì ra đây mới là bình thường.

Hoắc gia bọn họ một bản pháp tu hành tàn khuyết cũng có thể phát gia, người khác đương nhiên cũng có thể.

“Còn nữa nha, Thẩm Hạo anh ấy không phải là tu hành giả bình thường, là đệ tử Mao Sơn, là đạo sĩ chính hiệu đó.” Hoắc Uyển Nhi lại nói.

“Đạo sĩ Mao Sơn, thì ra là vậy, hóa ra là tu sĩ Đạo gia, hèn chi trên người anh ấy có một loại khí chất thoát tục.” Hoắc tiên cô hồi tưởng lại cảnh tượng gặp mặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, khí chất mà Thẩm Hạo lúc đó toát ra, quả thực khác biệt.

“Vâng ạ, anh ấy còn nói, anh ấy là thành viên của Dân Điều Cục đó, mẹ, mẹ có biết cái Dân Điều Cục này không?” Hoắc Uyển Nhi nói.

“Dân Điều Cục?

Đó là cục gì?

Tên đầy đủ là gì?" Hoắc tiên cô hỏi.

"Cục Điều tra và Xử lý Sự kiện Siêu phàm Dân gian trực thuộc Cục An ninh Quốc gia, anh ấy nói là như vậy." Hoắc Uyển Nhi trả lời.

Hoắc tiên cô nghe vậy, rơi vào trầm tư, cẩn thận hồi tưởng.

Bà dường như đã từng nghe nói về cơ quan này ở đâu đó, nhưng, có chút không nhớ ra được.

"Mẹ nghĩ xem, hình như đã từng nghe nói qua." Sau một lúc lâu, Hoắc tiên cô cuối cùng cũng nhớ ra.

Đó là một lần nào đó, chồng bà từng nhắc đến cơ quan này với bà.

Chỉ là nhắc sơ qua một chút, không nói nhiều.

Hơn nữa, chồng bà đối với cơ quan này, cũng không hiểu rõ lắm, biết cũng không nhiều.

Chỉ biết đó là một cơ quan toàn bộ do tu sĩ tạo thành, vô cùng bí ẩn, người thường căn bản không thể biết được.

"Mẹ nhớ ra rồi, cơ quan này, mẹ từng nghe ba con nhắc đến, vô cùng bí ẩn, nơi đó toàn bộ đều do tu sĩ tạo thành." Hoắc tiên cô nói.

"À?

Thật sự có cơ quan như vậy sao, trời ơi, Thẩm Hạo thật sự không đơn giản nha." Hoắc Uyển Nhi kinh ngạc.

"Đúng rồi, mẹ, con muốn đi theo Thẩm Hạo cùng đi đến Điền Nam để thăm dò cái Hiến Vương mộ gì đó, mẹ thấy thế nào?" Hoắc Uyển Nhi nói ra mục đích của mình.

"Ồ?

Con muốn đi theo cùng sao?

Chuyến này của họ e rằng không đơn giản đâu?

Con thật sự muốn đi?" Hoắc tiên cô hỏi.

"Vâng, con muốn đưa Ngọc Đình đi cùng, Thẩm Hạo và bọn họ bảo vệ chúng con rất dễ dàng, mẹ cứ yên tâm đi ạ." Hoắc Uyển Nhi nói.

"Con thực sự muốn theo họ đến Mộ Hiến Vương sao?" Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Uyển Nhi, "Con có biết nguy hiểm đến mức nào không?

Con bây giờ còn chưa xuống mộ lần nào, vừa mới bắt đầu đã muốn xuống cái Mộ Hiến Vương nguy hiểm như vậy sao?" "Ai nha, mẹ ơi, Thẩm Hạo bọn họ có thể bảo vệ chúng con mà, chúng con tự mình cẩn thận một chút là được thôi mà." Hoắc Uyển Nhi làm nũng nói.

"Bốp!" Hoắc Tiên Cô trực tiếp dùng sức vỗ vào tay Hoắc Uyển Nhi một cái, phát ra tiếng kêu giòn tan.

"Ăn nói đàng hoàng, đừng có làm nũng kiểu đó!" "Chuyện này, mẹ sẽ cân nhắc, con về nghỉ ngơi đi." "Vậy được rồi ạ." Hoắc Uyển Nhi đành phải cáo lui.

Chương 146

Nhưng thái độ của Hoắc Tiên Cô đã mềm đi, cô bé nghĩ rằng chỉ cần mình nũng nịu thêm chút nữa, nhất định sẽ được đồng ý.

Thế là cô bé trực tiếp về phòng mình.

Còn về phía Thẩm Hạo, sau khi nói với Ô Thiền một tiếng, Thẩm Hạo trực tiếp lợi dụng màn đêm, ngự độn quang, bay về Mao Sơn.

Mao Sơn về đêm hiện lên vẻ đặc biệt tĩnh mịch, tạo thành sự đối lập với ánh đèn dưới chân núi.

Cổng núi đã đóng, từ chối du khách ra vào.

Thẩm Hạo trước tiên đến chỗ Sư phụ Vân Hi Chân Nhân để bái kiến.

Vân Hi Chân Nhân đã cảm ứng được ngay khi Thẩm Hạo vừa bước vào phạm vi Mao Sơn.

Người phẩy tay một cái, cửa phòng tự động mở ra, khi Thẩm Hạo đến nơi, liền trực tiếp bước vào.

"Sư phụ." Thẩm Hạo cung kính hành lễ.

"Được rồi, ngồi đi, lần này trở về, có chuyện gì sao?" Vân Hi Chân Nhân hỏi.

"Sư phụ, đệ tử đã tiến vào cực cảnh Kim Đan, chuẩn bị đột phá Nguyên Anh, vì vậy trở về định thỉnh giáo người kinh nghiệm." Thẩm Hạo nói.

"Ồ?

Nhanh vậy sao?" Vân Hi Chân Nhân kinh ngạc nói.

"Vâng, đệ tử đã Kim Đan Cửu Chuyển, đạt tới cực hạn rồi." "Cái

gì?

Kim Đan Cửu Chuyển?

Con tu luyện kiểu gì vậy?

Nhanh quá rồi đó!" Vân Hi Chân Nhân trợn tròn mắt hỏi.

"Chỉ là phục dụng đan dược, ngưng luyện pháp lực, sau đó lại tiến hành Cửu Chuyển Hoàn Đan thôi ạ.

Thuật luyện đan của đệ tử cũng tạm ổn, nếu không cũng sẽ không chọn bộ phận hậu cần nhàn rỗi này." Thẩm Hạo đáp.

"Ồ, xem ra trình độ luyện đan của con rất cao à?

Nếu không thì lấy đâu ra nhiều đan dược để tiêu hao như vậy?" Vân Hi Chân Nhân kinh ngạc.

"Hắc hắc, đan dược mà đệ tử hiện tại luyện chế đều có phẩm chất hoàn mỹ, không chứa bất kỳ đan độc nào, ngay cả tà khí cũng nhất tề luyện hóa hết, sau khi phục dụng không có bất kỳ hậu họa nào." Thẩm Hạo vẻ mặt tự hào nói.

"Ồ?

Thật sao?

Lấy ra ta xem." Vân Hi Chân Nhân nói.

Thế là Thẩm Hạo lấy ra mấy bình đan dược, đưa cho Vân Hi Chân Nhân xem xét.

Thần niệm cường hãn của Vân Hi Chân Nhân quét qua, liền nhìn ra, đan dược này quả thực vô cùng tinh khiết, không chứa một chút tạp chất hay đan độc nào, bên trong ngay cả tà khí cũng không có một mảy may.

Mà trong đan dược của người khác luyện chế, ít nhiều đều có tà

khí.

Dù sao, những linh dược đó cũng hấp thu linh khí mà trưởng thành, tà khí tự nhiên cũng sẽ tích tụ trong dược lực.

"Kỳ lạ, quả đúng là như vậy, Hạo Dương, con làm thế nào mà được vậy?

Con phải biết tà khí này, ngay cả Thiên Sư Hóa Thần như ta cũng không thể hoàn toàn loại bỏ khỏi đan dược!" Vân Hi Chân Nhân hỏi.

"Hắc hắc, điều này là nhờ Ám Nhật mệnh cách của đệ tử, Ám Nhật vừa xuất hiện, trực tiếp lấy tà khí làm nhiên liệu, luyện hóa thành tư lương của bản thân, khiến Ám Nhật không ngừng thăng cấp, thuế biến." Thẩm Hạo không che giấu, mà trực tiếp nói ra.

"Ồ, không ngờ Ám Nhật mệnh cách của con lại có hiệu quả kỳ diệu như vậy, chẳng lẽ con là Thiên Mệnh Chi Tử sao?" Vân Hi Chân Nhân kinh ngạc nói.

Mỗi một thời đại, đều sẽ sinh ra Thiên Mệnh Chi Tử, dẫn dắt phong trào một thời, cuối cùng đứng vững trên đỉnh cao thời đại, nếu là đệ tử tông môn, thì có thể bảo vệ khí vận tông môn hàng trăm hàng ngàn năm.

Tuy nhiên, đi kèm với Thiên Mệnh Chi Tử là vô số phiền phức, chiến đấu.

Nhưng Mao Sơn là một đại phái ngàn năm, trên trời dưới đất đều có người che chở, tự nhiên không sợ những điều này.

Nếu Thẩm Hạo thực sự là Thiên Mệnh Chi Tử, vậy thì tốt nhất, Mao Sơn có hy vọng phục hưng.

"Thiên Mệnh Chi Tử?

Điều này?" Thẩm Hạo không biết nói thế nào.

Nếu nói hắn là người xuyên việt đến, thì chắc cũng có thể coi là Thiên Mệnh Chi Tử.

Nhưng Thiên Mệnh Chi Tử, đi đến đâu cũng gặp phiền phức, đặc tính này Thẩm Hạo rất không thích, mà hắn dường như cũng không có đặc tính như vậy, cũng không biết rốt cuộc có phải Thiên Mệnh Chi Tử hay không.

Nhưng đều không quan trọng, chỉ cần bản thân nỗ lực tu luyện, trở nên cường đại, thì là được rồi.

"Được rồi, không cần để ý những điều này, nói nhiều cũng vô dụng, con cứ tu luyện cho tốt là được." Vân Hi Chân Nhân nói.

"Hiện tại ta sẽ giảng cho con về tâm đắc của việc Kim Đan đột phá Nguyên Anh." "Nguyên Anh chính là hình thái ban sơ của Nguyên Thần, giống như trạng thái hài nhi vừa mới sinh ra của con người." "Mà Kim Đan, chính là nơi thai nghén Nguyên Anh." "Kim Đan Cửu Chuyển, thực ra tương ứng với quá trình thai nhi phát dục." "Thông thường mà nói, đạt đến Lục Chuyển là có thể thuận lợi Phá Đan thành Anh." "Mà những người có thiên phú dị bẩm, còn có thể tiếp tục tiến hành Thất đến Cửu Chuyển." "Càng về sau, độ khó càng lớn, mà sự phát dục tương ứng của Nguyên Anh cũng càng tốt, tương lai khi kết Anh, sẽ càng cường đại!" Vân Hi Chân Nhân nói đến đây, vuốt râu cười nói: "Con có thể hoàn thành Kim Đan Cửu Chuyển, quả thực rất hiếm có." "Kim Đan Cửu Chuyển, không phải chỉ đơn giản là tích lũy pháp lực mà có thể làm được!" "Con phải biết Mao Sơn ta, đã rất lâu không xuất hiện người nào có thể hoàn thành Cửu Chuyển rồi." "Đa số đều chỉ dừng lại ở Lục Chuyển trở xuống, ngay cả ta, cũng chỉ miễn cưỡng hoàn thành Thất Chuyển." "Còn như Thường Diệu Sư Thúc và Linh Quang Sư Thúc của con, cũng đều chỉ dừng lại ở Lục Chuyển, chưa thể hoàn thành Đệ Thất Chuyển." Thẩm Hạo nghe đến đây, bất giác gật đầu, thì ra mình lợi hại như vậy ư.

Quả nhiên vẫn cần có sự so sánh, mới có thể nhìn ra mình rốt cuộc cường đại đến mức nào!

Vân Hi Chân Nhân tiếp tục nói: "Còn về pháp môn Phá Đan thành Anh, nói khó cũng không khó." "Con còn nhớ câu chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa trong truyền thuyết thần thoại không?" "Nhớ ạ, Sư phụ, Hỗn Độn như quả trứng gà, khi Bàn Cổ khai thiên, giơ búa khai thiên lên, bổ vỡ Hỗn Độn, thanh khí bay lên thành trời, trọc khí lắng xuống thành đất, mà Bàn Cổ chống trời đạp đất!" Thẩm Hạo đáp.

"Ừ." Vân Hi Chân Nhân gật đầu, "Khi Phá Đan thành Anh, con có thể tưởng tượng mình là Bàn Cổ, muốn khai thiên lập địa." "Đem tâm thần chìm vào bên trong Nguyên Anh thai nhi, hóa bản thân thành Bàn Cổ, lấy lực tâm niệm và thần hồn hóa thành búa khai thiên, chém vỡ Kim Đan, liền có thể thuận lợi sinh ra Nguyên Anh." "Nguyên Anh nương theo thanh khí bay lên, đến Ni Hoàn Tử Phủ, Kim Đan ngược lại hóa thành pháp lực theo trọc khí tự lắng xuống, quay về Đan Điền." "Luyện Khí Hóa Thần, thọ tới ngàn năm." "Thì ra là vậy." Thẩm Hạo minh bạch.

Loại pháp môn đột phá này, trong Tàng Kinh Các đã có ghi chép, ngoài ra còn có phương pháp lấy Thần Hồn hóa thành dùi đục, xuyên phá Kim Đan mà sinh ra Nguyên Anh, còn có phương pháp Toái Đan thành Anh hung hiểm nhất, vân vân.

Các loại pháp môn đột phá, mỗi loại đều có ưu nhược điểm riêng, đối với tư chất của người tu luyện đều có yêu cầu khác nhau, có thể sử dụng phương pháp này hay không, còn phải xem bản thân người tu luyện có làm được hay không.

Trong lòng Thẩm Hạo đã có bản thảo, dự định sẽ dùng phương pháp Bàn Cổ khai thiên này để đột phá.

"Vậy Sư phụ, nếu Nguyên Anh thọ tới ngàn năm, vì sao Mao Sơn

chúng ta hiện tại lại sa sút như vậy?" Thẩm Hạo nghi vấn hỏi.

"Con nghĩ nhiều vị tổ sư của Thiên Đình Địa Phủ chúng ta là từ đâu ra?

Chẳng phải là phi thăng lên đó sao?" Vân Hi Chân Nhân liếc mắt một cái nói.

"Những tổ sư tiền bối lợi hại của chúng ta đều phi thăng, hoặc hết thọ mà nhập Địa Phủ, còn lại những đệ tử đời sau không tranh khí, tự nhiên liền sa sút!" Nói đến đây, Vân Hi Chân Nhân thở dài một hơi.

Vốn nói là sa sút, kỳ thực cũng còn ổn, nhưng cùng với việc triều tiền Thanh ngày càng suy yếu, các cường quốc xâm lược, quốc vận càng thêm sa sút, hoàn cảnh tu hành quá tệ.

Lại gặp phải trận Đại chiến thế giới hơn bốn mươi năm trước, kẻ địch ngoại bang xâm lấn Thần Châu đại địa.

Các thế lực tu sĩ dị tộc phiên bang thừa nước đục thả câu, tinh anh các đại môn phái của Thần Châu đại địa xuất trận, chống lại xâm lược.

Tuy rằng đã thành công đẩy lùi ngoại địch, nhưng các môn phái cũng chịu cảnh thế hệ trước không còn, thế hệ sau chưa lên kịp.

Tuy nhiên, tương tự như vậy, những thế lực dị tộc này lại càng thê thảm hơn, tử thương thảm trọng, truyền thừa bị đoạn tuyệt càng nhiều.

"Được rồi, những gì cần giảng cũng đã giảng cho con nghe rồi, con tự đi tu hành đi." Vân Hi Chân Nhân phẩy phất trần nói.

"Vâng, Sư phụ." Sau khi Thẩm Hạo cáo lui, liền đi đến hậu sơn, tìm một nơi yên tĩnh.

Trong Mao Sơn, hiện nay đệ tử tu hành không nhiều, có một số tuy

nhập môn sớm, nhưng trên phương diện tu luyện, lại đã không thể so sánh với Thẩm Hạo được nữa, bọn họ thường trú tại Mao Sơn, đều tu hành trong phòng của mình.

Khu hậu sơn này, bình thường rất ít người đến.

Thẩm Hạo trực tiếp độn nhập lòng đất, khai phá một không gian nhỏ, định sẽ đột phá tại đây.

Pháp môn đột phá đã thuộc làu trong lòng, chỉ chờ đến lúc đột phá sẽ tùy cơ ứng biến.

Thẩm Hạo bỗng nhiên tâm thần khẽ động, lấy ngọc thư công pháp Tử Vi Đế Sắc Ngũ Lôi Bí Điển mà hắn có được từ Thái Tự Mộ ra!

Đó là truyền thừa của Tử Vi Đại Đế!

Cầm lấy ngọc thư, Thẩm Hạo đã dành không ít thời gian, tỉ mỉ lĩnh hội một phen.

Chương 147

Sau đó lại tối ưu hóa và nâng cấp công pháp mà mình đã tự sáng tạo trước đây, tùy ý đặt một cái tên, gọi là "Hạo Dương Chân Kinh".

Hạt giống thần thông bên trong Kim Đan cũng đã phát sinh biến hóa.

Thêm hai chữ, Chưởng Ác Ngũ Lôi!

Đây là đại thần thông!

Mà Thẩm Hạo đã Kim Đan Cửu Chuyển, đạt tới cực hạn, lúc này đột phá, cũng là nước chảy thành sông.

Tinh thần đầy đủ, pháp lực sung mãn.

Trong nhẫn còn có nhiều đan dược bổ sung pháp lực, đợi sau khi đột phá là có thể trực tiếp phục dụng.

Thẩm Hạo nhắm mắt ngưng thần, đem tâm thần chìm vào bên trong Kim Đan, bên trong Nguyên Anh chưa xuất thế kia.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy thị giác thay đổi, toàn bộ tâm thần của bản thân đều đã tiến vào trong Kim Đan.

Quả nhiên rộng lớn như một quả trứng gà, thân thể Nguyên Anh của Thẩm Hạo bị vây khốn bên trong.

Thân thể Nguyên Anh này, hệt như một tinh thể trong suốt, bên trong lấp lánh một luồng kim quang, xuyên thấu ra bên ngoài cơ thể.

Trên bề mặt cơ thể thỉnh thoảng còn lóe ra vài luồng điện quang, lại có một tầng kim sắc nhàn nhạt, hỏa diễm màu đen bùng cháy.

Chưa xuất thế đã thể hiện ra sự bất phàm.

Thẩm Hạo giữ chặt tâm thần, thân thể Nguyên Anh này, chính là

một thân thể khác của hắn.

Toàn bộ bên trong Kim Đan, kỳ thực đã sớm bị Nguyên Anh hấp thu hết sạch, chỉ còn lại một tầng vỏ đan mỏng manh bên ngoài.

Như một quả trứng gà vậy.

Thẩm Hạo dùng lực thần hồn và tâm niệm, ngưng tụ ra một chiếc búa lớn trong tay.

Cán búa màu đen, lưng búa màu trắng, còn lưỡi búa màu vàng nhạt.

Chiếc búa lớn này, có kích thước bằng thân Nguyên Anh của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo tưởng tượng mình là Bàn Cổ đại thần, muốn thực hiện hành động khai thiên lập địa.

Thúc đẩy pháp lực Nguyên Anh, vung búa lớn trong tay, liền chém một nhát.

Một đạo búa quang khổng lồ phát ra, trực tiếp chém về phía vỏ ngoài Kim Đan.

Tuy nhiên, điều nằm ngoài dự liệu của Thẩm Hạo là, vỏ Kim Đan này vô cùng chắc chắn, một kích lại không chém vỡ.

Ngay cả một khe nứt nhỏ cũng không có.

Thế là Thẩm Hạo lại vung búa lên, liên tục chém phá.

Cuối cùng trên vỏ đan xuất hiện vết nứt.

Thẩm Hạo liên tục chém kích.

Cuối cùng, Kim Đan này cũng đã bị phá vỡ một khe nứt, mà khe nứt này, vẫn không ngừng mở rộng.

Chỉ trong nháy mắt, còn chưa kịp để Thẩm Hạo kịp phản ứng

nhiều, Kim Đan này vậy mà đã nứt thành hai nửa.

"Ấy chết?" Thẩm Hạo nhất thời kinh ngạc.

"Sao lại thật sự bị mình bổ thành hai nửa?" Phải nói người khác, chỉ cần chém ra một khe nứt, là có thể thuận theo khe nứt mà chui ra, thành công thăng cấp Nguyên Anh.

Trừ những người Toái Đan thành Anh, dường như không ai lại làm ra nông nỗi này.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của Thẩm Hạo.

Kỳ thực đột phá của Thẩm Hạo, vẫn có sự khác biệt rất lớn so với người khác.

Kim Đan của Thẩm Hạo, chỉ còn lại một tầng vỏ đan bên ngoài, pháp lực bên trong, toàn bộ đều đã bị Nguyên Anh hấp thu hết sạch.

Còn những người khác, vì các loại nguyên nhân khác nhau, bên trong Kim Đan không được trống rỗng như Thẩm Hạo, trong tình huống đó, nếu làm vỡ Kim Đan, pháp lực dễ bị bạo động, vậy thì nguy to rồi.

Nguyên Anh của Thẩm Hạo thuận lợi chui ra khỏi Kim Đan, tiến vào bên trong Đan Điền.

Vỏ đan bị phá thành hai khối, nhất thời phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Hai nửa vỏ đan, biến thành một thân giáp trụ màu vàng kim, mặc lên người Nguyên Anh, còn những mảnh vỡ đan xác còn lại, lại tụ tập lại với nhau, hóa thành một đỉnh quan sen Thượng Thanh, đội trên đầu.

Thân Nguyên Anh này, hệt như hài nhi vừa mới ra đời, có chút non nớt.

Tâm niệm Thẩm Hạo khẽ động, bộ áo giáp này, liền biến thành

một thân y phục trẻ con mềm mại, mặc trên người.

Trông còn có chút đáng yêu.

Mà ở giữa mi tâm của nó, còn có một đạo kim mang ẩn chứa bên trong, ẩn sâu trong đầu.

Đó là một tia Kim Tính bất hủ được sinh ra từ Kim Đan.

Lúc này, Nguyên Anh này được một luồng thanh khí nâng đỡ, dọc theo một thông đạo huyền bí trong cơ thể, trực tiếp bay lên nhập vào Ni Hoàn Tử Phủ.

Luồng thanh khí kia, sau khi Nguyên Anh bay lên nhập vào Tử Phủ, không tiêu tán, mà tiến vào bên trong Nguyên Anh, hóa thành nội hàm.

Trong Thức Hải Ni Hoàn, Nguyên Anh ngồi ngay ngắn giữa hư không, sau đầu một vầng mặt trời đen tối lơ lửng, trong đó Kim Ô du động.

Toàn thân thanh khí lượn lờ, lại có hỏa diễm bốc lên, lôi đình lóe sáng.

Cùng với việc Thẩm Hạo thành công đột phá Nguyên Anh, khí thế của hắn trong nháy mắt dâng cao, phóng thích ra.

Thẩm Hạo liền thu liễm khí thế, phóng ra rồi thu lại.

Tuy nhiên, toàn bộ Mao Sơn trên dưới, đều cảm nhận được luồng khí thế này.

Đối với những đại lão tu vi cao như Vân Hi Chân Nhân, chỉ như một làn gió nhẹ thoảng qua mặt.

Còn những người tu vi thấp, lại như một cái búa gõ vào lòng, như bị kẻ địch khủng bố vây quanh, trong lòng một cỗ áp lực nặng nề, suýt chút nữa không thở nổi.

Còn những người bình thường, thì chỉ là một thoáng tim đập nhanh, rồi vụt qua không có cảm giác gì.

Nhưng những động vật hoang dã giữa rừng núi Mao Sơn, lại toàn bộ bị luồng khí thế này trấn áp.

Trong một khoảnh khắc, toàn bộ Mao Sơn trên dưới, đều yên lặng như tờ, vạn vật đều im tiếng.

Sau một lúc lâu, những động vật hoang dã này mới khôi phục lại trạng thái ban đầu.

"Hô ~" Đột phá hoàn tất, Thẩm Hạo thu công, thở ra một ngụm trọc khí.

Sau đó lấy ra đan dược, bổ sung pháp lực tiêu hao trong lúc đột phá.

Vân Hi Chân Nhân vẫn luôn chú ý Thẩm Hạo cũng hài lòng gật đầu.

Thế là truyền âm qua: "Hạo Dương, nếu đã đột phá thành công, qua đây cho ta xem thử." "Vâng, Sư phụ." Thẩm Hạo lập tức chui ra khỏi mặt đất, từ hậu sơn bay đến chỗ Vân Hi Chân Nhân.

Vân Hi Chân Nhân cẩn thận đánh giá Thẩm Hạo một lượt.

Thấy hắn khí tức thâm trầm, tu vi vững chắc, hào vô hư phù chi cảm.

"Rất tốt, căn cơ vững chắc, cảnh giới ổn định, xem ra, đồ nhi con quả nhiên không phải người bình thường, thực sự là phúc của Mao Sơn ta!" Vân Hi Chân Nhân vuốt râu thở dài.

"Sư phụ quá khen rồi." Thẩm Hạo khiêm tốn nói.

"Được rồi, nếu đã đột phá Nguyên Anh, con cứ đi đi." Vân Hi Chân Nhân nói.

Thẩm Hạo sau khi ra khỏi chỗ Vân Hi Chân Nhân, liền đi thẳng đến Tàng Kinh Động ở hậu sơn.

Dọc đường đi đến tầng thứ tư, tầng thứ tư cũng rất lớn, nhưng tương đối mà nói, các điển tịch công pháp bên trong thì ít hơn nhiều, trước đây hắn cũng đã từng đến.

Chương 148

Ngoại trừ những phần hậu tục Thiên Nguyên Anh của các công pháp ở mấy tầng dưới, thì chính là một số công pháp chỉ có thể tu luyện khi đạt đến Kỳ Nguyên Anh.

Cũng như một số pháp thuật của Kỳ Nguyên Anh.

Kỳ Nguyên Anh đã liên quan đến lĩnh vực tinh thần linh hồn, trong nhiều công pháp, pháp thuật, đều liên quan đến việc vận dụng sức mạnh tinh thần.

Còn lại là Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật, đều đặt ở tầng này.

Điều này khiến Thẩm Hạo vô cùng kinh hỉ.

Nhiều pháp thuật đó, có rất nhiều là do các tiền bối lĩnh ngộ từ Địa Sát thuật rồi đơn giản hóa, tách ra.

Thẩm Hạo ở trong Tàng Kinh Các một ngày, ghi nhớ toàn bộ các điển tịch ở tầng thứ tư.

Sau đó lại với ngộ tính nghịch thiên, hấp thu và tiêu hóa toàn bộ tinh nghĩa của những công pháp này.

Dưới sự gia trì của cảnh giới Nguyên Anh, Thẩm Hạo cũng đã nhập môn toàn bộ các Địa Sát thuật còn lại.

Đối với đa số tu sĩ mà nói, tu luyện pháp thuật là một quá trình lâu dài.

Sơ khuy môn kính (mới chớm bước vào), tiệm nhập giai cảnh (dần bước vào cảnh giới), đăng đường nhập thất (đăng đường nhập thất), lô hỏa thuần thanh (lô hỏa thuần thanh), đăng phong tạo cực (đăng phong tạo cực), xuất thần nhập hóa (xuất thần nhập hóa) là các giai đoạn mô tả mức độ thông thạo pháp thuật.

Mà Thẩm Hạo, dưới sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, đã rút ngắn cực lớn quá trình này.

Hơn nữa cùng với việc tu vi cảnh giới của bản thân càng cao, kiến thức nắm giữ càng phong phú, thì ngộ tính nghịch thiên này sẽ càng thêm khủng khiếp.

Càng về sau càng mạnh mẽ.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ điển tịch tầng thứ tư Tàng Kinh Lâu, Thẩm Hạo lại tìm đến chỗ Sư phụ Vân Hi Chân Nhân.

Hắn muốn đổi một số dược liệu luyện khí từ Mao Sơn.

Thẩm Hạo trên người có rất nhiều đan dược, có thể đổi được không ít dược liệu.

Sư phụ Vân Hi Chân Nhân trực tiếp bảo hắn đi tìm Thường Diệu Chân Nhân.

Thế là, Thẩm Hạo liền đến chỗ Thường Diệu Chân Nhân.

"Bái kiến Thường Diệu Sư Thúc." Thẩm Hạo cung kính hành lễ.

"Ồ?

Là Hạo Dương à, sao con có thời gian đến chỗ ta?" Thường Diệu Chân Nhân hỏi.

"Sư Thúc, đệ tử trên con đường luyện đan có chút thành tựu, đã luyện được một lô đan dược, muốn đổi một số dược liệu luyện khí." Thẩm Hạo cung kính đáp.

"Xem ra, Sư huynh đúng là thu được một đệ tử tốt, vậy mà còn tinh thông thuật luyện đan!" Thường Diệu Chân Nhân kinh ngạc nhìn Thẩm Hạo.

"Lấy ra ta xem thử." Thế là, Thẩm Hạo lấy ra mấy chục bình đan dược, mỗi bình đều có mười viên.

Có các đan dược cấp thấp như Thối Thể Đan, Tráng Thể Đan, Dẫn Khí Đan, Tụ Khí Tán, Ngưng Khí Đan, v.v.

Còn có các đan dược cấp trung như Bồi Nguyên Đan, Thuần Nguyên Đan, Dưỡng Hồn Đan, v.v.

Thường Diệu Chân Nhân từng viên từng viên cầm lên xem xét, phát hiện quả nhiên đều có phẩm chất hoàn mỹ, hơn nữa hoàn toàn không chứa bất kỳ thành phần tà khí nào.

"Tê ~" Thường Diệu Chân Nhân không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Hạo Dương, đan dược của con?

Phẩm chất vậy mà cao đến thế, không hề chứa tà khí!" Thường Diệu Chân Nhân ánh mắt như điện, nhìn Thẩm Hạo.

Thường Diệu Chân Nhân cũng là tu sĩ Nguyên Anh cao giai, nhưng căn cơ của người so với Thẩm Hạo kém hơn không ít, vì vậy, ánh mắt này tuy có cảm giác áp bách, nhưng không gây ra áp lực gì cho Thẩm Hạo.

Dù cho có chênh lệch mấy tiểu cảnh giới.

"Đều là do đệ tử luyện chế ạ." Thẩm Hạo đáp.

"Tốt tốt tốt, những đan dược này, rất tốt!" "Nói xem, con muốn đổi dược liệu gì?" Thường Diệu Chân Nhân thu đan dược lại hỏi.

"Đệ tử muốn xem trước có những dược liệu nào có thể đổi được." Thẩm Hạo nói.

"Đây là danh sách dược liệu, con xem muốn đổi gì." Thường Diệu Chân Nhân lấy ra một tờ danh sách, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn qua, trên danh sách, đa số đều là dược liệu phổ thông, những dược liệu thực sự tốt, trên địa cầu gần như đã tuyệt tích.

Địa cầu chỉ lớn có vậy, lại có thể có bao nhiêu dược liệu chứ, trải qua bao nhiêu năm khai quật, về cơ bản đều đã bị các tiền bối đào hết rồi.

Thế là hắn liền chọn một số Kim Tinh tinh luyện, Đồng Tinh, một số Linh Mộc, còn có một phần Tinh Kim, Trầm Ngân.

Hắn định luyện chế một chiếc Phi Chu, để đi lại tiện lợi hơn một chút.

Ngoài ra, còn muốn luyện chế Pháp bảo, Kỳ Nguyên Anh, đã có thể ngự sử Linh Khí rồi.

Nhưng trên thế gian đâu có Linh Khí dư thừa, chỉ có thể tự mình luyện chế, nhưng Luyện Khí Sư cao giai lại rất hiếm, đa số người đều có cảnh giới cao, nhưng lại không có Pháp bảo tương thích để dùng.

Thẩm Hạo thì không có mối lo ngại này.

Ngoài Tinh Kim và Trầm Ngân có giá trị tương đối cao, Thiết Tinh và Đồng Tinh thì kém hơn nhiều, Thẩm Hạo trực tiếp đổi mấy nghìn cân.

Còn Tinh Kim và Trầm Ngân thì mỗi loại lấy mấy chục cân.

Để đổi những thứ này, Thẩm Hạo đã phải bỏ ra một lượng lớn đan dược.

Sau khi đổi xong dược liệu, Thẩm Hạo liền cáo biệt Sư phụ và các Sư Thúc, trở về kinh thành.

Độn quang lóe lên, vài phút sau, Thẩm Hạo đã trở về nhà ở kinh thành.

Trên võ trường của tiểu viện, chỉ có Ô Thiền đang hướng dẫn Dương Tuyết Lỵ luyện quyền.

Còn về phần Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, kể từ khi bắt đầu tu hành

luyện khí, trọng tâm liền đặt vào việc luyện khí.

Mỗi ngày trừ ăn cơm ra, thì hoàn toàn chìm đắm trong tu hành.

Ngay cả thời gian ngủ cũng bỏ qua, thay thế bằng tọa thiền tu luyện.

Ngày nào cũng dùng đan dược tu luyện.

Hai ngày nay, Đan Điền của họ về cơ bản đã được tích đầy.

Tiếp theo, sẽ tiến vào giai đoạn mở rộng kinh mạch, đả thông huyệt khiếu.

Có đan dược phụ trợ, tốc độ tu hành một ngày ngàn dặm.

Dương Tuyết Lỵ sau khi luyện quyền xong, ban đêm cũng đã dùng tu luyện thay thế giấc ngủ, dùng đan dược để tăng tốc tu hành.

Ngoài ra, còn tìm kiếm tư liệu về Hiến Vương Điền Nam ở chỗ Giáo sư Trần.

Thời gian này, thực ra đã xem gần hết các tư liệu ở chỗ Giáo sư Trần.

Ngoài ra, mấy năm trước khi Hồ Bát Nhất còn đi lính, nơi đơn vị đóng quân cũng gần biên giới Điền Nam.

Từng diễn tập huấn luyện thực chiến ở Điền Nam, cũng coi như có chút hiểu biết.

Những tư liệu cần tra đều đã tra gần hết, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ liền đều dồn trọng tâm vào việc tu luyện.

Mỗi ngày dùng đan dược tu luyện, thỉnh thoảng lại luyện quyền pháp.

Tu vi của ba người cũng tăng vọt.

Mấy ngày tiếp theo đều là như vậy.

Hoắc Uyển Nhi của nhà họ Hoắc, mấy ngày trôi qua, cũng vẫn chưa đến đưa ra câu trả lời, rốt cuộc có muốn đi cùng hay không, có lẽ là Hoắc Tiên Cô không cho.

Nhưng Thẩm Hạo không bận tâm, đợi thêm mấy ngày nữa, để mọi người tu luyện thêm mấy ngày, thời gian dù sao cũng không gấp.

Chương 149

Trong Hiến Vương Tự Phê Kê Ngữ có nói: "Nếu không phải trời sập, thì rất khó bị người ngoài phá được", nhưng thực ra, ngay trong thời chiến tranh mấy chục năm trước, đã bị máy bay rơi phá hủy rồi.

Mấy ngày này, vừa hay để Ô Thiền cũng đột phá Nguyên Anh luôn.

Thế là, hắn lại dẫn Ô Thiền đến động phủ Thái Hành Sơn.

Phân thân Thao Thiết cũng thường xuyên ở đó.

Ngoài việc thỉnh thoảng đến Dân Điều Cục một chuyến, thì ở đây luyện đan, luyện khí, đúng là một người công cụ thuần túy.

Thời gian này, phân thân cầm đan dược, ở Dân Điều Cục cũng đổi được không ít công huân, đổi lấy một số dược liệu luyện khí hiếm có.

Thẩm Hạo trực tiếp giao một đống dược liệu mà mình mang từ Mao Sơn về cho phân thân, đồng thời cũng đồng bộ hóa chiếc Phi Chu mà mình muốn luyện cho hắn, ngoài ra, còn bảo phân thân luyện chế thêm một cái lò luyện, hắn muốn tự mình luyện chế Linh Khí.

Trong phòng tu luyện của động phủ Thái Hành Sơn.

Thẩm Hạo đã giảng giải một lượt phương pháp Kim Đan đột phá Nguyên Anh cho Ô Thiền.

Ô Thiền lắng nghe vô cùng chăm chú.

Mấy loại pháp môn đột phá này, mỗi loại đều có ưu nhược điểm riêng, nhưng tốt nhất đương nhiên vẫn là phương pháp Bàn Cổ khai thiên.

Lấy bản thân làm Bàn Cổ, khai thiên lập địa, chém vỡ Kim Đan.

Phương pháp này có lập ý cao xa, hơn nữa sau khi đột phá thành công, còn có hiệu quả kỳ diệu.

Vỏ đan của Kim Đan thậm chí có thể hóa thành áo giáp, phục sức phù hợp mặc lên người Nguyên Anh, cung cấp một tầng phòng hộ bổ sung cho thân Nguyên Anh.

Ô Thiền là Nữ Vương, truyền nhân Xà Thần, tự nhiên có ngạo khí của riêng mình, nàng đương nhiên cũng ưng ý nhất là phương pháp Bàn Cổ khai thiên.

Ô Thiền trong mấy ngày nay đã đẩy tu vi lên cảnh giới Kim Đan Cửu Chuyển, và phục thực đan dược, làm Kim Đan bành trướng đến cực hạn.

Lại trải qua mấy ngày trầm lắng, mài giũa, đã gần như hoàn tất.

Trước khi chính thức bắt đầu Phá Đan Kết Anh, Thẩm Hạo cảm thấy vẫn nên mài giũa tu vi của Ô Thiền thêm một chút thì tốt hơn.

Thế là hắn nói: "Thiền nhi, tuy rằng nàng đã chuẩn bị gần xong rồi, nhưng ta vẫn cảm thấy, nên mài giũa pháp lực thêm một chút thì tốt hơn." "Dù sao mới có mấy ngày thôi, rất có thể vẫn còn chút chưa đủ." "Cứ để ta giúp nàng mài giũa một chút nhé ~" Vừa nói, Thẩm Hạo ôm Ô Thiền hôn xuống.

"Ưm ~" Ô Thiền khẽ rên một tiếng.

Sau đó, hai người lại tu luyện Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp.

Pháp lực của Ô Thiền lại lần nữa được lực lượng Càn Khôn Âm Dương điều hòa, tôi luyện, loại bỏ tất cả hỏa khí trong đó, lại một lần nữa lắng đọng.

Hai giờ sau, hai người tách ra, dừng lại.

Trạng thái của Ô Thiền hiện tại tốt hơn bao giờ hết.

"Ha ha, được rồi, có thể rồi, bây giờ Thiền nhi nàng có thể chuẩn bị đột phá rồi." "Đây là những cảm ngộ và tâm đắc của ta khi đột phá, nàng hãy tham ngộ cảm thụ một chút trước đi." Vừa nói, Thẩm Hạo truyền cảm ngộ đột phá vào thức hải của Ô Thiền.

Ô Thiền rất nhanh đã tiếp nhận luồng cảm ngộ này, sau đó dần dần chìm vào trạng thái tham ngộ.

Thẩm Hạo cũng thích hợp rời khỏi phòng tu luyện.

Khi đột phá cảnh giới, kỵ nhất là có người bên cạnh quấy rầy.

Một khi mất tập trung, có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thậm chí thân tử đạo tiêu, vô cùng nguy hiểm.

Thẩm Hạo vì an toàn, vẫn quyết định không ở bên cạnh quấy rầy Ô Thiền.

Đến phòng bên cạnh, phân thân Thao Thiết đang luyện khí ở đây.

Một thời gian không gặp, tu vi của phân thân cũng nước lên thuyền lên, dù sao hắn vẫn luôn luyện đan mà.

Dùng chút đan dược để nâng cao tu vi cũng là chuyện hết sức bình thường.

Hắn cũng đã đạt đến cảnh giới Kim Đan Cửu Chuyển.

Phân thân Thao Thiết, với tư cách là phân thân, không có Thiên Mệnh của riêng mình, cho dù Thẩm Hạo đoạt xá có hoàn mỹ đến đâu, thì cũng không thể qua mặt được Thiên Đạo.

Vì vậy, phân thân không thể tự mình Thiên Mệnh Trúc Cơ, nhưng hắn lại chia sẻ Thiên Mệnh của Thẩm Hạo, cho nên, căn cơ tu vi cũng hùng hậu giống như người Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Phân thân hiện tại đang luyện chế một cái Bát Quái Lô, đã sắp

xong rồi.

Trước đó Thẩm Hạo đã đồng bộ hóa ý tưởng của mình cho phân thân, hắn liền biết ý của bản thể Thẩm Hạo rồi.

Đó là định luyện thêm một cái lò luyện nữa, tự mình luyện khí, chế tạo ra một kiện Linh Khí phù hợp nhất với bản thân.

Cảnh giới Nguyên Anh, trang bị thông thường là sử dụng Linh Khí.

Chỉ là hiện tại, tài nguyên trên địa cầu không đủ, không thể cung cấp.

Từng có người bay ra ngoài địa cầu, đi vào không gian tìm kiếm dược liệu.

Nhưng vì có không ít người, nên dược liệu gần đó về cơ bản đều đã bị hái cạn.

Do đó trong hệ mặt trời, bảy hành tinh lân cận, cũng như vành đai tiểu hành tinh, đều hoang tàn cằn cỗi, không tìm được tài nguyên thích hợp nào nữa.

Muốn ra ngoài tìm, thì chỉ có thể bay xa hơn.

Hiện tại, Thẩm Hạo có phân thân để luyện đan luyện khí, kinh nghiệm hai phương diện này tăng vọt.

Còn về phương diện phù lục thì có chút sơ suất, về trận pháp cũng tương tự.

Dù sao trên địa cầu, cũng không có Linh Thạch loại này, bố trí trận pháp, thông thường đều là mượn địa thế phong thủy.

Hoặc là lấy phù lục hoặc Pháp bảo làm nút trận pháp, hình thành trận pháp.

Tính cục hạn vẫn còn tương đối lớn.

Thẩm Hạo trước đây, cũng không đi sâu nghiên cứu.

Từ những tiểu thuyết ở kiếp trước, Thẩm Hạo đã có được không ít linh cảm, ví dụ như Trận Kỳ, thứ này, so với Pháp bảo thông thường thì tiện lợi hơn nhiều.

Những thứ này để sau này nói, Thẩm Hạo nhìn phân thân thao túng lò luyện, chỉ quyết trong tay biến hóa, đây là đang đánh nhập cấm chế.

Một cái Bát Quái Lô mới đã thành hình, hiện tại là đang đánh nhập cấm chế, luyện nó thành Pháp bảo có phẩm chất cao hơn.

Chỉ quyết của phân thân không ngừng biến hóa, liên tục đánh nhập cấm chế vào Bát Quái Lô.

Mỗi khi đánh nhập chín đạo cấm chế, thì sẽ ngưng luyện chúng lại, hợp thành một đạo Địa Sát Cấm Chế.

Sau khi Địa Sát Cấm Chế hình thành trong Pháp Khí, Pháp Khí sẽ thành công thăng cấp thành Pháp bảo.

Chỉ quyết của phân thân không ngừng, liên tục đánh nhập cấm chế.

Liên tục trong Bát Quái Lô, lại ngưng luyện ra hai mươi ba đạo Địa Sát Cấm Chế, lúc này mới dừng lại.

Giơ tay dẫn một cái, đem cái Bát Quái Lô trông có vẻ mini này lấy ra khỏi đỉnh lò.

Lúc này, đây đã là Pháp bảo hạ phẩm với hai mươi bốn đạo Địa Sát Cấm Chế đầu tiên rồi.

Trong số hạ phẩm, nó cũng là tốt nhất.

Cái Bát Quái Lô này với cái mà phân thân đang sử dụng, hình dáng là giống hệt nhau.

Chỉ có điều vật liệu tốt hơn, đều là Kim Tinh, Đồng Tinh mang từ

Mao Sơn về, thậm chí khi bố trí mạch trận bên trong, còn thêm một ít Trầm Ngân.

Dựa vào khí tức nó phát ra, liền biết, cái đỉnh lò này không hề đơn giản.

Thẩm Hạo nhận lấy đỉnh lò, phẩy tay một cái, đưa đỉnh lò đến một phòng tu luyện khác.

Sau đó, lấy ra dược liệu trên người, chuẩn bị bắt đầu luyện khí.

Thẩm Hạo đã xác định rõ mình muốn luyện chế loại Linh Khí nào rồi.

Chương 150

Lấy Ám Nhật mệnh cách của mình, thể hiện hình tượng mặt trời, vậy thì luyện chế một cái Nhật Kim Luân đi.

Nguyên mẫu của nó, chính là Linh Bảo Tiên Thiên Nhật Kim Luân được sinh ra trên Thái Dương Tinh trong tiểu thuyết Hồng Hoang.

Đồng bộ kinh nghiệm luyện khí của phân thân, Thẩm Hạo hiện tại cũng là một Đại Sư luyện khí.

Trước khi luyện khí, hắn trước hết vẫn là dung hợp và quán thông tất cả các loại pháp môn luyện khí mà mình đã học một lượt.

Thẩm Hạo tạm thời không có ý tưởng sáng tạo ra thuật luyện khí hoàn toàn mới, chỉ là tổng hợp các loại thủ đoạn luyện khí lại với nhau, tinh giản một chút, hình thành một Thiên Luyện Khí Chân Giải.

Bởi vì thuật luyện đan và luyện khí, đều đại đồng tiểu dị, chỉ là có chút khác biệt về thủ pháp, nhưng không có sự khác biệt về bản chất.

Điều này vẫn chưa thể coi là sáng pháp.

Sau khi đã thuộc làu tất cả các pháp môn luyện khí trong lòng, Thẩm Hạo phóng ra Thái Dương Chân Hỏa, bắt đầu hâm lò.

Đợi khi nhiệt độ lò tăng cao đến một mức độ nhất định, Thẩm Hạo lấy ra Tinh Kim và Trầm Ngân.

Dự định lấy hai loại dược liệu này làm chủ thể để rèn đúc Linh Khí.

Hiện tại bỏ Tinh Kim và Trầm Ngân vào trong Bát Quái Lô, thúc đẩy Thái Dương Chân Hỏa, tăng cao nhiệt độ để thiêu đốt.

Sau hơn mười phút nung chảy, chúng đã tan thành hai khối kim

dịch.

Tiếp đó, Thẩm Hạo hạ thấp nhiệt độ, dùng thần niệm thao túng kim dịch tạo hình, ngưng tụ thành một luân bàn.

Sau khi nhiệt độ hạ thấp, luân bàn đông đặc thành hình.

Sau đó, Thẩm Hạo bắt đầu dùng thần thức thao túng pháp lực để điêu khắc trên luân bàn.

Cái Nhật Kim Luân này, dù sao cũng không thể chỉ là một khối luân bàn trọc lóc trơn nhẵn được.

Thần niệm của Thẩm Hạo sắc bén như đao, không ngừng khắc họa lên kim luân.

Ở trung tâm của luân bàn, Thẩm Hạo trực tiếp khắc lên một con Tam Túc Kim Ô anh tuấn thần võ, chấn cánh bay cao.

Xung quanh đó, Thẩm Hạo tiếp tục khắc chín con Tam Túc Kim Ô nhỏ hơn một chút.

Những con Kim Ô này có thần thái khác nhau nhưng đều cực kỳ sống động.

Toàn thân Kim Ô đều có văn lửa cháy bao quanh, hệt như những mặt trời rực rỡ.

Thập nhật hoành không!

Bên cạnh mười con Kim Ô, còn có những vân văn kỳ dị.

Ở vành ngoài của luân bàn, Thẩm Hạo cũng đặc biệt thêm vào một vòng văn lửa, tựa như chân hỏa mặt trời đang bùng cháy dữ dội.

Luân bàn này cả hai mặt đều có đồ án như vậy.

Tiếp đó, Thẩm Hạo dùng trầm ngân ngưng kết thành sợi chỉ mảnh, hóa thành các vân văn viền xung quanh, tạo thành sự tương

phản rõ rệt.

Sau đó, hắn lại dùng một phần đồng tinh còn sót lại, tinh luyện thêm, hình thành đồng tinh màu đỏ thẫm, điểm xuyết lên văn lửa quanh mười con Kim Ô, tạo nên ngọn lửa vàng đỏ.

Phần chủ thể của Nhật Kim Luân coi như đã xong.

Tiếp theo, Thẩm Hạo trực tiếp triệu hoán dị tượng Ám Nhật mệnh cách của bản thân, ném thẳng vào lò đỉnh.

Dị tượng Ám Nhật vừa xuất hiện, hóa thành một con quạ ba chân màu đen trực tiếp chui vào Nhật Kim Luân.

Ngay lập tức, một luồng hắc diễm đen kịt bùng lên từ bên trong Nhật Kim Luân, tiếp tục nung chảy chiếc kim luân này.

Dần dần, Nhật Kim Luân nhiễm một tầng màu đen tuyền.

Văn lửa xung quanh cũng nhuốm một màu đen, tựa như hắc hỏa đang bùng cháy dữ dội.

Mười con Kim Ô cũng bị nhuộm đen, trở thành mười con quạ ba chân màu đen, nhưng đôi mắt của chúng vẫn là kim đồng.

Văn lửa quanh thân cũng nhuốm một tầng màu đen nhạt, hình thành một màu đen vàng kỳ dị.

Đặc biệt nhất vẫn là con Kim Ô lớn ở trung tâm.

Toàn thân đen tuyền, màu sắc u ám, ngay cả mắt cũng là màu vàng đen.

Chỉ có ở đường viền thân là một vòng kim tuyến miêu tả.

Vòng văn lửa quanh thân cũng màu đen, chỉ có giữa ngọn lửa là điểm xuyết những văn lộ kim sắc mỏng manh.

Thần thái của nó ngạo nghễ, không coi ai ra gì.

Đến đây, tôn Nhật Kim Luân này đã hoàn thành phần thân chính, tiếp theo chỉ cần đánh nhập cấm chế và ngưng luyện cấm chế là được.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên lại có linh cảm mới.

Chỉ có một cái Nhật Kim Luân thì có vẻ hơi cô đơn, dược liệu còn lại không ít, chi bằng luyện luôn cả Nguyệt Kim Luân.

Nhật Nguyệt Kim Luân, vừa vặn thành một bộ, nhìn cũng thuận mắt hơn.

Thẩm Hạo thao túng khối trầm ngân lỏng hạ nhiệt độ, rồi dùng thần thức cường hãn tạo hình, ngưng luyện thành hình dáng một vầng trăng thượng huyền.

Do mật độ kim loại cao hơn bạc nhiều lần, nên cùng khối lượng, tinh kim và trầm ngân có thể tích chênh lệch rất lớn.

Vài chục cân trầm ngân này ngưng tụ ra Nguyệt Luân, đủ lớn gấp mấy cái Thiên Luân.

Nhưng điều này không thành vấn đề, pháp bảo có thể tự do biến đổi kích thước.

Tiếp đó, hắn lại dung luyện một phần tinh kim nhỏ còn sót lại vào Nguyệt Luân, tạo thành những văn lộ vàng kỳ dị trên Nguyệt Luân.

Phần trống bên trong của vầng trăng thượng huyền này cũng là một hình tròn.

Và chu vi của vòng tròn này lại được Thẩm Hạo cải tạo, xuất hiện rất nhiều hoa văn kỳ dị không theo quy tắc.

Chiếc Nguyệt Kim Luân này bên trong dày, bên ngoài mỏng.

Vòng ngoài được Thẩm Hạo mài dũa thành một vành lưỡi dao bạc trắng sắc bén.

Còn vòng trong thì được trang trí rất nhiều chi tiết.

Vừa có tính thực dụng, vừa đẹp mắt.

Dù sao cũng là pháp bảo, sao có thể bất tiện đến thế!

Sau khi Nguyệt Kim Luân cũng tạo hình xong, Thẩm Hạo đặt nó chồng lên Nhật Kim Luân.

Nguyệt Kim Luân lớn gấp bốn năm lần Nhật Kim Luân.

So với nó, Nhật Kim Luân có vẻ hơi nhỏ bé.

Dù sao Nguyệt Kim Luân có thể tích khá rỗng, phần giữa để trống lớn như vậy.

Sau khi Nhật Nguyệt Kim Luân được kết hợp lại, Ám Nhật trong Nhật Kim Luân đột nhiên bùng lên hắc diễm dữ dội, bao phủ luôn cả Nguyệt Kim Luân.

Trải qua sự tôi luyện của Ám Nhật chân hỏa, Nguyệt Kim Luân cũng nhuốm một tầng màu đen.

Vài phút sau, hắc diễm dữ dội rút đi, để lộ Nguyệt Kim Luân.

Giờ đây, phần lưỡi Nguyệt Luân vẫn là một màu bạc trắng bắt mắt, ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh.

Còn phần lưng lưỡi thì đen kịt một mảng, tựa như hắc hỏa nồng đậm, điểm xuyết những văn kim mỏng manh.

Từ lưng lưỡi đến phần lưỡi Nguyệt Luân, màu đen chuyển dần, nhạt dần.

Hai kiện pháp bảo này đã kết hợp thành một bộ.

Hình khí chủ thể của Nhật Nguyệt Kim Luân đã hoàn thành, tiếp theo là khắc họa cấm chế.

Chương 151

Thế là Thẩm Hạo thi triển Tiểu Chư Thiên Vân Cấm Chi Pháp, khắc họa cấm chế vào Nhật Nguyệt Kim Luân.

Hiện tại, bản nguyên của Nhật Nguyệt Kim Luân chính là một luân Ám Nhật.

Tuy nhiên hiện tại vẫn còn hơi hư ảo.

Đợi khi toàn bộ cấm chế được đánh nhập hoàn thành, bản nguyên sẽ ngưng tụ hoàn toàn, sau này còn có thể không ngừng đề thăng.

Thẩm Hạo biến đổi thủ quyết, không ngừng đánh nhập cấm chế.

Cấm chế của pháp khí, lấy chín làm biến, lấy ba làm giới.

Chín đạo cấm chế hợp nhất, sẽ hình thành một đạo Địa Sát cấm chế.

Lúc này sẽ thăng cấp thành pháp bảo.

Còn Địa Sát cấm chế muốn thành Thiên Cương cấm chế, thuế biến thành linh khí, thì cần bảy mươi hai đạo hợp thành một đạo.

Muốn luyện ra một kiện linh khí, có thể nói là rất khó.

Việc khắc họa cấm chế này phải tốn rất nhiều thời gian.

Mỗi một đạo Thiên Cương cấm chế, cần sáu trăm bốn mươi tám đạo cấm chế thông thường để tổ hợp.

Mà việc dung hợp cấm chế, cũng cần tốn công sức.

Thẩm Hạo đương nhiên muốn luyện kiện Nhật Nguyệt Kim Luân này đạt đến mức tốt nhất.

Như vậy sẽ cần tốn nhiều công sức hơn nữa.

Thời gian cứ thế từng chút một trôi qua.

Thẩm Hạo vẫn đang không ngừng ngưng luyện cấm chế.

Còn bên cạnh, Ô Thiền đang phá quan rất thuận lợi.

Tuy nhiên, khi cô chìm đắm tâm thần vào Nguyên Anh trong Kim Đan, chuẩn bị đột phá, thì đột nhiên một tia linh quang lóe lên, một ý tưởng kỳ diệu xuất hiện.

Trong truyền thuyết thần thoại, không chỉ có Bàn Cổ khai thiên.

Nhiều đại thần khác cũng có hành động khai thiên.

Như Thái Thượng khai thiên, Nguyên Thủy khai thiên, Nữ Oa khai thiên, v.v.

Tia linh quang của Ô Thiền lóe lên chính là một phương pháp Nữ Oa khai thiên.

Bản thân Ô Thiền là nữ giới, mà Nữ Oa cũng là hình tượng nữ giới.

Nữ Oa đầu người thân rắn, tạo hóa khai thiên.

Mà bản thân Ô Thiền cũng có duyên với rắn, là truyền nhân của Xà Thần.

Thế là cô lập tức nắm bắt tia linh quang này.

Cảm hứng bùng nổ, như có thần trợ giúp.

Ô Thiền trực tiếp tưởng tượng mình hóa thân thành Nữ Oa đầu người thân rắn.

Cô tập trung sức mạnh, gia trì vào đuôi rắn.

Sau đó, toàn thân lay động, đuôi rắn uốn lượn theo quỹ tích huyền ảo kỳ dị.

Đuôi rắn vung lên, lập tức bùng phát một luồng lực lượng kỳ dị,

xé toang vỏ Kim Đan, chia làm hai.

Nguyên Anh của Ô Thiền thì thân hình loáng một cái, chui ra từ trong Kim Đan.

Còn vỏ Kim Đan bị cô xé toang, cũng dưới một sức mạnh thần dị, hóa thành một kiện vũ y vàng trắng, cùng một chiếc phượng quan vàng đỏ, mặc lên người Nguyên Anh của cô.

Nguyên Anh của Ô Thiền, vì bản thân cảnh giới cao, thần hồn sức mạnh cường hãn, vừa xuất thế đã nhanh chóng lớn lên, rất nhanh đã cao đến nửa người.

Phối hợp với phượng quan vũ y, toàn thân toát lên vẻ cao quý và hoa mỹ.

Ô Thiền đã thành công đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh, lúc này, thần hồn sức mạnh cảnh giới ban đầu của cô, toàn bộ gia trì lên Nguyên Anh, thực lực đại tăng.

Hạt giống thần thông trong cơ thể cô cũng thành công nảy mầm và trưởng thành.

Đó là một đạo thần thông cực kỳ cường đại, tên là Động Triệt Âm Dương!

Không chỉ hàm chứa hai loại sức mạnh âm dương, mà còn là tất cả sức mạnh không gian.

Đó là một đạo thần thông cường hãn kết hợp giữa pháp tắc âm dương và không gian.

Có thể hình thành thần thông cường đại như vậy, vẫn là nhờ ơn Xà Thần.

Có thể tự do thao túng lực lượng âm dương và sức mạnh không gian.

Đến khi thực lực cường đại trong tương lai, thậm chí có thể tự do qua lại hai giới âm dương mà không bị quy tắc ràng buộc.

Cảm nhận được thần thông cực kỳ cường hãn mà mình chú ý đến, nội tâm Ô Thiền rất đỗi vui mừng.

Sau khi thu công, Ô Thiền mở mắt.

Đồng tử của cô cũng xuất hiện những biến hóa kỳ dị, sức mạnh càng thêm thâm thúy.

Đặc biệt là khi sử dụng lực lượng Vô Giới Yêu Đồng, đồng tử đen kịt còn phát ra ánh sáng bạc trắng.

Đương nhiên cũng có thể thu liễm lại, không khác gì mắt đen trắng bình thường.

Tu vi đề thăng, khiến pháp lực của Ô Thiền càng thêm cường hãn.

Theo pháp lực lưu chuyển, cô có thể cảm nhận được, cơ thể mình đang được pháp lực tôi luyện, không ngừng mạnh lên.

"Cảm giác này, thật tuyệt!" Cô xuất quan nhìn sang phòng tu luyện của Thẩm Hạo, vẫn đang bế quan, nên không làm phiền, lại trở về phòng tu luyện của mình.

Cô định diễn luyện lại các loại pháp thuật cũng như thần thông của mình một lượt.

Một số pháp thuật đơn giản thời Luyện Khí kỳ, đã có thể không cần thi pháp, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể trực tiếp phóng ra.

Ví dụ như các tiểu pháp thuật Khống Thủy, Dẫn Hỏa, Ngự Phong.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo vẫn chưa kịp truyền thụ Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật cho Ô Thiền, nên những pháp thuật cô biết hiện tại không nhiều, đều là các pháp thuật thông thường.

Sau khi diễn luyện một lượt các pháp thuật này và làm quen với

thần thông, cô lại nhìn sang phòng tu luyện của Thẩm Hạo: "Vẫn chưa xuất quan sao?" Thế là Ô Thiền buồn chán, lấy Đạo Kinh ra lật xem, bắt đầu tham ngộ.

Còn Thẩm Hạo bên này.

Vẫn đang tiếp tục khắc họa, dung hợp cấm chế.

Cứ như vậy, đã trôi qua một tuần.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo vẫn chưa xuất quan, ngày thứ hai liền tự mình về nhà trước.

Trong nhà còn có vấn đề tu luyện của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ cần cô hướng dẫn.

Một tuần trôi qua.

Tu vi của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đại tăng.

Dưới sự hỗ trợ của đan dược, đã hoàn thành Súc Khí, bước vào ngưỡng cửa Luyện Khí.

Bọn họ đã bắt đầu đả thông mười hai chính kinh trong cơ thể.

Tuy nhiên, do kiến thức nền tảng của bản thân không đủ, ở bước này cần tốn một ít thời gian, trước tiên là học hỏi kiến thức kinh lạc nhân thể trong Đông y.

Ở bước này, Ô Thiền trực tiếp giúp một tay.

Chương 152

Cô trực tiếp truyền pháp bằng thần thức, ấn đồ kinh lạc nhân thể vào trong não hải của hai người.

Tiện thể cũng truyền cho Dương Tuyết Lỵ, dù sao cô ấy cũng sắp đến rồi.

Có đồ kinh lạc, hai người đầu tiên sờ nắn các huyệt đạo của mình, định vị xong mới bắt đầu chính thức tu luyện, đả thông kinh mạch.

Mấy ngày nay, đã đả thông không ít huyệt đạo.

Dương Tuyết Lỵ cũng đang phấn khởi đuổi kịp, Súc Khí hoàn thành, bắt đầu Luyện Khí, đả thông kinh mạch.

Tuy nhiên, kinh mạch mà mấy người lựa chọn đả thông lại không hoàn toàn giống nhau.

Vương Bàn Tử luyện Hình Ý Quyền, để phát huy lợi thế sức mạnh đôi tay, nên đả thông kinh mạch ở tay.

Còn Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ thì là người chơi dạng nhanh nhẹn, nên đả thông kinh mạch ở chân trước.

Đều bắt đầu từ những kinh mạch có ít huyệt đạo, từ ít đến nhiều.

Tuy nhiên, tốc độ đả thông huyệt đạo của ba người bọn họ, không thể nào so được với Thẩm Hạo và Ô Thiền.

Một ngày có thể đả thông mười mấy cái đã coi như là nhanh rồi.

Đến trước khi Thẩm Hạo xuất quan, bọn họ cũng chỉ mới đả thông được mấy chục huyệt đạo, thông được một hai đường kinh mạch mà thôi.

Mười hai chính kinh phân bố đối xứng trong cơ thể, có tới hai

mươi bốn đường kinh mạch, tổng cộng có sáu trăm mười tám huyệt đạo.

Trong mấy ngày này, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình lại đến một chuyến, vì Thẩm Hạo đang bế quan luyện khí nên không gặp được hắn, do Ô Thiền tiếp đón bọn họ.

Hai người mặt mày hớn hở đến nhà Thẩm Hạo.

Tuy không gặp được Thẩm Hạo có chút tiếc nuối, nhưng gặp được Ô Thiền cũng như nhau.

Thì ra là Hoắc tiên cô đã đồng ý cho hai người họ đi cùng nhóm Thẩm Hạo xuống mộ.

Hai người đều rất phấn khởi, hưng phấn chạy đến tìm.

Ô Thiền tiếp đãi hai người ở nhà chơi một lúc, trò chuyện một lúc.

Sau đó, cô để họ trở về chờ tin tức, trước khi xuất phát sẽ đến thông báo cho họ.

Thời gian chớp mắt trôi qua, lại một tuần nữa.

Thẩm Hạo bên này, cuối cùng cũng đến thời khắc cuối cùng.

Thẩm Hạo liên tục tập trung tinh thần cao độ, khắc họa cấm chế, liên tục làm việc suốt một tuần.

Cuối cùng, trên Nhật Nguyệt Kim Luân, đã ngưng luyện được mười tám đạo Thiên Cương cấm chế.

Cấm chế thông thường chín đạo hợp nhất thành Địa Sát cấm chế, tiến giai pháp bảo.

Địa Sát cấm chế bảy mươi hai đạo hợp nhất thành một đạo Thiên Cương cấm chế, tiến giai linh khí.

Tổng cộng mười tám đạo Thiên Cương cấm chế, đã tiêu tốn của

Thẩm Hạo một tuần thời gian.

"Hô ~, cuối cùng cũng hoàn thành!" Khắc họa xong mười tám đạo cấm chế, kiện Nhật Nguyệt Kim Luân này tạm thời cũng đã đạt đến cực hạn, bản nguyên của nó không đủ để tiếp tục chịu tải cấm chế nữa.

Linh khí được chia thành hạ, trung, thượng phẩm với giới hạn mười hai và hai mươi bốn.

Vì vậy, bộ Nhật Nguyệt Kim Luân này, cuối cùng đã trở thành một bộ trung phẩm linh khí với mười tám đạo Thiên Cương cấm chế.

Linh khí xuất lò, bản thân nó có linh tính không nhỏ, đối với Thẩm Hạo, người đã tạo ra chúng, vô cùng thân cận.

Thẩm Hạo phóng thần thức, đánh dấu ấn thần thức lên bản nguyên của hai kiện linh khí.

Hai kiện linh khí không cần Thẩm Hạo thao túng, tự mình xoay quanh Thẩm Hạo bay lượn.

Thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu nhẹ, tỏ vẻ rất vui mừng.

Thẩm Hạo cảm nhận được cảm xúc của Nhật Nguyệt Kim Luân, cũng khẽ mỉm cười.

Hắn vung vẩy tay, liên tục bảy ngày, cao độ đánh ra thủ quyết, ngón tay chưa từng ngừng nghỉ.

Dù là cảnh giới Nguyên Anh của hắn, cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngay lập tức, hắn nhắm mắt tại chỗ, ngồi thiền vận chuyển pháp lực, mặc cho Nhật Nguyệt Kim Luân bay lượn quanh hắn.

Pháp lực vận chuyển vài vòng, cảm giác khó chịu dần tiêu tán, ngay cả sự mệt mỏi tinh thần cũng hồi phục rất nhiều.

Sau đó, Thẩm Hạo trực tiếp thu Nhật Nguyệt Kim Luân vào Thức Hải Ni Hoàn Cung.

Nhật Kim Luân lơ lửng phía sau đầu Nguyên Anh, tựa như vầng sáng phía sau lưng tiên thần, hô ứng với Ám Nhật thiên mệnh.

Nguyệt Kim Luân thì bay lượn quanh thân, không ngừng nghỉ.

Khí tức trên Nguyên Anh không ngừng nuôi dưỡng linh tính của Nhật Nguyệt Kim Luân.

Trong phòng tu luyện, lò lửa đã tắt, Thẩm Hạo cũng đánh dấu ấn thần thức lên lò bát quái, thu vào Đan Điền để dưỡng.

Bước ra khỏi phòng tu luyện, Thẩm Hạo đi đến chỗ phân thân.

Phân thân bên này, cũng đã sớm luyện chế xong Pháp Bảo Phi Chu.

Thẩm Hạo cầm lấy kiểm tra, phát hiện là phẩm chất thượng phẩm pháp bảo, rất tốt.

Đánh dấu ấn Nguyên Thần, cũng thu vào Đan Điền.

Tiện thể thu một lô đan dược mà phân thân đã luyện chế trong thời gian này.

Bản thể đã đột phá Nguyên Anh, phân thân cũng có thể bắt tay vào đột phá rồi.

Linh khí Nhật Nguyệt Kim Luân và Pháp Bảo Phi Chu đã luyện thành, sau khi trang trí phi chu xong, là có thể xuất phát đến Điền Nam.

Trở về nhà, trời đã tối.

Thẩm Hạo nâng cách âm trận pháp lên, cùng Ô Thiền quấn quýt một hồi, thảo luận các diệu dụng của Đại Pháp Điều Hòa Càn Khôn Âm Dương.

Còn đặc biệt thử nghiệm Thần Hồn giao tu.

Hai người không chỉ thân thể liên kết với nhau.

Dọc theo thông đạo liên kết, Nguyên Anh của hai người cũng đã thiết lập một cây cầu.

Tuy nhiên, so với Nguyên Anh của Ô Thiền, Nguyên Anh của Thẩm Hạo lại nhỏ bé hơn rất nhiều.

Thẩm Hạo đã trải nghiệm cảm giác "lái xe lớn".

Trong tầm nhìn của Nguyên Anh, toàn bộ Thẩm Hạo đều bị Ô Thiền ôm vào trong lòng ngực rộng lớn của cô.

Thần Hồn giao tu, khác với nhục thể song tu.

Không có nhiều chiêu thức phức tạp như vậy.

Hai Nguyên Anh vừa tiếp xúc với nhau, liền sản sinh phản ứng huyền học kỳ diệu.

Kết hợp với Đại Pháp Điều Hòa Càn Khôn Âm Dương, hai người phối hợp ăn ý, đạt được trải nghiệm đặc biệt chưa từng có.

Hiện tại Nguyên Anh vẫn chưa ở trạng thái thực thể.

Nếu đợi sau này cả hai đều tu thành Dương Thần, thần hồn ngưng tụ thành thực chất, thì cảm giác đó lại hoàn toàn khác.

Đến lúc đó chính là phản phác quy chân rồi ~ Mãi đến lúc trời sáng, hai người mới quyến luyến cắt đứt liên kết.

Trên mái nhà, sau khi hai người thổ nạp tử khí triều dương, liền trở về phòng khách.

Thẩm Hạo kể cho Ô Thiền nghe những thu hoạch trong thời gian bế quan luyện khí.

Chương 153

Ô Thiền má hồng e lệ, mỉm cười, ngồi trên đùi Thẩm Hạo, lắng nghe hắn kể chuyện.

"Phu quân thật lợi hại!, Vậy chúng ta có phải rất nhanh là có thể xuất phát rồi không?" Ô Thiền hỏi.

Cô biết Mộ Trần Châu ở mộ Hiến Vương xong, đã có chút nóng lòng muốn đi lấy nó.

Bây giờ cuối cùng cũng sắp xuất phát rồi.

"Ừ, ngày mai đi, hôm nay ta trang trí bên trong phi chu một chút, làm xong phần mềm, là có thể xuất phát rồi." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Hai người ân ái một lúc, thời gian đã đến 9 giờ sáng.

Thẩm Hạo đi đến thị trường vật liệu xây dựng và nội thất, mua ghế sofa, ghế tựa, bàn, bàn trà, v.v.

Cùng với một số thảm, rèm cửa, v.v., chất vào trong phi chu.

Chiếc phi chu này đen tuyền, Thẩm Hạo đặt tên cho nó là Mặc Vân Chu.

Bên trong còn mang theo không ít thực phẩm và nước.

Phi chu, được thao túng bằng pháp lực, bên trên bố trí tụ linh trận pháp và trữ linh trận pháp, tương đương với pin sạc.

Tốc độ bay rất nhanh, tuy không bằng độn pháp, nhưng hơn ở chỗ có thể vận chuyển nhân viên và vật tư, tiện lợi hơn.

Buổi chiều, Thẩm Hạo thông báo cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ, nói với họ ngày mai chuẩn bị xuất phát.

Ngoài ra, lại đến nhà họ Hoắc thông báo cho hai người Hoắc Uyển

Nhi.

Hai người sau khi nhận được tin tức, vô cùng phấn khởi.

Mấy ngày trước, khi Hoắc tiên cô đồng ý cho hai người họ đi theo Thẩm Hạo xuống mộ, hai người đã vung tay hào phóng, trực tiếp cho người mua sắm các loại trang bị, mỗi người chất đầy một túi lớn đồ đạc, chỉ chờ Thẩm Hạo thông báo xuất phát.

Buổi chiều, trực tiếp chuyển đồ vào ô tô, chỉ đợi sáng sớm ngày mai, trực tiếp đến chỗ Thẩm Hạo tập hợp.

Đêm đó, Hoắc Uyển Nhi trực tiếp kéo Hoắc Ngọc Đình vào phòng mình, hai người ngủ cùng nhau.

Hai cô gái líu lo trò chuyện cả đêm, phấn khích đến mức không ngủ được bao nhiêu.

Mãi đến nửa đêm về sáng, mới dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm tinh mơ, đã bị chuông báo thức gọi dậy, hai người chỉ ngủ bốn năm tiếng đồng hồ.

Mắt còn ngái ngủ, đầu vẫn hơi choáng váng.

Vội vàng vệ sinh cá nhân, ăn sáng xong, liền lên chiếc ô tô nhỏ, thẳng tiến đến nhà Thẩm Hạo.

Trong sân, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ, Vương Bàn Tử và Ô Thiền cũng đã chuẩn bị xong.

Thẩm Hạo đã đặt chiếc xe Jeep bảy chỗ của mình vào trong sân trước đó.

Mọi người đang chất đồ lên xe.

Thấy Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình từ trên xe chuyển xuống hai túi đồ lớn, Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

“Hai cô sao lại mang nhiều đồ thế, mang nổi không?” “Ai nha, không sao đâu.

Chúng tôi cũng không biết nên mang gì, thì cứ mang mỗi thứ một ít, anh giúp tôi xem đi, cái nào không dùng thì không mang nữa.” Hoắc Uyển Nhi nói.

“Vậy được rồi.” Mở hai gói đồ ra, bên trong có dây thừng, găng tay, khẩu trang, quần áo, áo mưa, đèn pin, xẻng, dao nhỏ, v.v., đồ đạc không ít.

Thấy vậy, Thẩm Hạo trực tiếp đổi cho hai người một chiếc ba lô nhỏ.

Cho găng tay, khẩu trang, đèn pin, pin, dao găm, cùng với vài bộ quần áo, v.v. vào, những thứ khác đều không lấy.

“Được rồi, chỉ bấy nhiêu đây thôi, những cái khác đều không lấy nữa, cũng không dùng đến đâu, hai cô không cần mang thêm nữa.” “Vâng ~” Hai người cầm ba lô đeo lên lưng.

Hai cô gái đều mặc đồ bó sát, đi giày leo núi, tóc buộc đuôi ngựa, trông rất hiên ngang, oai vệ.

Cũng không đeo khuyên tai, vòng cổ hay trang sức gì, những thứ này, vào lúc quan trọng dễ dẫn đến bị thương, tốt nhất là không nên đeo.

Sau khi xếp lại những đồ còn dư của hai người vào túi lớn, để vào phòng khách, mọi người đều lên xe.

Vẫn là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lái xe.

Xe chạy ra khỏi sân, Thẩm Hạo khóa cửa xong, lên xe.

Cả đoàn người thẳng tiến ra ngoại ô hoang dã.

Trên xe, Hoắc Uyển Nhi tò mò hỏi: “Thẩm Hạo, sao lại ra khỏi

thành, không đến ga tàu sao?

Chẳng lẽ phải lái xe đến Điền Nam?

Vậy phải hơn ba ngàn cây số chứ?

Lái xe không mệt chết à?" Thẩm Hạo nghe vậy, mỉm cười: "Đương nhiên không phải rồi, chậm thế thì bao giờ mới đến, lát nữa cô sẽ biết, sẽ cho hai cô mở rộng tầm mắt!" Rốt cuộc là đi bằng cách nào, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người cũng có vẻ mặt mờ mịt, Thẩm Hạo chỉ bảo bọn họ lái xe đến chỗ không người ngoài thành.

Dương Tuyết Lỵ lại càng không biết.

Ba người đối với điều này cũng rất tò mò.

Sau nửa tiếng lái xe, chiếc xe cuối cùng cũng chạy đến một vùng hoang dã không người.

"Tất cả xuống xe, chúng ta đổi phương tiện giao thông." Thẩm Hạo nói.

Mọi người đều vẻ mặt tò mò.

Sau khi mọi người xuống xe, Thẩm Hạo trực tiếp phóng Mặc Vân Chu ra, biến trở lại kích thước ban đầu.

Cao tới bốn mét lầu, chiều dài cũng hơn mười mét.

Đây chỉ là một chiếc phi chu nhỏ, bên trong chỉ có bốn phòng.

Một phòng khách lớn, hai khoang nghỉ ngơi, còn một cái là nhà vệ sinh.

Mặc Vân Chu này là một chiếc phi chu kiểu du thuyền, trên boong có một cánh cửa mở ra.

"Oa?

Đây?

Đây là phi thuyền sao?" Hoắc Uyển Nhi kinh ngạc hỏi.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng trợn mắt há hốc mồm.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi: "Thẩm gia, đây, đây là phương tiện giao thông ngài nói sao?

Chẳng lẽ là pháp bảo trong truyền thuyết?" Hoắc Uyển Nhi nghe Hồ Bát Nhất hỏi, tò mò nói: "Pháp bảo?

Pháp bảo là gì?" Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, hôm nay sẽ để các cô trải nghiệm chiếc pháp bảo phi chu này.

Chúng ta trực tiếp bay đến Điền Nam, thẳng đến mộ Hiến Vương, không lãng phí thêm thời gian trên đường nữa." Sau đó, Thẩm Hạo trực tiếp thu chiếc xe Jeep vào không gian trữ vật.

"Đi thôi, lên thuyền." Thẩm Hạo nói với mọi người.

"Vâng ~" Mọi người ai nấy đều tò mò, bước vào trong phi chu.

Cách bài trí bên trong thì không có gì mới lạ, điều quan trọng vẫn là bản thân chiếc phi chu này.

Hai bên phòng khách có mấy cửa sổ tròn, lắp kính đặc biệt luyện chế, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Sau khi mọi người đều lên phi chu, Thẩm Hạo là người cuối cùng lên thuyền.

Sau đó, Thẩm Hạo trực tiếp đánh ra pháp quyết, các loại trận pháp trên Mặc Vân Chu đều được kích hoạt.

Chương 154

Trận pháp ẩn thân, phòng hộ, cách âm, tụ linh, phù không, v.v.

Trận pháp vừa khởi động, toàn bộ Mặc Vân Chu lập tức ẩn mình, mất đi dấu vết.

Sau đó, nhanh chóng bay lên bầu trời.

Mọi người nhìn ra ngoài qua cửa sổ tròn, những đám mây trôi lềnh bềnh phía dưới.

"Oa ~, thật sự bay lên rồi, lợi hại quá!" Hoắc Uyển Nhi phấn khích kêu lên.

Hoắc Ngọc Đình bên cạnh cũng rất vui, nhưng cô ấy giữ kẽ hơn, còn không ngừng lay tay Hoắc Uyển Nhi, nhắc nhở cô ấy chú ý hình tượng.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng rất phấn khích, hơn nữa trong ánh mắt còn tràn đầy sự khao khát.

Ba người tụm lại một chỗ, thì thầm bàn tán.

"Hèn chi Thẩm gia đồng ý dẫn hai người họ đi, hóa ra lại có một nước cờ này, thật là quá lợi hại!" "Đúng vậy, Thẩm gia thật sự quá lợi hại, không biết bao giờ chúng ta mới làm được như vậy?" "Muốn đạt đến trình độ này, e rằng còn sớm chán, chúng ta bản thân còn chưa bay lên được, đừng nói là thao túng phi chu." "Đúng rồi, vẫn nên cố gắng tu luyện, nâng cao tu vi rồi nói sau." "Nói đúng, cũng không biết Thẩm gia hiện tại là cảnh giới gì rồi." Thẩm Hạo bên này, thao túng Mặc Vân Chu, điều chỉnh phương hướng, sau khi truyền đủ pháp lực, liền để phi chu tự mình bay.

Sau đó quay trở lại bên cạnh Ô Thiền.

Trong phòng khách Mặc Vân Chu, giữa là một bàn trà lớn, bao quanh bàn trà ba mặt là ba chiếc ghế sofa lớn, đối diện với cửa khoang lớn ở boong.

Trong góc, còn có một cầu thang dẫn xuống, thông đến phòng nghỉ và nhà vệ sinh bên trong khoang thuyền.

"Thẩm Hạo, anh trước đó nói muốn cho tôi mở rộng tầm mắt, đúng là đã được mở rộng tầm mắt rồi!" Hoắc Uyển Nhi nói với Thẩm Hạo.

"Ha ha, bất ngờ đúng không?" Thẩm Hạo cười hỏi.

Hoắc Uyển Nhi gật đầu, rồi lại hỏi: "Các anh không phải tất cả đều là tu hành giả chứ?" Thẩm Hạo không vòng vo, trực tiếp gật đầu: "Không sai." "Oa ~, hèn chi, anh không coi trọng công phu của Hoắc gia chúng tôi, hóa ra các anh lợi hại như vậy!" "So với các anh, những thứ của Hoắc gia chúng tôi thật sự chẳng là gì, đơn giản là không thể so sánh được!" Hoắc Uyển Nhi lắc đầu nói.

"À đúng rồi, công phu mà Hoắc gia các cô tu hành là gì vậy?" Thẩm Hạo hỏi.

"Cái này, tôi cũng không rõ lắm, hình như không có tên, chỉ biết là có thể làm đẹp dung nhan, tăng cường sức hấp dẫn của phụ nữ chúng tôi." Hoắc Uyển Nhi trả lời.

"Và còn một chút tác dụng phụ, có thể tăng cường sức mạnh và sự dẻo dai của chúng tôi." "Có lẽ cũng chính vì vậy, mà phụ nữ Hoắc gia chúng tôi mạnh hơn đàn ông, nên mới có chuyện phụ nữ làm chủ gia đình." Thẩm Hạo gật đầu: "Thế thì đã rất tốt rồi, dù sao các cô cũng chỉ là người thường, không phải thế gia tu hành hay truyền thừa tông phái, có thể có được công pháp như vậy, đã là cơ duyên trời ban rồi." Hoắc Uyển Nhi nắm bắt được từ khóa trong lời nói của Thẩm Hạo, nói: "Thế gia tu hành, tông phái?

Chẳng lẽ trên thế giới này, tu hành giả rất nhiều sao?" "Cái đó thì không hẳn, nói nhiều cũng không nhiều, nhưng cũng không ít." "Chà, đây thật là một tin tức bất ngờ a ~" Hoắc Uyển Nhi cảm thán.

"Vậy lần này mộ Hiến Vương, các anh chắc hẳn có nắm chắc rất lớn đúng không?

Dù sao các anh đều mạnh như vậy rồi!" Hoắc Uyển Nhi hỏi.

"Nắm chắc rất lớn, tuy nhiên, Hiến Vương này cũng không phải kẻ tầm thường, mấy ngày nay các cô chắc cũng đã tra cứu tư liệu về Hiến Vương rồi chứ?" Thẩm Hạo nói.

"Vâng, nhưng tư liệu nhiều, chỉ biết Hiến Vương đó là một tên thảo khấu vương ở Nam Cương, nghe nói nắm giữ thuật nguyền rủa cực kỳ tà ác." Hoắc Uyển Nhi nói.

"Không sai, loại tà thuật đó tên là Đằng Thuật, cùng với Cổ Thuật, Hàng Đầu được xưng là ba đại tà thuật của Nam Cương, tuy nhiên hiện nay cơ bản đã thất truyền rồi." Thẩm Hạo gật đầu nói.

"Nhưng, Hiến Vương đó nắm giữ Đằng Thuật rất cao thâm, mộ của hắn nhất định không đơn giản, bên trong chắc chắn sẽ có rất nhiều bẫy cơ quan của Đằng Thuật, hai cô cẩn thận một chút, đi theo chúng ta, trong mộ đừng lung tung chạm vào bất kỳ thứ gì!

Biết chưa?" Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình liên tục gật đầu.

Sau đó, hai người Hoắc Uyển Nhi cùng ba người Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu trò chuyện phiếm.

Vừa trò chuyện vừa ngắm nhìn cảnh sắc sông núi hùng vĩ ngoài cửa sổ.

Nhìn từ trên cao, góc nhìn khác biệt, cảnh tượng nhìn thấy hoàn toàn không giống nhau.

Ngắm nhìn non sông gấm vóc của tổ quốc từ trên cao như vậy, thật sự khiến tâm hồn được thăng hoa.

Một luồng hào khí trỗi dậy trong lòng.

Hơn mười phút sau, Mặc Vân Chu đã nhẹ nhàng vượt qua hơn ba ngàn cây số, đến địa phận Điền Nam.

Thẩm Hạo trực tiếp thao túng Mặc Vân Chu, bay về hướng Già Long Sơn, không xa sau khi vượt qua Già Long Sơn, liền nhìn thấy một thung lũng bị sương trắng phong tỏa.

Bên ngoài là một vòng sương trắng dày đặc, còn ở giữa thì không có, tựa như một vòng sương màu trắng.

Lớp sương trắng này quanh năm không tan, là một dấu hiệu vô cùng rõ ràng.

Mọi người đều ý thức được, đây chính là Trùng Cốc.

Thẩm Hạo điều khiển phi chu hạ thấp độ cao, bay trên không trung phía trên sương trắng, tiếp tục tiến sâu vào Trùng Cốc.

Sau khi xuyên qua sương trắng, phi chu đã đến phúc địa của Trùng Cốc.

Vừa vào phạm vi Trùng Cốc, Thẩm Hạo liền nhận ra, linh khí trong Trùng Cốc nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều.

Mọi người nhìn thấy trong thung lũng có một hồ nước lớn, đường kính bảy tám trăm mét, hồ nước nằm trong một lòng chảo.

Bốn phía của lòng chảo này, đều có sông suối từ vách đá chảy xuống, tạo thành từng dòng thác nước.

Trong đó dòng thác lớn nhất, rộng tới hơn ba mươi mét.

Trên không trung hồ nước này, mây mù lượn lờ.

Dòng nước lớn của thác nước cuồn cuộn đổ xuống, tạo ra lượng lớn hơi nước, tụ lại không tan.

Dưới ánh nắng mặt trời, phản chiếu ra cầu vồng bảy sắc, mộng ảo và kỳ lệ.

Thẩm Hạo thao túng phi chu, hạ xuống trên vách núi cạnh dòng sông của thác nước lớn nhất.

Mọi người xuống phi chu, đứng trên vách núi, nhìn ngắm hơi nước bảy sắc trên không trung hồ nước, ai nấy đều không khỏi thốt lên kinh ngạc và cảm thán.

Hồ Bát Nhất nhìn địa thế trước mặt, cẩn thận đánh giá.

"Đây chính là Thủy Long Vựng mà bản đồ da người nhắc đến phải không?!" Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai!" Lượng lớn thác nước đổ xuống, tạo ra hơi nước.

Hắn nhớ lại miêu tả được ghi lại trên bản đồ da người: "Long sơn nhập vân, Trùng Cốc thâm hãm, phúc áp bách lý, cách thiên đoạn thế." "Trung trấn thiên tâm khởi long vựng, long vựng sinh xử tương khiên liên, ẩn ẩn vi vi nhiễu tiên huyệt, ảo diệu thông huyền tại thử gian." Trong phong thủy, những dòng thác nước này chính là thủy long.

Và những thác nước này tạo ra lượng lớn hơi nước, hình thành long vựng.

Và do địa thế Trùng Cốc thấp trũng, lòng chảo này lại là nơi thấp nhất trong Trùng Cốc, hơi nước quanh năm không tan.

Đã bị người tài dưới trướng Hiến Vương, cưỡng ép cải tạo cục diện nơi đây, tạo ra một Thủy Long Vựng.

Thẩm Hạo phóng thần thức quét quanh phạm vi mấy chục dặm, phát hiện, toàn bộ phạm vi Trùng Cốc này đều đã được cải tạo, dựa vào địa thế, tạo ra một trận pháp phong thủy khổng lồ.

Và trung tâm của trận pháp, một là nơi lăng mộ, ngoài ra còn một trung tâm khác, ở không gian hang núi không xa hồ nước phía sau.

Hiểu rõ nguyên tác, Thẩm Hạo biết nơi đó là nơi Long Lân Yêu Giáp tọa lạc, thứ trong bụng nó chính là trận nhãn của trận pháp này.

Đó là một pho tượng điêu khắc tam túc lam thiềm bằng đá, chứa đựng sức mạnh kỳ dị.

"Phong thủy thuật sĩ dưới trướng Hiến Vương quả thực lợi hại, đã tùy theo địa hình mà cải tạo nơi đây thành một cục diện Thủy Long Vựng." Thẩm Hạo tán thán nói.

Thu hồi Phi Chu, Thẩm Hạo chỉ một hướng rồi nói với mọi người: "Mấy người nhìn bên kia." Mọi người nhìn theo, chỉ thấy một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, tựa hồ lơ lửng giữa mây, bên dưới có vô số dải cầu vồng nâng đỡ nó.

Như thể cung điện Thiên Cung trong truyền thuyết vậy.

"Ối trời, mẹ kiếp, đây không phải cung điện Thiên Đình đấy chứ?

Xây dựng gì mà vàng son lộng lẫy thế này?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, cái này cũng quá kinh người!" Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

Cô trực tiếp giơ máy ảnh đeo trên cổ lên, liên tục chụp mấy tấm ảnh phong cảnh trước mặt.

"Đi thôi, tôi đưa mấy người qua đó." Thẩm Hạo nói rồi, pháp lực phun trào, cuốn mọi người lên, lơ lửng bay về phía cung điện đằng trước.

Còn về Ô Thiền, thì tự mình bay theo sau.

Vài giây sau, Thẩm Hạo trực tiếp đưa mọi người đến trước

khuyết đài của cung điện.

Mọi người đều tò mò nhìn xung quanh.

Chương 155

Bên dưới khuyết đài, là chín mươi chín bậc đài giai bằng bạch ngọc, xuyên qua màn sương mù quang thải lượn lờ, kéo dài đến trước hồ nước dưới lòng bồn địa.

Còn phía trước khuyết đài, chính là tòa cung điện khổng lồ này.

Trong cảm tri của Thẩm Hạo và Ô Thiền, trong cung điện này tràn ngập không ít âm tà chi khí, chắc hẳn Hiến Vương đã để lại thủ đoạn bên trong.

Nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, thì không phải là mối đe dọa gì.

Mọi người nhìn về phía trước, chỉ thấy cung điện này cao vút nguy nga, hùng vĩ hoa lệ.

Đại điện toàn bộ dùng lượng lớn nam mộc thô tráng làm chủ thể chống đỡ, phía trên lợp ngói Tần Hán, cột màu tím, xà màu vàng.

Cả cung điện đều là kiến trúc kiểu hiết sơn, xây dựng trên vách đá dựng đứng, lơ lửng trên sườn núi đã hơn nghìn năm.

Trước cửa điện, có một con thú đá quỳ gối cõng bia, phía trên dựng một tấm bia đá, khắc mấy chữ triện cổ lớn.

"Huyền chi lại huyền, Chúng Diệu Chi Môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Dương Tuyết Lỵ nhìn chữ trên bia đá rồi lẩm nhẩm.

"Hội Tiên Điện?

Lão già Hiến Vương này không phải là muốn thành tiên đấy chứ?" Bàn Tử cười nói.

"Thế thì chẳng phải rất bình thường sao, Hiến Vương cũng là

nhân vật thời Tần Hán, khi đó, phong trào cầu tiên hỏi đạo rất thịnh hành, ngay cả Long Quân Kinh Vũ cũng muốn thành tiên nữa là." Hồ Bát Nhất nói.

"Nhưng mà, Hiến Vương này đại khái là muốn thành tiên đến phát điên rồi, cứ tưởng xây một cung điện trên vách đá cheo leo là có thể gặp gỡ thần tiên, được truyền thụ thuật trường sinh bất lão hay sao?" "Một cung điện lớn như vậy, cho dù xây trên đất bằng cũng rất khó rồi phải không?

Với sức sản xuất của hai nghìn năm trước, e rằng cũng phải mất mấy chục năm?

Huống chi lại còn xây trên vách núi dựng đứng!" Hoắc Uyển Nhi cũng nói.

"Không sai, tòa cung điện này, hẳn là Hiến Vương đã bắt tay vào xây dựng sau khi tách ra từ Điền Quốc, e rằng phải đến lúc chết mới xây xong." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Dương Tuyết Lỵ lúc này hỏi: "Cung điện này lẽ nào chính là lăng mộ Hiến Vương sao?" "Không, cung điện này hẳn là Minh Lâu của mộ Hiến Vương, có tác dụng tượng trưng và trang trí." Hồ Bát Nhất đáp.

"Người xưa đều coi trọng nhập thổ vi an, lăng mộ chân chính, tất nhiên vẫn phải xây dựng dưới lòng đất!" "Nhưng mà lão già Hiến Vương này, xây Minh Lâu cao lớn hoành vĩ như vậy, bên trong nói không chừng sẽ có không ít đồ tốt đấy." "Hắc hắc, vậy thì chúng ta đừng đứng đây nữa, mau vào xem đi." Bàn Tử hai mắt sáng rỡ, kéo tay nói.

Thẩm Hạo gật đầu, đi trước, đẩy cửa lớn cung điện ra.

Cánh cửa này cực kỳ nặng nề, cũng rất cao lớn.

Thẩm Hạo trực tiếp dùng sức đẩy cửa điện ra.

Ánh nắng bên ngoài, sau mấy nghìn năm, cuối cùng lại lần nữa chiếu vào bên trong đại điện, chiếu sáng điện nội.

Thông thường mà nói, trong Minh Lâu rất ít khi tồn tại cơ quan ám khí.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua tiền điện một vòng, xác nhận không có cơ quan như ám tiễn.

Mọi người bước qua ngưỡng cửa gỗ đỏ của điện môn, tiến vào trong cung điện.

Vừa vào là tiền điện, chỉ thấy hai bên trái phải tiền điện, dựng hàng chục pho tượng điêu khắc.

Dẫn đầu là hai con Tịch Tà Đồng Sư, phía sau lần lượt là Giải, Hống, Tượng, Kỳ Lân, Lạc Đà, Ngựa.

Lùi về sau còn có tượng võ tướng, văn thần, huân thần bằng đồng.

Hồ Bát Nhất nhìn những pho tượng người này, thấy hơi quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Chúng phân chia hai bên, như triều hội vậy, hộ vệ ngai vàng chính giữa sâu trong đại điện.

Ngoài ra, hai bên đại điện trống rỗng, không có trang trí dư thừa.

Mọi người xuyên qua hàng tượng đồng đi sâu vào trong điện, đến trước một hồ nước.

Hồ nước này chắn ngang đường đi, muốn qua được thì phải vượt qua hồ.

Hồ nước đã cạn từ lâu, một chiếc thuyền gỗ hình lá sen mắc cạn bên trong, xem ra là dùng để đi thuyền.

Mọi người bước qua hồ nước, đi đến trước ngai vàng.

Ngai vàng đặt trên một đài cao, phía dưới có chín bậc thang.

Ngước mắt nhìn lên, ngai vàng được khảm vàng nạm ngọc, trên lưng ghế còn quấn quanh một con ngọc long màu đỏ sẫm.

"Ôi trời, ngai vàng của Hiến Vương này làm thật không tệ, còn khí phái hơn cả Long Ỷ trong Tử Cấm Thành nữa!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Đi thôi, lên xem sao." Thẩm Hạo nói.

Mọi người leo lên đài giai.

Đài giai này, có một danh xưng, đài giai trước Long Ỷ của hoàng đế, gọi là "Bệ Hạ".

Ngoài ra còn có "Điện Hạ", chỉ đài giai trước mái hiên điện.

Sau này dần dần diễn biến thành danh xưng tôn kính dành cho thành viên hoàng thất.

Tương tự còn có các danh xưng như Các Hạ, Miện Hạ, Túc Hạ, đều là những từ tôn kính dành cho người khác.

Mọi người đi lên đài cao của ngai vàng, chỗ này cách cửa điện đã mấy chục mét, ánh sáng bên ngoài có thể chiếu tới đã không còn nhiều.

Thế là Thẩm Hạo lòng bàn tay ngưng tụ ra một quả cầu ánh sáng, bay lên không trung.

Lập tức chiếu sáng cả tiền điện.

Mọi người mượn ánh sáng này, cũng nhìn rõ bức bích đá phía sau ngai vàng.

Thì ra con ngọc long này sở dĩ có màu đỏ là vì nó rỗng ruột, bên

trong đổ đầy chu sa thủy ngân, dưới ánh sáng chiếu vào, hiển lộ vẻ lưu quang dật thái, hồng quang cuồn cuộn.

Ngọc long chỉ có nửa thân sau quấn quanh trên ngai vàng, hai chiếc móng vuốt đặt trên vai lưng ghế báu.

Còn nửa thân trước của nó lại lồi lõm khảm vào bức bích họa màu sắc phía sau ngai vàng.

Bức bích họa màu sắc này cấu tứ tinh xảo, công nghệ tinh xảo, tầng lớp rõ ràng, có thể thấy được tài nghệ tinh diệu của thợ thủ công năm xưa.

Và trên bức bích họa màu sắc này, thì miêu tả một cảnh "Hiến Vương cưỡi rồng thăng thiên".

Trong bức họa, biển mây cuồn cuộn, khói sương lượn lờ, Hiến Vương chân đạp Xích Long bay về phía bầu trời, còn phía trên bầu trời thì nứt ra một khe hở, đầu rồng đã có một nửa tiến vào trong đó.

Và Hiến Vương, dẫm trên đầu rồng, thân hình cao lớn, mặc áo mãng phục cổ tròn rộng rãi, thắt đai ngọc, đội kim quan, mà trên kim quan, có khảm một viên châu lớn như nhãn cầu.

Con ngọc long này, được Hiến Vương tinh xảo thiết kế theo phong cách 2.5D, một nửa thân rồng ở trong đại điện, nửa thân rồng còn lại ở trong bích họa màu sắc.

Quả là một bức tranh, quần thần vây quanh ngắm nhìn cảnh thăng thiên.

Ở phía trên cùng của bích họa màu sắc, là một lão thần tiên cưỡi tiên hạc, râu tóc bạc phơ, mặt mỉm cười.

Phía sau lão còn vẽ vô số tiên nhân khác, từng người một đều biểu cảm cung kính, như thể đang cung nghênh Hiến Vương thăng thiên.

Bàn Tử nhìn bức bích họa màu sắc này, chế nhạo nói: "Lão già Hiến Vương này đúng là dám mơ mộng thật, đây là nằm mơ giữa ban ngày đấy à, nhiều tiên nhân như vậy cung kính nghênh tiếp lão thành tiên, người không biết còn tưởng lão muốn làm Thiên Đế nữa chứ?

Uống nước tiểu ngựa nhiều quá rồi à?" Dương Tuyết Lỵ nhìn chằm chằm bức bích họa thật kỹ, chợt cô nhìn thấy hình tượng Hiến Vương.

"Mấy người xem, viên châu trên đầu Hiến Vương, đó hẳn là Mộ Trần Châu rồi!" "Không sai, giống hệt như bức họa trên bích họa ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Hồ Bát Nhất nhìn kim quan trên đầu Hiến Vương cũng nói.

Còn ở góc dưới bức bích họa, còn có hai bức họa nhỏ.

Miêu tả cảnh Hiến Vương dâng vật tế khi thăng tiên.

Trong một chiếc đỉnh đồng khổng lồ, chất đầy thi thể, liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, người sống tuẫn táng tế tự, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

"Theo như bức bích họa vẽ, Hiến Vương cưỡi rồng thăng thiên làm thần tiên, tôi thấy, hay là chúng ta tháo con ngọc long này xuống, để lão già Hiến Vương mất tọa kỵ, từ trên trời rơi xuống mà chết đi!" Bàn Tử nhìn xong bích họa, một đôi mắt chăm chú nhìn con ngọc long nói.

"Bàn Tử, ý tưởng của cậu đúng là độc đáo, nhưng mà, con ngọc long này quả thực không tệ, vậy thì thu lại đi." Thẩm Hạo cười nói.

Sau đó, tôi đi đến trước ngai vàng, nhấc cả nửa thân ngọc long lên, cất vào Trữ Vật Không Gian.

Chương 156

Mọi người ở tiền điện lại xem một vòng, không có phát hiện gì khác.

Thế là liền tiếp tục đi về phía trước, đến hậu điện.

Mọi người xuyên qua một hành lang, đi đến hậu điện càng thêm âm u đen tối.

Tiền điện gọi là Hội Tiên Điện, còn hậu điện này, phía trên cũng có một tấm bia đá khắc chữ, viết Thượng Chân Điện.

Mọi người đi vào Thượng Chân Điện, liền nhìn thấy, trong hậu điện này bày la liệt rất nhiều bia khắc.

Ngoài ra còn có tám bức tường bích họa, chính giữa, là một tôn đỉnh lớn sáu chân.

Chính là chiếc đỉnh lớn dùng để tế tự trong bức bích họa ở tiền điện kia.

Trong đỉnh chất chồng mấy chục bộ thi thể, bị một lớp mỡ dày đặc phong kín bên trong.

Tám bức tường bích họa và chiếc đỉnh khổng lồ này, bày bố theo thế cửu cung bát quái.

Dưới quả cầu ánh sáng lớn của Thẩm Hạo, mọi thứ đều được chiếu rõ mồn một.

Mọi người trước tiên nhìn về phía tám bức bích họa kia.

Mỗi một bức tường đều được xây bằng gạch lớn, nền trắng vẽ màu.

Số lượng bích họa phía trên, không dưới mấy nghìn bức.

Đa số miêu tả cảnh chiến tranh, còn có một bức tường, chuyên vẽ cảnh tế tự.

Dương Tuyết Lỵ đã chụp lại tất cả các bức bích họa trên bức tường này, để tiện sau này nghiên cứu giải mã bí mật của Mộ Trần Châu.

Ô Thiền cùng Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ba người đều rất tò mò nhìn những bức bích họa này với vẻ hứng thú.

Đặc biệt là Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, hai người đều là lần đầu tiên xuống mộ, hiện tại tuy rằng còn chưa vào đến mộ thất, nhưng mà ở trong Minh Lâu bảo điện này, đã khiến hai người chấn động liên tục.

Gia đình họ Hoắc của các cô ấy trước đây từng xuống mộ, Hoắc tiên cô cũng sẽ nói cho Hoắc Uyển Nhi một ít, nhưng mà, từ trước đến nay chưa từng thấy cổ mộ nào như vậy, chỉ là một tòa Minh Lâu, mà lại có thủ bút vĩ đại đến thế.

Hai người ríu rít thảo luận, thỉnh thoảng, Ô Thiền cũng sẽ nói thêm vài câu.

Còn Thẩm Hạo căn cứ vào ký ức nguyên tác, cũng đi đến trước bức tường bích họa vẽ cảnh tế tự này.

Thần thức quét qua, liền phát hiện ra điều bất thường.

Trên bức tường này, có một khối gạch đá phía sau giấu đồ vật.

Đi qua đưa tay nắm lấy, một khối gạch tường liền bị Thẩm Hạo bẩy ra.

Đây là một khối gạch rỗng ruột, bên trong đặt một hộp ngọc, phía trên còn quấn quanh vài sợi dây vàng.

"Đây là cái gì?" Dương Tuyết Lỵ tò mò đi đến hỏi.

“Không rõ, bên trong có lẽ ghi lại bí mật quan trọng gì đó, đợi sau khi về, nghiên cứu kỹ sẽ biết.” Thẩm Hạo nói.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Sau đó, đi đến chỗ chiếc đỉnh lớn ở giữa.

Thần thức quét quanh thân đỉnh một vòng, phát hiện cơ quan ở chân đỉnh, đó là thiết bị châm lửa.

Một khi vén nắp đỉnh, sẽ kích hoạt cơ quan, đốt lửa lớn, thiêu cháy vật tế bên trong đỉnh.

Và đây, cũng là nghi thức đăng thiên thành tiên mà Hiến Vương tự mình thiết kế.

Lão cũng tự biết, lăng mộ này không thể vĩnh viễn không bị người khác phá, thế là, đã đưa kẻ trộm mộ đời sau cũng vào một phần trong kế hoạch thành tiên của lão.

Một khi tò mò mở chiếc đỉnh lớn này, nghi thức tế tự lập tức bắt đầu.

Sau đó, lão cho rằng sẽ theo như lão dự đoán, từng bước hoàn thành quy trình, cho đến khi tự mình cưỡi rồng thăng thiên.

Nhưng mà, theo Thẩm Hạo thấy, Hiến Vương ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi, làm gì có loại phương pháp thành tiên này?

Thẩm Hạo thần thức hóa thành lợi kiếm, trực tiếp phá hủy cơ quan trong chân đỉnh.

Rồi nói với mọi người: “Cái đỉnh này, chính là cái đỉnh dùng trong nghi thức tế tự trong bích họa tiền điện, bên trong là mấy chục bộ thi thể người làm vật tế, đừng mở ra nữa.” Mọi người đều gật đầu, trong đỉnh đã không có đồ tốt, vậy có gì mà xem.

Tiếp đó Thẩm Hạo đi đến bên rìa bức tường hậu điện này, thần

thức quét qua, anh đã phát hiện, bốn bức tường này đều lắp đặt cơ quan, phía sau bức tường, là lượng lớn thủy ngân.

Một khi cơ quan được kích hoạt, thủy ngân sẽ đổ xuống, nhấn chìm hậu điện.

Và cơ quan đó, cũng ở trên đỉnh đồng.

Khi đó, lửa trong đỉnh hừng hực, lại có thủy ngân khắp nơi, dưới nhiệt độ cao, thủy ngân bốc hơi, lan tỏa trong không khí, bất kỳ đạo mộ tặc nào cũng không thoát khỏi, trở thành vật tế, được tính là một phần của nghi thức tế tự.

Cơ quan này của Hiến Vương thiết kế vẫn rất tinh xảo.

Thẩm Hạo trực tiếp phá hủy cơ quan trên tường, đồng thời thu sạch lượng lớn thủy ngân phía sau bức tường, không để lại chút ẩn họa nào.

Cuối cùng, anh quay lại giữa tám bức tường bích họa, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một bộ vu bào màu đỏ, đang treo trên xà nhà hậu điện, không gió mà tự động bay lượn.

Còn bên trong đó, một cái đầu phụ nữ xinh đẹp treo lơ lửng ở cổ áo, hai mắt nhắm nghiền.

Trong cả cung điện, khối tụ hợp tà khí lớn nhất chính là ẩn trong đầu người.

Kỳ thực Ô Thiền sớm đã phát hiện thứ ở phía trên kia, nhưng cô không động, mà giao phó tất cả mọi việc cho Thẩm Hạo xử lý.

Cô nhường cơ hội thể hiện sự thần thánh trước mặt mọi người cho Thẩm Hạo.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người đều nhạy bén chú ý đến động

tác của Thẩm Hạo, thế là cũng đều ngẩng đầu nhìn lên.

Bất ngờ, bị bộ hồng y không gió mà bay kia làm giật mình.

"Ối trời, cái quái gì thế này?" Bàn Tử giật mình lùi lại tại chỗ.

Hồ Bát Nhất cũng hít một hơi lạnh, nhưng anh kiềm chế không kêu lên.

Bị tiếng kêu của Bàn Tử làm giật mình, mọi người đều bị anh ta kinh động, thế là đều ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, nhìn thấy bộ đại hồng bào tay rộng màu đỏ kia, đang chao đảo lơ lửng dưới xà nhà mà không gió.

Ngay lúc này, mọi người chợt nghe thấy, trong đại điện âm trầm này, truyền đến một trận tiếng cười lạnh lanh lảnh.

"Lạc lạc lạc ~ hắc hắc hắc ~~" Vừa nghe thấy tiếng cười này, mọi người đều chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, toàn thân dựng tóc gáy, toát mồ hôi lạnh.

Trong giới đổ đấu, có mấy câu nói, được đạo mộ tặc coi là kim khoa ngọc luật.

"Áo đỏ hung, xác cười, tiếng quỷ cười chẳng bằng tiếng quỷ khóc." Trong mộ gặp xác chết mặc áo đỏ, đó đều là đại hung.

Nếu lại nghe thấy tiếng quỷ cười, thì càng thảm.

Chỉ có lệ quỷ mới phát ra tiếng cười.

Đạo mộ tặc nếu thật sự gặp phải tình huống như vậy, thông thường đều chỉ có thể quay về tại chỗ, không dám chạm vào minh khí và quan quách bên trong nữa.

Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Ly, Hoắc Uyển Nhi mấy người, đều bị nữ quỷ hồng y treo trên đầu kia làm giật mình.

Thẩm Hạo trực tiếp bay vút đến trước bộ đại hồng bào kia.

Đây là một bộ vu bào của dân tộc thiểu số Điền Nam, thông thường do pháp sư bà, vu bà loại người mặc.

Và điều kỳ lạ hơn nữa, Thẩm Hạo phát hiện, trên bộ đại hồng vu bào này, chỉ có một cái đầu phụ nữ xinh đẹp tinh xảo.

Mà bên dưới bộ bào rộng lớn, lại không có thân thể.

Bởi vậy bộ y phục trống rỗng.

Mọi người thấy Thẩm Hạo ra tay, bay lên, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng lập tức tốt hơn một chút.

Chương 157

Lúc này, Thẩm Hạo thấy cái đầu người kia chợt hơi xoay chuyển, mặt hướng về phía anh.

Thẩm Hạo pháp nhãn mở ra, lập tức nhìn thấy, trong cái đầu người này, âm tà chi khí ẩn chứa vô cùng sâu nặng.

Bên trong còn có một nữ nhân oán hồn chiếm giữ.

"Lạc lạc lạc ~....." Khóe miệng đầu người nhếch lên, hai mắt chợt mở ra, lại lần nữa phát ra một trận tiếng cười lạnh lanh lảnh.

Thẩm Hạo đã chuẩn bị tâm lý, nên không bị giật mình, còn mọi người phía dưới, trừ Ô Thiền, lại bị giật mình một lần nữa.

Cái đầu người này, bị sợi dây treo trên xà nhà.

Nay sau khi mở hai mắt, lại thoát khỏi sợi dây, trực tiếp lơ lửng bay lên.

Một thân đại hồng vu bào phần phật, không gió mà tự động bay lượn.

Trực tiếp lao về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

"Ha, chút tà thuật cổ trùng hạng đầu cỏn con mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ sao?" Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, một đoàn Ám Nhật Chân Hỏa tức khắc bùng lên, trực tiếp thiêu về phía cái đầu bay kia.

Cái đầu người này, đại khái là một vu nữ tu luyện Hàng Đầu Thuật thời Hiến Vương, bị Hiến Vương bắt về làm vật tuẫn táng.

Trực tiếp gieo xuống trong cơ thể cô ta Đằng Thuật, tập trung toàn bộ tinh hoa cơ thể vào phần đầu, chế thành Phi Đầu Hàng, treo ở hậu

điện này, chuyên dùng để đối phó đạo mộ tặc.

Nhưng mà, cái đầu này bị treo mấy nghìn năm, âm tà chi khí ứ đọng, linh hồn vu nữ bên trong bị xâm thực nghiêm trọng, đã hóa điên, hiện tại hoàn toàn là một oán hồn.

Thẩm Hạo không chút khách khí, Ám Nhật Chân Hỏa bùng lên, lập tức, chân hỏa liền thiêu đốt cả cái đầu người, đồng thời cũng đốt cháy bộ đại hồng vu bào kia.

Tà khí trong đầu bị đốt cháy, cái đầu người kia lập tức phát ra tiếng kêu đau khổ thê lương, không dám cười nữa.

Chân hỏa hừng hực, sau mấy giây, cái đầu người này trực tiếp bị thiêu thành một đống tro tàn, hóa thành hư vô.

Mà tà khí trong oán hồn của nó, cũng bị quét sạch không còn.

Thẩm Hạo trực tiếp vận chuyển pháp lực, mặc niệm Vãng Sinh Chú, siêu độ cho nó.

Sau đó, anh hạ xuống mặt đất.

"Được rồi, không sao nữa, tôi đã xem qua rồi, chỗ này đã không còn nguy hiểm gì khác, cơ quan cũng đều đã bị tôi phá hủy rồi." Thẩm Hạo nói với mọi người.

"Thẩm Hạo, vừa rồi rốt cuộc đó là cái gì vậy?

Không lẽ thật sự là ma quỷ sao?

Cái này cũng quá đáng sợ!" Hoắc Uyển Nhi kinh hồn chưa định hỏi.

"Ha ha, Uyển Nhi yên tâm, đã không sao rồi, đó hẳn là một loại tà thuật ở Nam Cương, tên là 'Phi Đầu Hàng', nhưng mà, hẳn là do Hiến Vương dùng để tuẫn táng." "Có thể là lòng không cam, lại bị tà khí xâm thực, hóa thành lệ quỷ oán hồn, ẩn trong cái đầu." Thẩm Hạo

cười nói với Hoắc Uyển Nhi.

"A?

Vậy nói vậy là thật sự có ma quỷ sao?" Hoắc Ngọc Đình đứng một bên căng thẳng nắm tay Hoắc Uyển Nhi nói.

"Không sai, ma quỷ quả thực tồn tại, nhưng mà, thông thường đều ở những nơi âm khí tụ hội như cổ mộ, trong tình huống bình thường thì sẽ không gặp phải, yên tâm đi ~" Thẩm Hạo nói.

"Oa ~" Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình hai người đều gật đầu.

Tiếp đó, mọi người lại kiểm tra khắp nơi trong Thượng Chân Điện này, trừ tám bức tường bích họa, và lượng lớn bia khắc, cùng một chiếc đỉnh đồng, thì không có đồ vật gì khác.

Đây là Minh Lâu, không phải địa cung minh điện, vì vậy bên trong cũng sẽ không có vật tuẫn táng giá trị gì.

"Thẩm gia, chỗ này chúng ta cũng đã xem một vòng rồi, cũng chẳng có gì hay ho, tôi thấy hay là chúng ta trực tiếp vào mộ luôn đi?" Bàn Tử không nhịn được nói với Thẩm Hạo.

"Được, chúng ta đi thôi." Thẩm Hạo gật đầu.

Thế là mọi người quay trở lại đường cũ, rời khỏi cung điện, từ khuyết đài xuống đến bên hồ nước dưới lòng bồn địa.

Dương Tuyết Lỵ nhìn xung quanh hồ nước, một mảnh xanh tươi um tùm, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy cá bơi dưới nước.

"Thẩm tiên sinh, lối vào mộ Hiến Vương ở đâu vậy?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Đúng vậy, tuy rằng chúng ta đã biết mộ Hiến Vương ở chỗ này rồi, nhưng chúng ta vào từ đâu đây?" Bàn Tử cũng hỏi.

Thẩm Hạo trước đó đã quét thần thức qua, sớm đã phát hiện, lối vào mộ Hiến Vương, kỳ thực ngay dưới hồ nước này.

Chính là ở vách động thủy động sâu hoắm giữa hồ nước.

Nơi đó có một xoáy nước lớn, hút nước trong hồ xuống dòng sông ngầm dưới đất, chảy vào Xà Hà.

Lực hút của xoáy nước rất lớn, người bình thường căn bản không xuống được, một khi tiến vào, sẽ bị dòng xoáy ngầm cuốn xuống đáy nước, không còn đường sống nào.

Cũng được coi là một lớp bảo vệ lăng mộ.

Vì vậy, lối vào mộ Hiến Vương đó, không hề bị phong bế, mà lộ ra dưới đáy nước.

"Mộ thất mộ đạo, ngay dưới đáy hồ nước, phần lớn đều bị ngập trong nước, nhưng vẫn còn một đoạn, chưa bị ngập." Thẩm Hạo thần thức thăm dò xuống lòng đất, cả mộ đạo đều hiện rõ dưới thần thức.

Đoạn mộ đạo chưa bị nước ngập, đã ở bên trong vách núi.

"Đi thôi, tôi trực tiếp đưa mấy người vào, mấy người đều lại đây." Thẩm Hạo nói với mọi người.

Mọi người đều dựa sát vào Thẩm Hạo, Thẩm Hạo trực tiếp pháp lực cuốn một vòng, bao bọc tất cả mọi người, bay đến trước vách đá, trực tiếp độn nhập vào trong vách đá, xuyên qua thân núi, tiến vào mộ đạo bên trong.

Chắc hẳn Hiến Vương cũng không ngờ, đời sau sẽ có tu sĩ chuyên môn đến trộm mộ của lão.

Hiến Vương này, tuy rằng theo đuổi thành tiên, nhưng những gì lão học đều là tà thuật bàng môn tả đạo, hủy hoại mấy chục vạn sinh linh, căn bản không thể thành tiên.

Lão cũng không phải tu sĩ chính tông, nhiều nhất cũng chỉ là biết một chút dị thuật mà thôi.

Vì vậy, lăng mộ của lão, cũng không làm bao nhiêu phòng hộ.

Chỉ là, lăng mộ này của lão lựa chọn vị trí khá tốt, nằm ở nơi hẻo lánh của Nam Cương, chướng khí độc cổ sâu nặng, là vùng đất man rợ, xa rời đất Thăng Long, trải qua hai nghìn năm, cũng không có tu sĩ nào đến đây.

Thêm vào đó là đại trận Thủy Long Vựng che chắn, mới khiến lão yên ổn được hai nghìn năm.

"Trên tấm bản đồ da người của Trần lão gia tử nói rằng, nếu không phải trời sập, thì rất khó bị người ngoài phá giải, nhưng sao chúng ta lại dễ dàng đi vào như vậy?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc nói.

Thẩm Hạo nghe vậy, nói: "Cái gọi là trời sập, kỳ thực đã được tính là sập rồi, trong hồ nước kia, có một chiếc máy bay ném bom phế tích." "Nó rơi xuống, trực tiếp phá hủy bố trí của Hiến Vương!" Nghe Thẩm Hạo nói, mọi người đều kinh ngạc.

"Hả?

Thì ra cái trời sập này, lại là kiểu sập như vậy à?" Bàn Tử nói.

"Đúng vậy, tôi còn tưởng là phải có thiên thạch rơi xuống gì đó chứ?

Không ngờ, máy bay rơi cũng được à." Hồ Bát Nhất cũng nói.

"Thì ra là như vậy sao?

Xem ra đây chính là ý trời, ông trời cũng không vừa mắt lão tặc Hiến Vương này." Hoắc Uyển Nhi cũng nói.

Hoắc Ngọc Đình đứng một bên ra sức gật đầu: "Đúng vậy, tiểu thư nói không sai ~" Ô Thiền cũng mở miệng nói: "Đơn giản như vậy,

thì cho dù không có máy bay rơi, đối với phu quân mà nói, cũng là lật tay có thể phá vỡ." Thẩm Hạo mỉm cười gật đầu: "Nói không tệ, Hiến Vương dù sao cũng chỉ là hạng bàng môn tả đạo, không thể cản được tôi!" Anh đưa tay phóng ra một quả cầu ánh sáng, làm đèn chiếu sáng cả mộ đạo.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, trực tiếp vào trong mộ." Mọi người gật đầu, đi theo Thẩm Hạo, men theo mộ đạo tiến lên.

Không xa, chính là cửa mộ.

Đây là một cánh cửa đá, màu xám xanh, làm từ một khối cự thạch nguyên khối, e rằng nặng cả nghìn cân.

Nhìn kỹ, còn có thể thấy đồng thủy đông đặc trong khe cửa.

"Cửa lớn này bị khóa rồi, chúng ta phải làm sao để vào đây?" Hoắc Uyển Nhi hỏi.

Bàn Tử mắt tinh, đôi mắt nhỏ đảo loạn xạ, nhìn thấy trên cửa lớn, còn có một cái cửa nhỏ, thế là lập tức kêu lên: "Ê, cậu không thấy sao, trên đó sao còn có một cái cửa nhỏ vậy?" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một lầu môn được làm công phu tinh xảo được xây dựng ngay phía trên cửa lớn, chính giữa, còn có một cánh cửa đồng, vừa vặn có thể dung nạp một người đi qua.

Chương 158

Thẩm Hạo thấy vậy, nói: "Đó là Thiên Môn, thông thường chỉ trong mộ của người Đạo Môn mới xây Thiên Môn, dùng cho mục đích thi giải đăng thiên của chủ mộ." "Hiến Vương này cũng coi như hiểu một chút văn hóa tuẫn táng của Đạo gia, còn biết làm Thiên Môn." "Vì cửa lớn đã bị khóa, thì có thể trực tiếp đi qua Thiên Môn này mà vào, còn đỡ tốn công." "Hắc hắc, thế thì quá tốt rồi." Bàn Tử hắc hắc cười.

"Vậy thế gian này thật sự có thần tiên sao?" Dương Tuyết Lỵ không khỏi hỏi.

Thẩm Hạo nghe vậy, nói: "Thần tiên ư, đương nhiên là có, giống như Đạo Môn của tôi, mấy ngàn năm qua, đã có rất nhiều tổ sư phi thăng Thiên giới!" Dương Tuyết Lỵ nghe Thẩm Hạo nói, vô cùng chấn động.

Không chỉ cô ấy, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, thậm chí Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ở một bên, cũng đều kinh ngạc không thôi.

"A?

Thì ra trên đời thật sự có thần tiên sao?

Chẳng trách Long Quân Kinh Vũ, các đời hoàng đế, đều theo đuổi thành tiên!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Bàn Tử thì chợt vẻ mặt hưng phấn: "Vậy nói vậy, chúng ta đều có hy vọng thành tiên làm tổ sao?

Thẩm gia, xin được dẫn dắt ~" "Thành tiên không phải là chuyện đơn giản gì, các cậu trước tiên hãy luyện tốt công pháp mà tôi truyền

cho các cậu đi.” Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Hồ Bát Nhất và mấy người đều được cổ vũ lớn, hạ quyết tâm sau khi trở về, sẽ càng nỗ lực hơn, tu luyện nghiêm túc, bám sát bước chân của Thẩm Hạo, sớm muộn gì cũng sẽ thành tiên làm tổ, tương lai đáng mong chờ ~ Ngay cả Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình cũng đều lộ vẻ mặt hướng về.

“Khụ, tỉnh lại đi mọi người, đừng mơ mộng ban ngày nữa, nghĩ xem chúng ta hiện tại đang làm gì?” Thẩm Hạo lên tiếng cắt ngang giấc mộng ban ngày của mọi người.

Mọi người hồi phục tinh thần.

“Trong Thiên Môn không có cơ quan, tôi đưa mấy người qua.” Thẩm Hạo nói rồi, phất tay một cái, trực tiếp mở cánh cửa đồng trên lầu môn.

Sau đó lần lượt đỡ mọi người từ trong động cửa đưa sang đối diện, tiến vào mộ đạo phía sau cửa lớn.

Cuối cùng, Thẩm Hạo và Ô Thiền trực tiếp xuyên tường, xuyên qua cửa lớn tiến vào phía sau cửa.

“Thẩm gia, ngài sao không đưa chúng tôi truyền thẳng qua luôn, còn bắt chúng tôi leo Thiên Môn.” Bàn Tử hỏi.

“A a, cái này không phải là để mấy người có chút cảm giác tham gia sao.” Thẩm Hạo đáp.

Mọi người nhìn nhau.

Phía sau cửa lớn, là một khu vực lớn tượng binh dũng bằng đồng, phân chia hai bên mộ đạo, hộ vệ Huyền Cung.

“Ôi trời, lão già Hiến Vương này, thế lực không nhỏ đâu!” Bàn Tử cảm thán.

Sau đó anh ta liền chạy đến chỗ những chiếc xe ngựa tượng đồng này, sờ chỗ này, gõ chỗ kia.

Hồ Bát Nhất thấy vậy lập tức ngăn lại nói: "Bàn Tử, cái tật xấu của cậu lại tái phát rồi, không thể an phận một chút sao?

Ai biết chỗ này có cơ quan hay không!" Bàn Tử lúc này mới ngượng ngùng thu liễm lại, nhưng một đôi mắt vẫn đảo liên tục, chỗ này nhìn nhìn, chỗ kia ngó ngó.

Mộ Hiến Vương này mô phỏng theo chế độ Hán, trong mộ tuẫn táng có xe ngựa nghi trượng bằng đồng, phía trên xây Thiên Môn, phía dưới đặt thần đạo.

Những binh mã tượng đồng này đều được làm rất tốt, cũng không biết với quốc lực của Hiến Vương ngày xưa là làm sao mà tạo ra được.

Mọi người xuyên qua trận địa quân tượng đồng, tiến vào đoạn mộ đạo tiếp theo.

Đoạn mộ đạo này vô cùng bằng phẳng, hai bên còn có một số hang đá, bên trong chứa đầy các loại vật tuẫn táng.

Bàn Tử hai mắt sáng rỡ, lập tức chạy lên, đào hết các vật tuẫn táng trong động ra.

Lần này Hồ Bát Nhất không ngăn cản.

Anh thấy Thẩm Hạo vẻ mặt bình tĩnh, liền biết, chỗ này không có cơ quan gì.

Thế là nhanh chóng theo sau, chạy đến hang đá bên kia, bới móc minh khí.

Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình hai người nhìn đến ngây người.

“Trong mộ Hiến Vương lại có nhiều đồ tốt như vậy sao?

Lần này đi cùng Thẩm Hạo cậu một chuyến, thật sự khiến chúng tôi mở mang kiến thức ~” Hoắc Uyển Nhi cười nói với vẻ mặt đầy phấn khích.

Hoắc Ngọc Đình ở một bên liên tục gật đầu.

Hai người nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cứ thế đào hết vật tuẫn táng trong mấy hang đá ra, và còn đơn giản phân loại chỉnh lý một chút.

Vật tuẫn táng trong hang đá rất nhiều, có đồ đồng xanh, đồ xương, bình gốm, còn có bánh vàng, bánh bạc, cùng không ít ngọc khí.

Đồ đồng xanh, từ khi Hạ Quốc kiến quốc đến nay đã không cho phép mua bán, tuy rằng cầm không có tác dụng gì, nhưng cũng có thể quyên góp cho bảo tàng.

Những đồ xương kia cũng vậy.

Còn về những bánh vàng, bánh bạc, cùng ngọc khí này, thì không tệ.

Bánh vàng bạc, hình chế thô kệch, nhưng bản thân là kim loại quý, cho dù là nung chảy cũng có giá trị.

Còn ngọc khí thì càng tốt, ngọc cổ hai nghìn năm trước, giá trị liền tăng lên.

Bàn Tử hưng phấn gãi tai gãi má, “Thẩm gia, nhiều minh khí thế này, đại thu hoạch rồi ~ hắc hắc, trông cậy vào ngài đó ~” Thẩm Hạo gật đầu, phất tay một cái, trực tiếp thu hết đồ vật đi, cất vào Trữ Vật Giới Chỉ.

Trên mặt đất chỉ còn lại những mảnh vỡ vụn, bụi bẩn, cùng xương cốt động vật, chim chóc thông thường.

Thu hết đồ vật xong, Thẩm Hạo mở miệng nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi ~” Mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền đến cuối mộ đạo.

Trước mặt xuất hiện một khe núi sâu thẳm, bên trong là lượng lớn nước vàng đục ngầu, không biết là thứ gì.

Và khe núi không rộng, phía trên bắc ba cây cầu đá ngắn ngủi.

Hồ Bát Nhất nói: “Đây là Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết cổ đại của Hạ Quốc, người sau khi chết muốn thăng tiên, phải bước qua cây cầu Tam Thế này trước, mới có thể thoát khỏi vướng mắc thế tục, thoát thai hoán cốt, hóa thành tiêu dao tiên.” “Cái này hẳn cũng là nghi thức thăng tiên mà lão già Hiến Vương đã thiết lập cho chính mình theo truyền thuyết cổ đại.” Mọi người ánh mắt quét qua Tam Thế Kiều, nhìn về phía đối diện.

Dưới quả cầu ánh sáng lớn, mọi thứ trong mộ thất này, đều thu vào tầm mắt.

Nơi đây vốn là một hang động ngầm tự nhiên, vô cùng rộng lớn.

Và trong không gian hang động đối diện cây cầu, có thể nhìn thấy một tòa huyền cung dưới lòng đất cao lớn được xây dựng nhân tạo.

Tường huyền cung cao sáu bảy mét, nối thẳng tới đỉnh động. "Kia chắc hẳn là mộ thất của Hiến Vương rồi chứ gì?

Quan quách của hắn hẳn là ở bên trong đó!" Hồ Bát Nhất nói.

Mọi người đi qua Cầu Tam Thế, tiến đến trước huyền cung.

Bức tường ngoài màu trắng của huyền cung vô cùng nổi bật.

Ở giữa tường có một lối vào, bên trên còn có một cánh cửa gỗ, đã mục nát trên diện rộng.

Bàn Tử bước tới, dùng sức đẩy một cái, cánh cửa trực tiếp vỡ

vụn rơi đầy đất.

Sau khi xuyên qua cánh cửa này, bên trong lại là một lớp tường mộ gạch đá.

Gian mộ thất này có cấu trúc hình chữ "Hồi", ngăn cách thủy khí trong động.

Giữa hai lớp tường mộ có khoảng cách bảy tám mét.

Hai bên cửa mộ của tường trong, cũng có hai lối vào thấp.

Mọi người mượn ánh sáng của quả cầu phát sáng nhìn vào, phát hiện bên trong lối vào này lại là hai mộ thất chất đầy vật tùy táng.

Bên trong chất đầy các loại đồ đồng, có đỉnh đồng, mâm đồng, rìu đồng, hồ đồng.

Ngoài ra, còn có một lượng lớn ngà voi, bích ngọc, rìu ngọc và các khí vật khác.

Bàn Tử nhìn đến hai mắt phát sáng, "Mẹ nó, ở đây lại có nhiều đồ tốt như vậy, lão già Hiến Vương này đúng là giàu thật chứ, phải vơ vét bao nhiêu mỡ dân chứ!" Hồ Bát Nhất cũng ngớ người, nhiều vật tùy táng đến vậy, hắn không ngờ Hiến Vương, một tên vua thảo khấu, lại có thể có nhiều vật tùy táng trong mộ đến thế.

Đây là số lượng nhiều nhất, chỉ sau Mộ Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Trên bệ đá bên Quỷ Động, các loại vàng bạc ngọc khí chất thành núi, đó là thứ Hiến Vương không thể sánh bằng.

Chương 159

Thẩm gia trực tiếp dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, lại một lần nữa dọn sạch toàn bộ đồ vật bên trong. "Chà, nhiều minh khí thế này, phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?" Hoắc Uyển Nhi che mặt bằng hai tay, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Mọi người xuyên qua lối vào, tiến vào trong huyền cung.

Dưới ánh sáng của quả cầu, toàn bộ mộ thất huyền cung đều hiện rõ mồn một.

Mọi người mở to mắt, nhìn bố cục bên trong mộ thất huyền cung.

Đầu tiên đập vào mắt chính là, ba cỗ quan tài lớn được đặt hình chữ "Phẩm" ở giữa mộ thất.

Ba cỗ quan tài, hoàn toàn khác nhau.

Một cỗ thanh đồng quách cực lớn được treo lơ lửng giữa không trung bằng xích đồng.

Còn một cỗ là thạch quan, một cỗ là mộc quan.

Ở góc gần lối vào, còn có đèn trường minh làm từ giao nhân, được buộc vào hai cột đồng lớn khảm trong tường mộ.

Tổng cộng có sáu giao nhân, xếp thành ba hàng trên dưới.

Tất cả đều há to miệng, trên lưỡi cắm một đoạn hỏa nhung, đó là bấc đèn.

Dưới cột đồng, còn có ba đèn đồng tử tiếp dẫn làm từ những cậu bé mười một mười hai tuổi, cũng trong tư thế quỳ bái, rốn cắm một sợi bấc đèn nhô ra một đoạn.

Trong tay còn cầm một tấm thẻ đồng, trên đó viết "Tiếp Tiên Dẫn

Thánh".

Ngoài ra còn có một cây nến trường sinh khổng lồ, đổ trên mặt đất.

Mọi người nhìn thấy thanh đồng quách trước mặt, trong đầu ai nấy đều lóe lên một ý niệm. "Ấm Tử Quan, Thanh Đồng Quách, bát tự không cứng chớ lại gần!" "Trời đất ơi, nhiều quan tài thế này, lại còn có một cái thanh đồng quách nữa!

Lão già Hiến Vương này đang làm cái quỷ gì thế?" Bàn Tử nhìn những cỗ quan tài trước mặt nói.

Hồ Bát Nhất lại nói: "Không chỉ thế đâu, ngài xem cái mộc quan kia, đó là Ấm Tử Quan đấy!" "Rít~" Mấy người Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Thẩm gia thấy vậy nói: "Không cần lo lắng, mộc quan và thạch quan kia đều không có vấn đề gì, chỉ có cái thanh đồng quách này, bên trong đã thi biến, cho nên mới dùng dây xích đồng trói lại, treo lơ lửng.

Đi thôi, qua đó xem, có tôi và Ổ Thiền ở đây, không cần lo lắng vấn đề an toàn." Ngay sau đó, Thẩm gia dẫn đầu, Ổ Thiền đi phía sau, những người còn lại đi ở giữa, tiến đến trung tâm mộ thất, nơi ba cỗ quan tài.

Chỉ thấy trên thanh đồng quách đã phủ một lớp bụi dày, Thẩm gia phất tay một cái, cuốn lên một trận gió, thổi bay bụi bẩn trên thanh đồng quách, lộ ra thân quách màu xám xanh, bên trên đã mọc ra từng vệt rỉ đồng màu xanh lục, tựa như rết.

Bên trên còn quấn chín tầng xích sắt, kín kẽ không một kẽ hở, mặt quách còn được đúc rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Toàn bộ thanh đồng quách được treo lơ lửng trên xà nhà mộ thất bằng những sợi xích đồng to khỏe.

Nhìn lại mộc quan, trông tựa như than cháy, nhưng chất gỗ lại cực kỳ tinh mật và kiên cố, chính là Ấm Tử Mộc.

Loại gỗ này được dùng làm quan quách thì gọi là Ấm Tử Quan.

Loại gỗ này có giá trị cực cao, còn đáng giá hơn vàng cùng thể tích.

Bất quá, cái này đã bị người ta làm thành quan tài, lại có thi thể nằm bên trong mấy nghìn năm, nếu đem đi bán, cũng là giá trời, có vài người không chê xui xẻo.

Chỉ có điều, trong tay bọn họ đã có nhiều minh khí như vậy, cũng không đến mức đánh chủ ý vào cái quan tài này.

Nhìn lại thạch quan, là một cỗ thạch quan làm từ một loại "Giao Thạch", kiểu dáng cổ phác, bên trên đã khắc rất nhiều vòng tròn, tạo thành một đồ án dã thú kỳ dị.

Toàn bộ thạch quan không thấy một khe hở nào, khe hở nắp quan tài bị một lớp sơn then bán trong suốt phong kín.

So với hai cỗ quan quách khác, thạch quan này ngắn hơn một đoạn, bốn góc được điêu khắc bốn người đá một chân thô tráng đang nâng quan quách.

Bàn Tử nhìn kỹ một lượt rồi nói: "Cái thạch quan này chắc chắn là đựng con trai của Hiến Vương, mộc quan đựng vợ hắn, còn hắn tự mình thì ở trong thanh đồng quan." "Không thể nào, tôi chưa từng nghe nói ai lại để con cái chôn theo cả!" Dương Tuyết Lỵ lập tức phản bác. "Đúng vậy, chắc chắn không phải con trai hắn, tôi thấy, cái thạch quan này, có thể không phải là toàn thây!" Hồ Bát Nhất nói. "Trong các mộ táng thời Chiến Quốc, có đủ loại như Toái táng, Quyền táng, Tồn táng. " Thẩm gia thấy vậy cũng nói: "Mở ra xem là biết, dù sao hai cái quan tài này đều không có nguy hiểm." Hồ Bát Nhất và Bàn

Tử vội vàng gật đầu.

Ngay sau đó, hai người bắt tay vào mộc quan trước, ngay cả quy củ Sờ Kim Giáo Úy châm nến cũng bỏ qua luôn.

Đã tu tiên rồi, ai còn quản cái gì Sờ Kim Giáo Úy nữa chứ, một quả cầu phát sáng lớn như vậy đang chiếu sáng, còn sợ không nhìn thấy sao?

Hai người một trái một phải, mỗi người cầm một cái xẻng, cạy những cây đinh trên Ấm Tử Quan ra, sau đó đẩy nắp quan tài.

Mọi người đứng một bên vây xem. "Ơ?

Sao hắn không có đầu?" Hoắc Ngọc Đình nghi hoặc hỏi.

Chỉ thấy bên trong nằm một cỗ nam thi không đầu, quần áo trên người đã mục nát, trong quan tài cũng không thấy vật tùy táng nào.

Chắc là đã bị Hiến Vương lấy đi rồi. "Hiến Vương này mẹ nó đúng là keo kiệt, trong quan tài lại không có lấy một vật tùy táng nào!" Bàn Tử chửi thề.

Tiếp đó, mọi người lại mở thạch quan.

Chỉ thấy bên trong là một cỗ hài cốt đã mục nát, ngay cả xương cũng đã nát gần hết thành tro bụi.

Phần thân trên, ngực và bụng cũng bị thiếu, chỉ còn lại đầu và chân.

Bên trong cũng không có vật tùy táng nào khác.

Cuối cùng, mọi người hướng ánh mắt đến thanh đồng quách kia.

Thanh đồng quách này, được treo cách mặt đất một mét.

Thẩm gia trực tiếp chém đứt hai đầu dây xích, sau đó biến ảo ra một bàn tay pháp lực lớn, túm lấy quan quách đặt xuống mặt đất.

Sau đó phá vỡ xích sắt trên quan quách, mở nắp quách.

Chỉ thấy, bên trong là một cỗ mộc quan đã mục nát.

Một con Tống Tử chỉ có nửa thân trên, đang bám vào mép thanh đồng quách, vung vẩy móng vuốt, không có chân, nó không thể chui ra ngoài được. "Phì phèo ~, con Tống Tử này, lại trông như vậy à?

Đúng là mẹ nó thảm hại!" Bàn Tử vừa cười vừa chửi.

Phì phì ~ Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình cũng bật cười.

Con Tống Tử này quả thật rất thảm hại.

Lại còn xấu xí nữa.

Nhưng rất nhanh bọn họ không cười nổi nữa.

Theo con Tống Tử này bám vào mép quách muốn bò ra, một mùi thi xú cũng tỏa ra, rất nhanh đã tràn ngập khoang mũi hai người. "Ối ~" Hai người đều nôn khan một trận. "Tiểu thư, con Tống Tử này ghê tởm quá!" Hoắc Ngọc Đình bịt mũi nói. "Hắc hắc, hai vị Hoắc tiểu thư, đây mới là hiện tượng bình thường trong cổ mộ, cái mùi thi xú này, là thường thấy nhất trong cổ mộ, cho nên những tên đạo mộ tặc kia, về cơ bản trên người đều có một mùi hôi thối không thể rửa sạch được." Bàn Tử cười nói với hai người. "À?

Vậy không lẽ trên người chúng tôi cũng sẽ nhiễm cái mùi này sao?" Hai cô gái vừa nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức biến sắc, vội vàng lùi lại mấy bước, muốn tránh xa quan tài một chút.

Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu đừng dọa họ nữa, chỉ khi xuống mộ nhiều rồi, trên người mới dính cái mùi này thôi, Hoắc tiểu thư, hai người yên tâm đi, không sao đâu." Bàn Tử nhìn con Tống Tử nửa đoạn kia, không ngừng vung vẩy móng vuốt, cào cấu thanh đồng quách, nhưng rốt cuộc vẫn không ra được.

Chương 160

Thanh đồng quách này, cao gần hai mét, sau khi tháo nắp quách thì cũng còn khoảng một mét rưỡi.

Bàn Tử lúc này chú ý thấy, bên cạnh đồng quách, lại có khảm một tấm gương đồng, hắn lập tức nhận ra đó là một món đồ tốt, e rằng dùng để trấn thi.

Thế là hắn cầm xẻng đi tới, trực tiếp cạy tấm gương đồng xuống.

Gương đồng trấn thi vừa bị lấy xuống, động tĩnh của con Tống Tử kia lập tức lớn hơn mấy phần.

Không còn gương đồng áp chế, nó trực tiếp bám vào mép quách bò lên.

Vừa đúng lúc chạm mặt Bàn Tử.

Bàn Tử đang chìm đắm trong niềm vui sướng vì lấy được gương đồng trấn thi, đột nhiên phát hiện mùi hôi thối trước mặt càng thêm nồng.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy con Tống Tử này đang bám vào mép quách, nhe nanh múa vuốt về phía hắn. "Ai da, mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình nhảy dựng, lập tức ôm lấy gương đồng lùi lại một bước.

Trong cơ thể con Tống Tử nửa đoạn này, lượng tà khí cũng không nhiều, vì vậy, nó không đặc biệt hung ác.

Trong mộ Hiến Vương này, con Tống Tử lớn nhất, chính là bản thân Hiến Vương, e rằng hơn chín mươi phần trăm tà khí, đều đã bị hắn tự hấp thu rồi.

Huống chi vị trí của hắn, là ở trong Thái Tuế Nhục Chi quách kia, làm bạn với khe nứt âm dương phía sau thi động.

Thẩm gia trực tiếp phất tay phát ra một đạo kiếm khí, chém con Tống Tử này thành hai, chia đôi nó.

Lập tức, hai nửa Tống Tử rơi trở lại vào quan quách, mất đi động tĩnh.

Tiếp đó, Thẩm gia lại phóng ra Ám Nhật Chân Hỏa, thiêu sạch toàn bộ tà khí trong mộ thất.

Sau đó, đậy nắp quách lại. "Chậc chậc, Thẩm gia ra tay đúng là nhanh gọn, con Tống Tử này không tài nào gây sóng gió gì được!" Bàn Tử ôm gương đồng cảm thán. "Đúng vậy, nhưng xem động tĩnh vừa nãy thì cái gương đồng này của cậu hình như quả thật có tác dụng đấy, có thể trấn thi mà." Hồ Bát Nhất nói. "Hắc hắc, vậy thì nói như vậy, cái gương đồng trấn thi này đúng là một bảo bối rồi." Bàn Tử hắc hắc cười, tiếp đó lại nhìn về phía Thẩm gia: "Thẩm gia, ngài xem cái gương đồng này, có thể luyện chế thành pháp khí không?" Thẩm gia liếc nhìn một cái nói: "Ừm, không tệ, có thể dùng được." Bàn Tử nghe vậy, mừng rỡ như điên nhét gương đồng vào ba lô của mình.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng có chút ngưỡng mộ. "Không được, mình cũng phải kiếm một món pháp khí mới được." Thế là, hắn lại cẩn thận tìm kiếm trong mộ thất, nhưng đáng tiếc, không thấy cái nào thích hợp.

Ba cỗ quan quách đều đã mở ra, nhưng thi thể bên trong đều không nguyên vẹn, vô cùng quỷ dị.

Thế là Hồ Bát Nhất nói: "Thẩm gia, ba cỗ quan tài này e rằng đều không phải quan quách của Hiến Vương!" "Vậy quan quách thật sự ở đâu?" Hoắc Uyển Nhi hỏi.

Thẩm gia chỉ lên phía trên. "Mọi người còn nhớ không?

Trước đây nhìn từ bên ngoài, huyền cung này cao sáu bảy mét,

nhìn trong mộ thất này, nhiều nhất cũng chỉ có hơn bốn mét thôi.

Quan quách thật sự của Hiến Vương, ở ngay phía trên." "Không chỉ vậy, phía dưới này cũng có một tầng nữa!" Nghe Thẩm gia nói, Hồ Bát Nhất dồn chân khí vào chân, dùng sức dậm dậm mặt đất, nhưng hiệu quả không lý tưởng.

Thẩm gia thấy vậy, vung ra mấy đạo kiếm khí, trực tiếp mở một lỗ vuông hai mét trên mặt đất.

Sàn nhà rơi xuống, bắn tung tóe một mảng nước.

Mọi người ghé qua chỗ trống nhìn xuống.

Phát hiện bên dưới có rất nhiều gỗ vuông chống đỡ, mỗi cây đều to bằng thân người trưởng thành.

Những khúc gỗ vuông này vây thành một cỗ mộc quách hình vuông, vị trí của quan tài, vừa vặn tương ứng với Ấm Tử Quan kia.

Trong mộ thất có một tầng nước tích đọng đen kịt, không biết đã ngâm bao nhiêu năm rồi, những khúc gỗ vuông phía dưới, e rằng đều đã mục nát rồi.

Bất quá nghĩ lại thời gian sẽ không quá lâu, hẳn là chỉ mấy chục năm, nếu không thì suốt hơn nghìn năm qua mộ thất tầng giữa đã sụp đổ từ lâu rồi.

Mọi người xuống đến mộ thất mộc quách phía dưới, đến trước quan tài.

Dưới quan tài này lót một lớp vôi, nhưng cũng đã bị ngâm thành bùn trắng.

Thẩm gia phất tay một cái, trực tiếp quét sạch lớp bẩn trên bề mặt quan quách, lộ ra một cỗ quan tài màu xanh lam như băng tinh.

Mọi người lập tức bị cỗ quan tài sáng bóng trong suốt này hấp dẫn

ánh mắt.

Bàn Tử nhướng mày, lập tức bước tới, thò tay sờ sờ cỗ quan tài kia, quả thực yêu thích không buông tay. "Mẹ nó, cỗ quan tài này nhìn còn đáng tiền hơn cả mấy cái bên trên nữa chứ?

Cái này, là làm bằng thứ gì vậy?

Là ngọc hay là thủy tinh?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, hắn cũng không biết.

Thẩm gia mở miệng nói: "Đây là Thạch Tinh, là một loại vật liệu đá rất hiếm.

Trong truyền thuyết, đây là loại đá chỉ có ở thung lũng gần Âm Giới Địa Phủ, tương truyền Thạch Ma ở địa ngục Thạch Ma tầng thứ mười bảy, chính là làm từ loại Thạch Tinh này.

Phàm là kẻ tội ác tày trời, sau khi chết tiến vào địa ngục Thạch Ma chịu hình, đều sẽ bị loại Thạch Ma này lặp đi lặp lại nghiền nát giã nhỏ!" Mọi người nghe Thẩm gia nói, không khỏi rùng mình.

Cảnh tượng đó, quả thực không dám tưởng tượng. "Vậy thì nói như vậy, loại đá này không nên dùng để làm quan tài chứ, cũng không biết bên trong là tình huống gì." Hoắc Uyển Nhi nói. "Hắc hắc, cái này đơn giản thôi mà, mở ra xem là biết ngay không phải sao?" Bàn Tử cười nói, tay cầm xẻng công binh, đã chuẩn bị mở quan. "Lão Hồ, mau đến giúp một tay!" "À, đến đây." Hồ Bát Nhất cũng cầm Thám Âm Trảo, đi đến một bên khác của quan tài, hai người hợp sức cạy từng cái chốt mộng của quan tài, mở nắp quan tài ra.

Lộ ra bên trong một cỗ nam thi được bọc bằng gấm trắng.

Nhìn khuôn mặt, bảo quản rất tốt.

Chỉ có điều mắt lại bị móc đi, hốc mắt trũng sâu, biến thành hai hốc đen đỏ.

Tiếp đó, Thẩm gia trực tiếp lột tấm gấm trắng đang bao bọc trên người nam thi.

Lộ ra toàn bộ hình dạng thân thể.

Chỉ thấy trên cổ hắn đeo một cái cùm ngọc, nửa thân trên, ngoài một ít xương cốt mục nát, những phần còn lại đều được chế tạo bằng vàng, bao gồm cả xương sống, xương sườn, xương đòn...

Và xương sườn bên trái, còn thiếu mấy cái, nhìn có vẻ là cố ý thiếu.

Cuối cùng, mọi người nhìn xuống phần chân thi thể.

Chỉ thấy trên hai chân thi thể, hiện ra màu tím sẫm khô héo, bên trên chi chít những đốm đen hình lỗ kim tròn. "Đây là hình phạt Đoạt Hồn!" Thẩm gia nói.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Đoạt Hồn?

Hình như là một loại vu thuật thời nhà Thương, tương truyền có thể rút hồn phách của người sống, biến cơ thể thành xác sống không sinh không chết!

Bây giờ nhìn lại, cái Đoạt Hồn này, dường như là một loại hình phạt đổ máu rồi?" Những đốm đen trên chân chính là vết thương do kim Đoạt Hồn đâm vào cơ thể. "Không chỉ vậy, tương truyền, khi đổ máu, còn phải đổ vào người ta loại hỗn hợp máu của gia súc như trâu bò gà, bên trong còn thêm những thứ có thể khiến người ta thi biến." Hồ Bát Nhất cũng nói. "Thi thể này chia làm ba đoạn, vừa vặn tương ứng với những phần thiếu sót trong ba cỗ quan tài phía trên.

Cái này chắc chắn là Hiến Vương cố ý ghép lại!

Ba cỗ hài cốt phía trên, bị Hiến Vương coi là kiếp trước của mình.

Thế là hắn đem những bộ phận thi thể chịu hình phạt ghép lại với

nhau, biểu thị rằng đây là hắn đã trải qua ba kiếp địa ngục, là cái bóng còn sót lại ở minh thế trước khi thành tiên.

Cái này dường như là một loại nghi thức hóa thân thành tiên của Đạo môn." Thẩm gia cũng gật đầu, nói: "Trong Đạo môn có một bộ phận người, tu hành không thành, liền đi theo tà môn ngoại đạo.

Chương 161

Tìm kiếm hài cốt của ba kiếp trước của mình, thay mình chôn vào trong âm huyệt, làm ảnh cốt, biểu minh với trời đất rằng mình đã chịu khổ ba kiếp địa ngục, có thể thoát thai hoán cốt, hóa sinh thành tiên.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là giấc mộng hão huyền tự lừa mình lừa người mà thôi.

Có thể là Hiến Vương từ đâu đó mà có được loại pháp thăng tiên này, liền tự mình dùng." Dương Tuyết Lỵ đại khái đã hiểu, bèn nói: "Cho nên, mỗi tầng mộ thất này cũng có ý nghĩa tượng trưng khác nhau, mộc quách phía dưới đại diện cho Minh Giới, tầng giữa đặt ba cỗ quan quách là Nhân Gian." "Vậy thì tầng trên cùng, chính là đại diện cho Thiên Giới!" Mọi người nghe vậy, đều gật đầu. "Vậy thì, thi thể thật sự của Hiến Vương ở ngay tầng trên cùng rồi." Hoắc Uyển Nhi nói.

Thẩm gia gật đầu: "Không sai." Ngay sau đó, Thẩm gia trực tiếp thiêu đốt bộ hài cốt ghép lại này thành tro tàn.

Mọi người quay lại tầng giữa.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn lên trần mộ thất.

Thẩm gia trực tiếp ra tay, dọn sạch lối vào bị che khuất trên trần mộ thất.

Lối vào đó, ẩn sau xà nhà.

Bất quá, biết bên trong còn có thủ đoạn mà Hiến Vương đã bố trí.

Thế là nói với mọi người: "Các vị cứ đợi ở dưới một lát, tôi lên xem trước." Ngay sau đó, hắn bay vút vào trong động.

Trong động này, là một lớp vật chất màu trắng, đã cứng lại, Thẩm

gia nhìn kỹ, lại là một lớp keo trắng.

Bốn phía vách động, đều vẽ đầy bích họa màu sắc rực rỡ.

Các nhân vật trong tranh như thiên thần giận dữ, nhìn xuống.

Ở cuối thông đạo, là một bức tường trắng, bên trên còn có một thi thể phu nhân như bích họa màu sắc.

Thẩm gia vừa nhìn đã biết, đây chính là thủ đoạn của Hiến Vương, dùng thi thể chặn tường.

Đặc biệt là trong thi thể này, còn phong ấn oán hồn của phu nhân kia.

Hẳn là bị Hiến Vương cố ý dùng thủ đoạn Đẳng Thuật mà luyện chế qua một lần, nếu không sẽ không có oán khí nặng nề như vậy.

Trong mắt Thẩm gia, oán khí đen kịt kia, hầu như muốn thoát ra khỏi thi thể.

Nữ thi kia cũng chú ý tới sự xuất hiện của Thẩm gia, đôi mắt đột nhiên chuyển động, nhìn về phía Thẩm gia.

Một luồng sức mạnh âm lạnh băng giá ập tới Thẩm gia. "Hừ, tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Pháp lực của Thẩm gia chấn động, Ám Nhật Chân Hỏa cuồn cuộn quét qua, luồng sức mạnh âm hàn kia trực tiếp bị thiêu rụi, sau đó, ngọn lửa trực tiếp bao bọc toàn bộ thi thể. "A~" Oán hồn kia chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết bi ai, liền bị thiêu rụi.

Mấy người phía dưới đều bị tiếng quỷ kêu này làm giật mình.

Thi thể phu nhân kia, bị thiêu thành tro, để lộ ra một lỗ hổng hình người.

Và bên trong chính là nơi đặt quan quách thật sự của Hiến Vương.

Thẩm gia dùng thần thức quét qua một cái, liền nhìn rõ toàn cảnh

Thái Tuế Nhục Chi quách này.

Thái Tuế này có thể tích rất lớn, chiều dài và chiều rộng đều mười mấy mét, ẩn sâu trong lòng đất đá này, e rằng đã sinh trưởng mấy vạn năm rồi mới lớn đến thế này.

Và thịt Thái Tu Tuế bên trong, đã bị đào rỗng, hiện tại bên trong lấp đầy lượng lớn thi thể người.

Rất có thể Hiến Vương vì muốn thành tiên, đã phục dụng Thái Tuế Nhục, kết quả đào rỗng Thái Tuế Nhục này, chỉ còn lại một cái vỏ xác, thế là hắn dùng lượng lớn tinh huyết của người sống để nuôi dưỡng, rồi dùng keo trắng đổ vào, ý đồ làm cho Thái Tuế mọc thịt trở lại, cung cấp cho hắn phục dụng để kéo dài tuổi thọ.

Chỉ là Thái Tuế Nhục này không có hiệu quả kéo dài tuổi thọ mà Hiến Vương mong muốn, đến mức hắn sắp chết già rồi, thế là liền trực tiếp biến cái nhục chi này thành quách thất, chôn mình trong đó.

Thẩm gia cảm thấy, tốt nhất là không nên cho bọn họ lên trước, đợi hắn xử lý xong Thái Tuế Nhục Chi này rồi nói sau.

Hắn trực tiếp chui vào trong Thái Tuế Nhục Chi quách thất, bốn phía đều là màu trắng bệch sau khi keo trắng đông lại, trông như một hang động, những cột keo trắng dựng đứng.

Trong quách thất này, một cỗ đồng quan đặt ở trong góc, bên trên chạm khắc rỗng đình đài lầu các, đỉnh còn đúc một con chim đồng.

Bên trong không có thi thể, chỉ có một bộ Kim Linh Ngọc Y.

Được xuyên bằng sợi vàng, chế tác tinh xảo, so với Ngọc Dũng cũng không kém cạnh.

Thẩm gia trực tiếp cất đi.

Ngoài ra còn có một tôn lò luyện đan bằng đồng cao nửa người,

bụng lớn miệng rộng, bên trong có không ít cặn đan, cũng được bỏ vào nhẫn trữ vật.

Trên các bức tường xung quanh, còn vẽ không ít bích họa, ghi lại những sự tích trọng đại trong cuộc đời Hiến Vương.

Lúc này, dường như Thái Tuế Nhục Chi, cảm nhận được dương khí khổng lồ của người sống trong cơ thể Thẩm gia, muốn "trá thi" vậy.

Lớp keo trắng xung quanh bắt đầu tan chảy.

Thẩm gia thấy vậy, trực tiếp đánh ra mấy chục lá bùa trấn thi, dán vào các nơi trong quách thất này.

Thái Tuế Nhục Chi này, đã sớm bị Hiến Vương đào rỗng mà chết, lại bị hắn lấp đầy bằng lượng lớn người sống.

Những người này sau khi chết, hòa làm một với vỏ xác Thái Tuế Nhục Chi, hiện tại đã phát sinh thi biến.

Thẩm gia đến trung tâm mộ thất, vị trí ẩn giấu quan quách của Hiến Vương.

Trực tiếp phá vỡ mặt đất nhục chi, lấy ra quan tài ngọc đỉnh trâm kim lân chỉ.

Thẩm gia biết, Mộ Trần Châu mà mình và những người khác muốn tìm, nằm trong miệng thi thể Hiến Vương trong quan quách.

Thế là, hắn trực tiếp mở quan quách, lộ ra một cỗ thi thể đầu đã ngọc hóa.

Như những gì được miêu tả trong bích họa Lăng Vân Thiên Cung, thân mặc ngọc đái mãng bào, đội kim quan thịt đinh, chính là Hiến Vương.

Ngũ quan của hắn mơ hồ, giống như đã tan chảy.

Có chút cảm giác mơ hồ như khuôn mặt Đế Thích Thiên đeo mặt nạ Huyền Băng trong "Phong Vân".

Hiến Vương này, bị chôn trong cái ổ Thái Tuế Nhục Chi này nhiều năm, chịu sự trùng xoát của oán niệm từ hàng vạn thi thể bên trong nhục chi.

Và trong cơ thể Thái Tuế Nhục Chi này, đã thông với Âm Giới, sinh ra thi động, thông âm dương, lượng lớn âm tà chi khí đổ ngược tới.

Bị Thái Tuế Nhục Chi hấp thu, kéo theo thi thể của Hiến Vương được chôn bên trong, cũng bị tẩm nhiễm.

Trong cơ thể hắn ẩn chứa tà khí sâu đậm.

Thẩm gia một kích, đánh nát cằm Hiến Vương, lấy Mộ Trần Châu ra.

Trên ngón tay của Hiến Vương, đeo mười mấy chiếc nhẫn ngọc, cũng bị Thẩm gia lấy xuống.

Ngay sau đó, ngọc đái, kim quan và các thứ khác trên người hắn cũng bị tháo xuống.

Hiến Vương còn chưa kịp thi biến, liền bị một ngọn Ám Nhật Chân Hỏa thiêu thành tro.

Sau khi xử lý xong tất cả những thủ đoạn còn lại của Hiến Vương, Thẩm gia mới gọi mọi người lên.

Mọi người vừa bước vào quách thất này, liền nhìn thấy một vết nứt lớn trên mặt đất, và cỗ quan tài đang mở ra bên cạnh, nhưng không thấy thi thể bên trong.

Và thứ thu hút ánh mắt mọi người nhất, chính là một viên châu đang nằm trong tay Thẩm gia.

Chỉ thấy nó tựa như một viên ngọc thạch hình cầu mắt, nhưng lại không lớn, chỉ bằng kích thước con ngươi bình thường. "Mộ Trần Châu!?" Dương Tuyết Lỵ kinh hô.

Mọi người nhao nhao chạy đến bên cạnh Thẩm gia vây quanh, chiêm ngưỡng Mộ Trần Châu này. "Đây chính là Mộ Trần Châu sao?" Hai cô gái Hoắc Uyển Nhi cũng vô cùng tò mò nhìn chằm chằm.

Chỉ thấy nó có hình dáng gần giống với con mắt ngọc cỡ lớn mà trước đây đã thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chỉ có điều thể tích nhỏ hơn rất nhiều lần.

Chương 162

Thẩm gia gật đầu: "Không sai, đây chính là Mộ Trần Châu." Thẩm gia và Ổ Thiền, đều có thể cảm nhận được, lực lượng tinh hoa dương viêm mạnh mẽ ẩn chứa trong viên châu này.

Chính là mắt của Xà Thần trong Mộ Trần Châu không nghi ngờ gì nữa!

Mọi người nhao nhao tò mò ngắm nhìn Mộ Trần Châu trong tay Thẩm gia.

Nó quang hoạt nội liễm, nhìn qua bình thường không có gì đặc biệt.

Cần biết rằng, viên châu này, nhất mạch Bàn Sơn Đạo Nhân đã tìm kiếm mấy nghìn năm, nhưng vẫn không tìm thấy.

Ai có thể ngờ, nó lại lưu lạc đến trong tay một vị vua thảo khấu của một tiểu quốc biên cương.

Dương Tuyết Lỵ mừng đến phát khóc.

Mộ Trần Châu mà Bàn Sơn Đạo Nhân khổ cực truy tìm, cuối cùng đã được cô ấy tìm thấy.

Phải biết rằng, cô ấy đã là truyền nhân cuối cùng của Bàn Sơn Đạo Nhân, cũng là huyết mạch cuối cùng của bộ tộc Trát Qua Lạp Mã.

Vương Bàn Tử thấy vậy, dùng khuỷu tay đẩy Hồ Bát Nhất một cái, đồng thời ra hiệu bằng ánh mắt bảo hắn qua an ủi một chút.

Hồ Bát Nhất hiểu ý, ngượng nghịu một chút, bước tới, vỗ vai Dương Tuyết Lỵ, nói: "Tuyết Lỵ, Mộ Trần Châu đã tìm thấy rồi, hy vọng của tộc cô đã tìm thấy rồi, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi ~"

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, gật đầu, khẽ nói với Hồ Bát Nhất: "Ừm ~, cảm ơn anh, Lão Hồ ~" Mọi người chiêm ngưỡng xong Mộ Trần Châu, Thẩm gia liền cất viên châu đi.

Vương Bàn Tử dùng mắt quét khắp nơi, muốn tìm xem có minh khí đáng tiền nào trong mộ thất không, nhưng trong mộ thất này, quả thật không còn gì nữa.

Hắn nhìn ngó nửa ngày, cũng không tìm thấy minh khí nào đáng để lấy.

Chỉ còn lại hai cỗ quan tài và những bích họa trên tường xung quanh. "Thẩm gia, thi thể Hiến Vương đâu?

Sao không thấy vậy?

Chẳng lẽ không có thi thể?" Bàn Tử hỏi. "Đương nhiên là có thi thể rồi, suýt nữa thì thi biến, bị tôi trực tiếp thiêu thành tro rồi!" Thẩm gia cười nói. "A?" Mọi người trố mắt há hốc mồm. "Hiến Vương kia, bản thân hắn cũng là một con Tống Tử lớn, tôi không giải quyết hắn, sao dám để các người lên chứ?" Thẩm gia nói. "À, thì ra là vậy." Mọi người gật đầu.

Mọi người lại kiểm tra một lượt trong Thái Tuế Nhục Chi quách thất này.

Bọn họ bị từng bức bích họa trên tường thu hút ánh mắt.

Những bích họa này, đều ghi lại những sự tích quan trọng nhất trong cuộc đời Hiến Vương.

Như Hiến Vương làm sao tiêu diệt Tà Thần Già Long Sơn, hàng phục thổ dân địa phương.

Những bích họa này, cấu trúc đơn giản, không như những bích họa bên ngoài hoa lệ rực rỡ.

Chắc là do Hiến Vương tự vẽ.

Đặc biệt nhất, chính là một bức Thiên Kê Đồ trong số đó.

Hẳn là do Hiến Vương tự chiêm bói mà có được.

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, không kìm được nói: "Đây chẳng phải Quan Hồ Cảnh của Tàng Địa Mật Tông sao?" Cái gọi là Quan Hồ Cảnh, là một loại ảo ảnh giống như hải thị thận lâu.

Bức tranh này, hầu như chính là một bức "Quan Hồ Cảnh", chỉ có điều địa điểm đổi thành đầm nước ở đây.

Trong tranh có một cung điện, xây trên đỉnh núi cao chót vót, và trong cung điện đó, thờ phụng một con mắt khổng lồ, xung quanh còn có vài người mặc trang phục kỳ lạ.

Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc hỏi: "Cái này không giống Tinh Tuyệt Quốc, rốt cuộc là nơi nào?" Hồ Bát Nhất nhìn thấy những người xung quanh, cảm thấy có chút quen mắt, hắn từng thấy ở Tàng Địa.

Ổ Thiền nhìn thấy bức tranh này, ánh mắt khẽ động, nhìn về phía Thẩm gia, bất quá Thẩm gia lắc đầu, ý bảo đợi về rồi nói.

Nhìn tiếp cuối cùng, lại là một bức tranh Hiến Vương cưỡi rồng bay lên trời.

Và trong bức tranh lại có thêm năm Đồng Tử tiếp dẫn, hai nam ba nữ, người phụ nữ ở giữa lưng còn có một đồ án con mắt.

Dương Tuyết Lỵ nghĩ đến đồ án con mắt trên lưng mình.

Tuy nhiên lại không khớp với số người, có thể là tu vi của Thẩm gia và Ổ Thiền quá cao, vượt quá phạm vi năng lực chiêm bói của Hiến Vương, nên không thể chiêm bói được.

Sau khi xem xong bích họa, mọi người quay về bên cạnh Thẩm gia. "Tốt rồi, Mộ Trần Châu đã có được, mục tiêu đã hoàn thành,

chúng ta cũng có thể trở về rồi." Thẩm gia nói với mọi người.

Mọi người gật đầu, chuyến đi này đã thu được lượng lớn khí vật, Mộ Trần Châu cũng đã lấy được, công đức viên mãn.

Thế là, mọi người xuống mộ thất, đi ra khỏi huyền cung mộ thất Hiến Vương quay trở lại hang động.

Thẩm gia trực tiếp dùng Độn Địa Chi Thuật đưa họ xuyên qua vách núi, trở lại bên cạnh đầm nước trong bồn địa.

Trong độn quang, mọi người nhìn thấy đất đá xung quanh như dòng nước chảy qua bên cạnh, lần thứ hai trải nghiệm, vẫn vô cùng chấn động. "Không ngờ trên thế giới này lại có thần tiên dị thuật như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!" Hoắc Uyển Nhi cảm thán.

Hoắc Ngọc Đình cũng vậy.

Trong lòng hai người, đều vô cùng tò mò về Thẩm gia.

Thế gian lại có kỳ nhân như Thẩm gia tồn tại, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Mặc dù Thẩm gia từng nói, trên thế giới này có không ít người tu luyện, nhưng bọn họ lại chưa từng gặp ai.

Người duy nhất tiếp xúc được, cũng chỉ có Thẩm gia.

Lúc này bên ngoài trời vẫn còn rất sáng, mọi người ở trong mộ Hiến Vương, chỉ ở vỏn vẹn mấy tiếng đồng hồ, thời gian mới vừa qua buổi trưa.

Trời rất đẹp, không có chút dấu hiệu mưa nào.

Cũng không xuất hiện dị thường khí tượng gì.

Trong nguyên tác, Hiến Vương xuất quan, Thái Tuế Nhục Chi thi biến, xuất hiện hiện tượng thi động, dẫn đến âm dương tương xung,

gây ra dị tượng quy mô lớn.

Ngoài ra, thêm vào việc các điểm trận nhãn của Đại trận Thủy Long Vựng bị mấy người Hồ Bát Nhất phá hoại, dẫn đến địa khí tuyên tiết, trận pháp mất kiểm soát.

Nhiều yếu tố chồng chất, dẫn đến dị tượng Hắc Trư Độ Thiên Hà.

Hiện tại, những điểm trận nhãn kia vẫn còn nguyên vẹn, thi động cũng không xuất hiện, mọi thứ đều bình thường.

Bất quá có một điểm khá kỳ lạ chính là, tuy rằng Trùng Cốc này nằm ở biên thùy, là vùng đất man di hẻo lánh, nhưng cũng được coi là một nơi phong thủy bảo địa, tuy bị Hiến Vương chiếm giữ làm lăng mộ, hơn nghìn năm qua, lại không hề bị người khác phát hiện sao?

Người thường không thể tiếp cận được sương độc chướng khí của lăng mộ, nhưng còn tu sĩ thì sao?

Tu sĩ tông môn có chỗ dựa, có bối cảnh, tài nguyên không thiếu, có thể không thèm để ý nơi này.

Nhưng còn những tán tu thì sao?

Bất quá đã là tán tu, e rằng thực lực không đủ, không thể xông vào được.

Hơn nữa, bên trong có lượng lớn thủ đoạn Đẳng Thuật của Hiến Vương, phòng không xuể.

Có lẽ chính vì vậy.

Mộ Hiến Vương ở đây bị kẹt ở một vị trí lưng chừng, kẻ mạnh không để ý, kẻ yếu không thể vào. vị trí lưng chừng, khiến nó được bảo tồn hơn ngàn năm, không ai để ý đến.

Tuy nhiên, Hiến Vương từng nhận xét về Thủy Long Vựng của mình rằng: "Nếu không phải trời sập, người ngoài khó lòng phá giải!"

Không biết tình hình trước khi trời sập là thế nào.

Có lẽ trước đó, đại trận Thủy Long Vựng này còn có tác dụng trấn giữ, bảo vệ nào đó, Thẩm Hạo cũng không rõ.

Chương 163

Nhưng không sao, nơi này, tôi sẽ tiến hành cải tạo một phen, tác dụng người ngoài không vào được, đối với tôi mà nói, cũng chẳng có ích lợi gì lớn.

Thẩm Hạo phóng ra Mặc Vân Chu, đưa mọi người trở lại Kinh thành.

Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình hớn hở trở về.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng về nhà tiếp tục tu luyện.

Dương Tuyết Lỵ không rời đi, mà tìm Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, Mặc Trần Châu bây giờ đã tìm thấy, nhưng chúng ta vẫn chưa rõ cách sử dụng nó." Thẩm Hạo nói: "Cô còn nhớ bức bích họa trong mộ thất mô tả cảnh hồ đó chứ?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, hỏi: "Chẳng lẽ ngài biết bức bích họa đó là ở đâu?" Lúc này Ô Thiền mở lời: "Tôi nghĩ tôi biết, nơi đó hẳn là Tàng Địa Ma Quốc." "Cảnh tượng trong bức bích họa, hẳn là Hiến Vương đã nhờ Mặc Trần Châu, ngẫu nhiên kích hoạt một lần tiên đoán, từ làn sương Thủy Long Vựng nhìn thấy những cảnh này." "Tàng Địa Ma Quốc?" Dương Tuyết Lỵ nói, "Nghe nói Mặc Trần Châu đến từ Quỷ Động, tiên tri tộc Trát Qua Lạp Mã nhờ Mặc Trần Châu có thể đưa ra lời tiên tri, chẳng lẽ Hiến Vương cũng nắm giữ phương pháp sử dụng Mặc Trần Châu?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Không thể nào, Hiến Vương chắc chỉ là do trùng hợp mà nhận được lời tiên tri từ Mặc Trần Châu, nhờ đó mà hắn mới nảy sinh ý niệm thành tiên." Ô Thiền lúc này lại nói: "Tuyết Lỵ, cô không cần lo lắng về vấn đề lời nguyền trên người, trước hết hãy về nghỉ ngơi đi, vài ngày nữa, chúng tôi sẽ giúp cô giải trừ lời nguyền, yên tâm đi." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, vừa kinh vừa mừng: "Ô Thiền tỷ tỷ, các

người thật sự có cách giải trừ lời nguyền sao?" Ô Thiền cười gật đầu: "Đương nhiên rồi, vài ngày nữa cô sẽ biết, sẽ không làm cô thất vọng đâu." Dương Tuyết Lỵ tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thẩm Hạo và Ô Thiền đều là những tu sĩ cực kỳ lợi hại, họ nói làm được thì hẳn là thật sự có cách.

Nếu cuối cùng không giải trừ được, thì cũng chỉ có thể nói là số mệnh đã định.

Cô cảm thấy, vẫn nên tìm thêm những manh mối khác về Mặc Trần Châu.

Ví dụ như Tàng Địa Ma Quốc, nơi đó biết đâu lại có phương pháp giải trừ lời nguyền.

Dương Tuyết Lỵ bình phục tâm tình xong, liền trở về phòng, nghỉ ngơi và tu luyện.

Nếu cuối cùng không có cách nào giải trừ lời nguyền, thì tu luyện chính là phương pháp duy nhất.

Có được Mặc Trần Châu, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền đến động phủ Thái Hành Sơn.

Ô Thiền cũng có chút nóng lòng muốn luyện hóa Mặc Trần Châu.

Điều này sẽ giúp nàng đạt được âm dương cân bằng thực sự trong cơ thể, thực lực sẽ tăng tiến cực lớn. "Thiền Nhi, sau khi nàng luyện hóa Mặc Trần Châu xong, hãy đến Trùng Cốc một chuyến nữa, nơi đó còn có một số sắp xếp." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

Ô Thiền gật đầu: "Thiếp biết rồi, phu quân ~" Sau đó liền bế quan luyện hóa Mặc Trần Châu.

Thẩm Hạo trực tiếp để Thái Tuế phân thân làm xong việc trong

tay, rồi theo mình, trở lại Trùng Cốc.

Trùng Cốc này, quả là một nơi tốt.

Bị Hiến Vương cải tạo thành Thủy Long Vựng, là một tiên huyệt cực kỳ tuyệt vời, trên đời này không có mấy nơi bảo địa có thể sánh bằng.

Thẩm Hạo sau khi đồng bộ một số ký ức, hai người một trong một ngoài, bắt đầu dọn dẹp dấu vết đằng thuật của Hiến Vương trong Trùng Cốc.

Những thứ này quá bẩn thỉu, làm ô nhiễm cả một tiên gia bảo huyệt tốt đẹp, khiến nơi đây khói bụi mịt mù.

Bản thể của Thẩm Hạo trực tiếp san phẳng toàn bộ mộ Hiến Vương, chôn vùi lăng mộ của hắn, lấp đầy đất đá núi.

Còn những thứ đổ nát bên trong, trực tiếp vứt ra ngoài phạm vi đại trận Thủy Long Vựng, tùy tiện đào một cái hang đất rồi ném vào.

Còn Thái Tuế Nhục Chi thì được giữ lại.

Nơi đó là một điểm nối liền Âm Dương hai giới, đợi Ô Thiền đến, hai người cùng nhau xử lý sẽ ổn thỏa hơn.

Mảnh vỡ máy bay dưới đáy hồ nước cũng được Thẩm Hạo vớt lên, đáy hồ cũng được dọn dẹp đôi chút.

Còn phân thân thì đến ngoại vi Trùng Cốc, bên ngoài lớp sương độc Lăng Chướng, tại vị trí cây đại đa Phu Thê khổng lồ.

Cây đại đa Phu Thê này cũng đã sinh trưởng ít nhất vài ngàn năm, thậm chí cả vạn năm.

Vị trí của nó cũng là một điểm phong thủy quan trọng.

Là do Hiến Vương sai người cố ý di thực đến, chỉ vì muốn thay đổi cục diện phong thủy.

Bị Hiến Vương phá hoại, quan tài của tế tự trực tiếp được đặt vào hốc cây, còn dùng đẳng thuật ăn mòn cây đại đa.

Cây đại đa này bây giờ đã là ngoài mạnh trong rỗng.

Phân thân trực tiếp ném quan tài ra ngoài, hỏa táng đại tế tự nửa người nửa rắn bên trong.

Nửa thân máy bay bị rơi trên đỉnh cây, cùng với thi hài trong hốc cây đều được lấy ra hết.

Phân thân còn siêu độ cho phi công này một phen.

Còn những sợi dây leo ký sinh trong thân cây đa cũng bị phân thân dùng Ám Nhật Chân Hỏa thiêu rụi.

Cây đại đa này đã sớm bị dây leo khoét rỗng, bình thường chỉ dựa vào những dây leo này để chống đỡ thân hình, dây leo vừa mất đi, cây đại đa lập tức lung lay sắp đổ.

Thẩm Hạo trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, cố định cây đại đa.

Sau đó, dùng sinh cơ của Ất Mộc Chính Lôi, lực chữa trị, khiến cây đại đa khôi phục sinh cơ trở lại.

Khiến tổ chức gỗ bên trong nó sinh trưởng trở lại, giống như tái tạo xương cốt vậy.

Sức sống của cây đa vốn đã cực kỳ ngoan cường, hệ rễ phát triển.

Hiện tại, sau một loạt thao tác của Thẩm Hạo, sinh cơ càng thêm thịnh vượng.

Ngay sau đó, phân thân lại phóng thích một đạo Linh Vũ Thuật.

Nước mưa linh vận chứa đầy sinh cơ, rơi xuống cây cỏ gần đó, khiến chúng đua nhau phát triển mạnh mẽ.

Còn trong rễ cây ngầm dưới đáy cây đại đa, còn bao bọc một khối

Trấn Lăng Phổ.

Xuống sâu hơn nữa, chính là địa khí cực kỳ nồng đậm trong mạch đất.

Phân thân Thái Tuế độn thổ xuống lòng đất, trực tiếp thu khối Trấn Lăng Phổ khổng lồ này vào nhẫn trữ vật.

Sau đó lại dùng đất lấp đầy chỗ trống.

Còn về khối Trấn Lăng Phổ này, phân thân trực tiếp xóa bỏ toàn bộ văn tự khắc trên đó.

Sau đó, đặt nó trên mặt đất không xa cây đại đa, coi như một tấm bảng chỉ đường.

Tiếp đó, lại đi vào bên trong, dọc theo tuyến đường của cốt truyện gốc, trực tiếp phá hủy tòa miếu Sơn Thần đã đổ nát kia.

Địa bàn của hắn không cần loại thứ này.

Phía trước lối vào Trùng Cốc, có hai khối thiên thạch ngoài hành tinh, mang năng lượng đặc biệt, liên tục phóng thích ra ngoài.

Việc máy bay rơi đó, cũng có liên quan đến chúng.

Phân thân bố trí cấm chế, trận pháp trên thiên thạch, khiến năng lượng này hội tụ lại.

Khối thiên thạch này không biết đã tồn tại bao lâu, năng lượng bên trong đã tiêu hao không ít rồi.

Ngoài ra, xung quanh còn có mấy ngôi mộ bồi táng của cận thần Hiến Vương, cũng được xử lý luôn.

Trong phạm vi Trùng Cốc, còn có một cục diện phong thủy Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn, được tạo ra chuyên biệt cho cục diện Thủy Long Vựng này.

Tại chín điểm huyệt nhãn, đều cần xây dựng một kiến trúc dạng thần miếu để trấn áp các điểm đó.

Thế là, phân thân quay lại vị trí miếu Sơn Thần, thi pháp xây lại một miếu Thần bằng đất đá, đổi Sơn Thần thành Tam Mao Tổ Sư.

Sau đó, còn tám điểm phong thủy nữa, phân thân Thẩm Hạo trực tiếp phá đổ thần tượng cũ, thi pháp sửa sang lại miếu Thần một lần nữa, sau đó cung phụng họa tượng của Tứ Đại Thiên Sư, Vương Linh Quan, Thiên Bồng Nguyên Soái, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, Chân Võ Đại Đế, Tử Vi Đại Đế, Ngọc Hoàng Đại Đế, Tam Thanh Đạo Tổ.

So với cái loại sơn dã mao thần kia thì mạnh hơn nhiều.

Xây xong miếu Thần, phân thân thắp một nén thanh hương, cung kính vái lạy.

Đợi sau này lại đổi họa tượng thành thần tượng, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Đến lúc đó, Thẩm Hạo sẽ trực tiếp đả thông con đường vào cốc dọc theo các miếu Thần này, muốn vào cốc thì phải đi qua các miếu Thần này, có thể mang lại một chút hương hỏa.

Dù sao Thẩm Hạo cũng là nhân viên có biên chế của Thiên Đình, không cung phụng những vị đại lão này thì còn cung phụng ai nữa?

Mấy điểm nút này đều nằm trong phạm vi sương độc Lăng Chướng.

Đợi sau này, Thẩm Hạo cải tạo đại trận, mở ra một con đường ở đây là được.

Chương 164

Còn về phía bản thể, Thẩm Hạo đã cải tạo toàn bộ Lăng Vân Thiên Cung.

Dùng Thái Dương Chân Hỏa quét sạch toàn bộ khí tức tà dị trong cung điện.

Hiện nay cung điện ngược lại tỏa ra một luồng khí tức đường hoàng, hùng vĩ.

Tất cả những đồ vật mang dấu vết của Hiến Vương như tượng đồng, bia đá, bích họa trong cung điện đều được chuyển ra ngoài.

Thẩm Hạo thi pháp xây dựng lại một kho chứa trên vách núi phía trên lòng chảo, để cất giữ chúng.

Về phần cung điện này, khi Hiến Vương xây dựng đã dùng vật liệu vững chắc, đều là những dược liệu gỗ quý hiếm, công nghệ cũng cực kỳ tinh xảo, điêu lương họa đống, cao quý hoa mỹ, rất tốt.

Thẩm Hạo trực tiếp thêm một bệ đá dưới cung điện, khiến nó liên kết thành một thể với cung điện.

Sau đó khắc phù không trận pháp lên bệ đá và toàn bộ cung điện.

Khiến cung điện thoát ly khỏi vách núi, tọa bắc triều nam, lơ lửng giữa không trung, nổi trên Long Vựng, sương mù lượn lờ, trở thành Lăng Vân Thiên Cung thực sự.

Trên cung điện, Thẩm Hạo còn bố trí trận pháp Tị Thủy, Tị Hỏa, Tị Trần, khiến nó không bị nước lửa xâm phạm, không dính một hạt bụi.

Thực sự mang một chút khí tượng thiên cung.

Sau khi Lăng Vân Thiên Cung lơ lửng, chiều dài bậc thang không còn đủ nữa.

Bậc thang nguyên bản khá dốc.

Thẩm Hạo vẫn giữ số lượng chín mươi chín bậc thang, nhưng thêm dược liệu, khiến bậc thang rộng hơn, độ dốc thoải hơn, nối lại với thềm cung điện.

Còn đầu cuối của bậc thang, lơ lửng trên mặt hồ nước.

Thẩm Hạo lại luyện chế ra một con đường sạn đạo lơ lửng, nối liền bậc thang, treo trên mặt hồ nước, xuyên qua Long Vựng, thẳng đến vách núi phía bên kia lòng chảo.

Toàn bộ cung điện và sạn đạo, đều tọa lạc phía trên mặt hồ nước trong lòng chảo.

Về phần hồ nước phía dưới, Thẩm Hạo cải tạo đôi chút, mở rộng diện tích hồ nước, toàn bộ đáy cốc đều bị nước nhấn chìm.

Tiếp đó, Thẩm Hạo men theo con sông lớn nhất đổ vào hồ nước, đến động núi ẩn chứa Long Lân Yêu Giáp và vô số Tử Phiêu.

Những Tử Phiêu này không chỉ là vật chủ của Đằng Anh, mà còn là cái nôi ươm mầm cho cây Long Lân Yêu Giáp.

Loại tảo mọc trên thi thể, chính là cây Long Lân Yêu Giáp.

Bị Hiến Vương tạo thành một chuỗi thực vật.

Long Lân Yêu Giáp này không tầm thường, vốn là một con trùng sói vực thẳm, nhưng lại có thể tồn tại mấy ngàn năm không chết, cho đến nay vẫn sống tốt, thọ mệnh cực dài, hẳn là huyết mạch phi phàm.

Trong mô tả bích họa của Hiến Vương, Long Lân Yêu Giáp này là một con độc long.

Toàn bộ sương độc Lăng Chướng xung quanh Trùng Cốc đều là

do nó tạo ra.

Thẩm Hạo vớt toàn bộ Tử Phiêu trong nước sông lên, một mồi lửa thiêu sạch.

Trực tiếp diệt tuyệt loài sinh vật dị hình Đẳng Anh này.

Sau khi Đẳng Anh bị diệt, Long Lân Yêu Giáp cảm thấy thực vật đã mất đi, liền phát ra tiếng gào thét kỳ dị, chui ra khỏi động.

Đầu nó đội một chiếc mặt nạ vàng khổng lồ, chính giữa có một con mắt độc lớn.

Hơi thở mang khí tức đặc trưng của một loại côn trùng nào đó, miệng há to, lộ ra gân cơ màu hồng bên trong.

Bốn góc có mỗi bên một cái răng cứng chắc.

Còn trên cơ thể lộ ra, bao bọc một lớp giáp đồng, bụng là vô số chân tựa như rết.

Có lẽ Hiến Vương chính là thấy nó có một con mắt khổng lồ, rất giống Mặc Trần Châu, nên đặc biệt giữ lại mạng sống cho nó, sau đó còn mượn nó để bố trí cơ quan phòng ngự sinh vật Trùng Cốc, thiết lập sương độc Lăng Chướng dày đặc.

Thấy Thẩm Hạo, nó trực tiếp phun ra một luồng khí lạ màu đỏ.

Chứa đựng một loại độc tố đặc biệt, nhưng vô dụng đối với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp đánh bại nó, dùng Ngự Thú Chi Pháp, gieo Nô Dịch Chi Ấn vào trong cơ thể nó.

Sau đó, phóng thích nó ra, thoát khỏi sự trói buộc của nham thạch.

Một đoạn nhỏ cuối thân thể nó, bị kẹt trong hang sâu của động núi.

Cũng không biết là chuyện gì.

Rất có thể là một ngày nào đó, thân hình nó đột nhiên lớn lên, không kịp bò ra ngoài thì bị kẹt, kẹt mãi cho đến ngày nay.

Sau khi bị Hiến Vương phát hiện, hắn đã đặc biệt chế tạo cho nó một bộ giáp đồng và mặt nạ vàng.

Nhiều năm trôi qua, chúng đã mọc dính liền với lớp giáp tự thân của nó.

Thẩm Hạo cũng thanh trừ toàn bộ dấu vết đẳng thuật trong cơ thể nó, dùng Mộc Lôi Chi Lực, giúp nó khôi phục sinh cơ, ngay cả chân gãy cũng mọc lại.

Lại bắt nó phun ra cái hộp giấu trong cơ thể.

Phân thân hợp nhất với bản thể Thẩm Hạo, mang cây Long Hổ đoản trượng lấy được từ quan quách tế tự qua, mở chiếc hộp.

Bên trong là hài cốt của thần núi Sơn Tiêu tộc Di, cùng với Tam Túc Lam Thiềm làm từ thiên thạch kỳ dị ngoài hành tinh.

Ngoài ra còn có một bình chứa một khối Phỉ Thúy Ngọc Thai kỳ lạ.

Chỉ nhìn một cái, Thẩm Hạo liền hiểu ra, đây là một loại ngọc thai được thiên địa sinh thành.

Tương tự như Côn Luân Thai trong truyền thuyết.

Thiên sinh địa dưỡng.

Nếu đặt ở một số thế giới cường đại, đó chính là tiên thiên sinh linh, bản chất rất cao.

Tuy nhiên, cái này lại thai tử phúc trung (chết trong thai).

Sau khi bị người ta phát hiện, nó được đào ra từ trong đá.

Trên Phỉ Thúy Ngọc Thai, lan tỏa một luồng oán niệm sâu nặng,

đó là oán niệm của cái thai chết non chưa kịp ra đời.

Nếu thanh trừ oán niệm, thì khối Phỉ Thúy Ngọc Thai này lại là một dược liệu cực tốt để luyện chế phân thân.

Điều này không làm khó được Thẩm Hạo.

Ám Nhật vừa xuất hiện, trực tiếp thiêu đốt và hóa giải luồng oán niệm tà dị này.

Ám Nhật của Thẩm Hạo có tác dụng khắc chế mạnh mẽ đối với tất cả mọi thứ tiêu cực, âm tà.

Khối ngọc thai này, đã là thiên địa sinh thành, vậy thì tự nhiên thân cận thiên đạo, dùng để chuyên tu lôi pháp hẳn là rất tốt.

Đánh phong ấn khối ngọc thai này rồi cất giữ cẩn thận.

Thẩm Hạo mang Long Lân Yêu Giáp này đến Lăng Vân Thiên Cung.

Đồng thời truyền thụ cho nó pháp tu hành luyện khí, để nó canh giữ thiên cung.

Dù sao thứ này không phải sinh vật thủy sinh, nếu không Thẩm Hạo đã trực tiếp ném nó vào hồ nước mà nuôi rồi.

Cuối cùng, cùng với phân thân, hợp lực luyện chế bảy bảy bốn mươi chín cây trận kỳ.

Đóng trận kỳ vào các điểm phong thủy mạch đất trong Trùng Cốc.

Trực tiếp nâng cấp cục diện Thủy Long Vựng này thành một bộ đại trận Long Đằng Thăng Tiên.

Lấy Tam Túc Lam Thiềm làm hạt nhân, hội tụ linh khí địa mạch từ tám phương.

Kinh thành, Hoắc gia.

Chương 165

Ba giờ chiều, Hoắc Uyển Nhi dẫn Hoắc Ngọc Đình về đến Hoắc gia.

Hai người đều tươi cười rạng rỡ, trông rất vui vẻ.

Ngược lại Hoắc Tiên Cô có chút ngạc nhiên, chẳng phải muốn đi hạ mộ cùng Thẩm Hạo sao?

Sao lại đi rồi về?

Chẳng lẽ là bị thuyết phục không đi nữa?

Hoắc Tiên Cô không bận tâm lắm về điều này, nếu thật sự bị thuyết phục không đi thì tốt quá, tránh khỏi gặp nguy hiểm gì trong mộ.

Bà đâu biết rằng, chỉ mới nửa ngày công phu, hai người Hoắc Uyển Nhi không chỉ bay từ Kinh thành đến Điền Nam, mà còn đã theo sau Thẩm Hạo, thám hiểm xong toàn bộ mộ Hiến Vương, giờ thì đã trở về rồi.

Hoắc Tiên Cô ung dung ngồi trong vườn hoa sau nhà thưởng hoa, uống trà.

Không bao lâu sau, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, sau khi tắm rửa, thay một bộ quần áo, liền hớn hở đến chỗ Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, liếc nhìn hai người một cái. "Uyển Nhi, các con không phải muốn theo Thẩm Hạo đến Điền Nam hạ mộ sao?

Sao lại về rồi?" Hoắc Tiên Cô hỏi với giọng điệu bình thản, dường như không mấy quan tâm.

Hoắc Uyển Nhi trực tiếp đến bên cạnh Hoắc Tiên Cô, kéo ghế ngồi xuống, còn Hoắc Ngọc Đình thì đứng một bên, cung kính.

Dù sao thân phận của cô là thị nữ, trước mặt Hoắc Tiên Cô, cô không dám làm càn. "Mẹ à, con sợ nói ra sẽ làm mẹ giật mình, mẹ đoán xem?" Hoắc Uyển Nhi vừa xoa bóp vai Hoắc Tiên Cô vừa làm vẻ thần bí. "Mẹ con đã trải qua biết bao sóng gió rồi, còn thứ gì có thể làm mẹ giật mình nữa chứ?" Hoắc Tiên Cô nhắm mắt tận hưởng con gái xoa bóp, nói một cách thờ ơ. "Ôi chao, mẹ à, mẹ phải chuẩn bị tâm lý tốt đấy nhé, đừng để bị giật mình nha ~" Hoắc Uyển Nhi cười tinh nghịch nói. "Được rồi được rồi, mẹ chuẩn bị xong rồi, con nói đi." Hoắc Tiên Cô nói. "Hắc hắc, mẹ à, con và Ngọc Đình theo Thẩm Hạo đi trộm mộ Hiến Vương ở Điền Nam, đã trộm xong rồi về!" Hoắc Uyển Nhi cố gắng dùng giọng điệu bình thản nói, nhưng khi nói ra, trong giọng nói vẫn lộ rõ sự phấn khích, kích động. "Hả?

Con nói gì?

Trộm xong rồi?

Con không lừa mẹ đấy chứ?" Hoắc Tiên Cô nhíu mày hỏi. "Mẹ, con đâu dám lừa mẹ, nếu không phải con đã đi theo một chuyến, con còn không biết, trên đời này lại còn có người lợi hại đến thế!" Hoắc Uyển Nhi nói. "Mẹ tuyệt đối không thể ngờ được, Thẩm Hạo kia lại là một tu sĩ cực kỳ cường đại!" "Sáng nay, sau khi chúng con đến chỗ anh ấy, chúng con tổng cộng sáu người, trực tiếp lái xe ra ngoại ô, mẹ đoán xem?

Anh ấy lại phóng ra một chiếc phi thuyền, chúng con trực tiếp ngồi phi thuyền, bay đến Điền Nam, chỉ mất mười mấy phút là đến nơi!" Hoắc Tiên Cô nghe vậy, thần sắc khó dò: "Từ Kinh thành đến Điền Nam, mấy ngàn cây số đường, mười mấy phút đã bay tới rồi ư?" "Tu sĩ?

Hóa ra là tu sĩ, trên đời này thật sự còn có một nhóm người như vậy sao!" Hoắc Tiên Cô thở dài nói.

Thuở nhỏ, bà đã từng gặp không ít kỳ nhân dị sĩ, trong đó có không ít người nắm giữ khí công.

Thậm chí ngay cả Hoắc gia của họ, cũng là từ trong mộ mà có được công pháp tu luyện, đó chính là di vật của tu luyện giả.

Hoắc Uyển Nhi tiếp lời nói: "Hiến Vương đó, là một thảo đầu vương ở Nam Cương, nhưng lại luôn muốn thành tiên." "Vận khí của hắn rất tốt, lại tìm được một bảo địa phong thủy cực tốt, cưỡng ép cải tạo cục diện thành một tiên huyệt tên là 'Thủy Long Vựng', muốn nằm trong đó thi giải thăng tiên!" "Thủy Long Vựng, tiên huyệt?" Hai từ này, Hoắc Tiên Cô chưa từng tiếp xúc bao giờ.

Những người trong Cửu Môn của họ, trong những ngôi mộ từng trộm được trước đây, chưa bao giờ có tồn tại cấp bậc này, đa phần là những ngôi mộ lớn của quan lại quý tộc khá bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là một số mộ vương hầu, mộ đế vương cũng chưa từng tiếp xúc nhiều.

Càng đừng nói đến loại tiên huyệt này, chỉ nghe nói trong truyền thuyết.

Hoắc Tiên Cô nói: "Loại đại mộ này, mẹ thật sự là lần đầu tiên nghe nói đấy, không ngờ, Uyển Nhi con vận khí tốt đến vậy, lần đầu tiên hạ mộ đã được người ta đưa đến loại thần tiên huyệt này!" "Nhưng mà nói đến, cho dù chúng ta thật sự gặp phải loại thần tiên huyệt này, cũng vô lực phá giải!" "Mộ Hiến Vương đó mẹ cũng có nghe nói, Trần Ngọc Lâu, thủ lĩnh Giới Lĩnh năm xưa, hình như cũng muốn trộm mộ Hiến Vương, kết quả thất bại, kéo theo cả Giới Lĩnh đều suy tàn!" Hoắc Uyển Nhi nghe vậy kinh ngạc nói: "A?

Thì ra còn có chuyện cũ như vậy sao?

Không ngờ mộ Hiến Vương lại khó phá đến thế à?" "À, con nhớ ra rồi, bọn họ hình như đã nói, ngoại vi Trùng Cốc nơi mộ Hiến Vương tọa lạc, có một dải sương độc dây leo Lăng Chướng rất rộng, kịch độc vô cùng!" "Lúc đó chúng con ngồi trong phi thuyền, nhìn từ trên trời xuống, dưới đất quả thật có một vòng sương trắng rất lớn bao vây toàn bộ Trùng Cốc.

Vòng sương trắng đó rộng, ít nhất cũng mấy ngàn mét!" Hoắc Tiên Cô lắc đầu nói: "Lăng Chướng, chính là dải Lăng Chướng dài mấy ngàn mét này, đều là khoảng cách chúng ta không thể vượt qua, huống hồ là tiến vào bên trong trộm mộ!" "Vậy tình hình bên trong mộ Hiến Vương thế nào?" Hoắc Tiên Cô hỏi. "Chúng con được đưa thẳng đến một lòng chảo ở trung tâm Trùng Cốc, mấy chục thác nước đổ về, chảy vào hồ nước trong lòng chảo." "Trên mặt hồ có một đám sương mù, quanh năm không tan, bọn họ nói đó chính là Thủy Long Vựng, bị người ta cải tạo cục diện phong thủy, giữ lại Long Vựng, khiến nó không tiêu tán." "Còn trên vách núi đối diện, lại được xây dựng một tòa Lăng Vân Thiên Cung lơ lửng, nhìn qua Long Vựng, trông như một thiên cung thật sự đang trôi nổi trên bầu trời!" "Bọn họ nói đó là Minh Lâu mộ Hiến Vương, bên trong còn có bích họa phù điêu Hiến Vương cưỡi rồng lên trời nữa." "Nhưng Hiến Vương đó đều là si tâm vọng tưởng!" "Mẹ, mẹ không biết đâu, quan quách của Hiến Vương đó, lại giấu trong một khối Thái Tuế vạn năm cực kỳ to lớn." "Thậm chí, bọn họ còn tìm thấy Mặc Trần Châu mà Bàn Sơn Đạo Nhân tìm kiếm mấy ngàn năm cũng không thấy!" Nghe đến đây, Hoắc Tiên Cô thần sắc chấn động: "Thái Tuế vạn năm?

Mặc Trần Châu?" Hoắc Tiên Cô lập tức đứng dậy khỏi ghế. "Đây là thật sao?

Thật sự tìm thấy Thái Tuế vạn năm?" Hoắc Tiên Cô nhìn chằm chằm Hoắc Uyển Nhi, đầy mong đợi hỏi. "Là thật đó, nhưng mà, Thái

Tuế nhục đã bị đào rỗng rồi, chỉ còn lại một cái vỏ xác rỗng, đã chết từ lâu rồi." "Bọn họ nói, Hiến Vương sau khi đào hết Thái Tuế nhục, dùng tinh huyết của người sống lấp vào, muốn khiến Thái Tuế mọc thịt trở lại, nhưng chắc là thất bại rồi, cuối cùng, toàn bộ Thái Tuế đều bị Hiến Vương biến thành quan quách." Ánh mắt tràn đầy hy vọng của Hoắc Tiên Cô lập tức tối sầm lại.

Trong phần truyền thừa tàn khuyết mà Hoắc gia họ có được, còn có một phương thuốc, lấy Thái Tuế nhục vạn năm làm nguyên liệu chính, phối hợp với nhiều dược liệu khác, có thể luyện chế ra một loại Trú Nhan Đan.

Không những có thể giữ dung nhan không thay đổi, thậm chí có thể khôi phục dung mạo khi còn trẻ, sau đó cho đến khi chết cũng không già đi.

Đáng tiếc, tâm tư vừa mới nảy sinh của Hoắc Tiên Cô lập tức tan vỡ.

Về phía Thẩm Hạo, bản thể và phân thân cùng nhau cải tạo mộ Hiến Vương, đã ba ngày trôi qua.

Cải tạo trận pháp phong thủy không phải là một việc đơn giản, nó cần tiêu tốn không ít thời gian.

Luyện chế trận kỳ đã mất một ngày công phu, sau đó, bố trí trận pháp lại tốn thêm một ngày nữa.

Hai ngày đó, Ô Thiền đã thành công luyện hóa Mặc Trần Châu.

Thực ra Ô Thiền không mất nhiều thời gian để luyện hóa Mặc Trần Châu.

Nàng là truyền nhân của Xà Thần, có độ tương thích cực cao với Xà Thần Chi Nhãn, chỉ cần luyện qua một chút là đã luyện hóa được rồi.

Sau đó nàng hợp nhất Mặc Trần Châu vào mắt phải của mình.

Mắt trái là âm, mắt phải là dương.

Chỉ là, sau khi luyện hóa, hai con Xà Thần Chi Nhãn đã tạo ra cộng hưởng, kích phát một luồng sức mạnh cường đại.

Nó không ngừng tẩy rửa, tôi luyện cơ thể và thần hồn của Ô Thiền.

Việc này đã tiêu tốn của nàng hai ngày.

Bây giờ nàng đã mạnh hơn rất nhiều.

Sau đó, nàng lại một lần nữa trở về Trùng Cốc.

Lúc này Trùng Cốc đã thay đổi hoàn toàn.

Lăng Vân Thiên Cung đã trở thành Lăng Vân Thiên Cung thực sự, bên trong có một con Long Lân Yêu Giáp trú ngụ.

Đại trận Thủy Long Vựng bao quanh toàn bộ Trùng Cốc, cũng đã được cải tạo thành đại trận Long Đằng Thăng Tiên, khí tượng càng thêm thịnh vượng. "Thiền Nhi, nàng đến rồi, Mặc Trần Châu đã luyện hóa xong chưa?" Thẩm Hạo hỏi sau khi đưa Ô Thiền vào Trùng Cốc được trận pháp bao phủ.

Ô Thiền gật đầu: "Đã luyện hóa rồi ~" "Vậy thì tốt, nơi đây còn có một số việc, cần Thiền Nhi nàng giúp một tay." Thẩm Hạo cười nói. "Đi theo tôi ~" Nói rồi Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền, bay đến một khe nứt trên vách đá của lòng chảo.

Vén những cành lá dây leo lộn xộn ra, lộ ra một người phụ nữ toàn thân xanh biếc.

Người phụ nữ này, toàn thân không một mảnh vải che thân, da như ngưng chi, dung mạo đều rất tinh xảo, cúi mày khẽ mắt, bất động.

Vén hết những dây leo che chắn ra, toàn thân người phụ nữ này đều lộ rõ.

Thì ra đây là một cây mộc can đã hóa thành hình người, sắp thành tinh rồi.

Tuy không có lông mày tóc tai, nhưng ngũ quan đầy đủ, thân hình thon dài, đôi gò bồng đảo cao vút, phía trước nhô cao, phía sau cong vút, vô cùng tinh tế.

Chương 166

Giống như một búp bê bơm hơi vậy, cực kỳ sống động.

Thẩm Hạo nói với Ô Thiền: "Đây là một cây mộc can cực kỳ hiếm gặp, đã sinh trưởng trong vách đá này mấy ngàn năm, hấp thụ tinh hoa địa khí, đã hóa thành hình người, e rằng không bao lâu nữa, sẽ thật sự thành tinh." "Một linh vật thiên sinh địa dưỡng như thế này, hủy đi thì đáng tiếc, Thiền Nhi, nàng hãy di thực nó vào tiểu thế giới bí cảnh của nàng đi, chăm sóc tốt, đợi sau này thành tinh, thì cho nàng làm một tiểu thị nữ là được." Ô Thiền nhìn cây mộc can hình người tinh xảo trước mắt, mỉm cười, gật đầu. "Được ~" Ngay sau đó, pháp lực dũng động, nàng thu lấy cây mộc can cùng rễ và lá, đưa vào tiểu thế giới bí cảnh.

Đặt nó ở một nơi núi âm tránh ánh sáng, bắt đầu bồi dưỡng.

Và tiểu thế giới bí cảnh này, linh khí càng thêm sung túc, linh cơ thịnh vượng, khiến nó sinh trưởng càng nhanh.

Thẩm Hạo phát hiện, tinh linh mộc can này thậm chí đã sinh ra linh trí mông lung, lại còn mỉm cười với Thẩm Hạo và Ô Thiền.

Thế là Thẩm Hạo tại chỗ sáng tạo ra một thiên 《Thanh Mộc Hóa Linh Quyết》 truyền thụ cho mộc can, để nó tự chủ tu luyện, nuốt thổ linh khí, tranh thủ sớm ngày hóa hình thành người, thoát khỏi thân cây cỏ.

Thủy Long Vựng không hổ là cục diện thần tiên huyệt, lại có thể ủ dưỡng ra cả tinh linh cây cỏ như thế này.

Không hổ là tiên huyệt mà Hiến Vương dùng để mưu đồ cưỡi rồng thăng tiên.

Dựa theo diễn biến cốt truyện gốc mà suy đoán, kế hoạch của

Hiến Vương là sau khi ba người Mạc Kim tiến vào quan quách Thái Tuế Nhục Chi, sẽ gây ra thi biến của nhục chi, sản sinh hiệu ứng thi động, dưới sự xung đột âm dương, sẽ dẫn đến dị tượng thiên địa.

Địa khí bị áp chế hai ngàn năm sẽ bùng phát, trong hồ nước dưới đáy cốc, sinh ra thủy long, bay thẳng lên trời, cuốn thi thể Hiến Vương lên trời.

Chẳng phải đây là một màn cưỡi rồng thăng thiên rành rành sao?

Chỉ là, hắn không nghĩ tới, cái thủy long cuốn đó rốt cuộc có thể khiến hắn thăng tiên hay không, thi thể ném lên trời là có thể thành tiên sao?

Đến lúc đó chẳng phải sẽ rơi xuống nát bươm sao?

Ngay cả trong cốt truyện gốc, Hiến Vương cũng không ngờ, thi thể của hắn lại bị Hồ Bát Nhất cắt đầu mang đi.

Còn cái thủy long cuốn đó lại cuốn theo mảnh vỡ máy bay, giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Và cái Thái Tuế Nhục Chi gây ra thi động đó, lại bị dẫn đến địa thế "Thanh Long Đốn Bút, Bình Phong Tẩu Mã" không xa hắn, mà bị tiêu giải.

Còn đối với Thẩm Hạo và Ô Thiền, thì lại càng dễ dàng.

Sau khi thu mộc can vào thế giới bí cảnh để bồi dưỡng, hai người lại đến trong quan quách Thái Tuế Nhục Chi khổng lồ kia.

Trên tường quan quách dán bùa Trấn Thi, đã ngày càng ảm đạm.

Thái Tuế Nhục Chi này, không ngừng xung kích sự trấn áp của phù lục. "Thiền Nhi, thi động mới sinh ra ở đây, lại có thể nắm giữ trong tay, liên thông Âm Dương, có thể không ngừng thu được âm tà chi khí chất lượng cao từ Âm Giới, làm tài nguyên tu luyện của chúng

ta!" "Chúng ta cùng nhau ra tay, khống chế con đường này lại!" Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

Ô Thiền gật đầu.

Thế là hai người trực tiếp ra tay.

Thẩm Hạo thi pháp, trấn áp nhục chi, khiến nó không thể nhúc nhích.

Sau khi dọn sạch mọi thứ trong quan quách, Thẩm Hạo trực tiếp tế khởi Ám Nhật Chân Hỏa, khống chế sức mạnh của ngọn lửa, dùng luyện khí chi pháp, phối hợp Hồ Thiên chi thuật, luyện Thái Tuế thi xác này thành một kiện pháp bảo không gian, giống như một căn phòng, được xây dưới vách đá.

Còn Ô Thiền thì, trực tiếp thi triển thần thông động triệt âm dương, đả thông con đường giữa Âm Dương, nhưng lại khống chế con đường này trong một phạm vi rất nhỏ.

Hơn nữa, ở đầu ra bên kia của Âm Giới, Ô Thiền đã trực tiếp dịch chuyển một nơi.

Trực tiếp chuyển đến một hang động tự nhiên sâu dưới lòng đất Minh Phủ của Âm Giới.

Khí âm tà bên trong đó, so với khí âm tà tràn ra bên ngoài, chất lượng cao hơn nhiều.

Sau khi con đường được thông, Ô Thiền điều khiển sức mạnh không gian của Vô Giới Yêu Đồng, thi triển một tầng phong ấn tại cửa hang thông đạo, chỉ khi phong ấn được mở ra, âm tà chi khí mới từ phía đối diện chảy qua.

Nhắc đến Thái Tuế Nhục Chi này, Thẩm Hạo nhớ đến một vị cổ thần nào đó, hình tượng của ông ta chính là một khối thịt khổng lồ.

Thẩm Hạo nghi ngờ, ông ta có lẽ cũng là một khối Thái Tuế Nhục Chi, chỉ là là Thái Tuế Nhục Chi sớm nhất, đã leo lên vị trí cổ thần.

Hoặc có thể gọi là Thái Tuế Cổ Thần.

Tuy nhiên, hiện tại chỉ còn lại một khối thân thể thịt, cùng với ý thức tàn tồn, cố gắng tìm kiếm một vật chứa thích hợp để đoạt xá, hòng hành tẩu nhân gian.

Trong cốt truyện tiểu thuyết, nguyên bản là tìm một hậu duệ của Câu Thi Quốc, biệt danh Ngọc Diện Hồ Ly, hiện tại ở Phan Gia Viên cũng là một người phụ nữ có danh tiếng không nhỏ, làm nghề buôn lậu đồ minh khí ra nước ngoài.

Cuối cùng sau khi ba người Mạc Kim tiến vào, Dương Tuyết Lỵ bị thương thổ huyết, bộc lộ huyết mạch của tộc Trát Qua Lạp Mã, tốt hơn Ngọc Diện Hồ Ly gấp mười lần, thế là khối thịt lớn đã chuyển mục tiêu, cuối cùng nhập thân Dương Tuyết Lỵ.

Sau đó nữa, không có hậu truyện, không biết tình hình thế nào.

Nhưng mà, sau này, nhìn Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ sinh con trai, thì họ hẳn là đã thoát khỏi sự khống chế của khối thịt lớn.

Sau khi luyện thi hài Tương Nhục thành một kiện động thiên pháp bảo, nó vẫn được đặt trong vách núi.

Bởi vì vị trí Âm Dương Liệt Phùng cố định ở đó, cũng không tiện di chuyển, vẫn để tại đây là tốt nhất.

Sau này, khi cần thu thập tà khí, chỉ cần đến đây là được, dù sao cũng không xa lắm, mấy nghìn dặm đường, mấy phút là tới.

Theo sau, hai người men theo dòng sông, tiến vào trong động huyệt nơi Long Lân Yêu Giáp đã sống hàng nghìn năm.

Sâu trong động huyệt, còn có một con đường khác thông ra ngoài

Trùng Cốc.

Sau khi Hiến Vương Mộ hoàn thành, toàn bộ Trùng Cốc đều bị lăng chướng độc vụ bao vây, không một ai có thể tiến vào.

Vậy thì, hậu nhân muốn vào tế bái phải làm sao?

Thế là, một thần đạo được xây dựng dưới lòng đất, từ trước thần miếu đầu tiên bên bờ sông Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn, thiết lập một địa hạ thông đạo bí mật, để lại cho hậu duệ sử dụng.

Con thần đạo này, từ lối vào thông thẳng đến động huyệt nơi Long Lân Yêu Giáp, chỉ cần không lưu lại quá lâu bên trong, sẽ không gây ra sự phu hóa của Đằng Anh, có thể trực tiếp đi đến trước đầm nước bồn địa.

Từ cầu thang ván trên vách đá đi xuống, sau đó qua chín mươi chín bậc ngọc giai, lên đến Lăng Mộ Minh Lâu Lăng Vân Thiên Cung để tế bái.

Đây là một mật đạo, ở lối vào còn thiết lập cơ quan, chỉ khi nhấn cơ quan ẩn sau thần miếu theo đúng phương pháp mới lộ ra lối vào mật đạo.

Tuy nhiên, hiện tại, thần miếu đó đã bị Thẩm Hạo san bằng, xây lại một thần miếu bằng đất đá, thờ phụng tổ sư Tam Mao Chân Quân.

Cơ quan kia sớm đã bị phá hủy, nhưng cũng không sao.

Thẩm Hạo cũng không định giữ lại mật đạo này.

Thẩm Hạo và Ô Thiền men theo dòng sông tiến vào trong sơn động.

Sơn động này nằm không xa thác nước ở rìa bồn địa, bên trong có hình dạng hồ lô treo ngược.

Dòng nước chảy ra từ động huyệt hình hồ lô, đổ vào đầm sâu,

giống như có người bóp hồ lô đổ rượu.

Long Lân Yêu Giáp trong hồ lô đã bị Thẩm Hạo thu phục, đưa vào Lăng Vân Thiên Cung, lượng lớn Tử Phiêu và Đằng Anh Noãn bên trong cũng bị Thẩm Hạo thiêu sạch.

Tuy nhiên, theo miêu tả trong nguyên tác, trong thủy vực dưới lòng đất phía trên còn một số Tử Phiêu, tốt nhất vẫn nên dọn dẹp sạch sẽ.

Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền hai người, bay xuyên qua hồ lô, tiến vào đáy hồ lô.

Ở vị trí cao mười mấy mét, có một cửa động, một thác nước nhỏ từ trên đổ xuống.

Đó chính là nơi kết nối với thủy vực phía trên.

Hai người bay lên, xuyên qua cửa động, tiến vào phiến thủy vực đó.

Phiến thủy vực này, thực ra là một con ám hà ngầm nông, phần lớn thủy vực đều ẩn dưới lòng đất, thỉnh thoảng lộ ra một phần trên mặt đất, nhưng cũng bị thảm thực vật dày đặc che phủ, chỉ còn lại những khe hở nhỏ.

Khu vực động huyệt dưới lòng đất này rất nhiều, nối liền nhau.

Và dưới nước, lại là một vùng hóa thạch sâm lâm rộng lớn.

Trong hệ sinh thái dưới lòng đất này, cũng có không ít động vật sinh sống, cá và côn trùng đều rất nhiều.

Thẩm Hạo Hạo tiên phong phóng xuất thần niệm, tìm kiếm trong thủy vực, thiêu hủy tất cả thi thể Tử Phiêu được tìm thấy.

Sau đó, hai người xuống sâu dưới đáy nước, bắt đầu quan sát khu hóa thạch sâm lâm rộng lớn này.

Chương 167

Phiến thủy vực này cực kỳ rộng lớn, sâu hơn bốn nghìn mét, rộng hơn hai nghìn mét.

Mặt nước vô cùng tĩnh lặng, mà đáy nước cũng không có dòng chảy ngầm.

Nó giống như một hồ nước tích đọng, liên tục có nước chảy vào, và ở một số nơi cũng có lối thoát, nước không ngừng chảy ra.

Hóa thạch sâm lâm dưới đáy nước chiếm diện tích rất lớn.

Mà những cây cổ thụ hóa thạch này, mỗi cây đều cao gần trăm mét, đường kính cũng dài mấy chục mét, cực kỳ khổng lồ.

Hơn nữa, thân cây có vô số cành nhánh, giống như san hô vậy.

Chắc hẳn là từ rất xa xưa, một trận biến động địa chất lớn, khiến khu rừng tiền sử này bị chôn sâu dưới lòng đất, trải qua thời gian dài tiến hóa, hình thành hóa thạch, sau này, lại bị biến động địa chất đẩy lên.

Sau đó, bị dòng nước cuốn trôi và nhấn chìm, tồn tại mãi ở đây.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua những cây cổ thụ hóa thạch, phát hiện, những cây gỗ này đều là những chủng loại không quen thuộc, không phải những cây gỗ thường thấy hiện nay.

Cũng không phải đàn mộc, nam mộc hay loại tương tự.

Chỉ có trong thời kỳ viễn cổ, cây gỗ mới có thể cao lớn đến như vậy.

Không có mấy nghìn, mấy vạn năm, không thể lớn đến mức đó.

Hơn nữa, chất liệu gỗ cực kỳ tốt, vẫn còn một luồng linh vận ẩn

chứa bên trong, là dược liệu luyện khí thượng hạng.

Trạng thái hóa thạch của cây gỗ này, kiêm cả thuộc tính Mộc và Thổ, lại ngâm trong nước không biết bao lâu, cũng nhiễm thuộc tính Thủy.

Là dược liệu cực kỳ hiếm thấy, rất tốt.

Nhưng đáng tiếc là, tất cả đều là hóa thạch, không có sinh cơ, nếu không còn có thể bồi dưỡng, trở thành tài nguyên tái sinh.

Thẩm Hạo từ trên cây gỗ, lấy mấy đoạn cành thô to, thu vào trữ vật giới chỉ, định sau này luyện chế một số pháp khí pháp bảo.

Còn lại thì cứ để ở đây, sau này có cần sẽ dùng.

Trong hang động dưới lòng đất, còn có một số dấu vết của sơn dân thời cổ, như đài đá tế thần núi, và những bức bích họa khắc trên đài đá.

Những thứ này Thẩm Hạo đều không động đến.

Men theo động huyệt dưới lòng đất tiến về phía ngoài Trùng Cốc, đến bờ sông, đây là gần lối vào ám đạo dưới lòng đất.

Bên bờ còn neo mấy chiếc thuyền gỗ mục nát, đã để trong nước hơn nghìn năm, sớm đã mục nát không còn hình dạng gì.

Hai người lên bờ, phía trước là một đường hầm nhân tạo, hai bên và trần hầm đều được xây bằng những phiến đá xanh lớn xếp chồng lên nhau, giữa các kẽ đá còn được trám bằng đất sét đỏ.

Mặt đất được lát bằng những viên gạch vuông lớn, rất bằng phẳng.

Toàn bộ đường hầm vuông vức.

Hai bên tường đường hầm, còn có hai hàng hố tuẫn táng, xếp ngay ngắn mấy chục bộ xương voi.

Đi đến cuối đường hầm, là một cửa động hướng lên trên, nhưng đã bị cửa chặn lại, cơ quan đã bị phá hủy, không thể mở ra.

Nhưng Thẩm Hạo và hai người không sao cả.

Thẩm Hạo trực tiếp thi pháp, khiến đất đá trong đường hầm dồn ép vào bên trong, phong bế toàn bộ mộ đạo.

Hai người trực tiếp độn thổ mà ra, trở lại mặt đất.

Đồng thời phong bế luôn cánh cửa này, cho dù có người phá được cửa đá, cũng chỉ nhìn thấy một mảng đất đá.

Ở ngoại vi Trùng Cốc, cũng là một vùng thung lũng giữa núi.

Thẩm Hạo nhớ rằng, trong cốt truyện gốc, khi ba người tổ Mạc Kim băng qua dòng sông ngầm ở núi Già Long, đã gặp một con Thanh Lân Cự Mãng.

Hiến Vương cũng từng ghi chép, đã bắt một con Thanh Lân Cự Mãng gần đó, may nó vào người tế sĩ, tạo thành hình dạng nửa người nửa rắn.

Điều này cho thấy khu vực này có không ít Thanh Lân Cự Mãng sinh sống.

Những con rắn này có thể lớn đến vậy, hẳn là đều có thiên phú dị bẩm, huyết mạch khác thường.

Thế là Thẩm Hạo đặc biệt đi bắt một con rắn cái.

Đem nó về Trùng Cốc, đánh lên dấu ấn nô dịch, coi như thú cưng nuôi trong đầm nước.

Con Thanh Lân Cự Mãng này, quả thực đã kích phát một tia Long tộc huyết mạch, cho nên thể hình mới có thể lớn đến như vậy.

Thuận tay tạo ra một thiên 《Ất Mộc Thanh Giao Hóa Long Quyết》 đánh vào não hải của nó, để nó tự mình tu luyện.

Sau này hóa giao, hóa long xong, cũng là một tọa kỵ không tồi.

Aizz, không biết bị làm sao, cấp độ tác giả của tôi lần thứ ba từ LV4 rớt xuống LV3… (thảo nào) Hình phúc lợi sẽ bổ sung sau.

Sau khi phá hủy toàn bộ Hiến Vương Mộ, lại cải tạo toàn bộ khu vực Trùng Cốc trong phạm vi gần trăm dặm, bố trí lại trận pháp.

Một luồng công đức vàng rực từ trời giáng xuống, rơi vào đỉnh đầu Thẩm Hạo và Ô Thiền.

Cả hai đều có thực lực rất cao, đã tiến vào Nguyên Anh cảnh giới, Nguyên Anh thị giới là thường trú, không cần mở pháp nhãn cũng có thể nhìn thấy sự lưu chuyển của các loại khí trong thế gian.

Công đức này vừa giáng xuống, cả hai đều phát hiện ra.

"Đây là… công đức, hóa ra công đức trông như thế này sao?" Bản thân Ô Thiền có cảnh giới thần hồn cao, có thể sớm đã biết rồi, nhưng Thẩm Hạo đây là lần đầu tiên trực quan nhìn thấy hình dạng của công đức.

Đó là một luồng kim quang nồng đậm, nhìn thấy được, nhưng không thể chạm vào, vô hình vô tích.

Trực tiếp ràng buộc vào thân, giống như tài khoản ràng buộc, chỉ có mình dùng được, không thể cho người khác dùng.

Hiện tại trên người hai người, đều đã tích lũy không ít công đức.

Bởi vì Long Lĩnh Cổ Mộ và Trùng Cốc Hiến Vương Mộ, đều không phải là mộ bình thường, những thứ bị phong ấn bên dưới, xa vời không thể sánh với mộ cổ thông thường.

Trong các mộ cổ khác, chỉ là một số tà khí tích tụ, bị phong ấn cố định bên trong.

Nhưng hai ngôi mộ này, phía sau đều tồn tại Âm Dương Liệt

Phùng, nguy hại rất lớn.

Cho nên Thiên đạo ban thưởng càng nhiều.

Ô Thiền sau khi luyện hóa Bụi Trần Châu, âm dương cân bằng, không còn như trước đây, mị lực bạo biểu, hiện tại dưới sự cố ý thu liễm của nàng, cả người đều trở nên rất bình thường, người khác không chú ý, thậm chí sẽ bỏ qua nàng.

Còn trong mắt Thẩm Hạo, có thể nhìn thấy kim quang công đức trong cơ thể Ô Thiền vô cùng nồng đậm.

So với Thẩm Hạo, còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Trong đó, có công đức nàng trấn áp Quỷ Động mà có được.

Còn bên phía Thẩm Hạo, lực lượng công đức trên người cũng không ít.

Đặc biệt là chàng thân mang Thiên Đình Thần Chức, thần cách tại thân.

Dưới sự bao phủ của kim quang công đức, cả người hiện lên vẻ thần thánh dị thường.

Cả hai đều thân mang công đức, đây cũng là nguyên nhân tu luyện thuận buồm xuôi gió.

Thậm chí Thiên địa đối với khảo nghiệm của họ, cũng sẽ hạ thấp độ khó.

Lợi ích vô cùng nhiều.

Phân thân bên này, cũng đã hoàn thành việc của mình, trở về Lăng Vân Thiên Cung trên đầm nước Trùng Cốc, Thẩm Hạo định để phân thân thường trú ở đây.

Môi trường ở đây cực kỳ tốt, đối với tu luyện mà nói, tốt hơn động phủ ở Thái Hành Sơn rất nhiều lần.

Sau một phen cải tạo, có thể gọi là động thiên phúc địa.

Trận nhãn trung tâm của Long Đằng Thăng Tiên Đại Trận, chính là Tam Túc Lam Thiềm, đã bị Thẩm Hạo đặt vào Long Vựng.

Chương 168

Long Vựng cũng là vị trí trung tâm của đại trận.

Thẩm Hạo trực tiếp khai phá một không gian nhỏ trong Long Vựng, chứa Tam Túc Lam Thiềm vào đó.

Dưới sự bao phủ của trận pháp, toàn bộ Trùng Cốc và phạm vi bán kính mấy chục dặm xung quanh đều được bao trùm.

Trận pháp có lực lượng huyễn cảnh bình tế, từ bên ngoài nhìn vào, không thể thấy bất kỳ dị thường nào.

Chỉ là một sơn cốc bình thường vô kỳ bị chướng khí độc vụ bao phủ.

Vệ tinh cũng không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Bên trong trận pháp, có thể nói là tự thành không gian, ngăn cách nội ngoại.

Và nguyên bản, chướng khí độc vụ bao quanh toàn bộ Trùng Cốc, mất đi sự chống đỡ của Long Lân Yêu Giáp, đang dần dần tiêu tán.

Thay vào đó, là một vùng sương trắng lớn do trận pháp diễn sinh.

Trong đó còn có tác dụng mê huyễn, có thể khiến người lầm lạc bất tri bất giác quay trở lại.

Ngoài ra, cũng có khả năng phòng hộ và sát thương không tồi.

Cách thức tiến vào Trùng Cốc, chính là đi theo con đường Thẩm Hạo đặc biệt khai phá, qua chín tòa thần miếu, mới có thể tiến vào trong Trùng Cốc.

Sau khi bản thể Thẩm Hạo hoàn thành việc bố trí, liền dẫn Ô Thiền trở về kinh thành.

Để lại phân thân canh giữ nơi đây.

Phân thân của Thẩm Hạo, là thân Thao Thiết, lại là Long tử, đối với nước có sự thân hòa tự nhiên.

Thế là, phân thân trực tiếp hóa thành một con Hắc Long, chui vào đáy đầm, men theo hố sâu dưới đáy đầm, trực tiếp chui vào trong mạch nước ngầm dưới lòng đất.

Một trận long uy phóng thích ra, khiến Long Lân Yêu Giáp trên thiên cung và Thanh Lân Cự Mãng đang cuộn mình trong đầm nước đều giật mình nhảy dựng, không dám động đậy chút nào.

Long Đằng Thăng Tiên Đại Trận, là toàn phương vị, bao quát cả phạm vi dưới lòng đất, thâm nhập sâu vào lòng đất.

Phân thân trực tiếp chui vào trong mạch nước ngầm.

Mạch nước rất lớn, phân thân tìm thấy tiết điểm mạch nước lớn nhất, xây dựng một tòa thủy tinh cung trên đó.

Đây chính là ổ do phân thân tự mình tạo ra.

Lăng Vân Thiên Cung là địa bàn của bản thể, nó là phân thân, liền xây một động phủ dưới đáy nước, cũng có thể trấn áp mạch nước.

Cùng với sự thăng cấp tu vi, long uy trên người phân thân cũng ngày càng nặng nề.

Mà Long Lân Yêu Giáp và Thanh Lân Cự Mãng chịu ảnh hưởng của long uy và không khí, về lâu dài, cũng sẽ nhận được lợi ích rất lớn.

Rất có ích cho thanh xà hóa giao.

Còn Long Lân Yêu Giáp, tuy là động vật tiết chi thuộc loại côn trùng, nhưng cũng có thể đánh thức Long tộc huyết mạch, cuối cùng hóa thành Bách Túc Thiên Long.

Hai con côn trùng đều im lặng bất động.

Trong thủy phủ, phân thân Thao Thiết đang chuẩn bị đột phá Nguyên Anh.

Bản thể đã Nguyên Anh, phân thân cũng có thể đột phá.

Phân thân thăng cấp, không hề có chút sóng gió nào, vô cùng thuận lợi hoàn thành.

Một Mê Nhĩ Long Hồn Nguyên Anh từ trong Kim Đan đản sinh.

Vỏ đan của Kim Đan, hóa thành vô số vảy vàng và một đôi sừng rồng vàng, mặc trên Nguyên Anh, trông vô cùng uy vũ.

Một trận long uy bùng phát, càn quét phạm vi trăm dặm.

Vạn vật im bặt.

Tất cả đều bị áp lực nguyên từ huyết mạch đó trấn trụ.

Thậm chí có một số con nhát gan, trực tiếp bị dọa chết tại chỗ.

Chúng tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nỗi sợ hãi nguyên từ sâu trong huyết mạch, khiến chúng không dám nhúc nhích.

Rất nhanh, long uy liền thu liễm lại.

Mãi nửa ngày sau, những động vật này mới hồi phục lại từ sự kinh hãi.

Các loại tiếng kêu, liên tục vang lên, nhất thời toàn bộ khu rừng nguyên sinh trở nên náo nhiệt.

Và trong đầm nước cùng dòng sông gần phân thân nhất, vô số loài cá cũng vậy.

Thậm chí còn hướng về phía phân thân Thao Thiết mà triều bái.

Long tộc là vua trong nước, chủ giáp vảy, khác thường phi phàm.

Tuy nhiên, cá trong nước, đều là cá bình thường, không có loại đặc

biệt nào.

Sau khi thăng cấp Nguyên Anh, Thao Thiết chi khu lại lớn hơn rất nhiều.

Hiện tại thân dài đã gần tám mươi mét, bề ngang cũng hơn một mét, xứng đáng là cự vật trong nước.

Ngay cả trong đại dương, cũng không có bao nhiêu con có thể hình lớn hơn phân thân Thao Thiết.

Dưới ảnh hưởng của thiên phú thần thông, trong phạm vi mấy trăm dặm, mây đen tụ tập, đều đổ xuống một trận mưa như trút nước.

Phân thân chui lên mặt nước, trở lại sơn cốc, triệu hoán Long Lân Yêu Giáp và Thanh Lân Cự Mãng đến.

"Lại đây ~" Một rắn một trùng, đều vô cùng ngoan ngoãn bò đến bên cạnh phân thân Thao Thiết.

Áp lực huyết mạch của Long tộc cấp trên, khiến chúng không thể sinh ra bất kỳ ý niệm phản kháng nào.

Phân thân gật đầu.

"Ừm, không tệ." Trong Nguyên Anh thị giới, trên người một rắn một trùng, đều có linh vận không tồi, căn cốt tư chất đều rất tốt.

Hơn nữa, trong cơ thể còn chứa Long tộc huyết mạch.

Phân thân gật đầu.

Trực tiếp từ trên người mình lấy ra hai giọt tinh luyện long huyết, nhỏ vào cơ thể chúng.

Hiệu quả lập tức thấy rõ.

Long huyết nhập thể, một rắn một trùng lập tức lăn lộn tại chỗ, cuộn tròn lại.

Trực tiếp kích phát huyết mạch Long tộc ẩn sâu trong cơ thể chúng.

Trên người chúng lần lượt xuất hiện một số đặc trưng long hóa.

Long huyết nóng rực, như một giọt dung nham nhỏ vào trong cơ thể.

Trên người Thanh Lân Cự Mãng, một mảng đỏ rực hiện lên.

Hồng quang trong cơ thể cuồn cuộn, giống như dung nham chảy.

Giọt long huyết của Thẩm Hạo, đã cải tạo và cường hóa toàn bộ cơ thể nó, huyết mạch thức tỉnh.

Xương cốt trong cơ thể trải qua thuế biến.

Thanh Lân Cự Mãng lăn lộn tại chỗ một lúc, sau đó trực tiếp lột bỏ một lớp da.

Mà thể hình của nó, cũng lớn hơn một vòng.

Trên đỉnh đầu nổi lên hai cục u, mà ở bụng, cũng mọc ra bốn cục u.

Chương 169

Trên đỉnh đầu, là sừng rồng đang thai nghén.

Còn ở bụng, thì là bốn chiếc vuốt.

Thanh Lân Cự Mãng bắt đầu quá trình hóa giao.

Mà gần đó vừa hay có một con sông rắn, đợi nó thật sự hoàn thành thuế biến, liền có thể thông qua sông rắn mà hóa giao, tiến vào Lan Thương Giang, hoàn thành thuế biến.

Sau này nếu hóa long, có thể mượn Lan Thương Giang, trực tiếp nhập hải, hoàn thành hóa long thuế biến.

Còn bên kia, Long Lân Yêu Giáp trên cầu thang ngọc.

Toàn thân cuộn tròn, gần như co lại thành một hình tròn nhỏ.

Tuy nhiên, thuế biến cũng rất nhanh đến.

Long huyết sôi trào, huyết mạch thức tỉnh.

Thể hình của nó cũng lớn hơn không ít.

Tương tự cũng đã lột bỏ một lớp vỏ.

Lột bỏ bộ giáp và mặt nạ vàng nguyên bản đã bám vào người.

Toàn bộ thể hình hơi thay đổi.

Bản thân nó là một con trùng, trông vẫn còn hơi xấu xí.

Đầu có một con mắt độc, mà cái miệng thì nhe nanh, giống như cái miệng của loài mãn (rắn hổ mang chúa) trong thất tai, trông khiến người ta vô thức nhíu mày.

Chỉ có điều trong miệng không có nhiều răng như vậy, chỉ có bốn chiếc răng, trong miệng toàn là cơ bắp và gân cốt dai chắc.

Mà phần thân thể, quả thực như rết, mã lục, là từng đốt từng đốt, mỗi đốt đều mọc một đôi chi.

Sau khi lột xác, dung mạo của nó đã thay đổi rất lớn.

Trước hết là cái miệng thay đổi cực kỳ lớn.

Cái miệng nguyên bản, bắt đầu hóa thành hình rắn, xương hàm nhô ra một phần về phía trước, cái miệng nhỏ lại, và nứt ra hai bên.

Mắt độc vẫn là con mắt độc đó.

Tuy nhiên, sau khi mặt nó dài ra, ở hai bên dưới mắt độc, lại có xu hướng mọc ra một đôi mắt mới.

Trên mặt đã mọc ra một đường chỉ mỏng.

Hơn nữa, ở phần thân thể, trên bộ giáp màu đỏ sẫm nguyên bản, mọc ra từng phiến vảy, hình dạng giống long lân.

Cứng cáp hơn cả bộ giáp đồng nguyên bản.

Lần này, nó thực sự thuế biến thành Long Lân Yêu Giáp danh xứng với thực.

Phân thân Thao Thiết vung tay, nhiếp lấy mặt nạ nguyên bản, luyện chế lại một phen, biến thành một kiện pháp khí có thể vừa vặn với hình dạng khuôn mặt đang thay đổi.

Lại đeo lại lên mặt Long Lân Yêu Giáp.

Thật sự là cái miệng côn trùng đó quá xấu, dùng mặt nạ vàng này che lại.

Long Lân Yêu Giáp phát ra một tiếng rít phấn khích, bò mấy vòng tại chỗ trên cầu thang ván, gật đầu mấy cái.

Một rắn một trùng, đều đã hoàn thành thuế biến, phân thân Thao Thiết lần lượt đặt tên cho chúng.

Thanh Lân Cự Mãng, gọi là Tiểu Thanh.

Long Lân Yêu Giáp thì gọi là Tiểu Hồng.

Đáng nói là, cả hai đều là giống cái.

Sau này hóa hình, biến thành mỹ nữ, cũng có thể dưỡng nhãn.

Long tính vốn dâm, cứ để chúng sau này làm thị nữ cho phân thân Thao Thiết, còn về bản thể Thẩm Hạo, sau này hãy nói.

Chẳng lẽ muốn tự sát… Thẩm Hạo định, sẽ thiết lập ngăn cách ký ức liên quan đến phương diện này, bản thể sẽ không giao tiếp với phân thân nữa.

Cuối cùng, phân thân Thao Thiết, trong thức hải của hai thú, gieo xuống một cái Ám Nhật Hư Ảnh, giúp chúng luyện hóa tà khí trong cơ thể.

"Đi đi, tu luyện thật tốt ~" Một rắn một trùng, mỗi con gật đầu, trở về chỗ của mình, thổ nạp tu luyện.

Còn bản thể Thẩm Hạo bên này, sau khi trở về kinh thành, tiếp tục cuộc sống bình thường vô kỳ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng Dương Tuyết Lỵ ba người đều đang nghiêm túc tu luyện.

Ngoài ra, Dương Tuyết Lỵ còn tìm Giáo sư Tôn Học Võ, giúp phá giải ngọc hàm mang về từ Hiến Vương Mộ.

Bên trong là một trang kim thư, trên đó ghi lại một đoạn văn tự.

Một phần là chữ viết giống Giáp Cốt Văn, một phần khác là Tần Triện.

Giáo sư Tôn rất bất ngờ, sau khi ghi lại văn tự liền bắt đầu nghiên cứu.

Ngoài ra, mấy ngày nay số lần Hoắc gia đến thăm bắt đầu nhiều hơn.

Thường xuyên có người đến mời Thẩm Hạo đến Hoắc phủ làm khách.

Tuy nhiên, mấy ngày nay Thẩm Hạo đều không có ở nhà, vì vậy không mời được.

Và từ hôm qua, ông chủ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng đến mời Thẩm Hạo đến làm khách.

Sau khi Thẩm Hạo trở về, không nghỉ ngơi bao lâu, lại có tiểu tư Hoắc gia đến.

Thế là, Thẩm Hạo liền chấp nhận lời mời, ngày mai sẽ đến làm khách.

Tiểu tư này mặt đầy tươi cười trở về Hoắc gia, báo cáo tin tức.

Hoắc tiên cô rất vui mừng.

Ban thưởng cho tiểu tư này mấy chục đồng tiền.

Sau đó liền bảo người làm trong nhà chuẩn bị.

Và Thẩm Hạo chấp nhận lời mời của Hoắc gia không lâu, nhà họ Doãn cũng phái người đến.

Là một thị giả chuyên được bồi dưỡng của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thẩm Hạo cũng chấp nhận, hẹn đến ngày kia sẽ đến dự.

Sau đó, Thẩm Hạo nhìn về phía nhà Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Nhà họ, Thẩm Hạo cũng đặc biệt tạo cho mỗi người một căn hầm dưới đất, bố trí trận pháp, bình tế khí tức.

Tốc độ tu luyện của họ rất nhanh, có đan dược phụ trợ, tu luyện

chính là nhanh.

Lúc Thẩm Hạo ở Luyện Khí kỳ, cũng không nhanh như vậy.

Tuy chàng ngộ tính nghịch thiên, nhưng tu luyện vẫn phải từng bước một chậm rãi.

Không có đan dược phụ trợ, đơn thuần nuốt thổ linh khí trời đất, không thể nhanh được.

Hơn nữa, ở nơi kinh thành như thế này, hồng trần phân nhiễu, linh khí không đậm đặc như ở núi rừng bên ngoài.

Lại thêm nhiều việc, không thể toàn tâm toàn ý tu luyện, lãng phí thời gian.

Hiện tại Hồ Bát Nhất và bọn họ thì hạnh phúc hơn nhiều, mỗi ngày chỉ cần dồn hết tâm trí vào tu luyện là được.

Còn Thẩm Hạo và Ô Thiền hiện tại, ở Nguyên Anh kỳ, bắt đầu tiếp xúc sơ bộ với thiên địa quy tắc.

Chương 170

Trọng tâm tu luyện, cũng từ nuốt thổ linh khí, bắt đầu chuyển sang lĩnh ngộ thiên địa quy tắc.

Tuy nhiên, sự trưởng thành của Nguyên Anh, vẫn cần một lượng lớn linh khí làm cơ sở.

Mà quy tắc, lại là hạt nhân.

Phương pháp đơn giản tiện lợi nhất, chính là lĩnh ngộ quy tắc tương ứng với thần thông của bản thân, sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

Còn muốn lĩnh ngộ các quy tắc khác, sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Công pháp tự sáng tạo của Thẩm Hạo hiện tại, vẫn quá thiên về thuộc tính Lôi, có sự chênh lệch không nhỏ với Ám Nhật của bản thân, cũng như thuộc tính Hỏa.

Đặc biệt là sau khi dung hợp 「Tử Vi Đế Sắc Ngũ Lôi Bí Điển」.

Hiện tại, Thẩm Hạo cần cường hóa thuộc tính Hỏa.

Mà ở chỗ Ô Thiền, lại có một loại hỏa diễm.

Ma Quốc Quỷ Mẫu mượn Bụi Trần Châu, lực lượng Xà Thần, triệu hoán ra Đạt Phổ Quỷ Trùng, tục xưng Hỏa Biểu Trùng.

Nó mang trong mình một loại lực lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, rất mạnh mẽ.

Ô Thiền hiện tại tự nhiên cũng có thể làm được.

Thậm chí tự mình khống chế Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng.

Băng và Hỏa, một âm một dương, cũng nằm dưới quy tắc động

triệt âm dương.

Thẩm Hạo định từ chỗ Ô Thiền để có được lực lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Ban đêm, Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người lại giao lưu một phen kinh nghiệm tu luyện Càn Khôn Điều Hòa Âm Dương Đại Pháp.

Đồng thời nghiên cứu sâu về học thuyết khởi nguyên sinh mệnh loài người, và triển khai khảo sát thực tiễn về cấu tạo cơ thể người và di truyền gen.

Hai bên trao đổi đầy đủ tinh hoa vật chất di truyền cơ thể.

Ô Thiền mặt cười ửng hồng, trải nghiệm mấy phen cảm giác tàu lượn siêu tốc.

Nàng dựa vào lồng ngực rộng lớn cường tráng của Thẩm Hạo, hơi thở có vẻ gấp gáp.

Hai người thân mật tựa sát vào nhau, hồi vị vô cùng.

Nghỉ ngơi một lúc sau, Thẩm Hạo nói cho Ô Thiền biết ý nghĩ của mình.

"Thiền nhi, hiện tại Xà Thần Chi Nhãn của em đã tề tụ, lực lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa chắc hẳn đã hoàn toàn nắm giữ rồi chứ." Ô Thiền khẽ "Ừ" một tiếng, như móng mèo cào vào tim.

Thẩm Hạo ôm lấy thân hình mềm mại của Ô Thiền, ôm vào lòng, nâng khuôn mặt cười của nàng lên, dùng sức hôn một cái.

Sau đó lại nhẹ nhàng nói: "Công pháp của ta, cần phải điều chỉnh một chút, Thiền nhi em dành thời gian ngưng tụ một hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa ra, ta cần dùng đến." "Ừm ừm ~, được thôi, phu quân ~" Ô Thiền gật đầu.

Thân thể Ô Thiền một trận vặn vẹo, cảm giác trơn nhẵn, khiến

Thẩm Hạo tâm viên ý mã lại lần nữa nhảy múa.

Thế là hai người lại bắt đầu một vòng nghiên cứu học thuật mới, thảo luận vô cùng sôi nổi.

May mà chiếc giường này, đã được Thẩm Hạo đặc biệt gia cố.

Bằng không liên tiếp pháo hỏa ầm ầm, chắc chắn sẽ tan rã.

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Hạo đến Hoắc gia theo lời hẹn.

Thẩm Hạo lái chiếc xe nhỏ Porsche mà chàng đã mua thông qua mối quan hệ của Hoắc gia trước đó, đến biệt thự Hoắc gia.

Được Hoắc tiên cô nhiệt tình mời vào.

Nàng dẫn Thẩm Hạo đến hậu hoa viên, chiêu đãi Thẩm Hạo ở đây, cùng làm bạn còn có Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình.

Sau khi dâng trà bánh, Thẩm Hạo trực tiếp hỏi.

"Hoắc phu nhân, không biết bà tìm tôi đến có chuyện gì?" Hoắc tiên cô khẽ cười, nói: "Lần này đặc biệt mời Thẩm tiên sinh đến, vẫn là có liên quan đến Uyển Nhi." "Mấy hôm trước, con bé nói cùng ngài đến Hiến Vương Mộ ở đảo Điền Nam, không ngờ, mới nửa buổi, buổi chiều đã trở về." "Nếu không phải Uyển Nhi nói cho tôi biết, tôi thật sự không biết, Thẩm tiên sinh hóa ra lại là một tu sĩ cường đại, thật là thất kính ~" "Hoắc phu nhân khách khí rồi, tôi đã thể hiện ra, thì cũng có nghĩa là không cần cố ý che giấu, tuy nhiên, vẫn xin Hoắc phu nhân đừng quá rêu rao, nếu để mọi người đều biết, thì sẽ không tốt cho ai cả!" Thẩm Hạo cười nói.

"Điều này đương nhiên, hiện tại cũng chỉ có Tân Nguyệt Phạn Điếm biết chuyện này, ngại vì quan hệ, đành phải nói, vẫn xin Thẩm tiên sinh lượng thứ." Hoắc tiên cô hạ thấp tư thái nói.

"Không sao, nhà họ Doãn đó, cũng là gia tộc tu sĩ, biết cũng không

có gì.” Thẩm Hạo xua tay nói.

“Hoắc phu nhân, không biết còn chuyện gì nữa?” “À à, vẫn là chuyện của Uyển Nhi, không biết Thẩm tiên sinh nhìn Uyển Nhi thế nào?” Hoắc tiên cô lộ ra vẻ mặt mỉm cười kiểu bà mối.

“Cô nương Uyển Nhi thông minh lanh lợi, tính cách hoạt bát, lại còn rất xinh đẹp, là một cô nương tốt.” Thẩm Hạo nhìn Hoắc Uyển Nhi, khen ngợi.

Bản thân Hoắc Uyển Nhi quả thực rất xinh đẹp, tính cách cũng rất hoạt bát, thân hình cũng rất tốt, thừa hưởng gen ưu tú của Hoắc tiên cô.

Thêm vào công pháp làm đẹp của Hoắc gia, quả thực không tồi.

Hoắc Uyển Nhi được Thẩm Hạo khen, cũng má ửng hồng.

Mấy ngày nay, Hoắc tiên cô đã tìm Hoắc Uyển Nhi nói chuyện nhiều lần, và hỏi ý kiến của nàng, có muốn cùng Thẩm Hạo hẹn hò không.

Nàng cũng nói cho Hoắc tiên cô biết, Thẩm Hạo ở nhà đã có một đối tượng rồi.

Nhưng Hoắc tiên cô vẫn bảo nàng cứ thử tìm hiểu Thẩm Hạo, nếu có cơ hội, dù làm thiếp cũng được.

Điều này khiến Hoắc Uyển Nhi vô cùng chấn động.

Hoắc gia từ khi phát tích đến nay, vẫn luôn là phụ nữ làm chủ, người ngoài muốn cưới phụ nữ Hoắc gia, đều phải nhập chuế, gia nhập Hoắc gia mới được.

Nhưng hiện tại, Hoắc tiên cô lại mở miệng bảo con gái mình làm thiếp cho người khác?

Hoắc Uyển Nhi cực kỳ kinh ngạc.

Tuy nhiên, Hoắc tiên cô vẫn thành công thuyết phục nàng chấp nhận.

"Uyển Nhi à, đừng nhìn gia tộc Hoắc chúng ta phụ nữ làm chủ, cảm thấy rất phong quang." "Nhưng thực tế, Hoắc gia chúng ta rốt cuộc chỉ là một tiểu tộc phàm nhân, tối đa cũng chỉ có thể đến đây." "Phụ nữ rốt cuộc là yếu thế, cần phải dựa vào đàn ông mạnh mẽ mới được." "Thế giới này, không đơn giản như chúng ta từng nghĩ, tu hành giả, thậm chí là tiên thần đều rất có khả năng tồn tại." "Hiện tại cơ hội đang bày ra trước mắt, con phải nắm lấy nhé ~" Sau một phen thuyết phục của Hoắc tiên cô, cộng thêm Hoắc Uyển Nhi bản thân đã có cảm tình với Thẩm Hạo, nàng cũng đồng ý.

Hoắc Uyển Nhi nghĩ đến những lời Hoắc tiên cô đã nói với nàng, sắc mặt càng lúc càng đỏ, hiếm thấy lại im lặng không nói.

"Thẩm tiên sinh, tôi mạn phép gọi ngài một tiếng tiểu Thẩm, không biết ngài có vừa mắt Uyển Nhi không?" Hoắc tiên cô nói.

Thẩm Hạo nhướng mày: "Ồ?

Hoắc phu nhân lời này là ý gì?" "À à, ý của tôi là, nếu ngài đồng ý, tôi sẽ gả Uyển Nhi cho ngài!" Hoắc tiên cô cười nói.

"Hả?

Tôi nhớ, Hoắc gia xưa nay đều là phụ nữ làm chủ, người ngoài muốn cưới con gái Hoắc gia, thậm chí còn phải nhập chuế, sao bây giờ, Hoắc phu nhân lại đưa ra quyết định như vậy?" Thẩm Hạo hỏi.

"Đương nhiên là vì đáng giá, hơn nữa Uyển Nhi đối với ngài cũng rất có cảm tình, tôi tự nhiên muốn nắm bắt cơ hội." "Hoắc gia chúng ta, cũng rất muốn tiến bộ à ~" Hoắc tiên cô nói.

"Thì ra là vậy." Thẩm Hạo gật đầu.

"Xem ra, nhà họ Doãn chắc cũng có suy nghĩ tương tự rồi." Thẩm

Hạo thầm nghĩ.

Sau đó, Thẩm Hạo cười nói: "Thì ra Hoắc phu nhân là ý này." "Thẩm Hạo tôi tuy là người tu hành, nhưng cũng không phải là toàn chân, cũng không phải thánh nhân, là một người phàm tục, cổ nhân vân thực sắc tính dã, đã Hoắc phu nhân có ý này, Uyển Nhi cũng không phản đối, tôi tự nhiên cũng vui lòng." Có lẽ là chịu ảnh hưởng của phân thân Thao Thiết, Long tính vốn dâm, mà cùng với tu vi của phân thân Thao Thiết càng cao, dục vọng sâu trong lòng Thẩm Hạo cũng càng mãnh liệt.

Thanh tu tuy có thể áp chế, nhưng áp chế lâu, cũng không phải chuyện tốt, thà không ngăn chặn còn hơn, vẫn là nên giải phóng ra thì tốt.

Thẩm Hạo cũng nhận ra điểm này, cũng không làm bộ làm tịch.

Đã nàng tự đưa đến, vậy ta sẽ nhận.

Xúc thành chuyện tốt này, Hoắc tiên cô mặt đầy tươi cười, vui vẻ hớn hở.

Buổi trưa lại ăn một bữa tiệc gia đình, Hoắc tiên cô đích thân tiễn Thẩm Hạo ra về.

Cuối cùng, lại dặn dò Hoắc Uyển Nhi, không có việc gì thì cứ đến chỗ Thẩm Hạo chơi, tốt nhất là có thể trực tiếp chuyển vào ở.

Những lời này Hoắc tiên cô không nói trước mặt Thẩm Hạo, làm vậy thì quá gấp gáp, giống như coi con gái là hàng hóa, không tốt.

Chương 171

Thẩm Hạo về nhà sau đó, kể chuyện này cho Ô Thiền nghe.

Ô Thiền tự nhiên không có ý kiến gì, cường giả tam thê tứ thiếp, là chuyện bình thường không có gì lạ, họ không phải là người phàm tục bình thường.

Ô Thiền buổi sáng đã ngưng tụ xong hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, thế là liền giao cho Thẩm Hạo.

Hỏa chủng này có Ô Thiền khống chế, sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Thẩm Hạo.

Sau đó, Thẩm Hạo liền bế quan nghiên cứu.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa là một loại hỏa diễm cực kỳ cường đại.

Một khi sinh vật bị Hỏa Biều Trùng va chạm vào, sẽ lập tức bốc cháy dữ dội, từ từ lan tràn khắp toàn thân, chỉ trong vài giây, có thể thiêu rụi người thành tro bụi, ngay cả mọi thứ trên người cũng sẽ bị đốt cháy.

Một khi dính phải, cơ bản là chết chắc.

Đây vẫn chỉ là Vô Lượng Nghiệp Hỏa do Hỏa Biều Trùng mang theo.

Nếu dưới sự khống chế của Ô Thiền, thậm chí có thể thiêu đốt linh hồn.

Hỏa Biều Trùng đó cũng không phải sinh vật thật sự, chúng chỉ là một loại vật trông như côn trùng, do Quỷ Mẫu triệu hoán ra, biến hóa từ lực lượng Xà Thần yếu ớt.

Chúng chuyên dùng để bảo vệ lăng mộ, công kích kẻ xâm nhập.

Mặc dù chúng cũng có nhược điểm, Hỏa Biểu Trùng có thể bị nước dập tắt.

Nhưng vạn vật trên đời tương sinh tương khắc, đâu có thứ gì là tuyệt đối vô địch?

Thẩm Hạo đem Hỏa Chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa mà Ô Thiền đưa cho, đem thần thức thăm dò vào trong đó, cẩn thận cảm nhận sức mạnh hỏa diễm bên trong.

Hỏa chủng này, sau khi được Ô Thiền xử lý, sẽ không gây thương tổn cho người, sức mạnh hỏa diễm bên trong vô cùng ôn hòa, bình tĩnh.

Thẩm Hạo trong trạng thái Nghịch Thiên Ngộ Tính, toàn lực tham ngộ loại sức mạnh hỏa diễm này, nguyên lý, thậm chí là quy tắc.

Bản thân hắn vốn có nền tảng Thái Dương Chân Hỏa và Ám Nhật Chân Hỏa, đối với lực lượng hỏa diễm khá là am hiểu.

Hai loại hỏa diễm này đều là hỏa diễm cao cấp, không hề thua kém Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Sau khi tham ngộ vài giờ, Thẩm Hạo đã có manh mối về lực lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Thế là hắn đem hỏa chủng này nạp vào Đan Điền luyện hóa.

Không tốn bao nhiêu công sức, hỏa chủng đã hoàn toàn được luyện hóa.

Thẩm Hạo liền nắm giữ lực lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa này.

Sử dụng ba loại hỏa diễm khác nhau, Thẩm Hạo đối với lĩnh ngộ quy tắc hỏa diễm có sự đề thăng rất lớn.

Do đó, ba loại hỏa diễm có thể hài hòa cùng tồn tại trong cơ thể mà không sinh ra xung đột.

Đóa Vô Lượng Nghiệp Hỏa này cũng rơi vào con Kim Ô nhỏ màu đen trong Nguyên Anh.

Toàn thân nó đen kịt, hai mắt là một vệt vàng kim, giờ đây, trên lông vũ của nó, lại sinh ra từng đạo hoa văn màu lam nhạt kỳ dị.

Đây là thần thông đã được đề thăng, thể hiện trên thân Kim Ô được thần thông cụ hiện này.

Sau đó, hắn bắt đầu sắp xếp lại công pháp của mình.

Lần này, hắn chú trọng vào phương diện lực lượng hỏa diễm, dung nhập những ưu thế về hỏa diễm của các công pháp đã đạt được vào Hạo Dương Chân Kinh của mình.

Sau một đêm tham ngộ, sắp xếp, cuối cùng công pháp đã được điều chỉnh.

Ở cảnh giới hiện tại, lôi hỏa đã bước đầu cân bằng.

Tuy nhiên, do phẩm cấp lôi pháp rất cao, sau khi đột phá tiến giai, nó sẽ lại chiếm ưu thế, đến lúc đó, vẫn cần phải điều chỉnh tiếp.

Thu công xuất quan, đã là ngày thứ hai, trời đã sáng.

Sau khi cùng Ô Thiền ăn sáng, Thẩm Hạo lại lần nữa ra ngoài, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm theo lời hẹn.

Sau khi Thẩm Hạo đến nơi, liền thấy trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng hai hàng người, một hàng là nam phục vụ mặc vest, một hàng là nữ phục vụ mặc sườn xám.

Nam cao lớn uy vũ, nữ cao ráo tinh tế.

"Ối, làm gì mà ra vẻ thế này." Thẩm Hạo nhướng mày.

Hắn vừa xuống xe, lập tức có phục vụ viên đến giúp đỗ xe.

Lúc này, từ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đi ra một người, chính là

em gái của ông chủ Doãn, Doãn Thanh Sương, lần trước tại buổi đấu giá cũng là do cô ấy tháp tùng.

Trên gương mặt lạnh lùng diễm lệ của Doãn Thanh Sương treo một nụ cười nhẹ, đi về phía Thẩm Hạo.

“Thẩm tiên sinh, ngài đã đến.” “Chào cô Thanh Sương, lại gặp mặt rồi ~” Thẩm Hạo cũng chào hỏi.

“Thẩm tiên sinh, xin mời đi theo tôi ~” Doãn Thanh Sương hơi cúi người nói.

Khi đi qua hai hàng trai xinh gái đẹp ở cửa, họ đều cúi gập người, thậm chí có thể nhìn thấy khe ngực tuyết trắng sâu hun hút từ cổ áo sườn xám.

Sau khi vào bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, dưới sự dẫn dắt của Doãn Thanh Sương, hai người đến một phòng khách được trang trí xa hoa.

Doãn Thanh Lâm đang ngồi trên ghế sofa, trên bàn trà trước mặt đã pha sẵn ba chén trà.

Ba người ngồi xuống, đầu tiên hàn huyên một lát.

Sau đó bắt đầu vào thẳng vấn đề chính.

Hóa ra mục đích của Doãn Thanh Lâm cũng giống như nhà Hoắc.

Chỉ có điều, so với nhà Hoắc, Doãn gia là một gia tộc tu sĩ chân chính.

Tổ tiên của họ, khởi nguồn từ một gia tộc huyết mạch càng thần bí hơn, thậm chí tự xưng là hậu duệ Thần Ma.

Người Doãn gia đều sở hữu một loại huyết mạch kỳ đặc, nếu thức tỉnh, thì có thể nắm giữ sức mạnh thần kỳ.

Có thể thi triển pháp thuật, thậm chí trường sinh.

Nhưng huyết mạch này đã mấy trăm năm không thể thức tỉnh.

Những tộc nhân còn lại, tuy cũng có thể tu luyện, nhưng so với người đã thức tỉnh huyết mạch, tốc độ hoàn toàn không thể sánh bằng.

Huyết mạch đó giống như một loại 'hack', học cái gì cũng rất nhanh, hơn nữa, giới hạn cực cao.

Đối với nguồn gốc của Doãn gia, Doãn Thanh Lâm không hề giấu giếm, bởi vì thế giới bí cảnh Thủy Nguyệt Động Thiên đó, đã sớm đóng cửa ẩn giấu, người Doãn gia mấy trăm năm nay, cũng chưa từng mở ra lại.

Mà vị trí của nó, cũng chỉ có người Doãn gia tự mình biết, người ngoài căn bản không tài nào biết được.

Nghe thấy cái tên Thủy Nguyệt Động Thiên, Thẩm Hạo liền phản ứng lại, hóa ra là Doãn gia này.

Người sáng lập chính là Doãn Trọng, một tồn tại đã tu thành Bất Tử Nhân Thần.

Trong kiếp thành thần, thần tính và ma tính xung đột, dẫn đến độ kiếp thất bại, giết chết người vợ hiện tại, khiến đạo tâm tan nát, dừng bước không tiến lên được, bị giam cầm ở nhân gian, vì vợ thủ mộ.

Là một trường sinh giả, Bất Tử Nhân Thần, e rằng đã sống hơn ngàn năm.

Hậu thế tử tôn của ông ta đã khai sáng Ngự Kiếm Sơn Trang, cũng đã nhiều lần di chuyển, đến Kinh Thành, và lập nghiệp ở đó.

Chi Doãn thị này, hẳn cũng là huyết mạch duy nhất của Thủy Nguyệt Động Thiên còn lưu truyền ra bên ngoài.

Đồng thời trong cơ thể cũng sở hữu huyết mạch Long Thần.

Mà tộc Doãn thị, nếu thức tỉnh huyết mạch, thậm chí có thể đi đến

Thủy Nguyệt Động Thiên, tu luyện Long Thần Công.

Chỉ là Thủy Nguyệt Động Thiên không biết vì sao lại đóng cửa, đã lâu không còn liên hệ.

Vì vậy, Doãn thị cũng dần dần suy yếu.

Chương 172

Ngày nay, càng sa sút đến mức đáy.

Hiện tại, tiếp xúc được với Thẩm Hạo, một tu hành giả cường đại, họ muốn nắm bắt cơ hội.

Đối với một gia tộc như vậy, sự tiếp nối của gia tộc là quan trọng nhất, vì thế họ đã nhiều lần bàn bạc, cũng hỏi ý nguyện của Doãn Thanh Sương, cuối cùng quyết định, gả Doãn Thanh Sương cho Thẩm Hạo, để lôi kéo Thẩm Hạo về phe mình.

Giống như nhà Hoắc.

Vì đương sự đều bằng lòng, Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không đẩy mỹ nhân ra ngoài.

Thế là cũng đồng ý.

Nhắc đến, Thẩm Hạo vừa vặn có một phân thân Long Tử Thao Thiết, bản thân mang huyết mạch Long Tộc, có cơ hội rất lớn, có thể kích hoạt huyết mạch Long Thần trên người Doãn Thanh Sương.

Đến lúc đó, sau khi tu hành Long Thần Công, chẳng phải có thể biến thân thành Thần Long sao?

Sẽ trở thành một Long Nữ.

Cũng không tệ.

Sau khi đàm phán xong, Thẩm Hạo ở riêng với Doãn Thanh Sương một lát.

Thiên phú và tư chất của Doãn Thanh Sương đều không tệ, đáng để bồi dưỡng một phen.

Là nữ nhân của hắn, ít nhất cũng phải theo kịp bước chân của

hắn.

Thế là lấy ra một ít đan dược cho cô, trước tiên để cô đề thăng thể chất, sau đó sẽ chỉ đạo tu luyện.

“Thanh Sương, đây là Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan, còn có Khí Huyết Đan, dùng để cường hóa thể phách cho em.” “Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan có tác dụng phạt mao tẩy tủy, thoát thai hoán cốt, bài trừ tạp chất trong cơ thể; Khí Huyết Đan cường hóa khí huyết, đề thăng thể chất.” “Trước khi Thối Thể Tẩy Tủy, nhớ chuẩn bị sẵn nước tắm, cởi bỏ y phục, nếu không sẽ làm bẩn y phục.

Hôm nay trước tiên dùng Thối Thể Đan, sau đó dùng Khí Huyết Đan để bổ sung tiêu hao, ngày mai dùng Tẩy Tủy Đan.” Thẩm Hạo dặn dò Doãn Thanh Sương.

Doãn Thanh Sương nhận lấy bình đựng đan dược, mặt ửng hồng, khẽ gật đầu nói: “Em biết rồi ~” Sau đó, Thẩm Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng Doãn Thanh Sương: “Được rồi, em về đi, tôi cũng đi đây.” Rồi liền bước ra khỏi phòng khách, đi ra bên ngoài.

Doãn Thanh Sương ôm bình thuốc trong tay, trở về phòng mình, chuẩn bị nước tắm, định dùng Thối Thể Đan.

Đứng trước gương trong phòng tắm, cô cởi bỏ toàn bộ y phục, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mình.

Dáng người uyển chuyển, thướt tha khiến chính cô cũng không nỡ rời mắt.

Trên mặt mang theo một chút ngượng ngùng.

Sau khi yên lặng ngắm nhìn mình mười mấy phút, Doãn Thanh Sương lấy Thối Thể Đan ra, dùng nó.

Đan dược vừa vào miệng liền tan ra, hóa thành một luồng nhiệt lưu, đi vào bụng, sau đó tản ra tứ chi bách hài.

Tiếp đó toàn thân phát nhiệt, làn da trắng như tuyết biến thành màu hồng đào, thậm chí bốc hơi nóng.

Doãn Thanh Sương chỉ cảm thấy mình như đang bị nướng dưới ánh mặt trời gay gắt.

Ngay sau đó, một mùi hôi thối nồng nặc từ cơ thể tỏa ra, toàn thân nhớp nháp, vô cùng khó chịu.

Cô cúi đầu nhìn, trên người lại bốc ra một lớp cáu bẩn ghê tởm.

"Thảo nào Thẩm Hạo lại bảo mình cởi hết quần áo trước khi dùng Thối Thể Đan." "Thối Thể Tẩy Tủy, thật lợi hại!" Đột nhiên, bụng cô phát ra tiếng 'ùng ục', Doãn Thanh Sương chỉ cảm thấy bụng mình đau quặn.

Đây là đau bụng sao?

Cô không màng đến cáu bẩn trên người, vội vàng chạy đến bồn cầu.

Một trận "xả" ngàn dặm, một mùi hôi thối nồng nặc hơn nữa bốc ra.

Doãn Thanh Sương cố nhịn mùi hôi.

Vài phút sau, Doãn Thanh Sương nhấn nút xả nước, đậy nắp bồn cầu lại, với tốc độ nhanh nhất lao vào bồn tắm.

Nửa giờ sau, cuối cùng cũng tắm rửa sạch sẽ.

Doãn Thanh Sương một lần nữa quay lại trước gương.

Cô phát hiện, làn da mình càng thêm mềm mại mịn màng, sắc da hồng hào có độ bóng.

Thân hình cũng trở nên cân đối hơn, tuy nhiên, hai khối 'bánh bao màn thầu' trắng nõn ở ngực dường như lại căng đầy hơn.

Doãn Thanh Sương nhìn cơ thể hoàn mỹ của mình, càng lúc càng mê mẩn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, mặt ửng hồng.

Một bên khác, Thẩm Hạo sau khi rời Tân Nguyệt Phạn Điếm, lái xe của mình về nhà.

Hắn lại kể lại chuyện xảy ra ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cho Ô Thiền nghe một lần.

Ô Thiền 'khúc khích' cười: "Phu quân, mị lực của chàng quả thật lớn thật đấy?

Lại có người tặng nữ nhân cho chàng rồi kìa ~" "Ha ha, điều đó đúng vậy, tu hành giả tu vi càng cao thâm, trạng thái sinh mệnh càng tiệm cận hoàn mỹ, mị lực chỉ càng ngày càng lớn." Thẩm Hạo cũng cười nói.

Chiều, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến, đồng thời, còn dẫn theo Đại Kim Nha cũng cùng đến.

Hóa ra ba người họ gặp nhau lúc ăn trưa.

Khoảng thời gian này, Đại Kim Nha vẫn luôn ở nhà tĩnh dưỡng.

Chuyến đi Long Lĩnh, suýt chút nữa khiến cơ thể hắn không chịu nổi.

Thế là hắn đi tìm bác sĩ kê thuốc, ở nhà điều dưỡng.

Này, vừa mới phục hồi gần xong, liền lập tức đến thăm Thẩm Hạo.

Hắn vẫn còn nhớ, khi đó ở cổ mộ dưới lòng đất Long Lĩnh, Thẩm Hạo đã nói có thể dạy hắn vài chiêu.

Đại Kim Nha mắt rất tinh, vừa nhìn thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc trưa, liền nhận ra hai người có sự khác biệt rất lớn so với trước đây, đặc biệt là vóc dáng và khí chất.

Vóc dáng trở nên cân đối, trong khí chất có thêm một loại cảm giác khó nói thành lời.

Nếu nhất định phải miêu tả, thì đó là một chữ: Tiên.

Vừa nhìn, hắn liền biết, Thẩm Hạo chắc chắn đã dạy cho họ những thứ thật sự.

Thế là đúng lúc, hắn định đi theo cùng, xem thử có học được vài chiêu hay không.

Chỉ cần học được vài chiêu, thì đó đều là lợi ích vô cùng.

Hắn cũng không mơ mộng trường sinh bất lão như đế vương, chỉ cần có thể cường thân kiện thể, thì đã là có lời rồi.

Ba người vừa vào sân, Thẩm Hạo liền biết.

Thế là hắn đi ra, đón ba người vào phòng khách ngồi xuống.

"Kim gia, đã một thời gian không gặp rồi, dạo này đang bận gì thế?" Thẩm Hạo hỏi.

"Ối ha ha, bận gì đâu, vẫn luôn ở nhà uống thuốc tĩnh dưỡng đây, đợt trước ở Long Lĩnh, suýt chút nữa là không chịu nổi rồi, cơ thể không tốt lắm, hết cách rồi." Đại Kim Nha lắc đầu nói.

Mấy người hàn huyên với Đại Kim Nha một lát, Đại Kim Nha liền nói thẳng mục đích đến.

"Cái đó, Thẩm gia, trước kia ngài ở Long Lĩnh địa cung có nói, có thể dạy tôi một ít công phu, không biết còn được không ạ?" Đại Kim Nha cười xòa hỏi.

"Ồ, cậu nói cái này à, đương nhiên không thành vấn đề rồi." Thẩm Hạo cười gật đầu nói.

"Nhưng mà, thể chất của cậu quả thật quá kém, e rằng luyện chẳng ra trò trống gì đâu." Đại Kim Nha nghe vậy, có chút thất vọng,

nhưng hắn cũng biết rõ về cơ thể mình, tu luyện đó là thứ người bình thường có thể làm được sao?

Hắn có tự biết mình.

Thế là lại hỏi: "Thế tôi đây, bây giờ còn có thể học không ạ?" Hắn vẫn còn chút mong đợi.

"Đương nhiên có thể rồi, tuy rằng không luyện ra được thành tựu lớn gì, nhưng cường thân kiện thể, đó là dễ như trở bàn tay." Thẩm Hạo nói.

"Bệnh suyễn của cậu cũng có từ lâu rồi phải không?

Chương 173

Chỉ cần kiên trì rèn luyện, bệnh suyễn này, chắc chắn sẽ không tái phát nữa." "Ái chà, vậy thì tốt quá rồi!" Đại Kim Nha nghe vậy, mừng rỡ như điên.

"Kim gia, tôi nhớ cậu từng nói, bệnh suyễn của cậu là do tiên thiên bất túc mà thành, hồi nhỏ ở trong bụng mẹ bị âm khí từ minh khí xâm hại dẫn đến đúng không?" Thẩm Hạo hỏi.

"Thẩm gia ngài nói không sai, chính là như vậy, năm xưa lão gia tử nhà tôi, những minh khí đào được từ trong mộ, đều cất ở trong nhà, dẫn đến trong nhà âm khí nặng, mẹ tôi khi mang thai tôi, đã bị âm khí xâm thực." Đại Kim Nha gật đầu nói.

"Vậy thì đúng lúc, tôi truyền cho cậu một bộ Dưỡng Sinh Thái Cực Quyền, thêm một bộ Hô Hấp Thổ Nạp Pháp." Thẩm Hạo nói.

Hắn tại chỗ sáng tạo ra một công pháp hô hấp thổ nạp phối hợp Thái Cực Quyền, hô hấp điều dưỡng cơ thể, cũng có thể hấp thu một lượng nhỏ linh khí thiên địa.

Hấp thu ít, tà khí lẫn trong linh khí sẽ không gây ra ảnh hưởng gì.

Sau đó, hắn trực tiếp điểm vào mi tâm Đại Kim Nha, truyền toàn bộ nội dung công phu qua.

Đại Kim Nha bị Thẩm Hạo điểm một cái như vậy, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong đầu bị nhồi nhét vào một đoạn nội dung.

Hắn cẩn thận nhìn kỹ, đó là một bộ Thái Cực Quyền pháp, và Hô Hấp Thổ Nạp Pháp.

Phảng phất như khắc sâu vào trong não, vô cùng rõ ràng.

"Ái chà, Thẩm gia ngài chiêu này thật là thần kỳ, nếu đi làm thầy

giáo, thì quả thực không có học sinh nào mà không dạy được!" Đại Kim Nha khen ngợi.

"Kim gia, tranh thủ bây giờ, cậu diễn luyện một chút đi, tôi giúp cậu xem." Thẩm Hạo nói.

"Hắc hắc, vậy thì tốt quá rồi, mời Kim gia biểu diễn nào ~" Bàn Tử hò reo.

"Hắc hắc, đây là lần đầu lão Kim tôi đánh quyền, nếu đánh không tốt, xin kính mong các vị phụ lão hương thân chiếu cố nhiều." Đại Kim Nha chắp tay cúi chào mọi người nói.

Sau đó, Đại Kim Nha dựa theo cách luyện chiêu thức Thái Cực Quyền trong đầu, bắt đầu diễn luyện.

Ban đầu, động tác còn hơi lạ lẫm.

Đầu tiên là đứng tấn trung bình, hai chân tách ra, hai tay giơ lên, vẽ thành vòng tròn.

Tiếp theo, từng chiêu từng thức, chậm rãi đánh ra.

Giống như các cụ già tập thể dục buổi sáng trong công viên, chậm rãi, mềm mại.

Phải nói, đánh xong cũng khá tốt.

Chỉ là vẫn còn hơi thiếu phối hợp, dù sao trong đầu tuy đã có đủ bộ chiêu thức, nhưng tay chân vẫn là lần đầu tiên làm động tác.

Đơn giản mà nói là não nói: Tôi biết rồi.

Tay chân: "Cậu nói gì cơ?" Chỉ cần luyện tập thêm vài lần, đều không thành vấn đề.

Thẩm Hạo nhìn xuống, không có vấn đề gì, chỉ cần dựa theo công pháp mà luyện, cũng sẽ không sai sót.

Sau đó lại nói với Đại Kim Nha: “Kim gia, còn công phu hô hấp thổ nạp, khi nào cậu rảnh rỗi không có việc gì làm, thì có thể tùy ý luyện, dù có sai cũng không sao, sai thì làm lại từ đầu một lần là được.” “Được rồi, tôi nhớ rồi, Thẩm gia, hôm nay thật sự quá cảm ơn Thẩm gia.” Đại Kim Nha cười nói.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại lấy ra một bình sứ nhỏ, bên trong đựng một viên Khí Huyết Đan, đưa cho Đại Kim Nha.

“Kim gia, đây là một viên Khí Huyết Đan, có thể bổ sung khí huyết, cường hóa thể phách, đợi cậu luyện một thời gian rồi hãy dùng, thể chất của cậu bây giờ vẫn chưa được, không thể ăn, nếu không sẽ có hại cho cơ thể.” “Khi đã dùng Khí Huyết Đan này, những bệnh cũ trên người cậu, cơ bản sẽ được giải quyết hết.

Đến lúc đó, lưng cũng không đau nữa, chân cũng không bị chuột rút nữa, bệnh suyễn cũng khỏi!” Thẩm Hạo nói.

“Hải nha, còn có loại thần dược này nữa ư?

Thẩm gia, ngài đối với lão Kim tôi thật sự quá tốt, sau này, nếu có chuyện gì, chỉ cần lão Kim tôi có thể giúp được, ngài cứ việc mở lời!” Đại Kim Nha sau khi nhận lấy bình sứ, vỗ ngực kích động nói.

Kết quả dùng lực quá mạnh, tự vỗ mình một trận ho sặc sụa.

Đại Kim Nha sau khi có được công pháp và đan dược, lại ở chỗ Thẩm Hạo một lúc, rồi cáo từ trở về.

Hắn đã nóng lòng muốn bắt đầu tu luyện rồi.

Sau khi Đại Kim Nha đi, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng nói rõ mục đích đến, hóa ra là đan dược trong tay đã dùng hết, muốn tìm Thẩm Hạo lấy thêm một ít.

Thế là Thẩm Hạo lại lấy ra hơn mười bình đan dược Luyện Khí cho bọn họ.

Đan dược này, ở chỗ người khác, có lẽ giá trị rất cao, là vật hiếm có, nhưng ở chỗ Thẩm Hạo, lại là hàng thông thường, hắn có rất nhiều.

Cho bọn họ một ít, căn bản không đáng là gì.

Sau đó hai người cáo biệt, trở về tiếp tục tu luyện.

Chiều tối, Dương Tuyết Lỵ trở về.

Cô đưa ngọc hàm cho giáo sư Tôn xem, giáo sư Tôn vẫn luôn nghiên cứu, cô thường xuyên quay lại xem tiến độ, ngoài ra còn tìm tài liệu về Ma Quốc Côn Luân ở thư viện.

Giáo sư Tôn đối với việc Dương Tuyết Lỵ và đoàn người nhanh chóng phá giải được mộ Hiến Vương hết sức kinh ngạc, xem như đã hiểu được bản lĩnh của họ, vì thế dốc hết tâm sức giải mã nội dung kim thư trong ngọc hàm.

Tối, Ô Thiền tìm đến Dương Tuyết Lỵ.

"Thiền tỷ, có chuyện gì không ạ?" Dương Tuyết Lỵ mở cửa phòng, đón Ô Thiền vào.

"Đúng vậy, Mù Trần Châu đã được ta luyện hóa, vừa hay đến giúp em trừ bỏ huyết mạch nguyền rủa." Ô Thiền cười nói.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy cũng giật mình: "Cái gì?

Thật sao ạ?" "Thiền tỷ, phải làm thế nào?" Ô Thiền cười cười: "Em cứ ngồi yên là được, em không cần động, ta sẽ thao tác." Sau đó, Ô Thiền liền ngồi đối diện Dương Tuyết Lỵ, trực tiếp thi triển Vô Giới Yêu Đồng.

Hai mắt lập tức trở nên dị thường sâu thẳm, trong mắt, đen trắng càng thêm rõ ràng.

Dương Tuyết Lỵ từ đó, dường như thấy được một con cự xà vô

cùng to lớn, che trời lấp nhật.

Đặc biệt là một con mắt của nó, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô cùng.

Dương Tuyết Lỵ nhất thời nhìn đến ngây người.

Ô Thiền thôi động lực lượng Vô Giới Yêu Đồng, trực tiếp câu ra nguyền rủa trong cơ thể Dương Tuyết Lỵ, cái mà do Quỷ Động sinh ra.

Đó là một ấn ký tà khí sâu thẳm.

Ô Thiền dùng sức mạnh dương tính của Mắt Xà Thần để dẫn nó ra, sau đó dùng sức mạnh âm tính của Mắt Xà Thần để luyện hóa nó.

Toàn bộ quá trình, chỉ kéo dài mười mấy giây, vô cùng nhanh.

Dương Tuyết Lỵ hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, một cảm giác thư thái, thả lỏng tự nhiên mà sinh ra.

Đây là điều trước đây chưa từng trải nghiệm qua.

Chính là cảm giác thư thái từ sâu trong linh hồn sau khi nguyền rủa Quỷ Động bị loại bỏ.

"Được rồi, nguyền rủa của em đã được giải quyết!" Ô Thiền cười nói với Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ lập tức đưa tay ra phía sau vai trái, sờ vào đó.

Ban đầu, ở đó có một hình vẽ con mắt màu đỏ, giống như vết bầm tím, sờ vào sẽ có cảm giác đau nhức và cứng.

Mà bây giờ, đã không còn nữa.

Cô từ trong túi lấy ra một chiếc gương nhỏ, soi vào vai.

Chỉ thấy trong gương, là làn da trắng nõn mịn màng không tì vết của cô, căn bản không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào.

Hình vẽ con mắt do nguyền rủa tạo thành, đã hoàn toàn biến mất.

“Tốt quá rồi, cảm ơn chị, Thiền tỷ!” Dương Tuyết Lỵ vui mừng trực tiếp ôm lấy Ô Thiền, bật khóc.

“Tuyết Lỵ, không sao rồi, đừng khóc.” Ô Thiền vỗ vỗ lưng Dương Tuyết Lỵ nói.

Dương Tuyết Lỵ rời khỏi lòng Ô Thiền, lau đi nước mắt, sau đó lại nhìn về phía Ô Thiền.

“Thiền tỷ, chị làm sao mà làm được vậy ạ?

Chương 174

Theo tài liệu em tìm được, loại nguyền rủa này, dường như chỉ có tìm đến tế đàn Ma Quốc, thông qua việc tế tự mới có khả năng giải trừ phải không ạ?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Ô Thiền mỉm cười thần bí, nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ: "Tuyết Lỵ, em thấy sao?" "Em?

Em không biết, sức mạnh của Mù Trần Châu, không phải ai cũng có thể sử dụng, ngay cả Thương Vương Vũ Đinh, Chu Văn Vương, đều chưa từng thật sự sử dụng sức mạnh của nó, Hiến Vương cũng chỉ mượn nó nhìn thấy được một góc tương lai." Dương Tuyết Lỵ lắc đầu nói.

Ô Thiền lại hỏi: "Tuyết Lỵ, em chắc là rất tò mò về thân phận lai lịch của ta phải không?" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, nhìn Ô Thiền, gật đầu: "Phải ạ, chị cứ như đột nhiên xuất hiện vậy, nhưng em biết, thân phận của chị chắc chắn không đơn giản!" Ô Thiền nhếch khóe môi, khẽ cười nói: "Em cảm nhận không sai, thân phận của ta quả thực không tầm thường, em chắc chắn cũng không thể ngờ được ~" "Vậy nói như vậy, Thiền tỷ, chị định nói cho em biết rồi sao?

Rốt cuộc chị là thân phận gì ạ?" Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi.

"Vậy nói ra em đừng có mà giật mình nhé ~" Ô Thiền nói.

"Vâng, em chuẩn bị sẵn sàng rồi ~" Dương Tuyết Lỵ dùng sức gật đầu.

"Được, ta sẽ nói cho em biết, thực ra, tỷ tỷ ta, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương đó ~" Ô Thiền nói với giọng điệu có chút tinh nghịch.

"À?

C… cái gì?" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy giật mình, trực tiếp đứng bật dậy.

"Ái chà, xem em sợ đến mức nào này ~, mau ngồi xuống, uống chút nước trấn tĩnh." Ô Thiền rót cho Dương Tuyết Lỵ một ly nước.

Dương Tuyết Lỵ khẽ nhấp một ngụm, sau đó hỏi: "Thiền tỷ, chị nói là thật sao?

Chị lại là Tinh Tuyệt Nữ Vương?" "Thiền tỷ, chị lại là Tinh Tuyệt Nữ Vương ư?" "Đương nhiên rồi, nếu không ta làm sao có thể sử dụng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, giúp em giải trừ nguyền rủa?" Ô Thiền nói.

"Cái này, Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải nằm trong quan quách trên Quỷ Động sao?

Đã chết hơn ngàn năm rồi, làm sao có thể chứ?" Dương Tuyết Lỵ nhất thời vẫn không thể tin được.

"Năm xưa ta kỳ thực là bị thương khi trấn áp Quỷ Động bạo động, mới bất đắc dĩ phải tiến vào Côn Luân Thần Mộc tu dưỡng, ai ngờ, vương thành lại bị liên quân công phá, dân chúng bị tàn sát sạch, ta trong cơn thịnh nộ, trực tiếp gây ra bão cát đen, nhấn chìm toàn bộ vương thành." Ô Thiền đơn giản giải thích cho Dương Tuyết Lỵ lý do mình không chết.

"Hóa ra là như vậy sao?" Dương Tuyết Lỵ nhớ lại sự cường đại của Thẩm Hạo, những tu sĩ nắm giữ sức mạnh cường đại như vậy đều là có thật, vậy thì sống ngàn năm, thậm chí trường sinh bất lão, cũng không phải là không thể.

Dương Tuyết Lỵ rất nhanh đã chấp nhận sự thật này.

Sau đó Ô Thiền lại nói với Dương Tuyết Lỵ: "Chuyện Ma Quốc, em vẫn cứ tiếp tục tìm tài liệu đi, không chỉ ta đối với Ma Quốc rất có

hứng thú, Phu quân Thẩm Hạo của ta cũng rất có hứng thú với nơi đó.

Chẳng mấy chốc nữa, chúng ta chắc sẽ xuất phát đến Tàng Địa Côn Luân một chuyến." "Ồ, em biết rồi Thiền tỷ." Dương Tuyết Lỵ ngoan ngoãn gật đầu.

"Được rồi, ta đi đây, em nhớ tu luyện cho tốt nhé ~" Ô Thiền dặn dò một câu rồi lắc lư thân mình rời đi.

Sau khi trở về phòng, Ô Thiền phát hiện, Thẩm Hạo đã quay lại.

Thẩm Hạo nhờ vào Nghịch Thiên Ngộ Tính của mình, đã điều chỉnh xong công pháp, tốc độ rất nhanh.

Thế là, hai người lại nghiên cứu một đêm Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp.

Linh nhục song tu.

Khi thần hồn giao dung, loại cảm giác như bị điện giật đó, khiến người ta khó quên.

Cảnh giới thần hồn của Ô Thiền so với Thẩm Hạo, cao hơn một bậc lớn.

Thẩm Hạo thu hoạch được không ít, thần hồn đạt được đề thăng rất lớn, ngay cả Nguyên Anh cũng trưởng thành không ít.

Hai ngày sau đó, Thẩm Hạo và Ô Thiền, lại trở về Trùng Cốc, hoàn cảnh ở đây tốt hơn, linh khí nồng đậm càng thích hợp tu luyện.

Có khe nứt thi động ở đó, âm tà chi khí cũng đủ.

Trong Lăng Vân Thiên Cung, vốn dĩ những tượng đồng, điêu khắc đá đó, đều đã bị Thẩm Hạo dời đi, toàn bộ đại điện, trở nên trống rỗng.

Thế là Thẩm Hạo đem những vàng ngọc châu báu, các loại trang sức vừa lấy từ vương cung của Ô Thiền ra, bày biện trong cung điện.

Ngoài ra còn ở bốn phía vương cung mở ra vài ô cửa sổ, và cửa sổ sát đất, lắp kính.

Nội bộ vương cung cũng sáng sủa hơn rất nhiều.

Vị trí ngai vàng, Thẩm Hạo trực tiếp đặt ngai vàng của Ô Thiền lên.

Ngai vàng ban đầu, khi không có bích họa vẽ trên vách đá và ngọc long làm nền, một chút cũng không đẹp mắt.

Bên dưới ngai vàng, hồ Kim Thủy vốn đã khô cạn, cũng được Thẩm Hạo dọn dẹp một lượt, đổ nước vào bên trong, và nuôi vài con cá vàng cùng cá chép koi, còn trồng một mảnh sen.

Phía trên hồ Kim Thủy, còn thêm một cây cầu thủy tinh.

Đó là do Thẩm Hạo tự tay luyện chế, đem cát và đá nung nóng đến trạng thái nóng chảy, sau đó làm thành hình dạng cầu vồng, đặt phía trên hồ nước.

Lại để Ô Thiền, từ đoạn Côn Luân Thần Mộc của mình, chặt xuống một cành, rồi trồng xuống một địa điểm tiết điểm địa mạch bên bờ hồ nước.

Cành Côn Luân Thần Mộc có rất nhiều công dụng thần kỳ.

Sau khi tách khỏi thân cây chính mà không chết khô, chỉ là một năng lực không đáng kể.

Nó vừa được trồng xuống, liền trực tiếp cắm rễ xuống đất, hấp thụ linh khí và dưỡng chất, sinh ra một lượng lớn rễ con, đâm sâu xuống lòng đất, thăm dò vào trong tiết điểm địa mạch.

Cành cây này, rất nhanh đã mọc thành một cây đại thụ, sau đó mới chậm lại tốc độ sinh trưởng.

Ô Thiền thấy vậy, ngạc nhiên nói: "Ơ?

Sao lại lớn nhanh như vậy?" "Phu quân, cứ thế này mà trồng nó ở tiết điểm địa mạch, sẽ không ảnh hưởng gì đến địa mạch chứ?" Thẩm Hạo nhẹ nhàng vuốt ve lưng Ô Thiền, khẽ nói bên tai cô: "Yên tâm đi, sẽ không đâu, thần vật như Côn Luân Thần Mộc này, bản thân nó phải được trồng ở tiết điểm địa mạch mới có thể sinh trưởng, đồng thời nó cũng có tác dụng điều tiết địa mạch, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu." "Ồ, vậy thì tốt ~" Ô Thiền gật đầu.

Hai người ở Lăng Vân Thiên Cung, đã trải qua hai ngày vui vẻ.

Tiền điện, phía sau ngai vàng, có một khu vực được Thẩm Hạo ngăn cách ra, làm thành một căn phòng, hai người liền ở tại đây.

Mà hai ngày này, phân thân Thao Thiết của Thẩm Hạo, thì đang bế quan luyện đan ở hậu điện.

Hậu điện được ngăn cách ra vài căn phòng, một gian đan phòng, ba gian tĩnh thất.

Phân thân Thao Thiết bình thường đều ở trong đan phòng.

Ngày thường, ngoài luyện đan, tu luyện, thì chính là trêu chọc một rắn một côn trùng kia, giống như trêu thú cưng vậy.

Trở về nhà ở Kinh Thành.

Thẩm Hạo được biết, bên giáo sư Tôn, đã dịch xong nội dung kim thư trong ngọc hàm.

Nội dung bên trong, cũng chỉ về Tàng Địa Ma Quốc.

Bên trong ghi chép lại việc Hiến Vương từ khu vực Tàng Địa Ma Quốc, từ Luân Hồi Giáo học được một thân bản lĩnh đẳng thuật, và nhờ cơ duyên xảo hợp trên đường trở về, có được chí bảo Mù Trần Châu của Ma Quốc.

Sau này, Kinh Vũ Đế được tin Mù Trần Châu này ở Cổ Điền

Quốc, thế là hạ lệnh tiến cống lên.

Hiến Vương sau khi biết tin, trực tiếp phân liệt Điền Quốc, tự lập làm vua, mang theo Mù Trần Châu chạy đi, Điền Vương chỉ có thể lấy một viên Ảnh Châu tiến cống lên, dù sao cũng không ai từng thấy Mù Trần Châu, không nhận ra.

Trên kim thư ngọc hàm này, liền ghi chép lại một số kinh nghiệm quan trọng của hắn ở Ma Quốc.

Bao gồm một số thông tin ghi chép về Thượng Cổ Ma Quốc.

Thượng Cổ Ma Quốc sau khi bị Đại Vương Thế Giới Chế Địch Bảo Châu công phá, liền diệt vong.

Sau này, những người Ma Quốc còn sót lại đã thành lập Luân Hồi Giáo, tiếp tục tồn tại trên thế gian.

Trước khi Ma Quốc diệt vong, Cách Tát Nhĩ Vương và Liên Hoa Sinh Đại Sư đã định kế, từ Ma Quốc trộm đi Xà Thần Chi Nhãn, trực tiếp dẫn đến Ma Quốc nội loạn, sau đó công phá Ma Quốc.

Xà Thần Chi Nhãn này, đã lưu lạc đến Thăng Long, sau này lại trải qua nhiều lần lưu chuyển, bị Hiến Vương có được.

Hắn từ Mù Trần Châu nhìn trộm thấy một tia tương lai, thấy cảnh mình cưỡi rồng lên trời.

Thế là bắt đầu cải tạo phong thủy, xây dựng lăng mộ.

Manh mối vẫn chỉ về Tàng Địa Ma Quốc.

Sau khi Tuyết Vực Ma Quốc diệt vong, Luân Hồi Giáo vẫn luôn âm mưu một lần nữa mở thông Tai Nạn Chi Môn, khôi phục vinh quang Thượng Cổ Ma Quốc.

Chương 175

Thậm chí đã mở ra một khe hở lớn ở Tai Nạn Chi Môn để một lần nữa tiến vào di chỉ Ác La Hải Thành.

Sau đó Tàng Địa, dần dần bị tín ngưỡng Phật giáo chiếm cứ, và phát triển mạnh mẽ, Luân Hồi Giáo dần dần suy yếu.

Nhưng những điều này đều là bí mật của Luân Hồi Giáo, Hiến Vương không hề biết.

Hắn từ Côn Luân Tuyết Vực học thành trở về, ở Nam Cương tu hành đẳng thuật.

Nam Cương độc trùng vô số, cổ độc khắp nơi, điều kiện trời phú độc đáo này, khiến đẳng thuật của Hiến Vương tiến bộ thần tốc, không ngừng đổi mới.

Do đó mới có thể dựng nên một quốc gia.

Thẩm Hạo từ Dương Tuyết Lỵ biết được kim thư ngọc hàm đã được giải mã, vậy thì tiếp theo, có thể chuẩn bị tiến đến Tàng Địa Ma Quốc một chuyến để tìm hiểu rốt cuộc.

Mà sâu dưới lòng đất đó, thậm chí còn xuất hiện bảo vật như Địa Mạch Long Đan, không thể bỏ lỡ.

Nơi Ác La Hải Thành tọa lạc, cũng là một khối phong thủy bảo địa vậy.

Hai ngày sau, Hoắc Uyển Nhi dẫn theo Hoắc Ngọc Đình, cùng với Doãn Thanh Sương, lần lượt đến nhà của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo và Ô Thiền nhiệt tình tiếp đãi bọn họ.

Nói ra thì, cả ba người đều đã được xem là nữ nhân của Thẩm

Hạo.

Hoắc Ngọc Đình với tư cách là thị nữ của Hoắc Uyển Nhi, tình cảm như chị em, theo quy củ của Hoắc gia, cũng sẽ đi theo làm của hồi môn.

Lúc Hoắc Tiên Cô quyết định chuyện của Hoắc Uyển Nhi, cũng đã hỏi ý kiến của Hoắc Ngọc Đình.

Với thân phận thị nữ của Hoắc Uyển Nhi, nàng sẽ đi cùng Uyển Nhi, hay là ở lại Hoắc gia.

Hoắc Ngọc Đình đã chọn đi cùng Hoắc Uyển Nhi.

Chuyện đã định, nên họ đến đây với ý định tạo mối quan hệ tốt với Ô Thiền.

Theo thứ tự trước sau, Ô Thiền là đại phu nhân, còn xét về thực lực, địa vị của Ô Thiền lại càng không thể lay chuyển.

Cả ba sau khi gặp Ô Thiền đều cung kính gọi một tiếng "tỷ tỷ".

Ô Thiền xua tay, nàng không thích những quy tắc này, cứ như thời phong kiến cũ kỹ vậy. "Sau này mọi người đều là chị em, không cần phải cung kính như thế, phu quân cũng không thích đâu, cứ tự nhiên là được." Trong ba người, Doãn Thanh Sương xuất thân từ Doãn gia, một gia tộc tu hành, đã sớm bước lên con đường tu luyện, cộng thêm việc nàng đã dùng Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan, thể chất cường tráng, làn da và khí chất đều đã lên một tầm cao mới.

Còn Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình vẫn chưa thực sự bước lên con đường tu luyện, so ra thì có phần kém hơn.

Nhưng nền tảng vẫn rất tốt.

Thế là, Thẩm Hạo cũng lấy ra đan dược, đưa cho hai nàng, bảo họ về dùng, ngày mai lại đến, sẽ chính thức bắt đầu dạy họ tu luyện.

Còn Doãn Thanh Sương thì tối hôm đó đã ở lại.

Thái độ đã rất rõ ràng, Thẩm Hạo thuận nước đẩy thuyền, một tay ôm Doãn Thanh Sương vào lòng.

Doãn Thanh Sương mặt đỏ bừng, ánh mắt đầy mê ly.

Vừa hít thở, nàng đã ngửi thấy mùi hương thanh khiết tỏa ra từ người Thẩm Hạo, khiến người ta say đắm.

Đây là mùi hương tự nhiên tỏa ra sau khi nhục thân của tu sĩ trở nên không còn tì vết.

Giữa tiếng trêu chọc của Ô Thiền, Doãn Thanh Sương vùi mặt vào ngực Thẩm Hạo.

Sau đó hai người bước vào phòng.

Thẩm Hạo bắt đầu chỉ dạy cho Doãn Thanh Sương pháp tu hành Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp.

Tu hành giả để tiện cho việc tu luyện, giữ gìn nguyên âm, nguyên dương không mất, thực ra cũng tùy tình huống.

Đối với người bình thường, tự nhiên là như vậy.

Nhưng đối với Thẩm Hạo, Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp đâu phải là thứ bất tiện đến thế.

Dưới tác dụng của công pháp, hai người âm dương giao hòa, hiệu quả còn tốt hơn gấp mấy chục lần so với nguyên âm đơn thuần.

Đặc biệt là tu vi của Thẩm Hạo cao hơn Doãn Thanh Sương quá nhiều, một đêm này nàng nhận được lợi ích vượt xa sức tưởng tượng.

Tu vi của Doãn Thanh Sương nhảy vọt mấy bậc, trực tiếp đạt đến Luyện Khí viên mãn.

Nàng vốn đang ở giai đoạn đả thông kinh mạch, bước này đối với

tu hành giả bình thường rất tốn thời gian.

Muốn đả thông toàn thân kinh mạch, cần phải tốn không ít thời gian và tài nguyên.

Có một số người lười biếng, huyệt khiếu, kinh mạch chưa đả thông hết đã trực tiếp đột phá, như vậy tuy cảnh giới tăng lên, nhưng căn cơ không đủ, chiến đấu lực cũng thấp.

Kinh mạch của Doãn Thanh Sương, trong lúc hai người song tu, Thẩm Hạo đã giúp nàng dẫn dắt chân khí vận hành, quán thông toàn thân kinh mạch, đồng thời đánh vào trong cơ thể nàng ấn ký Ám Nhật.

Về phần Trúc Cơ, Thẩm Hạo định để nàng thử Thiên Mệnh Trúc Cơ trước, thành công là tốt nhất.

Vì vậy hắn đã giúp nàng áp chế cảnh giới, không cho đột phá.

Sau đó, Thẩm Hạo truyền thụ pháp quyết Bói Thiên Mệnh cho Doãn Thanh Sương. "Sương nhi, cứ theo pháp quyết này tu luyện, bói thiên mệnh, xem thiên mệnh của nàng là gì." Doãn Thanh Sương sau khi nhận được pháp quyết, liền ngồi dậy từ trong lòng Thẩm Hạo.

Cũng không màng xuân quang bại lộ, nàng ngồi xếp bằng tại chỗ.

Tức thì bắt đầu tu luyện pháp Bói Thiên Mệnh.

Bói Thiên Mệnh hoàn toàn dựa vào vận khí, có người làm thế nào cũng không thấy, có người thấy được nhưng lại không rõ ràng.

Có người lại trực tiếp thấy được rõ mồn một.

Có lẽ do có quan hệ mật thiết với Thẩm Hạo, Doãn Thanh Sương rất nhanh đã nhập định.

Ý thức đến một nơi mông lung.

Nàng nhìn thấy, trên bầu trời, một đám mây trắng mềm mại khổng lồ, nhìn kỹ, trong tầng mây lại là một con thần long màu trắng ẩn

hiện, vảy vuốt bay lượn, thấy đầu không thấy đuôi, đang cuộn mình bay lượn trong làn sương mù.

Lúc này, đầu của con thần long màu trắng thò ra khỏi tầng mây, đối mặt với Doãn Thanh Sương.

Tức thì, Doãn Thanh Sương bừng ngộ, đây chính là thiên mệnh dị tượng của nàng, một con bạch long ẩn mình trong sương mù.

Sau đó, ý thức của Doãn Thanh Sương quay về cơ thể.

Lúc này thời gian đã trôi qua nửa giờ, Doãn Thanh Sương đã duy trì trạng thái đó một lúc không ngắn.

Thấy Doãn Thanh Sương tỉnh lại, thế là, Thẩm Hạo lại lần nữa ôm nàng vào lòng, hai người áp sát vào nhau. "Sương nhi, thế nào rồi?

Đã thấy được thiên mệnh của mình chưa?" Doãn Thanh Sương mặt ửng hồng, nói: "Vâng, ta đã thấy rồi, là một con bạch long ẩn trong sương mù." "Ồ?

Bạch long, xem ra có liên quan không nhỏ đến huyết mạch Long Thần của Doãn gia các nàng, không tệ." "Có lẽ, Doãn gia các nàng, sẽ vì nàng mà quật khởi lần nữa đấy." Thẩm Hạo vừa nhẹ nhàng vuốt ve trên người Doãn Thanh Sương, vừa nói.

Doãn Thanh Sương không nhịn được, vặn vẹo người: "Aiya, Hạo ca, đừng sờ nữa, ngứa quá." "Không nhịn được mà." Thẩm Hạo cười nói. "Nếu bây giờ thiên mệnh đã rõ, vậy có thể chuẩn bị Trúc Cơ rồi, Thiên Mệnh Trúc Cơ!" "Thiên Mệnh Trúc Cơ?

Đó là gì vậy?" Doãn Thanh Sương không hiểu hỏi. "Chính là phối hợp với thiên mệnh của nàng, tạo ra đạo cơ phù hợp nhất với nàng.

Pháp tu hành, sự phù hợp là quan trọng nhất, tu luyện sẽ làm ít công to." Thẩm Hạo áp vào tai Doãn Thanh Sương, nhẹ giọng đáp. "Ồ..." Doãn Thanh Sương nằm trên người Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó, hai người cứ như vậy nghỉ ngơi.

Chương 176

Sáng hôm sau, Thẩm Hạo liền để Doãn Thanh Sương vào phòng tu luyện dưới lòng đất để tu luyện, tìm hiểu pháp Trúc Cơ.

Thiên Mệnh Trúc Cơ, chú trọng cơ duyên, thuận theo tự nhiên.

Không phải muốn là làm được, từng có rất nhiều người vật lộn mấy chục năm cũng không thể Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Nhưng ở chỗ Thẩm Hạo, vấn đề lại không lớn, những người tụ tập bên cạnh Thẩm Hạo, cơ bản đều là người mang thiên mệnh.

Ăn sáng xong không lâu, Hoắc Uyển Nhi lại dẫn Hoắc Ngọc Đình đến.

Cả hai đều đã dùng Thối Thể Đan, phạt mao tẩy tủy, bài trừ ra một lượng lớn tạp chất trong cơ thể.

Bây giờ, cả người đều rạng rỡ, càng thêm tinh xảo, xinh đẹp.

Vừa thấy Thẩm Hạo, Hoắc Uyển Nhi vui vẻ nói: "Thẩm Hạo, Thối Thể Đan anh đưa cho chúng tôi thật sự quá lợi hại, anh xem, bây giờ chúng tôi có phải đã xinh đẹp hơn không?" Nói xong còn kéo Hoắc Ngọc Đình cùng xoay một vòng tại chỗ, hai vật thể khổng lồ trước ngực hai người liên tục rung động.

Thẩm Hạo cũng cười nói: "Không tệ, hôm nay sẽ chính thức dạy các cô tu luyện." Hắn dẫn hai người đến một phòng tu luyện khác dưới lòng đất, Thẩm Hạo truyền thụ Luyện Khí Thổ Nạp Pháp cho hai người.

Đồng thời, cũng đánh vào cơ thể hai người ấn ký Ám Nhật, để luyện hóa tà khí.

Hoắc gia vì là nữ tử đương gia, cho nên, nữ tử từ nhỏ cũng sẽ

được huấn luyện nghiêm khắc, để chống đỡ gia nghiệp và chế độ của Hoắc gia.

Hoắc Uyển Nhi với tư cách là con gái của Hoắc Tiên Cô, sự huấn luyện nhận được càng nghiêm khắc hơn, mà Hoắc Ngọc Đình có thể trở thành thị nữ của Hoắc Uyển Nhi, cũng là được tinh tuyển kỹ lưỡng.

Đừng nhìn hai người họ là nữ tử, trông yếu đuối, nhưng bản lĩnh trên người cũng không hề kém.

Hơn nữa Thẩm Hạo cũng đã xem qua, tư chất tu hành của họ đều không tệ.

Hai người thấy trong đầu mình đột nhiên xuất hiện một chuỗi thông tin dài, trong lòng thầm hô thần kỳ.

Cẩn thận đọc đi đọc lại pháp Luyện Khí Thổ Nạp này mấy lần, quen thuộc với phương pháp hô hấp thổ nạp.

Hai nàng liền bắt đầu hô hấp thổ nạp theo phương pháp.

Hai người rất nhanh đã bắt được nhịp điệu.

Một lúc sau, họ đều cảm nhận được, trong cơ thể xuất hiện từng tia dòng chảy ấm áp kỳ dị.

Theo nhịp hô hấp thổ nạp, dòng chảy ấm áp ngày càng nhiều, cuối cùng, đều tụ tập tại vị trí đan điền.

Thành công mở ra khí hải đan điền, hoàn thành bước đầu tiên của Luyện Khí.

Khí hải mở ra, chân khí liền có nơi để chứa.

Hai người bây giờ theo nhịp hô hấp thổ nạp, đang trong quá trình luyện tinh hóa khí.

Chuyển hóa năng lượng dư thừa trong cơ thể thành chân khí, trữ

vào đan điền.

Ngoài ra cũng hít vào linh khí từ miệng mũi, vào trong cơ thể luyện hóa.

Chân khí hỗn hợp với linh khí, trực tiếp lên một tầm cao mới.

Trong phòng tu luyện dưới lòng đất này, có bố trí tụ linh trận pháp, linh khí bên trong đậm đặc hơn bên ngoài rất nhiều.

Thẩm Hạo thấy hai nàng đã nhập định, liền quay trở lại phòng khách trên mặt đất.

Hai tiếng sau, Doãn Thanh Sương thoát ra khỏi trạng thái tĩnh tu tham ngộ Trúc Cơ.

Thiên Mệnh Trúc Cơ, không phải đơn giản như vậy.

Chiều, Thẩm Hạo lại cùng Doãn Thanh Sương đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Còn hai nàng Hoắc Uyển Nhi, thì giao cho Ô Thiền.

Thẩm Hạo bây giờ có khá nhiều đồ trong tay, cũng nên xử lý một chút.

Hắn định đưa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ký gửi bán đấu giá.

Mấy chục món đồ cổ từ mộ thất của Lý Thuần Phong ở Long Lĩnh, còn có một lượng lớn minh khí lấy được từ mộ Hiến Vương, đều cần phải xử lý.

Tân Nguyệt Phạn Điếm bây giờ cũng có thể xem là người nhà, cứ để họ giúp xử lý vậy.

Doãn Thanh Lâm thấy Thẩm Hạo và em gái cùng về, trong lòng đã hiểu, lại nhìn khí sắc và dung mạo của em gái, thay đổi rõ rệt, mày mắt đã mở, liền biết hai người đã thành chuyện tốt, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Ha ha, Thẩm tiên sinh, thật là khách quý, xem ra

sau này, phải gọi anh một tiếng em rể rồi." Doãn Thanh Lâm cười nói. "Ha ha, cũng đúng, anh vợ cả." Thẩm Hạo cũng cười đáp.

Còn Doãn Thanh Sương ở bên cạnh, tuy sắc mặt lạnh lùng, nhưng đã nhuốm một vệt hồng rạng. "Em rể hôm nay đến đây, có chuyện gì sao?" Doãn Thanh Lâm hỏi. "Vừa hay có một lô hàng muốn bán, nên cùng Sương nhi qua đây, định giao cho anh vợ cả xử lý giúp." Thẩm Hạo trả lời. "A ha ha, vậy thì tốt quá, buổi đấu giá lần này cũng sắp diễn ra rồi, vừa hay thêm vào." Doãn Thanh Lâm nói. "Vậy chúng ta tìm một nhà kho đi, tôi lấy đồ ra trước, để giám định sư của các anh kiểm kê, giám định một chút." Thẩm Hạo gật đầu nói.

Thế là, ba người vào một nhà kho dưới lòng đất, diện tích khoảng mấy chục mét vuông.

Thẩm Hạo trước tiên lấy ra một số đồ cổ từ mộ Lý Thuần Phong, có hơn bốn mươi món, đều được hắn cẩn thận đặt trên mặt đất ở một bên.

Bên kia, hắn chất đống những thỏi vàng bạc, ngọc cổ, và đồ gốm từ mộ Hiến Vương lại với nhau. "Chính là những thứ này, anh vợ cả cứ xem mà xử lý." Thẩm Hạo nói với Doãn Thanh Lâm.

Doãn Thanh Lâm nhìn hai đống đồ trước mặt, thở ra một hơi nói: "Lại có nhiều đồ tốt như vậy sao?

Em rể quả nhiên lợi hại!" Thẩm Hạo cười cười, sau đó chỉ vào hai đống đồ trước mặt nói: "Đống bên trái này, là lấy từ một ngôi mộ lớn thời nhà Đường, bên trong có không ít đồ cổ từ niên đại xa xưa hơn, giá trị không nhỏ." "Đống bên phải này, là đồ từ một ngôi mộ cổ thời nhà Hán, mộ Hiến Vương ở Điền Nam, tuy những món đồ vàng bạc và đồ gốm này trông không bắt mắt, nhưng niên đại lâu hơn, giá trị cũng không tệ." "Mộ Đường?

Mộ Hán?

Em rể thật sự vượt ngoài dự liệu của tôi, ngay cả mộ lớn thời Hán Đường cũng tìm được!" Doãn Thanh Lâm kinh ngạc nói. "Ha ha, không đáng nhắc tới, đối với tu sĩ mà nói, tìm được những ngôi mộ này không khó, hơn nữa, đào đồ tùy táng bên trong chỉ là phụ, điều tôi hứng thú hơn là những bí mật ẩn giấu trong các ngôi mộ này!" Thẩm Hạo lắc đầu cười nói. "Xem ra, cảnh giới của em rể, không phải là thứ tôi có thể so bì." Doãn Thanh Lâm nói. "Ha ha, anh vợ cả, anh cứ bận việc trước đi, tôi và Sương nhi đi trước đây." Sau đó, Thẩm Hạo ôm eo thon của Doãn Thanh Sương đi ra ngoài, trở lại bên trên.

Rồi họ đến phòng của Doãn Thanh Sương.

Thẩm Hạo nhìn quanh một lượt, căn phòng này được bài trí vô cùng tinh tế và mang phong cách thiếu nữ. "Sương nhi, đây là lần đầu tiên ta vào khuê phòng của nàng đấy, ra là nàng cũng có tâm hồn thiếu nữ như vậy, ha ha." Thẩm Hạo ôm Doãn Thanh Sương nói bên tai nàng.

Cả căn phòng, bài trí tuy khá đơn giản, nhưng tràn ngập hơi thở thiếu nữ.

Sau đó, hắn lại nói với nàng: "Sương nhi, chuyển đến chỗ ta ở đi." "Như vậy nàng tu luyện cũng sẽ tiện hơn nhiều." Doãn Thanh Sương nghe vậy, ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ nhàng "vâng" một tiếng.

Thấy vẻ mặt e thẹn của nàng, hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với thái độ lạnh lùng bên ngoài.

Hai người tai tóc mai kề một hồi, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lấy một chiếc vali lớn, đóng gói quần áo, trang sức thường dùng của Doãn Thanh Sương vào trong.

Sau đó chào hỏi anh vợ cả Doãn Thanh Lâm rồi trở về.

Doãn Thanh Lâm tự nhiên vui mừng thấy chuyện thành, Doãn

Thanh Sương chuyển vào nhà Thẩm Hạo, điều đó cũng đại biểu cho việc này đã xong, chắc như đinh đóng cột.

Chắc hẳn các tộc lão trong gia tộc biết được, cũng sẽ rất vui mừng.

Doãn Thanh Lâm cũng lộ vẻ vui mừng trên mặt.

Doãn Thanh Sương tuy liên hôn vì gia tộc, nhưng đối tượng liên hôn là Thẩm Hạo, nàng cũng rất thích, dù trước đó chỉ gặp vài lần, nhưng trên người Thẩm Hạo lại có một sức hút thần bí, hấp dẫn nàng.

Chương 177

Về đến nhà, Thẩm Hạo trực tiếp sắp xếp cho Doãn Thanh Sương ở phòng sát vách phòng mình.

Sân nhà của Thẩm Hạo, hậu viện có không ít phòng, ở vài người hoàn toàn không thành vấn đề.

Ô Thiền, Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương cùng nhau dọn dẹp, thu dọn đơn giản là có thể trực tiếp vào ở.

Dán một lá Tị Trần Phù trong phòng là có thể không nhiễm một hạt bụi.

Tối hôm đó, Thẩm Hạo lại ở lại phòng Doãn Thanh Sương, tay cầm tay chỉ dạy nàng cách nghiên cứu nguồn gốc loài người, cách tiến hành thực tiễn về cấu tạo cơ thể người và di truyền gen.

Doãn Thanh Sương tiếp thu một lượng lớn kiến thức, đầu óc mê man, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Thẩm Hạo ôm nàng vào sát bên mình, cũng nghỉ ngơi.

Tu vi của Doãn Thanh Sương tuy tạm thời không thể đột phá, nhưng thể chất lại được nâng cao không ít.

Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, hôm qua ở trong tĩnh thất tu luyện mấy tiếng đồng hồ rồi dừng lại.

Ô Thiền chỉ điểm qua loa cho họ xong, họ liền trở về Hoắc gia.

Hoắc Tiên Cô thậm chí còn có chút trách móc họ, về sớm như vậy làm gì, sao không ở lại thêm một lát.

Thế là, sáng sớm không bao lâu, hai nàng lại đến chỗ Thẩm Hạo.

Hai người thấy Doãn Thanh Sương cũng ở đây, có chút bất ngờ.

"Ủa?

Thanh Sương tỷ tỷ, tỷ cũng đến sớm vậy sao?" Hoắc Uyển Nhi kéo tay Doãn Thanh Sương nói.

Doãn Thanh Sương thấy vậy, cũng kéo tay Hoắc Uyển Nhi, một tay kéo nàng qua, ôm lấy vòng eo thon của nàng.

Sau đó nói: "Uyển Nhi muội muội, không phải ta đến sớm, sau này tỷ tỷ ta sẽ ở đây đấy nhé." "A?" Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình đều vô cùng kinh ngạc.

Cả hai đều rất ngạc nhiên, Hoắc Uyển Nhi hỏi: "Thanh Sương tỷ, đây là tình huống gì vậy?

Tỷ chuyển qua đây rồi sao?" Doãn Thanh Sương kéo Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình đến ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, tay vẫn ôm Hoắc Uyển Nhi không buông.

Đồng thời còn để Hoắc Ngọc Đình ngồi ở bên kia, một tay ôm một người.

Khiến Hoắc Ngọc Đình cũng có chút ngại ngùng.

Sau khi ngồi xuống, Doãn Thanh Sương mới cười nói: "He he, thật ra tỷ tỷ cũng giống như các em, đều là nữ nhân của Hạo ca rồi đó." "Cho nên tỷ tỷ dứt khoát chuyển thẳng vào đây luôn, các em có muốn chuyển qua đây không?" Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình nghe vậy, mặt ửng hồng, vô cùng kinh ngạc: "Tỷ tỷ, chuyện này, a?" "Aiya, không cần kinh ngạc như vậy, một người đàn ông ưu tú như Hạo ca, nữ nhân nào thấy mà không thích chứ?" Doãn Thanh Sương nói, rồi sờ lên người hai nàng một cái. "He he, hai em cũng bắt đầu tu luyện rồi nhỉ, ta có thể cảm nhận được." "Là tu sĩ, tam thê tứ thiếp đều rất bình thường, ngay cả những người bình thường, đàn ông trong các gia tộc lớn có tiền, ai mà không nuôi phụ nữ bên ngoài?"

Doãn Thanh Sương nói với hai nàng. "Vâng, Thanh Sương tỷ, em không có ý đó, chỉ là, cảm thấy rất ngạc nhiên, không ngờ tỷ cũng..." Hoắc Uyển Nhi nắm lấy tay Doãn Thanh Sương nói. "He he he, tỷ tỷ thì sao?

Có phải thấy tỷ tỷ bình thường mặt lạnh như tiền, người lạ chớ gần, nên nghĩ tỷ không thích đàn ông không?" Doãn Thanh Sương cười duyên nói.

Dường như sau khi nghĩ thông suốt, nàng đột nhiên phát triển ra một số thuộc tính đặc biệt.

Bây giờ, trước mặt Thẩm Hạo và các chị em, nàng lại thể hiện ra bộ dạng này, sự tương phản cực lớn.

Nhưng Thẩm Hạo lại cảm thấy khá kích thích. "Sương nhi thế này, trông cứ như nam nữ đều ăn được vậy?" "Chẳng lẽ lúc ở Doãn gia, nàng vẫn luôn đè nén bản thân, mà đây mới là bản tính sao?

Vậy thì kích thích quá." "Nhưng mà như vậy hình như cũng không tệ." "Sau này lúc ta không có ở đây, Sương nhi cũng có thể thay ta làm việc, ha ha." Thẩm Hạo đứng cách đó không xa nhìn ba người phụ nữ, trong lòng thầm nghĩ.

Ba người trêu chọc nhau một lúc, Thẩm Hạo gọi họ lại, bảo họ vào phòng tu luyện bắt đầu tu luyện.

Tu luyện được mấy tiếng, Thẩm Hạo và các nàng cùng nhau ăn trưa.

Chiều, Hoắc Uyển Nhi dẫn Hoắc Ngọc Đình trở về.

Họ muốn dọn nhà.

Lúc ăn cơm, đã suy nghĩ mãi, sau bữa cơm, hai người quyết định, sẽ chuyển đến ở.

Về đến nhà, Hoắc Tiên Cô biết được suy nghĩ của họ, không những không phản đối, mà còn vô cùng ủng hộ.

Bà đích thân lo liệu, phái người giúp hai người thu dọn đồ đạc.

Sau đó phái xe đưa đến nhà Thẩm Hạo.

Hoắc Tiên Cô đích thân chỉ huy, hiệu suất vô cùng cao, chỉ mất hơn một tiếng, đã đóng gói hai nàng đưa qua.

Thẩm Hạo sắp xếp cho hai nàng ở hai phòng liền kề sát vách phòng mình.

Tiếp theo, lại tiếp tục để mọi người tu luyện theo kế hoạch.

Đợi mấy ngày này, việc tu luyện của Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình không có vấn đề gì, liền sẽ đi Côn Luân Sơn một chuyến.

Chuyến đi này, hắn định chỉ cần mấy người mình trực tiếp đi là được.

Về phần những người như Lôi Hiền Minh trong nguyên tác, mặc kệ hắn.

Nếu mang theo họ, ngược lại sẽ không tiện.

Lôi Hiền Minh phá sản, liên quan quái gì đến hắn, trong nguyên tác, hắn đến Côn Luân Sơn tìm Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, cũng là đi một chuyến công cốc.

Còn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, tiến độ tu hành trong thời gian này, đều rất không tệ.

Lại qua hai ngày, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình đều đã đi vào quỹ đạo, cộng thêm có Doãn Thanh Sương, Ô Thiền chỉ đạo, tu vi đang vững bước tiến lên.

Trong phòng khách, Thẩm Hạo gọi cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đến.

Shirley Dương vốn định đến di chỉ Ma Quốc ở Côn Luân, tìm cách giải quyết lời nguyền.

Nhưng không ngờ, lại bị Tinh Tuyệt nữ vương là Ô Thiền trực tiếp giải trừ lời nguyền.

Nhưng, trong thời gian này, cô cũng đã chuẩn bị rất nhiều, nỗ lực rất nhiều, khiến cô vô cùng hứng thú với Ma Quốc Côn Luân đó.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, không còn bị lời nguyền quấy nhiễu, gần đây đều chìm đắm trong tu luyện.

Nhưng, nếu Shirley Dương đã hứng thú với Ma Quốc, hai người họ tự nhiên cũng sẽ đi cùng.

Ba người đều không có ý kiến, vừa hay đi theo Thẩm Hạo ra ngoài mở mang tầm mắt một phen.

Tuy nhiên, bây giờ đều là tu sĩ, trộm mộ đối với họ đã đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ là, từ trước đến nay, trong những lần trộm mộ của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, họ chỉ đối mặt với vài con cương thi, nguy hiểm thật sự, họ đều chưa từng trải qua, đều bị Thẩm Hạo và Ô Thiền giải quyết rồi, lần này có thể dẫn họ đi mở mang tầm mắt.

Ba người đều không có ý kiến.

Thế là Thẩm Hạo quyết định, ngày mai xuất phát.

Sớm một chút hay muộn một chút, đều không có ảnh hưởng gì, dù sao họ cũng là bay qua đó, không phải ngồi tàu hỏa hay đi bộ, tốn nhiều thời gian trên đường.

Ba người ai về nhà nấy, cũng không có gì cần chuẩn bị.

Tối ăn cơm, Thẩm Hạo nói với Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình: "Hai ngày tới, ta và Thiền nhi phải ra ngoài

một chuyến, chắc vài ngày sau sẽ về." "Mấy ngày này các nàng chăm chỉ tu luyện, Sương nhi, đây là một ít đan dược, lúc tu luyện thì dùng, có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện." Thẩm Hạo nói, lấy ra mấy bình đan dược đưa cho Doãn Thanh Sương.

Doãn Thanh Sương nhận lấy xem, là Dưỡng Khí Đan, Khí Huyết Đan, và Thông Mạch Đan.

Bổ sung chân khí, nâng cao khí huyết thể chất và cường hóa, sơ thông kinh mạch.

Doãn Thanh Sương vui vẻ nhận lấy. "Uyển Nhi và Ngọc Đình, cũng có thể dùng đan dược tu luyện rồi, số đan dược này, đủ cho các nàng dùng mấy ngày này." "Đợi ta về, sẽ kiểm tra tiến độ tu vi của các nàng đấy." Doãn Thanh Sương cười nói: "Hạo ca anh cứ yên tâm, chúng tôi đều sẽ chăm chỉ tu luyện." Không lâu sau, ba người đã giải quyết được hơn một nửa bàn thức ăn.

Cuối cùng, tất cả đều sạch trơn, không còn một chút.

Chương 178

Đêm đến, Doãn Thanh Sương ăn quen bén mùi, lại kéo Thẩm Hạo vào phòng mình, tiếp tục học tập Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp.

Tiếng sáo phượng vang động, ánh ngọc hồ chuyển dời, một đêm cá rồng múa lượn.

Khi Thẩm Hạo và mọi người chuẩn bị đến di chỉ Ma Quốc ở Tây Tạng, một đội người khác đã sớm tiến vào Tây Tạng.

Họ chính là nhóm người của Lôi Hiền Minh đến từ Hương Cảng.

Tình nhân của hắn, Hàn Thư Na, chính là Hàn tỷ ở Tân Môn lúc trước.

Khi đó thông qua Đại Kim Nha tìm được cô ta, bán ra một lô minh khí.

Cô ta ra tay khá hào phóng, cũng không ép giá nhiều.

Lôi Hiền Minh chỉ là số không tốt, dạy con không nên thân, khiến con trai cờ bạc, thua sạch gần hết tài sản tích lũy cả đời.

Sản nghiệp bên Hương Cảng đã bị rút ruột.

Chỉ còn lại chút tài sản ở kinh thành.

Vừa hay một thời gian trước, có một ông chủ bảo tàng nước ngoài hợp tác với hắn, lúc bàn chuyện làm ăn, thấy được một cuốn kinh cổ Tây Tạng mà người đó sưu tầm, đọc được câu chuyện ghi chép trên đó.

Thời Ma Quốc cổ đại, có một vị công chúa, mắc một căn bệnh lạ, sau khi chết lại biến thành một thi thể băng tinh không đầu, điều này

được người ta cho là thần tích, thế là dùng một tòa yêu lâu chín tầng để an táng cô trên một ngọn núi tuyết.

Trên cuốn kinh đó, còn đề cập đến một số manh mối về vị trí ngôi mộ.

Người kia thấy hắn có hứng thú, liền nhắc đến chuyện Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, nếu Lôi Hiền Minh có thể tìm được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, ông ta nguyện ý bỏ ra một cái giá lớn để thu mua.

Thế là Lôi Hiền Minh nảy sinh ý định, định nhân lúc còn chút sức lực, tái xuất giang hồ, làm một chuyến đổ đấu.

Lôi Hiền Minh khắp nơi thu thập tư liệu về Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, biết đó là một thi thể băng có thuộc tính cực hàn, lại được chôn cất ở Tây Tạng, nếu không có linh tháp của Liên Hoa Sinh đại sư trấn giữ, người thường căn bản không thể tiếp cận thi thể băng, nếu không sẽ chết.

Lôi Hiền Minh đi khắp nơi tìm cách đối phó, cuối cùng ở Phan Gia Viên, từ chỗ Trần Ngọc Lâu thầy bói vỉa hè, nghe ngóng được hai vị Mô Kim Hiệu Úy là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, đã tìm được một chiếc gương đồng trấn thi từ Điền Nam.

Hắn cảm thấy, chiếc gương đồng trấn thi này có lẽ có thể trấn áp được hàn khí của thi thể băng.

Chiếc gương đồng trấn thi đó đang ở chỗ Bàn Tử, thế là Lôi Hiền Minh tìm đến cửa.

Cuối cùng hắn bỏ ra một số tiền, mua lại chiếc gương đồng từ Bàn Tử.

Vốn dĩ Lôi Hiền Minh còn muốn mời hai vị Mô Kim Hiệu Úy là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tương trợ, nhưng lúc đó cả hai đều đang chìm

đắm trong tu luyện, nên đã từ chối.

Lôi Hiền Minh sau đó lại tìm đến mấy lần, đều bị từ chối, đành phải tự mình lập đội dẫn người đến vùng tuyết Côn Luân ở Tây Tạng, tìm kiếm Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Sáng sớm, mọi người đều tập trung trong sân nhà Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thả Mặc Vân Chu ra, đậu trong sân, mở cửa khoang, mọi người lần lượt tiến vào.

Cuối cùng, Thẩm Hạo vẫy tay chào tạm biệt Doãn Thanh Sương đang đứng ngây người bên cạnh, cùng với Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình đang che miệng cười.

Tức thì, Mặc Vân Chu ẩn đi thân hình, biến mất không thấy.

Nhưng luồng khí do Mặc Vân Chu bay lên tạo ra, thổi làm cây cối hoa lá trong sân xào xạc.

Ba người đều biết, Mặc Vân Chu đã bay đi rồi.

Mọi người đều đã từng thấy Mặc Vân Chu của Thẩm Hạo, chỉ có Doãn Thanh Sương, là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng vô cùng chấn động. "Hi hi, Thanh Sương tỷ, chấn động không?

Lần đầu tiên chúng tôi thấy, cũng giống như tỷ vậy đó." Hoắc Uyển Nhi đứng bên cạnh Doãn Thanh Sương, nhìn đôi mắt đẹp đang mở to của nàng, cười duyên nói. "Đúng vậy, quá chấn động, nhưng mà, Uyển Nhi em thấy lúc nào vậy?" Doãn Thanh Sương một tay nắm lấy Hoắc Uyển Nhi, kéo vào lòng mình hỏi.

Hai cặp bánh bao lớn ép vào nhau, độ đàn hồi cực tốt. "A, Thanh Sương tỷ, tỷ dọa em giật mình." Hoắc Uyển Nhi kinh hô một tiếng, ngã vào lòng Doãn Thanh Sương.

Tức thì nàng không chịu yếu thế, bắt đầu cào cấu tìm tòi trên

người Doãn Thanh Sương.

Doãn Thanh Sương ngứa không chịu nổi, cũng bắt đầu phản kích, trong sân tức thì vang lên một tràng cười duyên quyến rũ. "A ha ha ha, Ngọc Đình, mau đến giúp em, ha ha..." Hoắc Uyển Nhi một bên tay không ngừng, một bên cười bảo Hoắc Ngọc Đình qua giúp mình cùng tấn công Doãn Thanh Sương. "Aiya, tiểu thư, như vậy không hay đâu." Hoắc Ngọc Đình do dự nói. "Hừ, có gì không hay, Ngọc Đình, em cứ thế nhìn ta bị bắt nạt sao?

A ha ha ha..." Hoắc Uyển Nhi bị chọc đến không chịu nổi, nàng thực sự không phải là đối thủ của Doãn Thanh Sương.

Doãn Thanh Sương nhân lúc Hoắc Ngọc Đình do dự, trực tiếp kéo luôn Hoắc Ngọc Đình vào chiến trường.

Một chọi hai cũng không hề lép vế, chọc cho hai người cười ha ha, trong mắt cũng cười ra lệ.

Cuối cùng, nàng vác cả hai người vào phòng.

Trong phòng tiếp tục đùa giỡn, cả ba đều quần áo xộc xệch.

Vui đùa một hồi, ba người mới dừng lại.

Thuộc tính đặc biệt của Doãn Thanh Sương thức tỉnh, nhân lúc Thẩm Hạo và Ô Thiền không có ở đây, nàng đột nhiên không nhịn được, mới cùng Uyển Nhi, Ngọc Đình hai nàng vui đùa.

Sau một hồi vui đùa, quan hệ của ba người càng thêm thân thiết.

Một lúc lâu sau, ba người đều đã nghỉ ngơi xong, mới bắt đầu tu luyện.

Doãn Thanh Sương lấy ra đan dược, Khí Huyết Đan, Dưỡng Khí Đan, mỗi loại cho hai người một viên, bảo họ dùng lúc tu luyện. "Sương nhi tỷ, em nhớ còn một loại đan dược nữa, đó là gì vậy?"

Hoắc Ngọc Đình hỏi. "Đó là Thông Mạch Đan, các em mới bắt đầu tu luyện, còn chưa dùng đến, vừa hay thích hợp cho ta dùng bây giờ." Doãn Thanh Sương giải thích. "Ồ, ra là vậy à." Hoắc Uyển Nhi và hai nàng cũng không để ý.

Lấy đan dược xong, ba người liền xuống phòng tu luyện dưới lòng đất, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

Có đan dược trợ giúp, tốc độ tu hành của ba người ở cảnh giới Luyện Khí rất nhanh.

Trên bầu trời, Mặc Vân Chu bay lên tầng bình lưu, hướng về cao nguyên tuyết vực Tây Tạng lao đi, phi chu vô hình vô tích, không gây ra một gợn sóng nào.

Ngay cả vệ tinh cũng không thể phát hiện ra một chút tung tích.

Trong Mặc Vân Chu, mọi người vừa ngắm nhìn phong cảnh tráng lệ của non sông đất nước, vừa trò chuyện. "Có phi chu này quả là khác biệt, dù cho mặt đất có ngàn núi vạn sông, cũng có thể lăng không vượt qua." Hồ Bát Nhất cảm khái nói. "Đó là đương nhiên, chỉ có biết bay, mới có thể được xem là thần tiên, cũng không biết bao giờ chúng ta mới có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà bay lên được?" Bàn Tử cũng nói.

Thẩm Hạo cười nói: "Các cậu tu hành được bao lâu, mà đã nghĩ đến chuyện bay rồi?" "Đợi các cậu tu thành cảnh giới Trúc Cơ, là có thể điều khiển pháp khí, ngự khí phi hành, bước này, các cậu sẽ không còn xa nữa đâu." "Nhưng nếu muốn không cần mượn pháp khí, chỉ dựa vào pháp lực của bản thân mà bay lên, vậy thì phải đến cảnh giới Kim Đan mới được." Thẩm Hạo giảng giải hai cảnh giới sau cho ba người Hồ Bát Nhất nghe. "Ba người các cậu tu luyện thêm một thời gian nữa, là gần như có thể Trúc Cơ rồi, đến lúc đó, muốn bay thế nào cũng được." "Ồ, vậy thì tốt quá, he he he." Bàn Tử cười nói.

Nói đến bay lượn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người đều vô cùng khao khát.

Khao khát bay lượn, là một giấc mơ từ trước đến nay của nhân loại.

Sau này phát minh ra máy bay, khinh khí cầu, cuối cùng cũng bay lên được bầu trời.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể tự do tự tại bay lượn.

Mà người tu hành, một khi cảnh giới tu hành đủ, là có thể thoát khỏi sự trói buộc của mặt đất, thực sự bay lên.

“À, phải rồi, Thẩm gia, tôi vừa mới nhớ ra một chuyện.” “Một thời gian trước, có người đến tìm tôi và Lão Hồ, muốn mua cái gương đồng trấn thi lấy xuống từ quách đồng xanh của Hiến Vương trong Trùng Cốc.” “Bọn họ cũng muốn đến núi Côn Luân, nói là đi tìm cái gì đó gọi là 'thi thể pha lê băng xuyên', còn định mời tôi với Lão Hồ đi cùng nữa.” “Lúc đó chúng tôi đang bận tu luyện nên từ chối luôn, nhưng cái gương đồng trấn thi thì bán được mười vạn đồng bạc.” Bàn Tử nhớ lại chuyện của Lôi Hiền Minh, bèn nhắc đến.

“Ồ, tôi cũng nhớ ra rồi, đúng là có chuyện này.

Chương 179

Lúc đó chúng tôi còn thắc mắc sao ông ta tìm được mình, hỏi ra mới biết là do Trần lão gia tử gặp được lúc đang bày sạp bói toán ở Phan Gia Viên, nên mới chỉ đến chỗ chúng tôi." Hồ Bát Nhất cũng nói.

Thẩm Hạo gật đầu: "Chuyện này không có gì to tát." "Người đó thì tôi biết, là một phú thương ở Hồng Kông.

Hồi chúng ta từ Đông Bắc về, lúc bán mấy món đồ kia thì hơn phân nửa là bị tình nhân của ông ta, Hàn tỷ, thu mua hết.

Chị Hàn đó ra tay rất hào phóng, không hề ép giá, con người cũng không tệ." Nghe xong, cả hai đều gật gù.

Sau đó, Thẩm Hạo lại nói về chuyện Ma quốc ở Côn Luân.

Hồ Bát Nhất biết đôi chút về Ma quốc, còn Vương Bàn Tử thì hoàn toàn mù tịt.

Thẩm Hạo liền kể lại toàn bộ tình hình Ma quốc cho ba người Hồ Bát Nhất nghe.

Ma quốc này cũng bắt nguồn từ núi Zagrama, là một trong bốn bộ lạc ban đầu dưới chân núi.

Bốn bộ lạc đó sau này dần dần hợp nhất thành hai.

Sau tai họa Quỷ động, bộ lạc của Bàn Sơn đạo nhân thuộc về bộ lạc Tiên tri, họ di cư về phía đông, hòa nhập vào Thăng Long.

Một nhánh khác, có lẽ thuộc về dòng dõi Tế ti, đã vượt qua núi Côn Luân về phía nam, di cư đến vùng tuyết vực trên cao nguyên Tạng, sau này lập nên Ma quốc.

Ma quốc thực hành chế độ chính giáo hợp nhất, người lãnh đạo tối

cao được gọi là Quỷ mẫu, từ trước đến nay đều do phụ nữ đảm nhiệm, và chỉ những ai thức tỉnh được Vô Giới Yêu Đồng mới có thể trở thành Quỷ mẫu.

Dưới Quỷ mẫu là các Tế ti.

Ma quốc cai trị rất tàn bạo, họ không chỉ tế tự Xà thần mà còn thờ một tà thần khác, được gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Giới cầm quyền của họ nắm giữ Mộc Trần Châu, nhờ tế tự mà thoát khỏi ảnh hưởng của lời nguyền.

Lần này Thẩm Hạo đến đây, một là cùng Ô Thiền xem di tích Ma quốc, hai là để chiêm ngưỡng tà thần mà Ma quốc tế tự.

Tốc độ bay của Mặc Vân Chu rất nhanh, từ Kinh thành đến đất Tạng chỉ mất hơn mười phút.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu hạ thấp độ cao, mọi người qua cửa sổ nhìn thấy ngọn núi thần trong truyền thuyết - Cương Nhân Ba Tề Phong.

Dù độ cao của Cương Nhân Ba Tề Phong không quá nổi bật trên cao nguyên tuyết vực, nhưng so với các dãy núi xung quanh, nó lại là ngọn núi nổi bật nhất.

Từ trên cao nhìn xuống, Cương Nhân Ba Tề Phong được tám ngọn núi hình hoa sen bao bọc.

Cương Nhân Ba Tề Phong tựa như một ngọn nến trên đài sen, lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Hình dáng ngọn núi này lại vô cùng hiểm trở, sắc lẹm, như bị dao chém búa bổ.

Tuyết đọng quanh năm không tan, phủ kín các vách đá cheo leo.

Gió và sông băng đã mài mòn những lớp đá cứng rắn tạo thành

từng lớp vân ngang đồng tâm, nhìn từ xa, bốn mặt của ngọn núi tuyết đối xứng, tựa như một kim tự tháp màu trắng.

Nó được Bổn giáo (tôn giáo nguyên thủy của người Tạng), Phật giáo Tạng truyền, Kỳ Na giáo và Ấn Độ giáo nhất trí công nhận là trung tâm của thế giới, là Shambhala nơi các vị thần tụ hội, mang danh xưng "Đỉnh cao của Ali", và cũng là ngọn núi thần được thế giới công nhận.

Địa vị của nó vô cùng đặc biệt, cũng có rất nhiều truyền thuyết.

Thẩm Hạo phóng thần thức ra, bắt đầu tìm kiếm trong khu vực không người rộng lớn trên mặt đất.

Rất nhanh sau đó, anh đã tìm thấy khe Tàng Cốt trong cốt truyện.

Trong khe Tàng Cốt có rất nhiều xương cốt động vật, nên rất dễ nhận ra.

Dọc theo khe Tàng Cốt này mà dò xét.

Thẩm Hạo phát hiện, cuối khe Tàng Cốt rất gần với Cương Nhân Ba Tề Phong.

Nó nằm ngay bên cạnh khu vực trung tâm được bao quanh bởi mấy ngọn núi.

Đó chính là nơi có sông băng Long Đỉnh.

Nó được bao quanh bởi mấy ngọn núi tuyết, chính là mấy ngọn núi xung quanh Cương Nhân Ba Tề Phong.

Thế là, Thẩm Hạo hạ phi chu xuống, đáp xuống một sông băng có độ cao thấp hơn.

Mà dưới lớp băng của sông băng, có một tòa yêu lâu chín tầng, từ trung tâm đáy lầu tỏa ra một luồng tà khí.

Không chỉ ở đây, mà cách đó hơn mười dặm về phía bắc, cũng có

một nơi khác tỏa ra tà khí.

Tuy nhiên, những tà khí này đều bị giam cầm chặt chẽ, chỉ quanh quẩn trong một phạm vi nhỏ chứ không lan ra ngoài.

Thẩm Hạo dùng pháp nhãn quan sát, liền thấy hai luồng khí đen điểm xuyết trên vùng tuyết nguyên mênh mông.

Mà Cương Nhân Ba Tề Phong này, quả không hổ danh "trung tâm thế giới", "thần sơn".

Thẩm Hạo dùng pháp nhãn nhìn qua, có thể cảm nhận được một tia thần thánh.

Hạ Mặc Vân Chu xuống sông băng, mọi người đều rời khỏi phi chu.

Nhìn ra bốn phía, họ phát hiện mình đang ở trên một sông băng trong thung lũng được bao quanh bởi các ngọn núi tuyết.

"Thẩm gia, sao chúng ta lại dừng ở đây?

Chỗ này có vấn đề gì à?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Đúng vậy, ở đây có một tòa yêu lâu chín tầng, chôn ngay dưới sông băng, bên trong tà khí um tùm.

Đã gặp rồi thì xuống xử lý một phen vậy." "Cương Nhân Ba Tề Phong là thần sơn thánh địa, để tà khí nơi này làm ô uế thì không hay." Thẩm Hạo nói với mọi người.

"Yêu lâu chín tầng?

Vậy là bên trong chôn một Quỷ mẫu của Ma quốc à?" Bàn Tử hỏi.

"Không sai, hơn nữa, nơi này rất gần thành Ác La Hải của Ma quốc, lại nằm dưới thần sơn thánh địa, vị Quỷ mẫu này thân phận càng không đơn giản, đây là lăng mộ của Quỷ mẫu đời đầu tiên của Ma quốc - Niệm Hung Hắc Nhan." Thẩm Hạo nói.

“Quỷ mẫu đời đầu?

Ôi chao, vậy thì đúng là không đơn giản rồi, không biết trong lăng mộ của bà ta có những món đồ tốt nào nhỉ?” Bàn Tử xoa tay nói.

“Bàn Tử, cậu chỉ nhăm nhe mấy món đồ tùy táng của người ta thôi.

Thẩm gia đã nói rồi, bên trong tà khí ngút trời, chúng ta xuống là để tịnh hóa tà ma, chứ không phải tham lam mấy món đồ tùy táng đó.” Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

“À đúng đúng đúng, Bàn gia tôi cũng có ý đó, hì hì ~” Bàn Tử chữa lời.

“Ba người các cậu vẫn chưa thấy qua tà ma lợi hại nào phải không, trước đây gặp toàn là mấy con cương thi trong mộ, chẳng đáng kể.

Hôm nay, các cậu có thể mở mang tầm mắt rồi.” Thẩm Hạo cười nói với ba người Hồ Bát Nhất.

“Hả?

Thẩm gia nghe ý ngài, tà ma bên dưới rất lợi hại sao?” Bàn Tử kinh ngạc.

Thẩm Hạo gật đầu, rồi nói với mọi người: “Các cậu phải biết rằng, mọi ngôi mộ trên đời này đều là nơi hội tụ tà khí, đặc biệt là những ngôi mộ lớn được chôn sâu.” “Ngoài ra, cũng có một số địa điểm đặc biệt có thể sinh ra và hội tụ tà khí.” “Tà khí trong mộ càng nhiều, cương thi bên trong càng lợi hại.” “Đặc biệt là những người tu hành, hoặc những người nắm giữ sức mạnh siêu phàm, giống như Tiêu thái hậu kia, các cậu cũng đã thấy rồi.” “Ma quốc được thành lập cách đây đã mấy nghìn năm, tà khí trong tòa yêu lâu chín tầng này chắc chắn không ít đâu!” “Lát nữa, tất cả mọi người hãy cẩn thận một

chút.” “Thiền nhi, em cũng chú ý trông chừng họ một chút.” Thẩm Hạo cũng dặn dò Ô Thiền.

Đi đến phía trên bề mặt băng nơi có yêu lâu chín tầng.

Thẩm Hạo dùng thần thức xuyên qua lớp băng, nhìn vào tòa yêu lâu.

Sông băng Long Đỉnh này, từng là một hồ nước khổng lồ, và vị trí của yêu tháp vừa vặn nằm trên một hòn đảo nhỏ giữa hồ, xung quanh đều là các lớp đá.

Đỉnh tháp cách mặt băng hơn năm mét, trên mặt băng còn phủ một lớp tuyết đọng.

Tòa yêu lâu này khác với tòa trong hang động sông băng ở sườn đông Côn Luân.

Cửa của tòa yêu lâu này mở ở tầng cao nhất.

Hình dáng của nó tuy là hình tháp, nhưng các tầng lại bị đảo ngược, thi thể của Quỷ mẫu nằm ở tầng thấp nhất.

Thẩm Hạo trực tiếp tế ra Nguyệt Kim Luân.

Chương 180

Một lưỡi đao mặt trăng màu trắng bạc như vầng trăng khuyết bay ra từ cơ thể Thẩm Hạo, xoay quanh anh không ngừng.

Ánh bạc lạnh lẽo như ánh trăng chiếu rọi.

Thỉnh thoảng còn phát ra một tiếng kêu trong trẻo.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh thấy cảnh này đều ngây người.

"Đây là pháp bảo của Thẩm gia sao?

Trông giống như vầng trăng khuyết vậy." Bàn Tử nhìn chằm chằm vào Nguyệt Kim Luân, mắt không chớp.

"Ủa, mọi người xem, cái nguyệt luân này hình như đang tự bay, Thẩm gia không có điều khiển nó!" Hồ Bát Nhất phát hiện ra điểm kỳ lạ của Nguyệt Kim Luân.

Dương Tuyết Lỵ quan sát kỹ một lúc rồi nói: "Nguyệt luân này dường như có linh tính, mọi người xem cái cách nó bay lượn lên xuống, trông rất vui vẻ, còn phát ra tiếng kêu trong trẻo, trong âm thanh đó, tôi cũng có thể cảm nhận được một sự vui mừng!" "Nghe Tuyết Lỵ nói vậy, hình như đúng là thế thật, pháp bảo có linh tính chắc chắn rất lợi hại phải không?" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, giọng điệu đầy ao ước.

"Thẩm gia sắp ra tay rồi, chúng ta xem là biết ngay thôi." Bàn Tử nói.

Ba người mắt không chớp, cùng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Chỉ thấy Thẩm Hạo đưa hai ngón tay tạo thành kiếm chỉ, chỉ xuống mặt băng.

Nguyệt Kim Luân lập tức phát ra một tiếng kêu vui vẻ, sau đó, hóa thành một bóng ảnh màu trắng bạc, chui xuống dưới mặt băng.

Chưa đầy vài giây, nó lại quay về bên cạnh Thẩm Hạo, tiếp tục vui vẻ bay lượn lên xuống.

Mặt băng trước mắt đã bị Nguyệt Kim Luân phá vỡ.

Thẩm Hạo vận pháp lực, đưa tay ra chộp, một bàn tay lớn bằng pháp lực trực tiếp nhấc tảng băng lớn đã bị cắt ra sang một bên, để lộ ra đỉnh của yêu lâu chín tầng.

Mọi người đều đến bên cạnh Thẩm Hạo, nhìn xuống hố băng, chỉ thấy đỉnh của một tòa tháp được xây bằng gỗ vuông, gỗ tròn và đất nện lộ ra trước mắt.

Đỉnh tháp không phải là đỉnh nhọn thường thấy, mà là đỉnh bằng.

Chỉ là diện tích không lớn.

Nhưng sự chú ý của mọi người không đặt trên yêu lâu, mà là trên pháp bảo hình trăng khuyết của Thẩm Hạo.

Bàn Tử liền mở miệng hỏi: "Thẩm gia, đây là pháp bảo gì vậy ạ?

Trông lợi hại quá!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Đúng vậy, Thẩm gia, ngài không giới thiệu cho chúng tôi một chút sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng tò mò.

Ô Thiền đứng bên cạnh cũng tò mò nhìn sang.

Thẩm Hạo bèn đưa tay ra, Nguyệt Kim Luân vốn có đường kính bảy tám mươi centimet lập tức thu nhỏ lại, chỉ còn bằng bàn tay.

Nó lơ lửng trong lòng bàn tay anh, xoay tít.

Đưa Nguyệt Kim Luân đã thu nhỏ cho mọi người xem, Thẩm Hạo nói: "Pháp bảo này của tôi tên là Nguyệt Kim Luân." "Thuộc cấp bậc linh khí, bản thân nó đã có linh tính không tầm thường." "Pháp bảo

này cũng mới được tôi tự tay luyện chế ra không lâu, còn cần thời gian dài để nuôi dưỡng, sau này còn có cơ hội tiến xa hơn." Nguyệt Kim Luân này, tốt nhất tự nhiên là dùng sức mạnh của thái âm nguyệt hoa để nuôi dưỡng.

Thời gian này, Thẩm Hạo cũng thường xuyên thu thập thái âm nguyệt hoa vào ban đêm để rèn luyện và nuôi dưỡng nó.

Thậm chí, khi để nó ở bên ngoài, nó cũng có thể tự mình hấp dẫn sức mạnh thái âm nguyệt hoa để rèn luyện bản thân.

"Oa, lợi hại vậy, còn có cả linh tính nữa!" Bàn Tử kinh ngạc.

"Loại pháp bảo này, tôi chỉ nghe thấy trong tiểu thuyết thoại bản, không ngờ lại thực sự tồn tại." Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc nói.

"Nguyệt Kim Luân, pháp bảo này quả nhiên giống như tên của nó, vừa mạnh mẽ lại vừa đẹp." Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

Thẩm Hạo nhìn thấy sự chấn động và ngưỡng mộ trong mắt họ, bèn nói: "Đợi tu vi của các cậu tăng lên, tôi cũng sẽ luyện chế cho mỗi người một pháp bảo." "Các cậu có thể suy nghĩ trước xem mình muốn một pháp bảo có công dụng gì." Ba người nghe vậy đều vô cùng vui mừng, liên tục cảm ơn.

Pháp bảo không phải là hàng đại trà, muốn là có ngay.

Thẩm Hạo sẵn lòng tự tay luyện chế cho họ một pháp bảo, đây là điều họ chưa từng nghĩ tới trước đây.

Bây giờ sao có thể không vui mừng cho được.

Ngay cả Ô Thiền đứng bên cạnh cũng có chút ghen tị: "Phu quân, người ta cũng chưa có pháp bảo nào vừa tay cả, chàng xem, khi nào thì luyện chế cho người ta một cái đây?" Nghe lời Ô Thiền, Thẩm Hạo cười gượng: "Ha ha, sao có thể quên em được chứ, Thiền nhi, xử lý xong chuyện Ma quốc, trở về sẽ đo ni đóng giày cho em, em xem

em muốn loại pháp bảo nào?" "Vâng vâng ~, về rồi đừng quên nhé ~" Ô Thiền gật đầu nói.

"Sao có thể chứ, sẽ không đâu ~" Thẩm Hạo nói.

Thu lại Nguyệt Kim Luân, Thẩm Hạo nói với mọi người: "Bây giờ, chúng ta giải quyết tòa yêu lâu chín tầng bên dưới trước đã." Tiếp theo, việc phá vỡ đỉnh yêu lâu được giao cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người họ trực tiếp nhảy xuống hố băng, đáp xuống đỉnh yêu lâu, cầm xẻng và cuốc leo núi đào gỗ.

Dù những khúc gỗ này đã bị đông cứng, nhưng hai người cũng không phải người thường, mười mấy phút sau, họ đã khoét được một cái lỗ trên yêu lâu.

"Thẩm gia, đỉnh lầu đào xong rồi, chúng ta có thể vào được rồi ~" Bàn Tử gọi từ bên dưới.

"Được, đến đây ~" Thẩm Hạo đáp một tiếng, sau đó ôm lấy Ô Thiền, lại phóng ra pháp lực, đưa cả Dương Tuyết Lỵ cùng xuống.

Mấy người chui qua cái lỗ trên đỉnh lầu, vào bên trong yêu lâu.

Tầng trên cùng của yêu lâu là một căn phòng thấp, toàn bộ được xây bằng gỗ đen và đất nện màu xám trắng.

Cả căn phòng nhỏ trống không, chỉ có một tấm bàn pha lê khổng lồ đặt giữa sàn nhà.

Trên đó có một bức phù điêu hình một vị tướng quân đầu sói mình người, mình mặc áo giáp bạc sáng, tay cầm thương bạc.

"Xem đi xem lại ở đây chỉ có tấm bàn pha lê này, lối ra xuống tầng dưới chắc chắn ở dưới nó rồi." Bàn Tử nói.

"Nhưng thứ này là pha lê phải không?

Võ tướng đầu sói mình người trên đó vẽ thật quá, nhìn như sắp nhảy ra khỏi đó vậy ~" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Thứ này, trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của tôi cũng có nhắc đến, hẳn là một loại trang trí trong tháp mộ, gọi là 'linh cái', mỗi tầng trong tháp chắc đều có." "Nếu đã vậy, chúng ta đập nó ra luôn đi, xuống thẳng luôn." Bàn Tử nói.

Thế là hai người Hồ Bát Nhất liền dùng sức đập vào tấm bàn pha lê, nó lập tức vỡ thành vô số mảnh, để lộ ra cầu thang bên dưới.

Đây mới thực sự là tầng một, bên trong không có nô lệ tuẫn táng, cũng không có đồ tùy táng, chỉ có rất nhiều xương bò.

Tiếp tục đào xuống tầng thứ hai, bên trong có rất nhiều đầu lâu và sừng bò, chất thành đống Mani.

Trên cao nguyên, bò là một trong những thứ quan trọng nhất, toàn thân đều là bảo vật, người dân cao nguyên cũng có một sự sùng bái đối với bò.

"Phụt a~, hai tầng liền toàn là xương, chẳng có gì cả, đừng nói là trong cái yêu lâu này chẳng có bảo bối nào nhé!" Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt nói.

Vào tầng thứ ba, mọi người nhìn quanh, trên tường treo đầy những lá phướn ma không chữ vẽ đầy hoa văn tinh tú.

Những hoa văn trên các lá phướn này được chia thành năm màu đỏ, lam, trắng, lục, đen, mỗi màu đều có ý nghĩa tượng trưng riêng.

Màu đỏ đại diện cho máu tươi, màu lam đại diện cho bầu trời, màu trắng đại diện cho núi non, màu lục đại diện cho nguồn nước, còn màu đen đại diện cho vực sâu.

Người Ma quốc sùng bái vực sâu và Quỷ động, trong những lá phướn không chữ này, màu đen càng nhiều, đại diện cho địa vị càng

cao, sức mạnh càng lớn.

Từ những lá phướn không chữ ở tầng này có thể thấy, người được chôn trong tòa yêu lâu này có địa vị rất cao.

Tiếp tục phá vỡ tấm bàn pha lê xuống tầng thứ tư.

Bên trong chất đầy những viên đá cuội khắc đầy ký hiệu kỳ lạ, trong mắt Bàn Tử thì cũng chẳng đáng một xu.

"Mẹ kiếp, sao lại là một đống đá vụn, đến một món đồ đáng tiền cũng không có!" Bàn Tử bới trong đống đá, không thu hoạch được gì.

Lại đào thẳng xuống ba tầng nữa, vẫn không có thu hoạch gì, Bàn Tử tức đến chửi mẹ.

"Mẹ nó chứ, Quỷ mẫu này cũng quá keo kiệt rồi đi, chỉ để mấy khúc xương mục, đá vụn, vải rách chôn cùng à.

Không phải tôi nói chứ, cái yêu lâu chín tầng này dù sao cũng là một lăng mộ hoàng gia, Quỷ mẫu cũng là một vị vua, sao lại thế này?"
"Ây, Bàn Tử, Thẩm gia không phải đã nói, đây là lăng mộ của Quỷ mẫu đời đầu tiên của Ma quốc sao?

Cậu cũng không nghĩ xem, đó là mấy nghìn năm trước rồi, thời đó không giống bây giờ, biết đâu hồi đó, những thứ này đều là bảo bối đấy ~" Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

"Ai, nói cũng phải." Bàn Tử thở dài.

Sau đó, tay cầm cuốc, phá vỡ tấm bàn pha lê của tầng thứ tám.

Ánh đèn chiếu xuống, mọi người phát hiện, trong tầng này, có rất nhiều bóng người.

Chương 181

Mấy người lập tức cảnh giác, cẩn thận xem xét.

Những người này đều là cổ thi tuẫn táng, dưới nhiệt độ thấp của sông băng, giống như được bỏ vào tủ đông, đều bị đóng băng cả.

Trang phục trên người họ rất kỳ lạ, khá giống với những bức tượng đồng trong Lăng Vân Thiên Cung.

Hồ Bát Nhất chợt hiểu ra: "Thì ra những bức tượng đồng trong Lăng Vân Thiên Cung của Hiến Vương là làm theo hình dáng của những người này, chẳng trách, tôi cứ thấy sao lúc đó nhìn có chút quen mắt." Hồ Bát Nhất năm xưa khi còn là lính ở cao nguyên Tạng, đã từng thấy những bức tượng đồng như vậy ở di chỉ chùa Đại Phượng Hoàng, chỉ là thời gian đã qua mấy năm, sắp quên mất rồi, nên lúc ở mộ Hiến Vương mới không nhớ ra.

Sau đó lại nói: "Mọi người cẩn thận một chút, cẩn thận trong thi thể có giấu Hỏa Biều Trùng!" Lúc này Thẩm Hạo cũng nói: "Đừng chạm vào những thi thể này, ở đây tuy không có Hỏa Biều Trùng, nhưng lại có một loại khác là Băng Biều Trùng, mọi người cẩn thận." "Hả?" Ba người Hồ Bát Nhất đều bị lời của Thẩm Hạo dọa giật mình, không dám chạm vào thi thể nữa.

"Mẹ kiếp, có Hỏa Biều Trùng chưa đủ, còn có cả Băng Biều Trùng nữa là sao?" Bàn Tử kinh hãi hỏi.

"Tôi nhớ ra rồi, năm đó tôi nghe một lạt ma nói rằng, bích họa ở chùa Đại Phượng Hoàng, nguyên bản có hai màu chủ đạo là lam và trắng, tượng trưng cho Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng mà Quỷ mẫu sở hữu, là hai loại sức mạnh tà ác có thể nghiền nát linh hồn con người!" Hồ Bát Nhất nhớ lại chuyện cũ ở di chỉ chùa

Đại Phượng Hoàng, sau đó lại hỏi: "Thẩm gia, Băng Biều Trùng này, lẽ nào chính là bọ hung sở hữu sức mạnh Nãi Cùng Thần Băng?" Thẩm Hạo gật đầu nói: "Không sai." "Hơn nữa, cậu vừa cũng nói, Quỷ mẫu nắm giữ cả hai loại sức mạnh này, vì vậy, Băng Biều Trùng này có thể chuyển đổi qua lại giữa băng và lửa, nên nhất định phải cẩn thận." "Ôi mẹ ơi, đây quả thực là độ khó địa ngục rồi!" Bàn Tử kinh hô.

Những cổ thi trong tháp này, phân tán ở bốn phương tám hướng, nhưng tất cả đều ngồi quay mặt vào trung tâm.

Bên dưới chính là tầng cuối cùng của yêu lâu.

Tầng này lại không có linh cái, trên mặt đất là một lớp ván gỗ đen sì.

Mọi người cạy tấm ván gỗ lên, để lộ ra một không gian hình vuông không nhỏ bên dưới, giống như một căn hầm.

Hẳn là không gian của quách thất.

Thẩm Hạo ngưng tụ ra một quả cầu ánh sáng pháp lực, lơ lửng trên đầu, chiếu sáng toàn bộ không gian tầng dưới cùng.

Chỉ thấy, giữa quách thất này là một bệ đá không lớn.

Trên đó đặt hai viên pha lê tròn to bằng nắm tay, một lam một trắng.

Trên pha lê còn có những hoa văn giống như tinh đồ, dường như được hình thành tự nhiên.

Mà bên cạnh, còn có một bức tượng đá được tạc từ pha lê.

Bức tượng đá này đầu sói mình người, tay cầm thương bạc, mặt mũi hung ác, nhìn chằm chằm về phía bệ đá ở giữa.

"Ủa?

Thi thể đâu, sao không thấy cái thi thể pha lê nào cả?

Lẽ nào giấu đi rồi?" Bàn Tử tò mò.

"Chắc là vẫn ở dưới bệ đá." Dương Tuyết Lỵ nói.

Trong không gian tầng này cũng không còn chỗ nào khác, chỉ có dưới bệ đá.

Mọi người đều xuống gian quách thất này, Bàn Tử trực tiếp chạy nhanh lên phía trước, nhét hai viên pha lê tròn vào túi.

Tiếp theo, một mình anh ta đẩy bệ đá ra.

Quả nhiên bên dưới có điều bí ẩn.

Chỉ thấy một cái hố đất đông cứng rất cạn lộ ra, và trên bề mặt của nó là một tấm đá pha lê vừa lớn vừa mỏng.

Trên đó là từng lớp, những đường vân dày đặc như gợn nước.

Trong đó, còn có một hình ảnh thần tướng đầu sói mình người, giống hệt bức tượng đá pha lê bên cạnh.

"Ủa, sao cái linh cái này trông không giống mấy cái ở trên nhỉ?" Bàn Tử tò mò.

Chỉ thấy thần tướng này, mặt mũi hung tợn, đầu đội ngân khôi, mình khoác bạch bào ngân giáp, tay cầm thương bạc, đang trong tư thế lao xuống từ trên không.

Mà trên những cái linh cái kia lại không phải là động tác này, chỉ là một tư thế đứng cầm thương bình thường.

Rất khác biệt.

Dương Tuyết Lỵ lập tức hét lên: "Đừng động vào nó!" "Tấm đá pha lê này chắc chắn là Thủy Tinh Tự Tại Sơn có giấu lời nguyền của Yêu Nô, tuyệt đối đừng động vào nó." Thẩm Hạo nhìn về phía tấm đá

pha lê, trong tấm đá đó, những đường vân dày đặc như gợn nước không phải là vân tự nhiên.

Mà là một luồng năng lượng rung động sóng âm cực mạnh bị phong ấn bên trong.

Nhưng phong ấn này chỉ là một lớp mỏng, vô cùng yếu ớt và không ổn định.

Chỉ cần chịu một ngoại lực hơi lớn một chút, cũng sẽ khiến tấm đá pha lê vỡ nát.

Một khi tấm đá pha lê bị phá vỡ, nó sẽ giải phóng năng lượng rung động sóng âm ra ngoài, gây ra một trận lở tuyết quy mô lớn.

Sông băng Long Đỉnh này, bốn bề đều là núi tuyết lớn, một khi lở tuyết, tuyết đọng trên bốn ngọn núi lớn sẽ trực tiếp bao vây nơi này, muốn chạy cũng không chạy được.

Thẩm Hạo cười nói với mọi người: "Không sao, để tôi thu nó đi." Ngay lập tức, thủ quyết trong tay anh thay đổi, đánh ra từng đạo phù văn phong ấn, rơi lên tấm đá pha lê.

Tiếp theo, anh trực tiếp thu nó vào trong nhẫn không gian.

Trong hố đất đông cứng, lộ ra một chiếc quan tài pha lê đang mở.

Mà tấm đá pha lê vừa rồi chính là nắp quan tài.

Mọi người đều vây quanh quan tài, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy cỗ thi thể toàn thân trong suốt như pha lê, đang yên tĩnh nằm bên trong.

Từ mái tóc dài màu xám trắng, lồng ngực cao vút, cùng với nửa thân dưới, đều có thể thấy đây là một thi thể nữ.

Trên người cô ta không một mảnh vải che thân, làn da, cơ bắp như pha lê, hiện ra một trạng thái trong suốt.

Có thể nhìn xuyên qua bề mặt cơ thể, thấy được xương cốt, nội tạng bên trong.

Dưới lớp vỏ ngoài như pha lê, còn có rất nhiều thứ giống như thủy ngân đang chậm rãi chảy, trong đó còn có một số thứ phát ra ánh sáng đỏ.

Dưới ánh sáng, thi thể pha lê này thậm chí còn khúc xạ ra ánh cầu vồng bảy màu lấp lánh.

Tuy nhiên, hốc mắt của nó lại lõm sâu, không có nhãn cầu, trong hộp sọ cũng trống rỗng.

Đây là do người của Luân Hồi giáo đã lấy đi, sau khi mở ra cánh cửa tai ương, đã dùng mắt của cô ta để tạo ra thành Ác La Hải trong bóng tối.

"Ôi chao, thi thể pha lê này đẹp quá đi mất ~, chẳng trách ông chủ Lôi ở Hồng Kông lại muốn tìm nó, nếu thật sự để ông ta có được, chẳng phải là phất to rồi sao?" Bàn Tử nhìn thi thể pha lê lấp lánh chói mắt nói.

"Sao?

Bàn Tử cậu cũng động lòng rồi à?

Hay là cậu vác thi thể này về, rồi bán giá cao cho Lôi Hiền Minh?" Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

"Ngạch, thôi đi, dù sao cũng là thi thể của tiền nhân, chúng ta vẫn nên tôn trọng một chút thì hơn, lấy vài món minh khí là được rồi, thi thể thì thôi đi ~" Bàn Tử lắc đầu nói.

"Ừm, không tệ, Bàn Tử cậu giác ngộ cũng khá cao đấy, chúng ta là Mô Kim Giáo Úy, làm nghề cũng có đạo, không thể làm bậy được!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

“Đó là đương nhiên ~, Bàn gia tôi là thanh niên năm tốt thời đại mới, đâu phải hư danh ~” Bàn Tử kiêu ngạo nói.

Lúc này, trong tháp đột nhiên nổi lên một trận gió âm.

Gió từ đâu không rõ thổi tới, lùa vào quách thất dưới đáy tháp.

Mà bên trong thi thể pha lê, tà khí hội tụ, ngưng tụ mà không tan.

Trong tháp này, sở dĩ trông không có tà khí gì, là vì tà khí đều đã bị vị Quỷ mẫu pha lê này hấp thu hết.

Thẩm Hạo thấy, trong hốc mắt lõm sâu của thi thể pha lê, hai luồng khí đen ngưng kết lại như thực chất, lấp đầy hốc mắt, như thể mọc ra nhãn cầu mới.

Trong chốc lát, bên trong thi thể pha lê, ánh sáng trắng bạc và ánh sáng đỏ rực lên.

Ba người Dương Tuyết Lỵ bị ánh sáng này làm chói mắt, bất giác đưa tay lên che mắt.

“Mẹ kiếp, chuyện gì vậy, sắp khởi thi rồi sao?

Lão Hồ, hình như vừa rồi chúng ta quên không thắp nến!” Bàn Tử hét lên.

Chương 182

“Đúng vậy, vừa rồi không nghĩ tấm đá pha lê kia lại chính là nắp quan tài.

Bàn Tử, cậu nói xem bây giờ chúng ta thắp một cây còn kịp không?” Hồ Bát Nhất nói.

Lúc này, Thẩm Hạo lên tiếng, nói với mọi người: “Tất cả lui lại, lên trên đi, sắp khởi thi rồi!” Ba người nghe vậy, lần lượt lùi về sát tường quách thất.

Vận chân khí xuống chân, dùng sức nhảy một cái, trực tiếp nhảy trở lại tầng dưới cùng của yêu tháp.

“Thiền nhi, em cũng lên trên trông chừng họ đi, ở đây giao cho ta là được rồi.” Thẩm Hạo lại nói với Ô Thiền.

“Vâng, phu quân ~” Ô Thiền gật đầu, sau đó phi thân rời khỏi quách thất, quay lại tầng dưới của yêu tháp.

Trong quan tài pha lê, một luồng khí đen cực nhanh chảy ra từ hai mắt của Quỷ mẫu pha lê.

Lớp vỏ ngoài như pha lê, trong nháy mắt phủ đầy những hoa văn kỳ dị màu đen.

Yêu diễm và mê hoặc.

Ở vị trí nội tạng bên trong, luồng chất lỏng giống thủy ngân kia cũng đang chảy rất nhanh.

Sau đó, Quỷ mẫu pha lê trực tiếp lơ lửng lên khỏi quan tài, trong nháy mắt đã đứng trên mặt đất quách thất.

Mặt không biểu cảm, trong hai mắt là một màu đen kịt, sâu thẳm

và tà ác.

Đây là thi thể bị tà khí nhập, bị khống chế, giống như Tiêu thái hậu nước Liêu ngày trước.

Tà khí ngưng tụ thành nhãn cầu, kích phát sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng còn sót lại trong cơ thể Quỷ mẫu pha lê, lập tức một luồng sức mạnh không gian tỏa ra.

Ở tầng thứ tám, mười mấy cỗ cổ thi đột nhiên cử động, từ tầng thứ tám lao xuống tầng thứ chín, tấn công ba người Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Ái chà, mẹ kiếp, sao chúng nó cũng khởi thi vậy?" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Cẩn thận!" Dương Tuyết Lỵ hét lên với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Ô Thiền thì đứng yên một bên, đám cổ thi coi cô như không thấy.

"Mười mấy cỗ cổ thi này giao cho các người, để ta xem thành quả tu luyện của các người trong thời gian qua." Ô Thiền nói với ba người.

"Được, chị dâu cứ xem cho kỹ nhé ~" Hồ Bát Nhất đáp lời.

"Không sai, chị Thiền, thời gian qua chúng tôi đều tu luyện rất nghiêm túc, đối phó với đám cổ thi này hoàn toàn không thành vấn đề." Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

Thế là ba người, mỗi người đối phó với sáu bảy con cổ thi.

Hình Ý Quyền của Bàn Tử, cương mãnh sắc bén, chân khí bám vào nắm đấm, mỗi đòn đánh đều mạnh mẽ uy lực, tạo ra những tiếng "phanh phanh" trầm đục.

"Hít ~, cứng quá, Lão Hồ, mấy cái tử thi băng xuyên này hơi khó

nhằn đấy ~" Bát Quái Chưởng của Hồ Bát Nhất, nhanh nhẹn linh hoạt, chuyên đánh vào các khớp của cổ thi.

Mà Dương Tuyết Lỵ, Vịnh Xuân Quyền chiêu thức nhanh gọn, cũng rất linh hoạt, di chuyển né tránh, cũng chuyên tấn công vào các khớp của cổ thi.

"Đúng vậy, những thi thể này đều bị đông cứng rồi, chúng ta tấn công tay không, hiệu quả có vẻ không tốt lắm." Hồ Bát Nhất nói.

Dù sao cổ thi cũng không phải người sống, hơn nữa lại bị đông thành que kem dưới sông băng này, toàn thân vô cùng cứng rắn, ba người cận chiến, hiệu quả không lớn.

Trong quách thất, sau khi Quỷ mẫu pha lê đứng dậy, nó đã tách ra một phần tà khí, điều khiển mười mấy cỗ cổ thi tế ti ở trên khởi thi tấn công mọi người.

Mà bản thân nó, cũng toàn thân tỏa ra khí đen, tấn công về phía Thẩm Hạo.

Một luồng khí tức đen kịt từ miệng nó phun ra, bắn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng không né tránh, lật tay triệu hồi ảo ảnh dị tượng Ám Nhật, đẩy ra trước người.

Tất cả khí đen tấn công tới đều bị Ám Nhật thiêu đốt luyện hóa.

Tấn công bằng tà khí vô hiệu, thế là nó tự mình lao tới, cận chiến.

Thi thể pha lê của Quỷ mẫu này, dưới sự gia trì của tà khí, cơ thể vô cùng cứng rắn, có thể so với kim loại.

Một chưởng đánh về phía Thẩm Hạo, Thẩm Hạo giơ tay đỡ một cái, liền cảm nhận được sự kỳ dị của thi thể pha lê này.

Thì ra thi thể pha lê này không chỉ trông giống pha lê, mà thực sự

đã biến thành pha lê.

Nhưng lại vẫn có thể hoạt động tự do, thật thần kỳ.

Điều này có lẽ liên quan rất lớn đến tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mà Ma quốc tế tự.

Thẩm Hạo tung một cú Băng Quyền, đánh bay thi thể pha lê ra ngoài, đâm vào tường quách thất, tạo ra một cái hố hình người.

Rất nhanh nó đã thoát ra, tự mình gỡ ra khỏi tường.

Chỉ thấy tà khí trên thi thể pha lê này lan tràn, một lượng lớn tà khí đều rót vào bức tượng đá pha lê Thủy Tinh Tự Tại Sơn của thần tướng đầu sói mình người kia.

Lập tức, một luồng hoa văn tà dị lan tràn trên bề mặt bức tượng, nhuộm đen cả áo giáp và thương bạc.

Sau đó, bức tượng Thủy Tinh Tự Tại Sơn này liền sống lại.

Bức tượng này cũng chỉ cao bằng một người, không lớn lắm.

Nhưng tà khí đối với vật chết thì không thể khống chế được.

Xem ra, bức tượng này cũng được luyện thành từ người sống.

Hiến Vương từng dùng đẳng thuật luyện tế ti của hắn thành loài đẳng mãng thân người đuôi rắn.

Mà đẳng thuật của Ma Quốc có lẽ còn cao hơn một bậc, có lẽ, đây cũng là một yêu vật đầu sói thân người được luyện ra bằng đẳng thuật.

Sau đó được thủy tinh hóa, biến thành hình dạng một pho tượng.

Kết hợp đầu sói với cơ thể người, liền thành một thể.

Sau đó nhờ tế lễ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mà nhận được sức mạnh, thủy tinh hóa nó.

Một hình tượng Thủy Tinh Tự Tại Sơn chân thực đã xuất hiện.

Người Ma Quốc cũng biết chơi thật.

Thủy Tinh Quỷ Mẫu trực tiếp kích hoạt Thủy Tinh Tự Tại Sơn này, tấn công về phía Thẩm Hạo.

Ngọn trường thương thủy tinh bạc kia công thế lăng lệ, Thẩm Hạo cũng không lơ là nữa.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn này trông khá dọa người, lại còn có tà khí chống đỡ để kích hoạt, nhưng đối với hắn, không đáng nhắc tới.

Hắn trực tiếp triệu hồi Nguyệt Kim Luân.

Nguyệt Kim Luân tỏa ra ánh bạc, hóa thành một đạo ngân quang, trực tiếp đối đầu gay gắt.

Nguyệt nhận lướt qua mũi thương, chém thẳng cây trường thương thành hai nửa.

Sau đó, nguyệt nhận lướt qua, cả pho Thủy Tinh Tự Tại Sơn bị chẻ làm đôi, ngã rầm xuống đất.

Tà khí trên người nó bị Ám Nhật Chân Hỏa trên nguyệt nhận thiêu đốt luyện hóa, biến trở lại thành hai mảnh tượng thủy tinh.

Thủy Tinh Quỷ Mẫu bị tà khí phụ thân có chút ngây người, dường như đang tập trung khống chế Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Thẩm Hạo phân ra một tia tâm thần điều khiển Nguyệt Kim Luân, còn bản thân thì nhanh chóng áp sát, ném ra mấy lá Trấn Thi Phù và Khu Tà Phù.

Đồng thời đặt một tầng phong ấn lên cơ thể nó, khiến Thủy Tinh Quỷ Mẫu không thể động đậy.

Sau đó, lòng bàn tay hắn phóng ra Ám Nhật, ấn lên trán Thủy Tinh Quỷ Mẫu.

Dưới sự khống chế của Thẩm Hạo, Ám Nhật Chân Hỏa chỉ thiêu đốt tà khí mà không phá hủy thân xác thủy tinh.

Trên lầu, Ô Thiền vẫn đang quan sát ba người Hồ Bát Nhất quyết đấu với cổ thi.

Biết rằng tay không đối phó với những băng thi này không hiệu quả, cả ba đều rút vũ khí ra.

Chương 183

Vũ khí trong tay ba người có xẻng công binh, có dao phay.

Có vũ khí, tình hình của cả ba đã tốt hơn nhiều.

Chỉ là những cổ thi này đã được tà khí do Thủy Tinh Quỷ Mẫu điều khiển cường hóa, ba người tuy có thể chống cự nhưng không cách nào làm chúng bị thương.

Về phía Thẩm Hạo, Ám Nhật thiêu đốt chưa được bao lâu, tà khí trong cơ thể Quỷ Mẫu sắp bị Ám Nhật luyện hóa hoàn toàn.

Lúc này, Thủy Tinh Quỷ Mẫu đột nhiên há miệng.

Tức thì, một đàn bọ rùa màu trắng bạc bay ra từ miệng Quỷ Mẫu với tốc độ rất nhanh.

Phần lớn chúng lao về phía Thẩm Hạo, hắn liền dùng Nguyệt Kim Luân hộ thể, lại phóng ra pháp lực hóa thành một cái lồng giam, nhốt toàn bộ đám bọ rùa này vào trong.

Ngoài ra còn một phần nhỏ bay thoát ra ngoài.

Thẩm Hạo lập tức cảnh báo mấy người trên lầu: "Cẩn thận, Băng Biều Trùng ra rồi, tuyệt đối đừng để bị chạm vào." Băng Biều Trùng bay rất nhanh.

Ba người Hồ Bát Nhất nhận được cảnh báo, lập tức cẩn thận đề phòng, kéo giãn khoảng cách với đám cổ thi.

Quả nhiên thấy mấy con côn trùng nhỏ màu trắng bạc bay tới, vạch thành một đường trắng trên không trung.

Ba người né được một đợt tấn công của Băng Biều Trùng.

Nhưng đám Băng Biều Trùng không tiếp tục tấn công họ, mà chui

vào cơ thể cổ thi qua đường miệng mũi.

Ngay lập tức, những cổ thi vốn có sắc mặt đen kịt liền đóng một lớp sương lạnh, toàn thân trở nên sáng bóng, trong suốt, giống như thi thể Thủy Tinh Quỷ Mẫu ở dưới.

Nhưng vẫn có điểm khác biệt.

Hơn nữa, chúng còn cứng hơn, khiến ba người chống đỡ càng thêm khó khăn.

Ô Thiền thấy vậy cũng ra tay, trực tiếp khởi động sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng, khống chế hơn mười con Băng Biều Trùng kia, sau đó bắt chúng vào lòng bàn tay.

Dưới sự điều khiển của nàng, ba người Hồ Bát Nhất trố mắt kinh ngạc nhìn những con Băng Biều Trùng màu trắng bạc lóe lên ánh lam, biến thành Hỏa Biều Trùng màu xanh lam pha lê.

Hàn khí âm lãnh trên người chúng biến thành một ngọn lửa màu xanh lam.

Ngọn lửa này vẫn tỏa ra sức mạnh âm hàn.

Nhưng không lâu sau, một luồng khí nóng bỏng lại tỏa ra.

Từ Nãi Cùng Thần Băng chuyển hóa thành Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Tiếp đó, hơn mười con Hỏa Biều Trùng này bị một luồng sức mạnh vô hình quét qua, biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, ở tầng dưới, Thẩm Hạo cũng vừa vặn tiêu diệt hết tà khí trong cơ thể Thủy Tinh Quỷ Mẫu.

Thủy Tinh Quỷ Mẫu lại biến về thành một thi thể thủy tinh bất động.

Còn những con Băng Biều Trùng chui ra từ cơ thể nó đã bị hắn

phong ấn trong một lớp chân khí.

Thấy Ô Thiền đã thu hồi hơn mười con Băng Biều Trùng kia, hắn liền đưa đám mấy chục con Băng Biều Trùng trong tay đến trước mặt nàng: "Thiền nhi, những con Băng Biều Trùng này em cũng mang đi xử lý đi." Ô Thiền thấy Thẩm Hạo đưa tới một đám Băng Biều Trùng, bèn vươn tay ngọc nhận lấy.

Nàng trực tiếp thúc giục sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, khống chế mấy chục con Băng Biều Trùng này, rồi lại thúc giục Vô Giới Yêu Đồng lần nữa, thu chúng đi.

Sau khi tà khí trong cơ thể Thủy Tinh Quỷ Mẫu bị tịnh hóa, hơn mười cỗ thi thể ở trên cũng đồng thời mất đi sự khống chế, không còn động tĩnh, trở lại thành những xác chết cứng đờ.

Thẩm Hạo cầm lấy thi thể thủy tinh, đặt lại vào trong quan tài thủy tinh.

Cảm giác khi chạm vào thi thể thủy tinh này quả thực rất trơn láng mịn màng, trong sự cứng rắn vẫn cảm nhận được một chút mềm mại.

Sau khi bị tà khí phụ thể xâm nhiễm, bề mặt cơ thể nó xuất hiện một lớp hoa văn màu đen nhàn nhạt không phai đi, giống như hình xăm, tràn đầy một vẻ đẹp kỳ dị.

Trong không gian hệ thống, Thẩm Hạo giải phóng sức mạnh chấn động dạng gợn sóng đã được phong ấn trong nắp quan tài thủy tinh.

Luồng sức mạnh chấn động này không yếu, nhưng không gây ra ảnh hưởng gì đến những thứ bên trong không gian.

Nếu giải phóng nó trong thung lũng băng ở núi tuyết, chắc chắn sẽ gây ra tuyết lở.

Bởi vì tuyết đọng trên núi tuyết trông có vẻ đông cứng thành một khối, nhưng thực chất rất tơi xốp, ngay cả chấn động do âm thanh gây

ra cũng có thể dẫn đến tuyết lở.

Sức mạnh chấn động trong nắp quan tài thủy tinh này tương đối mà nói đã rất mạnh, đủ sức gây ra một trận tuyết lở cực lớn.

Sau khi giải phóng toàn bộ sức mạnh chấn động, những đường vân gợn sóng trên nắp quan tài cũng biến mất.

Thẩm Hạo lấy nó ra, đậy lại lên quan tài thủy tinh.

Đồng thời phong kín quan tài, đặt thêm phù chú và phong ấn.

Toàn bộ quan tài thủy tinh trở nên không thể phá vỡ.

Lớp đất đóng băng cũng được Thẩm Hạo gia cố.

Sau đó, Thẩm Hạo di chuyển bệ đá trở lại vị trí cũ trên quan tài thủy tinh để che nó đi.

Rồi hắn quay lại mặt đất tầng thứ chín, nhìn pho tượng Thủy Tinh Tự Tại Sơn vỡ thành nhiều mảnh trên đất.

Thẩm Hạo vung tay, Thái Dương Chân Hỏa bùng lên, nung chảy các vết nứt của Thủy Tinh Tự Tại Sơn, gắn chúng lại với nhau, biến nó trở lại thành một pho tượng đá thủy tinh uy vũ.

Mặc dù ban đầu nó là một yêu vật đầu sói thân người được luyện thành từ đẳng thuật, nhưng sau khi bị tà thần lực của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thủy tinh hóa, nó đã trở thành một pho tượng đá thủy tinh hình người.

Bao gồm cả nội tạng, xương cốt bên trong, đều đã hoàn toàn thủy tinh hóa.

Vừa cứng rắn nhưng lại không hề cứng nhắc.

Thẩm Hạo đặt nó về tư thế như trên nắp quách.

Quay mặt về phía bệ đá, đứng ở mép, đầu sói làm ra vẻ mặt hung

thần ác sát, còn trường thương trong tay thì chỉ về phía trước.

Tiếp đó, hắn lại đậy tấm ván của quách ngoài trở lại.

Một khi có người nhấc tấm ván lên, sẽ nhìn thấy pho tượng này, bị mũi thương chỉ thẳng vào mặt.

Thẩm Hạo biết, nhóm người Lôi Hiển Minh đang trên đường đến đây, đây là một bất ngờ hắn chuẩn bị cho bọn họ.

"Hy vọng các ngươi sẽ không bị dọa sợ, he he~" Sau khi bố trí xong quách ngoài, Thẩm Hạo lại nhìn sang sàn nhà bên kia.

Thần thức quét qua, Thẩm Hạo phát hiện, dưới sàn nhà có một lối đi bí mật, thông đến nơi sâu dưới lòng đất.

Lối vào của con đường bị lấp lại bằng một ít đất đóng băng thông thường.

Đây chính là con đường bí mật mà người của giáo phái Luân Hồi đã đào ra để mở cánh cửa tai ương dưới lòng đất.

Sau khi làm cứng và phong kín lớp đất đóng băng, Thẩm Hạo quay trở lại tầng thứ tám, hội hợp với mọi người.

Ba người Hồ Bát Nhất vừa trải qua một trận chiến, đang ngồi nghỉ ngơi.

Đây là trận chiến nghiêm túc đầu tiên của họ, dù không quá nguy hiểm.

Ô Thiền đứng ở lối cầu thang, chú ý tình hình của Thẩm Hạo ở dưới, chỉ cần có gì bất ổn, nàng sẽ lập tức xuống hỗ trợ.

Nhưng mà, thi thể Thủy Tinh Quỷ Mẫu này không mạnh, Thẩm Hạo đã giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Sau đó, mọi người men theo cầu thang, trở về tầng cao nhất để rời đi.

Sau khi ra khỏi yêu lâu, Thẩm Hạo lấp lại lỗ hổng đã đào, đặt tảng băng lớn về chỗ cũ.

Toàn bộ sông băng Long Đỉnh lại trở về nguyên dạng.

Sau khi thu dọn xong, Thẩm Hạo cười nói: "Đợi Lôi Hiển Minh đến đây, nói không chừng sẽ rất kinh hỉ~" "Ha ha, Thẩm gia, ngài đã bố trí gì đó dưới đáy tháp phải không?

Tôi thấy pho tượng Thủy Tinh Tự Tại Sơn kia đã đổi vị trí rồi." Bàn Tử cười nói.

"E là lão Lôi phải đi một chuyến công cốc rồi~" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Chương 184

Anh biết, thi thể thủy tinh sông băng này, Lôi Hiển Minh chắc chắn không thể lấy đi được.

Hơn nữa, bản thân Hồ Bát Nhất cũng rất ghét những tên trộm mộ không tha cả thi thể.

Người ta đã yên nghỉ dưới lòng đất, ngươi lấy chút đồ tùy táng minh khí thì thôi đi, còn muốn động đến thi thể người ta, thật không phải phép.

"Thẩm gia, tà khí trong yêu lâu chín tầng này ngài đã tịnh hóa hết rồi chứ?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Tà khí đều tập trung trên thi thể thủy tinh sông băng kia, tức là thi thể của Quỷ Mẫu.

Tà khí trong cơ thể nó đã bị ta tịnh hóa toàn bộ, bây giờ không sao rồi." "Vậy thì tốt, cái lão Lôi kia còn muốn nhắm vào thi thể thủy tinh sông băng, nếu không có chúng ta, e rằng lúc bọn họ lấy được thi thể đó cũng là lúc mất mạng!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

"Thẩm gia, vậy bây giờ tà khí đều bị ngài tịnh hóa rồi, chẳng phải là lấy thi thể thủy tinh sông băng sẽ rất dễ dàng sao?" Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến.

"Không, sao ta lại để bọn họ lấy được chứ?

Ở dưới ta đã thi pháp phong kín quan tài thủy tinh, đồng thời đông cứng nó với lớp đất đóng băng dưới lòng đất, lớp đất đó cũng đã được ta gia cố, bọn họ có đào cũng không nổi đâu." Thẩm Hạo lắc đầu nói.

"Ra là Thẩm gia đã sớm chuẩn bị, vậy thì tốt rồi." Hồ Bát Nhất

gật đầu.

"Ai, chỉ tiếc là trong yêu lâu này chẳng có món đồ nào đáng tiền, may mà có hai viên đá thủy tinh, nhưng e là cũng không bán được giá tốt." Bàn Tử thở dài lắc đầu.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, từ bốn phương tám hướng, đột nhiên xuất hiện mấy chục con sói tuyết lông trắng, lặng lẽ bao vây mọi người.

Chúng không hề phát ra tiếng động nào, đã tiếp cận đến khoảng cách mười mấy mét bên cạnh họ.

Thẩm Hạo và Ô Thiền dĩ nhiên đã sớm phát hiện, nhưng không nói ra.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ chợt thấy có thứ gì đó đang động đậy ở không xa, đang từ từ tiến lại gần.

Nhìn kỹ, lại là một bầy sói.

Cô lập tức quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện mình và mọi người đã bị một bầy sói lớn bao vây.

"Không hay rồi, chúng ta bị bầy sói bao vây!" Dương Tuyết Lỵ nói với giọng lo lắng.

"Bầy sói?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, lập tức quay người nhìn xung quanh.

Quả nhiên phát hiện, cách đó mười mấy mét, chính là bầy sói.

Đôi mắt xanh lè đang nhìn chằm chằm vào mọi người, ánh mắt đầy vẻ khát máu và thèm muốn, như thể đang nhìn thức ăn.

"Ha ha, không cần sợ, chẳng phải chỉ là mấy chục con chó con lông trắng sao?

Với thân thủ của chúng ta, thêm mấy chục con nữa cũng không

thành vấn đề!" Bàn Tử cười nói.

"Mấy cái xác chết sông băng lúc nãy đánh không đã tay, mấy con chó con này đúng là bia tập luyện không tồi!" "Bàn Tử nói không sai, đều là sói tuyết thông thường, không có gì đáng sợ, chúng ta cũng không phải người thường." Hồ Bát Nhất đồng tình.

Thẩm Hạo lúc này cũng nói: "Vậy bầy sói này giao cho các ngươi, cẩn thận một chút, ở đây còn ẩn giấu một con Lang Vương, đừng để nó đánh lén." "Được thôi, Thẩm gia, ngài cứ xem chúng tôi thể hiện đây." Ba người mỗi người cầm một thanh dao khai sơn, chọn một hướng, đi về phía bầy sói.

Bầy sói thấy có người đi về phía mình, hơi sững lại một chút, rồi đồng loạt nhe nanh múa vuốt xông lên, quyết xé xác ba người.

Ba người đều giơ dao lên, chém về phía bầy sói đang lao tới.

Bàn Tử là người bạo lực nhất, cậy mình sức khỏe, chuyên nhắm vào đầu sói mà chém.

Một dao một con, chém bay nửa cái đầu sói, để lộ ra bộ não mềm đang ngọ nguậy bên trong.

Trong môi trường nhiệt độ thấp của băng thiên tuyết địa, chẳng mấy chốc, não đã bị đông thành đá, chết hẳn.

Hồ Bát Nhất thì chuyên nhắm vào cổ sói mà cắt.

Mỗi nhát dao đều cắt đứt cổ họng một con sói, máu sói văng tung tóe, nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng.

Máu sói nóng hổi, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

Nhưng rất nhanh đã bị đông cứng lại, mùi hôi bị gió thổi bay đi.

Cuối cùng là phía Dương Tuyết Lỵ.

Cô không phải là người thiên về sức mạnh, thừa biết sói có "đầu

đồng lưng sắt bụng đậu hũ", yếu điểm nằm ở bụng.

Vì vậy, trong lúc di chuyển né tránh, lưỡi dao lướt qua, mổ bụng từng con sói lông trắng, ruột gan nội tạng đổ đầy ra đất.

Ba người ba hướng, chỉ có phía Dương Tuyết Lỵ là bầy sói ồn ào nhất, con nào con nấy đau đớn gào thét.

Phía Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, một bên bổ đầu, một bên cắt cổ, căn bản không kịp kêu đã chết thẳng cẳng.

Chỉ có bầy sói bên Dương Tuyết Lỵ chết đau đớn nhất.

Trước khi chết còn phải chịu đựng nỗi đau bị mổ bụng, ruột gan đổ ra ngoài, rồi chết vì suy tạng.

Chết thảm vô cùng.

Trên mặt đất toàn là nội tạng sói, tỏa ra mùi tanh nồng, một lúc lâu sau mới bị gió thổi tan.

Cách đó không xa, con Lang Vương lông trắng một mắt đang nấp sau một đống tuyết nhìn đàn em lần lượt chết đi, miệng cũng không nhịn được mà phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, đôi mắt xanh lè đầy vẻ oán hận và khát máu.

Nó lặng lẽ tiếp cận Dương Tuyết Lỵ.

Qua phân tích, nó cảm thấy Dương Tuyết Lỵ là người dễ đối phó nhất.

Con Lang Vương lông trắng này, theo truyền thuyết, là hậu duệ của Lang Vương Thủy Tinh Tự Tại Sơn, trong cơ thể cũng ẩn chứa huyết mạch yêu nô.

So với những con sói khác, nó trông tuấn tú hơn.

Thân hình to lớn cường tráng hơn, móng vuốt và răng nanh sắc bén hơn.

Nó nằm rạp xuống, lặng lẽ bò về phía Dương Tuyết Lỵ, tốc độ rất nhanh nhưng không phát ra nhiều tiếng động.

Trong trận chiến kịch liệt, chút tiếng động này căn bản không thể thu hút sự chú ý của ba người Dương Tuyết Lỵ.

Thẩm Hạo chú ý đến hành động của Lang Vương một mắt, liền lên tiếng nhắc nhở Dương Tuyết Lỵ, bảo cô cẩn thận.

Dương Tuyết Lỵ nhận được lời nhắc nhở của Thẩm Hạo, cũng cẩn thận đề phòng, mỗi đòn đánh đều chừa lại đường lui, để tiện cho mình bất cứ lúc nào cũng có thể né tránh đòn tấn công.

Lang Vương lông trắng một mắt hành động rất nhẹ nhàng, lại có bầy sói khác yểm trợ.

Chẳng mấy chốc, nó đã đến phạm vi vài mét bên cạnh Dương Tuyết Lỵ.

Trà trộn trong bầy sói, định đánh lén từ sau lưng.

Sói là một loài động vật thông minh và xảo quyệt, khi cảm thấy không thể đánh thắng con mồi từ chính diện, chúng sẽ tấn công từ phía sau.

Từ đó hình thành nên một truyền thuyết "sói vỗ vai".

Tục ngữ có câu, sói vỗ vai, chớ quay đầu, một khi quay đầu là mất mạng.

Trong tình huống bình thường, khi bị vỗ vào vai, người ta sẽ theo phản xạ quay đầu lại nhìn, và lúc quay đầu, cổ sẽ lộ ra, lúc này sói sẽ trực tiếp cắn vào cổ.

Người bình thường căn bản không kịp phản ứng, sẽ bị sói cắn vào cổ, mặc cho sói xé xác.

Mà những con sói này, với tư cách là yêu nô của Ma Quốc, hậu

duệ của Thủy Tinh Tự Tại Sơn, trí thông minh còn cao hơn sói thường một bậc.

Con Lang Vương một mắt này chính là đang có ý định đánh lén.

Nó có thể cũng đã nhận được thiên phú thần dị nào đó từ huyết mạch, hành động không một tiếng động, trực tiếp đến ngay sau lưng Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ đang cầm dao đối phó với bầy sói trước mặt.

Cô chỉ cảm thấy, bầy sói này đột nhiên trở nên liều chết, liều mạng quấn lấy cô.

"Không ổn rồi!" Dương Tuyết Lỵ nhận ra vấn đề, bầy sói này chắc chắn đang phối hợp với Lang Vương, quấn lấy cô để Lang Vương đánh lén.

Dương Tuyết Lỵ lập tức lùi người né sang bên, bước chân linh hoạt, di chuyển liên tục, tuyệt đối không ở một chỗ quá vài giây.

Chương 185

Đồng thời còn dùng khóe mắt quan sát vùng tuyết gần đó, đề phòng Lang Vương đánh lén.

Sau khi liên tục di chuyển và vung dao mổ bụng thêm hai con sói, cuối cùng cô cũng phát hiện ra một con sói trắng khác thường trong bầy sói sau lưng.

Nó thân hình cường tráng, nhưng chỉ có một mắt, mắt còn lại đã mù, có thể là bị mục dân dùng súng săn bắn mù.

Nó đang nằm rạp trên đất, lặng lẽ bò về phía Dương Tuyết Lỵ.

"Tìm thấy ngươi rồi!" Dương Tuyết Lỵ lập tức truyền chân khí vào chân, vừa thực hiện phẫu thuật mổ bụng cho bầy sói, vừa nhìn chằm chằm vào Lang Vương.

Lang Vương rất thông minh, thấy Dương Tuyết Lỵ đã phát hiện ra mình, nó cũng không ẩn nấp nữa.

Dù sao khoảng cách cũng đã rất gần, nó trực tiếp lao tới.

Động tác vừa nhanh vừa hiểm, lại vô cùng linh hoạt, hơn hẳn những con sói khác.

Dương Tuyết Lỵ hạ thấp người, vung dao quét ngang, định cho Lang Vương một đòn ra trò.

Nhưng con Lang Vương này lại xoay người trên không trung, né được, nhát dao này chém hụt.

Tiếp đó là mấy cú vồ tới, há cái miệng to như chậu máu cắn xé, răng nanh sắc bén, hoặc dùng hai móng trước cào cấu.

Sức mạnh của Lang Vương không nhỏ, Dương Tuyết Lỵ đối đầu

với nó không chiếm được ưu thế.

Hồ Bát Nhất ở không xa thấy tình hình không ổn, vung dao chém gãy xương sống cổ một con sói trước mặt, rồi lập tức chạy về phía Dương Tuyết Lỵ để hỗ trợ.

Dương Tuyết Lỵ vừa phải đối kháng với Lang Vương, vừa phải đối phó với sự quấy nhiễu của bầy sói, tình thế nhất thời có chút khó khăn.

Con Lang Vương một mắt này không phải là sói thường.

Là hậu duệ của yêu nô ma quỷ Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nó đã hóa yêu.

Bình thường nó không thể hiện quá nhiều sức mạnh, nhưng bây giờ, nó đã dốc toàn lực.

Con mắt xanh lè duy nhất đã nhuốm một màu đỏ máu.

Lớp lông trắng như tuyết cũng bắt đầu tỏa ra từng luồng khí đen.

Đây là yêu lực của nó.

Thẩm Hạo và Ô Thiền đều đã phát hiện ra điều này, nhưng không ra tay giúp đỡ.

So với phân chia cảnh giới thực lực của tu sĩ, nó cũng chỉ ở mức thực lực Luyện Khí Kỳ, còn kém ba người Dương Tuyết Lỵ một bậc.

Chỉ là thân là yêu thú, nó chiếm ưu thế về hình thể và sức mạnh.

Chỉ cần cẩn thận đối phó, vẫn không có vấn đề gì, hai người, ba người phối hợp là có thể giết chết nó.

Trên một vùng tuyết đỏ rực, xác hơn mười con sói chất đống trên mặt đất, nội tạng đổ ra, tỏa ra mùi tanh hôi.

Còn có mấy con sói bị mổ bụng nhưng chưa chết, đang gào thét bò

về phía trước trên mặt đất.

Còn bảy tám con sói, không ngừng luồn lách trên tuyết, quấy nhiễu Dương Tuyết Lỵ đang đối đầu với Lang Vương.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng đã từ phía bên kia chạy đến.

Nhưng sau lưng anh ta còn có hơn mười con sói tuyết, cũng bị dẫn theo.

Hồ Bát Nhất nhanh chân chạy tới.

Nhân lúc Lang Vương đang giao đấu với Dương Tuyết Lỵ, anh nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lang Vương, chém một dao vào xương sống lưng nó.

"Gầm ~" Nhát dao này chém trúng, trên lưng Lang Vương lập tức bị rạch một vết, máu nóng hổi văng ra.

Lang Vương đau đớn, vội vàng xoay người phòng thủ, lùi lại mấy bước.

"Tuyết Lỵ, không sao chứ?" Hồ Bát Nhất nhân cơ hội hỏi.

"Tôi không sao, chỉ là con Lang Vương này rất khó đối phó, lại còn có bầy sói quấy nhiễu, không dễ giải quyết." Dương Tuyết Lỵ vung dao mổ bụng thêm một con sói gần nhất trước mặt rồi nói.

"Vậy đi, tôi giữ chân nó trước, cô giải quyết mấy con sói này trước." Hồ Bát Nhất nói.

"Được, nếu không trụ được thì gọi tôi, tuyệt đối đừng cố!" Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng nói.

Lang Vương nhe nanh múa vuốt, vết thương trên lưng khiến nó rất khó chịu, nhưng trong lòng lại càng thêm hung hãn, màu đỏ máu trong mắt càng sâu hơn.

Nén đau, Lang Vương lại lao tới, Hồ Bát Nhất vung dao đón đỡ.

Chân khí truyền vào lưỡi dao, vốn có hiệu quả phá giáp không tồi, nhưng con Lang Vương này, yêu lực bám vào móng vuốt, da dày thịt béo, nhát dao này lại không có hiệu quả gì.

Đối đầu một dao, Hồ Bát Nhất cảm nhận được sức mạnh của Lang Vương, thuận thế lùi lại hóa giải lực.

Một người một sói đều là loại hình nhanh nhẹn, trực tiếp cận chiến.

Hồ Bát Nhất nhắm vào bụng yếu ớt của Lang Vương, dao nào dao nấy chí mạng.

Lang Vương cũng là kẻ xảo quyệt, luôn quay mặt về phía Hồ Bát Nhất, không cho cơ hội.

Một người một sói, giao đấu một hồi lâu.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ đã nhanh chóng giải quyết gần hết hai mươi con sói liên tục quấy nhiễu gần đó.

Vừa hay, Bàn Tử cũng từ không xa chạy đến.

Bầy sói này tổng cộng cũng chỉ có bảy tám mươi con, dưới đao của ba người, đã chết gần hết, chỉ còn lại vài con nhát gan, trốn sang một bên, nhìn từ xa.

Có Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử, hai quân tiếp viện gia nhập, áp lực của Hồ Bát Nhất giảm mạnh.

Lần này, áp lực chuyển sang phía Lang Vương.

Ba đánh một, ưu thế về ta.

Ba người liên thủ, bao vây Lang Vương.

Lang Vương cũng ngừng công thế hung hãn, chuyển sang phòng thủ, nhe nanh múa vuốt, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

“He he, Lão Hồ, tôi lên trước, đối đầu trực diện với nó, anh và cô Dương đánh lén sau lưng là được rồi, đánh với con súc sinh này, không cần giảng quy tắc gì, nó cũng không hiểu đâu!” Bàn Tử cười lạnh nói.

Sau một trận chiến, Bàn Tử nhiệt huyết sôi trào, toàn thân tràn đầy sức lực.

“Được!” x2.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cùng gật đầu.

Bàn Tử dùng thế Lực Phách Hoa Sơn, chém về phía Lang Vương.

Lang Vương cũng giơ vuốt lên đánh lại.

Bàn Tử sức khỏe, nhát dao này thế lớn lực trầm.

Vuốt của Lang Vương một mắt này, sức mạnh cũng rất lớn.

Dao và vuốt chạm nhau, phát ra một tiếng va chạm trầm đục.

“Chà, con súc sinh này, đúng là da dày thịt béo!” Công thế trong tay Bàn Tử không ngừng, khiến Lang Vương không kịp trở tay.

Mà ở bên kia, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ chọn đúng thời cơ.

Một người nhắm vào bụng Lang Vương, một người nhắm vào chân sau của nó.

Bụng là yếu điểm không cần nói nhiều.

Mà chân, đối với một con vật nhanh nhẹn như Lang Vương, cũng được coi là một yếu điểm.

Chân bị thương, nó sẽ không thể phát huy ưu thế nhanh nhẹn được.

Chương 186

Lang Vương rất cảnh giác, trong lúc đối đầu với Bàn Tử, vẫn để ý đến Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Nhất.

Bụng là yếu điểm chí mạng, Lang Vương vội vàng xoay người né tránh.

Dương Tuyết Lỵ chém hụt một dao.

Mà Hồ Bát Nhất lại ở một hướng khác, Lang Vương vừa xoay người, lại vô tình tiến lại gần anh.

Hồ Bát Nhất chớp lấy cơ hội, chém một dao vào khoeo chân Lang Vương.

Nhát dao này, trực tiếp chém đứt gân chân của nó.

"Auuuu ~~" Lang Vương tru lên một tiếng ai oán, thân hình run rẩy, suýt chút nữa đứng không vững.

May mà nó là động vật bốn chân, còn ba chân có thể đứng, nhưng hành động lại bị ảnh hưởng lớn, không còn linh hoạt như trước, thế thua đã định.

Vương Bàn Tử ở phía đối diện cũng nhìn chuẩn thời cơ, chém một dao vào đỉnh đầu Lang Vương, muốn cạo đầu cho nó.

Chỉ tiếc, con Lang Vương này đã là yêu vật, xương cốt cứng vô cùng.

Nhát dao này không đạt được hiệu quả như mong muốn, chỉ để lại một vết dao dài trên mặt Lang Vương, tuy sâu thấy xương nhưng không chí mạng.

"Mẹ kiếp!

Con chó chết này, sao xương cốt cứng thế!" Vương Bàn Tử chửi.

Đầu lại bị một dao, con mắt độc nhất của Lang Vương thấm máu, đỏ rực.

"Gàoooo ~" Lang Vương phát ra tiếng gầm khát máu, khí thế toàn thân chấn động, một luồng sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường bùng nổ từ cơ thể nó.

Gây ra một trận gió lớn, ba người Hồ Bát Nhất đều bị thổi lùi lại hai bước.

Lang Vương ngửa cổ hú dài, bộ lông trắng như tuyết dính máu, bị một luồng khí đen từ trong cơ thể bùng phát nhuộm thành một màu xanh xám.

Đây là Lang Vương muốn liều mạng, yêu khí toàn thân sôi trào.

Vết thương trên người đều bị yêu khí này tạm thời ngăn chặn, không còn chảy máu.

"Bàn Tử, Tuyết Lỵ, cẩn thận, con súc sinh này muốn liều mạng rồi!" Hồ Bát Nhất hét lên với hai người.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, đều gật đầu, lập tức đề phòng.

Ba người không lo lắng cho an toàn của mình, bên cạnh còn có Thẩm Hạo đang nhìn, một khi có nguy hiểm đến tính mạng, hắn sẽ ra tay cứu giúp bất cứ lúc nào.

Lang Vương đã dùng đến thủ đoạn bùng phát liều mạng, chắc chắn không thể kéo dài, chỉ cần câu giờ với nó là thắng.

"Hà hà ~, đừng đối đầu trực diện với nó, trạng thái bùng phát liều mạng này không kéo dài được bao lâu đâu, chúng ta kéo cho nó chết!" Vương Bàn Tử cười lạnh nói.

"Ừm!" Yêu khí của Lang Vương sôi trào, mắt đỏ rực, cảm quan toàn thân đều bị che lấp, dường như không cảm nhận được đau đớn.

Chân sau đạp mạnh, trực tiếp lao về phía Dương Tuyết Lỵ, tốc độ cực nhanh, như một cơn yêu phong.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, liền lộn một vòng sang bên cạnh né tránh, né được đòn này.

Tuy vòng vây xuất hiện kẽ hở, nhưng Lang Vương lúc này đã mất lý trí, không nghĩ đến việc trốn thoát.

Mà tiếp tục tấn công Dương Tuyết Lỵ.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, lập tức xông đến hỗ trợ.

Hai người một trước một sau, một người chém chân trước, một người chém chân sau.

Yêu khí bao phủ toàn thân, tạo ra một lớp phòng ngự không yếu.

Nhưng dưới lưỡi dao có chân khí bao bọc, vẫn bị dễ dàng xé rách.

Hai người đều nhắm vào các khớp.

Mà Hồ Bát Nhất còn nhắm vào vết thương trên khớp chân sau lúc nãy, tấn công vào điểm yếu, đúng là họa vô đơn chí.

Một dao chém xuống, trực tiếp chém đứt một bên cẳng chân của Lang Vương, biến nó thành tàn phế.

Lang Vương tuy không cảm nhận được đau đớn, nhưng ba chân khiến nó mất thăng bằng.

Mà phía trước lại có đòn tấn công của Vương Bàn Tử, Lang Vương giơ chân trước lên đỡ.

Bị tác động lực đột ngột, Lang Vương trực tiếp ngã nhào xuống.

Dương Tuyết Lỵ chớp lấy thời cơ, trượt một đường trên mặt đất,

đến dưới bụng Lang Vương, truyền chân khí, giơ dao đâm lên trời, trực tiếp mổ bụng nó.

May mà Dương Tuyết Lỵ trượt rất nhanh, nếu không đã bị nội tạng và máu tanh hôi dội lên đầu.

Tuy nội tạng rơi đầy đất, nhưng Lang Vương lại không hề có cảm giác.

Nó lại muốn bò dậy tấn công ba người.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tiếp tục tấn công Lang Vương, một người nhắm vào cổ, một người nhắm vào xương sống.

Hai nhát dao như bổ núi.

Lang Vương vừa đứng dậy, lại bị trọng thương.

Mà thân thể tàn tạ, sinh mệnh lực của Lang Vương cũng đang suy giảm nhanh chóng.

Yêu khí toàn thân cũng đang yếu đi.

Sau một hồi giao đấu, Lang Vương đại thế đã mất, bại cục đã định.

"Auuuu ~" Nó phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng, kéo theo tim gan ruột, vung vuốt về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không đối đầu trực diện, mà né sang một bên. "Mẹ kiếp, thế này mà còn chưa chết?" Vương Bàn Tử chửi.

Bàn Tử vừa dứt lời, khí thế và yêu khí trên người Lang Vương đột ngột tụt dốc không phanh.

Yêu khí tiêu tán, nó trực tiếp ngã xuống tại chỗ.

Cảm giác đau đớn quay trở lại.

"Au u u u ~" Sau vài tiếng tru nhẹ, nó nằm im bất động.

“Hù ~, cuối cùng cũng chết rồi, con Lang Vương này khó đối phó quá!” Hồ Bát Nhất thở ra một hơi nói.

“Hù ~, đúng vậy, nguy hiểm quá!” Dương Tuyết Lỵ cũng thở hổn hển gật đầu.

Lúc này, Thẩm Hạo và Ô Thiền đi tới: “Khá lắm, các người phối hợp rất tốt!

Nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta xử lý xác sói rồi tiếp tục lên đường.” Ba người gật đầu, ngồi xuống tại chỗ lấy đan dược ra uống, ngồi thiền điều tức.

“Thiền nhi, em giúp ta ném mấy cái xác sói đó đi xa một chút, ta xử lý cái xác Lang Vương này, nó cũng được coi là một loại dược liệu không tồi.” Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

Ô Thiền gật đầu, giơ tay phóng ra một đạo pháp lực, trực tiếp nghiền nát xác sói, sau đó hóa ra một bàn tay pháp lực lớn, ném toàn bộ xác chết vào một khe núi xa.

Có lẽ sẽ trở thành thức ăn cho các loài động vật khác.

Thẩm Hạo đi đến trước xác Lang Vương.

Hắn lột da nó ra.

Máu thịt được cạo sạch, chỉ để lại một bộ xương.

Yêu huyết được thu thập lại.

Trong đầu nó, yêu khí ngưng tụ thành một viên yêu đan nhỏ.

Chương 187

Vốn dĩ không có, nhưng do lúc nó liều mạng cuối cùng, yêu khí sôi trào mà ngưng tụ ra.

Có thể dùng để luyện đan.

Còn xương, có thể luyện thành pháp khí.

Da lông thì làm thành một bộ quần áo.

Thẩm Hạo giữ lại bộ da rất hoàn chỉnh, đặc biệt là hình dạng đầu sói, không hề bị hư hại.

Về xử lý một chút là có được một chiếc áo khoác da sói không tồi.

Yêu thú, bản thân nó cũng là một loại tài nguyên.

Sau khi thu dọn da, máu và xương, Thẩm Hạo cũng ném hết đám thịt vụn trên đất vào khe núi xa.

Xa xa, mấy con sói nhát gan vốn đang nấp quan sát, đã chạy xa rồi.

Trong lòng chúng thậm chí còn đang nghĩ, mình cũng có tư cách tranh giành ngôi vị Lang Vương rồi.

Trên tuyết địa, ba người Hồ Bát Nhất nhanh chóng luyện hóa đan dược, khôi phục lại chân khí và thể lực.

Thẩm Hạo cũng đã xử lý sạch sẽ hiện trường.

Hắn thả Mặc Vân Chu ra, gọi mọi người lên thuyền.

Mặc Vân Chu bay lên không, hướng về phía tây bắc.

Vượt qua dãy núi tuyết bao quanh Long Đỉnh Băng Xuyên, họ đã đến được phía bên kia núi, vượt qua khoảng cách mười mấy dặm đường chim bay.

Phía bên kia núi tuyết lại là một thung lũng xanh tươi rậm rạp.

Nơi này có độ cao so với mực nước biển rất thấp, nhiệt độ tương đối cao, vì vậy cây cối mới có thể sinh trưởng.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, thâm nhập sâu vào lòng đất mấy trăm mét, phát hiện ra khe nứt ngầm cùng con sông ngầm chảy trong đó như trong nguyên tác.

Con sông này thông đến thung lũng ở phía bên kia đỉnh tuyết.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu hạ xuống, đáp trên một bãi đá bằng phẳng trong thung lũng.

Sau khi mọi người xuống khỏi Mặc Vân Chu, họ liền tò mò quan sát khắp nơi trong thung lũng.

Thu lại phi chu, Thẩm Hạo cũng nhìn ra xung quanh.

Vị trí Mặc Vân Chu hạ cánh nằm ngay bên bờ một cái hồ bị gió bào mòn, địa thế khá cao, có thể nhìn thấy cả phía trước và phía sau.

Phía trước là một cái hồ bị gió bào mòn rộng bằng một sân bóng đá, nước không quá sâu, chỉ khoảng bảy tám mét.

Nước hồ vô cùng trong vắt, qua mặt nước có thể nhìn thấy lớp đá màu trắng dưới đáy.

Đây hẳn là một loại đá vôi, dễ bị gió và nước hồ ăn mòn.

Dưới đáy hồ còn có rất nhiều lỗ thấm nước, ngoài ra, ở trung tâm hồ còn có mấy cái hố sâu hoắm.

Cái lớn nhất trong số đó, bên dưới tối đen như mực.

Nơi đây vốn là một tảng đá khổng lồ bị gió bào mòn, sau khi bị gió ăn mòn thì chìm xuống đáy hồ.

Mà tầng đá dưới đáy hồ, sau một thời gian dài bị dòng nước xâm

thực, sẽ còn tiếp tục sụt lún xuống.

Đến lúc đó, cái hồ này sẽ càng sâu hơn.

Bởi vì bên dưới núi có một con sông ngầm, không ngừng bổ sung nguồn nước cho nơi này.

Trong nước, có rất nhiều loại cá sinh sống, mà số lượng nhiều nhất là một loại cá vảy trắng mào đỏ, mép miệng còn có hai sợi râu dài.

Trên đỉnh đầu nó là một khối u màu đỏ thẫm, tựa như sừng nhưng không nhô ra.

Đàn cá vảy trắng mào đỏ này vây quanh nhau tạo thành một trận cá, tất cả đều bơi theo một hướng, bao vây một con cá lớn dài mười mấy mét ở giữa, bơi vòng quanh nó.

Trên thân những con cá này, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được một tia âm khí, oán khí, rõ ràng không hề đơn giản.

Về sự hủy diệt của Ác La Hải Thành, có rất nhiều truyền thuyết, trong đó có một cái nói rằng, quân dân trong thành đều biến thành cá dưới nước.

Nhưng nói là sau khi họ chết đi bị cá ăn thịt thì đúng hơn.

Trên thân con cá lớn nhất kia, Thẩm Hạo còn cảm nhận được một luồng khí tức âm tà, và cả những tia sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng.

Ô Thiền hiển nhiên cũng đã nhận ra, nàng liếc nhìn Thẩm Hạo một cái.

Phía đối diện hồ là một rừng cây bụi rậm rạp.

Giữa lùm cây có một con đường nhẵn như gương, không một ngọn cỏ mọc.

Sâu trong hang động trong rừng, có mấy con giao vằn tựa như rắn bốn chân đang ẩn náu, trên thân có những vằn đen trắng quấn quanh.

Đầu của nó giống như đầu rắn, hình tam giác, còn bụng thì mọc ra bốn chi, trông như một con rắn bốn chân.

Cái hồ bị gió bào mòn này giống như một vũng nước lún sâu trong đá.

Trong vũng nước chỉ có vài con cá tôm và rong rêu, chẳng có gì đáng xem.

Mọi người quay người lại nhìn về phía sau, nơi đó là một vùng trũng có địa thế còn thấp hơn cả cái hồ.

Và ở đó, một tòa cổ thành bằng đá bị gió bào mòn trông như một tổ ong khổng lồ đang sừng sững.

Phần lộ trên mặt đất đã cao bằng tòa nhà mười mấy tầng, và dưới lòng đất, hẳn là còn một phần không nhỏ nữa.

Xung quanh nó cũng toàn là những tầng đá trắng xóa bị gió bào mòn.

Trên khối đá hình tổ ong này là vô số hang động lớn nhỏ.

Trên đỉnh của tòa thành đá là một khối cầu đá khổng lồ hình con mắt.

Dưới ánh mặt trời ban ngày, mọi người nhìn về phía tòa cổ thành hình tổ ong, lại phát hiện xung quanh thành phố bao phủ một lớp sương mù kỳ dị, trong thành còn có những đốm đèn lửa le lói.

“Đây chẳng lẽ là Ác La Hải Thành trong truyền thuyết sao?

Sao cảm giác có chút quỷ dị?” Hồ Bát Nhất nhìn về phía cổ thành nói.

“Lão Hồ nói đúng đấy, tôi cũng thấy rất quỷ dị, sao bên trong lại

thắp đèn, chẳng lẽ còn có người ở?

Không đúng lắm!" Vương Bàn Tử cũng nói.

Người ta đều nói Ác La Hải Thành đã bị hủy diệt từ lâu, sao bên trong còn có thể có người được chứ?

Hơn nữa trong thành tử khí nặng nề, nhìn thế nào cũng không giống có người, những ngọn đèn đang cháy này thật sự quá quỷ dị.

"Có lẽ, là một tòa thành ma!" Dương Tuyết Lỵ suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Không!

Không phải thành ma, đây là một tòa thành ảnh trong gương!" Ô Thiền nhìn về phía thành phố hình tổ ong nói.

"Thành ảnh trong gương?

Có ý gì?" Ba người Hồ Bát Nhất đều rất nghi hoặc.

"Thành phố này không hoàn toàn tồn tại thực sự, mà là do người ta dùng sức mạnh Quỷ Động tạo ra." "Tuy có thể nhìn thấy, sờ được, nhưng lại không hoàn toàn tồn tại thực sự." Ô Thiền giải thích cho mọi người.

"Năng lượng Quỷ Động bên trong rất ổn định, đã duy trì hàng ngàn năm rồi, bên trong hẳn sẽ có manh mối." Thẩm Hạo dùng thần thức quét về phía cổ thành, nhưng lại phát hiện bị lớp sương mù quỷ dị bên ngoài thành ngăn cản, không thể thăm dò vào trong.

Hơn nữa, tòa cổ thành này, không lúc nào là không tỏa ra một luồng sức mạnh kỳ dị ra bên ngoài.

Nhớ lại miêu tả trong nguyên tác, đây là năng lượng Quỷ Động đang phát tán sức mạnh của lời nguyền.

Chương 188

E rằng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã dính lời nguyền, sau lưng có khi đã mọc ra hình con mắt của lời nguyền rồi.

Nhưng không sao, đối với Ô Thiền mà nói, đây chỉ là vấn đề nhỏ, đến lúc đó loại bỏ là được.

"Đi, chúng ta vào xem thử." Mọi người đều gật đầu, đi theo sau Thẩm Hạo xuyên qua lớp sương mù, tiến vào trong cổ thành.

Trong lớp sương mù này có một luồng năng lượng kỳ dị, Thẩm Hạo nhất thời không phân biệt được.

Đi vào trong thành, mọi người đầu tiên đi đến mấy nơi có thắp đèn lửa.

Chỉ thấy trong những ngọn đèn là một loại nhiên liệu cổ xưa được làm từ phân của dã thú trộn với mỡ.

Trông như thể mới được thắp lên không lâu.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua quan sát tỉ mỉ, lại phát hiện, mỡ trong đèn không hề bị tiêu hao chút nào.

Cứ như thể ngọn lửa này không cần nhiên liệu cũng có thể cháy được.

Thẩm Hạo cau mày.

Nhìn những đồ vật và da thú xung quanh, trông chúng lại như mới.

Thời gian dường như bị ngưng đọng lại ở khoảnh khắc này, mãi mãi không trôi về phía trước nữa.

Trong thành không thấy một ai, dường như đây chính là khoảnh khắc mà cư dân trong thành biến mất.

Thẩm Hạo cảnh giác, đây là sức mạnh thời gian, toàn bộ thành phố đều bao trùm một loại sương mù kỳ dị.

Sức mạnh ngưng đọng thời gian kỳ lạ này dường như được tỏa ra từ lớp sương mù.

Những vị cổ thần này, ai nấy đều không dễ chọc, xem ra bây giờ, Xà Thần cũng sở hữu sức mạnh điều khiển thời gian.

Cộng thêm Cửu Đầu Trùng, Môn Trùng, Quỷ Phương Quái Thụ, Thương, đã có năm vị cổ thần có thể điều khiển thời gian.

Trong đó, Cửu Đầu Trùng điều khiển sức mạnh thời gian là mạnh nhất, có thể tùy tiện đảo ngược thời gian.

"Thiền nhi, em xem sức mạnh Quỷ Động ở đây, dường như có thể điều khiển thời gian." "Sức mạnh này đến từ Xà Thần, em hẳn là có thể lĩnh ngộ nó tương đối dễ dàng." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền.

Ánh mắt Ô Thiền lóe lên, gật đầu: "Thiếp biết rồi, phu quân ~" Ngay sau đó, nàng mở Vô Giới Yêu Đồng, phân ra một phần tâm thần, quan sát và cảm ngộ lớp sương mù xung quanh.

Tuy nhiên, chỉ xem một lúc nàng đã thu hồi tâm thần, muốn lĩnh ngộ sức mạnh thời gian trong lớp sương mù này có chút khó khăn, e là phải mất không ít thời gian.

Bây giờ rõ ràng không phải là thời cơ thích hợp.

Đối với lựa chọn của Ô Thiền, Thẩm Hạo không hề bất ngờ.

Sau khi tiến vào bên trong tòa thành đá hình tổ ong này, thần thức của Thẩm Hạo lại có thể phát huy tác dụng, có thể dễ dàng thăm dò xung quanh mà không bị sương mù cản trở.

Nhưng nó không thể vượt ra ngoài phạm vi sương mù bên ngoài thành, nếu không ở ranh giới vẫn sẽ bị chặn lại.

Thần thức quét qua toàn bộ Ác La Hải Thành, bên trong trống rỗng, không một bóng người, nhưng bài trí trong các phòng động huyệt đều có dấu vết sinh hoạt của con người.

Như chiếc cốc rượu bằng xương sọ mới mài được một nửa, một nồi thịt ly ngưu hầm nhừ, con ly ngưu bị lột da chặt đầu mà không chết.

Tất cả đều giống như vừa mới xảy ra ở giây trước, rồi thời gian ngay lập tức bị dừng lại ở khoảnh khắc này.

Nhưng không phải là dừng lại hoàn toàn, nồi thịt bò vẫn đang sủi bọt, đầu con bò thỉnh thoảng cũng cử động tai, thậm chí còn kêu "mu" một tiếng.

Giống như thời gian bị kéo dài vô hạn.

Rất giống với thủ đoạn hộp thời gian của cổ thần Thương.

Một giây đồng hồ bị kéo dài vô hạn.

Mọi người men theo con đường chính trong thành đi vào sâu bên trong.

Khi đi qua một cửa hang động nào đó, mùi thịt bò hầm đậm đà tỏa ra, Bàn Tử mũi thính liền ngửi thấy ngay.

"Oa~, mùi gì mà thơm thế?

Hình như là mùi thịt bò hầm!" Bàn Tử giống như một con chó săn ngửi thấy mùi con mồi, lập tức chui vào trong động, bật đèn pin soi, quả nhiên là một nồi thịt bò đã nấu chín!

"Vãi chưởng con em gái Ngưu Ma Vương, Thẩm gia, Lão Hồ, chúng ta có lộc ăn rồi, thật sự là thịt bò hầm!" Bàn Tử gọi mọi người bên ngoài.

Mọi người đều đi vào trong nhà, nhìn Bàn Tử gắp một miếng thịt

bò từ trong nồi bỏ vào miệng, nhai tóp tép.

“Chà, vị này, thật không tồi, ngon thật!” Bàn Tử mím môi.

“Bàn Tử, cậu không sợ trong thịt có vấn đề à?

Cứ thế mà ăn?” Dương Tuyết Lỵ cau mày.

Hồ Bát Nhất cũng nói: “Đúng vậy, ở đây không một bóng người, lại có một nồi thịt bò hầm như thế này, cậu không thấy đáng ngờ sao?

Bàn Tử cậu cảnh giác kém quá đấy!” “À, hì hì, đây không phải có Thẩm gia ở đây sao, ha ha.” Bàn Tử gãi đầu, ngượng ngùng nói.

“Này, mọi người xem, tôi ăn rồi có sao đâu, thịt này chắc chắn không có vấn đề gì, mọi người cũng đến ăn đi.” Bàn Tử gọi mọi người.

“Thịt không có vấn đề, muốn ăn thì cứ ăn đi.” Thẩm Hạo khẽ lắc đầu.

Sau đó, Bàn Tử liền ăn ngấu nghiến, Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được mà ăn mấy miếng.

Thẩm Hạo và Ô Thiền cũng nếm thử.

Món thịt ly ngưu mấy nghìn năm trước này, hương vị quả nhiên không tồi, nguyên sinh thái, không ô nhiễm, thuần tự nhiên, khẩu cảm đúng là tuyệt vời.

Ô Thiền cũng là lần đầu tiên ăn thịt ly ngưu, cảm thấy hương vị rất ngon, cũng ăn thêm mấy miếng.

Thẩm Hạo thấy vậy liền mỉm cười.

Dương Tuyết Lỵ thấy mọi người đều ăn, cũng không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Hồ Bát Nhất chú ý đến hành động nhỏ của Dương Tuyết Lỵ, liền

gắp một miếng thịt bò, đưa đến trước mặt cô: "Tuyết Lỵ, cô cũng nếm thử đi." Dương Tuyết Lỵ nhìn Hồ Bát Nhất một cái, nhận lấy miếng thịt bò, bỏ vào miệng từ từ nhai.

Một mùi thịt bò đậm đà xộc thẳng lên mũi.

Hương vị này, còn ngon hơn rất nhiều so với thứ thịt bò cấp M9+ mà cô từng ăn ở Mỹ.

Hoàn toàn là một trải nghiệm khác biệt.

Loại thịt ly ngưu cao nguyên được nuôi dưỡng nguyên sinh thái này, hương vị chính là khác biệt, so với những con bò thịt được nuôi ở Mỹ, như bò Wagyu, hoàn toàn không giống.

Sau khi Dương Tuyết Lỵ nuốt xuống, cô lại ăn thêm vài miếng.

Mấy người trực tiếp ăn hết cả nồi thịt bò.

Lúc này, từ sâu trong hang động truyền đến một tiếng bò kêu "mu".

Mọi người khựng lại, nhìn nhau.

Ngay sau đó, họ đi vào sâu trong hang động để xem xét.

Đi qua một cánh cửa đá, họ phát hiện đây là một lò mổ.

Một con ly ngưu thân đầu tách rời đang đứng trong hàng rào, đầu bò treo lơ lửng giữa không trung.

Không chỉ vậy, da bò trên người cũng bị lột xuống, treo đẫm máu trên tường.

Trên thớt còn có mấy miếng thịt bò.

"Thịt bò chúng ta vừa ăn, không phải là từ trên người nó chứ?" Bàn Tử hỏi.

"Chẳng phải rõ như ban ngày sao?" Hồ Bát Nhất đáp.

Chỉ có điều kỳ lạ là, con bò này, vậy mà vẫn chưa chết, vẫn còn dấu hiệu sự sống.

Chương 189

“Thẩm gia, đây là tình huống gì vậy?

Ác La Hải Thành không phải đã bị hủy diệt mấy nghìn năm rồi sao?

Con ly ngưu bị chặt đầu này, sao lại vẫn còn sống?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Chuyện này có lẽ liên quan đến sự xuất hiện của thành ảnh trong gương này, chúng ta vào sâu trong thành xem sao, chắc sẽ có manh mối.” Thẩm Hạo nói.

Mọi người men theo con đường chính rộng rãi trong thành, đi vào sâu bên trong.

Dọc đường đi qua rất nhiều nhà cửa hang động.

Có nơi sáng đèn, có nơi không.

Bên trong thậm chí còn có những con gián to hơn cả chuột.

Tòa thành bóng ảnh này, mặc dù thời gian đã bị đóng băng, nhưng đó chỉ là đối với bản thân thành phố.

Còn những động vật từ bên ngoài vào thì không bị ảnh hưởng bởi tác động này.

Ngược lại còn được năng lượng Quỷ Động nuôi dưỡng, thậm chí đột phá giới hạn của loài, gián mọc to hơn cả chuột.

Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, chính là một phát hiện lớn chấn động giới khoa học sinh vật.

Mọi người men theo con đường chính, đi thẳng đến sâu dưới lòng đất của thành phố tổ ong.

Người Ma quốc là một chủng tộc sùng bái vực sâu, những nơi và cơ sở càng quan trọng, thì càng ở sâu dưới lòng đất.

Mọi người, đi từ con đường chính đến tận cùng.

Họ đến trước một cánh cửa đá lớn đang khép hờ.

Đây chính là điểm cuối của con đường chính.

Hai bên cửa đá, mỗi bên có một ô cửa, trên đó còn lần lượt khảm một viên bảo thạch màu xanh lam và màu trắng.

Loại bảo thạch này, Bàn Tử rất quen, trong túi hắn còn có hai viên.

Mọi người đều biết, đây là biểu tượng của Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng.

Hai nơi này là Băng Cung và Hỏa Cung, nơi Ma quốc tổ chức nghi lễ triệu hồi bọ băng và bọ lửa để tế tự.

Quỷ Mẫu nắm giữ hai loại sức mạnh này, vì vậy liền được các tư tế và cư dân trong thành thờ phụng những con bọ đại diện cho hai loại sức mạnh đó.

Hai căn phòng đá có mái vòm rất cao, ở giữa mỗi căn đều có một bức tượng quỷ đầu hung tợn.

Dưới cằm của nó, mỗi bên đều khắc một hàng hình bọ, chính là đại diện cho bọ băng và bọ lửa.

Trong góc còn có mấy ngọn đèn dầu bò tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Trước mặt bức tượng, trên mặt đất còn đặt lễ vật cúng tế.

Lần lượt là bò đen và ngựa trắng, đều đã được hấp chín, tỏa ra một mùi thịt thơm.

“Thiền nhi, em vào xem thử đi, có lẽ sẽ giúp ích cho em.” Thẩm Hạo quay đầu nói với Ô Thiền.

Ô Thiền cũng cảm nhận được, trong hai bức tượng quỷ đầu này, ẩn chứa một ít sức mạnh của băng và lửa.

Ô Thiền cảm nhận được sức mạnh trong hai bức tượng quỷ đầu, liền gật đầu.

Nàng một mình đi vào, Thẩm Hạo và nhóm Hồ Bát Nhất chờ ở bên ngoài.

Mọi người qua khe cửa đá nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy Ô Thiền đi đến trước bức tượng trong Băng Cung, bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt lên cằm bức tượng, ấn vào chỗ có hình mấy con bọ băng.

Dưới góc nhìn của Thẩm Hạo, Ô Thiền đã mở Vô Giới Yêu Đồng, phát ra một luồng sức mạnh kỳ dị.

Dưới tác dụng của luồng sức mạnh kỳ dị này, sức mạnh Nãi Cùng Thần Băng thuộc về bọ băng trên bức tượng quỷ đầu bắt đầu hiện ra.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức lạnh lẽo âm hàn bao trùm toàn bộ Băng Cung.

Tường, mặt đất và cả lễ vật trên đất đều tức thì phủ một lớp sương lạnh, nhiệt độ đột ngột giảm xuống mấy chục độ.

Ngay cả những người đứng ngoài cửa cũng bị ảnh hưởng bởi luồng khí lạnh này.

Gió lạnh âm u thấu xương thổi khiến mấy người rùng mình.

“Ui~, sao tự nhiên hạ nhiệt độ thế, lạnh quá~” Bàn Tử bị gió lạnh thổi qua, run cầm cập.

Bàn Tử bây giờ, không giống như trước kia, một thân mỡ dày, khả năng chống lạnh rất tốt.

Bây giờ mỡ của hắn đã chuyển hóa thành cơ bắp trong quá trình tu

luyện.

Mọi người cũng đều lùi lại, may mà ai cũng có tu vi trong người, khả năng chống lạnh vẫn ổn.

Nhưng luồng khí lạnh âm u này, không chỉ nhắm vào thân thể, mà còn nhắm vào linh hồn.

Nãi Cùng Thần Băng, là một loại sức mạnh có thể đóng băng cả linh hồn.

Sức mạnh của Nãi Cùng Thần Băng không ngừng thoát ra, sau đó bị sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng của Ô Thiền dẫn dắt hấp thụ.

Thực lực của Ô Thiền, lại một lần nữa được tăng lên.

Mấy phút sau, sức mạnh trên bức tượng quỷ đầu đã cạn kiệt, nhiệt độ trong Băng Cung không còn giảm xuống nữa.

Nhưng lớp sương lạnh trên tường và mặt đất vẫn còn đó rõ rệt.

Ô Thiền bước ra khỏi Băng Cung, Thẩm Hạo lập tức tiến lên hỏi: "Thiền nhi, sao rồi?" "Thiếp rất ổn, phu quân." "Ừm, vậy thì tốt, còn một Hỏa Cung nữa, đi đi~" Thẩm Hạo gật đầu với Ô Thiền.

Tiếp đó Ô Thiền bước vào Hỏa Cung.

Đến trước bức tượng quỷ đầu, nàng đưa tay ấn lên hình bọ lửa trên cằm tượng.

Lại một lần nữa dùng sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng dẫn dắt sức mạnh Vô Lượng Nghiệp Hỏa, dẫn nó ra khỏi bức tượng và hấp thụ.

Trong Hỏa Cung, nhiệt độ đột ngột tăng lên.

Lập tức tăng cao mấy chục độ, một luồng khí nóng từ trong cửa lớn ùa ra.

Mọi người ở cửa cảm nhận được động tĩnh trong Hỏa Cung, liền lùi lại.

Bàn Tử cười nói: "Đúng là băng hỏa lưỡng trọng thiên, người Ma quốc thật biết chơi a~" Một lát sau, Ô Thiền từ trong Hỏa Cung đi ra.

Sau lần thăng cấp ở Băng Cung và Hỏa Cung này, khả năng khống chế sức mạnh Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng của Ô Thiền lại tăng lên rất nhiều.

Sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng cũng tăng lên không ít.

Kéo theo đó, cảnh giới của bản thân cũng được đề thăng đáng kể.

Nguyên Anh của nàng lại lớn thêm không ít.

"Được rồi, tiếp theo, chúng ta vào đại điện ở giữa xem thử." Mọi người đi qua cửa đá, tiến vào trong đại điện.

Trong đại điện ở giữa này, hai bên dựng mấy chục cây cột đá, trên đó đều thắp đèn lửa, soi sáng cả đại điện.

Mọi người đi vào điện đá, dạo một vòng, phát hiện cả đại điện chỉ có một số tế khí cỡ lớn và một vài pho tượng thần nữ khỏa thân.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là, trên tường của đại điện này, không phải là những bức bích họa thông thường, mà là dán hàng trăm cuộn tranh da người.

Những tấm da người này, vẫn còn có thể nhìn ra hình dáng con người.

Trên những cuộn tranh da người này, dùng bốn màu đỏ, lam, đen, trắng, vẽ nên rất nhiều bức tranh màu.

Nhìn kỹ, đều là những sự kiện quan trọng đã xảy ra ở thành phố này.

Chương 190

Trên cuộn tranh da người, ngoài tranh màu ra, còn có không ít ký hiệu văn tự, nhưng mọi người đều không hiểu được loại văn tự này.

Ô Thiền cũng chỉ nhận ra được một phần, dù sao, Ma quốc đã rời khỏi dãy núi Trát Qua Lạp Mã từ trước thời Tinh Tuyệt quốc, trong mấy nghìn năm, văn tự xảy ra biến hóa là chuyện hết sức bình thường.

Nàng nhìn kỹ những bức bích họa này, rồi nói: "Đây hẳn là những bức tranh ghi lại các sự kiện lịch sử của Ma quốc, bên trong có lẽ sẽ có một số thông tin quan trọng." Những cuộn tranh da người này, đại khái được sắp xếp theo trình tự thời gian, ghi lại những sự kiện lịch sử trọng đại của Ma quốc từ xưa đến nay.

Mọi người lần lượt từ từ phân tích những cuộn tranh da người này, cuối cùng cũng hệ thống lại được.

Ma quốc từng là một quốc gia vô cùng lớn mạnh, thống trị toàn bộ cao nguyên Tuyết Vực và khu vực xung quanh núi Côn Luân.

Mà Ác La Hải Thành chính là đô thành của Ma quốc.

Khác với các quốc gia vương triều khác, Ma quốc là một quốc gia chính giáo hợp nhất.

Họ sùng bái vực sâu, tín ngưỡng Xà Thần, Xà Thần là chủ thần của họ, ngoài ra còn có một số tà thần khác.

Ma quốc không có quốc vương, vì vậy trong thành không có vương cung.

Mà những thành viên hoàng thất hay quý tộc, đều là những vu sư nắm giữ quyền phát ngôn.

Mọi quyết sách trọng đại của Ma quốc đều phải do tư tế tiến hành tế lễ Xà Thần chi cốt, sau đó tiến hành bói toán, cuối cùng mới quyết định.

Trong hệ thống tín ngưỡng của Ma quốc, địa vị của Xà Thần là cao nhất, đại diện cho Xà Thần chính là Xà Thần chi cốt mà ngài để lại.

Tiếp theo là Quỷ Động nơi chôn xương Xà Thần, sau đó nữa là con rắn đen có mắt thịt trên đầu "Tịnh Kiến A Hàm".

Mà người thống trị tối cao của Ma quốc, tương tự như thánh nữ, được gọi là Quỷ Mẫu.

Tôn giáo Ma quốc cho rằng, mỗi đời Quỷ Mẫu đều do đời trước chuyển sinh mà thành.

Họ sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, vì vậy phải đeo mạng che mặt, chưa bao giờ để lộ mặt thật.

Vô Giới Yêu Đồng, là "ma nhãn" có thể sánh ngang với "phật nhãn".

Chỉ khi sở hữu Vô Giới Yêu Đồng mới được coi là Quỷ Mẫu thực sự.

Dưới Quỷ Mẫu là các chủ tế, họ nắm giữ sức mạnh đẳng thuật nguyên thủy, chủ yếu dùng để tế tự.

Ngoài ra còn có yêu nô, đây hẳn là những dã thú bị tà thần lý luận khống chế.

Ví dụ như Bạch Lang Vương Thủy Tinh Tự Tại Sơn, còn có Đạt Phổ Quỷ Trùng, chỉ là địa vị đều rất thấp.

Trên cuộn tranh da người, còn có nhiều ghi chép về các cảnh chiến tranh.

Phe Ma quốc, ngoài quân đội ra, còn chỉ huy yêu nô tham gia chiến tranh.

Mấy bức bích họa cuối cùng, đã ở sâu trong điện đá, trên đó vẽ nghi thức tế lễ Xà Thần chi cốt.

Từ trong tranh có thể thấy, hóa ra Xà Thần chi cốt, nằm sâu trong Quỷ Động.

Xà Thần để lại trên thế gian hai thứ, một là bộ xương của ngài, thứ còn lại là đôi mắt của ngài.

Tổ tiên Ma quốc, lấy đi con mắt dương Mộc Trần Châu ở bề nổi, chứ chưa từng thấy con mắt âm.

Sau khi họ lấy đi Mộc Trần Châu, đã di cư đến cao nguyên Tuyết Vực, thành lập một quốc gia chính quyền tôn giáo.

Mà Quỷ Mẫu, thông qua nghi thức phức tạp, tế tự Xà Thần, đã có được sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng.

Các quốc gia lân cận Ma quốc đều chịu ảnh hưởng sâu sắc, nhưng lại không đánh lại được, chỉ có thể bị động chịu đựng.

Mãi cho đến sau này, giống như trong bài thơ của các thi nhân du mục ở Tuyết Vực, anh hùng vua Gesar và đại sư Liên Hoa Sinh đã liên thủ, lấy đi Mộc Trần Châu, khiến Ma quốc suy vong.

Cũng chính lúc đó, Mộc Trần Châu lưu lạc vào Trung Nguyên, từng được Thương Vương Vũ Đinh và Chu Văn Vương sở hữu.

Ô Thiền và Dương Tuyết Lỵ hai người, kết hợp tranh vẽ và văn tự, đại khái giải mã được những cuộn tranh da người trên tường, kể lại cho mọi người nghe một lượt.

Lúc này họ mới có được sự hiểu biết sâu sắc về quốc gia trong truyền thuyết Ma quốc này.

Ô Thiền tiếp tục nói: “Tuy nhiên, nơi đây dù sao cũng chỉ là một thành ảnh trong gương, không phải tồn tại thực sự, mà là do sức mạnh Quỷ Động tạo ra.” “Giống như một lối đi, tòa thành này, kết nối với Quỷ Động.” “Chúng ta vẫn không nên ở lại bên trong quá lâu thì hơn.” Thẩm Hạo cũng gật đầu: “Thiền nhi nói đúng, đã xem xong ở đây rồi, chúng ta ra ngoài trước đi, ở đây lâu không tốt.” “Quỷ Động đó, có sức mạnh nguyền rủa, nhiễm phải sức mạnh Quỷ Động, sẽ bị đánh dấu, trở thành vật tế.” “Lão Hồ, Bàn Tử, trên người hai người các cậu, bây giờ có lẽ đã nhiễm phải lời nguyền rồi.” “Riêng Tuyết Lỵ, trên người cô có sức mạnh của Thiền nhi lưu lại, không ảnh hưởng gì đến cô.” Lời nguyền trên người Dương Tuyết Lỵ đã được Ô Thiền giải trừ, trong cơ thể còn lưu lại sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng, có khả năng kháng lại lời nguyền, sẽ không bị nhiễm lần thứ hai.

Ngược lại là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, trước đó ở chỗ Quỷ Động, có sức mạnh của Ô Thiền bảo vệ, không bị nguyền rủa.

Bây giờ, ở đây lại nhiễm phải lời nguyền.

Hai người nghe Thẩm Hạo nói, liền giật nảy mình.

“Cái gì?

Thẩm gia, ngài đừng dọa chúng tôi chứ?

Sao chúng tôi lại bị nguyền rủa?” Bàn Tử kinh hoảng thất sắc hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt khó tin.

Dương Tuyết Lỵ thấy phản ứng của hai người, liền cảm thấy có chút thú vị.

“Thiền tỷ đã có thể giải trừ lời nguyền của mình, vậy giải trừ lời nguyền của hai người họ chắc cũng dễ như trở bàn tay.” Dương Tuyết Lỵ thầm nghĩ.

Dương Tuyết Lỵ bỗng muốn trêu chọc hai người họ.

“Hai người vén vai trái ra xem, xem có dấu vết của lời nguyền không.” Dương Tuyết Lỵ nói với hai người.

Hai người vội vàng kéo áo xuống, mọi người nhìn vào vai họ, quả nhiên đều xuất hiện một vết bầm màu đỏ hình tròn nhàn nhạt, giống như vết ban đỏ thấm từ trong ra ngoài, nhưng vẫn còn khá mờ.

Đây chính là dấu vết của lời nguyền, theo thời gian, vết bầm hình tròn này sẽ dần dần hình thành một vết bầm hình con mắt giống như xoáy nước.

Sau đó, khi ở độ tuổi bốn mươi, sẽ xuất hiện các triệu chứng suy giảm hồng cầu, máu chuyển sang màu vàng, khả năng vận chuyển oxy suy giảm, cuối cùng chết vì ngạt thở.

“Trời ơi, Lão Hồ à, sao hai chúng ta lại khổ thế này, sao lại nhiễm phải cái thứ chết tiệt này chứ!” Bàn Tử kêu gào một tiếng.

“Cái này... vậy Thẩm gia, tôi và Bàn Tử bây giờ sao rồi?

Còn cứu được không?” Hồ Bát Nhất căng thẳng hỏi.

Hai người cứ ủ rũ, mặt mày khổ sở.

Thẩm Hạo cười cười: “Không cần lo lắng, Thiền nhi sẽ giúp các cậu giải trừ lời nguyền.” “Lời nguyền trên người Tuyết Lỵ, chính là do Thiền nhi giúp cô ấy giải quyết.” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, khuôn mặt đang cau có cuối cùng cũng giãn ra.

“Thật không ạ?

Vậy thì tốt quá rồi!” “Thiền tỷ, chị dâu, chị nhất định phải giúp chúng em đấy, em và Lão Hồ còn muốn thành tiên làm tổ, không muốn chết yểu đâu~” Bàn Tử vẻ mặt nịnh nọt nói với Ô Thiền.

Ô Thiền nhìn bộ dạng của hai người liền mỉm cười.

“Yên tâm đi, các anh đều là bạn của phu quân, tôi nhất định sẽ giúp các anh.” “Hề hề hề~, cảm ơn Thiền tỷ, sau này Thiền tỷ có việc gì, cứ việc sai bảo, bảo em đi đông, tuyệt không đi tây!” Bàn Tử cười ngây ngô nói.

Tiếp đó, Thẩm Hạo nói với mọi người: “Được rồi, chúng ta về thôi~” Mọi người bước ra khỏi điện đá, men theo con đường chính đi lên, ra khỏi thành đá hình tổ ong, trở về bên ngoài.

Sau đó, Thẩm Hạo nói với ba người Hồ Bát Nhất: “Ba người các cậu nghỉ ngơi ở ngoài một lát, tôi và Thiền nhi còn phải vào lại một lần nữa.” Ba người không biết Thẩm Hạo muốn vào làm gì, cũng không có ý định hỏi, liền gật đầu.

Họ tìm một tảng đá bên ngoài ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo và Ô Thiền thì lại một lần nữa tiến vào tòa thành đá bị sương mù bao phủ.

Họ muốn lĩnh ngộ sức mạnh thời gian đang lan tỏa trong tòa thành đá này.

Sức mạnh thời gian, cực kỳ cường đại, cho dù chỉ nắm giữ một chút, cũng sẽ được lợi vô cùng.

Thẩm Hạo có năng lực ngộ tính nghịch thiên, còn Ô Thiền, là truyền nhân của Xà Thần, có mối liên hệ mật thiết với Quỷ Động, lĩnh ngộ cũng sẽ không quá khó.

Hai người vào thành, tùy ý chọn một hang động, ngồi xếp bằng bên trong, bắt đầu tỉ mỉ lĩnh ngộ.

Còn bên ngoài, ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử đang nói chuyện.

Chương 191

Dương Tuyết Lỵ nói: "Vừa nãy Thiền tỷ nói, đây là một tòa thành phố giống như ảnh trong gương, tôi nhớ ra, trước đó ở trong yêu lâu chín tầng, thi thể băng Quỷ Mẫu trong suốt kia, dường như thiếu một vài thứ." "Bây giờ nghĩ lại, cô ta thiếu mắt và não." "Mọi người còn nhớ không, thi thể trong suốt đó, toàn thân trong suốt, nhưng có thể thấy ngũ tạng lục phủ đều màu đỏ, nhưng phần đầu lại hoàn toàn trong suốt, mắt cũng bị lõm vào." "Điều này cho thấy, não và mắt của cô ta đã bị ai đó lấy đi." Hồ Bát Nhất cẩn thận nhớ lại tình hình trong yêu lâu trước đó, quả thực đúng như lời Dương Tuyết Lỵ nói.

"Sau khi Ma quốc bị diệt vong, những hậu duệ còn sót lại của họ đã thành lập Luân Hồi Giáo, vẫn thờ phụng Xà Thần và một số tà thần." "Nhưng sự diệt vong của Ma quốc khiến họ khó có thể quay trở lại Ác La Hải Thành." "Vừa nãy tôi nhìn thấy nghi thức tế lễ trên cuộn tranh da người mới hiểu ra." "Tòa thành phố giống như bóng ảnh này, hẳn là do người của Luân Hồi Giáo dùng nhãn cầu và bộ não của Quỷ Mẫu, thông qua tế lễ, tạo ra!" "Tòa thành phố này, sở dĩ thời gian dường như ngưng đọng, là bởi vì, tòa thành này, thực chất là hình dáng của thành phố trong ký ức của Quỷ Mẫu." "Mà người của Luân Hồi Tông, thông qua tế lễ, đã hiện thực hóa tòa thành ký ức này từ trong bộ não của Quỷ Mẫu ra." "Giống như Thiền tỷ nói, cả thành phố này đều do sức mạnh Quỷ Động tạo thành, vừa tồn tại, lại vừa không tồn tại!" "Cũng chính vì vậy, khi các cậu vào trong, mới nhiễm phải sức mạnh Quỷ Động, bị Quỷ Động nguyền rủa." Bàn Tử nghe xong cảm khái: "Vãi chưởng, nghe chuyện này đúng là huyền ảo thật." "Cứ như là từ không thành có, biến giả thành thật vậy~" "Đúng vậy, không ngờ Quỷ Mẫu này chết rồi mà mắt và não để lại vẫn còn

có sức mạnh như vậy.” Hồ Bát Nhất cũng cảm thán.

“Nhưng các cậu cũng không cần lo lắng, vừa nãy Thiền tỷ cũng nói rồi, sẽ giúp các cậu giải trừ lời nguyền, đợi họ ra ngoài, chắc sẽ giúp các cậu thôi.” Hai người gật đầu.

Lúc này Bàn Tử lại hỏi: “Nếu thành phố trước mắt là giả, vậy Ác La Hải Thành thật sự đã đi đâu rồi?

Không thể nào tự dưng biến mất được chứ?” Trong đầu Hồ Bát Nhất như có một tia sét lóe qua, anh nghĩ ra điều gì đó.

“Tôi biết rồi, Ác La Hải Thành thật sự, hẳn là ở dưới đáy hồ kia!” Tòa thành ký ức này, bốn phía đều là những tầng đá phong hóa trắng xóa, bao bọc lấy thành phố đá hình tổ ong.

Mà dưới đáy hồ phong hóa này cũng toàn là đá trắng, cùng một thành phần cấu tạo.

Trong truyền thuyết, Ác La Hải Thành nằm ngay phía sau Cánh Cửa Tai Nạn.

Ác La Hải Thành thật sự lẽ ra phải giống hệt với tòa thành ký ức kia, cũng được xây dựng từ những tảng đá phong hóa tự nhiên khổng lồ.

Ba người nhìn vô số lỗ hổng dưới đáy hồ, lập tức hiểu ra vấn đề.

Người Ma Quốc sùng bái vực sâu và hang động, do đó không ngừng khai quật xuống lòng đất, đào rỗng cả bên dưới, dẫn đến tầng đất không chịu nổi trọng lượng của đá phong hóa, trực tiếp đè sập tầng đất, khiến nó chìm xuống lòng đất, bị nước nhấn chìm, biến thành hồ phong hóa hiện tại.

Cái hố động lớn nhất ở trung tâm hồ, hẳn là do con mắt đá khổng lồ trên đỉnh đá phong hóa rơi xuống đập ra.

Lúc này, trong Ác La Hải Thành ảnh ảo, Thẩm Hạo và Ô Thiền đang phóng thần thức ra, không ngừng tham ngộ màn sương mù tràn ngập trong không gian.

Trong tòa cổ thành này tồn tại một loại sức mạnh thời gian tĩnh chỉ.

Tất cả mọi thứ đều bị ngưng đọng lại.

Dù với ngộ tính nghịch thiên của Thẩm Hạo, việc tham ngộ cũng có chút khó khăn.

Dù sao đây cũng là thời gian cao thâm khó lường nhất.

Ô Thiền cũng dốc toàn lực mở ra Vô Giới Yêu Đồng, thúc giục sức mạnh của hai con mắt Xà Thần.

Luồng sức mạnh này đến từ Quỷ Động, bản thân nó đã thuộc về sức mạnh của Xà Thần, có con mắt Xà Thần làm vật trung gian, Ô Thiền tham ngộ thuận lợi hơn không ít.

Theo thời gian trôi qua, vài giờ sau, quanh thân hai người dần dần hiện ra một loại dao động kỳ dị.

Đây chính là sức mạnh thời gian mà họ đang dốc sức tham ngộ.

Nhưng cũng chỉ đến đây thôi, nhiều hơn nữa thì không thể tham ngộ ra được.

Đây chỉ là một chút da lông, muốn vận dụng được cũng rất khó.

Tuy nhiên, nó giống như một hạt giống, có nó rồi, sau này tham ngộ sức mạnh thời gian sẽ đơn giản hơn nhiều.

Từ 1 đến 2 bao giờ cũng dễ hơn từ 0 đến 1.

Hai người thoát khỏi trạng thái tham ngộ, cảm nhận một tia dị lực thời gian tràn ra bên người, trong mắt đều lộ vẻ hưng phấn. "Đây là... sức mạnh thời gian sao?" "Tuy rằng chỉ có một tia, nhưng đã mở đầu

thành công rồi!" Lúc này, tính từ khi hai người tiến vào đây đã qua bốn năm tiếng đồng hồ.

Trời bên ngoài đã tối hẳn.

Trên tảng đá bên hồ, nhóm ba người Hồ Bát Nhất đã đốt lửa trại, đang ngồi quây quần sưởi ấm.

Thấy Thẩm Hạo và Ô Thiền từ trong thành đi ra, bọn họ liền đứng dậy đón chào. "Thẩm gia, Thiền tả, hai người cuối cùng cũng ra rồi." "Thẩm gia, việc của các ngài đã làm xong chưa?" Thẩm Hạo nghe vậy gật đầu: "Đã xong rồi, trời cũng tối, chúng ta ăn cơm trước đã." Thẩm Hạo lấy từ trong nhẫn trữ vật ra vài phần cơm nước, đưa cho ba người Dương Tuyết Lỵ.

Còn Thẩm Hạo và Ô Thiền đã không cần ăn uống nữa, bèn ngồi tĩnh tọa một bên.

Ba người kia ăn xong cũng học theo Thẩm Hạo, ngồi xuống đả tọa tu luyện.

Đêm khuya tĩnh mịch, bốn phía thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu râm ran.

Trong hồ thi thoảng có cá bơi qua, tạo ra tiếng nước xao động.

Trên bầu trời đầy sao lấp lánh, vô số vì sao treo trên màn đêm.

Cách đó không xa, trong bóng ảnh Ác La Hải Thành, vô số ánh đèn lốm đốm sáng lên, tựa như đom đóm.

Thung lũng này nằm gần Long Đỉnh, rộng lớn không người, linh khí sung túc.

Ba người Dương Tuyết Lỵ tu luyện rất thuận lợi, có Khước Tà Công do Thẩm Hạo truyền thụ cùng với Nhiếp Tà Châu, tà khí nơi đây không gây ảnh hưởng gì đến họ.

Đêm tối qua nhanh.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tỉnh dậy, sau khi ăn sáng, Thẩm Hạo định đưa bọn họ trực tiếp tiến vào lòng đất, nơi sâu thẳm của Ác La Hải Thành thật sự. "Thẩm gia, tiếp theo chúng ta đi Ác La Hải Thành thật sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai.

Ác La Hải Thành thật sự, kỳ thực nằm ngay dưới đáy hồ này.

Ác La Hải Thành sụp đổ tạo nên hồ phong hóa này.

Các người nhìn vách núi kia xem, phần trên mặt nước và phần dưới nước ấy.

Nơi đó chính là cái gọi là Cánh Cửa Tai Nạn.

Đó vốn là một khe nứt dưới đáy núi, nhưng bị Ma Quốc dùng thủy tinh bịt kín để triệu hồi tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Tuy nhiên, dưới đáy nước về sau đã bị mở ra một cái lỗ.

Là do người của Luân Hồi Giáo - những kẻ sống sót sau khi Ma Quốc diệt vong - đào thông.

Bọn họ mang theo mắt và não của Quỷ Mẫu trong tòa Cửu Tầng Yêu Lâu dưới băng xuyên Long Đỉnh đến đây cử hành tế lễ, tạo ra tòa Ác La Hải Thành ảnh ảo này.

Kết quả, bọn họ hẳn là đều bị tòa thành bóng ma này lây nhiễm lời nguyền Quỷ Động, khiến Luân Hồi Giáo cũng dần dần suy vong." Mấy người Hồ Bát Nhất nhìn về phía vách núi bên hồ, quả nhiên phát hiện phần giữa sườn núi khác biệt so với xung quanh, đều được cấu tạo từ thủy tinh trắng bán trong suốt.

Còn hai bên vách núi vẫn là đá thường.

Nước hồ trong vắt thấy đáy, bọn họ nhìn qua làn nước, thấy được

cái hang động hình vuông kia.

Trong nước, một lượng lớn cá Xích Đỉnh Bạch Lân Ngư (cá vây trắng đỉnh đầu đỏ) kết thành trận thế, bơi lượn vòng quanh không ngừng.

Con cá trắng lớn ở giữa nằm im dưới đáy nước, chắc là đang nghỉ ngơi.

Trên bộ râu dài bốn năm mét của nó còn treo rất nhiều cá con.

Ngay khi mọi người đang quan sát tình hình đáy hồ, thì trong rừng cây ở bờ đối diện bỗng truyền đến động tĩnh rất lớn.

Tiếng đá vụn ma sát vang lên, kèm theo tiếng cây cối gãy đổ răng rắc.

Chỉ thấy một con Ban Văn Giao (thuồng luồng vằn) dài bốn năm mét chui từ trong rừng ra, đâm ngang húc dọc, húc gãy không ít cây cối và bụi rậm nhỏ.

Cuối cùng, nó trượt thẳng xuống nước theo con đường đá nhẵn bóng như cầu trượt. "Tùm" một tiếng vang lớn.

Động tĩnh này kinh động cả đàn cá.

Ngư trận như tiến vào trạng thái kích phát, vận chuyển toàn lực.

Đám cá nhỏ vốn đang bơi lững thững lập tức tăng tốc, bơi vòng tròn hết công suất.

Ban Văn Giao rẽ nước muốn lao vào trung tâm ngư trận, tốc độ còn nhanh hơn đám cá này.

Nhưng lượng lớn cá nhỏ đều bơi cực nhanh, dùng cái trán cứng ngắc húc vào phần bụng mềm mại của nó.

Chương 192

Ban Văn Giao uốn éo thân mình né tránh, đồng thời vung vuốt, miệng cũng không ngừng cắn nuốt cá con.

Nó mạnh mẽ đột phá lớp ngư trận bên ngoài, lao vào khu vực trung tâm.

Càng vào gần giữa, thể hình Xích Đỉnh Bạch Lân Ngư càng lớn, lực húc càng mạnh.

Ban Văn Giao liên tục bị đàn cá quấy nhiễu.

Mà con Cá Vương khổng lồ kia cũng lặng lẽ bơi ra sau lưng Ban Văn Giao, đột nhiên tăng tốc, giáng cho con giao này một cú đau điếng.

Chỉ thấy Ban Văn Giao bị húc lộn nhào một vòng.

Nhưng dù sao thân thể nó cũng linh hoạt, quay đầu lại cắn vào người lão Cá Vương.

Hai bên quấn lấy nhau.

Ban Văn Giao cậy răng nhọn móng sắc, không ngừng cào cắn trên người Cá Vương.

Tuy nhiên, Cá Vương có đông đảo đàn em hỗ trợ bên cạnh, liên tục tập kích vào bụng mềm của Ban Văn Giao.

Ban Văn Giao rất nhanh đã bại trận, chật vật bỏ chạy.

Một trận đại chiến cá - giao không quá kịch liệt cuối cùng kết thúc với thắng lợi thuộc về Xích Đỉnh Bạch Lân Ngư.

Những trận chiến như vậy, trong vài trăm ngàn năm qua, hầu như ngày nào cũng xảy ra vài lần.

Con lão Cá Vương dài mười mấy mét này có thể sống đến hiện tại

đã chứng minh đàn cá này có chút bản lĩnh.

Phối hợp ăn ý, đoàn kết chặt chẽ, kết thành ngư trận, vừa bảo vệ Cá Vương vừa là tự vệ.

Còn loài Ban Văn Giao kia, ngoại trừ con dài bốn năm mét này, trong hang động sâu trong rừng rậm còn có vài con nữa, có con to hơn dài bảy tám mét, cũng có con nhỏ hai ba mét.

Dường như là một gia đình, đều sống ở gần đây, nhưng chúng lại là động vật sống đơn độc, tuy ở gần nhưng không tập trung săn mồi. "Mẹ kiếp, kia là con gì vậy, hung dữ quá, đám cá râu trắng này nếu không phải lấy thịt đè người thì e rằng không phải đối thủ của nó đâu." Bàn Tử nhìn xuống hồ, chỉ thấy nước hồ một mảng đục ngầu, làn nước vốn trong vắt bị máu nhuộm đỏ, còn có lượng lớn xác cá con nổi lềnh bềnh.

Hồ Bát Nhất đáp: "Con đó chắc gọi là Ban Văn Giao, hồi trước tôi làm công binh, từng đào được hóa thạch tương tự dưới lòng đất, loài này hung dữ lắm." "Ban Văn Giao?

Trông giống rắn lại mọc bốn cái chân, quả thực giống giao long trong truyền thuyết." Bàn Tử gật gù.

Bàn Tử lại hỏi: "Mà sao con Cá Vương kia lại lớn thế được nhỉ?

Hồ này tuy to, nhưng nó to đến mức ấy thì hơi vô lý phải không?" "Cái này tôi chịu, Thẩm gia, ngài có biết không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu rồi nhìn sang Thẩm Hạo. "Hẳn là con Cá Vương này đã ăn thứ gì đó mới dẫn đến như vậy." Thẩm Hạo nói.

Lúc này Ô Thiền cũng lên tiếng: "Trong bụng con Cá Vương kia có một tia khí tức của Vô Giới Yêu Đồng." "Vô Giới Yêu Đồng...

Mắt của Quỷ Mẫu..." Dương Tuyết Lỵ cúi đầu suy tư, lập tức cô hiểu ra: "Chẳng lẽ mắt của Quỷ Mẫu thủy tinh băng xuyên trong tòa

yêu lâu dưới băng xuyên Long Đỉnh đang ở trong bụng Cá Vương?" Trong đầu Hồ Bát Nhất cũng lóe lên một tia sáng: "Trong truyền thuyết, loài giao long đều có tập tính thích chơi đùa với ngọc châu, con Ban Văn Giao hung mãnh này sở dĩ tập kích đàn cá, ngoại trừ để no bụng, e rằng chính là muốn giết con cá lớn để lấy hạt châu trong bụng nó." "Chẳng lẽ người Luân Hồi Giáo tế lễ xong, ném mắt Quỷ Mẫu xuống hồ, sau đó bị con cá lớn này nuốt mất.

Vì sức mạnh kỳ dị của mắt Quỷ Mẫu nên nó mới lớn được như thế!" Hồ Bát Nhất phân tích. "Có lý, Lão Hồ, cậu phân tích không tồi." Bàn Tử nói.

Xem xong trận đại chiến cá - giao, hai bên đều đã rút lui.

Thẩm Hạo cũng chuẩn bị đưa mọi người độn thổ trực tiếp xuống lòng đất. "Lại đây, ta đưa mọi người xuống." Mọi người đều lại gần Thẩm Hạo, pháp lực của hắn bao bọc lấy tất cả, Độn Thổ Thuật thi triển, Thẩm Hạo đưa mọi người trực tiếp chìm xuống lòng đất, rất nhanh đã tiến vào một khoảng không gian ngầm khổng lồ.

Cả không gian ngầm hiện lên một loại ánh sáng trắng mờ ảo, là ánh sáng yếu ớt phát ra từ lượng lớn phù du huỳnh quang trong nước.

Loài phù du này cực nhiều, gần như chiếu sáng cả không gian.

Nơi này cực lớn, chiều dài chiều rộng đều đến vài trăm mét, chiều cao cũng bốn năm mươi mét. "Vãi chưởng, dưới lòng đất này lại có không gian lớn thế sao, nền móng bị đào rỗng cả rồi, hèn chi cái Ác La Hải Thành này sụp, đều là tự mình hại mình cả!" Bàn Tử nhìn quanh rồi chép miệng.

Thẩm Hạo nâng lên một quả cầu ánh sáng, trong nháy mắt tỏa sáng, không gian ngầm vang lên những tiếng xào xạc.

Sinh vật sống dưới này chưa từng thấy ánh sáng, giờ bị luồng

sáng đột ngột dọa sợ, chạy trốn tứ tung.

Đập vào mắt là lượng lớn nấm mọc đầy không gian, cây lớn nhất thậm chí cao bằng tòa nhà mười tầng! "Đây mẹ nó là... nấm á?

To thế này?" Hồ Bát Nhất cũng kinh hãi.

Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn: "Chẳng lẽ là Đế Vương Nấm trong truyền thuyết?" Tuy nhiên, nấm này tuy to nhưng cũng không có gì đặc thù, mọi người chỉ nhìn vài lần rồi không quan tâm nữa.

Không gian ngầm này rất lớn, trên vòm trần có vô số lỗ thủng lớn nhỏ, nước từ hồ phong hóa bên trên lọt qua các lỗ này chảy xuống hồ ngầm.

Về phía đông, địa thế thấp hơn, bên dưới còn có tầng hồ ngầm thứ hai.

Tầng hồ ngầm này quy mô càng to lớn, còn lớn hơn hồ phong hóa trên mặt đất nhiều.

Giữa hai tầng có độ cao chênh lệch rất lớn.

Nước hồ tầng thứ nhất hội tụ thành một thác nước đổ xuống tầng thứ hai.

Ở đầu kia của hồ lớn có vài đường hầm thiên nhiên, nước hồ chảy vào đó thành sông ngầm, hòa vào hệ thống thủy hệ khổng lồ hơn dưới lòng đất.

Thẩm Hạo đưa mọi người bay thẳng xuống tầng thứ hai.

Bay thẳng đến một hòn đảo giữa hồ trông như miệng núi lửa.

Đảo này to bằng nửa sân bóng đá, ở giữa nhô lên, một cái miệng hang thẳng đứng thông xuống sâu dưới lòng đất. "Chỗ này hình như là miệng núi lửa chết." Hồ Bát Nhất nhìn rồi nói.

Chỉ có điều, bên dưới đã nguội lạnh lấp kín từ lâu.

Trong lớp đá núi lửa dưới miệng hang còn có rất nhiều giá đỡ bằng gỗ và đá, thông thẳng xuống đáy.

Mọi người xuống đến đáy hang.

Miệng hang này không quá sâu, chỉ mười mấy mét.

Không gian dưới đáy không nhỏ, bốn phía có dấu vết đục đẽo nhân tạo, cả không gian vuông vức.

Từ dưới nhìn lên, cảm giác như đang ở dưới đáy giếng.

Trên vách đá còn khắc những ký hiệu kỳ dị.

Phía đông có một cánh cửa đá đóng chặt.

Thẩm Hạo mở lời: "Nơi này đã là sâu dưới lòng đất Ác La Hải Thành, ngoài ra, chỗ này có khả năng ẩn giấu tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mà Ma Quốc tế tự.

Thiền nhi, lát nữa nàng chú ý bảo vệ Lão Hồ và mọi người, ta sẽ đi gặp Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này một chút." Ba người Hồ Bát Nhất sắc mặt lập tức thay đổi. "Thẩm gia, thật sự có tà thần sao?

Thế thì nguy hiểm quá không?" "Đúng vậy, tà thần được Ma Quốc cúng bái mấy ngàn năm, e rằng không dễ chọc đâu!" Thẩm Hạo cười: "Không cần lo lắng, nói là thần, nhưng nó có thật sự là thần đâu?

Còn nhớ Điền Nam không, Sơn Thần của Di Nhân thực chất là mấy con sơn tiêu thành tinh bị Hiến Vương lột da rút xương.

Thật ra Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này cũng chỉ là một loại tinh quái thành tinh, nắm giữ một số thủ đoạn đặc thù mà thôi, tuy được người Ma Quốc cúng tế, nhưng Ma Quốc đã diệt vong mấy ngàn năm rồi, mất đi cúng bái, hiện tại nó cũng suy yếu lắm.

Tín ngưỡng thần minh đâu có dễ làm như vậy!" Thẩm Hạo ra hiệu cho mọi người an tâm.

Trong cảm nhận của Thẩm Hạo, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này đang rúc sâu trong tầng đá thủy tinh ngủ say.

Tuy nhiên, việc Thẩm Hạo tứ ý dò xét dường như đã làm nó kinh động.

Chương 193

"Thiền nhi, nàng và Lão Hồ cứ ở lại đây trước, ta vào giải quyết tà thần kia xong rồi nói tiếp." Thẩm Hạo đi đến trước cửa đá, ánh mắt mọi người cũng đổ dồn về đó.

Cánh cửa đá này vô cùng cổ xưa nhưng không dày nặng.

Dưới chân cửa có hòn đá lăn làm cơ quan đóng mở.

Trên hai cánh cửa đều điêu khắc một con mắt khổng lồ nhắm nghiền.

Thẩm Hạo kéo cửa đá ra, chỉ thấy sau cửa là một đường hầm thủy tinh trắng thiên nhiên u tối, đường hầm hơi khúc khuỷu chứ không thẳng tắp, đến vài chục mét thì rẽ ngoặt.

Ở mặt sau cánh cửa cũng có hình con mắt nhắm.

Ngoài ra còn có một hình con mắt mở trừng, chỉ có điều trong hình xuất hiện thêm một bóng người màu đen mờ hồ.

Mọi người đều nhìn thấy phù điêu này nhưng không hiểu ý nghĩa là gì.

Thẩm Hạo đang định đi vào, bỗng từ sâu trong đường hầm truyền đến tiếng bước chân, dường như có người đang đi tới.

Mọi người phía sau ngẩn ra, bị tiếng bước chân đột ngột này dọa giật mình. "Tình huống gì thế này, chẳng lẽ bên trong có người?" Bàn Tử hỏi. "Sao có thể, nơi này đã chìm sâu dưới lòng đất mấy ngàn năm, sao có thể còn có người!" Hồ Bát Nhất trầm giọng. "Vậy tiếng bước chân này là thế nào?" Thẩm Hạo cười: "Nghe tiếng bước chân không phải càng lúc càng gần sao?

Đợi nó tới chẳng phải sẽ biết à?" Sâu trong đường hầm, tiếng

bước chân vốn chậm rãi ngày càng nhanh, ngày càng trầm trọng, mỗi bước như mang theo sức nặng ngàn cân.

Âm thanh từ xa tới gần, từ chậm đến nhanh, ngày càng dồn dập, về sau như có một người khổng lồ đang cuồng bôn về phía này.

Tiếng bước chân như sấm rền, nhiếp nhân tâm phách, khiến tim mọi người thắt lại, một nỗi hoảng sợ mạc danh dâng lên từ đáy lòng.

Thần thức Thẩm Hạo quét sâu vào đường hầm phía trước, tịnh không phát hiện thứ gì đi tới.

Nhưng trong tầng đá thủy tinh trên trần động lại có một bóng đen đang từ từ tiếp cận.

Thẩm Hạo tỏa thần thức ra, phát hiện được nó.

Khi bóng đen kia càng lại gần, Dương Tuyết Lỵ bỗng nhiên hiểu ra nội dung phù điêu trên cửa. "Tôi hiểu rồi, ý nghĩa của phù điêu là muốn vào đường hầm phải nhắm mắt mà đi, nếu không sẽ nhìn thấy Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, xảy ra chuyện không hay!" Khi bóng đen trên trần hầm càng đến gần, tiếng bước chân kia cũng biến đổi, càng lúc càng lớn, đã không còn giống tiếng bước chân nữa mà là một loại chấn động khổng lồ.

Phảng phất như bước chân của tà thần.

Trong truyền thuyết, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là một loại tà linh có khả năng thao túng quặng đá, được người Ma Quốc tôn thờ làm tà thần.

Âm thanh này hẳn là do nó phát ra.

Thẩm Hạo nói với mọi người phía sau: "Mọi người chú ý an toàn, ta đi gặp nó một chút." Sau đó, thân hình Thẩm Hạo lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, độn thẳng vào tầng đá thủy tinh trên trần động.

Đây là phép Độn Thổ, có thể xuyên qua núi đá bùn đất, đi lại không trở ngại.

Thẩm Hạo đến thẳng trước mặt bóng đen Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Bóng đen này là một khối đen kịt, hình dạng bất định, nhưng miễn cưỡng duy trì hình người.

Bên trong tà khí tràn ngập, thâm thúy mà tà ác.

Chỉ thấy bóng đen này không nói một lời, dường như không biết nói chuyện, vừa thấy Thẩm Hạo đến gần liền lập tức vươn cánh tay đen như mực chộp tới.

Mọi người bên ngoài cửa đường hầm nhìn xuyên qua tầng đá thủy tinh cũng thấy được động tác của bóng đen Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, trong lòng ai nấy đều căng thẳng.

Bóng đen này dường như không có thực thể, tự do xuyên hành trong thủy tinh không chút trở ngại.

Cú vồ này động tác nhanh nhẹn, tốc độ phi thường nhanh.

Thẩm Hạo thấy vậy quả thực không né tránh, mà giơ tay vung ra một đạo kiếm khí, đối cứng với bóng đen, muốn thử xem thực lực tà thần này thế nào.

Kiếm khí lăng lệ, lạnh lẽo trắng toát, trực tiếp va chạm với bàn tay đen ngòm đang vồ tới.

Vang lên tiếng "xẹt" như vải rách.

Bóng đen chịu một kích kiếm khí, hắc khí ở tay lập tức tan rã, bị chém đứt một phần.

Nhưng rất nhanh, hắc khí tan rã lại bị bóng đen tụ lại, thu về trong cơ thể, một lần nữa hóa thành phần bàn tay bị chém đứt. "Chà, xem ra

cũng có chút thực lực đấy, nhưng cũng chỉ đến thế thôi." Thẩm Hạo đã nắm được thực lực của tà thần bóng đen này.

Không mạnh lắm, hắn tùy tiện phóng một đạo kiếm khí cũng có thể làm nó bị thương.

Tuy rằng phần cơ thể hắc khí kia được nối lại, nhưng đi đi về về ắt có tổn hao.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp tăng hỏa lực.

Trực tiếp tung ra Ám Nhật Chân Hỏa.

Ngọn lửa đen kịt cuộn trào, lao về phía tà thần bóng đen.

Mấy người dưới đường hầm thấy trong tầng đá thủy tinh bỗng xuất hiện một mảng bóng đen lớn, không khỏi kinh hô.

Ba người Hồ Bát Nhất không có thần thức, không thấy rõ tình hình chiến trường, nhưng Ô Thiền lại nhìn rõ mồn một, mảng màu đen kia là Ám Nhật Chân Hỏa do Thẩm Hạo phóng ra.

Cô bèn nói: "Không cần lo, đây là thủ đoạn của phu quân, hư ảnh tà thần kia không mạnh lắm, không phải đối thủ đâu, yên tâm đi." Nghe vậy mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Phù... dọa chết Béo gia, tôi còn tưởng là thủ đoạn của cái bóng đen kia chứ." Bàn Tử hít sâu một hơi rồi nói.

Trong tầng đá, Ám Nhật Chân Hỏa cuộn trào, hư ảnh tà thần ý thức được nguy hiểm liền lùi lại né tránh.

Nhưng vẫn tránh không kịp, bị Ám Nhật Chân Hỏa dính vào một chút.

Như xăng dính lửa, bùng lên ngay lập tức.

Tuy nhiên, tà thần bóng đen phản ứng rất nhanh, ngay khi dính lửa đen liền vứt bỏ phần cơ thể đó, bỏ xe giữ tướng, lúc này mới không

bị dẫn lửa thiêu thân.

Nó đã ý thức được kẻ trước mặt không dễ chọc, nó căn bản đánh không lại, bèn lập tức chạy về.

Theo động tác của bóng đen, trong đường hầm trắng lại vang lên tiếng chấn động như tiếng bước chân, càng đi càng xa.

Thấy chiến trường đã đi xa, mọi người đều tò mò nhưng không dám đuổi theo xem, quá nguy hiểm.

Bọn họ vẫn nên đợi Thẩm Hạo quay lại thì hơn.

Trong tầng đá thủy tinh, Thẩm Hạo truy kích bóng đen, vượt qua quãng đường vài ngàn mét, đến tận sâu trong tầng đá.

Đến một vùng tầng đá thủy tinh sáng rực.

Mà trong tầng thủy tinh sáng rực đó lại bao bọc một khối thủy tinh đen như mực, không ăn nhập gì với thủy tinh trắng trong suốt xung quanh.

Trên khối hắc thủy tinh tỏa ra luồng khí tức tà dị.

Chỉ thấy bóng đen kia lóe lên, dung nhập trực tiếp vào trong hắc thủy tinh.

Thẩm Hạo hiểu rõ, đây chính là bản thể của tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Một khối hắc thủy tinh tà dị.

Bên trong tích tụ lượng lớn tà khí thâm thúy đã ngưng tụ thành thể rắn, còn thâm trầm hơn cả nước đen tích tụ tà khí dưới mộ Thuần Phong ở Cổ Lam Hạ. "Đen thế này?

Tà khí đông đặc lại rồi, xem ra quả thực không đơn giản!" Thẩm Hạo nhìn hắc thủy tinh, nheo mắt lại.

Lúc này, một bóng đen to lớn hơn hiện ra từ trong hắc thủy tinh.

Chương 194

Chỉ thấy nó có thể hình cao lớn, cao đến mấy chục mét.

Bóng ảnh này ngưng thực hơn nhiều, uyển như một tượng người khổng lồ, ngũ quan đầy đủ.

Bóng người cao lớn này như Cự Linh Thần đứng sừng sững trước mặt Thẩm Hạo.

Đồng thời, trong khối hắc thủy tinh thâm thúy kia cũng hiện lên một khuôn mặt tà dị, dung mạo vặn vẹo, đôi mắt đỏ ngầu.

Ngoài ảnh hưởng của tà khí, e rằng còn có ảnh hưởng từ tế tự của Ma Quốc.

Dùng người sống huyết tế để cúng tà thần.

Là thần minh tín ngưỡng, con đường của nó hoàn toàn phụ thuộc vào tín đồ.

Tiếp nhận tín ngưỡng của tín đồ thì tất định sẽ biến thành bộ dáng mà tín đồ kỳ vọng.

Đây là độc dược của tín ngưỡng.

Tà thần thủy tinh này chỉ là tinh quái hoang dã, căn cốt thiên nhiên dường như là hắc thủy tinh trời sinh đất dưỡng, nhưng không ai dạy bảo, đi lên con đường sai trái.

Trở thành tà thần Ma Quốc cúng bái, bước lên con đường không lối về, biến thành bộ dáng hiện tại.

Lại chịu tà khí âm giới xâm thực, ngay cả tư tưởng ý niệm cũng biến hóa vặn vẹo.

Nó cảm nhận được Thẩm Hạo xâm nhập, lập tức kích phát tà thần

chi lực của mình.

Lập tức không gian bốn phía bị lây nhiễm, hóa thành một vùng dị không gian kỳ dị.

Đây là thần vực Hắc Thiên của tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Nhưng mà, nó nhận cúng bái của Ma Quốc mấy ngàn năm, sớm đã thành hình dạng mà Ma Quốc mong muốn, triệt để trói buộc với Ma Quốc.

Từ sau khi Ma Quốc diệt vong, thần lực của nó liền tụt dốc không phanh, không ngừng suy yếu.

Nếu không phải di dân Ma Quốc lập ra Luân Hồi Giáo thi thoảng còn huyết tế cúng bái, nó đã sớm suy yếu không ra hình thù gì rồi.

Nhưng dù vậy, sức mạnh của nó cũng trăm không còn một, hiện tại chỉ có thể cố thủ trong tầng thủy tinh ngủ say.

Cũng vì thế mà chịu tà khí xâm thực thêm một bước.

Thần vực Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn triển khai, bốn phía hỗn hỗn độn độn, thủy tinh trắng trong suốt vốn có cũng nhiễm một tầng bóng đen.

Mà pho tượng Cự Linh nó ngưng tụ ra cũng kết thành thân thể thủy tinh đen, sống động như thật.

Bị kéo vào thần vực, Thẩm Hạo vẫn luôn âm thầm đề phòng.

Thần vực này áp chế một phần sức mạnh của hắn.

Nhưng do tà thần thực lực suy yếu nên áp chế đối với hắn không nhiều.

Tuy nhiên loại áp chế này không thể triệt tiêu, đây là uy năng thần linh, quy tắc sức mạnh.

May mà áp chế không lớn, đại khái chỉ làm suy yếu 15% chiến lực của hắn, vẫn ổn.

Đồng thời, thần vực này còn có hiệu quả tăng phúc cho bản thân tà thần.

Khí thế tượng Cự Linh thủy tinh trước mắt lập tức tăng cường không ít.

Sau khi dung hợp thân thể, tượng người Cự Linh thủy tinh hoạt động thân thể một chút, biểu cảm trên mặt cũng phong phú hơn.

Trong đôi mắt đỏ sẫm lóe lên sự khát máu, điên cuồng, tàn nhẫn và bạo ngược.

Trên mặt cũng lộ ra nụ cười quỷ dị, miệng hơi mở, lộ ra hàm răng nhọn sắc bén.

Kèm theo từng trận chấn động và tiếng nầm vang, tượng Cự Linh thủy tinh lao về phía Thẩm Hạo.

Thể hình khổng lồ không những không làm chậm tốc độ của nó mà ngược lại còn nhanh thêm vài phần.

Thẩm Hạo lách mình né tránh. "Kiệt kiệt kiệt..." Một tràng cười quỷ dị phát ra từ miệng tượng Cự Linh.

Động tác càng thêm lăng lệ.

Một kích không trúng, nó xoay người, tay kia thành hình vuốt sắc lại chộp tới hắn.

Thẩm Hạo trực tiếp triệu hồi Nhật Nguyệt Kim Luân.

Nhật Kim Luân treo sau đầu, tỏa ra từng trận hỏa quang, Ám Nhật Chân Hỏa bao phủ một lớp ngoài cơ thể.

Nhật Kim Luân hộ thân, phòng ngừa đánh lén.

Còn Nguyệt Kim Luân tỏa ra ánh bạc thanh lãnh, tựa như một vầng trăng khuyết bay múa xoay quanh người Thẩm Hạo.

Bên trong vòng Nguyệt Luân cũng bùng cháy một lớp Ám Nhật Chân Hỏa đen kịt, tạo nên sự tương phản rõ rệt với ánh sáng bạc bên ngoài lưỡi đao. "Đi!" Thẩm Hạo bắt quyết dẫn dắt, Nguyệt Kim Luân bay múa, chém thẳng vào bàn tay to lớn đang chộp tới. "Xuy...

Xẹt..." Nguyệt Luân lóe lên, trực tiếp cắt đứt móng vuốt kia.

Như dao nóng cắt bơ, không chút trở ngại.

Đồng thời, Ám Nhật Chân Hỏa cháy trên Nguyệt Luân bám vào tượng Cự Linh thủy tinh, trong nháy mắt lan theo cổ tay, cánh tay, lan ra thân thể, tốc độ rất nhanh. "Grào..." Trong miệng Cự Linh phát ra tiếng rên đau đớn, nhanh chóng tự chém đứt cánh tay của mình.

Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực, chỉ trong vài giây đã thiêu đốt cánh tay bị cắt rời thành một vũng dung nham thủy tinh.

Tượng Cự Linh này vốn được cấu tạo từ hóa thân ngưng tụ tà khí và thần lực của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Ám Nhật Chân Hỏa chính là khắc tinh của nó.

Chỉ tiếc, tà thần này bị xâm thực, huyết tế, hiện tại đầu óc đã không còn dùng tốt.

Sau khi đứt một tay, nó lại ngưng tụ ra một cánh tay khác, lại công về phía Thẩm Hạo.

Lần này Thẩm Hạo trực tiếp thao túng Nguyệt Kim Luân tránh né cánh tay, chém thẳng vào thân thể Cự Linh.

Kiếm chỉ dẫn dắt, Nguyệt Kim Luân bay múa, một đạo ngân quang như tia chớp rạch phá bóng đêm. "Trảm!" Nguyệt Kim Luân chém thẳng từ đỉnh đầu Cự Linh xuống, tốc độ cực nhanh, chia đôi tượng đá thủy tinh Cự Linh từ giữa.

Ám Nhật Chân Hỏa cuộn trào, nhanh chóng cắn nuốt thiêu đốt hai nửa vỏ bọc thủy tinh.

Mà trên khối hắc thủy tinh ở trung tâm thần vực, khuôn mặt người càng thêm vặn vẹo, tràn đầy phẫn nộ.

Cũng ý thức được Thẩm Hạo cường đại, nên bản thể xuất động.

Hắc thủy tinh lập tức chấn động kịch liệt, mang theo từng trận nổ vang.

Cả không gian thần vực đều tràn ngập tiếng nổ chói tai, ngay cả không gian cũng run rẩy. "Muốn nổi điên sao?

Nhưng xem ra cũng chỉ thường thôi!" Thẩm Hạo thấy hắc thủy tinh chấn động, biết nó muốn toàn lực ra tay.

Thế là thân hình cấp tốc lao về phía hắc thủy tinh trung tâm.

Khuôn mặt người trong hắc thủy tinh thấy vậy, toàn lực thúc giục thần lực của mình.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là tà thần nắm giữ sức mạnh thủy tinh và chấn động.

Sức mạnh tinh chiến (pha lê rung động) hình thành từ sự chấn động của tầng đá thủy tinh cực kỳ to lớn, nếu có người chạm vào tầng đá đang chấn động sẽ bị truyền lực qua điểm tiếp xúc, lực chấn động trong nháy mắt phá hủy toàn bộ cơ bắp, kinh mạch, xương cốt toàn thân.

Tuy bề ngoài trông không có gì thay đổi nhưng bên trong đã biến thành một đống bầy hầy.

Chương 195

Nó ý thức được sự chẳng lành, toàn lực thúc giục thần lực, phát động chấn động.

Lực chấn chiến truyền vào không gian, ngay cả không gian cũng bị chấn động tạo ra từng lớp gợn sóng.

Đã tà thần này dốc toàn lực, Thẩm Hạo cũng không lưu thủ nữa. "Định Thân!

Khu Thần!

Trảm Yêu!

Truy Hồn!

Nhiếp Phách!

Đăng Sao!" Pháp lực Thẩm Hạo cuộn trào, toàn lực xuất ra.

Địa Sát pháp thuật cường đại, khuấy động quy tắc thiên địa, trực tiếp càn quét lên khối hắc thủy tinh bản thể tà thần.

Lập tức, động tác của mặt người trong hắc thủy tinh khựng lại, bất động.

Ngay cả chấn động trong toàn bộ thần vực cũng bị định hình trong nháy mắt.

Đồng thời một luồng pháp lực dũng hiện, câu hư ảnh tà thần trong thủy tinh ra.

Tà thần cũng là thần, Khu Thần chi lực tự nhiên có thể khống chế nó.

Tiếp đó một luồng sức mạnh hàng yêu phục ma giáng lâm, tác dụng trực tiếp lên hư ảnh tà thần.

Mà Truy Hồn Nhiếp Phách trực chỉ thần hồn, phá khai sự bảo vệ của thần lực tà thần, công kích hồn phách cốt lõi của nó.

Mà Đăng Sao chi lực phát huy tác dụng phụ trợ cường đại, khiến sức mạnh của mấy đạo pháp thuật phía trước trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Hồn phách tà thần trực tiếp hồn phi phách tán, chỉ còn lại một tia chân linh, chìm vào trong cõi u minh.

Mất đi hồn phách, hư ảnh tà thần trong nháy mắt trở nên ngây dại.

Thẩm Hạo thôi động Nhật Kim Luân, một luồng Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực cuộn trào, thiêu rụi hư ảnh tà thần.

Sau đó, Thẩm Hạo triệu hồi Ám Nhật rơi xuống khối hắc thủy tinh.

Dưới sự điều khiển của hắn, Ám Nhật Kim Ô trực tiếp cắn nuốt và thiêu đốt tinh thể tà khí bên trong.

Sức mạnh trong đó đều quay trở về cơ thể Ám Nhật Kim Ô, hóa thành tư lương cho nó trưởng thành.

Tà khí trong hắc thủy tinh này cực kỳ tinh thuần.

Sau khi Ám Nhật luyện hóa nó, hình thể Ám Nhật Kim Ô cụ hiện ra cũng phình to thêm một vòng lớn.

Kim mâu, hắc vũ, lam văn trên người nó đều trở nên thâm thúy hơn.

Trong dị tượng Ám Nhật kia, nó không ngừng bay lượn.

Thu hồi Ám Nhật về Tử Phủ.

Trong không gian Thần vực lúc này chỉ còn lại khối hắc thủy tinh đen kịt kia.

Sau khi chủ nhân bị tiêu diệt, Thần vực cũng bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn, quy về thế giới hiện thực.

Chỉ thấy khối hắc thủy tinh này nằm sâu trong tầng đá thủy tinh.

Đá thủy tinh trong suốt màu trắng xung quanh tạo thành sự tương phản rõ rệt với nó.

Chỉ có mình nó là màu đen, hơn nữa màu sắc cực kỳ thâm trầm.

Thẩm Hạo bước thẳng tới. "Đây là?" Nhìn kỹ, khối thủy tinh màu nâu đen này có hình bát diện lăng thể, vô cùng hoàn mỹ.

Giống như miêu tả về Thần cách trong tiểu thuyết phương Tây vậy.

Thẩm Hạo vô cùng tò mò. "Thật kỳ diệu, trong một mảng bạch thủy tinh lại sinh ra một khối hắc thủy tinh." "Chẳng lẽ là dương cực sinh âm, vật cực tất phản?" Thẩm Hạo cầm lấy khối hắc thủy tinh.

Vừa vào tay đã cảm nhận được cảm giác băng lãnh, âm hàn truyền tới.

Thần thức tham nhập vào trong còn cảm nhận được một luồng sức mạnh thập phần huyền diệu. "Có chút quen thuộc, dường như là lực lượng Pháp tắc?" Luồng sức mạnh này là một loại lực lượng hắc ám thâm trầm, đen kịt một màu, không có chút ánh sáng nào, nhưng lại không hề tỏ ra tà ác. "Chẳng lẽ lại thực sự là một viên Thần cách?" Hình thức sức mạnh bên trong có sự khác biệt không nhỏ với tu sĩ phương Đông.

Thần cách là thứ chỉ có đám thần minh tín ngưỡng phương Tây mới có, là hạch tâm ngưng tụ một thân pháp tắc, là cơ sở căn cơ của thần linh.

Không có Thần cách thì không phải chân thần!

Tối đa chỉ là bán thần, ngụy thần.

Thần thức Thẩm Hạo tìm kiếm kỹ lưỡng bên trong nhưng không phát hiện manh mối gì, phẳng phất như một trang giấy trắng.

Thần thức rút khỏi khối lăng tinh đen, Thẩm Hạo bỗng nhiên tâm huyết lai triều, dưới đáy lòng nảy ra một ý niệm.

Trước đó tại Già Long sơn, trong mộ Hiến Vương, hắn có được một khối Phỉ Thúy Ngọc Thai.

Đó là một cái ngọc thai thiên sinh địa dưỡng, vốn dĩ có hi vọng thành tựu Tiên thiên sinh linh, chỉ tiếc là chết yểu trong trứng nước.

Linh cảm chợt đến.

Nếu đặt Phỉ Thúy Ngọc Thai vào trong khối hắc thủy tinh này để uẩn dưỡng, liệu có cơ hội nuôi dưỡng lại thai ngọc này không?

Bất quá, vẫn còn một vấn đề, ngọc thai đã chết, làm sao sống lại được?

Linh cảm đến quá đột ngột, vẫn còn vấn đề chưa giải quyết được nên Thẩm Hạo đành tạm thời gác lại.

Thu cất hắc thủy tinh, giải quyết xong tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Thẩm Hạo lập tức quay trở lại lối vào đường hầm thủy tinh.

Hắn cảm nhận thời gian trôi qua, mới chỉ mất mười mấy phút.

Trong Thần vực của Đại Hắc Thiên, dường như thời gian trôi chậm hơn.

Thấy Thẩm Hạo trở lại, khóe miệng Ô Thiền hiện lên nụ cười, lập tức bước tới: "Phu quân, chàng đã về ~" Ba người Hồ Bát Nhất cũng vội vàng đi tới. "Thẩm gia, con tà thần kia bị ngài giải quyết rồi?" Bàn Tử nóng lòng hỏi. "Vừa rồi mấy cái động tĩnh kia thoáng cái biến mất sạch, tình hình sao rồi?" Hồ Bát Nhất cũng hỏi.

Thẩm Hạo phất phất tay: "À, không có gì, người ta là tà thần mà, dĩ nhiên phải có chút thủ đoạn áp đáy hòm chứ.

Vừa rồi là tiến vào Thần vực của nó, nhưng sức mạnh của nó quá suy nhược, không phải đối thủ của tôi, đã bị tiêu diệt rồi!" Nghe lời này, ba người nhóm Hồ Bát Nhất đều đại vi chấn kinh. "Vãi chưởng, Thẩm gia, ngầu đét!

Ngài thế mà thịt luôn cả một vị thần hả!" Bàn Tử trừng mắt hô lớn. "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này chính là tà thần cổ xưa trong truyền thuyết Tạng địa, cứ thế mà chết rồi sao?" Trên mặt Dương Tuyết Lỵ cũng đầy vẻ kinh hãi, không dám tin. "Được rồi được rồi, không cần bày ra vẻ mặt đó, chỉ là một tà thần cực độ suy yếu thôi, chẳng tính là gì." Thẩm Hạo nói với mọi người, "Hiện tại tà thần đã bị tiêu diệt, nơi này không còn nguy hiểm gì đặc biệt nữa, chúng ta vào trong xem thử đi." Thế là mọi người men theo đường hầm thủy tinh tiến sâu vào trong.

Đường hầm uốn lượn khúc khuỷu, kéo dài mãi xuống lòng đất.

Trong đường hầm hiện ra một màu trắng ngần, nhìn lên trên càng thấy sáng hơn.

Thần thức Thẩm Hạo vươn thẳng lên trên, phát hiện phía trên là một hẻm núi, trong hẻm núi có một hồ nước đọng, do độ cao so với mặt nước biển thấp nên không bị đóng băng.

Chương 196

Đáy hồ là một tầng đá thủy tinh, hơn nữa không có bùn đất.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua nước hồ, thấu qua tầng đá chiếu rọi xuống, làm sáng bừng cả hang động thủy tinh.

Đoàn người đi thẳng về phía trước, đến đoạn giữa đường hầm.

Trên mặt đất và vách động hai bên xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ lồi lõm.

Có không ít rắn đen từ bên trong chui ra.

Chắc là cảm ứng được thân nhiệt của mấy người nên chúng bò ra, lao thẳng về phía họ. "Mẹ kiếp, lại là loại rắn đen này!" Bàn Tử nhảy cẫng lên tại chỗ.

Loại rắn này hắn vẫn còn ấn tượng sâu sắc.

Hồi trước ở sơn cốc phía trước Tinh Tuyệt cổ thành đã từng gặp phải.

Trên đỉnh đầu mọc một cái bướu thịt như con mắt, bên trong bướu chứa đầy nước đen kịch độc, thấy máu là phong hầu. "Sao chỗ này lại có nhiều rắn đen thế nhỉ?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc.

Dương Tuyết Lỵ nhìn bầy rắn trước mặt, nói: "Có khả năng là do Ma Quốc chuyên môn nuôi dưỡng.

Dưới sâu lòng đất này hẳn là thông đến tế đàn Ma Quốc.

Là một dân tộc sùng bái vực sâu và hang động, nơi quan trọng nhất của họ nhất định nằm ở nơi sâu nhất dưới lòng đất!" "Tuyết Lỵ nói có lý." Hồ Bát Nhất gật đầu tán đồng. "Thế cái tế đàn là vuông hay tròn?" Bàn Tử bỗng nhiên hỏi. "Cái này tôi biết thế quái nào được?

Tí nữa xem chẳng phải sẽ biết sao." Hồ Bát Nhất cạn lời.

Lúc này, Ô Thiền mở ra Vô Giới Yêu Đồng, mâu quang lóe lên, đám rắn đen kia liền bị nàng nhét toàn bộ vào hư số không gian.

Sau khi dọn sạch rắn đen trên đất, mọi người tiếp tục đi tới, cuối cùng cũng đến tận cùng đường hầm.

Chỉ thấy một tảng đá màu trắng loang lổ như bánh quẩy nằm trên mặt đất, cao khoảng hơn một mét.

Ở mép tảng đá còn có vài mảnh gỗ mục nát dính vào, vốn dĩ hẳn là một cái cầu thang xoắn ốc thông lên trên.

Mọi người leo lên tảng đá, thấy ở giữa là một cái miệng giếng dốc xuống dưới, bên dưới trắng xóa một màu, đều là bụi tinh thể và sương mù. "Đi, xuống xem thử." Trên mặt dốc nghiêng xuống miệng giếng có những bậc thang nhân tạo được đục đẽo, nhưng mài mòn khá nghiêm trọng, rất trơn trượt.

Mọi người men theo bậc thang cẩn thận từng li từng tí xuống đáy giếng.

Dưới giếng đá là một hang động đá thủy tinh thiên nhiên khổng lồ.

Miệng nhỏ đáy to, hình dạng như cái loa, không gian bên trong cực lớn.

Độ cao chừng mấy chục mét, trên vòm hang, các mạch khoáng thạch anh đan xen như răng chó, từng bụi tinh thể mọc ra chĩa xuống dưới.

Bề mặt đá thủy tinh xung quanh như gương, phản chiếu vô số bóng người, chỉ cần hơi cử động là có vô số bóng người lay động, tựa như một mê cung kính vạn hoa.

Còn ở đáy động thủy tinh tràn ngập lượng lớn khói bụi trắng, như

mây khói thiên cung, chia cắt cả hang động thành hai tầng trên dưới.

Dưới tầng mây mù, đáy động chất đống lượng lớn xác khô, còn ở góc động có một cửa hang bí mật thông xuống sâu hơn dưới lòng đất.

Tuy nhiên do bị mây mù che khuất nên ba người Hồ Bát Nhất đều không nhìn thấy tình hình bên dưới. "Oa, bên dưới này cũng ảo diệu quá nhỉ?

Đây là mây à?

Cứ như tiên cảnh thiên cung vậy." Bàn Tử nhìn đám mây mù trắng xóa dưới chân cảm thán. "Thứ này trông giống mây nhưng chắc chắn không phải, chắc là khói đá sinh ra do quá trình dị hóa tinh thể từ vận động tạo núi, cũng giống bụi tinh thể thôi." Hồ Bát Nhất giải thích.

Ở giữa biển mây có một ngọn núi nhỏ như hoàng ngọc lộ ra.

Trước mặt mọi người còn có một con đường đá lăng không nối liền.

Đó là hóa thạch hình thành từ một loại thực vật dây leo, có thể là một cây dây leo khổng lồ bị cuốn vào trong quá trình biến động địa chất thời viễn cổ, sau này bị người Ma Quốc tìm thấy và sửa sang thành một cây cầu.

Hồ Bát Nhất nhìn ngọn núi đá kỳ dị kia, trong mắt đầy vẻ chấn kinh.

Ngọn núi đá toàn thân màu vàng nhạt, trong đó có một chỗ màu sắc hơi đậm, ẩn ẩn hình thành một khuôn mặt già nua.

Nhưng lại không nhìn ra bất kỳ dấu vết điêu khắc nhân tạo nào, dường như là do trời sinh.

Chất địa của nó, Hồ Bát Nhất cũng không nhìn ra, giống hóa thạch lại giống ngọc, lắng tai nghe kỹ dường như còn nghe thấy bên trong

có tiếng nước chảy đinh đông thanh thúy.

Hồ Bát Nhất không khỏi cảm khái: "Tầm Long Quyết có vân: Long Vương đỉnh hạ hữu Long Đan.

Xem ra lời ấy không ngoa, ngọn núi này rất có khả năng chính là Long Đan do sinh khí long mạch nơi này ngưng tụ mà thành!" Khối núi hoàng ngọc khổng lồ này là một tiết điểm hạch tâm của địa mạch nơi này.

Đầu rồng nằm ở đây.

Ma Quốc Ác La Hải thành tọa lạc ngay trên long thủ của long mạch này, hơn nữa còn tìm được Long Đan do long mạch dựng dục ra.

Đám tiên nhân Ma Quốc này quả thực cũng có chút bản lĩnh.

Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ nghe Hồ Bát Nhất nói đều lộ vẻ kinh ngạc. "Lão Hồ, cậu bảo đây là Long Đan, thế nó có tác dụng thần kỳ gì không, kiểu như diên niên ích thọ, tiêu tai giải ách, trường sinh bất lão gì đấy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc lắc đầu: "Cái này tôi biết thế nào được, nhưng sách có viết như vậy, cụ thể ra sao tôi cũng không rõ." Sự thần dị của Long Đan này, Thẩm Hạo và Ô Thiền tự nhiên đều nhìn ra được.

Nhưng thứ này dựng dục trong long mạch mấy trăm đến cả ngàn vạn năm, sinh khí ngưng kết, nảy sinh liên hệ mật thiết với mọi thứ xung quanh, không thể khinh suất động vào.

Thẩm Hạo mở miệng nói: "Diên niên ích thọ, trường sinh bất lão thì có khả năng, chẳng qua người thường không dùng được.

Thường ngôn đạo: 'Hư bất thụ bổ', người bình thường không chịu nổi sức mạnh của loại kỳ vật tạo hóa thiên địa này đâu.

Long Đan không thể tùy tiện động vào, càng không thể phá hoại, tối đa chỉ có thể lấy từ trong đó một chút sinh cơ tạo hóa.

Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, đây cũng là thiên tài địa bảo vô cùng hiếm thấy, cực kỳ nan đắc!" Mọi người nghe vậy không khỏi kinh ngạc. "Oa, Thẩm gia, thứ này thực sự có thể khiến người ta trường sinh bất lão hả?

Thế chúng ta có nên làm một ít không?

A ha ha ha ~" Bàn Tử nhìn Long Đan màu vàng kia, hai mắt sáng rực, nước miếng không kìm được chảy ra khóe miệng, hai tay cứ xoa vào nhau liên tục.

Thẩm Hạo cười gật đầu: "Ha ha, tự nhiên là được.

Long mạch tạo hóa, hữu duyên giả đắc chi.

Chúng ta đã đến đây tức là người có duyên, tự nhiên có thể hoạch đắc tạo hóa.

Đi, chúng ta qua đó." Thẩm Hạo dẫn mọi người đi từ cầu đá sang khối Long Đan như hoàng ngọc kia.

Đỉnh Long Đan là một khối bán nguyệt chỉnh tề, khảm vào tầng thủy tinh ở góc hang động.

Sau Long Đan là một không gian sơn phúc, bên trong không lớn.

Hai bên vách đá dựng hàng chục bức tượng đá màu trắng.

Giữa mặt đất, bên trái bên phải có hai hồ nước.

Trên vách núi hai bên còn khắc họa rất nhiều ác quỷ dữ tợn. "Chỗ này chắc chính là tế đàn Ma Quốc rồi nhỉ?

Chương 197

Tôi nhớ nghi thức tế tự trên tấm tranh da người hình như được cử hành ở đây." Hồ Bát Nhất nói.

Nói đến đây, Hồ Bát Nhất nhớ ra mình và Bàn Tử trước đó nhiễm lời nguyền Quỷ Động trong thành Ác La Hải kính tượng vẫn chưa xử lý.

Hắn bèn mở miệng: "Thẩm gia, tôi và Bàn Tử vừa rồi ở trong tòa thành kính tượng kia bị nhiễm nguyền rủa, khi nào ngài giúp chúng tôi giải trừ với?" Bàn Tử vỗ trán một cái: "Ai da, đúng rồi, suýt chút nữa thì quên béng mất, còn chuyện nguyền rủa nữa." Dương Tuyết Lỵ nói: "Hai người xem xem sau vai, cái vết bầm ban đỏ hình con mắt kia hiện giờ thế nào rồi?" Bàn Tử vạch luôn cổ áo Hồ Bát Nhất ra xem, thấy sau vai có một vết bầm đỏ hình tròn vô cùng nổi bật. "Di?

Lão Hồ, cậu mau xem vai tôi thế nào rồi." Bàn Tử cởi cổ áo, lộ vai ra bảo Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất liếc một cái: "Bàn Tử, nguyền rủa của cậu cũng thành hình rồi." Thế là Bàn Tử nhìn về phía Thẩm Hạo: "Xem ra nguyền rủa nặng thêm rồi.

Thẩm gia, ngài mau giúp bọn em giải đi thôi ~, không thì trong lòng em cứ lấn cấn ~" Thẩm Hạo gật đầu: "Thiền nhi, nàng giúp bọn họ giải trừ nguyền rủa đi." Ô Thiền cười gật đầu, sau đó mở Vô Giới Yêu Đồng, trực tiếp bạt trừ nguyền rủa trên người hai người.

Tuy nhiên điều khiến Ô Thiền bất ngờ là nàng phát hiện sức mạnh mình tiêu hao nhỏ hơn rất nhiều.

Ô Thiền nhìn địa mạch Long Đan, lại nhìn tế đàn này.

Có một luồng Xà Thần chi lực vi nhược di mạn quanh tế đàn.

Dường như là nguyên nhân môi trường nơi này khiến nàng tiêu hao ít hơn khi dùng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng.

Ô Thiền nói tình huống cho Thẩm Hạo nghe.

Thẩm Hạo cũng có chút bất ngờ, quan sát kỹ hoàn cảnh nơi này.

Người Ma Quốc cử hành tế tự câu thông sức mạnh Xà Thần ở đây cả ngàn năm, sức mạnh Xà Thần dật tán đã tẩm nhiễm khu vực lân cận.

Khi Ô Thiền mở Vô Giới Yêu Đồng đã điều dụng đến Xà Thần chi lực quanh đây, do đó tiêu hao giảm đi.

Thế là Ô Thiền thu lấy toàn bộ Xà Thần chi lực dật tán quanh đây để luyện hóa.

Dù sao để lại đây cũng lãng phí, chi bằng cho nàng dùng.

Lượng Xà Thần chi lực ở đây cũng không ít.

Sau khi thu vào trong mắt, sức mạnh của hai con mắt Xà Thần đều có một chút tăng lên.

Đóng lại Vô Giới Yêu Đồng, Ô Thiền khẽ cười.

Trong động thủy tinh, Xà Thần chi lực bị Ô Thiền hấp thu hầu như không còn, bầu không khí trong động cũng phát sinh biến hóa vi diệu.

Lớp khói đá mây mù vốn bao phủ tầng dưới hang động dần dần lắng xuống và tan đi, để lộ toàn bộ đáy hang trước mắt mọi người.

Đáy hang chất đống xác khô như núi.

Từng cái trần truồng, khô quắt đen sì, xác khô quá nhiều, căn bản đếm không xuể là có bao nhiêu. "Mẹ nó chứ, dưới cái tiên cảnh mây

mù phiêu miểu này lại ẩn giấu sự tà ác nhường này.

Nhiều xác khô thế, không phải đều là vật tế đấy chứ, thế này phải chết bao nhiêu người?" Bàn Tử nhìn vô số xác khô dưới đất, rùng mình một cái.

Nhìn kỹ thì đám xác khô này đều có một đặc điểm chung, đó là không có mắt, chỉ có hốc mắt trống hoác. "Cho nên cái gọi là vật tế, kỳ thực là đôi mắt của bọn họ?" Dương Tuyết Lỵ nhìn đám xác khô bên dưới nói.

Đám xác khô này mỗi cái đều bày ra đủ loại tư thế, đại đa số là tư thế đang leo trèo.

Chứng tỏ những người này sau khi bị khoét mắt, tế tự hoàn thành thì bị ném xuống dưới.

Bọn họ tuy giãy giụa muốn bò lên nhưng không có mắt, không nhìn thấy gì, cuối cùng vẫn chết ở bên dưới, bị quái ngư hút cạn máu mà chết.

Khói đá chốc lát đã tan sạch.

Mọi người không cử hành nghi thức gì, tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cũng đã bị giết.

Hang động thủy tinh vẫn sáng rực huỳnh quang chứ không tối đi.

Đám xác khô dưới đáy động khi còn sống đều là nô lệ dùng cho tế tự, bị vứt bỏ tùy ý dưới lòng đất, mặc kệ giãy giụa tới chết.

Trên mỗi thi thể đều mang oán khí nồng nặc.

Trước đây bị Xà Thần chi lực trấn áp, giờ không còn áp chế, tất cả một mạch tán phát ra.

Hơn nữa trong cơ thể chúng còn hàm chứa không ít tà khí.

Đốn thời, đám xác khô này dưới tác dụng của oán khí và tà khí bắt

đầu vùng dậy.

Từng cái động tác cứng ngắc, bò lổm ngổm.

Bất quá chúng không mạnh, tối đa thuộc loại hành thi, thi thể biết động.

Trong người dựa vào một luồng oán khí và tà khí chống đỡ, oan hồn bị trói buộc trong xác, mấy ngàn năm qua oán khí thâm trọng vô cùng.

Có điều, theo đà bò dậy, sự cứng ngắc trong động tác xác thực càng ngày càng ít, trở nên linh hoạt hơn nhiều.

Trong miệng còn phát ra từng trận tiếng gầm rú khàn khàn quái dị.

Sau khi lớp xác khô trên cùng bò ra, đám xác khô bên dưới cũng nhao nhao bò dậy.

Nhưng do vách ngoài hang đá thủy tinh rất trơn nhẵn nên chỉ có một lượng nhỏ xác khô vận khí tốt bò được lên trên.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ thấy thế đều rút dao ra, một dao một cái, chém đám xác khô này rơi xuống.

Những cái xác bị chặt đầu rơi xuống thì không còn động tĩnh gì nữa.

Dương Tuyết Lỵ chú ý tới điểm này, hô lên: "Chặt đầu chúng nó, nếu không giết không chết đâu!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy cũng đổi phương thức tấn công, mục tiêu chuyển sang cổ đám xác khô.

Từng cái xác cứ bò lên là bị trảm thủ, lại rơi xuống.

Còn Thẩm Hạo lúc này đang đứng trên Long Đan, định rút ra một ít sinh cơ tạo hóa chi lực bên trong.

Đương nhiên hắn cũng không định lấy nhiều, chỉ lấy một lượng

nhỏ là được.

Thẩm Hạo lấy ra mấy khối thượng phẩm linh thạch, dùng Thái Dương Chân Hỏa tôi luyện, chế tác thành một cái bình ngọc nhìn qua bình thường không có gì lạ.

Sau đó khắc họa vài đạo phù lục, lại đánh vào lượng lớn cấm chế, luyện thành một pháp bảo ngọc bình.

Không gian bên trong không nhỏ, uẩn hàm lực lượng trấn linh phong cấm, có thể khóa chặt linh cơ trong bình không để tiết lộ chút nào.

Long mạch tạo hóa linh dịch này không phải vật chứa bình thường có thể đựng được, chỉ có dùng pháp bảo mới giữ được sinh cơ hoạt lực của nó.

Tuy chỉ là luyện chế tạm thời nhưng với tay nghề của Thẩm Hạo, phẩm chất pháp bảo này vẫn không chê vào đâu được.

Một tay nâng ngọc bình, một tay bấm pháp quyết, dẫn động pháp lực, trực tiếp từ trong Long Đan dẫn ra một dòng nước màu vàng sáng.

Thẩm Hạo dẫn nó chảy nhanh vào ngọc bình thu lấy, đầy một bình mới dừng lại.

Không gian ngọc bình tuy không nhỏ nhưng cũng chỉ là tương đối, nhìn bên ngoài chỉ bằng bàn tay nhưng bên trong chứa được 2.5 lít.

So với khối Long Đan khổng lồ này thì chút ít ấy chẳng thấm vào đâu.

Đậy nắp bình, Thẩm Hạo thu bình Long Đan tạo hóa linh dịch vào nhẫn.

Nhìn thoáng qua ba người Hồ Bát Nhất cách đó không xa đang vật

lộn với đám xác khô bò lên, trông cũng coi như nhẹ nhàng.

Tuy nhiên Thẩm Hạo phát hiện đám xác khô này sau khi bị chặt đầu, tà khí và oán khí trong cơ thể đều phân tán chuyển sang các xác khô lân cận, khiến đám còn lại đang từ từ mạnh lên.

Thế là Thẩm Hạo hô: "Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ, mọi người lui lại đi, đám xác khô này có chút vấn đề, để tôi." Ba người nghe vậy, đánh văng đám xác khô trước mặt rồi từ từ lui về Long Đan.

Thẩm Hạo giơ tay, trong lòng bàn tay hiện lên một vầng Ám Nhật.

Hắn đẩy tay một cái, Ám Nhật bay vào giữa bầy xác khô, Ám Nhật Chân Hỏa nồng liệt thiêu rụi sạch sẽ đám xác khô, ngay cả tà khí, oán khí đều hóa thành tư lương cho Ám Nhật.

Giữa Ám Nhật, Hắc Ám Kim Ô du động, phát ra tiếng kêu khẽ sảng khoái.

Chương 198

Toàn bộ xác khô bị thiêu đốt hầu như không còn, không chừa một mống.

Cả hang động thủy tinh khôi phục dáng vẻ ban đầu, không nhiễm một hạt bụi.

Thu hồi Ám Nhật, ba người kia vẫn còn chấn kinh trước sự cường đại của Thẩm Hạo.

Với tu vi và thực lực hiện tại của bọn họ thì không thể nào suy đoán được Thẩm Hạo rốt cuộc mạnh đến mức nào, chỉ biết liên tục cảm thán.

Tiếp đó, Thẩm Hạo chỉ vào đáy động, phía một góc sau tế đàn nói với ba người Hồ Bát Nhất: "Dưới kia có một cánh cửa ngầm, dường như bị phong kín, mọi người qua đó xem thử, nhưng tạm thời đừng mở ra vội." "A, được rồi Thẩm gia." Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó dẫn Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ xuống đáy động, đi về hướng Thẩm Hạo chỉ.

Bên này Thẩm Hạo lấy ngọc thai có được từ Trùng Cốc và khối hắc thủy tinh lăng hình lấy được sau khi tiêu diệt tà thần Đại Hắc Thiên ra.

Thấy Thẩm Hạo lấy ra hai món đồ, Ô Thiền nhíu mày đi tới bên cạnh: "Phu quân, đây là gì vậy?

Nó cho thiếp một cảm giác rất kỳ dị." Thẩm Hạo đưa hai thứ đến trước mặt Ô Thiền, nói: "Cái này là Phỉ Thúy Ngọc Thai lấy được ở Trùng Cốc, nàng cũng thấy rồi.

Còn cái này, hẳn là bản thể của tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi

Sơn, một khối hắc ám thủy tinh vô cùng kỳ đặc.

Nhưng ta cũng không xác định nó rốt cuộc là gì.

Ta định mượn nhờ tạo hóa chi lực của Long Đan, luyện chúng thành một tôn phân thân.

Dược liệu tốt thế này không thể lãng phí.

Trước đó đã có tâm huyết lai triều, xem ra là ứng nghiệm tại đây." Lúc trước đánh giết Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn trong tầng đá thủy tinh, sau khi lấy được hắc thủy tinh, Thẩm Hạo đột nhiên tâm huyết lai triều, nảy sinh ý tưởng luyện chế phân thân.

Chỉ là vì Phỉ Thúy Ngọc Thai là tử thai nên nhất thời không biết xử lý thế nào.

Hiện tại gặp được Long Đan giàu có sinh cơ tạo hóa long mạch này, vấn đề kia liền dễ dàng giải quyết.

Chỉ cần mượn nhờ sức mạnh sinh cơ vô tận trong Long Đan, tuy không thể làm tử thai phục sinh nhưng Thẩm Hạo có thể phân ra thần hồn nhập trú vào đó, từ đó mượn xác hoàn hồn, luyện thành phân thân.

Thẩm Hạo trước tiên ngưng tụ phù văn trong hắc ám thủy tinh, khắc họa trận pháp lên bề mặt nó.

Trận nhãn chính là Phỉ Thúy Ngọc Thai.

Tác dụng là cấp thủ sức mạnh của hắc ám thủy tinh cùng tạo hóa sinh cơ linh dịch trong Long Đan để cung dưỡng ngọc thai trưởng thành. "Địa Sát Thuật - Phân Thân!" Thẩm Hạo trực tiếp thi triển thần thông Địa Sát, dùng phép phân thân phân hóa ra một đạo thần hồn, ngưng tụ thành hồn chủng đánh vào trong Phỉ Thúy Ngọc Thai.

Một trận đau đớn bắt nguồn từ linh hồn truyền vào não hải Thẩm Hạo. "Ưm ~" Đau đớn khi phân liệt thần hồn không kém gì bị người ta

chặt đứt tứ chi.

Hơn nữa do là thần hồn nên cảm giác đau đớn càng kịch liệt.

Trong thần hồn, Thẩm Hạo còn chú nhập một ngọn lửa giống của Ám Nhật Chân Hỏa cùng một đạo Thiên chức Thần lực thủ hộ đạo thần hồn này.

Tức tiện trong hắc ám thủy tinh có vấn đề gì cũng đủ sức ứng đối.

Bộ phận thần hồn này tiến vào trong ngọc thai, phảng phất như bước vào một kho lạnh băng giá, cảm giác âm lương thấm vào tận đáy lòng.

Sau khi đánh hồn chủng vào Phỉ Thúy Ngọc Thai, Thẩm Hạo uống một viên Dưỡng Hồn Đan, sức mạnh uẩn dưỡng thần hồn nhanh chóng tu bổ thần hồn Thẩm Hạo lại hoàn toàn.

Khôi phục trạng thái xong, Thẩm Hạo lại vận pháp lực đưa ngọc thai vào vị trí trận nhãn trong khối hắc ám thủy tinh.

Tiếp đó, Thẩm Hạo mở một khe hở trên Long Đan, khảm khối hắc ám thủy tinh vào vỏ ngoài Long Đan.

Một góc dưới cùng tiếp xúc với sinh cơ tạo hóa chi dịch bên trong, trận pháp kích hoạt, không ngừng cấp thủ sinh cơ chi lực uẩn dưỡng ngọc thai.

Có Long Đan sinh cơ tạo hóa chi lực uẩn dưỡng, phân thân sẽ được kích phát lại sinh cơ, sau đó nhanh chóng trưởng thành.

Mà với sự thần dị của khối hắc ám thủy tinh này, có thể tăng mạnh tiềm lực ngọc thai phân thân, đồng thời cho phép ngọc thai hấp thu quy tắc hắc ám trong đó.

Bản thân nó là ngọc thai thiên sinh địa dưỡng, hấp thu quy tắc thiên địa tinh khí hay hấp thu quy tắc trong hắc ám thủy tinh cũng đơn

giản như nhau.

Bất kể hắc ám thủy tinh là thứ gì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị ngọc thai hấp thu.

Nói ra thì dù thực sự có vấn đề, thủ đoạn giấu bên trong có đến chín mươi chín phần trăm cũng đã rơi vào người Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn rồi.

Phần còn lại có Ám Nhật Chân Hỏa ở đó cũng đủ sức ứng đối.

Lại thêm Thiên Đình Thần chức chi lực, đó là sức mạnh Thiên Đạo, đủ để che chở một luồng thần hồn này.

Thẩm Hạo cẩn thận cảm nhận tình huống của hồn chủng phân thân kia.

Một luồng sinh cơ tạo hóa nồng đậm đã rót vào trong ngọc thai.

Sinh cơ của ngọc thai đang được đánh thức, tốc độ rất nhanh.

Cả ngọc thai chìm đắm trong sinh cơ nồng đậm, đồng thời còn xen lẫn từng tia quy tắc hắc ám từ từ thẩm thấu tẩm nhuận, nâng cao căn cơ và bản nguyên của ngọc thai.

Mọi thứ đều vô cùng thuận lợi, tiến hành đúng theo kế hoạch.

Như hôm nay Long Đan giống như mọc thêm một con mắt đen sì bên trên, trong vàng có một điểm đen, vô cùng nổi bật.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy ra một ít linh thạch bố trí một bộ trận pháp quanh Long Đan để bảo vệ.

Trận pháp mở ra, một trận biến hóa, Long Đan trực tiếp biến thành một tảng đá thủy tinh, hoàn toàn hòa làm một thể với xung quanh.

Hiệu quả ẩn nặc của trận pháp này che giấu Long Đan một cách hoàn mỹ.

Trình độ trận pháp không vượt qua Thẩm Hạo thì tuyệt đối không nhìn thấu.

Mà bên trong còn có sát trận, cho dù thực sự có người nhìn thấu trận pháp định phá trận sẽ dẫn phát công kích, rút lấy sức mạnh Long Đan làm năng lượng phát ra đòn tấn công cường lực, không ai có thể chống đỡ nổi.

Ẩn giấu Long Đan xong, Thẩm Hạo và Ô Thiền xuống đáy động hội hợp với ba người Hồ Bát Nhất.

Vừa rồi cũng chỉ tốn chút thời gian luyện hóa Dưỡng Hồn Đan khôi phục thần hồn, còn luyện chế phân thân hay bố trí trận pháp kỳ thực rất nhanh, không mất bao nhiêu thời gian.

Tại đáy động, phía sau tế đàn có một cửa động nhỏ hẹp ẩn nấp.

Động này không sâu, bên trong có ba cái cửa vòm thấp bé, trên tường bên cạnh còn khắc hình một con mắt đang rỉ máu.

Ba người Hồ Bát Nhất đang ngồi xổm ở cửa động.

Trên mặt đất cạnh họ còn có hai con quái ngư kỳ dị.

Ba người đang lật xem chúng.

Đầu rất lớn, thân thể thô tráng, đuôi thon dài.

Tổng thể là hình dạng cá, bụng dưới là vây cá nhưng bụng trên lại mọc một đôi tay người y đúc, chỉ là rất nhỏ, bằng cỡ bàn tay.

Toàn thân mọc lớp vảy dày đặc trong suốt như băng tinh, phát ra huỳnh quang ảm đạm, hơn nữa đám vảy này đều dựng ngược lên, vô cùng sắc bén.

Trong cái miệng rộng ngoác đầy gai xương mọc ngược, giữa các gai xương còn có giác hút bằng thịt chi chít, trông dị thường khủng bố.

Thấy Thẩm Hạo và Ô Thiền xuống, chúng liền từ trong động chui ra. "Thẩm gia, ngài xem này, loài quái ngư này, đống xác khô bên dưới chắc đều bị chúng hút cạn đấy." Hồ Bát Nhất nói. "Đúng đấy, trong mồm con cá này kinh dị quá, nhìn mà em nổi hết cả da gà." Bàn Tử rùng mình.

Ném hai con quái ngư sang một bên, không quan tâm đến nó, chỉ là một loại cá có hình thù kỳ quái thôi, chẳng có tác dụng gì. "Sau cửa là tình huống gì?" Thẩm Hạo hỏi. "Sau cửa tối om, hình như không gian rất lớn, con quái ngư kia chui từ đó ra đấy.

Chúng tôi còn chưa kịp vào xem thử." Thẩm Hạo gật đầu: "Được, vậy chúng ta vào xem sao." Sau đó mọi người xuyên qua cửa động thấp bé, đến một hẻm núi ngầm dưới đất cực kỳ rộng lớn.

Hai vách đá dựng đứng chín mươi độ như dao gọt, phía trên cao một màu đen kịt không thấy đỉnh.

Hẻm núi cũng kéo dài vào bóng tối, không nhìn rõ dài bao nhiêu.

Chương 199

Thẩm Hạo thả ra một quả cầu ánh sáng treo trên đỉnh đầu vài mét, trong nháy mắt chiếu sáng chu vi trăm mét gần đó.

Chỉ thấy trên mặt đất hẻm núi cách đó mấy chục mét nằm rải rác lượng lớn xương cốt sinh vật hóa thạch khổng lồ.

Trong đó có một bộ lớn nhất, hộp sọ hình tam giác, xương sống rất dài, là hóa thạch hài cốt cự xà.

Ngoài ra còn không ít hóa thạch xương cốt cá voi rồng (Long Vương Kình).

Ngay cạnh cửa động mọi người đi ra có một pho tượng đá khổng lồ đứng nguyên tại chỗ.

Nó quay lưng về phía mọi người, cao đến mấy chục mét, thân thể nghiêng về phía trước, mặt và hai tay đều chui vào trong lòng núi. "Tượng đá lớn thật, cái gì đây?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Đây hẳn là thần tượng của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn." Thẩm Hạo nói.

Bức tượng đá "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn" dựa vào vách núi, toàn thân đen kịt.

Nhưng mọi người lập tức phát hiện ra, bức tượng này tuy nhìn qua thì tưởng là quay lưng về phía bọn họ, nhưng thực tế, nó lại có hai khuôn mặt, thân thể trước sau đều như một, không phân biệt mặt chính hay mặt lưng.

Chỉ có điều nó chỉ có hai cánh tay, đều đang thọc sâu vào trong vách núi. "Lạ thật đấy, vừa rồi không nhìn kỹ, bức tượng đá này không phải là có hai mặt chứ?

Trước sau y hệt nhau?" Bàn Tử ngẩng đầu nói.

Ánh sáng từ quả cầu chiếu rọi, soi tỏ bức tượng đá rõ mồn một.

Mọi người nghe Bàn Tử nói cũng nhận ra điểm này.

Bên cạnh bức tượng, ngoại trừ rất nhiều xương cốt hóa thạch của sinh vật khổng lồ, còn có nhiều cột đá sụp đổ nằm rải rác.

Trên cột đá, bắt mắt nhất chính là những hình vẽ con mắt.

Ngay khi mọi người ngẩng đầu quan sát bức tượng, Bàn Tử lại nhìn xuống chân tượng. "Á đù, chỗ này thế mà lại có cái cửa, bên trong hình như có không gian." "Bức tượng này không phải bên trong rỗng ruột đấy chứ?" "Không biết bên trong có đồ chơi gì đáng giá không, tiện tay nhặt một ít mang về thì ngon..." Hắn vừa nói vừa đi về phía lỗ hổng dưới chân tượng. "Bàn Tử, cậu cẩn thận chút, đừng chạy lung tung!" Hồ Bát Nhất hét lên.

Sau đó, anh ta cũng đuổi theo: "Đi, chúng ta cũng qua đó xem sao." Đoàn người chui vào bên trong bức tượng từ cái lỗ dưới chân.

Chỗ cửa hang này vốn dĩ có một cánh cửa gỗ, nhưng đã mục nát từ lâu.

Bên trong bức tượng, dưới sự chiếu rọi của quả cầu ánh sáng, không gian sáng trưng.

Mọi người nhìn thấy bên trong là kết cấu gỗ đá, thông thẳng lên trên cao.

Toàn bộ bên trong thần tượng đều đã bị khoét rỗng.

Men theo cầu thang gỗ đá, mọi người đi lên phía trên bức tượng.

Không gian bên trong được chia thành nhiều tầng.

Đi đến phần giữa, hai bên xuất hiện nhiều thạch thất chật hẹp, chỉ rộng vài mét vuông, vô cùng nhỏ bé.

Mà trong mỗi thạch thất này đều tàn lưu oán khí.

Càng lên cao, oán khí càng thâm trọng.

Thẩm Hạo biết, đây là sự không cam lòng và oán hận của những cô gái tham gia tuyển chọn Quỷ Mẫu năm xưa.

Bên ngoài bức tượng, trong không gian hẻm núi.

Quả cầu ánh sáng mà Thẩm Hạo nâng trước đó chiếu sáng một phạm vi lớn, khiến lũ hắc xà ẩn nấp trong hẻm núi không dám lại gần.

Nhưng lúc này, lũ hắc xà này đều đã bò tới gần, vây quanh dưới chân tượng đá, từng con ngẩng đầu, cuộn mình trên mặt đất.

Chỉ có mấy cái lỗ như cửa sổ ở giữa tượng đá là lộ ra ánh sáng.

Mọi người đi đến chỗ cửa sổ, nhìn xuống dưới. "Hít...

Nhiều rắn quá!" "Sao lại là loại rắn đen này?

Chỗ này sao lại có nhiều thế?" Mấy người còn lại cũng nhìn theo, thi nhau hít một hơi khí lạnh.

Những con rắn đen này có to có nhỏ, con nhỏ thì như chiếc đũa, con to còn thô hơn cánh tay, trên đầu đều mọc một cái bướu thịt hình con mắt màu đen.

Chính là "Tịnh Kiến A Hàm".

Chỉ là nhìn dáng vẻ của chúng có vẻ lười biếng, cũng không bò vào từ cửa hang để tấn công bọn họ. "Bọn chúng bị làm sao thế?

Trông không giống như muốn tấn công chúng ta?" Dương Tuyết Lỵ nói.

Bàn Tử cũng nhìn ngó một hồi, rồi phán: "Tôi thấy bọn chúng đang đợi chúng ta xuống để dọn cơm cho chúng đấy." "Cũng sắp đến giờ cơm rồi còn gì." Bàn Tử giơ tay xem đồng hồ, đã hơn 11 giờ trưa, đúng là đến giờ cơm thật. "Có điều, loại rắn đen này sợ ánh sáng mạnh, có quả cầu ánh sáng lớn của Thẩm gia ở đây, bọn chúng cũng

không dám lại gần chúng ta đâu." Hồ Bát Nhất nói.

Không để ý đến lũ rắn nữa, mọi người men theo cầu thang, leo thẳng lên đỉnh đầu bức tượng.

Quả cầu ánh sáng vốn bị che khuất bên trong bức tượng nay lại lộ ra, ánh sáng tràn ngập phạm vi trăm mét quanh hẻm núi.

Lũ hắc xà cảm nhận được luồng ánh sáng chói chang này, thi nhau vặn vẹo tại chỗ, tỏ ra vô cùng khó chịu.

Đây đều là loài rắn sống lâu năm ở nơi âm u dưới lòng đất, đã sớm quen với bóng tối.

Tuy nhiên con mắt thịt trên đỉnh đầu chúng vẫn vô cùng nhạy cảm với ánh sáng mạnh.

Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức điều chỉnh giảm độ sáng của quả cầu.

Tuy nhiên, trong lúc đó, mọi người đã nhìn thấy quy mô của đàn rắn dưới chân tượng.

Phóng mắt nhìn ra, lít nha lít nhít, gần như muốn chiếm kín phía dưới tượng đá.

Ít nhất cũng phải có mấy nghìn con.

Đáng sợ hơn là, trên bộ xương Địa Long Vương cách đó vài chục mét, còn có một con hắc xà khổng lồ đang cuộn mình, to hơn cả bắp đùi Bàn Tử, thân dài không nhìn rõ, tóm lại là cực kỳ to lớn.

Nó đang ngẩng đầu, nhìn chằm chằm về hướng mọi người.

Ai cũng biết, loài rắn không dựa vào mắt để cảm nhận thế giới và bắt con mồi.

Chúng có một bộ cơ quan cảm biến hồng ngoại, có thể cảm nhận chính xác nhiệt độ trên người con mồi ở gần.

Dù con mồi trốn thế nào cũng không thoát khỏi ảnh nhiệt.

Lúc này con mãng xà kia đang nhìn chằm chằm bọn họ. "Mẹ kiếp, Lão Hồ cậu nhìn kìa, con rắn đằng kia sao mà to thế?" Bàn Tử kinh hô. "Con này e là Xà Vương trong hẻm núi này rồi, nhìn thể hình của nó, so với con rắn to nhất bên dưới còn to hơn gấp mấy lần." "Hít, mọi người nhìn miệng nó kìa!" Hồ Bát Nhất bỗng nhiên nói với mọi người.

Mọi người nhìn về phía đầu rắn, chỉ thấy nó thè cái lưỡi đỏ lòm, toàn thân vảy đen kịt, mà trong miệng nó không ngừng nhỏ xuống dịch nhầy, rơi xuống khe đá dưới thân, lập tức mọc ra một cây nấm độc màu đỏ tươi, rồi trong nháy mắt lại khô héo. "Khiếp...

Độc tính mạnh thật!" Nhóm Hồ Bát Nhất ba người không ai không kinh hãi.

Đúng lúc này, từ trên vách núi dựng đứng trên đỉnh đầu, bỗng nhiên xuất hiện từng chùm vật thể màu trắng, còn phát ra huỳnh quang, giống như từng ngọn đèn nhỏ, ngày càng nhiều.

Cuối cùng rơi từ trên vách đá xuống, lăn lóc trên mặt đất hẻm núi.

Chương 200

Đây là một loại cầu nhỏ nhầy nhụa, giống như chùm nho vậy.

Vừa rơi xuống đất, bầy hắc xà liền tranh nhau nuốt chửng những quả cầu nhỏ đó vào bụng. "Hầy, mẹ nó chứ, đám này đúng là đang đợi dọn cơm thật." Bàn Tử kinh ngạc nói.

Con Xà Vương khổng lồ kia cũng bò từ trên xương cốt hóa thạch xuống, bò vào giữa những quả cầu trắng, một miếng nuốt trọn một cục.

Mà lũ rắn nhỏ xung quanh đều dừng lại, đợi lão đại ăn xong bọn chúng mới ăn.

Trong các quần thể động vật sống theo bầy đàn, đa số đều có tập tính như vậy.

Như sư tử, đều đợi sư tử đực ăn xong, sư tử cái và sư tử con mới bắt đầu hưởng dụng con mồi. "Mấy cái này là thứ quỷ gì?

Trông cứ như trứng động vật nào ấy." Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua một lượt, nói: "Phía trên là nơi Địa Quan Âm tích trữ thức ăn, vừa khéo có một vết nứt, làm những thứ chúng giấu bị lọt xuống, đúng lúc hời cho lũ rắn này." Dưới hẻm núi, bầy rắn rất nhanh đã ăn hết trứng côn trùng.

Sau đó, con Xà Vương ngẩng đầu, nhìn về phía đám người trên đỉnh tượng đá. "Á đù, chúng nó ăn đại tiệc xong rồi, sao vẫn chưa đi?

Không phải là nhắm vào chúng ta rồi đấy chứ?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Thẩm Hạo nhìn sang Ô Thiền: "Thiền nhi, lũ rắn này cũng khá đấy, giao cho nàng nhé." Ô Thiền cười duyên: "Vâng ~" Ngay sau đó,

nàng mở ra Vô Giới Yêu Đồng, toàn bộ bầy rắn không chút sức phản kháng, đều bị thu đi.

Sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng bao trùm toàn trường, lũ rắn này hoàn toàn không nảy sinh ý niệm phản kháng, ngoan ngoãn để Ô Thiền bắt lấy.

Bao gồm cả con Xà Vương, mấy nghìn con rắn lớn nhỏ đều bị Ô Thiền dùng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng thu vào trong Hư Số Không Gian.

Đó là một không gian do Xà Thần tạo ra, bên trong có rất nhiều tạo vật của Xà Thần sinh sống.

Lũ rắn này sau khi bị thu vào, chỉ ngẩn người tại chỗ một lát liền vui vẻ bò đi.

Nơi đó là môi trường thích hợp nhất cho chúng sinh tồn.

Mà con Xà Vương kia, tính trong cả Hư Số Không Gian cũng được coi là lớn.

Sau này, bầy rắn này sẽ do Ô Thiền sử dụng.

Những con rắn lớn như Xà Vương, cho dù là trong Hư Số Không Gian cũng là thiểu số.

Trong không gian này, ngoài rắn ra còn có một loại Xà Nhân (Người Rắn).

Đó là hình thái tiến hóa của Tịnh Kiến A Hàm sau khi đột phá một tầng sinh mệnh nhất định, sẽ trưởng thành ở trạng thái bán nhân bán xà.

Nhưng sự tiến hóa này có tỷ lệ thành công không cao, cho nên Xà Nhân khá hiếm, số lượng đại xà cũng không nhiều.

Trên tấm da dê của Tiên Tri có ghi chép, trong bầy hắc xà xuất

hiện ban đầu có một Xà Mẫu tồn tại, bà ta chính là hình thái Xà Nhân.

Các đời Quỷ Mẫu mở được Vô Giới Yêu Đồng chỉ kế thừa một phần sức mạnh của Xà Thần, không có hệ thống và kiến thức bài bản, lũ rắn này chỉ có thể sinh trưởng hoang dã, tỷ lệ tiến hóa thành công rất thấp.

Nhưng Ô Thiền hiện tại đã nắm giữ phương pháp tu luyện có hệ thống, nhắm vào phương thức tiến hóa của loài rắn, có thể nâng cao tỷ lệ thành công cho chúng.

Đám Xà Nhân này cũng sẽ là trợ lực cho nàng.

Có một đám thủ hạ làm việc cũng không tệ.

Sau này thậm chí nếu hóa hình thành người, có thể hòa nhập vào xã hội loài người, việc làm được sẽ càng nhiều hơn.

Đám rắn trong hẻm núi này chắc là do Quỷ Mẫu đời đầu triệu hồi từ Hư Số Không Gian ra, cuối cùng chúng sống ở đây, sinh sôi nảy nở mấy ngàn năm.

Có điều hiện tại bị Ô Thiền bắt gọn một mẻ, thu hoạch không nhỏ.

Cuối cùng, mọi người leo xuống từ đỉnh đầu tượng tà thần.

Trên đường đi, Thẩm Hạo thuận tay hóa giải hết oán khí bên trong tượng đá.

Tiếp đó, mọi người thám hiểm hẻm núi ngầm khổng lồ này một lượt.

Hẻm núi ngầm này có thể là di lưu từ thời kỳ cấu tạo địa chất xa xưa.

Mà chỗ gần tượng đá này từng là khu vực hoạt động của núi lửa, nhiệt độ cao hơn hẳn các khu vực khác.

Vì thế mới có vẻ khô ráo.

Đảo hồ tâm nơi bọn họ đi vào lúc trước chính là miệng của một ngọn núi lửa đã tắt.

Tuy núi lửa không phun trào, nhưng hỏa mạch sâu dưới lòng đất vẫn tồn tại.

Long mạch này không chỉ có thủy mạch mà còn có hỏa mạch.

Thủy hỏa âm dương tương kích, cùng nhau thai nghén tạo hóa của long mạch.

Mọi người quay lại theo đường cũ.

Thẩm Hạo ra tay phong ấn cả ba cánh cửa nhỏ của hẻm núi.

Lại phong tỏa và che giấu cả miệng giếng ở hang động thủy tinh.

Để cho phân thân của mình ở lại đây an tâm thai nghén.

Với sinh cơ tạo hóa chi lực của Long Đan, không bao lâu nữa, phân thân này có thể xuất thế.

Cuối cùng, Thẩm Hạo dùng Độn Thổ Chi Thuật đưa mọi người xuyên qua tầng đá, trở về sơn cốc.

Sơn cốc này là một bảo địa tu luyện rất tốt.

Dù sao cũng nằm cách Long Đỉnh không xa, bên dưới còn có một Long Đan hội tụ sinh cơ tạo hóa.

Lúc này nhìn lại tòa thành ảo ảnh phản chiếu, nó đã trở nên vô cùng hư ảo.

Tòa thành ký ức được tạo ra bởi năng lượng Quỷ Động này đang dần tan biến.

Có thể là do lần tham ngộ trước đó của Thẩm Hạo và Ô Thiền dẫn đến việc này.

Để không lãng phí nguồn năng lượng Quỷ Động này, Thẩm Hạo

bảo Ô Thiền thu hết chúng vào Hư Số Không Gian.

Dù sao cũng là đồng nguyên, mà sức mạnh con mắt Xà Thần còn nằm trên năng lượng Quỷ Động.

Ô Thiền thu thập rất thuận lợi, tầng sương mù thời gian kia cũng bị thu đi.

Ảnh thành biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một bồn địa trống rỗng, không lưu lại gì cả.

Nhìn lại hồ Phong Thực.

Lại đến giờ đại chiến giữa cá và giao long mỗi ngày.

Trong nước hồ cuộn trào máu loãng và xác chết, Ban Văn Giao (Giao Long vằn) lại một lần nữa bị đàn cá đánh lui.

Trong cơ thể con Cá Vương này có nhãn cầu của Băng Xuyên Quỷ Mẫu, cũng khá tốt.

Nhiếp Tà Châu mà Thẩm Hạo luyện chế trước đó chính là dùng mắt của Quỷ Mẫu ở sông băng Côn Luân Đồng Lộc để luyện thành.

Đôi mắt của Quỷ Mẫu sơ đại này còn tốt hơn một bậc.

Thế là, Thẩm Hạo cách không xuất thủ, dùng "Địa Sát Thuật Chiêu Lai", trực tiếp lấy hai nhãn cầu từ trong cơ thể lão Cá Vương ra.

Đôi mắt của Quỷ Mẫu sơ đại này giống như hai quả cầu thủy tinh nhỏ, cũng giống như da thịt thân thể bà ta, đều đã thủy tinh hóa, đen trắng rõ ràng.

Mọi người dựng một doanh trại đơn giản trong sơn cốc, định tu luyện ở đây một thời gian.

Nơi này hoàn cảnh tu luyện tốt hơn kinh thành nhiều, đối với ba người nhóm Hồ Bát Nhất là rất tốt.

Thẩm Hạo bố trí một Tụ Linh Trận cỡ nhỏ, tập trung toàn bộ linh khí trong cốc lại cho ba người họ tu luyện.

Chương 201

Ô Thiền thì tĩnh tu ở một bên, tham ngộ quy tắc sức mạnh ẩn chứa trong Hư Số Không Gian và Xà Thần Chi Lực.

Thẩm Hạo tìm một nơi yên tĩnh, lấy Bát Quái Lò ra, bắt đầu luyện khí.

Cặp nhãn cầu thủy tinh này có thể luyện chế ra hai viên Nhiếp Tà Châu hiệu quả tốt hơn.

Một viên có thể cho nhóm Hồ Bát Nhất dùng, viên còn lại có thể giao cho sư môn Mao Sơn.

Thẩm Hạo lập tức khai lò luyện khí.

Ném cặp mắt thủy tinh vào lò, rót pháp lực vào, dùng Ám Nhật Chân Hỏa tiến hành tôi luyện.

Một giờ sau, hai viên Nhiếp Tà Châu xuất lò.

Thẩm Hạo liên tục đánh cấm chế vào hai viên châu, làm cho bản nguyên của nó ngưng luyện, phẩm cấp thăng tiến.

Cặp mắt này phẩm cấp cao hơn, chất lượng tốt hơn, bên trong còn tàn lưu sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu, tuy không nhiều nhưng lại là tinh hoa.

Thẩm Hạo giữ lại sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, lấy đó làm hạch tâm, ngưng luyện cấm chế, luyện thành hai món thượng phẩm pháp bảo Nhiếp Tà Châu.

Nó nhờ có Yêu Đồng chi lực mà có thể nhiếp thủ tà khí trong một phạm vi nhất định từ xa.

Thôi động nó không cần tiếp xúc cũng có thể hút tà khí trong cơ

thể nhiều mục tiêu.

Đối với người tu luyện, hiệu quả vô cùng tốt, tác dụng rất lớn.

Thu Bát Quái Lò và Nhiếp Tà Châu lại, Thẩm Hạo nhìn sang ba người nhóm Hồ Bát Nhất.

Ba người họ tụ tập đả tọa tĩnh tu, hai viên Nhiếp Tà Châu lơ lửng giữa ba người.

Tuy nhiên phẩm chất hai viên này hơi thấp, không thể cách không hút lấy tà khí trong cơ thể họ.

Thế là Thẩm Hạo ném một viên Nhiếp Tà Châu mới qua.

Viên châu này lơ lửng giữa ba người, dưới sự thao túng của Thẩm Hạo, tự động hút lấy tà khí ứ đọng trong cơ thể họ.

Tốc độ tu hành của ba người nhanh ngoài dự kiến, nhanh hơn Thẩm Hạo dự tính không ít.

Dưới sự trợ giúp của đan dược và nỗ lực tu hành, lúc này cả ba đều đã sắp đạt đến Trúc Cơ.

Tu vi Dương Tuyết Lỵ thấp hơn một chút, nhưng cũng không lạc hậu quá nhiều.

Tư chất của cô ấy cao hơn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử một chút, tiến độ bị chậm trước đó giờ đã được bù đắp, đuổi kịp không ít.

Hoàn cảnh tu luyện trong sơn cốc khá tốt, nhưng chưa qua bố trí cải tạo nên hiệu quả không bằng bên Trùng Cốc.

Có điều, nơi này có chí bảo như Địa Mạch Long Đan, cũng không thể lãng phí.

Nếu bị người khác chiếm mất thì lỗ to.

Thế là Thẩm Hạo lại bố trí trận pháp trong cả sơn cốc, giấu kín

sơn cốc đi, nhìn từ bên ngoài chỉ là một thung lũng tuyết trơ trọi mà thôi.

Hơn nữa, xung quanh được bao bọc bởi mấy ngọn núi lớn, vốn không có đường thông ra bên ngoài, người bình thường cũng sẽ không tới đây.

Long Đan đã được Thẩm Hạo che giấu, hiện tại sơn cốc cũng được che giấu.

Còn hồ Phong Thực, Thẩm Hạo đã tịnh hóa hết oán khí, tà khí trong cơ thể đàn cá và Ban Văn Giao.

Đáy hồ Phong Thực được hình thành do sự sụp đổ của thành Ác La Hải cũng được Thẩm Hạo gia cố, để nó không còn nguy cơ sạt lở nữa.

Nhưng hạch tâm thực sự ở đây nằm ở Long Đan dưới lòng đất.

Trận pháp Thẩm Hạo bố trí quanh Long Đan cũng bao gồm Tụ Linh Trận, phần lớn linh khí bên ngoài vẫn tụ tập về phía Long Đan, bị Long Đan và phân thân ngọc thai hấp thu.

Còn sơn cốc này chỉ là sản phẩm phái sinh từ sinh khí của Long Đan mà thôi.

Nói quan trọng thì cũng không quan trọng lắm, chỉ vì bên dưới có lối thông tới Long Đan nên mới cần chú ý.

Ban đêm, mọi người tạm dừng tu luyện.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ tu vi chưa đủ, chưa thể Tích Cốc, vẫn cần ăn cơm.

Tuy đan dược có thể thay thế cơm, nhưng đan dược đâu có ngon bằng cơm canh.

Thẩm Hạo lấy ra rất nhiều thịt từ không gian trữ vật, mấy người

chặt ít cành cây, làm tiệc nướng tự chọn.

Chỗ Thẩm Hạo không thiếu các loại gia vị.

Mùi thịt nướng lan tỏa khắp sơn cốc, ngay cả Ban Văn Giao ở hồ đối diện cũng ngửi thấy mùi, nhưng chúng không qua được.

Mọi người ăn một bữa thịt nướng no nê thỏa mãn.

Sau bữa cơm, ba người Hồ Bát Nhất tiếp tục lao vào tu luyện.

Thẩm Hạo và Ô Thiền thì đi sang một bên. "Thiền nhi, nàng ngưng tụ cho ta một viên băng chủng Nãi Cùng Thần Băng, sức mạnh băng giá này khá hay, ta cũng muốn tham ngộ một chút." "Vâng, phu quân đợi thiếp một lát." Ô Thiền gật đầu.

Nàng lập tức thao túng sức mạnh Yêu Đồng, rất nhanh đã ngưng tụ ra một viên băng châu màu trắng bạc tinh khiết trong lòng bàn tay. "Phu quân, xong rồi, chàng cầm lấy đi." "Được, cảm ơn Thiền nhi của ta ~" Thẩm Hạo nhận lấy băng châu, một tay ôm eo Ô Thiền, kéo nàng vào lòng, hôn một cái.

Thẩm Hạo trở về hang động nơi có Long Đan.

Hang động này không bị bịt chết, nếu không long mạch sẽ bị chặn đứng.

Thẩm Hạo ngồi xếp bằng giữa hư không bên cạnh Long Đan, lơ lửng trên không.

Lấy ra băng chủng Nãi Cùng Thần Băng, bắt đầu tham ngộ.

Sức mạnh của Nãi Cùng Thần Băng cũng rất lợi hại, là một loại sức mạnh đóng băng cực kỳ mạnh mẽ.

Con bọ rùa băng kia một khi chạm vào sinh vật sống, trong nháy mắt có thể đông cứng đối phương thành một cục băng.

Mà chỉ cần dùng chút lực, cục băng sẽ lập tức vỡ vụn thành vụn

băng đầy đất.

Cực kỳ bá đạo.

Cũng giống như Vô Lượng Nghiệp Hỏa, đều là sức mạnh dưới trướng Xà Thần.

Mấy tiếng sau, Thẩm Hạo dựa vào ngộ tính nghịch thiên, tham ngộ thành công sức mạnh của Nãi Cùng Thần Băng, sau đó luyện hóa băng chủng này, nắm giữ sức mạnh thuộc tính băng cực hạn này, hóa nó thành một đạo pháp thuật.

Tuy nhiên, muốn luyện thành pháp thuật này còn cần thu thập băng sương hàn khí.

Tuyết phong trên cao nguyên Tây Tạng này hàn khí rất đầy đủ.

Thẩm Hạo dễ dàng thu thập được rất nhiều, luyện vào trong thận tạng.

Băng là một biến hóa của Thủy, trữ trong thận tạng là thích hợp nhất.

Tâm niệm vừa động, pháp lực trong cơ thể vận chuyển theo lộ tuyến đặc thù, trong nháy mắt có thể điều động băng sương hàn khí, giải phóng Nãi Cùng Thần Băng.

Thẩm Hạo tụ sức mạnh Nãi Cùng Thần Băng vào lòng bàn tay, rất nhanh, băng sương ngưng tụ tạo thành hình dáng một thanh băng kiếm.

Tùy ý điểm, đâm, gạt vài cái.

Băng kiếm lại biến đổi thành băng châm.

Với sức mạnh của Nãi Cùng Thần Băng, dùng để đánh lén vẫn là hiệu quả nhất.

Chỉ cần tiếp xúc một chút xíu sẽ bị đông cứng toàn thân, vỡ thành

vụn băng.

Dùng để ám toán người khác là thích hợp nhất, một kích tất sát.

Tuy nhiên, cũng không loại trừ có người sở hữu sức mạnh khắc chế tương ứng, có thể chống đỡ loại sát thương đông kết tức thì này.

Chương 202

Nếu vậy, Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng có thể phát huy tác dụng.

Dù sao thuộc tính của tu sĩ cơ bản đều có sự thiên lệch.

Nếu thiên về băng thì sẽ ít khi tu luyện sức mạnh thuộc tính hỏa tương phản, như vậy sẽ gây xung đột, bất lợi lớn cho tu luyện.

Thử nghiệm sức mạnh Nãi Cùng Thần Băng xong, Thẩm Hạo lại trở về sơn cốc trên mặt đất.

Hắn phân ra một pháp lực phân thân, lưu lại trong sơn cốc hộ pháp cho ba người Hồ Bát Nhất tu luyện.

Còn bản thể hắn thì kéo Ô Thiền vào trong tiểu thế giới bí cảnh của nàng.

Trong tiểu thế giới này có nhà cửa do Ô Thiền xây dựng cho hắn, ở cũng thoải mái hơn nhiều.

Thẩm Hạo trực tiếp bế bổng công chúa Ô Thiền lên, chui vào trong phòng.

Sau đó, trong phòng truyền ra từng trận tiếng thở dốc nóng bỏng.

Hai người mở ra một cuộc "hội thảo nghiên cứu về sự sống và di truyền học".

Đồng thời cũng thảo luận một chút về quy trình tu luyện Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp.

Mấy tiếng sau, hai người mới bước ra khỏi nhà.

Thẩm Hạo vẻ mặt xuân phong đắc ý, tinh thần sảng khoái.

Ô Thiền mặt hoa da phấn, mắt ngập ý xuân.

Trên người hai người đều toát ra khí tức âm dương điều hòa.

Sau một hồi song tu này, tu vi Thẩm Hạo đạt được một bước đột phá nhỏ, Nguyên Anh lớn lên không ít.

Trước nhà gỗ, Thẩm Hạo ôm Ô Thiền trong lòng, tóc mai chạm vào nhau âu yếm một hồi.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ tới tinh linh Mộc Thi đã thu nhận ở Trùng Cốc lần trước.

Hắn bảo Ô Thiền trồng nó trong tiểu thế giới bí cảnh, không biết hiện giờ lớn thế nào rồi. "Thiền nhi, cô thị nữ nhỏ ta tìm cho nàng, nàng trồng ở đâu rồi?" Ô Thiền tâm niệm vừa động liền nhớ ra, là tinh linh thảo mộc hình người tìm được ở Trùng Cốc lần trước. "Ở đằng kia kìa ~" Ô Thiền vươn ngón tay ngọc ngà chỉ về một hướng phía trước.

Thẩm Hạo ôm Ô Thiền bay qua đó.

Vượt qua vài môi trường sinh trưởng linh dược đặc thù, hai người đến một nơi cực âm.

Bên cạnh một đầm nước ở rìa vùng cực âm, chỗ vách núi râm mát, cây Mộc Thi kia đang cắm rễ ở đó, nỗ lực hút chất dinh dưỡng sinh trưởng.

Xung quanh còn có trận pháp Tụ Linh mà Thẩm Hạo chuyên môn bố trí cho nó.

Linh khí sung túc, hiện tại nó phát triển rất tốt.

Hai người đáp xuống trước mặt tinh linh Mộc Thi, gạt những chiếc lá dây leo che chắn nó ra.

Một thân thể nữ nhân tươi sống lộ ra trước mắt hai người.

Dáng vẻ lúc này so với ban đầu đã có sự thay đổi rất lớn.

Trên đầu nó mọc ra mái tóc dài màu xanh lục mượt mà như những sợi dây leo, xõa trên vai.

Mà mấy bộ vị đặc thù trên cơ thể cũng mọc ra một ít cành lá, tết thành quần áo che chắn lại.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Hạo, gò má nó ửng lên một vệt hồng.

Thẩm Hạo thấy tinh linh Mộc Thi đỏ mặt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Hắn đưa tay sờ lên mặt nó.

Linh trí của tinh linh Mộc Thi này đã trưởng thành hơn nhiều, tương đương với một bé gái mười mấy tuổi.

Gò má của nó sờ vào rất trơn bóng mịn màng, cảm giác mát lạnh vô cùng kỳ lạ.

Sau đó Thẩm Hạo nói với Mộc Thi: "Cố gắng tu luyện cho tốt, biết chưa?

Không bao lâu nữa là có thể hóa hình thành người rồi đấy ~" Mặt tinh linh Mộc Thi càng thêm hồng nhuận, ngón tay cũng khẽ động đậy khó phát hiện.

Nhưng do hạn chế của bản thể thảo mộc, nó không thể làm ra nhiều động tác hơn.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy máu huyết thu được khi giết Yêu Lang trước đó ra, tưới vào gốc rễ dây leo của Mộc Thi.

Rất nhanh, chỗ yêu huyết này đã bị Mộc Thi hấp thu sạch sẽ.

Đặc tính yêu trong yêu huyết cũng bị Mộc Thi hấp thu, sinh cơ và huyết khí trong đó cũng vậy.

Tưới một thùng yêu huyết, mắt thường có thể thấy màu xanh trên

người tinh linh Mộc Thi nhạt đi một chút, thêm một chút huyết sắc, ngày càng giống người sống.

Tuy nhiên, tưới quá nhiều yêu huyết cũng không tốt, đến lúc đó yêu tính yêu khí quá nặng sẽ khó thanh trừ.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lấy bình ngọc đựng Linh dịch Sinh cơ Tạo hóa Long mạch từ không gian trữ vật ra.

Lấy một giọt từ bên trong, sức mạnh tỏa ra từ linh dịch khiến tinh linh Mộc Thi vô cùng khát khao.

Sinh cơ ẩn chứa trong linh dịch sinh cơ tạo hóa khiến đáy lòng nó nảy sinh một sự thèm muốn mãnh liệt, kéo theo cả cơ thể cũng khẽ run rẩy.

Thẩm Hạo nhỏ trực tiếp giọt linh dịch lên trán tinh linh Mộc Thi.

Giọt linh dịch thẩm thấu vào cơ thể nó với tốc độ cực nhanh.

Tinh linh Mộc Thi lập tức tu hành [Thanh Mộc Hóa Linh Quyết] mà Thẩm Hạo truyền cho nó, để luyện hóa sức mạnh tạo hóa bàng bạc trong giọt linh dịch này.

Trong cơ thể nó, sinh cơ tạo hóa chi lực khi công pháp vận chuyển được đưa đi khắp toàn thân, tư dưỡng cơ thể này phát dục trưởng thành.

Chỉ một lát sau, sức mạnh sinh cơ tạo hóa trong linh dịch đã thấm nhuần khắp nơi trong cơ thể tinh linh Mộc Thi, sinh cơ tạo hóa mạnh mẽ đều tiềm tàng trong cơ thể nó.

Cảm ứng thấy tinh linh Mộc Thi không còn toàn lực vận chuyển công pháp nữa, Thẩm Hạo lại nói với nó: "Xem ra linh trí của ngươi đã mở rộng rồi, biết cả xấu hổ nữa cơ đấy." Ô Thiền lườm Thẩm Hạo một cái: "Nó là con gái, đương nhiên biết xấu hổ rồi ~" Thẩm Hạo cười cười, lại nói: "Ta thấy ngươi dùng mấy cái lá cây che chắn

thế này hiệu quả cũng không tốt lắm, ta đổi cho ngươi bộ quần áo khác nhé, thấy sao?" Tinh linh Mộc Thi cực lực khống chế bản thân, khẽ gật đầu.

Thẩm Hạo và Ô Thiền thấy thế đều bật cười.

Thế là Thẩm Hạo lấy từ nhẫn trữ vật ra một bộ váy áo sa mỏng.

Ô Thiền gạt bỏ lá cây che thân trên người tinh linh Mộc Thi, sau đó cầm bộ váy mặc vào cho nó.

Hiệu quả rất tuyệt, nhìn rất đẹp, đẹp hơn lá cây nhiều.

Thẩm Hạo nhìn tinh linh Mộc Thi sau khi mặc quần áo, rất hài lòng: "Cứ gọi ngươi là tinh linh Mộc Thi mãi cũng không hay lắm, ngươi cũng sắp hóa hình rồi, đặt cho ngươi cái tên nhé.

Thiền nhi, nàng thấy đặt tên gì thì hay?" Ô Thiền suy tư một lát rồi khẽ nói: "Gọi là Thanh Tuyền đi, phu quân thấy thế nào?" "Rất hay, tên Thiền nhi đặt nghe hay lắm ~" Thẩm Hạo khen ngợi. "Vậy sau này ngươi tên là Thanh Tuyền." Có tên rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xanh ngọc của Thanh Tuyền cũng hiện lên nụ cười, trên mặt thoáng chút ửng hồng.

Có thể thấy nó cũng rất vui. "Thanh Tuyền, bọn ta phải đi rồi, lần sau lại đến thăm ngươi, ngươi phải tu luyện chăm chỉ đấy nhé." Hai người tạm biệt Thanh Tuyền, sau đó trở về nhà gỗ, thoát khỏi tiểu thế giới bí cảnh.

Còn Thanh Tuyền nhận được sự khích lệ của Thẩm Hạo và Ô Thiền, trong lòng tràn đầy động lực, toàn lực vận chuyển [Thanh Mộc Hóa Linh Quyết], tốc độ hấp thu linh khí và luyện hóa sinh cơ tạo hóa chi lực nhanh hơn không ít.

Để sớm ngày hóa hình, nó bắt đầu tu luyện hết công suất.

Trở lại sơn cốc tuyết sơn, lúc này trời tờ mờ sáng, một đêm đã trôi

qua.

Ba người Hồ Bát Nhất tĩnh tu một đêm, hiệu quả không tệ.

Tiếp đó, mấy người lại ở trong sơn cốc thêm vài ngày.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng đều đã đạt đến Luyện Khí viên mãn, bên bờ vực Trúc Cơ.

Chương 203

Thế là Thẩm Hạo truyền thụ cho ba người pháp môn trắc bói thiên mệnh.

Ba người bọn họ với tư cách là nhân vật chính của cốt truyện Quỷ Xuy Đăng, trên người tự nhiên cũng có thiên mệnh.

Sau khi nắm giữ công pháp trắc bói thiên mệnh, ba người liền bắt đầu tu hành.

Công pháp này tu hành cũng rất thuận lợi.

Mất nửa ngày, ba người đều tự trắc bói được thiên mệnh của chính mình.

Chuyến đi Tuyết Vực Ma Quốc này coi như kết thúc viên mãn.

Mọi người ngồi lên Mặc Vân Chu, quay trở về kinh thành.

Khi bọn họ rời đi, Thẩm Hạo chú ý tới bên ngoài sông băng Long Đỉnh cách đó một ngọn núi, có một đội nhân mã đã tới.

Chính là nhóm người Lôi Hiền Minh.

Nhóm người này ngoài bản thân Lôi Hiền Minh, còn có các nhân vật trong nguyên tác gồm Hàn Tả, Hàn Thục Na, vệ sĩ Peter Hoàng, đàn em A Đông, ngoài ra còn có thợ săn dẫn đường Sơ Nhất.

Về phần Lạt ma trong nguyên tác, nhóm Lôi Hiền Minh không quen biết, cũng không có bản lĩnh mời được.

Có điều, cũng tương tự, bọn họ không thâm nhập vào bên trong di chỉ vương triều Cổ Cách, do đó không thả Thực Tội Ba Lỗ ra, tên đàn em A Đông vẫn sống sờ sờ.

Ngoài ra, Hàn Thục Na cũng bình an vô sự.

Có lẽ do biến động cốt truyện mà Thẩm Hạo gây ra, bọn họ trên đường không gặp quá nhiều nguy hiểm, tất cả mọi người đều không xảy ra chuyện gì.

Đoàn người thuận lợi đến được trên sông băng Long Đỉnh.

Mà bầy sói gần đó cũng đã bị nhóm Thẩm Hạo tiêu diệt sạch sẽ.

Bọn họ đi suốt quãng đường này, một chút nguy hiểm lớn cũng không gặp phải.

Không biết là nguyên nhân gì mà mấy người Lôi Hiền Minh lại mò được lên sông băng Long Đỉnh thật.

Bọn họ thuận lợi tìm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu của Ma Quốc.

Đào xuyên lớp băng, tiến vào trong Yêu Lâu.

Mấy tầng đầu của Yêu Lâu bình thường không có gì lạ, đến tầng thứ tám, Lôi Hiền Minh vừa nhìn thấy mười mấy cái xác như thủy tinh kia lập tức kích động. "Hahaha, tốt quá rồi, đây chẳng lẽ là thi thể thủy tinh sao?" "Chỉ là, sao số lượng lại nhiều thế này?" Lôi Hiền Minh vô cùng nghi hoặc.

Thế là sai đám thủ hạ qua đó kiểm tra từng cái một.

Phát hiện toàn bộ đều là thi thể như băng tinh, chỉ có điều, những cái này toàn bộ đều là xác nam. "Ủa?

Lạ thật, không phải nói thi thể thủy tinh sông băng là xác nữ sao?

Sao lại toàn là nam, còn nhiều thế này?" Lôi Hiền Minh nhất thời vò đầu bứt tai.

Có điều, lúc này bọn họ vẫn chưa xuống đến tầng đáy.

Thế là tiếp tục đi xuống, nhưng tầng thứ chín trống không, chẳng có gì cả. "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" "Chắc chắn là giấu đi rồi, tìm hết cho tôi!" Đám người đào sâu ba thước, lật tung sàn nhà lên, phát hiện ra quan tài gỗ giấu bên dưới.

Chỉ thấy ở trung tâm có một đài đá, phía trước còn có một bức tượng điêu khắc bằng thủy tinh, tay cầm thương trừng mắt nhìn về phía trước.

Lôi Hiển Minh nhảy xuống tầng dưới cùng của mộc quách, lập tức bị pho tượng Thủy Tinh Tự Tại Sơn nộ mục kia dọa cho giật nảy mình.

Lão lảo đảo, suýt nữa thì ngã lăn ra đất, may mà được gã vệ sĩ sau lưng đỡ lấy mới đứng vững. "Tiên sư nó, dọa ông đây hết hồn." Lôi Hiển Minh vừa vuốt ngực trấn an bản thân vừa lầm bầm: "Tôi còn tưởng là thứ quái quỷ gì, hóa ra chỉ là một pho tượng!" Ngay sau đó, ánh đèn pin của tất cả mọi người đều chiếu vào pho tượng.

Ánh mắt dữ tợn của tượng Thủy Tinh Tự Tại Sơn cùng mũi thương sắc bén đều đang chĩa thẳng vào bọn họ.

Dù pho tượng bất động, nhưng khí thế hung ác tỏa ra từ nó vẫn khiến cả đám sợ hãi lùi lại vài bước. "Mẹ ơi, đây thật sự là tượng sao?

Sao mà dọa người thế?" Tên đàn em A Đông mặt cắt không còn giọt máu hỏi.

Hướng đạo vẫn là thợ săn Sơ Nhất trong nguyên tác, gã cũng kinh hãi hét lên: "Đây là...

Ma Quốc Yêu Nô, Thủy Tinh Tự Tại Sơn!" "Yêu nô Ma quốc?" Lôi Hiển Minh cũng từng nghe qua, nghe đồn trên cao nguyên tuyết vực có lời nguyền của thứ này. "Đúng vậy, Lão Lôi, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Hàn Thục Na lo lắng hỏi.

Lôi Hiển Minh tuy có chút kiến thức, nhưng đến tuổi này rồi vẫn rất sợ chết, bèn phất tay ra hiệu cho vệ sĩ Peter Hoàng qua kiểm tra thử.

Peter Hoàng là người Hoa gốc Campuchia, mặt mũi hung dữ, nhìn qua đã biết là kẻ tàn nhẫn.

Hắn lẳng lặng gật đầu, tay lăm lăm khẩu súng lục đi vòng qua từ bên cạnh.

Đến bên cạnh tượng thủy tinh, hắn dùng lực bóp thử, lại vỗ vỗ vài cái.

Phát hiện đúng là tượng đá thật, vô cùng cứng rắn.

Kiểm tra kỹ càng mọi ngóc ngách, toàn bộ đều là đá thủy tinh, không thể nào là vật sống được.

Hắn quay lại báo cáo tình hình cho mọi người.

Lôi Hiển Minh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy mất mặt vì đường đường là đại ca mà lại bị pho tượng dọa cho làm trò cười trước mặt vợ con.

Lão bèn chửi đổng: "Hàm gia sản, cái thằng khốn này, còn dám dọa ông đây.

Nếu không phải ông thiếu người thì nhất định phải khiêng mày về bán!" Tiếp đó lão quay sang giục mọi người: "Nhanh, mọi người chia nhau ra xem, rốt cuộc cái Băng Xuyên Thủy Tinh Thi kia giấu ở đâu." Mọi người rọi đèn pin tìm kiếm tứ phía, phát hiện trong cả không gian này chỉ có một cái thạch đài và một pho tượng. "Sao lại không có?" Lôi Hiển Minh sờ sờ cằm, nhìn sang cô con gái nuôi A Hương.

A Hương đến giờ vẫn chưa có phản ứng gì dị thường, chứng tỏ nơi này không có bánh tông hay quỷ quái, lão mới yên tâm phần nào. "Ở đây chỉ có một pho tượng và một thạch đài, khả năng cao là nằm

dưới thạch đài.

Peter, A Đông, hai cậu qua khiêng thạch đài ra xem bên dưới có gì không." Hai người nghe lệnh, đi tới bên thạch đài, cùng nhau dùng sức đẩy nó sang một bên, lộ ra một tấm đá thủy tinh bên dưới.

Trên tấm đá khắc hình một võ tướng đầu sói thân người sống động như thật, tay cầm trường thương, mắt trợn trừng, mũi thương chĩa thẳng vào bọn họ.

Dưới lớp đá thủy tinh mỏng manh đó, có thể nhìn thấy rõ ràng một hình người lờ mờ, bên trong còn tản ra từng luồng hồng quang. "Ha ha ha, quả nhiên là ở đây!" "Không sai được, đây chính là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!" Tất cả mọi người tại hiện trường nhìn thấy tấm đá thủy tinh và bóng người bên dưới đều hưng phấn hẳn lên. "Cuối cùng cũng tìm được!" "Khoan đã, trên tấm đá này liệu có lời nguyền của Yêu nô Ma quốc không?" Lôi Hiển Minh đã không đợi được nữa, vội vàng phân phó A Đông và Peter Hoàng: "Nhanh nhanh nhanh, cạy tấm đá này ra, xem thủy tinh thi bên trong trông như thế nào.

Cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng làm hỏng nó!" A Đông vô cùng tích cực, lập tức cùng Peter Hoàng hợp sức định cạy tấm đá lên.

Hắn cũng nghe Lôi Hiển Minh nói Băng Xuyên Thủy Tinh Thi là thi thể của một vị công chúa Ma quốc. "Cũng không biết trông có xinh đẹp hay không..." A Đông thầm nghĩ.

Hai người mỗi người một bên, tay cầm dao găm và xẻng, muốn nạy tấm đá lên.

Nhưng dù bọn họ dùng hết sức bình sinh, thậm chí đè cả trọng lượng cơ thể lên, tấm đá vẫn trơ ra, không nhúc nhích mảy may. "Hộc... hộc...

Không được rồi ông chủ, căn bản là cạy không nổi!" A Đông thở

hồng hộc nói.

Chương 204

Lôi Hiển Minh đứng bên cạnh quan sát tự nhiên cũng thấy được: "Hừ, chuyện quái gì thế này, chẳng phải chỉ là một tấm đá thủy tinh sao?

Đổi vị trí khác xem nào?" Hai người nghỉ ngơi một chút rồi đổi vị trí, kết quả vẫn y như cũ. "Phác cai!

Thực sự không được thì đào hết đất đóng băng xung quanh lên, đào cả cái quan tài lên!" Lôi Hiển Minh nghiến răng ra lệnh.

Thế là Peter Hoàng và A Đông cầm xẻng chuẩn bị đào đất.

Nhưng một xẻng xúc mạnh xuống, tay hai người tê rần, xẻng trượt trên lớp đất đóng băng, suýt nữa tóe lửa. "Á, tê quá..." "Hả?" Lôi Hiển Minh trừng to mắt không dám tin. "Mẹ kiếp lại là tình huống gì đây?

Đây không phải đất đóng băng sao?

Sao lại cứng thế này?

Không ổn, mười phần thì có đến một trăm phần không ổn!" Trên trán Lôi Hiển Minh toát mồ hôi hột.

Lão kéo con gái nuôi A Hương lại, nói: "Con gái ngoan, mau giúp cha nuôi xem thử, nơi này có vấn đề gì không, con nhìn kỹ vào..." "Vâng." A Hương gật đầu, đi theo Lôi Hiển Minh đến bên tấm đá thủy tinh, chăm chú nhìn lớp đất đóng băng và tấm đá.

Nhìn hồi lâu, một chút dị thường cũng không có, cô bé cũng không có cảm giác khó chịu nào.

Điều này chứng tỏ trong tòa Yêu Lâu này không có vấn đề gì về tâm linh. "Cha nuôi, con không nhìn thấy gì cả." "Hả?

Vậy cái này là tình huống gì?" Lôi Hiển Minh không tin tà, lại chỉ huy Peter Hoàng và A Đông đào một vòng quanh tấm đá xem có đào được không.

Kết quả làm lão thất vọng tràn trề, vẫn là đào không nổi. "Mẹ kiếp, đúng là tà môn!" Lôi Hiển Minh vứt cái xẻng trong tay xuống, chửi đổng.

Hàn Thục Na lúc này đi tới nói: "Có phải đất đóng băng cứng quá không?

Hay là chúng ta nhóm lửa đốt một chút, làm tan băng trong đất rồi hãy đào." Lôi Hiển Minh nghe vậy mắt sáng lên: "Ái chà, cách này hay đấy." Lão lập tức bảo A Đông và Peter Hoàng lên trên dỡ sàn gỗ đập ra làm củi mang xuống.

Chẳng bao lâu sau, một đống lửa được nhóm lên ngay trên lớp đất đóng băng.

Ánh lửa ấm áp chiếu sáng cả không gian mộc quách dưới lòng đất.

Mấy người liên tục thêm củi, đợi một lúc lâu cảm thấy được rồi mới bắt đầu đào lại.

Nhưng lớp đất này vẫn cứng rắn đến mức vô lý.

Đây chính là phong ấn do Thẩm Hạo đích thân thiết lập, sao có thể để mấy người bọn họ đào lên được.

Lôi Hiển Minh đành phải bỏ cuộc, chuyển sự chú ý lên những cái xác thủy tinh ở tầng trên.

Dù sao thì bộ dạng trong suốt này cũng xứng đáng với cái danh Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Lôi Hiển Minh vạn bất đắc dĩ đành bỏ qua thi thể dưới tấm đá thủy tinh tầng đáy, chuyển mục tiêu sang những cái xác đứng ở tầng

tám.

Mấy người đẩy thạch đài về chỗ cũ rồi quay lại tầng tám. "Mẹ nó, không vớt được cái xác xịn nhất ở dưới đáy thì đành lấy mấy cái xác trên này vậy!

Lão Hoàng, A Đông, lại lột quần áo bọn chúng ra cho tôi, xem 'hàng họ' thế nào, có phải thủy tinh thi thật không!" Lôi Hiển Minh vừa chửi vừa chỉ huy.

Hướng đạo Sơ Nhất cũng vô cùng tích cực giúp đỡ.

Là người bản địa, gã rất hiểu về Ma quốc.

Vốn dĩ gã định gửi con trai nhỏ vào chùa làm Lạt ma tu hành, nhưng nay đi theo nhóm Lôi Hiển Minh lại đào được Yêu tháp của Quỷ Mẫu Ma quốc, đây là việc lớn tích lũy công đức, đương nhiên gã phải bán mạng rồi.

Nếu chuyến này thành công, gã cũng không cần gửi con đi làm Lạt ma nữa.

Tầng tám có tổng cộng hơn mười cái xác, cái nào cũng như thủy tinh.

Nhìn Peter Hoàng, A Đông và Sơ Nhất hì hục lột xác, Lôi Hiển Minh cũng ngứa tay tham gia vào.

Bốn người cùng làm, hiệu suất cao hơn hẳn, rất nhanh đã lột sạch sành sanh.

Lôi Hiển Minh kiểm tra kỹ từng cái, lại phát hiện đám này toàn là đàn ông, không có một mống nữ nào. "Hàm gia sản!

Kinh thư nói Băng Xuyên Thủy Tinh Thi là công chúa Ma quốc, là nữ nhân, đám này toàn là đực rựa, khó lừa người ta lắm...

Cho dù có thiến đi thì cũng chẳng biến thành nữ được!

Mấy thằng Tây chết tiệt kia kỹ thuật phát triển lắm, kiểm tra một cái là biết nam hay nữ ngay, hoàn toàn không bịp được bọn họ!" "Haizz, cũng không biết chỗ này bị làm sao, sao mà tà môn thế không biết!" "Thôi bỏ đi, đành vậy." Lôi Hiển Minh xoắn xuýt một hồi, cuối cùng vẫn quyết định lấy nam thi.

Chỉ là giá trị của nam thi không cao bằng công chúa Ma quốc, đành phải lấy số lượng bù chất lượng.

Nếu không phải nhân thủ có hạn, lão đã muốn khuân hết hơn mười cái xác này đi.

Lão gọi Peter Hoàng, A Đông và Sơ Nhất lại: "Lão Hoàng, A Đông, lát nữa hai cậu mỗi người cõng một cái.

Sơ Nhất huynh đệ, phiền cậu cũng giúp một tay, tôi thêm tiền cho cậu." Sơ Nhất đương nhiên không có ý kiến, nghe được thêm tiền lại càng hưng phấn.

Cuối cùng, ngay cả Lôi Hiển Minh cũng đích thân cõng một cái xác.

Bọn họ mặc lại áo bào đen cho các thi thể, cõng vận chuyển ra khỏi Yêu Lâu, đặt lên tuyết.

Sau khi lấp lại cái lỗ vào Yêu Lâu, cả nhóm bắt đầu quay về.

Lôi Hiển Minh thậm chí còn tính toán sau này có cơ hội sẽ quay lại chuyến nữa, khuân sạch thi thể bên dưới.

Chuyến này không lấy được Thủy Tinh Thi công chúa Ma quốc khiến lão vô cùng tiếc nuối.

Một cái xác đó e rằng giá trị bằng mấy chục cái xác loại này cộng lại.

Nhóm người hội họp với đám phu khuân vác đợi bên ngoài, đặt thi

thể lên lưng bò Yak chở về.

Không còn bầy sói cản trở, đoàn người thuận lợi đi ra khỏi núi tuyết, trở lại thế giới bên ngoài.

Hành động trộm xác lần này của Lôi Hiển Minh coi như thuận lợi hoàn thành, không giống như trong nguyên tác: mất vợ, xác không lấy được, con gái trọng thương, vệ sĩ và đàn em đều chết sạch. *** Ở một diễn biến khác, trên Mặc Vân Chu.

Hồ Bát Nhất đề xuất muốn đi hồ Tiên Nữ một chuyến.

Năm xưa đi lính, hắn có một người bạn cũ, là một vị Thiết Bổng Lạt Ma.

Trong Mật Tông Phật giáo, Thiết Bổng Lạt Ma thực chất giữ chức hộ pháp, tu hành võ lực, hàng yêu phục ma.

Người bạn đó từng nói muốn đến hồ Tiên Nữ hoàn nguyện, cầu phúc cho các đồng đội đã hi sinh và những người còn sống.

Hồ Bát Nhất và ông ấy đã mười mấy năm không gặp.

Hồ Tiên Nữ cũng là một thắng cảnh tuyệt đẹp của vùng Tạng.

Thẩm Hạo bèn điều khiển phi chu, chuyển hướng bay về phía hồ Tiên Nữ.

Đáp xuống một nơi vắng vẻ gần hồ, mọi người đi bộ tới.

Thẩm Hạo quét thần thức một cái liền tìm thấy vị Thiết Bổng Lạt Ma đang đi nhiễu quanh hồ để hành hương.

Đặc điểm nhận dạng của ông ấy quá rõ ràng.

Khác với những người hành hương khác, ông ấy không chỉ vác theo cây thiết bổng mà động tác đi nhiễu hồ cũng rất kỳ lạ và bí ẩn, giống như một loại nghi thức cổ xưa.

Chương 205

Nhóm người đứng bên hồ chờ đợi.

Thiết Bổng Lạt Ma hiện còn đang ở đầu kia của hồ, phải mất một lúc mới tới nơi.

Thế là mọi người tranh thủ thưởng thức cảnh đẹp nơi đây.

Cao nguyên trời xanh thăm thẳm, trong vắt, hoàn toàn khác biệt với những nơi khác.

Dưới đất là tuyết phong, hồ nước.

Hồ Tiên Nữ, tiếng Tạng gọi là Lạp Mẫu Lạp Thác, nghĩa là hồ của nữ tiên treo trên bầu trời.

Nước hồ xanh biếc, phản chiếu trời xanh mây trắng và núi tuyết.

Trong "Đại Đường Tây Vực Ký", hồ Tiên Nữ và hồ Long Cung bên cạnh được xưng tụng là "Tây Thiên Dao Trì Song Bích".

Bên bờ hồ Tiên Nữ, người hành hương rất đông, gần như vây kín một vòng quanh hồ.

Người bình thường thì đi bộ, đây cũng là cách đa số mọi người làm.

Một loại khác chỉ có tín đồ vô cùng sùng đạo mới làm: hai tay lồng vào guốc gỗ, đi vài bước lại quỳ lạy, ngũ thể đầu địa, trán chạm đất.

Nhìn cảnh tượng thành kính đó, trong lòng ai cũng trở nên ninh tĩnh, tường hòa.

Một tiếng sau, Thiết Bổng Lạt Ma cuối cùng cũng đi vòng tới gần.

Nhóm Thẩm Hạo đứng cách bờ hồ không xa, phong thái khác biệt nên rất dễ nhận thấy.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng chú ý tới bọn họ.

Hồ Bát Nhất đứng đầu tiên, ông ấy nhận ra ngay, bèn dừng lại bước tới gặp mặt.

Hồ Bát Nhất tiến lên: "A Khắc, đã lâu không gặp." "A, đúng vậy, mười mấy năm không gặp rồi, cậu trông cũng rất khá..." Lạt ma hành lễ Phật rồi nói.

Hai người trò chuyện như chốn không người, nhắc lại chuyện đồng đội năm xưa.

Lạt ma A Khắc cảm thán: "Những kẻ mạo phạm phần mộ yêu ma mà có thể sống sót đã là Phật tổ khai ân rồi.

Tôi chỉ muốn trong những năm tháng còn lại, có thể tích lũy thêm chút công đức bên hồ Tiên Nữ, cầu phúc cho bọn họ." Sau đó, Hồ Bát Nhất dẫn Lạt ma đến giới thiệu với mọi người.

Thẩm Hạo nhìn A Khắc, thấy trên người ông ta có một luồng Phật lực thuần tịnh và không ít công đức lực bao quanh.

Tuy ông ta có chút sức mạnh của người tu hành nhưng không nhiều, song với những thần dị này, kiếp sau chắc chắn có thể bước lên con đường tu hành.

Phật môn giảng cứu chuyển thế trùng sinh, kiếp này tích đức tu kiếp sau.

Mật tông vùng Tạng cũng như vậy.

Thời trẻ, A Khắc từng giữ chức Dược Sư Lạt Ma, y thuật cao minh, thường xuyên trị bệnh cứu người.

Mười mấy năm nay, dân tạng bên hồ Tiên Nữ đa số đều chịu ơn cứu chữa của ông.

Hơn nữa, vị Thiết Bổng Lạt Ma này còn là một Thiên Thụ Xướng

Thi Nhân (người hát thơ ca sử thi được trời ban), thông hiểu rất nhiều bí mật và sử thi ít người biết của vùng Tạng.

Trong nguyên tác, chính nhờ mời được Thiết Bổng Lạt Ma làm hướng đạo mà nhóm Hồ Bát Nhất mới có được lượng lớn thông tin về Ma quốc.

Dù đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng khi biết nhóm Hồ Bát Nhất muốn đi khai quật yêu phần Ma quốc, A Khắc lập tức đồng ý không chút do dự.

Ông nhiệt tình chiêu đãi nhóm Thẩm Hạo.

Mọi người ở lại bên hồ Tiên Nữ một đêm rồi mới cáo từ.

Thẩm Hạo nhớ tới trong di tích vương triều Cổ Cách ở khu vực A Lý còn có một tòa miếu Luân Hồi, bên trong giấu một con dị thú hung mãnh là Thực Tội Ba Lỗ.

Con quái vật đó tuy bị trấn áp trong mật thất nhưng phong ấn đã tàn phá, chẳng bao lâu nữa sẽ thoát ra.

Vì vậy Thẩm Hạo chuyển hướng bay về phía tây, đến khu di tích Cổ Cách. "Thẩm gia, đây là đâu?

Sao chúng ta lại tới đây?" Bàn Tử nhìn phế tích cổ thành hỏi.

Thẩm Hạo đáp: "Đây là di chỉ đô thành của vương triều Cổ Cách vùng Tạng." Tòa cổ thành này dựa núi mà xây, nằm trên một sườn núi thoai thoải.

Từ sườn núi đến đỉnh núi đều có tàn tích kiến trúc, đa số đã sụp đổ, chỉ còn lại tường đất.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Thẩm gia chuyên trình tới đây một chuyến, chẳng lẽ nơi này có gì đặc biệt sao?" Thẩm Hạo gật đầu: "Dưới này có một cái phong ấn tàn phá, sắp vỡ rồi.

Tôi cảm nhận được tà khí bên trong, e là không đơn giản.

Cho nên tôi thấy vẫn nên qua xử lý một chút thì hơn." "Ồ, lại có đánh nhau à?

Tốt quá, lúc trước đánh con Lang Vương kia tôi mới vừa sướng tay thì nó đã chết, chưa đã nghiền chút nào." Bàn Tử đắc ý nói.

Trận chiến với Lang Vương trước đó giúp bộ ba Hồ - Bàn - Dương trải nghiệm được niềm vui chiến đấu.

Tuy nguy hiểm nhưng cảm giác rất sướng!

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng lộ vẻ mong chờ. "Được, đi thôi." Thẩm Hạo cười nói.

Mấy người đạp lên những bức tường đổ nát, tung người nhảy vọt, rất nhanh đã đến một ngôi thần miếu nằm sâu bên trong.

Kết cấu của ngôi miếu khá chắc chắn, được bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Mấy cây cột gỗ thô to chống đỡ cả ngôi miếu.

Trong đại điện còn lưu giữ nhiều bức bích họa.

Những bức tranh này toàn vẽ cảnh nam nữ song tu của Mật Tông, phong cách táo bạo, màu sắc mãnh liệt, khiến mấy người xem đỏ mặt tía tai.

Thẩm Hạo xem lướt qua một lượt, ngược lại học được không ít kiến thức mới.

Ô Thiền cũng đỏ mặt xấu hổ xem hết một lượt.

Bên kia, bộ ba Hồ Bát Nhất thì thở hồng hộc.

Bàn Tử thở hổhel: "Mẹ nó chứ, không ngờ mấy hòa thượng Mật Tông này cũng biết chơi thật, tranh minh họa lợi hại thế này mà dám

vẽ đường hoàng trên tường." "Đúng vậy, cái này mà ở Bắc Kinh thì bị bắt giam là cái chắc!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Đi sâu vào trong, đến một cung điện khác thì phong cách thay đổi hẳn, toàn vẽ cảnh địa ngục với đủ loại cực hình thảm khốc, đây là nỗi khổ luân hồi địa ngục.

Tiến vào sâu nhất trong miếu Luân Hồi, nơi này được bảo quản tốt nhất.

Trên trần nhà là bức phù điêu bích họa rực rỡ.

Ở góc miếu có một mảng tường vỡ lộ ra một không gian không nhỏ, là một thạch thất kín mít.

Chỗ phong ấn mà Thẩm Hạo nói chính là ở đây.

Ô Thiền cũng cảm nhận được tà khí thoát ra từ bên trong.

Cạy tường ra, một mùi hôi thối âm u xộc thẳng vào mũi.

Mọi người nhìn vào, thấy một bức tượng Phật mạ vàng ba mắt bốn tay, ngồi kiết già trên đài sen thú, đặt trên mặt đất.

Ba con mắt tượng Phật ánh bạc lấp lánh, đầu đội bảo quan Hóa Phật.

Tòa sen của tượng Phật còn nối với mấy sợi xích sắt, khóa chặt cánh cửa sắt đen sì. "Ái chà, một pho tượng Phật vàng!

Wa, không ngờ chỗ này lại giấu đồ tốt thế này!" Bàn Tử xoa tay định lao vào ôm tượng vàng. "Bàn Tử, cậu đừng có suốt ngày tiền tiền tiền được không?

Chương 206

Thẩm gia chẳng phải đã bảo chỗ này có phong ấn trấn áp yêu tà sao?

Tôi thấy bức tượng Phật này tám phần là để phong ấn, cậu đừng có đụng lung tung!" Hồ Bát Nhất mắng. "Hầy, Lão Hồ cậu vội cái gì, đợi Thẩm gia xử lý xong con yêu tà kia thì tượng Phật này chẳng phải vô dụng rồi sao, để đây phí phạm, đương nhiên là phải mang về rồi." Bàn Tử lý sự.

Dương Tuyết Lỵ lên tiếng: "Hai người có thể đừng chỉ chăm chăm vào tượng vàng được không?

Không thấy sau lưng tượng Phật là cánh cửa phong ấn à?

Trên đó dán đầy bùa chú kinh văn kìa." Hai người dời mắt khỏi tượng vàng, nhìn sang cánh cửa sắt đen sì sau lưng tượng Phật.

Cửa sắt đóng chặt, dán đầy kinh văn bùa chú, bên trong dường như nhốt thứ gì đó đáng sợ.

Dưới đáy cửa có một khe hở lớn, rộng chừng bảy tám centimet.

Thẩm Hạo nhấc bổng tượng Phật lên, kéo theo cả dây xích, giật tung cánh cửa sắt ra.

Sau cửa là một màn đen kịt.

Dương Tuyết Lỵ và hai người kia tò mò nhìn vào.

Bỗng nhiên, một đôi mắt to trắng dã sáng lên trong bóng tối, ánh mắt lóe lên như điện, chằm chằm nhìn đám người đứng ngoài cửa, trong đó còn toát ra vẻ xảo quyệt và khát máu.

Nó chậm rãi bò ra từ bóng tối.

Một đôi tay lông lá trắng toát, móng vuốt sắc nhọn ánh lên hàn quang.

Nó có hình dáng giống người, trần truồng, mọc đầy lông tơ trắng mịn.

Nhưng cái đầu lại trông như đầu mèo, há mồm phát ra tiếng gầm gừ quái dị. "Cái... cái thứ quái gì thế này, trông hàn sầm chết đi được!" Bàn Tử giật mình.

Bộ dạng khủng khiếp này giống hệt một con cương thi lông trắng.

Hồ Bát Nhất nhớ tới bức bích họa địa ngục vừa xem, trong đó có vẽ một loại quái thú đầu mèo, hình người, có đuôi, đang gặm xác chết.

Thẩm Hạo nói: "Đây là Thực Tội Ba Lỗ của Luân Hồi giáo!

Nhưng thực ra nó cũng chỉ là một con dã thú biến dị thôi, trông thì ghê gớm chứ thực ra không mạnh lắm." Nghe Thẩm Hạo nói vậy, ba người lập tức yên tâm.

Bàn Tử rút trường đao ra, muốn so tài với con Thực Tội Ba Lỗ này.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng rút dao yểm trợ.

Bàn Tử xách dao, đạp mạnh hai chân, lao tới chém một đao vào đầu con quái vật.

Thực Tội Ba Lỗ trông như ác quỷ, ánh mắt đầy vẻ trêu tức như đang nhìn con mồi.

Nó giơ vuốt đỡ đao của Bàn Tử.

Đao và vuốt va chạm phát ra tiếng "keng".

Bàn Tử chiếm thượng phong nhờ chân khí phụ trợ trên đao, chém đứt một đoạn móng vuốt của nó. "Gào..." Nó rít lên thê thảm, máu đen bắn ra, bốc lên từng luồng hắc khí, nhìn là biết không sạch sẽ.

Bàn Tử thừa thắng xông lên chém liên tiếp.

Con quái vật vặn mình né tránh.

Tên này đã thành tinh rồi, yêu khí trong cơ thể bộc phát, một làn hắc khí nồng nặc bao phủ toàn thân nó như một lớp áo giáp dày.

Ánh mắt nó trở nên điên cuồng khát máu.

Bàn Tử chém mấy nhát nhưng không ăn thua, chỉ tước được vài luồng hắc khí, mà hắc khí đó rất nhanh lại quay về người nó.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng thừa cơ đánh lén nhưng hiệu quả không cao.

Chân khí trên đao bị hắc khí triệt tiêu.

Thực Tội Ba Lỗ cuồng tính đại phát, vung vuốt đánh lui cả ba người. "Thẩm gia, không ổn rồi, đánh không lại!" Bàn Tử vội vàng cầu cứu.

Con Thực Tội Ba Lỗ này yêu khí ngưng luyện, tụ mà không tan, lại có tà khí hỗn tạp, mạnh hơn con Lang Vương nhiều.

Thẩm Hạo đích thân ra tay.

Đối phó với sản vật tà khí này, Ám Nhật là khắc tinh mạnh nhất.

Hắn phất tay triệu hồi Nguyệt Kim Luân, nhanh như chớp xuyên thủng cơ thể Thực Tội Ba Lỗ.

Máu đen phun ra lập tức bị Ám Nhật Chân Hỏa thiêu rụi.

Nó chưa kịp phản ứng thì Thẩm Hạo đã lật tay, triệu hồi dị tượng Ám Nhật ấn lên đỉnh đầu nó.

Chỉ trong vài giây, yêu tà chi khí trong cơ thể nó bị đốt cháy, ngọn lửa đen từ trong ra ngoài thiêu rụi nó thành tro bụi. "Mẹ ơi, vẫn là Thẩm gia mạnh, ra tay là 'one hit' luôn." Thẩm Hạo cười: "Tôi thấy

cảnh giới Luyện Khí của các ngươi cũng sắp đột phá rồi, sau khi về chuẩn bị Trúc Cơ, học thêm vài pháp thuật thì chiến lực sẽ tăng gấp bội." "Thật hả?

Thế thì tốt quá!" Hồ Bát Nhất vui mừng.

Thẩm Hạo gật đầu: "Được rồi, giờ chúng ta vào trong xem, 'hàng khủng' thật sự còn đang ở bên trong đấy." "Hả?

Còn có hàng khủng nữa á?

Tê... thế thì phải khủng bố cỡ nào?" Bàn Tử kinh ngạc. "Lát nữa khắc biết, nhưng tốt nhất cứ chuẩn bị tâm lý đi." Thẩm Hạo cười bí hiểm.

Nhóm năm người xuyên qua cửa sắt, đi vào không gian sơn động phía sau.

Thẩm Hạo thả ra một quả cầu ánh sáng chiếu rọi cả không gian.

Hang động này ăn sâu vào lòng núi, mặt đất chất đầy xương trắng, không chỉ xương người mà còn có xương động vật các loại: trâu, dê, gấu, sói, chuột xạ, chó...

Trên vách tường bốn phía cũng có vô số hang động lớn nhỏ. "Chẳng phải chỉ là một đống xương thôi sao, có gì đáng sợ đâu?" Bàn Tử thắc mắc. "À đúng rồi, con 'hàng khủng' Thẩm gia nói đâu?

Sao không thấy?" Bàn Tử vừa đi vừa nhìn quanh, bỗng chú ý tới một tấm da lông màu đen dưới chân. "Ủa?

Cái gì đây?" Hắn nhặt lên rũ rũ, mấy khúc xương rơi ra.

Tấm da này sờ rất mềm, bên trên có lớp lông đen dày.

Hồ Bát Nhất đi tới xem: "Cái này chẳng lẽ là da Dã Nhân?" Hai người trải tấm da ra, một mùi hôi thối xộc lên. "Oa, thối quá!" Bàn Tử bịt mũi. "Đây là mùi xác chết!" Hồ Bát Nhất nhíu mày. "Vãi luyện, đây

không phải là da cương thi chứ?" Trong các loại cương thi, có một loại gọi là Mao Cương, toàn thân mọc đầy lông tơ.

Nghe đồn từng có tiền bối bắt được Mao Cương, lột da làm thành áo khoác.

Chương 207

Mặc vào người có thể lấy giả làm thật, che giấu nhân khí, ra vào cổ mộ không bị quỷ quái bánh tông tấn công.

Chỉ là Mao Cương cực kỳ hung hãn và nguy hiểm, da của nó rất khó lấy nên cực hiếm, chỉ được nhắc sơ qua trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Ngay cả Trương Tam Gia cuối đời Thanh chắc cũng chưa từng thấy qua. "Da cương thi?

Là cái quái gì?" Bàn Tử tò mò.

Hồ Bát Nhất giải thích những gì mình biết, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ nghe xong đều kinh ngạc.

Thẩm Hạo nói thêm: "Mặc da cương thi vào, toàn thân được thi khí, âm khí bao phủ, nhân khí bị che lấp, tự nhiên sẽ không bị thứ trong mộ nhắm vào.

Nhưng thi khí và âm khí của Mao Cương rất nặng, tấm da này là tinh hoa cả đời của nó, người thường mặc không quá mấy lần sẽ bị thi khí xâm nhập biến thành hoạt thi (xác sống).

Thứ này chỉ có người có đạo hạnh mới dùng được.

Thất truyền cũng là lẽ đương nhiên." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Ồ, ra là thế." "Tuy nhiên, da cương thi này cũng có chút tác dụng, sau này có thể dùng để luyện thành pháp khí, với các người vẫn hữu dụng." Thẩm Hạo nói.

Thế là Bàn Tử cười hì hì nhét tấm da cương thi vào ba lô.

Sau đó, Thẩm Hạo cùng mọi người đi đến giữa sơn động, nơi xương cốt chất chồng thành núi nhỏ.

Thẩm Hạo phất tay, đống xương cốt dạt sang một bên, lộ ra một cái hố địa ngục khổng lồ.

Trước đó xương cốt đã che lấp nó. "Cái hố to thế này, con hàng khủng Thẩm gia nói không phải nằm trong này chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa cẩn thận thò đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy trong không gian dưới hố cũng chất đầy xương trắng, nhưng được xếp ngay ngắn hơn nhiều.

Từng bộ xương người, xương thú đều còn nguyên vẹn hình dáng, không bị tán loạn.

Có cái treo trên trần hang, có cái chôn nửa người trong đất đá, có cái dán trên tường như thực vật dây leo.

Cách đó không xa, còn có nhiều xương cốt xoắn lại với nhau thành hình một cái cây bạch cốt khổng lồ, bên trên treo lủng lẳng những quả đầu lâu trắng hếu.

Ở chính giữa hố sâu có một đài sen bằng đá, bên trên có hai bộ khô lâu đang ngồi xếp bằng.

Không, không phải hai bộ khô lâu, mà là một bộ xương khô và một tăng nhân gầy đét như que củi, da bọc xương.

Một người một xương đang quấn chặt lấy nhau. "Vãi chưởng, sao nhiều xương trắng thế này?

Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là cái chỗ quái quỷ nào vậy?" Bàn Tử nhìn xuống hang động, kinh hãi thốt lên.

Mọi người đều nhìn về phía Thẩm Hạo. "Đây là Thi Đà Lâm!" Thẩm Hạo nói. "Thi Đà Lâm?" Thẩm Hạo giải thích cho mọi người: "Thi Đà Lâm là bãi tha ma, nơi chôn cất sinh linh của Mật tông Phật giáo Tạng địa, cũng là mộ địa của các tăng nhân." "Mọi người nhìn xem, trên đài sen ở trung tâm kia, một người một khô lâu, người đó

đang tu hành chính là pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ!" Ở trung tâm địa quật, có một tòa đài sen được điêu khắc từ đá núi, bên dưới chất đầy xương trắng, rải kín mặt đất.

Còn ở rìa đài sen, đầu lâu người được xếp chồng lên nhau như những tòa bảo tháp.

Lúc này, chỉ nghe thấy một giọng nói khàn khàn khô khốc truyền đến từ bên dưới. "Mấy vị thí chủ lặn lội đường xa tới đây, sao không xuống dưới nói chuyện một chút?" "Vãi chưởng~" Nhóm ba người Hồ Bát Nhất bị âm thanh đột ngột này làm cho giật mình.

Giọng nói này khô khốc, giống như ác quỷ đang rên rỉ.

Thẩm Hạo và Ô Thiền thấy vậy thì nhìn nhau cười một cái. "Được, nếu đạo hữu đã tương mời, chúng ta sẽ xuống dưới nói chuyện với ngươi." Ngay lập tức, Thẩm Hạo đưa mọi người bay xuống đáy địa quật.

Nhìn thấy xương trắng phủ kín cả không gian địa quật, ba người Hồ Bát Nhất nhất thời đều có chút không thích ứng.

Nhiều xương trắng như thế này, rốt cuộc đã chết bao nhiêu người cơ chứ? "Ha ha ha~, đạo hữu thật to gan!" Giọng nói khàn khàn như rang cát lại một lần nữa truyền đến từ trên đài sen.

Cái bóng dáng da bọc xương như xác khô kia mở mắt ra.

Chỉ thấy đôi mắt hắn lóe lên tinh quang, ánh mắt sắc bén nhìn về phía mấy người Thẩm Hạo.

Pháp tu hành của Mật tông Tạng địa chú trọng sức mạnh tinh thần, lại có thuyết pháp về Phật sống chuyển thế.

Căn bản của nó chính là sức mạnh tinh thần quá mức cường đại, sau khi nhục thân mục nát suy vong, sẽ tìm kiếm một vật chứa mới, nhân lúc thai nhi trong bụng mẹ chưa sinh ra linh hồn ý thức mà đoạt

lấy thân thể, để thực hiện chuyển thế trùng sinh.

Linh hồn của tăng nhân này rất mạnh, mắt trán tinh quang.

Hắn chậm rãi đứng dậy, đem bản thân và bộ khô lâu trong lòng bày ra một tư thế giao triền kỳ dị.

Đầu đội mũ miện năm đầu lâu, một tay nâng bát Kapala (bát sọ người), một tay cầm gậy đầu người.

Mà bộ khô lâu kia, một tay giơ qua đỉnh đầu, nắm một cái bảo bình.

Đây chính là pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ.

Chỉ có điều, bản thân hắn cũng không phải khô lâu thực sự, nên pháp tướng này nhìn qua có chút dở dở ương ương.

Thi Đà Lâm Hộ Chủ, với tư cách là thần cai quản Thi Đà Lâm, là hộ pháp bất cộng của Bản Tôn Thắng Nhạc Kim Cương và Không Hành Mẫu.

Trong Mật tục nói, tu trì pháp Thi Đà Lâm Hộ Chủ năng tăng tài phú, có thể đắc phúc thọ, tiêu trừ đại nạn.

Sau khi chết có thể thuận lợi chuyển sinh, người tu Phật sẽ đạt được thành Phật thuận duyên, hộ trì thành tựu đạo quả.

Tuy nhiên, pháp Thi Đà Lâm Hộ Chủ mà tăng nhân trước mắt này tu hành, hiển nhiên không giống với bản gốc bình thường.

Hắn tìm đến một bộ khô lâu, cùng với chính mình tạo thành pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ.

Hiển nhiên là muốn tự mình tu thành bộ dáng Thi Đà Lâm Hộ Chủ. "Bần tăng Tang Kiệt, không biết thí chủ từ xa tới đây, có gì chỉ giáo?" Thẩm Hạo nhìn tăng nhân như xác khô trước mắt, cười nói: "Bần đạo lần này, tự nhiên là vì khu tà trừ yêu mà đến." "Ồ?

Sao gọi là tà, sao gọi là yêu, lại ở nơi nào chứ?" Tang Kiệt giữ nguyên pháp tướng, bất động hỏi.

Hắn hiển nhiên đã tu luyện pháp tướng này đến một cảnh giới nhất định.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ này, bần đạo cũng từng nghe nói.

Có thể thêm phúc tiêu nạn, hộ trì Phật quả.

Ngươi xem bộ dáng này của ngươi, dở dở ương ương, chẳng lẽ chính mình không hề phát giác sao?" "Ha ha ha~" Tang Kiệt há miệng cười lớn, ngay sau đó, thao túng bản thân và khô lâu, động tác biến hóa, lại bày ra một tư thế pháp tướng khác. "Tất cả những thứ này, chẳng qua là lựa chọn của chính ta mà thôi!

Thí chủ, nếu bây giờ rời đi, bần tăng có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không, chuyện hôm nay, hậu quả khó lường!" Thẩm Hạo nghe vậy cũng cười nói: "Đã không thể giải quyết êm đẹp, vậy thì không cần nữa.

Việc tu hành của ngươi, ta quan sát thấy tà khí đã thâm nhập cốt tủy, xâm nhập nguyên thần, hiện giờ cho dù muốn quay đầu, e rằng cũng đã muộn rồi." Tang Kiệt nghe vậy, không hề dao động: "Haizz~, việc này ta tự nhiên cũng rõ ràng.

Ta biến thành bộ dáng hiện tại, cũng là lựa chọn của chính ta, bần tăng cũng không hối hận!

Ngô khô tọa nơi này, cũng là vì trấn áp bản thân, chỉ là tà khí nhập tủy, thường xuyên thân bất do kỷ!" Đang nói, sắc mặt Tang Kiệt bỗng nhiên biến đổi, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh lộ ra một nụ cười tà dị. "Các ngươi thoạt nhìn đều là người tu hành, một thân bạch cốt đều là dược liệu thượng thừa, sao không gia nhập môn hạ của ta, cùng tham

đại đạo, ngày sau đắc một cái Cẩu Đà quả vị, chẳng phải đẹp lắm sao?" Thẩm Hạo nhìn thấy Tang Kiệt dị trạng, liền biết hắn đã bị tà khí đoạt lấy quyền khống chế thân thể.

Bất quá, chưa được một lúc, tà khí lại bị trấn áp xuống, sắc mặt hắn lần nữa bình tĩnh trở lại.

Thẩm Hạo nói: "Xem ra, ngươi đã không áp chế được tà khí trong cơ thể!" "Không sai, hiện giờ chỉ có thể miễn cưỡng duy trì." Tang Kiệt khàn giọng nói. "Đã như vậy, chi bằng để ta giúp ngươi một tay?" Thẩm Hạo nói. "Như thế thì tốt quá...

Chương 208

Khục khục khục~, tiểu đạo sĩ, ngươi suy nghĩ thế nào rồi, có muốn nhập môn hạ của ta, cùng tham Phật quả không?" Trong cơ thể Tang Kiệt, tà khí lần nữa chiếm cứ thượng phong.

Thẩm Hạo thấy thế trực tiếp ra tay.

Vừa rồi, Tang Kiệt đã đồng ý để hắn ra tay tương trợ.

Vì thế, lần này Thẩm Hạo trực tiếp triệu hoán Nhật Kim Luân.

Một khối Ám Nhật Kim Bàn bay ra, bên trên khắc họa mười mặt trời hoành không, Ám Nhật Chân Hỏa cháy hừng hực.

Nhật Kim Luân bay thẳng đến đỉnh đầu pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ của Tang Kiệt.

Pháp lực cường đại trấn áp tôn pháp tướng này, khiến nó không thể động đậy.

Chỉ còn lại một cái miệng vẫn đang lải nhải. "Khục khục khục~, tiểu bối vô tri, còn không lui ra?

Tốt tốt tốt, xem ra ngươi kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt!" Chỉ thấy bên trong cơ thể Tang Kiệt, tà khí cuộn trào, đen kịt như mực, từ thất khiếu tràn ra, chảy hướng toàn thân hắn cũng như bộ hài cốt đang giao triền cùng hắn.

Nhiễm đen bộ hài cốt kia thành một màu đen kịt.

Bộ hài cốt này vốn là vật chết, hiện tại dưới sự xâm nhiễm của tà khí, phảng phất như sống lại.

Một tôn pháp tướng, hai bộ thân thể, đồng thời phát động phản kích.

Một cỗ sức mạnh từ trong tà khí trào ra.

Cốt bổng trong tay Tang Kiệt vung lên, cự lực huy xuất, thoát khỏi sự trói buộc của Nhật Kim Luân, đánh về phía Thẩm Hạo.

Trong tay kia, bát Kapala huyết lãng cuộn trào, hóa thành một dòng sông máu, cũng cuốn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vừa thôi động Nhật Kim Luân, phóng ra Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực.

Đồng thời, lòng bàn tay hiện lên Ám Nhật dị tượng.

Tang Kiệt này tuy rằng bị tà khí chiếm cứ thân thể, sức mạnh có tăng cường, nhưng thủy chung vẫn không đạt tới giới hạn Nguyên Anh.

Điều này chứng tỏ hắn chỉ là một người tu hành dã lộ, không người chỉ điểm, bằng không, nói không chừng cũng sẽ không luân lạc thành bộ dáng hiện tại.

Ám Nhật vừa ra, trực tiếp chặn đứng công kích của Tang Kiệt, dòng sông máu cuộn trào kia trực tiếp bị thiêu đốt bốc hơi.

Ám Nhật lâm thân.

Trong nháy mắt này, lý trí Tang Kiệt quay lại, áp chế tà khí, nháy mắt triệt tiêu tất cả phản kháng.

Tang Kiệt một lần nữa đoạt lại quyền khống chế thân thể.

Nhưng Tang Kiệt tu hành tiểu hữu sở thành, sức mạnh tinh thần bản thân cũng khá cường đại, bởi vậy mới có thể áp chế tà khí.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, tà khí xâm thực càng ngày càng mạnh, sức mạnh bản thân hắn càng ngày càng yếu, thêm một thời gian nữa, sẽ bị tà khí hoàn toàn chiếm cứ thân thể, thao túng linh hồn.

Tang Kiệt cảm thấy hổ thẹn về những việc sai trái mình đã làm

sau khi bị tà khí xâm thực trong quá khứ.

Đạo đức, thiện lương một lần nữa chiếm lĩnh cao điểm.

Lần này, sau khi đoạt lại quyền khống chế thân thể, hắn hoàn toàn buông lỏng phòng ngự, mặc cho công kích của Thẩm Hạo rơi xuống người.

Ám Nhật đâm vào cơ thể Tang Kiệt.

Tà khí toàn thân hắn nháy mắt sôi trào, bị Ám Nhật Chân Hỏa nhóm lửa, thiêu đốt.

Lập tức, ngọn lửa hừng hực, giống như nghiệp hỏa thiêu thân. "A~" Tang Kiệt nhịn không được thảm thiết kêu lên.

Tà khí xâm thực trong cơ thể Tang Kiệt quá sâu, cho dù có Thẩm Hạo khống chế, Ám Nhật Chân Hỏa này vẫn gây ra thương tổn không nhỏ cho hắn.

Tốc độ thiêu đốt của Ám Nhật Chân Hỏa cực nhanh, vài phút sau, đã thiêu rụi tà khí trong cơ thể Tang Kiệt sạch sẽ.

Nhưng mà, Tang Kiệt cũng vì thế mà tổn thương bản nguyên, không sống được nữa.

Bộ khô lâu trong lòng hắn cũng chịu tổn thất không nhỏ, bên trên che kín những vết rạn nứt.

Tang Kiệt không duy trì được pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ đứng thẳng, ngã ngồi trên đài sen.

Hắn chỉnh lại bộ khô lâu, hóa thành một tư thế tọa lập pháp tướng.

Giơ cao cốt bổng, nâng bát Kapala.

Trong bát máu tươi cuộn trào, chui vào trong cơ thể một người một khô lâu, tu phục thương thế bên ngoài.

Trong bát này là cam lộ hắn ngưng luyện từ tinh huyết sinh linh, có thể trị liệu vết thương, cũng có thể tăng tu vi.

Là bí pháp chân truyền của Mật tông Tạng địa.

Mà trong bát còn lơ lửng một đóa hoa sen kỳ dị. "Bần tăng mệnh chẳng còn bao lâu, không biết mấy vị thí chủ, có nguyện ý nghe câu chuyện của ta không..." Giọng nói khàn khàn của Tang Kiệt có vẻ vô cùng suy yếu.

Trận đại chiến lúc trước, ba người Hồ Bát Nhất quan sát từ xa, căn bản không thể nhúng tay.

Tang Kiệt không phải là đối thủ mà họ có thể đối phó.

Chỉ là trận chiến này đến nhanh, kết thúc cũng nhanh.

Chỉ giao thủ vài hiệp là xong.

Mọi người đi tới bên cạnh Thẩm Hạo.

Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Thẩm gia, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Yên tâm, không sao." Sau đó nói với Tang Kiệt: "Tang Kiệt đạo hữu nguyện ý kể lại, chúng ta tự nhiên cũng nguyện ý nghe." Tang Kiệt gật đầu.

Sau đó, liền dùng giọng nói già nua khàn khàn kể lại.

Kể ra thì Tang Kiệt cũng là một người đáng thương.

Hắn vốn là một đệ tử bình thường trong chùa, trong đông đảo tăng nhân cũng không có gì nổi bật.

Chỉ là trong một lần ngẫu nhiên, hắn tiếp xúc với một số bí mật của Luân Hồi Giáo, nhưng đây lại là một âm mưu.

Hắn đạt được một phần pháp tu hành, chỉ là pháp tu hành này không phải chính pháp, mà đã bị bóp méo.

Chính là pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ mà hắn đang tu.

Nhưng Tang Kiệt ẩn ẩn cảm thấy công pháp này vấn đề rất lớn, nên không tu luyện.

Luân Hồi Giáo lúc đó đã suy yếu không chịu nổi, gần như đã diệt tuyệt.

Những kẻ tàn tồn phần lớn đã ẩn nấp vào trong các ngôi chùa Phật giáo.

Mà ngôi chùa của vương triều Cổ Cách nơi Tang Kiệt ở, chính là một nơi Luân Hồi Giáo chiếm tỷ lệ rất cao.

Ngay cả tên chùa cũng gọi là Luân Hồi Miếu.

Việc Tang Kiệt có được pháp tu hành Thi Đà Lâm Hộ Chủ chính là do cao tầng trong chùa ngầm ném ra.

Dưới sự dẫn dắt của cao tầng, Tang Kiệt quen biết một cô gái chăn cừu, rất nhanh đã rơi vào lưới tình.

Chỉ là, đây mới là sự bắt đầu của âm mưu, mục đích chính là để hắn tu luyện pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ này, bồi dưỡng hắn thành pháp khí của ngôi chùa.

Vì thế, bọn chúng vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng khiến cô gái chăn cừu kia cam tâm tình nguyện vì Phật gia luyện thành pháp khí Nhục Liên Hoa.

Quá trình luyện chế Nhục Liên Hoa cực kỳ tàn nhẫn và phức tạp.

Cửa ải thứ nhất: Bách xử xuyên liên, kéo dài chín ngày.

Chương 209

Cửa ải thứ hai càng tàn nhẫn hơn, gọi là Bách độc bất xâm.

Dùng ba mươi sáu loại độc trùng, bảy mươi hai loại dược thảo, trong ngoài giáp công.

Cửa ải thứ ba: Băng thán đồng lô.

Ban ngày lệnh cho vật chủ Nhục Liên Hoa ngồi trong sông băng cực lạnh, ban đêm ngồi trên lu gốm thô chế tạo đặc biệt, dùng lửa nhỏ nung nướng.

Cũng gọi là cửu chưng cửu luyện.

Kéo dài mười tám ngày.

Trong quá trình này, người đều bắt buộc phải còn sống.

Trải qua quá trình này, khiến cho huyết nhục cơ thể người bị thuộc da hóa, cuối cùng thu hoạch.

Bất luận thu hoạch thuận lợi hay không, người phụ nữ này đều không sống nổi.

Toàn bộ quá trình cực kỳ tàn nhẫn huyết tinh.

Cô gái chăn cừu sau khi chết cũng bị ném vào trong Thi Đà Lâm dưới lòng đất này.

Khi Tang Kiệt biết được tin tức thì người cũng sụp đổ.

Vì phản kháng báo thù, hắn bất đắc dĩ chỉ có thể tu hành pháp Thi Đà Lâm Hộ Chủ này.

Hắn tự phong bế mình trong Thi Đà Lâm.

Sau đó tìm được thi thể cô gái chăn cừu, đem hợp luyện với bản

thân, hình thành pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ.

Luân Hồi Miếu vì bồi dưỡng món pháp khí là Tang Kiệt này cũng rất tận tâm tận lực.

Dù sao những người đi qua đều không thoát khỏi lòng bàn tay bọn chúng.

Chỉ là Tang Kiệt cũng không ngờ, mình ngoài ý muốn lại vô cùng khế hợp với pháp Thi Đà Lâm Hộ Chủ, tiến cảnh tu hành rất nhanh.

Chín năm sau thì đã tiểu thành, công lực vượt qua tất cả tăng nhân trong chùa.

Thế là tà niệm trong lòng hắn dâng lên, một phát không thể vãn hồi, trực tiếp tàn sát toàn bộ trên dưới Luân Hồi Miếu.

Từ trong chùa tìm được Nhục Liên Hoa mà cô gái chăn cừu kia uẩn dưỡng, đem đi.

Không chỉ như thế, còn giết sạch đám vương công quý tộc trong thành.

Toàn bộ điền vào Thi Đà Lâm.

Đem thi cốt luyện chế bạch cốt pháp khí, cốt bổng, bát Kapala.

Huyết nhục tinh luyện thành bát cam lộ.

Nhục Liên Hoa được hắn đặt vào trong bát uẩn dưỡng.

Sau đó, hắn liền một mình tu luyện trong Thi Đà Lâm.

Bên ngoài có cao tăng Mật tông tới ý đồ trấn áp hắn.

Nhưng Tang Kiệt mượn nhờ địa lợi Thi Đà Lâm, không ai là đối thủ của hắn.

Do hắn luôn trốn trong Thi Đà Lâm, chưa bao giờ ra ngoài, nên cao tăng Mật tông bố hạ phong ấn bên ngoài, phong ấn phiến Thi Đà Lâm

này lại.

Phong ấn này chỉ nhắm vào Tang Kiệt, không ảnh hưởng đến thứ khác.

Con Thực Tội Ba Lỗ kia vốn chỉ là một con chuột xạ hương nhỏ, được Tang Kiệt thuận tay nuôi dưỡng.

Do tâm tính Tang Kiệt không đủ, cộng thêm vấn đề công pháp bị bóp méo, dẫn đến tà khí nhập xâm.

Trong Thi Đà Lâm tụ tập lượng lớn tử thi, càng hấp dẫn tà khí hội tụ.

Vì vậy, Tang Kiệt không ngoài dự đoán bị tà khí xâm thực nhục thân và thần trí.

Nhưng đáy lòng hắn vẫn còn một tia thiện lương, phối hợp pháp cấm phong ấn bên ngoài, tự phong ấn tại Thi Đà Lâm này.

Mãi cho đến hiện tại.

Thời gian này, hắn đã thường xuyên bị tà khí khống chế.

Mà dưới tác dụng của tà khí, pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ của hắn lại tiến bộ rất nhanh.

Cho dù hắn không chủ động đi tu luyện, vẫn thành cái dạng như hiện tại.

Nhưng môn tu hành pháp này bản thân đã bị bóp méo, tu đến cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.

Bản thân biến thành một bộ khô cốt.

Đây cũng chính là điều cao tầng trong chùa mong muốn, môn công pháp này tương đương với việc người tu hành cam tâm tình nguyện tự trui rèn bản thân thành một món pháp khí.

Một thân công quả toàn bộ dung nhập vào hài cốt, biến thành một món pháp khí cường đại.

Một khi luyện thành, tất nhiên bất phàm.

Nhưng người trong chùa cũng không ngờ chính mình thất bại lại bị phản phệ.

Sau khi Tang Kiệt kể xong câu chuyện, hắn liền cười một nụ cười giải thoát, chủ động tán đi toàn bộ sức mạnh, tự vẫn thân vong.

Tôn pháp tướng Thi Đà Lâm Hộ Chủ này cũng sụp đổ tan rã.

Từ một món pháp khí sắp xuất thế, biến thành đống xương trắng vô dụng.

Hắn đây coi như là tự mình kết liễu, chủ động chuộc tội.

Tang Kiệt hồn quy địa phủ, hoặc là còn có cơ hội gặp lại cô gái chăn cừu kia chăng. "Haizz, vị hòa thượng Tang Kiệt này thật là thảm quá." "Còn có pháp khí Mật tông Tạng địa này, thực sự là huyết tinh tàn nhẫn, quả thực làm mới nhận thức của tôi!" Bàn Tử tâm trạng trầm xuống nói. "Đúng vậy, Phật giáo Tạng địa vẫn là quá dã man, nguyên thủy rồi." Hồ Bát Nhất cũng cảm khái nói. "Cũng may chúng ta hiện tại tiến vào thời đại mới, nông nô vùng lên, lật đổ sự thống trị của quý tộc mục nát.

Cuộc sống đồng bào Tạng địa ngày xưa thực sự là quá nước sôi lửa bỏng." Dương Tuyết Lỵ cũng khá cảm khái, cô đối với Tạng địa cũng có chút hiểu biết, chỉ là hôm nay tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, bị chấn động mạnh.

Mà Ô Thiền cũng bị chấn động không nhẹ.

Năm đó Tây Vực bên kia, tối đa chỉ là người tuẫn táng, cũng không có tàn tâm bệnh cuồng đem người ra chế tác pháp khí.

So sánh ra, cái gọi là thống trị tàn bạo của Tinh Tuyệt quốc kỳ thực đã rất tốt rồi.

Tinh Tuyệt quốc của nàng, tộc nhân thấp nhất cũng đều là công dân bình thường.

Nô lệ đều là cướp bóc trong chiến tranh đối ngoại.

Mà Tạng địa này, lại trực tiếp lấy người mình làm nô lệ để quản lý.

Một câu "nước sôi lửa bỏng" đều đủ để khái quát.

Khổ nạn trầm trọng chỉ là thủ đoạn để những kẻ này duy trì thống trị.

Tâm lý mọi người đều chịu sự gột rửa.

Thẩm Hạo một lần nữa phong ấn tòa Thi Đà Lâm dưới lòng đất này lại, sau đó lại thi pháp phong bế hoàn toàn cửa động.

Cho dù dùng máy móc quét cũng không quét ra được cái hang động bên trong này.

Chúng nhân rời khỏi mật thất hang động, trước khi đi, Bàn Tử còn nhét bức tượng Phật kia vào ba lô mang đi.

Hiện tại, tăng nhân Tang Kiệt bị phong ấn trấn áp và con Thực Tội Ba Lỗ đều đã chết, không cần trấn áp nữa.

Chương 210

Bức tượng Phật này để ở đây sớm muộn gì cũng bị người khác lấy mất, thà rằng để tiện nghi người khác chi bằng mình trực tiếp lấy đi thì hơn.

Hồ Bát Nhất cũng không có ý kiến.

Ra khỏi Luân Hồi Miếu, Thẩm Hạo thả ra Mặc Vân Chu, mọi người lên thuyền, tiếp tục quay về kinh thành.

Trên trời, Thẩm Hạo lại nhìn thoáng qua động hướng của nhóm người Lôi Hiển Minh.

Bọn họ vẫn đang trong băng xuyên tuyết nguyên gấp rút lên đường.

Chuyến đi này, bọn họ thế mà không đi uổng công, từ Cửu Tầng Yêu Lâu cõng ra bốn cái xác chết.

Thần thức Thẩm Hạo đảo qua, lập tức hiểu rõ.

Hóa ra là thi thể bốn tế tư tuẫn táng.

Sau khi bị Thủy Tinh Quỷ Mẫu khống chế cũng biến thành bộ dạng thủy tinh thi.

Lôi Hiển Minh không lấy được thủy tinh thi Băng Xuyên Quỷ Mẫu chân chính liền đánh chủ ý lên người bọn họ.

Mấy cái xác chết này cũng là dạng thủy tinh thi hiếm thấy, hẳn là cũng có thể bán được không ít tiền.

Chuyến đi này Lôi Hiển Minh cũng coi như không lỗ.

Không để ý chuyện Lôi Hiển Minh, Thẩm Hạo thao túng phi chu lướt qua.

Mười mấy phút sau đã về tới kinh thành.

Lúc này, sắc trời kinh thành đã tối.

Sau khi hạ phi chu xuống sân, ai về nhà nấy.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ định sau khi trở về sẽ tranh thủ tu luyện, để sớm đột phá tu vi, tu hành pháp thuật.

Thẩm Hạo và Ô Thiền về đến trong phòng.

Phát hiện ba cô gái Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình đang tu luyện dưới tầng hầm, nên không làm phiền.

Về đến phòng, hai người tu hành một phen Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp.

Tu vi Thẩm Hạo vững bước tiến tới, lúc này Nguyên Anh đã cao đến nửa người, được hơn 80 cm rồi.

Mà Nguyên Anh của Ô Thiền cũng lớn đến bộ dạng một mét hai.

Đến nửa đêm, ba cô gái tu luyện cũng kết thúc, trở về phòng nghỉ ngơi.

Thế là Thẩm Hạo dạ tập Doãn Thanh Sương, giúp nàng tăng tiến tu vi, tiêu hóa linh khí.

Một phen song tu xong, khí tức của nàng lại có chút tăng cường.

Nàng đã ở ngay ngưỡng cửa Trúc Cơ, chỉ chờ thời cơ thích hợp là có thể Trúc Cơ rồi.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo để Ô Thiền ở lại chỉ điểm Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình tu luyện.

Còn mình thì mang theo Doãn Thanh Sương ngồi Mặc Vân Chu đi tới căn cứ Trùng Cốc.

Lần đầu tiên ngồi phi chu, Doãn Thanh Sương tràn đầy hiếu kỳ.

Nhìn cảnh đẹp non sông tráng lệ ngoài cửa sổ, trong miệng phát ra từng trận cảm thán. "Thanh Sương, thế nào, cảm giác bay trên trời rất tuyệt đúng không?" Thẩm Hạo hỏi. "Vâng vâng, tuyệt quá đi, đây là cảnh sắc không thể nhìn thấy ở dưới mặt đất, thị giác bất đồng, mang đến chênh lệch thực sự là quá lớn!" Doãn Thanh Sương hưng phấn nói.

Thẩm Hạo ôm eo Doãn Thanh Sương, kéo vào trong lòng. "Rất nhanh em cũng có thể tự mình bay, đợi em Trúc Cơ xong là có thể ngự khí phi hành.

Mà đến Kim Đan kỳ, càng là có thể không mượn nhờ ngoại lực, chỉ bằng pháp lực bản thân là có thể bay lượn rồi!" "Vâng vâng~, em sắp có thể Trúc Cơ rồi, đến lúc đó em nhất định phải trải nghiệm cảm giác phi hành một chút." Doãn Thanh Sương dựa vào trong lòng Thẩm Hạo, cọ cọ cổ Thẩm Hạo nói.

Hai người thân mật một hồi. "Được rồi, đến nơi, chúng ta phải xuống thôi." Thẩm Hạo thao túng Mặc Vân Chu hạ xuống, đáp xuống trước Trùng Cốc.

Nơi này là phía trước Trùng Cốc, nơi có hai tảng thiên thạch, một trái một phải, giống như một cái cổng lớn.

Vì thế hắn liền định vị cổng lớn ở đây.

Chỗ này bị phân thân Thao Thiết của Thẩm Hạo cải tạo một chút, san ra một khoảng đất bằng.

Tấm bia Trấn Lăng Phổ kia cũng bị phân thân Thao Thiết chuyển đến đây làm giới bia, bên trên khắc hai chữ "Trùng Cốc".

Ở giữa hai tảng thiên thạch, tu sửa ra một con đường đá dài thông vào bên trong sơn cốc.

Mà những nơi ngoài cổng lớn, phân thân Thao Thiết thôi sinh rất nhiều thực vật, bụi gai, hình thành một bức tường cây, chỉ có chỗ thiên thạch này mới là cổng ra vào.

Xuyên qua cổng lớn thiên thạch, địa thế bên trong dần dần hạ thấp, hai bên bờ đường đá mọc đầy các loại dây leo, bên cạnh còn có suối nước chảy qua, đường đá làm cầu vượt qua suối nước, kéo dài đến trong sơn cốc.

Trên vách núi hai bên sơn cốc mọc đầy các loại thực vật, nở ra rất nhiều đóa hoa màu sắc diễm lệ, giống như một khu vườn treo trên không đầy màu sắc.

Mà trong đó, nhiều nhất vẫn là màu xanh lục.

Cầu đá xuyên qua biển hoa, khe suối, đi tới trước tòa tổ sư miếu thứ nhất.

Dưới vách núi, một tòa miếu vũ không lớn không nhỏ sừng sững ở đó.

Chính là tòa miếu đầu tiên trong thế cục "Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn".

Thẩm Hạo đưa Doãn Thanh Sương đi vào thắp một nén nhang, vái một vái.

Tiếp đó, thuận theo con đường đá như sạn đạo treo trên không, một đường lại đi qua tám tòa thần miếu, bên trong phân biệt cung phụng Tứ Đại Thiên Sư, Vương Linh Quan, Thiên Bồng Nguyên Soái, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, Chân Vũ Đại Đế, Tử Vi Đại Đế, Ngọc Hoàng Đại Đế, Tam Thanh Đạo Tổ.

Mỗi khi đến một tòa miếu, hai người đều nghiêm túc tế bái một phen.

Trong mấy ngôi miếu này vốn là cung phụng tranh vẽ.

Mà thời gian phân thân Thao Thiết trấn thủ này, đã toàn bộ thay thế thành tượng đá tượng đất, một lần nữa tu sửa lại.

So với lúc mới bắt đầu thì khí phái hơn nhiều.

Cuối cùng, xuyên qua rất nhiều dòng chảy, đi tới trước Long Vựng của Trùng Cốc.

Trong Trùng Cốc, thất thải nghê hồng của Long Vựng huyến lệ loá mắt, dưới ánh mặt trời rực rỡ như mây ráng. "Oa~, đẹp quá~" "Hạo ca, nơi này là đâu vậy?

Đẹp quá đi!" Trên mặt Doãn Thanh Sương nở nụ cười say đắm.

Nhìn không khí mờ mịt trên đầm nước, Long Vựng tụ mà không tan, tản mát ra mê quang bảy màu, mắt đẹp của nàng lưu luyến, tràn đầy vẻ tán thán.

Thẩm Hạo ôm eo Doãn Thanh Sương, nói: "Nơi này chính là Điền Nam Trùng Cốc lần trước anh đưa Uyển Nhi và Ngọc Đình tới đó.

Nhưng mà chỗ này hiện tại thuộc về anh rồi.

Sau này sẽ là căn cứ của nhà chúng ta!

Anh nghĩ nơi này linh cơ sung túc hơn, định đưa em qua đây đột phá Trúc Cơ.

Đến lúc đó quên mang bọn họ cùng đi qua, lát nữa anh bảo Thiền nhi đưa cả Uyển Nhi và Ngọc Đình tới, cứ tu luyện ở đây, tốt hơn nhiều so với bên kinh thành." "Hóa ra đây chính là Trùng Cốc à, sao em không thấy côn trùng đâu?" Doãn Thanh Sương tò mò hỏi.

Thẩm Hạo ghé vào tai Doãn Thanh Sương nói: "Trong Trùng Cốc từng bị Hiến Vương cải tạo, bên trong phần lớn là độc trùng do đẳng thuật tạo thành, các loại trùng bình thường đều chạy ra khu ngoại vi.

Hiện tại đã bị anh dọn dẹp sạch sẽ, nghĩ là không bao lâu nữa sẽ

có côn trùng chuyển nhà tới sinh sôi.

Đến lúc đó em có thể nhìn thấy các loại côn trùng, nơi này chính là có rất nhiều giống loài trân quý đấy~" "Vâng vâng~, thế thì tốt quá." Doãn Thanh Sương không ngừng gật đầu.

Chương 211

Hai người xuống dưới vách núi, trên sạn đạo treo lơ lửng trên đầm nước, đi về phía cầu thang bạch ngọc trước Lăng Vân Thiên Cung.

Lúc này, một con mãng xà khổng lồ vảy xanh từ trong nước ngóc đầu lên, đôi mắt rắn nhìn về phía hai người trên sạn đạo.

Trong mắt rắn toát ra vẻ thân thiết nhân tính hóa, thè cái lưỡi đỏ tươi, bơi về phía hai người. "Á~, Hạo ca~, con rắn to quá!" Doãn Thanh Sương bị dọa cho giật mình, hét lên một tiếng.

Nàng trực tiếp rúc vào trong lòng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, khẽ nói an ủi: "Không sao đâu, không cần sợ, đây chỉ là một con thú cưng nhỏ anh nuôi mà thôi, nhìn xem dọa em sợ kìa." Vuốt ve nhẹ nhàng vài cái trên lưng Doãn Thanh Sương, trấn an cảm xúc của nàng.

Lúc này nàng mới thoát khỏi cái ôm của Thẩm Hạo. "Hả?

Thú cưng?

Con rắn này cũng to quá rồi chứ?" Doãn Thanh Sương khiếp sợ. "Hắc hắc, đúng vậy, có anh ở đây, nó rất nhanh có thể tẩu thủy hóa giao, đến lúc đó sẽ là giao long vừa đẹp vừa uy vũ rồi." Thẩm Hạo cười nói. "Oa, giao long, thế thì cũng quá lợi hại rồi~" Doãn Thanh Sương che miệng nhỏ kinh ngạc hô lên.

Thẩm Hạo thấy thế cười cười, nhỏ giọng gọi Thanh Lân Cự Mãng qua. "Tiểu Thanh, lại đây~" Tiểu Thanh vốn đang bò dưới đáy nước, ngẩng đầu rắn lên, lập tức bơi về phía hai người Thẩm Hạo.

Đưa đầu rắn đến trước người Thẩm Hạo, thè lưỡi, thân thiết cọ

cọ Thẩm Hạo. "Tiểu Thanh, đây là Thanh Sương, là một trong những nữ chủ nhân." Cái đầu rắn to lớn của Tiểu Thanh gật gật, sau đó cũng cọ cọ trên người Doãn Thanh Sương.

Trên người Doãn Thanh Sương cũng có một loại đặc chất vô cùng hấp dẫn nó.

Trong cơ thể Doãn Thanh Sương có huyết mạch Long Thần, mà mệnh cách dị tượng càng là Bạch Long.

Thân mang long huyết, long khí, đối với Tiểu Thanh mà nói cũng là lực hấp dẫn cực lớn.

Tiểu Thanh vô cùng thích khí tức trên người Doãn Thanh Sương.

Thẩm Hạo cầm tay Doãn Thanh Sương, đặt lên đầu rắn Tiểu Thanh sờ sờ. "Sương nhi, đừng sợ, nào, sờ thử xem, Tiểu Thanh không phải dã thú không có linh trí, tâm trí nó hiện tại giống như một bé gái mười mấy tuổi vậy." "Được...

được thôi~" Doãn Thanh Sương thuận theo để Thẩm Hạo cầm tay, đặt lên đầu rắn Tiểu Thanh.

Nàng tò mò nhẹ nhàng sờ vài cái trên đầu Tiểu Thanh.

Một cỗ xúc cảm trơn nhẵn mát lạnh từ lòng bàn tay truyền vào trong đại não.

Đối với sự vuốt ve của Doãn Thanh Sương, Tiểu Thanh cũng vô cùng hưởng thụ.

Sờ một lúc, Thẩm Hạo liền để Tiểu Thanh trở về trong nước tiếp tục tu luyện.

Hắn dẫn Doãn Thanh Sương đi bộ xuyên qua sạn đạo trong Long Vựng, men theo chín mươi chín bậc thang bạch ngọc đi lên, tới trước Lăng Vân Thiên Cung.

Vừa xuyên qua Long Vựng, Doãn Thanh Sương liền trừng lớn mắt, tràn đầy khiếp sợ nhìn về tòa cung điện lơ lửng kia. "Hạo ca, cái... cái này là thật sao?

Thật sự có thiên cung?" Doãn Thanh Sương khiếp sợ đến mức nói lắp bắp.

Thẩm Hạo hôn Doãn Thanh Sương một cái, sau đó nói: "Đương nhiên là thật rồi, vốn là không có thiên cung, chỉ là xây trên vách núi, về sau bị anh cải tạo một phen, nâng nó lên trời.

Sau này, chúng ta sẽ sống trong thiên cung nha~" "Oa~, thật là quá ngầu~" Nói xong, Doãn Thanh Sương kéo Thẩm Hạo chạy một mạch lên theo bậc thang.

Trên cửa điện, một bóng người màu đỏ xích từ trên nóc nhà bò qua, nửa thân trước rủ xuống từ mái hiên.

Trong miệng còn phát ra một trận tiếng kêu vui vẻ.

Doãn Thanh Sương suýt nữa lại bị dọa giật mình.

Thẩm Hạo giới thiệu cho nàng: "Đây là Tiểu Hồng, là một con Viễn Cổ Vực Lang đang trong quá trình thuế biến, trong cơ thể cũng có huyết mạch Long tộc, cũng sắp hóa giao rồi." Sau đó lại nói với Tiểu Hồng: "Đây là Thanh Sương, là nữ chủ nhân của ngươi, phải nghe lời nữ chủ nhân đấy nhé~" "Hạo ca, sao nó lại đeo mặt nạ vậy?" Doãn Thanh Sương hỏi.

Thẩm Hạo nghe vậy cười cười: "Bản thể nó là loài trùng, sợ dọa em nên đeo mặt nạ, đợi nó hóa giao thì không cần đeo nữa." "À à~" Doãn Thanh Sương gật đầu.

Hai người tiến vào trong cung điện, đập vào mắt là một tòa đại điện rộng rãi.

Trong đại điện bày đầy các loại khí vật Thẩm Hạo lấy từ kho báu

của Ô Thiền, xa hoa không tả nổi.

Bước qua một cái hồ nước vàng, đi tới trước vương tọa. "Sương nhi, đây là bảo tọa nữ vương của Thiền nhi, em có muốn ngồi lên thử xem không?" Thẩm Hạo hỏi Doãn Thanh Sương. "Được nha được nha, vương tọa đẹp quá, đương nhiên em muốn lên ngồi thử xem rồi~" Doãn Thanh Sương nhìn vương tọa tinh mỹ hoa lệ, nhịn không được hưng phấn gật đầu.

Thế là, Thẩm Hạo bế Doãn Thanh Sương đi tới trước vương tọa, đặt nàng lên đó.

Sau khi ngồi lên vương tọa, Doãn Thanh Sương lập tức vắt chéo chân, chân phải gác lên chân trái.

Nghiêng người, một tay chống đầu tựa vào tay vịn vương tọa.

Sau đó, dựa theo tưởng tượng của chính mình chuyển sang tư thái nữ vương, biến đổi một bộ thần thái thanh lãnh cao ngạo, nhìn về phía Thẩm Hạo. "Vương phu của ta, còn không mau tới đây, bóp chân cho bản nữ vương~" Nàng nói xong, lập tức bật cười, ngay cả giọng nói cũng trở nên khác biệt, nghe vào khiến Thẩm Hạo vô cùng có cảm giác. "A há há há há~" Thẩm Hạo thấy thế cũng cười cười, khen ngợi: "Sương nữ vương, em đúng là có phong phạm nữ vương thật đấy.

Anh tới bóp chân cho em đây." Ngay sau đó, hắn ngồi xổm bên cạnh đôi chân dài mang tất đen của Doãn Thanh Sương, bóp chân cho nàng.

Có điều đôi tay lại không hề thành thật, từ bàn chân nhỏ, bóp thẳng lên đến tận gốc đùi...

Doãn Thanh Sương bị làm cho đỏ mặt tía tai. "Ui da, Hạo ca, anh hư quá đi~ Đừng có sờ lung tung a~" Doãn Thanh Sương một giây phá công, thoát khỏi trạng thái nữ vương, nũng nịu với Thẩm Hạo.

Hai người đùa giỡn trên vương tọa một hồi, lúc này mới ý chưa thỏa mãn mà dừng lại.

Sau đó, Thẩm Hạo đưa Doãn Thanh Sương đến phòng tu luyện ở hậu điện.

Đồng thời, hắn cũng gọi phân thân Thao Thiết đang ở Thủy Tinh Cung dưới đáy nước qua một chuyến.

Rất nhanh, phân thân đã đến hậu điện. "A?

Hạo ca, sao lại có hai người vậy?" Doãn Thanh Sương nghi hoặc hỏi. "Sương nhi, đây là phân thân của ta, do rồng con Thao Thiết hóa thành, thân mang Long khí." Thẩm Hạo vừa nói, phân thân bên kia đã ngưng tụ ra một đoàn Long khí vàng óng ánh, chói lọi đưa cho Doãn Thanh Sương: "Em sắp Thiên Mệnh Trúc Cơ rồi, lấy Long khí làm vật dẫn có thể giúp quá trình Trúc Cơ thuận lợi hơn một chút." Sau đó, phân thân lại lui ra ngoài, trở về Long cung dưới đáy nước. "Sương nhi, vào tu luyện đi, ta chờ tin tốt của em ~" Thẩm Hạo đẩy Doãn Thanh Sương vào trong phòng tu luyện. "Vâng ~, Hạo ca, chàng yên tâm đi ~" Doãn Thanh Sương gật đầu nói.

Sau đó, nàng đóng cửa phòng tu luyện, bắt đầu bế quan.

Thẩm Hạo bên này thì truyền tin cho Ô Thiền, bảo nàng mang cả Uyển Nhi và Ngọc Đình đến căn cứ Trùng Cốc.

Thẩm Hạo cũng đích thân ra ngoài chờ đón bọn họ.

Trùng Cốc này qua tay Thẩm Hạo cải tạo, bên ngoài vẫn là một vòng sương mù bao trùm phương viên vài trăm dặm, chỉ chừa lại một con đường ra vào.

Bên ngoài phạm vi che phủ của trận pháp, lối vào sơn cốc này vẫn vô cùng bắt mắt.

Chương 212

Ô Thiền cùng hai nàng Uyển Nhi, Ngọc Đình rất nhanh đã tới.

Đáp xuống khoảng đất trống ở quảng trường trước Trùng Cốc, ba cô gái hiện ra thân hình. "Thiền nhi, Uyển Nhi, Ngọc Đình, các nàng đến rồi ~" "Đi, chúng ta vào cốc ~" Thẩm Hạo một trái một phải nắm tay Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, còn Ô Thiền đi bên cạnh, mặt mày tươi cười.

Men theo đường đá, đi thẳng về phía trước, băng qua biển hoa, rừng dây leo.

Dọc đường đi, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình nhìn ngắm cảnh sắc tươi đẹp, liên tục phát ra tiếng kinh hô đầy phấn khích.

Lần trước tới đây, Thẩm Hạo trực tiếp đưa các nàng đến đầm nước ở khu vực trung tâm Trùng Cốc, bỏ qua hoàn toàn vùng nguy hiểm bên ngoài.

Lần này, hai cô gái rốt cuộc cũng được chiêm ngưỡng cảnh đẹp trọn vẹn của Trùng Cốc.

Trong biển hoa ở ngoại vi có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, nhiều loài thực vật đã tuyệt chủng ở thế giới bên ngoài nhưng ở đây vẫn còn tồn tại.

Môi trường độc đáo mới giúp chúng sinh tồn được.

Trong khóm hoa muôn hồng nghìn tía, rất nhiều loài bướm, ong mật màu sắc sặc sỡ, đẹp đẽ lạ thường đang phiên phiên nhảy múa.

Bốn người men theo đường đá tiến vào trong sơn cốc.

Lúc đi ngang qua mấy tòa thần miếu, Thẩm Hạo bảo ba cô gái đều vào dâng hương bái lạy.

Cuối cùng, đi tới trước Lăng Vân Thiên Cung, Thẩm Hạo lần nữa giới thiệu Tiểu Thanh và Tiểu Hồng cho Uyển Nhi và Ngọc Đình làm quen.

Hai cô gái trải qua kinh ngạc và sợ hãi ban đầu, sau đó liền vui vẻ chấp nhận hai "tên to xác" này.

Thẩm Hạo cũng sắp xếp cho hai nàng vào phòng tu luyện ở hậu điện, dặn dò các nàng tu luyện cho tốt.

Hậu điện này lúc đầu chỉ ngăn ra bốn gian phòng tu luyện, nếu thêm người nữa thì không đủ dùng.

Bất quá, Thẩm Hạo không định cải tạo thêm trong cung điện, thế là hắn cho xây dựng lại mấy tòa viện tử ở khoảng đất trống trước vách núi bên dưới, ngay cạnh cây Côn Luân Thần Mộc kia.

Sau này nhóm Hồ Bát Nhất ba người tới thì sắp xếp bọn họ tu luyện ở đó.

Tiếp đó, ở một bên lại xây thêm mấy tòa lầu nhỏ và sân vườn dùng để sinh hoạt, có thể chứa được không ít người.

Sau đó, hắn lại mở thêm một cánh cửa ở hậu điện, xây một cầu thang bạch ngọc thông thẳng xuống gốc Côn Luân Thần Mộc.

Mọi người cứ thế bắt đầu tu luyện trong Trùng Cốc.

Qua vài ngày, Thẩm Hạo lại về kinh thành một chuyến, đón cả ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ tới.

Ba người nhìn thấy Trùng Cốc rực rỡ hẳn lên, trong mắt đều là chấn kinh.

Trùng Cốc vốn đầy độc trùng, nguy hiểm chí cực, dưới bàn tay cải tạo của Thẩm Hạo lại biến thành một thánh địa phong cảnh tuyệt giai.

Hơn nữa, linh khí trong cốc cực kỳ phong phú.

Ba người vừa bước vào đã cảm giác như được ngâm mình trong linh khí, mỗi lỗ chân lông đều toát ra cảm giác thư thái.

Thẩm Hạo sắp xếp bọn họ ở trong một viện tử cạnh đầm nước sâu, ba người liền tu luyện tại đó.

Thời gian thấm thoắt trôi qua một tuần.

Doãn Thanh Sương thuận lợi hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Nhóm Hồ Bát Nhất ba người, cùng với Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình cũng đang cảm ngộ Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Cả năm người đều đang chuẩn bị đột phá.

Dị tượng mệnh cách của Hồ Bát Nhất là một làn gió mát (Thanh phong).

Của Dương Tuyết Lỵ là một vùng nước biển (Hải thủy), còn của Vương Bàn Tử là một ngọn núi (Sơn phong).

Phân biệt là Phong, Thủy, Sơn, giữa các mệnh cách đều có sự liên hệ.

Còn về phần Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, phân biệt là hai dải mây ráng, một là ráng sớm (Triều hà), một là ráng chiều (Vãn hà).

Mấy người đều đang trong quá trình cảm ngộ Trúc Cơ... ...

Kinh thành, Viện nghiên cứu khảo cổ.

Trong văn phòng của Giáo sư Tôn.

Ông ta đã từ huyện Cổ Lam tạm thời trở về kinh thành.

Lúc trước, sau khi xử lý xong việc khảo cổ nghiên cứu thạch thất dưới lòng đất thời Tiên Tần, ông ta lại nhận được nhiệm vụ nghiên cứu mộ Lý Thuần Phong.

Rất nhiều chuyên gia khảo cổ từ kinh thành và tỉnh Quan Trung

đều tới cùng nhau nghiên cứu bảo hộ mộ Lý Thuần Phong kia.

Tây Chu U Linh Trủng đã ẩn mất, không còn hiện thế.

Bất quá vẫn còn một số dấu vết của mộ Tây Chu.

Nơi đó vốn dĩ là do Lý Thuần Phong cải tạo mộ Tây Chu mà thành, có ý nghĩa nghiên cứu khảo cổ rất lớn.

Hướng nghiên cứu chính của Giáo sư Tôn là về phương diện cổ văn tự, trong mộ Lý Thuần Phong lại không có quá nhiều nhu cầu về mặt này.

Vì vậy, Cổ Lam có nhiều nhân viên khảo cổ trú đóng như thế, ông ta liền tạm thời về kinh thành.

Mà vừa khéo, ông ta nhận được một tin tức từ chỗ bạn bè người nước ngoài.

Thời gian trước, tại Đông Nam Á có tổ chức một cuộc đấu giá, bán đấu giá một chiếc gương đồng.

Những người nước ngoài kia không biết gương đồng này, nhưng Tôn Diệu Tổ ông ta lại biết.

Đó là Quy Khư Đồng Kính đi kèm với Quy Khư Đồng Đỉnh do Hận Thiên cổ quốc thuộc văn minh Nam Hải Quy Khư chế tạo vào thời Chu Mục Vương.

Trên đó còn treo một cái Ngư phù (bùa hình cá).

Trùng hợp là, chiếc tàu "Mary Tiên Nô" vận chuyển Quy Khư Đồng Kính gặp phải sự cố, đã chìm tại vùng biển công hải gần Nam Hải.

Mà càng trùng hợp hơn, hai năm trước, khi ông ta đến vùng thảo nguyên làm công tác nghiên cứu, đã thu được một chiếc Long phù không mắt từ tay người dân du mục địa phương.

Sau khi nghiên cứu, ông ta phát hiện đó là một trong những phụ kiện của Quy Khư Đồng Đỉnh, vốn dĩ phải treo trên Quy Khư Đồng Kính.

Chỉ là theo Quy Khư Đồng Đỉnh hư hại thất lạc mà bị tách ra.

Thân đỉnh đồng kia đã bị đúc lại thành một lò luyện đan.

Ngay cả Nhân phù và Quỷ phù còn lại cũng đã sớm bị thu về Bảo tàng Tương Nam, muốn lấy cũng không lấy được.

Bất quá, chỉ cần lấy được Quy Khư Đồng Kính kia, phối hợp với Ngư phù, Long phù thì cũng miễn cưỡng dùng được một chút.

Giáo sư Tôn đã định chủ ý, phải lấy được Quy Khư Đồng Kính và Ngư phù, dùng nó để bói toán vị trí thực sự của lối vào Địa Tiên Thôn, để tiến vào trong đó tru sát thi thể Địa Tiên Phong Sư Cổ!

Thế là, ông ta liền nói Quy Khư Đồng Kính kia thành Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nói cho Giáo sư Trần biết.

Ông ta muốn thông qua Giáo sư Trần để báo cho mấy người Hồ Bát Nhất, để bọn họ ra tay đi Nam Hải một chuyến, xem có thể lấy Quy Khư Đồng Kính về hay không.

Với quan hệ của Giáo sư Trần và bọn họ, việc này nghĩ đến cũng không khó.

Thế là hơn một tuần trước, Giáo sư Tôn cố ý tìm đến Giáo sư Trần.

Giả vờ vô ý "lỡ miệng" kể ra chuyện "Tần Vương Chiếu Cốt Kính".

Giáo sư Trần con người này, ghét nhất là nhìn thấy văn vật nước nhà lưu lạc hải ngoại.

Vì thế dưới sự truy hỏi, ông đã xin được vị trí tàu chìm từ chỗ

Giáo sư Tôn.

Sau đó lòng nóng như lửa đốt tra tìm tài liệu.

Chương 213

Đồng thời cũng tìm đến Đại Kim Nha, dò hỏi tung tích của Hồ Bát Nhất.

Chỉ là, thời gian này ngay cả Đại Kim Nha cũng không tìm thấy Hồ Bát Nhất ở đâu, chỉ có thể kéo dài.

Vùng Nam Hải kia, đội trục vớt đã đi qua hai đợt, tuy rằng vẫn chưa tìm được, nhưng chỉ sợ không kịp, bị đội trục vớt của bọn họ tìm thấy trước.

Nếu bên mình tìm được trước, theo công ước quốc tế, đồ vớt được sẽ thuộc về nước Hạ.

Thời gian không đợi người, Giáo sư Trần lòng nóng như lửa đốt, mỗi ngày đều lo lắng đồ bị người nước ngoài vớt mất trước.

Ông nhờ Đại Kim Nha chú ý tin tức của Hồ Bát Nhất, một khi tìm được thì bảo Hồ Bát Nhất đến tìm ông một chuyến.

Đại Kim Nha vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Giáo sư Trần nôn nóng như vậy.

Giáo sư Trần cũng không giấu giếm quá nhiều, tiết lộ một chút cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha cũng vô cùng kinh ngạc, đồ tốt như vậy nếu rơi vào tay quỷ Tây dương thì quả thực quá đáng tiếc.

Kể từ khi được Thẩm Hạo truyền pháp đến nay, Đại Kim Nha mỗi ngày đều chăm chỉ rèn luyện, thân thể khỏe lên rất nhiều, cũng cường tráng hơn không ít.

Cách đây không lâu, hắn mới uống viên Khí Huyết Đan kia vào.

Cả người gần như thoát thai hoán cốt, bệnh cũ trên người thoáng cái đã khỏi hơn nửa.

Căn bệnh hen suyễn do thể nhược bẩm sinh cũng đã khỏi hẳn.

Dạo gần đây có thể nói là ý khí phong phát.

Hắn còn muốn đến tận cửa tìm Thẩm Hạo để cảm ơn, đáng tiếc cũng không tìm được người, cửa lớn đóng chặt.

Đành phải ở nhà chờ, mỗi ngày đều qua xem có người về hay không.

Trong Trùng Cốc, mọi người lại cần cù tu luyện nửa tháng.

Nhóm ba người Hồ Bát Nhất, cùng với Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình rốt cuộc đều bước vào cảnh giới Trúc Cơ.

Hơn nữa toàn bộ đều hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Cái gọi là Thiên Mệnh Trúc Cơ, đạo cơ được xây dựng chính là đạo cơ phù hợp nhất với mệnh cách của bản thân.

Muốn Thiên Mệnh Trúc Cơ thành công phải xem mặt, xem vận khí.

Huyền chi lại huyền.

Thực ra đây là một loại đột phá trên phương diện pháp tắc.

Chỉ cần có thể cảm ngộ được một chút xíu pháp tắc liên quan đến mệnh cách là có thể thuận lợi hoàn thành Trúc Cơ.

Có độ khó, nhưng cũng không phải quá lớn.

Chỉ cần có cơ duyên, hoặc là có thiên phú đều có thể làm được.

Dựa vào nghị lực có lẽ cũng được, nhưng quá lãng phí thời gian, ngược lại được không bù mất.

Sau khi mọi người đều hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ, Thẩm

Hạo mới đưa bọn họ trở về kinh thành.

Dương Tuyết Lỵ về kinh xong lại đi tìm Giáo sư Trần một chuyến.

Lời nguyền Quỷ Động trên người mình đã giải trừ thành công còn chưa nói cho Giáo sư Trần biết.

Cũng nên chia sẻ tin tức này với ông ấy một chút.

Dương Tuyết Lỵ vào văn phòng Giáo sư Trần, Giáo sư Trần vừa thấy cô liền vô cùng kích động. "Tuyết Lỵ à, cháu rốt cuộc cũng xuất hiện ~" "Trần thúc, sao vậy ạ?" Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc hỏi.

Giáo sư Trần lập tức nói: "Haiz, là thế này, trên vùng biển Nam Hải có một kiện cổ văn vật vô cùng trân quý bị thất lạc ở vùng công hải, trước mắt đã có mấy tốp đội trục vớt quốc tế đi tìm kiếm." "Phía chú cũng muốn nhờ Mặc Kim Hiệu Úy các cháu giúp đỡ đi tìm một chút, xem có thể đoạt lấy món đồ trước, mang về hay không." "Rốt cuộc là văn vật gì?

Rất quan trọng sao ạ?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Giáo sư Trần nói: "Đó là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong truyền thuyết thời Tiên Tần, thời gian trước bị một phú hào Đông Nam Á đấu giá mua đi, gặp sự cố ở vùng công hải gần Nam Hải nên đã bị chìm." "Hóa ra là vậy ~" Dương Tuyết Lỵ gật gật đầu, hiểu rõ nói: "Cháu biết rồi, Trần thúc, ngày mai cháu sẽ gọi bọn họ qua đây, chúng ta nói chi tiết về việc này." "Ừ, cũng tốt ~" Giáo sư Trần gật đầu. "Đúng rồi, Tuyết Lỵ, hôm nay cháu qua tìm chú là có việc gì không?" Dương Tuyết Lỵ cười cười, nói: "Là thế này, lời nguyền ban đỏ trên người cháu rốt cuộc đã giải quyết xong rồi, cháu đến để chia sẻ với chú tin tốt này." "A?

Đó đúng là tin tức cực tốt!" "Dương lão đệ vì chuyện lời nguyền

này mà táng thân ở sông băng Côn Luân, nay dưới suối vàng có biết, nhất định cũng cảm thấy vui mừng cho cháu!" Giáo sư Trần cũng thập phần cao hứng nói.

Dương Tuyết Lỵ chia sẻ tin tốt này xong lại ở chỗ Giáo sư Trần một lát rồi về, không làm phiền Giáo sư Trần làm việc nữa.

Về đến nhà, Dương Tuyết Lỵ lập tức kể lại chuyện Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà Giáo sư Trần nói cho mấy người Hồ Bát Nhất và Thẩm Hạo.

Thế là mọi người định ngày mai cùng đến chỗ Giáo sư Trần tìm hiểu tình huống cụ thể.

Đêm đó, Thẩm Hạo đi tới phòng Hoắc Uyển Nhi.

Hoắc Uyển Nhi đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn đỏ bừng mặt. "Thẩm Hạo, chàng... chàng đến rồi à ~" "Ừ ~, Uyển Nhi, nàng càng ngày càng đẹp ~" Lập tức, Thẩm Hạo kéo một cái, Hoắc Uyển Nhi ngã vào lòng hắn.

Sau một hồi môi lưỡi quấn quýt, Hoắc Uyển Nhi mềm nhũn như một vũng bùn, Thẩm Hạo gắt gao ôm nàng vào lòng.

Y phục dần buông lơi.

Sau một phen môi hở răng lạnh, giao phong kịch liệt.

Hai người bắt đầu tiến vào trạng thái vong ngã.

Hoắc Uyển Nhi dựa theo lộ tuyến hành công của Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp vận chuyển chân khí.

Hai người phối hợp ăn ý, đoản binh giao tiếp, được đằng chân lân đằng đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, tu vi Hoắc Uyển Nhi tăng lên nhanh chóng, tu vi cảnh giới Trúc Cơ đang tích lũy cực nhanh, ngưng

thực, sau đó thế như chẻ tre, tiếp tục đột phá lên trên.

Lần song tu đầu tiên mang lại lợi ích cực lớn cho Hoắc Uyển Nhi.

Trực tiếp khiến tu vi của nàng đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Chân khí trong đan điền ngưng luyện gấp nhiều lần.

Tiết kiệm được lượng lớn công phu khổ tu và thời gian.

Sau khi thủy triều hung mãnh rút đi, để lại một đống hỗn độn.

Hoắc Uyển Nhi trầm trầm ngủ thiếp đi trong lòng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa rồi, hắn dùng tu vi Nguyên Anh của mình, thông qua liên kết lúc song tu giúp nàng tẩy luyện thân thể thêm một bước, sau đó nâng cao tu vi.

Hiện tại thân thể Uyển Nhi càng thêm thuần khiết vô hà.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh như Thẩm Hạo mà nói, quan sát lực là cực kỳ cường đại.

Hơi cẩn thận một chút là có thể nhìn thấy vết bẩn, con mạt, cùng với mùi vị các loại trên người người khác.

Người bình thường nhìn thấy rất sạch sẽ, nhưng trong mắt tu sĩ cao giai, những thứ này đều bị phóng đại vô hạn.

Sau khi đột phá Trúc Cơ kỳ, đã sơ bộ bài xuất sạch sẽ tạp chất trong cơ thể, được coi là sơ cấp Vô Cấu Chi Thể.

Nếu không, Thẩm Hạo cũng không hạ miệng được.

Khoảng cách giữa người thường và tu sĩ quá lớn, sự tiến hóa về bản chất sinh mệnh có thể coi như hai loài khác nhau.

Ngày hôm sau.

Chương 214

Buổi sáng.

Để Ô Thiền cùng mấy cô gái ở nhà, Thẩm Hạo cùng bốn người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ cùng đi tới Viện nghiên cứu khảo cổ kinh thành, văn phòng Giáo sư Trần.

Đến thương nghị việc trục vớt tàu đắm Nam Hải, cùng với sự nghi về văn vật trân quý "Tần Vương Chiếu Cốt Kính".

Trong văn phòng Giáo sư Trần, mọi người ngồi vây thành một vòng.

Bởi vì có việc cầu người, Giáo sư Trần đích thân pha cho mỗi người nhóm Thẩm Hạo một tách trà nóng.

Sau khi ngồi xuống, Giáo sư Trần cười cười với mọi người. "Ngạch a a ~, Tuyết Lỵ chắc cũng đã nói với mọi người rồi chứ?

Chuyện tàu đắm ở Nam Hải ấy?" Mọi người gật gật đầu. "Được, vậy tôi cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa.

Lần này mời các vị tới chính là muốn mời các vị ra tay, xem có thể đoạt trước những đội trục vớt nước ngoài kia, đem quốc bảo Tần Vương Chiếu Cốt Kính về hay không.

Không biết các vị có nguyện ý giúp tôi việc này không?" Tư thái của Giáo sư Trần đặt xuống rất thấp, dù sao cũng là cầu người làm việc.

Tuổi ông đã quá cao, dù muốn đi thì thân thể cũng không cho phép.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Giáo sư Trần cũng chú ý tới điểm này.

Mấy người dường như đều lấy Thẩm Hạo làm đầu.

Thế là Giáo sư Trần cũng nhìn về phía Thẩm Hạo. "Tiểu Thẩm đồng chí, không biết cậu có nguyện ý giúp lão già này không?

Đó dù sao cũng là quốc bảo, tôi thực sự không đành lòng nhìn nó lưu lạc hải ngoại ~" Trong mắt Giáo sư Trần tràn đầy kỳ vọng.

Thẩm Hạo chỉ hơi dừng lại một chút, không cố ý làm giá.

Hắn gật đầu nói: "Giáo sư Trần, tấm lòng yêu nước tha thiết này của ngài, tôi cảm nhận được.

Việc này đối với chúng tôi mà nói cũng không phải việc khó, chúng tôi nhận lời!" Giáo sư Trần nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ. "Tốt, tốt quá, quá cảm tạ cậu, Tiểu Thẩm đồng chí." Thẩm Hạo khoát tay: "Giáo sư Trần khách khí rồi, loại quốc bảo này tôi cũng không muốn nhìn nó thất lạc ra nước ngoài, đã có cơ hội tôi đương nhiên không thể bỏ qua." "Tốt, cảnh giới tư tưởng của Tiểu Thẩm đồng chí quả nhiên rất cao, tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu.

Tiểu Hồ, Tiểu Vương đồng chí, các cậu cũng vậy, đều là người có giác ngộ tư tưởng rất cao.

Chuyện quốc bảo này xin nhờ cậy các cậu!" Nhóm Thẩm Hạo nhao nhao gật đầu: "Giáo sư Trần, ngài yên tâm đi." Giáo sư Trần cũng gật đầu, sau đó giảng giải cho mọi người nghe rất nhiều tư liệu về Tần Vương Chiếu Cốt Kính. "Đây cũng là tôi biết được từ mấy người bạn học và bạn bè bên Mỹ." Truyền thuyết kể rằng, hơn hai ngàn năm trước, khi Tần Thủy Hoàng tuần du phương nam, lúc ở bờ biển gặp phải có người vớt lên được một cỗ xác trôi.

Xác trôi kia dáng người cao lớn, râu dài quá ngực, da dẻ trắng nhuận, dung mạo bất phàm, cơ bắp lại càng cứng rắn như sắt.

Người đó mặc y quan vương giả thượng cổ, nhìn sinh động như thật, giống hệt người sống.

Thủy Hoàng Đế cho rằng đây là xác tiên nhân lột xác trong biển, bèn đem cung phụng, cầu thuốc bất tử.

Nhưng phương sĩ dưới trướng lại cho rằng đây là cương thi thời cổ, là điềm bất tường, do yêu vật biến thành.

Thủy Hoàng Đế cuối cùng bị phương sĩ thuyết phục, bèn sai người mai táng thi thể, đúc một tôn thú đồng để trấn áp, cũng đem "Tần Vương Chiếu Cốt Kính" trong Bát Kính của Tần Vương đặt lên đỉnh đầu thú đồng để làm phong ấn.

Sau này mãi đến cuối thời Bắc Tống.

Có người thấy trên trời có năm con rồng đánh nhau, cuối cùng đồng quy vu tận rơi xuống, nhưng mặt đất lại chỉ để lại một vết nứt lớn.

Chính trong vết nứt này, người ta phát hiện một con thú đồng khổng lồ, tạo hình kỳ lạ, đầu trâu mình rùa, phía sau có đuôi, trên đỉnh đầu khảm một tấm gương đồng cổ phác, được người dâng lên cho Huy Tông Hoàng Đế.

Có quan viên khuyên can, gương đồng này chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, là vật trấn yêu thời Tiên Tần, không nên giữ lâu, phải trả về chỗ cũ.

Nhưng Tống Huy Tông coi gương đồng như chí bảo, không thể nào vật quy nguyên chủ, không bao lâu sau, quân Kim nam hạ diệt Tống, bắt cả hai vị hoàng đế làm tù binh.

Từ đó, Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại lần nữa không rõ tung tích.

Về sau nữa chính là năm đó khi Bát Quốc Liên Quân xâm lược, Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại xuất hiện một lần nữa, nghe nói là bị

người Anh vơ vét được từ trong dân gian, trằn trọc lưu lạc đến Đông Nam Á.

Mấy tháng trước, sau khi bị một vị phú hào mua lại, định đi đường biển vận chuyển về.

Kết quả gặp bão trên biển, sau khi lệch khỏi lộ tuyến thì gặp rồng lửa (Long hỏa) bốc cháy ngầm, bị chìm nghỉm.

Khi đó trên thuyền mấy trăm hành khách và thuyền viên, cuối cùng chỉ có một người sống sót.

Sau khi được ngư dân cứu, không bao lâu cũng vì thương thế quá nặng mà chết.

Trước khi chết, hắn để lại một manh mối quan trọng: tại nơi tàu chìm, dưới đáy biển có âm hỏa thiêu đốt, vô cùng kỳ lạ.

Mà vị trí kia đại khái nằm ở gần vùng biển "San Hô Loa Toàn".

Địa điểm cụ thể đã không thể tìm thấy nữa. "Theo tôi tìm hiểu, âm hỏa bốc cháy ngầm dưới đáy biển kia có lẽ liên quan đến Hải khí, không biết hiện tượng kỳ lạ này trong phong thủy có thuyết pháp gì đặc thù không?" Hồ Bát Nhất nghe vậy kinh ngạc nói: "Không ngờ Giáo sư Trần ngài cũng có tìm hiểu về Hải khí." "Đạo phong thủy bao hàm bốn hạng mục Hình, Thế, Lý, Khí, mà trong sông hồ biển cả chủ yếu luận về 'Khí', gọi là Hải khí." "Theo tôi phân tích, có ba khả năng." "Một là nơi hai ngọn núi dưới đáy biển khép lại, ắt có Hải khí ngưng tụ, Hải khí tụ mà không tan hóa thành Thận, thuyền viên kia nhìn thấy ánh lửa dưới đáy biển có lẽ là hải thị thận lâu." "Hai chính là Hải khí ứ tích dẫn đến dầu khí hoặc núi lửa dưới đáy biển phun trào, hình thành nên cảnh tượng đó." "Ba chính là, truyền thuyết trong Nam Hải có Long hỏa, còn gọi là Long đăng, Long hỏa gặp nước càng cháy mạnh, nếu thế lửa âm hỏa lớn thì chắc chắn là Long đăng không nghi ngờ gì nữa.

Tôi cảm thấy khả năng này ngược lại là lớn nhất.

Chỉ là, cái lý Thanh Ô này quá mức huyền ảo mờ mịt." Giáo sư Trần nghe xong cũng gật gật đầu, ông cho rằng những thứ này tuy nhìn qua quá mức huyền ảo, nhưng thực chất hẳn là quy luật khoa học đằng sau nó vẫn chưa được con người nắm bắt lý giải nên mới cho rằng nó hư vô mờ mịt, trí tuệ của người xưa không thể khinh thường.

Giống như việc ông vẫn luôn nghiên cứu văn hóa Tây Vực vậy.

Hơn nữa ông cũng từng tận mắt chứng kiến một số chuyện không hợp lẽ thường xảy ra.

Giống như Quỷ Động không đáy dưới lòng đất Tinh Tuyệt Cổ Thành, không thể nào là do sức phàm nhân tạo thành.

Thế là ông liền nói: "Thế giới to lớn, không thiếu cái lạ, có những thứ tuy nhìn như hư vô mờ mịt, nhưng thực tế chẳng qua là do con người hiểu biết về nó chưa đủ, giống như rất nhiều thứ hiện đại của chúng ta, mang về thời cổ đại thì đều có thể xưng là thần tích." "Tôi nhớ hồi còn trẻ từng tham gia một hoạt động khai quật khảo cổ, khi đó từng xuất thổ một món đồ đồng thau thời Chu, được đặt tên là 'Chu Mục Vương Diên Thần Vu'.

Trên đó có ghi chép về Quy Khư, có liên quan đến Hận Thiên cổ quốc ở Nam Hải." "Trên đó ghi lại, ở tận cùng Nam Hải có một đất nước Quy Khư, hiện tại thường gọi là Hận Thiên cổ quốc, bọn họ nắm giữ bí mật về Long hỏa.

Chu Thiên Tử từng phái sứ giả hy vọng mượn Long hỏa đúc Thiên đỉnh, cái Chu Mục Vương Diên Thần Vu kia chính là đúc ra vì việc này." Thẩm Hạo cũng nói: "Hận Thiên cổ quốc nghe nói là một thị tộc thời nhà Thương vượt biển, xây dựng một nền văn minh ở hải ngoại.

Bọn họ mượn nhờ Long hỏa, nắm giữ kỹ thuật luyện kim cực kỳ phát triển, chỉ là về sau đột nhiên biến mất." Giáo sư Trần gật đầu nói: "Ừ, không sai, chỗ tàu chìm rất có thể chính là nơi ở của di chỉ Hận Thiên cổ quốc." Cửu Châu đại địa yên vui, thiên hạ long mạch đều khởi nguồn từ Côn Luân.

Phong thủy học cho rằng Âu Lạc có năm đại long mạch, có phân chia âm dương, lấy núi làm dương mạch, sông lớn làm âm mạch, phân biệt là ba đại dương long, hai đại âm long.

Hai đại âm long tự nhiên chính là hai đại thủy mạch Trường Giang, Hoàng Hà.

Mà dương mạch: Bắc Long khởi từ phía tây núi Côn Luân, hướng về phía bắc kéo dài qua Kỳ Liên Sơn, chuyển hướng sang dãy Đại Hưng An Lĩnh cùng dãy Trường Bạch Sơn, Trường Bạch Sơn kéo dài đến núi Bạch Đầu của Triều Tiên rồi nhập vào biển.

Đi qua khu vực rộng lớn phía bắc Hoàng Hà, là Cấn long phát mạch.

Trung Long khởi từ phía tây núi Côn Luân hướng về phía đông kéo dài qua Tần Lĩnh, Đại Biệt Sơn, tiến vào vùng Giang Chiết nhập vào biển, là Chấn long phát mạch, tại khu vực phía nam Hoàng Hà, phía bắc Trường Giang.

Mà Nam Long, khởi từ phía tây núi Côn Luân tiến vào đất Tạng, hướng về phía nam đến Vân Nam Quý Châu, qua dãy núi Hoành Đoạn hướng về phía đông đến Lưỡng Quảng, đi qua Hồ Nam, Giang Tây, một đường đến núi Vũ Di ở Phúc Kiến, cuối cùng đến nhập vào biển, tại đáy biển lại hóa thành chín nhánh mười ba mạch, là Tốn long phát mạch.

Mà nơi tàu chìm, ngay giữa các nhánh của Nam Long.

Chỗ San Hô Loa Toàn là nơi hai nhánh mạch khép lại, tàu chìm nằm ngay tại đó.

Bản ý của Giáo sư Trần là muốn để mọi người đi cùng đội trục vớt trên biển chuyên nghiệp để tìm kiếm chiếc tàu đắm kia.

Nhưng Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không làm như vậy, mấy người bọn họ trực tiếp đi là được.

Nếu thực sự đi cùng đội trục vớt, vậy thuần túy là lãng phí thời gian.

Từ biệt Giáo sư Trần xong, mọi người trở về nhà.

Thẩm Hạo nói với ba người Hồ Bát Nhất: "Việc đi Nam Hải tìm tàu đắm không cần gấp.

Chỗ tàu chìm kia rất có thể là nơi Quy Khư Hải Nhãn tọa lạc." "Theo tình huống bình thường, vùng biển kia cũng không quá sâu, đáy biển đa số là rạn san hô, trục vớt lên sẽ không quá khó khăn.

Chương 215

Nhưng đã có mấy tốp đội trục vớt đi qua đều không tìm thấy.

Chứng tỏ chiếc tàu đắm này rất có thể đã bị dòng chảy ngầm cuốn vào trong Quy Khư Hải Nhãn.

Vì vậy muốn tìm thấy tàu đắm, nhất định phải thâm nhập đáy biển, lặn vào trong Quy Khư mới được." Mọi người nghe xong nhao nhao kinh hãi: "Hả?

Quy Khư Hải Nhãn?

Chỗ đó thật sự có thể vào sao?

Trong truyền thuyết, Quy Khư là nơi mọi dòng nước tụ về, e rằng vào dễ ra khó a!" Thẩm Hạo ra hiệu mọi người cứ bình tĩnh chớ nóng: "Đừng vội, Quy Khư này chắc không phải là Quy Khư thực sự.

Các người nghĩ xem, nếu là Quy Khư thực sự thì Hận Thiên cổ quốc làm sao có thể sinh sôi nảy nở ở đó được?" "Nhưng mà Hận Thiên cổ quốc kia không phải thời nhà Chu đã biến mất rồi sao?" Bàn Tử nói.

Thẩm Hạo nói: "Hận Thiên cổ quốc phát hiện ra bí mật của Việt Nam, dùng Long hỏa luyện đồng, sáng tạo ra văn hóa thanh đồng huy hoàng xán lạn.

Thế nhưng, luyện đồng thì cần lượng lớn quặng mỏ.

Khai thác quặng nguy hiểm thế nào các người hẳn cũng rõ, rất dễ xảy ra sập hầm lò, mặt đất sụt lún.

Đây đều là vì lòng đất bị khai quật quá độ dẫn đến mặt đất không chịu nổi trọng lượng bản thân mà sụp đổ." "Ở dưới đáy biển khai thác mỏ thì càng nguy hiểm hơn.

Đáy biển không chỉ có trọng lượng của bản thân tầng đá ngầm mà còn phải đối mặt với áp lực nước khổng lồ dưới đáy biển.

Theo ta thấy, Hận Thiên cổ quốc kia mười phần thì có tám chín phần là do khai thác mạch khoáng dưới lòng đất quá độ dẫn đến sụp đổ, nước biển chảy ngược vào.

Nếu không, một nền văn minh phát triển sao có thể đột nhiên bặt vô âm tín được chứ?" Nghe Thẩm Hạo nói, Dương Tuyết Lỵ như có điều suy nghĩ: "Thuyết pháp này của anh ngược lại rất mới mẻ, bất quá ngẫm nghĩ kỹ lại đúng là vô cùng có lý." "Sách Hoài Nam Tử - Nguyên Đạo Huấn có câu: 'Phu thiện du giả nịch, thiện kỵ giả đọa, các dĩ kỳ sở hảo, phản tự vi họa.' (Kẻ hay bơi thì chết đuối, kẻ hay cưỡi ngựa thì ngã ngựa, ai nấy đều vì sở thích của mình mà tự rước lấy tai họa)." "Lời xưa cũng từng nói, người giỏi bơi chết đuối, kẻ chơi lửa ắt có ngày chết cháy, người hay uống chết vì rượu, kẻ thiện chiến chết trong chém giết...

Hận Thiên thị này có lẽ đúng là như vậy, sinh ra nhờ đồng thau, lại diệt vong vì đồng thau." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe Dương Tuyết Lỵ nói cũng tán đồng gật đầu.

Bàn Tử khen: "Không hổ là Dương tiểu thư, đầu óc chính là linh hoạt." Tiếp đó, Thẩm Hạo lại nói: "Đi Nam Hải đơn giản, nhưng trong Nam Hải thần bí khó lường, lại gần cái gọi là Quy Khư Hải Nhãn kia, có lẽ sẽ gặp phải nguy hiểm không thể đoán trước.

Cho nên vẫn phải chuẩn bị cho vạn toàn." "Chúng ta tới Trùng Cốc tu luyện một thời gian trước đã, các người luyện tập cho tốt mấy pháp thuật kia đi.

Ta sẽ luyện chế thêm mấy kiện pháp khí phòng thân cho mọi người.

Sau đó chúng ta trực tiếp bay đến San Hô Loa Toàn ở Nam Hải,

lặn thẳng xuống đáy biển tìm kiếm tàu đắm." Ba người Hồ Bát Nhất đều gật đầu, không có dị nghị, hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của Thẩm Hạo.

Sau khi ở nhà tại kinh thành hai ngày, Thẩm Hạo đưa mọi người rời đi, lần nữa tới căn cứ Trùng Cốc.

Nơi này là căn cứ chính của Thẩm Hạo.

Tất cả mọi người đều bắt đầu chuyên tâm tu luyện tại đây.

Phía Ô Thiền, Thẩm Hạo truyền thụ toàn bộ Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật cho nàng, bảo nàng tu hành cho tốt, tăng cường thực lực để hắn còn ôm đùi.

Phía những người còn lại, Thẩm Hạo cũng truyền thụ một số pháp thuật để bọn họ có thể nhanh chóng nâng cao chiến lực.

Bên phía Thẩm Hạo, đầu tiên hắn lấy ra rất nhiều dược liệu, luyện chế một số pháp khí phòng ngự cùng với phi kiếm.

Lúc trước ở Long Lĩnh lấy được lượng lớn tơ nhện, vừa vặn dùng để chế thành pháp y.

Còn có không ít xác nhện, chân nhện đều là dược liệu không tệ, dùng để luyện chế pháp khí cấp thấp là thích hợp nhất.

Thẩm Hạo lấy Bát Quái Lò ra, lập tức bắt đầu luyện chế.

Tơ nhện và vỏ nhện ném vào trong lò, chân hỏa nung đốt, không bao lâu đã tan chảy thành một đoàn chất lỏng, được thần thức Thẩm Hạo tạo hình, nặn thành bảy chiếc pháp y tơ nhện màu trắng xám mỏng manh.

Hạ thấp nhiệt độ lò, Thẩm Hạo bắt đầu đánh cấm chế vào trong pháp y, hoàn thành bước cuối cùng, khiến nó triệt để thuế biến thành pháp khí.

Cuối cùng đều luyện thành pháp bảo tơ nhện pháp y tối hạ phẩm có ba đạo Địa Sát cấm chế.

Hắn lại khắc họa thêm Tị Trần Phù, Tị Hỏa Phù, Tị Thủy Phù, Kim Cương Phù cùng các loại phù lục, và một số trận pháp vi hình lên trên.

Khiến cho pháp y tơ nhện này lại thêm rất nhiều công năng thực dụng.

Ngoài ra, hắn còn luyện chế mấy chiếc nhẫn không gian, trang bị cho tất cả mọi người, mỗi người một chiếc.

Sau đó lại dùng chân nhện hỗn hợp huyền thiết, luyện chế sáu thanh pháp kiếm.

Còn về phần Ô Thiền, vẫn chưa biết nàng muốn pháp bảo kiểu gì, có thể để phân thân ra tay, luyện chế cho nàng thành một kiện Linh khí.

Luyện chế Linh khí khá tốn thời gian nên giao cho phân thân.

Thế là Thẩm Hạo tìm đến Ô Thiền.

Ô Thiền cảm thấy pháp khí công kích không cần quá nhiều, bèn lấy cây quyền trượng Nữ Vương của nàng ra, nhờ Thẩm Hạo luyện lại giúp nàng, nâng cao phẩm cấp.

Nguyên liệu vốn có chỉ là vàng và đá quý bình thường, năng lực của nó đều đến từ con Ngọc Nhãn (mắt ngọc) trên đỉnh, mang lại năng lực câu thông với Xà Thần.

Thế là phân thân liền cầm quyền trượng vàng đi vào tĩnh thất, bế quan rèn đúc.

Còn bản thể Thẩm Hạo thì lấy Mặc Vân Chu ra cải tạo thăng cấp lại một chút.

Chiếc Mặc Vân Chu này vẫn là quá nhỏ, phải làm to thêm một chút, nếu không phòng ốc không đủ dùng a...

Do thể tích Mặc Vân Chu quá lớn, tĩnh thất dùng để cải tạo luyện chế lại quá nhỏ, căn bản không thể thi triển được, nên Thẩm Hạo liền mang ra quảng trường bên cạnh sạn đạo, trước đầm nước để thực hiện.

Trùng Cốc rất lớn, mà Long Đằng Thăng Tiên đại trận lại bao trùm phạm vi cả trăm dặm.

Phiến đầm nước nơi có Long Vựng này chỉ là một khu vực rất nhỏ mà thôi.

Chung quanh vẫn còn lượng lớn khu vực chưa được khai phá.

Thẩm Hạo phóng xuất Mặc Vân Chu.

Chiếc phi chu dài hơn mười mét dừng lại trên bình đài.

Thẩm Hạo lại lấy ra không ít Huyền Thiết, Đồng Tinh, cùng một số linh mộc trong rừng hóa thạch ở Trùng Cốc.

Hắn cải tạo lại chiếc phi chu này, kéo dài thân thuyền, tăng thêm chiều cao, thể tích tổng thể lớn hơn gấp mấy lần.

Hắn mang hết đồ nội thất trang trí bên trong Mặc Vân Chu ra ngoài, triệt tiêu các trận pháp cũ.

Sau đó, hắn luyện hóa dược liệu, dung nhập vào trong Mặc Vân Chu.

Là một kiện thượng phẩm pháp bảo, bản thân Mặc Vân Chu đã là một món pháp bảo vô cùng không tồi.

Đối với loại pháp bảo hình thức này, bản thân cũng không cần tốn quá nhiều sức lực để luyện phẩm cấp lên quá cao.

Sau này có thể từ từ nâng cấp, không cần gấp gáp nhất thời.

Hiện tại, Thẩm Hạo định thăng cấp nó lên phẩm cấp Hạ phẩm Linh khí.

Như vậy, Mặc Vân Chu sẽ có được linh tính nhất định, giống như trí tuệ nhân tạo (AI), rất tiện lợi.

Sau khi thêm vào rất nhiều dược liệu, thể tích Mặc Vân Chu đã tăng gấp mấy lần, hiện tại dài đến hơn hai mươi mét.

Trên thuyền có ba tầng không gian, trên boong một tầng, trong thân thuyền hai tầng.

Không giống như tàu thuyền hiện đại cần không gian lớn cho các phụ kiện và kết cấu máy móc, là pháp khí nên nó không cần những thứ đó.

Những không gian này đều được tiết kiệm lại, làm thành các phòng ở.

Hiện tại trên chiếc thuyền này có hơn bốn mươi phòng.

Nó mang dáng dấp của một chiếc hải thuyền bình thường, nhưng nhìn có vẻ 'ngầu' và huyền ảo hơn một chút.

Trên thuyền được bố trí lại trận pháp và phù lục.

Mỗi một gian phòng dưới tác dụng của trận pháp đều cách âm với nhau, lại vô cùng kiên cố.

Chiếc Mặc Vân Chu này, sau một hồi được Thẩm Hạo cải tạo nâng cấp, hiện tại đã là Hạ phẩm Linh khí với ba đạo Thiên Cương cấm chế.

Nó có được linh tính sơ bộ, có thể tự hành hoàn thành rất nhiều thao tác.

Chương 216

Sau khi luyện lại Mặc Vân Chu xong, Thẩm Hạo tế luyện lại một lượt, biến nó thành mô hình chiếc thuyền nhỏ cỡ mười mấy centimet, thu vào đan điền để uẩn dưỡng. "Cũng hòm hòm rồi." "Hiện tại pháp y và pháp kiếm đã có, đến lúc đó có thể luyện thêm một món pháp bảo phòng ngự, rồi phối thêm nhiều phù lục nữa là ổn." Thế là Thẩm Hạo quay lại tu luyện thất, lại dùng giáp xác Nhện, phối hợp với Huyền Thiết và các loại dược liệu khác, luyện chế vài chiếc khiên pháp khí nhỏ nhắn tinh xảo.

Chỉ cần kích hoạt là có thể nháy mắt biến to.

Đêm đến, tranh thủ lúc Hoắc Ngọc Đình tạm dừng bế quan nghỉ ngơi, Thẩm Hạo mò đến chỗ nàng, 'thu phục' luôn cả nàng.

Trong mấy người, nàng là người cuối cùng bị Thẩm Hạo 'ăn'.

Tu vi vốn tụt hậu khá xa so với Doãn Thanh Sương và Hoắc Uyển Nhi của nàng cũng đã đuổi kịp.

Thông qua song tu, nàng cũng thăng cấp lên cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, chân khí hóa lỏng ngưng luyện, thực lực tăng cường rất nhiều.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo gọi mọi người ra, giao toàn bộ pháp y, pháp kiếm, khiên pháp khí và một số phù lục đã luyện chế hôm qua cho bọn họ.

Mọi người nhận được đồ xong liền lao vào đại nghiệp luyện hóa.

Pháp bảo không phải do chính mình luyện chế thì khi luyện hóa sẽ tốn chút công phu.

Sau khi luyện hóa xong mấy món pháp khí, mọi người đều nóng lòng muốn thử luyện tập Ngự Kiếm Thuật.

Đây là trang bị tiêu chuẩn của Kiếm Tiên, tiêu sái phiêu dật, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã thèm thuồng từ lâu.

Mấy người còn lại cũng giống vậy, hưng phấn diễn luyện Ngự Kiếm Thuật.

Trong Trùng Cốc, có thể nhìn thấy bọn họ điều khiển pháp kiếm bay loạn xạ, xiêu xiêu vẹo vẹo trên không trung.

Lúc mới bắt đầu còn thường xuyên khống chế không tốt, từ giữa không trung rơi xuống, ngã vào trong nước hoặc bụi cỏ.

Sau khi nắm vững Ngự Kiếm Thuật, bọn họ lại tiếp tục tu hành các pháp thuật khác.

Bảy ngày sau, các pháp thuật trong tay mọi người cơ bản đã nắm vững thành thạo.

Thế là, Thẩm Hạo từ biệt Ô Thiền, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, dẫn theo ba người nhóm Hồ Bát Nhất, cưỡi Mặc Vân Chu bay thẳng đến Nam Hải.

Hắn không đến cái đảo San Hô Miếu gì đó để bổ sung vật tư, mà bay thẳng về hướng San Hô Loa Toàn.

Địa hình San Hô Loa Toàn vô cùng đặc thù, rất dễ nhận biết.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua phạm vi lớn liền tìm được chỗ.

Ở sâu trong Nam Hải, vùng hải vực quốc tế này, nơi có bãi đá san hô lớn như vậy cũng không nhiều.

Sau khi tìm được địa điểm, Thẩm Hạo trực tiếp điều khiển phi chu bay nhanh tới.

Vùng biển San Hô Loa Toàn bình thường rất ít tàu bè qua lại, ngư dân cơ bản sẽ không tới đây.

Bởi vì nơi này từng xảy ra rất nhiều chuyện khủng khiếp.

Như âm hỏa dưới đáy biển, loài cá nuốt thuyền đáng sợ, còn có hải quái, tàu ma (U Linh Thuyền), vân vân... "Đến nơi!" Điều khiển Mặc Vân Chu hạ xuống mặt biển gần San Hô Loa Toàn, nhìn phảng phất như một chiếc tàu đánh cá bình thường.

Vị trí tàu đắm cách hòn đảo ma kia vẫn còn một đoạn, nằm dưới những rạn san hô dưới đáy biển.

Nơi đó có rất nhiều hang động biển sâu hun hút, thông tới một không gian ngầm dưới đáy biển.

Lúc này mặt biển sóng yên biển lặng, không có sóng lớn gì.

Mặt biển một màu xanh thẫm.

Có vài chỗ thậm chí có thể nhìn thấy rạn san hô sâu mấy chục mét dưới đáy.

Thẩm Hạo nhớ lại cốt truyện gốc.

Chiếc tàu Mã Lỵ Tiên Nô hào bị chìm nằm ở đâu đó trong rạn san hô này.

Có một cái 'hải lậu' (lỗ hổng đáy biển) khổng lồ ẩn giấu, thông thẳng đến không gian dưới tầng đá.

Nơi đó là một nghĩa địa tàu đắm.

Chỉ cần là tàu bè chìm trong vòng vài km quanh vùng biển này, cơ bản đều sẽ bị hải lậu hút vào đó.

Vì vậy, những đội trục vớt tìm kiếm mấy lần đều không thấy chiếc Mã Lỵ Tiên Nô hào.

Thần thức quét qua, liền tìm được tất cả các lỗ hổng đáy biển trong vòng mười mấy cây số.

Có lớn có nhỏ.

Trong đó có một cái lớn nhất, nằm ngay tại hẻm núi dưới đáy biển cách Mặc Vân Chu không xa. "Nhiều động như vậy, xem ra mỏ khoáng sản dưới đáy biển của Hận Thiên thị cũng không ít a." Thần thức xuyên thấu tầng đá đáy biển, quét một vòng.

Phát hiện dưới lòng đất tồn tại không ít không gian.

Nhìn từ dấu vết để lại, đều là mỏ khoáng sản mà Hận Thiên thị từng khai thác đồng.

Thu hồi thần thức, hắn tham nhập vào cái hang biển lớn nhất kia.

Quả nhiên phát hiện chiếc tàu đắm bên trong.

Trong không gian khổng lồ dưới đáy biển này, dưới đáy chỉ có một lượng nhỏ nước biển.

Những chỗ còn lại đều là 'hải khí' cực kỳ nồng đậm.

Trong tầng đá đáy biển, thỉnh thoảng còn có thể quan sát được một số tảng đá, khối đồng khắc ký hiệu kỳ dị.

Chúng nó liên kết với nhau, hình thành một tòa trận pháp kỳ dị, ngăn cách nước biển.

Chỉ là cỗ lực lượng này cũng không quá mạnh.

Có lẽ khi thủy triều lên, áp lực đáy biển sẽ đột phá giá trị giới hạn của trận pháp, dẫn đến nước biển chảy ngược, sinh ra hiện tượng 'hải lậu', do đó hút toàn bộ tàu đắm gần đó vào không gian ngầm.

Tuy nhiên việc trục vớt không cần vội vàng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đề xuất muốn xuống biển mò một ít minh châu (ngọc trai), thuận tiện xem thử thành quả tu hành gần đây.

Ngoài ra, ba người cũng thuận tiện xem có tìm được vị trí tàu đắm hay không.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử muốn xuống dưới 'hái trứng', thuận tiện kiểm tra thành quả tu hành, Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Thế là cả ba người đều trực tiếp nhảy xuống biển. "Bùm ~" x3 Trên mặt biển vang lên ba tiếng rơi xuống nước.

Bản thân Thẩm Hạo cũng dùng thuật phân thân, chia ra một đạo pháp lực phân thân, cùng xuống nước với ba người.

Còn bản thể thì lưu lại trên thuyền.

Dưới đáy nước.

Phân thân cùng nhóm Hồ Bát Nhất lặn thẳng xuống thềm lục địa.

Rạn san hô là ngôi nhà của rất nhiều sinh vật biển, bên trong là nơi cư trú của đủ loại tôm cá phong phú.

Tuy nhiên, sau khi lặn xuống vài chục mét, ánh sáng dưới đáy biển bắt đầu tối dần.

Trong vùng nước này tạp chất rất nhiều, cản trở ánh mặt trời chiếu xuống.

Nhưng mọi người đều là tu sĩ, ngũ cảm nhạy bén, thị giác lại càng được tăng cường rất nhiều, chỉ cần không phải bóng tối hoàn toàn thì vẫn có thể nhìn rõ.

Mọi người lặn thẳng xuống đáy biển, khắp nơi là những rừng san hô rậm rạp, những dãy núi bao quanh.

Cách đó không xa có một rãnh biển cực sâu, thỉnh thoảng lại toát ra từng luồng dòng chảy quái dị.

Chương 217

Bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy đáy.

Ngay cả đàn cá dưới biển cũng không dám tới gần.

Mọi người tránh rãnh biển, bơi về phía rừng san hô gần đó.

Rất nhanh đã tìm được không ít loài trai, sò.

Ba người lập tức muốn tiến lên thu thập ngọc trai.

Thẩm Hạo truyền âm bảo ba người đừng cắt vỡ thịt trai, nếu không máu chảy ra sẽ dẫn dụ cá mập tới.

Ba người ra hiệu tay tỏ vẻ đã biết, sau đó liền tản ra, đi cạy trai lấy minh châu.

Ba người bận rộn dưới đáy biển mấy tiếng đồng hồ, lấy được không ít "Nam châu".

Kích thước đều không nhỏ.

Còn Thẩm Hạo thì đánh giá những di tích Hận Thiên tàn tồn dưới đáy nước.

Chúng đều công chỉnh có trật tự, là di tích của một tòa cổ thành chìm dưới đáy biển.

Trên tường, trên vách đá đều đã mọc đầy hà biển.

Tại khu vực này và rừng san hô lân cận, Thẩm Hạo tìm được con trai tai tượng (Xa cừ cự bạng) khổng lồ mà nhóm Nguyễn Hắc đã tìm thấy trong cốt truyện gốc.

Hắn dùng thần thức quét một vòng gần đó, chỉ phát hiện đúng một con này, không có con nào khác.

Thế là phân thân của Thẩm Hạo liền chụp lấy con trai tai tượng này, đồng thời nhìn thấy ba người Hồ Bát Nhất cũng đã đến gần.

Nhóm Hồ Bát Nhất men theo việc thu thập trân châu cũng đã tới bên cạnh khu di tích này.

Ở trung tâm tàn hài di tích còn có một chiếc tàu đắm cổ đại.

Ba người thấy vậy bơi qua kiểm tra một chút, phát hiện chiếc thuyền này chỉ còn lại xác tàu, hiển nhiên niên đại đã lâu, cũng không phải chiếc Mã Lỵ Tiên Nô hào bọn họ muốn tìm.

Mấy người 'hái trứng' cũng đã hòm hòm rồi, thế là liền quay về thuyền.

Thẩm Hạo cũng thu hồi phân thân. "Các cậu thu hoạch thế nào?

Lấy được bao nhiêu?" Ba người lấy toàn bộ trân châu thu thập được ra, mỗi người đều lấy được bốn năm mươi viên, cộng lại chừng một trăm năm mươi hạt. "Ha ha, không ít nha~" Thẩm Hạo cười nói. "Mấy viên trân châu này đều rất khá, được thai nghén đã lâu trong đại dương, giàu tinh hoa thủy nguyên, rất có lợi cho việc tu luyện của Tuyết Lỵ." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, mắt sáng lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy thế cũng đưa hết trân châu trong tay mình cho Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ cũng không từ chối, nhận hết lấy.

Sau đó, Thẩm Hạo gia trì một tầng phong ấn lên số trân châu này, ngăn chặn tinh hoa thủy nguyên bên trong thất thoát.

Tiếp đó, Thẩm Hạo bê con trai tai tượng khổng lồ kia tới.

Bàn Tử thấy thế hỏi: "Thẩm gia, con trai to thế này, ngài chuyên môn vác lên đây, bên trong có đồ tốt gì sao?" "Không sai, con trai lớn thế này, ta đã kiểm tra một vòng cũng chỉ có đúng một con, bên trong

ẩn chứa trọng bảo!" "Trọng bảo?" Mọi người đều bị lời của Thẩm Hạo làm cho chấn kinh.

Ngay cả Thẩm Hạo cũng cho là trọng bảo, vậy phải quý giá cỡ nào?

Thẩm Hạo trực tiếp thi triển pháp thuật, dùng yểm đảo chi thuật, huyễn thuật mê hoặc con trai già này, khiến nó tự mở vỏ ra.

Một mùi tanh hôi nồng nặc của biển cả ập vào mũi.

Đồng thời một luồng ánh sáng bảy màu rực rỡ lóa mắt chiếu ra từ trong vỏ trai.

Ánh sáng vừa thấu ra liền bị trận pháp của Mặc Vân Chu ngăn cách, khiến nó không thể tiết lậu ra ngoài.

Thẩm Hạo nhìn thấy trong miệng mỹ nhân ngư 'Ngọc sí kim lân' (cánh ngọc vảy vàng) kia đang ngậm một viên huyễn thải minh châu.

Hắn lập tức đánh ra pháp cấm, thu liễm ánh sáng của viên minh châu này, khiến tinh hoa của nó không còn tiết ra ngoài.

Nếu không, thời gian lâu dài, tinh hoa trong hạt châu tiết lộ hết thì cũng coi như phế.

Lập tức, ánh sáng minh châu thu liễm.

Mọi người nhìn vào trong vỏ trai.

Chỉ thấy trong lớp thịt trai mềm mại có một người cá nhỏ xíu như bé gái.

Nó đầu người thân cá, vây bụng dài ra giống như tay người.

Lưng nhẹ nhàng như ngọc, vảy trên người rực rỡ như vàng ròng.

Nó giống như một bức tượng điêu khắc, chết rũ trong vỏ trai không biết bao nhiêu năm, đã hóa đá (chất hóa).

Mà trong cái miệng hơi hé mở của nó đang ngậm viên minh châu kia, đó mới là bảo vật quan trọng nhất.

Viên minh châu này châu quang bảo khí.

Chính vì ánh sáng của ngọc châu chiếu rọi mới khiến cho tiểu mỹ nhân ngư này toàn thân lưu quang dật thải, ngọc sí kim lân.

Ba người nhìn đến mức mắt chữ O mồm chữ A. "Ôi trời, đây là... mỹ nhân ngư?" "Chẳng lẽ hạt châu trong miệng mỹ nhân ngư này chính là trọng bảo mà Thẩm gia ngài nói sao?" Thẩm Hạo gật gật đầu: "Không sai, chính là hạt châu này." "Con trai già này đã có ngàn năm tuổi, hấp thụ thái âm nguyệt hoa dưới đáy biển mới ngưng tụ ra viên linh châu này." "Thủy tộc thuộc loài cá, giao long đều có thiên tính hí châu (vờn ngọc), đoạt đan." "Tiểu mỹ nhân ngư này chắc là nhân lúc lão trai hấp thu nguyệt hoa muốn trộm châu, lại thất thủ bị kẹp lại, kết quả táng thân trong đó.

Lúc này mới tạo thành cục diện hiếm thấy 'Trai ngậm cá, cá ngậm châu'." Thu lại viên bảo châu hiếm thấy này, Thẩm Hạo định sẽ giao nó cho Tiểu Thanh luyện hóa, có linh châu chi lực, ngày sau hóa Giao hóa Rồng đều có thể thuận lợi hơn một chút, trưởng thành nhanh hơn một chút.

Còn về Tiểu Hồng, để xem phía sau có cơ duyên nào thích hợp không đã.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cũng đánh phong ấn cấm chế lên tiểu mỹ nhân ngư này rồi lấy ra.

Tiêu bản tự nhiên, lấy về làm đồ trang trí cũng không tệ.

Cuối cùng, Thẩm Hạo ngưng tụ ra một điểm pháp lực, hóa thành một hạt châu nhỏ đặt vào trong thịt con trai khổng lồ.

Ném nó lại xuống đáy biển, mở cho nó một con đường sống, để nó

tiếp tục hấp thu nguyệt hoa, dựng dục lại linh châu đi.

Sau đó, ba người Hồ Bát Nhất quay về khoang thuyền nghỉ ngơi một chút.

Dù sao cũng đã đến nơi rồi, gần đây cũng không có ai khác, tìm kiếm tàu đắm cũng không cần gấp gáp nhất thời.

Theo sắc trời dần tối, trên mặt biển đột nhiên dâng lên một màn sương mù.

Phạm vi sương mù không nhỏ, bao trùm cả một vùng biển gần San Hô Loa Toàn.

Phạm vi cũng không tính là quá lớn, sương mù này có vấn đề, còn đang tiến lại gần chỗ Thẩm Hạo.

Mấy tiếng sau, màn đêm dần buông.

Lúc này, sâu trong màn sương mù bỗng nhiên xuất hiện một chiếc hải thuyền cổ đại màu trắng kỳ quái.

Chỉ có trên cột buồm đỉnh thuyền treo một ngọn đèn bão.

Toàn thân toát ra vẻ quỷ dị.

Nó đang lao tới gần Mặc Vân Chu của Thẩm Hạo với tốc độ cực nhanh.

Thẩm Hạo vẫn luôn tĩnh tọa trên thuyền, luồng vụ khí này vừa xuất hiện hắn đã phát hiện ra.

Chiếc thuyền trắng quỷ dị trong sương mù kia, dưới thần thức của Thẩm Hạo giống như bị phơi bày dưới ánh mặt trời, tầng sương mù dày đặc này đối với hắn một chút ngăn trở cũng không có.

Trên thuyền kia không hề có sinh khí, ngược lại tràn ngập một mùi tử khí, còn hỗn tạp yêu khí, tà khí, hiển nhiên là có vấn đề.

Chương 218

Tốc độ thuyền trắng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua vài hải lý, tới ngay trước mắt.

Dường như muốn đâm thẳng vào Mặc Vân Chu. "Xuy~, đúng là kẻ vô tri thì không biết sợ!" "Mặc Vân Chu của ta chính là Linh khí, há lại thứ quỷ vật như ngươi có thể lay chuyển?

Huống hồ còn có ta đích thân chủ trì!" "Rầm ~" Một tiếng va chạm vang lên.

Tuy nhiên, Mặc Vân Chu không hề rung lắc chút nào, một chút việc cũng không có.

Lớp phòng hộ tráo tự phát mở ra của Mặc Vân Chu đã chặn đứng chiếc thuyền trắng.

Mà lớp phòng hộ tráo này không cứng như tường vách, nó mềm mại, có tính đàn hồi.

Cú va chạm này khiến thuyền ma trực tiếp tự làm mình bị lệch đi.

Một lần va chạm không hiệu quả, nó lập tức điều chuyển mũi thuyền, vòng một vòng lại lao tới lần nữa.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng từ trong khoang thuyền đi ra.

Cú va chạm vừa rồi tuy không làm Mặc Vân Chu rung chuyển, nhưng âm thanh va chạm vẫn truyền đến tai ba người.

Thế là bọn họ lập tức chạy ra boong tàu xem xét tình hình. "Thẩm gia, xảy ra chuyện gì vậy?

Vừa rồi là tiếng gì thế?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Thẩm Hạo bình thản đứng trên boong tàu nhìn mặt biển nói:

"Không có gì, chỉ là một con tiểu quỷ tới chơi, không cần để ý." "Tiểu quỷ?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc.

Mấy người đều chú ý tới màn sương trắng mênh mông trên mặt biển, tầm nhìn chỉ còn chừng hai mươi mét, cực thấp.

Lúc này, chiếc thuyền ma màu trắng lại xuất hiện, đâm thẳng về phía Mặc Vân Chu.

Thân thuyền xiêu vẹo kia vậy mà vẫn có thể chạy bình thường trên biển, vô cùng quỷ dị.

Tốc độ nó lao tới rất nhanh.

Vài giây sau, nó lại đâm vào Mặc Vân Chu.

Thân thuyền càng lệch hại hơn, mũi thuyền cũng đã bẹp một phần.

Từ bên trong chiếc thuyền trắng tiết ra lượng lớn máu loãng đen ngòm, tản ra mùi tanh hôi nồng nặc. "Oẹ~, Thẩm gia, cái này rốt cuộc là cái gì thế?

Ngài cứ đứng nhìn thế à?

Sao không ra tay đi?" Bàn Tử khan giọng nôn một cái rồi hỏi. "Ha ha, chỉ là một con tiểu quỷ rất yếu, nhìn nó tự không biết lượng sức mình đâm tới còn thú vị phết đấy chứ." Thẩm Hạo cười nói. "Các ngươi nhìn chiếc thuyền trắng này, tuy trông cũng ra dáng đấy, nhưng kỳ thực nó chỉ là hàng mã, dán bằng giấy thôi.

Bên dưới có buộc một con rùa biển lớn bị rút máu.

Vốn dĩ nó đã chết rồi.

Chỉ là không biết nguyên nhân gì mà tà khí nhập thể, chết mà không cứng, còn sinh ra oán quỷ.

Hiện tại chính là con oán quỷ này đang hưng phong tác lãng, ý đồ kéo tàu bè qua lại chôn cùng đây." Mấy người nghe Thẩm Hạo giải

thích lập tức hiểu ra.

Hóa ra đúng là tàu ma thật.

Bên trong thật sự có quỷ, chỉ có điều không phải quỷ do người biến thành, mà là rùa biển biến thành. "Con rùa biển lớn kia e rằng từng gặp cơ duyên gì đó, linh trí đại khai, hoặc có lẽ sắp hóa thành tinh quái, kết quả bị ngư dân bắt được, làm thành 'huyết thuyền' để tế tự Hải Thần.

Đây cũng coi như kiếp nạn của nó, không vượt qua được, trong lòng oán hận không cam.

Thấy nó chơi đùa lâu như vậy, cũng nên tiễn nó lên đường rồi." Sau đó, pháp lực Thẩm Hạo dâng trào, giữa không trung hóa thành một bàn tay đen lớn, bên trên hừng hực cháy Ám Nhật Chân Hỏa.

Bàn tay cắm vào nước biển, tóm chặt lấy chiếc thuyền giấy đẫm máu trắng toát kia, nhấc lên khỏi mặt nước.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, dưới đáy chiếc thuyền trắng dùng dây xích sắt trói chặt một con rùa biển khổng lồ.

Thể hình thon dài, không giống rùa biển bình thường.

Đầu rùa, tứ chi và đuôi đều vô lực rũ xuống dưới, bên trên không còn chút khí tức sinh mệnh nào, hiển nhiên đã chết từ lâu.

Theo quy trình bình thường, sau khi nó chết sẽ bị đàn cá trong biển phá vỡ thuyền giấy, chia nhau rỉa xác.

Nhưng tai nạn đã xảy ra.

Nó sinh ra oán hồn, âm tà chi khí khiến đàn cá dưới biển không dám tới gần.

Mà nó thì phiêu dạt trong đại dương, tìm kiếm tàu bè qua đường để ra tay.

Hôm nay gặp phải Thẩm Hạo cũng là kiếp số của nó.

Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực trực tiếp thiêu rụi thuyền giấy và xác rùa thành tro bụi.

Mà máu đen tích tụ trong thuyền giấy thì rơi hết xuống nước biển.

Lập tức, đàn cá trong vòng trăm dặm đều bị thu hút tới, nhao nhao thôn phệ thứ máu tanh hôi này.

Dù sao cũng là máu của tinh quái, đối với tôm cá bình thường vẫn vô cùng có lực hấp dẫn.

Không bao lâu sau đã bị nuốt sạch không còn gì.

Phần còn dư lại đều tan vào trong nước biển.

Xảy ra chuyện này, ba người Hồ Bát Nhất cũng không muốn quay lại khoang thuyền tu luyện nữa.

Thế là bọn họ ở ngay trên boong tàu luyện tập pháp thuật.

Hồ Bát Nhất luyện tập Ngự Phong Thuật, Phong Nhận Thuật và các pháp thuật hệ Phong, thuận tiện cũng xua tan được một phần sương mù.

Dương Tuyết Lỵ thì luyện tập thủy hệ pháp thuật.

Nàng khế hợp nhất chính là Thủy hành.

Ở trên biển lớn lại càng như cá gặp nước.

Thẩm Hạo truyền cho nàng một môn truyền thừa không thuộc diện cấm truyền ra ngoài của Mao Sơn, tên là Nhất Nguyên Trọng Thủy.

Môn thủy hệ pháp thuật này uy lực rất mạnh.

Nhập môn không tính là khó, nhưng muốn tinh thông, đại thành thì lại cực kỳ khó khăn.

Phải nén nước tới cực hạn, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm giọt

nước ngưng tụ thành một giọt, mới tính là đại thành.

Độ khó này quá lớn.

Tuy nhiên, bình thường vài trăm giọt, vài ngàn giọt nước ngưng tụ lại thành Nhất Nguyên Trọng Thủy uy lực cũng rất không tồi.

Đối với Dương Tuyết Lỵ vẫn rất thích hợp.

Hiện tại nàng đang không ngừng luyện tập, nén các giọt nước.

Nàng lúc này mới chỉ có thể nén được trình độ gấp mấy chục lần, uy lực không mạnh.

Còn về Vương Bàn Tử, hắn thích hợp nhất là thổ hệ pháp thuật, mệnh cách của hắn là một ngọn núi, ngũ hành thuộc tính thiên về Thổ.

Ở biển không quá thích hợp luyện tập thổ hệ pháp thuật, nên hắn chuyên tâm luyện tập Ngự Kiếm Thuật.

Chương 219

Pháp lực dẫn dắt, điều khiển phi kiếm xuyên hành không ngừng trong sương mù trên mặt biển, dẫn đường thực hiện các loại động tác độ khó cao, tăng cường lực khống chế.

Bản thân Thẩm Hạo thì nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng tu luyện Quan Tưởng Pháp tự sáng tạo, cường hóa sức mạnh tinh thần linh hồn.

Mấy tiếng sau, ba người đều có chút mệt, nhao nhao lấy đan dược ra luyện hóa, nghỉ ngơi một lát.

Thời gian chầm chậm trôi qua, trên biển dần đón bình minh, sắc trời từ từ sáng lên.

Màn sương mù dày đặc kia cũng đã sớm tan đi sau khi thuyền ma bị tiêu diệt.

Có thể thấy, lại là một ngày đẹp trời.

Bầu trời trong vắt không mây, mặt biển một màu xanh thẳm.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Thẩm Hạo thoát khỏi quan tưởng.

Thần thức hắn bỗng nhiên báo động có chuyện sắp xảy ra.

Thần thức quét về phía đáy biển.

Hắn phát hiện dưới hang động biển, trong không gian dưới tầng đá, hải khí đang sôi trào, đã đạt đến một điểm tới hạn.

Sắp sửa phun trào ra rồi.

Mà cửa ra chính là mấy chục cái hang động dưới đáy biển, đặc biệt là cái hang lớn nhất gần chỗ mọi người hiện tại.

Thẩm Hạo biết đây là hải khí trong không gian đáy biển sắp phun trào bùng nổ.

Sở dĩ Thẩm Hạo không lập tức xuống không gian đáy biển chính là để chờ đợt bùng phát hải khí này.

Dù sao Thẩm Hạo cũng là tham dự các sự kiện theo đúng dòng thời gian.

Theo cốt truyện gốc, thời điểm Hồ Bát Nhất tới vừa vặn trùng hợp gặp phải trận hải khí bùng nổ này.

Thủy triều chảy ngược đã đưa bọn họ vào trong không gian dưới đáy biển.

Hải khí phun trào ngay trước mắt.

Thẩm Hạo lập tức điều khiển Mặc Vân Chu thăng không, bay ra xa vài cây số, treo lơ lửng trên cao, tránh xa hang động biển.

Mấy người Hồ Bát Nhất cũng chú ý tới thao tác của Thẩm Hạo, nhao nhao ngừng luyện tập pháp thuật, ném tới ánh mắt hiếu kỳ.

Chỉ là ngay lập tức, ánh mắt ba người liền bị động tĩnh trên mặt biển thu hút.

Từ trên cao nhìn xuống, nước biển vùng San Hô Loa Toàn bỗng nhiên phồng lên mấy chục cái bao lớn.

Tại những chỗ bao lớn đó, nước biển dâng cao lên cả trăm mét.

Sau đó, giống như nặn mụn mủ, giữa những cái bao lớn vỡ ra mấy chục cái lỗ hổng.

Lượng lớn hải khí hung hãn phun trào ra.

Lập tức thiên địa biến sắc, bầu trời trong vắt không mây bỗng nhiên tụ tích một mảng lớn mây đen nồng đậm, còn kèm theo từng trận sấm chớp quay cuồng trong tầng mây.

Cảnh tượng này vô cùng tương tự với lúc địa khí trong lăng mộ Hiến Vương trút ra.

Chỉ có điều lần này là ở trên biển.

Hải khí trút ra phun trào giống như mấy chục cột khói đen, xông thẳng lên trời cao.

Mà đỉnh cột khói liên tiếp với mây đen.

Đám mây đen kia bắt đầu không ngừng xoay tròn, hình thành một xoáy nước vân khí hình phễu, từ từ hạ xuống mặt biển.

Theo hải khí trút ra, cái phễu không ngừng hạ xuống, chỉ chốc lát sau, trong cột khí kia đã có nước biển bám vào lan tràn lên trên, trực tiếp hình thành mấy chục đạo vòi rồng nước (Long hấp thủy).

Khoảng cách giữa chúng chẳng qua chỉ vài dặm.

Lượng lớn nước biển bị vòi rồng nuốt chửng, cuốn lên bầu trời.

Đồng thời còn kèm theo rất nhiều cá biển.

Bị cuốn lên trời xong lại bị văng ra khỏi tầng mây.

Mà những cái bao nước biển phồng lên kia, sau khi hải khí trút ra liền bắt đầu hạ xuống, trực tiếp dấy lên sóng to gió lớn ở vùng biển lân cận, sóng đục vỗ không, đợt này nối tiếp đợt khác.

Không chỉ như thế.

Dưới sự khuấy động của những vòi rồng mạnh mẽ này, vô số bùn đất trầm tích, nham thạch, tàu đắm và tạp vật dưới đáy biển đều bị cuốn lên.

Theo lực hút sinh ra từ vòi rồng, bùn đất đáy biển bị nhổ bật lên.

Cho dù mọi người đang ở trên cao cũng có thể nghe thấy từng trận âm thanh chói tai như tiếng cốt thép bị xé rách.

Ba người Hồ Bát Nhất trên Mặc Vân Chu đều trố mắt nhìn mặt biển đầy chấn hám.

Động tĩnh lớn thế này, thiên địa chi uy, khủng bố như vậy! "Cái... cái này là tình huống gì?

Sao đang yên đang lành lại đột nhiên xuất hiện thiên tai kiểu này?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất ngẫm nghĩ rồi nói: "E rằng San Hô Loa Toàn này chính là nơi hải khí Nam Long dâng trào.

Mỗi cách một khoảng thời gian khả năng sẽ xuất hiện tình huống này, cho dù là sóng yên biển lặng cũng sẽ có hải khí phun trào, dẫn đến hiện tượng 'Long hấp thủy'!" "Là vậy sao." Dương Tuyết Lỵ như có điều suy nghĩ.

Lúc này, một chiếc tàu đắm dưới đáy biển bị vòi rồng hút ra, trồi lên khỏi mặt nước biển hung hãn, gãy thành mấy đoạn, trực tiếp bị vòi rồng ném lên trời.

Mãi mười mấy phút sau, hải khí phun trào mới kết thúc.

Mấy chục đạo vòi rồng nước toàn bộ tiêu tán.

Nước biển cũng dần dần xu hướng bình tĩnh lại, có điều bầu trời vẫn y nguyên âm trầm, mưa to như trút. "Ngoan ngoãn, trận thiên tai này đúng là quá chấn động!" Bàn Tử kinh hãi nói. "Đúng thế, vòi rồng này uy lực thật kinh người, ngay cả tàu đắm dưới đáy biển cũng có thể cuốn lên!" Hồ Bát Nhất cũng nói.

Lúc này, Thẩm Hạo vẫn để Mặc Vân Chu dừng lại trên không trung, không hạ xuống.

Bởi vì còn một trận 'Hải để Long hỏa' sắp xuất hiện, nhìn từ trên cao sẽ trực quan hơn một chút. "Thẩm gia, đến lúc chúng ta xuống chưa?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Đừng vội, đợi thêm chút nữa, vẫn chưa

xong đâu~" Thẩm Hạo nói với mọi người. "Hả?

Còn nữa?

Tiếp theo còn chuyện gì xảy ra ạ?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Long hỏa còn chưa ra đâu, chờ đi, đợi Long hỏa qua rồi thì cũng hòm hòm." Thẩm Hạo nói.

Trước khi đến, Thẩm Hạo đã tính toán thời gian, theo dòng thời gian cốt truyện gốc, hôm nay vừa đúng là ngày rằm tháng mười lăm âm lịch.

Là lúc triều tịch xuống thấp nhất, cũng vừa khéo là khung giờ xuất hiện kỳ quan Long hỏa này.

Mọi người đợi trên trời một tiếng đồng hồ, bầu trời vẫn âm trầm. "Mau nhìn, đáy biển có biến hóa!" Bàn Tử hét lớn.

Chương 220

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ lập tức nhìn xuống mặt biển.

Trong nước biển vốn ô trọc tối tăm bỗng nhiên sôi trào cuộn sóng.

Dưới đáy biển xuất hiện rất nhiều nguồn sáng rực rỡ, giống như từng chiếc đèn lồng.

Sau đó, cả đáy biển đều trở nên sáng rực. "Đây là...

Long hỏa bùng phát sao?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Cùng với Long hỏa bùng phát, nước biển lập tức sôi trào nhanh chóng, cả vùng biển như bị đun sôi.

Vô số cá dưới đáy biển trong nháy mắt bị luộc chín, phơi bụng trắng nổi lên mặt nước.

Luồng Long hỏa này thế lửa cực lớn, thậm chí đột phá đáy biển, xông lên khỏi mặt nước.

Một làn khói đen nhiệt độ cao bốc lên từ đáy biển, xông thẳng lên trời.

Bầu trời vốn đã âm trầm lại càng thêm hôn ám.

Tuy nhiên, loại Long hỏa này chỉ có thể cháy trong nước biển, rời khỏi nước sẽ tắt ngúm.

Trong Thanh Ô phong thủy, nó được gọi là "Long Đăng".

Loại dị tượng này chỉ có ở nơi dư mạch Nam Long mới xuất hiện, là do hải khí Nam Long ngưng kết, xa không phải núi lửa đáy biển hay phun trào khí đốt dầu mỏ có thể so sánh.

Nó mãnh liệt hơn nhiều!

Hồ Bát Nhất tận mắt chứng kiến trận Long hỏa tiềm nhiên dưới đáy biển này, trong lòng cũng đã nắm chắc. "Xem ra chiếc Mã Lỵ Tiên Nô hào chìm ngay gần đây thôi.

Lời người thuyền viên sống sót kia nói không sai." Long hỏa đến nhanh, đi cũng rất nhanh, giống như hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Vùng biển vốn bị Long hỏa chiếu sáng rực rỡ trong nháy mắt lại trở nên ảm đạm.

Mà ngay khi Long hỏa vừa rút đi không lâu, trên mặt biển xuất hiện rất nhiều xoáy nước lớn.

Khoảng cách có gần có xa, mỗi cái đều đang điên cuồng nuốt chửng nước biển.

Giống như dưới đáy biển đột nhiên xuất hiện một cái hang sâu không thấy đáy, nước biển hình thành xoáy nước rót thẳng xuống dưới. "Vãi chưởng, nhiều xoáy nước thế?" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Vùng biển này, tiên là trải qua sương mù dày đặc, sau đó lại đến Rồng hút nước, tiếp theo lại là Long hỏa cháy ngầm.

Hiện tại xuất hiện nhiều xoáy nước hang biển như thế!

Nếu bọn họ ngồi thuyền đánh cá bình thường, bây giờ e là toi đời rồi! "May mà có Mặc Vân Chu của Thẩm gia chở chúng ta, bằng không nếu đổi thành thuyền đánh cá bình thường, e rằng sẽ bị xoáy nước này xé nát, chúng ta đều sẽ bị cuốn vào trong xoáy nước." "Cũng không biết xoáy nước này rốt cuộc thông tới đâu?

Chẳng lẽ thật sự là Quy Khư hải nhãn hay sao?" Hồ Bát Nhất cũng đầy vẻ kinh hãi, sợ hãi không thôi.

Nhưng suy nghĩ lại thì thấy không đúng lắm. "Không đúng, nếu là Quy Khư hải nhãn thì xoáy nước này phải luôn tồn tại, không thể biến mất mới đúng.

Cái này hẳn là chân không hình thành sau khi hải khí phun trào, đảo hút nước biển dẫn đến.

Chắc không bao lâu nữa sẽ biến mất thôi!" Giọng Hồ Bát Nhất vừa dứt, chỉ thấy trên mặt biển những xoáy nước rò rỉ kia từ từ tụ lại một chỗ, hình thành nên một cái xoáy nước khổng lồ hơn hẳn.

Đường kính của xoáy nước này vượt quá hai ngàn mét, nhìn thanh thế này, quả thực có vài phần dáng vẻ của hải nhãn Quy Khư.

Mọi người đều bị biến cố bất ngờ trước mắt làm cho kinh hãi.

Nếu bọn họ thực sự chỉ ngồi thuyền đánh cá bình thường tới đây, gặp những xoáy nước phân tán phía trước thì còn có cách tránh né.

Nhưng hiện tại đối mặt với xoáy nước khổng lồ thế này, quả thực rất khó giải quyết.

Đúng lúc này, từ trong dòng hải lưu của xoáy nước, một bóng trắng thon dài trồi lên.

Đó là một con rắn biển màu trắng khổng lồ.

Thân hình nó to lớn, dài đến hơn ba mươi mét, đầu tựa đầu trâu, có mọc sừng, trên thân cũng phủ một lớp vảy, lân giác đầy đủ.

Thân hình như rồng.

Đây là một con Giao xà, đã bắt đầu hóa rồng.

Đầu nó đã tiến hóa thành hình dạng gần giống đầu rồng.

Lớp vảy trên thân cũng giống vảy rồng chứ không phải vảy rắn.

Ngoại trừ việc chưa mọc ra móng vuốt thì hoàn toàn chính là một con bạch long.

Nó vốn dĩ sinh sống trong một rãnh biển dưới trôn ốc san hô.

Trước đây nó cũng từng trải qua nhiều lần Long Hỏa và biển rò,

nhưng e rằng nó cũng không ngờ quy mô lần này lại lớn đến vậy.

Nó tránh được vòi rồng nước và Long Hỏa, nhưng lại không tránh được xoáy nước biển rò khổng lồ này.

Thân thể bị xoáy nước cuốn vào, đang xoay tròn theo dòng nước xiết, bị kéo về phía lỗ hổng ở trung tâm.

Tuy nhiên, con đại hải xà này tiến hóa đến hình rồng, đã sinh ra vài phần thần dị.

Sức mạnh và sức chịu đựng của nó đều vượt xa các loài thủy tộc khác, ở trong xoáy nước vẫn nỗ lực uốn éo thân thể.

Nhân lúc còn ở rìa xoáy nước, cách hố đen trung tâm còn xa, nó mượn lực xoáy nước, uốn mình bật mạnh, thế mà lại trực tiếp thoát ra khỏi đó, tựa như đạn bắn khỏi ná cao su.

Cảnh này không giống như trong nguyên tác, dây dưa với đám Hồ Bát Nhất trong xoáy nước một hồi lâu rồi kiệt sức.

Hiện tại sức mạnh của nó chưa tiêu hao bao nhiêu, thể lực sung mãn.

Cú tung mình này bay lên không trung cao hơn mười mét, trực tiếp vượt qua khoảng cách cả trăm mét, cứ thế thoát khỏi sự kìm kẹp của đại xoáy nước.

Thân tư nó uốn lượn, du tẩu giữa không trung, tựa như một con bạch long đang phi vũ, quả thực có vài phần phong thái của chân long.

Thẩm Hạo thấy vậy, trực tiếp điều khiển Mặc Vân Chu nhanh chóng hạ xuống.

Sau đó, pháp lực cuộn trào, hóa thành một bàn tay pháp lực khổng lồ, tóm gọn con Giao xà đang ở giữa không trung.

Phi chu tới gần.

Thẩm Hạo trực tiếp dùng ngự thú pháp, ngưng tụ ra một cái Ngự Thú Ấn, gieo vào linh hồn Giao xà, dùng sức mạnh cường hoành trực tiếp nô dịch nó.

Giao xà sau khi bị bàn tay pháp lực tóm lấy thì không ngừng giãy giụa, nhưng mãi vẫn không thoát ra được.

Cảm giác treo lơ lửng giữa trời không nơi nương tựa này khiến nó kinh hoảng thất thố.

Mãi đến khi bị gieo Ngự Thú Ấn, nó mới ngừng giãy giụa.

Mặc Vân Chu hạ xuống mặt biển, Thẩm Hạo cũng thả Giao xà về lại trong nước, chỉ huy nó lộ nửa thân trên khỏi mặt biển, ghé đầu sát mạn thuyền.

Con Giao xà này đã có vài phần linh trí.

Thẩm Hạo cũng vì nó mà đo ni đóng giày tạo ra một thiên Hóa Long công pháp.

Tuy nhiên, thiên công pháp này không bao gồm thuật hóa hình (biến thành người), mà chú trọng hơn vào việc rèn luyện thân thể, để nó không ngừng trưởng thành theo hướng thú hình.

Chủ yếu là để bồi dưỡng nó thành một thú cưỡi.

Trong công pháp này có không ít pháp thuật cùng phương pháp chiến đấu, giúp nó sở hữu chiến lực bất tục, đồng thời còn có thể biến hóa kích thước lớn nhỏ.

Chương 221

Sau đó, hắn để nó tiếp tục ở lại trong biển tự mình tu luyện.

Nói đi cũng phải nói lại, con Giao xà này có thể trưởng thành đến mức độ này, hóa ra hình rồng, không thể tách rời quan hệ với hoàn cảnh nơi đây.

Nơi này là nơi hải khí của long mạch Nam Long hội tụ.

Do tộc Hận Thiên khai thác quặng mỏ dẫn đến vỏ trái đất mỏng đi, hải khí rò rỉ.

Nó được sinh khí Nam Long nuôi dưỡng mới có thể lớn đến bộ dạng như ngày nay.

Bất quá trước đây nó chỉ dựa vào bản năng hấp thu hải khí Nam Long, hiện tại có công pháp, hiệu suất sẽ được nâng cao cực đại.

Sau khi sáng tạo công pháp xong, Thẩm Hạo búng tay chỉ vào đầu rắn một cái, truyền thẳng vào não hải nó. "Được rồi, đi đi!" Đầu giao khẽ gật, thân thể Giao xà uốn một cái, liền chui xuống đáy biển. "Thẩm gia, đây là...

Giao long sao?" Hồ Bát Nhất khiếp sợ hỏi.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Hiện tại chỉ có thể coi là Giao xà thôi, còn cách Giao long một bước nữa, chưa mọc ra bốn chân đâu." "Bất quá cũng sắp rồi." "Nơi này là chỗ rò rỉ hải khí của Nam Long, nó nhận được tạo hóa, có thể trưởng thành, cơ duyên và tư chất đều không tồi." "Cứ bắt lấy, làm thú cưỡi đi." "Sau này có thể ngự long phi hành rồi." Nói xong, Thẩm Hạo cười cười. "Oa, vậy thật sự chúc mừng Thẩm gia!" Bàn Tử cũng hâm mộ nói.

Thẩm Hạo xua tay: "Được rồi, hiện tại chúng ta chuẩn bị tiến vào

đáy biển thôi." "Xoáy nước lớn thế này, cho dù con tàu đắm kia trước đó chưa bị cuốn xuống, hiện tại cũng có khả năng đã bị cuốn xuống rồi." "Chúng ta nói cho cùng vẫn phải xuống Quy Khư dưới đáy biển tự mình tìm tòi một phen." Dứt lời, Thẩm Hạo liền thao túng Mặc Vân Chu thăng không, bay về phía trung tâm xoáy nước lớn.

Đại xoáy nước này đang từ từ thu nhỏ thể tích.

So với lúc mới bắt đầu đã nhỏ hơn một chút.

Lần này trong Quy Khư dưới đáy biển, hải khí phun trào lượng lớn, đẩy rất nhiều nước biển vốn có bên trong ra ngoài.

Hiện tại, hải khí đã phun xong, bên trong như chân không, không ngừng hút nước biển từ bên ngoài vào bổ sung.

Mà trong không gian Quy Khư, bản thân còn có hải khí liên tục giải phóng ra, cũng đang lấp đầy chân không.

Khi nước biển hút vào đủ rồi, liền sẽ không hút nữa.

Cái hố đen ở giữa xoáy nước thông thẳng đến không gian Quy Khư dưới đáy biển.

Mặc Vân Chu từ hố đen giữa xoáy nước chui vào.

Bay xuống vài chục mét đã đến không gian Quy Khư.

Nói là không gian Quy Khư, kỳ thực chính là một cái hang động mỏ cỡ lớn do tộc Hận Thiên đào ra mà thôi.

Thẩm Hạo thao túng phi chu dừng lại giữa không trung.

Lượng lớn nước biển đang từ một lỗ hổng trên đỉnh đầu đổ ập xuống, không ngừng rót vào mặt nước bên dưới.

Bất quá, thế nước đã và đang nhỏ dần.

Vài phút sau, thế nước đột ngột dừng hẳn.

Mà trong cả không gian này tồn tại một luồng gió nóng.

Chính là do hải khí hội tụ hình thành, đỡ lấy nước biển ở lỗ hổng kia, khiến nó không thể lọt xuống.

Mà trong tầng đá phía trên có sức mạnh của trận pháp hội tụ hải khí, phong bít cửa động.

Đó là trận pháp được tạo thành từ những tảng đá và khối đồng khắc phù văn kỳ dị mà Thẩm Hạo phát hiện dưới đáy biển trước đó.

Tuy nhiên, không ít tiết điểm trên trận pháp đã hư hại nên mới xuất hiện nhiều lỗ hổng.

Thẩm Hạo phất tay, thả ra một quả cầu sáng lớn chiếu rọi cả không gian.

Ba người Hồ Bát Nhất lúc này mới nhìn rõ hình dáng không gian dưới lòng đất này.

Vừa rồi bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối đen. "Vãi chưởng, đây là Quy Khư trong truyền thuyết sao?

Sao lại trông như cái điểu dạng này?" Bàn Tử mở miệng nói. "Trước đó chẳng phải đã nói rồi sao?

Nơi này vốn là nơi sinh sống của cổ quốc Hận Thiên, sau đó bọn họ đột nhiên biến mất." "Vậy khẳng định là đã xảy ra tai ương diệt đỉnh gì đó rồi, cậu nhìn đống tường đổ vách xiêu trên mặt đất mà xem, chắc chắn là một trận đại tai nạn!" Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử.

Trên mặt đất là một vùng phế tích cổ thành, trong nước còn có vô số cột đá, đỉnh đồng, tàn hài người đồng các loại.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chỉ về phía xa nói: "Mọi người nhìn chỗ kia kìa, hình như là một tòa cung khuyết còn bảo tồn khá hoàn hảo!" Mọi người nhao nhao nhìn sang. "Ồ, đúng thật là, không ngờ nơi

này lại còn di tích bảo tồn hoàn hảo như vậy, thật là thần kỳ." "Lát nữa chúng ta tìm được tàu đắm, lấy được Tần Vương Chiếu Cốt Kính thì qua đó xem thử đi." Hồ Bát Nhất đề nghị. "Được a, cổ quốc Hận Thiên huy hoàng hai ngàn năm trước, khẳng định có rất nhiều bảo bối!" Bàn Tử liên tục gật đầu.

Mực nước trong không gian Quy Khư vẫn đang không ngừng hạ xuống.

Tại một số nơi trong không gian này có lỗ hổng thông xuống tầng sâu hơn, nước biển không ngừng chảy vào đó.

Càng nhiều phế tích cổ thành và tàn hài đổ nát từ trong nước lộ ra.

Không chỉ như thế, gần đó còn có rất nhiều xác tàu đắm chất đống trong không gian này, là một nghĩa địa tàu đắm thực sự.

Mà dưới sâu trong nước còn có nhiều hơn nữa.

Ngay cách đó không xa, có một chiếc thuyền trắng lộ ra khỏi mặt nước.

Vùng nước biển đục ngầu này hiện lên một màu đen lục, thân thuyền màu trắng kia nhìn vào vô cùng bắt mắt. "Mọi người nhìn chỗ đó, có phải chiếc Mã Lỵ Tiên Nô mà chúng ta cần tìm không?" Bàn Tử chỉ vào con thuyền trắng kia hét lên.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu bay đến bên cạnh xác tàu đắm.

Thần thức vừa quét qua, quả nhiên phát hiện chiếc gương đồng được đóng gói kỹ lưỡng trong khoang hàng.

Thế là, hắn lần nữa hóa ra bàn tay pháp lực, vớt con tàu này lên, đặt lên bờ bên cạnh.

Chúng nhân lập tức xuống thuyền kiểm tra.

Nhảy lên boong tàu Mã Lỵ Tiên Nô, mọi người đi vào trong khoang thuyền.

Trong khoang tràn ngập khí tức âm u và tử vong.

Đầu tiên tiến vào một căn phòng có cửa khoang mở hé, trên cửa còn kẹp một cánh tay người.

Chiếc Mã Lỵ Tiên Nô này chỉ là một chiếc du thuyền tư nhân cỡ lớn, không giống với tàu chở hàng thông thường.

Bàn Tử đẩy cửa khoang ra, xương tay rơi xuống đất.

Mà sau cánh cửa, thi cốt của một người đang nằm nghiêng lệch trên sàn.

Con tàu này đã chìm được mấy tháng, thi thể người này chỉ còn lại một bộ xương trắng, da thịt bên trên đều đã bị cá nhỏ trong nước rỉa sạch.

Bàn Tử liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc đồng hồ vàng lớn đeo trên tay cái xác.

Dưới ánh sáng của quả cầu, nó phản xạ tia sáng chói mắt.

Nhìn dáng vẻ kia bên trên còn nạm kim cương.

Khóe miệng Bàn Tử nhếch lên, mặt đầy ý cười, lập tức chạy tới tháo chiếc đồng hồ vàng từ tay cái xác xuống.

Đồ dưới lòng đất thường gọi là "minh khí", còn đồ dưới đáy biển thì được gọi là "thanh đầu".

Chiếc đồng hồ vàng này cũng coi như là một món thanh đầu rồi.

Chương 222

Lấy ra chai nước rửa rửa, sau đó dùng vải lau sạch.

Chiếc đồng hồ vàng lớn này toàn thân đều làm bằng vàng, vàng óng ánh, vô cùng bắt mắt.

Hơn nữa trên mặt đồng hồ còn khảm rất nhiều kim cương.

Cho dù ở thời kỳ này giá kim cương không quá đắt, nhưng vẫn cực kỳ đáng giá.

Lại nhìn kỹ thuật gia công chiếc đồng hồ này, tám phần là đồng hồ danh tiếng của Thụy Sĩ.

Mà người trước mắt này, chắc hẳn là một phú hào trên tàu.

Loại đồng hồ này không phải thủy thủ bình thường có thể đeo nổi. "Hắc hắc, Lão Hồ, cậu nhìn cái đồng hồ này xem, tuyệt đối là đồ tốt a!

Có thể đáng giá không ít tiền đâu!" Bàn Tử cao hứng thu đồng hồ lại.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó kiểm tra trong khoang thuyền, lại phát hiện nơi này dường như là phòng thuyền trưởng.

Bên trong đã bị một lớp bùn đen kịt bao phủ.

Trên vách tường còn treo một tấm gương lớn.

Thẩm Hạo cảm nhận được oán hồn của cái xác này sau khi chết vẫn còn bồi hồi trong khoang thuyền, chưa tiến vào Minh phủ chuyển thế đầu thai.

Nó vừa thấy mọi người đi vào liền muốn lao tới vồ lấy.

Chỉ có điều, mọi người đều có tu vi tại thân, đâu phải thứ mà con

tiểu quỷ mới sinh ra mấy tháng như nó có thể trêu chọc.

Động tác này của nó lập tức dấy lên một trận âm phong.

Ba người Hồ Bát Nhất lập tức cảnh giác. "Cẩn thận!

Nơi này có vấn đề!" Hồ Bát Nhất hét lên.

Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử cũng ngay lập tức vận khí hộ thể, tay rút phi kiếm ra.

Sau khi phòng ngự xong, cả ba đều mở pháp nhãn nhìn xung quanh.

Quả nhiên trông thấy một bóng đen kịt, đây là một oán hồn ác quỷ, hẳn là của người nằm trên đất kia. "Mẹ kiếp, có ma!" Bàn Tử quái khiếu một tiếng. "Sao thế?

Bàn Tử cậu sợ à?" Hồ Bát Nhất cười nói. "Xì, Béo gia đây giờ đâu phải người thường nữa, tôi mà thèm sợ nó?" Bàn Tử khinh thường nói.

Sau đó, Bàn Tử trực tiếp điều khiển phi kiếm công kích về phía quỷ ảnh kia.

Kiếm quang lóe lên, quỷ ảnh trực tiếp bị kiếm quang xuyên thấu, tạo thành thương tổn cực lớn.

Một trận âm phong thổi qua, quỷ ảnh phát ra một tiếng thảm thiết không thanh âm.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng cùng nhau ra tay.

Ba đạo kiếm khí trực tiếp chém tan con oán quỷ này.

Thu hồi pháp kiếm, Bàn Tử để thanh kiếm lơ lửng trước miệng, nhẹ nhàng thổi một hơi. "Hừ, khu khu tiểu quỷ, còn không phải dễ như trở bàn tay." Bàn Tử làm bộ làm tịch nói.

Hắn cố gắng tỏ ra vẻ rất ngầu, nhưng thân hình tráng kiện núng nính kia khiến hắn trông cứ kỳ kỳ quái quái. "Được rồi Bàn Tử, đừng diễn nữa, ở đây không có ai xem cậu đâu, hay là đợi về kinh thành rồi đi tìm mấy bà phú bà mà diễn.

Thân hình khôi ngô thế này của cậu, nghĩ đến đám phú bà kia nhất định rất thích." Hồ Bát Nhất trêu chọc. "Hả?

Lão Hồ, cách này cậu nói nghe cũng được đấy, hôm nào đi thử xem, coi có tìm được em phú bà xinh đẹp nào để ăn cơm mềm không, hắc hắc." Bàn Tử cứ như không nghe ra Hồ Bát Nhất đang cười nhạo mình, ngược lại còn hùa theo. "Ách, ha ha, Bàn Tử ý tưởng này của cậu rất táo bạo nha." Hồ Bát Nhất cười nói.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ không muốn nghe hai người đấu võ mồm nữa, bèn ngắt lời: "Được rồi, đừng tào lao nữa, chúng ta vẫn nên tìm xem Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở đâu đi!" "Ồ." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều ngậm miệng gật đầu.

Ra khỏi phòng thuyền trưởng, mấy người đi xuống tầng dưới khoang thuyền, những hàng hóa quan trọng thường sẽ được đặt ở khoang hàng tầng đáy.

Thẩm Hạo dẫn đầu đưa mọi người đi thẳng xuống khoang đáy.

Trước khi đến, Giáo sư Trần đã nói cho mọi người biết tư liệu về tàu Mã Lỵ Tiên Nô.

Chủ nhân của nó là một đại phú ông Nam Dương, phất lên nhờ buôn lậu ma túy, sau đó lấn sân sang kinh doanh đồ cổ văn vật.

Người này chỉ thích kinh doanh những thứ giá trị liên thành, đồ bình thường đều không lọt mắt xanh.

Đồ qua tay gã, cái nào cũng là bảo vật vô giá.

Mọi người đối với đồ đạc trong khoang đáy đều vô cùng mong

đợi.

Có lẽ chuyến này thực sự có thể kiếm được một món hời lớn.

Nhóm ba người Hồ Bát Nhất hưng phấn đi theo Thẩm Hạo xuống khoang đáy.

Chỉ thấy trên mấy kệ hàng trong khoang trống huơ trống hoác, chỉ có ba cái hộp gỗ đàn hương lớn.

Mấy cái hộp gỗ đàn hương này thể tích không nhỏ, hơn nữa tạo hình cổ phác.

Đây là hộp gỗ đàn hương đặt làm riêng, chuyên dùng để đựng hộp bảo vật cổ.

Gỗ đàn hương có thể chống côn trùng chống ẩm, những hành gia chuyên sưu tầm đồ cổ đều thích dùng hộp gỗ đàn hương để đựng bảo vật.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử làm ăn buôn bán thời gian qua cũng đã kiến thức không ít, nhìn là biết bên trong đựng bảo bối.

Hai người vô cùng tích cực chạy lên trước, khiêng cả ba cái hộp gỗ đàn hương lớn xuống đất, sau đó cạy mở hết ra.

Lại phát hiện chỉ có hai hộp bên trong đựng đồ, còn một hộp thì trống không. "Quá đáng tiếc!" Mọi người đều biết chủ nhân du thuyền này chỉ kinh doanh bảo vật đỉnh cấp, hiện tại thoáng cái đã mất đi một món bảo vật như vậy, Bàn Tử chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Còn về hai cái hộp kia.

Một cái đựng chiếc áo bảo y phỉ thúy lưu quang dật thải (tỏa sáng rực rỡ), bên trên khảm lượng lớn châu báu.

Kiểu dáng vô cùng kỳ lạ, mang đậm đặc trưng Phật giáo.

Là một chiếc Thất Bảo Phật Y.

Quả thực so với chiếc áo cà sa gấm của Đường Tăng cũng không kém cạnh gì.

Bên trên khảm thất bảo, thủy hỏa bất xâm, có thể phòng thân khu trùng.

Khoác cà sa, không nhập trầm luân, không đọa địa ngục, không gặp khổ nạn ác độc, không gặp tai ương hổ sói.

Nhìn một cái là biết bảo bối chỉ có đại đức cao tăng, thậm chí là thánh tăng mới có tư cách mặc.

Giống như câu nói kia thế nào nhỉ?

Người xuất gia trần duyên đã đoạn, biển vàng cạn khô, Kim Trì trưởng lão vì sao khăng khăng không buông bỏ được một chiếc áo cà sa?

Quan Âm Bồ Tát đáp rằng: Nếu không khoác lên chiếc áo này, chúng sinh làm sao biết ta trần duyên đã đoạn, biển vàng cạn khô?

Chương 223

Nói vô cùng có đạo lý.

Chiếc bảo y này không chỉ đại biểu cho thân phận, địa vị mà còn đại biểu cho cảnh giới của đại đức cao tăng.

Nếu không có những điểm xuyết này, sao xứng với danh đại đức cao tăng.

Hẳn là xuất từ mấy quốc gia Phật giáo hưng thịnh ở Nam Dương.

Các hòa thượng cũng không xứng mặc bảo y tốt thế này.

Chiếc bảo y này toàn thân dệt bằng chỉ vàng chỉ bạc, khảm nạm thất bảo, không phải dược liệu bình thường, vì thế ngâm trong nước biển mà cũng chẳng hề hấn gì.

Cái này dùng để mặc cho tượng Phật thếp vàng trong chùa.

Chỉ có kim phật mới xứng với bảo y này.

Hơn nữa, chỉ vào những dịp lễ trọng đại, trường hợp đặc thù mới lấy ra.

Ví dụ như khi đế vương quý tộc tới bái Phật dâng hương.

Còn người thường, thậm chí ngay cả tư cách nhìn thấy nó cũng không có.

Thứ này hẳn là trấn tự chi bảo của ngôi chùa lớn nào đó, không dễ dàng xuất hiện, cũng không biết bọn chúng làm sao lộng tới tay được.

Bất quá, món đồ này có thể bán được giá trên trời.

Ở niên đại kinh tế chưa phát triển này đã vậy, để đến hai ba mươi năm sau thì đúng là giá trên trời thật sự, thậm chí là vô giá chi bảo!

Bàn Tử nhìn chiếc bảo y này, con mắt đều đã biến thành hình lỗ tiền vuông rồi.

Thẩm Hạo sau khi loại bỏ nước và tạp chất trên bảo y liền thu vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Sau đó, mọi người nhìn sang chiếc hộp cuối cùng.

Chỉ thấy bên trong là một chiếc gương đồng vô cùng cổ lão.

Mặt gương đã mài mòn rất nghiêm trọng, bốn phía mặt gương đều đúc hoa văn ngư long.

Mà dưới đáy là một con cá bốn chân kỳ lạ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hình thể tựa người nhưng diện mục khả tăng, làm ra dáng vẻ nâng đỡ, đang nâng bảo kính. "Đây chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà Giáo sư Trần nói sao?" "Nhìn quả nhiên bất phàm, liếc mắt là có thể nhận ra thứ này không đơn giản!" Bàn Tử đánh giá chiếc gương đồng nói.

Chiếc gương đồng này còn tản ra một luồng khí tức âm hàn, mấy người tại trường đều cảm nhận được.

Đây kỳ thực chính là hải khí tản ra từ trong gương đồng.

Gương này được luyện chế bằng Long Hỏa dưới đáy biển, ẩn chứa lượng lớn hải khí bên trong.

Chỉ là mấy ngàn năm nay, đồng đỉnh Quy Khư vỡ nát tứ tán, không được bảo quản tốt, hải khí vẫn luôn từ từ rò rỉ ra ngoài.

Thẩm Hạo bước tới, cầm chiếc gương đồng lên nhìn kỹ. "Cẩn thận, ngàn vạn lần đừng dùng lưng gương chiếu vào người!" Dương Tuyết Lỵ nhớ tới lời Giáo sư Trần từng nói, lập tức nhắc nhở.

Khi đó Giáo sư Trần đã cảnh báo bọn họ, Tần Vương Chiếu Cốt Kính không thể dùng lưng gương chiếu vào người sống, nếu không sẽ

xảy ra chuyện.

Nghe nói là vì sau khi cương thi bị trấn áp, thi thể trong cơ thể đều bị hút vào trong gương đồng, do đó không thể dùng lưng gương chiếu người.

Thẩm Hạo nói với mọi người: "Không cần lo lắng, đây không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính!" "Cái gì?

Không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính?" Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy đều lộ ra biểu tình khiếp sợ, khó tin. "Sao có thể?

Giáo sư Trần chẳng phải bảo là Tần Vương Chiếu Cốt Kính sao?" Thẩm Hạo trực tiếp lật lưng gương lại, chỉ thấy bên trên phong ấn một lớp xi can (hỏa tất), trên xi còn có phù ấn tịch tà.

Đặc biệt nhất là trên lưng gương có treo một cái phù đồng kỳ quái.

Thẩm Hạo nhón cái phù đồng này lên xem xét tỉ mỉ.

Đây chính là Vô Nhãn Ngư Phù trong bốn cái phù đồng Quy Khư, được treo ngay sau lưng gương đồng.

Bên cạnh nó còn có ba cái móc, dùng để treo Nhân Phù, Quỷ Phù và Long Phù.

Sau đó Thẩm Hạo nói với mấy người: "Chiếc gương đồng này hẳn là Quy Khư Đồng Kính, được chế tạo vào thời Chu Mục Vương, dùng phối bộ với Quy Khư Thiên Đỉnh mà tộc Hận Thiên chế tạo cho Chu Mục Vương.

Là dùng để chiêm bốc thiên cơ." Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy có chút nghi hoặc: "Quy Khư Đồng Kính?" "Không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính sao, sao lại biến thành Quy Khư Đồng Kính, chuyện này là thế nào?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo cười cười: "Có lẽ Giáo sư Trần cũng nhầm lẫn rồi, dù

sao ai cũng chưa từng thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính trông như thế nào, nhầm lẫn cũng là rất bình thường mà." Mọi người gật đầu, có lẽ đúng là Giáo sư Trần nhầm lẫn thật.

Ba người Hồ Bát Nhất không rõ, bản thân Giáo sư Trần cũng không rõ.

Nhưng Thẩm Hạo và lão Giáo sư Tôn kia thì rất rõ, đây chính là Quy Khư Đồng Kính.

Là Giáo sư Tôn lừa Giáo sư Trần nói đây là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, mục đích là để đám người Hồ Bát Nhất và ông ta lấy được chiếc gương đồng này, tiện dùng để bói toán vị trí lối vào Địa Tiên Thôn.

Chuyến đi Nam Hải này kết thúc, lão Giáo sư Tôn kia hẳn là sẽ rất nhanh tìm đến bọn họ.

Bất quá, lần này muốn lợi dụng đám Hồ Bát Nhất thì không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, tên Phong Sư Cổ ẩn nấp trong Địa Tiên Thôn hơn bốn trăm năm kia cũng không phải dạng dễ đối phó.

Lấy tình hình thế giới hiện tại mà xem, tên Phong Sư Cổ kia thật sự có nắm chắc thành tiên.

Chứ không phải như trong nguyên tác, chỉ là cái xác chết bị thi tiển ký sinh.

Phải biết rằng, khối địa mạch không đầu dưới đáy Quan Tài Hạp kia, chính là thứ được xưng tụng là Bàn Cổ Thần Mạch.

Sự thần dị của nó khẳng định phi đồng phàm hưởng!

Bàn Cổ Thần Mạch kia như một cái xác chết bị chặt đầu, dịch địa mạch trong đó cũng như thi huyết, tanh hôi đen kịt.

Lại thêm bên trong chết nhiều người như vậy, e rằng tà khí hối tập còn vượt qua cả đạo vết nứt âm dương dưới mộ Lý Thuần Phong.

Mà Phong Sư Cổ tự phong ấn mình trong đó, sợ là cũng đã sớm hóa thành tà túy!

Lấy được gương đồng, mọi người cũng không vội vã đi ra mà tiếp tục thám hiểm trong không gian "Quy Khư" dưới lòng đất này.

Di tích dưới lòng đất này cho thấy nơi đây từng tồn tại một nền văn minh huy hoàng, chỉ là đã bị hủy diệt trong vĩ lực của thiên địa.

Nhưng từ những di tích tàn tồn cũng có thể thấy được bọn họ năm đó huy hoàng đến mức nào.

Cổ thành này chiếm diện tích rất lớn, tuy phòng ốc bên trong đều đã biến thành phế khư, nhưng những cột đá nghiêng ngả, tượng đồng kia vẫn đang kể lể về thịnh huống năm xưa.

Ở rìa nước biển phía xa có một ngọn núi đá nhô lên, chống đỡ không gian này.

Cổ thành được xây dựng dưới chân núi, dựa núi mà xây.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu bay về phía ngọn núi đá kia.

Lúc này trong không gian Quy Khư cũng phát sinh một số biến hóa.

Trong tầng đá trên đỉnh đầu xuất hiện một mảng mạch lạc đỏ như máu.

Đây là ánh sáng tỏa ra từ hỏa mạch dung nham trong tầng đá.

Nham thạch trên khung đỉnh bị Long Hỏa thiêu đốt đỏ rực, như từng đường huyết quản.

Đều là do Long Hỏa dưới lòng đất phun trào thiêu đốt dẫn đến.

Thần thức Thẩm Hạo thâm nhập vào hỏa mạch nham tương đỏ như máu, men theo mạch lạc thăm dò thẳng xuống sâu trong lòng đất.

Long Hỏa này quả nhiên là một loại hỏa diễm đặc thù sinh ra do sự kết hợp giữa hải khí địa mạch Nam Long và hỏa khí hỏa mạch nham tương.

Tuy không tồi, nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói thì cũng rất bình thường.

Chương 224

Mặc Vân Chu bay đến bên núi đá.

Chỉ thấy trên núi đá có mấy cánh cửa đá màu sắc khác nhau. "Thẩm gia, chỗ này có năm cái cửa, chúng ta đi cái nào?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng nói: "Mấy cánh cửa đá này e là không đơn giản, nhìn màu sắc hình như ám hợp ngũ hành." Thẩm Hạo xua tay nói: "Không sao cả, cứ vào từng cái xem thử là biết.

Chỗ này dù sao cũng đã chìm mấy ngàn năm, bên trong hẳn cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Đều vào xem thử đi." Lập tức, Thẩm Hạo thao túng Mặc Vân Chu hạ xuống mặt nước, thể hình cũng thu nhỏ lại rất nhiều, tựa như một chiếc thuyền đánh cá nhỏ.

Hắn đưa mọi người tiến vào từ cánh cửa đá có ký hiệu màu trắng ở gần nhất bên trái.

Dưới ánh sáng quả cầu, mọi thứ trong đại điện đều thu vào tầm mắt mọi người.

Đại điện này đơn giản cổ phác, trang trí không xa hoa nhưng quy mô không nhỏ, toàn bộ đều được cấu thành từ đá.

Nghĩ đến là khi đào khoét bụng núi đã cố ý làm thành phong cách này.

Trong đại điện bị nước ngập hơn một nửa, chỉ có lượng nhỏ khu vực lộ ra chưa bị ngập.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phía sừng sững hơn mười pho tượng binh sĩ bằng đồng cao lớn.

Từng cái đều mặc áo giáp, tay cầm binh khí, có đao kiếm, có trường mâu.

Mà trên phần đất lộ ra khỏi mặt nước còn chất đống không ít vũ khí binh qua thanh đồng đã bị rỉ sét ăn mòn.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua đại điện này, phát hiện trừ những thứ đó ra còn có rất nhiều cuốc, xẻng, búa đồng... dường như đều là công cụ khai thác mỏ.

Xem ra là một chỗ kho tàng binh.

Ba mặt đều là tường, không có thất đấu nào khác.

Mấy người nhìn một vòng, không có đồ gì hiếm lạ.

Thế là mọi người lui ra, tiến vào phía sau cánh cửa lớn có ký hiệu màu xanh lục.

Bên trong cũng có rất nhiều tượng đồng, bất quá nhìn trang phục thì không phải binh sĩ, không nhìn ra là thân phận gì.

Trong điện trừ cái đó ra cũng không có vật gì khác, hoặc là từng có, nhưng dưới sự ngâm mình trong nước biển hơn hai ngàn năm đã sớm mục nát hết rồi.

Tiếp đó lại tiến vào đại điện sau cánh cửa đá ký hiệu màu đỏ.

Vẫn là không gian cao lớn, bốn phía sừng sững tượng người đồng.

Bất quá giữa đại điện có mấy cái lò đồng, đỉnh đồng.

Bên trong còn không ít khí cụ thanh đồng chưa thành hình. "Nơi này hình như là công xưởng dã luyện, mọi người nhìn trong nước xung quanh xem, bên trong còn không ít đồ đồng chưa đánh xong." Ba người Hồ Bát Nhất nhảy ra khỏi Mặc Vân Chu, phi thân đến bên cạnh lò đỉnh.

Lò đỉnh này tạo hình rất lớn, chưa bị nước ngập hoàn toàn.

Dương Tuyết Lỵ thi pháp dọn sạch nước trong lò đỉnh, phát hiện bên trong cũng có không ít khí cụ thanh đồng.

Thẩm Hạo nhìn mặt đất, lại nói: "Nơi này còn có dấu vết của trận pháp.

Xem ra là trận pháp dẫn đạo khống chế địa hỏa dùng cho việc luyện khí.

Trên đất còn có phù văn tàn lưu của trận pháp." Hồ Bát Nhất hỏi: "Đây chẳng lẽ chính là bí mật tộc Hận Thiên chưởng khống Long Hỏa?

Kỳ thực bọn họ cũng là người tu luyện?" Thẩm Hạo gật đầu: "Rất có khả năng, trên địa xác nham thạch tầng ngoài không gian Quy Khư này ta đã phát hiện dấu vết phù văn trận pháp.

Có lẽ trong tộc Hận Thiên từng tồn tại người tu luyện cường đại, chỉ là sau đó xảy ra biến cố, hoặc là chết rồi, mới dẫn đến việc trận pháp xảy ra vấn đề không thể tu bổ, cuối cùng diệt vong chỉ trong một đêm dưới tai nạn." Sau đó, mọi người lại xem thạch điện sau cánh cửa ký hiệu màu vàng.

Bố cục bên trong cũng sàn sàn như nhau, nhưng không để lại đồ vật gì đặc thù rõ ràng, không nhìn ra nơi này từng dùng làm gì.

Cuối cùng, mọi người tiến vào thạch điện có điểm ký hiệu màu đen.

Lúc này, mực nước trong Quy Khư đã dâng lên không ít.

Thạch điện này lớn hơn mấy chỗ trước một chút.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, bốn phía là từng pho tượng võ sĩ thanh đồng cao lớn, có chỗ khác biệt với tượng binh sĩ trước đó.

Tuy nhiên, trong đó có hơn mười pho tượng đồng lại bị chặt đầu.

Đầu của chúng đều bị xích sắt thanh đồng thô to treo lơ lửng trên không trung đại điện. "Ái chà?

Đây là tình huống gì, sao bị chặt đầu còn treo đầu lên?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Trên đầu những tượng đồng này đều đội mũ miện Hỏa Nha (Quạ Lửa).

Mà ngoài ra còn có một số tượng võ sĩ đồng hoàn hảo, trên đỉnh đầu lại đội mũ miện Ngư Cốt (Xương Cá).

Có thể thấy rõ ràng hai bên thuộc về phe phái đối lập.

Trên tường đại điện có mấy bức bích họa.

Dương Tuyết Lỵ quan sát tỉ mỉ một hồi rồi mở miệng nói: "Những tượng đồng này hẳn là thuộc về hai phe.

Những cái bị chặt đầu đội mũ miện Hỏa Nha, còn những tượng đồng hoàn chỉnh kia trên đầu đều là mũ miện Ngư Cốt.

Rõ ràng có thể thấy được sự đối lập." "Trong truyền thuyết, tổ tiên tộc Hận Thiên là một chi của nền văn minh cổ đại ở lưu vực sông Hoàng Hà thuộc nhà Hạ.

Vào thời kỳ Ân Thương và sớm hơn nữa, người ta từng xem Hỏa Nha là tượng trưng của Mặt Trời, còn Cá được xem là tượng trưng của Mặt Trăng.

Những người đội mũ miện Ngư Cốt ở đây hẳn chính là thị tộc Hận Thiên.

Hỏa Nha đại biểu Mặt Trời, Mặt Trời ở trên trời.

Hai tộc tương hỗ địch đối..." "Tôi nhớ ra rồi, tại lưu vực sông Hoàng Hà từng tồn tại một nền văn minh Xạ Nhật (Bắn Mặt Trời).

Hiện tại xem ra tộc Hận Thiên này rất có khả năng là một chi của bộ lạc Xạ Nhật.

Vì thế bọn họ mới cừu hận Mặt Trời như vậy, lấy tên Hận Thiên thị, cả tộc sống dưới lòng đất.

Mọi người xem, bích họa trên tường này cũng giống với lời tôi nói." Dương Tuyết Lỵ chính là nhìn thấy bích họa trên tường mới có thể nói ra nhiều như vậy, toàn bộ đều dựa vào năng lực "nhìn hình đoán chữ" cường hãn của cô ấy.

Mà trên đỉnh đại điện còn có một tấm thạch bàn hình tròn, bên trên có phù điêu Hỏa Nha, bị mấy mũi tên đá xuyên thấu.

Trong nước cũng có không ít tàn hài mũi tên đá.

Từ trên bích họa trong đại điện, có thể nhìn thấy rất rõ ràng đồ đằng Xạ Nhật (bắn mặt trời).

Lại nhìn những người khổng lồ bằng đồng đầu đội mũ xương cá trong điện, tư thế của bọn họ cũng đều là động tác giương cung lắp tên.

Những manh mối này đều chứng minh rằng, tộc Hận Thiên ở Quy Khư rất có khả năng chính là bộ lạc Xạ Nhật bắt nguồn từ lưu vực sông Hoàng Hà.

Có lẽ vì thất bại trong chiến tranh bộ lạc nên mới di cư ra biển.

Chỉ có điều, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh diệt vong.

Nước biển trong Quy Khư này lại một lần nữa dâng lên.

Mực nước trong đại điện vẫn không ngừng dâng cao, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh.

Vì thế, Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu, chở mọi người bay về phía một cánh cửa nhỏ nằm sâu trên tường đại điện.

Sau cánh cửa là một thông đạo nghiêng hướng lên trên, bên trong chính là lối đi dẫn tới một không gian khác.

Chương 225

Ở giữa là một thất đấu chuyên dùng để chất đống vỏ trai.

Bên trong còn giấu một con thi mị chuyên dùng để câu dẫn loài trai sò.

Bất quá, đối với Thẩm Hạo mà nói, thứ đó chẳng có tác dụng gì.

Hắn cũng lười đi xem, trực tiếp thao tác Mặc Vân Chu, từ giếng trời của thất đấu này bay lên, tiến vào không gian dưới đáy hòn đảo ma (U Linh đảo) hình xoắn ốc khổng lồ kia.

Không gian này còn lớn hơn nhiều so với nơi trước đó.

Hơn nữa, giữa hai nơi còn có một lớp đá dày ngăn cách, chỉ thông nhau qua thất đấu này.

Có lẽ còn có những lối đi liên kết khác, nhưng khả năng đều đã bị hủy hoại trong tai nạn năm xưa.

Sau khi tiến vào không gian này, Thẩm Hạo lại dâng quang cầu trên thuyền lên, rót vào pháp lực, khiến nó càng thêm sáng tỏ.

Hào quang vạn trượng, trực tiếp chiếu sáng cả không gian.

Chỉ thấy không gian khổng lồ này gần như hình tròn, bốn phía giống như núi vòng cung, bên trên có rất nhiều di tích cổ thành.

Mà ở giữa là một thung lũng trũng xuống, bên trong chứa lượng lớn nước đọng.

Trên mặt nước rộng lớn, có mười mấy cái xoáy nước đang rút nước đọng vào không gian rộng lớn sâu hơn dưới lòng đất.

Trong không gian tràn ngập sương mù hơi biển nồng đậm, mông lung huyền ảo.

Trong nước còn dựng đứng rất nhiều tượng võ sĩ bằng đồng cao lớn.

Trên người những tượng đồng này không có bất kỳ tiêu chí gì, trên đầu cũng không có mũ xương cá, có lẽ là nô lệ.

Cứ cách mười pho tượng đồng thì lại có một cái tời xích sắt khổng lồ, bên trên quấn quanh dây xích đồng to bằng bắp đùi, đầu kia nối liền với cây gỗ khổng lồ chống trời đạp đất kia.

Dường như là muốn kéo nó lại, không cho nó sụp đổ.

Ngay tại trung tâm vùng nước này, có một quảng trường đài đá khổng lồ.

Không gian vách đá dưới đáy biển này giống như một đấu trường La Mã cổ đại thiên nhiên.

Ngay tại trung tâm đài đá khổng lồ này, một cây gỗ đen khổng lồ cắm nghiêng vào trong tầng đá.

Nhìn sơ qua, nó cao tới cả trăm mét.

Cây gỗ này cực kỳ thô to, đường kính phải gần hai mươi mét.

Giống như một cây gậy gỗ cắm nghiêng vào mặt đất, sừng sững giữa di tích hình vòng cung này.

Thẩm Hạo điều khiển phi chu đến gần thân cây khổng lồ.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn thấy cây gỗ này cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Bàn Tử kinh hô: "Mẹ ơi, cái này là cái gì?

To quá!

Thứ này lớn như vậy, không phải là Định Hải Thần Châm của Long Vương gia đấy chứ?" Nghe thấy lời Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lắc

đầu: "Bàn Tử, cậu nói hươu nói vượn cái gì đấy, Định Hải Thần Châm là sắt, thứ đồ chơi này chính là một cây gỗ cổ hóa thạch.

Hẳn là cây cổ thụ trong rừng rậm thời tiền sử.

Năm đó lúc tôi làm công binh ở Côn Luân sơn, cũng từng đào được loại gỗ hóa thạch khổng lồ trăm mét này.

Nghe nói chỉ có ở vùng biển sâu âm khí cực kỳ trầm trọng mới có thể bảo quản hoàn hảo như vậy." Cây gỗ khổng lồ này toàn thân đen kịt, không biết đã chôn vùi trong không gian đáy biển này bao nhiêu năm.

Vỏ cây uyển chuyển như vảy rồng, không biết là giống gì.

Nhưng đã biến thành gỗ cổ hóa thạch, hơn nữa còn là loại Âm Trầm Mộc hiếm thấy.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, phát hiện trên thân cây có khắc không ít cổ tự.

Đây là một loại chữ cổ Ngư Trùng Triện, có chút tương tự với chữ Giáp Cốt trên Long Cốt Thiên Thư.

Mà trong đó có hai chữ lớn, chính là "Kiến Mộc"! "Kiến Mộc?" Dương Tuyết Lỵ kinh hô. "Cái gì?

Kiến Mộc?" Hồ Bát Nhất cũng vô cùng kinh ngạc. "Đó chẳng phải là thần thụ chống đỡ thiên địa trong truyền thuyết sao?

Còn gọi là Thế Giới Thụ, đây lại là Kiến Mộc ư?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Nhìn không giống lắm, có lẽ là người Hận Thiên thị thấy cây cổ mộc này to lớn nên nhận lầm nó thành Kiến Mộc thôi.

Sự thần dị của Kiến Mộc, so với Côn Luân Thần Mộc còn không hề kém cạnh.

Trên khúc gỗ khổng lồ này, ta không nhìn ra sự thần dị đặc biệt

nào.

Bất quá, cây gỗ cổ này trải qua năm tháng lâu đời, bị âm khí tẩm bổ dưới đáy biển, đã cứng hơn cả kim loại rồi." Bàn Tử đảo đôi mắt ti hí: "Thẩm gia, ngài nói cây gỗ này cứng như vậy, liệu có thể lấy làm dược liệu luyện khí không?

Thứ này chắc là không tệ chứ?" Thẩm Hạo nghe vậy cười cười: "Bàn Tử, cậu đầu óc cũng linh hoạt phết đấy.

Cây Âm Trầm Mộc này được âm khí uẩn dưỡng dưới biển sâu mấy ngàn vạn năm, thậm chí cả trăm triệu năm, đích xác là một kiện dược liệu không tệ.

Đợi lát nữa lúc đi, có thể mang nó đi cùng, dù sao để lại nơi này cũng là lãng phí." Bàn Tử nhịn không được liên tục gật đầu: "Hắc hắc, Thẩm gia nói đúng." Lúc này, Thẩm Hạo lại nói: "Các người nhìn lên trên đi." Mọi người ngẩng đầu, cách màn sương mù dày đặc, chỉ có thể nhìn thấy một mảng trắng xóa.

Vì thế Thẩm Hạo nâng Mặc Vân Chu lên, bay đến giữa không trung.

Chỉ thấy, tại đỉnh của cây gỗ khổng lồ này, lại có một cái hang lớn cực đại, thông thẳng ra biển lớn.

Ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua cái hang này, rọi vào trong không gian.

Chỉ là, nước biển bị một lớp màng ngăn cách vô hình chặn lại, không thể rơi xuống.

Nếu không, không gian này đã sớm ngập trong nước biển rồi.

Đây là lực của trận pháp dưới đáy biển, cùng với tác dụng cộng hưởng của hải khí Nam Long, sinh ra khí áp nâng đỡ nước biển ở cửa hang. "Oa tắc, chỗ này vậy mà còn có một cái cửa hang lớn như vậy,

kia là nước biển sao, thế mà không lọt xuống?

Giống như bị thứ gì đó đỡ lấy vậy." Hồ Bát Nhất nhìn cái hang này, rất nhanh đã nghĩ ra đáp án: "Là khí áp, Nam Long phun tiết hải khí ra ngoài, không gian kín dưới đáy biển này tràn ngập hải khí, hình thành một cỗ khí áp nâng nước biển lên.

Một khi khí áp quá lớn, vượt quá giới hạn, sẽ từ đáy biển phun trào ra!

Còn nhớ lúc chúng ta ở bên ngoài nhìn thấy không?

Cả vùng biển đều bị khí áp nâng lên.

Mãi cho đến cuối cùng, phá vỡ mặt biển, phun ra cột khí thông thiên." Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đều nhớ lại một màn nhìn thấy trên biển lúc đó.

Cột khí phóng lên tận trời, sau đó gây ra vòi rồng nước, sóng to gió lớn.

Cuối cùng sau khi hải khí phun hết, nước biển mất đi chỗ dựa của hải khí, toàn bộ dồn vào không gian đáy biển, lại hình thành xoáy nước khổng lồ lọt xuống biển (hải lậu).

Hiện tại, hải khí tuy rằng sung túc, nhưng còn lâu mới đến lúc phun trào lần nữa.

Vừa mới phun qua một đợt, đợt tiếp theo ít nhất cũng phải mấy tháng nữa.

Mọi người lại cúi đầu nhìn về phía cây gỗ khổng lồ này.

Trên đỉnh cây gỗ cắm đầy tiễn thạch.

Những tiễn thạch này thực ra là một loại hóa thạch ốc biển cổ xưa, dáng dấp như mũi tên nhọn.

Tại đỉnh cây, tiễn thạch cắm đầy như tán cây, chi chít, tầng tầng

lớp lớp.

Từ rất lâu trước kia, những con ốc tiễn này coi cây gỗ lớn làm nơi cư trú, sau này biến thành những tiễn thạch giống như hóa thạch.

Chương 226

Mà tại chỗ tiễn thạch thưa thớt trên đỉnh cây, một cánh cửa đồng dày nặng ẩn giấu trong đó, nước biển xâm thực nhiều năm khiến cửa đồng rỉ sét loang lổ, cực kỳ giống với vân vảy rồng của cây gỗ xung quanh.

Nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Vì thế Thẩm Hạo cho mọi người xuống thuyền hết, đứng trên cây Kiến Mộc rộng lớn này.

Sau đó Thẩm Hạo chỉ vào một chỗ tiễn thạch thưa thớt trước mặt nói: "Nơi này giấu một cánh cửa, chúng ta mở ra xem xem." Mấy người Hồ Bát Nhất đều rất nghi hoặc: "Trên đỉnh cây gỗ khổng lồ này, tại sao lại có một cánh cửa như vậy?" Do không có sự tồn tại của hậu duệ Hận Thiên thị là Cổ Sai như trong nguyên tác, không có hải đồ thấu cốt trên người hắn làm tham khảo, nên rất nhiều chuyện bọn họ đều nghĩ không ra.

Thẩm Hạo cười cười: "Không cần nghĩ nhiều như vậy, vào xem sẽ biết.

Nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Với khoa học kỹ thuật hiện tại, cho dù công bố di tích này ra ngoài cũng không ai có thể vào được, quá mức nguy hiểm." Thẩm Hạo nói xong, hư thủ dẫn một cái, cửa đồng lập tức mở ra.

Lộ ra một lối đi nghiêng xuống dưới.

Cánh cửa đồng này tuy rằng mấy ngàn năm chưa từng mở ra, nhưng bên trong lại không có bất kỳ âm hối chi khí nào, chỉ có một mùi dầu mỡ.

Lối đi rất sâu, sâu không thấy đáy.

Ít nhất là thông tới địa điểm dưới đáy không gian này.

Bản thân cây gỗ này đã dài gần trăm mét rồi, lối đi này chỉ có thể dài hơn.

Vung tay gọi đến một luồng gió lớn, rót vào trong lối đi, xua tan mùi hôi tanh bên trong.

Sau đó Thẩm Hạo đi trước dẫn đầu, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử đều đi theo phía sau, tiến vào bên trong.

Lối đi này ngoại trừ u tối ra thì còn vô cùng rộng rãi.

Bản thân cây gỗ này đã cực kỳ thô tráng, đường kính gần hai mươi mét, bề ngang bằng tòa nhà bảy tầng.

Không gian lối đi này tuy rộng, nhưng so với đường kính cây gỗ thì vẫn là nhỏ gặp lớn.

Thẩm Hạo trực tiếp dùng pháp lực bao bọc ba người Hồ Bát Nhất, bay thẳng về phía cuối lối đi.

Bay khoảng hơn một trăm mét, rốt cuộc cũng đến cuối đường hầm.

Bọn họ đến một không gian ngầm sâu hơn. "Cuối cùng cũng đến đáy, cái đáy này cũng sâu quá rồi đấy, mùi còn nặng nữa!" Bàn Tử oán thán. "Đúng vậy, cây gỗ này e rằng xuyên qua tầng địa chất ít nhất còn sâu thêm vài chục mét." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu nói.

Thẩm Hạo lại dâng quang cầu lên, ánh sáng chiếu rọi bốn phía.

Không gian ngầm này nằm trong một bãi tàn hài san hô viễn cổ, dường như là một hang động hình thành tự nhiên.

Không gian rất lớn, bên dưới có một đầm nước sâu thăm thẳm, mà bốn phía trong động thì chất đầy rất nhiều mai rùa to như cái cối xay,

bên trên khắc đầy chữ phù chi chít.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ lập tức bị những mai rùa khắc đầy chữ này hấp dẫn.

Mai rùa này giống với Long Cốt Thiên Thư, chỉ có điều thể tích lớn gấp mấy trăm ngàn lần.

Hai người đi tới, cẩn thận nhìn ký hiệu trên mai rùa. "Đây là ký hiệu thôi diễn bói toán, hình như đều là Bát Quái.

Xem ra văn minh Hận Thiên thị này đã học được Dịch Kinh Bát Quái từ triều Chu, hơn nữa còn vận dụng rất thâm sâu a!" Hồ Bát Nhất nhìn ký hiệu trước mắt nói.

Tiếp đó nhìn kỹ: "Ơ, trên này hình như là quẻ Chấn!" Trên rất nhiều mai rùa, đại bộ phận chữ phù đều có liên quan đến quẻ Chấn, dường như là lời chú giải cho quẻ này.

Chỉ là chữ phù vô cùng cổ xưa, bọn họ xem không hiểu.

Hai người không còn rối rắm với chữ phù trên mai rùa nữa, chuyển sang nhìn về phía bốn phía.

Trong không gian này cũng không có bố cục mộ thất gì.

Trên mặt đất đá san hô lồi lõm không bằng phẳng có rất nhiều đầm nước đọng lớn nhỏ, bên trong có cái còn có xoáy nước, dẫn nước đọng xuống không gian sâu hơn dưới lòng đất.

Trong hang động dưới đáy biển này, tiếng nước ầm ầm vang dội, dường như có dòng nước xiết cực lớn.

Trong động, một bên âm lạnh một bên nóng bức.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua bốn phía, thu hết tình huống bên trong hang động cũng như bên ngoài vào đáy mắt.

Sau đó Thẩm Hạo đầy vẻ kinh ngạc nói: "Thật là thiên địa tạo hóa

kỳ diệu, nơi này vậy mà lại là một chỗ 'Âm Dương Tạo Hóa Thần Tiên Huyệt' hình thành tự nhiên chưa từng thấy!

Thủy hỏa tương tế, âm dương biến ảo.

So với Trùng Cốc sau khi ta cải tạo còn tốt hơn vài phần!

Thiên địa tạo hóa, quỷ phủ thần công, không gì hơn cái này." Nghe được lời Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất cũng đầy mặt chấn kinh. "Âm Dương Tạo Hóa Thần Tiên Huyệt?

Thế gian lại còn có huyệt vị thần tiên bực này sao?

Còn lợi hại hơn cả Thủy Long Vựng?" Bàn Tử cũng nói: "Lợi hại như vậy?

Các người nói xem nơi này có phải là tổ mộ của Hận Thiên thị ở Quy Khư không?

Bọn họ biết bói toán như vậy, không thể nào không biết nơi này là Thần Tiên Huyệt chứ?

Vậy chẳng phải nói nơi này có rất nhiều bảo bối sao?

Hắc hắc, thật là tuyệt vời ~ Các người nhìn chỗ kia kìa, có phải là gò mộ không?

Trông còn có hình người nữa ~" Bàn Tử chỉ vào một tảng đá ngầm cách đó không xa nói.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy nơi đó bày một bộ xương khổng lồ màu trắng xám, hẳn là xương đầu của loài cá voi trong biển.

Bên dưới có hơn mười chỗ lồi lên hình người.

Bàn Tử vừa rồi đã nhìn thấy thứ giống như gò mộ này.

Nói xong hắn trực tiếp nhún người nhảy một cái, nhảy đến bên cạnh xương cá voi.

Mọi người cũng đi theo.

Chui vào từ miệng xương cá voi, chỉ thấy năm thi thể nằm bên trong.

Thi thể hơi biến thành màu đen nhưng lại không thối rữa.

Hiển nhiên trong cơ thể những cái xác này có "Trú Nhan Châu" tồn tại.

Ngoài ra trong mộ thất xương cá voi này còn có một số vật tùy táng.

Đa phần là mai rùa, phiến xương, còn có một số vò hũ lỉnh kỉnh, cùng với một ít ngọc thạch.

Cuối cùng, còn có một chiếc đỉnh đồng chín chân tạo hình kỳ lạ. "Ái chà ~, chỗ này vậy mà còn có một tôn đỉnh đồng, những người này xem ra lai lịch không nhỏ a ~" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trong cả hang động này, đặc biệt nhất chính là tôn đỉnh đồng này.

Thẩm Hạo lập tức đi tới, cẩn thận kiểm tra.

Đồng đỉnh này đúc chín chân tám mặt, trên tám mặt đều có đồ án.

Từng bức tranh được khắc âm bản trên thân đỉnh.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Nhất cũng đi tới.

Cô phát huy năng lực nhìn hình giải thuyết cường đại của mình, miêu tả lại những hình ảnh ghi chép trên đồng đỉnh này.

Chương 227

Giống với cốt truyện gốc, thứ được ghi chép là văn hóa tang lễ của Hận Thiên thị, cùng với tình hình bôn nguyệt (bay lên mặt trời) cầu trường sinh. "Hóa ra nơi này không phải mộ thất à, haizz ~ Bất quá, nhiều vật tùy táng thế này cũng không tệ." Bàn Tử đối với việc nơi này có phải mộ thất hay không thì chẳng hề để ý, dù sao cái gì nên có thì Minh khí cũng không thiếu một món.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ lại đã làm rõ được một phần nội dung.

Hóa ra, cái cửa hang ở U Linh đảo kia đại biểu cho mặt trăng.

Mà người Hận Thiên thị sau khi chết sẽ được bày ở nơi này quàn thi, đợi đến ngày trăng tròn giáng lâm, linh hồn người chết sẽ men theo thang trời cây gỗ đăng nguyệt.

Sau đó, mới dùng quan quách khâm liệm bọn họ, táng xuống đáy nước.

Trong lúc mọi người giải đọc hình ảnh trên đồng đỉnh, Bàn Tử đã chuyển hết những vò hũ đáng tiền cùng với ngọc bản các loại trong mộ thất xương cá voi vào nhẫn trữ vật.

Ngoài ra, hạt châu trong miệng năm thi thể kia cũng không buông tha, toàn bộ bị hắn cạy ra.

Năm thi thể kia mất đi sự uẩn dưỡng của hạt châu, màu sắc lập tức biến thành đen kịt, hình như cương thi.

Mấy người Thẩm Hạo không để ý động tác của Bàn Tử.

Những thứ nơi này Thẩm Hạo cũng chướng mắt, cứ để hắn lấy đi là được, đều không sao cả.

Bàn Tử lại cởi bỏ lớp "da rồng" bao bọc trên người thi thể, lại ngoài ý muốn phát hiện, trong cơ thể ba thi thể nữ đều giấu một tử thi hài nhi tàn khuyết.

Hơn nữa trên bụng còn có vết thương do bị người ta mổ bụng.

Bàn Tử liếc mắt một cái liền nhìn ra trong bụng thi thể nữ bị nhét đồ vật.

Hắn móc đồ vật bên trong ra, lại phát hiện là một số hòn đá tròn.

Bụng bị nhét căng phồng, ngoại trừ cái đó ra, chính là những tử anh dị hình tàn khuyết kia.

Bàn Tử thấy tình hình này, giật mình kinh hãi: "Thẩm gia, Lão Hồ, mọi người mau lại đây xem, cái này là tình huống gì?

Sao lại nhét đá vào bụng?

Còn có tử anh dị hình nữa?" Thẩm Hạo đối với việc này đã sớm dự liệu, bất quá Hồ Bát Nhất thì lại giật mình: "Chẳng lẽ là tà thuật nuôi tiểu quỷ gì đó?" Dương Tuyết Lỵ lúc này mở miệng nói: "Hẳn là không phải, cái này có khả năng vẫn liên quan đến tập tục của Hận Thiên thị, mọi người xem, trên đỉnh đồng này có ghi chép đồ họa liên quan." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều ghé đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, nhìn về phía đồ án trên đỉnh đồng.

Dương Tuyết Lỵ giải đọc nó ra.

Hóa ra, hai thi thể nam kia mới là người chết chân chính chờ đợi nhập liệm hạ táng, mà ba thai phụ này hẳn là vật tế phẩm tuẫn táng.

Sự dị hình của hài nhi trong cơ thể thai phụ này có liên quan đến nguyệt thực.

Trong truyền thuyết cổ đại, thai phụ không được nhìn nguyệt thực, nếu không hài nhi sinh ra nhất định tứ chi tàn khuyết!

Trong quan niệm mê tín của người xưa, "nguyệt thực" là phá, nguyệt toàn thực là đại phá, còn lại là tiểu phá.

Lúc trăng vỡ, tinh khí thái âm bị thiên địa xâm thực, người mang thai nhìn thấy tất có sở cảm.

Mà những thai phụ đã nhìn thấy nguyệt thực dẫn đến mang thai nhi dị hình này, với tư cách là vật tế phẩm, chính là để cho hai người chết kia có thể sau khi chết bôn nguyệt, tìm kiếm thuốc bất tử trong cung trăng.

Trên đồ án đồng đỉnh kia, một vầng trăng sáng khổng lồ treo trên bầu trời, bên trong có cung trăng, tiên nga, còn có đan hoàn đại biểu cho thuốc trường sinh bất tử.

Mà cây gỗ khổng lồ nghiêng nghiêng, ỷ thiên tiếp địa kia chính là thông đạo đăng nguyệt.

Nó bị vô số người đồng dùng xích sắt kiềm chế, nhắm ngay vào cái cửa hang giống như mặt trăng kia.

Mà nửa phần dưới bức tranh, dưới đáy biển, trong nước có một cái đỉnh khổng lồ.

Dựa theo hình ảnh miêu tả, tại đáy nước của hang động san hô này có một cái đỉnh cực kỳ khổng lồ, cần gom đủ ba hài nhi dị hình sinh ra do nguyệt thực, ném vào đỉnh lớn dưới đáy biển, mới có thể để vong linh thông qua cây gỗ, đi tới cung trăng, cầu lấy thuốc bất tử.

Quốc gia Hận Thiên này mượn Long Hỏa, phát triển ra văn minh thanh đồng cực kỳ cường thịnh.

Nhưng bọn họ lại quá mức mê tín đối với thuốc bất tử cung trăng.

Bọn họ dốc sức cả tộc, khai quật thần mộc dưới đáy biển cũng như đúc tạo thanh đồng, đây e rằng chính là nguyên nhân bọn họ cuối cùng diệt vong.

Đào rỗng cả tầng đá dưới đáy biển, không chịu nổi áp lực của hải khí và nước biển.

Dương Tuyết Lỵ cuối cùng lại nói: "Chỉ là không biết, rốt cuộc bọn họ có thật sự có thể bay lên mặt trăng hay không, hay là nói chỉ là một loại thủy táng pháp đặc thù.

Mọi người nhìn trên hình vẽ, trên cái đỉnh lớn kia cũng có đồ án quẻ Chấn." Hồ Bát Nhất nhìn kỹ lại, xác thực có một tổ hợp ký hiệu Chấn thượng Chấn hạ, dường như là cơ quan nào đó.

Nhưng chỉ nhìn hình ảnh trên đỉnh đồng này, căn bản không nhìn ra được gì. "Thẩm gia, chúng ta có nên xuống dưới nước xem một chút, cái đỉnh lớn này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Được a được a ~, chúng ta xuống dưới xem xem đi, dù sao cũng không có việc gì." Bàn Tử giơ hai tay hai chân tán thành.

Trong đồ án trên thân đỉnh cũng nói, dưới đáy nước có quan quách của Hận Thiên thị, bên trong nói không chừng có đồ tốt. "Có thể, bất quá phải chú ý an toàn, dưới này chính là có một tên to xác đấy!" Thẩm Hạo nhắc nhở ba người. "Tên to xác?

Tên to xác như thế nào, to bao nhiêu a?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo cười cười: "To bao nhiêu?

Chắc to cỡ mấy chục mét đấy, nhìn bộ dáng thì là một con Giao Mỗ ngàn năm!

Ngay trong động dưới đáy nước, chú ý đừng trêu chọc nó.

Còn bên kia là một vùng biển trai mẹ (Châu Mẫu), bên trong có rất nhiều trai già, Tuyết Lỵ cô trọng điểm đi chỗ đó đi." Ba người nghe vậy đều rất ngoài ý muốn. "Giao Mỗ ngàn năm?

Trời đất!

Tên này e rằng không dễ chọc, chúng ta vẫn là đừng đi trêu chọc." Bàn Tử nói lời thật lòng.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng tán đồng gật đầu. "Được rồi, các người đi đi, ta đi xem những nơi khác." Thẩm Hạo nói với mấy người.

Ba người gật đầu, sau đó làm tốt chuẩn bị, liền cắm đầu lao xuống đầm nước trước mặt.

Đáy nước rất tối, Hồ Bát Nhất lập tức cũng sử dụng một cái Quang Lượng Thuật, thắp lên một đoàn ánh sáng.

Quang cầu không lớn nhưng có thể chiếu sáng mười mấy mét xung quanh.

Ba người lặn xuống đáy nước, lặn xuống mười mấy mét, liền đi tới trước một rừng rậm hóa thạch san hô.

Trong rừng san hô có vô số hang động lớn nhỏ, bên trong giấu đầy xương cốt người cá (Giao Nhân).

Đây là phần mộ của Giao Nhân dưới đáy biển.

Nhìn thấy những xương cốt Giao Nhân này, trong lòng mọi người nhao nhao đề cao cảnh giác.

Thẩm Hạo đã nhắc nhở bọn họ, nơi này có Giao Mỗ tồn tại, vậy tất nhiên còn có rất nhiều Giao Nhân.

Phải cẩn thận một chút.

Ngàn vạn lần không thể kinh động Giao Mỗ, nếu không thì chỉ có thể bỏ chạy.

Ba người thấy thế liền lập tức tránh xa khối rừng san hô này, tiếp tục bơi xuống phía dưới.

Cứ lặn xuống hơn ba mươi mét, rốt cuộc cũng đến đáy.

Quả nhiên nhìn thấy một cái đỉnh cực kỳ khổng lồ, hiện ra trong hóa thạch san hô.

Đường kính cái đỉnh này so với cây gỗ khổng lồ kia cũng không kém cạnh.

Mà trong miệng đỉnh còn có một cây thiết thụ san hô khổng lồ mọc ở bên trong.

Chương 228

Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử, ý bảo bọn họ cùng nhau xuống dưới xem thử.

Ba người lặn xuống tới gần nhìn một cái, lại phát hiện đây hóa ra là một tảng đá hình cái chậu khổng lồ, không biết là hình thành tự nhiên hay là do người Hận Thiên thị nhân công khai tạc ra.

Mà bên trong chậu đá, chìm mấy cái đỉnh đồng lớn, bên trên treo mấy chục sợi xích sắt cực kỳ thô tráng, toàn bộ chìm vào xoáy nước sâu hơn dưới đáy chậu đá.

Từng trận lực hút cực lớn từ bên trong truyền đến.

Hồ Bát Nhất trong lòng hiểu rõ, xem ra cái gọi là đỉnh lớn này căn bản không phải đỉnh a, chỉ là nhìn trông giống mà thôi.

Đây rõ ràng là một cái bàn xoay đá nham thạch cỡ lớn, là một trang trí cơ quan khổng lồ.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía cây thiết thụ san hô trong đỉnh lớn, bỗng nhiên phát hiện trong chạng ba cây thiết thụ kia hình như kẹt một thứ gì đó.

Vì thế, hắn lần theo dây xích, rón rén bơi qua, thu nó vào trong nhẫn trữ vật.

Trở lại bên ngoài, hắn mới lấy ra lại.

Hóa ra là một cỗ quan quách màu đen.

Sau khi lấy quan tài này ra, Hồ Bát Nhất truyền âm cho Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử, gọi hai người cùng qua xem. "Lão Hồ, đây là quan tài?

Cậu tìm thấy ở đâu thế?" Bàn Tử ra hiệu tay hỏi.

Hồ Bát Nhất chỉ chỉ vào đáy cây thiết thụ khổng lồ trong đỉnh kia.

Dương Tuyết Lỵ mở quan tài ra, chỉ thấy quan tài này đã bị ngâm mục dưới đáy nước, vừa chạm vào liền tan, từng mảnh vụn gỗ không ngừng rơi ra.

Ba người gạt vụn gỗ ra, lộ ra một tượng người bằng đồng màu xanh lục bên trong.

Ngâm dưới đáy nước ngàn năm, đã sớm mọc đầy rỉ đồng.

Mới nhìn qua còn tưởng rằng đây là thi khí màu xanh lục thâm trầm trên thi thể trong quan tài.

Người nhát gan một chút sợ là sẽ bị cái xác chết xanh lè này dọa cho nằm bò ra đất.

Đồng đen Hận Thiên thị dùng Long Hỏa tôi luyện, còn lâu mới là thứ đồng thau bình thường có thể so sánh.

Cho dù là trầm mình dưới đáy biển, bị nước xâm thực ngàn năm cũng vẫn không mất đi đồng tính.

Mọi người nhìn về phía tượng đồng này, định thần nhìn kỹ, tượng đồng này tạo hình vô cùng thô ráp.

Chỉ là một cục đồng hình người.

Hơn nữa trên người còn có rất nhiều lỗ thủng, vô cùng kỳ quái.

Đồng thời, tượng đồng này đúc bốn cánh tay, nâng một cái mâm ngọc trên đỉnh đầu.

Bên dưới mâm ngọc có mấy trụ ngọc, bên trong có rãnh lõm có thể chuyển động, gia công cực kỳ tinh xảo.

Dưới sự chiếu rọi của quang cầu, có thể nhìn thấy rõ ràng trên

mâm ngọc cũng như trụ ngọc đều khắc đầy chữ Ngư Trùng Triện, còn có đồ án Dịch Số Bát Quái.

Liếc mắt nhìn qua, lập tức cảm thấy ảo diệu vô cùng.

Dường như là một cơ quan tinh xảo.

Hồ Bát Nhất thu tượng đồng lại, định chờ lên khỏi mặt nước sẽ xem.

Mọi người tiếp tục bơi về phía bên kia, ở đó là một bãi đá ngầm san hô khác.

Trung tâm bãi đá còn có một cái hang lớn tối om, thông tới nơi sâu hơn.

Ba người bơi tới cửa hang, Hồ Bát Nhất thao túng quang cầu, ném nó vào trong động, để nó men theo cửa hang không ngừng đi sâu vào, chiếu sáng trong động.

Ba người cảm thụ sự biến hóa của dòng nước ở cửa hang, phát hiện cửa hang này không có lực hút khổng lồ như cái hang dưới đáy đỉnh lớn kia.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ có một trận loạn lưu, đối với ba người Hồ Bát Nhất mà nói cũng không có nguy hiểm gì.

Vì thế ba người men theo vách động, lặn vào trong hang động u tối.

Hang động này giống như một đường hầm, ba người thâm nhập vào trong đó, rất nhanh đã đi tới một hang động dưới nước rộng lớn hơn.

Trong nước có rất nhiều cá bơi lội, còn có hoa đá biển màu sắc tươi đẹp đong đưa theo dòng nước.

Mới nhìn qua giống như một sơn cốc trăm hoa đua nở dưới đáy

biển.

Đàn cá qua lại xuyên thoi, giống như ong bướm đủ màu bay lượn trong bụi hoa.

Đẹp không sao tả xiết.

Ngoại trừ cái đó ra, còn có không ít gò mộ nhô lên.

Có rất nhiều mai rùa xếp chồng lên nhau, trong đó một bộ phận mai rùa bên trên còn trói xích sắt, bên dưới buộc một cỗ quan quách bằng đá cổ xưa.

Ngoài ra, phía dưới vách đá còn chất đống lượng lớn cổ ngọc, bất quá đều đã bị nước biển xâm thực hư hại.

Hình thái khác nhau, có người ngọc, rùa ngọc, còn có người cá ngọc, thậm chí là bàn giáp và chân đèn dùng để xem bói các loại.

Hẳn đều là vật tế phẩm chìm vào vùng biển trai mẹ này.

Bàn Tử thì không kén chọn, nhặt hết đống cổ ngọc dưới đáy biển này bỏ vào trong nhẫn không gian, dù sao cũng là ngọc, lại còn có thâm niên mấy ngàn năm, nói không chừng sẽ có người thích.

Ba người bơi vào sâu bên trong, chỉ thấy trước mặt có một bức vách đá, bên trên có ba cánh cửa đá khổng lồ, không biết thông tới nơi nào.

Nhưng nước biển trong đó lại từ bên trong chảy ngược vào, dòng nước ngầm cuồn cuộn.

Xuất phát từ cân nhắc an toàn, ba người không nhất thiết phải mạo hiểm chui vào kiểm tra, vì thế liền quay đầu bơi về phương hướng khác.

Lúc này, Hồ Bát Nhất bỗng nhiên phát giác được trong bùn cát dưới đáy nước này có chút dị thường.

Hắn cảm nhận được một cỗ khí tức kỳ dị.

Vì thế lập tức nhắc nhở hai người bên cạnh cẩn thận.

Ba người vận khởi chân khí, nhanh chóng né tránh, bơi sang một bên.

Ngay khi ba người vừa tránh ra không xa, từ trong bùn cát dưới đáy nước đột nhiên nhảy ra một cái bóng đen khổng lồ.

Đáy biển lập tức bùn cát quay cuồng, một con trai biển khổng lồ từ trong bùn cát chui ra, tập kích về phía mọi người.

Ba người cảm nhận được nguy hiểm trước nên đã tránh thoát. "Mẹ kiếp, đây là cái của nợ gì?

Lại dám đánh lén chúng ta!" Bàn Tử mặt đầy vẻ giận dữ, nhìn về phía thứ đánh lén bọn họ. "Đây là Châu Mẫu (Trai Mẹ) ~" Hồ Bát Nhất truyền âm cho hai người. "Châu Mẫu?" Bàn Tử nghe vậy mày nhướng lên, trên mặt lập tức chuyển giận thành vui. "Hồ tư lệnh, Dương tham mưu, chúng ta mau bắt lấy nó ~" Bàn Tử truyền âm cho hai người.

Sau đó, trong tay liền lấy ra một bó dây thừng, định bơi về phía Châu Mẫu.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ thấy thế cũng tiến lên hỗ trợ.

Dương Tuyết Lỵ dẫn động pháp lực trong tay, dòng nước bên cạnh Châu Mẫu hóa thành một sợi dây thừng nước, trực tiếp trói gô nó tại chỗ.

Bàn Tử canh chuẩn thời cơ, nhanh chóng tiến lên, dùng dây thừng trói chết con Châu Mẫu này.

Hồ Bát Nhất cũng cùng làm, hai người trói con Châu Mẫu này thành cái bánh quẩy.

Sau đó, ba người ghé đến trước người con Châu Mẫu này.

Chương 229

"Ngoan ngoãn, đây chính là Châu Mẫu a, con to thế này?

Chắc sống cũng được khá lâu rồi nhỉ?" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Một con lớn như vậy, quá hiếm thấy, e là thành tinh cả ngàn vạn năm rồi.

Nghe nói Châu Mẫu này, một lớp vỏ giấu trăm hạt châu.

Tuyết Lỵ, hôm nay cô có phúc rồi, nhiều minh châu Nam Hải như vậy, đối với việc tăng cường tu vi của cô nhất định có tác dụng rất lớn." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, cô đã cảm nhận được trong cơ thể con Châu Mẫu này có rất nhiều bảo châu ẩn chứa tinh hoa của nước.

Vì thế, ba người lật ngửa con Châu Mẫu này lại.

Con Châu Mẫu này tạo hình kỳ lạ, vừa không giống trai, cũng không giống ốc.

Ngược lại giống như là sự kết hợp của cả hai.

Hồ Bát Nhất trong lòng đầy kinh ngạc.

Lại nhìn vỏ trai của Châu Mẫu, vậy mà sinh ra sáu cánh, bất luận là trên dưới trái phải đều có thể đóng mở.

Vỏ trai sáu cánh khép lại theo hình xoắn ốc, giống như máy chém, nếu có thứ gì bị cuốn vào kẹp lại, nhất định sẽ có kết cục một đao hai đoạn.

Nhìn mà rợn cả người. "Mẹ ơi, cái vỏ này sắc bén thật, cái này mà bị kẹp trúng thì không sứt tay cũng gãy chân!" Bàn Tử không tự chủ được nuốt nước miếng.

Đây quả thực là vũ khí giết người.

Lúc này, con Châu Mẫu này bị trói lại, không thể động đậy chút nào.

Sáu cánh vỏ trai này chỉ có thể hơi đóng mở, căn bản không mở lớn được.

Bất quá, như vậy mấy người cũng không có cách nào mở vỏ ra lấy minh châu bên trong.

Bàn Tử lập tức định giết trai lấy ngọc.

Còn chưa đợi hắn động thủ, Hồ Bát Nhất đã ngăn cản hắn.

Hồ Bát Nhất sau khi tu hành, tư duy chuyển động cũng nhanh hơn nhiều, lúc này đã nghĩ thông suốt.

Con Châu Mẫu này là tinh phách hóa sinh trong vùng biển Quy Khư này, cũng chính là "Hóa Vật" trong Thanh Ô phong thủy hay nói.

Là do hải khí, sinh khí kết thành, sự cân bằng âm dương vi diệu trong vùng biển này toàn bộ dựa vào nó duy trì, nếu nó chết, cân bằng trong biển bị phá vỡ, đó chính là đại sự trời sập biển lở!

Cho nên con Châu Mẫu này không thể giết.

Hồ Bát Nhất giải thích cho hai người một phen, Bàn Tử nghe vậy cũng tắt tâm tư giết trai lấy ngọc.

Vì thế, ba người đành phải nghĩ biện pháp khác, tốt nhất là để con trai mẹ này tự nguyện mở vỏ ốc ra cho bọn họ lấy ngọc. "Con Châu Mẫu này, vỏ trai đóng chặt, Linh Châu bên trong sợ là khó lấy nha." Bàn Tử nhìn Châu Mẫu nói. "Chúng ta tuy rằng đã khống chế được nó, nhưng trói chặt như vậy, vỏ của nó cũng không mở ra được." "Đúng vậy, phải nghĩ cách, tốt nhất là để nó tự nguyện mở vỏ ra." Hồ Bát Nhất nói. "Nếu vậy, tốt nhất là dùng một ít 'Châu môi' (mồi nhử ngọc trai).

Châu môi thông thường được điều phối từ thức ăn mà loài trai sò yêu thích, nhưng ở đây sợ là không có tác dụng, chúng ta phải lấy ra thứ gì đó có thể hấp dẫn được nó mới được." Shirley Dương nghe vậy liền nói: "Dùng đan dược thì sao?

Những đan dược này đối với việc tu hành rất có lợi, nghĩ lại thì đối với loại tinh quái như Châu Mẫu này chắc cũng có tác dụng chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn con Châu Mẫu khổng lồ, trong lòng thầm tính toán.

Con Châu Mẫu này vô số năm qua đều dựa vào bản năng hấp thu tinh hoa của biển cả, đan dược trong tay mấy người bọn họ đều có dược hiệu rất mạnh, hẳn là sẽ có sức hấp dẫn cực lớn đối với nó.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Tuyết Lỵ nói có lý, chúng ta thử xem sao." "Bàn Tử, chuẩn bị đồ nghề, lát nữa đợi Châu Mẫu mở vỏ ra thì dùng đồ ch chống nó lại, đừng để nó khép lại, tiện cho chúng ta lấy ngọc." "Được rồi, yên tâm đi, em vừa khéo mang theo mấy cây xẻng Lạc Dương, cứ dùng cán xẻng mà chống." Bàn Tử gật đầu.

Sau đó, hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy ống thép, đều là cán nối dài của xẻng Lạc Dương.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương gật đầu. "Tôi chuẩn bị nới lỏng dây thừng, Tuyết Lỵ, cô dùng Thủy Thằng Thuật khống chế nó trước." Shirley Dương lập tức thi triển Thủy Thằng Thuật, trói chặt con Châu Mẫu lại lần nữa.

Hồ Bát Nhất nhân cơ hội nới lỏng dây thừng, để sáu cánh vỏ trai của Châu Mẫu có thể mở ra đủ lớn.

Sau khi thu dây lại đến mức độ lỏng lẻo thích hợp, Hồ Bát Nhất chọn ra một viên Thanh Linh Đan từ trong nhẫn, đây là một trong những loại đan dược tốt nhất trong tay hắn, đối với tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ như bọn họ đều có sự trợ giúp rất lớn.

Không nỡ bỏ đan dược thì không bắt được Châu Mẫu.

Hồ Bát Nhất quyết định dùng nó.

Hắn lấy viên Thanh Linh Đan ra.

Một luồng đan khí hòa vào trong nước biển, bị Châu Mẫu cảm nhận được.

Nó lập tức trở nên xao động, vỏ trai đóng mở, muốn lao về phía Hồ Bát Nhất.

Tuy nhiên, nó đã bị Thủy Thằng (dây nước) của Shirley Dương trói chặt, không thể động đậy, chỉ có thể không ngừng đóng mở vỏ trai.

Đồng thời, một luồng hồng quang rực rỡ từ trong vỏ trai phóng ra, hiện lên một trận thụy thải hồng khí trong nước.

Hơn nữa, tinh thần lực của Châu Mẫu thấu thể mà ra, lan tràn về phía ba người.

Cả ba đều lập tức cảm nhận được luồng sức mạnh tinh thần này.

Trong đó truyền ra một loại khát vọng, khát vọng đối với viên đan dược trong tay Hồ Bát Nhất.

Ba người đều bị ánh hào quang của minh châu trong vỏ Châu Mẫu thu hút, ngẩn người ra.

Bất quá, rất nhanh họ đã bị động tĩnh giãy giụa của Châu Mẫu làm cho kinh tỉnh.

Lúc này, độ mở của vỏ Châu Mẫu cũng không lớn, vì vậy ánh sáng cũng không quá thịnh.

Hồ Bát Nhất cảm nhận được tinh thần lực của Châu Mẫu truyền đạt sự khát vọng, ý thức được viên đan dược này quả thực có sức hấp dẫn rất lớn đối với nó.

Hắn bèn đưa viên đan dược đến cách mặt Châu Mẫu không xa, câu dẫn nó.

Khoảng cách càng gần, mùi đan dược càng nồng đậm.

Động tác giãy giụa của Châu Mẫu càng lớn hơn.

Sáu cánh vỏ trai hình lá sen mở ra, miệng mở càng lớn hơn.

Một trận ánh sáng thất sắc rực rỡ cực đại từ trong vỏ trai thấu ra, chiếu rọi cả vùng nước trong hang động sáng rực, uyển như một vầng minh nguyệt dưới đáy biển.

Đây là ánh sáng của gần trăm viên minh châu được Châu Mẫu tàng nạp, kèm theo thụy thải nghê hồng, vô cùng chói mắt.

Cùng lúc đó, còn có một luồng lực hút cường đại từ trong vỏ trai truyền ra.

Đó là lực thôn hấp của Châu Mẫu.

Bàn Tử nhìn chuẩn thời cơ, nhanh chóng nhét mấy ống thép vào trong vỏ trai, chống đỡ cả sáu cánh vỏ, khiến nó không thể khép lại.

Sau đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều lấy kìm cán dài ra, thò vào trong vỏ Châu Mẫu, gắp từng viên minh châu chói lọi ra, thu vào bình ngọc cất giữ cẩn thận.

Bọn họ không có thủ đoạn phong ấn như Thẩm Hạo, chỉ có thể dùng bình ngọc để ức chế tinh khí trong minh châu tiết lộ ra ngoài.

Hai người động tác rất nhanh, chỉ trong hai phút đã gắp hết minh châu ở vòng ngoài vỏ trai ra.

Còn ở sâu hơn, kìm quá ngắn, không với tới được.

Thế là hai người bèn nhao nhao chân khí ngoại phóng, hóa thành bàn tay chân khí, thò vào trong cơ thể Châu Mẫu vơ vét.

Gần như vơ vét sạch sẽ số hàng tồn hơn hai ngàn năm nay của con Châu Mẫu này.

Bàn Tử vốn định lấy đi tất cả châu ngọc, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

Làm việc phải lưu lại đường lui, không thể tát ao bắt cá, phải phát triển bền vững.

Chương 230

Không thể móc sạch vốn liếng của con Châu Mẫu này được.

Để lại cho nó hai viên, để nó tiếp tục dựng dục Linh Châu.

Khi lượng lớn minh châu trong cơ thể bị Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lấy đi, tinh thần lực mà Châu Mẫu tỏa ra cũng yếu đi không ít.

Cuối cùng, càng là mang theo một cỗ ai cầu.

Cũng chính vì cái này mà Hồ Bát Nhất mới mềm lòng, để lại thêm cho nó hai viên.

Mất đi nhiều minh châu như vậy, Châu Mẫu lập tức suy yếu đi không ít.

Sau đó, Hồ Bát Nhất nới lỏng dây thừng, cùng Shirley Dương và Bàn Tử lùi lại.

Sau khi rời xa Châu Mẫu một đoạn, Hồ Bát Nhất ném viên Thanh Linh Đan trong tay về phía trước mặt Châu Mẫu.

Châu Mẫu lập tức hít sâu một hơi, hút viên đan dược vào trong vỏ, thịt trai bao bọc lấy đan dược, từ từ tiêu hóa.

Shirley Dương cũng nhân cơ hội giải khai Thủy Thằng trói buộc.

Châu Mẫu rơi lại xuống bùn cát, nằm im bất động.

Ba người thì men theo đường cũ trong thủy động quay trở về.

Con Châu Mẫu này tuy mất đi hơn một trăm viên minh châu do chính mình dựng dục, nhưng đạt được một viên Thanh Linh Đan này cũng không lỗ.

Những viên minh châu kia là do nó tự thân sinh ra, bản thân lại không thể lợi dụng.

Nhưng viên đan dược này lại có thể thực sự tăng cường sinh mệnh lực cho nó, thậm chí tiến thêm một bước.

Mang theo hơn một trăm viên minh châu ngàn năm, ba người tâm mãn ý túc bơi trở lại bên ngoài rạn san hô.

Trong nước xuất hiện rất nhiều Giao Ngư bị ánh sáng của châu ngọc thu hút tới.

Ba người bị quấn lấy phiền phức vô cùng, bèn đại khai sát giới, trực tiếp chém những con Giao Ngư đến quấy rối thành mảnh vụn, sau đó mới quay trở lại không gian hang đá san hô phía trên.

Thẩm Hạo cũng đang đợi ở trên đó.

Hắn ở trên này cũng không phải chờ không.

Sau khi mấy người Hồ Bát Nhất xuống nước, hắn cũng thả ra một pháp lực phân thân, lặn xuống dưới suối nước nóng Quy Khư ở phía bên kia.

Bất quá, suối nước nóng Quy Khư kia so với hàn tuyền bên này thì sâu hơn nhiều, bên dưới thông thẳng tới hỏa mạch đáy biển.

Cho đến khi ba người Hồ Bát Nhất từ dưới nước lên, phân thân của hắn mới vừa lặn tới đáy động không lâu, đang tìm kiếm xung quanh.

Ba người Hồ Bát Nhất sau khi lên bờ, lập tức lấy ra số minh châu bọn họ lấy được từ chỗ Châu Mẫu, nhờ Thẩm Hạo giúp đỡ phong ấn, phòng ngừa tinh hoa trôi đi.

Ngoài ra, Hồ Bát Nhất lại lấy ra bức tượng đồng nhân kỳ quái kia. "Thẩm gia, ngài xem thử xem, cái này là gì?

Ở trên có nhiều lỗ như vậy, còn có cái mâm ngọc này nữa, thật kỳ quái a~" Thẩm Hạo nhìn qua rồi nói: "Đây hẳn là một khối mật mã

bàn.

Cần phải xoay đến quái tượng thích hợp mới có thể mở ra cơ quan." "Mật mã bàn, quái tượng..." Mọi người nhìn tượng đồng này nhất thời không hiểu ra sao.

Đây rốt cuộc là món đồ chơi gì, làm phức tạp như vậy, còn đặt mật mã? "Vậy rốt cuộc là quái tượng gì mới có thể mở ra cơ quan này đây?" Bàn Tử nhìn mọi người hỏi.

Hồ Bát Nhất xoay trục ngọc bên dưới quái bàn, trục ngọc vừa chuyển, quái bàn bên trên cũng chuyển động theo, quái tượng tùy chi biến hóa.

Thẩm Hạo không vội mở miệng, cứ thế nhìn ba người Hồ Bát Nhất nghịch mâm ngọc.

Lúc này sự chú ý của hắn chủ yếu vẫn tập trung ở chỗ phân thân.

Lúc này phân thân của hắn đã lặn tới tận cùng hang động.

Nơi đó là một vùng nước biển sôi trào nhiệt độ cao.

Dưới đáy hang biển là một hồ nham thạch.

Dung nham đỏ rực không ngừng trào ra, sau đó tiếp xúc với nước biển mà nguội đi.

Cả vùng nước biển đều bị dung nham đun sôi.

Hang động đáy biển rất lớn, cả không gian bị ánh hồng quang của dung nham chiếu rọi thành một màu đỏ như máu.

Trung ương hang động là một hồ dung nham màu đỏ sáng.

Cho dù tiếp xúc với nước biển vẫn giữ nhiệt độ cực cao, duy trì trạng thái nham thạch nóng chảy.

Những hỏa mạch xung quanh còn lại đều là màu xám đen sau khi

nguội lạnh.

Càng khiến người ta chấn động là, trong hồ dung nham này còn có một bộ cốt giá như ẩn như hiện, ngâm ở trong đó.

Cả bộ xương cốt uyển như một con trường xà, cuộn mình trong nham thạch, chỉ có một phần lưng rất nhỏ lộ ra khỏi mặt hồ dung nham.

Đầu lâu của nó nằm ngay chính trung tâm hồ.

Đó là một cái đầu rồng!

Là một bộ Long Cốt!

Thẩm Hạo có phân thân là Long tử Thao Thiết, nên đối với Long tộc vẫn rất quen thuộc.

Trên bộ Long Cốt kia còn ẩn chứa một luồng Long khí tinh thuần, tất cả đều ngưng tụ trên một viên châu ngọc ngậm trong miệng rồng.

Đây là Long Châu!

Long Châu uyển như thủy tinh trong suốt, bất quá lại hiện ra một màu đỏ rực, giống như hồng thủy tinh vậy.

Bên trong Long Châu, một làn khói Long khí màu vàng kim đang ngưng tụ.

Linh giác của Thẩm Hạo khẽ run lên.

Hắn cảm giác được viên Long Châu kia có một sức hấp dẫn kỳ dị đối với hắn.

Đây là cảm giác cơ duyên dẫn dắt, hắn đã không phải lần đầu tiên trải qua.

Thế là, hắn liền đi tới bên hồ dung nham.

Thần thức phân thân dò xét xuống đáy hồ, lại phát hiện hồ dung

nham này sâu không thấy đáy, liên thông với một hỏa mạch đáy biển khổng lồ.

Càng đi xuống, màu sắc nham thạch càng sáng lên, từ đỏ sáng dần chuyển thành cam, rồi xuống nữa lại biến thành vàng kim, mãi đến chỗ sâu nhất biến thành một màu trắng lóa mắt.

E rằng hồ dung nham này thông thẳng tới tận lớp nham thạch dưới đáy biển.

Theo thống kê khoa học, lớp nham thạch dưới đáy biển nằm dưới vỏ trái đất khoảng 7000 mét.

Nhìn như vậy thì cũng không tính là quá sâu.

Phải biết rằng hoạt động của nham thạch là vô cùng kịch liệt.

Một mảng lớn hồ dung nham liên thông với lớp nham thạch như vậy, không thể nào mấy ngàn vạn năm qua vẫn luôn sóng yên biển lặng, không phun trào.

Nhưng hồ dung nham này lại vô cùng bình tĩnh.

Bởi vì trên bộ Long Cốt này có một loại sức mạnh kỳ dị, trấn áp và giam cầm toàn bộ sự xao động của nham thạch.

Xem ra chính vì bộ Long Cốt này mới khiến cho hồ dung nham chưa bao giờ phun trào, ổn định suốt vô số năm.

Mà địa nhiệt ảnh hưởng khiến cho vùng biển san hô xoắn ốc phụ cận biến thành một vùng đất trù phú sinh cơ, là nơi cư trú của lượng lớn sinh vật biển.

Chỉ là sau này người Hận Thiên thị khai thác quặng luyện đồng, phá hoại tầng đáy biển, khiến cho vỏ trái đất mỏng đi, long mạch hải khí phun trào ra, làm cho nơi này gặp phải nguy cơ hủy diệt.

Chương 231

Thẩm Hạo đã nhìn ra, muốn lấy đi Long Châu này cũng không dễ dàng.

Còn phải cân nhắc vấn đề hồ dung nham.

Mất đi Long Châu trấn áp, e rằng sẽ đón nhận một trận núi lửa phun trào chưa từng có.

Nếu bỏ mặc không quản, nói không chừng sẽ hình thành một lục địa mới ở Nam Hải, giống như Hawaii vậy.

Bất quá, nơi này là công hải, dù có tạo ra lục địa cũng không phải của Hạ quốc, coi như bỏ đi.

Vẫn là đừng để nó phun trào.

Thẩm Hạo nghĩ vậy, bèn lấy ra dược liệu, tại trong hang biển này cách tuyệt nước biển, khai tịch ra một không gian.

Hắn lấy ra Bát Quái Lô, mượn nhờ địa hỏa dung nham này luyện chế trận kỳ.

Hắn định bố trí một bộ trận pháp ở đây thay thế Long Châu tiếp tục trấn áp dung nham bạo động.

Như vậy, hắn có thể lấy đi Long Châu.

Tốc độ luyện khí của Thẩm Hạo rất nhanh.

Mấy người Hồ Bát Nhất nghiên cứu quái tượng ngọc bàn còn chưa ra trò trống gì, thì bên phía phân thân Thẩm Hạo đã luyện chế xong năm lá trận kỳ.

Thẩm Hạo định bố trí một cái "Ngũ Hành Chuyển Hóa Đại Trận".

Đem sức mạnh Hỏa hành của địa mạch dung nham này chuyển

hóa thành Ngũ hành chi lực.

Không chỉ có thể tiêu trừ tai họa ngầm của vùng biển này, mà còn có thể xúc tiến cải thiện môi trường sinh thái biển.

Bất quá, mấy chục chỗ rò rỉ dưới đáy biển vẫn phải giải quyết một chút.

Nếu không, cứ cách một khoảng thời gian, hải khí phun trào sẽ tạo thành một tai nạn biển, vậy trận pháp này chẳng phải bố trí uổng công sao.

Sau khi bố trí xong trận pháp, phân thân thu Long Châu lại.

Sau đó lại thêm vào một cái huyễn trận và khốn trận trong hang biển này, lưu lại hậu thủ phòng ngừa có người đến phá hoại.

Cuối cùng, phân thân sử dụng Thủy Độn chi thuật quay về chỗ bản thể.

Phân thân từ trong suối nước nóng Quy Khư nhảy vọt ra, dọa ba người Hồ Bát Nhất giật mình.

Nhìn thấy là phân thân của Thẩm Hạo mới yên tâm lại.

Thu hồi phân thân, sau khi đồng bộ ký ức, Thẩm Hạo cất Long Châu đi, lại phân hóa ra mấy chục đạo phân thân, dùng độn thuật thoát ra khỏi không gian san hô đáy biển này, tiến vào vùng biển bên ngoài, phân tán đi tới các vị trí lỗ hổng dưới đáy biển để tu bổ toàn bộ.

Mà trong hang biển, Thẩm Hạo sau khi xử lý xong hồ dung nham dưới suối Quy Khư, mới dồn sự chú ý vào đám người Hồ Bát Nhất. "Sao rồi?

Có nghiên cứu ra được cái gì không?" Hồ Bát Nhất nói: "Thẩm gia, theo chúng tôi quan sát, mật mã quái tượng trên cái quái bàn này hẳn là quẻ Chấn (☳).

Chấn thượng Chấn hạ, chấn kinh bách lý.

Trong quẻ Chấn bao hàm một chữ 'Bách' (trăm), chúng tôi phát hiện lỗ hổng trên tượng đồng này cũng vừa vặn là một trăm cái.

Trong đó tất định có liên quan!

Khả năng là phải dùng chữ 'Bách' để phản thôi cơ số.

Chỉ là làm thế nào thông qua Lục trụ tam thức của quái bàn này để thôi diễn cơ số thì chúng tôi chưa có đầu mối.

Thứ đồ chơi này quá cao thâm, nếu không phải cao nhân tinh thông phương diện này thì ngay cả cái mâm ngọc cũng rất khó chơi cho rõ ràng." Ngữ khí Hồ Bát Nhất có chút chán nản.

Thứ này, cái gọi là Dịch số Bát quái đối với hắn mà nói vẫn là quá khó.

Hơn nữa Bát quái lại phân Tiên Thiên, Hậu Thiên, càng thêm phức tạp.

Thẩm Hạo bèn nói: "Văn minh Hận Thiên thị thịnh vào thời nhà Chu.

Thời đó Bát quái bói toán thịnh hành, không chỉ có Hậu Thiên Bát Quái mà còn có Tiên Thiên Bát Quái.

Lão Hồ, lúc nãy cậu vẫn luôn dùng Hậu Thiên Bát Quái để thôi toán đúng không?

Trong Tiên Thiên Bát Quái, quẻ Chấn là quẻ thứ tư, nhị âm nhất dương.

Cậu hiện tại dựa theo phương vị của Tiên Thiên Bát Quái, thôi diễn phương vị của quẻ Chấn trên quái bàn xem sao." "Tiên Thiên Bát Quái?" Hồ Bát Nhất nghe vậy như có điều suy nghĩ.

Tiên Thiên Bát Quái và Hậu Thiên Bát Quái có một điểm khác biệt

rõ ràng nhất chính là phương vị và quái số (số của quẻ) không giống nhau.

Văn minh Quy Khư Hận Thiên này, quái số bao hàm toàn thiên thập lục quái, cũng không phải đơn độc Tiên Thiên hay Hậu Thiên.

Trong Tiên Thiên Bát Quái, quái số bài liệt là: Càn 1, Đoài 2, Ly 3, Chấn 4, Tốn 5, Khảm 6, Cấn 7, Khôn 8 (số ở giữa là 0).

Quẻ Chấn ở vị trí thứ 4.

Còn Hậu Thiên Bát Quái thì: Khảm 1, Khôn 2, Chấn 3, Tốn 4, Trung 5, Càn 6, Đoài 7, Cấn 8, Ly 9.

Quẻ Chấn ở vị trí thứ 3.

Hồ Bát Nhất nhìn quái bàn, trong lòng tính toán thật nhanh.

Quẻ Chấn là quẻ nhị âm nhất dương, âm số là 8, dương số là 9.

Mà lấy Chấn quái là "Tứ" (4) để tính toán: Bốn lần tám ba mươi hai, bốn lần chín ba mươi sáu...

Nhị âm nhất dương, tổng hòa vừa khéo là một trăm.

Từ đó đối ứng với cơ của "Chấn kinh bách lý" trong quẻ Chấn.

Còn về những quái từ khác của quẻ Chấn, Hồ Bát Nhất tạm thời chưa nghĩ thông, dù sao môn học vấn này cũng quá cao thâm.

Theo quái bàn chuyển động, trong lòng Hồ Bát Nhất cũng thôi diễn quẻ Chấn một lần.

Cái quái bàn ngọc thạch này cực kỳ tinh xảo, chia làm mấy tầng, trên mỗi tầng đều có lượng lớn lỗ hổng to bằng ngón tay, lớn nhỏ không đều.

Sau khi thôi xuất được cơ số quẻ Chấn, một số lỗ hổng trên mâm ngọc liên thông với nhau, sắp xếp thành ký hiệu quái tượng của quẻ

Chấn.

Khi quẻ Chấn được thôi xuất, bên trong tượng đồng bỗng nhiên vang lên tiếng cơ quan chuyển động, phát ra một tiếng "rắc".

Từ trong những lỗ hổng trên người tượng đồng nhân, toàn bộ đều thò ra một cái đầu Giao Ngư đúc bằng đồng.

Những đầu Giao Ngư này đều đang há miệng, làm ra tư thế ngậm ngọc, chỉ có điều trong miệng trống không. "Hả?

Đây lại là món đồ chơi gì?" Bàn Tử nhịn không được hỏi.

Hồ Bát Nhất đưa tay sờ sờ, phát hiện những con Giao Ngư này há miệng rõ ràng là muốn bỏ thứ gì đó vào.

Còn bỏ cái gì, trừ minh châu ra thì còn có thể là cái gì? "Cậu thấy còn có thể bỏ cái gì?

Đương nhiên là dùng minh châu." "A?

Lão Hồ, cái này không được đâu, nhiều đầu cá như vậy, có đến một trăm cái lận, dùng nhiều minh châu như vậy để mở cái cơ quan rách nát này, em không nỡ đâu." Bàn Tử vội vàng lắc đầu nói. "Hơn nữa, số minh châu này đối với Dương tiểu thư có công dụng rất lớn, cậu nỡ vứt ở đây sao?" Hồ Bát Nhất nhìn Shirley Dương rồi cũng lắc đầu.

Shirley Dương lúc này nói: "Căn cứ vào hình vẽ trên Cửu Túc Đỉnh kia, đáy biển có tiên sơn, bên trên vẽ biểu tượng một vầng minh nguyệt, minh nguyệt sẽ theo sóng đào nổi lên.

Hiện tại xem ra là phải đặt minh châu vào trong miệng Giao Ngư này, sau đó dìm tượng đồng xuống cơ quan đáy biển.

Sau đó phần mộ dưới Quy Khư mới nứt ra, cương thi bị trấn áp bên trong sẽ theo dòng nước nổi lên.

Chương 232

Nhưng mà, cương thi này bị trấn áp ít nhất cũng mấy ngàn năm rồi, e rằng cực kỳ nguy hiểm, chúng ta thực sự phải làm như vậy sao?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm gia, ngài thấy thế nào?" Thẩm Hạo nói: "Không cần thiết phải dùng minh châu thật.

Cơ quan này cần chính là ánh sáng phát ra từ minh châu.

Một trăm viên minh châu phát ra tinh quang phi thường nồng đậm, uyển như trăng trong nước.

Chỉ cần dùng pháp thuật ngưng tụ ra một trăm viên quang châu (ngọc ánh sáng), khảm lên trên đó, hiệu quả cũng y hệt." Nghe được biện pháp này của Thẩm Hạo, ba người đều vỗ tay khen hay.

Số minh châu này đối với Shirley Dương là tài nguyên tu luyện cực tốt, bọn họ tổng cộng mới thu thập được hơn một trăm viên, thoáng cái vứt đi một trăm viên thì bản thân cô cũng vô cùng luyến tiếc.

Hiện tại có phương pháp thay thế thì tốt quá rồi.

Ngay lập tức, Thẩm Hạo phất tay ngưng tụ ra một trăm viên quang châu vừa khít với miệng Giao Ngư, bên ngoài thi triển một tầng pháp lực hộ tráo, trông như thực thể, đem toàn bộ nhét vào miệng Giao Ngư đồng.

Dưới sự chiếu rọi của 100 viên quang châu, cả người tượng đồng lưu quang dật thải, quang châu trong tất cả miệng Giao Ngư ngưng kết ra một tầng vầng sáng, thông qua thông đạo cơ quan trong miệng Giao Ngư chiếu lên mâm ngọc, hệt như hiển hóa ra một vầng trăng tròn, chiếu sáng thấu cả hang động.

Ba người nhìn một màn trước mắt, đều lộ vẻ chấn động.

Cơ quan này vậy mà đem ánh sáng của một trăm viên quang châu chỉnh hợp lại, chiếu lên mâm ngọc, hóa thành bộ dáng một vầng trăng tròn.

Thẩm Hạo tắt ánh sáng trong các viên châu, đợi sau khi thả xuống nước mới mở ra.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất xuống nước lần nữa, lắp bức tượng đồng nhân này vào trên cây thiết thụ (cây sắt) dưới cự đỉnh.

Sau khi lắp đặt xong, Hồ Bát Nhất bơi trở lên.

Sau đó, Thẩm Hạo mở lại ánh sáng của quang châu.

Lập tức, dưới đáy nước xuất hiện một vầng trăng tròn sáng rực.

Tiếp đó chưa được một lúc, đáy nước cứ như vỡ tổ.

Từng đàn Giao Ngư từ trong hang san hô bên kia chui ra, phảng phất như một luồng trọc lưu đen kịt, toàn bộ lao về phía vầng trăng tròn hư ảo trên tượng đồng nhân.

Chỉ là đàn Giao Ngư đâm đầu vào, lại xuyên qua vầng trăng tròn.

Nhưng bọn chúng vẫn không dư lực mà xuyên qua xuyên lại, truy đuổi vầng trăng tròn này.

Lúc này, đáy biển bỗng nhiên lại chấn động.

Lập tức dòng nước ngầm cuộn trào, ngay cả trên mặt nước cũng nổi lên sóng lớn.

Mọi người nhìn xuống đáy nước nhưng không thấy rõ gì cả, tầm mắt bị đàn Giao Ngư kia che khuất.

Chỉ có Thẩm Hạo dùng thần thức quan sát được, tại đáy rạn san hô, trong cái hố đen sâu không thấy đáy dưới gốc thiết thụ đỡ đỉnh,

một con quái vật khổng lồ đã chui ra.

Thần thức Thẩm Hạo men theo hang động này dò xét thẳng xuống chỗ sâu, phát hiện hang động này thông thẳng ra một hang biển bên ngoài.

Chính là nơi trước đó phát hiện di tích Hận Thiên và thuyền cổ bị chìm, nơi đó cũng có một hang biển quy mô không nhỏ.

Con quái vật khổng lồ này chính là một con Giao Mẫu (Giao Ngư mẹ) ngàn năm.

Hai con mắt cá chết còn to hơn cái chậu tắm nhìn chằm chằm vào vầng minh nguyệt do mâm ngọc hóa thành.

Trong mắt cá mâu quang chớp động, mục quang như đuốc, phảng phất hai ngọn đèn pha.

Đồng thời, một bầu không khí âm u lạnh lẽo cũng lan tràn ra.

Bất quá, con Giao Mẫu này không hề chui ra ngay.

Nó sớm đã có trí tuệ bất phàm.

Nó lôi từ sau lưng ra xác một con tàu hải tặc bị chìm, ném ra khỏi hang.

Con tàu hải tặc lao đi với tốc độ cực nhanh, xuyên phá dòng nước, đâm vào đá san hô bên cạnh, gây ra một trận rung chuyển kịch liệt.

Sau đó nó mới từ đáy hang bò ra.

Ba người Hồ Bát Nhất bị cú chấn động đột ngột này làm cho thân hình loạng choạng mấy cái, suýt chút nữa không đứng vững.

Đàn Giao Ngư dưới đáy nước thấy Giao Mẫu đi ra thì nhao nhao lùi bước, đáy nước trở nên trong hơn không ít.

Ba người rốt cuộc cũng nhìn rõ cảnh tượng dưới đáy.

Đó vậy mà là một con quái vật khổng lồ chui ra từ hố đen dưới đáy nước. "Cái... cái thứ quỷ gì thế này?

Sao lại lớn đến thế?" Bàn Tử khiếp sợ không khép được miệng. "Sợ là lão quái vật ngàn năm gì đó, nó vừa ra, lũ Giao Ngư hung hãn kia thế mà lại lùi hết ra xa!" Hồ Bát Nhất cũng vô cùng chấn động. "Đây chính là Giao Mẫu ngàn năm mà trước đó tôi đã nói với các người, mẫu thể của đám Giao Ngư kia!" Tiếng Thẩm Hạo từ bên cạnh truyền đến.

Con cự thú từ trong hang động đáy biển chui ra.

Chỉ thấy nó toàn thân vảy đen, trên người hấp phụ lượng lớn giác hút màu trắng, tất cả đều là phôi thai Giao nhân.

Những phôi thai này đều được dựng dục bên ngoài cơ thể.

Loài cá đẻ trứng đều là thụ tinh ngoài, cá mẹ bài xuất trứng ra ngoài cơ thể, đợi cá đực tới thụ tinh là được.

Trứng cá thường sẽ bám vào đá, rong rêu.

Nhưng con Giao Mẫu này lại đặt trứng phôi thai ngay trên người mình.

Trong hố đen dưới đỉnh kia hẳn là còn có thông đạo khác thông ra vùng biển san hô này.

Nếu không, đám Giao nhân nhỏ nở ra kia sẽ không thể đột phá dòng nước xoáy ngầm ở cửa hố đen để vào đây sinh sống.

Vậy thì nơi này cũng sẽ không có nhiều đàn Giao Ngư đến thế.

Con Giao Mẫu khổng lồ này có đầu và thân hình của loài cá, nhưng lại có tứ chi kiện tráng, giống như tay chân người, từng chút một đội dòng nước ngầm bò ra khỏi hố đen.

Trong truyền thuyết, thịt Giao nhân tanh vô cùng, không thể ăn,

thông thường đều bị bắt làm nến Giao nhân, hay còn gọi là Trường Minh Đăng.

Bởi vì mỡ trong cơ thể nó chịu được lưu trữ, nhiệt độ cháy thấp, sau khi thắp lên có thể duy trì cháy trong thời gian cực dài.

Trong mộ Hiến Vương cũng có nến Giao nhân tồn tại.

Ngoài ra thời cổ đại, rất nhiều đại mộ của đế vương quý tộc cũng thích sử dụng loại nến này.

Trong ngư dân cũng có truyền thuyết Giao nhân tính dâm, sẽ câu dẫn thủy thủ trên biển giao phối với nó, sau đó ăn thịt thủy thủ, thông qua phương thức này để sinh sôi hậu đại.

Ngoài ra còn có một loại truyền thuyết Giao Ngư bái nguyệt mà có thai, vào lúc trăng tròn sẽ tụ tập trên mặt biển, thôn thổ tinh khí nguyệt hoa, từ đó thụ tinh mang thai.

Bất quá, những cái này đều là truyền thuyết.

Nhưng việc Giao Ngư bái nguyệt lại là thật, còn chuyện bái nguyệt thụ thai thì là chuyện hư cấu.

Con Giao Mẫu ngàn năm này chính là bị vầng trăng tròn do mâm ngọc biến hóa thành hấp dẫn đi ra.

Trong nguyên tác, tấm Thấu Hải Đồ trên người Long Hộ Cổ - hậu duệ Hận Thiên thị, con quái vật hình dáng cương thi bị Thần Mộc trấn áp chính là con Giao Mẫu ngàn năm này.

Hơn hai ngàn năm trước, trước khi Hận Thiên thị bị diệt vong đã ví con Giao Mẫu này như một con cương thi khổng lồ.

Tuổi thọ của con Giao Mẫu này còn lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, không biết đã sống bao lâu rồi, e rằng sớm đã thành tinh.

Chỉ là không biết vì sao lại bị người ta trấn áp trong đường hầm

rạn san hô này.

Khi con Giao Mẫu này bò hẳn ra khỏi hang, Hồ Bát Nhất cũng phát hiện trên người nó bị trói bởi những sợi xích thanh đồng.

Nhờ ánh sáng của mâm ngọc, mọi người cũng nhìn rõ bộ dáng của nó.

Chương 233

Một khuôn mặt cá đầy nếp nhăn và vảy đen kịt, móng vuốt phía trước mọc những cái móc sắc nhọn, vừa xấu xí vừa hung ác.

Nó chui ra khỏi hố đen, rốt cuộc cũng tiến vào dưới đáy cự đỉnh, bám vào mấy cái đỉnh đồng khổng lồ dưới gốc thiết thụ san hô, ngẩng đầu lên, đôi mắt cá khổng lồ nhìn chằm chằm vào vầng minh nguyệt trên thiết thụ.

Giao Mẫu ra sức bám vào đỉnh đồng và thiết thụ, muốn bò lên trên.

Nhưng thân thể bị xích sắt thô to khóa chặt, cách mâm ngọc minh nguyệt trên đầu tượng đồng nhân chỉ một bước ngắn, nhưng lại cứ thế không với tới được.

Giao Mẫu vươn đầu, dùng sức rướn lên, há to miệng nuốt nước biển, muốn hút "mặt trăng" do mâm ngọc hình thành vào miệng.

Mảng lớn nước biển bị nó nuốt chửng, nhưng "mặt trăng" kia vẫn không nhúc nhích tí nào.

Tượng đồng mâm ngọc này được cố định trên thiết thụ san hô, làm sao nó nuốt nổi.

Giao Mẫu thử vài lần, phát hiện không có tác dụng, thế là lại ra sức tiếp tục bò lên trên.

Chỉ là dưới sự trói buộc của xích thanh đồng khổng lồ, nó căn bản không di chuyển được bao xa.

Theo sự phát lực của nó, cả cơ quan thạch đỉnh (đỉnh đá) khổng lồ dưới đáy biển bắt đầu chuyển động trầm trọng mà chậm chạp.

Khả năng quan sát của ba người Hồ Bát Nhất sớm đã không còn như xưa, hiện tại đã vô cùng nhạy bén, rất nhanh liền phát hiện thạch

đỉnh đang từ từ xoay chuyển.

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên nhớ tới hình vẽ trên Cửu Túc Đỉnh.

Trên cự đỉnh có một cơ quan quẻ Chấn.

Hóa ra cơ quan này ứng nghiệm ngay trên người Giao Mẫu.

Sau khi phá giải cơ quan quái tượng trên mâm ngọc tượng đồng thì có thể dẫn dụ Giao Mẫu ra, để nó thúc đẩy thạch đỉnh giả chuyển động, mở ra cơ quan thật sự.

Giao Mẫu giãy giụa dùng hết sức mạnh toàn thân bò lên trên.

Nó mỗi bò ra được một phần thì thạch đỉnh lại xoay một phần, nhưng khoảng cách một phần này so với việc với tới mâm ngọc còn kém rất xa.

Cứ tiếp tục như vậy, con Giao Mẫu vĩnh viễn cũng không thể chạm tới vầng minh nguyệt trên tay tượng đồng nhân.

Giao Mẫu bị xích sắt trói chặt, trên người siết vô cùng chặt, ngay cả thai bàn ngoài cơ thể cũng bị chèn ép vỡ nát, chảy ra máu đen ô trọc.

Giao Mẫu cho dù bị trói chết cứng cũng không từ bỏ, chen chúc bò lên trên, thề chết cũng phải nuốt trọn vầng trăng khổng lồ kia.

Giao Mẫu càng bò lên, cự đỉnh chuyển động càng nhiều.

Thạch đỉnh này chính là một cái tời khổng lồ bị Giao Mẫu kéo động.

Mãi cho đến khi Giao Mẫu bò ra được một khoảng cách đủ lớn, mấy tảng đá áp lực ngàn cân (Thiên Quân Thạch Áp) khổng lồ ẩn trong rạn san hô bên cạnh thiết thụ ầm ầm mở ra một khe hở.

Một dòng nước ngầm cực mạnh bị hất lên.

Khi Giao Mẫu tiếp tục ra sức bò lên, thạch áp mở ra càng lớn.

Dòng nước ngầm khổng lồ hình thành một cái xoáy nước, thôn phệ nước biển trong hang san hô dưới đáy, đồng thời còn có rất nhiều thủy tộc trong nước, cũng như vô số quan tài đá, mai rùa cùng vật tùy táng đặt dưới đáy nước... toàn bộ đều bị xoáy nước đáy biển này hút ra ngoài.

Thấy tình cảnh này, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng lập tức hiểu ra ý nghĩa của cơ quan đáy biển này.

Đây chính là hàm nghĩa thực sự của hình vẽ trên Cửu Túc Đỉnh kia.

Cơ quan quẻ Chấn trên mâm ngọc tượng đồng thực ra là để dẫn dụ Giao Mẫu ẩn nấp trong u động dưới đáy biển.

Lợi dụng đặc tính truy đuổi minh nguyệt của nó, khiến nó kéo động dây xích, kéo theo cơ quan tời khổng lồ này chuyển động, kéo mở Thiên Quân Thạch Áp.

Dòng nước ngầm sinh ra dưới đáy biển sẽ hút toàn bộ quan tài dưới nước của Hận Thiên thị ra ngoài, vĩnh viễn chìm vào nơi sâu nhất của đáy biển.

Đây là một loại phương pháp hải táng cực kỳ đặc thù mà tổ tiên Hận Thiên thị đã khéo léo lợi dụng tạo hóa tự nhiên phát minh ra.

Chỉ là, muốn dẫn dụ con Giao Mẫu ẩn sâu này ra, không thể không có một trăm viên minh châu.

Tinh khí của minh châu hóa thành trăng tròn có sức hấp dẫn cực lớn đối với loại tinh quái như Giao Mẫu.

Lần này Thẩm Hạo dùng pháp lực ngưng tụ quang châu sở dĩ có thể thay thế minh châu tạo ra sức hấp dẫn với Giao Mẫu, là bởi vì khí tức pháp lực của Thẩm Hạo so với thủy nguyên tinh hoa trong minh

châu còn muốn hơn một bậc, cũng có sức hấp dẫn cực lớn đối với Giao Mẫu.

Lúc này mới dẫn được nó ra.

Nếu theo phương pháp thông thường của Hận Thiên thị, muốn tập hợp đủ một trăm viên nguyệt quang minh châu này, không mất mấy chục năm thì không xong, trong đó còn không biết phải hao phí bao nhiêu nhân lực mới có thể đạt được.

Hận Thiên thị vì có thể đăng lên Nguyệt cung, tìm cầu trường sinh, quả thực cũng là không tiếc cái giá nào.

Chỉ là, không biết cái gọi là "đăng nguyệt" (lên trăng) này rốt cuộc là quá trình thế nào, là thật hay giả.

Nơi này dù sao cũng là thế giới tồn tại thần thoại, tổ tiên Hận Thiên thị cũng là tu sĩ cường đại, nói không chừng còn thực sự có phương pháp gì đó có thể đưa người ta đến Nguyệt cung.

Nếu không thì truyền thuyết theo đuổi vĩnh sinh này bắt nguồn từ đâu?

Cửa đá phía trên động san hô mở ra, đem lượng lớn quan quách, mai rùa và các loài cá dưới đáy nước nuốt chửng hết thảy, hút vào trong biển sâu.

Con Giao Mỗ kia vẫn không biết mệt mỏi mà liều mạng bò lên trên, không nuốt được vầng trăng sáng ngọc ngà kia vào bụng thì thề không bỏ qua.

Dưới Quy Khư, cơ quan của Hận Thiên thị hoạt động thế nào, mọi người đã rõ ràng.

Vì thế, Thẩm Hạo trực tiếp làm tắt hết tất cả quang châu trên tượng người đồng.

Vầng trăng sáng khổng lồ dưới đáy biển kia trong nháy mắt biến mất không thấy.

Giao Mỗ đang liều mạng bò lên trên, bỗng nhiên phát hiện trước mắt tối sầm. "Vầng trăng" có lực hấp dẫn vô cùng đối với nó đột nhiên không thấy nữa.

Trong đôi mắt cá chết to tướng của nó lóe lên vẻ nghi hoặc, khó hiểu.

Cỗ lực hấp dẫn mãnh liệt kia cũng trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Giao Mỗ ngẩn ra.

Đầu cá xoay chuyển, nhìn ngó xung quanh, nhưng cái gì cũng không phát hiện.

Chính ngay lúc thất thần này, mất đi lực kéo của nó, cơ quan ngừng chuyển động.

Mà sức nặng ngàn cân của đá ép xuống, bàn đá cự đỉnh đảo ngược, lôi Giao Mỗ ngược trở về trong động.

Giao Mỗ liều mạng quẫy đạp tứ chi, muốn bám trụ lấy đỉnh đồng và vách đá một bên.

Nhưng mà, sức mạnh từ xiềng xích truyền đến quá lớn, nó căn bản bám không được vào tường, chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình bị lôi về trong động.

Nó đã hao phí quá nhiều khí lực, vô lực trèo lại ra ngoài.

Hơn nữa, bị xiềng xích siết chặt, thân chịu trọng thương, không có thời gian dài tu dưỡng thì không thể khôi phục được.

Chỉ có thể bỏ cuộc.

Một đôi mắt cá khổng lồ từ trong cái động đen ngòm trân trân nhìn

ra ngoài.

Dưới đáy nước, rốt cuộc đã khôi phục lại bình tĩnh.

Trên mặt nước, trong hang động cổ mộ Hận Thiên thị.

Hồ Bát Nhất ba người vẫn còn chấn động trước cảnh tượng con Giao Mỗ nghìn năm dưới đáy biển phấn đấu quên mình chỉ để nuốt chửng vầng trăng kia.

Càng chấn động hơn là, con Giao Mỗ to như quái vật khổng lồ này lại bị người Hận Thiên thị bắt giữ, làm thành một mắt xích trong cơ quan hải táng. "Mẹ kiếp nhà nó chứ, người Hận Thiên cổ đại này cũng ngầu thật đấy, vậy mà lại làm ra được một cái cơ quan khổng lồ như thế này dưới đáy biển." Bàn Tử nhịn không được kinh thán nói: "Còn để cho con Giao Mỗ nghìn năm này làm nguồn động lực cho nó nữa chứ.

Quá bá đạo!" "Đúng vậy, trí tuệ của người xưa quả nhiên không thể khinh thường, lại có thể tùy cơ ứng biến, lợi dụng sự tạo hóa thiên nhiên quỷ phủ thần công của đại tự nhiên để làm ra một cơ quan lớn như vậy, cấu tứ xảo diệu, làm cho người ta phải thán phục!" Hồ Bát Nhất cũng vô cùng bội phục người Hận Thiên thị này, khéo léo lợi dụng sức mạnh tự nhiên, chế tạo ra một màn hải táng khoáng thế ly kỳ.

Trải qua một trận cắn nuốt của cửa đá vừa rồi, mực nước trong động san hô này đã hạ thấp không ít, lại lần nữa dẫn phát phản ứng dây chuyền.

Chương 234

Trong hang đá san hô nơi có biển Châu Mẫu, bên trong ba cửa đá kia, dòng chảy ngầm dũng mãnh ùa vào đột nhiên lớn hơn rất nhiều.

Còn trong hang động nơi Giao Mỗ ở, vòng xoáy vốn dĩ hút nước biển vào không ngừng, nhưng lúc này cũng đột nhiên phản ngược lại, dòng chảy ngầm cực lớn phun trào ra, đánh bay cả tượng người đồng trên cây thiết thụ san hô.

Lượng lớn nước biển phun trào tiến vào.

Mà đổi một bên khác, nơi liên thông với long mạch Nam Long ẩn tàng, hải khí phun trào, lấp đầy vào trong hang động mộ thất này.

Nhất thời, trong cả mộ thất, khí áp cấp tốc tăng lên.

Ngay cả dưới đáy nước cũng không ngừng sủi bọt khí.

Áp lực từ các phương diện đều tập trung vào trong gian mộ thất này.

Thẩm Hạo sát giác được sự dị thường, lập tức thả ra Mặc Vân Chu, vẫy tay gọi ba người Hồ Bát Nhất vào trong thuyền.

Khí áp quá mạnh, cơ thể người thường không chịu nổi.

Một khi khí áp lần nữa giảm xuống đột ngột, con người sẽ trực tiếp bị vỡ mạch máu mà chết.

Ba người Hồ Bát Nhất tu vi còn chưa cao, không cần thiết phải liều mạng với rủi ro này.

Có linh khí bảo hộ thì không cần lo lắng nữa.

Đám người đều đứng trên boong tàu Mặc Vân Chu, nhìn không gian đáy biển biến hóa.

Trên không trung hang động, cánh cửa đồng ở lối đi cây gỗ khổng lồ kia vẫn đang mở, chỉ là cánh cửa đồng ở đầu bên kia, khi mọi người tiến vào đã thuận tay đóng lại rồi.

Khí áp trong không gian này khó mà thoát ra ngoài, vẫn đang liên tục không ngừng mạnh lên.

Những đá ngầm, tử thi, mai rùa và xương cá voi kia ngược lại một chút ảnh hưởng cũng không có.

Dưới nước cũng giống như vậy, nước biển không dễ nén lại như không khí.

Áp lực dưới nước vẫn luôn không có biến hóa gì nhiều.

Theo áp lực hải khí trong không gian đạt đến một điểm tới hạn, cánh cửa đồng trên đỉnh cây Kiến Mộc bỗng nhiên không chịu nổi áp lực, bị đẩy bung ra.

Tâm tư Thẩm Hạo chuyển điện, lập tức thu nhỏ Mặc Vân Chu lại, thân thuyền chỉ nhỏ hơn chiều rộng lối đi một chút, đồng thời thao túng nó bay vào trong lối đi cây gỗ khổng lồ.

Áp lực trong không gian đột nhiên được giải phóng.

Cây gỗ khổng lồ này giống như là nòng súng, Mặc Vân Chu là viên đạn.

Đạn đã lên nòng.

Mà áp lực cực lớn trong không gian thì hóa thành lực đẩy sau khi thuốc súng nổ tung, bắn Mặc Vân Chu ra ngoài.

Mặc Vân Chu tựa như viên đạn, xuyên qua đường hầm nòng súng dài hơn một trăm mét, từ bên trong bắn ra.

Trực chỉ đỉnh chóp không gian, nhắm ngay vào cái hải động U Linh Đảo như vầng trăng tròn kia.

Viên đạn xé gió, chui vào trong nước biển.

Xuyên phá nước biển không ngừng tiến lên, Mặc Vân Chu từ trong hải động thâm thúy ở trung tâm U Linh Đảo, chui ra khỏi mặt biển.

Tại không trung vẽ ra một đường parabol, cuối cùng rơi xuống trên mặt biển sóng vỗ dập dờn.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng đều bị một tay thao tác này của Thẩm Hạo làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ vừa tiến vào lối đi cây gỗ khổng lồ, liền chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, cảnh sắc nhanh chóng biến hóa, thoáng cái liền chui vào trong nước biển, sau đó lại vọt ra khỏi mặt biển, trở về thế giới bên ngoài. "Vãi chưởng, Thẩm gia, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Sao thoáng cái chúng ta liền từ đáy biển chui ra rồi?" Bàn Tử mờ mịt hỏi. "Ha ha, tôi cũng là đột phát kỳ tưởng, liền thử một chút, không nghĩ tới còn thực sự có thể." Thẩm Hạo cười, giải thích nguyên lý một chút.

Đám người trợn mắt há hốc mồm.

Cái não động này cũng quá lớn rồi.

Cây gỗ khổng lồ kia bị coi như nòng súng.

Không gian dưới đáy biển kia giống như là buồng đạn, Mặc Vân Chu giống như là viên đạn đã lên nòng.

Cuối cùng áp lực đột phá giới hạn, phá vỡ cửa đồng trên đỉnh cây gỗ, đạn rời nòng, bắn Mặc Vân Chu ra ngoài.

Nhìn như vậy, cây cổ mộc khổng lồ kia còn thực sự giống như là một món vũ khí khổng lồ dùng để bắn mặt trời. "Thẩm gia, ngài cái não động này thật đúng là quá lớn rồi, cái này đều nghĩ ra được, đúng

là lấy giấy ráp lau mông, cho tôi mở rộng tầm mắt a!" Bàn Tử tràn đầy sùng bái vuốt mông ngựa nói.

Thẩm Hạo phất phất tay, khôi phục Mặc Vân Chu thành kích thước bình thường, dừng ở trên mặt biển.

Sau đó, hắn dẫn động ngũ hành chuyển hóa trận pháp đã bố trí trên hồ dung nham dưới suối nước nóng đáy biển.

Đem lực địa hỏa chuyển hóa thành ngũ hành chi lực, phân bố đến toàn bộ di tích Hận Thiên dưới đáy biển.

Không gian di tích dưới đáy biển này toàn dựa vào hải khí Nam Long chống đỡ.

Một khi hải khí thoát ra sẽ khiến cho rung chuyển, cứ cách một khoảng thời gian lại phải tới một lần.

Thẩm Hạo dẫn động lực lượng trận pháp, gia cố không gian đáy biển.

Hải khí dư thừa phun ra ngoài cũng bị lực lượng trận pháp chuyển hóa.

Chỉ cần bịt lại những lỗ hổng kia, phiến không gian dưới đáy biển này liền ổn định lại.

Chỉ cần trận pháp còn đó, sẽ không còn sinh ra cái gì vòi rồng nước, long hỏa, biển rò rỉ nữa.

Hơn nữa, Châu Mẫu dưới đáy nước cũng có thể được lợi, gia tốc độ sản xuất minh châu.

Đáy biển đầy san hô xoắn ốc, trải qua tác dụng trận pháp của Thẩm Hạo, sau này sẽ càng thêm sinh cơ bừng bừng.

Cũng coi như là bảo vệ môi trường tự nhiên một chút đi.

Ngoài ra, Thẩm Hạo phân ra mấy chục đạo phân thân, cũng đã đều

tự thi pháp, bịt lại các lỗ hổng dưới đáy biển.

Đồng thời mấy chục cái phân thân phối hợp, một lần nữa gia cố lại trận pháp ban đầu.

Hiện tại, không gian trong toàn bộ Quy Khư dưới đáy biển liền chỉ có một lỗ thông hơi ở U Linh Đảo này.

Địa hình không gian Quy Khư này cực giống một con cá voi khổng lồ.

Đầu hướng tây, đuôi hướng đông, lặn sâu dưới Nam Hải.

Mà vị trí lỗ thở của nó, vừa vặn chính là cái hải động sâu không thấy đáy ở giữa U Linh Đảo này.

Thẩm Hạo không khỏi liên tưởng: "Đây chẳng lẽ là địa hình do thi cốt của một con cự kình vẫn lạc hình thành sao?" Đây chính là một thế giới có bối cảnh thần thoại, loại tình huống này hoàn toàn có khả năng.

Sau khi thu hồi tất cả phân thân, Thẩm Hạo lại thông qua ngự thú ấn ký, triệu hoán con bạch giao xà kia tới.

Nó lúc này đang ngủ say trong biển, tu luyện Hóa Long Quyết.

Nhận được Thẩm Hạo triệu hoán, lập tức tỉnh lại, sau đó từ sâu trong rãnh biển bơi ra, lần theo cảm ứng triệu hoán bơi về phía Thẩm Hạo.

Tốc độ của nó cực nhanh, thân thể uốn éo một cái liền bơi ra khoảng cách cả trăm mét.

Không một lát sau, nó liền đi tới bên cạnh Mặc Vân Chu đang nổi trên mặt biển.

Đầu rồng thân rắn to lớn từ trong nước biển thò ra, ghé vào boong tàu Mặc Vân Chu. "Không tệ, rất nghe lời.

Sau này, mày cứ gọi là Tiểu Bạch đi." Sau đó, Thẩm Hạo dùng ý niệm chỉ huy Tiểu Bạch thu nhỏ thân hình, biến thành một con rắn trắng nhỏ dài, cũng bò lên trên boong tàu Mặc Vân Chu.

Chương 235

Bên trong không gian Quy Khư dưới đáy biển, Châu Mẫu và Giao Mỗ vẫn cứ tồn tại.

Hải khí sinh cơ của Nam Long vẫn như cũ, không gian Quy Khư cũng rất kiên cố.

Bất quá, cỗ hải khí sinh cơ này bị trận pháp của Thẩm Hạo khống chế dẫn đường.

Một bên là chảy vào trong hải vực, khôi phục sinh thái rạn san hô dưới đáy biển.

Một bên khác là chảy về phía Châu Mẫu, để nó tiếp tục sinh sản minh châu.

Là vật do tinh hoa sinh cơ hải khí Nam Long hóa thành, tác dụng của Châu Mẫu vẫn là rất lớn.

Còn về con Giao Mỗ kia thì lại không có tác dụng gì rồi.

Hận Thiên thị ở Quy Khư đã bị diệt vong, cũng không cần dùng nó để mở ra cơ quan tiến hành hải táng.

Vốn dĩ nó chính là hấp thu một bộ phận hải khí sinh cơ của Nam Long mới có thể sống lâu như vậy, lớn đến như vậy.

Hiện tại không còn nguồn cung ứng hải khí sinh cơ, nó sống không được bao lâu nữa.

Sau khi nó chết, huyết thịt sẽ cung dưỡng cho thủy tộc dưới đáy biển trưởng thành tốt hơn.

Chuyến đi Nam Hải đến đây cũng rốt cuộc coi như là kết thúc.

Bất quá, cũng tạm thời không cần vội vã trở về.

Vì thế, Thẩm Hạo thao túng Mặc Vân Chu, trực tiếp bay thẳng đến Hồng Kông.

Hiện tại Hồng Kông có thể nói là nơi kinh tế phát triển nhất của cả Hạ quốc.

Hiện tại là thập niên tám mươi, nhưng Hồng Kông đã phát triển trở thành một tòa đại đô thị quốc tế hóa.

Trung tâm thành phố nơi nơi cao ốc san sát.

Làm một thành phố cảng, mậu dịch trên biển phát triển.

Trên đường cái xe cộ như nước, đủ loại xe con, còn có xe buýt hai tầng.

So với America (Mỹ) cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Là danh xứng với thực đứng đầu "bốn con rồng nhỏ châu Á".

Từ thời kỳ cuối nhà Thanh, sự phát triển của Hồng Kông đã dẫn trước nội địa một đoạn dài.

Nhiều năm như vậy tới nay cũng vẫn luôn ở vào địa vị dẫn đầu, mãi cho đến khi tiến vào thế kỷ mới, sự phát triển của Hồng Kông mới chậm lại, dần dần bị nội địa siêu việt.

Bất quá, dưới sự phồn hoa này cũng có rất nhiều loạn tượng, thậm chí bóng tối nảy sinh, đủ loại vấn đề không ngừng.

Chẳng qua là bị sự phồn hoa che đậy mất mà thôi.

Nhưng những thứ này không liên quan gì đến mấy người Thẩm Hạo, bọn họ chỉ là khách qua đường ở nơi này.

Hiện tại, thân gia của đám người đều không ít, vô luận ở nơi nào cũng được tính là đại phú ông rồi.

Vì thế, đám người ở lại Hồng Kông du ngoạn thỏa thích mấy

ngày.

Tại Hồng Kông, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đạt được trải nghiệm trước nay chưa từng có.

Vô luận là cái ăn, cái chơi, đều là những thứ hai người chưa từng thấy qua.

Dương Tuyết Lỵ từ nhỏ đã sinh hoạt tại Mỹ, đối với trình độ kinh tế của Hồng Kông ngược lại không có gì ngạc nhiên.

Thời đại này, Hồng Kông có phát đạt cũng không so được với Mỹ.

Mỹ hiện tại là trung tâm kinh tế, chính trị, quân sự thế giới không thể chối cãi.

Ba người Hồ Bát Nhất dạo qua hết một lượt các địa điểm vui chơi ở Hồng Kông.

Càng là phát động "sao năng lực" (năng lực tiền bạc), tại các nơi ở Hồng Kông điên cuồng mua sắm.

Có nhẫn trữ vật, có thể chứa được lượng lớn đồ vật, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề không mang đi được.

Hồ Bát Nhất có Dương Tuyết Lỵ bồi tiếp, khoảng thời gian này đến nay, tình cảm của hai người bọn họ cũng đang không ngừng tăng nhiệt, chỉ là còn thiếu một chút chưa có chọc thủng tầng giấy cửa sổ kia thôi.

Dương Tuyết Lỵ từ nhỏ sinh hoạt tại Mỹ, thái độ đối với tình yêu khá cởi mở, không giống trong nước hàm súc như vậy.

Bất quá, quan hệ của hai người đó là chuyện sớm muộn.

Chỉ còn lại một mình Bàn Tử, mấy ngày nay hành vi điên cuồng rải tiền của hắn ngược lại hấp dẫn không ít ong bướm cuồng phong lãng điệp.

Bất quá, Bàn Tử hiện tại vừa cao vừa tráng, dáng dấp cũng không tệ.

Từ sau khi tu luyện, tướng mạo của hắn trở nên anh tuấn hơn rất nhiều.

Cho nên, đối với phụ nữ bình thường, hắn thậm chí đều chướng mắt, chỉ ra tay với những cô em xinh đẹp, dáng người bốc lửa.

Thậm chí còn thử qua không ít "ngựa cái phương Tây", vì nước làm vẻ vang.

Hơn nữa gần đây, hắn bỗng nhiên mê mẩn phú bà.

Nhất là loại phú bà trông vừa trẻ trung lại xinh đẹp, khí chất lại tốt.

Chuyện này hoàn toàn nhờ vào một phen điểm hóa của Hồ Bát Nhất trước đó.

Hiện tại, hắn cũng xứng được gọi một câu "tiểu sinh mặt trắng".

Da dẻ nhẵn nhụi, khí sắc cực giai.

Phối hợp với thân hình tráng kiện kia của hắn, quả thực là bạn trai hoàn mỹ nhất trong mắt phú bà.

Cái nơi Hồng Kông này, phú bà đúng là vơ một cái được cả nắm.

Bàn Tử cũng thành công làm quen được mấy phú bà xinh đẹp.

Phú bà Hồng Kông so ra thì cởi mở hơn nhiều.

Bàn Tử chọn mấy người không tệ, thành công giao lưu sâu sắc vài lần.

Thành công ăn được cơm chùa, ăn một lần còn là mấy bát.

Một phú bà căn bản không thỏa mãn được hắn.

Nhất là trong đó có hai phú bà còn trẻ hơn cả Bàn Tử.

Sau khi lêu lổng mấy ngày, lúc Bàn Tử hội họp với mấy người Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất, nói đến chiến tích mấy ngày nay, Bàn Tử mặt đầy kiêu ngạo.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ thì trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Không thể tưởng được, mới thời gian bao lâu, biến hóa của Bàn Tử lại lớn như vậy? "Bàn Tử, cậu đây là uống nhầm thuốc à, sao đột nhiên liền đổi tính nết vậy?" "Hây, lão Hồ, cái này còn phải đa tạ cậu điểm hóa, mới khiến tôi 'mao tắc đốn khai'.

Trước kia là tư tưởng tôi hẹp hòi, vẫn là phú bà thơm a~" Bàn Tử cười ha hả nói với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất sửng sốt, hóa ra Bàn Tử thay đổi thế này lại là do mình tạo thành ư.

Dương Tuyết Lỵ cũng trừng mắt nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy chính mình rất vô tội, hắn không nghĩ tới, chính mình chỉ nói một câu nói liền thay đổi Bàn Tử.

Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi.

Tính cách của Bàn Tử trước kia đâu phải dễ dàng thuyết phục như vậy.

Mấy ngày nay, ba người Hồ Bát Nhất đi du ngoạn khắp nơi, còn Thẩm Hạo thì đi bái phỏng một vị tiền bối Mao Sơn.

Chương 236

Trước đây, hắn từng nghe sư phụ Vân Hi chân nhân nói qua khu vực phân bố của một số đệ tử Mao Sơn.

Hồng Kông, làm một địa điểm vô cùng quan trọng, tự nhiên cần cao nhân tọa trấn.

Mà vị cao nhân này, tại thời kỳ Dân quốc đã rất nổi danh.

Được người tôn xưng là Cửu Thúc.

Tinh thông Mao Sơn phù lục, phong thủy cùng với thuật thông linh.

Là lão tiền bối của Mao Sơn Thượng Thanh phái, sớm đã đứng trong hàng ngũ Nguyên Thần Thiên Sư.

Cuối thời nhà Thanh, sau khi xuất sư từ Mao Sơn liền tọa trấn ở vùng Lưỡng Quảng.

Chỉ là về sau, quân phiệt hỗn chiến, sau khi trải qua một số biến cố, Cửu Thúc liền chuyển đến Hồng Kông định cư, thuận tiện được môn phái ủy thác trọng trách tọa trấn Hồng Kông.

Nói đến Cửu Thúc, Thẩm Hạo rất quen thuộc a.

Kiếp trước đã xem qua rất nhiều phim điện ảnh của ông ấy, nhất là loạt phim Cương Thi.

Đó chính là vô cùng nổi tiếng, thậm chí có thể xưng là tồn tại Vạn Giới Thánh Sư.

Thẩm Hạo đối với ông ấy cũng vô cùng tò mò, muốn tiến đến bái phỏng một phen.

Vì thế, sau khi chia tay với ba người Hồ Bát Nhất, hắn vận dụng

Mao Sơn phù ấn cảm ứng, thông báo cho vị Cửu Thúc kia.

Cửu Thúc sau khi sát giác được cảm ứng phù ấn của Thẩm Hạo cũng rất cao hứng biểu lộ ý hoan nghênh.

Thẩm Hạo chuẩn bị một số lễ vật, tới cửa bái phỏng.

Một số đan dược tăng lên tu vi, một giọt Long Mạch Tạo Hóa Linh Dịch.

Tuy rằng bản thân Cửu Thúc có khả năng không dùng được, nhưng ông ấy luôn có hậu bối có thể dùng tới.

Căn cứ vào phù ấn cảm ứng, Thẩm Hạo đi tới chân núi Liên Hoa.

Cửu Thúc ẩn cư tại một thôn trang nhỏ ở nơi này.

Thẩm Hạo vừa qua tới, Cửu Thúc liền cảm ứng được.

Dù sao ông ấy cũng là một vị Nguyên Thần Thiên Sư cường đại.

Thần thức thả ra, nhẹ nhàng liền có thể bao trùm toàn bộ Hồng Kông.

Chẳng qua là làm như vậy quá dễ đắc tội người, bình thường không có việc gì cũng không ai sẽ làm như vậy.

Thẩm Hạo trong mắt Cửu Thúc công đức thâm hậu, công đức chi quang trên người cho dù là che đậy cũng vẫn có không ít lưu lộ ra ngoài.

Hơn nữa, Thẩm Hạo thân mang thiên đình thần chức, có thần vị tại thân, trong mắt Cửu Thúc quả thực như một cái bóng đèn công suất lớn, vẫn luôn sáng trưng, muốn không nhìn thấy cũng khó a.

Rất nhanh, Thẩm Hạo liền đi tới trước cửa nhà Cửu Thúc.

Cửu Thúc mở cửa, nghênh đón Thẩm Hạo vào. "Ha ha ha, sớm đã nghe nói Mao Sơn ta xuất hiện một vị hậu bối thiên tư cường đại,

hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm a~" Cửu Thúc nhìn Thẩm Hạo, mặt mang ý cười, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Thẩm Hạo khiêm tốn nói: "Cửu Thúc quá khen." Cửu Thúc một đầu tóc bạc nhưng lại không hề lộ vẻ già nua, thanh âm to rõ, đôi mắt sáng ngời có thần.

Đây chính là bộ dáng hiện tại của Cửu Thúc.

Kỳ thật với tu vi Nguyên Thần Thiên Sư của ông ấy, hoàn toàn có thể duy trì một bộ dạng mạo trẻ tuổi, chẳng qua ông ấy không muốn mà thôi.

Nhà Cửu Thúc là một tòa tiểu viện độc lập, sân nhỏ được rào bằng tre, trồng mấy cây đào và cây quế.

Bên tường rào cũng trồng không ít cây cối làm cảnh, phát huy tác dụng của tường rào.

Trong sân bày một cái bàn đá cùng mấy cái ghế đá.

Cửu Thúc mời Thẩm Hạo ngồi xuống trước bàn đá, pha một ấm trà chiêu đãi hắn.

Sau đó Thẩm Hạo lấy ra lễ vật của mình, đưa cho Cửu Thúc.

Đối với đan dược, Cửu Thúc thống khoái nhận lấy.

Nhưng giọt Long Mạch Tạo Hóa Linh Dịch kia lại trăm phương ngàn kế từ chối.

Cuối cùng dưới sự kiên trì của Thẩm Hạo mới rốt cuộc nhận lấy.

Cửu Thúc tự mình rót cho Thẩm Hạo một chén trà. "A Hạo à, cháu sao lại rảnh rỗi đến bên Hồng Kông này vậy?" Thẩm Hạo nghe vậy, trả lời: "Dạ, là như vầy, thời gian trước chịu sự ủy thác của một vị trưởng bối, đến Nam Hải tìm kiếm một món cổ văn vật trong thuyền đắm.

Cháu liền dẫn theo mấy người bạn cùng đi một chuyến, cái này mới vừa từ Nam Hải trở về." Cửu Thúc nghe được lời Thẩm Hạo, tò mò hỏi: "Cổ văn vật gì mà lại còn muốn để một tu sĩ Nguyên Anh như cháu tự mình xuất mã?" Thẩm Hạo cười cười: "Chỉ là tĩnh cực tư động, muốn đi một chuyến mà thôi.

Vị trưởng bối kia làm công việc nghiên cứu khảo cổ, thời gian trước nghe nói chuyện về món cổ văn vật kia.

Ông ấy nói đó là Tần Vương Chiếu Cốt Kính thời Tiên Tần, bất quá, bọn cháu sau khi tìm được thứ đó dưới đáy biển, phát hiện cũng không phải như thế.

Mặt gương đồng kia cũng không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính gì, mà là một chiếc Quy Khư Đồng Kính dùng để chiêm bặc thiên cơ." "Quy Khư?" Cửu Thúc nhíu mày.

Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Nói là Quy Khư, kỳ thật là nền cổ văn minh Hận Thiên thị hơn hai ngàn năm trước.

Truyền thuyết bọn họ thành lập quốc gia tại Quy Khư, phát triển ra nền văn minh thanh đồng cường thịnh nhất thời, chỉ là về sau bọn họ bỗng nhiên biệt tích.

Trong ghi chép lịch sử liền gọi bọn họ là Quy Khư Chi Quốc.

Thực tế thì hẳn không phải là Quy Khư chân chính, nếu không, nơi đó đâu phải chỗ chúng cháu có thể đi được." "À, ra là thế." Cửu Thúc gật gật đầu.

Hai người trò chuyện, lại nói đến chuyện tu hành. "A Hạo à, theo ta được biết, cháu mới tu hành được mấy năm thôi nhỉ?

Vậy mà đã đạt đến thành tựu như bây giờ, thực sự là thế gian hiếm thấy, nghe rợn cả người a!" Cửu Thúc cảm khái nói. "Cửu Thúc quá khen." Thẩm Hạo cười nói. "Cháu thế này là khiêm tốn rồi, ta

quan sát một thân tu vi của cháu, căn cơ vững chắc, lại có đại công đức tại thân, tiền đồ không thể hạn lượng a~" Cửu Thúc khen ngợi nói. "Thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng, ngắn ngủi mấy năm liền từ người bình thường tu thành tu sĩ Nguyên Anh cường đại.

Hơn nữa ta thấy cháu khoảng cách đến Hóa Thần cũng không xa nữa nhỉ?" "Cửu Thúc tuệ nhãn như đuốc, xác thực như thế." Thẩm Hạo gật đầu nói. "Ha ha, Mao Sơn ta có người thừa kế như cháu thật là một chuyện may mắn.

Từ sau cuộc chiến tranh năm đó, các môn phái Đạo Phật, gia tộc đều tử thương vô số, tre già măng mọc không kịp.

Hiện giờ xem ra, Mao Sơn ta chấn hưng có hi vọng a~" Cửu Thúc rất là cao hứng.

Ông giữ Thẩm Hạo lại ăn một bữa cơm trưa, đồng thời tự mình xuống bếp nấu cơm.

Năm đó khi đồ đệ của Cửu Thúc còn ở đây, trên cơ bản đều là đồ đệ nấu cơm, về sau đồ đệ xuất sư rồi thì là bà vợ Giá Cô nấu cơm.

Về sau nữa, Giá Cô qua đời, hồn quy địa phủ, thì là chính ông tự nấu cơm.

Bất quá Giá Cô tuy rằng qua đời, nhưng lại không giống người bình thường đi luân hồi chuyển thế, mà là nhờ quan hệ cũng mưu cầu được một cái biên chế không tệ tại địa phủ.

Dù sao Cửu Thúc cũng là đại ban của Thiên Địa Ngân Hàng địa phủ, cũng là công chức địa phủ chính quy có biên chế.

Giá Cô vì để ở cùng Cửu Thúc dài lâu, cũng nhập vào biên chế.

Mấy năm nay bọn họ còn thường xuyên gặp nhau đấy.

Cửu Thúc thân là cao nhân Nguyên Thần, học nấu ăn vẫn là rất

đơn giản, tay nghề rất không tệ.

Cách một quãng xa đều có thể ngửi được mùi thơm của thức ăn.

Chương 237

Thẩm Hạo vốn dĩ cũng muốn giúp Cửu Thúc một tay, nhưng Cửu Thúc không cho, bắt hắn ngồi yên chờ ăn cơm là được, để Thẩm Hạo nếm thử tay nghề của ông.

Ngay lúc Cửu Thúc đang xào rau trong bếp, từ bên ngoài có một người đi vào.

Thẩm Hạo nhìn về phía người nọ, chỉ cảm thấy người này trông giống Cửu Thúc đến chín phần.

Cơ hồ chính là từ một khuôn đúc ra.

Thẩm Hạo trong nháy mắt liền nghĩ đến, đây hẳn là con trai Cửu Thúc.

Dù sao Cửu Thúc cũng đã kết hôn, nhiều năm trôi qua như vậy, sao có thể không có hậu đại ni?

Nói không chừng còn không chỉ có một người này đâu.

Nhìn người này tuổi tác cũng có ba bốn mươi tuổi rồi.

Khả năng là do Cửu Thúc và Giá Cô đều là tu sĩ, cho nên sinh con muộn.

Tu sĩ vốn dĩ sinh mệnh lực cường đại, sống lâu, sinh con muộn cũng là bình thường.

Còn về Giá Cô, có thể là tình huống đặc thù, thuộc về anh niên tảo thệ.

Người nọ mở cửa sân đi vào, liền nhìn thấy Thẩm Hạo ngồi trước bàn đá. "Di?

Cậu là?" Thẩm Hạo đứng dậy, mở miệng nói: "Chào anh, tôi là

Thẩm Hạo, cũng là đệ tử Mao Sơn, qua đây bái phỏng Cửu Thúc." "À, hóa ra là đồng môn a, chào cậu chào cậu, tôi là Lâm Phong, Cửu Thúc là lão đậu (cha) tôi." Lâm Phong nhiệt tình chào hỏi Thẩm Hạo.

Khi hai người đang giao đàm, Cửu Thúc trong bếp cũng biết Lâm Phong đã về.

Vì thế lập tức gọi vọng ra: "A Phong, còn không mau qua đây giúp một tay, ở đó lười biếng cái gì hả?" "Dạ, lão đậu, con tới đây." "A Hạo à, chờ lát nữa chúng ta lại nói chuyện sau nhé~" Nói xong, Lâm Phong chạy chậm vào trong bếp, giúp Cửu Thúc rửa rau, thái rau, bưng thức ăn.

Lại qua nửa giờ, một bàn đồ ăn phong phú bày ở trên bàn.

Cửu Thúc còn cố ý khui một bình rượu, cùng Thẩm Hạo và Lâm Phong ba người uống.

Sau bữa cơm, Lâm Phong thu dọn bát đũa xong xuôi.

Cửu Thúc hỏi Lâm Phong: "Hôm nay sao con lại rảnh rỗi trở về?

Bình thường đều là mười bữa nửa tháng mới về một lần cơ mà?" Lâm Phong có chút ngượng ngùng cúi đầu, dù sao còn có người ngoài là Thẩm Hạo ở đây.

Lâm Phong nói: "Haiz, chính là gần đây đụng phải một vụ án khó giải quyết, dính dáng đến sức mạnh tu sĩ, muốn trở về nhờ lão đậu người giúp đỡ một chút~" "Hừ, đụng phải phiền toái mới nhớ tới người cha này, bình thường không có việc gì thì không biết trở về thăm ta sao?" Cửu Thúc hừ lạnh một tiếng nói.

Lâm Phong ánh mắt phiêu hốt, nói: "Cái này không phải do công việc bận rộn sao?" "Con làm cảnh sát bao nhiêu năm rồi, vẫn chỉ là một cái cảnh trường nhỏ nhoi, có vụ án gì khiến con bận rộn chứ?" Cửu Thúc không vui nói. "Trước kia bảo con hảo hảo tu luyện con

không chịu, hiện tại trình độ nửa vời của con, tra cái vụ án còn muốn ta xuất mã, thật là tức chết ta!" Cửu Thúc càng nói càng giận, nhịn không được đập tay lên bàn đá một cái.

May là không dùng sức, nếu không cái bàn đá này liền phế đi.

Thẩm Hạo cũng khuyên nhủ: "Cửu Thúc, bớt giận, Phong ca hiện tại khẳng định cũng đã nhận thức được sai lầm của mình rồi, sau này sẽ nghiêm túc tu luyện." Lâm Phong cảm kích nhìn Thẩm Hạo một cái, sau đó ra sức gật đầu nói: "Đúng vậy a, lão đậu, sau này con khẳng định nghiêm túc tu luyện." Cửu Thúc thở ra một hơi: "Ta biết thiên phú của con không mạnh lắm, bất quá, dùng nhiều tâm tư vào tu hành, chung quy vẫn là tốt." Lâm Phong gật gật đầu.

Thiên phú của Lâm Phong cũng không tính là rất tốt, chỉ có thể nói quy củ, không phải thiên tài.

Thậm chí so với bản thân Cửu Thúc mà nói còn kém không ít.

Bởi vậy trên con đường tu hành, muốn tiến bộ liền bắt buộc phải tốn nhiều thời gian hơn, nỗ lực hơn nữa.

Lâm Phong đã hơn ba mươi tuổi.

Từ nhỏ tu luyện, đến nay cũng có hơn hai mươi năm rồi, bất quá mới khó khăn lắm đạt tới cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

Hơn nữa cũng không phải Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Bất quá dưới sự trợ giúp của Cửu Thúc cũng thăm dò được thiên mệnh của chính mình.

Sau đó Cửu Thúc tìm cho hắn tài nguyên liên quan đến thiên mệnh, để hắn tiến hành Địa Bảo Trúc Cơ.

Khoảng cách kết thành Kim Đan còn xa vời vợi.

Lâm Phong cũng biết thiên phú của mình không tốt lắm, về sau

liền buông lỏng tu luyện, đi làm cảnh sát.

Ngẫu nhiên xử lý một chút mấy vụ án liên quan đến sức mạnh siêu phàm, quỷ quái, cương thi.

Mấy năm nay lăn lộn cũng lên được vị trí cảnh trường.

Được hạ phái đến một cái thôn làm chức vụ sở trưởng đồn cảnh sát, bình thường sự tình không nhiều.

Đồng thời hắn cũng là một cố vấn của cảnh cục Cửu Long, chủ yếu xử lý án kiện liên quan sức mạnh siêu phàm.

Cửu Thúc đối với sự tình con trai mình kỳ thật cũng là trong lòng hiểu rõ.

Sau đó, Cửu Thúc lại hỏi: "Vụ án con vừa nói là chuyện như thế nào a?" Lâm Phong thấy lão đậu mình hỏi, vì thế đem tình tiết vụ án đơn giản kể lại một chút.

Tuy rằng có quy định không thể tùy tiện tiết lộ tình huống điều tra án kiện, nhưng là thời đại này, ý thức bảo mật của cảnh sát Hồng Kông cũng không mạnh như vậy.

Liêm Chính Công Thự (ICAC) cũng mới thành lập chưa đến mười năm, rất nhiều điều lệ pháp luật thậm chí cũng xấp xỉ bài trí cho đẹp.

Trong đội ngũ vấn đề nghiêm trọng hơn thế này chỗ nào cũng có, loại vấn đề bảo mật án kiện này căn bản đều không tính là vấn đề.

Hơn nữa, việc này bản thân cũng là vì để phá án, Lâm Phong cũng không để ý chút chuyện nhỏ này.

Từ trong miệng Lâm Phong, Thẩm Hạo cũng hiểu biết được một phần quá trình của vụ án này.

Hóa ra đây là một vụ án liên quan đến buôn bán ma túy.

Bọn họ lần theo manh mối tìm được nhân viên tiến hành giao dịch

ma túy, là một người phụ nữ.

Lại phát hiện, người phụ nữ này ánh mắt trống rỗng, biểu tình đờ đẫn, sức mạnh hơn người, không biết đau đớn.

Trúng thương cũng giống như người không có việc gì.

Thậm chí có thể lôi người khác đi xềnh xệch, chút nào không chịu ảnh hưởng.

Kết quả trên đường bị xe tông.

Đem về cảnh cục khám nghiệm tử thi phát hiện người phụ nữ này sớm đã chết rồi.

Nhưng mà lại có thể tự mình cử động.

Lâm Phong chú ý tới vụ án này, hoài nghi là có người khống chế hành thi vận chuyển ma túy, chỉ là người đứng sau ẩn tàng rất sâu, xem ra cũng không dễ đối phó.

Vì thế liền định trở về tìm lão đậu Cửu Thúc giúp đỡ.

Cửu Thúc suy tư một lát, nhìn về phía Thẩm Hạo. "A Hạo à, cháu xem có rảnh không, giúp A Phong xử lý vụ án này một chút.

Còn về thù lao, chỗ ta có cái gì cháu mà nhìn trúng, cứ việc mở miệng.

Cháu thấy thế nào?" "Hả?

Lão đậu, cha không lầm chứ?

A Hạo nhìn trẻ tuổi như vậy, thực lực có đủ không a?

Cũng đừng hại cậu ấy nha~" Lâm Phong kinh ngạc nhìn về phía Cửu Thúc. "Hừ, con đừng nhìn A Hạo trẻ tuổi, thực lực người ta còn mạnh hơn con nhiều, thậm chí so với lão tử ta đây cũng không kém đâu!" Cửu Thúc không vui nói. "Hả?

Vậy sao?

A Hạo, cậu đừng để ý nha, tôi không phải có ý đó." Lâm Phong vẻ mặt áy náy nhìn về phía Thẩm Hạo.

Chương 238

"Không sao, Phong ca." Thẩm Hạo cười cười, không có do dự, trực tiếp gật đầu đáp ứng. "Cửu Thúc ngài khách khí rồi, việc này cháu giúp, ngài yên tâm đi." Cửu Thúc hài lòng gật gật đầu: "Cháu đừng nhìn Hồng Kông nơi này sóng yên biển lặng, kỳ thật nước rất sâu, nếu không cũng không cần ta tự mình tọa trấn.

Làm một thành phố cảng mở cửa, nơi này hội tụ nhân vật từ khắp nơi trên thế giới, tam giáo cửu lưu đều chen chúc ở chỗ này.

Trong đó liền ẩn tàng không ít cao thủ.

Ta không thể khinh dịch xuất thủ." Lâm Phong nghe vậy, vô cùng ngoài ý muốn: "Hả?

Lão đậu, sao cha không nói sớm?

Hồng Kông hóa ra nguy hiểm như vậy a?" Thẩm Hạo cũng như có điều suy nghĩ.

Xem ra vẫn là nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Chính mình còn chưa đủ mạnh a. "Phong ca, anh yên tâm đi, anh an toàn lắm mà.

Dù sao cũng có Cửu thúc - đại lão này che chở, ai dám động vào anh chứ?

Nếu không thì Hương Cảng lật trời mất, bọn họ không chọc nổi đâu!" Thẩm Hạo cười nói với Lâm Phong. "Ha ha, nói cũng phải ha." Lâm Phong cũng cười đáp. "Phong ca, chuyện này tôi sẽ giúp anh.

Có manh mối rồi thì cứ thông báo trực tiếp cho tôi là được." Nói xong, Thẩm Hạo lấy ra một tấm Truyền Tấn Ngọc Phù, đưa cho Lâm Phong.

Ngọc phù này có thể sử dụng liên tục, không giới hạn số lần.

Lâm Phong nhận lấy ngọc phù, mặt đầy vẻ vui mừng: "A Hạo, cảm ơn cậu.

Đợi tôi tra ra manh mối sẽ lập tức thông báo cho cậu, nhờ cậu cả đấy." Thẩm Hạo gật đầu.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Phong rời đi, chuẩn bị tiếp tục bắt tay vào điều tra vụ án.

Phía cảnh sát đã tra ra thân phận của người phụ nữ kia, cái người bị biến thành hành thi để vận chuyển ma túy ấy, tên là Châu Châu.

Cô ta có một gã bạn trai tên là Eddie (Ngải Địch), mở một phòng tập thể hình ở Tiêm Sa Trớ.

Lâm Phong bèn dẫn theo hai viên cảnh sát đến đó điều tra.

Một người cùng họ Lâm giống anh, người ta thường gọi là Lâm cảnh quan, người còn lại tên là A Vỹ, được coi là đồ đệ của anh.

Mấy người bọn họ dùng chút mưu kế, thâm nhập vào bên trong phòng tập, toàn là một đám đàn ông cơ bắp cuồn cuộn.

Thông qua điện thoại, họ dụ được Eddie ra mặt.

Nhưng Eddie vừa thấy cảnh sát liền ý thức được mình đã bị lộ, lập tức chạy về phía cửa sau tẩu thoát.

Lâm Phong đuổi theo, chặn được Eddie trong phòng thay đồ.

Đồng thời, anh phát hiện trên người Eddie có một hình xăm hoa cúc.

Đây chính là biểu tượng của tà giáo Cửu Cúc Nhất Phái thuộc bọn Nhật lùn!

Lâm Phong nhận ra vấn đề, đằng sau vụ án này có sự tham gia của

tà giáo Nhật Bản.

Để thuận nước đẩy thuyền, tìm ra sào huyệt của tà giáo, Lâm Phong đè Eddie dưới đầu gối, lấy một giọt máu từ ấn đường của hắn.

Sau đó anh cố ý thả lỏng, để hắn chạy thoát.

Eddie nhân cơ hội thoát khỏi khống chế, dưới sự "trợ công" của Lâm Phong, hắn thành công chạy thoát khỏi phòng tập, lái xe chạy thẳng về hướng một khu biệt thự, đó chính là nơi đặt cứ điểm của tà giáo.

Ra đến đại lộ, Lâm Phong lấy ra dây đỏ, nến, ly nước, tro hương.

Trong ly nước đốt một lá Phù Kê Truy Tung Phù.

Anh rải tro hương lên tấm gỗ, lại dùng dây đỏ quấn vào ngón trỏ tay trái của cảnh viên A Vỹ.

A Vỹ thấy Lâm Phong thao tác một hồi, nghi hoặc hỏi: "Cái này là làm gì vậy?" Lúc trước khi mang theo mấy thứ này, cậu ta đã rất khó hiểu rồi.

Lâm Phong chỉ thản nhiên đáp một câu: "Đây là thuật Phù Kê Truy Tung, đừng cử động." Anh nhỏ giọt máu ấn đường của Eddie lên ngón trỏ A Vỹ, lại dùng một nén hương chọc thủng đầu ngón tay cậu ta, khiến máu hai người hòa quyện.

Đầu ngón tay bị chọc thủng, A Vỹ đau quá kêu lên một tiếng.

Nhưng vẫn chưa xong, Lâm Phong nặn một giọt máu từ ngón tay cậu ta, cho rơi vào trong ly, lại đặt ngón trỏ đang rỉ máu của cậu ta lên lửa phù để thiêu đốt.

Ngọn lửa thiêu đốt khiến cậu ta hét lên đau đớn.

Cùng lúc đó, Eddie đang lái xe bỏ chạy cũng đột nhiên cảm thấy ngón trỏ tay trái đau buốt tận tim gan như bị lửa đốt, không kìm được

phải vẩy tay thật mạnh.

Lâm Phong biết thuật pháp đã có tác dụng, thành công liên kết hai người lại với nhau.

Thừa dịp A Vỹ há to miệng kêu đau, anh úp cái ly lên miệng cậu ta, tro phù sinh ra từ lá bùa đang cháy bị cậu ta hít vào trong cơ thể.

Lập tức, A Vỹ đứng sững người, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phong đỡ lấy cậu ta, để tay cậu ta nâng tấm gỗ rải đầy tro hương, quỳ xuống đất.

Sau đó tay anh cầm hương, dán lên trán, nhắm mắt vận công làm phép.

Tiếp đó, anh rút ra một nén hương, cắm vào miệng viên cảnh sát.

Miệng A Vỹ ngậm hương, vẽ lại quỹ tích lái xe của Eddie lên lớp tro hương trên tấm gỗ.

Đã định vị thành công sào huyệt của bọn tà giáo Nhật Bản.

Do bọn họ làm phép ngay giữa đường, hành vi quái dị nên đã thu hút một đám đông người dân đứng xem.

Lâm cảnh quan cảm thấy mình giống như một gã hề bị vây xem, đứng trong đám người, ông ta giả vờ như không quen biết Lâm Phong và A Vỹ.

Lâm Phong căn cứ vào lộ tuyến cùng thời gian hương cháy, tính toán ra con đường.

Sau đó anh lập tức đi đến bên cạnh Lâm cảnh quan bảo: "Tôi biết bọn chúng ở đâu rồi, có thể đi truy bắt được rồi." Nói xong liền đi lướt qua người ông ta.

Lâm cảnh quan vội vàng kéo Lâm Phong lại: "Này này này, thế A Vỹ bây giờ tính sao đây?" Lâm Phong quay đầu lại nói: "Rút nén

hương ra, xả luồng khí đó đi là hết chuyện." Nói xong đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Lâm cảnh quan thấy thế, đành phải cười gượng gạo, đi đến bên cạnh A Vỹ, rút nén hương trong miệng cậu ta ra.

Lập tức, một tiếng "xì hơi" vang vọng toàn trường, đồng thời kèm theo một mùi hôi thối nồng nặc.

Người dân vây xem xung quanh đều bị mùi thối này dọa chạy mất dép.

A Vỹ cũng tỉnh lại.

Bưng khay tro hương, cậu ta ngơ ngác nhìn Lâm cảnh quan: "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì thế?

Thối quá đi!" Lâm cảnh quan bịt mũi, kéo A Vỹ đi về phía chiếc xe đang đậu cạnh phòng tập: "Đi thôi!" Lâm Phong ngồi trong xe, lấy ra Truyền Tấn Ngọc Phù của Thẩm Hạo: "A Hạo, tôi tìm được manh mối rồi, phiền cậu lát nữa qua chi viện cho tôi, cảm ơn nhé." Lâm cảnh quan và A Vỹ rất nhanh cũng lên xe.

Sau đó, ba người men theo lộ tuyến của Eddie mà đuổi theo.

Thẩm Hạo nhận được tin nhắn của Lâm Phong, cảm ứng vị trí ngọc phù một chút, thấy vẫn đang di chuyển, bèn định đợi bọn họ đến nơi rồi mới qua. ...

Ở một bên khác, tại cứ điểm tà giáo.

Eddie đã đến ngôi biệt thự phong cách Nhật Bản này, trên trán vẫn đang chảy máu nhưng hắn hoàn toàn không hay biết.

Dưới sự dẫn đường của tên vệ sĩ Billy (Chu Bỉ Lợi), hắn một lần nữa gặp lại nữ trùm tà giáo.

Chương 239

Đây là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài búi sau đầu, mặc kimono màu đen.

Đôi môi đỏ mọng, lông mày thanh tú, phấn mắt màu tím hồng.

Lớp trang điểm hơi hướng hắc ám nhưng vô cùng tinh tế, toàn thân toát lên khí chất ngự tỷ trưởng thành.

Đây chính là nữ đầu mục của Cửu Cúc Nhất Phái - Tây Hành Mỹ Trí Tử (Michiko Nishiwaki).

Nhìn không ra chút dáng vẻ nào của trùm tà giáo, ả đang chuyên tâm trêu đùa một con mèo.

Cách chỗ ả không xa, có đặt một tấm gương bằng người thật, hướng về phía cửa ra vào.

Người phụ nữ này quá đẹp, khiến Eddie mỗi lần nhìn thấy đều rạo rực trong lòng.

Hắn nuốt nước miếng, sau đó cúi người chào: "Bà chủ, vụ của Châu Châu có cảnh sát tìm tới cửa rồi..." Đợi một lúc, cả người phụ nữ và tên vệ sĩ đều không nói gì.

Eddie nghi hoặc nhìn vệ sĩ.

Ngay sau đó, hắn cúi xuống nhặt quả cầu đồ chơi của mèo lăn đến chân mình lên, định đưa cho bà chủ.

Nhưng còn chưa kịp nhặt, bàn tay đang cầm quả cầu của hắn đã bị Billy giẫm dưới chân.

Billy mặt lạnh tanh nói với Eddie: "Đồ mày đã chạm vào, bà chủ sẽ không cần nữa!" Sau đó gã đá văng quả cầu đi.

Mỹ Trí Tử cũng quay đầu lại, dùng chất giọng nhẹ nhàng đầy từ tính nói: "Lau máu trên đầu đi." Khi Eddie bước vào, Mỹ Trí Tử đã chú ý tới vết máu trên trán hắn, biết rằng nơi này đã bị lộ.

Eddie hậu tri hậu giác sờ sờ trán, quả nhiên chảy không ít máu. "Hả?" Hắn lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Lúc này, Mỹ Trí Tử nhón lấy một bông hoa cúc đưa tới trước gương, sự chú ý của con mèo cũng bị động tác của ả thu hút, nhìn về phía bông cúc kia.

Trên ngón tay thon dài, móng tay được sơn màu đỏ tươi.

Ngón tay dùng lực xoay một cái, những cánh hoa rơi lả tả xuống đất.

Chú thuật phát động!

Con mèo đang đối diện với gương, trong gương phản chiếu rõ ràng hình bóng của Eddie và Billy.

Theo chú thuật phát động, hình bóng Eddie trong gương hóa thành một luồng bạch quang, chui tọt vào trong mắt con mèo.

Linh hồn khí tức của Eddie đã bị Mỹ Trí Tử thi pháp nhiếp hồn đưa vào trong cơ thể con mèo.

Eddie nhìn động tác của bà chủ Mỹ Trí Tử, vẫn chưa biết mình sắp "đăng xuất". "Tôi muốn xin ít tiền, đi trốn trước một chút." Nhưng Billy nhìn thấy cảnh vừa rồi, trong lòng đã hiểu rõ, lạnh lùng nói: "Có tiền thì mày cũng không có mạng mà tiêu đâu!" Eddie nghe vậy, ngơ ngác nhìn Billy.

Billy cũng xoay người lại nhìn Eddie, bức bách tiến về phía hắn.

Eddie không tự chủ được mà lùi lại.

Hắn trong lòng cũng nổi máu liều, lập tức xoay người, lao về phía

Mỹ Trí Tử đang quỳ ngồi trên sàn trêu mèo.

Chỉ là, lúc này hắn đã bị Mỹ Trí Tử dùng chú thuật khống chế, làm sao có thể tổn thương được ả. "Ưm hừ... a a..." Mỹ Trí Tử cúi đầu, môi đỏ khẽ nhếch, bật cười khẽ.

Eddie vừa tới gần bên cạnh ả liền mất đi quyền kiểm soát thân thể, không cử động được nữa, não bộ không chỉ huy được tay chân, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng vô dụng.

Nụ cười trên mặt Mỹ Trí Tử dần dần tan biến.

Ngay sau đó, sắc mặt ả bỗng nhiên trở nên tàn độc, một tay bóp lấy cổ con mèo xách lên.

Eddie bỗng nhiên cũng cảm nhận được mình bị người ta bóp cổ xách lên, trong lòng vô cùng sợ hãi, một cảm giác ngạt thở mãnh liệt truyền đến.

Hắn không kìm được phải há to miệng, thè lưỡi ra.

Nhưng Mỹ Trí Tử lại bỗng nhiên buông lỏng tay, Eddie ngã xuống đất, bò rạp trên sàn.

Thế nhưng đợi hắn ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy trên tay Mỹ Trí Tử đang cầm một sợi dây mảnh, đang quấn vào cổ con mèo.

Eddie thấy thế, kinh hoàng cầu xin: "A... tha cho tôi... tha cho tôi..." Mỹ Trí Tử nghe tiếng cầu xin, trên mặt lộ ra nụ cười vũ mị, nhưng động tác trên tay vẫn không dừng.

Sợi dây mảnh quấn quanh cổ mèo mấy vòng.

Trong ánh mắt kinh hãi của Eddie, Mỹ Trí Tử dùng một tay nhấc mạnh lên.

Con mèo lập tức bị treo lơ lửng giữa không trung.

Đồng bộ với nó, cơ thể Eddie cũng trong nháy mắt lơ lửng giữa

không trung như có phép lạ.

Trên cổ truyền đến cảm giác bị trói chặt mãnh liệt, hắn không kìm được dùng tay cào cấu cổ mình, mưu toan giải tỏa.

Nhưng chẳng có chút tác dụng nào, trên cổ hắn lại không có sợi dây nào cả.

Hơn nữa, đây là Âm Dương Chú Thuật giết người vô hình của bọn Nhật lùn.

Eddie giây trước còn đang liều mạng giãy dụa, giây tiếp theo đã tắt thở, đầu nghiêng sang một bên, tứ chi rũ xuống, chết thẳng cẳng.

Xử lý xong kẻ ngu xuẩn làm lộ bí mật này, Mỹ Trí Tử nhanh chóng đứng dậy.

Ả dùng một tràng tiếng Nhật nói với Billy phía sau, vẻ mặt nghiêm túc: "Không ngờ trong cảnh sát Hương Cảng cũng có đồng đạo, đi chuẩn bị một chút!" Billy lập tức gật đầu, đi trước chuẩn bị.

Còn Mỹ Trí Tử, ỷ vào việc mình tài cao gan lớn, vẫn ở lại trong biệt thự, chờ đối thủ tới cửa. ...

Mười mấy phút sau, ba người Lâm Phong rốt cuộc cũng tới bên ngoài tòa biệt thự này.

Họ tìm thấy chiếc xe mà Eddie lái lúc trước. "Chính là chỗ này, chắc chắn hắn ở bên trong!" Lâm Phong chỉ vào tòa biệt thự cạnh chiếc xe nói.

Lâm cảnh quan lại chất vấn: "Sao cậu biết hắn ở trong đó?" Lâm Phong lắc đầu, đánh giá hoàn cảnh và phong thủy xung quanh một chút, định giải thích cho hai người bọn họ, thuận tiện chờ Thẩm Hạo tới. "Hai người nhìn xem, tòa biệt thự này, trước cửa có song xà bàn cứ (hai con rắn cuộn), đối diện là song trụ kình thiên, ánh nắng khó lọt vào.

Sương mù tụ tập khó tan, âm khí ngưng tụ thành đoàn, âm khí cộng thêm thấp khí (hơi ẩm), vừa âm vừa ẩm, hình thành cách cục 'Cát địa hung táng'." Dưới khe hở cổng viện biệt thự, từng đợt sương mù ẩm ướt từ bên trong bay ra.

Lâm Phong đang định mở cổng viện, tiến vào biệt thự điều tra manh mối thì Lâm cảnh quan lại giở chứng. "Oa, chúng ta tới tra án, không phải tới xem phong thủy.

Nếu mang mấy cái này ra làm bằng chứng trước tòa, quan tòa nhất định sẽ phán cậu bị tâm thần!" Ông ta lập tức ra lệnh cho A Vỹ thông báo tổng bộ, phái người tới phong tỏa hiện trường, không cho Lâm Phong và A Vỹ đi vào.

Trong ba người, quân hàm của Lâm cảnh quan là cao nhất, có thể nói là chỉ huy.

Mệnh lệnh của cấp trên, cấp dưới phải tuân thủ.

Ngay lúc ba người đang giằng co, Thẩm Hạo đã ẩn nặc thân hình đi tới nơi này.

Sau đó, hắn hiện thân từ phía sau, đi lên phía trước.

Lâm Phong nhìn thấy Thẩm Hạo đến, vẻ mặt vui mừng lập tức đi tới. "A Hạo, cậu đến rồi." Thẩm Hạo cười gật đầu: "Phong ca, tình hình thế nào rồi?" Lâm Phong đang định mở miệng thì nghe thấy giọng Lâm cảnh quan truyền tới.

Quay đầu nhìn lại, ông ta đang chỉ vào Thẩm Hạo, miệng lải nhải không ngừng: "Này này này...

Chương 240

cậu ta là ai?

Sao lại vào được đây?

Cậu không biết chỗ này là cảnh sát đang phá án sao?

Người không liên quan mau chóng rời đi, nếu không tôi kiện cậu tội cản trở thi hành công vụ đấy!" A Vỹ giữ chặt Lâm cảnh quan, không cho ông ta vọng động.

Lâm Phong lắc đầu, đi đến bên cạnh Lâm cảnh quan, rút còng tay bên hông ông ta ra, một đầu còng vào tay ông ta, một đầu còng vào móc trên nắp capo xe.

Lại nhả phanh tay.

Chiếc xe con lập tức trôi theo dốc trượt xuống dưới, Lâm cảnh quan bị xe kéo theo lôi đi. "Được rồi, chúng ta chuẩn bị vào thôi." "A Hạo, đi!" Thẩm Hạo gật đầu.

Đẩy cổng lớn sân vườn biệt thự ra, Lâm Phong, Thẩm Hạo và A Vỹ bước vào trong sân.

Cổng viện vừa mở, lập tức kinh động đến Mỹ Trí Tử đang nhắm mắt dưỡng thần trong biệt thự, ả mở mắt, nhìn về phía cổng lớn.

Trong sân, xung quanh trồng đầy tùng cảnh, vây tường viện thành một vòng.

Trên mặt đất hoa viên trống không, chẳng có gì cả, chỉ trải đầy bùn đen.

Loại bùn đen này là do bột than hỗn hợp với đất mà thành.

Lâm Phong nhìn bốn phía rồi mở miệng nói: "Mọi người nhìn

xem, cả hoa viên trải đầy bùn đen, cỏ cây không mọc, nếu tôi đoán không sai thì bên dưới hẳn là đất vôi!" Lâm Phong dùng chân gạt một cái trên mặt đất, gạt lớp bùn đen ra, lộ ra một mảng vôi trắng.

A Vỹ vô cùng kinh ngạc: "Oa, đúng là vôi thật này, có tác dụng gì vậy?" "Bột than chống ẩm, vôi chống phân hủy, đây là phương pháp dưỡng thi của nước Hạ cổ đại!" Lâm Phong giải thích cho A Vỹ.

Đây cũng coi như là truyền thụ cho cậu ta chút kiến thức, dù sao cũng mang tiếng là đồ đệ của anh.

Thẩm Hạo cũng nhìn mặt đất, thần thức quét qua, phát hiện bên trong còn có một tầng mảnh vụn thủy tinh.

Hắn bèn lên tiếng: "Trong lớp đất này còn có một tầng vụn thủy tinh nữa." Lâm Phong nghe vậy lập tức ngồi xổm xuống bốc một nắm đất, sau khi thổi tan lớp vôi, quả nhiên còn lại một đống vụn thủy tinh.

Anh lại đứng dậy, nhìn về phía cây cột trước cửa nhà.

Bên trên có một biểu tượng nổi bật.

Ở Nhật Bản, thường đó là gia huy, biểu tượng gia tộc hoặc môn phái, tương tự như biển số nhà. "Đây là...

Cửu Cúc Nhất Phái!" "Cửu Cúc Nhất Phái?" A Vỹ chỉ là một viên cảnh sát quèn, hoàn toàn mù tịt về mấy thứ này.

Đây là lần đầu tiên cậu ta nghe thấy cái tên đó.

Lâm Phong nhân cơ hội dạy dỗ đồ đệ, Thẩm Hạo cũng mang theo ý cười đứng xem một bên.

Còn về tên trùm tà giáo bên trong, hoàn toàn không cần để ý.

Lâm Phong vừa nhìn tòa biệt thự phong cách Nhật Bản thuần trắng này, vừa đi vừa nói: "Kỳ Môn Độn Giáp trong thiên hạ vốn bắt

nguồn từ nước Hạ, vào thời Tùy Đường, nước Hạ giao lưu mậu dịch với Nhật Bản, Kỳ Môn Độn Giáp chính là truyền vào Nhật Bản từ lúc đó.

Cửu Cúc Nhất Phái cũng hưng khởi vào thời kỳ ấy." A Vỹ bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, sau đó cậu ta lại hỏi: "Vậy thủy tinh là dùng để làm gì?" Lâm Phong tung tung mảnh vụn thủy tinh trong tay, nói với A Vỹ: "Ngưng tụ sương mù, tụ tập tinh hoa nhật nguyệt, để đạt được mục đích thao túng hành thi.

Tà thuật, bàng môn tả đạo!" Nói xong, anh ném mạnh mảnh vụn thủy tinh trong tay xuống đất.

Đi đến bên cạnh cây cột, nhìn ký hiệu hoa cúc đại biểu cho Cửu Cúc Nhất Phái.

Lâm Phong tháo miếng ngọc bội đeo trên cổ xuống, ịn vào cái ký hiệu đó.

Ngọc bội vừa tiếp xúc với ký hiệu liền phát ra tiếng xèo xèo, hai thứ như nước với lửa không dung hòa, kích phát ra một trận bạch quang.

Lâm Phong vừa buông tay, ngọc bội lập tức bị bắn văng ra.

Lâm Phong giơ tay đón lấy, thu ngọc bội về.

Miếng ngọc bội này là một món linh khí do Cửu thúc chuyên môn chế tạo, đưa cho Lâm Phong đeo sát người để bảo vệ anh không bị bất kỳ tà thuật nào làm hại.

Dù sao minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Khó bảo đảm sẽ không có kẻ đánh chủ ý lên con trai của người, phòng hộ cần làm vẫn phải làm.

Chỉ cần ngọc bội xuất hiện bất kỳ biến cố nào, người đều có thể

cảm nhận được ngay lập tức.

Nếu thật sự có kẻ nào không có mắt dám ra tay, Cửu thúc cũng có thể lập tức phát tiêu phản kích.

Ai cũng không nói được nửa lời sai trái!

Có miếng ngọc bội này, sự an toàn của Lâm Phong không cần lo lắng.

Ngay sau đó Lâm Phong nhìn về phía Thẩm Hạo: "A Hạo, để tôi, cậu giúp tôi lược trận, đừng để ả chạy thoát là được." Thẩm Hạo tự nhiên không có gì không thể, gật đầu ngay.

Thẩm Hạo ẩn nặc toàn bộ khí cơ, nữ trùm tà giáo Mỹ Trí Tử ở bên trong căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

A Vỹ hỏi Lâm Phong: "Sư phụ, bây giờ chúng ta vào à?" Lâm Phong nhìn A Vỹ: "Bây giờ địch trong tối ta ngoài sáng, mạo muội đi vào rất nguy hiểm." Sau đó, Lâm Phong lại lấy ra dây đỏ.

A Vỹ mặt mũi đau khổ: "Hả?

Lại tới nữa hả?" Dây đỏ quấn vào ngón trỏ tay trái A Vỹ, trong ly thủy tinh đốt Phù Kê Truy Tung Phù thành tro, úp lên mũi miệng A Vỹ.

Khói bị hít vào, A Vỹ lập tức lại rơi vào trạng thái hôn mê, giống như hành thi.

Trong cơ thể A Vỹ còn có máu của tên Eddie kia, thông qua thuật Phù Kê, hai người có thể thông linh liên kết.

Cùng lúc đó, trong phòng biệt thự, Eddie đang nằm trên sàn, mũi miệng cũng toát ra một làn khói trắng.

Mỹ Trí Tử lập tức ngưng tụ ánh mắt, biết người bên ngoài đã bắt đầu ra chiêu.

Lâm Phong cắm một nén hương vào miệng A Vỹ.

Tay kẹp kiếm chỉ kẹp lấy nén hương, kéo A Vỹ xoay người, đi về phía trước.

Mà trong nhà, thi thể Eddie cũng đồng bộ đứng dậy, xoay người đi ra ngoài cửa.

Mỹ Trí Tử nhón lấy một bông cúc, cắn cành hoa trong miệng, mắt nhìn chằm chằm vào cái xác đang đi ra cửa.

Tay thò vào trong nhụy hoa cúc, rút ra một sợi tơ mảnh dài, tùy tiện ném một cái, trực tiếp hóa thành thòng lọng tròng vào cổ cái xác.

Dùng sức kéo mạnh về phía sau, cái xác ngã ngửa ra đất, sau đó tay ả phát lực, tiếp tục kéo sợi tơ.

Sợi tơ siết chặt cổ cái xác, lằn ra một vết sâu hoắm.

Loại thuật Phù Kê này có một tệ đoan, hai đối tượng được thông linh liên kết sẽ có trạng thái đồng bộ.

Bất kỳ bên nào xảy ra vấn đề cũng sẽ phản hồi đồng bộ lên người bên kia.

Rất dễ bị người ta tương kế tựu kế nắm thóp.

Lâm Phong nhìn thấy trên cổ A Vỹ xuất hiện một vết hằn sâu, ý thức được tình hình không ổn, người bên trong đã phản kích.

Anh bèn bẻ gãy đầu hương, ném vào cổ A Vỹ.

Một ngọn lửa bùng lên.

Trong nhà, trên cổ thi thể Eddie cũng bùng lên một ngọn lửa, men theo sợi tơ lan nhanh về phía Mỹ Trí Tử.

Mỹ Trí Tử lập tức cắt đứt sợi tơ.

Tiếp đó, ả lại bắn ra một sợi tơ, chui vào trong miệng Eddie, một đoạn dây mảnh thay thế nén hương, cắm vào trong miệng.

Mỹ Trí Tử dùng sợi tơ quấn lấy cây "hương dây" này, ấn xuống miệng Eddie.

Chỉ cần hương cắm vào trong họng, người bên ngoài kia sẽ chết.

Chương 241

Bên ngoài, Lâm Phong thấy hương không ngừng bị ấn sâu vào trong miệng, lập tức đưa tay kẹp chặt, ép nó dừng lại.

Tay kia cạo một lớp tro hương trên thân nén hương, hất vào mũi A Vỹ.

Sau đó, bóp cổ họng A Vỹ nhấc lên, tro hương bị hít vào khoang mũi.

Ngay sau đó anh buông tay, tro hương vừa hít vào lập tức bị hắt hơi phun ra.

Từ mũi miệng của cái xác trong nhà cũng phun ra một mảng lớn tro hương.

Mỹ Trí Tử nhất thời không quan sát kỹ, suýt chút nữa bị tro hương ập trúng, phải lộn nhào ra sau một cái, hiểm hóc tránh được.

Ả nheo mắt, trong lòng tức giận. "Hừ..." Ả lại dùng sợi tơ trói chặt tứ chi tay chân Eddie.

Ả muốn phản kích.

Sau đó, ả liền thao túng tay chân cái xác vung vẩy đánh tới.

Bên ngoài, Lâm Phong vừa rút hương trong miệng A Vỹ ra, còn chưa kịp đứng dậy, tay A Vỹ đã mãnh liệt giơ lên, tấn công về phía anh.

Thế là hai người lại đấu pháp cách không.

Có điều lần này là Mỹ Trí Tử tấn công, Lâm Phong phòng thủ.

Mỹ Trí Tử dùng sợi tơ dẫn dắt cái xác đi về phía trước.

Lâm Phong đứng trước mặt A Vỹ, vừa đánh vừa lùi.

Anh đưa tay đẩy về phía trước mặt A Vỹ, trong tay cảm nhận được sự tồn tại của sợi tơ, bèn tính toán khoảng cách, lùi về phía sau.

Đồng thời lấy ra ngọc bội trên cổ, xoay người ấn mạnh về phía trước.

Mỹ Trí Tử lập tức trúng chiêu, trước ngực bốc lên một làn khói trắng. "Ách hừ..." Cơn đau ở ngực khiến ả không kìm được rên lên một tiếng đau đớn.

Trên mặt càng thêm giận dữ, lập tức cởi bỏ áo khoác mỏng manh trên người.

Cách cánh cửa lớn nhìn ra bên ngoài.

Đây là một trận đấu pháp tiêu chuẩn, hai bên thông qua thuật Phù Kê, khống chế một người một xác, giao thủ cách không.

Thẩm Hạo ở bên cạnh xem say sưa ngon lành.

Xưa nay hắn toàn dựa vào ưu thế tu vi và thủ đoạn khắc chế để nghiền ép kẻ địch, chưa từng tiến hành loại đấu pháp này bao giờ.

Thần thức bao trùm toàn bộ biệt thự, mọi thứ trong nhà đều bị hắn thu vào tầm mắt.

Tên Billy ở phía sau đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bỏ trốn.

Còn phía trước, Mỹ Trí Tử đang câu giờ cho gã.

Ả và Lâm Phong không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa chính biệt thự.

Sau đó chạy tới trước cửa lớn, Mỹ Trí Tử trong tay kết ấn biến ảo, đánh về phía ngoài cửa.

Mà Lâm Phong một tay cầm ngọc bội, một tay hóa chưởng, ấn về phía trước.

Hai bên chính thức cận chiến giao thủ, đối chưởng một cái.

Cú này, hai bên lại bất phân thắng bại.

Lúc này, Lâm cảnh quan kia trực tiếp giật phăng nắp capo xe, tháo được còng tay, đi vào trong sân.

Ông ta ném thẳng cái nắp capo đi, đập vỡ cửa phòng.

Mỹ Trí Tử thông qua tấm gương nhìn thấy Lâm cảnh quan.

Lập tức lại thi triển chú thuật, hút linh hồn khí tức của ông ta vào trong cơ thể, muốn ngày sau xuất kỳ bất ý, "âm" Lâm Phong một vố.

Thừa dịp Lâm cảnh quan và Lâm Phong vướng víu với nhau, Mỹ Trí Tử lập tức định tẩu thoát từ cửa sau.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn luôn chú ý tới ả.

Tại cửa sau, Billy đã bị Thẩm Hạo đánh ngất, nằm chỏng queo trên đất.

Mỹ Trí Tử mang theo thi thể Eddie, vừa bước ra khỏi cửa sau liền nhìn thấy Billy nằm đó, cùng với Thẩm Hạo đang khoanh tay trước ngực, nhàn nhã nhìn ả.

Mỹ Trí Tử hai mắt híp lại, ý thức được không ổn. "Các hạ là ai?" Mỹ Trí Tử mặt lạnh lùng hỏi. "Cô em gái Nhật Bản này, tôi khuyên cô tốt nhất vẫn nên thúc thủ chịu trói, đỡ phải chịu một phen đau đớn da thịt." Thẩm Hạo cười nói với người phụ nữ trước mặt.

Nghe thấy lời Thẩm Hạo, Mỹ Trí Tử lập tức chuyển sang vẻ mặt tươi cười vũ mị, ánh mắt rực lửa nhìn về phía Thẩm Hạo.

Trước tiên là cúi người hành lễ, sau đó nói: "Tiểu nữ tử là Tây Hành Mỹ Trí Tử, vị các hạ này, chỉ cần ngài thả tôi rời đi, điều kiện gì cũng dễ thương lượng.

Nếu các hạ để mắt tới thân thể liễu yếu đào tơ này của thiếp, thiếp

cũng nguyện ý tự nguyện hiến thân..." Vừa nói, ả vừa phát động mị hoặc chi thuật, ý đồ mê hoặc Thẩm Hạo.

Tây Hành Mỹ Trí Tử chỉ có tu vi ngang với Trúc Cơ hậu kỳ, so với Thẩm Hạo còn kém tới hai đại cảnh giới, làm sao có thể mê hoặc được hắn.

Chút mị thuật cỏn con này, ngay cả tư cách làm tinh thần Thẩm Hạo gợn sóng cũng không có.

Thẩm Hạo cười lắc đầu: "Ha ha ha, mấy cái thủ đoạn không nhập lưu này, vẫn là đừng dùng thì hơn, vô dụng thôi." Mỹ Trí Tử sắc mặt căng thẳng, mắt khẽ híp: "Các hạ có điều kiện gì đều có thể đàm phán, chỉ cần tôi có thể lấy ra được, đều có thể." Ả đã có chút gấp gáp rồi.

Lâm Phong ở phía trước nhà đã thoát khỏi sự vướng víu của Lâm cảnh quan, đang đi về phía cửa sau.

Mỹ Trí Tử thấy Thẩm Hạo không hề buông tha, sắc mặt trầm xuống, trong đôi mắt lóe lên một tia lệ sắc. "Nếu các hạ đã không chịu thả tôi đi, vậy thì đừng trách tôi tàn độc, cứ để mấy kẻ ngu xuẩn phía trước chôn cùng tôi đi!" Ngay lập tức, từ sau lưng ả rút ra một bông cúc, ngậm trong miệng.

Trên khuôn mặt vũ mị, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

Trong tay không ngừng kết ấn, thủ thế biến ảo.

Một luồng sức mạnh màu xanh lam lấp lánh kỳ dị trên đầu ngón tay.

Ngay sau đó, ả cầm lấy bông cúc đang ngậm trong miệng, dùng sức xoay một cái, cánh hoa màu vàng bay tứ tung.

Trên mặt đất của cả tòa biệt thự và sân vườn, một luồng năng lượng bắt đầu giải phóng.

Trong biệt thự này đã sớm bị Mỹ Trí Tử bố trí một bộ Âm Dương Pháp Trận.

Không chỉ có thể tụ tập tinh hoa nhật nguyệt để dưỡng thi, mà còn có thể trực tiếp kích hoạt trận pháp, tạo thành vụ nổ có sức sát thương cực lớn.

Thủ đoạn kích nổ chính là thủ ấn mà Mỹ Trí Tử kết xuất, phối hợp với sự biến hóa năng lượng ngưng tụ trên bông hoa cúc, thứ này tương đương với thiết bị kích nổ từ xa, tùy tiện là có thể kích nổ.

Thẩm Hạo thấy thế, lập tức ra tay.

Một đạo pháp lực đánh ra về phía Mỹ Trí Tử.

Mỹ Trí Tử thấy vậy, trong mắt lộ ra vẻ xảo quyệt, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

ả trực tiếp ném bông cúc trong tay về phía đòn tấn công của Thẩm Hạo.

Hai thứ tiếp xúc, trong nháy mắt nổ tung. "Bùm..." Bụi vôi trắng bay đầy trời, che khuất tầm nhìn.

Mỹ Trí Tử sau khi ném bông cúc đi, lập tức bắt đầu kết ấn.

Trong khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, khói bụi mù mịt, cả người ả trực tiếp chui xuống lòng đất.

Chương 242

Đây là độn thuật của bọn Nhật, Độn Thổ Chi Pháp.

Thừa dịp bụi nổ che khuất tầm nhìn, ả nhanh chóng đào tẩu từ dưới lòng đất, lúc đi còn không quên cuỗm luôn tên Billy đang hôn mê cùng thi thể Eddie đi theo.

Thần thức Thẩm Hạo bao trùm bốn phía, đương nhiên phát hiện động tác nhỏ của Mỹ Trí Tử.

Nhưng lúc này, trận pháp dưới lòng đất của cả tòa biệt thự đã bị kích hoạt, tiến vào đếm ngược.

Dưới lớp vôi bột than của nền biệt thự, từng đường hồi lộ năng lượng trận pháp màu xanh lam nhạt lộ ra.

Một luồng năng lượng mãnh liệt hội tụ, mà vị trí chính là ở trong nhà biệt thự.

Muốn cắt đứt vụ nổ năng lượng của trận pháp cũng cần Thẩm Hạo tốn một chút thời gian.

Mà chút thời gian này cũng đủ để Mỹ Trí Tử mang người chạy thoát.

Trong biệt thự không có thứ gì nhất thiết phải mang đi, Mỹ Trí Tử trực tiếp kéo thi thể và Billy thông qua độn thổ, nhanh chóng đào tẩu.

Trong nhà, linh giác của Lâm Phong điên cuồng báo động, trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Anh kéo Lâm cảnh quan và đồ đệ A Vỹ vội vàng xông ra từ phía sau biệt thự.

Thẩm Hạo không còn quan tâm đến Mỹ Trí Tử đang bỏ chạy nữa,

chạy thì cứ chạy thôi, muốn giải quyết ả chẳng phải việc gì khó, sau này ả còn muốn quay lại báo thù, đến lúc đó giải quyết ả là được.

Thần thức bao trùm toàn bộ khu biệt thự.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo liền nhìn thấu tòa trận pháp này, tìm được hạch tâm của trận pháp.

Đây cũng là một loại trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp.

Chỉ có điều bị bọn Nhật sửa đổi lung tung rối loạn, thuộc loại "lấy cặn bã, bỏ tinh hoa".

Sơ hở rất lớn, dễ dàng có thể phá giải.

Thẩm Hạo lập tức đánh ra một đạo pháp lực, kích nát hạch tâm trận pháp kia, chính là tấm gương bằng người thật ở phòng khách trung tâm biệt thự.

Hạch tâm vừa vỡ, năng lượng hội tụ của trận pháp bắt đầu tiêu tán.

Nguy cơ đại bạo tạc được giải trừ.

Đúng lúc này, ba người Lâm Phong từ cửa sau ngôi nhà lao ra, ngã nhào xuống đất. "A... hự...

Ối dồi ôi..." Lâm cảnh quan và A Vỹ nằm rạp trên mặt đất kêu rên, cú ngã này không nhẹ, lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động.

Còn Lâm Phong thì thực hiện một cú lộn mèo trôi chảy thoát hiểm.

Cảnh báo linh giác khủng khiếp như muốn phá vỡ đại não kia rốt cuộc cũng biến mất.

Khóe mắt anh liếc qua, cũng chú ý tới đường hồi lộ năng lượng trận pháp màu xanh lam chợt lóe rồi tắt trên mặt đất trong sân. "Hô... nguy hiểm thật, vậy mà còn có trận pháp đồng quy vu tận!

May mà có A Hạo cậu giúp đỡ, nếu không hôm nay sợ là chọc thủng trời rồi!" Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm, nói với Thẩm Hạo. "Trận pháp tự bạo đã bị tôi phá rồi, nhưng đáng tiếc, người thì chạy mất rồi." Thẩm Hạo lắc đầu.

Tây Hành Mỹ Trí Tử này không hổ là người phụ nữ có thể ngồi lên vị trí đầu mục tà giáo, đầu óc rất khá.

Dùng trận pháp tự bạo để câu giờ cho bản thân.

Muốn cứu người thì đành phải thả cho ả chạy trốn.

Có điều, đây là trong tình huống Thẩm Hạo phóng nước (nhường).

Nếu thật sự toàn lực ra tay, trực tiếp dùng đại pháp lực trấn áp toàn trường là được, trận pháp không nổ được, người cũng không chạy thoát.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn nhớ lời Cửu thúc từng nói, Hương Cảng có không ít cao thủ ẩn tàng, không muốn quá phô trương, vì vậy tạm thời tha cho ả một mạng.

Lâm Phong lắc đầu, tỏ vẻ không sao.

Nếu không phải có Thẩm Hạo, ba người bọn họ lần này xui xẻo lớn rồi.

Lâm cảnh quan và A Vỹ này không chết cũng phải trọng thương. "A Hạo, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, cũng không thể vì bắt người mà thấy chết không cứu người mình được.

Chúng ta vẫn là về trước đi." Thẩm Hạo cáo từ, một mình rời đi.

Còn ba người Lâm Phong sau khi trở lại đồn cảnh sát, bắt đầu điều tra nguyên nhân thi thể bị khống chế.

Theo "Kỳ Môn Tả Thi Ngũ Pháp": Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mỗi một loại đều cần thi phù niệm chú phối hợp.

Thế nhưng trên người cái xác kia, rồi cả trong cơ thể, căn bản không phát hiện được thứ gì, ngay cả pháp y chuyên nghiệp khám nghiệm tử thi cũng không kiểm tra ra có dị vật gì còn sót lại.

Trong lúc nghỉ ngơi, Lâm Phong bất ngờ có linh cảm từ cô cháu gái nhỏ A Mỹ mà tìm được manh mối.

Anh lập tức dẫn theo A Vĩ và Cảnh sát Lâm đến phòng pháp y kiểm tra.

Cùng lúc đó, tại một hang động ẩn khuất khác.

Đây là một cứ điểm bí mật của Cửu Cúc Nhất Phái.

Bố trí trong động vô cùng đơn sơ, chỉ có năm món đồ vật.

Một chiếc đèn lồng trắng.

Mấy thanh gỗ chống vào nhau tạo thành hình chóp, thi thể cứng ngắc của Ngải Địch (Eddie) được dựng đứng trên đó.

Đỉnh của giá gỗ chống vào thắt lưng hắn, chỉ với một điểm tựa này đã giữ cho thi thể đứng vững mà vẫn duy trì tư thế nằm thẳng.

Trên trần động treo một khối băng hình thoi, nước băng tan chảy liên tục nhỏ xuống chậu gỗ bên dưới.

Còn có một đài băng hai tầng hình dáng quan tài, nữ đầu mục Tây Hành Mỹ Trí Tử (Michiko Nishiwaki) đang ngồi xếp bằng bên trên, bên cạnh đặt một cành hoa cúc.

Mặt đất trong động vô cùng ẩm ướt.

Mỹ Trí Tử ngắt hai cánh hoa cúc, đưa lên trước mắt quét qua.

Trong đồng tử đôi mắt nàng, hơi thở linh hồn thuộc về Cảnh sát Lâm bị chú nhập vào cánh hoa.

Sau đó, nàng ném lá vào chậu nước, tay bắt đầu kết ấn thi pháp.

Theo động tác làm phép của Mỹ Trí Tử, hai cánh lá trong chậu nước xoay chuyển liên tục, tạo thành một xoáy nước.

Hai chiếc lá bị cuốn vào lỗ hổng tâm xoáy, chìm xuống đáy.

Ngay sau đó, một cột băng hình chóp trong suốt xoay tròn tốc độ cao từ đáy nước trồi lên.

Hình dáng Cảnh sát Lâm thoáng hiện trong khối băng.

Đây chính là Băng Phù Chú mà Mỹ Trí Tử dùng để thao túng xác sống (Hành Thi).

Trong đám người Nhật Bản quả nhiên vẫn có kẻ thông minh, đã cải tiến Ngũ Hành Tá Thi Pháp diễn hóa thành pháp thuật Băng Phù Chú.

Tiếp đó, nàng quay đầu thi thể lại.

Mỹ Trí Tử cầm cành hoa cúc xoay một cái, những cánh hoa rơi lả tả, cây băng trùy kia khoan vào đỉnh đầu Ngải Địch, cắm sâu vào trong não.

Thi thể lập tức mở mắt, trong đồng tử hiện lên hình bóng Cảnh sát Lâm.

Chương 243

Thực ra Mỹ Trí Tử muốn tìm Lâm Phong gây rắc rối hơn, nhưng hết cách, trong tay nàng chỉ có hơi thở linh hồn của Cảnh sát Lâm, đành phải ra tay với ông ấy trước.

Sau khi khống chế thi thể thành công, Mỹ Trí Tử lập tức điều khiển nó đến phòng pháp y sở cảnh sát để gây chuyện.

Nhóm người Lâm Phong sau khi khiêng thi thể ra ngoài, dùng phép Bạt Quán hút từ đỉnh đầu thi thể ra một vũng dịch lỏng.

Thấy vậy, Lâm Phong liền hiểu ra, thì ra đối phương dùng Băng Phù.

Băng Phù sau khi vào cơ thể sẽ từ từ tan chảy, cho nên quan pháp y có nghiệm thế nào cũng không ra kết quả.

Đã có kết luận về phương pháp khống chế thi thể, Cảnh sát Lâm bèn kéo A Vĩ tan làm.

Lúc này, thi thể Ngải Địch bên ngoài dưới sự thao túng của Mỹ Trí Tử đang lái một chiếc xe Jeep việt dã, đã đợi sẵn ở cổng từ lâu.

Thấy mục tiêu xuất hiện, nàng lập tức điều khiển thi thể đạp ga tông thẳng vào.

Cú này không tông trúng, sau khi xuống xe, thi thể cứ theo mục tiêu đã định sẵn mà truy sát Cảnh sát Lâm không buông.

Sau một hồi đánh nhau loạn xạ, cả phòng pháp y bị quậy nát bét, đồ đạc bên trong bị thiêu rụi sạch sẽ.

Thi thể Ngải Địch cũng bị vứt lại trong đám cháy, coi như phế bỏ.

Mỹ Trí Tử vẫn luôn quan sát tình hình qua chậu nước.

Một vụ nổ lớn xuyên qua chậu nước truyền đến tận nơi.

Nước trong chậu nổ tung lên cao hai ba mét.

Do không kịp đề phòng, Mỹ Trí Tử suýt nữa bị tạt ướt như chuột lột.

Trong cơn não nộ, nàng phóng hỏa thiêu luôn cái chậu.

Gây rắc rối không thành, Mỹ Trí Tử nhân lúc Cảnh sát Lâm và A Vĩ ra ngoài ăn cơm lại tìm đến hai người bọn họ, tung ra một màn thăm dò.

Trước đó nàng tưởng Cảnh sát Lâm chính là cao thủ kia, kết quả hóa ra lầm to.

Thế là nàng trực tiếp hạ chú lên người Cảnh sát Lâm, ý đồ ép Lâm Phong đứng sau lưng phải lộ diện.

Buổi tối, nhân lúc Lâm Phong đang cứu trị cho Cảnh sát Lâm, Mỹ Trí Tử trực tiếp tìm đến chỗ Lâm Phong, định một mẻ hốt gọn tiêu diệt hắn.

Tuy nhiên, nàng vô cùng kiêng kỵ Thẩm Hạo, vì vậy đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng trên sân thượng tòa nhà.

Không chỉ dùng hết mọi thủ đoạn mà còn bố trí cả trận pháp.

Nàng dốc hết sở học bình sinh, thề phải diệt trừ cả Lâm Phong lẫn Thẩm Hạo.

Lâm Phong thấy tình thế không ổn, lập tức lén dùng ngọc phù thông báo cho Thẩm Hạo.

Mỹ Trí Tử bắt cóc cháu gái Tiểu Mỹ của Lâm Phong đưa lên sân thượng để dụ hắn lên.

Sau khi cứu được Tiểu Mỹ và đưa ra khỏi phạm vi trận pháp, hai bên bắt đầu đối đầu, không ai nói lời nào.

Mỹ Trí Tử nhảy nhẹ một cái, đáp lên giàn ăng-ten.

Một bộ dạ hành y Ninja, áo choàng đen sau lưng bay phấp phới trong gió.

Nàng lấy ra một đóa hoa cúc, bóp nhẹ trong tay, cánh hoa và lá rơi đầy đất.

Hoa cúc là vật môi giới thi pháp của Cửu Cúc Nhất Phái, hơn nữa còn có hiệu quả làm cảnh và mang tính mê hoặc.

Bọn Nhật Bản này đã dung hợp đủ loại thủ đoạn nhỏ nhặt vào trong pháp thuật.

Sau một hồi đánh thăm dò, Mỹ Trí Tử bắt đầu tăng cường độ.

Nàng giật áo choàng phía sau xuống, một tấm lưới dây thừng gói gọn bên trong cuộn lại thành quả cầu.

Tay nàng kết ấn: "Hỏa Độn: Đại Hỏa Cầu!" Quả cầu vải bốc cháy rừng rực, dưới sự điều khiển của Mỹ Trí Tử liên tục truy kích quấy nhiễu Lâm Phong.

Lâm Phong lấy ra Bát Quái Đồng Kính từ trong rương, phá tan hỏa cầu.

Mỹ Trí Tử nheo mắt, ném xuống một quả bom khói, nhân lúc Lâm Phong không đề phòng liền cướp lấy Bát Quái Đồng Kính.

Nhưng nàng ta tu tà thuật, bị Bát Quái Đồng Kính khắc chế, chỉ mới chạm vào đã bị chính khí trong gương làm bị thương.

Hai bàn tay bị chính khí thiêu đốt đến khô quắt. "Ưm hừ ~ A ~" Nàng vội vàng ném Bát Quái Đồng Kính ra khỏi sân thượng.

Lâm Phong phi thân nhảy lên bắt lại được gương đồng.

Mỹ Trí Tử lại nhân cơ hội ẩn thân trốn đi.

Bị Bát Quái Đồng Kính khắc chế khiến Mỹ Trí Tử vô cùng bị động, thế là nàng "gọi hội", để cho Chu Bỉ Lực (Billy) đã nấp sẵn bên cạnh ra tay đập vỡ gương đồng.

Chu Bỉ Lực không phải tu sĩ, chỉ là người thường có chút võ lực, mấy loại tà pháp đạo thuật này hoàn toàn vô hiệu với hắn.

Sau một hồi giằng co, gương đồng suýt nữa bị Chu Bỉ Lực đập nát. "A Hạo sao còn chưa tới?" Lâm Phong trong lòng có chút sốt ruột, anh rất quý chiếc gương đồng này.

Đây là vật anh tốn bao công sức mới uẩn dưỡng được đến trình độ hiện tại, nếu thật sự bị hỏng thì xót xa lắm.

Thẩm Hạo nhận được tin của Lâm Phong liền lập tức bay tới, đứng lơ lửng giữa không trung trên sân thượng, quan sát trận chiến bên dưới.

Hiện tại hai đánh một, Lâm Phong đã rơi vào hạ phong.

Thẩm Hạo nên ra tay rồi.

Thế là, hắn bung tỏa khí thế của bản thân, nhưng khống chế trong phạm vi sân thượng, không ảnh hưởng đến những nơi khác bên ngoài.

Một cỗ áp lực trầm trọng giáng xuống.

Chênh lệch tu vi bày ra rõ ràng.

Mỹ Trí Tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ. "Là ngươi!" Thấy Thẩm Hạo từ trên trời từ từ hạ xuống như biết bay, ánh mắt Mỹ Trí Tử thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên, hiện tại trong sân bãi đã được nàng bố trí trận pháp, nàng vô cùng tự tin. "Được lắm, đã đến rồi thì hôm nay ở lại đây luôn đi!" Thẩm Hạo nghe vậy, cười khẽ: "Trước đó tha cho ngươi một mạng, ngươi không biết trân trọng, lại còn dám quay lại báo thù, đúng

là không biết chữ 'tử' viết thế nào." Mỹ Trí Tử cười khinh miệt, có trận pháp ở đây, nàng không sợ chút nào.

Khóe miệng nàng bỗng nhếch lên nụ cười đầy vẻ lả lơi, nhìn Thẩm Hạo: "Nếu bây giờ ngươi đầu hàng, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.

Bằng không, tối nay chính là ngày giỗ của ngươi!" Là đầu mục tà giáo, Mỹ Trí Tử sao có thể là người tốt lành gì.

Nàng chợt phát hiện Thẩm Hạo rất hợp khẩu vị của mình, nếu bắt về làm nam nô cũng không tệ.

Nàng càng nhìn, ánh mắt càng trở nên lẳng lơ.

Trong lòng thậm chí đang tính toán xem sẽ "xử lý" Thẩm Hạo thế nào.

Cọ nồi, cầu gai, lang nha bổng, dây thừng... mấy thứ này một món cũng không thể thiếu.

Những món đồ chơi này trước kia nàng đã chơi qua không ít lần.

Ánh mắt nàng lộ ra vẻ dâm loạn.

Thẩm Hạo không biết ả đàn bà này đang nghĩ gì, nhưng nhìn bộ dạng phát tao của ả là biết chẳng có ý tốt. "Ha ha, ngươi cũng tự tin gớm nhỉ.

Tới đây, để ta xem ngươi có thủ đoạn gì nào." Mỹ Trí Tử từ trong ảo tưởng bừng tỉnh, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: "Được, để cho ngươi xem thủ đoạn của ta, lát nữa nhớ quỳ xuống cầu xin chị đây tha mạng nhé.

Chương 244

Ngươi tuấn tú thế này mà chết thì tiếc lắm~" Toàn bộ sân thượng trước đó đã bị Tây Hành Mỹ Trí Tử dùng vải bạt đen rộng ba mét quây kín lại.

Đây chính là đạo cụ trận pháp nàng chuẩn bị.

Bốn góc sân thượng là nơi đặt trận kỳ.

Năm ngón tay nàng biến hóa liên tục, kết ấn.

Một luồng sức mạnh màu xanh lam từ đầu ngón tay bắn ra, rơi vào trên trận kỳ.

Trên tấm vải bố tường của trận kỳ thêu hình bốn con thần thú, lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ tượng.

Mỹ Trí Tử thôi động sức mạnh trận kỳ, phát động "Tứ Tượng Phong Ấn Trận" nàng đã dày công chuẩn bị, chuyên dùng để đối phó Thẩm Hạo.

Đồ án Tứ Tượng trên vải trận kỳ phát ra ánh sáng xanh lam bao trùm toàn bộ phạm vi sân thượng.

Nhìn không gian trận pháp hình thành, một cỗ sức mạnh áp chế bao phủ toàn trường.

Lâm Phong lập tức cảm giác pháp lực của mình bị áp chế không ít, chân khí lưu chuyển trệ sáp hơn nhiều.

Thực lực toàn thân đại khái bị áp chế khoảng 30%.

May mà không ảnh hưởng đến cận chiến vật lộn. "A Hạo, sao rồi, đỡ nổi không?" Lâm Phong đang đánh nhau kịch liệt với Chu Bỉ Lực, tranh thủ hỏi vọng sang Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười đáp: "Yên tâm đi, không vấn đề!" Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Lâm Phong yên tâm hẳn.

Dù sao cha anh cũng từng nói thực lực Thẩm Hạo không thua kém gì ông ấy.

Còn Mỹ Trí Tử đã đứng lại lên giàn ăng-ten thì lộ ra nụ cười khinh miệt: "Hừ hừ, chết đến nơi còn cứng mồm." Nàng lại lấy ra một bông hoa cúc từ sau lưng, bóp mạnh, cánh hoa rơi lả tả.

Chú thuật phát động, một luồng nguyền rủa vô hình tập kích về phía Thẩm Hạo.

Toàn thân Thẩm Hạo sấm sét chợt lóe, lôi điện kích động hóa thành một bộ áo giáp bao bọc quanh người hắn.

Luồng nguyền rủa vô hình kia trực tiếp bị lôi đình tiêu diệt.

Thẩm Hạo vung tay, một đạo lôi đình bất ngờ phóng ra đánh về phía Tây Hành Mỹ Trí Tử.

Mỹ Trí Tử nhíu mày, trong gang tấc hiểm hóc né được. "Ngươi?

Sao có thể!

Ngươi vẫn còn phát huy được sức mạnh cường đại như vậy sao?" Mỹ Trí Tử chống một tay xuống đất, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Thẩm Hạo cười khẽ: "Khoảng cách tu vi giữa ta và ngươi đâu phải cái trận pháp sơ sài này có thể san bằng được." Thu lại lôi đình, Thẩm Hạo triệu hồi Nguyệt Kim Luân.

Một luồng ngân quang từ trong cơ thể Thẩm Hạo bay ra, sau đó nhanh chóng biến lớn, cho đến khi hóa thành một lưỡi nguyệt đao khổng lồ đường kính hai mét.

Ánh trăng thanh lãnh trắng bạc tỏa ra từ nguyệt đao, thậm chí lấn át cả ánh trăng trên trời.

Thẩm Hạo phất tay, Nguyệt Kim Luân bùng nổ ngân quang, hóa thành tàn ảnh công kích về phía kết giới trận pháp xung quanh. "Xoẹt ~" Nguyệt đao không chút trở ngại rạch toạc vải bố trận kỳ.

Sau đó lại với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chém đứt ngang lưng cả bốn lá cờ.

Một tia Ám Nhật Chân Hỏa bùng phát từ trên nguyệt đao trực tiếp châm lửa đốt cờ.

Lửa đen hừng hực nhanh chóng nuốt chửng trận kỳ, đến tro cũng không còn.

Lâm Phong nhìn mà trong lòng nóng rực, hâm mộ.

Trận kỳ này vốn do Tây Hành Mỹ Trí Tử dùng tà pháp luyện chế, bên trong hội tụ tà khí, bị Ám Nhật Chân Hỏa thiên khắc.

Ngay cả trong cơ thể Tây Hành Mỹ Trí Tử tà khí cũng nồng nặc.

Nàng thậm chí cảm nhận được sự uy hiếp tử vong từ ngọn lửa đen kia.

Mất đi sự áp chế của trận pháp, chân khí pháp lực của Lâm Phong vận chuyển trơn tru trở lại.

Sau đó, anh áp đảo Chu Bỉ Lực, đuổi theo mà đánh.

Mỹ Trí Tử thấy vậy muốn giúp đỡ nhưng bị Thẩm Hạo cản lại.

Thẩm Hạo nhìn Mỹ Trí Tử, yêu nữ này tuy dung mạo mỹ diễm nhưng trong người đầy tà khí, không biết đã làm bao nhiêu chuyện ác, không phải thứ tốt lành gì, vẫn là giết đi thì hơn.

Thế là hắn chỉ tay về phía Tây Hành Mỹ Trí Tử, Nguyệt Kim Luân hóa thành một luồng ngân quang không tiếng động.

Mỹ Trí Tử không kịp đề phòng, lưỡi nguyệt đao sắc bén xuyên thẳng qua ngực.

Lần này, Thẩm Hạo dẫn động sức mạnh của Cùng Thần Băng.

Cả người Mỹ Trí Tử bị đông cứng thành một bức tượng băng trắng xóa.

Nhiệt độ cực thấp làm quần áo nàng cũng đông cứng đến giòn tan.

Một cơn gió thổi qua, cả người nàng hóa thành một đám bụi băng tinh, theo gió phiêu tán.

Quần áo cũng hóa thành mảnh vụn đen rơi đầy đất. "A ~" Trên sân thượng, Chu Bỉ Lực đang đánh nhau với Lâm Phong thấy cảnh đó liền gầm lên một tiếng thê lương phẫn nộ.

Trong lòng hắn cực kỳ giận dữ, ra tay cũng trở nên liều mạng.

Mỗi đòn đều dốc toàn lực muốn dồn Lâm Phong vào chỗ chết.

Lâm Phong không muốn hạ sát thủ nên có phần e dè, bị đánh cho bại lui liên tục.

Thẩm Hạo thấy thế bèn thu hồi Nguyệt Kim Luân vào cơ thể, trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Một đạo pháp lực đánh vào gáy Chu Bỉ Lực khiến hắn ngất xỉu.

Cảnh sát Lâm và A Vĩ trốn ở cầu thang quan sát thấy chiến đấu kết thúc mới vội vàng chạy ra còng tay chân Chu Bỉ Lực lại.

Đến đây vụ án coi như đã kết thúc.

Vừa rồi sau khi vải bố trận pháp bị đốt trụi, cảnh tượng chiến đấu trên sân thượng đã hoàn toàn bại lộ trước mắt hai người họ.

Thẩm Hạo lơ lửng giữa không trung, lại còn biết bay.

Còn có thứ vũ khí như vầng trăng khuyết kia nữa.

Loại sức mạnh siêu phàm vượt xa tưởng tượng của người thường này khiến hai người được mở rộng tầm mắt.

Hóa ra trên đời này thực sự có cao nhân!

Trước kia Cảnh sát Lâm luôn coi mấy chuyện thần thần quỷ quỷ là truyền thuyết, bây giờ coi như đã tận mắt chứng kiến.

Sự việc xong xuôi, Thẩm Hạo cáo biệt Lâm Phong rồi trực tiếp phi độn rời đi trong ánh mắt kinh ngạc hâm mộ của mọi người.

Lâm Phong cũng không phải không biết bay, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ như anh đã có thể ngự khí phi hành, nhưng sao lợi hại bằng việc lấy nhục thân phi độn trực tiếp thế kia được.

Mấy người thu dọn hiện trường sân thượng, áp giải tội phạm Chu Bỉ Lực về đồn giam giữ ngay trong đêm.

Vụ án này rốt cuộc cũng khép lại.

Trên bầu trời, Thẩm Hạo chú ý thấy ở một tòa cao ốc khác cách đó không xa có người đang nhìn trộm về phía này.

Hắn bèn phóng thần thức quét qua.

Chỉ thấy đó là một lão già tóc hoa râm, sắc mặt cực độ nhợt nhạt.

Chương 245

Kẻ này toàn thân đầy tà khí, mặt đầy thịt ngang, tướng mạo vô cùng hung ác. *** Cách sân thượng này vài dặm, trong một đường khẩu của xã hội đen.

Tô Hùng (Su Xiong) vốn đang ngồi thiền tu luyện trong phòng, bỗng cảm ứng được từ xa truyền đến một trận dao động pháp lực.

Tuy khá vi tế nhưng vẫn bị hắn phát giác.

Hắn lập tức đứng dậy nhìn về hướng đó.

Cảm ứng kỹ càng thì thấy có người đang đấu pháp.

Một chính một tà, thế trận ngang sức ngang tài.

Tô Hùng lập tức nảy sinh ý đồ, nếu bọn họ lưỡng bại câu thương, chẳng phải hắn sẽ được hời sao. "Ha ha ha~ Không ngờ vận khí của ta thực sự không tệ.

Trước mắt ta đang thiếu máu của tu sĩ để duyên thọ (kéo dài tuổi thọ), các ngươi lại tự dâng đến cửa.

Ta mà không nhận lấy thì chẳng phải có lỗi với vận may này sao~ Ha ha ha, tốt nhất là cho ta lưỡng bại câu thương!" Tuy nhiên, có vẻ trận chiến mới bắt đầu chưa bao lâu, không biết còn kéo dài bao lâu nữa.

Thế là hắn leo lên nóc tòa cao ốc bên cạnh, nhìn về phía nơi đánh nhau.

Hai chỗ độ cao xấp xỉ nhau, chỉ là cách nhau không gần, hơn nữa chỗ sân thượng kia lại bị một vòng vải đen bao bọc, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi chiến đấu kết thúc để làm ngư ông đắc lợi.

Tên Tô Hùng này vốn xuất thân từ dã Mao Sơn, không được học Mao Sơn chính thống, phương pháp tu hành cũng không phải chính pháp mà tu luyện một thân tà thuật.

Năm xưa sau khi xuất sư liền lăn lộn trong giới xã hội đen.

Bản thân hắn đầu óc hơn người lại dựa vào một tay tà thuật nên lăn lộn đến phong sinh thủy khởi, leo càng ngày càng cao.

Sau này, hắn chợt cảm thấy làm xã hội đen bất lợi cho sự phát triển của mình, bèn từ từ chuyển sang làm ăn kinh doanh, muốn tẩy trắng bản thân.

Tòa cao ốc bên cạnh đường khẩu này cũng là của hắn.

Tuy một lòng muốn tẩy trắng nhưng thủ đoạn hành sự của hắn lại khá đen tối, hắn cũng không thể từ bỏ đám đàn em xã hội đen dưới trướng.

Điều này dẫn đến việc hắn luôn đi giữa hai lằn ranh hắc bạch.

Mượn việc kinh doanh của cả hai giới để vơ vét tài sản, những năm qua tu vi của hắn cũng tăng tiến ổn định, đã không còn yếu.

Nhưng cũng đã đến giới hạn rồi.

Theo tuổi tác ngày càng lớn, hắn cũng ngày càng suy lão.

Hơn nữa do tệ nạn và sự phản phệ của việc tu hành tà thuật, trông hắn còn già hơn tuổi thật rất nhiều.

Tuổi tác tầm năm sáu mươi mà nhìn như ông già bảy tám mươi.

Cũng vì vậy, hắn luôn tìm kiếm phương pháp đột phá cũng như kéo dài tuổi thọ.

Không câu nệ thủ đoạn bình thường hay tà thuật.

Bản thân hắn đi theo tà đạo thì còn cố kỵ cái gì?

Những năm này hắn cũng tìm được một vài tà pháp duyên thọ.

Trong đó, loại có tác dụng phụ nhỏ nhất là một môn tà thuật hút máu người để kéo dài sự sống.

Nếu là người thường, tốt nhất là xử nữ hoặc trẻ em, hiệu quả cao nhất.

Nếu là tu sĩ thì không cần phân biệt, có thể trực tiếp hấp thu linh lực trong máu tu sĩ nạp vào bản thân để luyện hóa, hiệu quả tốt hơn người thường rất nhiều.

Hiện tại hắn đang nhắm vào hai nhóm người đang tranh đấu trước mắt.

Chỉ là, điều khiến Tô Hùng không ngờ tới là trận chiến này còn có người khác xen vào.

Tuy cách vài dặm nhưng lúc Thẩm Hạo xuất hiện, hắn lại nhìn thấy rõ mồn một. "Cái gì?

Lại là bay tới?

Không hay rồi, có cao thủ!

Có thể phi hành, ít nhất là cảnh giới Kim Đan trở lên, không phải kẻ ta có thể trêu vào!

Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo!

Ở đâu chui ra một cao thủ như vậy?

Sao cứ nhất thiết phải để ta đụng phải chứ?!" Tô Hùng thấy Thẩm Hạo xuất hiện, chẳng mấy chốc tấm vải đen trên sân thượng kia đã bị thiêu sạch.

Lại đánh chết tên tu sĩ tà đạo kia.

Tuy dây dưa một lúc nhưng hễ ra tay là miểu sát.

Tô Hùng không dám nhìn trắng trợn về phía đó nữa.

Phải biết rằng tu sĩ cảnh giới Kim Đan trở lên linh giác đều vô cùng mẫn cảm.

Hơn nữa còn có Thần thức có thể quét từ xa.

Còn lợi hại hơn cả tia X-quang, một khi bị nhắm trúng thì nhất cử nhất động đều nằm dưới sự giám sát của người ta.

Hắn chỉ dám thỉnh thoảng liếc về hướng đó vài cái để xem chiến huống.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, phe chính đạo đã thắng.

Tô Hùng lập tức thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa.

Tuy nhiên, dù vậy hắn vẫn bị lộ trong mắt Thẩm Hạo.

Hắn vạn lần không ngờ tới.

Hắn tưởng mình trốn rất kỹ.

Nhưng hắn chắc chắn không ngờ rằng, bởi vì tướng mạo hắn rất giống nhân vật Quạ Đen (Crow) trong phim "Người trong giang hồ", nên mới bị Thẩm Hạo đặc biệt chú ý.

Tô Hùng vội vàng quay lại đường khẩu dưới lầu.

Nơi này được hắn bố trí giống như cung đài, nhưng không phải thờ Quan Công.

Hắn tu tà đạo thì thờ Quan Công nỗi gì!

Bên trên cung phụng là một chữ "Thần".

Hai bên có đôi câu đối: "Bát bảo đài trung truyền diệu quyết, Thất tinh đàn thượng thổ chân ngôn".

Hoành phi: "Đại Đầu Uy Linh".

Cái đường khẩu này hắn đã dùng từ mấy chục năm trước, đến giờ vẫn sử dụng.

Trên xà nhà còn treo mấy chục vòng nhang vòng.

Hai bên thậm chí còn bày hai hàng giá binh khí.

Phía trên cung đài treo một chiếc đèn lồng bát giác tạo hình kỳ lạ.

Thẩm Hạo đáp xuống sân thượng tòa nhà, nhìn xuống dưới.

Thần thức quét một cái liền thu hết cảnh tượng trong phòng vào đáy mắt.

Chương 246

Mà tên Tô Hùng này do tu vi quá thấp, thậm chí không cảm giác được thần niệm của Thẩm Hạo quét qua.

Thẩm Hạo liếc mắt liền thấy chiếc đèn lồng kỳ lạ trên cung đài.

Bên trong tràn ngập oán khí.

Một linh hồn phụ nữ bị nhốt trong đó, không thể thoát ra. "Nhân Bì Đăng Lung (Lồng đèn da người)!

Không ngờ còn có kẻ dám dùng loại tà pháp hại người này?" Tô Hùng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn trước cung đài.

Hắn cố gắng tĩnh tâm để tu luyện, nhưng làm thế nào cũng không tĩnh được.

Hắn quay đầu nhìn về phía lồng đèn da người, chìm vào hồi ức.

Năm xưa hắn cũng chỉ là thấy sắc nổi lòng tà, muốn chơi đùa con nhỏ hát kịch này một chút, ai ngờ ả lại tằng tịu với người khác, mà người đó lại là tay luật sư dưới trướng hắn.

Quả thực là không nể mặt hắn chút nào.

Thế là hắn giết tên luật sư họ Đường kia, chôn vào huyệt Tam Suy Thất Bại.

Không chỉ vậy, tên luật sư họ Đường kia còn ngộ sát một cô đào hát khác là "ghệ" của hắn.

Nhưng con ả đó lại đem lòng thích họ Đường, trong khi họ Đường không thích ả mà lại tằng tịu với con nhỏ mà hắn (Tô Hùng) nhắm trúng.

Thế là Tô Hùng đại phát từ bi, chôn cả hai vào huyệt Tam Suy

Thất Bại.

Huyệt này ai bị chôn vào, sau khi chuyển thế sẽ xui xẻo mười kiếp, không được siêu sinh.

Chỉ có đào thi cốt ra an táng lại mới giải trừ được vận xui này.

Tính toán thời gian, tên họ Đường kia kiếp thứ nhất chắc cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi.

Nhưng Tô Hùng chẳng để trong lòng.

Còn người phụ nữ kia bị hắn lột da làm thành chiếc lồng đèn da người này.

Chỉ cần ngọn nến trên bát giác đăng lung không tắt, linh hồn sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong đèn, vĩnh kiếp không được siêu sinh!

Cực kỳ âm độc!

Bao nhiêu năm nay, Tô Hùng chưa bao giờ để nến tắt.

Khí tức trên người Tô Hùng lúc cao lúc thấp, tà khí lẫm liệt.

Nhìn qua là biết không phải thứ tốt lành.

Giữa thiên địa, tà khí xâm nhiễm linh khí, uy lực của một số tà thuật cũng được nâng cao.

Từng có kẻ mưu toan thao túng tà khí giống như luyện hóa linh khí.

Chỉ là cuối cùng đều xảy ra vấn đề, luân lạc thành tà ma ngoại đạo.

Giống như bị người khác đoạt xá, tính tình đại biến, làm bậy làm bạ.

Cuối cùng sau một trận đại chiến chính tà, đám tà tu này bị tiêu diệt.

Chính đạo thuận thế tung ra "Khước Tà Công" để bài trừ tà khí.

Hàng ngàn năm sau đó, tà tu vẫn luôn không ngóc đầu lên nổi.

Bởi vì tà tu có tu vi cao đều bị thay đổi tính tình, tự bạo lộ ra rồi bị tiêu diệt.

Mỗi tà tu khi tu vi cao lên đều biến thành như vậy.

Về sau pháp môn tu hành tà khí của tà tu đứt đoạn truyền thừa, không thành khí hậu.

Thẩm Hạo thấy kẻ này lại dám đường hoàng luyện tà pháp bất chấp hậu quả, lại còn chế tạo lồng đèn da người, đã mang tội chết!

Tên Tô Hùng này mấy chục năm tu luyện tà thuật, tư duy đã sớm bị xâm thực.

Bề ngoài nhìn vẫn bình thường, nhưng bên trong đã biến dạng từ lâu.

Thậm chí ngay cả thần trí của chính hắn cũng bị ảnh hưởng mà bản thân hắn lại không rõ, vẫn còn đang mơ mộng hão huyền.

Thật đáng buồn, đáng thương.

Từ từ tiến vào trạng thái tu luyện, trên mặt Tô Hùng hắc khí cuộn trào.

Ấn đường đen kịt, ô vân cái đỉnh (mây đen che đầu)!

Từng luồng tà khí đen như mực từ trong cơ thể hắn phiêu đãng bay ra.

Tuy nhiên khí tức lại được thu liễm rất tốt, không truyền ra ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể lăn lộn ở Hương Cảng bao nhiêu năm mà vẫn chưa có ai đến thu thập.

Theo tà khí tràn ra, da mặt Tô Hùng bắt đầu xuất hiện biến hóa

quỷ dị.

Không ngừng phồng lên rồi lại co rút.

Lúc thì khô quắt, lúc lại nhẫn nhụi.

Thỉnh thoảng còn xuất hiện sự co giật quỷ dị.

Ngay cả cái miệng cũng tự động há ra, một cái lưỡi đỏ tươi như xúc tu vươn ra khỏi khoang miệng múa may.

Lưỡi vươn dài ra một đoạn lớn, đây hoàn toàn không phải thứ lưỡi người có thể làm được.

Tóc bạc trên đỉnh đầu cũng vậy, có một mảng lớn chuyển từ màu trắng sang màu xám đen, hơn nữa còn đang uốn éo quỷ dị.

Mái tóc ngắn này giống như những xúc tu vậy.

Mà bản thân Tô Hùng vẫn không hề hay biết.

Hắn móc từ trong túi áo ra một chiếc bình sứ nhỏ.

Vặn nút, hắn đổ thẳng vào miệng.

Máu tươi từ khóe miệng chảy ra vài giọt, lại bị cái lưỡi dài liếm ngược trở về.

Uống xong, Tô Hùng còn chép chép miệng. "Tinh huyết của xử nữ, hài nhi quả nhiên không tệ.

Đáng tiếc, nếu hai kẻ kia lưỡng bại câu thương thì tốt biết mấy.

Tinh huyết của tu sĩ a, càng đại bổ hơn!" Trong giọng điệu của Tô Hùng còn có chút tiếc nuối, não nộ.

Nghe hắn lẩm bẩm, Thẩm Hạo mới biết thì ra hắn đánh chủ ý lên Lâm Phong và nữ đầu mục tà giáo Mỹ Trí Tử kia.

Muốn lấy tinh huyết bọn họ để luyện tà công cho mình. "A ~" Thẩm Hạo phát ra một tiếng cười nhạo không thành tiếng.

Sau đó, hắn trực tiếp triệu hồi Nguyệt Kim Luân bắn mạnh xuống Tô Hùng trong căn nhà trệt bên dưới.

Tên Tô Hùng này tu luyện tà công mấy chục năm, tà khí trên người hội tụ, xem ra dường như đã có ý chí của riêng mình.

Nhưng lại luôn ẩn mà không phát, không bùng nổ ra, có vẻ như muốn âm thầm làm chuyện gì đó.

E rằng không phải chuyện nhỏ.

Tuy nhiên, chỉ cần tiêu diệt cái nguồn gốc là hắn, những thứ khác đều là chuyện nhỏ.

Chương 247

Tô Hùng vẫn luôn tìm kiếm đột phá, chỉ là hắn lại không biết cơ hội đột phá thực ra nằm ngay trên người mình.

Chỉ cần đám tà khí này bùng nổ, hắn có thể trực tiếp được đẩy lên cảnh giới cao hơn.

Nhưng cũng đồng nghĩa với việc lúc đó hắn sẽ triệt để biến thành con rối.

Nguyệt Kim Luân hóa thành một luồng lưu quang màu bạc, vô thanh vô tức xuyên thủng mái nhà, đánh thẳng vào đầu Tô Hùng.

Đầu là nơi hội tụ của Lục Dương, cũng là nơi tà khí trên người hắn tập trung.

Luồng tà khí kia dường như cảm nhận được đòn chí mạng bất ngờ ập đến, bỗng nhiên sôi trào, xông thẳng vào toàn thân Tô Hùng.

Cảnh giới đột phá mà hắn hằng mơ ước bất ngờ xuất hiện không kịp đề phòng, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Hắn chỉ cảm thấy pháp lực toàn thân sôi sục, lâng lâng như tiên.

Mà đây thực ra chỉ là ảo giác của hắn.

Thực tế, ngay cả thân thể mình hắn cũng không khống chế được, đã hoàn toàn trầm luân vào trong ảo cảnh do tà khí dệt nên cho hắn.

Hắn trầm luân càng sâu, tà khí xâm thực và khống chế cơ thể hắn càng mạnh.

Cho đến cuối cùng sẽ triệt để đoạt lấy quyền kiểm soát thân thể.

Lúc đó, linh hồn Tô Hùng cũng sẽ bị tà khí nuốt chửng hoàn toàn.

Trong ảo cảnh của Tô Hùng, mọi thứ vẫn đang diễn ra bình

thường, hoàn toàn không biết nguy cơ mình đang đối mặt trong hiện thực.

Nguyệt Kim Luân đột kích tới, trong cơ thể Tô Hùng tà khí tung hoành lan tràn ra ngoài, hóa thành một bộ áo giáp đen kịt ý đồ bảo vệ cái đầu.

Hai tay cũng phủ đầy hắc khí, nhanh chóng giơ cao, chồng lên sau gáy, định gia tăng thêm hai tầng phòng ngự.

Nhưng mà, lớp phòng hộ tà khí này sao có thể là đối thủ của Nguyệt Kim Luân.

Ám Nhật chi lực mà Nguyệt Kim Luân mang theo khắc chế tà khí nhất.

Hắc viêm vừa liếm qua đã phá vỡ phòng hộ tà khí.

Mũi nhọn của Nguyệt Kim Luân nhẹ nhàng xuyên qua đôi tay và xương sọ, cắm phập vào trong.

Sau đó, toàn bộ Nguyệt Luân xuyên qua đầu Tô Hùng.

Hạt nhân tà khí trong não bị một kích phá vỡ.

Ám Nhật Chân Hỏa lan tràn, bao bọc thiêu đốt hắn.

Hắc diễm hừng hực nhanh chóng nuốt chửng toàn bộ thân thể Tô Hùng.

Chỉ để lại một ngọn lửa đen còn đang cháy giữa không trung.

Thẩm Hạo trong nháy mắt tiến vào trong nhà.

Đối với đám tà khí còn đang cháy này, hắn gia tăng hỏa lực.

Lòng bàn tay lật ra Ám Nhật, đẩy một cái, bao bọc lấy khối hạt nhân tà khí kia vào trong.

Trong Ám Nhật, Kim Ô bơi lội, một ngụm nuốt trọn khối hạt nhân

tà khí vỡ nát vào bụng.

Tà khí rất nhanh đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Trong mắt Tiểu Kim Ô ý linh động càng thịnh.

Ngọn lửa Ám Nhật nồng liệt được nó thu lại, để lộ ra Kim Ô Chi Thể của mình.

Đây là một con Ám Nhật Kim Ô toàn thân đen tuyền, trong mắt có hai điểm vàng kim.

Sau khi bay lượn vui vẻ quanh Thẩm Hạo hai vòng, nó đậu xuống vai hắn, phát ra hai tiếng kêu lảnh lót kỳ dị êm tai.

Nguyệt Kim Luân cũng bay lượn lên xuống quanh Thẩm Hạo, phát ra tiếng "ong ong" khẽ kêu.

Thẩm Hạo đưa ngón tay vuốt ve đỉnh đầu Tiểu Kim Ô, một cảm giác ấm áp trơn nhẵn truyền đến.

Giống hệt như chim thật vậy.

Nó còn nghiêng đầu cọ cọ mấy cái vào ngón tay Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, dù đã có thực thể nhưng nó không phải sinh vật thực sự, mà là Ám Nhật Chi Linh cụ tượng hóa.

Thu hồi cả Tiểu Kim Ô và Nguyệt Kim Luân vào trong Tử Phủ.

Nguyệt Kim Luân bay lượn quanh thân Nguyên Anh, trong dị tượng Ám Nhật sau đầu, một con Kim Ô lông đen mắt vàng chui ra, bay đến đậu trên giáp vai của Nguyên Anh Thẩm Hạo.

Một lát sau, nó lại bay lượn khắp nơi.

Theo sự xuất hiện của Kim Ô Chi Linh, một luồng sức mạnh cường đại từ Ám Nhật sau đầu phản hồi lại, tác dụng lên Nguyên Anh của Thẩm Hạo.

Nguyên Anh trong nháy mắt bắt đầu lớn lên không ngừng.

Từ chiều cao khoảng 90cm ban đầu, liên tục phình to, mãi cho đến độ cao 1m3 mới dừng lại.

Chỉ trong nháy mắt, chiều cao đã tăng trưởng bằng một nửa so với trước đó, giống như ngồi tên lửa vậy.

Một mét ba, đã gần bằng chiều cao 4 thước.

Bước tiến này, như nước chảy thành sông, những tu vi đó phi thường thuận lợi bị Thẩm Hạo hoàn toàn nắm giữ, không hề nổi lên một tia sóng gió.

Cỗ lực lượng này không phải do tu vi bạo trướng, nên cũng không sinh ra chuyện tu vi đột ngột tăng lên quá nhiều dẫn đến sức mạnh không thể kiểm soát.

Nguyên Anh là tinh khí thần của con người ngưng kết mà thành.

Nguyên Anh trưởng thành, khả năng chưởng khống đối với các phương diện của thân thể ngược lại càng mạnh hơn.

Tâm thần thoát khỏi Tử Phủ.

Thẩm Hạo nhìn về bốn phía căn phòng.

Tô Hùng hiện tại đã ngay cả tro cũng không còn, không để lại một chút dấu vết nào.

Thẩm Hạo vươn tay, chiêu Nhân Bì Đăng Lồng (đèn lồng da người) qua, cầm trong tay.

Hắn xé rách lớp da người bên ngoài, sau đó lấy ngọn nến bát giác ra.

Lập tức bốn phía âm phong nổi lên từng trận.

Một nữ quỷ toàn thân mặc áo trắng từ trong đèn lồng chui ra, quỳ

trước mặt Thẩm Hạo.

Nàng liên tục dập đầu về phía Thẩm Hạo, miệng lẩm bẩm: "Đa tạ ân công cứu mạng, đa tạ ân công!" "Được rồi, ngươi đứng lên đi, không cần quỳ lạy." Thẩm Hạo nói với nữ quỷ.

Nữ quỷ đứng dậy, đứng tại chỗ.

Nàng vừa rồi ở trong đèn lồng cũng cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, nhìn thấy cảnh Hùng gia bị giết.

Nói thật, nàng hiện tại vẫn rất sợ hãi.

Sợ Thẩm Hạo một lời không hợp sẽ diệt sát nàng luôn.

Vậy thì nàng thật sự hồn phi phách tán, vĩnh thế không được siêu sinh.

Con người có tam hồn thất phách, phân biệt thừa tái một bộ phận chân linh, là phân tán ra.

Mà tu sĩ, sau khi bước vào cánh cửa tu hành, chân linh trọng tụ làm một.

Người bình thường sau khi hồn phi phách tán thì sẽ chết hẳn, chân linh phân tán sẽ một lần nữa thai nghén, biến thành chân linh mới.

Còn tu sĩ, sau khi hồn phi phách tán vẫn có thể để chân linh đầu thai chuyển thế, một lần nữa thai nghén linh hồn.

Chương 248

Tiểu nữ quỷ này bị nhốt trong đèn lồng da người mấy chục năm, hồn thể đã rất suy yếu.

Thẩm Hạo phất tay, đánh ra một đạo pháp lực, giúp nàng duy trì hình thể.

Nhìn nữ quỷ trước mắt rất giống một minh tinh Hồng Kông tên là "Thục Trinh", Thẩm Hạo mở miệng hỏi: "Ngươi tên là gì?

Vì sao lại bị người ta làm thành đèn lồng da người nhốt ở bên trong?" "Bẩm ân công, tiểu nữ tử tên là Phù Dung, sinh tiền là một con hát trong gánh hát, chỉ vì..." Nghe xong nữ quỷ Phù Dung kể lại, Thẩm Hạo đã hiểu rõ chân tướng sự việc.

Có thể nói, đây căn bản chính là một bi kịch nhân gian.

Kẻ có tiền có thế làm xằng làm bậy, hoành hành ngang ngược.

Dân đen vô quyền vô thế, ngay cả sau khi chết cũng không được an sinh.

Tiểu Dung sau khi chết bị nhốt trong đèn lồng da người, không được siêu sinh.

Luật sư Đường, sau khi chết bị chôn vào huyệt Tam Suy Thất Bại, đen đủi mười kiếp.

Thẩm Hạo nhớ tới một bộ phim Hồng Kông kinh điển kiếp trước từng xem là "Nhân Bì Đăng Lồng".

Chính là kể về câu chuyện của hai người bọn họ.

Tên xui xẻo A Huy, chính là kiếp đầu tiên sau khi Luật sư Đường chết, vẫn luôn sống trong vận đen, gia sự không thuận.

Cũng may bên cạnh còn có hai thằng bạn nối khố giúp đỡ.

Đáng tiếc cuối cùng, một người bạn vì giúp A Huy giữ chân Tô Hùng mà bị chém chết tươi.

Tiểu Dung cuối cùng vẫn hồn phi phách tán.

Người hữu tình không thể thành thân thuộc.

Tóm lại là rất bi kịch. "Haiz, hai người các ngươi đúng là thảm thật." "Như vậy đi, ta làm người tốt làm tới cùng, giúp đỡ các ngươi một chút." "Ngươi là một cô hồn dã quỷ, không nên chạy loạn khắp nơi, nếu bị người ta hàng yêu trừ ma thì xong đời." Thẩm Hạo lấy ra một miếng gỗ hòe, đánh vào bên trên một đạo Dưỡng Hồn Phù. "Ngươi tạm thời cứ ở trong miếng gỗ hòe này đi." "Vâng, đa tạ ân công~" Nữ quỷ Tiểu Dung trực tiếp hóa thành một đạo âm khí năng lượng, chui vào trong bài vị gỗ hòe. "Đúng rồi, người quỷ thù đồ, ngươi hiện tại là quỷ, mà Luật sư Đường đã chuyển thế thành người, các ngươi không có cách nào ở bên nhau nữa đâu.

Xem kiếp sau có duyên phận hay không đi.

Ta giúp ngươi đào thi cốt của Luật sư Đường ra cải táng nơi khác, sau đó lại đưa ngươi đi tìm một vị tiền bối cao nhân, nhờ ông ấy giúp ngươi siêu độ, ngươi cứ an tâm đi chuyển thế đầu thai, đừng lưu luyến nhân gian nữa." "Vâng, ân công, ta nghe theo ngài." Giọng nói ỉu xìu của nữ quỷ Tiểu Dung từ trong bài vị gỗ hòe truyền ra. "Có thể cho ta trước khi đầu thai, gặp lại chàng một lần nữa được không?" Tiểu Dung lại hỏi. "Ân~, được, coi như thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của ngươi đi." Thẩm Hạo gật gật đầu.

Đây cũng không phải chuyện lớn gì, tối đa chỉ là tên xui xẻo A Huy bị thận hư một thời gian thôi, không ảnh hưởng gì lớn.

Phơi nắng nhiều một chút, tẩm bổ một chút là khỏe. "Tốt quá, đa

tạ ân công." Giọng nói của Tiểu Dung trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Thẩm Hạo bỏ bài vị gỗ hòe vào trong túi áo.

Hiện tại trong bài vị có một con nữ quỷ, không thể thu vào nhẫn trữ vật, rất dễ xảy ra chuyện.

Còn nơi này, cứ giữ nguyên trạng đi.

Trừ cái đèn lồng da người bát giác kia đã bị phá hủy. "Đúng rồi Tiểu Dung, ngươi có biết cái huyệt Tam Suy Thất Bại chôn cất Luật sư Đường nằm ở đâu không?" "Ta biết, ta biết Huy ca chôn ở chỗ nào." Tiếng Tiểu Dung từ trong bài vị truyền ra. "Được, vậy ngươi chỉ đường, ta hiện tại sẽ qua đó đào thi cốt lên." "Vâng, quá cảm tạ ngài, ân công~" Trong giọng nói của Tiểu Dung tràn đầy cảm kích.

Thẩm Hạo bước ra khỏi phòng, lần nữa hóa thành một đạo độn quang vô hình.

Sau đó, theo sự chỉ dẫn của Tiểu Dung, rất nhanh hắn đã đến một khu rừng cây ở rìa thành phố.

Nơi này có một sòng bạc, không ít con ma bạc đều tụ tập tại đây.

Huyệt Tam Suy Thất Bại năm đó nằm ngay trong sòng bạc này.

Hơn nữa còn là ở trong nhà vệ sinh của sòng bạc.

Thảm hơn chính là, thi cốt của bọn họ nằm ngay dưới một cái hố xí.

Thẩm Hạo đi tới bên ngoài bức tường hậu của nhà vệ sinh.

Hắn cũng không muốn đi vào trong.

Đứng sau tường bao, Thẩm Hạo phất tay một cái, pháp lực dũng động.

Lập tức mặt đất nứt ra một cái khe lớn, đất đá cuộn trào.

Rất nhanh đã xuất hiện một cái hố sâu.

Cái hố này đi xéo xuống dưới hố xí, thẳng đến chỗ hai bộ thi cốt.

Sau đó, đất đá cuộn lên, hai bộ hài cốt được bùn đất vận chuyển ra ngoài.

Mặt đất khép lại như cũ, hai bộ thi cốt nằm trên mặt đất.

Lúc này, một bóng hình vẽ trang điểm quỷ dị, thân khoác hỉ phục đỏ, đầu tóc đỏ bù xù nổ tung như 'trẻ trâu', từ trong thi cốt nhảy ra.

Một đôi cánh tay trắng bệch, móng tay trên năm ngón tay thon dài sắc bén, lao thẳng về phía Thẩm Hạo tấn công.

Bất quá, còn chưa tới gần đã bị pháp lực hộ thể của Thẩm Hạo tự động phản kích, đánh bay ngược trở lại. "A~, là Tuệ tỷ!

Ngươi sao lại biến thành bộ dạng này?" Giọng nói của Tiểu Dung từ trong bài vị gỗ hòe truyền ra, ngữ khí thập phần kinh ngạc. "Ân~ hừ~, là mày, Tiểu Dung!

Con tiện nhân này!" Nữ quỷ Tuệ tỷ nằm rạp trên mặt đất, sau khi nghe thấy giọng Tiểu Dung liền đột nhiên ngẩng đầu lên. "Mày thế mà cũng biến thành quỷ sao?

Bất quá, mày lại còn dám quay về, quấy rầy tao và Huy ca?" Tiểu Dung từ trong bài vị gỗ hòe chui ra, hiện ra thân hình, nói với nữ quỷ Tuệ tỷ: "Tuệ tỷ, sao chị cũng ở đây?

Nơi này là huyệt Tam Suy Thất Bại, chôn ở đây sẽ khiến người ta đen đủi mười kiếp.

Huy ca đã chuyển thế đầu thai rồi, kiếp này chàng cũng tên là A Huy, lại xui xẻo thấu đỉnh.

Tất cả những chuyện này đều do Hùng gia tạo thành, hiện tại Hùng gia đã chết rồi!

Chúng tôi tới để dời thi cốt của chị và Huy ca ra ngoài, an táng lại." Tuệ tỷ nghe xong, lập tức đại nộ.

Ả biết Luật sư Đường không thích mình, nhưng ả chính là vô phương cứu chữa yêu Luật sư Đường.

Cực kỳ muốn có được hắn, cho dù lúc sống không thể ở bên nhau, chết rồi cũng phải ở bên nhau.

Trong mắt ả, việc duy nhất Tô Hùng làm tốt chính là chôn thi cốt của ả và Luật sư Đường cùng một chỗ.

Hiện tại, con nhỏ Tiểu Dung tranh giành đàn ông với ả này lại dám dẫn người đến đào thi cốt bọn họ, quả thực là không thể tha thứ.

Tuệ tỷ hiện tại nộ khí bạo phát. "Không được, tao không đồng ý!" Tiểu Dung nghe vậy liền ngẩn người: "A?

Vì sao a?

Tuệ tỷ." Trên khuôn mặt trắng bệch của Tuệ tỷ tràn đầy vẻ dữ tợn: "Tao khó khăn lắm mới có được Huy ca, chúng mày không thể chia rẽ bọn tao!

Chương 249

Tao tuyệt đối không đồng ý!" Tiểu Dung tiếp tục khuyên: "A?

Nhưng mà Tuệ tỷ, chẳng lẽ chị không muốn chuyển thế đầu thai sao?

Chị muốn cả đời canh giữ thi thể, làm một cô hồn dã quỷ sao?" Tuệ tỷ lạnh lùng hừ nói: "Hừ!

Con tiện nhân này, không cần mày khuyên tao, tao nguyện ý!" Hai nữ quỷ lời qua tiếng lại, coi như chốn không người mà tranh luận.

Tiểu Dung vẫn là tâm thiện, một lòng muốn khuyên Tuệ tỷ buông bỏ chấp niệm với Huy ca.

Nhưng Tuệ tỷ hiện tại hoàn toàn đã trở thành một lệ quỷ, hơn nữa còn là Hồng Y Lệ Quỷ càng thêm hung ngoãn.

Năm đó, lúc ả chết chỉ mặc một bộ quần áo bình thường.

Nhìn lại bộ dạng hiện tại của ả, rõ ràng là trước khi hạ táng, có người chuyên môn thay cho ả bộ quần áo này.

Kỳ thật đây vẫn là do Tô Hùng làm.

Là một tà tu Dã Mao Sơn, hắn đối với các loại cấm kỵ trong tang táng đều cực kỳ hiểu rõ.

Bộ hồng y này là chuyên môn chuẩn bị cho ả.

Hơn nữa còn không phải hồng y bình thường, mà là áo cưới đỏ (hồng giá y).

Thậm chí còn chuyên môn trang điểm cho ả.

Cuối cùng còn táng tận lương tâm dùng thuốc nhuộm đỏ nhuộm luôn tóc của Tuệ tỷ.

Sau đó mới đem đến huyệt Tam Suy Thất Bại này hạ táng.

Mục đích chính là muốn Tuệ tỷ biến thành lệ quỷ, lợi dụng sự chấp nhất của Tuệ tỷ đối với Luật sư Đường để trấn giữ cái huyệt Tam Suy Thất Bại này, khiến bất kỳ kẻ nào muốn tới khai quật thi cốt đều đừng hòng đào được.

Lệ quỷ thủ hộ, ai dám tới thì kẻ đó sẽ đen đủi tám đời.

Dùng để đối phó với loại người không có quan hệ hậu đài như Luật sư Đường là vô cùng hữu dụng.

Căn bản sẽ không có ai vì hắn mà mạo hiểm vứt bỏ cái mạng nhỏ.

Đáng tiếc, Tô Hùng người tính không bằng trời tính.

Hắn làm nhiều việc ác, lại tu tà pháp, vận khí cũng không tốt lắm.

Hành trình mười kiếp xui xẻo của Luật sư Đường mới đến kiếp thứ nhất thì phản phệ của hắn đã tới.

Cho dù không có Thẩm Hạo ra tay, Tô Hùng cũng khó thoát một kiếp nạn.

Thi cốt Luật sư Đường cũng sẽ được đào lên an táng nơi khác.

Chỉ là trong kịch bản gốc, đáng tiếc cho Tế Căn - thằng bạn nối khố của A Huy, còn có Tiểu Dung cũng hồn phi phách tán.

Thẩm Hạo không muốn nghe hai nữ quỷ này lải nhải nữa.

Hắn trực tiếp ném ra một lá Câu Hồn Phù, thu lệ quỷ Tuệ tỷ vào trong phù giấy, trấn áp lại.

Thu hồi Câu Hồn Phù, Thẩm Hạo lắc đầu nói: "Nhìn các ngươi cãi nhau nửa ngày trời, ngươi cũng không thuyết phục được ả, còn không bằng động thủ.

Phải biết rằng ả ta là Hồng Giá Y Lệ Quỷ, chấp niệm cực kỳ thâm

trọng, còn có tà tu thi pháp, đâu phải một tiểu quỷ như ngươi khuyên là được~" Sau đó, hắn phất tay một cái, nhiếp hai bộ thi cốt từ dưới đất lên.

Một đạo pháp lực phẩy qua, thanh lý sạch sẽ bùn đất và những thứ dơ bẩn trên xương cốt. "Được rồi, trở lại bài vị gỗ hòe đi.

Ta đi tìm chỗ chôn cất lại cho hai người bọn họ." Tiểu Dung nghe vậy, lập tức chui vào trong bài vị.

Trong bài vị gỗ hòe có một luồng khí tức làm nàng cực kỳ thoải mái, khiến hồn thể vốn suy yếu của nàng khôi phục rất nhiều, không chỉ như thế, thậm chí cảm giác còn có thể tiến thêm một bước.

Thẩm Hạo dùng hai tấm vải bọc kỹ hai bộ thi cốt riêng biệt.

Hắn cũng không định chôn hai người này cùng một chỗ nữa.

Tuệ tỷ này lúc còn sống cũng chẳng phải người tốt lành gì, ỷ vào thân phận làm tình nhân của Tô Hùng mà bình thường tác oai tác quái.

Luật sư Đường làm người thì lại không tệ.

Thế là Thẩm Hạo bay thẳng lên núi, quan sát phong thủy sơn lâm phụ cận.

Hắn định tìm cho Luật sư Đường một huyệt vị tốt hơn một chút để táng xuống.

Để hắn kiếp sau sống tốt hơn một chút.

Còn về phần người phụ nữ kia, cứ tìm một khu mộ bình thường chôn xuống là được.

Sau khi chôn cất thi cốt Tuệ tỷ xong xuôi, Thẩm Hạo tìm được một vị trí phong thủy không tệ.

Bởi vì huyệt vị này không thể khiến người ta đại phú đại quý, cho nên trước giờ vẫn chưa bị ai dùng, còn bỏ trống ở đây.

Nói trắng ra là đẳng cấp không đủ, những kẻ có tiền chướng mắt.

Mà người bình thường lại không hiểu phong thủy, cũng không biết đây là huyệt tốt.

Vừa khéo, cứ để cho Luật sư Đường dùng đi.

Kiếp sau không có đại tài vận nhưng ít ra cũng có thể đạt mức tiểu khang, một đời bình an, thuận thuận lợi lợi.

Nói không chừng, kiếp này A Huy cũng có thể dính chút hào quang.

Bất quá muốn có tác dụng thì e là còn cần không ít thời gian.

Cứ để A Huy xui xẻo trước đi đã, có lẽ sẽ có lúc hắn chuyển vận.

Hiện tại, người bạn nối khố kia của hắn cũng sẽ không chết nữa. "Chậc, ta đúng là một người tốt mà~" Thẩm Hạo lẩm bẩm một mình. "Ân công, ngài xác thực là một người tốt~" Nghe thấy Thẩm Hạo tự nói một mình, nữ quỷ Tiểu Dung phụ họa theo.

Trong mắt nàng, Thẩm Hạo xác thực là người tốt.

Nguyện ý giúp đỡ nàng và Huy ca, hai kẻ vốn tố không quen biết.

Thẩm Hạo đương nhiên là người tốt rồi.

Một thân công đức kim quang này cũng không phải giả. "Được rồi, sự tình kết thúc, nên trở về thôi.

Ngày mai ta sẽ đưa ngươi đi gặp kiếp sau của Luật sư Đường, sau đó lại đưa ngươi đến chỗ tiền bối Mao Sơn của ta để thế ngươi siêu độ.

Nhắc tới cũng là ngươi thật may mắn, gặp được ta.

Nếu không, kết cục cuối cùng e là khó tránh khỏi hồn phi phách tán." Tiểu Dung trong bài vị nghe vậy, tình cảm kích đối với Thẩm

Hạo trong lòng càng đậm.

Thân hình Thẩm Hạo phóng lên tận trời, hóa thành một đạo độn quang vô hình, quay trở về khách sạn đang ở.

Kinh tế Hồng Kông so với nội địa đúng là phát triển hơn hẳn.

Bài trí trong khách sạn đã không khác biệt lắm so với khách sạn hiện đại mấy chục năm sau.

Kiếp trước Tiểu Dung còn chưa từng được ở khách sạn tốt như vậy, tuy rằng không sánh bằng biệt thự lớn của Tuệ tỷ.

Đêm xuống, Thẩm Hạo không ngủ mà ngồi đả tọa tu luyện.

Tuy rằng có tầng lầu và cửa sổ ngăn cách, nhưng trong lúc Thẩm Hạo hô hấp vẫn có thể dẫn dắt đại lượng Nguyệt Hoa tinh khí.

Nguyệt Hoa tinh khí sau khi luyện hóa, dung nhập vào Nguyên Anh trong Tử Phủ, hóa thành dưỡng liệu trưởng thành.

Chương 250

Cái gọi là Thái Âm Luyện Hình, tức là pháp tồn thần, có thể luyện thành Nguyên Thần bất diệt.

Thái Âm Nguyệt Hoa tinh khí là thuốc bổ cực tốt cho thần hồn trước khi thành tựu Dương Thần.

Nguyệt Hoa tinh khí đối với sự tu luyện của tu sĩ đều có tác dụng cực kỳ cường đại.

Khí tức Nguyệt Hoa âm lãnh tràn ngập, ngay cả Tiểu Dung trong bài vị gỗ hòe cũng cảm nhận được luồng khí tức làm nàng cực kỳ thoải mái này lan tỏa trong phòng.

Một đêm thời gian trôi qua rất nhanh trong vô thức.

Thẩm Hạo tu luyện một đêm, ngắt lấy luyện hóa không ít Thái Âm Nguyệt Hoa cùng thiên địa linh khí.

Nguyên Anh của hắn cũng hơi tăng trưởng vài milimet.

Mà nữ quỷ Tiểu Dung trong bài vị cũng bị động hưởng lợi, linh hồn quỷ thể của nàng không những khôi phục mà còn tăng cường không ít.

Đây đối với nàng mà nói là cơ duyên tày trời.

Đêm nay, Bàn Tử lại không biết đang ăn bám ở chỗ phú bà nào.

Mà Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ thì đi du ngoạn khắp nơi tại Hồng Kông, cũng không biết đang ở đâu.

Tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ liên tục mấy ngày không ngủ cũng chẳng ảnh hưởng chút nào.

Sáng sớm 8 giờ, Thẩm Hạo tùy ý ăn chút điểm tâm tại quán ăn

sáng gần đó.

Lúc ăn cơm, Thẩm Hạo hồi tưởng lại bộ phim [Nhân Bì Đăng Lồng].

Tên xui xẻo A Huy bình thường hay bày sạp bán phá lấu lòng bò bên cạnh một công viên nhỏ trong khu phố, dưới lầu dân cư.

Thỉnh thoảng kiêm chức xã hội đen ẩu đả, đánh nhau, chém người, còn có việc vặt như thu nợ.

Hiện tại là buổi sáng, hắn hẳn là vẫn đang bày sạp bán lòng bò.

Hồng Kông không lớn, khu dân cư đều khá tập trung.

Hơn nữa, cái công viên đó có cây đa lớn, đặc điểm này rất rõ ràng, khá dễ tìm.

Thẩm Hạo mang theo nữ quỷ Tiểu Dung, rất nhanh đã tìm được A Huy.

Kiếp này, A Huy bắt đầu kiếp sống cực độ nát bét của mình.

Vừa sinh ra, tay trái đã nắm chặt thành quyền, bác sĩ nghĩ hết cách cũng không mở ra được.

Ba tuổi chết mẹ, bốn tuổi chết cha.

Bảy tuổi thì bị nhà trường đuổi học, sau đó bắt đầu lăn lộn xã hội đen.

Nhưng hễ động thủ với người ta là nhất định phải dính chấu.

Lúc cá ngựa, hắn mua con nào là con đó thua, ngay cả kỵ sĩ cũng ngã ngựa.

Đánh mạt chược lại bị người ta tố giác tụ tập cờ bạc.

Ngay cả đi vệ sinh công cộng cũng có thể lây bệnh hoa liễu.

Có thể nói là cực độ bi thảm.

Uy lực của huyệt Tam Suy Thất Bại khủng bố như vậy đó!

Khiến ngươi luôn sống trong cực độ xui xẻo, mọi việc không thuận, nhưng ông trời lại không cho ngươi chết.

Hai mươi mấy tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất trong sinh mệnh một con người.

Nhưng tên A Huy xui xẻo này đã mang bộ dạng chưa già đã yếu, mặt đầy vẻ suy.

Thẩm Hạo đứng dưới bóng râm của tòa lầu phía xa, cách một con phố quan sát.

Tiểu Dung cũng từ trong bài vị chui ra.

Có bài vị bảo hộ, chỉ cần nàng không trực tiếp phơi mình dưới ánh mặt trời thì sẽ không sao.

Trong đám người, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy A Huy.

A Huy lúc này đang làm ăn trước sạp hàng.

Chỉ là buôn bán chẳng ra sao.

Khách tới chỗ hắn, chưa được một lúc sẽ vì đủ loại nguyên nhân mà rời đi, không mua nữa.

Chỉ thi thoảng mới bán được một ít, miễn cưỡng duy trì sinh kế.

Càng xui xẻo hơn là, ngay trước mặt Tiểu Dung, trên người A Huy liên tiếp xảy ra mấy chuyện đen đủi.

Đứng ở xa mười mấy phút đồng hồ, A Huy đã trải qua nào là thu phí bảo kê bị người ta đánh, mông bị kéo đâm, trên lầu ném thùng phân rơi trúng nồi nước lèo...

Tiểu Dung nhìn mà lòng đầy đau xót.

Buôn bán không xong, A Huy dọn sạp về nhà.

Dưới sự thụ ý của Thẩm Hạo, Tiểu Dung quyết định để A Huy nhìn thấy mình, gặp mặt lần cuối.

Thế là, Tiểu Dung ẩn tàng thân hình, mượn sự bảo hộ của bài vị gỗ hòe, kéo tay trái đang nắm chặt của A Huy, dẫn hắn đến ngôi nhà năm xưa nàng và Luật sư Đường chung sống.

Phòng ốc đã hoang phế hơn hai mươi năm, trong nhà vì còn có thân thích bạn bè của Luật sư Đường từng tới quét dọn nên vẫn bảo tồn được nhiều năm, chỉ là hiện tại nhìn qua lại phủ đầy bụi bặm.

Hiển nhiên đã rất lâu không có người dọn dẹp.

Nhìn thấy nơi này, trong đầu A Huy bỗng nhiên hiện lên một luồng ký ức, là ký ức kiếp trước của Luật sư Đường.

Tiểu Dung chia sẻ những hình ảnh cuộc sống tốt đẹp năm xưa của nàng và Luật sư Đường tại nơi này cho A Huy, để hắn cũng nhìn thấy.

A Huy lâm vào trong ảo giác của ký ức.

Qua một hồi lâu mới tỉnh lại.

A Huy vén tóc, quay đầu nhìn khắp nơi trong phòng, đột nhiên cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc.

Cứ như thể hắn trước đây đã từng tới nơi này vậy. "Chuyện gì xảy ra?

Sao mình có cảm giác trước đây hình như đã tới nơi này?" "Không đúng a, mình rõ ràng chưa từng tới!" "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Ôm tâm tình nghi hoặc, A Huy trở về nhà.

Tuy rằng nghĩ mãi không ra, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, hắn đem sạp hàng rửa sạch sẽ.

Những bộ lòng bò kia cái nào dùng được thì rửa sạch sẽ tiếp tục

dùng, dù sao người khác cũng không biết.

Sau đó lại đi chợ mua thêm một ít đồ mới bổ sung vào.

Làm lại một phần, buổi tối lại tiếp tục bày sạp đi bán, việc buôn bán ở chợ đêm mới là nguồn thu nhập chủ yếu của hắn.

Tiểu Dung cứ ở bên cạnh đi theo hắn, theo cả một ngày.

Lúc A Huy làm việc thì nàng ở bên cạnh chăm chú nhìn.

Đến ban đêm, sắc trời tối đen, không còn ánh mặt trời gây hại.

Tiểu Dung rốt cục hiện ra thân hình, muốn nhận nhau với A Huy.

A Huy chuẩn bị xong đồ đạc xuất quán, vừa ngẩng đầu bỗng nhiên nhìn thấy trước mặt có thêm một người phụ nữ xinh đẹp, lập tức ngẩn người. "Oa~, tiểu thư, cô là ai a?

Sao lại vào nhà tôi?" "A Huy, em là Tiểu Dung a, rốt cục lại được gặp chàng lần nữa!" Tiểu Dung rơi lệ nói.

Chương 251

"A?

Tiểu thư, cô không nhầm chứ, tôi không quen cô a.

Cái bộ dạng này của tôi, tôi rõ nhất, không thể nào có con gái thích tôi như vậy được, cô nói thẳng đi, rốt cuộc muốn thế nào a?" A Huy hiện tại nói chuyện còn tương đối khách khí, không có mở miệng là văng tục.

Bởi vì người phụ nữ trước mặt này có vẻ hơi quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó.

Tiểu Dung vừa rơi lệ vừa cười nói: "Không sao, chàng không nhớ em, em còn nhớ chàng là được.

Em tới gặp chàng lần cuối, em sắp phải đi đầu thai chuyển thế rồi, hy vọng chúng ta kiếp sau còn có duyên có thể gặp lại nhau~" "A?" A Huy nghe thấy lời Tiểu Dung thì ngẩn người. "Cô...

Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì?

Đừng có hồ ngôn loạn ngữ nữa nha, cô mà còn như vậy tôi gọi Đại Nhãn Quang tới bắt cô đưa vào bệnh viện tâm thần đấy!" A Huy cố ra vẻ trấn định nói.

Kỳ thực trong lòng hắn rất sợ hãi, đây là quỷ a!

Sống lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên gặp, nói không sợ là giả.

Nhưng quay đầu nghĩ lại, hắn kiếp này đen đủi thành cái dạng này, xui xẻo đến mức không chịu nổi, không ngờ cuối cùng cũng gặp quỷ, nếu thật sự phải chết thì cũng không tệ, ít nhất không cần phải xui xẻo nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại thả lỏng.

Tiểu Dung vẫn luôn chỉ im lặng nhìn A Huy rơi lệ.

Trong lòng A Huy mạc danh dâng lên một trận đau nhói. "Cô..." A Huy thốt ra một chữ, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Tiểu Dung không nhịn được nữa, lao thẳng vào trong lòng A Huy, ôm chặt lấy hắn.

A Huy cũng như phản xạ thần kinh, vươn tay ôm lấy Tiểu Dung.

Một người một quỷ ôm nhau một hồi lâu mới buông ra.

Tiểu Dung nắm lấy bàn tay trái đang nắm chặt của A Huy, thâm tình hôn nhẹ lên mu bàn tay một cái.

Sau đó, dưới ánh mắt chấn kinh của A Huy, nàng bẻ tay trái hắn ra.

Một chữ bằng máu in trong lòng bàn tay, chính là chữ "Tình". "Cái này?" A Huy gắt gao nhìn chằm chằm lòng bàn tay trái của mình, nhìn chữ "Tình" kia.

Lại nhìn về phía nữ quỷ xinh đẹp mặc bạch y, tết hai bím tóc đuôi sam trước mặt.

Trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh. "Cô?" Tiểu Dung lần nữa nắm lấy tay trái A Huy, áp lên mặt mình.

Tiểu Dung tuy rằng là quỷ, nhưng A Huy lại không hề cảm nhận được một tia băng lãnh, ngược lại cảm nhận được một luồng ôn nhiệt.

Thông qua tay trái A Huy, Tiểu Dung lần nữa kéo A Huy vào trong ảo cảnh của mình, cho hắn nhìn thấy kiếp trước, những hình ảnh cuối cùng khi hai người còn sống.

Lúc đầu, Luật sư Đường mượn thân phận làm luật sư riêng cho

Tô Hùng, thu thập đại lượng chứng cứ phạm tội của hắn, thế là chàng gọi thầy giáo của mình tới, giao chứng cứ cho ông ta, muốn lật đổ Tô Hùng, cho hắn ngồi tù.

Như vậy chàng sẽ được tự do, có thể an tâm ở bên Tiểu Dung.

Ai ngờ, Luật sư Đường lại bị chính thầy giáo của mình bán đứng, đem sự tình mật báo cho Tô Hùng.

Kết quả Tô Hùng đích thân dẫn người tìm tới.

Tô Hùng ngay tại chỗ muốn trước mặt một đám đàn em và Luật sư Đường làm nhục Tiểu Dung.

Luật sư Đường giận không kìm được, đương trường nổi điên, tránh thoát sự trói buộc của một đám đàn em, nhặt lên một con dao chém về phía Tô Hùng.

Ai ngờ Tô Hùng lại đao thương bất nhập, một dao chém lên người giống như chém vào tấm sắt, phát ra tiếng "keng", ngay cả dao cũng bị đánh bật ra.

Tô Hùng vô cùng phẫn nộ, trực tiếp phân phó đàn em chém chết Luật sư Đường.

Cứ như vậy, chàng thân trúng mười tám dao, chết thảm ngay tại chỗ.

Tiểu Dung thừa dịp Tô Hùng không phòng bị, chộp lấy cái đèn bàn đập vào mặt Tô Hùng, tránh thoát tay hắn, chạy đến bên cạnh Luật sư Đường.

Nhưng lúc này Luật sư Đường đã thân chết.

Tiểu Dung nhặt lên một mảnh thủy tinh sắc nhọn, trực tiếp đâm vào tim mình, cũng là tự vẫn tuẫn tình ngay tại chỗ.

Thừa dịp còn chút hơi tàn, Tiểu Dung nắm lấy tay trái Luật sư

Đường, viết vào lòng bàn tay chàng một chữ "Tình", rồi nắm chặt thành nắm đấm.

Đây là chữ mà Luật sư Đường đặc biệt dạy cho nàng, nàng vẫn luôn nhớ kỹ như in, khắc cốt ghi tâm.

Chữ "Tình".

Tình ý miên man.

Tình thâm ý thiết.

Tình đầu chớm nở.

Tình đầu ý hợp.

Tình bất tự cấm...

Là tình thâm nghĩa trọng giữa hai người.

Cuối cùng, Tiểu Dung nắm lấy bàn tay viết huyết tự, đối diện với thi thể chết không nhắm mắt của Luật sư Đường, tràn đầy thâm tình nói: "Huy ca, em đời đời kiếp kiếp đều muốn ở bên cạnh chàng!" Sau đó, nàng hôn lên môi Luật sư Đường, trút xuống hơi thở cuối cùng.

Đây chính là hình ảnh cuối cùng khi hai người còn sống.

A Huy xem xong, mãn nhãn không dám tin tưởng.

Nhưng hắn lại có một loại cảm giác mãnh liệt, đó chính là mình.

Hắn nhìn về phía Tiểu Dung, ánh mắt cũng trở nên nhu tình, nhưng vẫn còn vài phần phức tạp.

Thẩm Hạo ở bên ngoài thấy bộ dạng tình ý miên man của một người một quỷ này cũng không muốn phá đám.

Thế là truyền âm cho Tiểu Dung: "Tối nay là lần gặp mặt cuối cùng của ngươi với hắn, cứ ở lại bồi tiếp hắn đi, không cần vội vã~" Tiểu Dung trong phòng nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Trên khuôn mặt thương bạch cũng xuất hiện thêm một vệt hồng vựng.

Tiểu Dung lập tức nói với A Huy: "Huy ca, hôm nay là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, cứ để em hầu hạ chàng thật tốt đi." A Huy ngơ ngác đáp một tiếng: "Được a." Thế là, Tiểu Dung đầu tiên lắc mình một cái, che giấu dung mạo mỹ lệ của mình, dung nhan đại biến, lập tức biến thành một người phụ nữ bình thường.

Sau đó giúp A Huy đẩy xe hàng ra bên ngoài.

A Huy nhìn bộ dạng này của Tiểu Dung, lần nữa ngẩn người. "Huy ca, sao chàng lại nhìn em như vậy?" Tiểu Dung hỏi.

A Huy hồi thần: "Tiểu Dung, em... bộ dạng này?" "Huy ca, em không muốn vì bản thân mình mà quấy rầy đến việc buôn bán của chàng.

Nếu em cứ thế đi ra ngoài, e là sẽ bị người ta quấy rối, đến lúc đó buôn bán sẽ không làm được nữa~" Tiểu Dung giải thích. "À~" A Huy gật gật đầu, muộn màng hiểu ra.

Nghĩ cũng phải, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một cô nương xinh đẹp như vậy, đám côn đồ kia khẳng định sẽ tới quấy rối.

Sau đó, hai người cùng nhau đi chợ đêm bày sạp.

Có Tiểu Dung giúp đỡ, việc buôn bán hôm nay tốt hơn bình thường quá nhiều.

Chương 252

Không chỉ có rất nhiều khách tới mua, trực tiếp bán hết sạch một nồi lòng bò, kiếm được mấy trăm đồng, mà còn chẳng gặp phải chuyện xui xẻo nào, thuận lợi đến lạ kỳ.

Điều này khiến A Huy khó có thể tin, đây căn bản chính là cuộc sống hắn hằng mơ ước a.

Bình bình an an, thuận thuận lợi lợi.

Một nồi lớn lòng bò, mười giờ đã bán xong.

Một người một quỷ cùng nhau dọn sạp về nhà.

A Huy cũng có được tâm trạng tốt hiếm thấy.

Từ lúc sinh ra đến giờ, chuyện vui vẻ quả thực đếm trên đầu ngón tay.

Suốt dọc đường hắn nói nói cười cười với Tiểu Dung.

Về đến nhà, Tiểu Dung lại giúp A Huy dọn dẹp sạp hàng sạch sẽ, nồi niêu đều cọ rửa xong xuôi.

Cuối cùng, cả căn phòng đều trở nên kiều diễm.

Một người một quỷ cùng viết nên khúc "Tình Người Duyên Ma" chưa dứt.

A Huy kiếp này lần đầu tiên nếm được mùi vị đàn bà, không, là mùi vị nữ quỷ~ A Huy vì bị lây bệnh hoa liễu, không có tiền chữa trị nên đã rất nghiêm trọng, bao nhiêu năm nay đã đến mức không chữa khỏi được.

Chính vì điểm này, sau này cũng sẽ không có cô gái nào để mắt đến hắn.

Mà Tiểu Dung là nữ quỷ, đương nhiên không sợ cái này.

Tiểu Dung cũng biết chuyện này, thế là mới muốn để A Huy nếm thử tư vị của mình.

Để hắn không phải kiếp này đến lúc chết vẫn là trai tân.

Một đêm triền miên.

Dục tiên dục tử.

A Huy gắt gao ôm chặt lấy Tiểu Dung, không muốn buông tay.

Một đêm phong lưu, sắc mặt A Huy đều có chút thương bạch, hai mắt quầng thâm đậm nét.

Cả người đều có chút hôn hôn trầm trầm.

Tứ chi mềm nhũn vô lực.

Thời gian đã tới ba giờ sáng.

Thời gian còn lại không nhiều lắm. "Huy ca, thời gian sắp đến rồi, lát nữa em phải đi, chàng sau này phải bảo trọng thật tốt~" "Huy ca, đừng quên em~" "Hy vọng lai thế, chúng ta còn có thể nối lại tiền duyên~" Nghe lời Tiểu Dung nói, cái đầu đang hôn trầm của A Huy lập tức thanh tỉnh hơn nhiều.

Hắn dùng sức ôm chặt Tiểu Dung, thân thể hai người dán chặt vào nhau. "Không, đừng mà, Tiểu Dung, em đừng rời bỏ anh~ Anh muốn ở bên em~" Tiểu Dung cũng rất luyến tiếc, trong mắt rưng rưng lệ hoa. "Huy ca, em cũng không nỡ xa chàng~ Nhưng chàng là người, em là quỷ, người quỷ thù đồ, không có cách nào ở bên nhau được.

Ngày mai em phải đi chuyển thế đầu thai rồi.

Em chỉ hy vọng, chàng đừng quên em, có thể luôn nhớ kỹ em.

Hãy để chúng ta kiếp sau nối lại tiền duyên đi.

Thời gian cuối cùng này, hãy để chúng ta ở bên nhau thật tốt nhé." A Huy và Tiểu Dung cứ như vậy ôm nhau thật chặt, cái gì cũng không làm. "Ò ó o~" Mãi cho đến khi một tiếng gà gáy vang lên, trời đã sáng.

Thời gian đã đến!

Tiểu Dung nén sự không nỡ, thân ảnh chậm rãi từ trong vòng tay A Huy biến mất, quay trở lại chỗ Thẩm Hạo, chui vào trong bài vị gỗ hòe. "Không~, Tiểu Dung~" A Huy khóc rống lên.

Trời tờ mờ sáng, Tiểu Dung đã biến mất không thấy tăm hơi.

A Huy ngẩn ngơ ngồi trên giường, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế ôm ấp. "Tiểu Dung..." A Huy tuy rất luyến tiếc không muốn Tiểu Dung đi, nhưng hắn cũng biết mình không có cách nào ngăn cản.

Người và ma, vốn dĩ không thể ở bên nhau.

Ở một bên khác, Thẩm Hạo thu Tiểu Dung vào sau tấm bài gỗ hòe, liền đi dạo trên con phố bên ngoài.

Hiện tại vẫn còn sớm, không cần vội đến chỗ Cửu Thúc.

Hắn quyết định đi ăn sáng trước.

Bữa sáng ở Hồng Kông chủng loại rất phong phú, vừa đẹp mắt lại vừa ngon miệng.

Những người bán hàng rong này, trời chưa sáng đã bắt đầu dọn hàng buôn bán.

Trong chợ, mới sáng sớm tinh mơ mà người đã đông nghìn nghịt.

Đa số đều là dân buôn bán đến nhập hàng.

Hàng hóa tươi mới nhất chỉ có buổi sáng mới lấy được.

Đến càng sớm, đồ càng tươi.

Ẩm thực Quảng Đông chú trọng thực phẩm tươi sống, ăn chính là

hương vị nguyên bản của thực phẩm.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong chợ sớm, trong lòng Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng thoải mái, đây chính là khói lửa nhân gian a.

Hắn đi dọc theo chợ sớm, gần như nếm thử hết thức ăn ở mỗi sạp hàng. "Kể ra cũng khá ngon.

Chỉ là chưa thử qua trà sáng kiểu Hồng Kông đại danh đỉnh đỉnh, có cơ hội phải đi thử một chút." Đi dạo mãi đến hơn tám giờ, người trong chợ bắt đầu đông đúc hắn lên, Thẩm Hạo lúc này mới thong thả đi về phía nhà Cửu Thúc.

Hắn không trực tiếp bay qua, mà là chậm rãi đi bộ.

Nói ra thì, kiếp trước hắn cũng chưa từng đến Hồng Kông.

Kiếp này coi như có thể trải nghiệm một chút sự phồn hoa của Hồng Kông thập niên 80.

Tuy không thể so sánh với hậu thế, nhưng so với nội địa lúc này thì đúng là một trời một vực, trình độ dẫn trước phải đến mấy chục năm.

Trong lúc Thẩm Hạo thong thả đi dạo đến nhà Cửu Thúc, thì ở bên phía A Huy, hắn đã tìm được hai người bạn thân, nhờ họ giúp tìm xem có bà đồng nào linh nghiệm không, hắn muốn xem bói.

Hắn muốn xem kiếp trước rốt cuộc là như thế nào.

Hai người bạn thân nghe A Huy yêu cầu, lập tức không chút do dự đi tìm giúp.

Không phụ sự mong đợi, chỉ vài tiếng sau, Tế Căn đã tìm được một người tên là Tứ Bà.

Bà ta rất nổi tiếng ở khu nhà Tế Căn, hỏi thăm một chút là ra ngay.

Thế là hai người trực tiếp đến nhà bái phỏng.

Trong nhà Tứ Bà, bà ta đang vẽ bùa.

Ngay vừa rồi, bà ta bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, bèn tự bấm quẻ cho mình, phát hiện có người sắp đến nhờ bà giúp đỡ.

Mà chuyện này bà ta không từ chối được, nhất định phải giúp, tuy rằng có chút hung hiểm nhưng lại có lợi cho việc tu hành của bà.

Thế là bà khẽ thở dài một hơi.

Chương 253

A Huy và Tế Căn đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Tứ Bà đang ngồi vẽ bùa trước bàn.

Vừa bước vào, hai người liền cảm thấy trong phòng vô cùng âm lãnh.

Tứ Bà giải thích là do trong nhà thường xuyên có những thứ kia lảng vảng nên mới lạnh lẽo như vậy.

Tứ Bà mời A Huy ngồi xuống rồi hỏi: "Người trẻ tuổi, cậu muốn hỏi chuyện gì?" "Tôi muốn tìm người." A Huy mặt mày tiều tụy nói. "Chậc, người trẻ tuổi phải biết quý trọng thân thể, phải tiết chế a.

Nhất là không được làm bậy, nếu không bị thứ bẩn thỉu quấn thân thì phiền toái lắm." Tứ Bà nhìn người trước mặt tứ chi vô lực, bước chân phù phiếm, vẻ mặt tiều tụy, hai mắt thâm quầng, nhìn qua là biết tinh khí hao tổn.

Lại nhìn âm khí còn sót lại trên người hắn, rõ ràng là do một đêm phong lưu với nữ quỷ mà ra.

Tứ Bà thở dài, lắc đầu. "Nè, có mang tiền theo không đó?" A Huy vẻ mặt túng quẫn, từ trong túi áo rách rưới móc ra vài tờ tiền giấy, đưa đến trước mặt Tứ Bà: "Chỉ còn nhiêu đây thôi..." Tứ Bà nhìn lướt qua, tiền cũng không ít, đếm một chút thấy có ba trăm đồng. "Haizz, sớm đã tính ra rồi, ba trăm đồng thì hơi nhiều, ta cũng không chiếm tiện nghi của cậu, thu cậu hai trăm là được rồi, coi như ta và cậu có duyên, giảm giá cho cậu vậy." Bà ta trả lại một trăm đồng, A Huy thấy thế trong lòng đầy cảm kích.

Đây là toàn bộ số tiền trên người hắn, dùng hết một lần thì tiền ăn cũng thành vấn đề. "Cảm ơn Tứ Bà." Tứ Bà gật đầu: "Đến đây, xòe

tay ra cho ta xem." A Huy ngoan ngoãn xòe hai tay đưa qua.

Tứ Bà nhìn một cái, thấy trong lòng bàn tay lại còn có chữ, mà là chữ bằng máu, liền biết sự tình e là không đơn giản.

Thế là bà cũng đưa tay ra, nắm lấy hai tay A Huy.

Chỉ vừa tiếp xúc trong nháy mắt, phảng phất như bị điện giật, hai tay cả hai đều tê dại, đau đớn không thôi. "Ái chà!" Tứ Bà kinh hô một tiếng.

A Huy cũng kinh hoảng thất thố: "Bà sao vậy?

Chuyện này rốt cuộc là sao a?" Tứ Bà vừa rồi mới tiếp xúc đã nhìn thấu chuyện kiếp trước của A Huy, trong lòng đầy chấn kinh hỏi: "Kiếp trước cậu rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với người ta, mà lại bị người chôn ở huyệt 'Tam Suy Thất Bại', cái này là muốn xui xẻo mười kiếp a!

Cậu đắc tội với ai vậy?" Ngay sau đó ngữ khí Tứ Bà lại đổi đổi: "Có điều, lại có một vị tiền bối cao nhân giúp cậu di dời hài cốt từ huyệt Tam Suy Thất Bại ra, an táng lại rồi, lần này lại là một huyệt vị không tệ, thật đúng là khiến người ta bất ngờ a!" "Hả?

Nói như vậy là sao?" A Huy vội vàng hỏi. "Nghĩa là hiện tại cậu đã không còn gì đáng ngại nữa rồi." Tứ Bà giải thích. "À, Tứ Bà, phiền bà xem giúp tôi, có thể tìm được người tôi muốn tìm không?" A Huy lại nói. "Haizz, được rồi, cậu đợi một chút." Tứ Bà nói xong, thu dọn đồ trên bàn một chút.

Sau đó bưng tới một chậu nước trong, một bát gạo nếp.

Tiếp đó liền bắt đầu thi pháp niệm chú ngâm xướng, đây là nghi thức thỉnh thần.

Một tràng âm tiết kỳ dị từ miệng Tứ Bà thốt ra.

A Huy nhìn đến ngẩn tò te. "Tứ Bà, bà đang làm gì vậy?" "Đừng ồn, ta đang giúp cậu thỉnh thần, để cậu khai thiên nhãn, nhìn xem quá khứ của cậu.

Nè..." Tứ Bà ra hiệu cho A Huy nhìn vào chậu nước, sau đó từ trong bát bốc một nắm gạo nếp, ném vào trong chậu. "Nếu cậu có duyên, sẽ nhìn thấy đồ vật, nếu không thì nhìn kiểu gì cũng chỉ là một chậu nước mà thôi." A Huy nghe vậy, cúi đầu nhìn vào chậu nước.

Chỉ thấy trong chậu nước gợn sóng lăn tăn, những hạt gạo rải rác chìm dưới đáy nước lay động.

Dần dần, A Huy chìm đắm vào trong đó, từng cỗ hình ảnh truyền vào não hải.

Hắn thành công nhìn thấy kiếp trước của mình, không chỉ bản thân, còn có Tiểu Dung, cùng những người khác.

Nhìn thấy quá trình hắn và Tiểu Dung quen biết, cùng những trắc trở trong đó.

Còn có chị Tuệ, Hùng Gia cùng các nhân vật khác.

Kiếp trước, hắn tên là Đường Huy, là luật sư riêng cho lão đại xã hội đen Hùng Gia, quen biết Tiểu Dung tại rạp hát.

Nhìn thấy bao nhiêu trải nghiệm khi ở bên Tiểu Dung kiếp trước, hắn hoàn toàn chìm đắm vào.

Theo tiến trình kiếp trước, lại đến đoạn cuối cùng, cảnh tượng hắn bị Hùng Gia chém chết, Tiểu Dung tự sát tuẫn tình.

Trong lòng A Huy đau nhói từng cơn, cuối cùng tỉnh lại từ trong hình ảnh.

Lúc này hắn đã lệ rơi đầy mặt. "Thế nào?

Nhìn thấy chưa?" Thấy mọi chuyện suôn sẻ, không có chuyện gì

phát sinh, Tứ Bà có chút ngạc nhiên.

Trước đó bà đã bói một quẻ, thấy quẻ tượng lần này có không ít trắc trở, hiện tại lại êm đẹp như vậy.

Tứ Bà rất lấy làm lạ.

Bà chợt nghĩ đến, vừa rồi nhìn thấy mệnh của A Huy đã được một vị tiền bối không rõ danh tính cải biến.

Chuyện này có lẽ liên quan đến vị tiền bối kia.

Như vậy cũng tốt, đỡ việc cho mình. "Haizz, được rồi được rồi, cái gì nên xem cũng đã xem hết rồi, có thể về được rồi." Tứ Bà nói với A Huy.

A Huy hoàn hồn, nói lời cảm tạ Tứ Bà: "Cảm ơn Tứ Bà." Sau đó hắn kéo Tế Căn ra khỏi cửa.

Về đến nhà, trong lòng vẫn nghĩ đến những hình ảnh vừa thấy.

Cứ như vậy ngồi ở nhà cả ngày. *** Một bên khác, Thẩm Hạo thong thả xuyên qua mấy con phố náo nhiệt, đi qua đại lộ phồn hoa.

Đi thẳng ra khỏi thành khu, tiến vào vùng quê, hướng thẳng về phía núi Liên Hoa mà đi.

Rốt cuộc cũng đến nhà Cửu Thúc.

Cửu Thúc đang ngồi uống trà trong sân đình, đối diện là Lâm Phong.

Thẩm Hạo đến, Cửu Thúc tự nhiên phát hiện ra.

Ông nhẹ nhàng phất tay, cửa viện lập tức mở ra. "Ha ha ha, A Hạo, con đến rồi à.

Mau vào ngồi.

Lần này còn phải cảm ơn con đã giúp A Phong một tay a." Thẩm

Hạo đi vào sân đình, đến trước bàn đá, cười nói: "Cửu Thúc người quá khách khí rồi, chút chuyện nhỏ mà thôi, căn bản không tính là gì.

Phong ca, huynh cũng chào buổi sáng." Nói rồi Thẩm Hạo cũng ngồi xuống ghế đá.

Cửu Thúc bưng bình trà lên, rót cho Thẩm Hạo một chén.

Đây là loại trà Cửu Thúc thích uống nhất ngày thường, tên là "Bạch Hào Ngân Châm", là một loại trà xanh chưa lên men, khẩu cảm thanh hương, sảng khoái.

Đây là trà do chính Cửu Thúc trồng, cũng do chính tay ông sao chế.

Thẩm Hạo nhận lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm. "A Hạo con đến thật đúng lúc, ta vừa nghe thằng nhãi ranh này kể chuyện chiến đấu tối qua.

Cái công phu mèo cào của nó, thế mà nửa ngày không hạ nổi một tên tà tu cỏn con, thật là quá yếu.

Cứ thế này, nói ra ngoài là con trai Mao Sơn Lâm Cửu ta, sợ là bị người ta cười cho thối mũi.

Chương 254

Bảo nó lo tu luyện cho tốt thì nó không nghe!

Hừ!

Thật tức chết ta mà." Thẩm Hạo thấy Cửu Thúc càng nói càng hăng, vội vàng cắt ngang: "Ấy chà, Cửu Thúc, người cũng không cần gây áp lực lớn như vậy cho Phong ca.

Chuyện tu luyện không vội được, vẫn là phải thuận theo tự nhiên, cứ một mực cầu đột phá lại rơi vào tầm thường.

Cái gọi là Trúc Cơ, chính là xây nền móng mà, phải mài giũa nhiều thì nền móng mới càng vững chắc.

Hiện tại căn cơ của Phong ca đã hòm hòm rồi, không bao lâu nữa chắc chắn có thể đột phá." Cửu Thúc nghe vậy cũng thở ra một hơi: "Ừm, A Hạo con nói không sai, xác thực là như vậy, cũng đến lúc phải đột phá rồi." Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Cửu Thúc, còn nhớ lễ gặp mặt lần trước con mang cho người không?

Trong đó có một giọt Long Mạch Tạo Hóa Linh Dịch, ẩn chứa sinh cơ tạo hóa cường đại, có thể cho Phong ca dùng, có thể giúp huynh ấy nâng cao tư chất, cải thiện căn cốt, con đường tu luyện sau này sẽ thuận lợi hơn." Cửu Thúc phản ứng lại, lúc đó chỉ tưởng là một loại linh dịch khá tốt nào đó. "A, con nói là bình linh dịch nhỏ kia sao?

Lúc đó ta đã nhìn ra sự bất phàm của nó, không ngờ lại là Long Mạch Tạo Hóa Linh Dịch!

Cái này... cái này quá trân quý rồi, ta vẫn là trả lại cho con đi!" Nói rồi Cửu Thúc lấy đồ ra định trả lại cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vội vàng xua tay, lại đẩy về. "Haizz, không được đâu, đồ đã tặng đi rồi đâu có đạo lý thu hồi lại.

Hơn nữa thứ này có tác dụng rất lớn với Phong ca, người cứ nhận lấy đi.

Vừa khéo con còn chút chuyện muốn nhờ người giúp đây." Sau một hồi giằng co, Cửu Thúc vẫn là nhận lấy. "A Hạo, con có việc gì cứ việc mở miệng." Thẩm Hạo cười cười, từ trong túi lấy ra một tấm bài gỗ và một lá bùa Câu Hồn được gấp lại thành một cục. "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là muốn nhờ người giúp siêu độ cho hai quỷ hồn này, để họ được chuyển thế đầu thai." Cửu Thúc nghe vậy nhìn về phía hai món đồ trên bàn.

Ánh mắt xuyên thấu qua bài gỗ và lá bùa, nhìn thấy tiểu nữ quỷ Tiểu Dung và lệ quỷ áo đỏ chị Tuệ bên trong. "Ồ, thì ra là chuyện này à, cái này đơn giản, A Hạo con cứ yên tâm, tối nay ta sẽ siêu độ cho họ." Cửu Thúc xem xong lập tức gật đầu.

Ông lại ngẫm nghĩ, Thẩm Hạo lần này đã giúp ông, lại còn tặng lễ vật quý trọng như vậy.

Có qua mà không có lại thì thất lễ quá.

Suy tư một lát, ông cũng lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, bên trong đựng chính là nước Hoàng Tuyền thuần khiết mà ông có được từ Địa Phủ.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy chưa đủ, thế là ông lại lấy ra một khối ngọc giản, đem toàn bộ cảm ngộ tu luyện từ Nguyên Anh đến Hóa Thần của mình đánh vào trong đó.

Sau đó đẩy hai thứ này đến trước mặt Thẩm Hạo. "A Hạo, đây là đáp lễ của ta, con cứ nhận lấy đi." Ông chỉ vào bình ngọc nhỏ nói: "Bình này là nước Hoàng Tuyền thuần khiết, là ta lấy được từ Địa

Phủ, cũng là một loại tài nguyên tu luyện vô cùng khó được.

Có thể tẩy rửa linh hồn, tiêu trừ tạp niệm, đối với tu sĩ dưới cảnh giới Dương Thần đều rất tốt.

Ngoài ra cái này là cảm ngộ tu luyện của ta, từ Nguyên Anh đến Hóa Thần, chắc là có chút tác dụng với con." Thẩm Hạo thấy vậy cũng không từ chối. "Trưởng giả ban, không dám từ.

Cửu Thúc, con xin nhận." Hai món đồ này đối với hắn hiện tại xác thực rất hữu dụng, có thể giúp hắn nhanh chóng nâng cao tu vi, thực lực.

Cửu Thúc gật đầu, sau đó đứng dậy nói: "A Phong, con ngồi tiếp chuyện A Hạo một lát, ta đi một chút rồi về." Lâm Phong gật đầu.

Cửu Thúc đi vào trong nhà, đưa hai con nữ quỷ vào trong vò, đặt vào trong phòng xép.

Nơi này tập trung những quỷ vật ông bắt được thời gian qua, cứ cách một khoảng thời gian lại tập trung siêu độ một lần.

Cũng coi như tích chút nghiệp tích cho quỷ sai bên dưới, là chuyện nhân tình vãng lai thường ngày.

Thẩm Hạo lại ngồi trò chuyện với Cửu Thúc và Lâm Phong thêm một lát rồi cáo từ.

Sau đó, bên phía Cửu Thúc, ông đích thân hộ pháp, nhìn Lâm Phong luyện hóa Long Mạch Tạo Hóa Linh Dịch.

Quá trình rất thuận lợi, không xảy ra sai sót gì.

Thân thể Lâm Phong được sinh cơ tạo hóa của linh dịch bao bọc, thấm nhuần.

Những ám thương sinh ra bao năm qua đều được phục hồi, không chỉ vậy, cả người nhìn cũng trẻ ra.

Căn cốt và tư chất cũng được nâng cao không ít.

Tu vi của hắn cũng tăng lên một chút, hơn nữa trở nên càng thêm viên dung.

Chỉ cần mài giũa thêm chút nữa là có thể đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Cửu Thúc rất vui mừng.

Còn bên phía Thẩm Hạo, về đến khách sạn cũng mới là giữa trưa.

Thế là hắn trực tiếp truyền tin cho Bàn Tử cùng Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ ba người, bảo họ mau chóng trở về chuẩn bị về Kinh thành.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ không lâu sau đã về đến khách sạn.

Mà Bàn Tử lại lề mề một hồi.

Hắn phải lần lượt đi cáo biệt mấy cô chị nuôi, em nuôi phú bà, tự nhiên tốn nhiều thời gian.

Hơn nữa còn tặng mỗi người một viên Bồi Nguyên Đan, có thể bổ khí dưỡng nhan, cố bản bồi nguyên, khiến các nàng càng thêm lưu luyến Bàn Tử.

Chiêu này của Bàn Tử trực tiếp chinh phục mấy cô phú bà.

Sau này chuyện "ngủ chung giường lớn" chắc chắn trong tầm tay.

Mãi đến tối mịt Bàn Tử mới khoan thai đến muộn, hội họp cùng mọi người.

Thấy Bàn Tử trở về, Hồ Bát Nhất trêu chọc: "Bàn Tử, chắc không phải là cậu lao lực cả buổi chiều đấy chứ, nhìn cậu đi đường còn không vững kìa." "Cút đi, Lão Hồ, cậu ghen tị à?

Cậu không phải có Dương tiểu thư sao?" Bàn Tử đáp trả, khiến Dương Tuyết Lỵ đỏ mặt. "Mấy người kia của tôi đều là hảo tỷ tỷ, sau này nói không chừng còn gặp lại ở Kinh thành, đến lúc đó giới thiệu cho các cậu làm quen.

Hề hề, mắt nhìn của Bàn gia đây đâu có tệ." Bàn Tử mặt đầy kiêu ngạo.

Thẩm Hạo im lặng lắc đầu, sau đó nói: "Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút rồi đi thôi." Mấy người trả phòng khách sạn, đi đến một chỗ vắng vẻ, trực tiếp triệu hồi Mặc Vân Chu.

Sau khi lên thuyền, liền bay thẳng về Trùng Cốc. "Hiện tại đã là buổi tối, chúng ta ghé Trùng Cốc nghỉ ngơi một đêm, sáng mai trực tiếp về Kinh thành." Ba người Hồ Bát Nhất đều không có ý kiến.

Xuyên qua tiểu đạo nhập cốc, tiến vào bên cạnh Thủy Long Vựng, mấy người ai về phòng nấy.

Thẩm Hạo vừa về đến Lăng Vân Tiên Cung, Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình mấy nàng đều đón tiếp.

Thẩm Hạo ôm tất cả vào lòng. "Ta về rồi đây, các nàng ở nhà có chăm chỉ tu luyện không?" "Lạc lạc lạc, đương nhiên là có rồi, mấy ngày nay các muội ấy đều vô cùng nỗ lực nha, nếu không chẳng phải sẽ bị chàng đè dưới thân bắt nạt đến vô lực phản kháng sao?" Ô Thiền cười duyên nói.

Doãn Thanh Sương cùng ba nàng kia mặt cười ửng hồng, mi mắt rũ xuống, có chút ngượng ngùng.

Thời gian không dài, ba người tuy chưa đạt đến mức đột phá cảnh giới nhưng tu vi đều tăng lên không ít.

Đêm nay, Thẩm Hạo không cùng các nàng triền miên giao tu, mà chui vào phòng tu luyện, lấy cảm ngộ tu luyện của Cửu Thúc ra

nghiền ngẫm.

Cửu Thúc là đại lão Hóa Thần lâu năm, ở cảnh giới Nguyên Anh cũng dừng lại mấy chục năm để tỉ mỉ mài giũa cảnh giới.

Giai đoạn Nguyên Anh gặp phải những vấn đề tu luyện gì, cùng phương pháp giải quyết tương ứng đều được ghi chép chi tiết.

Thẩm Hạo xem đến như si như say.

Chương 255

Ngoài ra, cảm ngộ tu luyện giai đoạn Nguyên Anh cũng có tác dụng rất lớn với Thẩm Hạo, giúp việc tu luyện của hắn trở nên thuận lợi hơn.

Còn về cảm ngộ đột phá Hóa Thần thì tạm thời không vội, đợi tu vi đến bước đó rồi tính, hiện tại cứ giữ lại trước đã.

Sau đó, hắn lại chìm đắm vào trong tu luyện.

Theo pháp lực không ngừng vận chuyển, trong phòng tu luyện hiện ra từng mảng dị tượng.

Ám Nhật từ sau lưng hiện ra, cả phòng tu luyện được ánh sáng đen của Ám Nhật chiếu rọi.

Ngoài ra còn có mây mù bốc lên, từng tia sấm chớp lập lòe trong đó.

Lại có rồng ngâm hổ gầm, kim quang tứ xạ.

Không gian chấn động tạo ra từng trận gợn sóng.

Thậm chí ngay cả thời gian cũng có dấu hiệu ngưng trệ ngắn ngủi, chợt lóe lên rồi biến mất.

Đủ loại quỹ tích pháp lực diễn hóa trong hư không.

Nguyên Anh đoan tọa trong thức hải Tử Phủ, theo pháp lực vận chuyển mà tham ngộ quy tắc giữa thiên địa.

Đủ loại dị tượng bên ngoài đều là do lúc tu luyện khơi dậy quy tắc mà diễn hóa ra.

Một đêm trôi qua, đêm nay tu vi Thẩm Hạo tiến bộ không ít, Nguyên Anh trực tiếp cao thêm một cm.

Khuôn mặt non nớt cũng bắt đầu dần trở nên thành thục hơn.

Dưới lớp kim giáp trên người, pháp lực cũng diễn sinh ra một bộ vân bào nền trắng vân vàng.

Cả thân hình càng thêm tuấn dật phi phàm.

Sáng sớm, sau khi xuất quan, mọi người tề tựu đông đủ.

Thẩm Hạo triệu hồi Mặc Vân Chu, mang theo tất cả mọi người.

Chỉ vài phút sau, mọi người đã về đến ngoại thành Kinh thành.

Thu hồi Mặc Vân Chu, Thẩm Hạo lấy chiếc xe việt dã tám chỗ của mình ra, mọi người lên xe tiến vào nội thành.

Về đến tứ hợp viện, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ về nhà của họ.

Thẩm Hạo đến Thấm Nguyên Trai phía trước tuần tra một vòng.

Đã một thời gian hắn không xuất hiện, người ngoài thậm chí còn tưởng Thấm Nguyên Trai này là do Dương sư phụ mở.

Dương sư phụ đối với việc này đã tập mãi thành quen, ông chủ của mình thường xuyên biến mất một thời gian.

Mỗi lần trở về đều mang theo không ít bảo bối, nghĩ là đi đổ đấu rồi.

Ông đối với việc này cũng ngầm hiểu trong lòng, trong cái nghề này thì đây đều là thao tác thường quy.

Thẩm Hạo chỉ tìm Dương sư phụ tìm hiểu tình hình kinh doanh trong tiệm thời gian qua cũng như tình hình thu nhập.

Dương sư phụ cũng cần cù chăm chỉ, không dám gian dối, biển thủ tiền riêng.

Cho dù có, cũng không qua mắt được Thẩm Hạo.

Vì thế Thẩm Hạo yên tâm giao cửa tiệm cho Dương sư phụ.

Trong tiệm chỉ là những giao dịch lẻ tẻ, những giao dịch lớn chân chính vẫn là do Thẩm Hạo đích thân qua tay.

Buổi sáng, Thẩm Hạo cùng Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ, Vương Bàn Tử lại cùng nhau đến chỗ Giáo sư Trần.

Đến văn phòng Giáo sư Trần, ông vô cùng kinh ngạc. "Ủa?

Là các cậu sao, mới hơn nửa tháng các cậu đã về rồi à?" Ông lúc này đã chuẩn bị sẵn tâm lý thất bại rồi. "Đúng vậy, Trần thúc, chúng cháu về rồi.

Chiếc đồng kính chú muốn, chúng cháu cũng mang về cho chú rồi đây." Dương Tuyết Lỵ cười nói. "Cái gì?

Lấy được rồi sao?" Giáo sư Trần lập tức đứng dậy.

Ông còn tưởng mấy người đã thất bại.

Không ngờ lại là niềm vui bất ngờ. "Tốt quá rồi, không ngờ các cậu lại mang đồ về nhanh như vậy.

Mấy đội trục vớt kia mò mẫm bao nhiêu lần cũng không vớt được, không ngờ các cậu vừa ra tay là lấy được ngay!" Dương Tuyết Lỵ lấy đồng kính từ trong túi ra, đưa cho Giáo sư Trần.

Đồng kính được bọc trong một tấm vải đoạn.

Giáo sư Trần cẩn thận mở vải ra, tỉ mỉ quan sát chiếc đồng kính này.

Mặt kính tuy lồi lõm, sứt mẻ nhiều chỗ nhưng ông liếc mắt là phân biệt được ngay đây xác thực là cổ vật mấy ngàn năm trước.

Ngay lúc ông đang tỉ mỉ quan sát, Thẩm Hạo nói: "Giáo sư Trần, chiếc đồng kính này xác thực là lấy ra từ tàu Mary Celeste, nhưng nó lại không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính!" Giáo sư Trần nghe

vậy, động tác khựng lại: "Không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính?" "Không sai, không phải." Thẩm Hạo gật đầu.

Giáo sư Trần bán tín bán nghi, từ từ xoay chiếc đồng kính lại, cẩn thận nghiêng đầu nhìn về phía mặt sau.

Thấy mặt sau đồng kính được niêm phong bằng một lớp xi, bên trên còn treo một chiếc phù cá bằng đồng kỳ dị.

Mà tạo hình chiếc cổ kính này nhìn qua cũng rất kỳ quái, dường như có chút khác biệt so với ghi chép trong sử liệu. "Chẳng lẽ thật sự không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính, là lão Tôn nhầm rồi?" Giáo sư Trần lẩm bẩm.

Đặt đồng kính xuống, Giáo sư Trần nhiệt tình chiêu đãi mọi người.

Sau đó lại hỏi về hành trình lần này.

Những chuyện hung hiểm trong đó khiến Giáo sư Trần nghe mà sửng sốt.

Tàu ma U Linh, vòi rồng nước, xoáy nước hải nhãn, Quy Khư hải nhãn, còn có di tích Hận Thiên Thị, cùng giao long ngàn năm dưới đáy biển.

Nghe mà Giáo sư Trần còn tưởng đang kể chuyện ma.

Tuy nhiên tất cả những điều này đều là sự thật đã xảy ra.

Nghe xong chuyến đi Nam Hải lần này của nhóm Thẩm Hạo, Giáo sư Trần cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Hóa ra trên thế giới này lại còn ẩn chứa nhiều bí mật như vậy mà đa số mọi người căn bản không hề hay biết.

Ngay cả ông chuyên nghiên cứu khảo cổ cũng chỉ biết một chút da lông.

Nơi tàu đắm kia thế mà lại thật sự là nơi ở của Hận Thiên Chi Quốc tại Quy Khư hơn hai ngàn năm trước.

Hơn nữa còn bảo tồn được lượng lớn di tích, đây chính là phát hiện khảo cổ tày trời a.

Có thể nói không thua kém gì tám kỳ quan thế giới.

Dưới đáy biển lại còn tồn tại một không gian như vậy, ở phương Tây cũng chỉ có Atlantis miễn cưỡng có thể đánh đồng.

Mà Atlantis lại chỉ tồn tại trong truyền thuyết, một chút chứng cứ thực chất cũng không có.

Chỉ tiếc khoa học kỹ thuật hiện tại tạm thời chưa thể hỗ trợ thám hiểm di tích dưới đáy biển như vậy, rủi ro quá lớn.

Vòi rồng nước, xoáy nước hải lậu kia hoàn toàn là mối đe dọa không có lời giải, lại còn có những sự kiện siêu nhiên như tàu ma U Linh. "Xem ra lão đầu tử ta có sinh thời là không nhìn thấy việc khai quật di tích Quy Khư rồi!" Giáo sư Trần cuối cùng chỉ có thể để lại một câu cảm thán như vậy.

Chương 256

Ở lại chỗ Giáo sư Trần thêm một lát, mọi người liền cáo từ.

Thẩm Hạo định đợi vài ngày, theo quán tính cốt truyện, đợi sau khi Giáo sư Tôn lấy được đồng kính từ chỗ Giáo sư Trần, chắc chắn sẽ đến tìm bọn họ.

Không ngoài dự đoán, sau khi Giáo sư Trần biết được từ chỗ Thẩm Hạo rằng chiếc đồng kính này không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, lập tức tìm đến Giáo sư Tôn hỏi rõ tình hình.

Giáo sư Tôn vừa nghe chuyện này, trong lòng lúc đó cũng kinh hãi, không ngờ lại có người nhận ra đây không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Từ chỗ Giáo sư Trần biết được là do Thẩm Hạo cùng Hồ Bát Nhất mấy tên Mạc Kim Giáo Úy nhận ra, Giáo sư Tôn lập tức bình tĩnh lại.

Nhận ra rồi cũng không sao, đằng nào cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Giáo sư Tôn cũng thoái thác nói có thể do mình nhầm lẫn, dù sao mình cũng không phải vạn năng, trong nghiên cứu khảo cổ xuất hiện một chút phán đoán sai lầm cũng là chuyện bình thường.

Giáo sư Tôn phí một phen miệng lưỡi, mượn đồng kính từ chỗ Giáo sư Trần về, nói là mình muốn nghiên cứu thêm.

Sau khi lấy được đồng kính, về đến nhà, ông ta xác nhận kỹ lưỡng một phen, đây chính là thứ mình muốn tìm, chiếc Quy Khư Cổ Kính kia.

Bên trên còn treo một chiếc phù cá không mắt. "Đúng rồi, không sai, chính là Quy Khư Cổ Kính." Giáo sư Tôn lập tức từ trong túi tìm

ra một chiếc phù đồng nhỏ rất giống với phù cá kia.

Chính là thứ ông ta vô tình thu được trên đại thảo nguyên năm xưa khi làm nghiên cứu.

Qua nghiên cứu, ông biết chiếc Long phù không mắt này chính là một bộ phận của Quy Khư Cổ Kính.

Và đây là tất cả những gì ông ta có thể lấy được.

Thời nhà Chu, Hận Thiên Chi Quốc và nhà Chu có qua lại với nhau.

Thời Thương Chu thịnh hành bói toán bằng mai rùa (chúc chiếu quy bặc), Hận Thiên Chi Quốc cũng cực kỳ tinh thông đạo bói toán quẻ số thượng cổ.

Thời Chu Mục Vương, Hận Thiên Chi Quốc đúc một tôn Quy Khư Thiên Đỉnh, dùng lửa rồng Nam Hải rèn đúc, trong đó có hải khí ngưng kết, tính đồng có thể trải qua ngàn năm không mất, niên đại càng lâu thì màu đồng càng xanh thẫm u tối.

Tôn Quy Khư Thiên Đỉnh này gồm một đỉnh, một kính và bốn phù.

Trong đó bốn phù lần lượt là Nhân, Quỷ, Ngư, Long.

Tôn đỉnh này càng là kết tinh tinh túy diễn toán chúc chiếu quy bặc của Hận Thiên Chi Quốc.

Dùng hải khí trong đỉnh tiến hành thôi diễn, kết quả thôi diễn có thể thông qua đồng kính trực quan hiện ra, thần diệu vô cùng.

Chỉ có điều sau khi Chu Mục Vương qua đời, Quy Khư Thiên Đỉnh này cũng trở thành vật tùy táng.

Về sau trong lăng tẩm Chu Mục Vương, Quy Khư Thiên Đỉnh bị thiên lôi đánh vỡ.

Từ đó thất lạc nhân gian, phân tán bốn phương.

Giáo sư Tôn là chuyên gia khảo cổ, những chuyện liên quan đến khảo cổ ông ta đều rất rõ.

Năm xưa tại vùng Tương Tây từng khai quật được một lô văn vật, trong đó bao gồm một chiếc đồng lư năm màu nạm vàng vẽ bạc, bội sức thanh đồng hình người không mắt, bội sức thanh đồng hình ác quỷ không mắt.

Giáo sư Tôn xem xong liền biết đó chính là Nhân phù không mắt và Quỷ phù không mắt đi kèm với Quy Khư Cổ Kính.

Mà chiếc đồng lư kia cũng có liên quan đến Quy Khư Thiên Đỉnh, trên thân lư có đồ án ký tự biểu rõ lai lịch.

Vốn là một tôn cổ đỉnh kỳ dị, trên thân đỉnh khảm một chiếc cổ kính, mà trên cổ kính lại khảm bốn phù Nhân Quỷ Ngư Long.

Thiên lôi đánh xuyên lăng mộ, cự đỉnh bị hủy hoại, sau này được đúc lại thành chiếc đan lư này.

Chỉ là, đồ thật của những thứ này đều bị khóa trong kho của bảo tàng, thứ trưng bày bên ngoài đều là hàng nhái, căn bản không tiếp xúc được đồ thật. "Chỉ có Quy Khư Cổ Kính và hai phù Ngư - Long, cũng có thể miễn cưỡng dùng được, hy vọng có thể giúp ta tìm thấy lối vào thực sự của Địa Tiên Thôn.

Có điều, chỉ dựa vào một mình ta, bao nhiêu năm rồi đều không tìm được lối vào Địa Tiên Thôn.

Xem ra chỉ có thể mời Mạc Kim Giáo Úy ra tay mới được." Năm xưa, ông ta và anh trai Phong Học Văn khi cải tạo lao động ở Ngưu Bằng lại tụ họp cùng nhau.

Khi đó Phong Học Văn tính ra năm ấy vừa khéo là kỳ sinh môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bèn trốn ra ngoài, định thử tiến vào Địa Tiên Thôn.

Trước khi đi còn dặn dò ông ta, nếu mình xảy ra chuyện thì bảo ông ta gánh vác nhiệm vụ của tổ tiên, tiêu diệt Phong Sư Cỗ.

Đồng thời còn nói, khi cần thiết có thể mời Mạc Kim Giáo Úy ra tay giúp đỡ.

Nhất mạch Quan Sơn Thái Bảo của Giáo sư Tôn giờ chỉ còn lại một mình ông ta.

Truyền thừa của Quan Sơn nhất mạch sớm đã thất linh bát lạc, truyền đến tay ông ta chỉ còn lại chút da lông.

Kiến thức "Kỳ Môn Ngũ Hành" và "Phong Thủy Bí Thuật" cần thiết để mở Địa Tiên Thôn còn kém xa lắc.

Hiện tại xem ra chỉ có thể tìm Mạc Kim Giáo Úy ra tay thôi.

Khéo làm sao, chính mình lại thật sự có giao tập với truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy.

Hơn nữa bọn họ còn thông qua hai bài kiểm tra là mộ Hiến Vương Điền Nam và Quy Khư Nam Hải do chính mình thiết kế, chứng tỏ thực lực đủ mạnh, bản lĩnh chuyên môn của Mạc Kim Giáo Úy cũng rất cứng.

Thế là Giáo sư Tôn thông qua Dương Tuyết Lỵ tìm đến mấy người Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất, muốn hẹn bọn họ đến nhà mình nói chuyện.

Thẩm Hạo biết được lời mời của Giáo sư Tôn, thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng đến." Có điều, xuất phát từ sự hiểu biết cốt truyện, muốn thực sự bắt đầu kịch bản Địa Tiên Thôn còn phải mất nửa năm nữa, hiện tại vẫn còn sớm.

Tuy nhiên cũng có thể xem thử Giáo sư Tôn nói thế nào, là định lừa gạt mọi người giống như nguyên tác, hay là nói thật đây?

Bởi vì Thẩm Hạo can thiệp, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Vốn dĩ chuyện Giáo sư Tôn cố ý làm mất nhật ký công tác ở bảo tàng tự nhiên để Hồ Bát Nhất nhặt được cũng không còn.

Hiện tại hắn cũng không thể phán đoán chuẩn xác tình tiết cốt truyện phía sau rốt cuộc sẽ đi theo hướng nào.

Thế là ngày hôm sau, Thẩm Hạo cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ bốn người cùng đến nhà Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn sống trong một tòa nhà tập thể ở khu trường học, thuộc loại ký túc xá nhân viên chức đãi ngộ kém nhất.

Sau khi mấy người Thẩm Hạo đến, Giáo sư Tôn nhiệt tình mời mọi người vào.

Chỉ thấy đầy nhà toàn là sách, không có bao nhiêu đồ dùng sinh hoạt dư thừa.

Mấy người bước vào nhà đánh giá một lượt, nhà của Tôn giáo thụ toàn là sách, đủ các loại sách.

Thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

Đây là do Tôn giáo thụ đã dọn dẹp kỹ lưỡng một lượt rồi, nếu không thì có khả năng ngay cả chỗ đứng cũng không còn.

Tôn giáo thụ trực tiếp bảo mọi người ngồi ngay trên đống sách, rót cho mỗi người một chén trà xanh.

Sau khi hàn huyên đơn giản, mọi người liền đi thẳng vào chủ đề.

Tôn giáo thụ nói: "Lần này mời các cậu tới, quả thực là có chuyện muốn nhờ các cậu giúp đỡ." Hồ Bát Nhất tò mò hỏi: "Không biết là chuyện gì?" Tôn giáo thụ trầm ngâm một lúc: "Chuyện này nên bắt đầu nói từ đâu đây?

Quan Sơn Thái Bảo, các cậu biết chứ?" Mấy người Hồ Bát Nhất

gật đầu, cái danh này bọn họ đương nhiên biết, có điều hiểu biết cũng không nhiều lắm.

Trước đó, Trần Hạt Tử từng kể cho bọn họ nghe về một số kinh nghiệm đổ đấu của ông ta ngày xưa.

Đặc biệt là lần đổ đấu ở Bình Sơn, lần hợp tác với ông ngoại của Dương Tuyết Lỵ là Chá Cô Tiếu.

Trong đó, có sự xuất hiện của Quan Sơn Thái Bảo.

Tôn giáo thụ thấy vậy liền nói: "Biết là tốt rồi, chuyện này có liên quan đến Quan Sơn Thái Bảo.

Thực không dám giấu, tôi, kỳ thực cũng được coi là Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng trên thế giới này!" Nói đến đây, khuôn mặt Tôn giáo thụ đầy vẻ tang thương, dường như đang hồi ức về quá khứ.

Nghe Tôn giáo thụ nói vậy, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đều vô cùng kinh ngạc. "Cái gì?

Tưởng không đến, Tôn giáo thụ, ngài lại ẩn giấu sâu như vậy a!" "Ngài đây là thuộc biên chế chính quy rồi, xuống mộ hợp pháp a!" "Nếu để đám trộm mộ biết, hâm mộ chết mất!" "Mạc Kim hữu phù, Phát Khâu hữu ấn, Bàn Sơn hữu thuật, Tá Lĩnh hữu giáp, Khảo cổ hữu chứng!" "Đây chính là năm môn phái đổ đấu lớn nhất Hạ quốc rồi." "Đặc biệt là khảo cổ, đây là bộ phận của quan phương, được quốc gia đặc cách, so với bộ đội Mạc Kim Hiệu Úy dưới trướng Tào Tháo thời xưa còn mạnh hơn a!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử kẻ tung người hứng nói.

Chương 257

Tôn giáo thụ càng nghe mặt càng đen.

Ông là giáo sư khảo cổ, bình thường ghét nhất là trộm mộ đổ đấu.

Thẩm Hạo phất tay, ngăn cản hai người Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang làm trò. "Tôn giáo thụ, ông vẫn là tiếp tục nói đi." Tôn giáo thụ hắng giọng, uống ngụm trà, sau đó tiếp tục kể. "Phong thị ở Quan Sơn, nổi danh vào thời nhà Minh, độc lập bên ngoài tứ phái Mạc Kim, đứng trong hàng ngũ bốn đại gia tộc đổ đấu." "Âm Dương Đoan Công thống hạt Quật Tử quân, Cửu U Tướng Quân trấn thủ long mạch, Câu Thi Pháp Vương phụng chỉ nhương tai, Quan Sơn Thái Bảo đốc tạo hoàng lăng." "Phong thị nhất tộc, đời đời cư trú ở Quan Tài Hạp tại Vu Sơn.

Trong Quan Tài Hạp, trộm được Thiên Thư dị khí, học được vu thuật đã thất truyền từ lâu của gia đa, nhờ đó mà phát tích." "Thời Nguyên mạt Minh sơ, được Lưu Bá Ôn tiến cử đi đốc tạo hoàng lăng cho hoàng thất, không thể chối từ." "Về sau Hồng Vũ hoàng đế rất hài lòng với Phong thị, bèn ban hạ kim bài, gọi là 'Quan Sơn Thái Bảo'!" "Hồng Vũ hoàng đế lại lo lắng lăng mộ của mình bị trộm, vì vậy liền có hành động tiêu diệt trộm mộ, hủy đi Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, tiêu diệt đám hưởng mã Tá Lĩnh!" "Mà đến cuối thời Minh, truyền đến đời Phong Sư Cổ.

Chuyện tôi muốn nói, cũng là do ông ta mà ra!" Tôn giáo thụ kể lại lịch sử Phong thị một cách tường tận, mọi người cũng đều nghe rất chăm chú.

Cuối thời nhà Minh, hoàng đế hôn dung, thế đạo suy vi, loạn tượng đã hiện.

Phong Sư Cổ cáo bệnh về quê, trở về tổ địa Vu Sơn.

Phong Sư Cổ thời còn tại vị đã si mê thuật lô hỏa, trầm mê tu luyện, muốn tu luyện thành tiên.

Sau khi trở về thì bế quan tu luyện ba tháng, sau khi xuất quan, tuyên truyền đại đạo của mình đã thành, tu thành thân Địa Tiên.

Còn tuyên dương thế đạo sắp loạn, hạo kiếp sắp tới, trong Quan Tài Hạp có một nơi tốt, có thể so với Đào Nguyên, thế là dốc sức cả tộc, kiến tạo một cái Địa Tiên Thôn ở trong núi sâu, muốn mượn nơi này để quảng độ thế nhân.

Đồng thời, còn đem tất cả cổ khí mà tổ tông trộm mộ đoạt được, toàn bộ giấu vào trong Địa Tiên Thôn.

Nhưng thực tế, đây chỉ là Phong Sư Cổ sử dụng yêu pháp tà thuật, lừa gạt lượng lớn ngu nam tín nữ.

Chỉ là vì để bản thân ông ta thành tiên mà thôi.

Phong Sư Cổ lại càng thiết lập Cửu Tử Kinh Lăng Giáp - loại tà vật này ở ngoại vi Địa Tiên Thôn, không chỉ ngăn cản người ngoài tiến vào, mà cũng có thể nhốt người bên trong không cách nào đi ra.

Còn tổ tiên của Tôn giáo thụ, thì bắt nguồn từ em trai của Phong Sư Cổ là Phong Sư Kỹ.

Phong Sư Kỹ cũng tham dự vào quá trình xây dựng Địa Tiên Thôn.

Mà trong quá trình này, ông phát hiện Phong Sư Cổ ngày càng quỷ dị, không giống người sống, ngược lại giống thi thể.

Ông không tin thuyết pháp Địa Tiên của Phong Sư Cổ, thế là thoát ly gia tộc, lập riêng một mạch, độc lập đi ra, không có tiến vào trong Địa Tiên Thôn.

Phong Sư Cổ không những không ngăn cản, ngược lại còn để lại

một bài 【Quan Sơn Chỉ Mê Phú】.

Đồng thời nói rõ, thông qua Chỉ Mê Phú, có thể tìm được một con đường bí mật kỳ tuyệt, là do ông ta chuyên môn lưu lại.

Ngày sau tử tôn có thể dựa vào đó tiến vào Địa Tiên Thôn.

Về sau, bởi vì thế đạo động loạn, một mạch này của Phong Sư Kỹ gia đạo sa sút, ông đến chết cũng không quay về tổ địa Phong thị lần nào nữa.

Nhưng trước khi chết, ông để lại di huấn, bảo hậu nhân dựa theo 【Quan Sơn Chỉ Mê Phú】, tiến vào Địa Tiên Thôn tìm hiểu ngọn ngành.

Xem xem Phong Sư Cổ kia rốt cuộc tình huống thế nào, nếu như đã thành yêu, thì nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ, tránh để hắn làm hại nhân gian.

Chỉ là, tình cảnh của Phong thị nhất tộc giang hà nhật hạ, càng ngày càng suy lạc không chịu nổi.

Truyền đến đời cha của Tôn giáo thụ là Phong Tư Bội, thì chỉ còn lại gia đình ba người bọn họ.

Mắt thấy gia tộc suy lạc, sắp không cách nào hoàn thành di huấn của tổ tông.

Thế là, Phong Tư Bội xuất gia làm đạo sĩ ở núi Thanh Thành, thuộc làu Đạo Tàng, muốn tìm được phương pháp phá giải Địa Tiên Thôn.

Nhưng mà không thể thành công.

Cuối cùng, anh trai của ông là Phong Học Văn, cũng giống như vậy chết trên đường tìm kiếm Địa Tiên Thôn.

Hiện tại, chỉ còn lại một mình Tôn giáo thụ.

Ông cả đời không con không cái, là truyền nhân cuối cùng, là hy vọng cuối cùng để phá giải Địa Tiên Thôn, tiêu diệt Phong Sư Cổ!

Đợi đến khi ông chết đi, Phong thị sẽ triệt để đoạn tuyệt truyền thừa!

Mà ông tìm mấy người Thẩm Hạo tới, chính là vì chuyện của Địa Tiên Phong Sư Cổ trong Địa Tiên Thôn này.

Những điều Tôn giáo thụ nói cơ bản đều là tình huống chân thực, không có pha giả, chỉ là hơi giấu diếm một số chuyện không quan trọng mà thôi, tịnh không ảnh hưởng gì.

Thẩm Hạo đối với việc này cũng tịnh không cảm thấy có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Nghe xong câu chuyện của Tôn giáo thụ, Bàn Tử liên tục cảm khái: "Tưởng không đến, tổ tiên Tôn giáo thụ lại có uyên nguyên lớn như vậy a!" "Địa Tiên, cái danh đầu này thật lớn a!" "Tôn giáo thụ, thứ này e rằng cực kỳ nguy hiểm đi?" Hồ Bát Nhất cũng thuận theo nói: "Tôn giáo thụ, ngài cũng biết đấy, trên đời này là thật sự tồn tại người tu hành." "Phong Sư Cổ mà ông nói, sợ là không phải đang tu luyện tà pháp gì chứ?" "Chuyện này đã bốn trăm năm, sợ không phải là đã sắp thành rồi chứ?" "Vậy thì đây đúng là chuyện tày đình a!" Hồ Bát Nhất càng nói càng khoa trương, nói đến mức sắc mặt Tôn giáo thụ càng ngày càng khó coi.

Chuyện về người tu hành ông cũng biết một chút, mấy tháng trước, Dân Điều Cục mới vừa tiếp xúc ở cửa hàng quan tài huyện Cổ Lam vùng Quan Trung đấy thôi. "Các cậu nói không sai, Phong Sư Cổ lừa gạt mấy vạn người tiến vào trong Địa Tiên Thôn, nhốt bọn họ ở bên trong, không cho bọn họ đi ra, e rằng đều là vì để thành tựu giấc mộng thành tiên của hắn!" "Một mạch này của chúng tôi cũng luôn cho rằng, tên Phong Sư Cổ kia chính là đang tu hành tà pháp để bản

thân thành tiên!" "Vì vậy tổ huấn của chúng tôi chính là phải triệt để diệt trừ hắn!" Tôn giáo thụ mặt sắc nghiêm túc nói với mấy người Thẩm Hạo. "Cho nên, muốn nói nguy hiểm, khẳng định là phi thường nguy hiểm." "Tạm thời không nhắc tới Phong Sư Cổ có phải thật sự thành Địa Tiên hay không.

Chính là cái Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phong tỏa Địa Tiên Thôn kia, cũng là một đạo nan quan gần như không thể vượt qua!" "Về phần phương pháp phá giải, đã sớm thất truyền rồi!" "Có giáp này thủ hộ, duy chỉ có mỗi mười hai năm một lần vào năm Tý, mới có thể trong một tháng nào đó, xuất hiện kỳ hạn ba ngày Sinh Môn." "Chỉ có trong ba ngày này mới có thể ra vào Địa Tiên Thôn, một khi bỏ lỡ thời gian, liền sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp giảo sát, hút thực huyết nhục!" Bàn Tử nghe được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, khiếp sợ nói: "Nguy hiểm như vậy sao?

Vậy đây chẳng phải là đi chịu chết ư?" "Chịu chết sao?

Vậy thì cũng không đến mức đó!" Tôn giáo thụ lắc đầu nói. "Lần này tôi sẽ đích thân dẫn các cậu đi, có tôi ở phía trước, các cậu không cần lo lắng, nếu như sự không thể làm, các cậu tùy thời có thể rút lui!" Hồ Bát Nhất trừng Bàn Tử một cái, sau đó nói: "Tôn giáo thụ, chúng tôi cũng không phải sợ chết, mà là không muốn làm hi sinh vô vị.

Về phần Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, ngài vừa mới nói mỗi mười hai năm có kỳ hạn Sinh Môn, vậy lần tiếp theo là vào lúc nào?" Tôn giáo thụ nghe vậy cười cười: "Tôi đã tính toán rồi, kỳ hạn Sinh Môn lần tiếp theo chính là vào năm sau.

Về phần là mấy ngày nào, còn cần tỉ mỉ thôi toán, xác nhận thêm mấy lần, dù sao đây cũng là đại sự quan hệ đến sinh tử!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu: "Tôn giáo thụ nói phải, cái này quả thực không thể

qua loa!" Lúc này Thẩm Hạo cũng nói: "Về phần Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, tôi ngược lại là có biết một chút." Tôn giáo thụ nghe vậy, có chút kinh ngạc, không ngờ còn có người biết thứ này.

Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, là một loại sản vật cổ vu thuật được phát minh ra vào thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc." "Thời kỳ đó, vu pháp thịnh hành, những đại quý tộc kia để ứng đối trộm mộ, sẽ bố hạ Kinh Lăng Giáp thủ vệ xung quanh lăng mộ." "Là sử dụng đồ thanh đồng cổ lão ba đời Hạ Thương Chu, dùng máu xác chết ngâm cho sinh ra một loại đồng thực (đồ ăn mòn) đặc thù, mọc lên rất giống hoa đồng do cây đồng tính bị xâm thực sinh ra." "Nó cắm rễ ở trong đồ thanh đồng ba đời, không thể thoát ly địa mạch, nếu không lập tức sẽ khô hóa tử vong." "Thứ này phi thường tà tính, chôn ở trong long mạch thời gian càng lâu, liền có thể mượn địa khí, tiến hóa thành một loại đồ vật bán kim loại bán thực vật, sinh trưởng thành dạng mạng nhện hoặc là gai san hô, vây quanh lăng mộ nơi âm khí tụ tập mà không ngừng khuếch tán." "Đây là một loại đồ vật gần như yêu vật, bình thường ẩn tàng ở trong đất, một khi gặp được vật sống, sẽ bị kinh động mà bạo khởi, giảo sát hút máu tất cả sinh vật phụ cận lăng mộ, cực kỳ nguy hiểm." "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, nửa thanh đồng nửa thực vật, kiêm hữu sự kiên cố của thanh đồng và sự mềm dẻo của thực vật, không sợ thủy hỏa, càng chứa thi độc, một khi bị nó làm thương tổn, có thể nói là kiến huyết phong hầu." "Có điều, đồ thanh đồng ba đời Hạ Thương Chu càng về hậu thế càng hiếm thấy, vì vậy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này cũng dần dần thất truyền, ngay cả lăng mộ được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây về sau cũng không ai gặp lại nữa." Tôn giáo thụ gật đầu: "Vị Thẩm tiên sinh này, không hổ là thủ lĩnh của mấy vị Mạc Kim Hiệu Úy, quả nhiên kiến địa phi phàm." "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia xác thực là như thế." "Nó ở trong địa mạch Quan Tài Hạp đã sinh trưởng hơn bốn trăm năm, e rằng đã trưởng thành đến một trình độ cực kỳ khủng bố."

"Vì cân nhắc an toàn, chỉ có tiến vào Địa Tiên Thôn vào kỳ hạn Sinh Môn năm sau, mới có hi vọng triệt để tiêu diệt Phong Sư Cổ!" Tôn giáo thụ nói, thở dài một hơi. "Haizz~, những năm này, tôi cũng nhiều lần tiến về Địa Tiên Thôn, chỉ là cơ quan trong đó, tôi phá giải không nổi.

Vì vậy mới chỉ có thể tìm Mạc Kim Hiệu Úy các cậu tới giúp một tay.

Để ngăn cản Phong Sư Cổ hóa thành yêu tà, họa loạn thế gian.

Không biết, các cậu có nguyện ý giúp lão đầu tử này một tay hay không?" Ba người Hồ Bát Nhất đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Tu vi hiện tại của ba người bọn họ, nếu như phải đối mặt Phong Sư Cổ đã thành Địa Tiên, vậy hoàn toàn là đi chịu chết (tống thái - đưa đồ ăn).

Cũng chỉ có Thẩm Hạo mới có khả năng đối mặt Địa Tiên.

Thẩm Hạo suy tư một chút liền gật đầu đáp ứng. "Được, chúng tôi đáp ứng, tiêu diệt tà túy, bọn tôi nghĩa bất dung từ!" Phong Sư Cổ kia, tuy rằng không biết sau khi hắn thành Thi Tiên thì có thủ đoạn gì, nhưng lấy thuộc tính âm tà của hắn, bản thân mình có Ám Nhật trong tay, trên tiên thiên đã chiếm cứ ưu thế.

Hơn nữa, còn có Ô Thiền là trợ thủ.

Lại không được nữa, sau lưng hắn còn có rất nhiều đại lão, càng là dựa lưng vào Dân Điều Cục của quốc gia.

Đánh không lại có thể gọi người a.

Quan phương cũng không có khả năng sẽ nhìn loại tà túy này đi ra tai họa thế gian.

Lập tức Thẩm Hạo lại nói: "Địa Tiên Phong Sư Cổ này quá mức

nguy hiểm, chỉ dựa vào mấy người chúng tôi qua đó, hoặc giả lực có thua kém.

Đến lúc đó tôi sẽ thông báo phương diện quan phương Dân Điều Cục, phái ra tinh nhuệ tu sĩ, sớm bố phòng tại Quan Tài Hạp, phòng ngừa Phong Sư Cổ xuất thế gây ra động loạn." Nghe được lời này của Thẩm Hạo, Tôn giáo thụ cũng lộ ra ý cười. "Vậy thì tốt quá rồi, Phong Sư Cổ một khi thật sự thành Địa Tiên, tuyệt không có khả năng là chuyện tốt gì.

Có cao thủ Dân Điều Cục xuất mã, tin tưởng nhất định có thể một lần hành động tiêu diệt hắn!

Như vậy cũng coi là tôi hoàn thành tổ huấn, không phụ tiên tổ và phụ huynh gửi gắm!" Thẩm Hạo gật đầu: "Được, vậy chúng tôi chờ tin tức của Tôn giáo thụ." Sau đó, Thẩm Hạo móc ra một tấm phù chỉ truyền tin, gấp thành hình tam giác, giao cho Tôn giáo thụ. "Tôn giáo thụ, sau khi ông thôi toán xác định được ngày tháng, có thể xé nát tấm phù chỉ này, tôi sẽ biết, đến lúc đó chúng tôi sẽ kịp thời chạy tới." Tôn giáo thụ nhận lấy phù chỉ, thu vào trong túi áo sát người, sau đó chăm chú nghiêm túc gật đầu: "Được, tôi đã biết." Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó Thẩm Hạo dẫn ba người Hồ Bát Nhất cáo từ.

Chương 258

Lúc này đã là tháng 11, thời tiết đã bắt đầu lạnh lẽo, cách năm mới còn ba tháng.

Dựa theo kịch tình nguyên tác mà xem, cự ly đến ngày Sinh Môn của Địa Tiên Thôn, ít nhất còn nửa năm thời gian.

Còn sớm chán.

Trở lại trong nhà, Thẩm Hạo nhìn lại kinh lịch trong khoảng thời gian này.

Từ mộ tướng quân nước Kim ở Đông Bắc, mộ Tiêu Thái hậu nước Liêu, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành ở Tây Bắc, Long Lĩnh ở Quan Trung, Trùng Cốc ở Điền Nam, lại đến Côn Luân tuyết vực Tàng địa, lại đến Nam Hải, sự tình hết kiện này tiếp kiện khác.

Gần như hoành khóa Đông Tây Nam Bắc toàn quốc.

Nếu không phải vì đều là tu sĩ, chỉ riêng thời gian tốn hao trên đường ít nhất cũng phải mất mấy tháng.

Đâu thể nào chặt chẽ như thế này.

Một năm này, tu vi Thẩm Hạo tăng lên, có thể nói còn nhanh hơn hỏa tiễn, khiến người ta theo không kịp!

Ở lại kinh thành mấy ngày.

Mấy ngày nay Thẩm Hạo lai vãng giữa Hoắc gia và Khách sạn Tân Nguyệt, đem một số đồ vật trong tay nhờ bọn họ ra tay.

Thẩm Hạo liên tục mấy lần đều lấy ra một đống lớn đồ vật, đồ vật trước đó đều còn thừa lại một chút, chưa bán hết đâu.

Hiện tại Thẩm Hạo cũng không thiếu tiền, tùy tiện lấy ra một chút

để đi cái hình thức.

Thẩm Nguyên Trai của Thẩm Hạo, bây giờ ở Phan Gia Viên cũng là một cái tên hiệu vang dội.

Đặc biệt là dưới trướng còn có Hồ Bát Nhất - vị Mạc Kim Hiệu Úy chính kinh này.

Trong nghề đổ đấu, càng là chỉ cần là người có danh có tính, thì không có ai không biết mấy người Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ.

Một ngày này, bỗng nhiên có một người đưa tới tin nhắn, nói là Hạt Lão Nghĩa ở ngõ Giang Phòng chợ quỷ Nam Môn muốn mời mấy người bọn họ có rảnh qua gặp mặt một lần.

Thế là, Thẩm Hạo gọi cả ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cùng Dương Tuyết Lỵ tới, nói với bọn họ chuyện này.

Bàn Tử nói: "Thẩm gia, cái ông Hạt Lão Nghĩa này hình như tôi từng nghe nói qua, là lão tiền bối trong nghề này rồi.

Về ông ta, tôi ngược lại là nghe nói qua không ít câu chuyện truyền thuyết.

Trước kia ông ta cũng là làm đổ đấu, về sau nghe nói là ánh mắt không được nữa, nhìn không rõ đồ vật, sau đó liền không xuống đất nữa.

Nghe nói còn náo ra không ít chuyện cười, liền bị người đặt cho cái ngoại hiệu này, gọi là 'Hạt Lão Nghĩa' (Lão Nghĩa Mù)." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Tôi cũng từng nghe nói qua, ông ấy hình như cùng một mạch Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta cũng có không ít uyên nguyên, dựa theo vai vế, ông ấy còn là sư thúc của chúng ta." Thẩm Hạo gật đầu nói: "Lão Hồ cậu nói không sai, Hạt Lão Nghĩa này tên thật là Triệu Bảo Nghĩa, là truyền nhân của Đả Thần Tiên Dương Phương

thời Dân quốc.

Mà vị Đả Thần Tiên Dương Phương này, lại là truyền nhân của Mạc Kim Hiệu Úy Kim Toán Bàn, chính là vị Kim Toán Bàn chúng ta tìm được ở Long Lĩnh kia." "A?

Hóa ra là tầng quan hệ này a, vậy nói như thế, còn đúng là đồng môn tiền bối rồi a." Bàn Tử kinh ngạc nói.

Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Ông ta những năm đầu bằng vào truyền thừa của Đả Thần Tiên Dương Phương, cũng là làm buôn bán đổ đấu, trong nghề này cũng có danh tiếng không nhỏ.

Về sau, ánh mắt không được, không xuống được mộ, liền đổi nghề làm buôn bán trao đổi đồ cổ.

Chỉ là làm ăn càng làm càng kém, hiện tại chỉ có thể buôn bán một chút đá lót đường hầm mộ (mộ đạo thạch) thôi." Bàn Tử lắc đầu: "Chậc~, vậy đúng là thảm nột, con mắt không được, đây quả thực là cái tật xấu chết người a, e rằng cũng chỉ có thể làm chút buôn bán không cần con mắt thôi." Hồ Bát Nhất cũng phụ họa nói: "Ai nói không phải đâu~" Thẩm Hạo lại tiếp tục nói: "Đừng nhìn Hạt Lão Nghĩa hiện tại sa sút như vậy, nhưng trong tay ông ta, thế nhưng còn có không ít đồ tốt.

Truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy trong tay ông ta so với hai người các cậu còn đầy đủ hơn nhiều.

Chỉ tiếc, con mắt xảy ra vấn đề, không có đất dụng võ.

Có điều, bản lĩnh giám bảo của ông ta cũng không thấp, chỉ là vận khí không được, càng ngày càng kém.

Lần này tìm chúng ta đi, nói không chừng chính là có ý tứ muốn truyền đồ vật trong tay cho các cậu, dù sao ông ta tuổi tác cũng lớn như vậy rồi, sợ là không còn sống được mấy năm nữa." Dương Tuyết

Lỵ cũng gật đầu nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta đi bái phỏng một phen đi, thuận tiện mang chút quà tặng đi xem thế nào." Mọi người đều không có ý kiến.

Thế là, sáng ngày thứ hai, Thẩm Hạo liền dẫn mấy người tiến về ngõ Giang Phòng ở Nam Môn.

Hạt Lão Nghĩa đang ở nhà hút thuốc, bên người còn có một chàng trai trẻ tuổi đi theo, hai người đang trò chuyện.

Hạt Lão Nghĩa mắt mũi không tốt, chỉ nhìn thấy mấy cái bóng người mơ hồ đi tới, thế là đứng dậy hỏi: "Là ai đến đó?" Chàng trai đi theo bên cạnh ông ta nói: "Tới ba nam một nữ, không quen biết a." Mấy người Thẩm Hạo đi đến gần, Hồ Bát Nhất đầu tiên ân cần thăm hỏi nói: "Ngài chính là Hạt Lão Nghĩa phải không?" "Ai, là tôi, các cậu là?" Hạt Lão Nghĩa nhìn bóng người mơ hồ trước mắt hỏi.

Hồ Bát Nhất cười trả lời: "Nói ra thì còn phải gọi ngài một tiếng sư thúc đấy, tôi là Hồ Bát Nhất, vị này là Thẩm Hạo Thẩm gia, còn có Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ." Hồ Bát Nhất giới thiệu mọi người bên cạnh một lượt. "A, là các cậu a, tới nhanh như vậy, lão hủ còn tưởng rằng phải đợi mấy ngày đấy." Hạt Lão Nghĩa phản ứng lại, hôm qua mới cho người đi nhắn tin, hôm nay đã tới.

Vậy đúng là khéo, mấy người đều vừa vặn ở nhà, không đi ra bên ngoài làm việc. "Ai, tìm các cậu tới, cũng xác thực là có chuyện muốn nhờ.

Thắng Lợi a, còn không mau chiêu đãi mấy vị quý khách ngồi xuống, mau đi pha trà~" Hạt Lão Nghĩa sau khi nhận quà, nói với chàng trai bên cạnh.

Chàng trai tên Thắng Lợi này lập tức chiêu hô mấy người đến cái bàn lớn trong nhà ngồi xuống, sau đó chạy vào trong phòng bếp, cầm một phích nước nóng, còn có mấy cái chén trà, một gói lá trà đi ra, pha

cho mỗi người một chén trà. "Mấy vị chờ tôi một chút, tôi vào nhà lấy chút đồ vật ra." "Được rồi, ngài cứ đi đi." Mấy người Thẩm Hạo đều gật đầu.

Hạt Lão Nghĩa đứng dậy, đi vào trong phòng, qua một hồi lâu mới đi ra, trong tay còn cầm một cái tay nải lớn, đặt lên trên bàn. "Sư thúc, ngài đây là?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Khụ khụ, tôi đã già rồi, không còn sống được mấy năm nữa, những thứ này, tổng nên tìm một truyền nhân mới phải." Mở tay nải ra, mọi người nhìn rõ đồ vật bên trong.

Nhìn kỹ, lại toàn bộ đều là trang bị đổ đấu. "Woa~, thật nhiều đồ nghề a!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

Dương Tuyết Lỵ cũng kinh ngạc nói: "Đây không phải là Kim Cương Tán sao?" Hạt Lão Nghĩa vuốt vuốt râu, cười nói: "Mấy vị hảo nhãn lực, không sai, những thứ này chính là đồ vật năm đó sư phụ tôi và một vị anh em kết nghĩa lưu lại, là trọn bộ đồ nghề kiếm cơm của dân đổ đấu, những năm trước, tôi cũng là dựa vào chúng nó để vãng lai ở các đại cổ mộ.

Chỉ là về sau sinh tật ở mắt, nhìn không rõ đồ vật nữa, những thứ này cũng không dùng được.

Những thứ này, người bên ngoài đòi lấy cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có ở trong tay Mạc Kim Hiệu Úy đeo Mạc Kim Phù mới coi là vật quy nguyên chủ.

Vừa vặn đại danh mấy vị gia đây, ở tại kinh thành, tôi nghe như sấm bên tai.

Nghe nói là Mạc Kim Hiệu Úy chân chính, có đeo bùa, lúc này mới tìm đến các cậu." Hạt Lão Nghĩa hỏi: "Không biết, cái Mạc Kim Phù kia, có thể hay không đưa tôi nhìn một cái?" Mấy người Hồ Bát Nhất nhìn nhau một cái, Thẩm Hạo cũng gật đầu.

Thế là Hồ Bát Nhất tháo Mạc Kim Phù trên cổ xuống, đưa cho Hạt Lão Nghĩa chưởng nhãn.

Hạt Lão Nghĩa sau khi nhận lấy, sờ soạng tỉ mỉ, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, cuối cùng lại thè lưỡi liếm một cái.

Cuối cùng nói: "Tốt.

Đích thật là Mạc Kim Phù chính phẩm, niên đại cửu viễn, không làm giả được.

Xem ra, lần này những thứ này tổng coi là vật quy nguyên chủ!" Đừng nhìn Hạt Lão Nghĩa mắt mũi không được, nhưng lại am hiểu thức bảo biện cổ (nhận biết bảo vật phân biệt đồ cổ), bản lĩnh giám bảo này y nguyên không kém, ngửi một cái, sờ một cái, cùng lắm thì liếm thêm một cái, ông ta liền có thể nói ra đại khái năm tháng, cũng nói ra là đồ gia truyền hay là đồ chôn dưới đất, gần như không sai bao giờ.

Nếu không thì ông ta đâu thể nào dựng lên một tấm chiêu bài ở trong chợ quỷ được.

Trong nghề cổ ngoạn, nhắc tới "Hạt Lão Nghĩa", không có ai là không phục.

Sau khi trả lại Mạc Kim Phù, Hạt Lão Nghĩa giới thiệu từng món đồ trong tay nải cho mọi người.

Trong tay nải, Kim Cương Tán, móng lừa đen, bát chu sa, Phi Hổ Trảo mấy người đều nhận biết.

Ngoài ra còn có Đả Thần Tiên, Thủy Hỏa Y, giày đi sa mạc, áo da chuột, túi Càn Khôn, Phát Khâu Ấn, còn có một cuốn 《Lăng Phổ》.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi, chấn động mạnh mẽ. "Gì cơ?

Phát Khâu Ấn cũng có?

Thứ này không phải đã sớm bị hủy rồi sao?" Bàn Tử hỏi. "Cái đó tôi không rõ ràng, nói ra thì, đây vẫn là tổ tiên của tiểu đồ đệ này của tôi đạt được, về sau truyền đến tay người anh em kết nghĩa kia của tôi, ông ấy không muốn đổ đấu, liền đem đồ vật gửi gắm cho tôi, tôi đã xem qua, cũng xác thực là đồ cũ kỹ." Hạt Lão Nghĩa nói.

Thẩm Hạo cầm lấy khối Phát Khâu Ấn này nhìn xem.

Đây là một con dấu bằng đồng thau, bên trên khắc tám chữ triện "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Chương 259

Thân ấn tản ra khí tức trấn sát phá tà nồng đậm, niên đại cũng cổ lão, hẳn là đồ thật.

Thế là hắn nói: "Đây đích xác là Phát Khâu Ấn chân phẩm, xem ra năm đó bị hủy có khả năng là đồ giả, hoặc là, Phát Khâu Ấn không chỉ có một khối." "Không thể tưởng được, thứ này thất tung bao nhiêu năm, hôm nay lại đến chỗ chúng ta." Dương Tuyết Lỵ cảm khái nói.

Lúc này, Hạt Lão Nghĩa lại nói: "Lúc đó người anh em kia của tôi cùng lúc gửi gắm cho tôi còn có quyển 《Lăng Phổ》 này.

Nói về 《Lăng Phổ》, liền không thể không nhắc tới 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 do Trương Tam Gia dốc hết tâm huyết cả đời biên soạn. 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có mười sáu chữ, mà quyển 《Lăng Phổ》 này thì càng không tầm thường, nó có sáu mươi bốn chữ!" Nghe được lời này của Hạt Lão Nghĩa, ba người Hồ Bát Nhất không ai không chấn kinh. "Cái gì?

Còn lợi hại hơn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của Lão Hồ cậu nhiều như vậy?

Thật hay giả?" Bàn Tử trừng lớn mắt hỏi. "Hắc hắc hắc, lão phu sống đến từng tuổi này, còn có thể lừa các cậu hay sao?

Là thật hay giả, đợi các cậu xem rồi không phải sẽ phân biệt ra được sao?" Hạt Lão Nghĩa cười nói.

Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, thầm nghĩ vậy cũng đúng.

Hồ Bát Nhất nhìn 《Lăng Phổ》 này, trong lòng cũng nóng như lửa.

Cuối cùng, Hạt Lão Nghĩa lại cầm lấy cây Đả Thần Tiên kia lên, nói với mọi người: "Cây Đả Thần Tiên này là do sư phụ tôi lưu lại.

Nữ là roi cứng bảy đốt chế tạo từ tinh cương, trầm trọng không lưỡi, lấy lực đả thương người.

Truyền thuyết năm đó Ngũ Tử Tư khai quật mộ Sở Vương, đánh xác ba trăm cái, từ đó cương thi trong mộ đều sợ roi đánh.

Cây Đả Thần Tiên này, kiêm hữu đốt của roi và cạnh của giản, sắc như đồng thau.

Phía trên khắc âm Phục Ma Trấn Thi Chú, cán khảm vảy rồng, không chỉ có thể trấn thi tịch tà, còn có thể đo đạc tìm huyệt.

Sư phụ tôi năm đó chính là dựa vào một tay Đả Thần Tiên mà dương danh, chưa từng thất thủ!

Hiện tại, những thứ này liền giao cho các cậu." Nói một tràng dài, cổ họng Hạt Lão Nghĩa đều khô khốc, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Cây Đả Thần Tiên này thế đại lực trầm, phi thường phù hợp khẩu vị của Bàn Tử.

Hắn bản thân chính là tuyển thủ hệ sức mạnh, chỉ thích dùng binh khí nặng.

Cây Đả Thần Tiên này đơn giản chính là chế tạo riêng cho hắn vậy.

Nhìn đến mức hai mắt Bàn Tử phóng quang.

Thẩm Hạo nhìn về phía Hạt Lão Nghĩa, hỏi: "Lão gia tử đem những thứ này thác phụ cho chúng tôi, hẳn là có sở cầu?" Hạt Lão Nghĩa nghe vậy, trên mặt lộ ra ý cười.

Một khuôn mặt già nua đều sắp nhăn thành một đóa hoa cúc. "Ha

ha, vẫn là vị Thẩm gia này lợi hại, một cái liền nhìn ra được.

Lão đầu tử tôi đích xác là có ý tứ này.

Đồ vật này cũng không phải cho không các cậu, các cậu nếu là từ trong mộ đạt được đồ tốt gì, chia cho bọn tôi một ít là được.

Chỗ này của tôi làm ăn không được, hiện tại có thể nói là cùng khốn lạo đảo, so với các cậu thật là kém xa lắc!

Tôi đã lớn tuổi thế này, không sống được mấy năm nữa, thế nhưng thằng nhóc này vẫn còn quá non nớt, muốn nhờ các cậu hỗ trợ trông nom một chút.

Chờ sau khi tôi chết, nó tiếp thủ việc làm ăn của tôi, còn phải làm phiền các cậu chiếu cố nó." Mọi người vừa nghe Hạt Lão Nghĩa nói như vậy, cũng hiểu được ý tứ của ông ta.

Việc này đối với bọn họ mà nói, căn bản là chuyện nhỏ một cọc.

Đồ tốt bọn họ giữ lại trong tay còn rất nhiều, ý tứ một chút, cho mấy kiện đạt tới kỳ vọng tâm lý của Hạt Lão Nghĩa là nhẹ nhõm.

Về phần chiếu cố, đợi hôm nào, tùy tiện dẫn cậu ta xuống mộ mấy chuyến là đủ để cậu ta phát đạt rồi.

Thế là mấy người đều không có ý kiến, nhao nhao gật đầu đáp ứng. "Được, chuyện này đơn giản, chúng tôi đáp ứng, ngài cứ yên tâm đi." Hạt Lão Nghĩa nghe vậy thập phần hài lòng gật đầu: "Tốt, vậy những thứ này đều cho các cậu." Cuối cùng, ông ta nhìn về phía Bạch Thắng Lợi: "Thắng Lợi a, những thứ này không phải thầy không cho con, mà là con dùng không nổi a, không có cái mệnh kia a.

Xuống mộ đổ đấu quá nguy hiểm, không phải ai cũng có thể làm, thầy vẫn hy vọng con có thể an an phận phận, làm chút buôn bán là tốt rồi, nếu không, khó tránh khỏi muốn xảy ra chuyện không được chết già." Bạch Thắng Lợi vẫn là lần đầu tiên biết trong tay Hạt Lão Nghĩa

lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Tuy rằng không truyền cho cậu ta khiến cậu ta có chút thất vọng, nhưng vẫn nghe lời gật đầu.

Người đổ đấu thế gian, đa phần là vì tài bảo trong mộ, vì vậy tổn hại âm đức, cuối cùng khó mà thiện chung.

Về phần mấy người Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất lại không giống vậy.

Thẩm Hạo xuống mộ, chủ yếu vẫn là vì để ứng đối tà túy trong mộ, tài bảo chỉ là phụ đới, so ra mà nói chỉ là bộ phận không có ý nghĩa.

Mấy người Hồ Bát Nhất đi theo cũng coi là dính ánh sáng (hưởng ké).

Thậm chí có những nơi tương đối mà nói, thiên về thám hiểm nhiều hơn là trộm mộ.

Trong lúc hai thầy trò nói chuyện, Bàn Tử lưu loát chỉnh lý tốt đồ vật, một lần nữa bỏ vào trong tay nải.

Lúc này, Hạt Lão Nghĩa giới thiệu tiểu đồ đệ này của ông ta cho mấy người một chút. "Nó tên là Bạch Thắng Lợi, vừa nãy cái Phát Khâu Ấn và 《Lăng Phổ》 kia đều là tổ tiên nhà nó đạt được, ông nội nó chính là người anh em kết nghĩa kia của tôi." Mọi người nhận cái tình của Hạt Lão Nghĩa, đều vô cùng nhiệt tình chào hỏi Bạch Thắng Lợi.

Bạch Thắng Lợi còn tỏ ra có chút câu nệ.

Cậu ta khoảng hơn hai mươi tuổi, nói ra thì cũng xấp xỉ Thẩm Hạo.

Bạch Thắng Lợi sao, có thể xưng là nhân vật chính thảm nhất hệ

liệt Quỷ Xuy Đăng.

Bản lĩnh nhỏ nhất, lại gặp phải Cổ Thần có thể xưng là kinh khủng nhất.

Nghe nói là Quỷ Phương Quái Thụ có thể thôn phệ hỗn nguyên, diệt tận âm dương, trọng khai thế giới.

Cuối cùng tuy rằng trốn ra được cổ thôn Âm Dương Giới, nhưng vẫn là vận khí kém một chút, cuối cùng bị cuốn vào trong vòng xoáy thời không, bị đoàn diệt.

Đây còn chưa phải là bản thể của Cổ Thần kia đâu.

Thẩm Hạo cho rằng, những Cổ Thần này không có khả năng tùy ý can thiệp thế giới, nhất định phải thông qua một số môi giới mới được.

Bát đại Cổ Thần này có khả năng đã sớm rời khỏi vũ đài lịch sử.

Truyền thuyết của bọn họ cũng vẫn luôn cực hạn tại một khu vực nhỏ, không bị lưu truyền ra.

Hiện tại, chỉ là một chút sức mạnh tàn tồn còn đang can thiệp hiện thế này.

Mà loại ảnh hưởng này, còn theo thời gian trôi qua, vẫn luôn bị tiêu mòn đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Trong tám vị Cổ Thần, mạnh yếu cụ thể rất khó phân biệt, nhưng từ mô tả mà xem, kẻ mạnh nhất hẳn là con quái thú Quỷ Phương kia.

Nó tồn tại trong hư vô bên ngoài thời không của thế giới này, chỉ có một chiếc răng nanh là vươn vào trong thế giới.

Từ biệt thầy trò Hạt lão nghĩa, mấy người trở về nhà thì trời đã chập choạng tối.

Về đến tứ hợp viện của Thẩm Hạo, mọi người lại lấy bao đồ của

Hạt lão nghĩa ra chia nhau.

Thẩm Hạo không cần những thứ đó, chỉ sao chép lại cuốn "Lăng Phổ" một bản.

Thế là Hồ Bát Nhất lấy Phát Khâu Ấn, Kim Cương Tán và "Lăng Phổ".

Vương Bàn Tử lấy Đả Thần Tiên.

Còn những thứ khác thì tùy ý, ai dùng cũng như nhau, ai cần thì người đó dùng.

Thế là, Thẩm Hạo cũng thuận tiện truyền thụ cho mấy người pháp môn sử dụng vũ khí tương ứng.

Truyền cho Bàn Tử một bộ roi pháp và giản pháp.

Chương 260

Chỗ Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Ly, Kim Cương Tán được coi là kỳ môn binh khí, hắn bèn truyền thụ mấy bộ cách dùng kỳ môn binh khí gần giống, để họ tùy ý sử dụng theo sở thích.

Phân chia đồ xong, ba người Hồ Bát Nhất bèn trở về nhà mình, không thể chờ đợi thêm mà bắt đầu tu luyện ngay.

Thẩm Hạo cũng lấy "Lăng Phổ" ra, tỉ mỉ nghiên cứu.

Cuốn "Lăng Phổ" này còn toàn diện hơn cả "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", cũng có thể gọi là "Lục Thập Tứ Tự Tầm Long Quyết".

Bên trong bao hàm lượng lớn phong thủy bí thuật, có ghi chép chi tiết về các loại cổ mộ phần trủng, cơ quan.

Kể ra cũng rất khá.

Tuy nhiên, trọng điểm của nó nằm ở việc đạo mộ, mô tả các loại cổ mộ, cơ quan vô cùng tường tận.

Nhưng xét về phong thủy bí thuật thì còn kém xa Mao Sơn. "Cũng coi như không tệ, ở trong tay Lão Hồ sẽ hữu dụng hơn." Thẩm Hạo rất nhanh đã nghiên cứu xong "Lăng Phổ".

Tiếp theo, hắn liền đầu nhập vào việc tu luyện, còn có cùng các nàng song tu âm dương.

Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, tu vi ba nàng tăng lên rất nhanh.

Thời gian chuyển sang thu đông, thời tiết ngày càng lạnh.

Đặc biệt là ở phương Bắc.

Sau khi ở lại kinh thành với các nàng vài ngày, Thẩm Hạo lại một lần nữa đưa các nàng đến Trùng Cốc tu luyện.

Còn về phần mình, hắn định đưa Ô Thiền cùng đi Đông Bắc một chuyến.

Bên ngoài rặng Đại Hưng An ở Đông Bắc, ẩn giấu một ngôi cổ mộ Khuyển Nhung.

Tại thế giới tồn tại Cổ Thần này, ngôi mộ Khuyển Nhung kia chắc chắn cũng tồn tại.

Ở nơi đó, cũng có một tôn Cổ Thần là Cửu Đầu Trùng.

Có điều, nó lại đang ở trạng thái trầm ngủ, ẩn nấp tại một nơi kỳ dị sâu dưới lòng đất cổ mộ Khuyển Nhung.

Mà ở trong đại điện Khuyển Nhung phía trên, lại tồn tại cơ duyên không nhỏ.

Trong đại điện đó có khắc lục một loại phù hào kỳ dị, thế mà lại sở hữu sức mạnh thời gian gia tốc.

Càng đi vào sâu, bội số thời gian gia tốc càng cao.

Thẩm Hạo rất có ý tưởng đối với loại phù hào này.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Hạo bỗng nhiên lại xuất hiện cảm giác cơ duyên dẫn dắt. "Cơ duyên!" "Xem ra cổ mộ Khuyển Nhung còn có cơ duyên mà ta không biết!" Chỉ cần không đánh thức con Cửu Đầu Trùng kia thì sẽ không có vấn đề gì.

Từ tình tiết ký ức kiếp trước mà xem, con Cửu Đầu Trùng này ngoại trừ biết một chiêu thời gian hồi tố thì dường như cũng không còn thủ đoạn nào khác.

Hơn nữa, thời gian hồi tố nó cũng sẽ không tùy tiện sử dụng.

Chỉ đến cuối cùng khi nguy cập tính mạng mới bị ép sử dụng thời

gian hồi tố phạm vi lớn, trực tiếp quay ngược thời gian hàng ngàn năm, dẫn đến thay đổi lịch sử, con Cửu Đầu Trùng kia cũng biến mất không thấy đâu.

Những lúc khác đều chỉ là hồi tố thời gian phạm vi nhỏ, vài giây mà thôi.

Thẩm Hạo chỉ nghiên cứu những văn tự bên trên, tham ngộ sức mạnh thời gian mà thôi, căn bản sẽ không ảnh hưởng gì.

Thế là, Thẩm Hạo chào hỏi ba người Hồ Bát Nhất một tiếng, sau đó trực tiếp mang theo Ô Thiền đi về hướng Đông Bắc.

Muốn nói đến nơi đó, Thẩm Hạo chỉ biết một địa danh gọi là núi Lão Hắc, nằm ở phía Tây dãy Đại Hưng An.

Gần đó có một nơi tụ cư của dân tộc thiểu số.

Mà vượt qua núi Lão Hắc chính là bình nguyên băng giá rộng lớn hồ Baikal (Bối Gia Nhĩ) ở Siberia.

Cổ mộ Khuyển Nhung nằm trong tầng băng dưới lòng đất hoang nguyên.

Nơi đó khí hậu cực thấp, thường xuyên ở mức âm ba bốn mươi độ, hơn nữa còn có bầy sói lảng vảng.

Người bình thường căn bản khó mà đặt chân đến.

Địa điểm vẫn tương đối dễ tìm.

Thẩm Hạo đưa Ô Thiền ngồi Mặc Vân Chu bay đến địa giới Đông Bắc, bên rìa phía Tây dãy Đại Hưng An.

Tốn chút thời gian tìm kiếm kỹ càng một lượt ở khu vực giữa hồ Baikal về phía Đông và dãy Đại Hưng An về phía Tây.

Mặc Vân Chu tàng hình dừng giữa không trung.

Thần niệm khổng lồ của Thẩm Hạo quét qua mặt đất.

Nhưng để không kinh động con Cửu Đầu Trùng kia, thần niệm của Thẩm Hạo chỉ thâm nhập xuống lòng đất độ sâu khoảng bốn năm mươi mét.

Cái động băng khổng lồ kia vẫn có độ nhận diện rất cao.

Tại bình nguyên băng giá gần dãy núi Đại Hưng An, Thẩm Hạo đã tìm thấy nó.

Hơn nữa, tại hang động núi Lão Hắc cách đó không xa, cũng phát hiện không ít tranh vách đá của người Khuyển Nhung.

Thẩm Hạo thu hồi thần niệm.

Ô Thiền ôm lấy cánh tay Thẩm Hạo, hỏi: "Phu quân, nơi chàng muốn tìm, đã tìm thấy chưa?" Thẩm Hạo ôm Ô Thiền vào lòng, dùng sức hôn một cái, sau đó mới nói: "Đương nhiên tìm được rồi, phu quân của nàng ra tay, nào có đạo lý thất bại." "Thiền nhi, lần này đi không phải là nơi bình thường." "Lát nữa ở đó, nhớ thu liễm sức mạnh một chút, cố gắng đừng để lộ ra lực lượng Xà Thần." Gương mặt kiều diễm của Ô Thiền thoáng chút nghi hoặc. "Hả?

Tại sao vậy ạ?" Thẩm Hạo lập tức kể sơ qua về cổ mộ Khuyển Nhung cùng chuyện Cổ Thần Cửu Đầu Trùng dưới sâu cho Ô Thiền nghe.

Ô Thiền trố mắt kinh ngạc.

Đôi mắt đẹp đen trắng rõ ràng trợn tròn, cái miệng anh đào hồng nhuận cũng há to.

Thẩm Hạo thấy thế không nhịn được đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vài cái.

Dung nhan xinh đẹp vũ mị lập tức trở nên kỳ quái buồn cười. "Ai

nha, phu quân đáng ghét ~" "Ha ha ~" Thẩm Hạo lại ôm Ô Thiền vào lòng.

Đồng thời điều khiển Mặc Vân Chu hạ xuống, đáp trên bình nguyên băng.

Hai người bước xuống từ Mặc Vân Chu.

Cánh đồng tuyết lớn Siberia này đâu đâu cũng bị băng tuyết bao phủ, hoang lương một mảnh.

Trong tầng băng tích tuyết, thỉnh thoảng lộ ra một bụi cỏ khô vàng úa cũng sớm đã đông cứng thành que kem.

Trên núi Lão Hắc cách đó mười mấy dặm ngược lại có mọc một số cây cối, nhưng đa phần đều trơ trụi.

Số ít tùng bách còn lá đều đọng lớp tuyết dày.

Vừa xuống thuyền, Ô Thiền đã cảm nhận được nhiệt độ cực thấp xung quanh.

Trên người nàng chỉ mặc hai món quần áo mỏng manh, thân dưới là một chiếc quần dài ôm sát, chân đi đôi giày cao gót năm phân.

Hoàn toàn lạc lõng với hoàn cảnh băng thiên tuyết địa này.

Một trận gió lạnh thổi qua, mái tóc đen nhánh của Ô Thiền bay theo gió.

Một hơi thở hắt ra cũng có thể phun thành một làn sương trắng. "Oa ~, nơi này lạnh quá đi!" Ô Thiền vẫn là lần đầu tiên đến nơi lạnh thế này.

Thẩm Hạo ôm chặt Ô Thiền vào lòng hơn.

Chương 261

"Nơi này là vùng đất khổ hàn, âm ba bốn mươi độ là chuyện thường như cơm bữa." Ô Thiền là tu sĩ Nguyên Anh, tự nhiên không sợ lạnh, nàng ôm chặt eo Thẩm Hạo, nói: "Nước Tinh Tuyệt chúng thiếp vẫn luôn sống trong sa mạc, mỗi ngày đều là nhiệt độ cao, chưa từng thấy nơi nào cực độ hàn lạnh như thế này đâu." Thẩm Hạo cười nói: "Ha ha, thế hôm nay nàng được thấy rồi đấy." Thu hồi Mặc Vân Chu, Thẩm Hạo lại nói: "Đi, chúng ta xuống dưới." "Vâng ~" Lập tức Thẩm Hạo thi triển độn thuật, độn vào trong tầng băng dưới lòng đất.

Ngũ Hành Độn Thuật đối với Thẩm Hạo mà nói là dễ như trở bàn tay.

Hai người xuyên qua tầng băng, tiến vào hang động băng dưới lòng đất.

Nơi này vốn là hồ nước ngầm, vì nhiệt độ cực thấp nên toàn bộ đã đóng băng.

Mà hoang nguyên Siberia này từ xưa đến nay đã là đất khổ hàn, tầng băng này e rằng đã đóng không biết bao nhiêu năm.

Nếu không, cổ mộ Khuyển Nhung bên dưới cũng không thể tiếp tục tồn tại.

Thẩm Hạo dùng thần thức định vị vị trí cổ mộ Khuyển Nhung, đưa Ô Thiền xuyên qua tầng băng, một đường tiến về phía cổ mộ.

Vài giây sau, hai người đã đến một hang động băng vô cùng khổng lồ.

Trung tâm hang băng là một cái động băng hình tròn đường kính mấy chục mét.

Trong tầng băng còn có từng vòng vân sọc màu trắng.

Từng vòng từng vòng uyển như niên luân của cổ thụ, lại giống như một con mắt băng khổng lồ.

Kỳ thực, đây đúng thật là một cây đại thụ cực kỳ thô to.

Con mắt băng kia chỉ là một cái hốc trên thân cây khổng lồ.

Men theo cái hốc này xuống đáy động, hai người thâm nhập vào trong thân cây.

Thân cây khổng lồ này đường kính đã đến mấy chục mét.

Nằm ngang trong tầng băng đất đông cứng dưới lòng đất, trên vách động toàn là vân gỗ.

Trong hốc cây cũng không lạnh lắm, còn mọc không ít rêu phong đã chết khô.

Hốc cây này men theo thân cây thông thẳng xuống sâu.

Trên đường đi, còn có thể nhìn thấy rất nhiều thi cốt trần trụi.

Những thứ này đều là thi cốt người Nhung.

Một bên là Khuyển Nhung, một bên là Thi Nhung.

Từ bì giáp và mũ giáp trên người bọn họ có thể phân biệt được.

Mũ giáp Thi Nhung hai bên cong cong, hình dáng giống như Khuất Xà.

Thi Nhung chính là người Nhung thủ vệ cổ mộ.

Từ xưa đến nay, vương triều Thăng Long gọi là Đông Di Tây Địch, Nam Man Bắc Nhung.

Người Nhung chủ yếu nằm ở vùng Tây Bắc.

Vương triều Thăng Long gọi tất cả các dân tộc du mục Tây Bắc là "Khuyển Nhung" và "Nhung Địch".

Cuối thời Tây Chu, Chu U Vương phế trưởng lập thứ, Thân Hầu liên hợp nước Tăng, Tây Di Khuyển Nhung công đánh Chu U Vương, kết quả Chu U Vương bị Khuyển Nhung công sát, sủng phi Bao Tự bị bắt, đô thành Phong Hạo bị Khuyển Nhung chiếm lĩnh.

Tây Chu tới đó thì diệt vong.

Trong truyền thuyết, sau khi người Nhung công phá Hạo Kinh, đã cướp đi ba món chí bảo.

Sủng phi Bao Tự của U Vương là một, thứ hai là đỉnh Tây Chu, thứ ba là Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Từ trong hốc cây đi ra, hai người đến một hang động đất đóng băng tối tăm.

Thẩm Hạo giơ tay thả ra một quả cầu ánh sáng, chiếu sáng toàn bộ hang động.

Chỉ thấy sâu trong hang động, một tòa đài cao sừng sững.

Người Nhung ở hang, nhà như nấm mộ.

Một đài đất lớn như vậy tương đương với cung điện.

Trong hang động trước điện, xương khô chất đống.

Ô Thiền nhìn xương khô đầy đất, hỏi Thẩm Hạo: "Nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại thành ra thế này?

Dường như đã xảy ra chiến tranh." Thẩm Hạo nói với Ô Thiền: "Không sai, hai bên này nói ra thì kỳ thực vẫn là người một nhà.

Đều là người Nhung.

Những kẻ đánh từ bên ngoài vào này là người Nhung bình thường, hoặc nói là Khuyển Nhung.

Mà kẻ thủ thành bên trong là Thi Nhung.

Thi Nhung là người Nhung thủ hộ tổ mộ.

Nói chung, người Nhung sẽ không tiến vào tổ mộ với quy mô lớn.

Hơn nữa đây còn là đại quân công nhập tổ mộ.

Hẳn là thời kỳ nhà Liêu, người Nhung bị người Liêu đánh cho tơi bời hoa lá, thất bại thảm hại.

Sau đó có thể đã xảy ra chuyện gì đó dẫn đến Khuyển Nhung tấn công tổ mộ.

Cuối cùng, Khuyển Nhung đánh từ ngoài vào đã thắng, bọn họ công phá địa cung." Ô Thiền gật đầu: "Hóa ra là như vậy." Thẩm Hạo dắt Ô Thiền đi qua thông đạo cửa đá, một đường đi sâu vào cung điện.

Trên vách tường còn vẽ không ít bích họa.

Trong đó bức lớn nhất chính là cảnh tượng người Nhung công phá Hạo Kinh.

Đây là đỉnh cao trong lịch sử người Nhung.

Lại đi về phía trước, lại có bích họa miêu tả cảnh nô lệ vận chuyển đỉnh Tây Chu cướp được từ Hạo Kinh vào địa cung.

Còn có cảnh các bộ lạc người Nhung khác mang theo trân bảo và nô lệ đến địa cung tiến cống.

Xuyên qua thông đạo địa cung, cuối cùng cũng tiến vào đại điện.

Trong điện cũng thi thể ngổn ngang, lượng lớn người Nhung tàn sát lẫn nhau nằm chết trên mặt đất.

Mà trong điện chất đống lượng lớn kim ngọc châu báu.

Đống châu báu này chất cao như núi, so với địa cung của Ô Thiền chỉ có hơn chứ không kém.

Thẩm Hạo phất tay dấy lên một luồng gió mát, quét sạch bụi đất.

Tức thì, đống kim ngọc châu bích này phản xạ hào quang bảy màu chói mắt.

Các loại ngọc bích, ngọc quyết, châu hoàng, tuyền cơ chất đầy đất.

Giá trị của ngọc tốt so với hoàng kim còn cao hơn nhiều. "Oa ~, nhiều cổ ngọc quá!" Ngay cả Ô Thiền cũng nhìn đến mức mặt đầy kinh ngạc.

Tùy tay nhặt lên một chuỗi ngọc bội, đều là bảo ngọc trân quý.

Chuỗi Thất Hoàng Liên Châu ngọc bội tổ này do mấy trăm viên ngọc và mã não có chất địa, hình dáng khác nhau xâu chuỗi mà thành, cực kỳ xa hoa.

Chuỗi châu ngọc này uyển như một chiếc áo bảo thạch ngọc, đeo trên cổ và trước ngực, có thể rủ xuống tận mặt đất.

Nó chia làm hai phần trên dưới.

Phần vòng cổ bên trên do ngọc hành và mã não đỏ trắng tạo thành.

Chương 262

Phần trước ngực có bảy dây trụy sức, giữa mỗi tầng được ngăn cách bằng một viên ngọc hoàng, chạm khắc hình rồng phượng lân quy, điểm xuyết bằng mã não, nối bằng dây vàng.

Giữa có ngọc vũ, dưới có ngọc cư, đáy có ngọc trùng nha.

Cả bộ nhìn vào xa hoa đến cực điểm.

Đây là tạp bội thịnh hành thời Chu, thân phận người đeo có thể nhìn ra từ số lượng và chất lượng ngọc trên tạp bội.

Thân phận càng cao, ngọc dùng càng lớn, chất lượng càng tốt, kết cấu tạp bội càng phức tạp, độ dài cũng càng dài.

Kiện tạp bội này lấy Thất Hoàng làm chủ thể, dài lê thê xuống đất, là cấp bậc cao nhất rồi.

Nói không chừng chính là do Khuyển Nhung lột xuống từ trên người tù binh vương thất Tây Chu.

Mà trên mặt đất, những thứ tương tự còn không ít. "Nhiều kim ngọc châu báu thế này, để ở đây bám bụi thì tiếc quá, hay là để ta thu lại đi." Thẩm Hạo nhìn đống châu ngọc đầy đất nói.

Trên mặt Ô Thiền cũng nở nụ cười: "Phu quân nói đúng, những thứ này để ở đây quá lãng phí ~" Thẩm Hạo trực tiếp thu hết đống kim ngọc châu báu chất đống trên mặt đất vào nhẫn trữ vật.

Đồ đạc trong cung điện quá nhiều, nhẫn trữ vật của Thẩm Hạo cũng không chứa hết.

Thế là Ô Thiền cũng giúp một tay, thu hơn một nửa số châu ngọc bảo vật dưới đất tống vào trong tiểu thế giới bí cảnh của nàng.

Đại điện rất lớn, mặt đất ở giữa lõm xuống, vây quanh một đài đá lớn nhô lên ở trung tâm.

Đó dường như là một cái tế đàn.

Thẩm Hạo ôm eo thon của Ô Thiền, nhảy một cái bay lên đài đá.

Chỉ thấy trên đài đá bày một cái hộp ngọc, bên trên điêu khắc thú văn Tây Chu.

Thẩm Hạo phất tay một cái, hộp ngọc mở ra.

Một cuộn da thú hình vuông lẳng lặng nằm bên trong.

Bên trên còn có một viên Dạ Minh Châu tỏa hào quang rực rỡ.

Thẩm Hạo cầm lên xem, phát hiện là một viên bảo châu hiếm thấy.

Bên trong ẩn chứa tinh khí nguyệt hoa, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo u u.

Hẳn là lão bạng trong biển nuốt nhả nguyệt hoa ngưng kết mà thành.

Viên bảo châu này cũng coi như là một món bảo vật hiếm có, làm phôi thai pháp bảo có thể luyện thành một món pháp bảo không tệ.

Có điều, so với đồ quyển da thú trong hộp ngọc này thì còn kém xa.

Thu viên châu lại, Thẩm Hạo lại cầm tấm đồ quyển da thú này lên.

Tấm đồ quyển da thú này trải ra xem dài gần một mét, rộng bốn mươi centimet, giống như một bức họa quyển.

Trung tâm đồ quyển là một bức tranh sơn thủy vô cùng thô sơ, đường nét tùy ý, hình dáng đơn giản.

Có điều lại tỏ ra cực kỳ truyền thần, có cảm giác tả ý.

Mà bốn phía hình ảnh sơn thủy lại khắc họa lượng lớn hoa văn kỳ dị.

Có Thao Thiết văn mặt thú mắt lồi giống rồng giống hổ.

Có Phượng Điểu văn mào dài đuôi rủ.

Có Long văn quay đầu đối xứng trục giữa, hai con quay lưng vào nhau.

Có Quỳ Long văn một chân cổ kính hậu trọng...

Các loại hoa văn thần quái rất nhiều.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo nhìn tấm da thú hơi tàn phá này có chút nhập thần, bèn hỏi: "Phu quân, tấm da thú này có vấn đề gì sao?" Thẩm Hạo gật đầu, miệng ngậm cười: "Đương nhiên có vấn đề, thường nói thần vật tự hối." "Tấm da thú này không đơn giản như vậy." "Để ta xem thử đây rốt cuộc là bảo vật gì!" Lập tức, Thẩm Hạo vận khởi pháp lực, tức thì quanh thân Thẩm Hạo tỏa ra đủ loại thần dị.

Nguyên Anh trong cơ thể tỏa ra ức vạn hào quang, sau đầu ám nhật treo cao, thần quang rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ Tử Phủ.

Khí huyết toàn thân sôi trào, pháp lực quanh người kích động.

Trong mắt bắn ra hào quang rực rỡ như sao trời lấp lánh.

Thẩm Hạo giơ tay ấn lên đồ quyển da thú, pháp lực quán nhập vào trong đó.

Tấm da thú này phảng phất như một cái động không đáy, liên tục cắn nuốt pháp lực Thẩm Hạo rót vào.

Theo Thẩm Hạo không ngừng gia tăng thâu nhập pháp lực, linh khí quanh thân gần như muốn ngưng kết thành thực chất, linh khí hóa sương, mê mê mông mông, giống như tiên nhân trong tranh, thân tư

phiếu miểu.

Cứ như vậy kéo dài suốt một khắc đồng hồ, pháp lực trong cơ thể Thẩm Hạo đã tiêu hao quá nửa.

Ô Thiền ở bên cạnh cũng không khỏi nhíu mày. "Phu quân, chàng không sao chứ?" Thẩm Hạo lắc đầu nói: "Không sao, có điều thứ này cứ như cái động không đáy, nuốt của ta nhiều pháp lực như vậy mà thế nhưng vẫn chưa có phản ứng?" Thế là Thẩm Hạo lập tức lấy ra một bình đan dược hồi khí, phục dụng vài viên luyện hóa.

Lại qua ba khắc đồng hồ, Thẩm Hạo liên tục uống hết ba bình đan dược.

Đồ quyển này cuối cùng cũng xuất hiện phản ứng.

Thẩm Hạo trong lòng đại hỉ. "Nuốt của ta nhiều pháp lực như vậy, cuối cùng cũng có phản ứng rồi!" Ô Thiền nhìn đồ quyển da thú lược hiển tàn phá này, thấy nó bỗng nhiên tỏa ra thần quang, trong mắt cũng lóe lên một tia dị thải. "Đây là?" Theo đồ quyển tỏa ra thần quang, món bảo vật này cuối cùng cũng được kích hoạt.

Đồ quyển da thú vốn tàn phá dần dần được bổ toàn.

Các loại hoa văn thần quái bên trên cùng với bức tranh sơn thủy ở trung tâm cũng trở nên sinh động.

Cả tấm đồ quyển cuối cùng cũng được kích hoạt, khôi phục lại diện mạo vốn có.

So với dáng vẻ ban đầu không khác biệt lắm, chỉ có điều hiện tại giống như là đồ mới vậy.

Khôi phục lại thiết lập xuất xưởng ~ Họa quyển sau khi phục hồi, thần quang thu liễm.

Có điều cả tấm đồ quyển vẫn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Pháp lực Thẩm Hạo tiếp tục thâu nhập, dũng mãnh lao tới bản nguyên cốt lõi.

Thẩm Hạo lập tức phát hiện đây là một món pháp bảo cường đại.

Hoa văn cấm chế của nó cực kỳ phức tạp, nhìn kỹ thì đây không phải là Thiên Cương cấm chế.

So với Thiên Cương cấm chế còn phức tạp hơn.

Thẩm Hạo thúc giục pháp lực, cọ rửa cấm chế phức tạp này.

Tốc độ luyện hóa cấm chế rất nhanh, đây hẳn là do bản thân đồ quyển phối hợp đoạt thành.

Lại một khắc đồng hồ nữa, Thẩm Hạo cuối cùng cũng luyện hóa thành công đạo cấm chế cực kỳ phức tạp đầu tiên này.

Đây còn là trong tình huống cực kỳ thuận lợi, nếu không thuận lợi thì thời gian hao phí sẽ nhiều hơn nhiều.

Luyện hóa xong đạo cấm chế đầu tiên, Thẩm Hạo cuối cùng cũng làm rõ tình huống của đạo cấm chế này.

Hóa ra đây là Tiểu Chư Thiên Vân Cấm chỉ pháp bảo cấp bậc Tiên khí mới sở hữu.

Do ba mươi sáu đạo Thiên Cương cấm chế ngưng kết thành một thể theo phương thức sắp xếp tổ hợp phức tạp, hình thành nên Tiểu Chư Thiên Vân Cấm.

Nhìn lại, trên bản nguyên đồ quyển này còn có tám đường Tiểu Chư Thiên Vân Cấm nữa.

Tiểu Chư Thiên Vân Cấm còn có thể gọi là Tiên Cấm, cấm chế cấp bậc Tiên đạo.

Chương 263

Đồ quyển này hóa ra là một món Tiên khí chín đạo Tiên cấm a!

Luyện hóa được đạo Tiên cấm đầu tiên, Thẩm Hạo đã sơ bộ nắm giữ được đồ quyển Tiên khí này.

Thế là lập tức thu được thông tin cơ bản của món Tiên khí.

Thẩm Hạo tức thì hai mắt tỏa tinh quang.

Pháp lực cuốn một cái, đồ quyển đang trải trên đài đá lập tức bay lên không.

Cả bức họa quyển đã đại biến dạng.

Da thú màu vàng xám lúc này đã biến thành trắng tinh như giấy trắng, hình ảnh sơn thủy bên trên uyển như chân thực, giống như ảnh chụp.

Mà những hoa văn thần quái xung quanh kia giống như phù văn, linh động nhảy nhót.

Từng cái tỏa ra thần quang.

Ô Thiền cũng bị sự biến hóa đột ngột này làm chấn động.

Không khỏi trừng tròn mắt đẹp, dung nhan xinh đẹp vũ mị cũng trở nên có chút ngẩn ngơ. "Phu quân, đồ quyển này rốt cuộc là bảo vật gì?

Thế mà lại đại biến dạng?" Thẩm Hạo cười lớn, trong lòng cũng vô cùng kích động. "Ha ha ha ~" "Thiền nhi, đây không phải là bảo vật bình thường đâu!" "Đây thế mà lại là một món Tiên khí!" Ô Thiền mặt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn về phía Thẩm Hạo. "Tiên khí?" Ô Thiền là một tu sĩ đã bước lên con đường luyện khí tu tiên, tự nhiên biết khái

niệm chữ "Tiên".

Đó là một loại trạng thái cấp bậc sinh mệnh khác.

Xa không phải phàm nhân có thể so sánh. "Chuyện, chuyện này... sao ở đây lại xuất hiện Tiên khí chứ?" "Phu quân, chàng mau xem xem, đây rốt cuộc là một món pháp bảo thế nào!" Cơ duyên như vậy thực sự là quá lớn.

Lúc đến, nàng đã nghe Thẩm Hạo nói với nàng rằng cảm nhận được sự dẫn dắt của cơ duyên ở nơi này, không ngờ thế mà lại là một món Tiên bảo! "Cơ duyên này cũng quá lớn rồi!" Thẩm Hạo từ phía sau ôm lấy Ô Thiền, hai tay vòng qua eo nàng. "Món Tiên khí này gọi là Càn Khôn Xã Tắc Đồ!" "Là chí bảo từng thuộc về vương thất Tây Chu, chỉ là không biết tại sao lại bị người Khuyển Nhung cướp đoạt được.

Chẳng qua, thần vật tự hối, mà người Khuyển Nhung tuy biết là bảo vật nhưng lại không cách nào sử dụng, lâu dần dường như bị coi là một tấm đồ quyển bình thường, đặt ở chỗ này." "Càn Khôn Xã Tắc Đồ này là Tiên khí danh xứng với thực!" "Bên trong ẩn chứa một phương tiểu thế giới càn khôn, vạn dặm sơn hà, hoàn toàn là một món pháp bảo động thiên di động a!" "Lại có các công năng trấn áp, phong ấn, suy yếu, phòng hộ trong một thể." "Trong tiểu thế giới nội bộ, thậm chí còn có thể điều chỉnh tốc độ dòng chảy thời gian!" "Có thể nói là vô cùng cường đại!" Nghe Thẩm Hạo giới thiệu, Ô Thiền cũng hiểu được sự cường đại của món Tiên khí này.

Thế mà lại liên quan đến thời gian và không gian, vậy càng không phải Tiên khí bình thường có thể so sánh.

Trong đôi mắt đẹp của Ô Thiền dị quang liên liên. "Thế mà lại mạnh như vậy, phu quân, lần này đúng là nhặt được bảo vật rồi!" "Ha ha, đúng vậy, có thể lấy được chí bảo như Càn Khôn Xã Tắc Đồ, lần

này đúng là gặp may!" Thẩm Hạo cũng không ngờ lần cơ duyên dẫn dắt này lại đạt được một món bảo vật như thế.

Cấp bậc Tiên khí, trong cả thế giới này e rằng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa tất nhiên cũng là cao môn đại phái trấn áp tông môn để uẩn, không đến quan đầu diệt môn cũng không nhất định sẽ hiển lộ ra.

Mà nơi này thế mà lại giấu một món.

Đúng là niềm vui ngoài ý muốn a!

Chỉ là, Càn Khôn Xã Tắc Đồ này tuy là Tiên khí, nhưng mấy ngàn năm không có pháp lực uẩn dưỡng, lúc này linh tính đã bị tổn hại, uy năng giảm mạnh.

Có điều, nếu không phải như vậy thì Thẩm Hạo cũng khó mà luyện hóa được.

Tuy nhiên, trong cổ mộ Khuyển Nhung này còn không chỉ có thế.

Gian cung điện bên trong hẳn cũng là cơ duyên.

Thẩm Hạo thu Càn Khôn Xã Tắc Đồ vào trong Tử Phủ, lơ lửng bên cạnh Nguyên Anh, liên tục phập phồng.

Nguyên Anh pháp lực một bên uẩn dưỡng nó, một bên thuận theo đạo cấm chế đã luyện hóa, liên tục như thủy triều cọ rửa vào sâu bên trong, tiếp tục luyện hóa đạo cấm chế tiếp theo.

Thẩm Hạo lấy đan dược ra luyện hóa, bổ sung lại pháp lực bản thân đã tiêu hao.

Sau đó hai người mới men theo tường cung điện này, tiếp tục đi sâu vào trong.

Tiến vào tòa cung điện tiếp theo.

Trong tòa đại điện này, trên bốn bức tường trên dưới trái phải đều vẽ đầy các loại hoa văn mặt thú kỳ dị.

Có cái giống rồng, có cái giống hổ, còn có cái giống chim chóc.

Hoặc cao lớn, hoặc hung mãnh.

Có cái chỉ có mặt thú mà không có thân thể, có cái thì đầu và thân thể đầy đủ.

Tòa đại điện này trống rỗng, chỉ có trên tường khắc đầy các loại hoa văn thần quái.

Vừa vào gian thạch điện này, linh giác của Thẩm Hạo và Ô Thiền đã nổi lên gợn sóng, phát ra cảnh báo.

Sát giác gian thạch điện này có điểm lạ, hai người nhìn nhau một cái.

Thẩm Hạo quen thuộc kịch bản nguyên tác biết rằng, nơi này chính là gian đại điện có thời gian trôi đi cực nhanh kia.

Hai người đều từng tham ngộ một tia sức mạnh thời gian tại di chỉ Ác La Hải Thành ở vùng tuyết vực cao nguyên.

Do đó vẫn có cảm ứng đối với sự bất thường của thời gian trong điện này. "Phu quân, nơi này không ổn, có vấn đề." Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, ta cũng cảm giác được, trong tòa thạch điện này thời gian trôi cực nhanh!" "Đi, chúng ta lui về trước đã." Ô Thiền gật đầu, hai người lui ra ngoài thạch điện, thời gian lại trở về bình thường. "Sao có thể chứ?

Những người Khuyển Nhung này thế mà lại nắm giữ bí mật của thời gian?

Thậm chí phú dư sức mạnh thời gian trong cung điện!" Trong mắt Ô Thiền tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Thẩm Hạo nâng quả cầu sáng, ánh sáng chiếu vào trong thạch điện.

Nương theo ánh sáng, hai người nhìn lên vách tường thạch điện.

Trừ những thú văn thần quái kỳ dị, còn lại không nhìn thấy gì cả.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Chắc không đến mức đó, nếu người Khuyển Nhung thực sự nắm giữ sức mạnh thời gian thì cũng không thể bị quân đội bên ngoài công phá cửa cung đánh vào được." "Chắc là có liên quan đến những đồ văn thần quái trên vách tường này." "Những đồ văn này dường như đều có ghi chép trên Càn Khôn Xã Tắc Đồ." Thẩm Hạo híp hai mắt, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì.

Hắn lập tức triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, trải ra trước người.

Chỉ thấy trong tranh, xung quanh thế giới sơn thủy kia còn bao quanh lượng lớn đồ văn kỳ dị, đủ loại tư thế đều có.

Rồng phượng chim thú, thần quỷ quái dị, thiên tư bách thái.

Nhìn thoáng qua, những đồ văn này giống như biết cử động, đang uốn éo.

Trên người chúng dường như tồn tại một loại sức mạnh kỳ dị.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, tỉ mỉ kiểm tra.

Lại phát hiện những đồ văn kỳ dị này đều do từng cái đồ án nhỏ xíu kỳ dị tổ thành.

Những đồ án này thiên kỳ bách quái, nhưng phân biệt kỹ thì dường như là một loại văn tự kỳ dị?

Hình dáng như mây trôi, tràn ngập khí tức thần bí.

Thẩm Hạo lập tức câu thông với linh tính Càn Khôn Xã Tắc Đồ, biết được ngay những kiểu chữ xiêu vẹo này thế mà lại là Vân Triện Thiên Thư.

Là một loại văn tự có thể trực tiếp trình bày thiên địa đại đạo quy tắc, mỗi một ký tự đều có thể khiêu động quy tắc, ẩn chứa sức mạnh kỳ đặc.

Chương 264

Thông qua những văn tự này sắp xếp tổ hợp, thậm chí có thể diễn hóa ra đủ loại thần thông diệu pháp.

Là một loại văn tự thần dị mà tu sĩ cấp cao mới có thể nắm giữ. "Vân Triện Thiên Thư" có thể nói là bao hàm thiên địa vạn vật.

Cái gọi là văn dĩ tải đạo, mà Vân Triện Thiên Thư này chính là sự thể hiện đó. "Tam Động Thần Phù Ký" có ghi chép, Vân Triện Thiên Thư có hai loại cấu thành...

Mà trong kiện Càn Khôn Xã Tắc Đồ này lại bao quát tất cả Vân Triện Thiên Thư vào trong.

Vô số Vân Triện sắp xếp tổ hợp, hình thành nên những hình vẽ thần quái, rồng phượng chim thú kỳ dị trong tranh này.

Nếu học được những Vân Triện này thì có thể tháo dỡ những đồ văn kia, tự mình sắp xếp tổ hợp, diễn biến thành hình dáng mới, tự do tùy tâm.

Có điều chuyện này còn xa lắm. "Chậc chậc, hóa ra là như vậy, ta biết rồi." Thẩm Hạo khẽ nói.

Ô Thiền nghe vậy bèn hỏi: "Phu quân, có phát hiện gì sao?" Thẩm Hạo gật đầu, ra hiệu Ô Thiền nhìn về phía đồ văn trong thạch điện. "Nàng xem, tường điện là những đồ văn này, dùng thần thức quan sát thì có thể thấy được kỳ thực đó đều được cấu thành bởi từng Vân Triện Thiên Thư nhỏ xíu." "Chính sức mạnh của những Vân Triện Thiên Thư này đã khiêu động quy tắc thời gian, mới khiến cho trong thạch điện này tràn ngập sức mạnh thời gian, thời gian trôi đi cực nhanh." "Vu sư trong tộc người Nhung hẳn là ngẫu nhiên phát hiện ra bí mật của những đồ văn này từ tấm đồ quyển da thú thần vật tự hối

kia.

Mới dùng nó vào trong gian cung điện này khi xây dựng." Ô Thiền chợt hiểu gật đầu. "Hóa ra là như vậy a!" Lại học được một loại kiến thức mới, Vân Triện Thiên Thư quả đúng là thần kỳ. "Vậy phu quân, chúng ta bây giờ làm thế nào?" Thẩm Hạo cười nói: "Đây cũng là cơ duyên của chúng ta rồi!" "Vân Triện Thiên Thư cực kỳ phức tạp khó hiểu, học cũng cực kỳ khó khăn.

Nếu không có người dạy bảo, hoàn toàn dựa vào tự học thì quả thực khó như lên trời." "Nàng xem, những Vân Triện trong đồ văn trên tường này chính là do Vu sư người Nhung kia tự mình học được, ứng dụng vào trong điện." "Xem ra Vu sư người Nhung này cũng là người có đại trí tuệ, thế mà lại học được những Vân Triện này." "Chúng ta cứ bắt đầu học tập từ những Vân Triện do hắn viết ra, như vậy độ khó sẽ giảm thấp đi rất nhiều!" "Có cơ sở rồi, sau này khi học tập những Vân Triện Thiên Thư khác trên Càn Khôn Xã Tắc Đồ cũng sẽ đơn giản hơn một chút." Ô Thiền vô cùng tán đồng gật đầu: "Vâng vâng ~, phu quân nói đúng ~" Sau đó, hai người bèn ngồi ngay ngắn tại lối vào thạch điện, nương theo ánh sáng của quả cầu quang thuật, bắt đầu tham ngộ những Vân Triện trên tường điện.

Trên tường điện này, mỗi một thú văn thần quái đều do mấy chục đến mấy trăm Vân Triện tổ thành.

Vân Triện Thiên Thư này có một năng lực kỳ đặc, chỉ cần học được là có thể tự nhiên lĩnh ngộ ý nghĩa của nó.

Vân Triện Thiên Thư, được xem là loại văn tự cực kỳ cổ xưa, ngay cả Hán tự ngày nay cũng được coi là diễn biến từ nó mà ra.

Những tự thể trên các lá bùa cũng toát lên vẻ kỳ dị tương tự, chúng đang cố gắng mô phỏng Vân Triện Thiên Thư để đạt được một số sức mạnh thần bí.

Hoặc là văn tự hấp thu linh khí thiên địa để sinh ra tác dụng, hoặc là câu thông với tổ sư trên trời, thần linh, mượn dùng thần lực.

Nếu thay thế toàn bộ văn tự trên bùa chú bằng Vân Triện Thiên Thư, uy lực của lá bùa sẽ được nâng cao cực lớn.

Tác dụng của loại thiên thư này vô cùng cường đại.

Thẩm Hạo và Ô Thiền tản mát thần thức, tỉ mỉ tham ngộ những đồ văn và vân triện trên vách tường.

Phải nói rằng, vị Vu sư của tộc Khuyển Nhung này cũng có chút bản lĩnh, vậy mà lại học được nhiều vân triện đến thế.

Tuy nhiên, Càn Khôn Xã Tắc Đồ là thần vật tự hối, trông chẳng khác gì một tấm bản đồ da thú rách nát.

Có lẽ vị Vu sư kia đã coi nó là bảo vật ghi chép truyền thừa thần bí nào đó.

Hắn học được loại vân triện kỳ dị và mạnh mẽ này từ tấm da thú, chỉ là hắn không biết rốt cuộc loại văn tự này là thứ gì.

Tòa cung điện này có lẽ là nơi hắn dùng để luyện tập vân triện.

Các mặt tường đều viết kín mít, hầu như không còn chỗ trống.

Hơn nữa, trong số các đồ án trên tường, đa số đều lặp đi lặp lại, đặc biệt là ở khu vực lối vào.

Đồng thời, cũng tồn tại không ít sai sót.

Một số vân triện ở các tiết điểm bị viết sai.

Do đó, khu vực lối vào này có tốc độ trôi của thời gian chậm nhất.

Vu sư tộc Nhung có lẽ chính là nhờ vào vân triện này mà nhìn trộm được sức mạnh thời gian.

Càng đi sâu vào thạch điện, lực gia tốc thời gian càng mạnh.

Vân triện trong đồ văn cũng càng ít sai sót hơn, sự sắp xếp tổ hợp của chúng cũng có sự biến hóa.

Và đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến thời gian gia tốc trở nên mạnh mẽ.

Thẩm Hạo và Ô Thiền đứng tại lối vào thạch điện, tham ngộ suốt một ngày một đêm, cuối cùng cũng học xong toàn bộ vân triện ở khu vực cửa.

Nhưng càng vào sâu, do sức mạnh thời gian can nhiễu, thần thức rất khó thăm dò vào trong.

Sau khi vượt qua một khoảng cách nhất định, thần thức liền bị chặn lại.

Mở đôi mắt to tròn nhìn về phía Thẩm Hạo, Ô Thiền hỏi: "Phu quân, đồ văn bên trong thần thức không thăm dò vào được, phải làm sao bây giờ?" Thẩm Hạo nhếch miệng cười nhẹ: "Có cách, nhìn ta đây." Thẩm Hạo triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, treo lơ lửng trên đỉnh đầu hai người.

Đồ quyển tỏa ra ánh thanh quang mông lung, bao trùm lấy cả hai.

Trong thạch điện, những đồ văn vân triện này vốn dĩ có nguồn gốc từ Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Có bảo vật này ở đây, sức mạnh gia tốc thời gian do các đồ văn kia sinh ra tự nhiên không thể gây bất kỳ uy hiếp nào cho hai người nữa. "Như vậy là được rồi, đi thôi, chúng ta vào trong." Ô Thiền mỉm cười gật đầu.

Ngay sau đó, dưới sự bảo hộ của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, hai người một lần nữa bước vào thạch điện.

Lần tiến vào này quả nhiên cảm nhận được sự khác biệt.

Loại sức mạnh thời gian đơn giản thô bạo kia không còn tác động lên người bọn họ nữa, một chút dị thường cũng không cảm thấy.

Thế là hai người đi sâu vào trong thạch điện, đến chỗ giới hạn vừa rồi.

Thẩm Hạo lấy ra hai cái bồ đoàn, mỗi người một cái, đoan tọa bên trên, bắt đầu lĩnh ngộ lại những đồ văn vân triện trên vách tường.

Đồ văn ở nơi này đã có chút biến hóa.

Số lượng vân triện tổ hợp bên trong nhiều hơn.

Xem ra, vị Vu sư kia đã lĩnh ngộ sâu hơn về loại văn tự này.

Tuy nhiên, những đồ văn này trước sau vẫn chỉ có một tác dụng, đó là gia tốc thời gian.

Có lẽ vì tên Vu sư kia chỉ lĩnh ngộ được duy nhất loại sức mạnh này từ Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Hoặc giả, nó có liên quan đến Cửu Đầu Thần mà tộc Nhung sùng bái tín phụng.

Bởi vì vị Cửu Đầu Thần này chính là kẻ nắm giữ sức mạnh thời gian.

Mà nếu nắm giữ được thời gian, thậm chí có thể trường sinh, vĩnh sinh.

Tên Thi Nhung Vu Sư kia có lẽ cũng đang đánh cái chủ ý này.

Nhưng trường sinh, vĩnh sinh đâu phải thứ dễ dàng nắm giữ như vậy?

Nhìn tình cảnh này, khẳng định là hắn đã thất bại.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ tham ngộ của hai người trong thạch điện cũng ngày càng nhanh.

Bởi vì số lượng vân triện liên quan đã đạt đến cực hạn, phía sau không còn xuất hiện vân triện mới nữa.

Tất cả các hoa văn thần quái trong thạch điện đều là sự sắp xếp tổ hợp của những vân triện đó.

Chỉ là càng vào sâu, tổ hợp càng phức tạp, sức mạnh gia tốc thời gian sinh ra càng khổng lồ.

Sau khi thuận lợi nắm giữ bộ phận vân triện này, tầm nhìn thần thức của Thẩm Hạo và Ô Thiền cũng phát sinh biến hóa thần kỳ.

Đã học được những vân triện kia khắc sâu vào trong não hải, thần thức của họ vậy mà có thể nhìn thấy những gợn sóng do dòng chảy thời gian sinh ra trong thạch điện.

Chương 265

Sức mạnh thời gian là một loại sức mạnh cực kỳ đặc thù.

Nó không chỗ nào không có, nhưng lại khó mà chạm tới.

Mà trong thạch điện này, do duyên cớ của đồ văn vân triện, dòng chảy thời gian trở nên dị thường, khiến cho thời gian tạo ra những gợn sóng trong không gian.

Từng đạo sóng gợn vô hình dao động, giống như viên đá ném vào mặt hồ.

Tuy nhiên, gợn sóng ở đây không phải loại mặt phẳng như trên hồ nước, mà khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Từ lối vào thạch điện đi sâu vào trong, gợn sóng thời gian càng lúc càng dày đặc, kịch liệt.

Từ gợn sóng biến thành sóng lớn, càng vào sâu thậm chí biến thành sóng thần.

Bội số trôi đi của thời gian từ một lần, hai lần, đến năm lần, mười lần.

Cho đến chỗ Thẩm Hạo và Ô Thiền đang đứng hiện tại, đã lên đến cả trăm lần.

Hai người đều kinh ngạc trước sự kịch liệt của thời gian nơi này.

Thậm chí nó không giống như trận pháp cần năng lượng để kích hoạt.

Sức mạnh do những vân triện này sinh ra giống như động cơ vĩnh cửu không cần động lực.

Không cần năng lượng duy trì cũng có thể liên tục sinh ra sức

mạnh cường đại.

Thực tế, những vân triện này chính là sự biểu đạt bên ngoài của lực quy tắc, là vật chứa cụ hiện hóa.

Toàn bộ sức mạnh được cung cấp bởi quy tắc thế giới, tức là thiên địa chi lực tự phát vận chuyển.

Con người thông qua vân triện, can thiệp vào sự vận chuyển của quy tắc, cụ hiện sức mạnh quy tắc ra ngoài.

Chỉ là, sức mạnh vân triện không phải thứ người bình thường có thể nắm giữ.

Xuyên qua ánh thanh quang của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, hai người đều có thể nhìn thấy rõ ràng bên ngoài thạch điện, những con sóng thời gian đang cuộn trào.

Giữa chốn vô thanh vô tức, chớp mắt đã trăm năm.

Ô Thiền nhìn những con sóng thời gian khổng lồ vô hình kia, trong lòng đầy chấn động: "Thật quá khủng khiếp, sức mạnh như thế này, thật sự là thứ nhân lực có thể chưởng khống sao?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Khó!

Người chế tạo ra gian thạch điện này e rằng chính là tự mình hại chết mình." "Thiền nhi, nàng nhìn chỗ kia xem." Thẩm Hạo chỉ về phía trước không xa.

Ô Thiền nhìn theo hướng tay Thẩm Hạo.

Chỉ thấy một bóng người ngã oặt trên mặt đất.

Mà trên vách tường bên cạnh hắn là những đồ văn chưa hoàn thành.

Nhìn động tác ngã sấp về phía trước, cùng với da thịt khô quắt và bộ xương khô hủ bại, cực kỳ yếu ớt, e rằng chỉ cần chạm nhẹ là sẽ

hóa thành tro bụi. "Gian thạch điện này, hẳn là kiệt tác của hắn!" Chớp mắt đã mười ngày trôi qua.

Thẩm Hạo và Ô Thiền nhờ sự che chở của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, vẫn nán lại trong gian thạch điện tràn ngập dòng chảy xiết của thời gian này.

Bọn họ tuy đã lĩnh ngộ được các vân triện tạo thành đồ văn thần quái trên tường, nhưng tiến triển trong việc tham ngộ sức mạnh thời gian lại rất chậm chạp.

Hiệu quả gia tốc thời gian quả thực vô cùng lớn.

Nhưng cái Thẩm Hạo cần lại không phải hiệu quả thô bạo như hiện tại.

Về mặt giác quan so với thời gian bên ngoài vẫn như nhau, cảm giác chỉ là một giây, nhưng thực tế lại trải qua vài giờ, vài tháng, thậm chí vài năm.

Quá thô bạo.

Dùng để đối địch, làm sát chiêu thì được.

Nhưng nếu dùng để hỗ trợ tu luyện thì không ổn.

Trong thạch thất, tổng cộng chỉ có hơn hai trăm tự phù Vân Triện Thiên Thư, tổ hợp thành đầy ắp những đồ văn thần quái khắp phòng.

Phản phản phục phục tổ hợp sắp xếp.

Thẩm Hạo đã nắm rõ quy luật trong đó.

Sở dĩ thời gian gia tốc ngày càng mạnh là vì số lần lặp lại của tự phù trong đồ văn càng nhiều.

Cũng rất đơn giản thô bạo.

Vì cả hai đều đã tham ngộ ra một tia hạt giống quy tắc thời gian,

nên việc tu luyện trong thạch điện này vẫn có chút hiệu quả.

Thông qua tự phù vân triện để tham ngộ sức mạnh thời gian coi như đã giảm bớt độ khó xuống một bậc thang.

Tuy nhiên vẫn rất khó.

Tác dụng của gian thạch điện này đến đây cũng kết thúc.

Nó chỉ đơn thuần giúp hạ thấp ngưỡng cửa sâm ngộ tự phù Vân Triện Thiên Thư cho hai người một chút mà thôi.

Sau này, bọn họ có thể trực tiếp thông qua Càn Khôn Xã Tắc Đồ để tham ngộ.

Không chỉ hiệu quả tốt hơn mà tự phù dù là về số lượng hay chất lượng đều toàn diện hơn.

Hai người lại có thêm một chút lĩnh ngộ mới về sức mạnh thời gian.

Thế là họ thu lại bồ đoàn, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi thạch điện.

Bước ra khỏi đó, trở lại tiền điện đầy xác chết.

Lúc này, cả hai đều nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận động tĩnh, bèn phân ra thần thức hướng ra ngoài thăm dò.

Quả nhiên nhìn thấy bên ngoài có ba nam một nữ đang tiến vào cung điện.

Trong bốn người này, trừ một người đàn ông là thợ săn dân tộc thiểu số, ba người còn lại đều là người Hán.

Mà phía sau bọn họ còn có một nhóm người nữa.

Cầm đầu là một lão già tầm năm sáu mươi tuổi, cùng một gã béo còn mập hơn cả Vương Bàn Tử, theo sau là mấy chục người.

Ai nấy đều lăm lăm súng ống, nhìn qua đã thấy vô cùng hung hãn,

không phải dạng vừa.

Trên mặt đất chỗ cái hố thụ động cũng có thêm một cái xác béo bị đập thành thịt vụn và xác mười mấy con chó săn.

Đều là từ trên cao rơi xuống mà chết.

Ô Thiền thu hồi thần thức, nhìn Thẩm Hạo: "Phu quân, nơi này mà cũng có người tới sao?

Chúng ta bây giờ làm thế nào?

Rời đi hay là..." Thẩm Hạo một tay đặt lên vòng eo thon của Ô Thiền, ôm nàng vào lòng, vừa nói: "Bọn họ chắc cũng vì ngôi cổ mộ Khuyển Nhung này mà đến.

Rất có thể là mơ tưởng đến bí mật trường sinh.

Không vội, hiện tại tình huống có biến, lát nữa chúng ta đi theo sau bọn họ xuống dưới xem sao." Ngay sau đó, Thẩm Hạo và Ô Thiền bay lên xà nhà cung điện, ẩn mình đi.

Nhìn thấy đám người bên ngoài, Thẩm Hạo lập tức biết mấy người này chính là nhóm nhân vật chính của đoạn kịch tình này.

Chỉ biết gã kia họ Trương, là hậu duệ của Trương Tam Liên Tử.

Ngoài ra còn có Xú Ngư và Đằng Minh Nguyệt.

Mấy người này sẽ thâm nhập xuống lòng đất, tìm được Tiên Thụ do Cửu Đầu Trùng hóa thành.

Tên Cửu Bá kia vọng tưởng thông qua Tiên Thụ đạt được trường sinh bất tử, thoát khỏi luân hồi.

Bên ngoài cung điện thổ đài, gã người Tỳ Nhân bị câm kia ngôn ngữ bất thông, khá trầm mặc.

Chương 266

Còn bộ ba nhân vật chính thì chém gió suốt dọc đường. "Lão Trương, đi suốt cả chặng đường này, trên đất nhiều xác chết thế, không phải sẽ trá thi chứ?" "Thôi đi, đều chết không biết bao nhiêu năm rồi, trá thi cái gì?

Đừng có tự mình dọa mình a!" Nhóm người bên ngoài men theo thông đạo lối vào, đi vào trong cung điện.

Bọn họ cầm đuốc, nhìn qua thì có vẻ là xé quần áo từ xác chết, tẩm dầu rồi quấn lại.

Mấy người nhìn quanh đại điện một vòng, thấy đầy đất là xác chết.

Còn về phần vàng ngọc châu báu thì đã bị Thẩm Hạo và Ô Thiền thu đi từ sớm, hiện tại nơi này chỉ còn lại xác chết mà thôi.

Không thu hoạch được gì, mấy người bèn men theo cung điện tiếp tục đi sâu vào trong.

Rất nhanh, họ đã bước vào gian thạch điện có sức mạnh gia tốc thời gian khủng bố kia.

Ô Thiền thấy vậy, nhìn Thẩm Hạo: "Phu quân cứ thế để bọn họ đi vào mặc kệ sao?

Với sức mạnh thời gian ở trong đó, e rằng chỉ cần không cẩn thận là sẽ chết già bên trong." Thẩm Hạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của Ô Thiền một cái, rồi nói: "Không sao, bọn họ cũng không phải người thường, đợi một lát nữa họ sẽ phát hiện ra vấn đề và chạy ra thôi." Trong mắt Ô Thiền hiện lên vẻ nghi hoặc, liền dùng thần thức lưu ý nhóm người này.

Quả nhiên, khi bọn họ muốn ăn bánh nếp đậu để lót dạ, vô tình làm rơi chiếc bánh xuống nền đất tối đen.

Lúc nhặt lên thì cả chiếc bánh đã đen xì, giống như để quá lâu ngày, bị nấm mốc thối rữa. "Không ổn, ngàn vạn lần đừng khinh cử vọng động!

Nơi này có vấn đề!" Lão Trương vội vàng hét lên. "Sao vậy?

Chỗ nào không đúng?" Đằng Minh Nguyệt hỏi. "Các cậu nhìn cái bánh nếp đậu mà Xú Ngư vừa nhặt lên xem." "Sao chứ?

Chỉ là ăn phải miếng lương khô bị hỏng một tí, không sao đâu, cái thứ khó ăn hơn thế này tôi cũng từng xơi rồi!" Xú Ngư hào sảng nói, chẳng hề để ý.

Nhưng Lão Trương rất khẩn trương: "Tôi vừa nhìn cái bánh đó rõ ràng vẫn còn tốt, trời đông giá rét thế này, làm sao mà hỏng được!

Nhìn lại bây giờ xem, mốc meo cả rồi!" Xú Ngư cầm cái bánh nếp đậu đen thui giơ lên dưới ánh đuốc: "Nói cũng phải ha..." "Lương khô mà muốn thối rữa đến mức độ này, các cậu thử nghĩ xem cần bao nhiêu thời gian?" Lão Trương hỏi. "Hít... cái này...

ít nhất cũng phải một hai năm chứ hả?" Xú Ngư hít sâu một hơi khí lạnh. "Không sai, miếng lương khô này sau khi rơi xuống đất, trong nháy mắt đã trôi qua mấy năm rồi!

Hiện tại thử tưởng tượng xem, nếu rơi xuống đất không phải là lương khô mà là cậu, thì sẽ có kết quả gì?" Lão Trương trầm giọng nói. "Cái này... cũng quá đáng sợ rồi." Mấy người đứng chôn chân tại chỗ không dám động đậy, cũng không dám tiếp tục tiến lên.

Để chứng minh kết luận này, bọn họ lại lấy ra một miếng lương khô làm thí nghiệm.

Kết quả lương khô vừa rơi vào chỗ tối, trong nháy mắt liền mục

nát, bóp nhẹ cái đã thành tro bụi.

Mấy người không khỏi kinh hãi.

Gian thạch điện này có một đặc tính kỳ quái, đó là dưới ánh sáng chiếu rọi, sự gia tốc thời gian sẽ không thể phát huy tác dụng.

Đây có khả năng là do tên Thi Nhung Vu Sư học nghệ không tinh, trong lúc luyện tập Vân Triện Thiên Thư đã xuất hiện sai sót dẫn đến vấn đề này.

Hiện tại trên người mấy kẻ này không có dạ minh châu có thể phát sáng.

Lúc này, ngọn đuốc trong tay bọn họ, ánh lửa ngày càng yếu ớt.

Cả nhóm đều chú ý tới vấn đề này.

Cây đuốc này theo lý thuyết có thể cháy được vài giờ, vậy mà bây giờ mới mấy phút đã sắp tắt.

Mấy người ý thức được sự chẳng lành, vội vàng lui ra khỏi thạch điện.

Ngay khoảnh khắc bọn họ vừa thoát ra, ngọn đuốc vụt tắt.

Tim ai nấy đều đập thình thịch, thở hồng hộc. "Hú hồn... cái cung điện này cũng quá đáng sợ rồi, quả thực là một cái hố đen nuốt chửng thời gian!" Nhóm người lui về đại điện phía trước.

Lúc này, kẻ tên là Xú Ngư bỗng nhiên nói: "Này, các người nói xem, trong cung điện này sao một món bảo bối đáng tiền cũng không thấy vậy, giấu đi đâu hết rồi?" Lão Trương cũng phụ họa: "Đúng vậy, lúc nãy trên bức tường bên ngoài, trong bích họa đều vẽ rõ ràng các bộ lạc người Nhung đều phải đến tiến cống bảo vật, sao một món cũng chẳng thấy đâu?" Trong nhóm người, cô gái duy nhất tên là Đằng Minh Nguyệt cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Bảo vật người Nhung tích lũy qua mấy trăm hàng ngàn năm tiến cống, vậy mà một chút dấu vết cũng không thấy. "Chẳng lẽ nơi này còn có thông đạo ẩn giấu đi đến chỗ khác?" "Mọi người tìm thử xung quanh xem." Tòa cung điện thổ đài này thực ra không chỉ có một tầng, chỉ là lối vào tầng dưới nằm ngay dưới tế đàn ở trung tâm đại điện.

Mấy người còn chưa kịp tìm đến chỗ tế đàn thì đã phát hiện ra một lối vào ở góc đại điện.

Chỗ này vốn là một mảng nền đất, nhưng do năm tháng lâu dài bị sụt lún, sập xuống một mảng nên bị bọn họ phát hiện.

Mấy người vừa định đi xuống thì lúc này, bên ngoài đại điện lại truyền đến một trận động tĩnh.

Bọn họ biết là Cửu Bá và đám người kia đã đuổi tới, bèn vội vàng chui xuống lỗ hổng trốn vào tầng địa cung bên dưới.

Cửu Bá dẫn theo một đám thủ hạ đông đảo tiến vào đại điện.

Trong đám người này, có vai vế nhất đầu tiên phải kể đến Cửu Bá, tự xưng là truyền nhân của Đậu Chiêm Long, trong tay có một đồng Lạc Bảo Kim Tiền.

Theo sát lão là một mỹ nữ lãnh diễm tên là Quan Cẩm - con nuôi của Cửu Bá.

Sau đó là gã béo Phì Trấn Đông, biệt hiệu Đại Lão Phì, cùng với nhóm pháo thủ do Ngô Lão Lục cầm đầu, còn dắt theo mấy chục con chó săn gấu hung hãn.

Trong đại điện không có vàng ngọc châu báu cho bọn họ nhặt, ngược lại có vẻ vô cùng vắng lặng.

Chuẩn bị trước sau mấy chục năm, Cửu Bá cuối cùng cũng đợi được cơ hội.

Tiên Trùng trên người nữ thi thời Minh dưới căn nhà phía Tây Nam đã hiện thế, hắn cuối cùng cũng có thể tìm được Tiên Thụ để thực hiện giấc mộng trường sinh.

Cửu Bá trực tiếp chỉ huy đám thủ hạ chia nhau lục soát tứ phía.

Lão này làm người cẩn thận, thấy gian cung điện phía sau trống hươ trống hoác, nhìn một cái không thấy điểm cuối, chỉ có trên tường dán gạch mặt thú thì không đi vào.

Chuẩn bị bao nhiêu năm như vậy, lão đương nhiên có nhiều hiểu biết về ngôi mộ cổ Khuyển Nhung này, biết gian cung điện phía sau có vấn đề, tuy không rõ rốt cuộc là vấn đề gì.

Thế là lão liền ra lệnh cho tất cả mọi người chỉ lục soát ở tiền điện, không được ra sau mạo hiểm.

Cửu Bá biết rõ dưới cung điện này còn một tầng địa cung nữa.

Lão lại phân phó đám thủ hạ, nếu không tìm thấy đường xuống thì trực tiếp dùng thuốc nổ phá một lỗ mà xuống.

Tuy nhiên thủ hạ của Cửu Bá đông đảo, rất nhanh đã tìm thấy thông đạo dưới tế đàn.

Một đoàn mấy chục người đi xuống địa cung.

Thẩm Hạo mang theo Ô Thiền cũng ẩn đi thân hình, bám theo sau tiến vào địa cung.

Dựa vào sự áp chế của tu vi, đám người này căn bản không có khả năng phát hiện ra hai người bọn họ.

Địa cung này cũng không lớn, chỉ là một cái hang đá.

Mấy chục người đốt đuốc, chiếu sáng cả hang động như ban ngày.

Trong động, ngoài khá nhiều xương khô ra thì còn có mười mấy chiếc đỉnh đồng lớn.

Chương 267

Hoặc là đỉnh tròn ba chân hai tai, hoặc là đỉnh vuông bốn chân hai tai.

Xung quanh còn chất đống không ít thi cốt, đều là những xác chết đeo mặt nạ đồng, tai đeo trang sức hình đôi rắn của tộc Thi Nhung.

Bên cạnh chiếc phương đỉnh lớn nhất ở giữa còn có một bộ thi cốt nằm ngửa, nhìn cách ăn mặc trang phục thì rất có thể là thủ lĩnh Thi Nhung.

Cửu Bá nhìn quanh một cái liền thấy ngay chiếc phương đỉnh ở giữa này, trong mắt lập tức lóe lên tinh quang. "Tốt, bốn chân tai vuông, văn thùy lân, chân quỳ long, trên thân đỉnh còn có hoa văn hình cây, chính là nó rồi." Ngô Lão Lục hỏi: "Cửu Bá, ngài chính là vì tìm cái đỉnh này sao?

Nhưng cái đỉnh này lớn thế, chúng ta làm sao khiêng ra được?

Phía trước đã chết không ít anh em pháo thủ, bọn họ theo tôi bao nhiêu năm nay, trên có già dưới có trẻ..." Không đợi Ngô Lão Lục nói hết, Đại Lão Phì - Phì Trấn Đông liền nói: "Ngô Lão Lục ông cứ yên tâm, chúng tôi chưa bao giờ bạc đãi huynh đệ, danh tiếng của Cửu Bá ông cũng biết rồi đấy!" Ngô Lão Lục gật đầu: "Được, vậy còn gì để nói nữa, ai chẳng biết Cửu Bá trượng nghĩa.

Có điều, trong cung điện này một món đồ đáng tiền cũng không thấy, chúng ta đông người thế này, còn nhiều chó săn gấu như vậy, hiện tại tổn thất lớn lắm, đừng để đến lúc đó ngay cả vốn cũng không thu về được!" Cửu Bá bất động thanh sắc liếc mắt ra hiệu cho Phì Trấn Đông.

Phì Trấn Đông hiểu ý, lập tức nói: "Ông cũng biết Cửu Bá mấy

chục năm nay chưa từng dễ dàng xuất sơn.

Lần này chính là vì một thứ kinh thiên động địa!

Trong ngôi cổ mộ này chôn giấu không biết bao nhiêu trân bảo hiếm có!" "Tuy nhiên, bắt buộc phải là người mang 'Tiên Trùng' trong người mới có mạng đi vào.

Nhưng mà, Tiên Trùng này một khi đã ăn rồi thì cũng không sống được nữa!

Dưới cỗ quan tài của cung nữ nhà Minh ở căn nhà phía Tây Nam ngõ Thiêu Thủy, Tiên Trùng chính là ở trên người cô ta!

Nếu không ông tưởng Cửu Bá vì sao lại ru rú ở đó mấy chục năm?

Chính là đang canh chừng nơi đó!" "Thời gian trước, hai đứa cháu họ của Cửu Bá ngộ đánh ngộ đụng ăn phải Tiên Trùng mà chưa chết, tìm đến Cửu Bá.

Cửu Bá biết thời cơ đã đến, liền chỉ cho bọn chúng một con đường, để bọn chúng đi tìm ngôi mộ cổ Khuyển Nhung này.

Hiện tại thời cơ chín muồi, mới dẫn theo các người cùng qua đây phát tài." Ngô Lão Lục cho rằng Cửu Bá cũng là chiếu cố mình mới dẫn mình đi phát tài.

Chỉ là đã lâu như vậy, cung điện cũng lật tung lên rồi mà một chút bảo bối cũng không tìm thấy, thực sự khiến gã cảm thấy không yên tâm.

Gã lại nói: "Được rồi, chúng tôi nghe Cửu Bá." Cửu Bá cũng gật đầu: "Thứ các người cầu chỉ là chút vàng ngọc tài bảo phàm tục.

Nhưng thứ ta dẫn các người đi tìm lần này mới thực sự là kinh thế hãi tục a!" Ngô Lão Lục cứ nghe Cửu Bá nói về thứ gì đó "kinh thế hãi tục" nhưng mãi vẫn chẳng biết là gì, hoàn toàn mù tịt.

Gã lại nói: "Cửu Bá, anh em chúng tôi đều chưa thấy qua sự đời, hay là ngài nói thử xem, cái bảo vật kinh thế hãi tục kia rốt cuộc là thứ gì vậy?

Nói ra để chúng tôi cũng được mở rộng tầm mắt a~" Cửu Bá biết Ngô Lão Lục vẫn chưa tin mình, đang ở đây thăm dò.

Có điều đã đến tận đây rồi, lão cũng không để ý, bèn nói: "Được, vậy ta sẽ nói cho các người biết." "Người Nhung thời cổ đại có rất nhiều chi bộ lạc.

Từng đánh phá Cảo Kinh của Tây Chu, cướp đi Bảo Đỉnh của Khuyển Nhung gọi là Tây Nhung.

Còn những kẻ canh giữ trong địa cung, đầu đeo trang sức hình đôi rắn gọi là Thi Nhung.

Tất cả mọi thứ trong cung điện của Thi Nhung đều do các chi bộ lạc đánh trận bên ngoài cúng bái dâng lên.

Mãi cho đến thời nước Liêu, hai mươi vạn đại quân hầu như đã tàn sát người Nhung đến tận cùng.

Những người Nhung tàn tồn cuối cùng đều chạy vào trong ngôi mộ cổ Khuyển Nhung này, biệt vô âm tín." "Tuy nhiên, nhìn vào tình hình dọc đường đi, e rằng thủ lĩnh Thi Nhung trong địa cung đã quen thói cao cao tại thượng, vẫn bức bách đám Khuyển Nhung chạy trốn tới đây phải tiến cống, kết quả dẫn đến hai bên tự tương tàn sát, cuối cùng lưỡng bại câu thương, chết sạch cả lũ!" Ngô Lão Lục nghe vậy cũng gật đầu, nhưng gã vẫn có chút chưa hiểu: "Nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với cái đỉnh Tây Chu kia?" Cửu Bá hơi dừng lại: "Đây không phải là đang nói đến sao.

Nhiều đỉnh Tây Chu đặt ở đây như vậy thực ra cũng liên quan đến tập tục tang lễ của người Nhung.

Người Nhung sùng bái Thụ Táng (mộ cây), chính là dùng vỏ cây bọc thi thể lại rồi treo lên cây." Ngô Lão Lục kinh ngạc: "Còn có người chết rồi treo lên cây sao?

Cái này tôi đúng là lần đầu nghe nói a, không phải đều chôn xuống đất sao?" Ngay cả Quan Cẩm đi theo sau Cửu Bá cũng vô cùng kinh ngạc.

Cô ta nhìn thấy hoa văn hình cây trên đỉnh Tây Chu, trong lòng có chút suy đoán: "Chẳng lẽ, văn thụ hình trên đỉnh Tây Chu có liên quan đến tập tục thụ táng của Khuyển Nhung?" Ô Thiền cùng Thẩm Hạo lẳng lặng trốn ở phía sau nghe Cửu Bá nói chuyện, cũng cảm thấy lạ lẫm: "Xác chết treo trên cây, còn có tập tục kỳ quái như vậy?" Thẩm Hạo ra hiệu Ô Thiền cứ bình tĩnh chớ nóng, câu chuyện của Cửu Bá còn chưa kể xong đâu.

Lúc này, Cửu Bá gật đầu, tiếp tục nói: "Không sai, người chết như đèn tắt, âm dương cách biệt.

Tuy đều có tập tục tang lễ nhưng mỗi nơi lại có sự khác biệt rất lớn!

Ở đất Thăng Long, tối kỵ chôn người chết cạnh cây, nhưng người Nhung ngoài quan ải lại hoàn toàn ngược lại.

Bọn họ cho rằng xác chết treo trên cây có thể thăng thiên thành tiên!" "Treo trên cây còn có thể thành tiên?" Không chỉ Ngô Lão Lục, ngay cả Phì Trấn Đông, Quan Cẩm đều cảm thấy khó tin.

Cửu Bá gật đầu: "Đúng vậy!

Trong truyền thuyết có một chiếc hộp vàng của Nhung Vương, bên trong chứa một con 'Tiên Trùng' được sinh ra từ trên Tiên Thụ.

Nhung Vương cũng vì thế mới tin rằng có Tiên Thụ giúp con người thành tiên trường sinh.

Sau này, chiếc hộp vàng qua mấy lần đổi chủ, vào cuối thời Minh bị một cung nữ lấy trộm.

Cô ta bị vây khốn trong cung, bất đắc dĩ nuốt 'Tiên Trùng' rồi nhảy giếng tự tử.

Đó chính là cung nữ triều Minh dưới lòng đất căn nhà phía Tây Nam ngõ Thiêu Thủy!

Cổ lão tương truyền, chỉ có người ăn Tiên Trùng mới có thể nhìn thấy 'Tiên Thụ' trong ngôi cổ mộ này!" Cửu Bá vì chuyện này mà mưu tính đã lâu, "Tiên Thụ" chính là mục tiêu của lão.

Còn nhóm người Ngô Lão Lục chỉ vì phát tài, cái gì "Tiên Trùng", "Tiên Thụ" gã chẳng quan tâm.

Chỉ là trước mắt lại chưa thấy thứ gì.

Cửu Bá an ủi: "Trước đó chúng ta đã nói rõ rồi, tìm được đồ thì chia đôi.

Bây giờ ông bảo anh em cùng ta đi tìm Tiên Thụ.

Tìm được thì không nói, nếu không tìm được, một nửa đồ của ta cũng cho ông tất!

Như vậy được rồi chứ?" Ngô Lão Lục mặt mày hớn hở, đầy miệng nhận lời.

Thế là Cửu Bá chỉ huy mọi người khiêng chiếc đỉnh Tây Chu kia ra.

Tuy nhiên, nền đá thạch quật này vốn yếu ớt, bên dưới lại có một con sông ngầm dòng nước chảy xiết.

Vừa động vào, mặt đất lập tức nứt toác một lỗ lớn, sau đó sụp xuống.

Cả chiếc đỉnh Tây Chu cũng rơi xuống, chìm vào sông ngầm.

Bụi đất mù mịt khiến nhóm Xú Ngư, Đằng Minh Nguyệt đang trốn trong đống xương khô bên cạnh sặc không chịu nổi, cũng bị lộ tẩy.

Phì Trấn Đông chết mất em trai, giờ nhìn thấy kẻ thù liền giận dữ không kìm được: "Hay lắm a~ hóa ra các người trốn ở đây!" Ngay lập tức, gã lao về phía mấy người kia, định ra tay độc ác.

Nhóm người kia vội bắn một phát súng rồi nhảy xuống sông ngầm.

Phì Trấn Đông né được, sau đó cũng nhảy theo xuống sông ngầm, một mình truy đuổi.

Cửu Bá thấy thế cũng bảo mọi người: "Đi, chúng ta cũng xuống dưới xem sao.

Tiên Thụ, nghĩ lại thì chắc là ở bên dưới rồi!" Lúc này, Thẩm Hạo cũng kéo Ô Thiền, bay trước xuống sông ngầm dưới đáy động, men theo dòng sông đến trước cái hang lớn u tối kia.

Mắt thấy Phì Trấn Đông đã đuổi kịp gã Tỳ Nhân câm, sắp sửa hạ sát thủ.

Thẩm Hạo trực tiếp ra tay can thiệp.

Phì Trấn Đông đột nhiên hạ bàn không vững, trượt chân một cái.

Nắm đấm lướt qua mặt gã Tỳ Nhân, suýt chút nữa thì đánh trúng.

Quyền phong rít gào, Phì Trấn Đông cả người rơi tuột xuống vách núi.

Tuy nhiên, sâu dưới đáy vách núi này là một miệng núi lửa, bên dưới là dung nham.

Lạnh nóng va chạm dẫn đến trong động sinh ra một luồng khí lưu bốc lên cực mạnh.

Thẩm Hạo và Ô Thiền đều không dám dùng thần thức thăm dò xuống dưới đất.

Con Cửu Đầu Trùng kia đang ngủ say dưới đó.

Chương 268

Đây có lẽ là lần đầu tiên bọn họ thực sự đối mặt trực diện với Cổ Thần.

Thẩm Hạo quyết định vẫn để đám người này xuống dò đường trước.

Không bao lâu sau, cả hai nhóm người đều đã xuống đến đáy động.

Cửu Bá cuối cùng cũng nhìn thấy "Tiên Thụ" mà lão hằng mong nhớ, tự cảm thấy trường sinh đã trong tầm tay.

Dưới đáy động, Cửu Bá cùng nhóm nhân vật chính bốn người đã đặt chân xuống mặt đất.

Đáy động không có luồng khí lưu lớn, nhưng lại bao phủ bởi một tầng sương mù mông lung.

Nhóm Cửu Bá nhắm chuẩn phương hướng tiến về trung tâm hang động.

Bỗng nhiên phát hiện trong sương mù xuất hiện một mảng ánh sáng, càng đến gần càng sáng tỏ.

Đợi đến khi đi lại gần nhìn kỹ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy vật phát sáng kia vậy mà là một cái cây lớn có hình dáng kỳ lạ.

Trên cây lá xanh xum xuê, tổng cộng có chín cành cây.

Chín cành cây này giống hệt nhau, không chỉ kích thước, độ lớn, độ dài, mà ngay cả quả kết trên đó cũng giống hệt nhau.

Thân cây tỏa ra một loại ráng chiều kỳ dị, bên trên kết rất nhiều trái cây lạ lùng.

Toàn bộ thân cây không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, nhưng lại như vàng ròng nở rộ kim quang rực rỡ, lại như ngọc đẹp tinh oanh thông thấu.

Những quả thực kia to bằng nắm tay trẻ con, cũng tinh oanh rực rỡ, tỏa ra kim quang.

Đám người dưới đáy động đều bị những trái cây kỳ dị này thu hút ánh mắt.

Trừ Cửu Bá đã len lén trốn đi, những người còn lại ánh mắt đều dại ra.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên một luồng tham niệm, bất giác đưa tay gãi tai gãi má.

Đặc biệt là Ngô Lão Lục và mấy chục tên thủ hạ.

Ban đầu hoàn toàn không tin lời Cửu Bá, không cho rằng trên đời có thứ "Tiên Thụ" trâu bò như thế.

Nói cái gì mà muốn gì có đó, muốn tiền có tiền, muốn đàn bà có đàn bà.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy cây Tiên Thụ này, những suy nghĩ đó lập tức bị xóa sạch, cái gì cũng không muốn nữa.

Chỉ muốn đoạt lấy trái cây này, nếm thử mùi vị "Tiên Quả".

Ráng chiều tỏa ra từ Tiên Thụ có năng lực mê hoặc tâm trí.

Đám người này vứt hết vũ khí trong tay xuống đất.

Từng người như bị trúng tà, quẳng hết thảy ra sau đầu.

Bọn họ xếp hàng đi đến dưới Tiên Thụ, tranh nhau chen lấn bám

vào thân cây dùng sức leo lên.

Vớ được "Tiên Quả" xong liền muốn hái xuống, nhưng mặc cho dùng sức thế nào cũng không bứt ra được.

Thế là, bọn họ nhao nhao liều mạng há to miệng, cắn vào "Tiên Quả".

Thậm chí khóe miệng rách toạc cũng hoàn toàn không màng, cứ thế ngoan cố há miệng cắn vào.

Tên Phì Trấn Đông cũng từ phía sau chui ra, leo lên cây cắn chặt lấy "Tiên Quả".

Đám người này đã bị "Tiên thụ" mê hoặc thần trí.

Trong đầu bọn họ chỉ toàn suy nghĩ làm sao để ăn được "Tiên quả", ăn rồi sẽ có thể bạch nhật phi thăng, cùng trời đất trường tồn.

Thế nhưng, ngay sau khi bọn họ há miệng cắn vào "Tiên quả", lập tức không thể thoát ra được nữa.

Bởi vì từ trong đám quả đó, vô số xúc tu vươn ra, chui vào khoang miệng, xâm nhập vào trong cơ thể, ngũ tạng lục phủ, kinh mạch và máu thịt của bọn họ.

Mặc cho bọn họ giãy giụa thế nào cũng không thể cử động.

Lúc này, bọn họ mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trên mặt tràn đầy sợ hãi, tuyệt vọng và cả phẫn nộ.

Tinh huyết trong cơ thể bọn họ đang bị "Tiên thụ" hút lấy liên tục không ngừng.

Chỉ mới một lát sau, tất cả mọi người đều đã gầy đi một vòng.

Đằng Minh Nguyệt vì cẩn thận dè dặt nên đứng cách xa người Niết Niết kia nhất, lúc này vẫn chưa bị treo lên cây, vẫn còn đang

ngẩn ngơ đứng dưới gốc cây đi về phía này.

Còn Xú Ngư và Lão Trương đã bị treo trên cây, nhờ hít phải tro bụi do Tiên trùng hóa thành nên may mắn thoát được một kiếp.

Sau một trận nôn khan, hai người thoát khỏi "Tiên quả", đám tro bụi hít vào cơ thể cũng bị nôn ra, quay trở lại bên trong "Tiên thụ".

Hai người bọn họ sực tỉnh, vẻ mặt đầy kinh ngạc và sợ hãi.

Hóa ra, chỉ có ăn Tiên trùng mới có mạng gặp Tiên thụ, ý nghĩa là như thế này đây!

Bọn họ nhìn thấy Đằng Minh Nguyệt và người Niết Niết vẫn đang đứng dưới gốc cây há miệng định cắn "Tiên quả", vội vàng kéo hai người đó lùi lại phía sau.

Hai người kinh hồn bạt vía.

Nhìn lên "Tiên thụ", lúc này đang treo lủng lẳng hơn hai mươi cái xác khô, bất động.

Chỉ còn lại một Phì Trấn Đông và một Quan Cẩm, hai người này đều là dân luyện võ, nền tảng thể chất tốt, tinh huyết sung túc nên mới kiên trì thêm được một lúc.

Hai người vốn định kéo cả Quan Cẩm xuống, nhưng đã quá muộn.

Hắn và Phì Trấn Đông cũng đã bị hút thành xác khô, chỉ còn lại chút hơi tàn.

Đúng lúc này, tất cả những người treo trên cây đều rơi xuống đất.

Hóa ra ngọn núi nhỏ dưới gốc "Tiên thụ" này toàn là do xác khô chất đống mà thành.

Hai người vội vàng kéo Đằng Minh Nguyệt và người Niết Niết kia chạy ra ngoài.

Đột nhiên, bọn họ nhìn thấy Cửu bá từ trong màn sương mù bước ra.

Trên đầu lão đội một chiếc mũ đầu lâu Thi Nhung nhặt được từ cổ mộ Khuyển Nhung, tay cầm một cây súng.

Hóa ra lão Cửu bá này mới là kẻ gian xảo nhất, lão đã sớm trốn đi, để cho mấy chục thủ hạ đi dò đường trước.

Đợi đến khi đám người này chết hết, lão mới xuất hiện.

Thẩm Hạo và Ô Thiền cũng đang ở cách đáy động không xa, thu hết mọi chuyện vào tầm mắt.

Tuy bọn họ không dám trắng trợn dùng thần thức thăm dò, nhưng ánh mắt của họ lại có thể xuyên thấu màn sương mù này, nhìn thấy tất cả.

Hai người đỉnh đầu lơ lửng tiên khí Càn Khôn Xã Tắc Đồ, lẳng lặng ẩn mình một bên.

Cây "Tiên thụ" kia sau khi hút cạn mấy chục người, trên chín cành cây, mỗi cành mọc ra một cái đầu người kỳ quái.

Cửu bá cầm súng đi đến trước một cái đầu người, trực tiếp nổ súng.

Chỉ nghe một tiếng "đoàng", cái đầu người kia vỡ tung.

Tám cái đầu còn lại, trên mặt đều lộ ra biểu cảm kinh khủng, phẫn nộ, phát ra từng tiếng gầm rú tê dại.

Từ trong cái đầu bị bắn vỡ, đột nhiên bay ra bốn con "Tiên trùng", lao thẳng về phía Cửu bá.

Cửu bá đã sớm có chuẩn bị, chiếc mũ trụ lão đội chính là để đối phó với lũ "Tiên trùng" này.

Lão vội vàng kéo đồ trang sức hình đôi rắn ở tai, chiếc mũ lập tức

khép lại từ giữa, che kín mũi miệng.

Chương 269

Còn lỗ tai cũng có đôi rắn che chắn.

Lão tự cho là vạn vô nhất thất.

Lão nhặt đuốc lên khua khoắng, bức lui ba con "Tiên trùng" phía trước.

Chỉ là điều lão không ngờ tới là vẫn còn một con "Tiên trùng" chơi bẩn, đánh lén.

Nó chui thẳng vào khe hở sau gáy mũ trụ, rồi chui tọt vào trong cơ thể qua đường mũi miệng.

Cửu bá kinh hãi thất sắc, vội vàng cào cấu khắp người.

Lão nằm mơ cũng không ngờ lũ sâu này lại còn biết chơi chiến thuật, đánh lén.

Mà chiếc mũ trụ này lại còn có lỗ hổng như vậy.

Thật ra những chiếc mũ đầu lâu Thi Nhung này đều là hàng đặt làm riêng theo kích thước từng người, lão tùy tiện nhặt một cái đương nhiên là không vừa khít rồi.

Cửu bá cào cấu loạn xạ, bước chân loạng choạng.

Đột nhiên, cả người lão phình to lên như con vịt quay được bơm hơi.

Cuối cùng "bùm" một tiếng, cả người nổ tung như thiên nữ tán hoa, máu thịt xương cốt vương vãi đầy đất.

Một đồng tiền dính đầy máu tươi cũng bị nổ bay, rơi xuống bên cạnh nhóm Xú Ngư.

Trên đồng tiền đó còn khắc hai chữ cổ triện "Lạc Bảo".

Ngay lúc này, một luồng sức mạnh thời gian bỗng nhiên từ trên "Tiên thụ" khuếch tán nhanh ra xung quanh.

Thẩm Hạo và Ô Thiền, nhờ có Càn Khôn Xã Tắc Đồ và tiên khí bảo hộ, nên luồng sức mạnh thời gian này không tác động đến bọn họ.

Hai người đều nhìn thấy rõ ràng, trên thân cây "Tiên thụ" còn có một khuôn mặt người mơ hồ.

Đó mới là cái đầu thật sự của Tiên thụ. "Tiên thụ" sau khi hút cạn tinh huyết của đám người kia mới hồi tỉnh, để lộ đầu lâu ra.

Cửu bá mang theo đám người này đến, mục đích chính là dùng họ làm vật tế để đánh thức "Tiên thụ".

Mà sau khi Cửu bá bắn nát một cái đầu người, sẽ dẫn đến việc "Tiên thụ" phát động thời gian hồi tố.

Cửu bá hiển nhiên hiểu rất rõ về cái gọi là "Tiên thụ" này nên mới dám dẫn người vào.

Mà "Tiên thụ" này thực chất chính là do Cửu Đầu Trùng biến thành.

Chỉ là nhìn bộ dạng này của nó, ngoại trừ chiêu hồi tố thời gian này ra, dường như không xứng với cái danh Cổ Thần của nó lắm.

Sức mạnh thời gian lan tỏa.

Thời gian của Cửu bá và mấy chục người kia trực tiếp lùi lại mười phút trước.

Những sự việc đã xảy ra trước đó một lần nữa tái diễn.

Mấy chục thủ hạ của Cửu bá lại một lần nữa bị treo lên "Tiên thụ", bị hút cạn tinh huyết.

Nhưng nhóm Xú Ngư, Đằng Minh Nguyệt lại không bị ảnh hưởng.

Bọn họ thậm chí còn thử ngăn cản Quan Cẩm lại.

Chỉ là Quan Cẩm kia lại chẳng giống người sống, mặt mũi ngây dại, cho dù bọn họ dùng hết cách đè Quan Cẩm xuống thì cuối cùng hắn vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Sau đó đầu người hiện ra, Cửu bá lại nổ súng bắn vỡ đầu, bị Tiên trùng phụ thể, bạo thể mà chết.

Cảnh tượng như vậy lặp đi lặp lại ba lần.

Vô cùng quỷ dị. "Tôi bảo này Lão Trương, chuyện này là thế nào?

Mấy người này rõ ràng đã chết rồi, sao lại xuất hiện, rồi lại chết thêm hai lần nữa?" Xú Ngư nói. "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi phát hiện ra, những người đã chết trong đó, bất kể lặp lại bao nhiêu lần thì kết cục vẫn y như cũ." Lão Trương đáp. "Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Cái 'Tiên thụ' này căn bản là dụ người đến làm thức ăn để nộp mạng, chúng ta đây là dê vào miệng cọp rồi!" Xú Ngư bất lực. "Đừng vội, để tôi nghĩ xem, ba người chúng ta không bị cuốn vào vòng luân hồi của bọn họ, chứng tỏ chúng ta vẫn còn một đường sống!" Lão Trương cúi đầu suy tư. "Vậy chúng ta nên làm gì?

Hay là đi nổ tung cái cây này?" Xú Ngư đề nghị.

Nghe Xú Ngư nói vậy, Lão Trương vội vàng lắc đầu: "Không được không được, Cửu bá bắn một cái đầu đã ra nông nỗi này rồi, nếu nổ tung nó, e rằng hậu quả càng nghiêm trọng hơn!" Trong truyền thuyết của thế giới này, có một loại thuyết pháp.

Giữa trời đất, vạn sự vạn vật sinh diệt đều tồn tại trong một vòng sinh tử chuyển luân.

Mà vòng sinh tử này do Lục đạo tạo thành, là một bánh xe khổng lồ.

Tam giới Lục đạo, vạn thiên vận mệnh, thập phương nhân quả, tất cả chúng sinh đều nằm trong đó.

Tuy nhiên, Lục đạo sinh tử chuyển luân này không thể nhìn thấy, không thể nắm bắt, cũng không ai có thể chạm vào.

Chỉ biết là có một thứ như vậy tồn tại.

Thế nhưng, bên ngoài thiên địa huyền hoàng lại sinh ra một loại sinh linh kỳ dị, đó là Cửu Đầu Trùng.

Nó có năng lực thúc đẩy Lục đạo sinh tử chuyển luân vô hình vô ảnh này.

Truyền thuyết kể rằng Cửu Đầu Trùng chỉ có một cái đầu là thật, chỉ cần bắn nát cái đầu thật đó thì có thể ép nó thúc đẩy Lục đạo sinh tử chuyển luân, điên đảo càn khôn nhân quả.

Cửu Đầu Trùng khi bị uy hiếp tính mạng, tự nhiên sẽ bất chấp tất cả mà thúc đẩy vòng luân hồi.

Nghe nói nếu có ai bắn trúng đầu thật của Cửu Đầu Trùng, thì có thể nhân lúc nó thúc đẩy Lục đạo sinh tử chuyển luân mà thoát khỏi nhân quả vận mệnh vốn có của mình, nhảy ra khỏi tam giới sinh tử luân hồi.

Nhưng loại truyền thuyết này chỉ lưu truyền trong phạm vi nhỏ, không hoàn toàn được Phật, Đạo hai phái công nhận.

Phật và Đạo đều chủ trương tự thân tu hành để siêu thoát, thành Phật thành Tiên.

Nếu chỉ cần bắn trúng đầu Cửu Đầu Trùng là có thể thoát khỏi luân hồi thì quá dễ dàng rồi.

Nếu vậy con Cửu Đầu Trùng này e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần.

Nó có lẽ có bản lĩnh đó, nhưng tuyệt đối không thể nào tùy tiện làm được.

Xét theo cốt truyện gốc, con Cửu Đầu Trùng này cũng chẳng mạnh lắm, thậm chí còn sợ rơi vào dung nham.

Với tu vi Nguyên Anh kỳ hiện tại của Thẩm Hạo và Ô Thiền, trong trường hợp đủ pháp lực, đều có thể không sợ dung nham địa hỏa thiêu đốt.

Con Cửu Đầu Trùng này lại sợ hãi, thực sự là không hợp lý lắm.

Hơn nữa Thẩm Hạo lại bất ngờ có được tiên khí Càn Khôn Xã Tắc Đồ, nên càng thêm tự tin.

Cũng vì thế, Thẩm Hạo mới định đưa Ô Thiền cùng xuống xem thử nhân lúc nhóm nhân vật chính xuất hiện.

Nếu tình hình không ổn, còn có thể thúc đẩy Càn Khôn Xã Tắc Đồ che chở hai người thoát ra ngoài.

Trong địa động, đám người Cửu bá vẫn liên tục lặp lại quá trình chết đi sống lại.

Lão Trương, Xú Ngư và mấy thành viên nhóm nhân vật chính đang khổ sở suy nghĩ cách thoát khỏi cục diện hiện tại.

Mấy người bọn họ tuy nằm trong phạm vi hồi tố thời gian nhưng không bị trọng trí ký ức, vẫn nhớ rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra, không nằm trong vòng luân hồi của đám Cửu bá.

Thẩm Hạo trực tiếp thúc đẩy sức mạnh của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, vớt Xú Ngư, Lão Trương, Đằng Minh Nguyệt và người Niết Niết kia ra khỏi khu vực "Tiên thụ", đưa thẳng bọn họ ra ngoài đại điện cung điện ngầm Khuyển Nhung ở tít bên ngoài.

Chương 270

Trước mắt trong vòng lặp thời gian này, mấy người Cửu bá đã là trạng thái "chết", còn bọn họ là trạng thái "sống".

Vớt bọn họ đi cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Bọn họ chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, bỗng nhiên đã đổi chỗ.

Nhìn kỹ xung quanh, hóa ra lại trở về đại điện lúc mới vào.

Hơn nữa, đã thoát khỏi ảnh hưởng khống chế của "Tiên thụ", thần trí đã khôi phục. "Chúng ta sao lại quay về rồi?

Tốt quá!

Mau nghĩ cách rời khỏi đây thôi, đừng ở lại chỗ này nữa, quá nguy hiểm!" Đằng Minh Nguyệt nói.

Lão Trương cũng gật đầu tán đồng.

Ngược lại là Xú Ngư, tuy cũng muốn mau chóng rời khỏi chốn thị phi này, nhưng lại không cam lòng đi một chuyến tay không.

Hắn nhớ dưới hầm ngầm có mấy bộ hài cốt mang theo đồ đáng tiền.

Thế là hắn nói: "Đừng vội, dù sao chúng ta cũng đã thoát nguy hiểm, không kém gì một chút thời gian này.

Tôi nhớ bên dưới có mấy món bảo bối, mau xuống lấy rồi hãy đi." Sau đó, hắn từ lối đi trên tế đài đi xuống hầm ngầm.

Lão Trương, Đằng Minh Nguyệt và người Niết Niết cũng đi theo.

Mấy người cùng nhau lột chiếc áo bào chỉ vàng trên người thủ lĩnh Thi Nhung, rồi lấy luôn cây gậy ngọc đầu người mà bộ hài cốt đang cầm.

Nhìn quanh một lượt không còn bảo vật nào khác, bọn họ mới chịu thôi, quay trở lên trên, rồi men theo lỗ thủng trên cây chạy về, leo dây thừng lên lại miệng hang băng, thoát ra ngoài theo những hang động chằng chịt trong tầng băng.

Còn tại hang sâu dưới lòng đất, Thẩm Hạo và Ô Thiền thúc đẩy sức mạnh Càn Khôn Xã Tắc Đồ, xuyên qua tầng địa chất này, thâm nhập vào một không gian khác sâu hơn dưới lòng đất.

Bản thể của Cửu Đầu Trùng phần lớn đều nằm ở đỉnh của không gian này.

Nó co mình trong tầng đất phía trên, phần đầu chính là rễ của "Tiên thụ", còn chín cái cành nha kia chính là chín cái đầu giả mọc trên đỉnh đầu nó.

Thân thể thì vùi lấp trong tầng đất mà ngủ say.

Tầng đất đó giống như trần nhà của không gian ngầm này.

Ở dưới đáy không gian này lại là một biển hoa Huyễn Quang rực rỡ, chiếu sáng cả không gian.

Chính giữa không gian là một tấm bia đá khổng lồ cao vài trượng.

Trên đó dùng hình thức tranh vách đá ghi lại không ít nội dung, trong đó có lai lịch của Cửu Đầu Trùng.

Năm xưa, núi lửa dưới lòng đất phun trào, phun ra dung nham địa hỏa vùi lấp cây cổ thụ viễn cổ này.

Không biết vì nguyên nhân gì, trong thụ tâm của cây đại thụ khô héo này lại sinh ra một biển hoa Huyễn Quang.

Biển hoa này đã thu hút Cửu Đầu Trùng đến.

Loại hoa Huyễn Quang này đối với Cửu Đầu Trùng là một loại thức ăn ngon, khiến nó lưu luyến nơi đây.

Thủ lĩnh Thi Nhung năm đó không biết dùng thủ đoạn gì đã vây khốn Cửu Đầu Trùng tại đây, khiến nó cứ nằm lì một chỗ bất động.

Từ đó, thủ lĩnh Thi Nhung tuyên bố rằng kẻ nào dâng hiến kỳ trân dị bảo sẽ được leo lên cây bất tử, thăng thiên thành tiên.

Sau này, vô số người bị lừa gạt, trở thành vật tế cho Cửu Đầu Trùng, bị nó hút cạn tinh huyết mà chết.

Mấy ngàn năm trôi qua, nơi này không biết đã chôn vùi bao nhiêu mạng người.

Trên tầng đất phía trên chất đống hàng ngàn hàng vạn xác khô.

Trải qua thời gian quá lâu, thủ lĩnh Thi Nhung đời này truyền đời khác, đến nỗi bọn họ cũng không còn rõ vị thần mình tế tự ban đầu là gì.

Sau này bọn họ tế tự Cửu Đầu Thần, tức là Cửu Đầu Trùng này.

Đầu của Cửu Đầu Trùng vươn ra khỏi tầng đất phía trên, không nhìn thấy biển hoa Huyễn Quang bên dưới, nhưng bản năng nó cảm nhận được ở đây có thứ hấp dẫn nó, nên mới ngủ say ở đây ngàn năm không chịu rời đi.

Thẩm Hạo thúc đẩy Càn Khôn Xã Tắc Đồ, thu một mảng lớn hoa Huyễn Quang vào trong vạn dặm sơn hà của bản đồ.

Ô Thiền cũng mở bí cảnh tiểu thế giới, thu một phần loài hoa kỳ dị này vào.

Theo cốt truyện gốc, hoa Huyễn Quang có một loại sức mạnh kỳ lạ, có thể khiến người chết sống lại.

Chỉ là sự phục sinh này không phải là phục sinh thực sự, mà là biến thành một loại ngạ quỷ vô tri vô giác.

Người Nhung không rõ chân tướng, coi đó là thần tích cải tử hoàn

sinh.

Căn cứ vào sự hiểu biết của Thẩm Hạo về Cửu Đầu Trùng và câu chuyện kiếp trước, cộng thêm những gì mắt thấy tai nghe, con Cửu Đầu Trùng này dường như thực sự không mạnh mẽ như trong truyền thuyết.

Nhưng nó lại chân thực tồn tại ngay trước mắt.

Trong lòng Thẩm Hạo không khỏi nảy sinh một ý nghĩ táo bạo: Con Cửu Đầu Trùng trước mắt này không phải là vị Cổ Thần trong truyền thuyết kia!

Hoặc có lẽ chúng có liên quan, nhưng Cổ Thần chắc chắn không phải là nó.

Thẩm Hạo không thu hết toàn bộ hoa Huyễn Quang trong không gian địa động này mà để lại một ít làm giống.

Nơi này đã có thể sinh ra hoa Huyễn Quang thì chính là môi trường thích hợp nhất cho nó, sau này chắc chắn sẽ còn mọc lại được.

Sau đó, Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn lên đỉnh động, nơi Cửu Đầu Trùng đang ở, suy tư về lai lịch của nó cũng như mối quan hệ với vị Cổ Thần thực sự kia.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo cau mày, bèn đi tới quan tâm hỏi: "Phu quân, sao vậy?

Chàng gặp vấn đề gì à?" Thẩm Hạo bèn nói ra nghi hoặc của mình với Ô Thiền: "Thiền Nhi, nàng nói xem, con Cửu Đầu Trùng trước mắt này có thực sự là vị Cổ Thần mà ta từng kể với nàng không?

Nàng nhìn bộ dạng nó xem, căn bản không đủ để so sánh với Xà Thần, kém quá xa." Ô Thiền cũng đăm chiêu, ánh mắt thoáng vẻ nghi hoặc: "Phu quân, chàng nhắc thiếp mới thấy đúng là như vậy.

Với sự hùng mạnh của Cổ Thần, sao có thể bị phàm nhân tiếp xúc dễ dàng như thế được?

Cho dù là Xà Thần đã ngã xuống, Quỷ Động mà ngài ấy để lại cũng có thể khiến những người nhìn thấy phải chịu sự giày vò của lời nguyền, huyết mạch truyền thừa ngàn năm không dứt.

So sánh như vậy thì con Cửu Đầu Trùng này quả thực quá yếu!" Thẩm Hạo nghe vậy, khẽ gật đầu: "Cho nên, ta hoài nghi, Cửu Đầu Trùng Cổ Thần thực sự có phải cũng giống như Xà Thần, đã sớm chết rồi hay không?

Không, không nên nói là chết, mà phải nói là đã siêu thoát khỏi thế giới này.

Những tồn tại đẳng cấp đó không thể chết đơn giản như vậy được.

Xà Thần có thể để lại di hài và con mắt Xà Thần, thì Cửu Đầu Trùng Cổ Thần chắc chắn cũng có thể.

Vậy thì có khả năng nào, con Cửu Đầu Trùng này là được sinh ra từ di hài của Cổ Thần không?

Nhìn hình thể của nó, dường như tuổi đời còn chưa lớn, có lẽ chỉ tương đương với một đứa trẻ." Nghe Thẩm Hạo nói, Ô Thiền cảm thấy vô cùng khó tin: "Phu quân, phỏng đoán này của chàng cũng quá táo bạo rồi." Thẩm Hạo cười nói: "Phỏng đoán mà, đương nhiên phải táo bạo một chút.

Nàng nhìn tranh vách đá này xem, con Cửu Đầu Trùng này bị biển hoa Huyễn Quang ở đây thu hút tới.

Nàng nhìn động tác của nó, chính là đang thôn phệ đám hoa Huyễn Quang này.

Con Cửu Đầu Trùng này còn là một kẻ ham ăn nữa đấy.

Nếu thật là Cổ Thần, nàng nghĩ nó có thể bị một phàm nhân cỏn con vây khốn ở đây mấy ngàn năm sao?

Ta lại cảm thấy, nó rất có thể chính là một sinh mệnh mới sinh ra không lâu, thấy ở đây có hoa Huyễn Quang ngon lành nên mới bị dụ tới." Ô Thiền nghe vậy gật đầu lia lịa, nàng bỗng cảm thấy phỏng đoán của Thẩm Hạo rất có lý. "Thiền Nhi, đám hoa Huyễn Quang kia nàng chú ý tình trạng sinh trưởng của chúng một chút, nuôi dưỡng cho tốt." Thẩm Hạo lại dặn dò Ô Thiền. "Vâng, thiếp biết rồi, phu quân." Ô Thiền gật đầu. "Đi, chúng ta lên trên, xem lại con Cửu Đầu Trùng này." Hai người quay trở lại phía trên.

Thẩm Hạo thúc đẩy Càn Khôn Xã Tắc Đồ, thanh quang mông lung bao bọc toàn thân hai người, chống lại sự xâm thực của lớp hào quang mê muội trên người Cửu Đầu Trùng.

Chương 271

Đã biết con Cửu Đầu Trùng này không phải Cổ Thần thực sự thì cũng không cần quá cẩn thận nữa.

Có Càn Khôn Xã Tắc Đồ ở đây, cũng chẳng cần sợ hãi.

Thẩm Hạo phóng thần thức quét qua con Cửu Đầu Trùng, nhìn rõ toàn bộ hình dáng của nó.

Kích thước của nó không quá lớn, thân dài tổng cộng khoảng hai mươi mét.

Cây "Tiên thụ" lộ ra mặt đất chỉ là cái đầu của nó, cùng với chín cái đầu giả mọc trên đỉnh đầu.

Thân thể chôn trong tầng đất có bốn chân, ôm chặt lấy một cái rễ cây to tướng.

Con Cửu Đầu Trùng này tuy là dị thú trời sinh thần dị, nhưng nó lại không biết tu luyện, chỉ biết sử dụng thiên phú bẩm sinh.

Có khả năng vì bản thân nó còn rất nhỏ tuổi, ngờ nghệch, chỉ có thể hành động theo bản năng động vật, nên mới bị thủ lĩnh Thi Nhung vây khốn tại đây.

Thẩm Hạo cảm nhận được trên người Cửu Đầu Trùng nồng nặc thi khí và mùi hôi thối.

Đây đều là do thủ lĩnh Thi Nhung dùng người sống tế tự trong thời gian dài, nó hấp thụ tinh huyết nên bị nhiễm phải.

Không chỉ vậy, trong cơ thể nó còn tồn tại không ít tà khí.

Tuy nhiên có vẻ tà khí không ảnh hưởng gì đến nó.

Nói đi cũng phải nói lại, Cửu Đầu Trùng là hậu duệ Cổ Thần, vị

cách rất cao, tà khí vô hiệu với nó cũng là điều dễ hiểu.

Thẩm Hạo suy tư một chút rồi phân ra một tia thần thức, xâm nhập vào ý thức của Cửu Đầu Trùng.

Con Cửu Đầu Trùng này chẳng hề phòng bị, cũng chẳng kháng cự gì, cứ thế để mặc cho thần thức của Thẩm Hạo xâm nhập vào thức hải của mình.

Điều này khiến Thẩm Hạo rất ngạc nhiên.

Thẩm Hạo thậm chí còn nhìn thấy không ít ký ức của Cửu Đầu Trùng.

Nó được sinh ra từ một vùng đất kỳ dị không thể biết rõ.

Phần lớn thời gian là ký ức nó du đãng trong trời đất, kiếm ăn khắp nơi, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.

Còn có ký ức nó bị biển hoa Huyễn Quang hấp dẫn tới đây.

Trong nhận thức của Cửu Đầu Trùng, loại hoa này có sức hút cực lớn, cực kỳ ngon miệng.

Thế là nó chạy tới, sau đó bị thủ lĩnh Thi Nhung vây khốn.

Đã không ra được thì nó dứt khoát an cư lạc nghiệp tại đây luôn, ngụy trang thành cái cây.

Sau này có người liên tục không gián đoạn xuống "tặng đồ ăn", để nó hút cạn tinh huyết.

Xem xong những ký ức khô khan của Cửu Đầu Trùng, Thẩm Hạo lại hiểu thêm không ít về nó. "Xem ra đúng là có khả năng là hậu duệ Cổ Thần thật." Thẩm Hạo thầm nghĩ.

Sau đó, Thẩm Hạo dùng thần thức truyền âm.

Ý niệm dao động thì dù là chủng tộc khác nhau cũng đều có thể

hiểu được ý nghĩa.

Giống như thôi miên, hắn nói với ý thức của Cửu Đầu Trùng rằng: Chỉ cần đi theo hắn, để hắn trồng một ấn ký lên linh hồn nó, sau này sẽ thường xuyên được ăn đồ ngon.

Thẩm Hạo bỗng nảy ra một ý tưởng táo bạo: Muốn dụ dỗ con Cửu Đầu Trùng này làm linh sủng của mình!

Ý niệm này vừa xuất hiện liền không thể kìm nén được.

Thế là Thẩm Hạo bắt đầu thử nghiệm.

Cửu Đầu Trùng vẫn còn chút ý thức ngây ngô, nghe thấy có đồ ăn ngon liền lập tức đồng ý, tinh thần trở nên hoạt bát, thậm chí còn có chút vui vẻ.

Cảm nhận được cảm xúc này, Thẩm Hạo cũng rất bất ngờ, thuận lợi thế sao?

Thế là tia thần niệm kia ngưng tụ thành một ấn ký, khắc vào trong thức hải của Cửu Đầu Trùng.

Đây không phải là ấn ký nô dịch dùng cho linh sủng thông thường, mà là một loại ấn ký quan hệ bình đẳng, đôi bên không tồn tại quan hệ nô dịch.

Dù sao cũng có liên quan lớn đến Cổ Thần, vẫn là không nên quá phận thì tốt hơn.

Lúc này, Cửu Đầu Trùng đã hoàn toàn tỉnh lại.

Thẩm Hạo dùng tia thần niệm của mình hóa thành ấn ký đánh vào thức hải Cửu Đầu Trùng, cũng trở thành cầu nối giao tiếp giữa hai bên.

Chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể tương tác.

Lúc này, Ô Thiền đứng bên cạnh Thẩm Hạo vẫn chưa biết chuyện

gì xảy ra.

Nàng không ngờ chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, Thẩm Hạo đã dụ dỗ thành công con Cửu Đầu Trùng này.

Nàng nhìn con Cửu Đầu Trùng trước mặt chui ra từ trong tầng đất, nằm rạp trên mặt đất.

Chín cái cổ dài ngoẳng như ăng-ten trên đỉnh đầu cùng với những cái đầu lâu bên trên đang không ngừng huy vũ giữa không trung.

Không chỉ chín cái đầu đó, mà ngay cả cái đầu thật, trên khuôn mặt quỷ dị cũng treo nụ cười rợn người.

Ô Thiền toàn thân căng cứng, đề phòng nhìn Cửu Đầu Trùng, chỉ cần hơi có gì không ổn, nàng lập tức sẽ phát động công kích.

Thu hồi ý thức, Thẩm Hạo thấy Cửu Đầu Trùng hoàn toàn lộ ra thân hình, mà Ô Thiền bên cạnh vẫn tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Thẩm Hạo lập tức an ủi: "Thiền Nhi, không cần lo lắng, không sao rồi.

Con Cửu Đầu Trùng này đã bị ta đánh hạ ấn ký, hiện tại có thể nói là linh sủng của ta." Ô Thiền nghe Thẩm Hạo nói, đôi mắt to tròn trừng lớn, miệng há hốc có thể nhét vừa một quả trứng gà. "Cái... cái gì?

Sao có thể?" Ô Thiền vẻ mặt không dám tin, chuyện này quả thực như đùa vậy. "Thật sao?

Phu quân, chàng làm thế nào vậy?" Ô Thiền đầy nghi ngờ.

Thẩm Hạo thấy vậy cười khẽ, một tay ôm lấy eo thon có chút cứng ngắc của Ô Thiền, tay kia vẫy vẫy về phía Cửu Đầu Trùng.

Con Cửu Đầu Trùng kia đi thẳng về phía hai người, đồng thời trong miệng còn phát ra mấy tiếng kêu khẽ kỳ dị.

Từ trong âm thanh của nó có thể nghe ra tâm trạng hiện tại của nó rất tốt.

Ô Thiền nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người ngây ra.

Trước đó chàng còn nói với thiếp con Cửu Đầu Trùng này nguy hiểm thế nào, vậy mà giờ chàng gần như chẳng tốn chút sức lực nào đã biến nó thành thú cưng của mình?

Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo, lại nhìn con Cửu Đầu Trùng có thân hình khổng lồ trước mắt, cả người vẫn còn hoảng hốt như đang nằm mơ.

Con Cửu Đầu Trùng này thân thể thon dài, dài đến hơn hai mươi mét.

Trên chiếc cổ thon dài, từ đỉnh đầu phân ra chín nhánh, mọc ra chín cái cổ nhỏ dài, trên đỉnh mỗi cổ là một cái đầu lâu nhọn dài kỳ dị.

Trông vừa giống mặt dùi đục, lại vừa giống mặt chim.

Cả tổng thể nhìn có chút cảm giác giống Medusa.

Từ cổ đến đầu đã chiếm khoảng một phần ba chiều dài cơ thể.

Phần thân thì hơi thô hơn một chút, có tứ chi, móng vuốt sắc nhọn.

Phía sau mông còn mọc một cái đuôi dài.

Sau vai trên lưng còn có hai khối u, bên trong dường như đang thai nghén thứ gì đó.

Chương 272

Con Cửu Đầu Trùng này toàn thân nhìn như vàng ngọc nhưng lại không phải vàng ngọc.

Chỉ là trông hơi kỳ quái một chút.

Nếu nó có hình dáng như rồng, phượng, kỳ lân thì tuyệt đối là đẹp đẽ, ai nhìn cũng phải khen một câu tường thụy giáng thế!

Chỉ tiếc là bộ dạng này của nó hơi xấu xí.

Hơn nữa, dưới vẻ ngoài có vẻ thần thánh này còn ẩn chứa rất nhiều khí tức tà ác.

Thẩm Hạo nghe thấy tiếng Cửu Đầu Trùng kêu khẽ thì biết nó đang đòi đồ ăn ngon.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một nắm lớn hoa Huyễn Quang, nhét về phía Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng nhấc chân trước lên, chộp lấy hoa Huyễn Quang nhét vào miệng, ăn vô cùng vui vẻ.

Vừa ăn, chín cái đầu mọc trên đỉnh đầu còn phát ra tiếng cười quái dị đầy hưng phấn.

Đây là do tà khí gây ra.

Cửu Đầu Trùng tuy không sợ tà khí, nhưng tà khí vẫn gây ảnh hưởng không ít đến nó.

Ngoại hình của nó đã trực tiếp bị ảnh hưởng.

Còn cả huyết tế và oán hận của những người chết kia cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

Những năng lượng và khí tức tiêu cực này khiến nó biến thành bộ

dạng như hiện tại, trông vô cùng tà ác.

Thế là Thẩm Hạo thông qua ấn ký giao tiếp với Cửu Đầu Trùng, bảo nó phối hợp để hắn thanh lý hết đám tà khí, oán khí kia đi.

Cửu Đầu Trùng cũng qua ý thức truyền đạt một luồng cảm xúc đồng ý vui vẻ.

Đám tà khí, oán khí này tuy không gây nguy hiểm gì cho nó, nhưng cứ như cao da chó dính trên người, bản thân nó lại không có cách nào làm sạch được.

Bao nhiêu năm qua nó đã sớm không chịu nổi những thứ ghê tởm này.

Bây giờ Thẩm Hạo muốn giúp nó dọn dẹp, đương nhiên nó rất vui mừng.

Từng trận tiếng côn trùng kêu vui vẻ vang vọng trong hang động dưới lòng đất.

Ngay cả Ô Thiền cũng có thể dễ dàng cảm nhận được cảm xúc của nó.

Cửu Đầu Trùng cúi đầu xuống, muốn cọ cọ vào người Thẩm Hạo mấy cái.

Nhưng chưa đợi nó sát lại gần đã bị Thẩm Hạo ngăn cản. "Ấy, khoan hẵng cọ ta, người ngươi bẩn quá!" "Chi ~" Cửu Đầu Trùng phát ra một tiếng kêu trầm thấp, biểu đạt tâm trạng hụt hẫng lúc này.

Đồng thời đầu khẽ gật, giục Thẩm Hạo làm nhanh lên, nó đã không đợi được nữa rồi.

Thế là Thẩm Hạo lập tức bắt tay vào làm.

Đầu tiên hắn ném Càn Khôn Xã Tắc Đồ lên không trung, một luồng sức mạnh to lớn bao trùm toàn trường.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy từ trong nhẫn ra một xấp bùa trừ tà.

Pháp lực vừa dẫn, tay ném ra, bùa dán kín khắp các nơi trên người Cửu Đầu Trùng.

Sức mạnh bùa trừ tà lập tức kích phát, một lượng lớn tà khí bị trục xuất khỏi người nó. "Chi ~" Cửu Đầu Trùng phát ra mấy tiếng kêu sảng khoái.

Tà khí bị trục xuất ra liền muốn chạy trốn ra xung quanh.

Nhưng cả không gian đã bị Càn Khôn Xã Tắc Đồ phong tỏa, đám tà khí này chẳng thể chạy đi đâu được.

Sau đó, Thẩm Hạo triệu hoán dị tượng Ám Nhật.

Trong dị tượng, một con Ám Nhật Kim Ô linh động bay múa, lượn lờ trong khắp không gian, truy đuổi và cắn nuốt tà khí.

Chỉ một lát sau, tà khí bị trục xuất ra trong không gian đã bị nuốt sạch sành sanh.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn còn sót lại một chút bám trụ ngoan cố, ký sinh trên người Cửu Đầu Trùng.

Thẩm Hạo vẫy tay, Ám Nhật Kim Ô phát ra tiếng kêu vang. "Lệ ~" Kim Ô bay về lòng bàn tay Thẩm Hạo, một vầng Ám Nhật mở ra.

Thẩm Hạo thao túng Ám Nhật phóng to.

Lập tức cả thể tích Ám Nhật bạo tăng, biến thành một quả cầu lửa đen khổng lồ đường kính hơn hai mươi mét.

Sau đó, bao trùm toàn bộ Cửu Đầu Trùng vào bên trong.

Cửu Đầu Trùng tuy bị Ám Nhật bao bọc nhưng không hề bị thương tổn chút nào.

Ngoài việc do Thẩm Hạo khống chế ra, còn có nguyên nhân do bản

chất mạnh mẽ của chính Cửu Đầu Trùng.

Nó chỉ cảm thấy gông xiềng nặng nề trên người không ngừng được gỡ bỏ, toàn thân thư thái.

Đám tà khí ứ đọng ngoan cố nhất trên người nó cũng hoàn toàn bị Ám Nhật Kim Ô rút ra, cắn nuốt sạch. "Chi ~" "Lệ ~" Cửu Đầu Trùng và Ám Nhật Kim Ô mỗi bên phát ra tiếng kêu hoan hỉ.

Thu liễm dị tượng, cả vầng Ám Nhật khổng lồ lại thu nhỏ thành một quả cầu lửa đen bé xíu, lơ lửng trong lòng bàn tay Thẩm Hạo.

Giữa quả cầu lửa, Kim Ô bay lượn.

Sau đó, Ám Nhật tiêu tan, thu về trong cơ thể.

Còn Cửu Đầu Trùng cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Cả người nó thay đổi hoàn toàn, hoàn toàn không còn bộ dạng kỳ hình quái trạng như trước kia.

Cứ như đổi thành một con sâu khác vậy!

Thẩm Hạo và Ô Thiền ngước nhìn Cửu Đầu Trùng đã đại biến dạng trước mắt, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. "Phu quân, đây...

đây vẫn là con Cửu Đầu Trùng vừa nãy sao?

Sao lại hoàn toàn khác biệt rồi?" Ô Thiền nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Hạo. "Ách, chắc là vậy, ở đây cũng đâu có con Cửu Đầu Trùng thứ hai nào đâu~" Thẩm Hạo nhìn Cửu Đầu Trùng, vẻ mặt cũng đầy tò mò.

Chỉ thấy Cửu Đầu Trùng hiện tại, ngay cả thể hình cũng đã phát sinh biến hóa không nhỏ.

Trước kia trông giống dạng trùng (sâu) hơn.

Hiện tại lại giống thú hình hơn, hơn nữa kích thước cũng thu nhỏ lại không ít.

Chín cái đầu kia, hiện tại đã hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ mặt người, mà hoàn toàn là đầu chim.

Hơn nữa, tại phần gốc của chín cái đầu, cái đầu chính kia hoàn toàn mọc ở trên thân thể.

Nếu không biết, sẽ hoàn toàn không coi nó là cái đầu.

Chín cái cổ thon dài nối tiếp bên trên, hiện tại trông cứ như chín cái đầu kia mới là đầu thật vậy.

Trên người nó, từng mảnh lân phiến tựa vàng tựa ngọc ốp sát bề mặt cơ thể, thoạt nhìn còn mang theo vài phần ý vị thần thánh.

Sau khi tà khí được thanh trừ, đã không còn cảm giác quỷ dị tà ác thâm tàng như lúc nãy.

Bộ dáng này, thậm chí có chút cảm giác giống rồng phương Tây (Western Dragon).

Chương 273

Phần bướu thịt nhô lên ở lưng dường như lại lớn hơn một chút.

Nhìn từ vị trí, bên trong có khả năng đang thai nghén một đôi cánh.

Cửu Đầu Trùng mọc cánh?

Điều này làm cho Thẩm Hạo nghĩ tới một loại dị thú.

Chính là Hồng Hoang dị chủng Quỷ Xa.

Nó cũng có hình tượng chín đầu chim.

Cửu Đầu Trùng của thế giới này, có lẽ có quan hệ rất sâu với nó.

Loại dị thú này trưởng thành, thông thường mà nói đều vô cùng chậm chạp.

Bất quá, Cửu Đầu Trùng nắm giữ sức mạnh thời gian, nghĩ đến việc muốn trưởng thành nhanh chóng chắc cũng không khó.

Hơn nữa, là dị thú, hẳn là có huyết mạch truyền thừa.

Tuy nhiên, loại đồ vật như huyết mạch truyền thừa cũng không phải cứ ập đến toàn bộ cùng một lúc, khả năng rất lớn là sau khi trưởng thành đến giai đoạn tương ứng mới có thể tự động mở ra.

Đây cũng coi như là một loại bảo hộ đối với hậu duệ huyết mạch.

Truyền thừa quá khổng lồ, lượng tin tức quá tải sẽ làm hỏng não, biến thành kẻ ngốc.

Giống như Long tộc ở thế giới Tây huyễn, sau khi sinh ra, chỉ khi chịu đựng được sự xung kích của huyết mạch truyền thừa Long tộc mới có tư cách đạt được Chân Danh, trở thành Chân Long, bằng không thì chỉ có thể là loại long thú bị hỏng não.

Hiện tại nhìn dáng vẻ này, có khả năng Cửu Đầu Trùng vẫn chưa mở ra huyết mạch truyền thừa gì.

Cửu Đầu Trùng có mười cái đầu, chín cái đầu trên đỉnh đều mọc cái cổ dài ngoẳng.

Chín cái đầu của nó tản ra, quan sát thân thể của chính mình.

Thu hết bộ dáng của bản thân vào trong mắt, chính nó cũng vô cùng hưng phấn.

Bộ dáng này đẹp hơn trước kia nhiều lắm.

Thế là chín cái đầu lâu của nó lắc qua lắc lại, trong miệng cũng phát ra tiếng kêu hưng phấn.

Nhìn Cửu Đầu Trùng lên cơn ở đó một lúc, sau đó Thẩm Hạo mới vẫy nó lại gần.

Hiện tại, hắn coi như đã triệt để thu phục con Cửu Đầu Trùng này.

Không có tà khí quấy nhiễu, lại có Ngự Thú Ấn Ký, cảm xúc của Cửu Đầu Trùng rất ổn định, chỉ cần bồi dưỡng tình cảm cho tốt, Cửu Đầu Trùng sẽ không phản bội.

Nói ra thì, con Cửu Đầu Trùng này tuy có mười cái đầu, nhưng chín giả một thật, cho nên nó chỉ có một ý thức.

Chín cái đầu giả kia đều chịu đầu thật chi phối.

Hơn nữa, chúng cũng đồng dạng cụ bị tác dụng của đầu thật.

Các chức năng cần có đều nhất ứng câu toàn, không thiếu chút nào.

Cửu Đầu Trùng bò đến bên cạnh Thẩm Hạo và Ô Thiền, lần lượt cọ cọ nhẹ lên người hai người.

Ô Thiền cũng mãn nhãn tò mò vươn tay, sờ sờ lên đầu và thân thể

Cửu Đầu Trùng.

Lân phiến tựa vàng tựa ngọc, xúc cảm hơi lạnh, hơn nữa vô cùng cứng rắn.

Trên đầu chim cũng có một loại cảm giác đẹp trai kỳ dị. "Được rồi, sau này, ngươi tên là Tiểu Cửu nhé~" Tiểu Cửu có tên mới, vui vẻ ríu rít kêu lên.

Không biết Cửu Đầu Trùng Cổ Thần trước kia tu luyện như thế nào, hay là cứ tự nhiên trưởng thành.

Thẩm Hạo tham chiếu pháp môn tu luyện của Long tộc mà mình từng sáng tạo trước đây, một lần nữa sáng tạo ra một thiên công pháp, chủ yếu là hô hấp thổ nạp, hấp thu thiên địa linh khí.

Tốn chút thời gian sửa sang lại một chút, hắn liền truyền thụ cho Tiểu Cửu.

Tiếp thu được công pháp mới, Tiểu Cửu phát ra một tiếng kêu khẽ nghi hoặc.

Thẩm Hạo nhìn Tiểu Cửu nói: "Tiểu Cửu à, thiên công pháp này, sau này ngươi cứ chiếu theo đó mà tu luyện, biết chưa?

Nó có thể giúp ngươi lớn nhanh hơn.

Đến lúc đó, chờ ngươi mọc cánh rồi là có thể tự do bay lượn, muốn đi đâu thì đi đó." "Chi ~" Chín cái đầu của Tiểu Cửu đều dùng sức gật gật. "Tốt, vậy ngươi cứ ở đây tu luyện nhập môn trước đi.

Chờ sau này ta sẽ truyền thêm cho ngươi vài cái pháp thuật, hiện tại thể hình ngươi quá lớn, quá gây chú ý cũng không tốt lắm~" Thế là, dưới sự chỉ đạo của Thẩm Hạo, Cửu Đầu Trùng Tiểu Cửu bắt đầu thôn thổ linh khí ngay trong hang động u thâm dưới lòng đất này.

Nơi đây đi xuống thêm vài chục mét nữa chính là nham tương địa

để, sở hữu Hỏa mạch linh khí bất phàm.

Mà chung quanh, Thủy hành và Mộc hành linh khí cũng phong phú không kém.

Linh khí tự nhiên vô thuộc tính thì lại càng nhiều hơn.

Tiểu Cửu nằm rạp trên mặt đất, bày ra một tư thế thoải mái, chín cái đầu lâu ngẩng lên, bắt đầu tu luyện thổ nạp.

Ngoài ra, cái đầu chính ở gốc cổ cũng đồng dạng đang thổ nạp.

Mười cái đầu cùng nhau thổ nạp, hiệu suất này đúng là cao!

So với sinh vật một đầu, hiệu suất trực tiếp tăng lên gấp mười lần.

Tiểu Cửu dưới sự chỉ đạo tận tình của Thẩm Hạo rất nhanh đã nhập môn.

Lượng lớn linh khí bị Tiểu Cửu nuốt vào trong cơ thể, men theo các tiết điểm kinh mạch lưu chuyển toàn thân.

Là Hồng Hoang dị chủng, nhục thân cường đại, kinh mạch câu thông là thao tác cơ bản.

Linh khí không ngừng bị luyện hóa, hóa thành một loại năng lượng kỳ dị, lưu chuyển toàn thân, cuối cùng tụ tập tại bên trong đầu chính, hình thành một cái đan hoàn hình tròn sơ khai.

Đây là Nội Đan, do một thân pháp lực ngưng tụ mà thành.

Trong cơ thể Tiểu Cửu, nguồn năng lượng tích lũy ngàn năm qua nhất cử bạo phát, toàn bộ chảy vào trong khỏa Nội Đan sơ khai này.

Lập tức, hư đan trực tiếp ngưng thực.

Hơn nữa còn ngưng luyện vô cùng, tản ra kim quang sáng chói.

So với nhân loại tu sĩ, đây chính là cảnh giới Kim Đan.

Sau đó, tiến độ tu luyện liền trở lại tốc độ bình thường.

Đột phá xong, Tiểu Cửu liền tỉnh lại.

Hiện tại, nó lại giác tỉnh được huyết mạch truyền thừa mới, đạt được một số thiên phú thần thông mới.

Ví dụ như Đại Tiểu Như Ý, cho phép nó có thể tự do biến lớn biến nhỏ mà sức mạnh bản thân không đổi.

Còn có thiên phú Khống Hỏa, Khống Thủy.

Trong chín cái đầu kia, có hai cái cũng phát sinh biến hóa rõ ràng.

Một cái biến thành màu đỏ, trong miệng phun ra từng sợi hỏa diễm.

Một cái khác thì biến thành màu lam đen, sương mù lượn lờ chung quanh.

Hơn nữa, nó còn luyện hóa được Hoành Cốt trong cổ họng, có thể miệng phun tiếng người.

Cuối cùng, bước vào cảnh giới Kim Đan, nó có thể hóa thành hình người.

Theo một trận kim quang đại phóng, Tiểu Cửu ngay tại chỗ biến thành một tiểu la lỵ (bé gái) khoảng mười hai, mười ba tuổi.

Chương 274

Diện mạo vô cùng tinh xảo, còn rất đáng yêu, mang theo chút mũm mĩm trẻ con.

Chỉ là, trên người lại không mảnh vải che thân.

Thẩm Hạo liếc qua một cái, sau đó tranh thủ bảo Ô Thiền lấy quần áo mặc cho nó.

Ô Thiền từ trong không gian trữ vật của mình lấy ra mấy bộ y phục mặc cho tiểu la lỵ.

Quần áo có hơi lớn, mặc trên người Tiểu Cửu cực kỳ không vừa vặn.

Bất quá thế này cũng tốt hơn là ở trần.

Chờ Tiểu Cửu mặc quần áo xong xuôi, Thẩm Hạo cũng đi tới. "Tiểu Cửu à, dáng vẻ sau khi hóa hình của ngươi cũng xinh xắn lắm nha~ Sau này, cứ gọi ta là ca ca, gọi nàng là tỷ tỷ là được rồi, biết chưa?" Tiểu Cửu gật gật đầu: "Ca ca~, tỷ tỷ~" Khả năng lý giải của nó vẫn rất mạnh, học tập cũng rất nhanh.

Chờ trở về dạy dỗ thêm một chút là hoàn toàn có thể dung nhập vào xã hội loài người.

Thẩm Hạo và Ô Thiền nghe tiếng gọi của Tiểu Cửu, đều vô cùng hài lòng gật đầu.

Ô Thiền thấy bộ dáng ngoan ngoãn này của Tiểu Cửu, trong lòng cũng có thêm một loại cảm giác không nói nên lời.

Cứ như là đang nuôi con gái vậy. "Được rồi, Tiểu Cửu ngoan~, chờ trở về, tỷ tỷ dẫn ngươi đi ăn đồ ngon~" Tiểu Cửu nghe vậy, đôi mắt to cong thành hình trăng khuyết, đầy vẻ cao hứng gật đầu: "Được

nha được nha~" Sau đó, cô bé nhảy nhót ôm lấy cánh tay Ô Thiền.

Đối với bộ dáng hoạt bát này của Tiểu Cửu, Ô Thiền cũng bất ngờ không kịp đề phòng.

Cảnh tượng trước đó nó ngụy trang thành Tiên Thụ, hút tinh huyết người vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Sự tương phản trước sau này cũng quá lớn rồi.

Có lẽ đây mới là tính cách vốn có của Tiểu Cửu.

Chỉ là bị nhốt trong cái động này, lại bị người Thi Nhung làm huyết tế lâu như vậy, ảnh hưởng đến nó cũng là bình thường.

Là một sinh linh có vị cách rất cao, nó cũng giống như một cô bé đơn thuần vậy.

Còn về việc tại sao lại là bé gái, đương nhiên là vì thế hệ Cửu Đầu Trùng này vốn dĩ là giống cái.

Trong nguyên tác, nhân vật chính Lão Trương dùng dao đâm vào bụng nó, từ bên trong lộ ra rất nhiều trứng trùng màu đỏ như máu.

Từ đó có thể thấy được, Cửu Đầu Trùng là cái.

Nhưng mà, tình huống thế giới này đã phát sinh biến hóa rất lớn, Tiểu Cửu không bị thương, do đó không có trứng trùng lọt ra khỏi cơ thể, cũng không có bát động Lục Đạo Sinh Tử Chuyển Luân, nghịch chuyển ngàn năm thời gian.

Thế nhưng, một vị khác được xưng là Cổ Thần Môn Trùng y nguyên vẫn tồn tại.

Năm đó thời Đường, Lý Tĩnh vẫn phát hiện ra một quả trứng trùng, Môn Trùng nở ra.

Sau này có Lư Đầu sơn nhân nguyên thần xuất khiếu tiến vào trong cửa, giết chết nhục thân Môn Trùng.

Oán hồn Môn Trùng vẫn quanh quẩn trong Môn Lĩnh.

Lai lịch con Môn Trùng này có lẽ có liên quan tới Cửu Đầu Trùng thế hệ trước.

Bất quá, có Tiểu Cửu ở đây, đối với Môn Trùng cũng không cần sợ nữa.

Theo Thẩm Hạo thấy, con Môn Trùng kia hẳn là trạng thái Cửu Đầu Trùng noãn vừa mới nở, thuộc về ấu sinh kỳ.

Mà dạng như Tiểu Cửu đã thuộc về thanh thiếu niên kỳ.

Đã sớm từ con sâu nhỏ trắng trắng mập mập tiến hóa thành bộ dáng Cửu Đầu Trùng rồi.

Loại năng lực thao túng thời gian kia, bọn chúng sau khi sinh ra, theo sự trưởng thành sẽ tự nhiên giác tỉnh, hơn nữa còn vô cùng cường đại.

Đây là quy tắc chi lực khắc sâu trong huyết mạch.

Giống như Vu Yêu nhị tộc trong thế giới Hồng Hoang.

Trời sinh cường đại, trưởng thành đến giai đoạn nhất định là có thể giác tỉnh thiên phú thần thông tương ứng.

Tiểu Cửu lại càng như thế, huống chi nó còn chiếm cứ một vị cách quan trọng trong thế giới này.

Hơn nữa, hiện tại Tiểu Cửu còn nhận được công pháp Thẩm Hạo truyền thụ, giúp nó có thể tự chủ hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện, tốc độ trưởng thành như vậy sẽ càng nhanh hơn.

Khuyển Nhung Cổ Trủng này đã thăm dò xong xuôi, càng là ngay cả Cửu Đầu Trùng Tiểu Cửu cũng lừa được về tay, đã không còn gì đáng để lưu luyến.

Thế là, Thẩm Hạo thu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, đặt trong Tử Phủ

uẩn dưỡng.

Sau đó mang theo Ô Thiền và Tiểu Cửu trực tiếp độn địa, trở về bên trên băng nguyên ở ngoại giới.

Nơi xa, đám bốn người Lão Trương, Xú Ngư, Đằng Minh Nguyệt và người Niết Niết Tư đang trốn trong một cái hang băng dưới đất.

Không phải bọn hắn không muốn ra, mà là không thể ra.

Bởi vì ngoại giới đang phải đối mặt với bão tuyết dị thường to lớn.

Sức gió chừng mười mấy cấp, nếu bọn họ thật sự chạy ra, giây sau sẽ bị gió lớn cuốn đi, có chết không sinh.

Ngước đầu nhìn về phía chân trời, chỉ thấy trên không trung, mây chì như núi, lượng lớn mây đen tích tụ giữa không trung.

Đầy trời tuyết bay bụi băng rơi vãi, trong gió lạnh lẫm liệt, xoay tròn như dao nhọn, đập xuống mặt đất băng nguyên.

Một cơn gió lớn cực kỳ cường kình tịch quyển, gió lạnh gào thét, tiếng gió vù vù.

Hàn lưu phương Bắc thổi tới nơi này, bị dãy núi Lão Hắc Sơn cản lại, hình thành một đạo khí xoáy mãnh liệt ở tầng trời thấp, cuốn tầng mây dày đặc trên trời thành một cái vòng xoáy to lớn vô cùng.

Phảng phất như tận thế, trên bầu trời lộ ra một cái lỗ đen thôn thực hết thảy.

Phạm vi bao trùm khu vực vài chục dặm.

Mà vân đoàn lốc xoáy khổng lồ kia đã từ trên trời sà xuống mặt đất.

Sương tuyết theo gió lan tràn, che khuất tầm mắt, người bình thường ngay cả mắt cũng khó mở ra.

Giống như trong truyền thuyết thảo nguyên, Cự Long trắng trên trời sở hữu sức mạnh dời non lấp biển, thường xuyên xuống dưới thôn phệ người và gia súc trên mặt đất, gây họa một phương.

Người xưa chính là coi cái vân đoàn lốc xoáy khổng lồ này là Bạch Long, thực tế nó là một trận thiên tai cực kỳ đáng sợ.

Cũng chính vì vậy, khu vực này mới là khu không người rộng lớn, không có ai định cư.

Bằng không, Bạch Long vừa đến, người và súc vật đều bị thôn phệ.

Bất quá, cái này đối với mấy người Thẩm Hạo ảnh hưởng cũng không lớn.

Bởi vì bọn họ cách trung tâm lốc xoáy kia chừng mười mấy dặm, còn xa lắm.

Nếu ở gần, thậm chí là ở trung tâm thì cho dù là Thẩm Hạo cũng phải tốn một phen khí lực mới có thể thoát khỏi.

Loại tai nạn do sức mạnh thiên nhiên hình thành này, trong đó đều có thiên địa pháp tắc ảnh hưởng, không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy.

Thẩm Hạo triệu hồi Mặc Vân Chu, mấy người lên thuyền xong liền bay thẳng về hướng Trùng Cốc.

Lúc đi ngang qua kinh thành, Thẩm Hạo ngưng tụ ba thành pháp lực, phân ra một đạo phân thân lưu lại trong Tứ Hợp Viện.

Xử lý một số sự vụ thường ngày, nếu có ai tìm tới cửa cũng có thể kịp thời biết được.

Thẩm Hạo và Ô Thiền cứ thế mang theo Tiểu Cửu, cưỡi Mặc Vân Chu xuyên hành trên trời cao.

Tiểu Cửu thấu qua cửa sổ mạn tàu Mặc Vân Chu, nhìn cảnh sắc tráng lệ bên dưới, liên tục phát ra tiếng kinh thán, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Những cảnh sắc này nó chưa từng thấy bao giờ.

Mặc Vân Chu cấp tốc xuyên hành trên bầu trời, mười mấy phút sau, ba người đã tới bên ngoài Trùng Cốc.

Chương 275

Sau khi xuống khỏi Mặc Vân Chu, Thẩm Hạo và Ô Thiền dẫn Tiểu Cửu men theo đường đi tiến vào bên trong Trùng Cốc.

Suốt dọc đường, rừng rậm xanh ngắt, biển hoa muôn hồng nghìn tía, hồ điệp ong mật ngũ sắc sặc sỡ, Tiểu Cửu cũng nhìn đến say sưa ngon lành.

Sau khi tiến vào đại điện Lăng Vân Tiên Cung, ba nàng Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình cũng rất nhanh đã đi ra.

Thấy Thẩm Hạo dẫn theo một bé gái trở về, ai nấy đều rất kinh ngạc. "Phu quân, chàng bắt cóc tiểu mỹ nhân này ở đâu về thế?

Không phải là muốn chơi trò 'nuôi lớn' đấy chứ?" Doãn Thanh Sương nhìn về phía Thẩm Hạo, trong ánh mắt tràn đầy vẻ trêu chọc.

Uyển Nhi và Ngọc Đình cũng đầy mặt ý cười. "Khụ khụ, các nàng nghĩ đi đâu vậy, ta là loại người đó sao?" Thẩm Hạo ho khan một tiếng nói. "Hi hi~, đùa chút thôi mà, phu quân, vị tiểu muội muội này là ai vậy, dễ thương quá đi~" Doãn Thanh Sương đi tới, nhẹ nhàng nhéo nhéo má Tiểu Cửu, xoa nắn hai cái. "Đây là Tiểu Cửu, các nàng coi nó như muội muội là được rồi." Thẩm Hạo nói, "Về chuyện của nó, sau này sẽ từ từ nói với các nàng." Tiếp đó Thẩm Hạo lại nhìn về phía Tiểu Cửu: "Tiểu Cửu à, mấy vị này cũng là tỷ tỷ của ngươi, đây là Thanh Sương tỷ tỷ, đây là Uyển Nhi tỷ tỷ, đây là Ngọc Đình tỷ tỷ, biết chưa?" "Ân~" Tiểu Cửu nghiêm túc gật gật đầu, sau đó nhìn ba cô gái một chút, ghi nhớ dung mạo và mùi vị của ba người vào trong lòng.

Sau đó, nó lại nũng nịu lần lượt gọi ba người một tiếng: "Thanh Sương tỷ tỷ, Uyển Nhi tỷ tỷ, Ngọc Đình tỷ tỷ~" "Ai nha~, Tiểu Cửu

muội muội, muội cũng ngoan quá đi~" Uyển Nhi và Ngọc Đình nghe Tiểu Cửu gọi mình cũng nhao nhao đi tới, vây quanh Tiểu Cửu.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn Tiểu Cửu cùng mấy cô gái đi tới một tiểu viện bên cạnh đầm nước. "Tiểu Cửu, sau này ngươi ở nơi này, biết chưa?" Tiểu Cửu ngoan ngoãn gật đầu.

Tiếp đó Thẩm Hạo lại quay sang nói với mấy người Doãn Thanh Sương: "Tiểu Cửu hiện tại cái gì cũng chưa hiểu, ba người các nàng có rảnh thì luân phiên dạy bảo nó, biết chưa?

Nó chưa từng đi học, cũng không biết chữ, lời nói được cũng không nhiều, các nàng dạy nó đi.

Tiểu Cửu rất thông minh, mấy thứ này đối với nó đều vô cùng đơn giản, học một cái là biết ngay, sẽ không chiếm dụng bao nhiêu thời gian của các nàng đâu." Ba cô gái nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc. "A?

Vậy sao?

Thế được rồi, Tiểu Cửu muội muội cứ giao cho bọn thiếp." Ba nàng đều cười đáp ứng.

Các nàng vẫn là lần đầu tiên làm cô giáo dạy bảo người khác, đều có chút hưng phấn.

Thẩm Hạo lại dặn dò: "Đừng có dạy lung tung đấy, dạy cho nó những thứ cần dạy là được rồi, mấy kiến thức cơ sở kia đừng để sót nhé." Ba cô gái đều nghiêm túc gật đầu: "Ân ân~, chàng yên tâm đi~" Thẩm Hạo lúc này lại bổ sung: "Đúng rồi, Tiểu Cửu rất thích ăn đồ ngon, lúc không có việc gì, các nàng có thể dẫn nó ăn nhiều một chút." Sau đó, Thẩm Hạo từ trong nhẫn trữ vật của mình lấy ra không ít linh thực đã mua trước đó. "Tiểu Cửu, mấy thứ này mùi vị cũng không tệ, ngươi cũng nếm thử đi, nếu thấy ngon thì sau này lại mua." Tiểu Cửu

nhận lấy linh thực, gật gật đầu.

Sau đó xé bao bì to, bắt đầu ăn.

Thẩm Hạo không biết khẩu vị sở thích của Tiểu Cửu thế nào, dù sao nó là thiên địa dị chủng, không giống với nhân loại.

Có khả năng đồ nhân loại thích ăn thì nó không thích.

Cái này còn phải đợi nghiên cứu.

Đến lúc đó xem nó tự mình muốn ăn cái gì thì sẽ biết. "Tiểu Cửu, ngươi ở đây ngoan ngoãn nghe lời mấy vị tỷ tỷ được không?

Ca ca phải đi tu luyện rồi, qua một thời gian nữa ta lại tới thăm ngươi, chịu không?" Thẩm Hạo cười nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu chớp chớp đôi mắt to, gật đầu.

Thẩm Hạo cười xoa xoa đầu nó, sau đó mang theo Ô Thiền về Lăng Vân Tiên Cung.

Bên phía phân thân Thao Thiết đã luyện chế lại xong cây quyền trượng hoàng kim của Ô Thiền.

Bên trong đã thêm vào Tinh Kim và Trầm Ngân cùng các loại kim loại dược liệu trân quý.

Bây giờ, cây quyền trượng hoàng kim này vẫn là một kiện Trung phẩm Linh khí.

Ô Thiền vui vẻ nhận lấy quyền trượng, lập tức luyện hóa.

Cây quyền trượng này nàng sử dụng đã rất lâu, vô cùng yêu thích.

Hiện tại lại càng có uy năng bất phàm.

Thẩm Hạo cũng tiến vào trong phòng tu luyện, bắt đầu tu hành.

Đầu tiên, hắn triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Kiện Tiên khí này không chỉ phẩm giai cao mà công năng càng

thêm cường đại.

Một phương tiểu thế giới ẩn chứa bên trong đã có thể dùng để làm rất nhiều việc.

Lại thêm trọn bộ Vân Triện Thiên Thư trong đồ quyển, càng làm cho giá trị của nó tăng lên theo đường thẳng.

Thẩm Hạo tốn vài ngày thời gian luyện hóa đạo cấm chế thứ hai của nó.

Việc này khiến Thẩm Hạo chưởng khống Càn Khôn Xã Tắc Đồ ở mức độ cao hơn, có thể thôi phát ra uy năng cường đại hơn.

Bất quá càng về sau, độ khó luyện hóa cấm chế lại càng cao, thời gian phải bỏ ra lại càng nhiều.

Bởi vì tu vi hiện tại của Thẩm Hạo vẫn còn tương đối thấp, luyện hóa Tiên khí thuộc về vượt cấp mấy đại cảnh giới.

Tiếp theo, Thẩm Hạo liền vùi đầu vào tham ngộ Vân Triện Thiên Thư.

Có cái hack "Nghịch thiên ngộ tính" phụ trợ, tốc độ tham ngộ của Thẩm Hạo quả thực như bay.

Trên Càn Khôn Xã Tắc Đồ tổng cộng có 129,600 cái Vân Triện tự phù.

Mỗi một cái đều có hàm nghĩa độc đáo, ẩn chứa Đại Đạo Pháp Tắc chi lực khác biệt.

Là sự thể hiện trực tiếp của Đại Đạo.

Theo sự tham ngộ xâm nhập của Thẩm Hạo, cũng tương đương với việc không ngừng tham ngộ các loại pháp tắc.

Tuy rằng rất nông cạn, chỉ ở bề mặt, nhưng đối với việc tăng cao tu vi xác thực vô cùng lớn.

Giai đoạn Nguyên Anh, ngoại trừ tích lũy nguyên khí ra thì chính là tăng lên trình độ tham ngộ đối với Đại Đạo Pháp Tắc.

Tham ngộ càng nhiều, càng xâm nhập thì chỗ tốt khi đột phá cảnh giới Nguyên Thần càng lớn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, như bóng câu qua cửa sổ.

Thoáng cái đã một tháng trôi qua.

Một năm dương lịch sắp hết, tiến vào năm mới.

Cách đêm 30 Tết âm lịch cũng chỉ còn hai tháng.

Một tháng này, Thẩm Hạo tham ngộ Vân Triện Thiên Thư vô cùng thuận lợi.

Cái thiên phú "Ngộ tính nghịch thiên" này quả thực còn hack hơn cả hack.

Tiến độ tham ngộ của Thẩm Hạo cực nhanh.

Hơn nữa theo số lượng Vân Triện tự phù tham ngộ càng nhiều còn nảy sinh tác dụng thúc đẩy lẫn nhau, khiến cho càng về sau, tốc độ tham ngộ của Thẩm Hạo càng lúc càng nhanh.

Thời gian một tháng, Thẩm Hạo đã học xong toàn bộ 129,600 cái Vân Triện tự phù ẩn chứa trong Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Vân Triện Thiên Thư là một loại văn tự do các cường giả trong tổ tiên Nhân tộc thời viễn cổ sáng tạo ra dựa trên sự lĩnh ngộ đối với Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc, kết hợp với sự biến hóa của mây khí trên bầu trời.

Ẩn chứa uy năng pháp tắc.

Đem tự phù không ngừng sắp xếp tổ hợp là có thể diễn sinh ra đủ loại thần thông pháp thuật.

Bởi vậy trong giới Nhân tộc tu sĩ, nó được lưu truyền rộng rãi.

Chương 276

Tương tự với nó còn có Long Chương, Phượng Triện, Kỳ Lân Văn.

Là văn tự độc hữu của Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc.

Là văn tự do cường giả ba chủng tộc này kết hợp đặc điểm chủng tộc bản thân mà diễn hóa ra, mỗi loại đều có uy năng thần diệu.

Sau khi nắm giữ tất cả Vân Triện Thiên Thư, Thẩm Hạo cảm giác mình thao túng kiện Tiên khí này càng thêm thông thạo.

Càn Khôn Xã Tắc Đồ vốn dĩ được luyện thành dựa trên cơ sở những Vân Triện này.

Uy năng chủ yếu chính là thể hiện ở sức mạnh sinh ra từ sự tổ hợp của các Vân Triện này.

Sở dĩ có thể sinh ra một tiểu thế giới trong tranh chính là vì Vân Triện đầy đủ, Tam Thiên Đại Đạo hoàn chỉnh, lúc này mới có thể hình thành một tiểu thế giới ổn định ở bên trong.

Hiện tại, Thẩm Hạo đã có thể tự do thao túng những đồ văn thần quái trong đồ quyển, khiến chúng biến hóa thành đồ án mình mong muốn.

Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, thao túng những đồ văn này nháy mắt phân giải thành vô số tự phù, tiếp đó lại tổ hợp thành các loại hoa điểu ngư trùng.

Mà theo việc Thẩm Hạo nắm giữ toàn bộ 129,600 cái Vân Triện này, tu vi của hắn cũng đạt được sự thăng tiến cực lớn.

Sau khi nắm giữ Vân Triện tự phù tương ứng, Đại Đạo Pháp Tắc tương ứng cũng đã nhập môn.

Điều này có chỗ tốt cực lớn cho sự trưởng thành của Nguyên Anh.

Nguyên Anh vốn dĩ lớn bốn tấc, hiện tại đã lớn thành tám tấc, trực tiếp tăng gấp đôi.

Cảm nhận được tu vi bản thân tăng lên, Thẩm Hạo không khỏi tắc lưỡi: "Chậc chậc, không ngờ tới lần này tăng lên lớn như vậy, thật là quá tuyệt vời!

Nguyên Anh cực hạn, theo điển tịch ghi chép là chín thước chín tấc, ta cách cực hạn cũng không xa!" Tại giai đoạn tu sĩ Nguyên Anh, kích thước Nguyên Anh trong cơ thể là có cực hạn, lớn nhất chỉ có thể đạt tới độ cao chín thước chín tấc, đây là do quy tắc thiên địa.

Đến chín thước chín tấc, vô luận như thế nào cũng không cách nào tiếp tục lớn lên nữa.

Hơn nữa, sự tăng lên cũng là bé nhỏ không đáng kể.

Đến tình trạng này đã có thể trực tiếp để Nguyên Anh tự nhiên thuế biến, đột phá tới cảnh giới Nguyên Thần.

Hơn nữa còn là Nguyên Thần có căn cơ cường đại nhất.

Căn cơ như vậy, trong giới tu sĩ cũng là tồn tại phượng mao lân giác.

Mà người giống như Thẩm Hạo, từ Trúc Cơ, Kim Đan rồi đến Nguyên Anh đều đột phá với căn cơ hoàn mỹ nhất thì lại càng ít.

Tu vi đạt được thăng tiến, cảnh giới của Thẩm Hạo lúc này đã là Nguyên Anh hậu kỳ.

Đột phá cực nhanh.

Hơn nữa, khi hắn tham ngộ Vân Triện Thiên Thư, tốc độ luyện hóa cấm chế bên trong cũng dần tăng nhanh.

Mà cuối cùng, sau khi hoàn toàn nắm giữ tất cả Vân Triện, tốc độ

càng tăng lên tới mức tối đa.

Một tháng này, hắn lại luyện hóa được ba đạo cấm chế.

Tổng cộng chín đạo cấm chế, hiện tại đã luyện hóa bốn đạo, nắm giữ một nửa non.

Đã gần như có thể phát huy ra một nửa non uy năng của Tiên khí.

Bất quá muốn hoàn toàn thôi động, tiêu hao này cũng cực lớn.

Thu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, Thẩm Hạo lấy ra một khối Tinh Kim nhỏ, luyện nó thành một trang giấy vàng mỏng manh.

Sau đó khắc họa cấm chế, lạc ấn trận văn, luyện chế nó thành một kiện Hạ phẩm Linh khí có một đạo Thiên Cương cấm chế.

Như vậy mới miễn cưỡng đủ để thừa tải sức mạnh Vân Triện Thiên Thư.

Sau đó, lần lượt khắc lục 129,600 cái Vân Triện tự phù lên.

Tinh Kim là một loại kim loại dược liệu đỉnh cấp, có thể thừa tải sức mạnh Vân Triện.

Nếu đổi thành các loại kim loại dược liệu bình thường khác thì còn kém xa.

Sau khi khắc lục toàn bộ 129,600 cái Vân Triện tự phù lên, cả trang giấy vàng phát sinh một loại thuế biến kỳ diệu.

Sức mạnh pháp tắc ẩn chứa trong Vân Triện khiến cho uy năng kiện Linh khí này đạt được thăng tiến cực lớn.

Ngay cả phẩm cấp cũng tăng lên một cấp, hiện tại đã là Trung phẩm Linh khí.

Bên trong lại diễn sinh thêm mười hai đạo Thiên Cương cấm chế.

Phiến kim hiệt (trang vàng) này là Thẩm Hạo định đưa cho Ô

Thiền dùng để học tập Vân Triện tự phù.

Không chỉ Ô Thiền, chờ về sau, mấy người Thanh Sương, Uyển Nhi, Ngọc Đình cũng đều có thể học tập.

Sau đó Thẩm Hạo liền cầm tấm kim hiệt khắc đầy Vân Triện này xuất quan.

Thời gian hơn một tháng trôi qua, Tiểu Cửu đã sớm học xong toàn bộ những kiến thức cơ sở kia, bình thường chính là chơi cùng đám Thanh Sương, Uyển Nhi, sau đó là tu luyện.

Thẩm Hạo đi tới viện tử của Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu vốn đang tu luyện, nhìn thấy Thẩm Hạo đến, lập tức dừng tu luyện, chạy về phía Thẩm Hạo.

Một phen ôm lấy cánh tay Thẩm Hạo, nũng nịu nói: "Hạo ca ca~, huynh rốt cuộc cũng tới thăm Tiểu Cửu~ Huynh nói muốn tới thăm Tiểu Cửu, kết quả Tiểu Cửu chờ huynh cả tháng rồi huynh mới đến~" Thẩm Hạo thấy bộ dáng này của Tiểu Cửu, hiển nhiên là thời gian qua học tập vô cùng tốt.

Hoàn toàn không nhìn ra một tháng trước nó vẫn là một cô bé con mới vừa hóa hình, cái gì cũng không hiểu.

Thẩm Hạo xoa xoa đầu Tiểu Cửu, cười nói: "Được rồi được rồi, ca ca một tháng này đều bế quan tu luyện, đây không phải vừa xuất quan liền tới thăm muội sao?" "Ân~, ca ca, bao giờ dẫn muội đi chơi, đi ăn đồ ngon nha?" Tiểu Cửu vừa lắc lắc cánh tay Thẩm Hạo vừa hỏi. "Được được được, hôm nay sẽ làm đồ ngon cho muội, ca ca đích thân xuống bếp, được không?" Thẩm Hạo cười nói. "Được nha được nha~" Tiểu Cửu lộ ra nụ cười ngây thơ vô tà. "Được, vậy Tiểu Cửu đợi ta một lát, ta đi mua chút nguyên liệu nấu ăn về.

Đợi lát nữa Thiền tỷ tỷ, Thanh Sương tỷ tỷ, Uyển Nhi tỷ tỷ còn có

Ngọc Đình tỷ tỷ tới, thì gọi các nàng cùng một chỗ, biết chưa?" Thẩm Hạo lại nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu ngoan ngoãn gật đầu.

Thẩm Hạo thế là lập tức bay ra khỏi Trùng Cốc, đi đến huyện thành gần nhất, mua các loại thịt, còn có hành gừng gia vị, còn có rượu và đồ uống, cùng với các loại hoa quả.

Đều mua một đống lớn.

Trong viện tử của Tiểu Cửu, mấy cô gái Ô Thiền đều tụ tập lại một chỗ.

Các nàng đã thấy Thẩm Hạo không có ở trong phòng tu luyện.

Qua tìm Tiểu Cửu, vừa khéo Tiểu Cửu bảo cho các nàng biết Thẩm Hạo ra ngoài mua đồ, hôm nay muốn đích thân xuống bếp.

Mấy nàng đều vô cùng mong đợi, các nàng đều chưa từng ăn cơm Thẩm Hạo làm.

Hôm nay rốt cuộc có cơ hội, phải phẩm giám tay nghề của Thẩm Hạo một phen.

Thế là, mấy cô gái liền tụ tập hết ở viện tử của Tiểu Cửu, vừa trò chuyện, ngắm phong cảnh, vừa chờ đợi Thẩm Hạo trở về.

Một giờ sau, Thẩm Hạo rốt cục trở về.

Đồng thời còn mang theo mấy cái lò than, giá nướng và một đống lớn than củi.

Đây là chuẩn bị làm một bữa đồ nướng BBQ.

Dọn ra mấy cái bàn, Thẩm Hạo lấy tất cả đồ vật ra.

Mấy cô gái đều tới hỗ trợ, thái hết thịt và rau.

Thịt thái thành miếng nhỏ, rau thì cắt thành khúc ngắn.

Sau đó, Thẩm Hạo từ trong rừng cây chặt một cái cây, thi pháp làm thành lượng lớn xiên gỗ.

Chương 277

Một phần thịt tẩm ướp gia vị, một phần không tẩm ướp.

Sau đó dùng xiên gỗ xâu lại.

Nhóm lửa đốt than, rồi chuẩn bị nướng.

Thẩm Hạo lại đặc biệt điều chế mấy loại nước sốt chấm.

Có đồ chấm khô, có đĩa nước sốt.

Mấy người vừa nướng xiên ăn, vừa trò chuyện.

Tất cả đều ăn vô cùng vui vẻ.

Sáu người ăn cả một buổi chiều, giải quyết sạch sẽ mấy trăm cân thịt và rau quả, trái cây còn có rượu nước.

Đêm xuống, mọi người đều tự nghỉ ngơi.

Mà Thẩm Hạo đi tới phòng của Ô Thiền.

Đã lâu không cùng nhau nghiên cứu Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp, quái nhớ nhung.

Nhất là phía Ô Thiền, phụ nữ ở phương diện này kỳ thật còn nhiệt tình hơn đàn ông.

Nàng cũng đã vô cùng muốn rồi.

Trong lòng nảy sinh ý nghĩ, lập tức liền phản ứng lên cơ thể.

Trên mặt Ô Thiền phủ đầy ráng hồng kiều tu.

Hai chân kẹp chặt lấy nhau, thỉnh thoảng ma sát.

Thẩm Hạo nhìn thấy bộ dáng dụ người này của Ô Thiền cũng không nhịn được nữa, trực tiếp nhào tới.

Y phục trên người từng kiện từng kiện biến mất, hai đạo thân ảnh dần dần chồng lên nhau.

Một cỗ Âm Dương đạo vận nồng đậm tràn ngập trong cả căn phòng.

Thông qua chỗ kết nối của thân thể, Nguyên Anh của hai người cũng xích lại gần nhau.

Nguyên Anh tám tấc kia của Thẩm Hạo ôm lấy Nguyên Anh hơn bốn tấc của Ô Thiền, giống như người lớn ôm đứa bé vậy.

Ô Thiền đối với việc này kinh ngạc vô cùng. "Phu quân, sao tu vi của chàng lại tăng nhanh như vậy?

Lần trước Nguyên Anh của chàng còn to cỡ thiếp, sao giờ lại lớn hơn nhiều thế?" Nguyên Anh của Ô Thiền được Nguyên Anh của Thẩm Hạo ôm trong lòng, khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu hỏi.

Một cảm giác mãnh liệt, tựa như sóng triều cuộn trào, đánh thẳng vào tâm trí.

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, tu vi của Ô Thiền lại được nâng cao thêm một bước.

Nguyên Anh của nàng cũng lớn thêm một chút.

Âm Dương Song Tu chi đạo có thể nâng cao tu vi rất vững chắc, nhưng tốc độ lại không quá nhanh.

Thẩm Hạo ôm lấy thân hình mềm mại của Ô Thiền, khẽ nói bên tai nàng: "Lát nữa nàng sẽ biết thôi ~" Vài giờ sau, Ô Thiền nằm xụi lơ trong lòng Thẩm Hạo, ngay cả sức lực động ngón tay dường như cũng không còn.

Khuôn mặt nàng hồng hào, ướt át kiều diễm, tựa như đóa hoa vừa được mưa móc tưới tắm. "Phu quân, bây giờ chàng nên nói cho thiếp

biết bí mật giúp tu vi tăng nhanh như vậy rồi chứ?" Ô Thiền nũng nịu hỏi bên tai Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo bóp nhẹ lên tòa tuyết ngọc của Ô Thiền hai cái, sau đó lấy ra một trang sách màu vàng kim.

Đây chính là trang sách tinh kim hắn đặc biệt luyện chế trước khi xuất quan, bên trên khắc ghi mười hai vạn chín ngàn sáu trăm chữ Vân Triện Thiên Thư.

Sau đó hắn ôn nhu nói khẽ với Ô Thiền: "Nàng còn nhớ món tiên khí lấy được từ cổ mộ Khuyển Nhung: Càn Khôn Xã Tắc Đồ không?" "Trên đó ghi lại trọn vẹn mười hai vạn chín ngàn sáu trăm chữ Vân Triện Thiên Thư, ta chính là nhờ học hết toàn bộ số Vân Triện Thiên Thư này mới có thể nhanh chóng nâng cao tu vi nhiều như vậy." "Ta đã ghi lại tất cả các ký tự Vân Triện lên trang kim sách này rồi, lát nữa nàng cầm lấy mà học tập, tu luyện.

Đợi nàng nắm vững những Vân Triện Thiên Thư này, cũng sẽ đạt được sự thăng tiến to lớn." Ô Thiền nhận lấy trang kim sách, nhìn kỹ một chút, trên trang sách không lớn lại khắc chi chít vô số ký tự kỳ dị.

Chính là Vân Triện Thiên Thư, trước đó ở thạch điện trong cổ mộ Khuyển Nhung, nàng và Thẩm Hạo đã cùng nhau học qua một ít, liếc mắt là nhận ra ngay.

Ô Thiền cất trang kim sách đi, rồi nhào thẳng vào lòng Thẩm Hạo, ôm chặt lấy hắn, hai tòa tuyết sơn trước ngực ép đến biến hình. ...

Nhật thượng tam can.

Ô Thiền nóng lòng vào phòng tu luyện bế quan, bắt đầu tham ngộ Vân Triện Thiên Thư.

Mà Thẩm Hạo thì lần lượt "điều giáo" phương pháp tu luyện Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp cho các cô gái còn lại.

Không chỉ là khẩu truyền tâm thụ, mà còn là cầm tay chỉ việc.

Sau đó thiếp thân chỉ điểm, dạy học chuyên sâu.

Cuối cùng, trong đầu ba cô gái đều tràn ngập kiến thức.

Tương tự, tu vi của họ dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo cũng đạt được sự thăng tiến vượt bậc.

Cả ba người đều nhẹ nhàng đạt tới cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, lập tức có thể bắt tay vào ngưng tụ Kim Đan, đột phá cảnh giới Kim Đan.

Thế là, Thẩm Hạo lại truyền thụ hết kinh nghiệm tâm đắc khi bản thân đột phá Kim Đan cho ba nàng, để họ cảm ngộ thật tốt, sau đó là có thể đột phá.

Hai ngày sau, cả ba người đều đã chuẩn bị hòm hòm.

Thẩm Hạo chuẩn bị cho mỗi người một bình đan dược bổ sung pháp lực để phòng ngừa bất trắc.

Sau đó, hắn lại mở Tụ Linh Trận trong hai phòng tu luyện lên mức tối đa.

Linh khí trong phạm vi toàn bộ Trùng Cốc bị điều động.

Trong phòng tu luyện, thiên địa linh khí nồng đậm hóa thành một màn sương mù, bao bọc quanh người các cô gái, gần như muốn hóa thành linh dịch.

Lượng linh khí này đủ để dùng cho việc đột phá.

Doãn Thanh Sương tu luyện thời gian dài hơn nên tiến hành đột phá trước tiên.

Khí thế toàn thân nàng bùng nổ, lượng lớn linh vụ bị hấp thu vào cơ thể, liên tục lưu chuyển trong kinh mạch, sau đó được luyện hóa thành chân khí pháp lực, quy về trong đan điền.

Theo lượng linh khí hấp thu luyện hóa càng nhiều, khí thế của Doãn Thanh Sương càng thêm trầm trọng.

Chân nguyên dạng lỏng trong đan điền không ngừng bị nén lại, tôi luyện, trở nên càng thêm sền sệt.

Cuối cùng, pháp lực không ngừng ngưng tụ rốt cuộc cũng kết thành một viên đan hoàn thể rắn nhỏ bé.

Đan hoàn không ngừng xoay tròn.

Tất cả chân khí pháp lực theo từng vòng xoay của đan hoàn bị hấp thu vào bên trong.

Theo linh khí không ngừng được luyện hóa bổ sung, cả viên đan hoàn ngày càng lớn.

Dần dần, nó phình to đến cỡ quả trứng chim cút.

Tinh Khí Thần, tam nguyên hợp nhất, một điểm linh quang chú nhập vào bên trong đan hoàn nơi khí hải đan điền.

Tiếp đó, thiên mệnh dị tượng trong cõi minh minh uyển chuyển như một con bạch long cũng rơi vào trong đan hoàn.

Cuối cùng, một điểm kim quang sinh ra từ hư vô bất chợt xuất hiện, thắp sáng cả viên đan hoàn thành màu vàng kim, sau đó không ngừng lan tỏa ra xung quanh cho đến khi cả viên đan hoàn lột xác thành một hạt Kim Đan!

Cảnh giới Kim Đan, đột phá!

Khí thế toàn thân Doãn Thanh Sương chấn động, sau đó tăng mạnh lên gấp mười lần, rồi mới từ từ thu liễm lại.

Tuy nhiên, toàn bộ khí thế đã bị trận pháp của phòng tu luyện ngăn cách, không tiết lộ ra ngoài.

Chương 278

Đột phá hoàn thành, Doãn Thanh Sương không thả lỏng mà vẫn tiếp tục toàn lực hấp thu luyện hóa linh khí, đồng thời cũng lấy đan dược ra uống, nhanh chóng luyện hóa thành pháp lực Kim Đan để củng cố cảnh giới, cũng như cường hóa Kim Đan, khiến nó không ngừng lớn mạnh.

Khi Doãn Thanh Sương đang củng cố tu vi, hai cô gái ở phòng bên cạnh cũng đồng thời bước vào quá trình đột phá.

Tinh Khí Thần ngưng tụ, một tia linh quang chú nhập vào Kim Đan mới sinh trong đan điền.

Thiên mệnh nhập trú, kim tính đản sinh.

Thành tựu Kim Đan.

Sau đó họ cũng vừa uống đan dược, vừa luyện hóa linh khí.

Ba cô gái đột phá đều vô cùng thuận lợi.

Có Thẩm Hạo ở bên cạnh trông chừng, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đợi sau khi tu vi của ba nàng đều đã ổn định, Thẩm Hạo lại giao phương pháp Kim Đan Cửu Chuyển cho họ.

Với tư chất của ba người, đạt được lục chuyển trở lên là hoàn toàn có thể.

Lại có Thẩm Hạo thiếp thân chỉ đạo, ra sức giúp đỡ, thất bát chuyển cũng không quá khó khăn.

Sau khi xuất quan, Thẩm Hạo lại giúp họ củng cố cảnh giới thêm một lần nữa.

Sau đó, hắn để họ ở lại Trùng Cốc, còn bản thân thì quay về Mao Sơn một chuyến.

Ngay sau đó, hắn lập tức được sư phụ Vân Hi Chân Nhân triệu kiến.

Nhìn tu vi của Thẩm Hạo, Vân Hi Chân Nhân lại một lần nữa kinh ngạc.

Lần trước gặp mặt cũng chỉ mới vài tháng trước.

Mới mấy tháng mà tu vi của Thẩm Hạo lại tăng tiến mạnh mẽ, nhìn dáng vẻ này, e rằng không bao lâu nữa là có thể đột phá Hóa Thần rồi.

Hơn nữa, cho dù hiện tại chưa đột phá, khí tức và tu vi của Thẩm Hạo cũng đã khiến Vân Hi Chân Nhân có chút nhìn không thấu.

Điều này đương nhiên là do Thẩm Hạo đang mang theo tiên khí Càn Khôn Xã Tắc Đồ trong người. "Đồ nhi, thật là mỗi lần gặp con đều khiến vi sư giật mình kinh hãi a!" Vân Hi Chân Nhân cảm thán. "Vi sư vẫn là đánh giá thấp con rồi!" Thẩm Hạo khiêm tốn nói: "Đồ nhi có được tu vi như ngày hôm nay cũng là do vận khí tốt, đạt được một số cơ duyên." Vân Hi Chân Nhân gật đầu không cho ý kiến.

Thẩm Hạo tiếp lời: "Đệ tử nhận được sự bồi dưỡng to lớn của Mao Sơn mà chưa từng hồi báo sư môn.

Lần này trở về chính là có một số thứ muốn cống hiến cho tông môn, sư phụ ngài xem giúp con thế nào?" Vân Hi Chân Nhân có chút bất ngờ: "Là thứ gì?

Mang ra ta xem." Thẩm Hạo cười, trước tiên lấy ra một viên bảo châu, chính là Nhiếp Tà Châu được luyện chế từ con mắt của Sơ Đại Quỷ Mẫu. "Sư phụ, đây là món thứ nhất, là một pháp bảo do con luyện chế ra, có thể cách không hấp thu tà khí.

Chỉ cần thúc giục là có thể hút tà khí trong cơ thể ra ngoài!

Phối hợp với công pháp trừ tà thì con nghĩ hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Đối với đệ tử trong môn phái hẳn là có chút tác dụng, thế nên con nghĩ mang về hiến cho tông môn." Vân Hi Chân Nhân gật đầu, nhận lấy Nhiếp Tà Châu.

Chú nhập pháp lực thử một chút, một luồng lực hút mạnh mẽ thu nhiếp toàn bộ tà khí trong phạm vi trăm mét vào trong.

Ngay cả tà khí tích tụ trong cơ thể ông cũng bị hút đi không ít.

Chỉ là phẩm cấp hơi thấp một chút, nếu cao hơn nữa thì hiệu quả sẽ càng tốt.

Tuy nhiên, nhìn qua thì nếu tế luyện lại một phen, phẩm cấp vẫn còn không gian để nâng cao.

Vân Hi Chân Nhân gật đầu: "Rất không tồi, hơn nữa thủ pháp luyện chế cũng rất tinh diệu, có không gian phát triển, khá hiếm có!" Thẩm Hạo nghe vậy thì cười cười, sau đó hỏi: "Sư phụ, không biết ngài hiểu biết bao nhiêu về Vân Triện Thiên Thư?" Vân Hi Chân Nhân nhìn Thẩm Hạo một cái, có chút bất ngờ.

Nhắc đến Vân Triện Thiên Thư, chẳng lẽ thứ hắn muốn nộp lên tông môn có liên quan đến nó sao? "Vân Triện Thiên Thư à, vi sư tự nhiên là biết.

Tương truyền đó là văn tự do đại năng thượng cổ cảm ngộ thiên địa đại đạo quy tắc mà sáng tạo ra, cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa khó học khó tinh.

Về sau truyền thừa dần dần tàn khuyết, hiện tại Vân Triện Thiên Thư lưu truyền lại đã không còn bao nhiêu.

Ngay cả Mao Sơn ta cũng không còn lưu giữ được mấy.

Sao thế?

Con nhắc đến Vân Triện Thiên Thư, chẳng lẽ thứ con muốn nói có liên quan đến nó?" Vân Hi Chân Nhân hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Thời gian trước, đệ tử ở một chỗ cổ địa, vừa khéo đạt được truyền thừa Vân Triện Thiên Thư!" "Cái gì?" Vân Hi Chân Nhân chấn động, khí thế toàn thân bùng lên.

Ông lập tức đứng dậy, không kịp chờ đợi hỏi: "Đồ nhi, những gì con nói đều là thật?" Thẩm Hạo gật đầu: "Chuyện này sao đệ tử có thể nói bừa được, đương nhiên là thật!" "Ha ha ha ~, tốt quá rồi, đồ nhi con quả nhiên có đại cơ duyên, thế mà lại có thể đạt được truyền thừa Vân Triện Thiên Thư đã thất truyền từ lâu!" Vân Hi Chân Nhân cười lớn, rồi lại hỏi: "Đồ nhi, không biết trong truyền thừa của con có bao nhiêu ký tự Vân Triện Thiên Thư?" Thẩm Hạo đáp: "Sư phụ, có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm chữ, hoàn chỉnh vẹn toàn, toàn bộ đều có!" "Tốt!

Tốt lắm ~ Đây đối với Mao Sơn ta quả thực là tin tức tốt tày trời!

Xem ra Mao Sơn ta quả nhiên sắp quật khởi lần nữa ở thế hệ này rồi!" Vân Hi Chân Nhân vô cùng vui mừng.

Ngay lập tức, ông truyền tin thông báo cho hai vị sư đệ là Thường Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân qua đây.

Rất nhanh, cả hai người đều đã đến chỗ Vân Hi Chân Nhân. "Sư huynh, gấp gáp gọi bọn đệ qua đây như vậy là có chuyện gì quan trọng sao?" "Đúng thế, đệ đang định luyện một lò đan dược rất quan trọng, may mà chưa luyện, nếu không thì hỏng mất rồi!" Nghe hai vị sư đệ phàn nàn, Vân Hi Chân Nhân cười nói: "Ha ha, đã không gây ra tổn thất thì tốt rồi.

Gọi các đệ tới tự nhiên là có chuyện vô cùng quan trọng!" Dứt lời, Vân Hi Chân Nhân phất tay, cửa phòng đóng lại.

Sau đó ông cười nói: "Chuyện lần này vẫn có liên quan đến đồ nhi Hạo Dương của ta.

Nó từ một nơi cổ địa đạt được truyền thừa Vân Triện Thiên Thư đã thất lạc từ lâu, muốn nộp lên cho tông môn!" "Cái gì?

Vân Triện Thiên Thư?" Thường Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân nghe vậy cũng chấn động mạnh.

Ánh mắt hai người nhìn về phía Thẩm Hạo đang đứng một bên.

Lại chợt phát hiện, bọn họ vẫn không nhìn thấu được tu vi của Thẩm Hạo.

Điều này chứng tỏ tu vi của Thẩm Hạo đã gần như đuổi kịp bọn họ.

Việc này khiến họ lại một lần nữa kinh hãi. "Chuyện này...

Hạo Dương sư điệt, tu vi của con?" Thường Diệu Chân Nhân kinh ngạc hỏi. "Đúng vậy, sư điệt, tu vi này của con tăng cũng quá nhanh rồi chứ?

Quả thực như ngồi tên lửa ấy!

Thật khiến đám lão già bọn ta xấu hổ, cảm giác mình một bó tuổi đều sống uổng phí!" Thẩm Hạo khiêm tốn nói: "Hai vị sư thúc nói đùa, con đây chẳng qua là vận khí tốt, được chút cơ duyên mà thôi ~" "Hây da, sư điệt, con quá khiêm tốn rồi!" Linh Quang Chân Nhân lắc đầu nói. "Đúng rồi, sư điệt, Vân Triện Thiên Thư mà con nói, không biết có thể cho bọn ta xem qua một chút không?" Thường Diệu Chân Nhân hỏi.

Thẩm Hạo tự nhiên không từ chối, lập tức gật đầu.

Sau đó hắn vận khởi pháp lực, triển hiện tất cả các ký tự Vân Triện ra giữa hư không trước mặt.

Những ký tự Vân Triện này sau khi học xong đã hoàn toàn khắc sâu vào ký ức của Thẩm Hạo.

Với sự thần dị của bản thân chúng, Thẩm Hạo chỉ hơi dẫn động một chút là tất cả ký tự đều hiện ra.

Chi chít những chữ nhỏ lơ lửng giữa không trung.

Ba vị Chân Nhân đều ghé sát lại quan sát.

Những ký tự này tuy chỉ là hình chiếu nhưng vẫn mang theo sự huyền diệu bất phàm, gây ra từng trận gợn sóng trong hư không.

Chương 279

Mặc dù chỉ là các ký tự được sắp xếp tùy ý, không có gì thần bí đặc biệt, nhưng bọn họ vừa nhìn là nhận ra ngay tại chỗ, đây đích thực là ký tự Vân Triện Thiên Thư. "Tốt tốt tốt!" Ba người vuốt râu, vỗ tay tán thán. "Những Vân Triện Thiên Thư này là sự thể hiện trực quan của đại đạo quy tắc, dược liệu bình thường không thể chịu đựng nổi.

Thường Diệu sư đệ, đệ mau xem xem có dược liệu gì tốt không, mau lấy ra đây để Hạo Dương ghi chép lại những Vân Triện Thiên Thư này!" Vân Hi Chân Nhân nói với Thường Diệu Chân Nhân. "Được, để đệ xem ~" Thường Diệu Chân Nhân gật đầu.

Ông lập tức lục tìm trong kho dược liệu của Mao Sơn.

Nhìn một vòng, cuối cùng ông chọn trúng một tấm da Giao Long ngàn năm.

Đây là da của một con Giao Long đã ở giai đoạn hóa rồng, tu vi bản thân rất mạnh mẽ.

Chỉ là nó quá mức kiêu ngạo hống hách, không để tu sĩ Nhân tộc vào mắt, tùy ý gây ra lũ lụt.

Trong quá trình "tẩu thủy" (hóa rồng), nó bị một vị tổ sư Mao Sơn chém chết, rút gân lột da.

Từ trong ra ngoài, toàn bộ đều trở thành tư lương tu luyện cho đệ tử Mao Sơn.

Tấm da Giao Long này là một trong số ít những dược liệu trên người nó còn lưu lại.

Thường Diệu Chân Nhân rất nhanh đã lấy tấm da Giao Long từ

kho về. "Sư điệt, tấm da Giao Long này giao cho con, phải sử dụng cho tốt đấy!" Thường Diệu Chân Nhân dặn dò.

Thẩm Hạo gật đầu: "Sư thúc yên tâm đi ạ." Tấm da Giao Long này được cắt vuông vức, vừa vặn.

Thẩm Hạo động thủ cắt sửa tấm da một chút, làm thành hình dạng một quyển sách.

Sau đó dùng thần thức khắc ghi mười hai vạn chín ngàn sáu trăm ký tự Vân Triện Thiên Thư lên sách.

Mỗi một ký tự khắc lên lại dấy lên một trận hà quang.

Theo Thẩm Hạo không ngừng khắc ghi, hào quang trong phòng càng lúc càng rực rỡ.

Một khắc sau, tất cả ký tự đã khắc xong.

Tức thì, cả quyển sách trở nên thần dị bất phàm. "Sư phụ, sư thúc, xong rồi ạ!" Thẩm Hạo đưa quyển sách đến trước mặt ba người.

Ba người nhận lấy quyển sách, không nói lời nào, cẩn thận kiểm tra.

Họ nhìn Vân Triện Thiên Thư trên sách da Giao Long đến mê mẩn như say như dại.

Mãi một lúc lâu sau mới thoát khỏi sự chìm đắm đó.

Vân Triện Thiên Thư không dễ học như vậy.

Không phải cứ mô phỏng theo nét bút, hình chữ là coi như học được.

Còn phải tham ngộ thấu đáo sự diễn đạt quy tắc tương ứng với ký tự đó.

Chỉ khi lĩnh ngộ được điểm quy tắc tương ứng mới được coi là

nắm vững ký tự này.

Khi viết cũng bắt buộc phải vận dụng quy tắc thì mới thật sự viết ra được ký tự, nếu không chỉ là có hình mà không có thần, không mang theo bất kỳ sức mạnh nào.

Ba người sâm ngộ vài ký tự xong cũng cảm nhận được độ khó trong đó, nhất định phải tốn lượng lớn thời gian mới có thể dần dần nắm vững. "Được rồi, hai vị sư đệ, đợi ta xử lý xong chuyện của đồ nhi ta, chúng ta hãy tiếp tục tham ngộ Vân Triện Thiên Thư này." Vân Hi Chân Nhân nói. "Vâng, sư huynh." Thường Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân liền cáo lui, rời khỏi chỗ của Vân Hi Chân Nhân.

Sau khi hai người rời đi, Vân Hi Chân Nhân lại nói với Thẩm Hạo: "Đồ nhi, hai ngày nữa lại có một đợt nghi thức Thụ Lục quy mô nhỏ.

Ta thấy tu vi của con cũng đã sắp đột phá Hóa Thần rồi, hơn nữa căn cơ vững chắc.

Lần này, phá lệ gia thụ cho con 'Thượng Thanh Ngũ Lôi Kinh Lục' đi, ngoài ra chức hàm của con cũng có thể thăng lên một bậc." Thẩm Hạo nghe vậy vô cùng kinh ngạc.

Lần trước thăng Lục cho hắn mới qua mấy tháng, hiện tại xem ra lại có thể gia thụ Pháp Lục cho hắn nữa sao? "Đồ nhi con cũng không cần kinh ngạc, ta quan sát thấy công đức kim quang trên người con chói lọi, đủ để chống đỡ cho việc thăng thiên của con, cũng là vừa khéo gặp dịp, nếu không vi sư cũng không thể nào chuyên môn tổ chức một buổi nghi thức cho riêng mình con." "Đã như vậy thì trực tiếp gia thụ Pháp Lục cho con luôn.

Hiện tại quốc gia quản lý việc Thụ Lục chưa nghiêm ngặt như vậy, cũng coi như lách luật.

Chứ nếu theo đúng quy trình tiêu chuẩn, mỗi một cấp Pháp Lực đều phải đủ niên hạn mới được tấn thăng." "Hiện tại tinh lực chủ yếu của quốc gia đều đặt vào phát triển kinh tế, những việc như nghi thức Thụ Lục này vẫn để các phái chúng ta tự mình cử hành.

Đặc biệt là mảng tu hành giả, toàn bộ do các phái chúng ta tự làm chủ.

Đến sau này, có khả năng việc quản lý tấn thăng Pháp Lực cho đệ tử bình thường sẽ xuất hiện một số thay đổi." Thẩm Hạo gật đầu: "Hóa ra là như vậy, sư phụ, con đã biết." Vân Hi Chân Nhân gật đầu: "Còn hai ngày nữa, con có thể đến Tàng Kinh Các xem trước một chút.

Ngoài ra, đợi sau khi con gia thụ Pháp Lực xong, ta sẽ truyền thụ cho con căn bản đại pháp của Mao Sơn ta: 'Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh'!

Ta thấy con tuy căn cơ hùng hậu nhưng sở học vẫn khá hỗn tạp, thiếu một môn đại pháp thống nhất, 'Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh' vừa khéo thích hợp.

Mấy ngày này con cứ chuẩn bị trước đi." Thẩm Hạo cúi người bái: "Vâng, sư phụ." Vân Hi Chân Nhân phất tay, ra ý bảo Thẩm Hạo tự mình lui ra.

Thẩm Hạo rời phòng Vân Hi Chân Nhân, đi thẳng đến động Tàng Kinh ở hậu sơn.

Cầm lệnh bài của Vân Hi Chân Nhân, hắn dễ dàng tiến vào Tàng Kinh Lâu.

Quen cửa quen nẻo lên tầng thứ tư.

Lần trước tới đây là lúc đột phá Nguyên Anh, hắn đã xem hết điển tịch tầng bốn.

Những công pháp, pháp thuật các loại đó đều đã ghi nhớ.

Thế là Thẩm Hạo lên thẳng tầng thứ năm.

Tầng này tương ứng với công pháp tu hành và bí thuật cảnh giới Hóa Thần.

Điển tịch tầng này càng ít hơn, tổng cộng chỉ có hơn ba mươi cuốn.

Phân biệt tương ứng với chín mạch truyền thừa của Mao Sơn: Luyện Đan, Luyện Khí, Trận Pháp, Phù Lục, Cản Thi, Thông Linh, Thỉnh Thần, Lôi Pháp, Phong Thủy.

Đều là công pháp bí thuật cấp bậc Hóa Thần.

Tuy không nhiều, nhưng những bí tịch này diễn hóa ra vô số điển tịch ở các tầng dưới.

Còn lên trên nữa là tầng sáu, bảy, tám, e rằng còn ít hơn.

Đó đều là những thứ thuộc cấp bậc để uẩn của tông môn rồi.

Hơn nữa trước kia có không ít công pháp bí thuật của tu sĩ là độc môn bí thuật, không truyền ra ngoài.

Vì vậy sau cuộc chiến tranh đó đều đã thất truyền.

Có người quá tự tin, kết quả thất thủ bỏ mạng, không kịp để lại truyền thừa.

Có người thì căn bản chưa từng nghĩ tới.

Tóm lại, công pháp điển tịch cấp bậc càng cao thì thất truyền càng nhiều.

Sau khi xem lướt qua mấy chục cuốn công pháp bí thuật tầng năm một lượt, Thẩm Hạo lui ra khỏi Tàng Kinh Lâu.

Hắn tìm một nơi tùy ý ở hậu sơn, lẳng lặng ngồi đả tọa.

Không phải đang tu luyện, mà là đang thâm nhập tham ngộ Vân

Triện Thiên Thư thêm một bước, lĩnh ngộ sức mạnh quy tắc trong đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai ngày thoáng cái đã hết, Thẩm Hạo thay đạo bào pháp y.

Đây là một loại lễ phục chuyên mặc trong các nghi thức quan trọng như khoa nghi, tự điển, tiếu hội, còn gọi là "Thiên Tiên Động Y".

Chương 280

Tu vi và thân phận của Thẩm Hạo thuộc hàng đầu ở Mao Sơn, Vân Hi Chân Nhân chuyên môn định chế cho hắn một bộ để mặc lần này.

Cũng coi như đưa trước cho hắn, có khả năng không bao lâu nữa lần gia thăng tiếp theo của hắn lại tới.

Đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

Vẫn là ba vị Vân Hi Chân Nhân, Thường Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân làm Truyền Độ Tam Sư, tham dự nghi thức.

Tại nghi thức Thụ Lục, sau khi thụ 「Thái Thượng Tam Ngũ Đô Công Kinh Lục」 cho các tân đệ tử, lại thăng thụ 「Chính Nhất Minh Uy Kinh Lục」 cho vài đệ tử đủ đạo hạnh và công hạnh.

Cuối cùng mới đến lượt Thẩm Hạo, gia thụ cho hắn 「Thượng Thanh Ngũ Lôi Kinh Lục」.

Theo quy định hiện hành, sơ thụ ba năm sau mới được xin thăng thụ, thăng thụ tám năm sau mới được xin gia thụ.

Tính toán thời gian thì phải mất mười một năm mới có thể đạt được 「Thượng Thanh Ngũ Lôi Kinh Lục」.

Thẩm Hạo đây là thuộc dạng tấn thăng nhanh liên tục.

Một số đệ tử quan lễ vẫn còn nhớ hắn.

Lần trước mới mấy tháng trước đã thấy hắn thăng Lục, lần này thế mà lại nhanh chóng tấn thăng tiếp.

Đám đệ tử này đều vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên, họ cũng đều rõ sự khác biệt giữa Thẩm Hạo và bọn họ.

Thẩm Hạo đã là tu sĩ mạnh mẽ, còn bọn họ vẫn đang bồi hồi giữa Trúc Cơ và Kim Đan.

Trong thế giới tu hành giả này, trên có Tổ Sư, Pháp Lục không phải cứ tùy tiện là có thể tấn thăng.

Nếu đạo hạnh và công đức không đủ, Tổ Sư sẽ không nhận.

Có thể tham gia nghi thức, thuận lợi tấn thăng, đó đều là được Tổ Sư tán thành.

Pháp Lục của Thẩm Hạo tấn thăng thuận lợi.

Sau đó, Chức Lục của hắn cũng được thăng lên thất phẩm 「Chính Thái Cực Tả Cung Chưởng Tiên Quan Thượng Thanh Tư Mệnh Thiêm Thư Lôi Đình Đô Ti Sự」.

Đợi sau khi hắn lên cảnh giới Hóa Thần, còn có thể nâng cao lên lục phẩm 「Chính Thái Cực Tả Cung Lĩnh Tịch Tiên Quan Chưởng Lôi Đình Thượng Lệnh Sự」.

Nhưng đến lúc đó không cần thông qua nghi thức Thụ Lục nữa, thiên thư thần sắc sẽ tự động tấn thăng.

Thất phẩm thần sắc đã là Hồng Sắc Thượng Thần.

Đến lục phẩm thì là Hồng Kim Sắc Thượng Thần, đã thuộc hàng ngũ trung cấp Tiên Quan rồi.

Nghi thức hoàn tất, Thẩm Hạo lại nhận được Huyền Đô Tổng Cáo, Kim Hàm Ngọc Chiếu, Chức Điệp Chức Ấn, Thiên Phủ Văn Điệp...

Thu hết vào nhẫn trữ vật, hắn thay một bộ đạo bào thường phục, quay về chỗ Vân Hi Chân Nhân.

Theo Vân Hi Chân Nhân về nơi tĩnh tu.

Sau khi ngồi xuống, Vân Hi Chân Nhân lấy từ trong tay áo ra một

quyển kinh thư, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đưa hai tay nhận lấy.

Đây là một quyển cổ tịch bìa màu xanh thẫm, bên trên viết sáu chữ lớn: Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh!

Chính là căn bản đại pháp của phái Thượng Thanh Mao Sơn mà mấy hôm trước Vân Hi Chân Nhân nói muốn truyền thụ cho Thẩm Hạo.

Nhận lấy sách, Thẩm Hạo bái tạ: "Đồ nhi tạ ơn sư phụ truyền pháp!" Vân Hi Chân Nhân cười đầy an ủi, lập tức giới thiệu sơ lược cho Thẩm Hạo về bộ 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」 này.

Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh, biệt danh 《Tam Thập Cửu Chương Kinh》, chia làm ba mươi chín chương, chú trọng Tồn Tư ngũ phương chi khí, nhật nguyệt và hai mươi bốn tinh tú.

Thượng Thanh có ba mươi chín Đế Hoàng, Đại Đạo có 《Tam Thập Cửu Chương Kinh》.

Mỗi chương Tồn Tư một vị thần giáng lâm vào một bộ phận nào đó trong thân thể người tu luyện, mặc niệm chúc chú, gọi tên thần, cầu xin thần hộ vệ.

Vị thần này không phải thân xác bên ngoài mà là thân thần (thần trong thân thể).

Trong cơ thể người có ba mươi chín loại bộ phận, khi tu luyện nếu Tồn Tư một vị thần của mỗi chương kinh, thần sẽ có thể giáng lâm bảo hộ bộ phận đó của người tu luyện.

Tức là có thể khai sinh môn, tắc tử hộ (mở cửa sống, chặn cửa chết), tụng đọc vạn lần liền có thể cưỡi mây cưỡi rồng, tức nhật thăng thiên.

Pháp này là đạo tu luyện Nguyên Thần, có tác dụng cực lớn đối với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trở lên.

Thời cổ, trước khi Kim Đan đại đạo thịnh hành, chỉ dựa vào 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」 này, Tồn Thần tu luyện là có thể đi thẳng tới tiên đạo.

Nó được diễn biến từ 《Hoàng Đình Kinh》, đều là thuật tu trì Tồn Thần Dưỡng Khí. "Thị viết ngọc thư khả tinh nghiên, vịnh chi vạn biến thăng tam thiên".

Chỉ là phương pháp tu luyện này vô cùng chú trọng tư chất, ngộ tính, nhập môn rất khó.

Tương đối mà nói, Kim Đan đại đạo nhập môn đơn giản hơn nhiều.

Nhưng cũng như vậy, sau Kim Đan, Nguyên Anh trở lên vẫn có thể tu hành 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」.

Tương đương với việc đặt trước một nền móng tu hành 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」, khi tu luyện độ khó nhập môn sẽ giảm đi rất nhiều.

Nghe Vân Hi Chân Nhân giới thiệu sơ lược xong, Thẩm Hạo cũng đã hiểu biết không ít về 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」.

Tiếp đó, Vân Hi Chân Nhân lại truyền thụ phương pháp tu hành bộ kinh này cho Thẩm Hạo.

Ngoài việc tụng đọc, còn cần phải phối hợp với phương pháp tương ứng.

Những thứ này thuộc về bí mật bất truyền của tông môn, thường rất ít khi ghi lại trên bí tịch.

Không có những bí pháp này, người bình thường cho dù lấy được

bí tịch cũng không cách nào tu luyện thành.

Thẩm Hạo tụ tinh hội thần nghe sư phụ giảng giải, ghi nhớ từng chi tiết một.

Những bí pháp này cũng không nhiều, tiện cho việc truyền thuật.

Phương pháp tu hành trong kinh văn cũng đã miêu tả rất chi tiết, chỉ là một chỗ quan trọng nhất lại không ghi chép, mà đó chính là nơi bí pháp tồn tại.

Không có bí pháp, có lẽ có thể tu luyện ra chút danh đường, nhưng muốn tiến thêm một bước lại là không thể.

Với ngộ tính nghịch thiên của Thẩm Hạo, việc lĩnh ngộ những thứ Vân Hi Chân Nhân nói vẫn rất dễ dàng.

Chỉ là hiện tại hắn chưa đọc qua 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」, đối với một số quan khiếu bên trong còn chưa hiểu lắm, chỉ là ghi nhớ mà thôi.

Sau khi giảng giải hết tất cả bí truyền chi pháp và những điều cần chú ý khi tu luyện 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」, Vân Hi Chân Nhân phất tay ý bảo Thẩm Hạo có thể về.

Đồng thời miệng còn nói: "Được rồi, chỉ có bấy nhiêu thôi, con về tĩnh tâm tham ngộ đi, vi sư cũng phải bế quan tham ngộ Vân Triện Thiên Thư." Thẩm Hạo chắp tay thi lễ: "Vâng, sư phụ, đệ tử cáo lui!" Thẩm Hạo lui ra khỏi phòng, kinh thư đã được hắn cất vào nhẫn trữ vật.

Việc nhà ở Mao Sơn đã xong, có thể về rồi.

Triệu hồi Mặc Vân Chu, Thẩm Hạo bước lên, bay thẳng về hướng Kinh thành, đồng thời cũng thay lại bộ đồ bình thường.

Ba người nhóm Hồ Bát Nhất gần đây sống rất nhàn nhã.

Ngoài việc đi theo Dương sư phụ học tập một số kiến thức giám định cổ ngoạn ra thì chính là tự mình đi dạo Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán để rèn luyện nhãn lực.

Từ sau khi có tu vi pháp lực, công lực trong phương diện giám bảo của họ cũng tăng mạnh, đã có thể dựa vào khí tức của đồ vật để phán đoán thật giả.

Thời gian còn lại thì dùng để tu luyện.

Tuy nhiên linh khí ở Kinh thành kém xa Trùng Cốc, tiến độ của ba người họ chậm đi một chút.

Thẩm Hạo vừa khéo muốn đưa họ cùng đến Trùng Cốc, môi trường ở đó thích hợp tu luyện hơn.

Thấy Thẩm Hạo đến, cả ba đều ra nghênh đón. "Thẩm gia, cũng một thời gian không gặp rồi nhỉ ~" "Đúng thế, Thẩm gia, không biết hôm nay ngài tới là có chuyện gì không?" Thẩm Hạo cười nói: "Không có chuyện thì không thể đến tìm các người sao?

Chương 281

Thời gian này các người nhàn nhã quá nhỉ ~ Ta đến đưa các người đi Trùng Cốc, Kinh thành dù sao cũng không phải nơi thích hợp tu luyện, tiến độ tu vi của các người đều bị tụt lại rồi.

Vẫn là theo ta đến Trùng Cốc đi, đó mới là nơi để tu luyện!" Nghe Thẩm Hạo nói, cả ba đều vô cùng vui mừng.

Sau khi trải nghiệm môi trường ưu việt ở Trùng Cốc, so sánh với Kinh thành thì đúng là kém xa tít tắp. "Tốt quá rồi Thẩm gia, với môi trường ở Trùng Cốc, tôi tin không bao lâu nữa chúng tôi đều có thể lên một tầm cao mới." Hồ Bát Nhất hưng phấn nói. "Không sai, sau khi Trúc Cơ, tốc độ tu luyện lập tức chậm đi rất nhiều, Kinh thành này thực sự không bằng Trùng Cốc!" Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

Bàn Tử cũng gật đầu liên tục: "Đúng thế, môi trường ở Trùng Cốc đơn giản là quá tốt, linh khí nồng đậm gấp mười mấy lần Kinh thành, lần trước đi xong tôi cứ nhớ mãi không quên!" Thẩm Hạo cười nói: "Các người giờ đều Trúc Cơ rồi, cũng có thể ngự khí phi hành, có thể tự mình qua đó mà.

Trùng Cốc tuy có trận pháp bao phủ nhưng cũng mở một cánh cửa.

Các người tới, Thiền nhi và những người khác sẽ trực tiếp cho các người vào." Bàn Tử gãi đầu, cười hề hề: "Cái này chẳng phải là ngại sao, không có Thẩm gia ngài mời, sao chúng tôi dám cứ thế mà qua chứ?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Thế thì các người khách sáo quá rồi.

Sau này có thể ta sẽ bế quan tu luyện một lần mấy tháng, các người nếu ở bên ngoài mà ta không đón thì còn ngại không dám đến à?

Trùng Cốc sau này chính là căn cứ của chúng ta, các người cũng là

nguyên lão, địa bàn nhà mình còn có gì mà ngại.

Thế này đi, các người đều không biết trận pháp, ta sẽ luyện chế cho mấy cái ấn tín, chỉ cần cầm ấn tín là có thể ra vào trận pháp không bị trở ngại, như vậy cũng tiện hơn." Ba người Hồ Bát Nhất đều gật đầu lia lịa.

Sau đó họ ngồi lên Mặc Vân Chu, theo Thẩm Hạo đến Trùng Cốc.

Trùng Cốc hiện tại, xung quanh tuy vẫn có sương trắng nồng đậm lan tỏa nhưng đó đều là sương mù bình thường, không có độc tính, là do trận pháp tụ tập mà thành, có tác dụng mê huyễn, ngăn ngừa người khác đi nhầm vào.

Bên ngoài lối vào Trùng Cốc còn có lượng lớn cây cối hoa cỏ bao vây tạo thành tường cây.

Chỉ có chỗ cổng lớn là một cây cầu treo, thông thẳng vào sâu trong cốc.

Cảm nhận linh khí nồng đậm, chân khí pháp lực trong cơ thể ba người đều hoạt bát hơn hẳn.

So với việc tu vi của mấy cô gái bên cạnh Thẩm Hạo tăng lên nhanh chóng, việc tu luyện của ba người Hồ Bát Nhất mới thực sự là từng bước một, dựa vào chính sự nỗ lực của bản thân mà có được.

Vì vậy, so với các cô gái, bọn họ đã tụt lại hẳn một đại cảnh giới.

Hiện tại cả ba người đều vẫn đang ở cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ.

Tuy nhiên, đã đến Trùng Cốc, với linh khí nồng đậm nơi này cùng sự hỗ trợ của đan dược, tốc độ tu hành của bọn họ sẽ nhanh hơn nhiều.

Trong ngôi đại mộ nguy hiểm sắp phải đối mặt tới đây, cũng coi như là có chút lực tự vệ.

Công pháp của ba người Hồ Bát Nhất vẫn là công pháp Luyện Khí trước đó, đã có chút không theo kịp nữa.

Thế là, Thẩm Hạo dựa trên cơ sở công pháp ban đầu của bọn họ, lại tiếp tục suy diễn hoàn thiện ra công pháp cảnh giới Trúc Cơ và Kim Đan, ngoài ra còn kèm theo một số tiểu pháp thuật thực dụng, cùng nhau giao cho bọn họ.

Hiện tại, hiệu suất tu luyện của ba người đã tăng lên rất nhiều.

Ba cô gái Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình hiện tại đã đột phá cảnh giới Kim Đan, chuyện tu hành cũng không còn gấp gáp như vậy nữa, bọn họ liền cùng Tiểu Cửu đi du ngoạn khắp nơi ở tỉnh Điền.

Tiểu Cửu chơi rất vui vẻ.

Điền Nam nơi này cũng có rất nhiều món ngon đặc sắc, khiến Tiểu Cửu càng thêm lưu luyến quên cả lối về.

Hơi chú ý đến động hướng của mấy người Tiểu Cửu một chút, Thẩm Hạo liền thu hồi sự chú ý. "Ta cũng nên tu luyện rồi!" Sau đó, Thẩm Hạo cũng tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Công pháp Thẩm Hạo tu hành hiện tại có thể nói là do chính hắn dựa vào thiên phú ngộ tính nghịch thiên đem dung hợp nhiều môn công pháp mà thành.

Tuy rằng không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn có chút "đầu Ngô mình Sở".

Dù sao nền tảng của Thẩm Hạo nằm ở đó, công pháp tự mình sáng tạo vẫn tồn tại khuyết điểm.

Ví dụ như vấn đề Lôi Hỏa mất cân bằng thời gian trước.

Sau đó cũng chỉ là tạm thời giải quyết.

Hiện tại công pháp của hắn vẫn có vấn đề về thuộc tính, cần phải tiếp tục tiến hành điều hòa không ngừng sau này.

Sức mạnh hắn nắm giữ vẫn khá hỗn tạp.

Có Lôi, có Hỏa, có Băng.

Ngọn lửa còn chia làm hai thuộc tính cực đoan là Thái Dương Chân Hỏa và Ám Nhật Chân Hỏa.

Tuy rằng không nảy sinh xung đột nhưng cũng là một mầm họa.

Hiện tại, có [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh], có thể dùng làm căn bản đại pháp, thống hợp sức mạnh các công pháp, chưởng khống tất cả thuộc tính, không còn tồn tại những mầm họa này nữa. [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh], tương truyền bắt nguồn từ một trong Tam Thanh Đạo Tổ - Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.

Là một môn công pháp cực kỳ cao thâm.

Thẩm Hạo lập tức lấy điển tịch công pháp ra.

Đừng nhìn đây chỉ là một cuốn kinh thư mỏng manh, nó không phải sách giấy bình thường mà được làm từ da của một loại dị thú.

Trên mỗi trang đều viết kín những chữ nhỏ li ti, chi chít.

Người bình thường căn bản không nhìn rõ bên trên viết cái gì.

Hơn nữa, trong câu chữ còn có chân ý truyền thừa được chứa đựng bên trong.

Thẩm Hạo phóng xuất thần thức, tỉ mỉ đọc kinh văn.

Bộ kinh văn này chia làm ba mươi chín chương, sáu quyển, phân biệt ứng với các bộ vị liên quan đến tâm, can, tỳ, phế, thận, đảm.

Không chỉ có văn tự, trong mỗi chương đều có hình vẽ, chú văn, phù lục...

Khi niệm tụng cần phải phối hợp cẩn thỉnh (mời thần), tồn tư (quán tưởng), tụng ngọc kinh, phúng tán từ (lời ca tụng), thư phù vi chúc (vẽ bùa chúc phúc)... các loại khoa nghi phối hợp.

Như vậy mới là phương pháp tu hành hoàn chỉnh.

Tuy rằng có chút rườm rà nhưng hiệu quả lại rõ rệt.

Nếu chỉ lo công pháp, tu luyện pháp lực, thứ đạt được chỉ là sức mạnh bên ngoài.

Còn đối với nội tu, hiệu quả sẽ kém hơn nhiều.

Phương pháp tu luyện [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh] này không những có thể rèn luyện Nguyên Thần, mà còn mang lại lợi ích to lớn đối với tâm cảnh, ý chí...

Không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Khi tu luyện phân làm năm bước.

Thứ nhất là cẩn thỉnh, tức thỉnh linh khí của thiên địa thần linh để hòa hợp với bản thân.

Thứ hai là tồn tư, quán tưởng vị thần linh tương ứng.

Thứ ba là tụng ngọc kinh, niệm tụng nội dung chương tiết tương ứng trong chân kinh.

Thứ tư là tụng tán từ.

Thứ năm là thư phù, vẽ ra phù lục tương ứng, sau đó bắt đầu dựa theo phương pháp tu hành tương ứng để tu luyện.

Ba mươi tám chương đầu của kinh văn, mỗi chương ứng với thần linh, kinh văn, phù lục đều khác nhau.

Mà chương thứ ba mươi chín cuối cùng lại có chỗ khác biệt.

Thẩm Hạo dựa vào ngộ tính nghịch thiên, nhanh chóng tham ngộ

toàn bộ [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh].

Bất quá, chỉ là lĩnh ngộ nông cạn.

Chương 282

Lĩnh ngộ sâu xa còn cần phải sau khi tu luyện thâm sâu mới có thể đạt được. "Không hổ là căn bản đại pháp của Mao Sơn ta, quả nhiên phức tạp huyền ảo!" "Cho dù là dựa vào ngộ tính nghịch thiên của ta, muốn hoàn toàn lĩnh ngộ cũng không đơn giản như vậy!" Sau khi ghi nhớ kỹ kinh văn cùng các khoa nghi tương ứng vào trong đầu, Thẩm Hạo liền bắt đầu bắt tay vào tu luyện.

Tuy rằng [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh] này nói là "tụng chi vạn biến khả thăng tiên" (đọc vạn lần có thể thành tiên), nhưng vạn lần này không phải tùy tiện tụng niệm là được.

Cần phải phối hợp lưu trình khoa nghi tương ứng, làm xong một bộ mới tính là một lần hoàn chỉnh, mới có tác dụng.

Nếu một người bình thường có thể kiên trì tu trì vạn lần, có lẽ thực sự có thể thăng tiên.

Nhưng mà, cho dù mỗi ngày một lần, một vạn ngày chính là hơn hai mươi bảy năm.

Liên tục không ngừng, mỗi ngày không nghỉ đều cần hai mươi bảy năm.

Người thường sao có thể làm được chứ.

Hơn nữa, khoa nghi tương ứng cũng rất tốn thời gian.

Bởi vì nguyên nhân độ thông thạo, tốc độ này cũng không nhanh lên được.

Cho nên mới nói, tu tiên vẫn là cực kỳ gian nan.

Vừa phải xem tư chất, ngộ tính, nghị lực, cơ duyên, phúc đức.

Còn phải xem tài, lữ, pháp, địa.

Cuối cùng bắt đầu tu hành, nhưng quá trình này lại gian nan khúc chiết.

Cuối cùng có thể thành tiên càng là ức vạn người không có một. "Tu tiên vấn đạo, gian nan biết bao!" "May mà ta có ngoại quải ~" Cảm khái một câu, sau đó Thẩm Hạo liền toàn tâm toàn ý đầu nhập vào trong tu luyện.

Dựa theo trình tự chương tiết, từ đầu đến cuối tiến hành hoàn chỉnh một lần.

Một lần này đã tiêu tốn của Thẩm Hạo quá nửa ngày thời gian.

Bất quá đây là do lần đầu tiên còn chưa thông thạo, về sau có thể nhanh hơn một chút.

Nhưng có nhanh nữa cũng chẳng nhanh hơn được bao nhiêu.

Theo Thẩm Hạo hoàn thành chương cuối cùng, thu công kết thúc.

Thẩm Hạo phát hiện pháp lực bản thân đã nảy sinh biến hóa kỳ dị.

Trong pháp lực có thêm một loại khí tức huyền diệu.

Loại khí tức này còn rất nhạt, nhưng lại giống như thâm căn cố đế, không thể ma diệt, cắm rễ sâu bên trong pháp lực.

Thẩm Hạo biết nó sẽ mang lại lợi ích to lớn cho mình.

Hiện tại chỉ là lần đầu tu luyện nên còn rất nhạt, theo số lần tu luyện tăng lên, nó sẽ ngày càng lớn mạnh.

Tỉ mỉ hồi vị thể nghiệm quá trình tu luyện trước đó một chút, sửa lại một số vấn đề trong đó.

Sau đó, Thẩm Hạo bắt đầu tu luyện lần thứ hai.

Lần này tốc độ nhanh hơn không ít, chỉ tốn nửa ngày thời gian,

khoảng sáu tiếng đồng hồ.

Nhưng đến đây tốc độ đã là cực hạn rồi.

Không cách nào nhanh hơn nữa.

Tính ra như vậy một ngày tối đa chỉ có thể tu hành bốn lần.

Luồng khí tức huyền diệu kia càng nặng hơn.

Thế là, Thẩm Hạo tiếp đó toàn tâm toàn ý đầu nhập vào trong tu hành.

Thoáng một cái, đã là hai mươi lăm ngày trôi qua.

Mỗi ngày bốn lần, Thẩm Hạo tu hành [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh] đủ một trăm lần.

Cuối cùng tiến vào một cảnh địa hoàn toàn mới.

Lần thứ nhất là nhập môn.

Tu hành một trăm lần, Thẩm Hạo đã tu tới tiểu thành.

Đây chính là chỗ cường đại của ngộ tính nghịch thiên.

Mà từ nay về sau, Thẩm Hạo tu hành đã không cần phải tiến hành các bước rườm rà như vậy nữa.

Toàn thân ba mươi chín vị thân thần đã toàn bộ được gọi tỉnh.

Ngũ phương chi khí kết thành thần như ngũ tinh bàn, trú ngụ trong ngũ tạng.

Nhật nguyệt chi khí kết làm Đế Quân, chiếu rọi toàn thân.

Hai mươi bốn ngôi sao tinh quang hóa thành chân nhân, vận hành trong cơ thể.

Trong pháp lực, luồng khí tức huyền diệu kia đã ngưng kết hoàn tất.

Thẩm Hạo cũng biết tên của nó: "Thượng Thanh Chi Khí".

Đây là một loại khí cực kỳ tôn quý giữa thiên địa.

Nãi là một trong Tam Thanh - Thượng Thanh.

Đại diện chính là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.

Đến đây, vấn đề công pháp của Thẩm Hạo đã hoàn toàn được giải quyết.

Không còn tồn tại bất kỳ mầm họa nào.

Cho dù là Lôi pháp, Hỏa pháp, Thủy pháp hay các loại pháp môn khác đều không còn ảnh hưởng gì nữa.

Pháp lực của hắn đã hoàn toàn lột xác trở thành Thượng Thanh pháp lực thuần chính.

Tiết lộ ra khí tức Thượng Thanh nồng đậm.

Cỗ khí tức này không chỉ tồn tại trong pháp lực, đồng thời cũng mang đến một loại khí chất tôn quý, phiếu miểu.

Khiến cho Thẩm Hạo hiện tại càng ngày càng tiếp cận "Tiên".

Hơn nữa, theo [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh] tiểu thành, Nguyên Anh của Thẩm Hạo cũng thuận lợi trưởng thành đến cực hạn chín tấc chín. [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh] vốn là đại đạo kinh điển chuyên tu thần hồn, đối với việc tu luyện Nguyên Anh có lợi ích cực lớn.

Nguyên Anh chín tấc chín đoan tọa trong Tử Phủ, toàn thân lấp lánh sinh huy.

Thẩm Hạo cũng từ trong Nguyên Anh cảm nhận được một cỗ cảm giác no trướng.

Tu vi cảnh giới Nguyên Anh đã đạt tới cực hạn, không cách nào

tiếp tục tăng lên được nữa.

Tiếp theo, nhất định phải đột phá cảnh giới mới được.

Thế là, Thẩm Hạo liền phá quan mà ra, bay về một hướng nào đó ở Trùng Cốc.

Ô Thiền vừa mới kết thúc tham ngộ Vân Triện Thiên Thư, cũng mới từ phòng tu luyện xuất quan không lâu.

Nàng tham ngộ Vân Triện Thiên Thư tốn sức hơn nhiều, không nhanh như Thẩm Hạo.

Hiện tại mất công phu một tháng cũng mới chỉ tham ngộ học tập được một phần ba.

Đang định nghỉ ngơi vài ngày rồi lại tiếp tục tham ngộ.

Chương 283

Ô Thiền bỗng nhiên nhìn thấy Thẩm Hạo từ trong phòng tu luyện đi ra, bay về phía bên ngoài, trong lòng có chút kinh ngạc.

Thẩm Hạo không chào hỏi nàng mà đã bay đi, bình thường căn bản không thể nào như vậy.

Thế là nàng liền đi theo, nhưng không đến gần mà đứng nhìn từ xa.

Thẩm Hạo cũng chú ý tới Ô Thiền, thấy nàng đi theo liền truyền âm qua. "Thiền nhi, ta sắp đột phá cảnh giới rồi, cần độ kiếp, nàng tránh xa một chút kẻo bị vạ lây!" Ô Thiền nhận được truyền âm của Thẩm Hạo, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, cái miệng nhỏ hồng nhuận khẽ mở. "Cái gì?

Phu quân thế mà nhanh như vậy đã lại muốn đột phá cảnh giới rồi sao?

Lần này là muốn đột phá Hóa Thần nha!" "Cảnh giới Hóa Thần, luyện khí hóa thần, Nguyên Thần triệt để ngưng kết công thành, đã bước vào cánh cửa tiên đạo rồi!" "Tốc độ tu luyện này của phu quân thật sự là quá nhanh!" Cách khoảng cách mấy ngàn mét, Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo đang đoan tọa giữa không trung ở phía xa, trong ánh mắt tràn đầy ý cười. "Không hổ là người đàn ông của ta, thật sự là quá lợi hại!" "Hanh hanh ~, ánh mắt của ta cũng giống như vậy ~" Nàng cứ lẳng lặng đứng trên ngọn cây, quan sát từ xa.

Thẩm Hạo trầm tâm tĩnh khí, không ngừng điều chỉnh trạng thái của bản thân, muốn dùng trạng thái tốt nhất để vượt qua kiếp nạn phá cảnh.

Khi đột phá Hóa Thần, Nguyên Thần tân sinh sẽ chịu sự tẩy lễ của

quy tắc thiên địa.

Đây vừa là tạo hóa, cũng là kiếp nạn.

Căn cơ của Nguyên Thần quyết định ngươi có thể đạt được bao nhiêu tạo hóa, có thể thừa nhận kiếp nạn lớn đến mức nào.

Căn cơ Nguyên Thần càng cường đại, áp lực có thể chịu đựng càng lớn, vậy tạo hóa thiên địa nhận được sẽ càng nhiều, lợi ích càng lớn.

Với căn cơ của Thẩm Hạo, hắn tương đối tự tin.

Căn cơ hùng hậu như vậy tuyệt đối là hàng ngũ đỉnh tiêm trong thê đội thứ nhất.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, lôi đình cuộn trào.

Đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Hạo đối mặt lôi kiếp.

Lôi kiếp là một đạo khảo nghiệm của thiên địa đối với tu sĩ, căn cứ vào công đức, nghiệp lực của tu sĩ lớn nhỏ thế nào sẽ tiến hành điều chỉnh tương ứng.

Kim quang công đức trên người Thẩm Hạo nồng đậm, có thể nói là công đức thâm hậu, tự có Thiên Đạo che chở, uy lực lôi kiếp trực tiếp suy yếu hơn một nửa.

Dị tượng trên bầu trời thu hút toàn bộ mọi người trong Trùng Cốc tới.

Dưới cỗ thiên địa chi uy này, mọi người đều không có cách nào tu luyện tử tế được, thế là nhao nhao xuất quan kiểm tra tình huống.

Sau đó liền nhìn thấy lôi vân cuồn cuộn trên trời.

Thấy Ô Thiền đứng trên ngọn cây phía xa, mọi người cũng nhao nhao bay qua.

Thanh Sương, Uyển Nhi, Ngọc Đình còn có Tiểu Cửu đều là tu vi cảnh giới Kim Đan, có thể lăng không mà đứng, bọn họ toàn bộ đi tới bên cạnh Ô Thiền.

Mà ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ vẫn còn là Trúc Cơ, cũng ngự sử pháp kiếm bay tới.

Mọi người đều nhìn thấy Thẩm Hạo đang ngồi xếp bằng giữa không trung. "Thiền tỷ, hiện tại là tình huống gì?

Đám mây đen này là thế nào a?

Thật đáng sợ!" Doãn Thanh Sương hỏi.

Hoắc Uyển Nhi cũng nói: "Đúng vậy, phu quân đang làm gì ở đó?" Những người còn lại cũng đều rất tò mò, nhao nhao nhìn về phía Ô Thiền.

Ô Thiền trên mặt mang theo ý cười, nhìn mọi người một cái, sau đó mở miệng nói: "Phu quân muốn đột phá đến cảnh giới Hóa Thần, hiện tại đang độ kiếp." "Mọi người cứ ở chỗ này, đừng đến gần, kẻo bị thiên kiếp vạ lây, đối với phu quân và các em đều không tốt!" "A?

Độ kiếp?

Vãi chưởng, đó là cảnh giới như thế nào a?

Sẽ không phải sắp thành tiên rồi chứ?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ô Thiền lắc đầu: "Không phải, cách thành tiên còn xa lắm, đây chỉ là một loại khảo nghiệm của thiên địa đối với tu sĩ mà thôi, đối với phu quân mà nói cũng không tính là quá khó!" "Có điều, đây cũng chỉ là đối với nhân vật thiên tài như phu quân mà nói, nếu là người bình thường thì khó rồi!" "Sau này đợi các em đến bước này hẳn là có thể lĩnh hội được!" "Cảnh giới Hóa Thần đã là tu sĩ cao giai, cũng không dễ dàng như vậy!" "Ồ, ra là thế, đã không gây ra nguy hiểm gì cho phu quân, vậy chúng ta cứ ở chỗ này quan sát học hỏi thật tốt đi ~" Doãn

Thanh Sương gật gật đầu nói.

Mọi người gật đầu, mỗi người chọn một vị trí, lẳng lặng quan sát.

Phía xa, Thẩm Hạo phóng xuất toàn thân khí thế, tiếp dẫn lôi kiếp.

Giữa không trung lập tức lôi đình quay cuồng, thiên lôi trận trận, phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Giữa thiên địa lập tức đều tối tăm hơn nhiều.

Bất quá, lôi kiếp này "sấm to mưa nhỏ", chỉ là "có ý tứ" một chút, giáng xuống vài đạo lôi đình to bằng ngón tay cái, oanh kích Thẩm Hạo vài cái.

Ngay cả vạt áo Thẩm Hạo cũng không đánh rách.

Càng đừng nói làm bị thương.

Thẩm Hạo không chỉ công đức thâm hậu mà còn mang trong mình thần chức Lôi Bộ Thiên Đình, lôi kiếp này cũng chính là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Cứ như vậy, lôi kiếp liền kết thúc.

Rất nhanh, kiếp vân liền tan đi.

Sau đó, trong cõi u minh, quy tắc thiên địa buông xuống, mang đến sự tẩy lễ cho Nguyên Thần của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ngồi xếp bằng tại chỗ, Nguyên Thần xuất khiếu.

Nguyên Thần cao một trượng tản phát thần quang rực rỡ, treo trên đỉnh đầu Thẩm Hạo.

Quy tắc thiên địa buông xuống, Nguyên Thần Thẩm Hạo phảng phất tiến vào một cảnh địa kỳ dị.

Bốn phía sắc màu rực rỡ, ngũ quang thập sắc.

Giữa chốn yểu yểu minh minh, vô số đại đạo pháp tắc dường như

đều ngưng kết thành thực chất, hiện ra trước mắt Thẩm Hạo.

Từng đạo đạo ngân pháp tắc lạc ấn trên Nguyên Thần Thẩm Hạo, lưu lại vô số ấn ký.

Một loại cảm giác đau đớn kịch liệt ập tới, đều là vết tích lưu lại khi đại đạo pháp tắc chi lực hiển hóa.

Thẩm Hạo dưới sự hỗ trợ của "ngoại quải" ngộ tính nghịch thiên, nhanh chóng lĩnh ngộ những đạo ngân lưu lại trên người này.

Đối với tu sĩ mà nói, chỉ cần dốc toàn lực lĩnh ngộ pháp tắc trong khoảng thời gian pháp tắc hiển hóa này là được.

Đối với đại đa số tu sĩ, trong cả đời có khả năng chỉ có cơ hội này có thể trực diện đại đạo pháp tắc hiển hóa mà không bị thương.

Chỉ cần có thể chịu đựng được áp lực của đại đạo pháp tắc thì có thể vẫn luôn lĩnh ngộ tiếp.

Bất quá đại đạo pháp tắc hiển hóa tẩy lễ là có thời gian hạn chế, chỉ có ngắn ngủi mấy hơi thở.

Thẩm Hạo nắm chặt cơ hội, toàn lực tham ngộ đông đảo đại đạo pháp tắc hiển hóa ra trước mắt này, lâm vào trong đốn ngộ.

Vô số linh quang pháp tắc bị tư duy của hắn bắt được.

Do Thẩm Hạo đã nắm giữ Vân Triện Thiên Thư, khi hắn tham ngộ những pháp tắc này liền đơn giản hơn nhiều, dù sao cũng đã nhập môn.

Từ không đến một rất khó, nhưng từ một đến hai, ba bốn lại đơn giản hơn nhiều.

Lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc của Thẩm Hạo không ngừng tăng lên.

Rất nhanh, thời gian mấy hơi thở liền kết thúc.

Tuy nhiên, Nguyên Thần Thẩm Hạo lại không hề thoát ly khỏi phiến cảnh địa pháp tắc này, ngược lại nương theo thông đạo trong cõi u minh, không ngừng phi thăng lên trên.

Giống như xuyên việt vĩ độ, không ngừng bay lên.

Cuối cùng, đi tới một nơi kỳ dị tràn ngập nguyên khí vô cùng vô tận.

Chương 284

Bốn phía đều là các loại nguyên khí, bao la vạn tượng. "Lại đây!" Lúc này, Thẩm Hạo nghe được một chữ "Lai" (đến đây), Nguyên Thần chi thể của hắn liền tự động bay về một hướng, không biết vượt qua khoảng cách bao xa, rốt cuộc dừng lại.

Chỉ thấy bốn phía đứng đầy người.

Không!

Là đứng đầy Tiên Thần!

Những thứ này đều là Thần Linh Pháp Tướng của bọn họ!

Có không ít nhân vật Thẩm Hạo thoạt nhìn thấy có chút quen mắt.

Chỉ có số ít hắn có thể nhìn rõ, lượng lớn nhân vật còn lại đều bị một đoàn tiên quang mông lung bao phủ, không nhìn rõ chân diện mục, thậm chí còn có một số ngay cả thân hình cũng rất mơ hồ.

Những Tiên Thần này phân lập hai bên, mà Thẩm Hạo đứng tại khoảng đất trống ở giữa bọn họ.

Thẩm Hạo cẩn thận từng li từng tí, không dám nhìn chằm chằm, chỉ hơi cúi đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn.

Hắn có chút suy đoán về tình huống hiện tại của mình, đây e rằng là gặp được chúng thần Thiên Đình trong truyền thuyết.

Những người không nhìn rõ hình tượng kia e rằng đều là đại lão, không trêu vào được, không trêu vào được!

Vẫn là "tòng tâm" một chút thì hơn.

Trên sân, một chúng Tiên Thần đều đầy hứng thú đánh giá Thẩm Hạo. "Nơi này là Hạo Thiên Nguyên Khí Hải!" Lúc này, chỉ nghe một

thanh âm to lớn, uy nghiêm vang lên, tựa như tiếng của Thiên Đạo.

Thẩm Hạo nghe vậy hơi sững sờ.

Lúc này, từ trong đám Tiên Thần, bốn nhân vật ăn mặc kiểu lão đạo đi ra.

Thẩm Hạo nhìn thoáng qua liền nhận ra ngay, đây là Đạo Giáo Tứ Đại Thiên Sư.

Phân biệt là Trương Thiên Sư, Cát Thiên Sư, Tát Thiên Sư và Hứa Thiên Sư.

Đều là tổ sư Đạo Môn.

Thẩm Hạo lập tức thi lễ: "Vãn bối bái kiến tứ vị Thiên Sư!" Trương Thiên Sư phất phất tay, ra hiệu về phía ghế trên nói: "Còn không mau bái kiến Đại Thiên Tôn!" Thẩm Hạo nghe vậy, lập tức hướng về phía pháp tướng to lớn được vô lượng quang minh bao vây ở vị trí cao nhất trên thượng thủ, khom người hành lễ.

Nơi đó chính là pháp tướng Đại Thiên Tôn.

Tướng mạo kỳ diệu trang nghiêm, đoan tọa Lăng Tiêu, pháp thân vô thượng, thống ngự chư thiên.

Chỉ nghe ngài mở miệng lần nữa, thanh âm Thiên Đạo lại vang lên: "Miễn lễ!" Thẩm Hạo đứng dậy.

Sau đó, trong sân lại khôi phục một mảnh bình tĩnh.

Lúc này, lại có ba người đi ra, Thẩm Hạo nhìn một cái, đây là Mao Sơn tổ sư Tam Mao Chân Quân.

Thẩm Hạo lập tức hành lễ: "Bái kiến Tam Mao Chân Quân!" Đại Mao Quân Mao Doanh đi tới nói: "Hạo Dương, ngươi quả nhiên cơ duyên thâm hậu, Đại Thiên Tôn nghe tiếng tăm của ngươi, cố ý triệu kiến, gặp mặt tại Hạo Thiên Nguyên Khí Hải này!" "Có thể được gặp

chư thần pháp tướng cũng là một hồi cơ duyên của ngươi!" Sau đó, Tam Mao Chân Quân cùng Tứ Đại Thiên Sư cùng nhau giới thiệu các vị Tiên Thần có mặt tại trường cho Thẩm Hạo một lượt.

Thẩm Hạo cũng từng người hành lễ bái kiến.

Thái độ của tất cả mọi người đối với hắn đều rất không tồi, toàn bộ đều hòa tha hòa khí.

Đặc biệt là mấy vị Tiên Thần trong đó thái độ với Thẩm Hạo còn tốt hơn một chút.

Thẩm Hạo nhớ kỹ, mấy vị Tiên Thần này đều là tồn tại được hắn chuyên môn cung phụng tại chín tòa thần miếu trong Trùng Cốc kia.

Bất quá, trong mấy tòa miếu kia, phía sau cung phụng đều là mấy vị đại thần cấp cao nhất, bọn họ cũng sẽ không vì Thẩm Hạo cung phụng bọn họ liền quá mức ưu ái, chỉ là đối xử bình đẳng.

Ngược lại là Vương Linh Quan, Thiên Bồng Nguyên Soái, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn khẽ gật đầu ra hiệu với hắn.

Mọi người trong sân giới thiệu xong, cuối cùng chính là chư vị Đế Quân ngồi ghế trên cùng Tam Thanh Tổ Sư.

Đặc biệt là Tử Vi Đế Quân trong đó còn từng ban thưởng hai môn công pháp, coi như là vị có giao tập với hắn nhiều nhất.

Thẩm Hạo nhất nhất bái kiến.

Cuối cùng là Tam Thanh Tổ Sư.

Một đoàn thanh quang mông lung bao phủ Tam Thanh Tổ Sư, ngay cả thân hình mơ hồ cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn thanh quang.

Thẩm Hạo cũng không dám nhìn chằm chằm, chỉ dùng khóe mắt

quét qua một cái liền cúi đầu xuống.

Đây chính là Tam Thanh Tổ Sư, trong truyền thuyết càng là hóa thân của đại đạo, không thể nhìn thẳng.

Thẩm Hạo chỉ cảm nhận được một ánh mắt tụ tập trên người hắn, quét mắt một cái.

Chỉ một ánh mắt này, Thẩm Hạo liền cảm thấy bội phần áp lực trầm trọng. "Thiện!" Một tiếng đạo âm truyền ra, là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn trong Tam Thanh mở miệng.

Ngài nhìn ra Thẩm Hạo tu ra pháp lực Thượng Thanh thuần chính, khẽ gật đầu. [Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh] này quả nhiên bị Thẩm Hạo tu ra trò trống, ngưng tụ ra Thượng Thanh Chi Khí thuần chính, phi thường không tồi!

Thế là, Linh Bảo Thiên Tôn tâm niệm vừa động, một đạo linh quang bay ra, đi vào trong Nguyên Thần Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo chỉ cảm thấy một đạo linh quang đột nhiên nện trúng chính mình, trong đầu mình bỗng nhiên có thêm một môn công pháp cực kỳ thần dị.

Hắn không có lập tức kiểm tra mà mau chóng hướng về phía Tam Thanh Đạo Tổ ở ghế trên khom người hành lễ. "Hạo Dương bái tạ tổ sư ban pháp!" Tam Thanh Đạo Tổ không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu, sau đó ba đạo thân hình bị linh quang bao bọc biến mất không thấy.

Ba vị này là đã rời đi.

Sau đó, Đại Thiên Tôn ở thượng thủ cùng với mấy vị Đế Quân cũng từng người rời trường.

Sau đó chính là đông đảo Thần Linh cũng lần lượt rời đi.

Cuối cùng, Tam Mao Chân Quân và Tứ Đại Thiên Sư cũng nhìn về

phía Thẩm Hạo.

Trương Thiên Sư mở miệng nói: "Có thể được Đạo Tổ coi trọng, đích thân ban pháp cũng là cơ duyên của ngươi!" "Lần này tới đây thôi, ngươi cũng trở về đi, nhớ kỹ hảo sinh tu luyện, làm nhiều công đức!" "Đi thôi ~" Lập tức, Trương Thiên Sư vung phất trần lên.

Thẩm Hạo cảm thấy một trận mất trọng lượng, sau đó ý thức xuyên qua từng tầng không gian quang quái lục ly, cuối cùng trở lại trong cơ thể.

Nguyên Thần đã trở về nhục thân.

Mà ngoại giới dường như mới chỉ trôi qua một nháy mắt.

Nguyên Thần trở về, cảnh giới Thẩm Hạo đã đột phá đến Hóa Thần cảnh giới.

Lúc này, trong Nguyên Thần âm dương tương tạp, thuộc về cảnh giới Âm Thần.

Tuy rằng hiển hóa thế gian nhưng vẫn không phải thực thể.

Chỉ có luyện hóa hết âm bã, âm tận dương thuần, hóa thành Dương Thần mới triệt để ngưng thành thực chất, phảng phất như nhục thân thứ hai.

Kiếp vân trên bầu trời tan đi.

Lại trở về thời tiết tươi sáng trong trẻo.

Thẩm Hạo đứng dậy đi tới bên cạnh mọi người.

Mọi người nhao nhao vây lại. "Phu quân, chàng thế này là đột phá rồi sao?

Lôi kiếp kia sao thoạt nhìn sấm to mưa nhỏ vậy ạ?" Hoắc Uyển Nhi nghi hoặc hỏi.

Doãn Thanh Sương cũng nói: "Đúng thế đúng thế, lôi kiếp này nhẹ nhàng vậy sao?" Ngược lại là Ô Thiền có chỗ suy đoán, sự tình khẳng định không đơn giản như vậy.

Chương 285

Thẩm Hạo thấy mọi người toàn bộ đều vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Thế là nói: "Lôi kiếp là khảo nghiệm của thiên địa đối với tu sĩ, sao có thể đơn giản chứ?" "Sở dĩ tôi có thể vượt qua nhẹ nhàng như vậy, tự nhiên là do tôi khác với mọi người rồi!" Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Thẩm gia, khác biệt thế nào ạ?" Thẩm Hạo cười nói: "Đầu tiên, tôi là đệ tử thụ lục của phái Mao Sơn Thượng Thanh, tên ghi Thiên Tào, càng là người mang thần sắc, là thiên đình thần quan danh xứng với thực, đương nhiên không giống người khác rồi!" "Như các cậu thì đều chỉ là người bình thường, không có bối cảnh như tôi, lôi kiếp sau này khẳng định sẽ không đơn giản như vậy!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt khổ sở: "A?

Vậy Thẩm gia, ngài xem bọn em bây giờ bái cái môn phái còn kịp không?" Thẩm Hạo mỉm cười lắc đầu. "Muốn bái nhập Đạo môn cũng không đơn giản như vậy, bình thường đều là đệ tử bồi dưỡng từ nhỏ!" "Các cậu bây giờ khẳng định không được rồi!" Hồ Bát Nhất cũng than thở: "Bây giờ tôi mới biết, hóa ra có bối cảnh lại có lợi ích lớn như vậy a!" "Ngay cả tu sĩ, thần tiên cũng là phải xem bối cảnh a!" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu nói: "Đây không phải rất bình thường sao?

Thần tiên cũng là phàm nhân làm, phàm nhân có, thần tiên khẳng định cũng có a, cái sự nhân tình thế cố này, ở chỗ thần tiên cũng tồn tại mà ~" Ô Thiền lúc này cũng nhìn về phía Thẩm Hạo: "Phu quân, chàng còn có lời chưa nói hết đúng không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Đi, chúng ta vẫn là về trước đi, đừng đứng ở chỗ này nữa." Sau đó, mọi người trở lại bên đầm nước Trùng Cốc, trong sân của Tiểu Cửu.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Còn có một cách cũng có thể suy yếu uy lực thiên kiếp." "Cách gì?" Doãn Thanh Sương hỏi.

Thẩm Hạo tiếp lời: "Làm công đức!" "Nói đơn giản chính là làm cống hiến vì thiên địa!" "Công đức?

Cái thứ này phải làm sao a?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo thần bí cười một tiếng: "Thật ra, các cậu đã đang trên con đường làm công đức rồi." "Ồ?

Nói như thế nào?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi.

Thẩm Hạo không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: "Bây giờ phương thiên địa này âm dương mất cân bằng." "Giữa thiên địa tà khí tràn ngập, thật ra ngay cả lúc các cậu tu luyện hàng ngày hấp thu trong linh khí đều hỗn tạp rất nhiều tà khí!" "Mà phần lớn tà khí đều vì các loại nguyên nhân bị hấp dẫn, phong ấn vào trong các ngôi cổ mộ khắp nơi." "Đừng nhìn chúng ta hiện tại làm cái nghề trộm mộ đổ đấu, nhưng trên thực tế chúng ta đang làm công đức đấy!" "Đừng nhìn chúng ta lấy từ trong mộ nhiều minh khí như vậy, nhưng so với tà khí phong ấn trong cổ mộ mà nói thì căn bản không đáng nhắc tới." Dương Tuyết Lỵ có chút nghi hoặc: "Không phải nói trộm mộ đổ đấu là tổn hại âm đức nhất sao?

Sao chúng ta còn có thể đạt được công đức?" Thẩm Hạo giải thích nói: "Những ngôi mộ chúng ta đi vào này đều có bánh chưng, hoặc là lượng lớn tà khí.

Chứ không phải phần mộ bình thường." "Tuy nói chúng ta xuống mộ cũng có một phần là vì tiền, nhưng mục đích chủ yếu vẫn là vì tiêu diệt tà túy trong đó, tịnh hóa tà khí." "Đây cũng là chuyện tôi vẫn luôn làm." "Có vài ngôi mộ các cậu có thể không nhìn ra vấn đề gì, nhưng thực tế là có tồn tại." "Giống như mộ Lý Thuần Phong ở

huyện Cổ Lam." "Lão Hồ các cậu không tận mắt nhìn thấy lượng lớn tà khí ứ tích, đó là bởi vì các cậu lúc đó chỉ là người bình thường, chưa có tu luyện, không thích hợp trực diện với lượng lớn tà khí." "Các cậu cũng nhìn thấy những con Nhện Mặt Người kia rồi đấy, đều là do tà khí mà biến dị!" Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng đưa mắt nhìn nhau. "Hóa ra là như vậy, con nhện lớn quỷ dị kia chỉ dựa vào ba người chúng tôi khẳng định là đánh không lại, e rằng phải đi vào vết xe đổ của tiền bối Kim Toán Bàn, may mà có Thẩm gia ra tay." Hồ Bát Nhất nói. "Lúc đó tôi không phải bảo các cậu đi trước sao?" "Thật ra chính là để xử lý vấn đề tà khí trong mộ." "Các cậu không biết, ngay trong cái hang động lớn vực sâu dưới quan tài Lý Thuần Phong tiền bối đã trầm tích lượng lớn nước đen âm tà, thậm chí ăn mòn ra một đạo vết nứt âm dương." "Lúc đó Cục Dân Điều cũng đều bị kinh động, qua đây điều tra, các cậu chắc cũng còn nhớ." Bàn Tử gật đầu nói: "Nhớ chứ nhớ chứ, lúc ấy tới không ít người đâu, tôi cứ bảo chút đồ dưới tiệm quan tài sao lại dẫn tới những người kia chứ." "Hóa ra vẫn là vấn đề dưới mộ Lý Thuần Phong a!" "Các cậu hiện tại cũng là tu sĩ bước vào con đường tu hành rồi, tiếp theo các cậu cứ phát huy sở trường của chính mình, đi tìm những ngôi đại mộ ám tàng tà khí kia, tịnh hóa tà khí, tự nhiên sẽ có thể thu hoạch được công đức." "Qua một thời gian nữa, tôi chuyên môn luyện chế cho các cậu mấy món pháp bảo tịnh hóa tà khí." "Các cậu cũng có thể tự mình đi tìm một số đại mộ, đi đích thân thực tiễn một chút." "Đương nhiên rồi, nếu như không giải quyết được thì cũng có thể thông báo cho tôi." Nghe được lời của Thẩm Hạo, ba người Hồ Bát Nhất cũng đều phi thường cảm kích. "Vậy chúng em cám ơn Thẩm gia ngài trước, giúp chúng em như vậy." "Chúng em đều không biết nói gì rồi, sau này nếu có việc gì, cứ việc phân phó là được." Thẩm Hạo khẽ gật đầu.

Sau đó, ba người liền rời đi, trở về tiểu viện của mình, đầu nhập

vào trong tu luyện.

Hiện tại, trong tất cả mọi người, tu vi bọn họ thấp nhất, hiện tại cũng cảm thấy áp lực gấp bội rồi.

Thẩm Hạo nhìn về phía Ô Thiền: "Thiền nhi, Vân Triện Thiên Thư học thế nào rồi?" Ô Thiền cười nói: "Phu quân, đã học được một phần ba rồi, thêm vài tháng nữa là có thể nắm giữ." Thẩm Hạo tiếp đó lại nhìn về phía ba cô gái Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình. "Các em thời gian này đều không tu hành tử tế, chơi cả tháng rồi phải không?" "Tu hành như chèo thuyền ngược nước, không tiến ắt lùi, các em vẫn phải tu luyện cho tốt, không thể chỉ trông cậy vào ta a ~" Ba cô gái nghe vậy, mặt đều đỏ bừng. "Tu vi hiện tại của các em còn kém xa lắm, phía sau còn con đường rất dài phải đi, không thể lười biếng, biết chưa?" Ba cô gái nhao nhao gật đầu: "Vâng, phu quân, chúng em biết rồi." Cuối cùng, Thẩm Hạo nhìn về phía Tiểu Cửu: "Tiểu Cửu a, em thiên phú dị bẩm, căn cước cũng rất cao, có điều cho dù như thế, em cũng phải nghiêm túc tu luyện, biết chưa?" Tiểu Cửu cũng vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Đột phá Hóa Thần, những ngày tiếp theo, Thẩm Hạo rốt cuộc cũng thư giãn hơn một chút.

Đối với chuyến đi Địa Tiên Thôn sắp tới, cũng coi như nắm chắc phần thắng hơn.

Tu vi Hóa Thần, ngự sử tiên khí, chỉ cần cỗ phong sư kia không thực sự trở thành Địa Tiên, Thẩm Hạo có niềm tin trấn áp hắn.

Cộng thêm sự hỗ trợ của Ô Thiền, hai đánh một, ưu thế thuộc về ta!

Còn vài tháng nữa, có Thẩm Hạo chỉ đạo, tu vi của Ô Thiền cũng có thể đề thăng thêm, đột phá Hóa Thần chắc cũng sắp rồi.

Lúc này đã là trung tuần tháng 1, cách cửa ải cuối năm chỉ còn mười mấy ngày.

Khắp nơi trên cả nước đều đã bước vào không khí Tết Âm lịch.

Tuy hiện tại kinh tế chưa phát triển, không thể chăng đèn kết hoa khắp nơi như đời sau, nhưng trong thành phố, thôn trấn đều đã treo lên một sắc đỏ.

Nhiều người đã bắt đầu trữ hàng tết.

Nếu không trữ hàng, sau tết hai tuần lễ sẽ chẳng có gì để ăn.

Thẩm Hạo và Ô Thiền phân ra phân thân, đi trước một bước về nhà ở Kinh thành để chuẩn bị, mua sắm vật tư, trang trí nhà cửa.

Còn những người khác đều vẫn ở lại Trùng Cốc.

Thẩm Hạo đã nói rõ với mọi người, tu luyện thêm vài ngày, cuối tháng sát tết mấy ngày hãy cùng nhau về Kinh thành.

Trong lúc tu luyện, Thẩm Hạo đã luyện chế xong ấn tín quyền hạn ra vào đại trận mà ba người Hồ Bát Nhất cần.

Trực tiếp đặt lên bàn trong viện tử ba người ở, đợi họ ra tự mình lấy luyện hóa là được.

Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ba nàng đều đã là tu vi Kim Đan.

Thẩm Hạo truyền thụ một phần trong bảy mươi hai thuật Địa Sát cho các nàng, để các nàng hảo hảo tu luyện.

Đây đều là thần thông pháp thuật vô cùng cường đại, tùy tiện tinh thông vài món đều thụ dụng vô cùng.

Mà làm nữ nhân của Thẩm Hạo, không nói học được toàn bộ, ít nhất cũng phải học được đại bộ phận chứ.

Rốt cuộc, bảy mươi hai thuật Địa Sát này đều là pháp thuật vô cùng thực dụng, cơ bản bao quát đại đa số trường hợp tu sĩ có thể gặp phải.

Dưới yêu cầu của Thẩm Hạo, ba nàng mỗi ngày đều tốn lượng lớn thời gian tu hành những pháp thuật này.

Ô Thiền cũng đang tiếp tục tham ngộ Vân Triện Thiên Thư.

Còn về phần Thẩm Hạo, hắn kiểm tra pháp môn mà Linh Bảo Thiên Tôn ban tặng.

Thẩm Hạo ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, tâm thần chìm vào trong Nguyên Thần, mở ra đoàn linh quang Linh Bảo Thiên Tôn ban cho.

Một luồng tin tức lưu chuyển vào trong thức hải. "Hít ~, dĩ nhiên là cái này?" Thẩm Hạo vừa thấy thiên công pháp này, lập tức hít ngược một hơi khí lạnh. "Cửu Chuyển Nguyên Công!" Thẩm Hạo lập tức xem xét Cửu Chuyển Nguyên Công này.

Cửu Chuyển Nguyên Công này cực kỳ cường đại, nãi là tác phẩm tập đại thành của tiên đạo.

Chuyên tu Nguyên Thần và pháp lực, sau khi đại thành, tùy ý nhất cử nhất động đều có khả năng cải thiên hoán địa, ẩn chứa huyền diệu vô tận.

Hơn nữa, đế uẩn thâm hậu, công pháp hoàn thiện, không có khuyết điểm, có căn cơ thành thánh.

Tu luyện đến cực hạn, càng là có thể thối luyện Nguyên Thần đến địa bộ ngưng tụ ra huyết nhục nguyên thai.

Lúc này, Nguyên Thần tức là nhục thân, cho dù nhục thân bị tổn hại, cũng có thể thông qua Nguyên Thần diễn sinh ra nhục thân.

Nguyên Thần như vậy, cực đoan cường đại!

Hơn nữa, công pháp còn kèm theo ba mươi sáu đạo đại thần thông, cùng với ba mươi sáu Thiên Cương chi biến.

Ba mươi sáu Thiên Cương chi biến, nãi là cái lý "hằng thuận địa lý, thừa thiên bố tuyên", đây gọi là "Thiên Cương", chư thiên vạn vật đều có thể tùy tâm biến hóa, tức "Đạo" biến của thiên địa!

Vô cùng cường đại.

Bất quá, chính vì quá mức cường đại, Thẩm Hạo ở giai đoạn hiện tại thậm chí ngay cả tiểu thành cũng khó đạt tới, tối đa tu luyện đến cảnh giới đăng đường nhập thất.

Chỉ có đột phá tới Tiên Cảnh mới có thể thực sự tu luyện tốt công pháp này. "Cửu Chuyển Nguyên Công!

Thiên Cương ba mươi sáu biến!" "Quả nhiên là cường đại, khủng bố như vậy!" "Chỉ tiếc, cảnh giới quá thấp, pháp lực không đủ, chín mươi lăm phần trăm đều không thể thi triển!" "E rằng chỉ có thực lực Tiên Cảnh mới có thể thực sự bắt đầu tu luyện thành công!" "Hiện tại, vẫn là nên chân đạp thực địa trước đã!" "「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」 vẫn cần tiếp tục tu luyện, tu đến đại thành rồi hãy chuyển tu Cửu Chuyển Nguyên Công!" "Lấy tiến độ trước mắt mà xem, chẳng qua là thời gian hơn nửa năm thôi, thời gian còn nhiều, ngược lại không gấp gáp nhất thời." Cửu Chuyển Nguyên Công thì có, còn về một loại Bát Cửu Huyền Công khác, hoặc là nói bảy mươi hai phép biến hóa, Thẩm Hạo cũng không có.

Địa Sát bảy mươi hai thuật mà Mao Sơn truyền thụ, kỳ thực chỉ là bảy mươi hai loại thần thông pháp thuật được tách riêng ra, cũng không phải là Bát Cửu Huyền Công.

Loại đồ vật này, không phải tài nguyên thế giới này có thể chống đỡ tu luyện được!

Luyện thể quá hao phí tài nguyên, nếu thật sự muốn tu luyện, e rằng phải ăn rỗng cái thế giới này!

Cũng chỉ có đỉnh tiêm đại thế giới như Tiên Giới mới có thể chống đỡ nổi.

Thu hồi tâm thần, loại bỏ tạp niệm.

Thẩm Hạo bắt đầu tu hành 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」.

Thẩm Hạo lúc này đã luyện 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」 tới tiểu thành.

Chương 286

Không cần mượn nhờ nghi thức rườm rà để hỗ trợ tu luyện nữa.

Các vị Thần ở khắp nơi trong cơ thể đều đã được gọi tỉnh, Thẩm Hạo đã có thể tự chủ duy trì tu luyện.

Như vậy, hiệu suất tu luyện lại tăng lên rất nhiều.

Nguyên Thần Thẩm Hạo thúc giục Thượng Thanh pháp lực hồn hậu trong cơ thể, không ngừng tuần hoàn vận chuyển, vãng lai giữa Nguyên Thần và nhục thân.

Vừa vận chuyển pháp lực, vừa yên lặng tụng niệm nội dung chân kinh.

Thượng Thanh pháp lực chảy qua, các vị Thần khắp nơi trong cơ thể bắt đầu chớp động thần quang huyền diệu, chiếu rọi các bộ vị thân thể.

Không chỉ cường hóa sức mạnh nhục thân.

Đồng thời tác dụng lớn hơn là chiếu rọi lên Nguyên Thần, để Nguyên Thần không ngừng hấp thu nguyên khí trong minh minh, nhanh chóng trưởng thành.

Nguyên Thần vốn to bằng một trượng đang không ngừng lớn lên.

Tụng niệm xong ba mươi chín chương kinh văn, công hành một chu thiên, chỉ tốn thời gian ba tiếng đồng hồ.

Hiệu suất trực tiếp tăng lên một nửa, hiện tại mỗi ngày có thể tu trì tám biến 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」.

Tính toán như thế, chỉ cần hơn ba năm là có thể tu trì 「Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh」 một vạn biến rồi! "Chậc chậc, tốc độ

tu hành này nếu nói ra ngoài, e rằng căn bản sẽ không có ai tin!" "Không hổ là ta!" Bước vào cảnh giới Hóa Thần, tốc độ tu hành tiến thêm một bước giảm xuống.

Nếu là tu sĩ bình thường, so với thời kỳ Nguyên Anh thì tốc độ này hầu như là chậm gấp mười.

Nếu ví cảnh giới tu vi như một cái thùng, thì cái thùng cảnh giới Hóa Thần ít nhất gấp mười lần cảnh giới Nguyên Anh trở lên.

Căn cơ càng hùng hậu, cái thùng này càng lớn.

Cho dù tốc độ tu luyện của ngươi thật sự rất nhanh, nhưng so với nhu cầu để tăng cảnh giới, tỉ lệ kia vừa tính toán, trong nháy mắt liền rớt xuống.

Thẩm Hạo toàn tâm đầu nhập vào tu luyện, mãi cho đến mười ngày sau, Thẩm Hạo rốt cuộc xuất quan.

Cách Tết chỉ còn ngắn ngủi vài ngày, cũng nên về Kinh thành rồi.

Vì thế thông báo đám người trong cốc, thu dọn một chút, chuẩn bị đi tới Kinh thành ăn tết.

Đem trong cốc sửa sang lại một chút, Tiểu Thanh, Tiểu Hồng và Tiểu Bạch đều ở lại Trùng Cốc trông nhà.

Phân thân cũng tiếp tục tọa trấn ở nơi này.

Sau khi mọi người tập hợp, Thẩm Hạo thả ra Mặc Vân Chu, mọi người đi lên, lập tức bay về hướng Kinh thành.

Mặc Vân Chu thăng không, lấy tốc độ cực nhanh bay về phía Kinh thành.

Vài phút sau, mọi người liền về tới tứ hợp viện của Thẩm Hạo.

Sau khi từ trên Mặc Vân Chu xuống, ba người Hồ Bát Nhất về nhà mình một chuyến trước.

Nhà bọn họ cũng phải bố trí một phen, rốt cuộc là năm mới mà.

Sau đó cũng phải mua sắm một ít thức ăn dự trữ, nếu không sau tết người bán rau đều đi ăn tết không mở cửa, đến lúc đó sẽ không có cơm ăn.

Câu đối xuân, đào phù các loại cũng phải treo lên.

Ở nhà Thẩm Hạo, những thứ này đã do phân thân chuẩn bị trong khoảng thời gian này rồi.

Phía trước Thẩm Nguyên Trai, Thẩm Hạo cũng cho hai thầy trò Dương sư phụ nghỉ sớm, để bọn họ về nhà ăn tết trước.

Còn phát một khoản tiền thưởng cuối năm, khiến hai người đều vô cùng vui vẻ.

Trong thời gian tết cũng không có buôn bán gì, đóng cửa sớm cũng không sao.

Trong tứ hợp viện đã mua sắm không ít vật tư dùng cho ngày tết.

Thế là mấy ngày tiếp theo, mọi người cũng đều tạm thời buông xuống tu luyện, thư giãn vài ngày.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng được Thẩm Hạo gọi qua cùng nhau ăn tết, đến lúc đó cứ ở trong sương phòng của viện tử vách bên.

Trần Ngọc Lâu cũng ở nơi đó.

Từ sau khi đến Kinh thành, Trần Ngọc Lâu dựa vào một tay quái thuật và tướng thuật, lăn lộn đến phong sinh thủy khởi.

Đến về sau, ra vào vãng lai thậm chí đều có ô tô con tới đón đưa.

Đây là được các đại lão hào thương bản địa Kinh thành tôn làm thượng khách.

Mấy ngày gần tết vẫn còn được người ta đón đi mỗi ngày.

Cuộc sống trôi qua cũng vô cùng khoái hoạt.

So với cái nơi nhỏ bé Cổ Lam kia, không biết tốt hơn bao nhiêu lần!

Mãi đến trước tết hai ngày mới rốt cục nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo lúc này mới có cơ hội gọi hắn cùng qua ăn tết.

Trần Ngọc Lâu cũng vô cùng cao hứng, mấy người Thẩm Hạo thường xuyên không ở nhà, mà hắn cũng ngày ngày ra ngoài xem bói cho người ta, chạy khắp nơi, lại là hiếm khi tụ tập cùng một chỗ.

Nhân cơ hội tết nhất, hảo hảo náo nhiệt một chút.

Trong Kinh thành, phong vị tết càng ngày càng đậm, phố lớn ngõ nhỏ đều treo lên màu đỏ, hồng hồng hỏa hỏa, vô cùng vui mừng.

Mấy nàng dẫn theo Tiểu Cửu đi chơi khắp nơi trong Kinh thành, đủ loại đồ ăn ngon đồ chơi vui, làm Tiểu Cửu nhìn đến hoa cả mắt.

Tiểu Cửu vô cùng vui vẻ, vui đến quên cả trời đất.

Mỗi khi ăn được một món ngon liền muốn mua một đống lớn, bỏ vào nhẫn trữ vật cất đi, sau này muốn ăn có thể ăn bất cứ lúc nào.

Hầu như sắp nhét đầy một cái nhẫn trữ vật một trăm mét khối.

Đêm ba mươi, ngày 1 tháng 2 dương lịch, buổi tối.

Mọi người tề tụ một đường.

Thẩm Hạo, Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ, còn có Trần Ngọc Lâu.

Tổng cộng chín người, tề tụ tại nhà Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn.

Thẩm Hạo đích thân xuống bếp, ngoại trừ lão gia tử Trần Ngọc

Lâu mắt nhìn không thấy, cộng thêm tuổi đã cao không tiện, mọi người để hắn nghỉ ngơi nghe đài, nghe tivi ra, những người còn lại đều cùng nhau giúp đỡ.

Ngoài việc tự mình làm món nóng, Thẩm Hạo còn mua trước không ít đồ chín đồ kho.

Sau đó tự mình nêm gia vị phối hợp chế biến.

Cuối cùng làm một bàn đầy ắp thức ăn.

Vốn dĩ cái bàn đã không tiện sử dụng, thức ăn quá nhiều, gắp không tới.

Thế là Thẩm Hạo bèn làm ra cái mâm xoay của đời sau.

Mọi người vừa ăn vừa xem tivi.

Năm nay vừa vặn là năm 84, năm thứ hai Xuân Vãn chính thức tổ chức, là khóa Xuân Vãn thứ hai từ khi khôi phục phát sóng.

Chương trình có rất nhiều tác phẩm hay, mọi người xem đến say sưa ngon lành.

Không giống Xuân Vãn đời sau, càng ngày càng nát, chẳng có mấy người xem.

Tiết mục cũng không có gì mới mẻ, hài nhảm một đống lớn.

Chương 287

Mọi người nhìn tiết mục trên tivi, đặc biệt là tiểu phẩm, tạp kỹ, đều vui vẻ cười ha hả.

Mọi người cứ thư giãn như vậy, vừa ăn cơm tất niên, vừa trò chuyện, còn xem tivi.

Sau bữa cơm, Thẩm Hạo còn phát cho mỗi người một phần quà năm mới.

Là một tấm ngọc phù, là mấy ngày nay lúc rảnh rỗi hắn tốn vài phút luyện chế.

Bên trên khắc họa một đạo hộ thân phù, có thể ngăn cản thương tổn.

Đồng thời còn có một đạo pháp lực cảnh giới Hóa Thần của Thẩm Hạo lưu trữ trên đó.

Thời khắc nguy cấp sẽ kích hoạt, dưới một kích này, trừ phi tu vi vượt qua Thẩm Hạo, nếu không, không chết cũng trọng thương.

Ngoài ra, còn cho riêng lão gia tử Trần Ngọc Lâu một ít linh dịch và Khí Huyết Đan pha loãng.

Hắn dù sao tuổi đã cao, vẫn là phải điều dưỡng thân thể cho hắn một chút.

Linh dịch và Khí Huyết Đan đều có thể từ từ cường hóa thể chất của hắn, bách bệnh bất xâm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trần lão gia tử tuổi đã cao, không chịu nổi thức đêm, sớm đã về nghỉ ngơi.

Những người còn lại thì vẫn lưu tại nhà Thẩm Hạo.

Sau khi tiệc tối kết thúc, nửa đêm, mọi người cũng không tiến hành hoạt động giải trí bình thường gì, đều là tu sĩ rồi, mấy thứ này đã không còn gì thú vị.

Thế là Thẩm Hạo bèn giải đáp nghi hoặc trong tu hành cho mọi người.

Chủ yếu vẫn là giải đáp cho ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử.

Thuận tiện chỉ điểm một phen. "Không tệ, căn cơ của các ngươi rất vững chắc, đã đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ." "Bất quá, cảnh giới Trúc Cơ vẫn là giai đoạn đắp móng, các ngươi cũng không cần vội vã đột phá, cần cù tu luyện, đánh tốt căn cơ, thành tựu phía sau mới có thể càng cao." Ba người Hồ Bát Nhất nhao nhao gật đầu: "Vâng, Thẩm gia, chúng tôi sẽ chú ý, ngài yên tâm đi ~" Sau đó liền ai về nhà nấy tu luyện.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người mỗi người phân ra một đạo phân thân, đi xử lý việc nhà, dựa theo tập tục Kinh thành đi chuẩn bị những thứ cần ăn, cần dùng cho mùng một Tết.

Còn bản thể, Thẩm Hạo thì dẫn chúng nữ cùng nhau về phòng.

Trải nghiệm một phen niềm vui sướng của lão gia chủ địa chủ.

Một mình chấp bốn.

Cả căn phòng tràn ngập đạo vận âm dương nồng đậm.

Kiều khu trắng nõn trơn mềm nằm ngang dọc, xụi lơ như bùn.

Sau một phen âm dương song tu, tu vi mấy người lại có chút đề thăng.

Ô Thiền cũng cách cảnh giới Hóa Thần gần hơn một bước.

Mùng một Tết cũng không có hoạt động gì.

Mọi người đều trải qua trong việc tương hỗ tham thảo, giao lưu kinh nghiệm tu luyện.

Đến mùng hai, Thẩm Hạo chia ra bồi tiếp mấy nàng về nhà mẹ đẻ.

Cũng chính là Hoắc gia và Doãn gia.

Thẩm Hạo thân là con rể hai nhà, tự nhiên là phải tới cửa chúc tết.

Buổi sáng bồi tiếp Doãn Thanh Sương đi Doãn gia trước.

Doãn gia kinh doanh Khách sạn Tân Nguyệt, gia tộc trú địa nằm ở ngay một cái viện tử lớn mấy tiến mấy khóa chiếm diện tích không nhỏ phía sau khách sạn.

Ngoại trừ quà tặng rượu thuốc bình thường, Thẩm Hạo còn mang theo một ít đan dược, linh dịch cùng phù lục làm lễ vật tới cửa.

Nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của đại cữu ca Doãn Thanh Lâm, còn gặp được một số tộc lão Doãn gia, bọn họ đều vô cùng khách sáo với Thẩm Hạo.

Sau khi ăn cơm trưa tại Doãn gia, buổi chiều Thẩm Hạo lại bồi tiếp Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình đi Hoắc gia.

Hoắc Tiên Cô cũng tiếp đãi Thẩm Hạo vô cùng nhiệt tình.

Còn gặp được người chồng thần bí của Hoắc Tiên Cô, cha của Uyển Nhi.

Là một ông lão nhỏ nhắn tinh thần quắc thước, nhậm chức tại bộ môn quan phương, thuộc về tướng lĩnh quân đội.

Bình thường đều ở tại quân khu, hiếm khi về nhà.

Sau khi ăn một bữa tiệc tối tại Hoắc gia, Thẩm Hạo dẫn hai nàng Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình quay về nhà mình.

Tiếp theo cũng không còn thân thích nào phải chạy nữa.

Bên phía Thẩm Hạo, cha mẹ hai bên đều không còn thân thích gì, sau khi cha mẹ mất cũng chỉ còn lại độc thân một người.

Hiện tại nếu không phải có mấy nàng Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình làm bạn, có lẽ hoàn toàn chỉ có một mình mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ngày tháng cứ thế qua đi.

Tết Âm lịch cứ như vậy kết thúc.

Trong thời gian này, mấy người đều trải qua trong tu hành.

Qua tết Nguyên Tiêu, phong vị tết dần dần tiêu tán.

Mọi người lại đều khôi phục nhịp sống bình thường, nên đi làm thì đi làm, nên làm việc thì làm việc.

Hai thầy trò Dương sư phụ cũng đã trở về, Thấm Nguyên Trai một lần nữa khai trương.

Thẩm Hạo lần nữa dẫn theo mọi người trở lại trong Trùng Cốc.

Mọi người nhân lúc trong tay không có việc gì, đều tranh thủ đầu nhập vào tu luyện.

Ngọn núi quan sơn Địa Tiên Thôn chỗ Tôn giáo sư, không lâu sau cũng phải đi tới rồi.

Ô Thiền mỗi ngày ban ngày bế quan tham ngộ Vân Triện Thiên Thư.

Lúc buổi tối thì có Thẩm Hạo đích thân dùng đạo âm dương song tu giúp nàng đề thăng tu vi.

Hiệu quả rõ rệt.

Từ trong Vân Triện Thiên Thư lĩnh ngộ được pháp tắc, buổi tối thì dưới sự trợ giúp và lôi kéo của Thẩm Hạo, chuyển hóa thành tu vi

thực sự.

Nguyên Anh của Ô Thiền trưởng thành rất nhanh.

Mà ban ngày, Thẩm Hạo cũng không nhàn rỗi.

Mà là đem toàn bộ đại trận Trùng Cốc cải tạo lại một phen, thêm Vân Triện Thiên Thư vào trong đại trận.

Trận kỳ tại các tiết điểm đại trận đều được Thẩm Hạo in lên vân triện tự phù tương quan, khiến cho phẩm chất trận kỳ được đề thăng rất lớn.

Toàn bộ Long Đằng Thăng Tiên Đại Trận đề thăng toàn diện một đoạn dài.

Điền Nam Trùng Cốc này chân chính có khí tượng của tiên gia phúc địa.

Linh khí vô cùng sung túc, tu luyện ở trong này có thể đạt được gia thành cực lớn.

Thời gian lại trôi qua một tháng.

Trong một tháng này, Ô Thiền thả chậm việc tham ngộ Vân Triện Thiên Thư, chuyển sang toàn lực đề thăng tu vi.

Từ trong bí cảnh tiểu thế giới lấy ra không ít linh dược trăm năm, ngàn năm, do phân thân luyện chế thành đan dược.

Ô Thiền sau khi phục dụng, tu vi tăng lên vùn vụt.

Kích thước Nguyên Anh cũng đạt tới cực hạn chín tấc chín.

Chương 288

Sau đó, Ô Thiền liền không ngừng đả ma pháp lực, bình ổn hậu di chứng do đề thăng nhanh.

Nguyên Anh khoác phượng quan vũ y kia của Ô Thiền đã hoàn toàn lớn lên thành bộ dáng người lớn, giống y hệt Ô Thiền, hoàn toàn là từ một khuôn đúc ra.

Có Thẩm Hạo hỗ trợ, không ngừng đầm chắc căn cơ.

Hiện tại căn cơ của Ô Thiền thâm hậu mà vững chắc.

Hơn nữa còn mang Xà Thần chi lực, không hề có rủi ro căn cơ hư phù.

Cứ như vậy, Ô Thiền rốt cuộc nghênh đón thiên kiếp Hóa Thần của nàng.

Bầu trời toàn bộ Trùng Cốc mây đen hội tụ, uyển như tận thế, giữa thiên địa một mảnh tối tăm.

Toàn bộ khu vực núi Già Long đều chịu ảnh hưởng của kiếp vân.

Trong mây đen, sấm sét vang dội.

Vô số rắn điện ngân bạch cuồn cuộn.

Một luồng uy áp trầm trọng rơi xuống Trùng Cốc.

Những người còn lại trong cốc lại một lần nữa bị kinh động toàn bộ. "Hả?

Có chuyện gì vậy?

Cảm giác thật trầm trọng!" "Hít ~, lại là cảm giác này, chẳng lẽ?" Luồng uy áp trầm trọng kia thực sự khiến bọn họ khó mà tĩnh tâm tu luyện.

Tất cả mọi người đều từ trong phòng tu luyện đi ra.

Đi tới bên ngoài, lập tức liền nhìn thấy mây đen hội tụ trên bầu trời, cùng với lôi đình lấp lóe trong đó.

Ô Thiền lúc này đã sớm chờ đợi tại nơi Thẩm Hạo độ kiếp lần trước.

Nàng bộc phát ra khí thế toàn thân, tiếp dẫn thiên kiếp rơi xuống.

Mà Thẩm Hạo đứng ở nơi xa, xa xa nhìn về hướng Ô Thiền.

Mọi người nhìn thấy Thẩm Hạo, nhao nhao đi tới bên cạnh hắn.

Doãn Thanh Sương mở miệng hỏi trước: "Phu quân, đây chẳng lẽ là Thiền tỷ cũng sắp đột phá Hóa Thần rồi sao?" Hoắc Ngọc Đình cũng nói: "Đúng thế, lần trước cũng là cảm giác này, uy áp thật nặng nề!" Mọi người đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu nói: "Không sai, thời gian qua ta đều toàn lực giúp Thiền nhi đề thăng tu vi, để nàng tranh thủ sớm ngày đột phá, tiến vào cảnh giới Hóa Thần." "Như vậy, chuyến đi Địa Tiên Thôn tiếp theo nắm chắc sẽ lớn hơn một chút." "Hiện tại xem ra, hiệu quả xác thực rất không tệ, Thiền nhi tu hành rất thuận lợi, hiện tại chỉ cần độ qua thiên kiếp Hóa Thần là có thể thuận lợi đột phá đến cảnh giới Hóa Thần!" Hoắc Uyển Nhi nghe mà hai mắt bốc lên sao nhỏ: "Oa, Thiền tỷ thật lợi hại!

Thật hâm mộ a, phu quân, khi nào chàng cũng giúp bọn thiếp nhanh chóng đề thăng tu vi một chút a?" Thẩm Hạo cười cười: "Việc này không cần gấp, đợi chúng ta từ Địa Tiên Thôn trở về, có rất nhiều thời gian." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng hâm mộ việc có thể nhanh chóng đề thăng tu vi như vậy.

Bất quá, bọn họ cảm thấy tốc độ tu hành của mình đã rất nhanh rồi, nếu nhanh hơn nữa, lo lắng có rủi ro căn cơ bất ổn, bọn họ trước

giờ đều là tu luyện từng bước một đi lên.

Nhanh chóng đề thăng tu vi cũng đều là thông qua đan dược mà làm được, nếu căn cơ không đủ vững chắc, đề thăng quá nhanh cũng không có lợi.

Thẩm Hạo cũng nhìn thấy ánh mắt ba người Hồ Bát Nhất.

Thế là liền nói: "Lão Hồ, ba người các ngươi còn ở cảnh giới Trúc Cơ, có thể dùng nhiều đan dược, gia tốc đề thăng cảnh giới một chút, chỉ cần sau đó tốn nhiều thời gian đem sức mạnh trầm lắng xuống thì đều không có vấn đề gì." "Đan dược Trúc Cơ kỳ chỗ ta còn không ít, các ngươi cầm đi dùng đi, đừng sợ tiêu hao, cảnh giới các ngươi cao một chút, về sau mới có thể ra ngoài làm việc tốt hơn!" Sau đó, Thẩm Hạo từ trong nhẫn trữ vật lấy ra mấy chục bình đan dược, đều là các loại Dưỡng Khí Đan, Bồi Nguyên Đan, Tráng Thể Đan, Thông Mạch Đan.

Còn có Thăng Nguyên Đan để mở rộng kinh mạch, đan điền, nâng cao dung lượng pháp lực; Thuần Nguyên Đan để thối luyện pháp lực, củng cố cảnh giới.

Một bộ này dùng xuống hoàn toàn có thể nhanh chóng nâng cao cảnh giới mà không bị tổn thương.

Bất quá, bỗng nhiên tăng lên quá nhiều, lực khống chế của tu sĩ đối với bản thân sẽ giảm xuống rất nhiều, cần phải tốn thời gian mài giũa trầm lắng một chút.

Nhưng đây cũng không phải vấn đề.

Còn có Dưỡng Hồn Đan, Tẩy Hồn Đan, tráng đại thần hồn, như vậy lực khống chế tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Ba người Hồ Bát Nhất nhận lấy đan dược cất đi. "Đa tạ Thẩm gia, chúng tôi nhất định tu luyện thật tốt!" Thẩm Hạo phẩy tay: "Được

rồi, tiếp theo cứ xem thiên kiếp của Thiền nhi đi, các ngươi về sau cũng sẽ gặp phải, cảm thụ trước một chút đi." Ánh mắt mọi người nhìn về phía Ô Thiền trong sân.

Ô Thiền bộc phát khí thế, lôi đình rất nhanh liền rơi xuống.

Mây đen trên bầu trời phảng phất hình thành một cái vòng xoáy u thâm.

Từng đạo lôi đình từ bên trong bổ ra.

Lôi đình này to như cánh tay trẻ con, từ trên trời giáng xuống.

Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bổ vào người Ô Thiền.

Vì trận thiên kiếp này, Thẩm Hạo đã làm rất nhiều chuẩn bị, chuẩn bị cho Ô Thiền không ít phù lục, còn có trận pháp cùng với pháp bảo, làm xong chuẩn bị vạn toàn.

Ba chín hai mươi bảy đạo thiên lôi bổ xuống, nhưng tổn thương đối với Ô Thiền tịnh không nặng.

Bản thân Ô Thiền cũng mang đại lượng công đức, nhân thử uy lực thiên kiếp cũng suy yếu đi nhiều.

Cộng thêm Ô Thiền chuẩn bị sung túc, khiến cho những kiếp lôi này cũng không tạo thành thương hại bao lớn cho nàng.

Mấy đạo lôi đình đầu tiên đều trực tiếp dùng nhục thân ngạnh kháng.

Uy lực thiên lôi không tính là quá mạnh, còn giúp nàng thối luyện thân thể một chút.

Mười mấy đạo lôi đình phía sau có phù lục, trận pháp và pháp bảo bảo hộ.

Đều là đem sức mạnh chủ yếu của lôi đình tiêu mòn đi mới rơi xuống người Ô Thiền, biến thành dưỡng liệu thối luyện thân thể.

Dưới sự chuẩn bị toàn diện, tất cả kiếp lôi rốt cuộc toàn bộ bổ xong.

Mà trạng thái Ô Thiền lúc này vẫn duy trì vô cùng tốt.

Kiếp vân trên bầu trời dần dần tiêu tán.

Thiên địa khảo nghiệm hoàn thành, tiếp theo chính là ban thưởng.

Nguyên Thần chi khu tuyệt mỹ kia của Ô Thiền từ trong cơ thể nhảy lên một cái.

Thể hình cao một trượng, treo lơ lửng phía trên đỉnh đầu nhục thân.

Rất nhanh, thiên địa pháp tắc hàng lâm.

Đem Nguyên Thần Ô Thiền kéo vào trong một mảnh cảnh địa kỳ dị mênh mông.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát.

Hắn phát hiện Nguyên Thần Ô Thiền vẫn dừng tại chỗ, nhưng lại phảng phất cách một cái thế giới, chỉ là nhìn thấy, lại không cảm nhận được.

Kỳ thực lúc này Nguyên Thần Ô Thiền đã chìm vào trong hải dương pháp tắc, tiếp thụ thiên địa pháp tắc tẩy lễ.

Nương theo từng trận thống khổ cùng thư sướng, đau đớn và vui sướng song hành.

Lượng lớn kiến thức pháp tắc được tham ngộ hấp thu, dung nhập vào trong Nguyên Thần.

Nguyên Thần Ô Thiền đang nhanh chóng trưởng thành, đột phá kích thước một trượng, tiếp tục lớn lên.

Ý thức Nguyên Thần Ô Thiền không ngừng du đãng, đắm mình

trong hải dương pháp tắc, toàn lực tham ngộ.

Loại cơ hội khó được này, lấy thông minh tài trí của nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chỉ có điều thời gian này duy trì rất ngắn, sau vài hơi thở, ý thức Nguyên Thần Ô Thiền liền bị thiên địa pháp tắc bài xích ra khỏi hải dương pháp tắc. "Haizz, nhanh quá ~, thiếp còn muốn cố gắng tham ngộ nhiều thêm một chút cơ ~" Nguyên Thần Ô Thiền chìm vào trong cơ thể, mở hai mắt ra, khẽ thở ra một hơi.

Ô Thiền hiện tại hồn thân khí thế bạo trướng, đề thăng ít nhất gấp mười mấy lần.

Hiện tại đã là đại tu sĩ Hóa Thần!

Chương 289

Nàng đứng dậy, nhìn thấy phu quân Thẩm Hạo đang quan tâm nhìn mình ở phía xa, còn có mấy hảo tỷ muội Thanh Sương, Uyển Nhi, Ngọc Đình, cùng với ba người Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử.

Lập tức, nàng gót sen khẽ nhón, đi tới bên cạnh mọi người.

Thẩm Hạo nghênh đón trước tiên, ôm Ô Thiền vào lòng, ôm một cái rồi mới buông ra. "Chúc mừng nàng, Thiền nhi, nàng hiện tại cũng là đại tu sĩ Hóa Thần, hiện tại hầu như có thể đi ngang rồi ~" Thẩm Hạo cười nói.

Ba nàng Doãn Thanh Sương cũng đi lên phía trước, lần lượt ôm Ô Thiền một cái. "Thiền tỷ, tỷ thật lợi hại nha, nhanh như vậy đã đuổi kịp bước chân phu quân ~" "Đúng vậy, mấy con gà mờ bọn muội mới vừa tới cảnh giới Kim Đan thôi ~" "Thiền tỷ, cảm giác đột phá thế nào a?" Ba nàng ríu rít nói không ngừng.

Ô Thiền cũng cười đáp lại: "Có phu quân ở đây, các muội cũng rất nhanh có thể đuổi kịp bước chân chàng, bất quá các muội cũng phải nỗ lực tu luyện mới được a ~" "Còn về cảm giác đột phá, kỳ thực cũng không khác gì so với trước kia đột phá lắm, chính là sau khi có Nguyên Thần thì càng thêm cường đại, góc nhìn thế giới cũng có chút biến hóa.

Đợi các muội sau này đột phá chẳng phải sẽ biết sao?" Sau đó, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng tiến lên chúc mừng. "Thiền tỷ, chúc mừng tỷ, tu vi tiến thêm một bước!" "Hắc hắc, đúng vậy đúng vậy, về sau còn phải nhờ Thiền tỷ chiếu cố chúng em nhiều hơn rồi, ha ha ~" "Đúng vậy, Thiền tỷ, tỷ thật sự quá lợi hại ~"

Ô Thiền cũng cười nói với ba người: "Các ngươi cũng phải nỗ lực tu luyện nha ~" Ba người nhao nhao gật đầu.

Sau đó, mọi người cùng nhau trở lại bên bờ đầm nước trung tâm Trùng Cốc.

Đầm nước này hiện tại bên trong ngoại trừ phân thân Thao Thiết chân long của Thẩm Hạo ra, còn có ba con long chủng đang đi trên con đường hóa giao hóa long.

Thẩm Hạo thế là đặt cho đầm nước này một cái tên, gọi là "Long Đàm"!

Mà nơi này bản thân cũng là đất Thủy Long giao hối, long vựng hoành không.

Gọi là Long Đàm cũng vô cùng hợp cảnh.

Thế là Thẩm Hạo dứt khoát trực tiếp dựng một tấm bia đá, dùng Vân Triện Thiên Thư điêu khắc hai chữ "Long Đàm" lên trên.

Đặt ngay cạnh sạn đạo huyền không chỗ lối vào Long Đàm, chỉ cần đi ngang qua sạn đạo là có thể nhìn thấy.

Chỉ là Vân Triện Thiên Thư vô cùng thâm ảo, không phải người bình thường có thể xem hiểu.

Thế là Thẩm Hạo lại dùng thể chữ hành thảo khắc lại hai chữ "Long Đàm" ở bên dưới.

Lần này sẽ không có ai xem không hiểu nữa.

Mọi người lại một lần nữa tụ tập tại viện tử của Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu lấy rất nhiều đồ ăn ngon chưa ăn hết của nó ra chia sẻ cho mọi người.

Mọi người hiếm khi lại tổ chức tụ hội một lần.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo nhận được một tin tức, chính là từ chỗ Tôn giáo sư gửi tới.

Lúc trước đã đưa cho ông ta một tấm Truyền Tấn Phù, dặn ông sau khi tính ra ngày Sinh Môn của Địa Tiên Thôn thì xé nát phù lục truyền tin cho hắn.

Hiện tại nhận được truyền tin, chứng tỏ Tôn giáo sư đã tính ra rồi.

Thế là Thẩm Hạo liền dẫn theo Ô Thiền, còn có ba người Hồ Bát Nhất cùng nhau trở về Kinh thành.

Còn Tiểu Cửu, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình ba nàng thì cứ tiếp tục ở lại Trùng Cốc tu luyện đi.

Mấy người Thẩm Hạo rất nhanh liền về tới Kinh thành.

Sau đó mấy người liền đi tới chỗ ở của Tôn giáo sư, từ chỗ ông biết được.

Kỳ hạn Sinh Môn của Địa Tiên Thôn năm nay rơi vào tháng tư, từ ngày mùng 7 đến mùng 9 tháng 4, ba ngày này chính là thời gian Cửu Tử Kinh Lăng Giáp co về lòng đất ngủ say.

Còn hơn nửa tháng nữa, đầy đủ rồi.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị xuất phát đi tới Vu Hạp, mấy người lại nhận được lời mời dự tiệc thọ của Trần giáo sư gửi tới.

Ngay ba ngày sau, ngày 23 tháng 3.

Về thời gian thì hoàn toàn kịp, tịnh không cản trở mấy người đi tới Địa Tiên Thôn ở Vu Hạp.

Thế là mấy người ở lại Kinh thành thêm ba ngày, chuyên môn tham gia tiệc thọ của Trần giáo sư.

Tiệc thọ Trần giáo sư có không ít người đến, đều là thân thích, còn có bạn bè, đồng nghiệp, bạn học...

Ngoài ra chính là học sinh của ông, cũng rất nhiều, đến hết lớp này tới lớp khác.

Những người bạn kia hầu như ai nấy đều là chuyên gia trong một lĩnh vực nào đó, có thể nói là cao bằng mãn tọa.

Chen chúc đầy nhà Trần giáo sư, ngồi không đủ.

Mấy người Thẩm Hạo không nói chuyện hợp với những người kia, thế là ngồi riêng một bàn ở bên cạnh.

Mà Tôn giáo sư đến muộn nhất.

Tiệc thọ đã tiến hành được một lúc lâu ông mới khoan thai tới chậm.

Tôn giáo sư dâng lên quà mừng thọ xong, nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc tìm được mấy người Thẩm Hạo ngồi trong góc.

Cũng đi qua ngồi cùng một chỗ.

Hồ Bát Nhất lập tức hỏi: "Tôn giáo sư, chuyện Địa Tiên Thôn chuẩn bị thế nào rồi?" Tôn giáo sư uống một ngụm rượu, gật đầu nói: "Yên tâm, đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể xuất phát!" "Kỳ hạn Sinh Môn sắp tới, chúng ta phải lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới đó!" Giáo sư Tôn có chút sốt ruột, bởi vì ngày mở Sinh Môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã rất gần rồi.

Hơn nữa, Địa Tiên Thôn ẩn trong núi sâu Vu Hạp, muốn tìm được nó cũng không phải chuyện nhẹ nhàng.

Nó tất nhiên tàng tại một nơi cực khó tìm, tuy rằng có bản đồ lộ tuyến trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, nhưng trên đường đi còn cần giải đố, tìm đường, không biết ở trong núi còn phải tốn bao nhiêu thời gian nữa.

Giáo sư Tôn vô cùng lo lắng, nếu bỏ lỡ ba ngày Sinh Môn ngắn

ngủi này, vậy thì phiền phức to.

Ông ấy tuổi đã cao, e rằng không đợi được đến lần mở Sinh Môn tiếp theo.

Cho dù lúc đó ông còn sống, e rằng tình trạng cơ thể cũng sẽ không quá tốt, công việc trèo đèo lội suối này, sợ là chịu không nổi.

Hồ Bát Nhất đặt đũa xuống, nói với Giáo sư Tôn: "Giáo sư Tôn, tâm trạng của ngài chúng tôi có thể hiểu, nhưng ngài cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ thời gian đâu, đến lúc đó ngài sẽ biết." "Hiện tại ở đây không tiện, đợi lát nữa quay về chúng ta sẽ nói kỹ hơn." Giáo sư Tôn nghe vậy, lộ ra vẻ nghi hoặc: "Hả?

Vậy tôi phải xem các cậu định nói thế nào." Bàn Tử cũng nở nụ cười gian xảo: "Hề hề, Giáo sư Tôn, ngài cứ để tâm vào trong bụng đi, chúng ta vô luận như thế nào cũng sẽ không lỡ giờ đâu.

Hiện tại, chúng ta cứ ăn cho ngon lành một bữa đã." Giáo sư Tôn đành phải gật đầu, bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc thọ yến thịnh soạn này.

Tan tiệc xong, mọi người cáo biệt Giáo sư Trần.

Sau đó trực tiếp đi đến nhà của Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thu dọn sơ qua sách vở trong phòng, dọn ra chỗ trống, mọi người vây quanh bàn ngồi xuống.

Giáo sư Tôn lấy ra một tấm bản đồ, là bản đồ một đoạn Trường Giang Tam Hiệp, đặc biệt là đoạn Vu Hạp trong đó.

Giáo sư Tôn chỉ vào Vu Hạp trong bản đồ nói: "Theo tư liệu Phong thị nhất tộc tôi ghi chép, Địa Tiên Thôn do Phong Sư Cổ kiến tạo nằm ngay trong Vu Hạp này, chỉ là vị trí cụ thể lại không biết." "Bất quá, căn cứ vào 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' lưu truyền đến nay để chỉ dẫn, thì khẳng định có thể tìm được Địa Tiên Thôn!" Bàn Tử hỏi:

"Giáo sư Tôn, ngài xác định như vậy sao?

Dựa vào cái 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' gì đó, nhất định có thể tìm được Địa Tiên Thôn?" Giáo sư Tôn vô cùng xác tín gật đầu: "Không sai, bởi vì 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' này là do chính Phong Sư Cổ truyền lại!" "Tuy rằng 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' qua bốn trăm năm, chung quy cũng bị thất lạc khiếm khuyết, nhưng tôi phát hiện Phong Sư Cổ vẫn đem 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' phân đoạn khắc lại tại một số vị trí trên lộ tuyến." "Chỉ cần phần mở đầu còn đó, thì nhất định có thể từng bước tìm được xuống Địa Tiên Thôn!" "Lão ta bố trí như vậy, định nhiên là có mưu đồ bí mật gì đó không thể cho ai biết!" Thẩm Hạo gật đầu: "Theo cách nói của Giáo sư Tôn, Phong Sư Cổ này ý tại thành tiên.

Địa Tiên Thôn chính là nơi lão ta chọn để thành tiên, cũng không phải phần mộ, đương nhiên sẽ không hoàn toàn phong bế.

Lão ta hẳn là muốn để hậu nhân đích thân đi mở ra Địa Tiên Thôn, thả lão ta ra, có lẽ đây cũng là kế hoạch của lão!" Giáo sư Tôn ánh mắt lóe lên, dường như cũng nghĩ thông suốt điều gì: "Hình như, nghĩ như vậy thì quả thật là thế!

Phong Sư Cổ này quả nhiên âm hiểm, kế hoạch này một vòng khấu một vòng, đến nay đã hơn bốn trăm năm, lại vẫn còn có thể tính kế đến trên đầu chúng ta!" Thẩm Hạo tiếp tục hỏi: "Giáo sư Tôn, tôi nghĩ ngài hẳn cũng đã nếm thử đi tìm Địa Tiên Thôn rồi chứ?

Hiện tại, ngài đã đến bước nào rồi?" Giáo sư Tôn thấy Thẩm Hạo hỏi, cũng không giấu giếm.

Ông lắc đầu nói: "Tôi đã thuận theo lộ tuyến tìm qua nhiều lần, chỉ là cách việc tìm được Địa Tiên Thôn còn kém xa lắm!

Phong thị kỳ môn ngũ hành và phong thủy bí thuật truyền thừa đều đã thất tán phá toái, sớm đã mất gần hết rồi.

Tôi cũng chính vì vậy mà bị kẹt tại trước một chỗ cơ quan, không được tiến thêm, dẫn đến trì hoãn mười mấy năm!" Tiếp đó, Giáo sư Tôn niệm "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" ra. "Hảo cá Đại Vương, hữu thân vô thủ; Nương tử bất lai, quần sơn bất khai.

Thiêu sài khởi oa, chử liễu phế can; Tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền.

Chương 290

Điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi; Dục phóng địa tiên, tiên tầm ô dương.

Hách hồn đài tiền, âm hà hoành không; Tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm.

Lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên; Thiết bích ngân bình, càn khôn tại số." "Đây chính là mấy câu đầu của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Cũng là tất cả 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' mà tôi biết hiện nay!

Những phần còn lại, chỉ có thể lên đường rồi tìm kiếm từng cái một!" Hồ Bát Nhất gật đầu, hỏi Giáo sư Tôn: "Vậy nói như thế, ngài là bị kẹt ở bước 'Thiết bích ngân bình, càn khôn tại số' này rồi?" Giáo sư Tôn lắc đầu: "Không, còn ở trước đó, có thể nói là bước ở giữa.

Chỗ 'một bước lên trời' (nhất bộ đăng thiên) này tôi đã tìm được rồi, chỉ là nơi đó có một cái quan tài bị cơ quan khóa chết, bắt buộc phải phá giải cơ quan mới có thể lấy được đồ vật bên trong để tiếp tục tiến hành bước tiếp theo.

Nếu không, cho dù tìm được địa phương, tôi cũng không vào được!" Thẩm Hạo gật đầu: "Đã như vậy, chúng ta cứ trực tiếp tìm đến chỗ kẹt ngài lại trước đã, rồi nghiên cứu kỹ xem bước tiếp theo phải tiến hành như thế nào!

Giáo sư Tôn, ngài chuẩn bị đồ đạc cần mang theo đi, sáng sớm mai chúng ta xuất phát." Giáo sư Tôn gật đầu: "Được, nghe cậu.

Chúng ta đi bằng cách nào, ngồi tàu hỏa sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Giáo sư Tôn, chúng ta không ngồi tàu hỏa, thế thì chậm quá, trên đường ít nhất phải mất vài ngày, chúng ta trực tiếp qua đó." Bàn Tử

cũng cười nói: "Hề hề, Giáo sư Tôn, đừng vội, ngày mai ngài sẽ biết, bảo đảm ngài giật mình!

Ha ha~" Giáo sư Tôn thập phần nghi hoặc, không biết trong hồ lô của ba người này bán thuốc gì. "Được rồi." Sau đó, ba người Thẩm Hạo cáo từ, trở về nhà.

Bốn người chia làm hai đường, ai về nhà nấy.

Sau đó, Thẩm Hạo lại đi một chuyến đến Cục Dân Điều, liên hệ với Trình Thiên Khiếu, người ban đầu đưa hắn đến Cục.

Cậu ta là đội viên Phân đội 1 thuộc Phòng Hành động, thông qua cậu ta, Thẩm Hạo báo cáo sự việc Địa Tiên Thôn ở Vu Hạp lên trên.

Rất nhanh, Đội trưởng Phân đội 1 là Tư Yên Vũ đã tìm đến Thẩm Hạo.

Tư Yên Vũ trông khoảng hơn ba mươi tuổi, dung mạo thành thục kiều diễm, thân hình phong mãn linh lung, giống như một đại tỷ trưởng thành.

Thế nhưng khí chất lại anh tư táp sảng, tác phong cũng lôi lệ phong hành.

Có lẽ là có bối cảnh quân đội.

Cô nhìn về phía Thẩm Hạo, trong ánh mắt mang theo một cỗ ý vị dò xét.

Thẩm Hạo cũng đang đánh giá Tư Yên Vũ.

Tu vi của Tư Yên Vũ rất khá, đã có cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, hiển nhiên là tinh nhuệ.

Dù sao cũng là Tổng cục, nhất định phải cường đại mới được, nếu không làm sao trấn áp được địa phương.

Nghĩ đến các đội trưởng của tiểu đội khác cũng xêm xêm như vậy,

sẽ không kém đi đâu.

Mà bên trên còn có Xứ trưởng, khẳng định còn lợi hại hơn.

Không nói Hóa Thần, ít nhất Nguyên Anh trung hậu kỳ là phải có.

Nếu nói đến cấp Cục trưởng Cục Dân Điều, còn có các loại Trưởng lão, hẳn là cũng sẽ có sức mạnh cấp bậc Hóa Thần.

Dù sao cũng là nội hàm của cả một quốc gia, không thể khinh thường, thậm chí trong bóng tối hẳn là còn có tồn tại lợi hại hơn đang ẩn tàng.

Đánh giá một hồi, Tư Yên Vũ hỏi: "Đồng chí Thẩm Hạo, sự tình trọng đại, cậu có thể xác định tính chân thực của việc này không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Đương nhiên xác định rồi, loại chuyện này sao có thể nói đùa chứ?

Tư liệu về Quan Sơn Thái Bảo Phong thị, tin rằng các cô rất dễ dàng tra được, có thể đi xác nhận lại một chút.

Phong Sư Cổ này không thành Địa Tiên thì tốt nhất, nhưng nếu thật sự thành rồi, vậy vấn đề sẽ nghiêm trọng, vẫn là nên coi trọng một chút thì hơn!" Tư Yên Vũ lược làm tư tác, sau đó gật đầu: "Được, chúng tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tra tìm tư liệu, đồng thời báo cáo lên trên.

Bất kể Địa Tiên này là thật hay giả, đều phải đi thực địa điều tra một phen mới tốt." Sau đó, Tư Yên Vũ liền dẫn đội viên rời đi.

Tiếp theo, liền có người của Cục Dân Điều tìm đến Giáo sư Tôn, hỏi rõ ngọn ngành sự tình.

Chuyện rất nhanh được báo lên trên, đến trước bàn làm việc của Cục trưởng Nam Cung Nhận.

Quan Sơn Phong thị vào thời kỳ cuối nhà Minh bỗng nhiên suy lạc,

tiêu thanh nặc tích, rất là kỳ lạ.

Hiện tại kết hợp sự kiện này xem xét, hiển nhiên không đơn giản.

Là đại năng Hóa Thần, linh giác của Nam Cung Nhận luôn rất chuẩn.

Linh giác ông ta rung động, đây là đang cảnh báo, dĩ vãng đã xuất hiện rất nhiều lần, đều được nghiệm chứng.

Hiện tại xem ra, Quan Sơn Phong thị này quả nhiên không đơn giản, e rằng thật sự tồn tại "Địa Tiên", lại là một chuyện lớn!

Thế là ông lập tức đưa ra an bài, phái ba phân đội hành động đi hiệp trợ xử lý, ngoài ra lại phát lệnh cho Phân cục Hồ Bắc, để bọn họ phái nhân viên hiệp trợ xử lý chuyện Địa Tiên ở Vu Hạp, vụ tất phải chế phục Địa Tiên, không được để nó tạo thành động loạn.

Cuối cùng, lại gọi đến một vị trưởng lão trong Cục.

Ông ta cũng là một vị đại tu sĩ Hóa Thần, là Trưởng lão Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn, tinh tu Lôi pháp, khắc chế nhất đối với các loại cương thi lệ quỷ. "Địa Tiên" này e rằng chính là một hoạt thi, vẫn là mời ông ta ra tay thì tốt hơn.

Rất nhanh, vị cao công đạo trưởng Long Hổ Sơn này liền đi tới văn phòng Nam Cung Nhận.

Đây là một lão đạo trưởng thân mặc thanh hôi sắc đạo bào, một đầu tóc bạc, nhìn qua khoảng sáu bảy mươi tuổi.

Thực tế e rằng còn lớn hơn không ít. "Trưởng lão Trùng Minh, lần này lại phải làm phiền ngài chạy một chuyến rồi!" Trùng Minh đạo trưởng phất trần trong tay khẽ vẫy: "Vô Lượng Thiên Tôn!

Cục trưởng, không biết là chuyện gì?" Nam Cung Nhận không nói nhảm, đi thẳng vào chủ đề: "Là một chuyện cũ về Quan Sơn Thái Bảo

Phong thị tại Vu Hạp, Hồ Bắc.

Thời cuối nhà Minh, Phong thị suy lạc, biệt tăm biệt tích, hiện tại theo hậu nhân Phong thị nói, là do Phong Sư Cổ muốn thành Địa Tiên, tìm một chỗ bí địa, kiến tạo một tòa Địa Tiên Thôn, dùng mấy vạn người tuẫn táng.

Hậu nhân Phong thị kia đang chuẩn bị tiến vào Địa Tiên Thôn tiêu diệt Phong Sư Cổ, e rằng 'Địa Tiên' sẽ xuất thế, còn phải phiền Trưởng lão Trùng Minh ra tay trấn áp Thi Tiên, bảo vệ bách tính vùng Vu Hạp!" Trùng Minh đạo trưởng gật đầu: "Yêu nghiệt sắp xuất thế, bần đạo tự nhiên trách vô bàng thải!

Chỉ là sự tình trọng đại, nếu thật sự là yêu tà Cận Tiên (gần đạt mức Tiên), sợ là khó mà giải quyết êm đẹp, Cục trưởng vẫn là nên chuẩn bị cho đủ mới phải!" Nam Cung Nhận sắc mặt ngưng trọng: "Yêu tà Cận Tiên!

Xem ra lần này một mình đạo trưởng đi vẫn chưa đủ thỏa đáng, phải triệu tập thêm vài vị trưởng lão cùng đi mới được." Thế là không lâu sau, trong văn phòng Nam Cung Nhận lại có thêm hai người.

Phân biệt là Linh Hư đạo trưởng của Mao Sơn và Giác Trần đại sư của Thiếu Lâm Tự.

Ba người phân thuộc Phật Đạo, đối với yêu nghiệt tà túy đều có sự khắc chế rất mạnh, đến đối phó với thi yêu tà túy trong Địa Tiên Thôn là thích hợp nhất.

Nếu không phải các trưởng lão khác trên tay đều có chuyện quan trọng, Nam Cung Nhận hận không thể gọi thêm chút người cùng đi qua.

Sau đó ông lại thuyết minh sự tình một lần cho hai người mới tới. "Chuyện Địa Tiên Thôn lần này, xin nhờ cậy ba vị trưởng lão!" Ba vị

trưởng lão đều hành lễ: "Vô Lượng Thiên Tôn!", "A Di Đà Phật." "Chuyện này cứ giao cho ba người chúng tôi.

Nếu tình huống khẩn cấp, chúng tôi cũng sẽ truyền tin sư môn đến đây tương trợ!" Nam Cung Nhận nghe vậy cũng mặt lộ vẻ vui mừng: "Tốt, xin nhờ ba vị." Ba người cẩn thận xem xét tư liệu.

Linh Hư đạo trưởng nhìn thấy một cái tên quen thuộc. "Di, thế mà lại dính dáng đến Hạo Dương sư điệt!" "Hả?

Nói thế là sao?" Giác Trần đại sư hỏi. "Hạo Dương sư điệt là thiên kiêu của Mao Sơn ta, thủ đoạn bất phàm, lại được Tổ sư ưu ái, hiện tại tu vi e rằng đã không kém gì ta rồi!" Mấy người tại trường nghe vậy, không ai không kinh ngạc. "Thế mà lại lợi hại như vậy, để ta xem nào!" Nam Cung Nhận lại cẩn thận xem tư liệu, lập tức phát hiện vấn đề: "Hửm?

Đã lợi hại như vậy, sao lại chỉ làm một đan sư ở bộ phận hậu cần?

Quá lãng phí nha!" Trùng Minh đạo trưởng vuốt chòm râu: "Sở vị năng giả đa lao, ta thấy chi bằng điều động hắn lên vị trí cao hơn một chút." Nam Cung Nhận cũng gật đầu nói: "Lời Trưởng lão Trùng Minh nói có lý!" Còn Linh Hư đạo trưởng và Giác Trần đại sư thì không phát biểu ý kiến.

Nam Cung Nhận sau khi an bài thỏa đáng sự tình, lập tức hạ phát thông tri, bắt đầu điều binh khiển tướng.

Không chỉ kinh thành, ngay cả bên Phân cục Hồ Bắc cũng lập tức điều động.

Sự tình liên quan "Địa Tiên", lại là tà túy Cận Tiên, bọn họ sao có thể không coi trọng!

Phân cục lập tức điều khiển thành viên phụ cận tiên phong đi tới

Vu Hạp giám sát sự thái, sau đó lại phái đại bộ đội qua đó bố khống.

Chương 291

Mà bên kinh thành này, sau khi mệnh lệnh ban xuống, nhân mã ba tiểu đội cũng đều chuẩn bị xong, lập tức xuất phát.

Bọn họ đi trước đám Thẩm Hạo, đến Phân cục Hồ Bắc, ngay trong đêm chạy tới.

Mà đêm đó, bên phía Thẩm Hạo lại là một đêm thao lao, qua loa cho xong chuyện.

Đêm cuối cùng trước khi xuất phát cũng không lãng phí, tranh thủ thời gian lại tăng lên chút tu vi.

Trong phòng, càn khôn điều hòa, long hổ giao thái, đạo vận âm dương lan tỏa.

Tu vi của cả hai đều có được chút thăng tiến.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ăn xong bữa sáng, mấy người lái xe đi đến nhà Giáo sư Tôn đón ông ấy lên, sau đó liền chạy về phía nơi hẻo lánh ngoài thành.

Giáo sư Tôn còn có chút nghi hoặc: "Sao thế?

Chúng ta chẳng lẽ cứ lái chiếc xe này đi?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Đương nhiên không phải rồi, xe này sao chạy được xa thế, đợi lát nữa ngài sẽ biết." Giáo sư Tôn đành phải gật đầu: "Được thôi." Xe chạy đến một nơi hoang vắng không người, mọi người toàn bộ xuống xe.

Thẩm Hạo vung tay lên, thu chiếc xe con vào nhẫn trữ vật, sau đó phóng ra Mặc Vân Chu.

Một chiếc thuyền lớn dài mấy chục mét, cao bảy tám mét liền xuất hiện ngay trước mắt, dọa Giáo sư Tôn giật mình. "Cái...

Cái này chính là sức mạnh của tu sĩ sao?

Thế mà lại lợi hại như vậy?" Thủ đoạn của Thẩm Hạo hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Giáo sư Tôn.

Ông cứ nghĩ Thẩm Hạo có thể sẽ sử dụng kỳ môn dị thuật gì đó đưa bọn họ đi Tam Hiệp, lại không ngờ Thẩm Hạo vung tay phóng ra một cái tên to xác thế này.

Khoang thuyền mở ra, thả xuống một cái cầu thang thông lên boong tàu. "Giáo sư Tôn, đi thôi, chúng ta lên thuyền!" Thẩm Hạo đưa tay mời.

Giáo sư Tôn từ trong chấn kinh hồi thần lại: "Được, được, lên ngay đây." Men theo cầu thang, mọi người đều lên đến boong tàu Mặc Vân Chu. "Đừng cứ đứng trên boong tàu mãi, vào bên trong ngồi đi." Thẩm Hạo lại nói. "À, được~" Giáo sư Tôn gật đầu.

Tiến vào bên trong khoang thuyền, đầu tiên chính là một phòng khách khoan thai sáng sủa.

Bên trong không chỉ có sô pha, bàn trà, còn trải thảm.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Thẩm Hạo lập tức giá ngự Mặc Vân Chu thăng không, bay về phía Vu Hạp, tốc độ cực nhanh.

Giáo sư Tôn hiếu kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ mạn tàu.

Chỉ thấy chiếc phi chu khổng lồ này đã thăng không, mà ông lại căn bản không có bất kỳ cảm giác gì, giống như vẫn còn đang ở trên mặt đất.

Một chút xóc nảy và cảm giác mất trọng lượng cũng không có, quả thực quá thần kỳ.

Ngồi xuống lại, Giáo sư Tôn vẻ mặt rung động nói: "Không tưởng được, Thẩm tiên sinh thế mà lại nắm giữ sức mạnh cường đại như

vậy!

Lại thêm nhân mã của Cục Dân Điều, xem ra chuyện Địa Tiên Thôn lần này coi như là ổn rồi!" Thẩm Hạo nghe vậy cười cười: "Đây dù sao cũng là một tà túy cường đại, bảo hiểm khởi kiến, vẫn là để Cục Dân Điều làm tốt chuẩn bị bọc hậu thì hơn, nếu không lỡ có gì sơ xuất thì thật sự xảy ra chuyện lớn!" Giáo sư Tôn cũng nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, chuyện lớn như thế, có quan phương bọc hậu là tốt nhất.

Xem ra Phong Sư Cổ kia khó thoát kiếp nạn này!

Như vậy cũng coi như hoàn thành tổ huấn nhất mạch nhà tôi, tôi cũng yên tâm rồi!" Nói xong, Giáo sư Tôn thở phào một hơi dài, cả người đều thả lỏng hơn rất nhiều.

Địa Tiên Thôn này, Phong Sư Cổ mang lại cho ông áp lực quá lớn.

Giá ngự Mặc Vân Chu nháy mắt bay qua thiên sơn vạn thủy, vài phút sau đã đi tới bầu trời Vu Hạp.

Thẩm Hạo cảm ứng được lượng lớn khí tức tu sĩ xung quanh Vu Hạp, phân bố tại các nơi.

Hắn biết, đây đều là người của Cục Dân Điều.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện mấy đạo khí tức quen thuộc ở gần đó.

Chính là nhân mã Tổng cục Kinh thành, trong đó có Trình Thiên Khiếu và Tư Yên Vũ mà hắn quen biết.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp thao khống phi chu hiện xuất thân hình, bay về phía bọn họ.

Mặc Vân Chu vừa hiện thân liền bị bọn Tư Yên Vũ phát hiện.

Thấy nó bay thẳng về phía mình, bọn họ phân phân giới bị.

Rất nhanh, Mặc Vân Chu liền bay đến gần trước rồi dừng lại.

Mọi người cũng đều đứng lên boong tàu.

Thẩm Hạo đáp xuống trước mặt mọi người, mở miệng chào hỏi bọn họ. "Đội trưởng Tư, không ngờ các cô tới nhanh như vậy!" Tư Yên Vũ thấy là Thẩm Hạo, bèn phất tay cho mọi người ngừng giới bị: "Hóa ra là đồng chí Thẩm Hạo à, không ngờ cậu giấu cũng kỹ thật đấy, tôi cũng không nhìn ra~" Tư Yên Vũ khóe miệng câu lên một nụ cười. "Đúng rồi, tôi giới thiệu cho cậu một chút.

Vị này là Miêu Ngọc Lương, Đội trưởng Phân đội 2.

Vị này là Lý Hàn, Đội trưởng Phân đội 3." Thẩm Hạo phân biệt chào hỏi với hai người.

Sau đó lại nhìn về phía Tư Yên Vũ, hiển nhiên ở đây do vị Đội trưởng Phân đội 1 này lãnh đạo. "Đội trưởng Tư, các cô hiện tại có an bài gì?" Tư Yên Vũ lắc đầu: "An bài, không có an bài cụ thể!

Chúng tôi ngay trong đêm phái người đem toàn bộ Vu Hạp thăm dò kiểm tra qua, không có kiểm tra ra một tia dị thường nào, không cách nào đưa ra biện pháp phòng hộ có tính nhắm vào!

Đây không phải là đang đợi các cậu sao?" Thẩm Hạo nghe vậy, trong lòng hiểu rõ hóa ra là thế.

Xem ra Phong Sư Cổ đem Địa Tiên Thôn ẩn tàng quá tốt, cho dù là Cục Dân Điều phái ra nhân viên chuyên nghiệp cũng khó mà dò xét được.

Điều này làm cho bọn họ lại điều chỉnh đẳng cấp nguy hiểm của Địa Tiên Thôn này lên cao thêm một bậc.

Hơn nữa, ngay cả ba vị đại tu sĩ Hóa Thần âm thầm đi theo cũng không dò xét ra dị thường.

Xem ra lộ tuyến đi qua trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú đều bị Phong Sư Cổ làm bố trí, trong tình huống không biết rõ tình hình, muốn từ ngoại giới trực tiếp dò xét được là rất khó!

Thẩm Hạo gật đầu, sau đó mời mấy vị đội trưởng tại trường cùng vài đội viên cùng nhau lên thuyền.

Mấy người Tư Yên Vũ tự nhiên không có ý kiến, bọn họ đối với chiếc Mặc Vân Chu này của Thẩm Hạo cũng rất hiếu kỳ.

Một nhóm mười mấy người sau khi lên thuyền đều hiếu kỳ đánh giá tứ phía.

Chiếc Mặc Vân Chu này nhìn qua dường như không có khác biệt quá lớn với thuyền bè bình thường.

Mặc Vân Chu dâng lên một vòng phòng hộ tráo, ngăn cách gió lớn.

Thẩm Hạo nói với Giáo sư Tôn: "Giáo sư Tôn, ngài xem lộ tuyến đi, chúng ta trực tiếp đi đến chỗ kẹt ngài lại kia, rồi tiếp tục đi xuống!" Giáo sư Tôn gật đầu, cẩn thận biện nhận địa hình.

Dưới sự chỉ huy của Giáo sư Tôn, Thẩm Hạo thao khống Mặc Vân Chu, đầu tiên tìm được chỗ quan tài treo trên vách núi, sau đó dựa theo lộ tuyến tiến lên, tìm được đường hầm chỗ phụ thân ông tọa hóa, nằm ở chỗ điểu đạo (đường chim bay) dày đặc.

Sau đó, men theo hướng sơn động, đi tới trước đài Hách Hồn kia.

Mọi người trên thuyền đều là tu sĩ, đặc biệt là ba vị đội trưởng, liếc mắt liền nhìn ra dưới vách núi kia biến bố vô hình khí lưu.

Xác nhận vị trí, Thẩm Hạo dùng thần thức quét hình một lần trên vách núi đối diện, lại chưa phát hiện bất kỳ dấu vết hang động nào.

Thế là Thẩm Hạo thao khống phi chu hạ xuống.

Thuận theo sự chỉ dẫn của Giáo sư Tôn, quả nhiên tìm được một

cái nham động.

Chỉ là dùng thần thức quét hình lại không nhìn ra dị thường bên trong. "Chậc chậc, thật là lạ, xem ra thủ đoạn của Phong Sư Cổ này rất cao minh nha!" Không chỉ Thẩm Hạo, ba vị đội trưởng cũng sắc mặt ngưng trọng.

Chương 292

Đối thủ lần này không dễ chơi.

Bất quá, trong mắt bọn họ lại thấu lộ ra một tia hưng phấn.

Đối thủ khó như vậy cũng rất hiếm thấy, hơn nữa lại có thể toàn lực ra tay, cơ hội khó được.

Mặc Vân Chu bay đến trước cửa hang.

Mọi người phân phân từ trên boong tàu đi xuống, tiến vào trong động.

Không gian trong động không lớn, không chứa được quá nhiều người.

Những đội viên kia nhưng vẫn lưu lại trên Mặc Vân Chu.

Thẩm Hạo dẫn theo Ô Thiền và ba người nhóm Giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất, còn có ba vị đội trưởng tiến vào trong hang.

Không gian trong hang không quá lớn.

Chỗ sâu có vết nứt khúc chiết thông vào trong lòng núi.

Một cỗ thi thể nằm ở hậu trắc nham động, dưới dây leo khô, dựa lưng vào tường vách mà ngồi.

Đã chết mười hai năm, chính là anh trai của Giáo sư Tôn, Phong Học Văn.

Mà trên mặt đất trong hang, trong một đống đất xốp lộ ra một chiếc quách đá (thạch quách).

Ngoài ra còn có một cỗ quan tài gỗ vỏ tùng cổ đổ trên mặt đất.

Giáo sư Tôn chỉ vào thạch quách nói: "Chính là cơ quan trên thạch

quách này khiến tôi thốn bộ nan hành!

Các cậu tuyệt đối không thể dùng bạo lực phá giải, nếu không đồ vật bên trong sẽ tự hủy!" Nói xong, ông liền vẻ mặt bi thương đi về phía thi cốt dưới dây leo khô kia.

Đem nó đặt nằm thẳng trên mặt đất, từ trên người lấy ra một tấm vải trắng đắp lên thi thể.

Sau đó lại nhờ Hồ Bát Nhất giúp đỡ khiêng cỗ quan tài gỗ kia qua, đem thi thể đặt vào.

Sau đó, được sự đồng ý của Thẩm Hạo, đem quan quách khiêng lên Mặc Vân Chu.

Đợi chuyến đi này kết thúc sẽ chọn đất an táng.

Bên phía Thẩm Hạo, thần thức vừa quét liền thu hết cấu tạo thạch quách này vào đáy mắt.

Cơ quan này không khó phá giải!

Trên thạch quách điêu khắc đồ án sơn xuyên hà lưu tinh tế, chỗ nắp quách bị chín chiếc khóa đồng xanh hình Ly Hổ (Ly Hổ tỏa khấu) gắt gao khóa chặt.

Như nguyên tác đã nói, đây chỉ là một loại khí cụ đặt tên theo Cửu Cung, gọi là Cửu Cung Ly Hổ Tỏa.

Thực tế tịnh không liên quan đến nguyên lý thuật số kỳ môn gì, chỉ tương đương với một cái khóa mật mã, chẳng qua không biết mật mã thì rất khó mở ra.

Kỳ thực muốn phá giải tịnh không khó.

Người bình thường không nhìn thấy thứ tự lõi khóa bên trong, không có mật mã đương nhiên không mở được.

Nhưng Thẩm Hạo quét thần thức vào, hơi tính toán một chút liền

sắp xếp rõ ràng thứ tự của chín chiếc khóa.

Chỉ cần theo thứ tự giải khai khóa khấu là có thể mở ra thạch quách.

Thế là Thẩm Hạo ngay lập tức dựa theo thứ tự, đem chín mai Ly Hổ tỏa khấu nhất nhất giải khai.

Lập tức, trong thạch quách phát ra tiếng "rắc", cơ quan bên trong thạch quách mở ra, tự động hé ra một khe hở.

Thẩm Hạo trực tiếp dời nắp quách đi, lộ ra đồ vật bên trong.

Trong cái quan tài không nắp, một chiếc hộp vàng dài hai thước đặt ở trong đó.

Trên hộp, chạm rỗng điêu khắc tầng tầng hoa văn tinh mỹ.

Trên hộp này cũng không có khóa, bên trong cũng không có cơ quan gì.

Thẩm Hạo mở hộp vàng ra, chỉ thấy bên trong nằm một chiếc bút lông cỡ lớn dài hơn hai thước, cùng với một cái hộp nhỏ.

Ba vị đội trưởng một bên nhìn đến mãn nhãn nghi hoặc, trong này lại đựng một cây bút lông, cái này dùng để làm gì?

Thẩm Hạo tịnh không ngoài ý muốn, tất cả những thứ này, hắn quen thuộc kịch tình nên đã sớm biết.

Hắn cầm bút lông lên, chỉ thấy trên cán bút chế bằng hoàng kim kia điêu khắc hai hàng chữ nhỏ. "Quan Sơn Thần Bút, họa địa vi môn!" Mà bên trong hộp nhỏ cạnh đó là mực nước đi kèm.

Cũng là chế tạo từ một loại tài chất đặc thù.

Miêu Ngọc Lương nhìn bút lông và mực nước trong hộp, nghi hoặc hỏi: "Bút lông và mực nước này dùng để làm gì?

Chẳng lẽ bảo chúng ta học Thần Bút Mã Lương?" Tư Yên Vũ và Lý Hàn cũng sờ không được đầu não.

Bất quá, những thứ này đều không phải trọng điểm.

Thẩm Hạo lắc đầu nói: "Có lẽ người ta chính là có ý này đấy?

Bất quá, hiện tại bút và mực có rồi, nhưng cũng không thể tùy tiện tìm một nơi để vẽ chứ?" Sau đó, hắn đậy nắp hộp lại, chỉ vào đồ án bên trên nói: "Manh mối hẳn là ở trên cái này!" Mấy người Tư Yên Vũ cũng ngồi xổm xuống kiểm tra đồ họa chạm rỗng trên hộp vàng.

Ba người Hồ Bát Nhất sau khi thu dọn xong thi thể Phong Học Văn cũng cùng Giáo sư Tôn đi qua xem đồ vật trong thạch quách này.

Chỉ thấy trên hộp khắc chính là một bức tranh sơn thủy.

Một người tiên phong đạo cốt đang ở trên một ngọn núi tác họa, mà hình vẽ ông ta vẽ là một cánh cửa lớn.

Mà nơi ông ta đứng chính là ở giữa khe hở hai ngọn núi kẹp lại.

Vị trí đó chính là ở trong phiến hẻm núi này.

Thẩm Hạo nói với mọi người: "Vị trí trên hình vẽ này dường như chính là ở trong hẻm núi phía dưới.

Đi, chúng ta ra ngoài trước, đối chiếu điêu khắc trên hình vẽ tìm một chút là biết!" Mọi người toàn bộ gật đầu, sau đó trở lại trên phi chu.

Thẩm Hạo thao khống Mặc Vân Chu huyền phù giữa không trung hẻm núi, từ từ bay về phía trước.

Chỗ hẻm núi này vừa vặn hiện ra hình chữ "T", vị trí hai núi kẹp lại kia tất định cách nơi này không xa, chỉ cần tìm kiếm kỹ càng là có thể tìm được.

Trong hẻm núi này nhân tích hãn chí, tuy rằng trải qua hơn bốn

trăm năm thời gian, nhưng lại sẽ không phát sinh biến hóa quá lớn.

Hình vẽ trên hộp vàng đặc điểm vẫn tương đối rõ ràng.

Nơi tiên nhân tác họa kia vách núi bằng phẳng.

Dưới hẻm núi này, địa hình như vậy cũng không nhiều gặp.

Thẩm Hạo cùng ba vị đội trưởng phân biệt phóng xuất thần thức, mỗi người một hướng sưu tầm mà đi.

Cuối cùng phát hiện ra một chỗ ngã ba trong hà cốc bên trái hình chữ "T".

Bên trong nguyên bản là đường sông có dòng sông chảy qua, chỉ là bởi vì dòng sông đổi dòng nên sớm đã khô cạn.

Ngã ba này đi vào không sâu, chỉ hơn một trăm mét là đến cùng.

Mà cuối sơn cốc chính là một phiến vách đá trơn nhẵn.

Xem dấu vết thì nguyên bản là một con thác nước.

Mặc Vân Chu bay đến gần trước, ba người Tư Yên Vũ lập tức phóng xuất thần thức xuyên thấu vào trong vách núi, lại phát hiện bên trong chính là sơn thể thực tâm, căn bản không có không gian mộ thất gì, ngay cả cái hang động cũng không có!

Phát hiện này làm cho ba người bọn họ phân phân nhíu mày.

Thẩm Hạo không có giống bọn họ dùng thần thức dò xét phía sau vách núi, mà là dò xét xuống lòng đất.

Chương 293

Chỉ là, cũng không thu hoạch được gì.

Căn cứ nguyên tác, dưới này chính là một con đường mộ đạo (mộ đạo), thế nhưng thần thức lại dò xét không đến.

Điều này nói rõ Phong Sư Cổ đã bố trí thủ đoạn trong mộ Ô Dương Vương, khiến cho mộ thất không thể bị thần thức dò xét.

Loại thủ đoạn này ngược lại cũng rất lợi hại.

Bất quá, loại thủ đoạn này lại tịnh không tính là hiếm thấy, một số địa phương quan trọng đều sẽ được người ta bố trí thủ đoạn cách tuyệt thần thức dò xét.

Nếu không có loại thủ đoạn này, chẳng phải là ngay cả quần lót cũng bị người ta nhìn thấy sao!

Vậy còn gì bí mật để nói?

Thế là Thẩm Hạo nói với ba người: "Được rồi, đừng dùng thần thức dò xét nữa, vô dụng thôi.

Trên lộ tuyến này xem ra đều bị bố trí thủ đoạn cách tuyệt thần thức dò xét rồi!

Bất quá, hiện tại đã có thể xác định, cửa vào cổ mộ chính là ở đây!

Cổ mộ kia hoặc là ở trong lòng núi, hoặc là ở dưới lòng đất!

Chúng ta trực tiếp dùng pháp thuật mở một cái lỗ trên vách núi và mặt đất phân biệt xem thử là biết!" Tư Yên Vũ lập tức gật đầu: "Được, cứ làm như vậy." Sau đó nhìn về phía Miêu Ngọc Lương và Lý Hàn bên cạnh: "Đội trưởng Miêu, Đội trưởng Lý, làm phiền hai vị." Hai người gật đầu: "Được!" Sau đó, hai người mỗi người triệu

hoán ra pháp khí của mình.

Của Lý Hàn là một thanh trường kiếm, mà Miêu Ngọc Lương thì là một thanh Đường Đao.

Hai người phân biệt ngự sử vũ khí của mình đánh về phía vách núi và mặt đất bên dưới.

Đao khí, kiếm khí kích xạ mà ra.

Nhẹ nhàng liền cắt mở đất đá.

Lượng lớn đá vụn rơi lả tả đầy đất, đánh thẳng vào sâu trong vách núi mười mấy mét đều không phát hiện tích tượng không gian mộ thất, Lý Hàn bèn dừng lại.

Mà bên kia, Miêu Ngọc Lương lại có phát hiện, sâu dưới đất hơn ba mét có một tầng bạc (ngân tầng) kiên cứng bị Miêu Ngọc Lương phá khai.

Bên dưới là một đường hầm rộng rãi.

Cái lỗ này vừa mở, sức mạnh cách tuyệt dò xét kia liền bị phá vỡ, thần thức dò xuống dưới, lập tức liền phát hiện không gian hang động quảng khoát dưới lòng đất.

Miêu Ngọc Lương lập tức hô: "Có phát hiện, bên dưới có một không gian hang động rộng rãi." Mọi người phân phân từ trên Mặc Vân Chu đi xuống, dò xét về phía cửa hang.

Phát hiện chính là tầng bạc kiên cứng kia ngăn cách dò xét.

Bất quá, phạm vi lớn như vậy không thể nào toàn bộ đều dùng loại tầng bạc này.

Hẳn là còn có thủ đoạn khác, ví dụ như trận pháp các loại.

Bất quá, đã mở ra lỗ hổng thì loại thủ đoạn cách tuyệt thần thức dò xét này coi như mất tác dụng.

Nó chỉ có thể phòng được từ ngoại giới dò xét vào nội bộ, lại không ngăn được thần thức dò xét phát ra từ nội bộ.

Thế là, mọi người toàn bộ từ cửa hang này xuống đến đáy động, tiến vào trong hang động.

Trong động không gian không lớn lại âm u ẩm ướt.

Cảm nhận được hoàn cảnh ẩm ướt trong động, Tôn giáo thụ cũng bắt đầu nghi ngờ. "Không ổn rồi, trong hang động này quá ẩm ướt, rốt cuộc có phải là lối vào Địa Tiên Thôn hay không?" "Hoàn cảnh ẩm ướt thế này, cho dù bên trong có cái gì thì cũng sớm bị hủy hoại hết rồi!" Đám người Cục Dân Điều chỉ đứng bên cạnh không nói một lời.

Bọn họ tuy là tu sĩ nhưng cũng không am hiểu chuyện trong cổ mộ cho lắm.

Hành động lần này chủ yếu vẫn phải xem đoàn đội của Thẩm Hạo, nhóm bọn họ chỉ là đi theo sau hỗ trợ bọc lót.

Thẩm Hạo nghe vậy, quay sang Tôn giáo thụ nói: "Tôn giáo thụ, ông lo xa quá rồi, nơi này e rằng còn cách Địa Tiên Thôn rất xa." "Ông thử nghĩ xem, 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' có tất cả bảy mươi hai câu, mà hiện tại ở đây một nửa cũng chưa tới, làm sao có thể là Địa Tiên Thôn được?" "Hơn nữa, Phong Sư Cổ tự xưng là Địa Tiên, trình độ về phương diện phong thủy rất thâm sâu, khẳng định sẽ không phạm phải loại sai lầm sơ đẳng này." Tôn giáo thụ nghe Thẩm Hạo phân tích, cảm thấy rất có lý, không khỏi gật gật đầu: "Thẩm gia nói đúng, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.

Phong Sư Cổ kia đã muốn thành tiên, tất nhiên phải chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, không thể nào phạm sai lầm sơ cấp như vậy." Thế là mọi người men theo hang đá tiến vào bên trong.

Ti Yên Vũ cũng đã dùng Chiếu Minh Thuật, thắp sáng một quả

cầu ánh sáng lớn treo trên đỉnh đầu mọi người.

Hào quang tỏa ra bốn phía, chiếu sáng toàn bộ hang động như ban ngày.

Đi dọc theo hang động về phía trước, có thể nhìn thấy không ít dấu vết khai thác nhân tạo.

Tại một số đoạn đường khó đi, người xưa đã tu sửa thành những bậc thang đá giản lược.

Địa thế trong hang lúc cao lúc thấp, thỉnh thoảng còn xuất hiện một số ngã rẽ.

Bất quá, con đường có bậc đá chỉ có một, mọi người chỉ cần đi theo con đường này là không có vấn đề gì.

Hang động khúc khuỷu, nhưng tổng thể vẫn là tiến về một hướng, chỉ có điều địa thế ngày càng thấp, đã xâm nhập xuống độ sâu mấy chục mét dưới lòng đất.

Tiếng nước chảy trong động ngày càng lớn, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Vòng qua một khúc cua, mọi người tiến vào một không gian hang động ngầm vô cùng rộng lớn.

Chỉ thấy một hồ nước ngầm xuất hiện trước mắt.

Đây là do nước ngầm thẩm thấu tích tụ lại mà thành.

Dưới ánh sáng của quả cầu phép thuật, mặt nước sóng sánh lân lân, nhưng dưới đáy nước lại chẳng thấy sinh vật sống nào, ngược lại có một số xác cá chết quỷ dị!

Thần thức vừa quét qua, Thẩm Hạo phát hiện dưới đáy nước có không ít xác cá thối rữa, mà trên thân những con cá chết này còn bám đầy Thực Thi Dăng (ruồi ăn xác).

Đây là một loại "thi trùng", chuyên môn gặm nhấm xác chết thối.

Cá trong nước vốn dĩ không thể nào như vậy, e rằng là bị lũ ruồi này bám vào mới biến thành bộ dạng đó.

Theo lý thường, thi dăng sẽ không gây uy hiếp gì cho sinh vật sống, nhưng nơi này đâu phải chỗ bình thường, đều đã bị Phong Sư Cổ bố trí thủ đoạn.

Đám thi dăng này khẳng định đã biến dị, cho dù là đối với vật sống cũng có uy hiếp rất lớn.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn cảm ứng được có tử khí nồng nặc từ cửa mộ dưới vách đá đối diện tản mát ra.

Dưới vách đá kia có một kiến trúc tựa như cửa khuyết, uy nghi như thành quách, một hàng cửa thành bên dưới đã bị nước hồ nhấn chìm quá nửa.

Đại môn đã bị mở ra, lượng lớn nước hồ từ trong cửa chảy xuống.

Mà trên vách đá phía trên thành khuyết có điêu khắc hai đầu rồng bằng đá, miệng rồng mở lớn, như dải lụa trắng trút nước xuống như thác đổ, không ngừng rót nước vào hồ, tiếng nước va đập phát ra âm thanh ầm ầm.

Nhìn dấu vết bậc đá dưới chân đã chìm vào đáy nước, Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, bậc đá này kéo dài từ dưới đáy nước.

Thẩm Hạo lập tức hô lên với mọi người: "Phía trước là một ngôi cổ mộ, nếu tôi đoán không lầm, hẳn là Lăng mộ Ô Dương Vương." "Nhưng mọi người phải cẩn thận, trong mộ tử khí nồng nặc, còn có các loại thi trùng xuất hiện, chú ý đừng để chạm vào!" "Trong mộ có thể có thủ đoạn của Phong Sư Cổ, nếu bị thương e rằng rất khó xử lý!" Thế là Ti Yên Vũ lập tức chỉ huy mọi người bật các biện pháp

phòng hộ, các loại hộ thân phù, phòng ngự pháp khí đều được lấy ra để phòng vạn nhất.

Nhóm ba người Hồ Bát Nhất cũng lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra mấy lá bùa hộ thân nhét vào túi.

Về phần Tôn giáo thụ, Thẩm Hạo cũng đưa cho ông mấy lá bùa.

Tôn giáo thụ nhận lấy, vô cùng trịnh trọng cất vào túi áo trong.

Loại bùa hộ thân này hiệu quả khá mạnh, một khi gặp công kích sẽ hình thành một lớp phòng ngự tráo để ngăn cản, đồng thời cũng có tác dụng cảnh báo. "Được rồi, mọi người đi thôi, vào cổ mộ xem sao!" Sau đó, Thẩm Hạo túm lấy Tôn giáo thụ rồi bay lên, lao về phía cửa mộ đối diện.

Đám người phía sau cũng lần lượt ngự pháp khí bay lên.

Những đội viên này thấp nhất đều là tu vi Trúc Cơ kỳ, Kim Đan kỳ cũng có không ít, tất cả đều biết bay.

Nếu không cũng chẳng có cách nào trong một đêm vượt qua ngàn dặm từ Kinh thành đến Vu Hạp, Hồ Bắc.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đằng không bay vào trong đại môn Lăng mộ Ô Dương Vương.

Sau cánh cửa là một đường hầm mộ đạo dốc xuống.

Ở trung tâm sâu trong mộ đạo có một cái lỗ trộm mộ đường kính hơn ba mét.

Chương 294

Dòng nước từ cái lỗ này quán nhập vào, chảy xuống tầng mộ thất bên dưới.

Đây là lỗ trộm mộ do Phong Sư Cổ suất lĩnh đám Quan Sơn Thái Bảo đào khi trộm mộ Ô Dương Vương mấy trăm năm trước, từ bên ngoài đánh thẳng xuống đáy mộ thất.

Mà đáy lỗ chính là một tầng mộ thất khác.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua toàn bộ lăng mộ, đã thu hết cấu trúc vào tầm mắt.

Lăng mộ Ô Dương Vương này quy mô kiến tạo rất lớn, trên dưới tổng cộng có ba tầng mộ thất.

Kết hợp với hang động trong lòng núi, khai sơn làm lăng.

Mà ở ngoại vi lăng mộ, vòng tường thành kia chính là một vòng Bảo Thành.

Hình thức này thường dùng cho hoàng lăng thời Minh Thanh.

Có lẽ bởi vì những mộ thất này vốn dĩ được cải tạo từ hang động trên vách núi, nên bọn họ mới dùng cấu trúc Bảo Thành để phong bế mộ thất.

Trong mộ thất đã chẳng còn gì đáng xem, đồ đạc bên trong sớm đã bị Phong Sư Cổ dẫn người vơ vét sạch sẽ, cho dù có sót lại thì ngâm trong nước mấy trăm năm cũng đã mục nát hết rồi.

Mọi người từ lỗ trộm mộ đi xuống mộ thất dưới lòng đất.

Gian mộ thất này bốn mặt tường đều có cửa mộ.

Trên một bức tường có vẽ một bức bích họa quỷ dị: Một người

phụ nữ béo phì mặt không cảm xúc, trong tay nâng một ông già gầy guộc to bằng nắm tay, trông cực kỳ yêu dị.

Nhìn cách ăn mặc thì là nhân vật thời Đường.

Nhưng Ô Dương Vương này so với triều Đường còn sớm hơn nhiều.

Hiển nhiên bức bích họa này là do Phong Sư Cổ sai người vẽ lên.

Đó là một loại tà pháp tên là "Đỗ Tiên"!

Cửa mộ trên bức tường này đang mở, nước tích tụ từ bên trong trào ra.

Vừa tiến vào mộ đạo này, Thẩm Hạo với lục thức nhạy bén cùng nhóm ba người Ti Yên Vũ đều nghe thấy âm thanh quái dị truyền ra từ trong tường mộ.

Ti Yên Vũ nhíu mày: "Có âm thanh từ bên trong truyền ra!" Miêu Ngọc Lương và Lý Hàn cũng gật đầu: "Không sai, tôi cũng nghe thấy, rất cổ quái, cứ như là đang hát tuồng vậy!" "Hát tuồng?

Chẳng lẽ trong mộ này còn có người sống sao?

Hay là quỷ?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng nói với Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Ly.

Ti Yên Vũ lắng tai nghe, phát hiện âm thanh này men theo tường mộ từ mộ thất dưới đáy truyền lên.

Thế là mọi người lập tức men theo mộ đạo dốc nghiêng bay xuống mộ thất dưới đáy.

Trong mộ thất tích nước, chảy theo mộ đạo xuống dưới.

Càng xuống sâu, dòng nước càng nhỏ, toàn bộ đều thấm qua khe gạch mộ đạo đi xuống.

Tiến vào mộ thất, bên trong tuy ẩm ướt nhưng lại không đọng nước, bởi nền mộ thất này cũng là loại sa thạch thấm nước cực tốt.

Mộ thất không lớn, chỉ có hai cỗ quan tài sơn đỏ nằm rải rác, một đông một tây.

Một cỗ quan tài trong đó đã vỡ nát, cánh tay khô quắt cứng đờ của thi thể nữ trong quan tài thò ra ngoài.

Mọi người cùng nhau kiểm tra cỗ quan tài này.

Từ tấm ván đáy quan tài đã vỡ, Hồ Bát Nhất phát hiện mấy dòng chữ nhỏ. "Vật nữ bất tường, áp táng nhi tàng." "Nam đấu mộ thất, chiếu bích hàng tiên." "Chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê." Ngoài ra, trên đáy quan tài còn có một đạo hoa văn kỳ dị nhưng đã bị hư hại. "Mấy câu này có ý gì?" Tôn giáo thụ nghe vậy lập tức nói: "Đây là nội dung phía sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

Là manh mối để đến Địa Tiên Thôn!" Tiếng "quỷ âm" như hát tuồng kia vẫn cứ vang vọng trong gian mộ thất này.

Hơn nữa nó phát ra từ chính cỗ quan tài còn nguyên vẹn kia.

Dưới linh giác và thần thức mạnh mẽ, rất nhanh vị trí đã bị khóa chặt.

Âm thanh phát ra từ dưới đáy quan tài.

Chỉ là khi thần thức quét qua, bên dưới chỉ có gạch nền và bùn cát sâu hơn, tịnh không có thứ gì có thể phát ra âm thanh.

Lý Hàn nhíu chặt mày, chiến đấu thì hắn giỏi, nhưng loại giải đố này thì làm khó hắn. "Âm thanh này rốt cuộc phát ra từ đâu, sao tìm không thấy nguồn gốc?" Hắn đưa tay đẩy quan tài ra, lập tức âm thanh kia biến mất. "Hả?

Sao lại mất rồi?" Lý Hàn đẩy quan tài về chỗ cũ, nhưng âm thanh

kia không xuất hiện lại nữa.

Hắn lại phóng thần thức kiểm tra quan tài từ trong ra ngoài một lượt, tuy phát hiện dưới đáy quan tài cũng có loại hoa văn kỳ quái kia nhưng lại không thấy gì bất thường.

Thực ra đây là một loại trận văn đặc thù, có thể liên thông trong ngoài quan tài.

Nó có thể chậm rãi hấp thụ địa khí, từ đó đem âm thanh bên trong quan tài phóng đại ra ngoài, truyền vào trong gạch nền.

Chỉ là nó không thể chịu được chấn động, nếu không sẽ làm năng lượng vi mô trong trận văn bị tán loạn, phải hấp thụ địa khí lại một thời gian mới có thể phát huy tác dụng.

Nhưng loại thủ đoạn nhỏ này cũng chẳng có tác dụng lớn gì, mọi người cũng không nghĩ nhiều về hướng đó.

Đám người đều không hiểu ra sao nên cũng không nghĩ nữa, dù sao chỉ cần không nguy hiểm là được.

Ngược lại, Tôn giáo thụ nghe âm thanh quỷ dị này lại nắm bắt được chút đầu mối.

Ông nói: "Kiểu giọng hát này hình như là Quỷ Âm.

Không sai, chính là Quỷ Âm!" Mọi người nghe vậy đều nhíu mày.

Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Tôn giáo thụ, Quỷ Âm là gì?

Chẳng lẽ thật sự có quỷ đang hát?" Tôn giáo thụ lắc đầu: "Không, không phải.

Xem ra các cô cậu không biết, Quỷ Âm là một loại giọng hát thời Đường.

Trong đêm khuya tĩnh mịch, do nữ tử một mình cất giọng hát, khúc điệu không linh mà quỷ dị, mô phỏng vong hồn ai oán khóc than.

Bất quá loại giọng hát Quỷ Âm này sớm đã thất truyền, ngược lại thời Đường truyền sang Nhật Bản thì vẫn được bảo lưu đến nay.

Mấy năm trước tôi đi Nhật Bản giao lưu học thuật từng nghe qua biểu diễn Quỷ Âm, vì vậy mới nhận ra được." Mọi người nghe Tôn giáo thụ giải thích đều vỡ lẽ.

Tôn giáo thụ lại nói: "Đây hẳn cũng là thủ đoạn do Phong Sư Cổ bố trí, chỉ là không biết rốt cuộc có tác dụng gì." Thẩm Hạo hỏi: "Vậy Tôn giáo thụ thấy thế nào về mấy câu Quan Sơn Chỉ Mê Phú kia?

Có biết ý nghĩa là gì không?" Tôn giáo thụ nói: "Nội dung Quan Sơn Chỉ Mê Phú này không chỉ bao hàm ngũ hành thuật số mà còn dung hợp rất nhiều điển cố truyền thuyết dân gian." "Cái gọi là 'Vật nữ', là một loại thủ đoạn thỉnh tiên thịnh hành thời xưa, thực ra chính là nữ thi, nhưng không phải nữ thi bình thường, mà là thi thể của những người phụ nữ khi còn sống chuyên làm vật chứa để 'tiếp tiên dẫn thánh'!

Loại phụ nữ này thường được gọi là 'Sư nương'!" "Loại nữ thi này là điềm bất tường, không thể hạ táng theo cách bình thường, nếu không sẽ bị yêu vật mượn xác hoàn hồn, hại người tính mệnh.

Ngoài ra, thiêu đốt Vật nữ có thể làm đèn dẫn để 'hàng tiên' (mời tiên xuống), bất quá chuyện này tôi cũng không biết tình huống cụ thể thế nào." "Nhưng các vị nhìn xem, câu sau 'Chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê' kết hợp với thuyết pháp thiêu đốt Vật nữ, tiếp tiên dẫn thánh, hẳn là bảo chúng ta phải đốt cái xác nữ trong quan tài này đi!" Thế là Thẩm Hạo lập tức gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng nhau mở nắp quan tài.

Nữ thi trong cỗ quan tài kia đã bị nước ngâm, không biết còn dùng được không, để bảo đảm thì dùng cỗ quan tài này vẫn tốt hơn.

Chỉ là cảnh tượng trong quan tài lại thê thảm khiến người ta giật

mình kinh hãi.

Nữ thi này vậy mà bị đóng đinh sống vào trong quan tài.

Chỉ thấy bà ta há hốc miệng, trừng mắt, gương mặt thống khổ vặn vẹo, ngón tay ở hai bàn tay đều đã bị mài rách.

Trên nắp quan tài cũng đầy vết cào cấu, bên trên còn dính nhiều vết máu đen đã khô cạn.

Nghĩ đến cỗ quan tài kia chắc cũng như vậy.

Nhóm Ti Yên Vũ nhìn thấy tình hình trong quan tài cũng nhao nhao hít sâu một hơi để bình phục sự xao động trong lòng.

Chương 295

Trên eo nữ thi còn treo một tấm bài đồng, bên trên khắc bốn chữ "Quan Sơn Sư Nương".

Tôn giáo thụ thấy thế sắc mặt cũng biến đổi.

Phong Sư Cổ này quả nhiên vì thành tiên mà đã tang tận lương tâm, ngay cả tính mạng tộc nhân của mình cũng không thèm để ý.

Hắn vậy mà lại đem hai người phụ nữ tộc Phong thị đóng đinh sống vào quan tài làm thành Vật nữ!

Bất quá, nhìn việc Phong Sư Cổ có thể khiến toàn tộc cùng lượng lớn dân ngu khu tiến vào Địa Tiên Thôn bồi táng cùng hắn thăng tiên, là đủ thấy hắn đã điên cuồng cỡ nào, làm ra chuyện này cũng không có gì lạ.

Tôn giáo thụ không kìm được thở dài một hơi.

Trên người nữ thi đeo rất nhiều trang sức kỳ dị, đây đều là kỹ xảo trong phương thuật, bên trong giấu một số thứ như Phạm Yên Hương Chá.

Thẩm Hạo cũng khẽ thở ra một hơi: "Được rồi, chuẩn bị đốt xác đi." Thế là Hồ Bát Nhất quẹt vài que diêm, ném lên người nữ thi.

Nữ thi này vừa tiếp xúc với ngọn lửa, thế lửa lập tức bùng lên dữ dội, thoáng chốc đã bao phủ toàn thân.

Đã làm theo Quan Sơn Chỉ Mê Phú thiêu đốt thi thể, mọi người liền chờ xem làm thế nào để "chiếu bích hàng tiên", và "quỷ âm" kia lại đến từ đâu.

Theo thi thể không ngừng bốc cháy, cái xác vốn đang nằm yên bỗng vặn vẹo rung động, "phựt" một cái ngồi bật dậy tại chỗ.

Cú bật dậy bất ngờ này làm mọi người giật nảy mình. "Mẹ kiếp, dọa chết Bàn gia rồi!

Tao còn tưởng là trá thi chứ!" Bàn Tử nhảy lùi lại một bước, nấp sau lưng Hồ Bát Nhất.

Cùng với việc thi thể bị thiêu đốt, trong mộ thất quang ảnh chập chờn.

Từ trong thi thể tịnh không truyền ra mùi lạ nào, cũng không có khói mù gì, ngược lại có một mùi hương lạnh lẽo ẩn ước.

Lúc này, dược vật mê huyễn trên người nữ thi đã bắt đầu phát huy hiệu quả.

Trong số những người có mặt, ngoại trừ Thẩm Hạo, Ô Thiền cùng ba vị đội trưởng và một số đội viên cảnh giới Kim Đan có thần hồn cường đại miễn dịch được Viên Quang huyễn thuật này, thì nhóm ba người Tôn giáo thụ, Hồ Bát Nhất cùng những đội viên Trúc Cơ kỳ đều bị dược vật nồng đậm này làm cho ảo giác.

Trên người Quan Sơn Sư Nương này dược lượng rất lớn, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng khó tránh khỏi!

Phong Sư Cổ chuẩn bị rất đầy đủ.

Có điều hắn chắc chắn không ngờ tới việc vì chuyện của hắn mà Hạ quốc xuất động nhiều tu sĩ đến đối phó như vậy.

Muốn làm mưa làm gió thì chỉ có đường chết.

Ngay khi các đội viên tu vi thấp rơi vào ảo cảnh, những người còn lại cũng phát hiện ra vấn đề, định lên tiếng đánh thức bọn họ.

Nhưng lại bị Thẩm Hạo ngăn lại.

Nhóm Ti Yên Vũ, Miêu Ngọc Lương và Lý Hàn cũng thuận thế đứng quan sát.

Chỉ thấy mọi người thần tình tuy có chút ngây dại nhưng tịnh không xuất hiện dị thường gì.

Bỗng nhiên bọn họ đều nhìn về phía vách tường phía tây mộ thất.

Chỉ thấy dưới ánh lửa kịch liệt cùng sự hun đúc của mùi hương đặc thù, trên vách tường xuất hiện bóng tọa tượng của một người phụ nữ thân thể phì nộn.

Đồng thời, một trận âm thanh quái dị phát ra từ trên thi thể nữ đang cháy.

Trong tầm mắt của những người trúng ảo giác, trên tường tây xuất hiện một mật thất cơ quan, bên trong có một nữ tử trắng trẻo mập mạp ngồi ngay ngắn, mặc y phục thời Đường, trang điểm yêu diễm, nhưng lại hoàn toàn không giống người sống.

Ngoài ra còn có lượng lớn chuột từ bốn phương tám hướng chui ra vây quanh nữ thi đang cháy.

Sau khi nữ thi thời Đường kia xuất hiện, bầy chuột lại quay đầu bò về phía bà ta.

Bỗng nhiên trên người nữ thi thời Đường truyền ra một trận Quỷ Âm.

Âm thanh đứt quãng, ngoại trừ Tôn giáo thụ, những người còn lại hoàn toàn nghe không hiểu.

Còn trong mắt nhóm Thẩm Hạo, hành động của đám người trúng ảo giác rất quái dị, lúc thì nhìn nữ thi đang cháy, lúc lại nhìn vào vách tường.

Từ trong cơ thể nữ thi, luồng Quỷ Âm yếu ớt ban nãy giờ trở nên lớn hơn nhiều, truyền vào tai cả nhóm Thẩm Hạo.

Viên Quang chi thuật phát động bằng dược liệu mê huyễn này tuy

có thể tạo ra ảo giác, nhưng âm thanh thì không thể lừa người, cũng không thể xuất hiện từ hư không.

Từ đầu đến cuối, nó đều phát ra từ trong cơ thể nữ thi đang bị thiêu đốt kia.

Tôn giáo thụ sau khi nghe thấy Quỷ Âm liền lộ vẻ suy tư.

Sau đó ông móc ra một cây bút dạ quang, viết ngay lên nắp quan tài.

Những gì viết ra chính là phần tiếp theo của Quan Sơn Chỉ Mê Phú. "Vu Hạp Quan Sơn, Địa Tiên độn ẩn; Quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ." "Võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ." "Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất." Lúc này, đám người trúng Viên Quang thuật bỗng nhiên đều lộ ra biểu cảm kinh khủng.

Trong thế giới của bọn họ, nữ thi thời Đường kia bỗng há miệng lớn, một cái móng vuốt khô khốc từ trong miệng thò ra, tóm lấy một con chuột kéo vào miệng, giống như bị nuốt sống vậy.

Đúng lúc này, thi thể Quan Sơn Sư Nương cũng vừa vặn cháy hết.

Luồng dược vật mê huyễn kia cũng tiêu hao sạch sẽ.

Mọi người khôi phục lại từ trong ảo giác, lại phát hiện trong mộ thất ngoại trừ cái xác bị thiêu rụi thì chẳng có biến hóa gì.

Nữ thi thời Đường sau bức tường cũng không thấy bóng dáng, cũng chẳng thấy cơ quan gì, chuột bọ cũng chẳng thấy một con.

Đang kỳ quái thì nghe Thẩm Hạo nói: "Vừa rồi mọi người đều trúng Viên Quang huyễn thuật.

Bất quá không cần lo lắng, đạo pháp thuật này chỉ khiến các người rơi vào ảo cảnh mà thôi, không có di chứng gì." Mọi người nghe vậy,

trái tim đang treo lên lại hạ xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Thẩm Hạo nhìn Tôn giáo thụ: "Tôn giáo thụ, xem ra ông đã thu hoạch được gì đó từ Quỷ Âm kia rồi!" Tôn giáo thụ gật đầu: "Đúng vậy, giấu trong Quỷ Âm kia chính là mấy câu sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

E rằng chỉ có hậu nhân Phong thị chúng tôi mới có thể thực sự tìm được Địa Tiên Thôn này, người ngoài sợ là khó càng thêm khó!

Hiện tại manh mối ở đây đã lấy được rồi, chúng ta đi ra ngoài vừa đi vừa nói." Sau đó, Thẩm Hạo lại mang theo Tôn giáo thụ đằng không bay lên, thuận theo sự chỉ dẫn của ông, mọi người đến tầng trên cùng của lăng mộ Ô Dương Vương.

Trên đường đi, Tôn giáo thụ giải thích: "Cái gọi là 'Quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ' hẳn là chỉ tầng trên cùng kia.

Vừa nãy ở bên ngoài mọi người cũng thấy rồi, chỗ cao nhất trên thành khuyết có hai đầu rồng đá điêu khắc, chính là ứng với 'quần long thổ thủy'.

Về phần 'cổ mộ di đồ', nghĩ đến ở đó có lẽ có manh mối gì." Lăng mộ Ô Dương Vương niên đại khá cửu viễn, so với Tần Hán Ân Thương còn sớm hơn nhiều.

Nhưng hình chế mộ thất kiến tạo lại khá gần gũi với các triều đại đời sau: cấu trúc ba tầng, mộ thất đông đảo, chủ tớ xếp chồng, hành lang khúc khuỷu, đa phần là khai thác trên cơ sở hang động có sẵn.

Hơn nữa bố cục lại sắp xếp theo phương vị tinh tú trên trời.

Phương thức này trong không ít đại mộ đời sau đều có vận dụng.

Trên đường đi qua rất nhiều mộ thất, chỗ nào cũng tán loạn một mảnh.

Mộ thất của mộ chủ nhân Ô Dương Vương cũng là một đống hỗn độn.

Tượng đá thú đá đổ rạp đầy đất, thạch quách khổng lồ cũng sớm bị lật tung, mấy lớp nắp quan tài bên trong cũng bị hất sang một bên, bên trong trống không.

Chắc chắn đều đã bị Phong Sư Cổ dẫn người vơ vét đi.

Trên tường cũng có rất nhiều vết đục khoét.

Trong mộ tất cả những thứ đáng giá đều không còn, cũng chỉ có mộ thất bị Tả Lĩnh quần đạo đi qua mới có thể sánh ngang.

Bàn Tử nhìn trong mộ thất chẳng còn gì, cảm thấy xót xa.

Một đôi mắt láo liên nhìn quanh, muốn tìm lại chút gì đó. "Cái đám cháu chắt Quan Sơn Thái Bảo này vơ vét sạch sẽ thật, một chút vụn vặt cũng không chừa, so với chính sách Tam Quang của bọn Nhật còn không kém bao nhiêu!" Xuyên qua quách thất, mọi người tiếp tục đi lên trên, đến tầng cao nhất.

Chỉ nghe thấy tiếng suối ngầm dưới đất xuyên qua mộ, nước bắn tứ tung, liên kết đến miệng đầu rồng ở tường ngoài, hình thành tượng 'thổ thủy' (nhả nước).

Chương 296

Cuối cùng, mọi người đến một gian mộ thất ở chỗ cao nhất.

Gian mộ thất này chỉ nhỏ hơn quách thất một chút, hơn nữa tạo hình là bố cục trời tròn đất vuông, mái vòm bên trên hình bán cầu úp xuống.

Trên đó còn vẽ rất nhiều bích họa.

Màu sắc bích họa không phong phú, chỉ có vài loại màu sắc đơn giản từ nguyên liệu thiên nhiên, ghi lại bình sinh sự tích của Ô Dương Vương.

Mộ thất này đã nằm ở vị trí rất sâu trong lăng mộ, đi tiếp nữa là sẽ ra khỏi phạm vi mộ Ô Dương Vương.

Mọi người từ mộ thất này đi ra, đến một đường hầm dài mấy chục mét.

Cuối đường hầm là một cánh cửa đá mở toang.

Trong đường hầm không có cơ quan gì, mọi người xuyên qua cửa đá, tiến vào một hẻm núi ngầm rộng lớn.

Hẻm núi rộng gần ba mươi mét, mặt đất được nhân công tu sửa vô cùng bằng phẳng.

Hai bên đều là vách đá dựng đứng, chỉ có điều bên trên phân bố lượng lớn những hốc đá cao hơn nửa mét, mật mật ma ma, cả vách đá trông như tổ ong.

Hồ Bát Nhất nhìn cửa đá và hẻm núi rộng lớn, không khỏi mở miệng: "Theo hình thức mà xem, nơi này e rằng mới là cửa chính của mộ Ô Dương Vương.

Chỗ chúng ta đi vào xem ra là cửa sau của cổ mộ!" Dưới ánh sáng mạnh từ quả cầu phép thuật của Ti Yên Vũ, hang động ngầm này sáng như ban ngày.

Ngay chỗ cách cổng lớn cổ mộ mười mấy mét, một khối Đoạn Long Thạch khổng lồ treo lơ lửng trên hai vách hẻm núi ở độ cao mười mấy mét.

Một khi xúc động cơ quan, Đoạn Long Thạch rơi xuống, người bên trong sẽ bị nhốt chết trong mộ.

Trừ phi có thể leo qua tảng đá cao mười mấy mét này.

Người thường nếu không có công cụ thì căn bản không làm được.

Bất quá, ngoại trừ Tôn giáo thụ, mọi người đều là tu sĩ nên cũng không lo lắng cái này.

Chỉ là không biết trong hẻm núi này có cơ quan gì khó phát hiện hay không.

Thẩm Hạo hồi ức lại trong nguyên tác, "Võ Hầu Tàng Binh" trận ở đây căn bản không được bố trí ra, chỉ là công trình mặt tiền, thùng rỗng kêu to dọa người.

Nhưng tình huống thực tế hiện tại lại chưa rõ ràng.

Thẩm Hạo cũng không nói chắc được, lỡ đâu Phong Sư Cổ kia lại có cách bố trí được Võ Hầu Tàng Binh trận thật thì sao?

Thẩm Hạo quét mắt về phía sơn thể hai bên.

Dưới chân vách núi chính là sông ngầm đang chảy xiết.

Trong sông ngầm chỉ có nước sông cuồn cuộn, chưa phát hiện cơ quan guồng nước gì.

Thẩm Hạo chuyển niệm nghĩ lại, nếu thật sự bố trí loại cơ quan hung hiểm như Võ Hầu Tàng Binh đồ, vậy hậu nhân phải có bản lĩnh

và vận khí lớn đến đâu mới có thể thuận lợi tìm được Địa Tiên Thôn?

Điều này không quá phù hợp với ý đồ của Phong Sư Cổ, hắn là muốn hậu nhân tiến vào Địa Tiên Thôn chứ không phải phòng bị không cho người vào.

Nghĩ như vậy, cái Võ Hầu Tàng Binh đồ này hữu danh vô thực cũng là điều dễ hiểu. "Xem ra nơi này thực sự không có cơ quan." Thẩm Hạo thầm nghĩ.

Đường hầm hẻm núi này dài khoảng năm sáu mươi mét, có nguy hiểm gì hay không chưa biết được.

Ti Yên Vũ trực tiếp ra lệnh cho các thành viên Cục Dân Điều phân tán đến các nơi trong đường hầm để giới bị.

Lúc này, phía trước có người phát tín hiệu: "Phát hiện một cỗ nữ thi!" Mọi người lập tức đi tới gần.

Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc hỏi: "Sao ở đây lại có thi thể?" Huyết thịt của thi thể này sớm đã bị thi trùng trong mộ gặm sạch, chỉ còn lại một đống xương khô tàn phá.

Tuy nhiên quần áo trên người vẫn còn bảo tồn nguyên vẹn.

Người này một thân bạch y, lại đi một đôi giày thêu tinh xảo màu đỏ tươi, mũi giày nhọn như cái dùi.

Trên người bà ta cũng không có thứ gì chứng minh thân phận.

Tôn giáo thụ nhìn kỹ một chút rồi nói: "Người này có khả năng là một vị tiền bối của Phong thị ta vào khoảng thời Dân quốc, người ngoài e rằng cũng không đi được tới đây." Người này hoặc hứa cũng giống như cha của Tôn giáo thụ là Phong Tư Bắc, liều mạng muốn tìm được Địa Tiên Thôn, đều đã đến được đây rồi nhưng lại không phòng được tử khí và thi trùng tập kích trong mộ Ô Dương Vương, đành bỏ mạng tại đây.

Thẩm Hạo kiểm tra kỹ bộ hài cốt và y phục, xác nhận không có vấn đề gì mới để Tôn giáo thụ thu liệm di hài.

Lúc này phía trước lại có đội viên quay lại báo cáo. "Báo cáo ba vị đội trưởng, phía trước phát hiện một tòa lầu gạch đỏ kỳ quái!" Ti Yên Vũ nghe vậy lập tức nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thế là Thẩm Hạo dẫn mọi người đến trước lầu gạch đỏ.

Đây chính là Quan Lâu giấu bản đồ. "Mấy thứ này không phải gạch đá, mà là quan tài!" Tôn giáo thụ lẩm bẩm: "Võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn!

Xem ra đây chính là Quan Lâu được nhắc tới trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú!" Trên những cỗ quan tài nhỏ này, mỗi cái đều khắc ký hiệu, cái nào cũng không giống nhau.

Bên trên dùng đủ loại phù hiệu làm dấu: có triện tự, có giáp cốt văn, còn có quái phù, tinh túc, ngũ hành... chủng loại phồn đa.

Tôn giáo thụ nhắc nhở: "Mấy cái quan tài này tốt nhất đừng đụng lung tung, lỡ như kích hoạt cơ quan thì không hay đâu!" Mọi người nhao nhao gật đầu, loại địa phương này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Thẩm Hạo nhìn Quan Lâu này nằm trong một chỗ lõm vào của vách tường, bên cạnh còn có mấy cửa đá nhưng đã bị đổ nước thép phong kín.

Nghĩ đến đó cũng không phải đường đi đến Địa Tiên Thôn.

Rất có khả năng là thông đạo chuyên môn đào ra khi Phong Sư Cổ xây dựng Quan Lâu.

Bên trong e rằng cũng đã bị nổ sập lấp kín, cho dù mở cửa ra cũng không qua được. "Quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ; Võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn!

Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất!" Thẩm Hạo khẽ niệm lại nội dung phía sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú. "Lão Hồ, anh xem thử đi, thứ giấu ở đây hẳn là cái gọi là 'cổ mộ di đồ', tìm nó ra đi!" "Tuy rằng thần thức có thể quét được đồ vật bên trong, nhưng trong mấy cái quan tài nhỏ này, cái nào cũng đặt một tấm từ bản (bản gốm), gần như y hệt nhau, chỉ dựa vào thần thức thì vô dụng!

Phải dựa theo manh mối Chỉ Mê Phú mới tìm được đúng quan tài!" Hồ Bát Nhất gật đầu, lập tức đứng trước Quan Lâu, tỉ mỉ suy tư tính toán.

Mà Thẩm Hạo bên này lại phóng thần thức xuyên thấu tầng đất đá bắn lên phía trên, trực tiếp đến mặt đất bên ngoài.

Lúc này bọn họ đã cách Địa Tiên Thôn không xa.

Theo nguyên tác, lăng mộ Ô Dương Vương và Địa Tiên Thôn đều nằm trong cùng một ngọn núi.

Thần thức Thẩm Hạo phúc xạ ra ngoài, quét qua toàn bộ ngọn núi một lượt, ngay cả độ sâu mấy chục mét dưới lòng đất cũng không buông tha, nhưng lại không phát hiện được gì. "Chậc chậc, Phong Sư Cổ này giấu cũng kỹ thật, cả một cái Bàn Cổ Thần Mạch to như vậy mà cũng che giấu được!" Thu hồi thần thức, hắn nhìn lại về phía Quan Lâu trước mặt, Hồ Bát Nhất đang ngẩng đầu suy nghĩ.

Hồ Bát Nhất cũng không hổ là nhân vật chính của hệ liệt Quỷ Xuy Đăng, rất nhanh đã nghĩ ra phương pháp phá giải.

Từ sau khi tu luyện, tốc độ tư duy của hắn nhanh hơn gấp mấy lần, nghĩ ra nhanh như vậy cũng là bình thường.

Hồ Bát Nhất lập tức nói ra suy nghĩ của mình: "'Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất', mật

ngữ ứng ngay tại Quan Lâu này." "Mấy câu này hẳn là xuất phát từ 'Chu Dịch'.

Phiên bản 'Chu Dịch' trước thời nhà Thanh chính là có hai vạn bốn ngàn một trăm linh bảy (24.107) chữ.

Cho nên chỉ cần tìm được quan tài đá ứng với hai chữ đầu và cuối trong 'Chu Dịch' là có thể lấy được cái gọi là 'cổ mộ di đồ'!" Sau đó, hắn bắt đầu tìm kiếm.

Không bao lâu sau liền mở hai quan tài đá tương ứng ra, lấy được hai phiến đá gốm, vừa vặn có thể ghép thành một bức bản đồ!

Cái gọi là sinh môn tương liên, đầu cuối nối liền.

Trong 《Chu Dịch》, Sinh môn thực chất có hai tướng âm dương, bắt đầu từ quẻ "Chấn", kết thúc ở quẻ "Cấn".

Thứ mà mọi người muốn tìm, chính là được giấu trong hai quan tài đá nhỏ có khắc ký hiệu "Chấn" và "Cấn".

Chương 297

Những quan tài đá này tầng tầng lớp lớp, nhìn qua có vẻ hỗn loạn vô chương, nhưng thực chất loạn trong có tự, ngầm hợp quy luật âm dương ngũ hành.

Hồ Bát Nhất rất nhanh đã phát hiện ra quy luật, sau đó tìm được hai quan tài đá nhỏ tương ứng.

Bên trong quan tài đá, mỗi cái đều có một mảnh từ phiến (mảnh sứ/gốm) vẽ màu phẳng phiu tinh xảo.

Hai mảnh ghép lại với nhau, vừa vặn thành một bức đồ án hoàn chỉnh.

Mọi người xúm lại xem. "Đây chính là cái bản đồ di chỉ cổ mộ khỉ gió gì đó hả?

Sao nhìn giống một cái xác chết cụt đầu thế?" Bàn Tử kinh ngạc nói. "Đúng vậy, còn có những thôn trang phòng ốc kia nữa, chẳng lẽ đây chính là Địa Tiên Thôn?" Shirley Dương cũng lên tiếng hỏi.

Tại trường mọi người đều vẻ mặt tò mò nhìn mảnh từ phiến nhỏ này.

Thẩm Hạo kéo Tôn giáo thụ qua: "Tôn giáo thụ, ông xem thử đi, trên từ phiến này có manh mối gì?" Tôn giáo thụ cầm lấy từ phiến nhìn kỹ một chút, sau đó nói: "Đây đích xác là bản đồ đi tới Địa Tiên Thôn.

Trong bức vẽ khu nhà cổ này, cất giấu chính là lộ tuyến đồ.

Nếu cầm sai từ phiến, sẽ bị lộ tuyến sai lầm dẫn vào tuyệt cảnh!" Địa Tiên Thôn trên từ phiến này, lấy Bát Môn trận pháp bố cục mà thành, nằm ở trên cái xác cụt đầu kia.

Mà một mảnh từ phiến khác vẽ đầu người, lại vẽ núi sông sông ngòi, trong đó trên một con đường có ký hiệu ẩn hối, đi theo lộ tuyến ký hiệu đó, là có thể chân chính đến được cửa vào của Địa Tiên Thôn.

Tôn giáo thụ móc ra bút dạ quang từ trên người, đánh dấu lộ tuyến đồ trên từ phiến ra, để tránh lát nữa đi trên đường thì nhìn nhầm.

Tìm được lộ tuyến đồ, mọi người đều lộ ra một tia vui mừng.

Địa Tiên Thôn, rốt cuộc sắp đến rồi.

Cũng không biết Địa Tiên Thôn này rốt cuộc là tình huống gì.

Bất quá lúc này, Ô Thiền vẫn luôn đi theo bên cạnh Thẩm Hạo đột nhiên mở miệng nói: "Tuy rằng lộ tuyến đồ đã có, nhưng đường ở đâu?

Nơi này đi về phía trước đã không còn đường, phải đi hướng nào đây?" Mọi người vừa mới còn treo nét vui mừng trên mặt, lập tức như bị dội một gậu nước lạnh.

Tuy nhiên, Tôn giáo thụ lại dường như cũng không sốt ruột.

Ông ta cười cười nói: "Không cần lo lắng, vị trí cửa vào, trong bản đồ cũng có nhắc nhở.

Đi theo tôi!" Sau đó, ông ta liền dẫn mọi người đi ngược trở lại, đi tới vị trí đoạn long cự áp (khe núi lớn hình rồng đứt đoạn) kia.

Khúc đoạn long cự áp này, giống như là lưỡi dao chém đầu người khổng lồ đè xuống.

Tôn giáo thụ chỉ vào rất nhiều cửa hang mỏ bên cạnh cự áp này nói: "Cửa vào chân chính, chính là ở đây.

Những cửa hang này đều là thời cổ đại, sơn dân đục giếng phạt muối mà đào ra mỏ động.

Bên trong tứ thông bát đạt, chỉ cần tìm được vị trí khởi đầu của lộ

tuyến đồ này, là có thể đi theo lộ tuyến." Thẩm Hạo gật gật đầu: "Được, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cứ trực tiếp đi vào thôi, trước tiên tìm được cửa vào Địa Tiên Thôn rồi nói sau!" Vì thế, mọi người vịn vào vách núi, tiến vào trong hang đá.

Hang đá này khúc chiết uốn lượn, mê đạo tung hoành, ngầm hợp Bát Môn trận pháp, nếu đi nhầm đường, bị vây ở bên trong, e sợ rất khó đi ra được.

Những hang đá này, một phần là thiên nhiên, một phần là do đục đá lấy muối mà hình thành.

Mọi người đi theo Tôn giáo thụ chuyển du vài vòng trong động, rốt cuộc tìm được vị trí điểm khởi đầu của lộ tuyến đồ.

Nơi đó cách cửa hang cũng không xa, hơn nữa còn có một ký hiệu Quan Sơn Thái Bảo rõ ràng.

Tôn giáo thụ vừa thấy liền nhận ra. "Đến rồi, chính là nơi này!" Tôn giáo thụ thần sắc có chút kích động.

Nhiều năm như vậy, rốt cuộc sắp tìm được Địa Tiên Thôn chân chính!

Nói với mọi người một tiếng xong, ngay lập tức, ông ta liền dẫn dắt mọi người, men theo lộ tuyến đồ một đường đi tới.

Trái chuyển phải ngoặt, lắt léo quanh co.

Bất quá trên đường đi, Tư Yên Vũ đều cho thủ hạ đội viên khắc lại ký hiệu rõ ràng dọc đường.

Tại trong mỏ động này, mọi người đi vòng vèo hơn mấy dặm đường, mới rốt cuộc lần theo lộ tuyến, đi tới cuối cùng.

Bọn họ đi đến một hẻm núi ngầm dưới lòng đất.

Phiến hẻm núi ngầm này thông với bên ngoài, có gió từ khe đá bên

ngoài rót vào trong.

Đi tới cuối hẻm núi, mọi người đều nghe thấy tiếng gió trong cốc. "Sâu dưới lòng đất thế này mà lại có gió?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Hẳn là có khe đá thông tới bên ngoài." Hồ Bát Nhất nói.

Cuối hẻm núi, có mấy phiến "thạch thiệt" (lưỡi đá) màu đen đột ngột sừng sững trên mặt đất, cao đến vài mét.

Tôn giáo thụ nhìn phiến thạch thiệt này, lại cẩn thận đối chiếu bản đồ.

Chỉ vào phiến thạch thiệt kia nói: "Đến rồi, chính là nơi đó!

Trong bản đồ chỉ thị cửa vào Địa Tiên Thôn, ngay tại trong phiến thạch thiệt đó!" Tôn giáo thụ tràn đầy an ủi, rốt cuộc cũng tìm được cửa vào thôn dưới lòng đất.

Thẩm Hạo cũng nhìn về phía phiến thạch thiệt này.

Trong phong thủy, loại thạch thiệt màu đen này được gọi là "Thạch Thiệt Sát".

Bất quá tác dụng của nó lại không đơn giản, tuy rằng là phân thuộc "Sát hình", lại có tác dụng "Tàng phong nạp khí".

Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền phát hiện, tại chỗ chân núi phía sau thạch thiệt, giấu một cái địa động.

Bất quá bị đá loạn bên này che khuất, nếu không phải biết trước tình huống, đều không tưởng tượng nổi nơi này sẽ có một cái sơn động.

Mọi người toàn bộ đi đến gần cẩn thận quan sát một phen.

Thẩm Hạo, Ô Thiền, cùng với đám tu sĩ Dân Điều Cục như Tư Yên Vũ, sôi nổi tham xuất thần thức, men theo cửa động hướng vào trong bụng núi dò xét.

Chỉ là, thần thức hướng phía trước dò xét khoảng một trăm mét, liền bỗng nhiên đến cùng.

Lấy góc độ của thần thức nhìn lại, phía trước đã không còn đường, là một mảnh sơn thể nham thạch.

Tuy rằng biết trước Địa Tiên Thôn này bị Phong Sư Cổ bố trí thủ đoạn, có thể cách tuyệt thần thức dò xét, nhưng mấy người Tư Yên Vũ vẫn có chút không tin tà, tiếp tục phát ra thần thức hướng vào chỗ sâu bên trong dò xét.

Chỉ là, đập vào mắt vẫn cứ là núi đá dày nặng.

Thẩm Hạo chuyển hướng đưa thần thức dò xét ra bên ngoài, xác định Địa Tiên Thôn này nằm dưới ngọn núi nào ở bên ngoài.

Xác định vị trí tốt, mới dễ bố khống phòng ngự có tính nhắm vào.

Bất quá, bọn họ không kiêng nể gì dùng thần thức dò xét, lại làm kinh động đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây lấy Bàn Cổ Thần Mạch của toàn bộ Địa Tiên Thôn.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia vốn là trạng thái thức tỉnh, vẫn luôn ở trong trạng thái hoạt dược.

Sau khi phát hiện mấy đạo thần thức này, lập tức kích phát ra một cỗ Huyết Sát chi khí nồng đậm.

Mấy người Tư Yên Vũ nhận thấy không ổn, chạy nhanh thu hồi thần thức.

Nếu không bị Huyết Sát xung kích, sợ là thần thức sẽ bị tổn thương, tiến tới ảnh hưởng đến thần hồn.

Mấy người sắc mặt trắng nhợt.

Ba người Tư Yên Vũ, Miêu Ngọc Lương, Lý Hàn thần thức kịp thời thu hồi, nhưng trong đám tu sĩ Kim Đan kia, lại có mấy người

vận khí không tốt lắm, chậm một bước, bị Huyết Sát trùng kích đến.

Lập tức sắc mặt sát bạch, thần tình uể oải, hiển nhiên là thần hồn bị thương.

Thẩm Hạo nhìn về phía mọi người: "Được rồi, tới đây thôi.

Chương 298

Sinh môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp còn mười mấy ngày nữa mới đến, chúng ta lui ra ngoài trước.

Chờ đến mùng bảy tháng tư, chúng ta lại đến một chuyến, tiến vào trong Địa Tiên Thôn." Kiến thức sự lợi hại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, mọi người cũng không muốn hy sinh vô vị.

Vì thế sôi nổi gật gật đầu.

Chờ làm xong chuẩn bị lại đến là được.

Xác định tốt vị trí Địa Tiên Thôn, mọi người tính toán phản hồi, trước làm tốt chuẩn bị, chờ tới kỳ hạn Sinh môn, lại tiến vào trong Địa Tiên Thôn tìm tòi đến cùng.

Vì thế, mọi người liền lần nữa men theo con đường lúc tới, nguyên lộ trở về.

Đi ngang qua mộ Ô Dương Vương, xuyên qua cái động khẩu đả thông lúc đi vào, trở lại thế giới bên ngoài.

Thẩm Hạo trước tiên đưa ba người Tôn giáo thụ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đến huyện Vu Sơn, tìm một chỗ ở lại, chờ đợi ngày Sinh môn đến.

Mà chính mình, thì cùng Ô Thiền lần nữa đi tới phiến sơn lĩnh nơi có Địa Tiên Thôn.

Dưới chân núi chính là hẻm núi có nước sông chảy xiết không ngừng.

Ngọn núi này rất lớn, nếu không cũng không thể chịu tải Bàn Cổ Thần Mạch dưới lòng đất.

Chung quanh có không ít thành viên Dân Điều Cục cảnh giới, đem ngọn núi này đoàn đoàn vây quanh.

Phong Sư Cổ này e sợ không dễ đối phó.

Mọi người bên Dân Điều Cục cũng đang làm chuẩn bị.

Bọn họ điều động không ít vật tư dùng để ứng đối nguy cơ lần này.

Hơn nữa, cao thủ ra hết, đem nhân thủ lực lượng của toàn bộ Hồ Bắc, rút điều gần một nửa, toàn bộ tụ tập đến địa giới chung quanh Vu Hạp.

Một mặt tạo ra thế bao vây, mặt khác cũng là tận lực ngăn cản dư ba chiến đấu, giảm bớt tổn thất tạo thành cho phụ cận.

Bất quá cũng may, vị trí đoạn này của Địa Tiên Thôn nằm ở trong núi sâu hiểm trở, xa rời nhân yên.

Phương viên trăm dặm đều không thuộc phạm vi thôn trấn hương xã, chỉ cần có thể trấn áp được Phong Sư Cổ thì vấn đề không lớn.

Thẩm Hạo cũng tính toán bố hạ một tòa trận pháp tại đây, chờ Phong Sư Cổ đi ra, có thể mượn dùng lực lượng trận pháp để phụ trợ trấn áp hắn, gia tăng thêm vài phần thắng toán.

Thẩm Hạo lấy từ bên Dân Điều Cục không ít vật tư, đặc biệt là ngọc thạch phẩm chất cao và dược liệu trận pháp.

Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vài trăm viên ngọc thạch phẩm chất cao, còn có một ít Tinh Kim, Trầm Ngân, Huyền Thiết, Đồng Tinh cùng các loại dược liệu.

Sau đó, hắn liền bắt đầu chế tác trận cơ.

Dùng thủ pháp Luyện Khí phối hợp Địa Sát thuật bố trận, đem những dược liệu này nhất nhất ngưng luyện thành hình, chế tác thành

trận cơ của trận pháp.

Ngọc thạch bị cắt thành từng khối nhỏ, bên trên lại phụ thêm dược liệu khác, chế thành hình thức "kim tương ngọc" (vàng nạm ngọc).

Cuối cùng, Thẩm Hạo khắc họa từng đạo trận pháp phù văn lên trên ngọc thạch.

Mỗi một cái phù văn đều là lấy Vân Triện Thiên Thư khắc họa mà thành, uy lực không thể so sánh nổi.

Trận cơ này sau khi luyện chế hoàn thành, mỗi một cái đều tản ra quang mang oánh oánh, mỗi một cái đều có phẩm cấp Hạ phẩm Pháp bảo.

Hao phí năm ngày thời gian, Thẩm Hạo rốt cuộc luyện chế ra 365 khối trận cơ kim tương ngọc.

Có thể bố thành một tòa Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm Đại Trận.

Trong trận pháp, bị Thẩm Hạo cố ý thêm vào nhiều loại thần thông pháp thuật Địa Sát.

Thông U, Đảm Sơn, Cấm Thủy, Thổ Diễm, Trảm Yêu, Bố Trận, Khí Cấm, Đăng Sao, Bạo Nhật, Yểm Đảo...

Tất cả những lực lượng trấn áp phong cấm cực kỳ cường đại, cùng với lực lượng trảm yêu phục ma.

Thậm chí còn ngạch ngoại thêm vào một phần lực lượng Không Gian pháp tắc và Thời Gian pháp tắc mà hắn nắm giữ.

Đối với việc này, Ô Thiền cũng bỏ ra đại khí lực.

Đối với loại yêu tà, đây là khắc chế nhất.

Trong Thanh Khê Trấn bỏ hoang, nơi này trở thành nơi đóng quân

tạm thời của mọi người Dân Điều Cục.

Một mảnh thành trấn bỏ hoang thế này, phòng ốc đều là có sẵn, vừa vặn lợi dụng, làm bộ chỉ huy tiền tuyến của chiến đấu.

Tư Yên Vũ, Lý Hạo, Miêu Ngọc Lương dẫn dắt rất nhiều thành viên Dân Điều Cục, vừa vặn lấy Phong gia lão trạch ở trung ương Thanh Khê Trấn làm căn cứ tạm thời.

Cục trưởng phân cục Hồ Bắc Chu Dụ Xương đem toàn bộ chiến lực cao đoan có thể điều động của thủ hạ điều tới đây.

Ngoài ra, ba vị trưởng lão Hóa Thần Kỳ: Trùng Minh đạo trưởng của Long Hổ Sơn, Linh Hư đạo trưởng của Mao Sơn, còn có Giác Trần đại sư của Thiếu Lâm Tự cũng đều đã hiện thân tại đây, cho mọi người sự tự tin.

Ba vị đại năng Hóa Thần, còn có nhiều thành viên Dân Điều Cục như vậy, vài trăm người, thủ bút này cũng không phải lớn bình thường.

Ngoài ra, trên chiến trường chính diện còn có hai người Thẩm Hạo và Ô Thiền, cũng đều là Hóa Thần Kỳ, càng là tay cầm Tiên khí.

Thẩm Hạo đem 365 mai trận cơ, nhất nhất chọn tốt vị trí, đích thân bố hạ.

Sơn thể, trong nước, không trung, sâu trong địa mạch, trên dưới trong ngoài, toàn bộ đều có trận cơ tồn tại, bao trùm toàn phương vị.

Một tòa Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm Đại Trận này bao trùm trên dưới mười phương của toàn bộ sơn lĩnh nơi Bàn Cổ Thần Mạch tọa lạc.

Sau khi trận pháp bố trí hoàn thành, trận văn tương hỗ câu liên thành hình, đem cả tòa đại sơn toàn bộ bao trùm lại, từ trên xuống dưới, hầu như cùng ngoại giới chia cắt thành hai thế giới, nhưng mà

lại dẫn mà không phát, tiềm tàng dưới lòng đất.

Trận pháp bố thành nhưng lại không kinh động bất luận kẻ nào.

Ba vị trưởng lão Hóa Thần Kỳ ở Thanh Khê Trấn không phát hiện, Phong Sư Cổ trầm miên trong Địa Tiên Thôn cũng không phát hiện.

Cảm ứng được trận pháp bố trí hoàn tất, khóe miệng Thẩm Hạo gợi lên một tia mỉm cười.

Sau đó liền ôm lấy Ô Thiền, trở lại trên Mặc Vân Chu, ẩn đi thân hình, lặng lẽ dừng ở trên cao, quan sát toàn bộ đại địa Vu Hạp.

Công năng chủ yếu của tòa trận pháp này vẫn là tác dụng phụ trợ, dùng để áp chế lực lượng và cảnh giới của Phong Sư Cổ, khiến hắn vô pháp chân chính toàn lực ra tay.

Suy yếu kẻ địch chính là tăng cường chính mình.

Sau khi trận pháp bố trí hoàn thành, Thẩm Hạo liền truyền tin cho Tư Yên Vũ, nói cho cô biết trận pháp đã bố hảo.

Hơn nữa còn đính kèm giới thiệu vắn tắt công năng của trận pháp.

Tư Yên Vũ nhận được truyền tin, phi thường kinh ngạc. "Nhanh như vậy đã bố trí xong trận pháp rồi sao?

Thế nhưng còn có lực lượng áp chế cường đại như vậy?" Cô đem Miêu Ngọc Lương, Lý Hàn, Chu Dụ Xương còn có ba vị trưởng lão đều mời lại đây.

Đem tin tức này nói cho bọn họ, để bọn họ làm tốt chuẩn bị, đến lúc đó phối hợp ra tay.

Mọi người đều rất kinh ngạc, động tĩnh bố trí trận pháp chẳng phải đều rất lớn sao?

Bọn họ thế nhưng một chút động tĩnh cũng không nhận thấy được!

Đặc biệt là ba vị trưởng lão Hóa Thần, nhìn nhau một cái, thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Đặc biệt là Linh Hư trưởng lão, làm tiền bối đồng môn Mao Sơn, ông hiểu biết về Thẩm Hạo nhiều nhất trong mấy người, nhưng ông cũng chưa bao giờ biết tạo nghệ trận pháp của Thẩm Hạo thế nhưng cũng lợi hại như thế nha! "Chậc chậc, Hạo Dương sư điệt, quả thực là yêu nghiệt a!

Vốn tưởng rằng hắn ở trên một đạo Luyện Đan có thiên phú như thế đã phi thường kinh thế hãi tục rồi, không thể tưởng được trên trận pháp thế nhưng cũng là như thế!" Linh Hư đạo trưởng khẽ thở dài một hơi.

Trùng Minh đạo trưởng thì trong ánh mắt mang theo ý cười: "Linh Hư à, không thể tưởng được Mao Sơn các ông giấu cũng thật sâu nha." Giác Trần đại sư vẻ mặt hâm mộ: "Đạo môn các ông quả nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp, để uẩn thâm hậu a!

Lão nạp thật là hâm mộ muốn chết a!

Khi nào Phật môn ta mới có thể xuất hiện một yêu nghiệt như vậy đây?" Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Chương 299

Hiện tại chỉ cần tĩnh đãi sau khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ngủ say, Địa Tiên Thôn mở ra, tìm được Phong Sư Cổ.

Hơn một tuần còn lại, tất cả mọi người Dân Điều Cục vẫn như cũ mỗi ngày giám sát nghiêm mật toàn bộ khu vực Vu Hạp, nhưng cũng không phát hiện một tia dị thường.

Hai người Thẩm Hạo và Ô Thiền thì ở trong Mặc Vân Chu lẳng lặng tu luyện, chờ đợi thời gian đã đến.

Thời gian đi vào ngày cuối cùng, Thẩm Hạo đi đón Tôn giáo thụ lại đây.

Chuyến đi này, Tôn giáo thụ vẫn là tồn tại ắt không thể thiếu.

Địa Tiên Thôn rốt cuộc là tổ tiên Phong thị xây dựng, luận cập trình độ quen thuộc vẫn phải để hậu nhân Phong thị tới.

Nói không chừng bên trong còn có công năng kiểm tra đo lường huyết mạch gì đó, kiểu như bắt buộc phải có hậu nhân huyết mạch Phong thị dẫn dắt mới có thể tiến vào, vậy thì không dễ làm.

Hơn nữa, Phong Sư Cổ chuyên môn lưu lại một mạch hậu nhân này, không có khả năng không có tác dụng.

Khẳng định vẫn là có một loại toan tính liên quan tới huyết mạch.

Còn về phần ba người Hồ Bát Nhất, vẫn là giữ lại ở huyện Vu Sơn đi.

Chiến đấu đẳng cấp này bọn họ thật sự là không thích hợp tham dự vào, Trúc Cơ kỳ quả thực chính là pháo hôi.

Cũng không cần thiết mang theo ba người bọn họ.

Bọn họ chỉ ở ngoại vi phối hợp người Dân Điều Cục hành động, ở bên ngoài làm người xem là tốt rồi.

Mà mấy người Dân Điều Cục, Thẩm Hạo cũng không cho bọn họ đi theo tiến vào, cứ để bọn họ canh giữ ở bên ngoài là được.

Không gian dưới lòng đất tuy rằng không nhỏ, nhưng một khi thật sự đánh lên, vẫn là thi triển không khai.

Hơn nữa, Phong Sư Cổ chiếm cứ địa lợi, cũng không dễ đối phó.

Cuối cùng vẫn là phải dẫn ra ngoài đối phó tương đối tốt.

Hơn nữa, trong âm trạch Địa Tiên Thôn còn có không ít thứ, đặc biệt là những Thiên Thư Dị Khí mà Phong thị tích lũy nhiều năm, trong đó bao hàm không ít đồ vật, đối với Thẩm Hạo mà nói vẫn là có chút tác dụng.

Còn những cổ vật minh khí kia cũng không thể lãng phí.

Một khi chiến đấu, e sợ đều phải tổn hủy, vẫn là thu trước thì tốt hơn.

Hai người Thẩm Hạo và Ô Thiền đích thân mang theo Tôn giáo thụ, trước vài tiếng đồng hồ tiến vào lòng đất, men theo lộ tuyến lần nữa đi tới trước cửa vào Địa Tiên Thôn.

Tính toán thời gian, vừa qua mười hai giờ, tiến vào thời gian Sinh môn.

Ba người lập tức liền từ cửa động dưới thạch thiệt đi vào.

Tiến lên hơn một trăm mét, đúng là điểm cuối mà thần thức dò xét được.

Mà nơi này lại đi về phía trước, bị một tầng quang mô (màng sáng) trận pháp nhàn nhạt bao phủ.

Thần thức dò xét qua đi chỉ có thể nhìn đến một mảnh núi đá.

Trận pháp này cũng sẽ không ngăn trở người khác đi vào.

Bất quá, nó lại có công năng cảnh báo, một khi có người tiến vào xuyên qua tầng quang mô này, liền sẽ kinh động Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây toàn bộ Địa Tiên Thôn.

Sau đó nó sẽ giết chết kẻ xâm nhập, hút khô máu loãng.

Không chỉ là nhằm vào kẻ xâm nhập, ngay cả người bên trong muốn đi ra ngoài cũng là không được, giống nhau sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp giết chết.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này chính là thủ đoạn Phong Sư Cổ dùng để cách tuyệt trong ngoài, phòng ngừa mấy vạn người bị hắn lừa vào đây chạy ra ngoài.

Ba người xuyên qua quang mô, hoàn toàn tiến vào bên trong.

Bên trong là một đoạn bậc thang đá uốn lượn thật dài, hướng lên trên thông thẳng đến trong bụng núi.

Men theo bậc thang đá tiếp tục đi về phía trước, tiến lên gần trăm mét, rốt cuộc đi tới một phiến không gian ngầm cực kỳ trống trải.

Vừa tiến vào, ba người liền ngửi thấy một cỗ mùi vị máu tươi thi xú cực nồng.

Toàn bộ trong không gian đều có, không khí nơi này hoàn toàn bị loại mùi vị này ô nhiễm.

Thẩm Hạo và Ô Thiền đều nhíu chặt mày. "Mùi máu tươi thi xú nặng quá!

Quá nồng!" Hai người sôi nổi nín thở, chuyển sang hô hấp bên trong, đồng thời bên ngoài cơ thể cũng dâng lên một trận quang mang pháp lực, đem tự thân cùng ngoại giới cách ly ra.

Thẩm Hạo cũng thi gia một đạo phòng hộ cho Tôn giáo thụ, tịnh

hoá mùi vị này.

Thẩm Hạo thả ra một quả cầu ánh sáng lớn, uyển như mặt trời bay lên không trung, quang mang sáng ngời đem toàn bộ không gian chiếu sáng.

Chỉ thấy đây là một cái không gian hẻm núi ngầm khổng lồ hình vuông.

Mà trên vách đá dựng đứng này sinh trưởng rất nhiều đồ án hoa văn thiên nhiên, gần giống như văn sức rồng cuộn phượng đậu cổ xưa.

Mà vách núi cũng phi trơn bóng một mảnh, bên trên còn có rất nhiều khe đá, trong khe đá càng là bị đặt vô số huyền quan (quan tài treo) bằng gỗ.

Giống như những huyền quan trên vách núi sườn núi bên ngoài vậy.

Những quan tài này bị lượng lớn tơ đằng, rêu bùn ký sinh, bên trong còn cất giấu lượng lớn bọ quan tài, lấy việc gặm thực rêu bùn và vụn gỗ quan tài làm thức ăn.

Trên toàn bộ vách núi mọc đầy thảm thực vật rậm rạp, thảo mộc dây leo phi thường mậu mật, hơn nữa đều là màu sẫm u ám, hoàn quanh ở trên vách đá bốn phía dốc đứng.

Cẩn thận nhìn lên, những hoa văn đồ án phức tạp như bích họa rồng cuộn phượng đậu, tô đằng trên vách đá kia toàn là do những thảm thực vật này cấu thành, đều là hình thành tự nhiên.

Lại nhìn phiến kiến trúc phía xa kia.

Đây chính là Địa Tiên Thôn!

Toàn bộ bố cục giống hệt trong từ phiến.

Cả không gian giống như một cỗ quan tài, mà gò rãnh phập phồng trong đó giống như là một cái xác chết không đầu đang nằm thẳng.

Địa Tiên Thôn dựa thế núi mà xây, phân bố tại trong phiến gò đồi phập phồng này.

Phòng ốc trạch viện Địa Tiên Thôn này hầu như giống hệt Thanh Khê Trấn, phi thường có quy luật, ngầm hợp hình Cửu Cung Bát Quái.

Hơn nữa, trong không gian ngầm ám vô thiên nhật này thế nhưng cũng còn sinh trưởng lượng lớn hoa cỏ cây cối.

Thẩm Hạo vừa thấy liền phát hiện, những thứ này đều là sát thụ, sát thảo hấp thu âm sát chi khí mà sinh trưởng.

Cũng coi như là một loại linh thực vật thuộc tính Âm Sát hiếm có, hơn nữa đều đã có bốn trăm năm tuổi thọ.

Mà cách mọi người không xa trước mặt chính là một ngôi miếu vũ.

Chính là ngôi miếu Pháo Thần ngụy trang thành miếu Quan Đế kia.

Mà ngôi ở trong Thanh Khê Trấn là miếu Quan Đế chân chính.

Tôn giáo thụ đối chiếu đồ án trên từ phiến, tìm được ngôi miếu này ở chỗ ven rìa.

Thẩm Hạo biết ngôi miếu này có vấn đề, cũng không tính toán đi vào động nó. "Đi, chúng ta trực tiếp đi tới nội bộ Địa Tiên Thôn bên trong, không cần quản nơi này!" Tôn giáo thụ gật gật đầu: "Được.

Theo tôi quan sát, trong Địa Tiên Thôn này kiến trúc quan trọng nhất đáng là Phong gia đại trạch, tôi nghĩ nơi đó khẳng định có manh mối quan trọng tồn tại." Thẩm Hạo gật gật đầu, sau đó thả ra một đạo pháp lực nâng Tôn giáo thụ lên, cùng Ô Thiền trực tiếp bay đến trong

Phong gia đại viện ở dương trạch Địa Tiên Thôn.

Phong thị làm hiển hách vọng tộc tại địa phương, quy mô trạch viện rất lớn, xây dựng ngay tại trung ương toàn bộ Thanh Khê Trấn.

Có thể nói, toàn bộ Thanh Khê Trấn chính là quay chung quanh Phong thị đại trạch mà phát triển lên.

Phong thị chính là thổ hoàng đế danh xứng với thực.

Trong Địa Tiên Thôn cũng là đồng dạng như thế.

Chương 300

Phòng ốc Phong thị đại trạch so với kiến trúc quanh thân đều phải cao hơn một khúc, hơn nữa có tường cao vây quanh.

Phía trước còn sừng sững mấy tòa bài lâu.

Ba người trực tiếp bay vào trong hậu viện Phong gia đại trạch.

Đập vào mắt liền nhìn thấy trung ương hậu viện này xây một tòa phần trủng (gò mộ) thật lớn, phong thụ nghiêm nhiên.

Hơn nữa, mùi vị thi huyết tinh xú kia càng thêm nùng trọng.

Mà tòa huyết phần này càng là ngọn nguồn mùi thi xú trong toàn bộ Quan Tài Sơn!

Tại đỉnh chóp phần trủng còn có một tòa Minh Lâu (nhà mồ) mang tính trang trí cao nửa mét!

Thần thức tham tiến dưới phần trủng này.

Chỉ thấy trong đó là một cái hố sâu, trong hố, huyết tuyền đen nhánh như mực quay cuồng như thủy triều dâng lên, đang mạo hiểm đi lên, khoảng cách trào ra tới đã không xa.

Phía sau cách phần trủng không xa có một tòa tiểu các lâu hai tầng mái hiên, ba tầng lầu.

Ba người Thẩm Hạo đi qua, chỉ thấy tòa tiểu lâu này đối diện phần trủng, đầu cửa treo một tấm bài biển, bên trên viết "Quan Sơn Tạng Cốt Lâu". "Quan Sơn Tạng Cốt Lâu?

Chẳng lẽ chân thân của Phong Sư Cổ giấu ở bên trong?" Tôn giáo thụ nhìn các lâu lẩm bẩm tự nói.

Thẩm Hạo vẫy vẫy tay với Tôn giáo thụ: "Đi thôi, đi vào xem sẽ

biết." Hai người Thẩm Hạo đi trước về phía Quan Sơn Tạng Cốt Lâu, Tôn giáo thụ thấy thế cũng chạy nhanh đi theo.

Tòa Quan Sơn Tạng Cốt Lâu này dùng liêu tinh lương, thiết kế tinh xảo phi phàm, thông thể do mộng gỗ ghép nối mà thành, không có một cây đinh sắt, đều là chế tạo theo cổ pháp.

Giữa các cấu kiện xà gỗ nghiêm ti hợp phùng, không lưu chút nào khe hở.

Hơn nữa gỗ dùng cho phòng ốc đều là gỗ âm trầm niên đại cửu viễn, không dễ dàng hư thối tổn hại.

Đặt tại trong thôn dưới lòng đất này trải qua hơn bốn trăm năm thời gian vẫn cứ bảo tồn phi thường hoàn hảo.

Địa Tiên của Phong Sư Cổ sắp xuất thế, phiến kiến trúc Địa Tiên Thôn này sớm muộn gì cũng không giữ được, Thẩm Hạo cũng lười so đo, trực tiếp bạo lực phá giải.

Mặc kệ cơ quan trên đó có bao nhiêu tinh xảo, Thẩm Hạo một đạo kiếm khí quét qua, đại môn lập tức từ khe cửa giữa mở rộng ra.

Cơ quan sau cửa toàn bộ bị một phân làm hai từ giữa.

Nhẹ nhàng đẩy đại môn ra, phía sau còn có vài tầng môn hộ, toàn bộ bị Thẩm Hạo phá vỡ như thế.

Đẩy ra đạo cửa cuối cùng, ba người rốt cuộc tiến vào nội bộ Tạng Cốt Lâu.

Tầng một chia làm hai gian, ngoại đường rất trống trải, không có đồ vật gì đặc biệt.

Ba người trực tiếp tiến vào trong nội đường.

Trong không khí nội đường mang theo một cỗ mùi thuốc đàn hương nhàn nhạt, có thể xua tan muỗi trùng, khiến cho trong lâu không

sinh trùng hại, có thể trường cửu bảo tồn đi xuống.

Thời cổ đại có một loại Tiêu Dao Thần Tiên Các sử dụng phương thuật Mặc Sư cổ lão kiến tạo, có thể khiến cho các lâu bằng gỗ bảo tồn ngàn năm mà không hỏng.

Nhắc tới Mặc Sư, vậy thì không thể không nhắc tới cổ trủng Khuyển Nhung mà Thẩm Hạo và Ô Thiền lúc trước mới đi qua.

Tòa cung điện dưới lòng đất kia cũng là người Khuyển Nhung dùng phương thuật Mặc Sư kiến tạo lên.

Đặc biệt là gian thạch điện khắc đầy thần quái đồ văn do phù văn Vân Triện hình thành kia.

Cái Thi Nhung Đại Tế Tư bên trong kia rất có thể chính là người tinh thông phương thuật Mặc Sư, nếu không Vân Triện trên Càn Khôn Xã Tắc Đồ này cũng không phải người bình thường có thể lĩnh ngộ được.

Bất quá, phương thuật Mặc Sư sớm đã thất truyền ngàn năm.

Kỹ thuật đời sau sử dụng đại đa số là phương thuật Mặc Sư tàn khuyết không đầy đủ cải tạo mà thành.

Quan Sơn Thái Bảo Phong thị vẫn luôn đốc tạo hoàng lăng cho hoàng gia Đại Minh, ở trên phương diện phong thủy, kiến trúc, lăng mộ đều có kỹ thuật viễn siêu môn phái tầm thường.

Việc này hẳn là có quan hệ rất lớn với Thiên Thư Dị Khí mà Phong thị thu hoạch được từ huyền quan cổ đại.

Hoặc là, phương thuật Mặc Sư thất truyền kia liền có một bộ phận truyền thừa ở trong đó.

Nhân đó, Phong Sư Cổ mới có thể kiến tạo ra phong thủy cách cục Âm Dương Địa Tiên Thôn như vậy, tu bổ Bàn Cổ Thần Mạch.

Phóng mắt nhìn lại, trong nội đường tầng một bãi phóng rất nhiều giá gỗ đàn, bên trên đều đặt từng khối long cốt, mai rùa.

Ba người tiến lên xem xét, trên những mai rùa này khắc lượng lớn đồ phổ phù hiệu kỳ dị, đa số là thuật phong thủy.

Trong đó bao la vạn tượng, có đạo tinh tượng, phong thủy, còn có rất nhiều dị thuật kỳ diệu.

Đa phần là vu thuật, rốt cuộc Vu Hạp này từ xưa đến nay chính là đất sinh tồn của di dân Vu Tà.

Ngoài ra càng có rất nhiều ẩn sĩ cao nhân cổ đại cũng lâm chung chôn xương cốt tại nơi này.

Được tổ tiên Phong thị tìm được, khai quật ra thiên chương dị thuật tùy táng trong đó. "Xem ra Thiên Thư Dị Khí mà Quan Sơn Thái Bảo lịch đại tới nay trộm được từ trong huyền quan Vu Hạp đều ở chỗ này!

Bên trong hẳn là có rất nhiều đồ vật thất truyền đã lâu.

Tôn giáo thụ, những thứ này tôi phi thường cảm thấy hứng thú, dù sao để ở chỗ này cũng không có tác dụng gì, tôi liền lấy đi, ông không có ý kiến chứ?" Tôn giáo thụ nghe vậy lắc đầu: "Không ý kiến, nếu Thẩm tiên sinh đã coi trọng thì cứ lấy hết đi.

Quan Sơn Phong thị đến chỗ tôi coi như là tuyệt hậu, rời đi những thứ này cũng không có tác dụng gì, sớm muộn gì cũng phải tiện nghi cho người khác, còn không bằng tặng cho Thẩm tiên sinh.

Nơi này nói như thế nào cũng là di sản tổ tiên Phong thị tôi, tôi làm người thừa kế liền làm chủ đều tặng cho Thẩm tiên sinh.

Cả cái âm dương trạch Địa Tiên Thôn này, Thẩm tiên sinh nếu là coi trọng cái gì đều cứ việc lấy đi!" Thẩm Hạo nghe vậy cũng là có chút giật mình, không thể tưởng được Tôn giáo thụ thế nhưng hào

phóng như vậy, nhiều di sản tổ tông như thế nói tặng là tặng.

Thẩm Hạo gật gật đầu: "Được, vậy đa tạ Tôn giáo thụ!" Sau đó, Thẩm Hạo vung tay lên, đem rất nhiều long cốt mai rùa trên giá toàn bộ thu vào trong nhẫn trữ vật.

Xuyên qua nội đường, bên trong còn có một gian hậu đường nhỏ.

Đây là từ đường gia tộc Phong thị, trong đường treo rất nhiều bức họa người xưa, người trong họa y quan phục sức các không giống nhau, hình thái khí chất cũng là một trời một vực.

Trước bức họa còn phân biệt bãi phóng bài vị bằng gỗ.

Đây hẳn đều là những tổ tiên có địa vị tương đối cao trong Phong thị, chừng hơn một trăm người, treo đầy cả từ đường.

Tôn giáo thụ thấy tình hình này đâu còn không biết nơi này là tổ từ Phong thị.

Vì thế ngay lập tức liền quỳ xuống dập đầu mấy cái với liệt tổ liệt tông.

Lại là không nói thêm ngôn ngữ gì, hết thảy đều ở trong không lời.

Từng chịu qua hoàng phong danh môn vọng tộc, đến đây cũng coi như là tuyệt hậu, cũng không có gì hay để nói.

Dù sao cũng không trách tội đến trên đầu ông ta, muốn trách vẫn là đi trách Phong Sư Cổ đi, đều là do hắn hại.

Vì chính mình thành tiên, đem cả đại gia đình tông tộc đều hiến tế.

Tế bái tổ tiên xong, Tôn giáo thụ đứng dậy cùng hai người Thẩm Hạo, Ô Thiền tiếp tục lên tầng thứ hai.

Tầng hai là một chỗ Tàng Kinh Lâu, bên trong bày đầy giá sách, bên trên toàn bộ là các loại đạo tàng cổ tịch.

Thẩm Hạo thần thức quét qua một vòng, hơi nhìn một chút, phát hiện đại đa số đều là thuật lô hỏa, Hoàng Lão.

Chủ yếu đều là mấy thứ về phương diện tu thân dưỡng tính, trường sinh cửu thị, đan đạo...

Đều là Phong Sư Cổ thu thập từ trong các cổ mộ khắp nơi tới cung cấp cho hắn làm tham khảo để thành tựu bản thân tu hành.

Bất quá, tốt xấu đều là điển tịch cổ đại, cũng coi như là phi thường trân quý, bên trong có lẽ sẽ có một ít đồ vật hữu dụng đối với Thẩm Hạo.

Vì thế, Thẩm Hạo lần nữa vung tay lên, đem sở hữu điển tịch trên giá sách toàn bộ thu vào trong không gian nhẫn của chính mình.

Sau đó, ba người đi tới chỗ cửa sổ, trên tường nơi này treo một bức họa, bên trên miêu tả cảnh tượng Đạo Mộ Tặc trộm huyền quan trên vách núi cheo leo.

Chương 301

Bức họa miêu tả này đúng là lịch sử tiên tổ Phong thị trộm huyền quan ở hẻm núi quan tài Vu Sơn.

Chính là 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 trong truyền thuyết.

Tôn giáo thụ nhìn bức đồ quyển này nói: "Bức đồ quyển này cũng coi như là trấn trạch chi bảo của Phong thị tôi, thậm chí nói một câu quốc bảo cũng không quá đáng!

Sau lưng nó có lẽ ẩn tàng bí mật lớn, quan hệ đến bí sử hoàng lăng Minh triều.

Một khi lưu lạc xuất thế, có lẽ sẽ khiến cho sóng to gió lớn.

Thẩm tiên sinh, bức họa này vẫn là không cần lưu lạc đi ra ngoài thì tốt!" Thẩm Hạo gật đầu, sau đó đem bức họa này cũng thu lại.

Cuối cùng, mọi người lại đi tới trước một mặt tường khác.

Trên mặt tường này cũng treo bốn bức cổ họa.

Từ đề tự bên trên có thể nhìn ra đều là Phong Sư Cổ đích thân vẽ.

Cả bốn quyển đồ họa này, thế mà lại đều là bút tích thực do chính tay Phong Sư Cổ vẽ.

Điều này khiến Giáo sư Tôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Tại sao Phong Sư Cổ phải tự thân vẽ những bức tranh này để lại?

Rốt cuộc là có mục đích gì?

Chẳng lẽ là muốn khoe khoang với hậu thế rằng bản thân mình tài giỏi đến mức nào sao?

Nhìn theo ý nghĩa của bốn bức tranh, lần lượt là 《Quan Sơn

Tương Trạch Đồ》, 《Địa Tiên Âm Trạch Đồ》, 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》, và 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》.

Nội dung bên trong phơi bày cho ba người thấy những kỳ ngộ mà Phong Sư Cổ đạt được từ trong mộ Ô Dương Vương, cũng như bí mật về việc hắn xây dựng Địa Tiên Thôn để cầu thành tiên.

Bức thứ nhất 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》 miêu tả chính xác ngọn Quan Tài Sơn đang nằm sâu dưới lòng đất này.

Họa pháp vô cùng tinh tế, các chi tiết nhà cửa đều rất rõ ràng.

Nó giống như bản hoàn chỉnh độ phân giải cao của đồ án trên hai mảnh sứ kia.

Một cái xác không đầu nằm trong sơn động có địa thế tựa như quan tài.

Mà cái xác này, chính là do khe rãnh đồi núi chập trùng trên mặt đất hình thành nên, Địa Tiên Thôn được xây dựng nương theo thế núi khe rãnh đó, ám hợp hình thế Cửu Cung Bát Quái.

Tuy nhiên, tại phần bụng của cái xác này lại có một vết nứt như vết thương.

Phảng phất như bị người ta cầm dao đâm vào bụng rạch ra một đường vậy.

Ám đạo mà đám người đi vào lúc trước nằm ngay tại vị trí vai trái của tảng đá.

Phong gia đại trạch, vừa vặn nằm ngay vị trí trái tim của cả cái xác.

Ngoại trừ cái đầu ra, thì tim chính là cơ quan quan trọng nhất trong cơ thể con người.

Mà nhìn xuống phía dưới, tại vị trí chân của cái xác không đầu,

còn có một cánh cửa đá mái vòm đóng chặt.

Nhìn phong cách thì không phải do Phong Sư Cổ xây dựng, có lẽ là do tiên dân trong núi từ thời cổ đại để lại.

Từ thời kỳ xa xưa hơn, đã có người phát hiện ra Bàn Cổ Thần Mạch ẩn sâu dưới lòng đất này.

Chính là những di dân Vu tà cư trú lâu đời tại đây, bọn họ coi nơi này là cấm địa tế tự Tử Linh Vu Thần.

Bức thứ hai là 《Địa Tiên Âm Trạch Đồ》.

Nó miêu tả Địa Tiên Âm Trạch (nhà cho người chết) nằm tương ứng với Địa Tiên Dương Trạch (nhà cho người sống) trên thân cổ thi không đầu.

Đó chính là quần thể mộ cổ rộng lớn nằm dưới Địa Tiên Thôn.

Bên dưới mỗi một ngôi nhà đều tương ứng với một ngôi mộ cổ.

Trong đó có hệ thống đường hầm mộ đạo liên kết, giao thoa chồng chất, quy mô tương đương với dương trạch trên mặt đất.

Trên dưới tương hỗ, hình thành nên cách cục Âm Dương Nhị Trạch.

Đây chính là thứ mà Phong Sư Cổ đã chuyên tâm tìm kiếm trong cổ tịch, một loại phong thủy cách cục có thể tu bổ địa mạch.

Lại xem bức thứ ba, 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》.

Tranh vẽ một khe rãnh u thâm chật hẹp, địa thế cực kỳ dốc đứng hiểm trở, một đoàn người giơ đuốc và lồng đèn, xếp thành một hàng dài, men theo vách núi tiến về phía sâu trong lòng đất.

Người trong tranh thần thái khác nhau, nam nữ già trẻ đều có đủ.

Ô Thiền nhìn bức họa, mở miệng nói: "Cái thâm cốc này, dường

như chính là vết thương ở phần bụng của cái xác không đầu kia?" Thẩm Hạo gật đầu: "Hẳn là không sai, ở đây cũng không có thâm cốc nào khác.

Đám người này chắc là những người năm xưa đi theo Phong Sư Cổ đến đây xây dựng Địa Tiên Thôn.

Nghĩ lại thì, những người này cuối cùng đều đã tuẫn táng trong Địa Tiên Thôn này.

Bất quá, đám người này đã tiến vào thâm cốc ở phần bụng, xem ra nơi này ngoại trừ Địa Tiên Thôn với hai trạch âm dương trên bề mặt, còn có kiến trúc khác!

Rất có thể chính là nơi Phong Sư Cổ thực sự giấu xác!

Hẳn là nằm ngay dưới thâm cốc phần bụng kia!" Giáo sư Tôn nghe Thẩm Hạo phân tích như vậy cũng tán đồng gật đầu: "Không sai, Phong Sư Cổ bố cục tại đây, khẳng định không chỉ đơn giản là Âm Dương Địa Tiên Thôn!" Xem tiếp bức cuối cùng.

Bức 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》 này lại không có liên hệ trực tiếp gì mấy với ba bức trước.

Giáo sư Tôn nhìn bức họa nói: "Đây là mộ Ô Dương Vương!

Nhìn hình vẽ miêu tả, đây là cảnh tượng lúc Phong Sư Cổ trộm mộ Ô Dương Vương và mở quan tài!" Cảnh tượng trong tranh chính là quách điện của mộ Ô Dương Vương, lúc trước mọi người đi ngang qua cũng đã kiểm tra một lượt, quả thực là một mảnh bừa bộn, chẳng còn lại gì.

Trong tranh, quan tài mở toang, một con cương thi đầu vàng to lớn ngồi dậy từ trong quan tài.

Chính là Di Sơn Vu Lăng Vương có thân không đầu kia!

Từ vết tích ở cổ có thể nhận ra, đầu của Ô Dương Vương là một cái đầu vàng, hai tay mọc móng vuốt sắc nhọn bám trên thành quan tài, trên móng vuốt còn có vết máu đỏ tươi và thịt vụn.

Một người đàn ông trung niên mặc hắc bào, một tay nắm Thừng Trói Xác (Khổn Thi Tác) tròng lên cương thi và quan tài đá, tay kia cầm thanh phong kiếm ba thước, mũi kiếm xuyên qua lồng ngực cương thi.

Mà trên mặt đất xung quanh, sáu tên trộm mộ nằm ngang dọc, kẻ nào cũng chết thảm thương, hoặc cụt tay cụt chân, hoặc bị móc tim moi phổi.

Bức tranh này kể lại việc Phong Sư Cổ chế phục Ô Dương Vương vùng dậy.

Thế nhưng, bức tranh lại có tên là Ngộ Tiên Đồ (Gặp Tiên), hiển nhiên là có vấn đề.

Giáo sư Tôn nhìn bức tranh, suy đoán: "Ngộ Tiên... từ trên mặt tranh căn bản không nhìn ra chuyện gặp tiên gì cả, nhưng đã đặt tên như vậy, chứng tỏ trong tranh này có sự tồn tại của 'Tiên'.

Vậy thì chỉ có một khả năng, Ô Dương Vương không phải cương thi, mà là cái gọi là 'Tiên', Phong Sư Cổ cho rằng hắn chính là Tiên!" Thẩm Hạo gật đầu, dựa theo nguyên tác, hắn đã sớm biết đại khái tình huống.

Mà Ô Thiền cũng là người tài tư mẫn tiệp, rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề trong bức tranh. "Trong bức tranh này, trên mũi kiếm của Phong Sư Cổ lại có máu tươi đỏ rực chảy ra!

Một cái xác chết mấy ngàn năm, sao có thể còn có máu tươi được?

Chỉ có máu chảy trong người sống mới có màu đỏ tươi!" Thẩm Hạo cười nói: "Thiền nhi, nàng nói không sai.

Bức tranh này là do Phong Sư Cổ đích thân vẽ, sự kiện trong tranh cũng là do hắn tự mình trải qua, khẳng định sẽ không bắn tên không đích, những gì miêu tả trên tranh e rằng chính là tình hình thực tế lúc đó!

Ô Dương Vương này rõ ràng đã chết mấy ngàn năm, nhưng khi mở quan tài lại vẫn tươi sống, hành động tự như!

Có lẽ chính vì thế mà Phong Sư Cổ mới cho rằng hắn là Tiên!" Sau đó, Thẩm Hạo thu bốn bức cổ họa lại, ba người tiếp tục men theo cầu thang lên tầng ba.

Tầng ba là một cái gác xép nhỏ, không gian nhỏ hơn nhiều so với hai tầng dưới.

Giữa gác xép chỉ có một cái tủ đá hình dáng như thần khám.

Chương 302

Bên trên bày mười mấy quyển sách cổ, một thanh bảo kiếm có vỏ, còn có mười mấy cái bình sứ nhỏ, bên trong không biết đựng đan dược linh tinh gì.

Giáo sư Tôn lao thẳng đến những cuốn sách cổ để xem xét.

Thẩm Hạo thấy thế thì cầm lấy thanh bảo kiếm, rút ra xem, vẫn thấy hàn quang lấp loáng, vô cùng sắc bén.

Thân kiếm hoàn hảo không chút tổn hại, cũng không có rỉ sét.

Đây là một thanh bảo kiếm được rèn đúc tinh luyện hiếm thấy.

Hơn nữa không phải phàm phẩm, mà là kiếm khí cấp bậc pháp bảo.

Đây hẳn là kiếm tùy thân của Phong Sư Cổ, thanh bảo kiếm trên tay Phong Sư Cổ lúc đâm Ô Dương Vương trong 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》 hẳn là thanh này.

Tuy rằng mấy trăm năm không có người uẩn dưỡng, nhưng vẫn cường đại như cũ!

Lúc này, bên phía Giáo sư Tôn có phát hiện.

Chỉ thấy ông ta cầm một quyển sách, vẫy gọi Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, mau lại xem, chính là nó, bí mật của Quan Tài Sơn chắc chắn đều được ghi chép trong này!" Thẩm Hạo và Ô Thiền đều đi tới chỗ Giáo sư Tôn, nhìn quyển sách trên tay ông.

Chính là cuốn 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 mà Phong Sư Cổ để lại cho hậu thế chiêm ngưỡng.

Bên trong ghi chép lại những sự việc quan trọng trong cuộc đời

Phong Sư Cổ, đồng thời còn có ghi chép chi tiết về tất cả các cổ mộ mà các đời Quan Sơn Thái Bảo đã khai quật.

Hầu như tương đương với một cuốn lịch sử phát gia của Quan Sơn Thái Bảo.

Thế là, ba người liền chăm chú xem xét.

Đối với lịch sử Quan Sơn Thái Bảo gì đó, Thẩm Hạo không để ý.

Thứ hắn quan tâm chỉ là Thi Tiên chi pháp mà Phong Sư Cổ tu hành, cũng như bí mật của Ô Dương Vương kia.

Quyển 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 này mở đầu kể từ thời Minh Vạn Lịch, lúc Phong Sư Cổ còn làm quan tại kinh thành.

Vì một số sự tình, cũng như thất sủng với hoàng đế, Phong Sư Cổ thuận thế cáo bệnh về quê.

Dựa vào một thân dị thuật, hắn quảng thu môn đồ tại vùng Ba Thục, thanh thế to lớn.

Phong Sư Cổ tuy mang trong mình dị thuật nhưng lại vô tâm tạo phản, bởi vì hắn tự biết căn bản không có khả năng thành công.

Hắn chuyển sang trầm mê vào thuật trộm mộ và lô hỏa (luyện đan), ý đồ tu luyện thành tiên.

Thế là Phong Sư Cổ đánh chủ ý lên mộ Ô Dương Vương trong hẻm núi Quan Tài.

Hắn tuyên xưng thiên hạ hạo kiếp sắp đến, mà trong mộ Ô Dương Vương có Chu Thiên Quái Đồ, có thể chỉ điểm mê tân, tìm cho mọi người một nơi bình yên để ẩn cư tị thế, giống như Đào Nguyên vậy.

Phong Sư Cổ dẫn dắt Quan Sơn Thái Bảo dùng hết thủ đoạn, cuối cùng cũng tìm được mộ Ô Dương Vương và mở nó ra.

Ngay tại mộ Ô Dương Vương, Phong Sư Cổ chứng kiến cái xác

không đầu chết mấy ngàn năm kia thế mà lại nhảy ra khỏi quan tài.

Phong Sư Cổ tưởng là Ô Dương Vương vùng dậy (khởi thi), bèn vật lộn một phen, tiêu diệt nó.

Nhưng không ngờ, Ô Dương Vương này cũng không phải cương thi, mà giống hệt người sống, chỗ bị hắn dùng kiếm xuyên thấu thế mà lại chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Phong Sư Cổ chấn động vô cùng.

Sau khi chế phục Ô Dương Vương, đám Quan Sơn Thái Bảo đã vơ vét sạch sẽ cả ngôi mộ.

Mà Phong Sư Cổ kinh qua việc này liền bắt đầu bế quan không ra, nghiên cứu bí mật thi thể Ô Dương Vương.

Căn cứ theo tổ huấn cổ xưa của Phong thị, mộ Ô Dương Vương có giấu Thi Tiên, không thể trộm quật, nếu không thế gian sẽ xuất hiện đại tai nạn, khi đó máu chảy thành sông, xác chất như núi.

Vốn dĩ Phong Sư Cổ không tin, nhưng hiện tại rốt cuộc đã tin.

Đặc biệt là trên cái đầu vàng của Ô Dương Vương, Phong Sư Cổ phát hiện ra đại bí mật.

Trên đó khắc rất nhiều ký tự nhỏ kỳ dị, là một loại giáp cốt văn, còn có một tấm bản đồ phong thủy cực kỳ cổ lão.

Phong Sư Cổ tiềm tâm phá dịch, cuối cùng cũng hoàn thành.

Đây thế mà lại là một thiên bí thuật tu hành.

Mà thiên bí thuật này cần phối hợp với một loại địa thế phong thủy cực kỳ hiếm thấy để hoàn thành.

Bản đồ phong thủy trên đầu vàng chính là ghi chép vị trí của loại phong thủy địa thế đó, nằm ngay tại hẻm núi Quan Tài!

Phong Sư Cổ liền đích thân dẫn người tiến vào hẻm núi Quan Tài thực địa thăm dò tìm kiếm.

Trải qua gần nửa năm, hắn cuối cùng cũng tìm được nơi có địa thế phong thủy kia.

Hóa ra nằm ngay sâu dưới lòng đất Vu Hiệp Quan Tài.

Mà trong địa thế này, lại có tới hai khối phong thủy bảo huyệt kỳ dị!

Phong Sư Cổ vui mừng khôn xiết.

Bởi vì, Ô Dương Vương đã sử dụng mất một khối phong thủy bảo huyệt ban đầu, mà hắn đào vào mộ Ô Dương Vương lại khéo léo phá vỡ địa thế này, đã không thể dùng lại được nữa!

Hiện tại, khối phong thủy bảo huyệt thứ hai xuất hiện, không nghi ngờ gì đã cho hắn hy vọng to lớn.

Qua hắn tham tra, hai nơi địa thế kỳ đặc này, một nơi giống hệt hình dáng đầu lâu, nơi còn lại thì giống một cái quan tài đá không nắp, ngọn đồi trong quan tài hình như thi thể không đầu, trong lòng núi càng có suối đen hôi thối đen kịt gần giống máu xác chết.

Ngoài ra, Phong Sư Cổ còn phát hiện cách cục trong núi nãi là thế "Sơn cao thủy trách, quần long vô thủ" (Núi cao nước hẹp, bầy rồng không đầu).

Trong đó hang động ngang dọc đan xen, còn có rất nhiều cổ tích, đều là trấn thủ phong thủy.

Mà nơi long mạch dưới lòng đất giao triền chính là tại hai chỗ bảo huyệt này.

Đây chính là một con thần mạch cực kỳ hiếm thấy, Phong Sư Cổ trực tiếp gọi nó là Bàn Cổ Thần Mạch.

Chỉ là nơi này đã sớm bị di dân Vu tà viễn cổ phát hiện và dùng làm cấm địa tế tự Tử Linh Vu Thần.

Trên vách núi hình quan tài đá bên trong đã sớm giấu đầy huyền quan (quan tài treo).

Mà dưới lòng đất vùng núi hình xác chết không đầu kia cũng bị mai táng vô số quan tài đá nhỏ được gọi là Thi Khí.

Bên trong đều đựng khí quan của người bị giết để tế lễ, hấp nạp cực âm chi khí của địa mạch dưới lòng đất, năm rộng tháng dài sẽ hình thành Hoạt Đan, có công hiệu bất khả tư nghị.

Trong cơ thể Ô Dương Vương kia cũng có một viên Hoạt Đan, dung làm một thể với Ô Dương Vương, khiến hắn trở thành "Thi Tiên".

Sau khi Phong Sư Cổ phát hiện cũng nảy sinh tâm tư.

Hắn một bên đào Hoạt Đan trong cơ thể Ô Dương Vương ra luyện hóa thành đan, một bên bắt đầu tu hành bí thuật khắc trên đầu vàng của Ô Dương Vương.

Đồng thời còn lặp lại việc Tương Hình Độ Thế (xem xét địa hình) trong Quan Tài Sơn, càng lúc càng cảm thấy nơi Bàn Cổ Mạch này không đơn giản.

Nhưng cuối cùng lại khiếp sợ phát hiện, địa mạch nơi này đã sớm bị người cổ đại Vu tà đào xuyên khi tế luyện Hoạt Đan, cũng đã bị phá rồi!

Điều này làm Phong Sư Cổ đỏ cả mắt!

Thế này thì làm sao được?

Lão tử khó khăn lắm mới tìm được thần mạch, thế mà đã sớm bị phế bỏ?

Vậy lão tử còn thành tiên kiểu gì?

Thế là hắn tìm kiếm khắp các cổ tịch, cuối cùng cũng tìm được một loại phong thủy cổ pháp kỳ tuyệt, dung hối ý niệm Âm Dương Hỗn Nguyên, chuyên môn tu phục địa mạch long khí.

Vậy là hắn bế quan ba tháng, tuyên xưng mình đã thành Địa Tiên, dương ngôn mình nhìn trộm được thiên cơ, thế gian sắp có đại kiếp đao binh, mà trong núi có nơi tránh họa tốt, uyển như thế ngoại đào nguyên, thần tiên động phủ.

Y thứ lung lạc một đám ngu nam ngu nữ, đồng thời dốc toàn lực tộc Phong thị tiến vào hẻm núi Quan Tài xây dựng Địa Tiên Thôn.

Địa Tiên Thôn chia làm hai tầng Âm Dương.

Thượng tầng là Dương Trạch, xây phỏng theo cách cục Thanh Khê Trấn.

Chương 303

Âm Trạch thì nằm ngay dưới Dương Trạch, dùng làm mộ thất an táng một số cổ thi của Phong thị, đồng thời đem toàn bộ cổ khí tài hóa mà Phong thị các đời trộm được bỏ hết vào trong.

Địa Tiên Thôn này xây ngay trên ngọn đồi hình xác chết không đầu.

Trải qua nhiều năm mới rốt cuộc xây xong Âm Dương Địa Tiên Thôn trong quan tài.

Mà trong quá trình kiến tạo, Phong Sư Cổ cũng phát hiện ra Thi Tiên khác, sống động như thật, không giống bình thường.

Phong Sư Cổ tu hành bí thuật của Ô Dương Vương, dễ dàng chế phục Thi Tiên này, rồi luyện hóa thành đan để tăng tiến công lực bản thân.

Chỉ là chuyện này lại bị người ngoài xây dựng Địa Tiên Thôn biết được, để bảo mật, Phong Sư Cổ lại dựa theo cổ pháp Xuân Thu trồng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên ngoài Quan Tài Sơn.

Trong Quan Tài Sơn thi huyết vô tận, thích hợp nhất để bồi dưỡng loại yêu vật này.

Sau khi xây xong Địa Tiên Thôn và làm xong các loại bố trí, Phong Sư Cổ liền dẫn người thâm nhập, xây dựng lăng mộ cho chính mình.

Đồng thời bắt cả vạn người này "Bỉnh chúc đề đăng" (cầm đuốc xách đèn) tiến vào trong mộ bồi táng, nếu không thì địa mạch này không thể tu phục.

Hắn tuyên bố, đợi khi trong huyết phần (mộ máu) ở Phong gia đại trạch thấm ra máu xác chết (thi huyết), mặt đất biến dị phục tô, thì khi

đó tất cả mọi người sẽ được độ thành tiên!

Theo 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 nói, bộ pháp môn tu phục long mạch địa khí Địa Tiên Âm Dương Trạch này là tiên pháp truyền thừa thượng cổ, không thể tư túi, vì vậy khi Phong Sư Cổ nhập quan, tất cả mọi người đều phải cùng bồi táng theo hắn.

Mà bản thân Phong Sư Cổ cũng thế chỗ viên Hoạt Đan trong cơ thể Ô Dương Vương, để môn đồ thủ hạ đóng đinh sống hắn vào trong quan quách rồi hạ táng.

Những môn đồ kia thấy Phong Sư Cổ ngay cả bản thân mình cũng chôn sống thì càng tin tưởng hắn không nghi ngờ.

Hoàn toàn bị lừa gạt, đại pháp tẩy não của Phong Sư Cổ cũng thật lợi hại, phiến động cả vạn người bồi táng cho hắn.

Còn về tình huống cụ thể hơn thì trong sách không có ghi chép.

Trong sách còn lưu lại đoạn cuối cùng của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》: "Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn!" (Sương máu nhập đất, bầy tiên xuất sơn).

Ý chỉ hắn là cảnh tượng sau khi Phong Sư Cổ thành công xuất quan.

Giáo sư Tôn xem cuốn 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 do Phong Sư Cổ viết, càng xem càng khiếp sợ. "Chẳng lẽ Phong Sư Cổ này quả thực nắm giữ bí mật thành tiên hay sao?

Trên đầu lâu vàng của Ô Dương Vương rốt cuộc ghi chép bí thuật thành tiên gì mà lại khiến hắn tin tưởng không nghi ngờ như thế?" Sau khi thu hết sách cổ trên tủ đá lại, Thẩm Hạo nói: "Bất quản như thế nào, chỉ cần tìm được quan quách của Phong Sư Cổ, mở ra xem thử, mọi việc sẽ rõ ràng!

Bất kể hắn là thành tiên thật hay giả, bên ngoài đều đã bố hạ thiên

la địa võng, hắn thế nào cũng không chạy thoát được." Ô Thiền cũng nói: "Theo như trong sách nói, đợi đến khi huyết phần trào ra thi huyết, chính là ngày địa mạch tu phục, Phong Sư Cổ liền có thể phá quan mà ra, thành tựu Địa Tiên.

Thiếp thấy trong huyết phần kia, huyết tuyền đã sắp sửa trào ra rồi, xem ra thời gian đã gần kề!

Nhân lúc này, chúng ta mau chóng tìm ra quan quách của Phong Sư Cổ đi!" Thẩm Hạo và Giáo sư Tôn đều gật đầu: "Đi, chúng ta đi ra ngoài thôi." Sau đó, ba người liền rời khỏi Quan Sơn Tàng Cốt Lâu này.

Đồ đạc bên trong đều đã lấy hết, cũng không cần thiết phải ở lại.

Thẩm Hạo định trước tiên lấy hết đồ trong Địa Tiên Âm Trạch, sau đó lập tức đi xuống lòng đất tìm quan quách Phong Sư Cổ. "Thiền nhi, nàng và Giáo sư Tôn đợi ta ở đây một lát, ta đi lấy hết đồ trong Âm Trạch trước đã, kẻo lát nữa Phong Sư Cổ đi ra lại làm hỏng hết đồ!" Ô Thiền gật đầu: "Được, phu quân chàng đi nhanh về nhanh." Giáo sư Tôn cũng không có ý kiến, dù sao mấy thứ này ông ta cũng không mang đi được, Phong thị cũng sắp tuyệt hậu, giữ lại cũng vô dụng, cứ việc lấy!

Thẩm Hạo lập tức độn thổ tiến vào Âm Trạch dưới lòng đất.

Lấy Phong gia đại trạch làm tâm, phân ra cả trăm phân thân, lần lượt ghé thăm các ngôi mộ cổ Âm Trạch xung quanh, không bỏ sót cái nào.

Đem tất cả cổ đổng minh khí bên trong vận chuyển sạch sẽ, bỏ vào nhẫn trữ vật của mình.

Có thể đặt trong Địa Tiên Thôn Âm Trạch, tự nhiên đều không phải đồ vật bình thường.

Đều là đồ tốt Phong thị lưu tồn qua các đời, hầu như mỗi một món đều giá trị liên thành.

Mười mấy phút sau, Thẩm Hạo đã hoàn thành mục tiêu, toàn bộ minh khí trong Địa Tiên Thôn Âm Trạch đều bị hắn lấy đi.

Một số đồ vật quá bình thường thì hắn không động tới, dù sao hắn cũng không có ý định "đào ba tấc đất".

Quay lại hậu viện Phong gia đại trạch, hội hợp cùng Ô Thiền và Giáo sư Tôn, ba người ra khỏi Địa Tiên Thôn, đi về phía vết nứt ở bụng người khổng lồ không đầu.

Theo 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 chỉ dẫn, nơi cuối cùng Phong Sư Cổ ở chính là vị trí bụng cổ thi không đầu.

Có lẽ là tại vị trí đan điền của người khổng lồ.

Vượt qua Linh Tinh Môn trên sườn núi ngoài thôn, rất nhanh đã tới trước hẻm núi khe rãnh như vết thương nứt toác kia.

Khe rãnh này rất sâu, trên vách đá còn có một con đường sạn đạo khảm vào vách núi.

Ba người men theo sạn đạo trên vách núi nhanh chóng đi xuống.

Dọc đường đi qua những vách đá mai táng tế khí của Vu tà, Thẩm Hạo và Ô Thiền đều phát hiện ra thứ ẩn giấu trong vách đá.

Trong những hang động nhỏ như hốc tường chất đầy ngọc bích, bên ngoài dùng đất bùn bịt kín.

Bên trong tồn tại một loại sinh vật kỳ dị.

Đó là một loại vật quỷ dị giống như cái bóng, dường như không có thực thể, có thể tự do xuyên hành trong vách núi.

Hơn nữa, toàn thân tản phát ra tà khí nồng nặc, là một loại sinh vật tà ác.

Mỗi một con đều ở trong một cái hang nhỏ.

Phảng phất như tà thần được cung phụng vậy.

Có lẽ Vu thần Tử Linh mà đám di dân Vu tà viễn cổ kia cung phụng chính là bọn chúng.

Phân thân nhân lúc bọn chúng không phòng bị, trực tiếp phát động đánh lén, nhất cử bắt được không ít loại đồ chơi này.

Nhìn kỹ lại, đây dường như là một loại tụ hợp thể của bào tử sinh vật biến dị, mỗi một hạt bào tử đều nhỏ bé như bụi phấn.

Nhưng dưới sự tẩm nhiễm của tà khí đã phát sinh dị biến, phảng phất không còn hình thể hiện thế, giống như hư ảnh.

Bọn chúng ở trong lòng bàn tay phân thân của Thẩm Hạo ra sức giãy giụa, phát ra tiếng kêu quái dị. "Thứ này hẳn là 'Thi Tiễn' (Rêu Xác) mà trong nguyên tác nhắc tới rồi?

Giống như khói mù tụ hợp từ bào tử, vô hình vô tướng, tùy ý biến hóa!

Dường như còn có linh trí, nếu không bị tà khí xâm nhiễm thì có lẽ cũng được coi là một loại thiên tài địa bảo, thậm chí là thực vật tinh linh rồi." Chỉ có điều, cả cái Bàn Cổ Mạch này, ngọn núi hình xác chết này đều đã bị tà khí xâm nhiễm thấu triệt.

Loại Thi Tiễn này đã không còn con nào hoàn hảo không ô nhiễm.

Cỗ linh trí trên người bọn chúng hiện tại toàn bộ đều do tà khí mang lại.

Hoàn toàn là nhân cách điên cuồng hỗn loạn, không có lý trí đáng nói.

Bất quá, chuyện này đối với Thẩm Hạo mà nói cũng không phải chuyện xấu, cả một cái Bàn Cổ Thần Mạch lớn như vậy, một nguồn

âm tà lớn như thế, nếu dùng một mồi Ám Nhật Chân Hỏa luyện hóa, thì sẽ phản bổ cho Thẩm Hạo bao nhiêu lợi ích đây?

Nghĩ thôi cũng thấy hơi kích động.

Sau đó hắn thiêu rụi đám Thi Tiễn trong lòng bàn tay, thu hồi phân thân vào trong cơ thể.

Thần thức đầu nhập vào sâu trong vách đá, nơi sâu trong vách đá này vừa vặn chính là vị trí đan điền của người khổng lồ không đầu.

Thẩm Hạo phát hiện, nơi đan điền thế mà lại là một khối ngọc thạch to lớn tựa ngọn đồi nhỏ.

Bất quá, bên trong nó có động thiên khác (biệt hữu động thiên), nhưng đã bị Phong Sư Cổ chiếm cứ.

Là bộ phận quan trọng nhất của thân người, bộ não ở đầu đã bị Ô Dương Vương chiếm cứ, bảo huyệt đã phá.

Mà nơi trái tim đã xây dựng Địa Tiên Thôn, muốn tu bổ địa mạch, huyết tuyền ở tim không thích hợp.

Vậy chỉ còn lại đan điền.

Thi giải hóa tiên cần lượng lớn năng lượng, cả khối ngọc thạch trong đan điền người khổng lồ này có thể cung cấp đủ.

Chẳng bao lâu sau, ba người đã đi đến cuối sạn đạo, mà nơi này cách đáy vực thẳm vẫn còn rất xa.

Chương 304

Ở đây có một hang động ngọc thạch khổng lồ.

Dấu vết nhân tạo bên trong vô cùng đậm nét, xung quanh dùng gạch ngọc, tường ngọc xây nên, hình thành một con đường hầm dài.

Bên trong chính là nơi Phong Sư Cổ giấu xác.

Một ngôi đại mộ hắn kỳ công chế tạo cho mình, bên trong còn có cả vạn người tuẫn táng.

Dưới ánh sáng Quang Cầu chiếu rọi, mọi thứ trong hang động đều hiện lên rõ ràng.

Một bức tường cổng cao lớn chắn ngang trước mắt, ở giữa còn có hai cánh cửa mộ.

Trong đường hầm ngọc động, một bức tường cổng chặn ngang.

Trước cổng còn có mấy pho tượng Kỳ Lân sắt, là đèn chiếu sáng chuyên dụng trong địa cung hoàng lăng, gọi là Kỳ Lân Tỏa Long Đăng.

Ngoài ra, còn có hai hàng người nộm đất sét hình dáng Hoàng Cân Lực Sĩ đứng gác trước cửa mộ.

Trên cửa lớn đóng đầy đinh đồng, dọc chín ngang mười, sắp xếp theo số lượng sao Linh Tinh Diệu Túc.

Đây là Linh Tinh Môn, thường dùng nhiều trong mộ của các phương ngoại chi sĩ (người tu hành).

Ba người Thẩm Hạo đi thẳng đến trước cửa mộ.

Cửa mộ này không bị niêm phong chết, Thẩm Hạo trực tiếp dùng sức đẩy nó ra.

Sau cửa vẫn là một đường hầm mộ mái vòm dẫn sâu vào trong.

Mà mặt sau cánh cửa lớn có khắc họa lượng lớn phù chú, đều là chuyên môn nhắm vào đám Thi Tiễn vô hình bên ngoài kia.

Là do Phong Sư Cổ đặc biệt bố trí để chúng không dám tiến vào trong mộ, phòng ngừa quấy rầy quá trình hắn ngủ say thuế biến.

Xuyên qua đường hầm mộ, đến một bậc thang bằng gỗ hóa thạch cổ xưa hướng lên trên, dẫn tới minh điện phía trên.

Trên bậc thang còn khắc họa lượng lớn văn tự kỳ dị, hẳn là ghi chép từ thời kỳ cổ đại.

Giáo sư Tôn nhìn kỹ một hồi, phát hiện đây dường như là từng thiên văn bia cáo tế.

Mà phiến cổ tích này cũng đã tồn tại từ rất sớm.

Chỉ có điều sau khi bị Phong Sư Cổ phát hiện đã cải tạo thành Linh Tinh Điện để hắn thoát thai hoán cốt thành tiên.

Mấy người không dừng lại lâu, đi thẳng đến điểm cuối cùng trên cao nhất, xuyên qua một cánh cửa lớn, tiến vào bên trong.

Không gian bên trong vô cùng lớn, quy mô gần bằng Địa Tiên Thôn bên trên.

Từng phiến đá Linh Tinh (Linh Tinh Nham) màu xám nâu dựng đứng trong hang động này như những ngôi nhà.

Những tảng đá Linh Tinh này đều bị đục khoét thành từng cái hốc động.

Bên trong mỗi hốc động đều có một cái xác ngồi xếp bằng, trong tay còn bưng một ngọn đèn dầu đã tắt.

Những cái hốc động như vậy còn rất nhiều, khắp nơi đều có, hầu như chiếm kín cả hang động này.

Giáo sư Tôn nhìn cảnh tượng trước mắt, thở dài nói: "Xem ra,

những người đi theo Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn năm xưa, cũng như những người tuẫn táng đều ở chỗ này!

Những thứ đám người này cầm trên tay là Đèn Dẫn Hồn, dùng để dẫn đường cho vong linh dưới âm gian.

Xem ra bọn họ toàn bộ đều là sống sờ sờ ngồi hóa (tọa hóa) tại đây, mong chờ sau khi Phong Sư Cổ thành tiên đắc đạo sẽ dẫn độ linh hồn bọn họ từ địa phủ âm ty trở về, quay lại thân xác của mình, thuế hóa thành tiên đây mà!

Đoạn cuối cùng của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, 'Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn', xem ra là nói bọn họ rồi!

Chúng ta còn phải mau chóng tìm ra tai họa Phong Sư Cổ này, nhân lúc chuyện huyết vụ nhập địa còn chưa phát sinh, xử lý hắn trước, nếu không để hắn chạy ra ngoài thì thật sự là một trường tai nạn!" Thẩm Hạo gật đầu nói: "Giáo sư Tôn ông yên tâm đi, chúng ta lần này tới không phải là để giải quyết Phong Sư Cổ sao?

Đều đã đến đây rồi, cách Phong Sư Cổ cũng chỉ còn một bước, ông cũng không cần sốt ruột." "Cậu nói đúng, đều đã tới đây rồi, cũng không vội nhất thời." Giáo sư Tôn nghe vậy, ngẫm lại cũng phải, cả người rốt cuộc cũng thả lỏng một chút. "Ừm, để ta xem xem, Phong Sư Cổ này rốt cuộc trốn ở đâu!" Thẩm Hạo nhìn đống thi thể tuẫn táng đầy hang động nói.

Lập tức, hắn phóng xuất thần niệm cường đại, khuếch tán ra tám phương bốn hướng trong hang động.

Cả hang động ngọc thạch đều bị thần niệm bao trùm, một tơ một hào cũng không lọt.

Nơi này đã nằm trong nội bộ Quan Tài Sơn, trận pháp cách tuyệt thần thức kia không có tác dụng đối với bên trong, Thẩm Hạo có thể

thỏa thích thăm dò.

Rất nhanh, hắn đã tìm được vị trí quan quách hoàng kim của Phong Sư Cổ. "Tìm được rồi, đi!" Thẩm Hạo nói, hai tay một tay nắm lấy Ô Thiền, một tay nắm lấy Giáo sư Tôn.

Pháp lực bao trùm cuốn lấy ba người, Thẩm Hạo vận khởi Độn Thổ Chi Thuật, độn vào trong tầng đất, trực tiếp độn thổ đến trước thất mộ của Phong Sư Cổ.

Ngôi mộ thất này vô cùng ẩn nấp, nằm dưới một vách đá cheo leo hiểm trở.

Mọi người chỉ thấy độn thổ nương theo mạch lạc nham thạch tiến vào trong mộ thất.

Mộ thất này không lớn, chỉ khoảng hơn hai mươi mét vuông, bốn phía đều là tường mộ hình thành từ việc đục khoét núi đá.

Ở giữa là một cỗ quan quách hoàng kim kim quang lấp lánh, bên trên khảm đá xanh (lục tùng thạch), hình dáng quỷ dị, không giống hình chế quan quách Thăng Long, trên nắp quách cũng không bịt kín, ngược lại mở một cánh cửa lưới rỗng.

Bốn mặt đúc rất nhiều nhân vật hình dáng kỳ đặc, điểu thú ngư trùng.

Trên vách tường vẽ cảnh bàn đào tiên hội thịnh huống, trong rừng đào, cao bằng mãn tọa (khách quý ngồi đầy), trong lúc đàm tiếu đều là danh sĩ cao túc, chỗ tương phùng đều là tiên chân thượng thần.

Nơi mọi người đi vào được coi là phía sau, có một hang đá nhỏ thông ra bên ngoài.

Mà phía trước là cửa chính mộ thất, trên đầu cửa khắc sáu chữ cổ "Linh Tinh Điện Địa Tiên Mộ".

Thẩm Hạo lập tức lại dùng thần thức quét sang mộ thất bồi táng ở một bên.

Bên trong có một con đường ngầm, thông thẳng đến ngôi mộ cổ Chiến Quốc dưới Phong gia đại trạch ở Địa Tiên Thôn Âm Dương Trạch.

Mà tại đó còn có một lối rẽ thông sang hướng khác.

Nơi đó là chỗ Phong Sư Cổ giam cầm di dân Vu tà để bói toán thiên cơ cho hắn.

Thẩm Hạo lập tức phân xuất một cái phân thân.

Ô Thiền thấy thế cũng phân xuất một cái phân thân, đi theo Thẩm Hạo cùng nhau mở cửa đá mộ thất bồi táng, tiến vào bên trong.

Giáo sư Tôn nhìn mà không hiểu gì, bất quá vẫn không hỏi ra miệng.

Mà là quay sang nói với Thẩm Hạo: "Hiện tại đã tìm được quan quách Phong Sư Cổ, chúng ta dứt khoát một không làm hai không nghỉ, trực tiếp thiêu hắn ngay trong quan tài đi!" Giáo sư Tôn lần này tới mang theo một can hỏa du (dầu hỏa), chính là chuẩn bị cho giờ khắc này.

Bất quá, Thẩm Hạo nhìn vào trong quan quách thấy tà khí ẩn sâu, tà ý thâm thúy, chỉ dựa vào chút hỏa du này thì một chút tác dụng cũng không có.

Nhưng hắn cũng mặc kệ Giáo sư Tôn tưới hỏa du vào trong quan quách.

Nhân lúc nói chuyện này, phân thân của hai người đã vượt qua mấy dặm đường, đi tới mật thất giam giữ di dân Vu tà kia.

Trong mật thất có không ít xương khô, đa phần bị dây xích đồng

khóa lại.

Trên y phục tàn phá của bọn họ còn có không ít chữ viết.

Trên vách tường mật thất cũng vẽ rất nhiều bích họa tiên tri.

Chính là những lời tiên tri mà Phong Sư Cổ yêu cầu bọn họ thực hiện.

Những gì vẽ trên tường quả thực là thiên khải (lời trời dạy) có được từ tiên tri.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ theo thời gian trôi qua dần dần cắn nuốt cả Quan Tài Sơn, mà khi có trộm mộ tiến vào trong mộ đổ đấu (trộm đồ), Địa Tiên sẽ nghênh đón kiếp nạn đao sơn hỏa hải (núi đao biển lửa), độ qua tắc thành tiên.

Đây là kiếp số Địa Tiên muốn thành tiên bắt buộc phải trải qua, không thể né tránh.

Mà cuối cùng, khi Địa Tiên Thôn hoàn toàn hủy diệt, Địa Tiên sẽ mang theo người tuẫn táng và đám trộm mộ kia cùng nhau xông ra khỏi Quan Tài Sơn, thế gian từ đó liền sẽ là một mảnh thi sơn huyết hải.

Đây là tượng "Phá Sơn Xuất Sát".

Chương 305

Hai người nhìn bích họa, năng lực vận toán của nguyên thần cường đại giải đọc bích họa trong cả mật thất.

Sau đó hai người thu hồi phân thân.

Chuẩn bị bắt đầu chính thức ra tay với Phong Sư Cổ.

Bất quá, Thẩm Hạo sẽ không châm lửa đốt quan tài, thứ hắn muốn là dùng một mồi lửa thiêu rụi toàn bộ Bàn Cổ Mạch.

Bàn Cổ Mạch này tà khí thâm uẩn, dùng để đốt Ám Nhật Chân Hỏa là thích hợp nhất.

Trong lòng Thẩm Hạo đã sớm có kế hoạch.

Hắn quay đầu nói với giáo sư Tôn: "Giáo sư Tôn, tiếp theo chính là cuộc bác đấu hung hiểm nhất, ông ở lại đây đã không còn an toàn nữa.

Tôi để Thiền Nhi đưa ông ra ngoài nhé." Giáo sư Tôn nghe vậy thì sững sờ một chút, nhưng ngay lập tức gật đầu: "Được, vậy làm phiền Ô tiểu thư rồi." Ông biết rõ những chuyện sắp xảy ra đã vượt quá khả năng tham gia của mình, rời đi trước cũng tốt.

"Thiền Nhi, em đưa giáo sư Tôn ra ngoài xong thì đợi tôi ở bên ngoài." Ô Thiền gật đầu: "Vâng!" Sau đó, nàng vận pháp lực, túm lấy giáo sư Tôn, thi triển độn thuật xuyên thẳng qua tầng đất, trở lại trong lòng Quan Tài Sơn, rồi tiếp tục bay ra ngoài, tìm nơi vách núi mỏng yếu nhất chui ra.

Nàng đưa giáo sư Tôn đến gần huyện thành ở đằng xa rồi thả xuống, sau đó quay đầu trở lại khu vực bên ngoài quách quan tài nơi Địa Tiên Thôn tọa lạc, lẳng lặng chờ đợi Thẩm Hạo đi ra.

Trong lòng Quan Tài Sơn sâu dưới lòng đất, Thẩm Hạo nhìn về phía quan quách chứa xác Phong Sư Cỗ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉm.

Hắn trực tiếp mở nắp quan tài, để lộ thi thể Ô Dương Vương cao lớn đen đúa bên trong.

Thi thể này dài tới hai mét ba, không chỉ cao mà còn vô cùng khôi ngô, gân thịt cuồn cuộn, cánh tay còn to hơn cả đùi Thẩm Hạo.

Người này khi còn sống, thể phách tất nhiên vô cùng cường đại.

Toàn thân thi thể được bao bọc bởi một lớp áo giáp ngọc, che kín mít.

Thẩm Hạo phất tay đánh ra một đạo pháp lực, cắt đầu thi thể xuống, lộ ra hộp sọ bằng vàng bên trong.

Thẩm Hạo đưa mắt nhìn cái đầu lâu vàng ròng to lớn của Ô Dương Vương.

Một cái đầu này to bằng hai cái đầu người thường.

Hắn vươn tay chộp lấy, cái đầu vàng bay thẳng từ cổ Ô Dương Vương lên, rơi vào tay Thẩm Hạo.

Hắn tỉ mỉ quan sát cái đầu vàng này một lát.

Trên đỉnh đầu và sau gáy khắc chi chít chữ nhỏ, còn phần mặt thì khắc một bức phong thủy đồ phổ cổ xưa.

Đây chính là nơi Phong Sư Cỗ phát hiện ra bí mật từ trên người Ô Dương Vương sao?

Thẩm Hạo nhìn chữ viết trên đầu vàng, phát hiện đều là một loại chữ Giáp Cốt kỳ dị, xem không hiểu lắm, đành phải đợi sau khi trở về mới nghiên cứu kỹ.

Sau đó, hắn thu cái đầu vàng này vào nhẫn trữ vật.

Tiếp theo, ánh mắt hắn lại nhìn về phía thi thể cao lớn không đầu kia.

Nhục thân Phong Sư Cỗ giấu ngay trong xác Ô Dương Vương, lấy xác Ô Dương Vương làm quan tài.

Thần thức quét vào trong, chỉ thấy Phong Sư Cỗ mặc áo bào đen huyền, đầu đội ngọc quan màu xanh, sắc mặt hồng hào, râu tóc đen nhánh, sống động như thật.

Tay hắn cầm phất trần, hai tay bắt ấn Dẫn Hồn.

Tên Phong Sư Cỗ này muốn thành tiên, hơn nữa tu không phải là tiên bình thường, mà là tu Sát Sinh Đạo, sát sinh độ người, dùng xác chết để thành tiên.

Tuy nhìn qua thì vẻ mặt đầy chính khí, nhưng thực tế bên trong hắn đã tích tụ tà khí thâm sâu.

Chỉ là lúc này, việc tu bổ Bàn Cổ Mạch chưa hoàn công, quá trình lột xác của hắn chưa kết thúc, ý thức vẫn chìm trong giấc ngủ say, không hề có cảm giác gì với thế giới bên ngoài.

Hắn tuy thông qua di dân Vu Tà mà tính toán ra quá trình và kết quả thành tiên của mình, nhưng những di dân Vu Tà kia cũng ngấm ngầm để lại một tay.

Dù sao bị bức bách đến mức này, sao có thể không oán hận trong lòng, chỉ cần giở chút thủ đoạn nhỏ là có thể khiến Phong Sư Cỗ vạn kiếp bất phục!

Phong Sư Cỗ tu hành bí thuật của Ô Dương Vương, đoạt lấy một thân tu vi của Ô Dương Vương để thành toàn cho mình.

Hiện tại nhục thân Ô Dương Vương cũng chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Xác nhận lại trạng thái của Phong Sư Cỗ lần nữa, hắn vẫn đang ngủ sâu.

Thời gian để hắn hoàn thành lột xác cũng chỉ còn một hai ngày nữa thôi.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo đời nào lại trơ mắt nhìn hắn thuận lợi lột xác thành công.

Trực tiếp cắt ngang, khiến hắn phải dừng lại ngay trước bước cuối cùng, nghĩ đến cảnh đó chắc hẳn hắn sẽ rất "vui mừng".

“Ha ha...

Ha ha ha...

Khặc khặc khặc~” Nghĩ đến bộ dáng tức đến hộc máu của Phong Sư Cỗ sau khi bị ép tỉnh lại, Thẩm Hạo bỗng thấy hơi phấn khích.

Trước khi động thủ, ánh mắt Thẩm Hạo xuyên qua lớp đất đá của toàn bộ Bàn Cổ Mạch, nhìn thấy một mảng núi ngọc thạch lớn ở vị trí đan điền của người khổng lồ không đầu.

Cả ngọn núi ngọc thạch hình cầu, tựa như một viên ngọc đan.

Chỉ có điều, bên ngoài đã bị đào đi không ít, mà bên trong cũng có một cái hốc lớn như hiện tại.

Tuy nhiên, trong ngọc thạch này lại ẩn chứa một lượng năng lượng lớn.

Không phải là năng lượng thuộc tính âm tà, mà mang theo một chút thuộc tính dương cương.

Trong toàn bộ Bàn Cổ Mạch ở Quan Tài Sơn này, đây được coi là một điểm dương trong âm.

Phong Sư Cỗ chính là muốn mượn sức mạnh này để hoàn thành lột xác.

Thẩm Hạo cũng không buông tha, đào hết đống ngọc thạch này ra, đóng gói mang đi.

Mất đi một điểm dương trong âm này, bầu không khí của cả Quan Tài Sơn tụt dốc không phanh, càng thêm quỷ dị.

Thẩm Hạo bay khỏi lòng đất, lơ lửng giữa không trung.

"Hắc hắc, đến lúc động thủ rồi!" Thẩm Hạo không nói nhảm nhiều, lập tức cổ động pháp lực, dồn một lượng lớn pháp lực hội tụ vào trong lòng bàn tay.

Một vầng Ám Nhật (Mặt trời đen) viền vàng hiện ra.

Theo pháp lực rót vào, Ám Nhật không ngừng phình to mở rộng.

Pháp lực cuồn cuộn, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, vầng Ám Nhật này đã bao trùm toàn bộ không gian Quan Tài Sơn.

Hư thủ nhấn xuống một cái, Ám Nhật phảng phất như một đạo hư ảnh, trực tiếp chìm vào trong địa mạch Quan Tài Sơn.

Cuối cùng, toàn bộ Bàn Cổ Mạch hình thi thể người khổng lồ không đầu đều bị Ám Nhật bao trọn.

Bàn tay đang nắm lại của Thẩm Hạo mạnh mẽ xòe ra năm ngón, làm động tác bùng nổ.

"Bùng~" Ám Nhật Chân Hỏa ngợp trời mạnh mẽ bùng phát.

"Xèo xèo xèo~" Lập tức, giống như nước lạnh đổ vào dầu sôi, tà khí bên trong toàn bộ Bàn Cổ Mạch Quan Tài Sơn bỗng nhiên sôi trào, bị Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt.

Các loại trận pháp mà Phong Sư Cổ bố trí bên trong cũng bị phá hủy hầu như không còn trong nháy mắt.

Tại Phong gia đại trạch ở Thanh Khê trấn.

Pháp khí kiểm trắc của Dân Điều Cục trong nháy mắt phát ra tiếng báo động chói tai ở cấp độ cao nhất.

Mất đi sự che chắn của trận pháp, tà khí cuồn cuộn bên trong Quan Tài Sơn lập tức bùng nổ ra ngoài.

Tuy rằng đã có Ám Nhật Chân Hỏa bao bọc khiến chúng không thể rò rỉ, nhưng luồng khí tức mãnh liệt kia vẫn bị bắt được.

Lập tức, trong bộ chỉ huy, sắc mặt tất cả mọi người đều trầm xuống, mặt đen như sắp vắt ra nước.

Ti Yên Vũ lập tức hét lớn: “Không ổn!

Chương 306

Mọi người mau chóng chi viện!" Cùng lúc đó, các đội viên đang bố trí kiểm soát xung quanh Quan Tài Sơn đều cảm nhận được một luồng sức mạnh vô hình khuếch tán ra, khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Mọi người nhao nhao thi triển hết vốn liếng, lấy ra tuyệt chiêu, đạo cụ bảo mệnh, ném hết ra ngoài, liều mạng chống cự lại luồng áp lực trầm trọng này.

Tuy nhiên, cỗ khí thế này chỉ bùng lên một đợt rồi tiêu tán, không xuất hiện lần nữa.

Điều này làm cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì sức mạnh tà khí kia đang bị Ám Nhật Chân Hỏa không ngừng thiêu đốt luyện hóa.

Một con Ám Nhật Kim Ô đang không ngừng bơi lội trong biển lửa Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực.

Toàn bộ Thi Hình Sơn (núi hình xác chết) đều bị Ám Nhật bao bọc.

Ám Nhật Kim Ô không ngừng xuyên qua xuyên lại bên trong, hắc diễm hừng hực tách ra từ trên người nó, đi đến đâu hắc diễm bùng cháy đến đó, để lại từng đạo hắc diễm lan rộng.

Rất nhanh, cả một Bàn Cổ Mạch Thi Hình Sơn trở nên thủng trăm ngàn lỗ.

Cuối cùng, chỉ còn lại Huyết Phần ở Phong gia đại trạch và mộ thất của Phong Sư Cỗ là chưa bị Ám Nhật Chân Hỏa lan đến.

Những nơi còn lại đều bị Ám Nhật Chân Hỏa cày xới một lượt, đi đến đâu là không còn lại một tia âm tà khí tức nào.

Ngay cả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cắm rễ ở ngoại vi Quan Tài Sơn cũng bị luồng phá tà chi lực này làm kinh động, không còn ngủ say ngàn năm nữa.

Nó đã có một chút ý thức non nớt, bản năng khiến nó mau chóng thu lại cành lá, tránh xa Thi Hình Sơn bên dưới.

Phong Sư Cỗ nằm trong quan tài vàng cũng bị ngọn lửa Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực này làm cho tỉnh lại.

Trong ngọn lửa, luồng sức mạnh khắc chế âm tà khiến hắn kinh hãi.

Nguyên thần ý thức vội vàng quay về, cắt ngang quá trình lột xác cuối cùng của hắn.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể lột xác hoàn mỹ!

Phong Sư Cỗ mở đôi mắt đen kịt, xé toạc lớp vỏ thịt Ô Dương Vương, từ trong quan quách bò dậy.

Sắc mặt hắn âm trầm, ánh mắt xuyên thấu vật cản nhìn về phía ngọn lửa màu đen hung mãnh bên ngoài.

"Đây... chẳng lẽ là Hỏa Kiếp của ta?" "Sao lại khủng khiếp thế này?" "Không đúng!" Sắc mặt Phong Sư Cỗ trầm ngưng.

Ngọn lửa này quá cổ quái, lại có thể nhắm thẳng vào luồng âm tà chi lực trong cơ thể hắn.

Thêm vào đó, việc lột xác bị cưỡng ép cắt ngang ngay ở bước cuối cùng, chỉ cách thành công một chút xíu, khiến tâm trạng hắn cực kỳ tồi tệ.

Đừng nhìn chỉ thiếu một chút này, nhưng sau khi lột xác hoàn thành lại là khác biệt một trời một vực, tựa như rãnh trời!

Là khoảng cách gần như không thể bù đắp!

“Ngọn lửa này đến thật kỳ lạ!” Phong Sư Cỗ lập tức vận nguyên thần, cổ động toàn thân sức mạnh, âm tà chi lực trầm ngưng như mực hộ vệ quanh thân thể.

Ngay sau đó, hắn men theo thông đạo mình đã dự trù từ trước, lao về phía Huyết Phần ở Phong gia đại trạch với tốc độ cực nhanh.

“Lột xác còn thiếu một chút, không được, vẫn còn cơ hội bù đắp!” “Huyết Phần!

Chỉ cần hấp thu âm tuyền chi lực ở Huyết Phần là có thể bù đắp căn cơ ở mức độ lớn nhất!” Cả người Phong Sư Cỗ hóa thành một đạo hắc quang, phá vỡ mọi chướng ngại, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã đến Phong gia đại trạch.

Trong Huyết Phần, âm tuyền ùng ục trào ra từ mắt suối, đã sắp tiếp cận điểm giới hạn, thêm một ngày nữa là có thể hoàn toàn trào ra.

Mà toàn bộ Bàn Cổ Mạch thực ra cũng đã tu phục gần xong.

Địa Tiên Thôn Âm Dương lấy ý Âm Dương Hỗn Nguyên, đả thông khe hở âm dương, hấp thu âm minh chi lực, hòa vào thi huyết ám tuyền vốn đã tồn tại trong Bàn Cổ Mạch này, không ngừng tu bổ địa mạch.

Đợi đến khi thi huyết âm tuyền thấm ra từ Huyết Phần mới là lúc công suất lớn nhất, lúc đó mới đủ hoàn mỹ.

Phong Sư Cỗ cũng là nhắm vào điểm này mà đến.

Hiện tại, quá trình lột xác bị động đã đứt gánh, vậy chỉ còn cách chủ động xuất kích, tiến vào trong huyết tuyền để hấp thu năng lượng âm minh tà khí.

Thẩm Hạo ở bên ngoài cũng đã nhận ra động tác của Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ có lưu lại hậu thủ nên Thẩm Hạo không thể phát hiện ra hắn ngay từ đầu.

Hiện tại Thẩm Hạo đã phát hiện, bèn lập tức thôi động Ám Nhật Chân Hỏa, tập trung sức mạnh, tập hỏa về phía thi tuyền Huyết Phần.

Động tác của Phong Sư Cỗ cực nhanh, toàn thân bao bọc trong giáp trụ tà khí, mặc kệ Ám Nhật Chân Hỏa, thi triển một chiêu Kim Thiền Thoát Xác (ve sầu lột xác), vứt bỏ lớp tà khí ngoại giáp bên ngoài, canh chuẩn thời cơ rồi làm một cú lao mình, chui tọt vào trong Huyết Phần.

Ngay sau đó, hắn chìm xuống dưới thi huyết âm tuyền, ngồi xếp bằng trong huyết tuyền, tay bắt chỉ quyết kỳ dị.

Nguyên thần thôi động, một cỗ lực hút bàng bạc phát ra từ nhục thân.

Lượng lớn thi huyết âm tuyền bị hắn hấp thu luyện hóa.

Cùng lúc đó, toàn bộ Bàn Cổ Mạch Thi Hình Sơn, ngoại trừ chỗ Huyết Phần này, các nơi khác đều đã bị Ám Nhật Chân Hỏa tịnh hóa hoàn toàn.

Âm minh huyết tuyền cuồn cuộn.

Thẩm Hạo chụm năm ngón tay lại, vầng Ám Nhật khổng lồ kia không ngừng thu nhỏ ngưng luyện, tụ lại về phía Huyết Phần.

Cuối cùng, hình thành một quả cầu lửa đen đường kính ba trượng, bao trùm toàn bộ Huyết Phần.

Trong Huyết Phần, tuy có âm tuyền liên tục phun trào từ mắt suối, nhưng bên ngoài có Ám Nhật Chân Hỏa thiêu đốt, bên trong có Phong Sư Cỗ không ngừng hấp thu.

Mực nước trong huyết tuyền đang hạ xuống không ngừng.

Cho đến khi chỉ còn lại một chút cuối cùng.

Phong Sư Cỗ mở đôi mắt đen bóng, tiếc nuối nhìn bản thân.

"Haizz, đáng tiếc, vẫn còn thiếu không ít!" "Cũng không biết là kẻ nào lại dám to gan lớn mật như thế, trêu chọc đến trên đầu bản tiên, đúng là tìm chết!" Càng nói ngữ khí Phong Sư Cỗ càng thêm ngoan lệ.

Hắn vốn dĩ có dáng vẻ cao nhân nhã sĩ tiên phong đạo cốt, nhưng hiện tại, do lột xác không hoàn mỹ, cộng thêm việc hấp thu sức mạnh huyết tuyền một cách bạo lực, toàn bộ nhục thân đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từng đường vân đen lan ra từ xương cốt trong cơ thể, phủ lên bề mặt da, hình thành những hoa văn tà mị quỷ dị, tựa như ma chú.

Đây là hiệu quả của việc tà khí xâm thực, hậu quả do lượng lớn tà khí hội tụ gây ra.

Vốn dĩ, nếu Phong Sư Cỗ tu hành theo bí thuật, từ từ hấp thu tà khí lột xác, tà khí sẽ được luyện hóa hoàn toàn nên không tồn tại loại di chứng này.

Nhưng hiện tại, vì để bù đắp căn cơ, hắn không lo được nhiều như vậy, ra sức hấp thụ tà khí dẫn đến hậu quả như ngày nay.

Hắn còn chưa biết, loại di chứng này hắn không có cách nào giải trừ.

Theo tà khí càng sâu, ý chí tà dị cũng sẽ không ngừng trưởng thành, từ từ xâm thực ý chí của hắn cho đến khi hoàn toàn thay thế hắn.

Phong Sư Cỗ dù sao cũng đã tu thành Nguyên Thần đại tu sĩ, hắn mượn bí thuật Ô Dương Vương tu thành Nguyên Thần trước, sau đó mới bố cục lột xác nhục thân.

Hiện tại tà khí xâm thực, hắn tự nhiên cũng phát hiện ra, nhưng hắn tự tin đợi sau khi mình thực sự lột xác trở thành Chân Tiên thì có thể dễ dàng tiêu trừ tai họa ngầm này.

Mắt thấy Ám Nhật Chân Hỏa không ngừng bức tới gần, hắn lại lần nữa ngưng tụ một bộ áo giáp tà khí dày đặc bao bọc toàn thân, đồng thời thôi động ám thủ mình đã bố trí.

Tuy nhiên, phần lớn thủ đoạn đều đã mất hiệu lực, chỉ còn lại duy nhất một cái còn dùng được.

Chính là loài Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở ngoại vi địa mạch Quan Tài Sơn!

Hắn thi pháp, thôi động Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nhanh chóng cắt đứt liên kết giữa toàn bộ Quan Tài Sơn và địa mạch xung quanh.

Lập tức, cả địa mạch chấn động.

Lượng lớn đá vụn từ trên trời rơi xuống, nện vào Thi Hình Sơn.

Cả địa mạch di động theo dòng chảy thủy mạch dưới lòng đất, tựa như một cỗ quan tài nổi trôi trong nước.

Đây chính là ứng nghiệm với cái tượng "Phá sơn xuất sát" trong lời tiên tri của Vu Tà.

Chương 307

Vốn dĩ phải là sau khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phục hồi, thôn phệ Địa Tiên Thôn và địa mạch Thi Hình Sơn rồi tự động diễn hóa mà thành, nhưng hiện tại Phong Sư Cỗ định tự mình động thủ tạo ra dị tượng này.

Nhận ra ý định của Phong Sư Cỗ, Thẩm Hạo không hề bất ngờ.

Hắn đã sớm bố hạ Chu Thiên Càn Khôn Đại Trận ở bên ngoài, chỉ đợi hắn chui ra.

Thẩm Hạo lập tức thông báo ra bên ngoài, bảo bọn họ mau chóng rút hết nhân viên trên ngọn núi đối diện đi, tránh để bị Phong Sư Cỗ vạ lây.

Nhân viên trên núi đối diện cũng không chút do dự, lập tức rút lui.

Ám Nhật Chân Hỏa cháy hừng hực, lấp lánh như đá hắc diệu thạch.

Lúc này, Ám Nhật Kim Ô đã luyện hóa một lượng tà khí khổng lồ, gần như luyện hóa hết nguồn gốc âm tà trong cả Bàn Cổ Mạch, đạt được mức độ thăng cấp cực lớn.

Hiện tại, Ám Nhật Kim Ô trong dị tượng đã có hình thể ngưng thực hơn, linh tính càng mạnh mẽ hơn.

Khu thể đen tuyền thâm thúy, đôi mắt vàng rực rỡ, càng thêm thần tuấn.

Lông vũ toàn thân đen bóng, trên đường viền ẩn ẩn tỏa ra kim mang chói lọi.

Cả con Kim Ô đen tuyền lấp lánh kim quang!

Nó vui vẻ cất tiếng hót trong vầng Ám Nhật, cánh vỗ một cái là một trận hỏa diễm mãnh liệt bốc lên.

Mà với tư cách là dị tượng thiên mệnh của Thẩm Hạo, sự thăng cấp to lớn của Ám Nhật cũng mang lại cho Thẩm Hạo một đợt phản bộ cường tráng.

Cỗ phản bộ này tuy đến mãnh liệt nhưng Thẩm Hạo lại dễ dàng luyện hóa hấp thu toàn bộ, không chút trệ sáp!

Tu vi sơ nhập Hóa Thần lập tức tăng tốc như ngồi tên lửa.

Thân thần các nơi trong cơ thể đồng thời kích phát, đại phóng quang minh, chiếu rọi toàn thân từ trong ra ngoài.

Huyết nhục, gân cốt, da dẻ, linh hồn, ý chí, nguyên thần, từ trong ra ngoài đều được luồng thần quang này chiếu rọi, tẩy rửa, tịnh hóa, thăng hoa.

Tu vi 《Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh》 của Thẩm Hạo đang cực tốc dâng cao.

Vốn dĩ chỉ là cảnh giới Tiểu Thành niệm tụng hơn một trăm biến, lúc này lại tăng vọt, thoáng cái đã đạt đến cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh, tương đương với cảnh giới tu vi niệm tụng trọn vẹn ba ngàn biến.

Hơn nữa, sự thăng cấp này cực kỳ vững chắc, không hề có tai họa ngầm phù phiếm.

Nguyên thần Thẩm Hạo bỗng chốc lớn mạnh hơn rất nhiều.

Tu vi bản thân cũng thuận thế đột phá đến Hóa Thần cảnh trung kỳ.

Lập tức, một cỗ khí thế cường đại bùng phát từ trong cơ thể Thẩm Hạo.

Ô Thiền đang thủ ở bên ngoài lập tức cảm nhận được khí tức của Thẩm Hạo trở nên mạnh mẽ hơn, khí thế cao trướng, vượt xa khí thế Hóa Thần sơ kỳ hiện tại của nàng.

"Hả?

Cỗ khí thế này là sao?

Sao lại mạnh lên nhiều thế này?

Chẳng lẽ là đột phá rồi?" Ô Thiền trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Không chỉ nàng, đám người Dân Điều Cục chạy tới và đông đảo nhân viên trực ban bên ngoài cũng đều cảm nhận được uy áp của cỗ khí thế này.

Đạo trưởng Trùng Minh của Long Hổ Sơn cảm nhận được khí thế thì nheo mắt lại: "Đây là... khí thế Hóa Thần trung kỳ, là ai?" Linh Hư đạo trưởng và Giác Trần đại sư cũng sờ không ra đầu mối.

Thế là bọn họ lập tức tăng tốc, trong nháy mắt đã đến đỉnh một ngọn núi gần đó, nhìn về phía trước.

Trong thi huyết âm tuyền, Phong Sư Cỗ vẫn đang không ngừng hấp thu âm tuyền.

Hắn cũng là người đầu tiên cảm nhận được khí thế của Thẩm Hạo bên ngoài.

Trước đó Thẩm Hạo ẩn giấu rất kỹ, hắn vẫn không phát hiện Thẩm Hạo ở đâu.

Nhưng hắn biết Hỏa Kiếp của mình không bình thường, khẳng định là có người giở trò.

Mãi đến khi Thẩm Hạo bộc lộ khí thế, hắn mới định vị được vị trí của đối phương.

Hóa ra là ở ngay trên không trung Thi Hình Sơn Bàn Cổ Mạch cách

đó không xa.

Âm tuyền đã sắp cạn đáy, chỉ còn một lớp nông, sắp lộ ra mắt suối.

Mắt suối này chính là một khe nứt quán thông âm dương, giao thông với âm giới.

Khe nứt này vừa vặn thông đến một chỗ âm tuyền.

Âm tuyền cuồn cuộn không ngừng rót qua thông đạo này.

Tuy nhiên hiện tại, tốc độ rót âm tuyền đã không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Phong Sư Cỗ đã không trông cậy vào nó nữa.

Thế là, Phong Sư Cỗ định lại giở trò cũ.

Lại làm một cú Kim Thiền Thoát Xác, đào thoát khỏi vòng vây hắc hỏa này.

Chiêu thức không sợ cũ, chỉ cần hiệu quả tốt là được.

Phong Sư Cỗ hấp nạp hết sạch âm tuyền dưới đáy hố, lại lần nữa bố trí một bộ giáp trụ đen kịt dữ tợn bao phủ toàn bộ cơ thể, không chừa một kẽ hở.

Mà bộ tà khí áo giáp này cũng không dính sát vào người hắn, ở giữa có một khe hở không khí.

Mục đích là để thuận tiện thoát ly bất cứ lúc nào.

Sự lợi hại của hắc hỏa kia hắn đã lĩnh giáo rồi, một khi dính vào là không thể dập tắt, chỉ có vứt bỏ bộ phận dính lửa đi mới có thể thoát thân.

Hội tụ lượng lớn sức mạnh tà dị từ âm tuyền, bộ giáp tà khí lần này mạnh hơn bộ trước nhiều.

Khí thế Phong Sư Cỗ đại thịnh, nhưng tuyệt đại bộ phận đều ngưng tụ trên bộ giáp này.

Lần này hắn không chỉ là Kim Thiền Thoát Xác mà còn muốn "Ám độ trần thương".

Nếu người bên ngoài bị thân xác giả của hắn lừa gạt, thì chân thân có thể lặng lẽ đào tẩu.

Tuy nhiên, hắn cũng không ôm quá nhiều hy vọng, chỉ là thao tác thử một phen.

Sau khi hút cạn mọi âm tuyền trong hố Huyết Phần, Phong Sư Cỗ mặc giáp tà khí, thân hình nhoáng lên hóa thành một đạo ô quang bay ra ngoài, muốn đột phá phong tỏa của Ám Nhật Chân Hỏa.

Ám Nhật Kim Ô lập tức chú ý tới dị thường, gia tăng sức mạnh phong tỏa về phía Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ quyết đoán thoát ly khỏi tà khí áo giáp, nhân lúc sự chú ý của Ám Nhật Kim Ô hoàn toàn bị áo giáp thu hút, hắn canh chuẩn thời cơ lao ra ngoài.

Ám Nhật Kim Ô tuy linh tính mười phần nhưng chung quy không phải sinh linh thực sự, bị Phong Sư Cỗ dùi vào chỗ trống, thành công đào thoát.

Nhưng Thẩm Hạo vẫn lặng lẽ khóa chặt hắn.

Ám Nhật Kim Ô luyện hóa bộ giáp tà khí thâm thúy kia, tiếp đó lại thiêu hủy mắt suối âm tuyền và thông đạo khe nứt không gian.

Sau đó, vầng Ám Nhật to ba trượng thu nhỏ lại thành một mặt trời đen nhỏ, quay về trong cơ thể Thẩm Hạo.

Lại là một đợt phản bộ, có điều lần này không mãnh liệt như vừa rồi, Thẩm Hạo vô thanh vô tức hấp thu luyện hóa.

Còn Phong Sư Cỗ thì ẩn nặc toàn thân khí tức, chui vào trong địa mạch.

Ngoài chỗ mắt suối kia, bên trong địa mạch Thi Hình Sơn còn rất nhiều động đạo như mạch máu.

Âm tuyền bên trong đã sớm bị Ám Nhật luyện hóa, nhưng Phong Sư Cỗ không còn chỗ nào để trốn, chỉ có thể chọn nơi đó.

Hắn thi pháp thao túng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tàn tồn bên ngoài, đả thông lộ tuyến trôi dạt của địa mạch, nghiền nát toàn bộ đá núi cản đường, nương theo dòng chảy ngầm dưới đáy núi lao ra sông Trường Giang bên ngoài.

Chương 308

Bên ngoài, đám người Dân Điều Cục cũng đã vào vị trí.

Ba vị trưởng lão Hóa Thần cùng với Ô Thiền chia ra bốn phương, bao vây nơi này.

Các tu sĩ còn lại thì dựa theo cảnh giới tu vi mà lùi ra xa, hình thành vòng vây.

Theo việc Phong Sư Cỗ sắp xuất thế, Thẩm Hạo thuận thế mở ra Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm Đại Trận.

Đám người bên ngoài lập tức nhìn thấy một tòa trận pháp huyền diệu đột nhiên thăng khởi, bao trùm cả bốn phương tám hướng vào trong.

Trận văn cực kỳ huyền ảo, tản ra bạch quang mông lung, thông qua các trận cơ trên dưới mười phương câu liên với nhau, hình thành một đạo pháp trận tản ra khí tức cường đại.

Từ trong trận pháp, bọn họ có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh hạo đại, bàng bạc.

Đối với yêu tà chi vật có sự áp chế cực lớn, nhưng đối với bọn họ lại không có chút trở ngại nào, thậm chí còn được tăng cường không ít.

Nhìn thấy trận pháp cường đại rợp trời dậy đất này, mọi người tại hiện trường nhất thời lòng tin tăng gấp bội.

Ngọn Quan Tài Sơn này, địa mạch hình thi thể không đầu nằm trong đó tựa như một cỗ quan tài kín mít.

Mà hiện tại, cả Quan Tài Sơn tách khỏi sự liên kết với sơn thể, trôi nổi trong thủy mạch, giống như một cỗ quan tài trôi trong nước,

theo dòng nước trôi về phía sông Trường Giang.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao năm qua đã sớm ăn mòn lòng đất đến mức thủng trăm ngàn lỗ, hình thành một khoảng không khổng lồ, nước sông tràn vào tạo thành mạch nước ngầm.

Mà vật cản dọc đường đều bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phá vỡ, mở rộng đường nước khiến Quan Tài Sơn có thể thuận dòng trôi ra.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hấp thụ địa khí xung quanh, sinh trưởng nhanh chóng, bao bọc toàn bộ bên ngoài Quan Tài Sơn tựa như một quả cầu đồng lớn.

Tiếng giáp đồng cắt nát đá vụn không ngừng truyền ra từ lòng đất.

Mọi người bên ngoài toàn thần giới bị, chăm chú quan sát nhất cử nhất động dưới lòng đất.

Những người có tu vi từ Kim Đan kỳ trở lên đều thả thần thức vào lòng đất, phát hiện ra một khối đồ vật đang thuận dòng đi ra, sắp sửa từ dòng chảy ngầm xông vào thủy đạo Trường Giang.

Rất nhanh, cả Quan Tài Sơn phá núi mà ra.

Từ bên trong sơn thể, nó phá vỡ tầng tầng lớp đá mỏng yếu rỗng ruột, lao thẳng ra ngoài, lăng không đâm vào ngọn núi lớn bên bờ đối diện.

Cú va chạm này cực mạnh.

Một nửa thân núi Quan Tài Sơn đâm ngập vào núi đối diện, kẹt lại giữa không trung.

Nắp quan tài và bốn vách Quan Tài Sơn dưới cú va chạm này nhao nhao vỡ vụn.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quấn quanh Quan Tài Sơn cũng múa may trước gió.

Từng phiến lá đồng xanh như những lá cỏ tùy ý tung bay, giáp phiến ma sát phát ra tiếng va chạm leng keng.

Thấy Quan Tài Sơn đã xuất thế, Phong Sư Cỗ phát ra một tràng cười điên cuồng.

"Ha ha~ Khặc khặc khặc~" Ngay sau đó, hắn thao túng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thu nhỏ lại, để lộ toàn bộ bên trong Bàn Cổ Mạch.

Địa Tiên Thôn rốt cuộc đã vẫn thế!

Thẩm Hạo thì thuận thế bay ra từ bên trong, hội họp với mọi người bên ngoài.

Mà trên toàn bộ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tản ra huyết vụ nồng nặc, phiêu tán đi khắp nơi.

Đặc biệt là Địa Tiên Thôn phía dưới.

Phong Sư Cỗ ngay sau đó lại cổ động toàn thân tà khí pháp lực, bắt ấn quyết kỳ dị, thế mà lại lần nữa đả thông khe nứt âm dương trong Huyết Phần.

Hơn nữa, mắt suối kia còn mở rộng ra gấp mấy lần.

Lúc trước khi khai mở mắt suối đó, tu vi Phong Sư Cỗ đâu thể so được với bây giờ.

Lập tức, từ mắt suối dâng trào ra một lượng lớn thi huyết âm tuyền tản ra tà khí đen kịt, nhanh chóng lấp đầy toàn bộ địa mạch Thi Hình Sơn, sau đó lại nhanh chóng trào ra khỏi mặt đất.

Phong Sư Cỗ đã nắm bắt được thời cơ Thẩm Hạo thoát thân, mọi chuyện đều diễn ra cực nhanh.

Quay đầu nhìn lại thì kế hoạch của Phong Sư Cỗ đã thực hiện được.

Hắc thủy âm tuyền tản ra mùi hôi thối huyết tinh như thi huyết

không ngừng tràn ra từ mắt suối, nhanh chóng nhấn chìm bề mặt Thi Hình Sơn.

Bao gồm cả bên trong hang động dưới vết nứt ở bụng cũng rất nhanh bị hắc thủy rót đầy.

Hàng vạn người tuẫn táng mà chết ngâm mình trong đám hắc thủy này cũng nhanh chóng thi biến.

Từng cái từng cái thuận theo hắc thủy lưu động chui ra từ bên trong.

"Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn!" "Khặc khặc khặc~" Phong Sư Cỗ phi thân bay thẳng lên đỉnh núi.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia dưới sự thao túng của hắn xuyên vào trong núi lớn, chui đến dưới chân hắn.

Từng phiến lá đồng thực uốn lượn bàn toàn, quấn quýt lấy nhau hình thành một đóa đài sen màu đen huyết dụ, Phong Sư Cỗ ngồi ngay ngắn bên trên.

Phong Sư Cỗ cũng biết làm màu đấy, pha làm màu này Thẩm Hạo cho chín điểm.

Phong cách của đài sen đúng là khác bọt.

Phía dưới, vô số cổ thi đen kịt trào ra từ Địa Tiên Thôn, dũng mãnh lao về phía Phong Sư Cỗ, dùng một tốc độ cực nhanh không hợp lẽ thường leo lên vách núi, bò đến dưới chân đài sen đen, vây quanh Phong Sư Cỗ.

Nhất thời, thiên địa biến sắc, hắc khí âm tà nồng trọng bốc lên tận trời, nhuộm cả ngọn núi thành một tòa ma vực âm tà.

Nhưng cũng may Thẩm Hạo đã mở ra Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm Đại Trận.

Tất cả những thứ này đều bị cách ly bên trong không gian trận pháp.

Trận pháp vừa mở, hai giới phân cách, nội ngoại bất thông, mọi thứ đều bị cô lập bên trong.

Nhìn từ bên ngoài, tất cả đều bình thường.

Lúc này, người của Dân Điều Cục ngoại trừ ba vị trưởng lão Hóa Thần ra thì những người khác đều đã không thể tham gia vào được nữa, thực lực quá thấp, e rằng dư ba giao chiến cũng đủ đánh chết bọn họ.

Ti Yên Vũ cùng vài người đành phải dẫn theo đông đảo thành viên Dân Điều Cục thủ ở bên ngoài trận pháp.

Trên bầu trời, âm vân nồng trọng mật bố, lấp lóe từng mảng lôi đình trắng lóa.

Lôi kiếp của Phong Sư Cỗ đang uẩn nhưỡng.

Tuy nhiên, trước khi lôi kiếp giáng xuống, Phong Sư Cỗ còn cần phải độ qua nhân kiếp trước mắt này đã.

Nếu không thì cũng chẳng cần lãng phí năng lượng thiên địa làm gì.

Phong Sư Cỗ ngẩng đầu nhìn kiếp vân phía chân trời, lại nhìn đám người trước mắt cùng với một mảng lớn trận pháp bố trí xung quanh.

Sắc mặt vốn đã khó coi lại càng thêm âm trầm.

Bộ dáng hắn lúc này đã trở nên vô cùng tà dị.

Toàn thân bao phủ hoa văn quỷ dị, ngay cả trên mặt cũng vậy, đôi mắt lúc này đã đỏ ngầu như máu, toàn thân hắc khí sôi trào.

Nhìn một cái là biết không phải thứ tốt lành gì.

“Khặc khặc khặc~, một lũ tiểu bối lại dám đến tìm lão tổ ta gây sự, đúng là chán sống, các ngươi đây là dâng huyết thực đến tận cửa a!” “Vậy lão tổ ta sẽ không khách sáo nữa!” Phong Sư Cỗ nhe răng cười, nói với mọi người.

Tên Phong Sư Cỗ này tuy kế thừa bí thuật của Ô Dương Vương nhưng chung quy là không hoàn thiện, hắn đã bị tà khí xâm thực ý chí, trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ, cũng bắt đầu phát điên.

Ngay sau đó, đài sen dưới trướng biến ảo, tán ra thành lại bộ dáng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Mấy cái rễ cây bằng đồng xanh loang lổ rỉ sét tựa như lưỡi cưa múa may trên không trung, phát động công kích về phía mọi người.

Đều là đại tu sĩ Hóa Thần, năm người có mặt đều có thể phi hành tự do tùy tâm, nhẹ nhàng tránh thoát đòn công kích này.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã bị Phong Sư Cỗ lấy xuống từ địa mạch, tế luyện thành một món vũ khí giống như roi.

Chương 309

Điều này làm Thẩm Hạo nhớ tới bộ hoạt hình huyền huyễn ném gạch nào đó, Võ Hồn của Hải Thần nào đó cũng là một bụi cỏ như thế này.

Chỉ có điều, cái của Phong Sư Cỗ này tởm hơn một chút.

Trùng Minh đạo trưởng thấy tà túy này lại dám không giảng võ đức, ra tay đánh lén, quả thực giận không kìm được, râu tóc dựng ngược cả lên.

"Hừ!

Tà túy chính là tà túy!

Chư vị đồng đạo, tà túy xuất thế, chúng ta trách nhiệm không thể chối từ!" "Mọi người cùng nhau ra tay, sớm thu thập hắn, cũng tiện sớm trở về giao nộp!

Miễn cho lãng phí thời gian, để các đồng đạo khác chê cười!" Linh Hư đạo trưởng cũng hùa theo: "Không sai, mọi người cùng nhau ra tay, phối hợp với nhau!" Giác Trần đại sư vẻ mặt đầy chính khí: "A Di Đà Phật!

Hai vị đạo hữu nói không sai, các huynh đệ, dốc hết tâm sức, kề vai sát cánh cùng lên, đối phó tà túy, chúng ta không cần giảng đạo nghĩa giang hồ gì sất!" Thẩm Hạo và Ô Thiền cũng nhao nhao gật đầu.

Lập tức, mọi người đều lấy ra bản lĩnh giữ nhà của mình, vừa ra tay đã tung chiêu cuối.

Không thèm chơi mấy trò thăm dò vớ vẩn với Phong Sư Cỗ nữa.

Vừa ra tay đã là đại chiêu!

Trùng Minh đạo trưởng khởi thủ chính là một chiêu Ngũ Lôi Chính Pháp, Dương Ngũ Lôi sí bạch chói mắt ngưng tụ trong lòng bàn tay, trong nháy mắt đánh về phía Phong Sư Cỗ.

Linh Hư đạo trưởng sở trường nhất chính là phù lục.

Tùy tay ném ra một nắm tử phù, có khu tà, phá sát, thiên lôi, chân hỏa, trảm yêu, phục ma...

đủ các loại kiểu dáng.

Phù lục như súng máy, lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía Phong Sư Cỗ.

Giác Trần đại sư thì niệm tụng La Hán Phục Ma Mật Chú, chu thân kim quang đại phóng, phật lực trùng thiên, nhuộm đẫm toàn thân thành một mảng quang minh.

Phật pháp đối với tà túy cũng có lực khắc chế thiên nhiên.

Ô Thiền thì mở ra Xà Thần chi lực của bản thân, tay cầm quyền trượng Huyết Oán, khỏa ngọc nhãn trên đỉnh đầu quyền trượng hoàng kim lập tức như sống lại, tùy ý chuyển động, liếc nhìn xung quanh.

Sau đó, nó khóa chặt Phong Sư Cỗ đang đứng trên đỉnh núi thây ma.

Xà Thần chi lực nở rộ, một con mắt to lớn màu đỏ rực huyền phù trên đỉnh đầu Ô Thiền.

Đó là một loại màu đỏ sí liệt như lửa, chính là tinh hoa dương viêm trong Mộc Trần Châu cụ hiện hóa.

Trung ương nhãn đồng, một vạch thụ đồng màu đen uyển như xà mâu, chính là Xà Thần Chi Nhãn, nhìn chằm chằm vào Phong Sư Cỗ.

Giống như thiên nhãn, thần uy hách hách.

Không chỉ là Phong Sư Cỗ, ngay cả đám người còn lại tại hiện

trường cũng cảm nhận được một cỗ uy áp.

Một đạo hỏa diễm xạ tuyến khổng lồ từ trong Xà Thần Chi Nhãn bắn ra, trực chỉ Phong Sư Cỗ.

Về phần Thẩm Hạo, cũng không giấu giấu diếm diếm, xuất thủ chính là một chiêu mạnh nhất.

Hắn trực tiếp tế xuất tiên khí Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Một bức đồ quyển mờ ảo từ trong cơ thể bay ra, sau đó cấp tốc biến lớn, bao trùm toàn bộ bầu trời.

Trong đó vân triện thiên thư lưu động tổ hợp.

Quy tắc của một phương thế giới bên trong đầu xạ ra ngoại giới.

Giống như cải thiên hoán địa, cảnh tượng xung quanh đều thay đổi.

Vốn dĩ đám người đang ở trên Vu Hạp trường giang, hiện tại lại phảng phất như đặt mình vào một nơi tuyệt địa hoang vu.

Ba người Trùng Minh đạo trưởng đều mặt lộ vẻ kinh hãi: "Pháp bảo thật lợi hại!" Năm người đồng thời ra tay, lôi quang trong tay Trùng Minh đạo trưởng lập tức thoát tay bay ra.

Lôi đình vẽ nên một đường quỹ tích huyền ảo, bổ về phía Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ thấy thế lập tức đằng na né tránh.

Mà lúc này, phù lục của Linh Hư đạo trưởng cũng bay đến cận tiền, không trực tiếp đánh toàn bộ về phía hắn, mà còn có một bộ phận bay đến xung quanh hắn, phong tỏa đường lui.

Phục Ma Cấu Quang của Giác Trần đại sư cũng đã đánh tới, bao trùm toàn thân hắn.

Lại có hỏa diễm xạ tuyến của Ô Thiền bắn tới.

Lại thêm Càn Khôn Xã Tắc Đồ phong thiên tỏa địa.

Đủ loại áp chế khiến hắn gần như không thể động đậy, chỉ có thể né tránh với tốc độ rùa bò.

Thế nhưng lại không tránh khỏi hỏa lực tập kích của tất cả mọi người.

Sắc mặt Phong Sư Cỗ âm trầm như hắc thủy, trong lòng chửi ầm lên đám người không nói võ đức, cùng nhau hội đồng bắt nạt một lão thi mấy trăm tuổi như hắn.

Phong Sư Cỗ bất đắc dĩ, đành phải ngạnh kháng một kích này.

Toàn thân tà khí quay cuồng, lần nữa ngưng tụ ra một bộ hắc giáp âm tà hộ vệ toàn thân, nhưng vẫn không yên lòng, đem Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quấn quanh thể biểu một vòng.

Cuối cùng, lại triệu tập quần thi, vây hắn lại đoàn đoàn, giống như quả cầu kiến, hình thành một cái "thi cầu".

Tam trọng phòng hộ để ứng đối một kích tập hỏa của đám người.

Chỉ là, công kích của những người ở đây đâu có dễ đỡ như vậy.

Ngũ Lôi Chính Pháp của Trùng Minh đạo trưởng, một đạo tiếp một đạo cuồng bổ tới, pháp lực cứ như không cần tiền, mỗi một cái đều là toàn lực thôi động.

Phù lục của Linh Hư đạo trưởng cũng là ném ra từng nắm, toàn là tử phù cùng lam phù hắn tích lũy nhiều năm, đều là phù lục tương đối cao cấp.

Hỏa diễm xạ tuyến của Ô Thiền càng là công kích đa đoạn mang tính liên tục, hỏa diễm xạ tuyến liên miên bất tuyệt, Phong Sư Cỗ tránh đến đâu, hỏa diễm xạ tuyến liền theo đến đó, cũng lưu lại vết

tích hỏa diễm thiêu đốt trên mặt đất, tiếp tục thiêu đốt.

Thẩm Hạo thôi động Càn Khôn Xã Tắc Đồ, phong cấm xung quanh Phong Sư Cỗ ở mức độ lớn nhất.

Sau đó tay hắn cũng không ngừng nghỉ.

Lần nữa triệu ra Nhật Nguyệt Kim Luân, Ám Nhật chi lực quán chú vào trong đó.

Nguyệt Kim Luân uyển như một vầng hàn nguyệt rạch phá chân trời.

Nhật Kim Luân uyển như một vầng hắc ám thái dương, bên trong có Ám Nhật Kim Ô trầm phù du động.

Ám Nhật Chân Hỏa hung dũng kích phát, lần nữa bao bọc toàn bộ Phong Sư Cỗ lại.

Tam trọng phòng hộ của Phong Sư Cỗ trực tiếp bị đánh vỡ hai tầng.

Tầng thi thể ngoài cùng trực tiếp bị thiêu đốt hầu như không còn.

Không chỉ nơi này, lửa còn lan tràn ra xung quanh.

Ám Nhật Chân Hỏa thiêu đến tận huyết phần trong Địa Tiên Thôn, thi huyết âm tuyền đang không ngừng phun trào lần nữa bị át chế.

Lượng lớn âm tuyền đã sớm dâng trào ra ngoại giới.

May mắn Thẩm Hạo dùng Càn Khôn Xã Tắc Đồ phối hợp trận pháp phân cắt hai giới, nếu không để tiết lộ vào trong Trường Giang thì đúng là một trường tai nạn.

Loại ô nhiễm nguồn nước này ảnh hưởng diện tích quá lớn!

Một mảng lớn hắc thủy nhuộm đen mặt đất hoang vu, hình thành một hồ nước đen.

Bên trong tà khí áo giáp, Phong Sư Cỗ cảm nhận được liệt độ công kích của đám người.

Tầng áo giáp cuối cùng này sợ là cũng chịu không nổi.

Hắn đành phải lần nữa kim thiền thoát xác.

Chương 310

Đối với đạo kim thiền thoát xác, Phong Sư Cỗ nghiên cứu rất sâu, lần nào cũng có thể đào thoát.

Nhất là đối với loại sức mạnh cực kỳ khắc chế hắn như Ám Nhật Chân Hỏa. "Hừ!

Thật là không nói võ đức, vậy để các ngươi kiến thức sức mạnh của ta đi!" Sau khi Phong Sư Cỗ lần nữa thoát thân, thân hình trọng tân hiển hóa bên trong Địa Tiên Thôn đang huyền không.

Bộ tà khí áo giáp tàn lưu kia mất đi hắn chèo chống, rất nhanh liền bị luyện hóa hầu như không còn.

Phong Sư Cỗ lơ lửng trên huyết phần Địa Tiên Thôn.

Phất tay dẫn một cái. "Lên!" Lập tức, âm tuyền dưới huyết phần phóng lên tận trời, ngay cả huyết phần đều bị trùng phá, giống như một đài phun nước, Phong Sư Cỗ cứ thế đứng trên dòng suối. "Hả?

Thế mà chạy được, thứ quỷ này thủ đoạn đào mệnh cũng lợi hại đấy chứ!" "Đúng vậy, xem ra chúng ta vẫn là coi thường hắn!" "A Di Đà Phật, kia dù sao cũng là đồ chơi dám tự xưng Địa Tiên, không thể khinh thường a!" "Mọi người cùng nhau, tiếp tục ra tay!" Lập tức, đám người lại lần nữa ra tay.

Đều không có lựa chọn cận thân vật lộn, dù sao loại hắc thủy âm tà âm tuyền kia vừa nhìn liền biết không dễ chơi, nếu dính vào, e rằng hậu quả nghiêm trọng.

Vẫn như cũ là thi pháp tầm xa.

Có trận pháp cùng tiên khí phối hợp hạn chế.

Có hiệp một thăm dò, trong lòng mấy người cũng coi như có tính

toán.

Đám người lần nữa toàn lực công kích.

Trùng Minh đạo trưởng lần nữa phóng ra Dương Ngũ Lôi sí liệt.

Linh Hư đạo trưởng thì ném ra ba mươi sáu đạo tử phù, bảy mươi hai đạo lam phù, tạo thành một cái Thiên Cương Địa Sát Phục Ma Trận, bố trí xung quanh Địa Tiên Thôn.

Phù lục câu liên thiên địa.

Giác Trần đại sư một lần nữa niệm tụng La Hán Phục Ma Mật Chú.

Đây là chiêu thức mạnh nhất trong tay hắn để đối phó tà túy, những thủ đoạn khác đều không quá thích hợp.

Dù sao tên Phong Sư Cỗ này đã cận tiên, quá mức lợi hại.

Ô Thiền lần này đổi sang làm phụ trợ.

Xà Thần Chi Nhãn trên đỉnh đầu phóng ra một đạo nhiếp hồn bạch quang, một khi chiếu tới sẽ không thể động đậy.

Thẩm Hạo thấy thế, lập tức khu sử Nhật Nguyệt Kim Luân bay đến trong âm tuyền dưới chân Phong Sư Cỗ, thôi động Ám Nhật Chân Hỏa, thiêu đốt âm tuyền.

Thẩm Hạo đổi thủ đoạn, cũng sử xuất lôi pháp.

Đây chính là Cao Thượng Lôi Pháp do Tử Vi Đại Đế thân truyền, ẩn chứa thiên uy.

Nhờ vào kiếp vân vốn đã tồn tại trên bầu trời chiến trường, Thẩm Hạo lập tức vận khởi Tử Vi Đế Sắc Ngũ Lôi Chính Pháp!

Lập tức, giữa không trung sấm sét cuồn cuộn, thanh thế to lớn.

So với Ngũ Lôi Chính Pháp của Trùng Minh đạo trưởng còn muốn

to lớn hơn nhiều.

Không chỉ là sấm sét vang rền, càng là ẩn chứa thiên địa chi uy!

Thẩm Hạo xuất thủ chính là một đạo Ngọc Xu Thần Lôi!

Hoàng hoàng thiên uy, lấy thế lôi đình rơi xuống!

Đạo thiên đạo thần lôi ẩn chứa uy thiên đạo thẩm phán này đánh thẳng về phía Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ cũng cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng.

Lập tức cũng bắt đầu liều mạng.

Thân thể bị trói buộc, gần như không thể động đậy, Phong Sư Cỗ đành phải vận khởi nguyên thần.

Phát động bí thuật học được từ chỗ Ô Dương Vương.

Vốn dĩ bí thuật này là không trọn vẹn, nhưng trải qua nhiều năm hắn tiềm tâm nghiên cứu, rốt cục dùng kiến giải của chính mình bổ toàn.

Chỉ là hiện tại, cỗ thể xác sắp thành tựu thi tiên này xác thực không giữ được nữa!

Trong lòng Phong Sư Cỗ phẫn uất khó nén.

Nhưng nghĩ đến việc nếu không tránh thoát thì sẽ có hung hiểm thần hình câu diệt!

Thế là, sắc mặt Phong Sư Cỗ trở nên tàn nhẫn! "Tốt lắm!

Đây là các ngươi bức ta!

Các ngươi cũng đừng hòng sống dễ chịu!" "Hát a ~, Vạn Tà Thăng Tiên!!!" Một đạo tà dị nguyên thần đen kịt thôi xán từ trong thi tiên chi thể của Phong Sư Cỗ độn xuất, chui tọt vào trong âm tuyền dưới lòng đất.

Mà Nhật Nguyệt Kim Luân đang tiềm phục trong âm tuyền cũng ngay lập tức phát động tập kích.

Nhưng đạo nguyên thần này quỷ dị cường hãn, trực tiếp tránh thoát, chui vào sâu trong âm tuyền.

Ngược lại thi thân của hắn trên mặt lại mang theo một tia cười mỉm quỷ dị.

Mất đi nguyên thần thao túng cùng đề kháng, ý chí trong tà khí nhanh chóng chưởng khống thân thể. "Kiệt kiệt kiệt ~" Một trận tiếng cười càng thêm quỷ dị càn rỡ từ trong miệng hắn phát ra. "Hả?

Đây là thủ đoạn gì?

Thật quỷ dị!" Ba người Trùng Minh đạo trưởng nhìn đến rất mê hoặc, sao mất đi nguyên thần chưởng khống mà khu thể vẫn có thể hành động tự như?

Thẩm Hạo lập tức nhắc nhở: "Đây là tà khí bên trong ám hàm ý chí đoạt xá khu thể, không thể khinh thường!" "A?

Lại là như thế?" Ba người đều phi thường chấn kinh.

Bọn họ còn không biết trong tà khí này thế mà còn có tai họa ngầm như vậy.

Hiện tại cỗ thi tiên chi thể này nhìn liền không bình thường, nguyên lai đều là tà khí ám hàm ý chí tác quái a!

Trách không được những tà tu kia tu vi càng cao càng phát quỷ dị!

Nguyên lai sớm đã không phải là chính mình!

Ba người lập tức vạn phần coi trọng, toàn thần giới bị.

Sau đó gia đại hỏa lực.

Chỉ bằng vào tà khí ý chí thao túng thi tiên chi khu, lập tức liền yếu

đi vô số lần.

Trùng Minh đạo trưởng, Linh Hư đạo trưởng cùng Giác Trần đại sư ba người phối hợp, lại thêm Ô Thiền phụ trợ, Thẩm Hạo bồi thêm một đạo Ngọc Xu Thần Lôi, trực tiếp đem cỗ thi tiên chi thể này đánh thành bột mịn!

Thẩm Hạo vẫn luôn khóa chặt tà dị nguyên thần của Phong Sư Cỗ.

Hắn bản năng cảm giác được tà dị nguyên thần của Phong Sư Cỗ nguy hại càng lớn hơn!

Phải biết rằng đã đấu pháp một hồi lâu, Phong Sư Cỗ chỉ cần chống đỡ qua đủ thời gian liền coi như đã vượt qua nhân kiếp.

Sau đó chỉ cần đối mặt Thiên Lôi Kiếp là được.

Nhất định phải trong thời gian còn lại mau chóng giải quyết hắn, nếu không thiên kiếp rơi xuống, những người còn lại sẽ không thể can thiệp, bằng không sẽ bị liên lụy, bị lôi kiếp khóa chặt.

Chương 311

Đây chính là thành tiên kiếp, bọn họ làm sao chịu nổi!

Sau khi nguyên thần Phong Sư Cỗ độn ra liền chui vào trong âm tuyền ẩn nấp, nhưng vẫn quan sát chiến đấu bên ngoài.

Mắt thấy thi tiên chi thể triệt để bị tiêu diệt, trong mắt Phong Sư Cỗ cũng hiện lên một tia điên cuồng.

Đây cũng là tà khí đang ảnh hưởng ý chí của hắn!

Chỉ là hắn vẫn chưa chú ý tới.

Lập tức pháp lực nguyên thần của Phong Sư Cỗ vận chuyển, quay đầu oanh kích về phía mắt suối âm tuyền dưới lòng đất.

Nơi đó chính là chỗ khe hở âm dương.

Âm tuyền của âm giới từ trong thông đạo khe hở dâng trào hướng về hiện thế.

Hắn định khuếch đại khe hở này, chế tạo ra ảnh hưởng lớn hơn.

Thẩm Hạo lập tức cảnh báo mọi người: "Không ổn!

Tên này đang công kích khe hở âm dương, muốn mở rộng khe hở!" "Cái gì?

Thảo!" Trùng Minh đạo trưởng giận dữ chửi thề. "A Di Đà Phật!

A di cái đà phật nhà nó, nó đây là muốn tìm chết a!" Giác Trần đại sư cũng phẫn nộ dị thường, thốt ra câu chửi bậy!

Lập tức lần nữa ra tay công kích âm tuyền.

Thẩm Hạo toàn lực thôi động Ám Nhật Chân Hỏa, một con Ám Nhật Kim Ô từ trong Nhật Kim Luân bay ra, bắt đầu điên cuồng thôn

phệ những hắc tuyền này.

Đều là sản vật do âm tà chi khí biến thành, đối với Ám Nhật Kim Ô mà nói là chất dinh dưỡng cực tốt.

Tốc độ phun trào của âm tuyền cũng bị Ám Nhật Kim Ô áp chế xuống.

Ám Nhật Chân Hỏa dày đặc xung quanh cuốn về phía tứ phía bát phương, đem tất cả âm tuyền tiết lộ ra ngoài dẫn nhiên.

Phong Sư Cỗ thấy thế càng là toàn lực thôi động nguyên thần, tiếp tục oanh kích khe hở âm dương, tiếp tục mở rộng không gian thông đạo.

Theo thời gian trôi qua, thông đạo không gian này càng lúc càng lớn.

Âm tuyền tuôn ra càng nhanh hơn.

Đám người dù là liều mạng ngăn chặn cũng ngăn không được.

Thẩm Hạo nói với mọi người: "Cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, mọi người hay là trực tiếp công kích Phong Sư Cỗ!" Ba vị trưởng lão Dân Điều Cục lập tức điều chuyển họng súng, công kích tà dị nguyên thần của Phong Sư Cỗ. "Thiền nhi, nàng phụ trợ ta, thi triển âm chúc chi lực của Xà Thần Chi Nhãn, tiếp tục thu nạp những âm tuyền này!" Ô Thiền gật gật đầu: "Được, phu quân giao cho thiếp đi!" Lập tức, Xà Thần Chi Nhãn thuộc tính dương viêm trên đỉnh đầu Ô Thiền lập tức biến hóa, hóa thành một con mắt đen kịt, ở giữa có một vạch thụ mâu màu đỏ.

Thôi động Xà Thần chi lực, Vô Giới Yêu Đồng phát lực, đem tảng lớn âm tuyền thu vào hư số không gian.

Những âm tuyền này đối với đông đảo hắc xà ở nơi đó đều là đồ bổ rất tốt.

Mà Thẩm Hạo bên này tiếp tục thôi phát Ngọc Xu Thần Lôi, từng đạo thiên đạo thần lôi rơi xuống, bổ về phía nguyên thần Phong Sư Cỗ.

Thần lôi xuyên thấu âm tuyền đánh tới.

Tà dị nguyên thần của Phong Sư Cỗ biến ảo quỷ dị một trận, thế mà không chịu thương hại quá lớn.

Thần sắc Thẩm Hạo ngưng trọng. "Vậy mà ngay cả thiên đạo thần lôi cũng có thể tránh thoát sao?

Phong Sư Cỗ lợi hại như vậy?" Thẩm Hạo lập tức điều chỉnh Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm Đại Trận đến công suất lớn nhất.

Càn Khôn Xã Tắc Đồ cũng là toàn lực thôi động.

Hồn thân pháp lực như xả lũ quán chú vào trong đó.

Phong Sư Cỗ chịu áp chế đột nhiên tăng lớn.

Động tác đều chậm đi rất nhiều.

Hắn hiện tại là đơn thuần nguyên thần chi thể, pháp thuật công kích có hiệu quả bạo kích đối với hắn.

Thẩm Hạo không ngừng lấy ra đan dược luyện hóa, khôi phục pháp lực.

Trong lòng cũng đang suy nghĩ đối sách.

Thiên đạo thần lôi này sở dĩ không tạo thành thương hại quá lớn cho Phong Sư Cỗ, e rằng vẫn có quan hệ đến âm dương thất hành của thế giới này.

Âm tà chi khí chiếm cứ quyền trọng lớn hơn trong thiên đạo, bởi vậy thiên đạo thần lôi thẩm phán đối với vật âm tà liền không có lợi hại như vậy.

Bất quá tiên kiếp lại không giống, kiếp lôi kia đến từ Tiên Giới, uy lực không thể so sánh nổi.

Hiện tại chỉ cần nghĩ biện pháp đánh trọng thương Phong Sư Cỗ, sớm lật ra át chủ bài của hắn, vậy thì khi đối mặt thành tiên kiếp tất nhiên khó mà vượt qua!

Muốn trực tiếp giết chết Phong Sư Cỗ, hiện tại xem ra là rất khó.

Chỉ có thể thông qua biện pháp khác.

Thành tiên kiếp cực kỳ cường đại, nhất là nhằm vào những âm tà tu sĩ không tu công đức này.

Tên Phong Sư Cỗ này xem xét liền biết không phải người tốt, hơn nữa chỉ bằng vào điểm hắn để hơn vạn người tuẫn táng cho hắn thì đã không tốt được chút nào.

Thậm chí còn có tội nghiệt sinh ra từ việc này.

Hiện tại chỉ cần nghĩ biện pháp đột phá sức mạnh âm tuyền, trực tiếp công kích đến nguyên thần Phong Sư Cỗ, làm hắn thụ thương liền coi như là thành công.

Hơn nữa thương thế càng nặng càng tốt!

Thẩm Hạo tâm tư điện chuyển, suy tư biện pháp.

Trong đám người ở đây, luận về tu vi khả năng Thẩm Hạo không phải cao nhất.

Thế nhưng muốn nói chiến lực, bọn hắn tuyệt đối không có một người nào có thể vượt qua Thẩm Hạo.

Thiên đạo thần lôi đều không giải quyết được Phong Sư Cỗ, khó chơi a!

Thời gian không chờ người, tên Phong Sư Cỗ kia đang mãnh liệt công kích khe hở âm dương chỗ mắt suối âm tuyền, khe hở kia càng

lúc càng lớn, đã có thể chui lọt một người rồi.

Thẩm Hạo nhíu chặt mày.

Nhưng tay vẫn không ngừng, Địa Sát thuật Thông U, Cấm Thủy, Định Thân, Truy Hồn, Nhiếp Phách, Khí Cấm, Đăng Sao...

đủ loại pháp thuật liên tiếp phóng thích ra.

Hiệu quả của Địa Sát thuật này thật không phải để đùa.

Dưới ngộ tính nghịch thiên của Thẩm Hạo, Địa Sát thất thập nhị thuật này đều đã bị hắn thâm nhập lĩnh ngộ, hoàn toàn nắm giữ.

Sử dụng tới thuận buồm xuôi gió, hạ bút thành văn.

Nguyên thần của Phong Sư Cỗ dừng lại một chút, bị hiệu quả pháp thuật ảnh hưởng tới.

Bỗng nhiên, Thẩm Hạo nhớ tới chính mình còn có một loại sức mạnh đặc thù vẫn chưa dùng qua, có lẽ sẽ có kỳ hiệu.

Chính là Thượng Thanh chi khí hắn cơ duyên xảo hợp tu ra.

Trong đống truyền thừa mà Linh Bảo Đạo Tôn truyền cho, vừa vặn có một đạo lôi pháp tên là Thượng Thanh Thần Lôi.

Cần dùng Thượng Thanh chi khí mới có thể thi triển ra.

Cái gọi là Thượng Thanh Thần Lôi, chính là Linh Bảo Thiên Tôn quan sát hỗn độn vạn đạo vận chuyển, ngẫu nhiên thấy hỗn độn điều thiên thần lôi phá diệt vạn pháp, tâm có sở cảm, kết hợp kiến giải của bản thân mà sáng tạo thành, uy năng cực mạnh, ẩn chứa một tia lực lượng của Thiên Tôn Đạo Tổ ở trong đó.

Chương 312

Nếu là có thể phát ra Thượng Thanh Thần Lôi, tưởng rằng trọng thương Phong Sư Cỗ không khó, thậm chí vận khí tốt một chút có thể diệt sát cũng không chừng.

Thế là, hắn lập tức tìm đến pháp môn tu hành Thượng Thanh Thần Lôi trong đông đảo truyền thừa ở thức hải, định nước đến chân mới nhảy, đột kích học tập một phen.

Nếu là người bình thường thì chỉ định là không được.

Nhưng Thẩm Hạo sở hữu ngộ tính nghịch thiên tại thân, việc này đối với hắn mà nói cũng không phải việc khó.

Thượng Thanh Thần Lôi hạo hãn quảng bác.

Dùng Thượng Thanh chi khí vận dụng phương thức cực kỳ huyền diệu kích phát thành lôi.

Chân chính quan trọng là cỗ ý chí phá diệt vạn vật kia, cái này cần lĩnh ngộ rất khó.

Ngoài ra chính là có thể mượn được một tia ý chí sức mạnh của Linh Bảo Thiên Tôn dung nhập vào trong thần lôi hay không.

Chỉ có mượn được sức mạnh ý chí của Thiên Tôn mới coi là Thượng Thanh Thần Lôi chân chính!

Bởi vì dưới ý chí của Thiên Tôn, thần lôi này tất trúng!

Khóa đầu!

Tránh không được!

Thẩm Hạo toàn tâm đầu nhập vào tham ngộ Thượng Thanh Thần Lôi.

Dưới sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, Thẩm Hạo lĩnh ngộ rất nhanh.

Chỉ mấy hơi thở sau liền đã nhập môn.

Thượng Thanh Thần Lôi cấp bậc nhập môn dùng để đối phó một tên Phong Sư Cỗ chưa thành tiên cũng là đủ rồi.

Dù sao đó cũng là thần lôi mượn tới một tia Thiên Tôn chi lực.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức hô lớn với Ô Thiền cùng ba vị trưởng lão Dân Điều Cục: "Mọi người giúp ta tận lượng trì hoãn một chút thời gian, ta muốn cho hắn một cú ác, cần một chút thời gian!" Mấy người nghe vậy, trong lòng dâng lên một tia vui mừng.

Không thể tưởng được Thẩm Hạo còn có biện pháp, vậy thì tận lực thử một lần đi. "Được, chúng ta tận toàn lực giúp ngươi trì hoãn một hồi, ngươi phải mau chóng!" Ba người Trùng Minh đạo trưởng không có hàm hồ.

Đều lập tức mở hết mã lực, toàn lực phát ra.

Trùng Minh đạo trưởng sử xuất Kim Quang Chú, kim quang hóa hình, hóa thành đại lượng trường tiên màu vàng quấn quanh Phong Sư Cỗ, trói hắn thành bánh chưng.

Linh Hư đạo trưởng chuyển biến phù trận từ công kích sang phong cấm trấn khốn.

Giác Trần đại sư cũng không tiếc dư lực, dùng phật âm thiền xướng quấy nhiễu tinh thần ý chí của Phong Sư Cỗ.

Ô Thiền cũng giống vậy, lần nữa phóng thích ra nhiếp hồn bạch quang chiếu xạ Phong Sư Cỗ.

Mấy người toàn lực chuyển vận, không cầu tạo thành thương hại, chỉ cầu vây khốn Phong Sư Cỗ, trì hoãn động tác của hắn.

Mà Thẩm Hạo nắm chặt thời gian.

Thượng Thanh chi khí trong cơ thể lưu chuyển, dọc theo kinh mạch tay vận tới lòng bàn tay.

Đồng thời thôi động Thượng Thanh pháp lực trong cơ thể, dựa theo phương thức thôi phát Thượng Thanh Thần Lôi bắt đầu thi thuật làm phép.

Bởi vì chiêu này mới vừa nhập môn, sử dụng tới cũng không phải rất thông thạo, tiền dao thi pháp hơi dài.

Bất quá so với người khác mà nói vẫn là tương đương nhanh.

Thủ quyết trong tay Thẩm Hạo biến hóa, đánh ra Thượng Thanh Thần Lôi Quyết phức tạp.

Theo thủ thế cuối cùng đánh xong, Thẩm Hạo tịnh xuất kiếm chỉ, chỉ về phía tà dị nguyên thần của Phong Sư Cỗ. "Thượng Thanh Thần Lôi!

Sắc!" Lập tức, giữa thiên địa phong vân biến hóa, trong mây đen nứt ra một cái khe hở khổng lồ.

Một đạo thần lôi màu tím nhạt thông thiên triệt địa từ nơi minh minh bất khả tri rơi xuống. "Không ổn!" Nguyên thần Phong Sư Cỗ điên cuồng báo động, hắn toàn lực giãy dụa, rốt cục tại quan đầu cuối cùng tránh thoát khống chế chi thuật do bốn người Ô Thiền liên thủ thi triển.

Lập tức phấn lực né người sang một bên tránh đi.

Chỉ là hắn còn chưa kịp thở phào một hơi, nguyên thần báo động càng phát ra kịch liệt.

Hắn liên tiếp lấp lóe ý đồ tránh né.

Thế nhưng Thượng Thanh Thần Lôi rơi xuống từ không trung vẽ

nên một đường quỹ tích huyền ảo, từ đầu đến cuối đều không hề biến hóa.

Giống như là chính Phong Sư Cỗ tự mình đâm đầu vào thần lôi vậy.

Tại một khắc thần lôi lâm đầu kia, vừa vặn xuất hiện tại điểm rơi của thần lôi. "Oanh!" Nguyên thần của Phong Sư Cỗ trực tiếp bị một đạo thần lôi này quán xuyên.

Liên đới bổ đến toàn bộ Bàn Cổ mạch Quan Tài Sơn.

Sức mạnh thần lôi vô trù, một phát đem Bàn Cổ mạch Quan Tài Sơn đánh nát hơn phân nửa!

Mà khe hở âm dương chỗ mắt suối âm tuyền kia cũng chịu ảnh hưởng cực lớn.

Ngay cả lưu lượng âm tuyền đều nhỏ đi rất nhiều.

Lượng lớn âm tuyền trực tiếp bị sức mạnh của Thượng Thanh Thần Lôi bốc hơi thành hư vô.

Phong Sư Cỗ chính diện thừa thụ một kích này, thân chịu trọng thương.

Nguyên thần đều tàn khuyết hơn một nửa, sau khi bổ toàn trực tiếp trở nên trong suốt hơn rất nhiều.

Mấy người Trùng Minh đạo trưởng ở bên cạnh đều mắt tròn mắt dẹt.

Một đạo thần lôi này thế mà lại cường hãn như thế, khủng bố như vậy!

Mà lúc này, nhân kiếp của Phong Sư Cỗ đã qua.

Thiên kiếp sắp hạ xuống.

Một cỗ uy áp trầm trọng phô thiên cái địa rơi xuống. "Không ổn, thiên kiếp đến rồi, mọi người mau lui lại, không thể dây dưa nữa!" Trùng Minh đạo trưởng lập tức ý thức được vấn đề, tranh thủ thời gian nhắc nhở mọi người.

Đám người lập tức điên cuồng lui lại, lui ra khỏi phạm vi bao trùm của Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm Đại Trận, sau đó mang theo đám người Dân Điều Cục tiếp tục lui về phía sau.

Thẩm Hạo cũng thu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, miễn cho chính mình bị thiên kiếp để mắt tới.

Trong hắc vân trên bầu trời xuất hiện một cái vòng xoáy vân lưu thông thiên triệt địa.

Quy mô kia đã sớm vượt ra khỏi độ cao của tầng mây, thâm nhập vào tầng bình lưu.

Đó là Tiên Giới ánh chiếu, sức mạnh tiên kiếp bắt nguồn từ Tiên Giới.

Cũng là khóa đầu, tránh cũng không thể tránh.

Muốn thành tiên, nhất định phải đi qua một lần này!

Tầng mây nơi chân trời phảng phất như một con đường thông hướng Tiên Giới.

Tầng mây uyển như vách giếng tầng tầng điệp điệp thông hướng nơi cao chưa biết, một chút nhìn không thấy đầu.

Một loại sức mạnh thâm thúy, cao xa hạo hãn đang uấn nhưỡng trong đó.

Xung quanh mây đen như mực, từng đạo lôi xà uốn lượn kích thiểm ra điện hoa chói lọi.

Chương 313

Mà cái miệng lớn nứt ra ở trung ương mây đen bên trong lại là một mảng sáng tỏ rực rỡ.

Đen và trắng hình thành đối lập tiên minh, cảm giác tương phản mười phần mãnh liệt.

Dị tượng to lớn như vậy dù là cách mấy trăm dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhất thời, dân chúng các nơi nhìn thấy dị tượng này đều nhao nhao tò mò ngẩng đầu, đánh giá tầng mây quái dị trên bầu trời. "Ây, tình huống gì đây?" "Vãi nồi, đây là cái thứ gì?

Tao sống lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nha!" "Bà xã, mau ra đây xem, cái này sao mà giống thần tiên hiển linh quá vậy!" Người bình thường trông thấy dị tượng nhao nhao phát ra kinh hô, sau đó hô bằng gọi hữu, gọi tất cả qua cùng một chỗ vây xem.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng có náo nhiệt thì ai cũng thích xem.

Không chỉ là người bình thường, ngay cả tu sĩ trên toàn quốc cũng đều bị tràng diện to lớn bực này kinh động. "Hoắc ~, hà phương đạo hữu độ kiếp?" "Tê ~, động tĩnh lớn như vậy!" Ly đến gần tận mắt nhìn thấy kiếp vân hạo hãn thiên uy như ngục này đồng dạng phát ra kinh hô.

Tràng diện này bọn hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua a.

Càng có một ít lão bất tử tiềm tu cẩu mệnh cũng bị bừng tỉnh, nhao nhao cách không nhìn về phía Vu Hạp bên này. "Hả?

Chuyện gì xảy ra?" "Loại uy áp này!

Loại tràng diện này!

Loại sức mạnh này!" "Là thành tiên kiếp!?" "Tê ~, bao nhiêu năm qua đi, thế mà lại có người độ thành tiên kiếp?" "Cũng không biết là hà phương đạo hữu, thế mà kinh tài tuyệt diễm như thế!" "Cũng không biết ngươi có thể độ qua được hay không a ~" Những người này cũng không còn trầm ngủ nữa mà là các thi thủ đoạn, bắt đầu chú ý tới một trận tiên kiếp này.

Không chỉ là trong nước, ngay cả nước ngoài cũng có nhóm lớn nhân mã chú ý tới một trận thiên kiếp ba cập cực rộng này.

Nhất thời lại có lượng lớn thế lực ngoại quốc đem ánh mắt chuyển dời đến cảnh nội Hạ quốc.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bọn hắn đều muốn trước tiên hiểu rõ.

Thế là nhao nhao phái ra nhân mã, dùng các loại phương thức tiến vào cảnh nội Hạ quốc.

Mà thời gian khẩn cấp, thủ đoạn nhập cảnh bình thường là không kịp.

Bởi vậy đại đa số đều là phái nhân viên lén qua biên giới tiềm nhập.

Ngoài ra còn khởi dụng gián điệp mai phục tại nội bộ phối hợp.

Âm Dương Sư, Ninja của đám hàng xóm Nhật lùn.

Vu sư, Hàng Đầu sư, Cổ sư của Đông Nam Á.

Kỵ sĩ, mục sư, Thần Quyến Giả của Giáo Đình phương Tây.

Hấp huyết quỷ, lang nhân của thế giới hắc ám.

Cùng với tín đồ tà thần, nhân viên tà giáo.

Nhao nhao đều lấy tốc độ nhanh nhất tiềm nhập về hướng Hạ quốc.

Lấy thủ đoạn tu hành giả của bọn hắn, khoảng cách mấy ngàn cây số cũng không tính là quá xa, chậm một chút thì mấy tiếng cũng có thể đến nơi.

Nhất thời, áp lực trên đường biên giới tăng gấp bội.

Các nơi thuộc Dân Điều Cục nhao nhao gửi cảnh báo, Tổng cục kinh thành sau khi nhận được tin tức lập tức cũng phản ứng lại, đây là hướng về phía "Địa Tiên" mà đến!

Nam Cung Nhận lập tức khẩn cấp triệu tập đông đảo trưởng lão Dân Điều Cục cùng các cán bộ cao cấp, tranh thủ thời gian bố phòng, khống chế sự thái phát triển.

Lượng lớn chiến lực cao đoan được khẩn cấp điều động tiến về Vu Hạp, Hồ Bắc.

Trong lúc nhất thời, Vu Hạp nho nhỏ trở thành tiêu điểm trung tâm của thế giới.

Ai bảo nơi này xuất hiện một vị cận tiên giả đang độ thành tiên kiếp chứ!

Đám gián điệp, kẻ trộm độ này quá nửa là bị bắt được trên nửa đường.

Đa số là người bình thường cùng một nhóm người tu vi thấp nhất.

Một nửa còn lại tu vi đều tương đối cao, nếu không phải Dân Điều Cục xuất mã thì căn bản là bắt không được.

Bọn hắn toàn bộ lần theo khí tức cảm ứng, cấp tốc hướng Vu Hạp mà đến.

Cách thật xa bọn hắn liền toàn bộ nhìn thấy kiếp vân hậu trọng

trên bầu trời. "Oh my God!" "What the...?" "Nani?" .....

Các loại tiếng chửi thề, tiếng địa phương trên thế giới đều có thể nghe được ở chỗ này.

Mà đám người Thẩm Hạo cùng Dân Điều Cục đang nhìn chằm chằm Phong Sư Cỗ độ kiếp đều đã nhận được tin tức.

Có thế lực ngoại quốc cường sấm, lén qua biên giới tiềm nhập cảnh nội, triều Vu Hạp mà đến.

Ti Yên Vũ lập tức điều khiển nhân mã bố khống tứ phía, một khi phát hiện nhân vật khả nghi có thể trực tiếp ra tay công kích.

Mà Phong Sư Cỗ lúc này muốn đối mặt lôi kiếp, lại thân chịu trọng thương, vô lực tha cố.

Vừa vặn, nếu có kẻ không mở mắt, trực tiếp xử quyết tại chỗ!

Trừ bỏ một số quá mức phế vật bị khinh dịch bắt được, những người còn lại đa số tránh thoát Dân Điều Cục dò xét, ẩn tàng trong bóng tối quan chú sự tình tiến triển.

Tại trong ánh mắt chấn hám của tất cả mọi người, tiên kiếp uấn nhưỡng hồi lâu rốt cục kéo ra màn che, từ tầng mây nơi chân trời bổ xuống. "Oanh long long ~" Tiếng sấm từng trận oanh truyền vạn dặm.

Cả cảnh nội Hạ quốc cùng người ở rất nhiều quốc gia phụ cận đều nghe được tiếng sấm sét to lớn đầy gấp gáp này.

Thanh âm cũng không quá to lớn nhưng lại có tính xuyên thấu cực mạnh.

Chỉ thấy một đạo lôi trụ thô to như nước Động Đình từ trong lôi vân vòng xoáy rơi xuống, trực tiếp bổ vào sườn núi nơi Phong Sư Cỗ đang đứng.

Phong Sư Cỗ ngưng tụ sức mạnh âm tuyền hình thành phòng hộ,

cản lại đạo lôi đình thứ nhất này.

Bất quá phía sau còn có tám mươi đạo nữa.

Theo điển tịch Mao Sơn ghi chép, thành tiên chi kiếp phải độ Cửu Cửu Thiên Kiếp, tổng cộng tám mươi mốt đạo kiếp lôi.

Độ qua tắc cử hà phi thăng.

Độ không qua, vận khí tốt còn thừa thi giải chuyển sinh làm lại một đời.

Vận khí không tốt trực tiếp bị kiếp lôi đánh thành tro bụi.

Đạo lôi đình thứ nhất trực tiếp đem phòng hộ do Phong Sư Cỗ ngưng tụ đánh nát.

Phong Sư Cỗ một bên hấp thu sức mạnh âm tuyền khôi phục tự thân, một bên tận lực ngăn cản thiên lôi.

Bí thuật hắn đạt được từ chỗ Ô Dương Vương vẫn là phi thường cường hãn.

Nếu không phải hiện tại thi tiên chi thể đã diệt, hắn thậm chí có thể vô thương tiếp hạ mấy đạo lôi đình này.

Mà hiện tại nguyên thần cũng bị trọng thương, hắn cảm thấy phi thường cật lực.

Giữa không trung, đạo thứ hai, đạo thứ ba kiếp lôi... một đạo tiếp một đạo cấp tốc bổ xuống.

Nhưng Phong Sư Cỗ luôn có thể chịu đựng được, dở sống dở chết chính là không bị đánh chết.

Mấy giờ sau, liên tiếp vượt qua hơn bảy mươi đạo kiếp lôi.

Chương 314

Phong Sư Cỗ lúc này đã gần như dầu hết đèn tắt.

Nhưng hắn ỷ vào sức mạnh âm tuyền vẫn còn đang duy trì.

Mà đám người ngoại giới đều đã chấn hám đến nói không ra lời.

Ngoại trừ một số hiểu rõ văn hóa Hạ quốc biết được chút ít, những người còn lại đều là một bộ dáng vẻ ngu ngơ, chỉ là ngây người kinh hãi trước loại sức mạnh hủy thiên diệt địa này.

Đối mặt thiên uy như thế, những sinh vật hắc ám như hấp huyết quỷ, lang nhân, thi yêu... toàn bộ nội tâm hoảng hốt, cứ như trên đầu treo một thanh gươm Damocles có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Phong Sư Cỗ điên cuồng, phát ra một tiếng gầm thét.

Hắn muốn buông tay đánh cược một lần!

Lập tức, toàn bộ nguyên thần bỗng nhiên bành trướng biến lớn, bắt đầu thôn phệ âm tuyền.

Nguyên thần tà dị của Phong Sư Cỗ bỗng nhiên bành trướng, hóa thành kích thước chín trượng sáu, cao hơn ba mươi mét.

Đây chính là thể hình nguyên bản nguyên thần của hắn.

Cực hạn kích thước nguyên thần ở cảnh giới Hóa Thần là chín trượng chín.

Cho đến trước khi thành tiên, đều không thể đột phá cực hạn này.

Đây là cực hạn dưới Tiên đạo.

Chỉ cần đầu nhập đủ tài nguyên, đạt tới chín trượng là không thành vấn đề.

Còn về việc cao hơn nữa, thì phải xem tư chất tiềm lực của cá nhân.

Càng cao lớn càng tốn tư chất.

Nguyên thần chín trượng sáu này của Phong Sư Cỗ, có thể nói thiên phú tư chất đã rất không tồi rồi.

Phong Sư Cỗ sau khi hóa thành thể hình nguyên bản, liều mạng đích thân chặn lại Âm tuyền trên vết nứt Âm Dương.

Hắn đem toàn bộ Âm tuyền tự mình luyện hóa hết.

Nguyên thần vốn có chút hư ảo nay đang nhanh chóng ngưng thực.

Một thân khí tức lần nữa hồi trướng.

Chỉ còn lại vài đạo lôi kiếp cuối cùng.

Bất quá, mấy đạo lôi kiếp cuối cùng này cũng là uy lực lớn nhất.

Uy năng của nó tăng lên gấp bội.

Phong Sư Cỗ cũng không còn đủ tự tin nữa.

Lúc này, hắn vốn là thân thể nguyên thần, không có nhục thân che chở, độ kiếp càng thêm gian nan gấp mấy lần.

Hiện tại, đã bức hắn vào tuyệt lộ rồi.

Phong Sư Cỗ trực tiếp dùng đại pháp lực, nhiếp khởi địa mạch Thi Hình Sơn đã vỡ nát, nguyên thần độn vào trong đó.

Đem địa mạch như thi thể không đầu này tạm thời luyện thành thân thể của chính mình, để đối kháng với mấy đạo kiếp lôi cuối cùng.

Phong Sư Cỗ dựa nơi hiểm yếu chống lại, lại liên tiếp độ qua mấy đạo kiếp lôi.

Chỉ còn lại một đạo kiếp lôi cuối cùng.

Hoàng hoàng thiên uy, như Thiên Lôi Hàng Ma Xử, từ chân trời

giáng xuống.

Trong nháy mắt, thiên địa thất sắc, giữa cả thiên địa đều bị quang mang lôi đình chói mắt bao phủ, tất cả mọi người đều không kìm lòng được mà nhắm mắt lại. "Oanh ~" Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, trận Tiên đạo lôi kiếp này hạ màn!

Mọi người nhìn về phía trong sân, cả Bàn Cổ mạch ở Thi Hình Sơn đã hóa thành bột mịn.

Nhìn kỹ lại, mọi người lập tức phát hiện dị thường.

Tên Phong Sư Cỗ kia thế mà vẫn chưa chết! "Cái gì?

Sao có thể?

Thế mà vẫn chưa chết!" Trùng Minh trưởng lão suýt chút nữa thì giật đứt râu của mình, trừng lớn mắt kinh hô. "A?

Chưa chết?" "Không ổn, hắn thật sự muốn thành tiên sao?" Thẩm Hạo thấy thế, lập tức vung ra Càn Khôn Xã Tắc Đồ, lần nữa bao trùm toàn trường, Chu Thiên Càn Khôn Phong Cấm đại trận tuy rằng có chút hư hại, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng dùng một chút, cũng bị Thẩm Hạo toàn công suất mở ra.

Một cỗ lực lượng phong cấm cường đại, lần nữa áp qua phía Phong Sư Cỗ. "Mọi người cùng nhau ra tay, nhân lúc Phong Sư Cỗ còn chưa khôi phục, trực tiếp xử lý hắn!" Thẩm Hạo trầm giọng hét lên với mọi người.

Đám người Trùng Minh trưởng lão lúc này mới phản ứng lại, đều lập tức vận khởi pháp môn lợi hại nhất của mình, lần nữa oanh kích về phía Phong Sư Cỗ.

Mà lần này, không chỉ có năm người nhóm Thẩm Hạo, còn có đông đảo cao thủ Dân Điều Cục chạy tới phía sau.

Toàn bộ đều phản ứng lại, tề tề phát động công kích, đánh về phía Phong Sư Cỗ. "A a ~ Kiệt kiệt kiệt ~" Thân thể nguyên thần tàn phá của Phong Sư Cỗ phát ra tiếng cười quỷ dị.

Mà lúc này, kiếp vân nơi chân trời đã tan đi, một cỗ khí tức tràn ngập hương thơm nồng nàn từ bầu trời sái lạc xuống, uyển như một đạo ráng màu rực rỡ.

Đây là Thiên Lộ, là phần thưởng Thiên đạo ban tặng cho tu sĩ sau khi độ qua tiên kiếp, có thể nhanh chóng khôi phục thương thế và trạng thái của người độ kiếp.

Thiên Lộ đang nhanh chóng từ chân trời rủ xuống.

Thẩm Hạo thấy thế, thầm kêu không ổn.

Cái này nếu để Phong Sư Cỗ hấp thu Thiên Lộ, lập tức sẽ khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, vậy bọn họ chẳng phải xong đời sao.

Nhiều người như vậy đều là sinh linh phàm nhân, xa xa không phải là đối thủ của Phong Sư Cỗ đã bước vào Tiên đạo.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức vung tay thao túng Càn Khôn Xã Tắc Đồ, mượn địa lợi nằm ở vị trí trung gian giữa Thiên Lộ và Phong Sư Cỗ.

Trực tiếp mở ra lối vào tiểu thế giới của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, phóng ra lực thôn hấp cường đại.

Trong nháy mắt, liền đem hải lượng Thiên Lộ này chặn lại quá nửa.

Nhìn thấy động tác của Thẩm Hạo, những người còn lại cũng đều phản ứng lại, ý đồ tế ra pháp bảo của mình để chặn Thiên Lộ.

Chỉ là quá muộn, động tác của bọn họ chậm rồi.

Trừ bỏ đại bộ phận bị Thẩm Hạo chặn lại thu vào tiểu thế giới

Càn Khôn Xã Tắc Đồ, số còn lại này, một bộ phận lớn lọt xuống dưới, bị Phong Sư Cỗ thành công lấy được.

Bọn họ mỗi người chỉ chặn được một chút xíu.

Trong lòng mọi người hô to hối hận, ra tay chậm, nếu phản ứng sớm hơn chút thì tốt rồi.

Mà Phong Sư Cỗ thấy Thiên Lộ mà Thiên đạo ban thưởng cho mình bị chặn lại, cũng là giận không kìm được.

Chút Thiên Lộ này chỉ làm cho thương thế hắn khôi phục chưa đến một thành, kém quá xa.

Chính mình tuy rằng độ qua tiên kiếp, thế nhưng còn chưa kịp hoàn thành thuế biến, mang theo một thân trọng thương, vậy hoàn toàn là mặc người chém giết.

Hiện tại bên ngoài nhiều người như vậy đối với hắn hổ thị đăm đăm.

Trong lòng Phong Sư Cỗ cũng rất hoảng a ~ Hắn vừa phẫn nộ vừa bất lực.

Chương 315

"Tiếp Dẫn Tiên Quang đâu?

Sao còn không tới?

Ta muốn phi thăng a?

Phi thăng!" "Tới a!" Trong lòng Phong Sư Cỗ vẫn luôn đánh trống.

Đạo Tiếp Dẫn Tiên Quang này sao vẫn chưa tới.

Đợi mấy hơi thở, Phong Sư Cỗ lần nữa ngạnh kháng mấy đợt công kích, đã không chịu nổi nữa. "Mẹ kiếp!

Thảo!" "Chơi ta sao?

Tại sao không cho ta Tiếp Dẫn Tiên Quang?" Đáy lòng Phong Sư Cỗ giận dữ mắng, rất là bất lực.

Mắt thấy không chịu nổi, thế là ánh mắt liếc nhìn mắt suối Âm tuyền bên cạnh một cái, vết nứt Âm Dương kia bị hắn oanh khai một thông đạo rất lớn, thông vãng Âm giới.

Hiện tại, đã không còn cách nào khác.

Phong Sư Cỗ cũng không phải người do dự thiếu quyết đoán, lập tức quyết định, toàn thân lần nữa thôi động đại lượng pháp lực, ngưng tụ thành áo giáp tà khí.

Định chơi lại một chiêu kim thiền thoát xác.

Chiêu này hắn chơi quá quen rồi.

Tại lúc đông đảo công kích ập tới, hắn quả đoán độn xuất khỏi áo giáp, chui vào trong vết nứt Âm Dương.

Thuận theo Âm tuyền, nghịch lưu nhi thượng, xuyên qua một đoạn

hư không thông đạo quang quái lục ly, cuối cùng tiến nhập vào trong Âm giới.

Đông đảo công kích tập hỏa, phát ra tiếng pháp thuật va chạm nổ vang kịch liệt.

Linh quang lui tán, trong sân không có vật gì. "Không thấy đâu?

Chẳng lẽ hắn đã bị chúng ta tập hỏa đánh chết rồi?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Không, hắn chưa chết!" Ô Thiền lập tức đề phòng nhìn về phía bốn phía: "Chưa chết, vậy hắn trốn đi đâu?" Những người còn lại cũng nhao nhao tế khởi pháp bảo, cẩn thận đánh giá bốn phía, cẩn phòng Phong Sư Cỗ đánh lén.

Thẩm Hạo thở ra một hơi, nói: "Không cần lo lắng, Phong Sư Cỗ hắn từ trong vết nứt Âm Dương kia tiến vào Âm giới rồi!

Hiện tại, việc cấp bách của chúng ta là đem chỗ vết nứt Âm Dương này triệt để đóng lại, phong ấn!" "Thì ra là thế, dọa chết ta rồi!" Mọi người tại trường nhao nhao thở phào nhẹ nhõm!

Sau đó, mọi người bắt đầu đâu vào đấy tiến hành công tác thu dọn tàn cuộc.

Chỗ vết nứt Âm Dương ở trung tâm, theo việc cả Bàn Cổ mạch phá diệt, hiện tại cố định tại một vị trí huyền không trên vách núi, vẫn đang cuồn cuộn không ngừng chảy ra Âm tuyền hướng ra ngoài.

Bất quá, lưu lượng lúc này nhỏ đến đáng thương.

Bị Thẩm Hạo dùng Càn Khôn Xã Tắc Đồ hứng lấy, không để cho nó rò rỉ ra ngoài.

Lập tức, Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người, cùng với đông đảo cao thủ Dân Điều Cục, bắt đầu tu bổ đạo vết nứt Âm Dương này.

Mấy chục người cùng nhau ra tay, phối hợp lẫn nhau, cùng tu

phục vết nứt, hiệu suất kia quả thực như bay.

So với lần trước chỉ có Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người, tốc độ này nhanh hơn nhiều.

Mọi người đều vận dụng Không gian pháp tắc, đem vết nứt khép lại vá víu.

Mà thông đạo phía sau cũng bị mọi người dùng đại pháp lực triệt để đánh gãy, hủy diệt.

Tại trong hư không loạn lưu triệt để đoạn khai.

Cao thủ Dân Điều Cục đông đảo, thế nhưng người có thể tu bổ vết nứt Âm Dương lại chiếm tỷ lệ không nhiều, đại bộ phận đều là am hiểu chiến đấu, đối với loại công tác thiện hậu này đều không thạo.

Trong lúc đám người Thẩm Hạo tu bổ vết nứt Âm Dương, các thành viên Dân Điều Cục ở ngoại vi, gần như tụ tập hơn một nửa lực lượng toàn quốc, bắt đầu phát động vây quét đối với những tên gián điệp tà tu nước ngoài chưa được cho phép mà tự ý lẻn vào lãnh thổ Hạ quốc.

Đám người này tuy rằng không ít, nhưng đều là tự chiến đấu, hoàn toàn là một đám cát rời.

Hơn nữa, đều nghĩ đến chuyện bỏ của chạy lấy người, khắp nơi đều là hành vi đâm dao sau lưng nhau, bán đứng đồng đội.

Chỉ cần mình có thể chạy thoát, nào quản người khác sống chết.

Dù sao cũng không phải cùng một phe.

Hiện tại cứ so xem ai chạy nhanh hơn, chạy giỏi hơn.

Lần vây quét này, hơn một nửa số người bị tiêu diệt tại chỗ.

Đã dám xông vào, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng để triệt để ở lại

chỗ này!

Thẩm Hạo và Ô Thiền tu bổ xong vết nứt Âm Dương, lại dùng Vân Triện Thiên Thư bố hạ một đạo cấm chế, phong kín không gian phụ cận, phòng ngừa Phong Sư Cỗ lần nữa mượn con đường này trở lại hiện thế tác loạn.

Sau đó, hai người cũng gia nhập vào đội ngũ tiêu diệt tà tu cảnh ngoại.

Mấy tên "Cước Bồn Kê" (Nhật Bản) kia, tuy rằng học trộm truyền thừa của Hạ quốc, lại sửa đến diện mục hoàn toàn thay đổi, rối tinh rối mù.

Ngược lại ở phương diện chạy trốn này còn có chút trình độ.

Không ít tên đều tránh thoát được Dân Điều Cục vây quét.

Ngoài ra chính là Người Sói và Ma Cà Rồng, đều là tuyển thủ hệ mẫn tiệp, tốc độ rất nhanh, thân thủ linh hoạt.

Mà đám đồ chơi Giáo Đình kia sức đề kháng khá mạnh, hiện tại hoàn toàn là bọn hắn đang đoạn hậu, bị người ta bán đứng.

Còn về phần thảm nhất, chính là mấy tên tà tu "hầu tử" Đông Nam Á.

Chính diện ngạnh thực lực không được, thủ đoạn đại đa số đều là âm độc, đối mặt với Dân Điều Cục đồ sát gần như không có lực kháng cự.

Chỉ còn lại vài tên luyện Phi Đầu Hàng, cái đầu bay kéo theo xương sống và nội tạng bay đi mất.

Những kẻ chơi Vu Cổ thì bản mệnh cổ trùng độn xuất thể ngoại, chui xuống lòng đất hoặc là bay lên bầu trời, lúc này mới miễn cưỡng đào tẩu.

Số còn lại đều bị giữ chân, muốn chạy chạy không thoát, muốn đánh cũng đánh không lại, chỉ có thể chờ chết dần.

Hiện tại đám người Thẩm Hạo cũng đã rảnh tay, đuổi theo rồi.

Ô Thiền thì đi truy kích đám Ma Cà Rồng và Người Sói.

So với đám người Giáo Đình phương Tây, Thẩm Hạo càng chán ghét bọn Cước Bồn Kê hơn.

Thế là đi đầu ra tay với đám Âm Dương Sư và Ninja Cước Bồn Kê đang liều mạng đào tẩu.

Mấy tên Cước Bồn nhỏ bé này, đẳng cấp thực sự là quá thấp.

Đem chính pháp trộm từ Hạ quốc về cũng đều tu lệch, tu thành bàng môn tả đạo tà pháp.

Hoàn toàn là lấy cái cặn bã, bỏ cái tinh hoa.

Cái gọi là Âm Dương Thuật và Ninja, chỉ là bản copy lỗi của Âm Dương pháp thuật và Ngũ Hành pháp thuật.

Bất quá, cái Nhẫn Thuật này ngược lại đi chệch ra một con đường cũng khá trâu bò.

Tu hành đến cảnh giới cao thâm, thậm chí có thể truyền thừa huyết mạch, thiệp cập thời không.

Còn có đủ loại cấm thuật, thậm chí có thể Uế Thổ Chuyển Sinh, phục sinh người chết.

Thuộc về đánh bậy đánh bạ, cũng coi như có điểm đáng khen.

Ngược lại là Âm Dương Thuật thì rất phế.

Đem yêu ma quỷ quái coi như thần linh để cung phụng, đều là đẳng cấp gì mà cũng xứng xưng thần?

Rõ ràng chính là một loại Ngự Quỷ chi pháp rác rưởi, hơn nữa còn

là giống như nô lệ đi cung phụng quỷ thần.

Chương 316

Thẩm Hạo thực sự là chướng mắt.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Mấy tên Ninja Cước Bồn này toàn bộ dùng Thủy Độn thuật chui vào trong Trường Giang, mưu toan đào tẩu.

Mà đám Âm Dương Sư trong đó cũng nhao nhao triệu hoán ra Thức Thần của mình, để bọn chúng mang theo mình cũng chui vào trong nước, thuận dòng mà xuống.

Thẩm Hạo đuổi theo mấy tên chiến lực đỉnh tiêm của Cước Bồn, trực tiếp vung ra Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Một bức họa quyển phiêu miểu hoành không, che khuất bầu trời, trực tiếp đem mấy người toàn bộ bao trùm vào trong. "Hừ, tiểu Cước Bồn?

Đều qua đây cho ta!" Cả phiến thủy vực Trường Giang bị bao trùm lại, đám Cước Bồn môn chạy đằng trời.

Bọn hắn từng tên từng tên đều bắt đầu không cần mạng, trong miệng dùng điểu ngữ Cước Bồn hét cái gì mà ràng buộc a, thôn làng a cái gì đó, liền theo kiểu tự sát xông lên muốn công kích Thẩm Hạo. "Yêu?

Mạc danh kỳ diệu!" Thẩm Hạo lắc đầu, đám Cước Bồn nhỏ bé này thật sự là không có não, thế này mà để bọn hắn chạy thoát sao?

Thẩm Hạo trực tiếp thôi động Càn Khôn Xã Tắc Đồ, lực phong cấm cường đại trực tiếp đem bọn hắn toàn bộ câu cấm lên.

Phế bỏ đan điền, kinh mạch trên người, Thức Thần cũng luyện hóa, phế trừ sức mạnh của bọn hắn, giao cho người của Dân Điều

Cục để bọn họ hảo hảo thẩm vấn.

Mà đổi lại một bên khác, chỗ Ô Thiền, Ma Cà Rồng và Người Sói đều chạy khá nhanh, bọn hắn là lứa tốc độ nhanh nhất.

Lúc đến, bọn hắn chính là đi đường rừng rậm biên thùy Tây Nam.

Nơi đó, hiện tại Hạ quốc còn đang có chiến đấu quy mô nhỏ với đám khỉ Nam Việt.

Lũ Nam Việt tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, vọng đồ đoạt lấy quốc thổ Hạ quốc, Hạ quốc tự vệ phản kích.

Bọn hắn nhân lúc chiến sự, từ bên trong đào tẩu qua đây.

Ô Thiền trực tiếp phi độn đến phía trước bọn hắn, triệu hoán ra đại lượng Tịnh Kiến A Hàm.

Nhất thời, trên mặt đất có không ít sói con chó con bị cắn trúng.

Tuy rằng bọn hắn thể chất cường đại, kháng tính rất cao, bất quá cũng chỉ kiên trì được bảy tám giây dưới cổ xà độc này mà thôi.

Sau đó liền toàn thân phát lam, biến thành một con chó chết.

Còn lại một số tên mũi chó tương đối thính, ngửi được mùi đàn rắn liền tránh thoát.

Ô Thiền trực tiếp triệu hoán mấy con đại xà chặn ở phía trước.

Nàng tùy tay đánh ra mấy đạo nhiếp hồn bạch quang, nhẹ nhàng thoải mái đem bọn hắn định thân.

Trước đó triệu hoán Xà Thần Chi Nhãn là để đối phó Phong Sư Cỗ, toàn lực ra tay mà thôi.

Tại trong ánh mắt kinh hãi của mấy con Người Sói, bọn hắn bị cự xà một ngụm nuốt chửng.

Đám Người Sói sinh ra nhờ hắc ma pháp này còn rất hợp khẩu vị

hắc xà.

Tục ngữ nói thịt chó lăn một lăn, thần tiên đứng không vững, đám sói và chó này cũng giống nhau!

Mà đám Ma Cà Rồng bay trên trời, bọn hắn trực tiếp biến thành bộ dáng con dơi, hướng về phía biên giới đào tẩu.

Ô Thiền đột nhiên trong lòng sinh ra một ý tưởng to gan, chi bằng thả bọn hắn đi.

Bất quá, phải cho bọn hắn thêm chút "gia vị".

Thế là, Ô Thiền lập tức lần nữa triệu hoán ra Xà Thần Âm Nhãn màu đen.

Huyết Oán Quyền Trượng trong tay giơ lên, tay phải thi pháp.

Nhãn cầu trên đỉnh quyền trượng không ngừng tứ ý chuyển động, cuối cùng định tại trên người mấy con Ma Cà Rồng kia. "A a a ~, hảo hảo hưởng thụ đi!

Bản vương ban cho các ngươi ân tứ ~" Thanh âm của Ô Thiền cao quý mà vũ mị, phi thường ngự tỷ, đó là khí tràng nữ vương cao cao tại thượng!

Ô Thiền ngón tay ngọc khẽ điểm, mấy đạo trớ chú chi tiễn mang theo màu huyết hồng nhàn nhạt, trực tiếp thông qua khí tức tỏa định, đánh vào trong cơ thể mấy con Ma Cà Rồng.

Mà bọn hắn còn không hề hay biết!

Toàn bộ đều trúng chiêu, không một ai may mắn thoát khỏi!

Ô Thiền đối với đám Ma Cà Rồng này ngược lại cũng có một chút hiểu biết.

Lúc nàng bầu bạn với Thẩm Hạo cũng đã đọc đại lượng điển tịch Đạo gia, các loại thần quái chí dị, tiền bối truyện ký linh tinh.

Có một quyển tiền bối du ký trong đó có ghi chép: "Tây lĩnh hữu quỷ yên, hình như nhân, mục xích nhi sinh lão nha, trú phục dạ xuất, hảo thực nhân huyết, thực chi diên niên ích thọ." (Lĩnh Tây có quỷ, hình dáng như người, mắt đỏ nanh dài, ngày ẩn đêm ra, thích ăn máu người, ăn vào diên niên ích thọ.) Nói chính là loại Ma Cà Rồng phương Tây này.

Còn về việc ăn vào rốt cuộc có thể diên niên ích thọ hay không thì không được biết.

Bất quá, cảm nhận được khí tức hắc ám tà ác nồng nàn trong cơ thể bọn hắn, nghĩ đến là không thể.

Ít nhất, người tu chính pháp ăn vào sẽ ô nhiễm pháp lực trong cơ thể.

Tu tà pháp ăn vào, hoặc có lẽ cũng hữu dụng đi.

Lại hoặc là, niên đại mà vị tiền bối kia sống, phẩm chủng Ma Cà Rồng không giống nhau?

Những cái này đều không được biết.

Dù sao trong lãnh thổ Hạ quốc không có thổ nhưỡng cho Ma Cà Rồng sinh tồn.

Hoặc có lẽ chính là vì tại Hạ quốc bị ăn dữ quá, bọn hắn trực tiếp huyết mạch biến dị, trốn ra ngoài, hiện tại đã không thích hợp ăn nữa cũng không chừng.

Mà cái ý tưởng to gan này của Ô Thiền, chính là cho đám Ma Cà Rồng này cũng nếm thử một chút sự lợi hại của Quỷ Động trớ chú.

Mấy đạo trớ chú này cũng không phải Quỷ Động trớ chú bình thường.

Loại kia chẳng qua là người thường sau khi nhìn thấy Quỷ Động,

bị động xúc phát trớ chú, thuộc về loại liệt độ thấp nhất.

Mà Ô Thiền lần này chính là chủ động phát ra, còn kích phát lực lượng Xà Thần, có thể nói là loại uy lực lớn nhất.

Để xem đám chuột có cánh này có gánh được hay không.

Cái này không chỉ đơn thuần là mượn dùng lực lượng Xà Thần kích phát trớ chú, mà còn kết hợp cảm ngộ của Ô Thiền đối với Truy Hồn, Nhiếp Phách, Yểm Đảo, Đăng Sao trong Địa Sát Thuật.

Đã làm một phen điều chỉnh thăng cấp trớ chú.

Uy lực này không thể so sánh nổi.

Ô Thiền đặt tên cho nó là "Xà Thần Huyết Chú"!

Đồng dạng là một loại huyết mạch trớ chú nhắm vào máu!

Ma Cà Rồng là loại sinh vật hắc ám lấy hút máu để sống.

Mà phương thức truyền thừa cũng là thông qua ban tặng huyết mạch.

Chỉ cần người bị Ma Cà Rồng cắn chết, lại ban cho một giọt tinh huyết của bản thân nó, là có thể khiến biến thành Ma Cà Rồng đời sau.

Mấy tên chạy tới cảnh nội An Lạc này đều là Thân vương đỉnh tiêm nhất trong mười ba đại thị tộc Ma Cà Rồng.

Để bọn hắn trở về mau chóng đem huyết chú truyền bá ra, còn phải khiến bọn hắn trọng thương mới được.

Thế là Ô Thiền thi triển xong "Xà Thần Huyết Chú" liền lần nữa ra tay. "Hừ!

Chương 317

Lôi Tôn ~" Đây là Ô Thiền triệu hoán đến một loại Lôi linh đặc thù, bị nàng xưng là Lôi Tôn.

Là những tinh linh thần bí có bộ dáng con mắt lôi đình cự đại.

Lập tức, trên đỉnh đầu những Ma Cà Rồng này xuất hiện mấy chục con mắt lôi đình cự đại.

Từng đạo kinh lôi trắng lóa từ trong đó đánh xuống.

Đám Ma Cà Rồng này sợ nhất là thiên lôi.

Bọn hắn ở trên không trung tránh né không kịp, trực tiếp bị lôi quang dày đặc bao phủ. "Shit!" "Củ cải chua đừng ăn!" "Mother f*cker!"... (Tiếng chửi thề) Bảy con Ma Cà Rồng này liều mạng vỗ cánh muốn xê dịch né tránh.

Chỉ là lôi điện quá dày đặc, tránh không thoát.

Từng tên bị sét đánh ngoài cháy trong mềm.

Để bảo mạng, máu trong cơ thể đều tiêu hao hơn một nửa.

Hiện tại cả thân thể dơi đều nhăn nheo dúm dó.

Ô Thiền thấy không sai biệt lắm, chừa cho bọn hắn một hơi, để bọn hắn thuận lợi chạy về.

Tận mắt nhìn bọn hắn trốn ra khỏi biên giới Hạ quốc, khóe miệng Ô Thiền câu lên một tia vi tiếu.

Tay cầm Huyết Oán Quyền Trượng, cao quý mà kinh diễm!

Mục tống đám Ma Cà Rồng rời đi, Ô Thiền quay trở lại hội hợp với Thẩm Hạo.

Mấy con Ma Cà Rồng sau khi ra khỏi biên giới liền phân tán ra.

Hai con đi về phía Nam, đến Đông Nam Á.

Năm con còn lại tiếp tục hướng Tây, bất quá hai con đi hướng Tây Bắc, ba con đi Tây Nam.

Hai con đi hướng Tây Bắc lần lượt là Thân vương tộc Assamite và Thân vương tộc Ravnos.

Tộc Assamite hoạt động tại hoang mạc Trung Đông, đối với nơi này rất quen thuộc.

Mà tộc Ravnos thích chạy lung tung, lần này Cheridon cũng tùy tính đi theo Alexander - Thân vương tộc Assamite này, cùng nhau chạy về bên này.

Bọn hắn cứ hướng Tây bay thật xa, mãi cho đến khi tiếp cận duyên hải Địa Trung Hải mới dừng lại. "Shit!

Lần này đúng là lỗ lớn!" Alexander dừng lại, đáp xuống rừng cây bên ngoài một thị trấn nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng đối với máu tươi.

Cheridon đi theo cũng đồng dạng như thế. "Nơi này hình như là Tiểu Dĩ (Israel), không ngờ chúng ta một hơi chạy xa như vậy, a a ~" "A?

Tiểu Dĩ?

Kiệt kiệt kiệt ~, nơi này chính là địa phương tốt a!" Alexander bỗng nhiên cười âm hiểm.

Tiểu Dĩ, một quốc gia do chủng tộc người Do Thái kiến lập, lại là tín đồ trung thành của Thượng Đế Yahweh.

Bọn hắn tự hủ là người chăn cừu của Thượng Đế, vì Thượng Đế chăn thả chúng sinh cừu non.

Thế nhưng là cuồng vô cùng.

Mấy ngàn năm nay, một đường lưu lạc, đi đến đâu tai họa đến đó.

Thích nhất chơi chính là chủng tộc diệt tuyệt đại đồ sát, tại khu vực Trung Đông diệt tuyệt không ít chủng tộc.

Mà mấy chục năm sau cũng đồng dạng kiêu trương bạt hỗ, không coi ai ra gì, tứ ý làm mưa làm gió.

Bất quá, Alexander tịnh không để ý những thứ này. "Hắc hắc, đây chính là Tuyển dân của Thượng Đế, máu của bọn hắn không giống bình thường!

Kiệt kiệt kiệt!

Bình thường ta cũng lười trêu chọc bọn hắn, bất quá lần này bị trọng thương, cứ để ta hồi vị một chút hương vị máu tươi mỹ vị của đám Tuyển dân Thượng Đế này đi!" "A?" Cheridon nghe vậy liền hứng thú. "Máu người Do Thái thế mà lại lợi hại như vậy?

Vậy hôm nay ta cũng muốn nếm thử ~" Thế là, hai người len lén lẻn vào trong trấn, bắt đầu một cuộc đại đồ sát.

Mấy tiếng sau, trong cả thị trấn không còn người sống, toàn bộ đều bị hai người bọn hắn hút khô máu mà chết.

Nhưng bọn hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Chỉ vì bị thương quá nặng, chút máu ấy còn chưa đủ, kém rất xa.

Bọn hắn dưới tác dụng chung của lôi đình và huyết chú đã tổn thương nguyên khí, số máu này xa xa không đủ.

Thế là hai người phân biệt xuôi Nam ngược Bắc, tại cảnh nội Tiểu Dĩ dấy lên một trận tanh mưa máu gió.

Cả chủng tộc người Do Thái bị hai người hút chết gần một nửa.

Sau đó mới dưới sự vây công của đông đảo Tuyển dân Thượng Đế ở Tiểu Dĩ mà thoát thân rút đi.

Tiểu Dĩ cũng là nguyên khí đại thương.

Bất quá, vì mặt mũi, bọn hắn vẫn tận lực che giấu chân tướng sự tình, thu dọn vô số thành trấn tử thương, một lần nữa di dân sang.

Đồng thời tuyên bố đây là khảo nghiệm Thượng Đế giáng xuống, bọn hắn đoàn kết một lòng, rốt cuộc vượt qua tai nạn lần này. "Tất cả những gì chúng ta có được hôm nay đều là Thượng Đế ban tặng, chỉ là chúng ta chưa làm tốt chức trách người chăn cừu, vì Thượng Đế súc mục chúng sinh.

Tai nạn lần này chính là cảnh báo của Thượng Đế đối với chúng ta, chúng ta nhất định phải tăng nhanh bước chân, mau chóng hoàn thành chức trách của chúng ta!" Tiểu Dĩ tự lừa mình dối người, cả Châu Âu cùng với thế giới Ả Rập đều biết tỏng, nhưng bọn hắn vẫn tự lừa mình dối người, không chịu thừa nhận.

Mà Alexander và Cheridon hút khô nhiều máu người Do Thái như vậy, thương thế trên người khôi phục quá nửa.

Hơn nữa, bọn hắn còn để lại hạt giống trong những người Do Thái kia.

Trong các thành trấn ở Tiểu Dĩ, có một nhúm nhỏ người bị Alexander và Cheridon riêng phần mình chuyển hóa thành Hạ vị Huyết tộc, làm ám tuyến của bọn hắn an cắm tại quốc nội Tiểu Dĩ.

Để lần sau thèm ăn có thể lại đến hưởng thụ một phen.

Trong tất cả các Thân vương Ma Cà Rồng trốn thoát, chỉ có Alexander và Cheridon là khôi phục tốt nhất.

Dù sao đó cũng là máu tươi của Tuyển dân Thượng Đế, mỹ vị vô cùng, một cái đỉnh ba cái!

Loại lực lượng trong máu bọn hắn đối với Ma Cà Rồng mà nói là thuốc bổ cực tốt.

Nguồn gốc Ma Cà Rồng truyền thuyết đông đảo, trong đó có một cái chính là: Thủy tổ Ma Cà Rồng ban đầu cũng là tín đồ của Thượng Đế, nhưng sau một trận kịch biến liền đọa lạc, bị Thượng Đế trớ chú.

Thế là hắn liền đối với tín đồ Thượng Đế bao hàm oán hận.

Mà làm chủng tộc đồng nguyên mà ra, loại lực lượng Thượng Đế trong huyết mạch người Do Thái không chỉ không gây thương tổn cho Ma Cà Rồng, ngược lại còn đại bổ!

Alexander và Cheridon nếm được ngon ngọt, liền lưu lại hậu thủ trong người Do Thái, thuận tiện lần sau lại đến.

Chuyển hóa thành Ma Cà Rồng cũng có thể nói là chỗ tốt rất nhiều, không chỉ trực tiếp một bước trường sinh, thanh xuân bất lão, càng có thể chưởng khống lực lượng hắc ám cường đại.

Đối với một số người mà nói, dụ hoặc lực phi thường lớn!

Mà những người này a, thường thường chưởng khống thế lực khổng lồ, càng không muốn chết, nắm thóp được thì rất dễ dàng.

Vì vậy hai người mới có thể dễ dàng đắc thủ.

Chương 318

Một bên khác, các Thân vương Ma Cà Rồng còn lại, có kẻ đi A Tam quốc (Ấn Độ), có kẻ đi Indo, nước Khỉ (Hầu quốc) các nơi.

Còn có kẻ đi Châu Phi, có kẻ trực tiếp về hang ổ Châu Âu.

Chỉ có con Thân vương đi A Tam quốc là thảm nhất.

A Tam quá bẩn, không chỉ thân thể không sạch sẽ, máu cũng rất bẩn.

Con Thân vương này suýt chút nữa thì ngộ độc thực phẩm.

Sau một phen gia tàn, đông đảo Thân vương Ma Cà Rồng toàn bộ trở về hang ổ của mình.

Ma Cà Rồng hút máu, trừ bỏ chính mình đi tìm người hút, còn có thể thông qua thủ hạ Hạ vị Ma Cà Rồng cung phụng.

Chính là Hạ vị Ma Cà Rồng đi khắp nơi hút máu, tích trữ trong cơ thể mình, thuận tiện còn có thể tịnh hóa, tinh luyện một phen.

Sau đó lại để Thượng vị Ma Cà Rồng đi hút máu của mình.

Đối với kẻ ở dưới, kẻ bề trên gần như có lực chưởng khống tuyệt đối.

Đám Hạ vị Ma Cà Rồng đều không dám phản kháng, hữu tâm vô lực, chỉ có thể nín nhịn làm túi máu di động.

Mà chính thông qua phương thức như vậy, Xà Thần Huyết Chú mà Ô Thiền gieo xuống đã thành công khuếch tán ra.

Một truyền mười, mười truyền trăm.

Chỉ cần qua một đoạn thời gian, gần như có thể bao phủ cả thế giới Ma Cà Rồng!

Chiêu này của Ô Thiền hiệu quả vượt trội, còn độc ác hơn nàng tưởng tượng, cái này là nàng không ngờ tới.

Cả giới tu hành phương Tây đều vì vậy mà dấy lên sóng to gió lớn.

Đám Ma Cà Rồng vì giữ mạng, liều cái mạng già đi gây sự.

Giới tu hành cận đại thật vất vả mới có chút khởi sắc lại bị dìm xuống.

Giới tu hành Châu Âu trên con đường xuống dốc một đi không trở lại.

Ngược lại là hời cho đám mặt hàng bên Mỹ Châu!

Bất quá, mấy Thủy tổ Ma Cà Rồng kia tại Mỹ Châu cũng là dây mơ rễ má, sớm muộn gì ở Châu Âu chơi không nổi nữa cũng phải đi đầu quân, đến lúc đó Xà Thần Huyết Chú lại sẽ một lần nữa truyền bá ra.

Đến lúc đó lại là một vở kịch hay ~ Trở lại phụ cận Vu Hạp, Thẩm Hạo sau khi giải quyết đám Cước Bồn Kê, lại thuận tay giải quyết đám Vu sư tà môn Đông Nam Á kia.

Sau đó cùng nhau vây công đám kỵ sĩ và mục sư Giáo Đình chạy không được mà đánh cũng không xong.

Trực tiếp bắt sống bọn hắn.

Dự định mang về Dân Điều Cục hảo hảo khảo vấn, đào ra bí mật và tất cả đồ vật có giá trị trong tay bọn hắn.

Sau đó lại làm thịt, còn thi thể và hồn phách còn có thể lấy ra luyện thi, dưỡng quỷ.

Đừng quên, Hạ quốc còn có đại sát khí Nhân Hoàng Phiên đây này!

Mặc kệ ngươi là sống hay chết đều có chỗ dùng, vật tẫn kỳ dụng,

mảy may không lãng phí!

Năm đó thời kỳ kháng chiến, đã có một vị đại lão nhân cơ hội tế luyện ra một cây Nhân Hoàng Phiên, sau này gia nhập Dân Điều Cục, cũng là Cung phụng trưởng lão cấp bậc cao nhất.

Nguy cơ "Địa Tiên" tại vùng Vu Hạp lần này coi như triệt để kết thúc.

Gián điệp các nước và phần tử bất hợp pháp xâm phạm biên giới cũng cơ bản toàn bộ bị bắt giữ, đền tội.

Cuối cùng, sau khi tu bổ lại thủy đạo Trường Giang và vách núi hai bờ Vu Hạp, khôi phục nguyên mạo, mọi người cũng bắt đầu rút lui có trật tự.

Trở lại kinh thành, Cục trưởng Nam Cung Nhận đặc biệt khen thưởng Thẩm Hạo, đề chức vị hắn lên hai cấp.

Đồng thời còn ngạch ngoại cho một quyền hạn Đội trưởng đội đặc biệt, có thể tự hành chiêu mộ nhân thủ, cấp cho thân phận Hiệp trợ viên Dân Điều Cục, hợp lý hợp pháp hợp quy ra vào các nơi trên toàn quốc.

Thẩm Hạo có thể đem mấy cô gái như Ô Thiền, còn có ba người Hồ Bát Nhất biên nhập vào tiểu đội, sau này có người thích hợp còn có thể tiếp tục thêm.

Ngoài ra, tất cả những người tham dự nhiệm vụ khẩn cấp lần này đều có phần thưởng thêm.

Ngay cả Mao Sơn cũng nhờ quan hệ với Thẩm Hạo mà đạt được chỗ tốt không nhỏ.

Mà sau khi lo xong việc nhà của Dân Điều Cục, Thẩm Hạo mang theo mọi người trở về trong Trùng Cốc, khôi phục lại những ngày tháng an tĩnh tu tiên.

Thẩm Hạo đem đại lượng Âm tuyền hắc thủy thu trong Càn Khôn Xã Tắc Đồ triệt để luyện hóa, cộng thêm số đã luyện hóa lúc đại chiến với Phong Sư Cổ trước đó.

Lại là một đợt phản bộ.

Trong dị tượng Ám Nhật, uy thế Kim Ô càng thêm mạnh.

Càng ngày càng sống động.

Thẩm Hạo thật hoài nghi nó liệu có ngày nào đó thật sự hóa thành sinh linh hay không.

Bất quá chuyện này cũng chỉ là nghĩ một chút.

Thiên mệnh dị tượng là không thể hình thành sinh linh, tối đa là thừa tái ý chí của Thẩm Hạo, hình thành một loại phân thân khác loại mà thôi.

Còn nhiều hơn vẫn là thể hiện ý chí của bản thân Thẩm Hạo.

Trong Càn Khôn Xã Tắc Đồ, còn lại chính là một mảng lớn Thiên Lộ kia.

Thẩm Hạo cố ý tinh tâm luyện chế ra một vật chứa chuyên môn đựng linh dịch Thiên Lộ, đem hải lượng Thiên Lộ kia bỏ vào.

Tròn trĩnh gần hai ngàn khối lập phương!

Đây chính là đồ tốt, đối với Tiên nhân đều hữu dụng, vô luận là tăng tu vi hay trị thương đều là thánh vật!

Đám trưởng lão Dân Điều Cục biết Thẩm Hạo chặn được nhiều Thiên Lộ như vậy thì thèm nhỏ dãi.

Đang định đi cửa sau, từ trong tay Thẩm Hạo kiếm một chút.

Cũng có người động tâm tư lệch lạc, bất quá xét thấy chiến lực cường đại của Thẩm Hạo cùng với bối cảnh Mao Sơn, nghĩ nghĩ cũng

liền từ bỏ.

Âm giới, trong chi lưu huyết hà ở ngoại vi.

Phong Sư Cỗ từ vết nứt sau lưng Âm tuyền tiến vào trong Âm giới, liền đi tới phiến chi lưu huyết hà này.

Âm giới phi thường to lớn quảng đại, liên thông không chỉ là thế giới nơi Thẩm Hạo đang ở, mà còn có rất nhiều thế giới khác.

Phong Sư Cỗ cũng là vận khí tốt, từ một đạo vết nứt nhỏ này thuận lợi chui vào.

Chuyện này cũng có liên quan đến việc hắn độ qua tiên kiếp.

Người thành tiên tự nhiên là thân cụ khí vận.

Loại tu sĩ âm tà như hắn, hoặc là tiến vào Tiên giới, hoặc là chỉ có thể tiến vào Âm giới.

Âm giới vốn dĩ cũng coi như là nơi hắn nên đến.

Đệ tử của Mao Sơn cùng rất nhiều giáo phái như Long Hổ Sơn nhao nhao báo lên tổ sư dưới đất, để bọn hắn tiếp tục vây quét Phong Sư Cỗ.

Bất quá, nghĩ đến là khó.

Âm giới quá lớn, Địa Phủ cũng không có chưởng khống tất cả khu vực, tìm có được hay không đều là vấn đề.

Sự việc ở Địa Tiên Thôn đến đây cũng coi như kết thúc.

Mấy người Thẩm Hạo sau khi trở về Kinh thành, cùng với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, lại đi một chuyến đến chỗ Hạt Lão Nghĩa.

Trước đó, khi ông ta giao những món đồ kia cho bọn họ, điều kiện chính là nếu đào được đồ tốt dưới mộ thì chia cho ông ta một ít.

Thẩm Hạo tự nhiên là người ngôn nhi hữu tín, chỉ vài món đồ thôi mà, đối với bọn họ mà nói hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Chương 319

Thế là, Thẩm Hạo liền từ kho hàng trong tiệm chọn ra năm sáu món đồ, mang qua giao cho Hạt Lão Nghĩa để trả nợ.

Với những thứ trong tay Hạt Lão Nghĩa, trong cái nghề đổ đấu này, đó đều là vô giá chi bảo, là truyền thừa chân chính, có thể lập nên căn cơ của cả một môn phái.

Trong ngõ hẻm Giang Phòng, Hạt Lão Nghĩa nghe thấy có người đến, lập tức ra chào hỏi: "Ái chà, khách quý đến nhà, không biết có việc gì quý hóa đây?" "Lão gia tử, là tôi, Hồ Bát Nhất đây, còn có mấy người bạn lần trước đã tới chỗ ngài, ngài còn nhớ không?" Hồ Bát Nhất lập tức tiến lên nói. "À, là các cậu sao, các cậu đến rồi, chẳng lẽ là làm xong vụ làm ăn kia trở về, có thu hoạch rồi hả?" Hạt Lão Nghĩa nghiêng tai hỏi.

Bàn Tử tiếp lời: "Đúng thế, đó là chắc chắn rồi, nếu không bọn tôi nào có mặt mũi đến chỗ ngài chứ?" "Hì hì, mới lấy được từ chỗ ngài bao nhiêu bảo bối như thế, sao có thể mặt dày tay không đến thăm ngài được." "Hây da, phải nói là cái Đả Thần Tiên kia dùng đúng là quá thuận tay!" Lông mày Hạt Lão Nghĩa nhướng lên, nhìn bóng người tráng kiện lờ mờ trước mắt, cười nói: "Vậy thì tốt quá, Đả Thần Tiên của sư phụ tôi, cũng coi như có người kế tục rồi." Hạt Lão Nghĩa vừa nói, vừa tự tay rót trà cho mọi người.

Thẩm Hạo lấy đồ ra, đẩy đến trước mặt Hạt Lão Nghĩa: "Lão gia tử, mấy món này coi như là quà đáp lễ của chúng tôi." Hạt Lão Nghĩa sờ soạng những món đồ, mặt cười tươi như hoa.

Ông ta cầm từng cái lên ngửi ngửi, liếm liếm, xác nhận đều là đồ thật, đều là đồ cổ, đồ sứ thời Tống, Minh, còn có ngọc cổ Chiến

Quốc, kim khí mạ vàng.

Chỗ này đáng giá cả núi tiền.

Hạt Lão Nghĩa cười càng thêm vui vẻ, xem ra đồ đạc không uổng công cho đi. "Ha ha, mấy vị gia thật hào phóng nghĩa khí, xem ra lão mù này không nhìn lầm người rồi!" Hạt Lão Nghĩa cất đồ đi, lại cùng mấy người Thẩm Hạo trò chuyện. "À, lão gia tử, sao không thấy đồ đệ của ngài, Bạch Thắng Lỵ đâu nhỉ?

Cậu ta đi đâu rồi?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Lần trước cái tên đồ đệ nhỏ kia thế mà lại không có ở đây.

Hạt Lão Nghĩa nghe vậy, thở dài nói: "Nó trước đó đánh bị thương một tên lưu manh ở trên phố, cứ tưởng là đánh chết người ta rồi.

Tên lưu manh kia ba hoa chích chòe nói nhà mình làm quan, Thắng Lỵ không dây vào nổi.

Nó tìm đến chỗ tôi, tôi bèn bảo nó đến chỗ bạn tôi ở Đông Bắc để lánh nạn rồi." "Kết quả tra rõ ràng, tên lưu manh kia nào có thân thích làm quan gì, toàn là tự bịa ra dọa người, người cũng không chết, chỉ là bị đánh vỡ đầu, ngất đi thôi.

Thắng Lỵ thằng nhóc này, chẳng có bản lĩnh gì, bị dọa cho hoảng sợ mất hồn, cứ để nó ở Đông Bắc, mở mang kiến thức cũng tốt." "Ồ, hóa ra là như vậy." Hồ Bát Nhất gật gật đầu.

Nhắc đến Đông Bắc, hiện tại đã sắp đến giữa tháng tư, Đông Bắc cũng sắp sửa sang xuân.

Không biết đường xá ở Cương Cương Doanh Tử làm ăn thế nào rồi.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều có chút nhớ nhung bà con lối xóm ở đó. "Ồ?

Đi Đông Bắc rồi sao, thế thì tốt quá.

Vừa khéo chúng tôi cũng có người quen ở Đông Bắc, mấy ngày nữa phải đi một chuyến, ngược lại có thể tiện đường giúp ngài xem thử Bạch Thắng Lỵ, nhắn cho cậu ta cái tin hay gì đó." Hồ Bát Nhất nói với Hạt Lão Nghĩa. "Ái chà, thế thì tốt quá, tôi đang lo lắng cho nó đây, vậy làm phiền các cậu nhé." Hạt Lão Nghĩa nắm lấy tay Hồ Bát Nhất nói.

Thẩm Hạo cũng không có ý kiến gì, hắn nhìn thấy sinh mệnh của Hạt Lão Nghĩa cũng sắp đi đến hồi kết rồi.

Cứ để Bạch Thắng Lỵ mau chóng trở về đi, cũng tốt để gặp mặt lần cuối.

Giống như trong cốt truyện gốc, Hạt Lão Nghĩa chính là không gặp được Bạch Thắng Lỵ lần cuối cùng.

Chỉ lệch nhau có một hai ngày, cứ thế mà không kịp.

Có thể nói là tạo hóa trêu ngươi.

Bạch Thắng Lỵ, tuổi còn trẻ, cuộc đời ngắn ngủi đều là bi kịch.

Hạt Lão Nghĩa lập tức nói địa chỉ sư huynh của mình cho nhóm Thẩm Hạo.

Sư huynh của Hạt Lão Nghĩa có giao tình vào sinh ra tử với ông ta, ở ngay lâm trường Mộc Doanh Tử vùng Hưng An Lĩnh, Bạch Thắng Lỵ đang lánh nạn ở đó.

Mấy người từ biệt Hạt Lão Nghĩa xong, trở về nhà ở Kinh thành.

Chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ đi một chuyến Đông Bắc, xem thử đường trong thôn làm thế nào rồi, sau đó đi tìm Bạch Thắng Lỵ.

Nhàn rỗi không có việc gì, Thẩm Hạo lấy cái đầu vàng Ô Dương Vương lấy được từ trong cổ mộ Địa Tiên Thôn của Phong Sư Cổ ra,

chuẩn bị nghiên cứu kỹ một chút.

Ô Dương Vương lúc sinh tiền cũng là một nhân vật lợi hại, thống trị vùng Vu Hạp.

Dường như là nhân vật thời thượng cổ, hoạt động vào thời đại Đại Vũ, cách đây cũng ba bốn ngàn năm rồi.

Trong cái đầu vàng Ô Dương Vương này ẩn giấu bí mật không nhỏ.

Thẩm Hạo dùng thần thức kiểm tra kỹ lưỡng cái đầu vàng to lớn.

Trên trán và gò má của nó, có khắc âm bản mấy bức tranh phong thủy cổ xưa.

Nhìn kỹ lại, thứ nó miêu tả chính là mạch Bàn Cổ hình xác chết dưới sâu trong lòng đất Vu Hạp.

Hơn nữa còn vẽ rõ ràng hai huyệt phong thủy bảo địa của địa mạch này: Một cái là đầu lâu không thân, một cái là quan tài thi thể không đầu.

Đặc biệt là Quan Tài Sơn nơi chứa thân xác không đầu, Thẩm Hạo liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía văn tự trên đỉnh đầu và sau gáy của đầu vàng.

Đây là một loại chữ Giáp Cốt, cũng không tính là quá phức tạp, đối với Thẩm Hạo mà nói không khó nhận biết.

Hắn từng chuyên môn học qua một số cách nhận biết cổ văn tự từ giáo sư Tôn, dưới Nghịch Thiên Ngộ Tính, học cực kỳ nhanh, chẳng mấy chốc đã học hết các loại cổ văn tự thường gặp và không thường gặp.

Về việc này giáo sư Tôn còn chưa biết đâu.

Căn cứ theo miêu tả trên đầu lâu, Thẩm Hạo biết được, hình vẽ và văn tự trên đầu lâu vàng này đều là do bộ hạ của Ô Dương Vương khắc lên cho ông ta.

Trên đó ghi chép những miêu tả về hai huyệt phong thủy bảo địa này. "Núi cao nước hẹp, quần long vô thủ!" Mà trong núi hang động hỗn loạn giao thoa, long mạch tung hoành phiêu miểu, có vẻ vô cùng hỗn loạn.

Mà hai cái đầu lâu và quan tài thi thể kia chính là nơi cốt lõi giao hội của đông đảo long mạch.

Thời đại Ô Dương Vương, Vu phong thịnh hành, coi địa mạch quan tài thi thể này là mạch Bàn Cổ tồn tại từ lúc hỗn độn sơ khai, sau khi bị dân chúng Vu Tà đào xuyên qua, liền dùng làm cấm địa tế tự tử linh Vu thần, đồng thời cũng là tổ mộ của bọn họ.

Dưới đáy trừ việc chôn các loại tế khí ra, thì chính là vô số tiểu thạch quan tế luyện Hoạt Đan.

Có điều, Hoạt Đan này luyện thành cần thời gian lâu, xác suất cũng cực kỳ nhỏ, vạn người có một.

Cũng không biết đám người cổ đại Vu Tà này lấy được phương thuốc từ đâu.

Để luyện chế Hoạt Đan, người Vu Tà đào rồi chôn, chôn rồi đào dưới mảnh đất Vu Hạp này.

Chỗ mạch Bàn Cổ phong thủy kỳ tuyệt này không biết đã bị phế đi từ lúc nào.

Muốn sản xuất Hoạt Đan lại càng khó hơn.

Thêm vào đó trong mạch Bàn Cổ kia có loại quỷ ảnh vô hình, tuy rằng thường xuyên tế tự, nhưng vẫn xảy ra vấn đề lớn.

Thứ giống như quỷ ảnh vô hình này không biết xuất hiện từ khi nào, nhưng chúng đã mang đến cho người dân Vu Tà thời cổ một tai nạn to lớn.

Dịch bệnh quỷ dị bỗng nhiên bùng phát, người trúng dịch bệnh dần dần giống như biến thành hoạt thi (xác sống) mất hết lý trí, điên cuồng cắn xé gặm nhấm máu thịt người sống.

Trong lúc bất đắc dĩ, bọn họ triệt để phong bế cấm địa, không tiến vào trong đó nữa, để ngăn chặn loại dịch bệnh quỷ dị này khuếch tán ra ngoài.

Mà Ô Dương Vương, chính là thủ lĩnh của bọn họ vào thời kỳ đó.

Ông ta sinh ra đã vô cùng cao lớn, lại mang trong mình dị thuật.

Chuyện tu đạo thành tiên từ xưa đã có, mà thời thượng cổ, thiên tài địa bảo trong thiên địa đều rất thường gặp.

Đặc biệt là trong đó tồn tại một số thần phẩm tiên trân kỳ dị, không cần luyện thành đan dược, trực tiếp uống vào là có thể đạt được sức mạnh kỳ dị mà cường đại.

Vào thời kỳ đó, không ít nhân vật cường đại đều được sinh ra như vậy.

Ô Dương Vương chính là một trong số đó.

Chương 320

Ông ta ngẫu nhiên phát hiện một cây thần dược, sau khi ăn vào liền đạt được năng lực biến thân thành lợn đen khổng lồ, hơn nữa da dày thịt béo, sức mạnh to lớn.

Phương thức tu hành kiểu này kéo dài mãi đến thời Tần Hán.

Về sau, loại thần phẩm tiên trân này tuyệt tích.

Thế là mọi người chuyển sang nghiên cứu thuật duyên hống lô hỏa, ý đồ đem nhiều loại linh dược kém hơn một chút hỗn hợp tinh luyện, dung hợp dược lực để đạt thành mục đích tương tự, đó chính là hình thức ban đầu của Đan đạo sau này.

Văn tự ghi chép, thời kỳ Ô Dương Vương tại vị đã xảy ra một trận đại hồng thủy, có thể gọi là đại tai nạn diệt thế chưa từng có, các nơi đều chịu ảnh hưởng cực lớn.

Cũng may khu vực Vu Hạp đa phần là núi non khe rãnh, ảnh hưởng nhỏ hơn một chút.

Ô Dương Vương thế là liền xuất sơn, dẫn dắt bộ lạc dân chúng Vu Tà của mình, tự xưng là Vu Lăng Đại Vương, tuyên cáo với dân chúng địa phương rằng mình có thuật dời núi, có thể sai khiến âm binh khơi thông đường sông.

Cái gọi là âm binh, kỳ thực cũng chính là những người nắm giữ dị thuật trong bộ lạc dưới trướng ông ta.

Vu Lăng Đại Vương có thể biến thân thành Ô Dương (lợn đen) khổng lồ, khai sơn phá thạch.

Nhưng sinh dân bên ngoài ngu muội, nếu nhìn thấy rất có thể sẽ coi ông ta là yêu quái, bất lợi cho ông ta hành sự.

Thế là liền đưa ra điều kiện, chính là trong thời gian dời núi mở sông, tất cả dân chúng nhất luật phải tránh mặt, rượu thịt cơm nước cung phụng để tại vị trí chỉ định là được, đưa xong thì đi ngay, không được nán lại.

Từ đó, Vu Lăng Vương bắt đầu dẫn dắt tộc dân của mình làm pháp khai sơn khơi thông đường sông trong núi.

Từ đó, trong núi mỗi ngày đều mây đen ảm đạm, tiếng công phá núi đá ầm ầm như sấm.

Dưới sự nỗ lực của Ô Dương Vương, việc trị thủy trác tuyệt hữu hiệu, nạn lụt giảm nhẹ đi rất nhiều.

Bá tánh địa phương cảm kích ân đức ấy, tuyển một cô gái tài tình dung mạo đều đẹp gả cho Vu Lăng Vương, từ đó về sau, việc dâng cúng cho Vu Lăng Vương cùng âm binh mở sông đều do phu nhân đích thân trông coi.

Thời gian dần trôi qua, việc khai sơn trị thủy đi vào giai đoạn cuối, nhưng cũng đến phần gian nan nhất.

Một dãy núi cuối cùng chắn mất đường nước, khai thông dãy núi cần thời gian không ngắn, tiến triển chậm chạp.

Vì vậy, thức ăn dân chúng dâng lên liên tục mấy ngày đều không ai động vào.

Phu nhân không yên lòng, bèn đích thân dẫn người đi đến hiện trường khai sơn trị thủy kiểm tra.

Vừa vặn nhìn thấy Vu Lăng Đại Vương biến thành lợn đen khổng lồ đang dùng đầu húc núi, sau lưng còn có vô số âm binh và sơn tiêu tinh quái đang vận chuyển núi đá.

Ô Dương Vương thấy hình tượng lợn đen này của mình bị người ta phát hiện, bèn trực tiếp chạy vào trong núi sâu, không khai sơn nữa.

Nạn lụt vì thế lại nổi lên, dân chúng chịu tai ương nghiêm trọng.

Phu nhân của Ô Dương Vương quỳ trước núi cầu xin khổ sở nhưng không có kết quả, cuối cùng nhảy xuống vách núi tự vẫn.

Mà Ô Dương Vương cảm thấy thẹn với phu nhân đã chết, bèn một lần nữa dẫn người đả thông triệt để đoạn sông cuối cùng, nước lũ theo đường nước đổ vào Trường Giang, trị tận gốc nạn lụt.

Mà về sau, dân chúng tổ chức tiệc rượu, Ô Dương Vương rất vui vẻ, uống say mèm.

Lại đi nhầm đường lúc trở về, biến thành bộ dạng lợn đen trong núi, ngã ra ven đường ngủ say như chết.

Kết quả bị sơn dân không biết chuyện tưởng là tặng phẩm của đại tự nhiên, trực tiếp bắc nồi đun nước, chọc tiết làm lông, đem đầu lợn Ô Dương Vương chặt xuống ăn mất.

Đợi đến khi người dưới trướng Ô Dương Vương đến tìm, phát hiện Đại vương đã chết thảm, huyết nhục đều bị sơn dân chia nhau ăn rồi.

Mà sau khi Ô Dương Vương chết, địa phương rất nhanh đã xảy ra nhiều lần tai nạn.

Mọi người cho rằng là oan hồn Ô Dương Vương không tan, thế là xây dựng đại mộ cho ông ta, thu liễm thi thể. "Ô Dương Vương trị thủy...

Cũng là thời kỳ Đại Vũ...

Xem ra hẳn là cũng nói về trận đại hồng thủy diệt thế kia rồi." Thẩm Hạo nhớ tới sự kiện người Bái Xà (thờ rắn) trong thế giới dưới lòng đất Quan Vũ.

Nghe đồn chính là do người Bái Xà đào xuyên trọng tuyền dưới

lòng đất, dẫn đến đại hồng thủy diệt thế tuôn ra.

Chính người Bái Xà cũng suýt chút nữa bị trận hồng thủy này diệt tộc.

Mà những người Bái Xà tàn dư bị Vũ Vương bắt được, lại khống chế người Bái Xà khai tạc Long Môn, dẫn hồng thủy trở lại lòng đất, giải trừ trận tai nạn này.

Trong truyền thuyết của các nền văn minh cổ đại đều có ghi chép liên quan đến trận đại hồng thủy này, tuy rằng góc độ khác nhau, nhưng rất có khả năng đều nói về cùng một sự kiện. "Ngược lại, Ô Dương Vương thế mà lại vì say rượu, bị thợ săn sơn dân bắt được giết chết.

Chuyện này có chút nực cười!

Ô Dương Vương thân là một tu sĩ cường đại, thế mà có thể uống say, thế mà lại ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Chuyện này bên trong có vấn đề lớn!" "Thế nhưng, ông ta khai sơn trị thủy, ban ân huệ cho dân chúng, là một chuyện công đức, lẽ ra sẽ không có người mưu hại ông ta mới đúng!

Loại trừ yếu tố con người, vậy thì chỉ có một khả năng, đây là một kiếp nạn tu hành!" Kiếp khí giáng xuống, che mờ thần trí, bản thân cũng không rõ mình đang làm gì.

Người tu hành, trộm lấy tạo hóa của thiên địa, tự nhiên sẽ có kiếp nạn giáng xuống.

Vì vậy, bắt buộc phải làm ra chuyện có công với thiên địa, hoạch thu công đức để triệt tiêu kiếp nạn.

Có lẽ Ô Dương Vương vốn dĩ đã sắp đến lúc độ kiếp, tâm có cảm ứng, định nhân cơ hội này hoạch thu công đức để giúp mình độ kiếp.

Chỉ là ông ta không ngờ tới, so với tạo hóa thiên địa mà ông ta trộm lấy, chút công đức này vẫn chưa đủ.

Thế là vẫn bị người ta giết.

Có điều, sự tình khẳng định không đơn giản như vậy, Ô Dương Vương hẳn là vẫn chưa chết hẳn.

Hoặc nói đúng hơn, chỉ là nhục thân đã chết, nguyên thần hẳn là vẫn còn.

Những sơn dân kia cũng chỉ là người bình thường, lại không có thủ đoạn nhắm vào nguyên thần.

Còn về một số dịch bệnh, nạn châu chấu... xảy ra sau đó, có lẽ chính là do Ô Dương Vương phát tiết oán khí của mình gây ra.

Do đầu đã bị sơn dân chia nhau ăn mất, nên người ta chuyên môn đúc một cái đầu vàng lắp lên.

Mà vị trí lăng mộ này vừa khéo là phong thủy bảo huyệt mạch Bàn Cổ kia, điều này rất có thể là do Ô Dương Vương âm thầm sai khiến Vu sư bộ lạc dưới trướng chỉ điểm cho dân chúng tìm được.

Mà văn tự và hình vẽ trên đầu vàng cũng là thêm vào sau.

Trừ sinh bình của Ô Dương Vương ra, còn có những lời ca công tụng đức ông ta.

Xem xong văn tự và hình vẽ bên ngoài đầu vàng, Thẩm Hạo lại dùng thần thức thâm nhập quét vào bên trong.

Quả nhiên có phát hiện.

Bên trong đầu vàng này khảm một khối xương sọ, e rằng chính là xương sọ nguyên bản của Ô Dương Vương.

Thần thức quét kỹ khối xương sọ bên trong này.

Xương sọ kia long lanh như ngọc, thần quang nội liễm, trải qua mấy ngàn năm tinh hoa vẫn không trôi đi mất.

Đầu lâu chế bằng vàng ròng hoàn toàn bao bọc lấy khối xương sọ này, dung hợp thành một thể.

Trên thành trong của hộp sọ thế mà cũng khắc rất nhiều chữ nhỏ.

Chuyện này đúng là lạ.

Sẽ làm như vậy, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có chính bản thân Ô Dương Vương.

Người khác nào dám cầm xương sọ của ông ta mà vẽ bậy chứ?

Thẩm Hạo vận khởi thần thức, nhìn về phía những chữ nhỏ này.

Hắn phát hiện bên trong đầu xương trắng ngần này khắc chi chít hàng vạn chữ.

Chương 321

Thẩm Hạo kiểm tra kỹ một lượt, tìm được phần mở đầu liền bắt đầu giải mã.

Thiên chương được Ô Dương Vương chuyên môn giấu bên trong hộp sọ tất nhiên không đơn giản.

Tỉ mỉ đọc hết toàn bộ bài văn tự không sót một chữ, Thẩm Hạo bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đây chính là bí thuật do Ô Dương Vương khai sáng.

Cũng chính là bí thuật mà Phong Sư Cổ nói trong Quan Sơn Quật Tàng Lục là học được từ chỗ Ô Dương Vương.

Thẩm Hạo ghi nhớ bí thuật này, bắt đầu tham ngộ.

Dưới sự gia trì của Nghịch Thiên Ngộ Tính, Thẩm Hạo rất nhanh đã thấu hiểu bí thuật này.

Toàn bộ bí thuật chia làm hai phần, một phần tu nguyên thần, một phần tu nhục thân.

Chỉ có điều, thứ này hoàn toàn là pháp môn tà đạo, còn chưa hoàn chỉnh lắm.

Thẩm Hạo liếc mắt một cái là nhìn ra vấn đề trong đó.

Nhục thân và nguyên thần tách ra tu luyện, lúc cuối cùng hợp nhất sẽ có chút vấn đề, không giải quyết tốt thì ảnh hưởng rất lớn.

Hơn nữa, quan trọng chính là phần nhục thân thiên này cũng không trọn vẹn.

Phong Sư Cổ có thể tu luyện đến trình độ kia, nhất định là tự mình bổ sung phần này.

Ô Dương Vương tuy rằng sáng tạo ra bí thuật này, nhưng cuối cùng xem ra vẫn thất bại, tu vi cả một bộ nhục thân này đều bị Phong Sư Cổ trộm lấy mất.

Còn về nguyên thần của ông ta, nghĩ đến chắc cũng là tiến vào âm giới rồi.

Dù sao đây cũng là một môn tà pháp, Tiên giới e rằng ông ta rất khó vào được.

Giống như lúc nguyên thần Phong Sư Cổ độn xuất khỏi cơ thể Thi Tiên đã hét lớn, bí thuật này tên là "Vạn Tà Thăng Tiên".

Thôn phệ tà khí, luyện hóa tà khí, lấy tà thăng tiên, hóa thành tà dị quỷ tiên.

Trạng thái hoàn chỉnh nhất hẳn là nhục thân và nguyên thần kiêm bị.

Nguyên thần hóa thành "Tà Thần", nhục thân hóa thành "Thi Tiên", sau đó hợp nhị vi nhất, thành tựu tà dị quỷ tiên.

Phù hợp nhất với âm giới. "Xem ra, Ô Dương Vương sau khi nhục thân bị giết là cải tu quỷ tiên rồi.

Nhưng nhục thân vẫn còn, bèn dùng pháp luyện thi, muốn khiến nó lột xác thành Thi Tiên, như vậy đối với ông ta mà nói cũng là một sự thăng tiến to lớn." "Có điều ông ta e là không ngờ tới, mình bị Phong Sư Cổ trộm nhà, tinh hoa tu vi cả một thân thi thể đều bị trộm mất, hiện tại nhục thân cũng không còn!

Thật thảm ~" "Nhưng Phong Sư Cổ cũng coi như đi vào vết xe đổ của Ô Dương Vương, cũng mất tiêu thân thể." Nhìn bí thuật của Ô Dương Vương, Thẩm Hạo tâm có cảm ứng, bỗng nhiên linh cảm bùng phát.

Trong bí thuật này, pháp môn uẩn dưỡng nhục thân kỳ thực chính

là một loại đạo luyện thi.

Chỉ có điều lại cấu tứ tinh xảo, đi ra một con đường khác biệt.

Như pháp môn luyện thi của Mao Sơn đều là dùng thi thể của người khác luyện thành cương thi làm thủ đoạn hộ đạo.

Mà thiên Thi Tiên chi pháp này lại là tự mình luyện thi đối với chính mình, luyện thi thành tiên, luyện thành Thi Tiên.

Sau đó, lại thân thần hợp nhất.

Ý tưởng rất khá, nhưng lỡ không may nhục thân sinh ra ý thức mới thì hỏng bét.

Phong Sư Cổ trên cơ sở của Ô Dương Vương đã hoàn thiện bí thuật này thêm một bước.

Sau đó dùng bảo huyệt Thi Hình Sơn tốt hơn so với bảo huyệt hình đầu người kia để dưỡng thi cho mình.

Đồng thời dùng tiên pháp cổ truyền tu phục địa mạch không khí, thế mà làm thành thật.

Thật sự lột xác thành thể Thi Tiên, chỉ là bị đám người Thẩm Hạo cắt ngang lần lột xác quan trọng nhất, không hoàn thành bước cuối cùng, nếu không thì đã thành công thật rồi.

Thẩm Hạo theo đà tham ngộ xong bí thuật "Vạn Tà Thăng Tiên", linh cảm trong đầu không ngừng bùng nổ.

Đồng thời kết hợp với rất nhiều kiến thức pháp thuật bản thân đã học, hắn trực tiếp tiến vào trạng thái đốn ngộ, tham ngộ sâu, hoàn thiện và cải lương bí thuật này.

Dung nhập truyền thừa Mao Sơn, dung nhập pháp thuật Địa Sát, dần dần dung hợp ra một bí thuật hoàn toàn mới.

Vẫn là cải lương trên cơ sở "Vạn Tà Thăng Tiên".

Dẫn tà nhập thể, luyện tà hóa sát, âm cực sinh dương, do âm chuyển dương, tà cực nhập đạo, vạn tà thăng tiên.

Khởi đầu cũng là tu tà khí, nhập tà đạo, nhưng lại áp chế tà khí, luyện hóa, hoàn toàn khống chế nó.

Cuối cùng âm cực sinh dương, từ tà chuyển chính, hoàn thành chuyển hóa âm dương lưỡng cực.

Từ âm tà quỷ dị hóa thành dương cương trung chính.

Âm dương điều hòa, giống như Thái Cực, có thể tự do chuyển hóa giữa âm và dương.

Đồng thời sở hữu đủ loại thần thông bất khả tư nghị.

Thoát khỏi trạng thái đốn ngộ, Thẩm Hạo nhìn công pháp mình vừa cải lương ra, nhất thời có chút kinh ngạc.

Thế mà bất tri bất giác lại sáng tạo ra một pháp môn bí thuật lợi hại như vậy, thực sự là quá đỉnh!

Có điều, bí thuật này e rằng cũng chỉ có Thẩm Hạo mới luyện được.

Đây là hắn lấy chính mình làm khuôn mẫu để sáng tạo, người khác luyện rất khó thành.

Chỉ riêng điểm áp chế tà khí, luyện hóa tà khí này thôi đã làm khó tất cả mọi người rồi.

Thứ âm tà tà khí này, ở thế giới này trừ hắn ra, không ai có thể hoàn toàn áp chế luyện hóa.

Dám luyện thật thì nửa đường sẽ tự luyện chết mình, biến thành quỷ dị.

Thẩm Hạo thân mang mệnh cách Ám Nhật, Ám Nhật Chân Hỏa, thiên nhiên khắc chế tà túy, có thể luyện hóa tà khí thăng cấp bản thân.

Phối hợp hoàn mỹ!

Hơn nữa, cũng không còn là nguyên thần và nhục thân tách ra luyện nữa.

Trực tiếp hấp thu tà khí luyện hóa để tẩm bổ nhục thân và nguyên thần.

Có điều, hiện tại Thẩm Hạo sẽ không tu luyện bí thuật này.

Tà khí này có lợi hại hơn nữa thì có thể lợi hại bằng hắn bây giờ sao?

Pháp lực Thượng Thanh còn cao cấp hơn nó nhiều.

Tuy nhiên, có thể kiếm một cái phân thân để luyện thử.

Nhắc đến phân thân, Thẩm Hạo nhớ tới cỗ Ngọc Thai Phân Thân đang uẩn dưỡng trên cao nguyên vùng tuyết vực.

Dùng thần cách hắc ám tẩm bổ, hấp thu tinh hoa Địa Mạch Long Vương Đan để trưởng thành.

Hơn nữa trời sinh thân hòa với hắc ám, dùng để tu luyện bí thuật này thì rất tuyệt.

Thẩm Hạo cảm ứng từ xa tình trạng trưởng thành của cỗ ngọc thai kia.

Mấy tháng trôi qua, ngọc thai đã lớn hơn rất nhiều, từ cái ngọc thai to bằng bàn tay đã lớn bằng đứa trẻ sơ sinh bình thường rồi.

Hấp thu sức mạnh thần cách hắc ám và Địa Mạch Long Đan để trưởng thành, nội hàm thâm hậu, căn cốt cũng phi thường cao, tiền đồ không thể hạn lượng.

Quả thực rất phù hợp với bí thuật này.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp thông qua ý thức liên kết, truyền bí

thuật này qua.

Bí thuật này không chỉ bao hàm công pháp, mà còn trang bị rất nhiều thần thông bí thuật.

Vô cùng toàn diện!

Chương 322

Phân thân sau khi tiếp thu bí thuật này, lập tức thay đổi công pháp.

Hiệu suất hấp thu năng lượng bên ngoài tiến thêm một bước.

Đặc biệt là hiệu suất hấp thu thần cách hắc ám và tà khí tăng lên mấy lần.

Cự ly xuất thế lại gần thêm một bước.

Hơi cảm nhận tình hình phân thân một chút, Thẩm Hạo liền thu hồi ý thức.

Đợi đến khi phân thân tu luyện đến địa bộ từ tà chuyển chính, còn có thể thu hồi phân thân, tăng cường nội hàm bản thể.

Thời gian loáng cái đã trôi qua mấy ngày.

Thẩm Hạo, Ô Thiền cùng với ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ cùng nhau lên đường đến Cương Cương Doanh Tử ở Đông Bắc.

Mấy người không đi tàu hỏa, thế thì chậm quá.

Đi một chuyến mất bốn năm ngày lận.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp lái Mặc Vân Chu chở mọi người qua đó.

Bay đến độ cao vài chục mét trên bầu trời thị trấn gần nhất, mọi người từ trên cao nhìn xuống, thấy một con đường đá dăm xi măng, khá rộng, có thể chứa hai xe ngựa đi song song.

Mà ở giao lộ trên thị trấn còn treo một tấm biển, bên trên viết "Cương Cương Doanh Tử", còn kèm theo dấu mũi tên chỉ dẫn.

Chính là con đường này rồi.

Đoạn đường đi vào thị trấn này đã hoàn toàn làm xong, chất lượng thoạt nhìn cũng rất tốt.

Thẩm Hạo thao túng Mặc Vân Chu bay dọc theo con đường này thẳng về phía trước.

Trên đường còn có thể nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa đang đi.

Bay thẳng đến tận cùng.

Trên con đường này do chỉ có một thôn Cương Cương Doanh Tử nên người không nhiều.

Mấy người từ trên Mặc Vân Chu đi xuống.

Thẩm Hạo lấy chiếc ô tô việt dã (Land Rover) cất trong không gian ra.

Mọi người chuyển vật tư lên xe, lái xe vào trong thôn.

Chiếc xe lớn này vừa lái vào trong thôn liền lập tức thu hút sự chú ý của các ông, các bà trong thôn.

Mọi người nhao nhao chỉ trỏ bàn tán về chiếc xe.

Người trong thôn không hay ra ngoài, một năm khó được đi ra ngoài mấy lần.

Hơn nữa trên trấn cũng không giàu có, chỉ là một thị trấn nhỏ hẻo lánh, kinh tế cũng chẳng ra sao.

Trên đường tối đa nhìn thấy mấy chiếc ô tô con, nhưng chưa bao giờ thấy chiếc xe việt dã như thế này.

Đợi đến khi mọi người từ trên xe bước xuống, các ông các bà mới phản ứng lại, là mấy người Hồ Bát Nhất đã về. "Ái chà mẹ ơi, là nhóm Tiểu Hồ về kìa!" "Này, mau mau hoan nghênh!" "Lưu Lão Tam, mau đi thông báo cho lão chi thư." Bà con lối xóm thấy là mấy người Hồ Bát Nhất, lập tức vây quanh.

Mọi người tới hỏi han ân cần, trò chuyện rôm rả, ai nấy đều vô cùng nhiệt tình. "Ái chà, hai cô gái lớn này xinh thật đấy!" "Trông dáng đẹp mặt xinh, quá chuẩn luôn!" "Béo nhỏ à, chỉ còn mỗi cháu là vẫn độc thân (đả quang côn) hả?

Hay là để dì giới thiệu cho nhé, con gái nhà bà dì họ của dì cũng khá lắm, tướng người tráng kiện lắm, rất xứng đôi với cái tướng người to lớn này của cháu ~" Các ông các bà, người một câu tôi một câu, vây kín mấy người vừa xuống xe.

Thẩm Hạo và nhóm Hồ Bát Nhất ứng đối với sự mồm năm miệng mười của bà con, trả lời từng người một.

Ngược lại Bàn Tử bị nói cho có chút ngại ngùng.

Có điều hắn hiện tại đã khác xưa, không có đối tượng thì đã sao, hắn ở Hồng Kông nhưng là có cả đống chị em gái phú bà đấy nhé.

Rất nhanh, lão chi thư đã được người ta dìu từ trong thôn ra.

Đông đảo bà con lối xóm nhao nhao nhường ra một con đường cho lão chi thư đi qua.

Lão chi thư chống gậy, đi đến trước mặt mấy người, mặt mày hồng hào, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. "Hây da, Tiểu Hồ, Béo nhỏ, các cậu về rồi.

Còn cả Tiểu Thẩm nữa, cậu cũng đến rồi.

Ái chà, còn hai vị này là?" Lão chi thư mặt đầy ý cười nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Thẩm Hạo.

Từ vị trí đứng của mấy người có thể nhìn ra mối quan hệ.

Rõ ràng là hai cặp đôi, chỉ có Béo nhỏ một mình vẫn là đơn thân lẻ bóng.

Hồ Bát Nhất cũng mặt đầy ý cười giới thiệu với lão chi thư: "Lão

chi thư, đây là đối tượng của cháu, Dương Tuyết Lỵ, ngài gọi cô ấy là Tiểu Dương là được rồi." Lão chi thư lập tức chào hỏi Dương Tuyết Lỵ một tiếng: "Tiểu Dương à, chào cháu chào cháu, Tiểu Hồ tìm được đối tượng như cháu đúng là phúc khí của nó." Lão chi thư mắt nhìn độc đáo, liếc một cái là nhìn ra Dương Tuyết Lỵ không phải người thường, cái khí chất kia đã khác biệt rồi.

Dương Tuyết Lỵ cũng hào phóng chào hỏi lão chi thư, hàn huyên vài câu.

Tiếp đó lão chi thư lại nhìn về phía Thẩm Hạo. "Ha ha, Tiểu Thẩm, tôi bảo này, vị hậu sinh này là đối tượng của cậu à?

Ái chà, nhìn dáng vẻ này, vừa nhìn đã biết không phải người thường, Tiểu Thẩm thật là có phúc khí lớn nha ~" Thẩm Hạo cười nói: "Lão chi thư nói không sai, là phúc khí của cháu ~" Ô Thiền cũng lạc lạc hào phóng, nhưng giữa mỗi cử chỉ càng toát ra một cỗ khí chất cao quý.

Đây chính là phong phạm Nữ vương.

Lão chi thư nhìn ra được, người phụ nữ này càng lợi hại hơn.

Điều này càng chứng minh nhóm người Thẩm Hạo không đơn giản.

Cương Cương Doanh Tử bọn họ tạo mối quan hệ tốt với những nhân vật như vậy đúng là phúc khí tày trời!

Lão chi thư rất vui mừng, đơn giản trò chuyện vài câu liền lập tức dẫn bọn họ vào trong thôn, đến nhà ông ngồi chơi.

Hiện tại Cương Cương Doanh Tử thay đổi rất lớn.

Khoản tiền làm đường lúc trước còn dư dả không ít, thế là lấy ra tu sửa lại thôn xóm một chút.

Đường cũng làm lại rồi.

Cả thôn thay da đổi thịt.

Bỗng chốc từ một thôn núi nhỏ nghèo nàn lạc hậu biến thành nông thôn mới đang trên đà khá giả.

Thời gian trước lãnh đạo trên trấn, trên huyện đều xuống xem, vô cùng hài lòng.

Cơ sở vật chất công cộng trong cả thôn đều được tân trang lại.

Chủ yếu là quảng trường và mặt đường.

Còn có việc tường ngoài và mái nhà của các hộ gia đình đều được sửa sang lại, trông quy củ hơn nhiều.

Đến nhà lão chi thư ngồi xuống.

Vẫn là dáng vẻ như lần trước Thẩm Hạo tới, không có thay đổi gì, vô cùng giản dị.

Mấy người ngồi trong nhà trò chuyện cùng lão chi thư.

Kể về sự thay đổi trong thôn, còn có con đường kia.

Để làm con đường này, nhiệt huyết của bà con lối xóm đều dâng cao.

Không ít thanh niên trai tráng và lao động khỏe mạnh đều từ đội khảo cổ Ngưu Tâm Sơn trở về, chuyên môn tham gia vào việc làm đường, chính là để mau chóng làm xong con đường này.

Chương 323

Cho nên con đường mới có thể làm nhanh như vậy.

Vốn tưởng rằng còn phải một thời gian nữa mới xong.

Nhắc tới Ngưu Tâm Sơn, đội khảo cổ ở đó bận rộn suốt mấy năm trời mà vẫn chưa xong việc.

Cũng không biết có đào được mấy gian đại điện mộ thất trước mộ Tiêu Thái Hậu hay chưa.

Chỗ đó bị núi đá sạt lở lấp kín, nghĩ đến cũng không dễ đào, nói không chừng vẫn chưa đào tới đâu.

Có điều chuyện này cũng không liên quan gì tới Thẩm Hạo nữa.

Con đường thông xuống lòng đất trong mộ thất đã bị hắn bịt kín, đồ vật bên trong rất nguy hiểm, tốt nhất vẫn là đừng để đội khảo cổ tiếp xúc đến thì hơn.

Đem khá nhiều đồ đạc mang theo chia cho bà con lối xóm xong, lão chi thư giữ mọi người ở lại nhà ăn cơm.

Lão chi thư cao hứng uống thêm mấy chén.

Còn chuyên môn bảo thợ săn trong thôn vào núi bắn mấy con thú rừng, buổi tối còn phải tiếp tục uống.

Yếu sai quân sự Quan Đông dưới lòng đất Phủng Nguyệt Câu, vật tư bên trong vẫn còn không ít chưa vận chuyển hết.

Sau khi sang xuân, tuyết vẫn chưa tan hoàn toàn, mặt đất đều đông cứng ngắc, đường trong núi càng dễ đi, cũng không cần sợ mấy cái hố nước ngầm (đại nhãn phao tử), tất cả đều đóng băng rắn chắc, không sợ đạp phải sụt xuống.

Nhân dịp này, trong thôn tiếp tục tổ chức nhân thủ tiến vào yếu sai để vận chuyển vật tư.

Hơn một tháng nay đã chạy được mấy chuyến rồi.

Mỗi lần đều là mấy chục xe ngựa xe lừa.

Mức sống của mọi người trong thôn bỗng chốc được nâng cao không ít.

Lão chi thư đối với nhóm người Thẩm Hạo vô cùng cảm kích.

Nhóm người Thẩm Hạo bị lão chi thư giữ lại trong thôn, ở liền mấy ngày mới chịu thả cho mấy người rời đi.

Sau khi rời khỏi Cương Cương Doanh Tử, nhóm người Thẩm Hạo tiếp tục đi về phía bắc.

Bạch Thắng Lợi lúc này vẫn đang ở phía bắc, tại lâm trường Mộc Doanh thuộc dãy Hưng An Lĩnh, ngay gần bờ sông Hắc Long Giang.

Sư huynh có giao tình sống chết của Hạt Lão Nghĩa đang làm bả đầu quản lý lâm trường ở đó.

Người ta đặt biệt danh cho ông là "Thổ Địa gia".

Ông họ Tác, cũng là một ông lão bảy tám mươi tuổi, có cô cháu gái tên Tác Ny luôn ở bên cạnh chăm sóc sinh hoạt.

Người sống ở Đông Bắc, đặc biệt là gần vùng núi, cơ bản đều có tay nghề săn bắn.

Tác Ny là một thợ săn giỏi, từ nhỏ đã theo "Thổ Địa gia" vào rừng săn thú, thân thủ nhanh nhẹn.

Bạch Thắng Lợi đang tạm trú tại lâm trường, cùng hai ông cháu họ Tác trông coi nơi này.

Lâm trường Mộc Doanh rất nhanh đã được bọn họ tìm thấy, sau

đó gặp được Bạch Thắng Lợi. "Ơ, là các anh?

Thẩm ca, còn có anh Hồ, sao các anh lại tới đây?" Thẩm Hạo cười nói: "Đương nhiên là tới tìm cậu rồi, lão gia tử nhờ bọn tôi qua đây thăm cậu." "A, sư phụ em sức khỏe thế nào?

Vẫn tốt chứ ạ?" Bạch Thắng Lợi hỏi. "Sư phụ cậu thân thể vẫn còn cứng cáp lắm, có điều tuổi tác dù sao cũng đã cao, mắt lại không tốt, không tiện lắm." Thẩm Hạo đáp. "À đúng rồi, mọi người mau vào trong ngồi đi, đừng đứng ngoài này, bên ngoài lạnh lắm." Bạch Thắng Lợi thở dài một hơi, vội vàng mời mọi người vào nhà.

Lúc này, Tác Ny từ bên ngoài trở về, nhìn thấy nhóm Thẩm Hạo, bèn đi tới hỏi bằng giọng đặc sệt địa phương: "Ủa, các anh làm cái gì thế?" Bạch Thắng Lợi vội vàng qua nói: "Tác Ny, bọn họ từ Kinh thành tới, sư phụ tôi nhờ bọn họ tới thăm tôi." "Ồ, hóa ra là bạn anh à, mau mời vào ~" Tác Ny cười nói với mọi người.

Vào trong nhà, sau khi nhóm người an tọa, Bạch Thắng Lợi châm trà rót nước.

Tác lão gia tử thân là chủ nhà cũng ra gặp mặt nhóm Thẩm Hạo, chiêu đãi một phen.

Hàn huyên một lúc, Thẩm Hạo liền nói với Bạch Thắng Lợi mục đích chuyến đi này.

Chính là chuyển lời cho cậu ta biết chuyện của cậu ta đã xong rồi, người kia không chết, chỉ là một tên lưu manh làm chứng cứ giả, chuyện cha mẹ làm quan cũng là giả.

Bạch Thắng Lợi nghe xong, thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hạo lại nói với Bạch Thắng Lợi: "Cậu vẫn nên về sớm một chút đi, ngày tháng của lão gia tử không còn nhiều nữa đâu!" Trong lòng Bạch Thắng Lợi cũng rõ ràng, Hạt Lão Nghĩa vốn dĩ tuổi đã cao,

e rằng cũng chỉ còn vài năm nay, cậu ta phải tranh thủ lúc sư phụ còn sống mà tận hiếu nhiều hơn.

Lúc nhóm Thẩm Hạo đến vừa vặn gặp trúng ngày họp chợ phiên bên bờ sông.

Chợ phiên ở đây đều là tự phát hình thành.

Bởi vì từ xưa đến nay, nơi này người yên thưa thớt, là vùng đất khổ hàn trong mắt triều đình các đời, rất nhiều người đều bị lưu đày tới đây.

Người ta dựa núi ăn núi, dựa sông ăn sông, vì để giao dịch số vàng, lộc nhung, nhân sâm, da lông...

đào được trong núi ra ngoài, đổi lấy vật tư sinh hoạt, lúc này mới hình thành nên phiên chợ lớn ở đây.

Đến ngày nay, chợ phiên nơi này đã có quy mô khá lớn, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Không ít người chuyên môn dựng nhà ở đây, mở cửa hàng, quy mô càng ngày càng lớn, đều hình thành chợ cố định.

Đặc biệt là sau mấy chục năm kinh tế phát triển, chợ phiên Đông Bắc có thể nói là chợ phiên lớn nhất châu Á.

Mỗi ngày đều có thể đi họp chợ.

Từ sau khi mở xuân, đến mùa đông tuyết lớn phong sơn, tổng cộng sẽ tổ chức ba lần chợ phiên lớn.

Hiện tại lúc này chính là lần đầu tiên sau khi mở xuân.

Tác Ny và Bạch Thắng Lợi hai người vốn dĩ cũng định đi chợ, bán số đồ kiếm được trong núi mấy ngày nay đi.

Nhóm Thẩm Hạo tới đúng lúc, tất cả đều hứng thú bừng bừng gia nhập vào dòng người đi họp chợ.

Nhắc mới nhớ, người Đông Bắc dường như có đơn vị tiền tệ riêng vậy, đồ đạc rẻ đến mức không tưởng nổi, so với phương Nam thì cái giá đó quả thực là giảm kịch sàn.

Hơn nữa, ở đây còn có rất nhiều món đồ chơi ra khỏi Đông Bắc là không thấy được.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử từng làm thanh niên trí thức ở Đông Bắc, vẫn tương đối quen thuộc, bèn tự xung phong làm hướng đạo cho Dương Tuyết Ly, Thẩm Hạo và Ô Thiền. "Chợ phiên Đông Bắc, đúng là mùi vị khói lửa nhân gian quen thuộc nha, đã lâu không gặp!" Hồ Bát Nhất đi trước mọi người, vừa đi vừa nhìn đông ngó tây, trong miệng cảm thán.

Bàn Tử cũng giống vậy: "Đúng thế, năm đó nếu không phải nghèo đến mức rỗng túi, tôi thế nào cũng phải tới đi dạo, hiện tại chúng ta có tiền rồi, phải trải nghiệm cho đã một phen." "Thẩm gia, chúng ta đi thôi, hai anh em chúng tôi đưa ngài đi dạo cho thỏa thích ~" Thẩm Hạo cười nói: "Được thôi, hôm nay trông cậy vào hai người đấy." Có điều, hai người Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thực ra cũng chưa từng thực sự đi chợ phiên lớn mấy lần, nơi bọn họ "lên núi xuống làng" đều hẻo lánh vô cùng, đi ra một chuyến đều tốn sức, đâu ra chợ lớn gì mà đi.

Chủ yếu vẫn phải xem "rắn độc địa phương" Tác Ny.

Tác Ny cũng hứng chí bừng bừng dẫn mọi người vừa đi vừa dạo.

Thuận đường còn bán hết đồ trong tay đi.

Nhóm Thẩm Hạo thì ra tay hào phóng, đi dọc đường cũng mua không ít đồ.

Những thứ hiếm lạ ở phương Nam, ở đây lại chẳng thiếu.

Ngoài những người bán các loại vật dụng sinh hoạt, rau củ, thịt thà, còn có không ít sạp nhỏ bán đồ ăn.

Bánh nướng lớn, tàu hủ, bánh cuốn, kiểu dáng không thiếu.

Trên chợ còn có mấy nhà hàng ra dáng ra hình, trước cửa đều treo cờ hiệu lắc lư như đèn lồng.

Trong này có rất nhiều quy tắc, giống như tiếng lóng vậy, đều không nói rõ.

Dưới sự dẫn dắt của Tác Ny, mấy người vào một quán cơm ngồi xuống.

Cô rất quen với chưởng quầy nhà này, món chính là cá lớn hầm nồi sắt.

Chương 324

Hơn nữa, lần này Tác Ny dẫn sáu người tới, đây chính là một đơn làm ăn lớn, ông chủ cả người đều tỏ ra rất nhiệt tình.

Mọi người gọi hai con cá, lại gọi hai bình rượu, mấy món ăn kèm.

Món ăn Đông Bắc phân lượng đều rất lớn, hai con cá to đùng, lại thêm mấy món ăn kèm, một cái bàn suýt thì bày không hết.

Đồ ăn tuy nhiều, nhưng nhóm Thẩm Hạo đều là người tu hành, chút lượng cơm này hoàn toàn không thành vấn đề, đơn giản thôi.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, tán gẫu về những chuyện thú vị ở Đông Bắc, còn có một số truyền thuyết yêu ma quỷ quái, nghe đến say sưa ngon lành.

Người Đông Bắc vốn dĩ sức ăn đã lớn, mà sức ăn của nhóm Thẩm Hạo lại càng khiến cho cô gái Đông Bắc lớn lên từ nhỏ ở đây như Tác Ny phải kinh ngạc.

Cô chưa từng thấy ai ăn khỏe như vậy.

Ngay lúc mọi người sắp ăn xong, từ bên ngoài bỗng nhiên có hai người đi vào.

Một lão đạo sĩ tầm bốn năm mươi tuổi, một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Là hai thầy trò.

Lão đạo sĩ làm quen với ông chủ, sau đó nghe ngóng về Lão Câu.

Chưởng quầy quán cơm rất ngạc nhiên, cái chỗ Lão Câu kia bình thường chẳng ai đi, ở đó đã chết không ít người.

Đi tới đó, hoặc là đi đào vàng, hoặc là đi đào thi thể.

Ông chủ quán cơm nhìn hai người một cái, nói: "Sao thế, các người muốn lên Lão Câu làm gì?

Đào người chết à?" Đạo mộ cái nghề này ở Đông Bắc vẫn rất thường thấy.

Có không ít người đều kiêm chức trộm mộ.

Chưởng quầy cũng chỉ biết cái địa danh Lão Câu này chứ chưa từng đi bao giờ, chỉ nghe người ta nhắc tới, ông cũng không biết rốt cuộc nó ở đâu. "Lão Câu...

Bao nhiêu năm rồi không có ai nhắc tới." Thế là, bèn chỉ về phía Tác Ny đang ngồi cách đó không xa nói: "Hay là ông đi hỏi cô nương kia xem, ông nội cô ấy chính là Thổ Địa gia của vùng này, trước khi lập quốc còn từng đi Lão Câu đào vàng đấy." "Có điều ngoại trừ Thổ Địa gia, thì chưa từng nghe nói có ai có thể sống sót từ Lão Câu trở về!" Tên đồ đệ kia nghe vậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Hai thầy trò lão đạo sĩ lập tức đi tới chỗ Tác Ny, chắp tay hành lễ, sau đó trò chuyện với mọi người. "Cô nương có biết đường đi Lão Câu không?" "Nếu cô nương có thể giúp dẫn đường, chúng tôi nguyện ý bỏ ra một khoản tiền lớn!" Tác Ny liếc hai người một cái, cô nhìn bộ dạng hai người này căn bản không giống người đi đào vàng. "Các ông tới đó làm gì?

Đi Lão Câu làm gì?" Tác Ny biết nơi Lão Câu kia nguy hiểm vô cùng.

Đó là một vùng đầm lầy, bên trong mọc đầy cỏ nước, tích đầy bùn, người đi ở trên, sơ sẩy một cái là sẽ thụt xuống, nếu không ai cứu thì coi như xong đời.

Từ xưa đến nay, nơi này dấu chân người thú tuyệt tích.

Có điều, không biết từ lúc nào xuất hiện một truyền thuyết, nói là

trong Lão Câu có một hang động đá, bên trong có mạch vàng.

Mấy năm nay, có không ít người đi vào đều một đi không trở lại.

Về sau, ngay cả người bản địa cũng không dám tới đó nữa.

Thấy hai người này lại muốn đi Lão Câu, trong lòng Tác Ny vô cùng kinh ngạc. "Hắc hắc, bần đạo gần đây nhận được tổ sư báo mộng, nói là trong Lão Câu xuất hiện một con cương thi đã thành tinh, bần đạo đang muốn thay trời hành đạo, đi diệt trừ nó, tránh để nó ra ngoài tai họa hương dân!" Lão đạo sĩ vẻ mặt đầy chính khí nói, nói cứ như là thật vậy.

Thế nhưng, mọi người tại trường thực ra đều đã nhìn ra rồi.

Hai người này đều là muốn đi trộm mộ.

Bàn Tử cười khẩy một tiếng: "Lão đạo sĩ nhà ông đúng là giỏi chém gió, cứ như ông mà cũng xứng để tổ sư báo mộng à?" "Ông muốn làm cái trò trống gì, không qua mặt được đôi mắt của Mạc Kim Giáo Úy bọn tôi đâu!" Bàn Tử trực tiếp vạch trần lão đạo sĩ này! "Hít ~" "Hóa ra là Mạc Kim Giáo Úy đương diện, thật là thất kính thất kính!" "Hắc hắc, đã như vậy, bần đạo ta cũng không dám giấu giếm!

Bần đạo nghe nói dưới hang động Lão Câu có bích họa, đoán chắc là một ngôi cổ mộ, nên muốn tới làm một chuyến lớn ~" Lão đạo sĩ nhỏ giọng nói.

Trong quán cơm đông người tai mắt hỗn tạp, có điều âm thanh ồn ào, cũng không ai chú ý tới bọn họ đang nói gì. "Có điều là bọn tôi không biết đường, không biết Lão Câu ở đâu, vẫn phải tìm người dẫn đường mới được." Trước mặt người bản địa, lão đạo sĩ cũng không giấu giếm, nói thẳng ra. "Thế này đi, cô nương, các người đưa hai chúng tôi tới Lão Câu, chúng tôi tuyệt đối không bạc đãi các người, sau khi chuyện thành, tôi cho cô con số này, nói một lời cho thống

khoái, được hay không?" Lão đạo sĩ giơ ra một ngón tay, nói với Tác Ny.

Tác Ny thấy ông ta chịu bỏ ra một số tiền lớn, suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Lão đạo sĩ trong lòng vui vẻ, thế là liền ước định, năm ngày sau gặp mặt tại khúc sông thứ ba sông Nặc Mẫn.

Thẩm Hạo đối với việc này cũng rất hứng thú, thế là liền đề xuất, nhóm mình cũng muốn đi theo xem thử. "Lão ca, địa danh ông nói chúng tôi cũng rất hứng thú, cùng đi một chuyến, thế nào?

Ông yên tâm, đồ trong mộ các ông chọn trước, chọn thừa lại thì cho chúng tôi là được, chúng tôi cũng chỉ thuận đường đi xem thử!" Lão đạo sĩ nhìn nhóm Thẩm Hạo, trong lòng thầm tính toán.

Mấy người này đã là Mạc Kim Giáo Úy, vậy thì chính là chuyên nghiệp đổ đấu đào mộ, tay nghề tinh trạm, mình đây chẳng qua chỉ là nửa đường xuất gia, nếu có Mạc Kim Giáo Úy ra tay, vậy ngôi đại mộ này chắc chắn là đổ được rồi!

Còn về đồ trong mộ, tuy nói đối phương bảo không lấy nhiều.

Nhưng làm nghề đổ đấu đều là người tàn nhẫn, trong lòng ông ta vẫn có chút lo lắng.

Có điều ba nam hai nữ này, nhìn qua là biết không phải người thường, chắc là "một bãi nước bọt một cái đinh", sẽ không đến lúc đó đâm sau lưng đâu nhỉ.

Suy nghĩ kỹ càng, ông ta vẫn đồng ý.

Thế là, mấy ngày tiếp theo, nhóm Thẩm Hạo ngày nào cũng du ngoạn trong chợ phiên, ngoài ra cũng tặng không ít vật tư cho nhà Tác Ny.

Thuận tiện còn điều dưỡng thân thể cho Tác lão gia tử một chút.

Thời gian rất nhanh đã đến ngày hẹn.

Một nhóm người đi tới địa điểm ước định, gặp mặt thầy trò lão đạo sĩ.

Lão Câu cách nơi này không gần, đi đi về về ít nhất phải mất sáu bảy ngày.

Tác Ny và Bạch Thắng Lợi mỗi người mang một khẩu súng săn.

Mà bên phía Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đều đeo một cái ba lô, bên trong đựng một số công cụ đổ đấu.

Dương Tuyết Lỵ thì đeo Kim Cương Dù.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người thì chỉ thay một bộ quần áo, trong tay cái gì cũng không cầm.

Mà hai thầy trò lão đạo sĩ kia thì chuẩn bị lương khô và ngải thảo, trên người còn cõng một cái nồi lớn.

Mùa xuân băng tuyết tan ra, đầm lầy ở không ít nơi đã hóa lỏng, không còn đông cứng ngắc nữa.

Tên đồ đệ kia trên người cõng nhiều đồ như vậy, nhìn qua là biết rất nặng, nếu lún vào bùn thì khó mà ra được.

Thế là, Tác Ny bảo đồ đệ lão đạo sĩ vứt cái nồi sắt đi.

Mấy người trang bị nhẹ nhàng ra trận, dưới sự dẫn đường của Tác Ny, tiến về phía Lão Câu sâu trong hoang nguyên.

Gần Lão Câu toàn là một vùng cỏ, bên dưới là bùn lầy hôi thối.

Mọi người giẫm lên thảm cỏ cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

Hơn nữa, thời tiết đầu xuân cũng biến ảo khôn lường, lúc thì mặt

trời chói chang trên cao, lúc thì sương mù mênh mông, có khi còn mưa rơi mưa đá.

Nhóm Thẩm Hạo cũng không vội, trước đây vì thuận tiện toàn là trực tiếp bay đến đích.

Hiện tại cũng coi như là một trải nghiệm hiếm có.

Đi được một ngày, mọi người tiến vào sâu trong đồng cỏ.

Chương 325

Ở đây, ngoại trừ cỏ dại đầy đất, còn có từng đàn từng lớp "thảo mông tử".

Tụ tập thành đàn, giống như một làn sương đen cuồn cuộn.

Lão đạo sĩ vừa nhìn, lập tức kinh hô: "Ái chà má ơi!

Có yêu khí!" Sương đen phía xa bốc lên tận trời, gần như muốn che khuất bầu trời.

Ngược lại Tác Ny liếc mắt liền nhận ra, đây là thảo mông tử, dùng ngải thảo đốt lên là có thể xua đuổi.

Thế là lập tức bảo đồ đệ lão đạo sĩ lấy ngải thảo ra châm lửa.

Khói ngải thảo cháy lên có thể xua tan đám thảo mông tử này.

Thứ này tục xưng là "Đinh tử ngưu", cũng gọi là "tiểu giảo", "mặc văn".

Vô cùng hung hãn, hơn nữa còn ăn thịt, nếu bị vây lấy, có thể hút một con bò mộng lớn thành thịt bò khô.

Hơn nữa, trên người chúng nó còn mang theo virus viêm não đồng cỏ chí mạng, bị cắn trúng có khả năng sẽ lây nhiễm, cái đó là chết người đấy.

Thẩm Hạo cũng hơi tiết lộ ra một tia khí thế, xua đuổi đám côn trùng này đi.

Đêm xuống, mọi người tìm một nơi địa thế hơi cao một chút trải thảm cỏ hạ trại nghỉ ngơi.

Lại bắt mấy con cá lớn trong vũng nước bên cạnh, nướng ngay tại chỗ.

Thẩm Hạo lấy ra mấy lọ gia vị đồ nướng.

Mọi người ăn say sưa ngon lành, khen không dứt miệng.

Sau đó vừa ăn vừa nói chuyện.

Ăn uống no say, mọi người nhân lúc ánh trăng nói về ngôi cổ mộ trong Lão Câu.

Bạch Thắng Lợi hỏi lão đạo sĩ: "Đạo trưởng, ông đều chưa từng vào Lão Câu, sao biết bên trong có cổ mộ?" Lão đạo sĩ thần bí cười một tiếng: "Hắc hắc!

Chuyện này là xác thực có thật.

Lão đạo tôi cũng không giấu các người, ngôi cổ mộ này năm đó còn là do tổ sư gia nhà tôi đích thân điểm huyệt đấy.

Xong việc, suýt chút nữa bị tên Đại vương Khiết Đan kia diệt khẩu.

Chuyện này vẫn luôn truyền đến đời tôi.

Hiện tại không lăn lộn nổi nữa, đành phải tới ngôi mộ cổ Khiết Đan này kiếm miếng cơm ăn!" Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. "Ồ, thảo nào, hóa ra là như vậy." "Ha ha, tổ sư gia các ông đây là giữ lại một tay nhỉ!" Bàn Tử cười nói.

Lão đạo sĩ cũng gật gật đầu: "Đúng thế, ngôi cổ mộ này rất bí mật, nếu không phải tổ sư gia đích thân điểm huyệt, lưu truyền lại, người ngoài sao biết được chứ." Trong Lão Câu có cổ mộ đích xác là không mấy ai biết, ngược lại vẫn luôn có tin đồn là có mạch vàng.

Có điều, người đào vàng đến một tốp chết một tốp, cuối cùng không giải quyết được gì.

Có mấy người may mắn sống sót nói, trong Lão Câu có bích họa niên đại rất xưa, bên trong có thứ ăn thịt người, những người đó đều

để yêu quái trong bích họa ăn thịt rồi.

Thẩm Hạo thì lại biết, theo cốt truyện nguyên tác, trong loại bích họa kia giấu một loại rắn Tỳ Bà, sau khi chết thì khô lại trong lòng đất thành xác khô, mà hậu đại từ trong cơ thể nó sinh ra, gặp dương khí là sống lại.

Được giấu trong bích họa làm một loại thủ đoạn chống trộm mộ.

Có điều, mấy thứ này lão đạo sĩ kia là biết, nhưng ông ta lại cố ý không nói, giữ lại một tay.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cũng không để ý, loại thủ đoạn này đối với bọn họ mà nói hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Lão đạo sĩ này có lẽ là thấy hai thầy trò mình thế đơn lực bạc, sinh sợ nhóm Thẩm Hạo có dã tâm, cố ý giấu giếm, chừa lại đường lui.

Một đêm không lời.

Nhóm Thẩm Hạo đều trải qua một đêm trong lúc ngồi thiền tu luyện.

Ngày hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường.

Cuối cùng vào buổi sáng ngày thứ tư đã tới Lão Câu.

Tác Ny chỉ vào một vùng gò đất đầy cỏ hoang nhô lên cách đó không xa nói: "Chỗ kia là núi Kháng Diên Tử, bên dưới có cái khe nứt, chính là Lão Câu, nói sâu cũng không sâu." Lão đạo sĩ nghe vậy, trong lòng vui vẻ, đích thân quan sát địa hình một chút. "Ngọn núi này, hai đầu cao ở giữa thấp, hình như hai con quỷ giữ cửa, quả nhiên giống hệt lời tổ sư gia nói, không sai được, chính là chỗ này!" Mọi người ăn xong cơm trưa, tiếp tục tiến về phía Lão Câu, cuối cùng vào buổi chiều đã tới gần.

Núi Kháng Diên Tử này, thế núi thấp bé, căn bản không tính là núi,

tối đa chỉ là cái dốc đá nhỏ.

Dưới núi có một cái khe sâu hẹp dài chạy theo hướng Đông Tây.

Bên trên hẹp, bên dưới rộng, không gian bên dưới không nhỏ.

Trên vách đá có không ít vết tích kỳ dị, giống như thằn lằn bốn chân vậy, ngoằn ngoèo.

Đồ đệ lão đạo sĩ thò đầu nhìn vào trong: "Đây là bích họa ăn thịt người trong truyền thuyết à?

Nhìn cũng không giống lắm." Nói rồi còn định đưa tay sờ thử.

Bạch Thắng Lợi một phen đè tay cậu ta lại, nói: "Đừng chạm vào!

Người ta nói không có gió làm sao có sóng, tin đồn bích họa ăn thịt người này khẳng định không phải lời đồn vô căn cứ!" Lão đạo sĩ cũng tán đồng gật đầu.

Sau đó giáo huấn đồ đệ: "Thằng nhóc mày, tay chân táy máy, không biết nơi này nguy hiểm thế nào sao?

Chúng ta hiện tại ăn bát cơm này, thì phải cẩn thận nhiều hơn mới được!" Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người đã dùng thần thức quét một vòng trong ngoài cái khe nứt này.

Những đồ án hình như rồng rắn kia rất có khả năng là do tiên dân thời kỳ cổ xưa khắc họa.

Dưới lòng đất cách đó không xa chính là ngôi cổ mộ mà lão đạo sĩ nói.

Hồ Bát Nhất cũng dùng "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" khảo sát địa hình phong thủy nơi này, muốn xem ngôi cổ mộ kia ở đâu.

Lão đạo sĩ cũng lấy la bàn ra, tìm kiếm theo chỉ dẫn tổ sư để lại.

Lối vào ngôi cổ mộ kia vốn dĩ ở dưới khe nứt Lão Câu.

Có điều ngàn năm trôi qua, bên trong loạn thạch thành đống, còn có sạt lở, sớm đã chôn vùi mộ đạo, cho dù tìm được, muốn dùng sức người đào ra cũng là tốn công vô ích.

Thế là lão đạo sĩ đối chiếu la bàn, so sánh trái phải khắp nơi, định tìm thẳng vị trí mộ thất, từ bên ngoài đào vào.

Cuối cùng, ở dưới sườn núi bên ngoài Lão Câu tìm được một khe đá, chỉ vào nói: "Chính là chỗ này rồi, chúng ta trực tiếp từ chỗ này đào xuống là được!" Hồ Bát Nhất nhìn chỗ đó, lại quan sát bốn phía, phát hiện khối kia quả thực là vị trí phong thủy tốt nhất trong cả Lão Câu rồi.

Thế là cũng gật đầu nói: "Không sai, chính là chỗ này!

Huyệt nhãn của tiểu long mạch Lão Câu nằm ngay đây!" Lão đạo sĩ nghe vậy cũng khen: "Không hổ là Mạc Kim Giáo Úy, quả nhiên là tinh thông phong thủy tầm long, lợi hại!

Lợi hại nha ~" Bàn Tử hất cằm nói: "Đương nhiên!

Bọn tôi chính là Mạc Kim Giáo Úy chính tông, mấy cái ngón nghề hoa hòe hoa sói của các ông không so được đâu!" Tiếp đó lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, đã tìm được vị trí, chúng ta khai làm thôi!

Cũng để cho bọn họ mở mang kiến thức, thấy được sự lợi hại của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Được thôi, việc đào đạo động giao cho cậu đấy Bàn Tử." "Hề, Lão Hồ, tôi làm thì tôi làm, cậu cứ nhìn cho kỹ nhé!" Bàn Tử nhổ bãi nước bọt, lại xoa xoa tay.

Sau đó, trong tay biến ra một cái xẻng công binh, là lấy từ trong nhẫn trữ vật ra.

Cảnh tượng lôi đồ vật từ trong hư không ra này khiến thầy trò lão

đạo sĩ, còn có Tác Ny, Bạch Thắng Lợi đều giật mình. "Ái chà mẹ ơi, cái này lấy từ đâu ra thế?

Giấu kỹ thật đấy?

Cái xẻng to thế kia, giấu kiểu gì vậy?" Bàn Tử trong tay nắm xẻng, cười nói: "Bí mật!" Ngay sau đó liền bắt đầu đào đất.

Lão đạo sĩ trong lòng biết mấy người này lợi hại, là đang dằn mặt mình đây.

Thế là đá đồ đệ một cái, bảo hắn lấy xẻng ra, cùng đào hố với vị Bàn gia này.

Chương 326

Tác Ny lúc này đi lên phía trước nói: "Đừng chỉ đào mỗi chỗ này, còn phải đào một cái rãnh chống nước, nếu không cái động này sập chắc!" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Vậy các người đi đào rãnh chống nước đi, chỗ này giao cho tôi!" Có điều đào rãnh chống nước càng tốn công sức, thế là Hồ Bát Nhất cũng gia nhập vào cùng giúp đỡ.

Sau đó, Hồ Bát Nhất, Bạch Thắng Lợi và đồ đệ lão đạo sĩ cùng nhau đào xong rãnh chống nước trước.

Sau đó mới quay lại giúp Bàn Tử đào đạo động.

Cứ thế đào sâu xuống hơn hai mét, cuối cùng đã đào tới đáy, nhìn thấy gạch tường mộ.

Gạch tường mộ này là từng khối gạch lớn hình thanh, khe hở ở giữa dùng bùn đỏ bịt kín.

Có điều, do nơi này quá mức ẩm ướt, gạch tường mộ sớm đã bị nước xâm thực lỏng lẻo rồi.

Thế là, mọi người trực tiếp cạy gạch đá trên đỉnh mộ ra, khoét lỗ đi xuống, đánh thẳng vào hoàng long.

Mấy khối gạch đá này to đầu không nhỏ, vẫn là Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người ra tay, cạy xuống mấy khối gạch đá, để lộ ra một miệng hang đường kính một mét.

Sau khi lên trên, Hồ Bát Nhất nói: "Trong mộ này âm khí quá nặng, vẫn nên để tản bớt đi rồi hãy vào." Cổ mộ đều ở trạng thái phong bế, bên trong tích tụ lượng lớn âm sát chi khí, khí thể có độc...

Trước khi xuống nhất định phải thông gió cho tốt mới được.

Đặc biệt là ngôi cổ mộ Khiết Đan trước mắt này, càng là cổ mộ

ngàn năm, âm sát chi khí bên trong càng nồng đậm.

Mọi người bận rộn một hồi, lúc này đã là chập tối.

Thế là đều quyết định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục động thủ.

Liền hạ trại nghỉ ngơi ngay trên sườn núi.

Mọi người ngồi nướng lửa, chủ đề không rời khỏi ngôi cổ mộ này.

Lão đạo sĩ lúc này cuối cùng cũng nói ra nhiều thông tin hơn về ngôi cổ mộ này. "Dưới này là một ngôi cổ mộ đời Liêu, bên trong chôn cất là một cỗ nữ thi, thân phận ghê gớm lắm đấy!

Tôi nhớ là tên Mãnh Cổ, lúc còn sống không những là quý tộc hoàng thất nước Liêu, mà dung mạo còn diễm lệ vô song, hơn nữa còn là một nữ thần Tát Mãn!

Thân phận cao quý không phải dạng vừa đâu!" Đồ đệ lão đạo sĩ nghe vậy, vội vàng nói: "Vậy phải xinh đẹp đến mức nào nhỉ?" Cậu ta có chút không tưởng tượng ra được, dù sao cậu ta lớn thế này cũng chưa từng gặp bao nhiêu mỹ nữ, càng đừng nói là loại mỹ nữ đỉnh cấp kia.

Chỉ trong kiến thức của cậu ta thì Ô Thiền và Dương Tuyết Lỵ đã là cấp bậc tiên nữ rồi.

Cậu ta đều không dám nhìn.

Bàn Tử cũng nói: "Thật sự xinh đẹp thế à?

Vậy có thể xinh đẹp bằng Dương tiểu thư và Ô Thiền tiểu thư của chúng tôi không?

Có thể xinh đẹp bằng Thừa Thiên Tiêu Thái hậu không?

Có thể xinh đẹp bằng Tinh Tuyệt Nữ Vương quan tuyệt Tây Vực

không?" Lão đạo sĩ lập tức nghẹn lời.

So với hai vị tiểu thư trước mắt, ông ta cho rằng có khả năng không kém bọn họ.

Còn về Tiêu Thái hậu và cái gì mà Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, ông ta lại chưa từng gặp, sao mà biết được?

Có điều ông ta nghe ra, mộ Tiêu Thái hậu và Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, bọn họ khẳng định đã vào rồi! "Ái chà, lão đạo tôi cô lậu quả văn, Tiêu Thái hậu tôi còn biết chút ít, có điều cũng không biết bà ta trông thế nào, còn về Tinh Tuyệt Nữ Vương thì càng chưa từng nghe nói!" Lão đạo sĩ vẻ mặt xấu hổ nói.

Hồ Bát Nhất lúc này nói: "Không sao, nữ thần Khiết Đan kia rốt cuộc trông thế nào, chúng ta vào xem chẳng phải sẽ biết sao!" Bạch Thắng Lợi cũng vội vàng gật đầu: "Đúng đúng đúng!" Lại trò chuyện một lúc, mọi người bèn ai về chỗ nấy nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo lặng lẽ thi triển pháp thuật, dấy lên một trận gió nhẹ, không ngừng thổi từ đạo động vào trong mộ, thổi tan sạch sẽ âm sát chi khí và thấp khí bên trong.

Trong đêm mưa gió lại biến đổi mấy lần.

Thẩm Hạo lại gia cố cái đạo động này một chút, để nó không bị nước làm sập.

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Trong cổ mộ bị gió thổi một đêm, dưỡng khí sung túc, âm sát chi khí cũng bị thổi tan rồi.

Ngược lại bên trong còn có một cánh cửa trong, bên trong đó mới là mộ thất chân chính, cũng bị bịt kín lại, trong đó thì hết cách thông gió.

Nhóm Thẩm Hạo lần lượt đeo khẩu trang găng tay.

Trong tay cầm đèn pin và xẻng.

Lão đạo sĩ không xuống mà để đồ đệ xuống.

Mà bên phía Thẩm Hạo thì để Dương Tuyết Lỵ và Ô Thiền ở lại, Tác Ny cũng ở lại bên trên.

Ba người phụ nữ ở bên trên nhàn nhã tán gẫu.

Nhóm Thẩm Hạo còn lại thì cùng nhau xuống mộ thất.

Trong mộ đạo vô cùng âm lãnh, hơn nữa không gian chật hẹp, hai người đi song song đều có vẻ chen chúc.

Trên tường còn có mấy bức bích họa, có điều nước thấm quá nghiêm trọng, đều đã tổn hại rồi.

Men theo mộ đạo đi đến tận cùng, tới trước một cánh cửa gỗ.

Đây là cánh cửa mộ thứ hai trong mộ.

Cánh cửa thứ nhất là cửa đá bị đá vụn chôn vùi trong khe đá Lão Câu.

Cánh cửa gỗ này chỉ dùng lá đồng bọc lại, dưới sự xâm thực quanh năm của âm hàn ẩm ướt, sớm đã mục nát rồi.

Mấy người nhẹ nhàng liền mở cửa mộ ra.

Nhưng sau cửa lại bị chặn kín.

Mọi người nhìn kỹ, hóa ra là một lớp chống ẩm, cát đất và than gỗ chất đống.

Thế là mấy người cùng nhau đào lớp chống ẩm này ra, để lộ cửa trong địa cung phía sau.

Đồ đệ lão đạo sĩ và Bạch Thắng Lợi hai người vừa căng thẳng lại vừa mừng rỡ, cạy cánh cửa lớn địa cung này ra.

Cửa mộ vừa mở, không khí lùa vào, lập tức một luồng gió đen hôi thối khiến người ta ngạt thở từ bên trong thổi ra.

Một con quái thú hung ác toàn thân lông trắng, mắt vàng răng nanh, vô cùng dữ tợn từ bên trong lao ra.

Dọa cho hai người bọn họ thét lên kinh hãi.

Bạch Thắng Lợi trong lúc tình thế cấp bách, vung cái cuốc trong tay đập về phía quái thú kia.

Chỉ là một cái đập vào không khí, đập trúng mặt đất. "Đây là cái gì?

Chẳng lẽ trong mộ có ma sao?" Đồ đệ lão đạo sĩ hoảng hốt hỏi.

Bạch Thắng Lợi cũng đầy đầu mồ hôi lạnh, không ngừng thở hổn hển, tay cũng không ngừng vẩy vẩy.

Cú đập vừa rồi chấn động khiến tay cậu ta đau rát.

Hồ Bát Nhất đi lên nói: "Không sao đâu, chỉ là dị tượng do thuốc nhuộm trong địa cung bay hơi hình thành, dùng để dọa người thôi!" Hai người nghe vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy còn tưởng là ác quỷ vồ người, muốn báo thù đám trộm mộ bọn họ chứ!

Mọi người rọi đèn pin, còn Hồ Bát Nhất thì xách một chiếc đèn bão.

Đi vào trong mộ thất nhìn xem, hóa ra nơi chính diện cửa mộ chính là một bức tường bích họa, bên trên vẽ một con mãnh hổ dữ tợn.

Xem thiết kế này, chính là chuyên môn dùng thuốc nhuộm dễ bay hơi, dùng để dọa bọn trộm mộ.

Lại đi vào trong, trên tường bốn phía tiền thất vẽ đầy từng bức bích họa, ở đây phai màu không nghiêm trọng như vậy.

Chương 327

Đại bộ phận bích họa vẫn giữ được màu sắc tươi đẹp.

Trong địa cung âm khí và thổ tinh khí rất nặng, không có quá nhiều không khí bên ngoài lọt vào.

Tiến vào trong trung thất, là một mộ thất có kết cấu "trời tròn đất vuông".

Trên vòm đỉnh là cảnh tượng bầu trời sao, vô số ngôi sao màu trắng, phía đông có mặt trời, bên trong là một con Tam Túc Kim Ô, phía tây có trăng sáng, bên trên vẽ Nguyệt Cung, cây quế và Thỏ Ngọc.

Trên tường còn có rất nhiều cảnh tượng sinh hoạt lúc còn sống của chủ mộ.

Yến tiệc ca vũ, tế thần bái trời, cưỡi ngựa săn bắn v.v...

Mà ở nhĩ thất bên cạnh chất đống lượng lớn đồ tùy táng.

Bàn Tử thấy thế đi thẳng vào.

Lọt vào tầm mắt toàn là các loại đồ vật vàng ngọc, thủy tinh, mã não...

Làm cho Bạch Thắng Lợi và đồ đệ lão đạo sĩ nhìn đến hoa cả mắt.

Có điều lão đạo sĩ đã dặn dò bọn họ trước, chỉ lấy năm món bảo bối trong hậu thất của chủ mộ là được rồi, nhiều quá cũng không cầm nổi.

Thế là, hai người bèn chỉ nhìn qua, rồi tiếp tục đi về phía hậu thất.

Bàn Tử ra hiệu bằng mắt cho Hồ Bát Nhất và Thẩm Hạo, bảo bọn họ đi trước.

Thế là Thẩm Hạo liền đi theo hai người Bạch Thắng Lợi tiếp tục

đi về phía trước.

Trong nhĩ thất, Hồ Bát Nhất vẫn ở lại đó.

Bàn Tử phủi sạch bụi bặm trên đám đồ tùy táng này, nhìn kỹ một chút. "Ngoan ngoãn, không hổ là nữ thần Khiết Đan, thân phận cao quý, đồ tùy táng cũng phong phú thế này!" Sau đó, liền vơ vét toàn bộ số bảo bối này, tống hết vào trong nhẫn trữ vật.

Dọn sạch không còn một mống.

Sau đó, hai người lại vơ vét sạch sẽ nhĩ thất ở một bên khác.

Lúc này mới đi theo ra ngoài, tìm nhóm Thẩm Hạo.

Trong mộ thất bên ngoài, âm khí càng nặng.

Chỉ thấy dưới bức tường ở tận cùng mộ thất có một chiếc giường đá, cũng không có quan quách.

Trên giường thi thể, nữ thần Khiết Đan Mãnh Cổ cứ thế nằm nghiêng ở trên đó.

Mà trên mặt đất trước đài đá còn có ba cái xác khô nằm đó.

Bọn họ chính là nhân vật được vẽ dưới giường thi thể, là một lão Tát Mãn vu sư và hai tỳ nữ.

Mộ táng quý tộc thời Liêu thường mô phỏng theo quy chế nhà Đường, nhưng cũng có một số trường hợp không dùng quan quách, chỉ đặt thi thể lên giường đá gọi là thi sàng.

Chiếc thi sàng trước mắt này có hình dáng một con cá Ma Yết (Makara), đầu rồng thân cá, cao đến nửa người.

Nửa dưới của thi sàng được chạm khắc hình tượng ba người tuẫn táng khi còn sống.

Hai người là thị nữ, một người cầm quạt lông chim anh vũ trắng,

một người bưng chậu vàng.

Còn lại là một lão giả mặc trường bào Tát Mãn, đầu đội mũ ô sa, mũi ưng mắt sâu, khuôn mặt gầy gò, biểu cảm nghiêm túc.

Ba cái xác khô của người tuẫn táng này toàn thân đầy đốm đen, đó chính là ban thủy ngân.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã vơ vét xong đồ tùy táng trong nhĩ thất.

Hai người xách hai cái bao tải, bên trong nhét đại vài món đồ.

Nhiều đồ tùy táng như vậy, nếu không lấy thì xuống mộ làm gì?

Chỉ là lấy nhiều quá thì chướng mắt.

Mỗi người xách một bao tải đi ra khỏi nhĩ thất, liền thấy ba người nhóm Thẩm Hạo đang đứng trước đài đá ở vách tường phía xa mộ thất. "Thẩm gia, thế nào rồi?" Bàn Tử hỏi.

Thẩm Hạo chỉ vào chiếc thi sàng trước mặt, nói: "Kìa, mộ chủ nhân Mãng Cổ nữ thần ở ngay đây, các cậu cũng lại xem thử đi." "Hề hề, thế thì phải xem cho kỹ mới được, xem rốt cuộc xinh đẹp cỡ nào.

Có điều, chết lâu như vậy rồi, e là đã biến thành xác khô rồi nhỉ?

Lúc sống có đẹp nữa cũng nhìn không ra đâu!" Bàn Tử cười nói.

Nhìn khắp cả mộ thất cũng không thấy bức họa nào vẽ dung mạo Mãng Cổ nữ thần.

Mấy chiếc đèn pin trong tay mọi người đều chiếu lên thi sàng trên đài đá.

Chỉ thấy vị nữ thần Khiết Đan này nằm nghiêng trên giường cá Ma Yết, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng ròng, căn bản không nhìn ra dung mạo.

Sau đầu là hai bím tóc tết lại với nhau, đeo vòng vàng.

Dưới đầu gối lên một chiếc gối hình thú Phục Hổ.

Thẩm Hạo nhìn qua liền biết, chiếc gối Phục Hổ này chính là hung thủ khiến Mãng Cổ nữ thần chết yểu khi tuổi đời còn rất trẻ.

Chiếc gối này có liên hệ mật thiết với thôn Cổ Dị Để ngàn năm chìm trong khe hở âm dương dưới đáy hồ Tiên Đôn kia.

Gối này vốn là một cặp, tên gọi là Phục Hổ Âm Dương Chẩm, người ngủ trên đó, cho dù cách xa ngàn dặm thì hồn phách đôi bên cũng có thể gặp nhau.

Chỉ có điều, kẻ ngủ ở phía "đối diện" kia lại không phải là người!

Mà là oán hồn Thổ Long Tử bị chôn trong cổ mộ ở núi Hùng Nhĩ.

Vị Mãng Cổ nữ thần này là người thông linh, chính vì nhìn thấy oán hồn Thổ Long Tử nên mới bị giày vò đến chết sớm.

Mãng Cổ không biết vấn đề nằm ở chiếc gối, hồn phách nhìn thấy âm hồn Thổ Long Tử, từ đó về sau mỗi lần ngủ đều gặp lại nó, tinh thần không chịu nổi sự tra tấn, cuối cùng hương tiêu ngọc nát.

Thi thể vị nữ thần Khiết Đan này đeo mặt nạ vàng, tai đeo hoa tai đá quý, mình mặc áo liệm lưới vàng, eo thắt đai bảo thạch.

Cổ tay đeo một đôi vòng vàng đầu rồng, tay đeo găng, trên ngón tay còn có một chiếc nhẫn ấn vàng.

Chân đi giày mây hoa vàng, trước ngực đeo một chuỗi anh lạc hổ phách, chừng vài trăm hạt, hạt nào cũng chạm trổ rồng cuộn trân châu, xâu bằng dây bạc.

Bên eo đeo một thanh đoản đao cán hổ phách, trong lòng còn ôm một chiếc hộp vàng khảm mã não.

Bàn Tử nhìn nữ thi này, ánh mắt cũng vô cùng chấn động: "Vãi

chưởng, đồ tùy táng của Mãng Cổ nữ thần này cũng quá hậu hĩnh rồi!" "Đúng vậy, thật sự là xa hoa!" Hồ Bát Nhất cũng cảm thán.

Ngôi mộ có đồ tùy táng tốt như vậy không thường gặp.

Nhị Lão Đạo đã dặn dò qua, chỉ lấy năm món bảo vật từ trên người mộ chủ nhân là được.

Mà bảo vật ở đây mới là thứ có giá trị nhất, tốt hơn nhiều so với đống đồ trong nhĩ thất.

Sự chú ý của mọi người đều bị đồ tùy táng phong phú của Mãng Cổ nữ thần thu hút.

Nhưng Thẩm Hạo lại đang chăm chú nhìn bức bích họa sau lưng thi sàng.

Nội dung bức tranh rất quái dị.

Chiếm một nửa diện tích tranh là cảnh Thiên Lang đoạt nguyệt, mặt trăng màu đen sì, giống như một cái lỗ đen.

Góc trên bên trái là một con sói khổng lồ tham lam hung tàn.

Bên dưới là một ngọn núi lớn, trong bụng núi là một ngôi mộ huyệt.

Trong mộ có một cỗ quan quách bằng gỗ khổng lồ vẽ màu, bị xiềng xích dày đặc quấn quanh, xung quanh còn dựng mấy chục cái dũng nhân bằng vàng.

Vây quanh ngọn núi này là vô số người không biết sống hay chết, nam nữ già trẻ đều có.

Chương 328

Bức tranh này hẳn là cảnh tượng mà hồn phách Mãng Cổ nữ thần nhìn thấy thông qua Phục Hổ Âm Dương Chẩm.

Cộng thêm năng lực thông linh của nàng ta, nên đã nhìn thấy cảnh tượng dự ngôn tương lai.

Trong những bức bích họa này còn trộn lẫn cả vật liệu đặc biệt, Tỳ Bà Xà (Rắn đàn tỳ bà) ẩn nấp trong đó, người một khi tới gần sẽ bị nó nuốt chửng.

Thần thức Thẩm Hạo quét qua, liền nhìn thấy Tỳ Bà Xà trốn trong tranh.

Lúc này bị dương khí của người sống và ánh lửa kích thích, nó đã tỉnh lại.

Một đôi mắt đen kịt đang hổ rình mồi nhìn chằm chằm mấy người trước mặt.

Thẩm Hạo trực tiếp vung một đạo kiếm khí qua, đánh nó nát bấy thành bùn, chết ngay tức khắc.

Ngoài ra, trong mộ thất này không chỉ có một chỗ giấu Tỳ Bà Xà, còn có mấy chỗ khác nữa.

Thẩm Hạo liên tiếp phát ra vài đạo kiếm khí, ghim chết tất cả bọn chúng ngay trong bích họa.

Quay lại phía thi sàng, cái xác khô đã được nhấc sang một bên.

Đồ đệ của Nhị Lão Đạo đã leo lên thi sàng.

Bạch Thắng Lỵ và Vương Bàn Tử cũng đi tới gần.

Ba người bắt đầu lột đồ tùy táng.

Đồ đệ Nhị Lão Đạo tích cực nhất, trước tiên lấy chuỗi anh lạc hổ phách trước ngực, tiếp đó lại lấy đoản đao, vòng tay, nhẫn, hoa tai, đai lưng.

Sau đó gã lại ôm lấy đầu nữ thi, định lấy chiếc gối Phục Hổ Âm Dương Chẩm dưới đầu nàng ta.

Tuy Nhị Lão Đạo đã dặn chỉ lấy năm món, nhưng tham niệm nổi lên thì vứt hết ra sau đầu.

Nếu không có Thẩm Hạo can thiệp, hai thầy trò này đều sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Thẩm Hạo lắc đầu.

Tuy nhiên, chuyện nên xảy ra thì vẫn xảy ra.

Bạch Thắng Lỵ nói với gã đồ đệ kia: "Người ta là nữ thần Khiết Đan, lại là công chúa nước Liêu, anh là cái thá gì, một tên độc thân nghèo kiết xác mà cũng dám ôm?" Đồ đệ Nhị Lão Đạo bị nói trúng tim đen, giật mình run rẩy, giọng cũng run run: "Ca ơi, anh đừng dọa tôi, tôi sắp tè ra quần rồi, may mà chuyến này đi tôi mang theo hai cái quần!" Bạch Thắng Lỵ cũng không biết nghĩ thế nào mà cũng leo lên thi sàng để giúp lấy đồ.

Kết quả đứng không vững, trượt chân một cái, ngã nhào xuống thi sàng, đầu gối thẳng lên chiếc gối Phục Hổ Âm Dương Chẩm kia.

Lập tức hắn bị sức mạnh của chiếc gối trấn áp, không còn động tĩnh gì.

Tuổi trẻ đúng là tốt, đặt lưng là ngủ luôn ~ Sức mạnh của chiếc gối Phục Hổ này quả nhiên lớn, trực tiếp kéo hồn phách Bạch Thắng Lỵ vào trong mộng cảnh.

Đồ đệ Nhị Lão Đạo thấy vậy thì hoảng hồn, run giọng gọi: "Ca ơi, anh sao thế?

Đừng dọa tôi a!" Bạch Thắng Lỵ ban đầu ý thức vẫn tỉnh táo, muốn ngồi dậy nhưng không sao dùng được sức lực.

Sau đó, hồn phách hắn đi vào mộng cảnh, nhìn thấy cảnh tượng trong bích họa.

Trước mặt là một cỗ quan quách khổng lồ, bên cạnh dựng mấy chục tượng người bằng vàng.

Hắn đưa tay định sờ vào quan tài, nhưng đột nhiên, xiềng xích trên quan tài đứt tung, nắp quan bật mở.

Một kẻ đầu bù tóc rối đẩy nắp quan tài, từ bên trong bò ra.

Miệng kẻ này cực lớn, ngoác đến tận mang tai.

Hắn kéo theo một đoạn ruột, bò về phía Bạch Thắng Lỵ!

Bạch Thắng Lỵ ngã xuống gối chỉ trong vòng bảy tám giây ngắn ngủi, nhưng lại trải qua một giấc mộng rất dài.

Hồn phách hắn như đi vào ngôi mộ cổ trong tranh, gặp được mộ chủ nhân trong quan tài.

Cái bóng quỷ dị vô cùng kia với tư thế quái đản bò ra từ quan tài, toàn thân máu me, một đoạn ruột vẫn còn nằm trong quan tài.

Chớp mắt đã bò đến trước mặt Bạch Thắng Lỵ.

Nhưng lúc này hắn không động đậy được, cổ họng cũng không phát ra tiếng, mặc cho hắn lo lắng thế nào cũng vô lực xoay chuyển.

Hồ Bát Nhất thấy Bạch Thắng Lỵ ngã xuống thi sàng mà ngủ li bì, lập tức cảm thấy có điểm lạ.

Theo lý thuyết, người bình thường ngã xong không nên bò dậy ngay sao, ít nhất cũng phải xoa vai, cử động vài cái.

Nhưng Bạch Thắng Lỵ lại nhắm mắt nằm im bất động, tình

huống rất quỷ dị.

Thế là Hồ Bát Nhất vội vàng đi tới, một tay kéo Bạch Thắng Lỵ dậy.

Lúc này Bạch Thắng Lỵ mới mạnh mẽ mở mắt, thở hồng hộc.

Hắn toát mồ hôi lạnh toàn thân, trong mắt vẫn còn lộ vẻ kinh hoàng. "Tiểu Bạch, cậu sao thế, vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi.

Bạch Thắng Lỵ nghe vậy, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức nặng nề, sau đó quay đầu nhìn bức bích họa sau lưng thi sàng, chỉ vào đó nói: "Vừa nãy em ngã đập đầu vào cái gối kia, vốn định đứng dậy nhưng phát hiện không dùng được chút sức lực nào.

Sau đó giống như nằm mơ vậy, quên hết tất cả, trong cơn hoảng hốt em đã đến ngôi mộ cổ trong tranh kia.

Từ trong quan quách đó bò ra một con quái vật, bò ra như nhện ấy, toàn thân đầy máu, còn kéo theo một đoạn ruột, quá kinh khủng!

Nếu không nhờ Hồ ca kéo em dậy, e là em bị nó ăn thịt rồi!" Thẩm Hạo lúc này mới lên tiếng: "Bức bích họa này phong cách hoàn toàn khác biệt với những bức khác trong mộ thất.

Hắn là do vị Tát Mãn nữ thần này chuyên môn lưu lại, hoặc có lẽ đó chính là hình ảnh trong mộng cảnh của bà ta.

Ngoài cảnh tượng cậu nhìn thấy, những thứ còn lại hẳn có liên quan đến năng lực của Tát Mãn nữ thần, có thể là lời tiên tri bà ta đưa ra.

Tuy nhiên, con quái vật đối diện kia đã không chết, e rằng sau này sẽ còn tìm đến cậu.

Tiểu Bạch, sau này nếu không giải quyết được thì liên hệ tôi."

Bạch Thắng Lỵ nghe vậy lập tức gật đầu: "Vâng, em biết rồi, cảm ơn Thẩm ca!" "Được rồi, mau thu dọn đi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây." Mọi người nghe vậy đều khẩn trương tăng tốc độ, nhanh chóng lột sạch đồ tùy táng trên người Mãng Cổ nữ thần.

Trừ bộ áo liệm không lột, còn lại trang sức gì đó đều bị tháo xuống, bỏ vào bao tải da rắn.

Trong lúc mấy người thu gom minh khí, Thẩm Hạo đi vào hậu thất của ngôi mộ.

Theo kết cấu cổ mộ, trung thất là phần chính, nơi đặt quan quách mộ chủ.

Còn hậu thất cũng là nơi cất giữ quan quách và đồ tùy táng.

Trong khi đồ tùy táng ở nhĩ thất đa phần là vật dụng lúc sinh thời, thì hậu thất còn có cả một đống đồ tùy táng khác.

Thẩm Hạo vào xem, quy mô không nhỏ, đồ đạc rất nhiều.

Bát thủy tinh, chén mã não, ấm vàng hũ bạc, bát sứ trắng, đĩa sứ xanh, gương đồng, chuông đồng, yên ngựa nạm vàng khảm ngọc... chất thành đống.

Chủ yếu là các loại kim ngân khí, ngoài ra còn có đồ đồng, sơn mài, đồ gỗ...

Thẩm Hạo thu hết theo đơn, tống vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, hắn quay lại trung thất hội họp với mọi người, bọn họ vẫn đang thu dọn nhưng đã vào giai đoạn cuối.

Thu dọn xong xuôi, cả nhóm lập tức theo đường cũ trở về, từ lối ra leo lên mặt đất.

Thấy mọi người cuối cùng cũng từ trong mộ chui ra, Nhị Lão Đạo vội vàng tiến lên hỏi: "Thế nào rồi?

Đồ đạc lấy được chưa?" Đồ đệ Nhị Lão Đạo liên tục gật đầu: "Sư phụ, lấy được rồi, thầy xem!

Đồ tùy táng của Tát Mãn nữ thần bọn con đều lấy lên hết!" Nhị Lão Đạo đón lấy bao tải da rắn từ tay đồ đệ, mở ra xem, bên trong quả nhiên đầy ắp bảo bối.

Nhìn sơ qua cũng phải có bảy tám món.

Nhị Lão Đạo đại hỉ, mặt mày hớn hở.

Chương 329

Sau đó, lão đảo mắt, lại quay sang mắng đồ đệ: "Thằng ranh con này, đúng là mẹ kiếp muốn tiền không muốn mạng, tao chẳng phải đã bảo mày chỉ lấy năm món thôi sao?

Mày thì hay rồi, lột sạch sành sanh của người ta.

Nhỡ xảy ra chuyện gì, chẳng phải bỏ mạng ở trong đó à?

Sao rồi?

Ở trong đó có gặp nguy hiểm gì không?" Đồ đệ gãi đầu: "Nguy hiểm thì đúng là có!" Sắc mặt Nhị Lão Đạo biến đổi: "Sao cơ?

Mau nói nghe xem!" "Chính là cái gối dưới đầu nữ thần Khiết Đan kia, vấn đề rất lớn.

Bạch huynh đệ không cẩn thận ngã gối đầu lên đó, trực tiếp bị mê man, gặp ác mộng y hệt nữ thần Khiết Đan, suýt chút nữa thì bị dọa chết!" Bạch Thắng Lợi lúc này cũng nói: "Đúng thế, cũng không biết cái gối đó là thứ quỷ quái gì, tôi vừa chạm vào là toàn thân bất động, người cứ mê đi!

Nhìn thấy một con quái vật từ trong quan tài bò ra, kéo theo ruột gan bò về phía tôi!

Cảnh tượng đó y hệt như vẽ trong bích họa mộ thất!" Nhị Lão Đạo nghe vậy thì trầm mặc, lão cũng không biết đây là tình huống gì.

Thế là bèn nói: "Không sao là tốt rồi, thứ đó tôi cũng không biết là gì, tổ sư gia chưa từng nói qua, hiện tại người không sao là tốt." Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng xách bao tải tới, nói: "Này, chúng tôi nói lời giữ lời, số đồ này cũng cho các ông, chúng tôi tùy tiện lấy vài món là được." Nhị Lão Đạo thấy thế vội vàng từ chối: "Ây da,

mấy vị đại gia, thế này thì không được!

Tuyệt đối không được, những thứ này đều là mấy vị tốn bao công sức mới lấy ra, sao tôi có thể lấy chứ?

Chuyến này dù nói thế nào cũng không thể để mấy vị đi công cốc, như thế trong lòng tôi cũng áy náy lắm!

Nếu truyền ra ngoài thì tôi bị người ta chửi chết mất!" Nhị Lão Đạo miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại có tính toán khác.

Nhiều đồ như vậy, hai thầy trò lão vác theo thì mục tiêu quá lớn, quá nguy hiểm.

Rất dễ bị người ta nhắm vào, đến lúc đó giết người cướp của, khéo đến cái mạng nhỏ cũng chẳng còn.

Hơn nữa, thầy trò lão chỉ có hai người, đối phương có tới năm người.

Lại thêm cô nàng dẫn đường kia cũng cùng một giuộc với họ, bảy đánh hai.

Nhị Lão Đạo nào dám sinh tâm tư gì!

Đối phương tuy nói không cần đồ, để lão lấy phần lớn, nhưng lão thực sự có thể làm thế sao?

Chắc chắn là không được rồi.

Tôi có thể không cần, nhưng các cậu không thể không cho!

Các cậu không cho, tức là các cậu không hiểu chuyện!

Trong lòng Nhị Lão Đạo sáng như gương, đi giang hồ bao nhiêu năm cũng không phải lăn lộn uổng phí.

Thế là sau một hồi đùn đẩy, Nhị Lão Đạo chỉ chọn năm món từ đống đồ tùy táng, số còn lại đều đưa cho nhóm Thẩm Hạo.

Nhị Lão Đạo cũng không dám tham, chỉ chọn năm món lão cảm thấy giá trị nhất trong số đồ tùy táng của Mãng Cổ nữ thần.

Lão lấy một cái túi nhỏ đựng vào, nhét vào tay nải tùy thân.

Như vậy mục tiêu nhỏ, an toàn là trên hết.

Số còn lại đều đưa cho nhóm Thẩm Hạo.

Lão tuy xót của nhưng cũng không còn cách nào, không đưa không được.

Chuyến này dù sao cũng lấy được đồ, thu hoạch lớn.

Hơn nữa không chỉ có vậy.

Nhị Lão Đạo trong cõi u minh phảng phất cảm nhận được tâm thần sảng khoái, thân tâm đều buông lỏng dị thường.

Giống như tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã được dỡ bỏ, thoải mái vô cùng.

Lão tuy là đệ tử nhập môn Chính Nhất Đạo, nhưng cũng coi là con nhà Đạo giáo.

Đối với những cảm ứng nguy cơ về bản thân trong cõi u minh vẫn có chút ít.

Tuy chưa học được bản lĩnh thật sự, nhưng sự phù hộ của tổ sư thì vẫn có.

Lão không biết rằng mình lại hóa giải sinh tử kiếp theo cách này.

Mà số đồ tùy táng trong mộ kia cũng coi như lão đã trả thù rồi.

Thẩm Hạo tiếp đó lại bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lấp lại đạo động trên trần mộ thất, đặt những tảng đá đã cạy ra về vị trí cũ.

Lại lấp đất lên đạo động, tránh cho có thứ gì chui vào quấy nhiễu giấc ngủ của Tát Mãn nữ thần.

Làm xong những việc này, mọi người liền rút quân về dinh.

Đi trong đầm lầy Lão Câu Thảo Điền mất ba ngày, cuối cùng cũng ra ngoài.

Nhị Lão Đạo vô cùng sảng khoái thanh toán cho Tác Ni (Solni), một trăm đồng đại dương, không chút do dự.

Chuyến đổ đấu này họ kiếm bẫm, đã không còn để ý chút tiền lẻ này.

Mấy người chia tay thầy trò Nhị Lão Đạo.

Trước lúc lâm biệt, Nhị Lão Đạo bỗng nhiên tâm có sở cảm, nhớ tới trải nghiệm của Bạch Thắng Lỵ cùng cơn ác mộng kia.

Thế là bèn sao chép một bản "Âm Dương Bảo Cấp" trân tàng của mình giao cho hắn.

Bên trong không chỉ có xem hình thế sơn thủy, âm phần dương trạch, mà còn có nội dung về Tầm Long Nhập Địa, giải mộng đoán mệnh các loại.

Lão cảm thấy thứ này có lẽ sẽ giúp ích cho Bạch Thắng Lỵ nên tặng cho hắn.

Trên đường về lâm trường Mộc Doanh, Tác Ni vẫn luôn lo lắng.

Ông nội cô mà biết chuyến này cô dẫn người đi trộm mộ, nhất định sẽ mắng cô một trận.

Bạch Thắng Lỵ an ủi: "Tác Ni, không sao đâu, em chỉ là dẫn đường cho bọn anh, lại không phải tự mình đi trộm mộ, không sao đâu." Tác Ni nói: "Ây da, các anh không biết đâu, cái mặt ông nội em mà xị xuống thì dài lắm, mười lăm người nhìn nửa tháng mới hết ~" Bàn Tử nghe Tác Ni nói vậy thì cười sằng sặc: "Ái chà, lão gia tử lại lợi hại thế cơ à, ha ha ~ Xem ra em gái kiến thức cũng rộng nhỉ ~" Tác

Ni đỏ mặt, xấu hổ ho khan hai tiếng: "Khụ khụ, khoan đã, các anh không được nói bậy nha!" Ô Thiền cũng cười nói: "Yên tâm đi, đến lúc đó bọn chị sẽ giúp em ~" Tác Ni lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Vâng, thế thì tốt rồi!" Về đến lâm trường, Tác lão gia tử thấy mấy người xách mấy cái bao tải, bên trong còn bốc da mùi đất tanh, lập tức biết đã xảy ra chuyện gì.

Tác Ni cũng không dám giấu ông nội, kể hết mọi chuyện.

Có điều chuyến này cô cũng chỉ dẫn đường, không xuống trộm mộ, nên cũng không có gì to tát.

Tuy nhiên, Tác lão gia tử vẫn không buông tha, mắng mỏ Tác Ni một trận.

Bạch Thắng Lỵ thấy vậy liền nhận hết mọi chuyện về mình.

Sau đó hắn mượn cớ về nhà một chuyến, vừa khéo nhóm Thẩm Hạo đến tìm hắn cũng vì việc này.

Sư phụ Hạt Lão Nghĩa cũng có ý bảo hắn về, vậy thì về thôi.

Thế là hắn bước lên tàu hỏa về Bắc Kinh.

So với nguyên tác, Bạch Thắng Lỵ đã về sớm hơn mấy tháng.

Hạt Lão Nghĩa vẫn còn sống, nhưng cũng không còn nhiều thời gian.

Trên tàu hỏa, Bạch Thắng Lỵ lật xem phần giải mộng trong cuốn Âm Dương Bảo Cấp mấy lần, lại phát hiện cơn ác mộng ngàn năm mà hắn và Tát Mãn nữ thần cùng gặp phải căn bản là vô giải.

Trong lòng nhất thời phiền não, sao mình lại tin lời quỷ quái của Nhị Lão Đạo mà đi Lão Câu trộm mộ chứ?

Nếu không cũng chẳng dính vào chuyện xui xẻo tột độ này.

Hắn vẫn chưa biết rằng, ác mộng này sẽ còn quấy nhiễu hắn mãi!

Ở một bên khác, Thẩm Hạo cùng Hồ Bát Nhất và mọi người vẫn ở lại Đông Bắc.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhớ lại một chuyện cũ đã phủ bụi từ lâu.

Đó là chuyện hơn mười năm trước.

Chương 330

Khi ấy bọn họ mới tốt nghiệp cấp ba, tốt nghiệp xong chỉ có ba con đường: một là đi bộ đội, hai là về nông thôn cắm chốt (về miền núi hoặc nông thôn), ba là thế chỗ cha mẹ vào nhà máy làm công nhân.

Ngoài ra chẳng còn đường nào khác, trừ khi làm dân du thủ du thực, lưu manh côn đồ ngoài xã hội.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vốn định đi bộ đội, chỉ tiếc là khi ấy đang phong trào Cách mạng, hai anh em không qua được thẩm tra lý lịch nên không được làm lính.

Thế là bị sắp xếp đến Đông Bắc này làm thanh niên trí thức xuống nông thôn.

Cuối cùng bị phân về Cương Cương Doanh Tử, sống ở đó mấy năm.

Khi đó, đúng lúc bị phân phối đi khai hoang ở vùng biên giới, tại đó đã trải qua không ít chuyện.

Đặc biệt là Quỷ Môn Thiên Sư kia, từ đời ông nội Hồ Bát Nhất đã có dây dưa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vì thế mà trải qua một loạt hành trình kinh hiểm, ngay cả bạn bè đi cùng cũng chết mất mấy người.

Nhớ lại đến giờ vẫn thấy hổ thẹn và đau lòng.

Và chính tại sâu trong rừng Hưng An Lĩnh ở Đông Bắc này, họ đã trải qua một chuyện quỷ dị nhất, đó là đi tìm "Bảo Tương Hoa" mà Quỷ Môn Thiên Sư tìm kiếm!

Cái gọi là Quỷ Môn Thiên Sư, cũng là một nhóm trộm mộ có truyền thừa.

Trong phong thủy âm dương, trừ bốn phương chính Đông Tây Nam Bắc, còn có bốn góc, chia làm Thiên, Địa, Nhân, Quỷ môn, mà tà sát phần lớn nằm ở Quỷ môn.

Vì thế bọn họ đều dùng chu sa vẽ ấn ký bát quái trong lòng bàn tay, tự xưng là Quỷ Môn Thiên Sư!

Có điều sau giải phóng thì gần như tuyệt tích.

Nhưng không ngờ lại bị hai người họ đụng phải.

Tên Quỷ Môn Thiên Sư kia tự xưng là Quỷ Môn lão tổ, năm xưa thời ông nội Hồ Bát Nhất, vì trộm mộ ở sông Quỷ Môn mà lỡ tay trúng phải "Súc Thi Chú" của âm thi trong mộ.

Tuổi càng lớn, thể hình càng thu nhỏ, cho đến khi thu nhỏ hết mức thì chết.

Kẻ này đại nạn không chết, vẫn luôn tìm cách giải Súc Thi Chú.

Cuối cùng, không biết hắn nghe ở đâu rằng quả của loài phật hoa "Bảo Tương Hoa" có thể khiến người ta liễu thoát sinh tử, bèn nghĩ thứ này có thể cứu hắn.

Từ đó bắt đầu hành trình tìm phật hoa.

Hồ Bát Nhất cùng Bàn Tử và một nữ đồng chí tên là Tiêm Quả cùng đi sâu xuống lòng đất, trải qua nhiều chuyện quỷ dị.

Cuối cùng tuy trốn thoát, nhưng hồn phách của nữ đồng chí Tiêm Quả lại lìa khỏi xác.

Hai người vì cứu Tiêm Quả, bèn muốn đi tìm Bảo Tương Hoa lần nữa, nhưng tiếc là không tìm thấy.

Lần trước là cơ duyên xảo hợp, có lũ quét mưa rào đưa bọn họ vào, về sau đi tìm thì đường cũ đã bị vùi lấp, không tìm ra nữa.

Tiêm Quả cũng vì thế mà thành người thực vật, sau đó không lâu

cũng qua đời, khiến hai người họ ôm hận mãi không thôi.

Không chỉ Tiêm Quả, sau này còn có một Đinh Tư Điềm cũng như vậy.

Đều là những hồi ức mà hai người không muốn nhớ lại.

Dương Tuyết Lỵ có chút tò mò: "Hóa ra Lão Hồ các anh còn có đoạn trải nghiệm này sao?" Thẩm Hạo hỏi hai người: "Các cậu còn nhớ vị trí nơi đó không?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều lắc đầu.

Hai người họ sau khi thoát khỏi mộng cảnh mê ảo kia, thân ở trong một khe nứt lớn dưới lòng đất, đúng lúc gặp phải chiếc hòm trên pháo đinh của đội thảo phạt Nhật Bản năm xưa, bèn ôm hòm thuận theo dòng nước, nhặt về được cái mạng.

Có điều khi đó bọn họ đều hôn mê bất tỉnh, không biết khe nứt có Bảo Tương Hoa nằm ở đâu.

Nếu muốn tìm, chỉ có thể lấy ngôi mộ cổ nhà Liêu kia làm điểm khởi đầu, đi lại lộ trình năm xưa một lần nữa. "Có điều, chúng tôi vẫn nhớ vị trí ngôi mộ cổ nhà Liêu kia, hay là đến đó xem thử, tuyến đường kia chắc vẫn còn." Bàn Tử nói.

Thẩm Hạo gật đầu: "Cũng được, hai ngày nay chúng ta sẽ đi xem thử." "Được, chuyện của Tiêm Quả năm xưa, hai chúng tôi đến nay vẫn canh cánh trong lòng, lần này đi cũng coi như làm một cái kết!" Hồ Bát Nhất gật đầu. "Lão Hồ nói đúng!" Bàn Tử cũng đồng tình.

Thế là, sau khi ở lại lâm trường Mộc Doanh thêm một ngày, mọi người liền cáo từ Tác lão gia tử và Tác Ni.

Sau khi chia tay, mấy người ngồi lên Mặc Vân Chu, bay thẳng về phía biên giới giao giữa Đại Hưng An Lĩnh và thảo nguyên.

Nơi đó chính là nơi tọa lạc của ngôi mộ Liêu.

Cũng là lăng tẩm của một vị thái hậu nước Liêu.

Ngọn núi đó tên cổ là Hắc Đầu Sơn, hình thế hổ cứ long bàn, phi đồng tiểu khả.

Người hiểu phong thủy âm dương nhìn qua là biết nơi này chắc chắn có cổ mộ, hơn nữa còn là đại mộ!

Tốc độ Mặc Vân Chu cực nhanh, chỉ mất mười mấy giây đã vượt qua quãng đường hàng trăm dặm, đến gần Hắc Đầu Sơn sát biên giới.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy trước mặt Hắc Đầu Sơn còn có chín dãy núi nhấp nhô uốn lượn, vây quanh nó, dường như muốn đi về phía tây.

Hắc Đầu Sơn hình thế vuông vức rộng rãi, bốn phía được che chắn bởi màu xanh ngọc bích, giống như một cỗ xe kiệu.

Mà chín dãy núi này cùng với Hắc Đầu Sơn tạo thành cách cục mộ táng chí tôn "Cửu Long Sĩ Ngọc Liễn" (Chín rồng khiêng kiệu ngọc).

Người chôn bên trong tất nhiên không phải hạng thường, chính là vị thái hậu nước Liêu kia.

Tuy nhiên, chắc chắn không phải Tiêu thái hậu, hẳn là người khác, cụ thể là ai thì không rõ.

Mà có thể xứng với hình chế mộ táng như vậy, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một vị khác, thụy hiệu Thuần Khâm Hoàng hậu - Thuật Luật Bình.

Thuật Luật Bình, tên tự là Nguyệt Lý Đóa, là hoàng hậu của Liêu Thái Tổ Da Luật A Bảo Cơ, tinh thông mưu lược, giàu quyền biến, sau khi Da Luật A Bảo Cơ qua đời thì lâm triều xưng chế nhiếp chính, quản lý quân quốc đại sự.

Khi Da Luật A Bảo Cơ sắp hạ táng, bà ta chặt đứt bàn tay phải của mình bỏ vào quan tài thay thế chính mình tuẫn táng.

Triều đình Khiết Đan gọi bà là "Đoạn Oản Thái hậu" (Thái hậu cụt cổ tay).

Liêu Thái Tông Da Luật Đức Quang kế vị, tôn bà làm Hoàng thái hậu, tôn hiệu là Quảng Đức Chí Nhân Chiêu Liệt Sùng Giản Ứng Thiên Hoàng thái hậu.

Ngoài ra, trùng hợp là năm vị này qua đời cũng chính là năm Thừa Thiên thái hậu Tiêu Xước chào đời.

Cục diện "Cửu Long Sĩ Ngọc Liễn" này so với "Cửu Long Tráo Ngọc Liên" (Chín rồng chụp sen ngọc) còn cao cấp hơn một bậc.

Trong các mộ táng của thái hậu nước Liêu, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có bà ta mới đè đầu Tiêu thái hậu được.

Đương nhiên, nước Liêu còn một vị thái hậu từng chấp chưởng triều chính là Tiêu Nậu Cân, nhưng người này chơi đùa âm mưu quỷ kế, họa loạn triều chính, so với hai vị trước thì kém xa.

Bà ta không xứng với cách cục mộ táng chí tôn thế này.

Hơn nữa theo tư liệu khảo cổ đời sau, Tiêu Nậu Cân sau khi chết được táng ở Khánh Lăng, không phải ở đây.

Thẩm Hạo trực tiếp nhìn thấu hình thế phong thủy nơi này, rất nhanh đã tìm được vị trí mộ táng.

Đó là một chỗ sơn ao (thung lũng nhỏ) hình móng ngựa tọa bắc triều nam trên Hắc Đầu Sơn.

Điều khiển Mặc Vân Chu đáp xuống, mọi người bước ra khỏi phi chu.

Thẩm Hạo và Ô Thiền dùng thần thức dò xét xuống lòng đất, quả nhiên phát hiện mộ Liêu.

Chỉ là ngôi mộ Liêu này vì được phát hiện từ rất sớm, cách nay đã

mười mấy năm, sớm đã bị chuyên gia khảo cổ khai quật bảo hộ rồi.

Xung quanh còn có mấy căn nhà gỗ, để người ở lại trông coi.

Đồ đạc bên trong về cơ bản cũng đã bị dọn sạch, chuyển ra ngoài.

Nhưng mục tiêu của mấy người không phải ngôi mộ này.

Mà là lối đi nứt nẻ thông xuống sâu trong lòng đất phía sau mộ thất.

Một nơi hình thành phong thủy hình thế chí tôn như vậy, e rằng cũng không thoát khỏi liên quan đến đóa Bảo Tương Hoa ẩn sâu dưới lòng đất kia.

Năm xưa, trong mộ có một con rết già ẩn nấp trong bích họa, khi ngủ nước dãi nhỏ xuống đều ngưng kết thành hình nấm linh chi vàng, đủ thấy bất phàm.

Chương 331

Mấy người tránh né nhân viên bảo vệ di tích lăng mộ khảo cổ, tiến vào trong mộ thất.

Trong mộ tối đen như mực, không có ai bên trong.

Mọi người cũng không cần quá cẩn thận, Thẩm Hạo trực tiếp thắp lên một quả cầu sáng lớn, chiếu rọi bốn phía.

Do mộ thất bị phá hoại, sớm đã không còn trạng thái khép kín, bích họa và các thứ bên trong đều hư hỏng khá nghiêm trọng.

Ngôi mộ Liêu này quy mô không nhỏ, chia làm ba gian tiền, trung, hậu, hai bên mỗi gian có một nhĩ thất, tổng cộng sáu nhĩ thất.

Nằm ở độ sâu hơn ba mươi mét dưới lòng đất.

Nhưng ngôi mộ ba gian này lại chỉ là một nghi trủng (mộ giả), bên trong không có quan quách, mộ thất thật sự lại giấu trong bụng núi phía sau bức bích họa.

Dùng một tòa Phân Thủy Kim Cương Tháp chụp lên lối vào mộ đạo thật, xung quanh lấp đầy cát chảy.

Bức bích họa Cửu Vĩ Thiên Hồ mọc linh chi vàng kia nằm ở phía bắc hậu thất của nghi trủng.

Con rết già năm xưa chính là trốn trên đỉnh mộ, nước dãi của nó nhỏ xuống chỗ cao trên bích họa, kết thành hình nấm linh chi.

Bích họa này đã tổn hủy nghiêm trọng.

Khu lăng mộ này trải qua mười mấy năm khai quật của đội khảo cổ, sớm đã bị đào thông.

Dưới Phân Thủy Kim Cương Tháp dựng lên giá đỡ kiên cố để

chống đỡ, trong tầng cát phía dưới đào ra một mộ đạo cao hơn một người, thông đến mộ thất thật sự.

Tiến vào bên trong lại là một tòa cung điện lăng tẩm ngầm khổng lồ.

Cát chảy trong địa cung cũng đã được người của đội khảo cổ dọn sạch.

Tuy nhiên dòng cát chảy vẫn phá hoại không ít kết cấu địa cung, nhiều chỗ đã hư hại.

Trong địa cung cổ mộ này, trừ nhóm Thẩm Hạo ra thì không còn ai khác.

Những thứ có thể mang đi bên trong đều đã bị đội khảo cổ mang về bảo quản.

Lăng tẩm địa cung mộ Liêu thật sự này có bố cục tổng thể hình chữ "Tệ".

Tiền điện không có phối điện trái phải, đến trung điện mới bắt đầu có.

Nhưng bên trong chẳng còn gì.

Mấy người đi thẳng vào chủ mộ thất ở hậu điện.

Người Liêu sùng bái Phật giáo, đa số đều tin Phật, xem ra vị thái hậu nước Liêu này cũng vậy.

Trên vòm cuốn của mộ đạo sau cửa, dùng hình thức phù điêu vẽ ra pháp tướng của Ngũ Phương Phật Tổ: Đông phương Dược Sư Phật, Nam phương Bảo Sinh Phật, Tây phương A Di Đà Phật, Bắc phương Bất Không Thành Tựu Phật, Trung ương Thích Ca Mâu Ni Phật, có thể tịnh hóa năm loại phiền não là nhân sân tâm (giận dữ), tham dục, ngã mạn (kiêu ngạo), tật đố (ghen ghét) và vô minh.

Giữa trung tâm mộ thất, chiếc quan quách đáng lẽ phải nằm ở đó giờ đây đã không còn bóng dáng.

Chắc hẳn đã bị đưa vào viện bảo tàng rồi.

Bàn Tử nhìn lăng mộ trống rỗng, tặc lưỡi: "Khá lắm, cả cái lăng mộ đều bị dọn sạch trơn rồi!

Đội khảo cổ còn làm sạch sẽ hơn cả trộm mộ ấy chứ!" Hồ Bát Nhất ho khan hai tiếng, nói: "Bàn Tử, giác ngộ tư tưởng của cậu thụt lùi rồi đấy!

Người ta là đội khảo cổ, khai quật để bảo vệ, còn trộm mộ là vì tư lợi, buôn bán văn vật phát tài, sao mà giống nhau được?

Hơn nữa, hiện tại chúng ta cũng là người có thân phận rồi, sau này ăn nói phải chú ý một chút, biết chưa?" Bàn Tử lập tức đáp: "Ôi chao, đúng đúng đúng, Lão Hồ cậu nói đúng, trách cái miệng thối của tôi!" Tiếp đó, Hồ Bát Nhất nhìn sang Thẩm Hạo và Ô Thiền, kể lại: "Tôi còn nhớ năm đó, nơi này đặt một cái lớn hai cái nhỏ, tổng cộng ba cỗ quan quách.

Có điều chúng tôi đều không nhìn kỹ, chỉ chăm chăm vào cái quan quách lớn nhất ở giữa kia.

Đó quả thực là một con quái vật khổng lồ, quá to lớn!" "Cả cái quan quách chính là bệ quan hình núi Tu Di, bốn mặt đều vẽ nữ thần mặc áo vũ y đỏ, dáng phượng loan, ai nấy đều tay cầm pháp khí!

Đó là tượng bốn vị mẫu thần: Khí Mẫu, Phong Mẫu, Vân Mẫu, Vụ Mẫu!" "Mà cái quan quách đó lại càng ghê gớm hơn.

Tổng thể dài hơn ba mét, rộng hơn hai mét, còn cao hơn hai mét!

Toàn thân sơn màu, quách gỗ bọc đồng, vô cùng hiếm thấy!

Thứ đó, tôi đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy cái nào to như

vậy!" Bàn Tử cũng phụ họa: "Đúng thế, cái quan quách to như vậy làm tôi nhìn phát lú luôn." Nhìn lại bốn phía chủ mộ thất, bốn góc đều có một cửa vòm thông tới bốn điện phụ.

Ngôi mộ Liêu này là một tòa "Cửu thất huyền cung" (Cung điện ngầm chín gian) quy cách cao nhất.

Trong chế độ mai táng nước Liêu, Cửu thất huyền cung thuộc về quy cách Hoàng đế, các tiền điện, trung điện, hậu điện đều có điện phụ hai bên trái phải.

Nhưng lăng tẩm Thái hậu tuy cũng dùng Cửu thất huyền cung, lại đặc biệt ở chỗ tiền điện không có điện phụ, mà lại đặt ở hai bên hậu điện.

Dưới ánh sáng của quả cầu phép thuật, hai người Hồ Bát Nhất cũng là lần đầu tiên nhìn rõ toàn bộ diện mạo mộ thất.

Bốn vách tường chủ mộ thất cũng như mặt đất đều được xây bằng gạch mộ khắc chìm hoa văn Bảo Tương.

Còn trên mái vòm là tranh vẽ tinh tú.

Trên bức tường phía sau quan quách còn có một bức bích họa cực lớn, gọi là "Thánh Tung Đồ".

Trong tranh vẽ một con Cửu Vĩ Thiên Hồ khổng lồ, là biểu tượng của chủ mộ.

Xung quanh mây lành lượn lờ.

Tuy nhiên, lại có một người phụ nữ tướng mạo quỷ dị, mắt mọc trên đỉnh đầu, hơn nữa còn bị khoét ra, treo lơ lửng phía trên đầu.

Đứng trong mộ thất này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lại nhớ về những hồi ức chẳng mấy tốt đẹp năm xưa.

Khi đó, tại nơi này, tên trộm mộ kia chính là trúng phải bùa chú

"Đàn Tiên" trong mộ.

Con thạch sùng màu xanh chui vào trong miệng, nếu không phải lúc đó mang theo Cẩu Bảo nuốt xuống thì e rằng cũng giống tên trộm mộ xui xẻo kia, chết ở trong này rồi.

Hiện tại nghĩ lại vẫn thấy buồn nôn, sắc mặt hai người đều có chút xanh xao.

Không biết đội khảo cổ xử lý thế nào, xem ra không xảy ra sự cố gì.

Hoặc có lẽ có người giúp đỡ, biết đâu có Cục Dân Điều ra tay.

Phía sau bức bích họa "Thánh Tung Đồ" vẫn là không gian rỗng, dưới đất có một cái đạo động thông vào bên trong.

Tuy nhiên bên trong cũng đã bị đội khảo cổ đào ra.

Từ bên dưới mở rộng đạo động thành một lối đi, thông thẳng vào trong.

Nhóm người Thẩm Hạo đi theo lối đi tiến vào.

Phía sau là một hang đá, năm xưa ba người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tiêm Quả đều đã vào đây.

Có thể nói là vàng bạc ngọc ngà chất đống như núi!

Đương nhiên hiện tại đã trống không.

Hang đá dài hơn ba mươi mét, bên trong mộ đạo nối tiếp nhau.

Ở cuối đường là một cánh cửa đá vẽ tướng quân trấn cửa.

Cửa đá đóng chặt, đã bị phong tỏa, người thường không vào được.

Nhưng việc này sao làm khó được Thẩm Hạo, hắn trực tiếp dẫn mọi người đi xuyên tường, đến không gian sau cánh cửa.

Sau cửa là một đài đá treo lơ lửng ba mặt.

Nơi này là khe nứt trong lòng núi, bên dưới chính là lối đi thông tới nơi có Bảo Tương Hoa.

Tuy nhiên, trong khe nứt này lại có một số thứ quỷ dị.

Năm xưa nhóm Hồ Bát Nhất đã từng gặp phải.

Từng cái đầu người khô quắt, không chỉ biết bay mà còn biết nói chuyện, cứ như tà thuật "Phi Đầu Hàng" của Đông Nam Á vậy.

Chương 332

Lúc này, Shirley Dương chỉ vào một góc hang động: "Thứ các anh nói chính là cái kia sao?" Chỉ thấy một cái đầu lâu bám trên vách đá, dưới hộp sọ lộ ra một con sâu thịt đen sì, giống như rắn.

Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu nhìn sang: "Không sai, chính là thứ quỷ này!" Thực ra đó là một loại quái trùng trên thảo nguyên, hình dáng giống giun đất, ăn não tủy người.

Trên đầu nó mọc râu thịt, luồn vào trong đại não, liên kết với dây thần kinh não, có thể khiến đầu người giữ được trạng thái nửa sống nửa chết, chẳng phải thứ tốt lành gì.

Hang động này thực chất là hố tuẫn táng, bên trong chất đống đầu lâu của người bị tuẫn táng, do đó dẫn dụ quái trùng thảo nguyên tới.

Có điều sau khi những cái đầu này thối rữa, đám quái trùng kia liền nằm im.

Mãi đến hiện tại, trong lớp đất này vẫn còn lũ quái trùng đang ngủ say.

Thần thức vừa quét qua liền thấy được cảnh tượng trong đất, cả Thẩm Hạo và Ô Thiền đều không khỏi nhíu mày.

Ô Thiền nheo mắt, trực tiếp vận pháp lực, nghiền nát toàn bộ đám đồ chơi kinh tởm này thành thịt vụn.

Lúc này vẻ mặt nàng mới giãn ra.

Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, thứ đó nhìn thực sự quá kinh tởm, ngay cả cô cũng nổi da gà.

Giải quyết xong đám quái trùng, mấy người tiếp tục tiến lên.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhớ lại chuyện xưa, men theo lộ tuyến trong ký ức, đi tới bên cạnh một vết nứt lớn trên vách đá.

Tại miệng vết nứt vẫn còn thấy rất nhiều xương sọ người chất đống ở đây.

Vốn dĩ vết nứt này bị đám đầu người này chặn lại.

Bên dưới vết nứt rất sâu, chỗ sâu thẳm phảng phất như mây che sương phủ, vậy mà còn có thể loáng thoáng thấy có thứ gì đó đang phát sáng!

Thẩm Hạo và Ô Thiền nhao nhao phóng thần thức quét qua.

Phát hiện đó là một cái rễ thực vật thô to đang phát sáng.

Và đó chính là rễ của Bảo Tương Hoa.

Muốn tìm được Bảo Tương Hoa, chỉ cần men theo rễ cây đi đến cùng là có thể tìm thấy.

Mà dưới vết nứt lớn này, tận sâu trong lòng đất lại là một khu rừng cổ thụ khổng lồ uyển như thế ngoại đào nguyên!

Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mọi người men theo vết nứt độn xuống lòng đất.

Ngay sau đó mọi người liền nhìn thấy cái rễ cây thô to phát sáng nằm vắt ngang trong khe nứt.

Giống như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, nó tỏa ra ánh sáng chiếu rọi cả không gian lòng đất.

Shirley Dương nhìn thấy cả khu rừng rộng lớn này thì đầy vẻ kinh ngạc: "Oh my God!

Dưới lòng đất sâu thế này mà lại mọc ra cả một khu rừng lớn sao?

Rốt cuộc làm sao nó mọc được?

Chẳng lẽ là vì thứ phát sáng kia ư?" Ở giữa khu rừng còn có một ngôi làng lún sâu dưới lòng đất, nhà cửa san sát.

Những ngôi nhà này đều đã bị rêu xanh, lá rụng bao phủ, trông có vẻ đã hoang phế từ rất lâu.

Ngôi làng sâu trong rừng cũng như cả khu rừng rộng lớn này đều bị bao trùm bởi một lớp sương mù mông lung, lộ ra vẻ yêu dị.

Khắp nơi đều tĩnh lặng như tờ, không một tiếng động, phảng phất như nơi đây không tồn tại bất kỳ sinh vật sống nào. "Thẩm gia, chỗ này chắc chính là ngôi làng của đám 'Kim Phỉ' (thổ phỉ đào vàng) những năm đầu.

Năm đó bọn tôi vào đây thì chỗ này đã như thế này rồi, không có lấy một bóng người.

Hơn nữa, nơi này còn có vô số chuột, có thể gặm người ta trơ cả xương trắng!

Đám chuột này sợ là thành tinh rồi!" Trong truyền thuyết, yêu vật thích ăn thịt người là vì ăn thịt người, hút tinh huyết có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi.

Tuy nhiên vì thế mà nhiễm phải huyết sát, không đi chính đạo, chỉ có thể là yêu ma, là thứ người người muốn giết.

Bàn Tử cũng nói: "Lũ chuột kia thích nhất là dầu đèn, vừa thắp đèn dầu lên là chúng ngửi thấy mùi kéo đến cả đàn.

Lần đó bọn tôi cũng vì dầu đèn này mà trúng chiêu, suýt chút nữa thì làm mồi cho chuột." Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người: "Đi thôi, không cần quan tâm chỗ này, chúng ta cũng không phải đến xem đám Kim Phỉ này." Lúc này, khu rừng và ngôi làng bỗng nhiên tối sầm lại.

Hóa ra là rễ cây Bảo Tương Hoa phát sáng kia đột nhiên tắt ngấm.

Hồ Bát Nhất nói: "Thẩm gia, thứ phát sáng kia cứ lúc sáng lúc tối như vậy, cũng không biết là tình huống gì.

Trong rừng cũng có, không chỉ có mỗi cái rễ phía trên kia đâu." Thẩm Hạo gật đầu: "Đi, chúng ta qua đó xem sao." Sau đó, mấy người rời khỏi ngôi làng, men theo hướng vết nứt đi về phía sâu trong rừng.

Thuận theo phương hướng trong ký ức, Hồ Bát Nhất dẫn nhóm Thẩm Hạo tiến nhanh về phía trước.

Đi được một đoạn, họ đến một vết nứt thông xuống nơi sâu hơn dưới lòng đất.

Một vật thể phát sáng khổng lồ dựng đứng hiện ra trước mắt mọi người.

Shirley Dương không nhịn được lại thốt lên kinh ngạc: "Oh my God!

To quá!" Chỉ thấy cái cột phát sáng này to đến mức mấy người ôm không xuể, toàn thân tỏa ra ánh sáng đều đặn, một đầu chôn dưới đất, đầu kia xuyên thẳng lên trần hang phía trên.

Giống như một cột đèn khổng lồ.

Cách đó không xa cũng có khá nhiều cái phân bố rải rác.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa, họ đến nơi từng thấy chiếc tàu chiến Nhật Bản bị chìm.

Hồ Bát Nhất nói bọn họ từng tìm thấy một cuốn nhật ký trong tàu chiến.

Trên đó ghi chép mục đích tiến vào núi của quân hạm Nhật Bản này.

Chiếc tàu chiến cỡ nhỏ này đến để thảo phạt đám Kim Phỉ trong núi nhằm cướp số vàng trong tay họ.

Kết quả cả con tàu cùng dòng sông đều rơi xuống khe nứt địa chất.

Ở bên trong, họ phát hiện những bức tranh vách đá cực kỳ cổ xưa.

Trong tranh miêu tả dưới lòng đất có một loại thực vật cực kỳ khổng lồ, dây leo và rễ của nó có thể xuyên thấu tầng đất dày, hấp thu ánh sáng mặt trời bên ngoài, sau đó truyền dẫn xuống lòng đất, nhờ thế mà trong khe nứt dưới lòng đất mới mọc ra rừng rậm thảo mộc.

Cuốn nhật ký của người Nhật ghi chép rằng loại thực vật này được gọi là "Thái Dương Toái Phiến" (Mảnh vỡ mặt trời), mà thân phận thật sự của nó là loài hoa Phật giáo trong truyền thuyết: Bảo Tương Hoa!

Người Nhật Bản rất nhiều người tin Phật, đối với truyền thuyết Phật giáo cũng khá hiểu biết, nên biết một chút chuyện về Bảo Tương Hoa này.

Truyền thuyết kể rằng đây là một loại hoa Phật kỳ dị, đứng đầu trong hai mươi bốn loại hoa Phật, sinh trưởng trong lòng đất, có thể phóng ra vạn trượng quang minh, chiếu rọi mười phương thế giới.

Đám lính Nhật này cuối cùng vẫn là chết hết, bị vây khốn trong thế giới ngầm này, không thể thoát ra được. "Bảo Tương Hoa?

Thật sự tồn tại loại hoa Phật này sao?" Shirley Dương kinh ngạc hỏi. "Hơn nữa, nhìn rễ cây thô to thế này, vậy đóa Bảo Tương Hoa kia phải lớn đến mức nào?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều lắc đầu: "Cái đó bọn tôi cũng không biết, về sau bọn tôi cũng chưa thực sự nhìn thấy diện mạo của Bảo Tương Hoa!" Thẩm Hạo nói với mọi người: "Vậy lần này có thể nhìn thấy rồi!" Đối với Bảo Tương Hoa này, Thẩm Hạo vô cùng hứng thú.

Theo miêu tả trong nguyên tác, nó có thể thu hút linh hồn con

người, giam cầm trong cơ thể mình, khiến họ càng lún càng sâu.

Nó có một loại sức mạnh kỳ dị, có thể vô thanh vô tức kéo người ta vào ảo mộng, sau đó khiến người ta bị vây khốn trong đó mà không hay biết.

Từ mộng cảnh nông rơi vào mộng cảnh sâu, cho đến cuối cùng không bao giờ tỉnh lại nữa, linh hồn ý thức bị Bảo Tương Hoa vây khốn, gần như vĩnh viễn không được siêu sinh.

Cũng vì thế, nó được liệt vào một trong Bát Đại Cổ Thần của thế giới này.

Tuy nhiên Thẩm Hạo vẫn còn nghi ngờ, có lẽ lại là tình huống tương tự Cửu Đầu Trùng và Tiểu Cửu.

Thậm chí Bát Đại Cổ Thần của cả thế giới này đều là những tình huống tương tự như vậy.

Những thứ còn sót lại này không phải là bản thể hoàn toàn của chúng.

Chương 333

Giống như Xà Thần chỉ còn lại xương cốt và con mắt, khối thịt lớn chỉ còn lại một đống thịt thối, Tiểu Cửu cũng sinh ra từ di hài Cổ Thần.

Đóa Bảo Tương Hoa này có lẽ cũng là loại di thuế (xác lột) tương tự.

Có điều, nó hẳn là Cổ Thần hệ thực vật.

Mọi người men theo khe nứt đi thẳng về phía trước, rất nhanh đã đến trước sông ngầm dưới lòng đất.

Cuối sông ngầm này là một hồ nước ngầm, Bảo Tương Hoa cắm rễ ngay gần đó.

Xét theo hình thế phong thủy, Bảo Tương Hoa này mọc trên địa mạch Hưng An Lĩnh.

Nơi giao kết giữa Thủy Long mạch và Địa Long mạch, vị trí cực tốt, nếu không cũng không thể cung dưỡng cho nó trưởng thành đến mức độ như ngày nay.

Sức mạnh của Bảo Tương Hoa này không khủng bố như mấy Cổ Thần khác, sức mạnh chủ yếu của nó nằm ở huyễn cảnh, kéo hồn phách người ta vào ảo giác rồi từ từ thôn phệ.

Không giống Cửu Đầu Trùng hay Xà Thần có sức mạnh khống chế thời gian, không gian.

Vẫn được coi là tương đối dễ đối phó.

Thêm vào đó Thẩm Hạo có Tiên khí trong tay, Ô Thiền có sức mạnh Xà Thần, cả hai đều là đại tu sĩ Hóa Thần, tự vệ là dư dả.

Chỉ có ba người Hồ Bát Nhất tu vi quá thấp, rủi ro sẽ lớn hơn một chút.

Thế là Thẩm Hạo lấy ra mấy tấm Trấn Hồn Phù cùng với Hộ Thân Phù, bảo họ mang theo bên người.

Sức mạnh của Bảo Tương Hoa chủ yếu nhắm vào thần hồn, phòng hộ trước vẫn tốt hơn.

Trấn Hồn Phù này đúng lúc dùng đến.

Năm người rất nhanh đã tìm thấy con sông ngầm chảy sâu vào lòng đất, men theo sông ngầm đi thẳng.

Cuối cùng cũng tiến vào trước hồ nước ngầm kia.

Đây là một hang động ngầm cực sâu, thẳng đứng từ trên xuống dưới, giống như một cái hố đen khổng lồ.

Dòng nước sông ngầm từ đây rơi xuống giống như một thác nước nhỏ hẹp, liên tục đổ vào hồ nước sâu trong lòng đất.

Mà xung quanh, ngoài con sông ngầm này còn có vài con sông ngầm khác cũng đổ nước vào hồ.

Miệng hang không tính là quá sâu, chỉ khoảng hai mươi mét.

Tại miệng hang, dây leo che phủ, trên trần hang còn có rễ Bảo Tương Hoa tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trên mặt sông còn có khá nhiều chuồn chuồn khổng lồ sinh sống.

Dưới đáy hồ nước cũng có một loại thằn lằn lưỡng cư màu xanh lục kỳ lạ, lấy chuồn chuồn làm thức ăn.

Hồ nước này cực sâu, thần niệm của Thẩm Hạo dò xuống, phát hiện nó liên thông thẳng tới thủy mạch sâu hơn dưới lòng đất.

Bên cạnh hồ có một di tích hang động nằm trong đống đá loạn.

Đó cũng là điểm đặt chân duy nhất gần hồ nước ngầm này.

Bên trong tồn tại một số dấu vết do di dân viễn cổ để lại, nhưng không nhiều.

Dưới đáy hang, ngoại trừ khu di tích nhỏ này, trong các khe đá và đống đá lộn xộn xung quanh đều là lượng lớn thi thể, xương khô chồng chất, đa phần đều ngâm trong nước.

Còn như trong cốt truyện gốc, nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy cung điện kỳ quái với vô số cột đá dựng đứng, thực ra đều là ảo tượng.

Lúc đó bọn họ đã chìm vào mộng cảnh do Bảo Tương Hoa thêu dệt.

Cung điện đó căn bản không tồn tại.

Cái gọi là mộng cảnh thực ra là do ý thức chủ quan của con người tưởng tượng ra.

Con quái vật trong Bảo Tương Hoa tuy có thể xâm nhập mộng cảnh nhưng lại không thể muốn làm gì thì làm.

Hơn nữa, trên người Hồ Bát Nhất năm xưa còn mang theo một miếng Câu Ngọc tổ tiên truyền lại, miếng Câu Ngọc đó có sức mạnh xuyên thấu âm dương, khiến quái vật trong mộng cảnh vô cùng kiêng kỵ!

Điều này chứng tỏ con quái vật kia tuy mạnh nhưng cũng mạnh có giới hạn.

Thẩm Hạo nhìn quanh, thần thức quét khắp nơi, liên tục tìm kiếm tung tích Bảo Tương Hoa.

Còn Ô Thiền bên này thì cẩn thận giới bị, bảo vệ ba người Hồ Bát Nhất.

Bảo Tương Hoa sinh trưởng ngay trong hồ nước này.

Chỉ là ở phía trên, bộ rễ Bảo Tương Hoa đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sao đến đây lại không phát sáng nữa?

Thế là Thẩm Hạo đành tự mình động thủ, ngưng tụ một quả cầu ánh sáng lớn, bay lên giữa không trung, chiếu sáng toàn bộ hang động hồ nước ngầm này.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo nơi đây.

Hóa ra hang động này lớn vượt xa tưởng tượng của họ.

Phải rộng bằng mấy cái sân bóng đá cộng lại!

Khe nứt mà bọn họ đi xuống cách mặt nước khá gần, chỉ hơn hai mươi mét.

Nhưng ở phía xa còn có một không gian ngầm khổng lồ vô cùng, chiều cao ít nhất cũng phải cả trăm mét.

Bàn Tử kêu lên may mắn năm xưa rơi xuống từ khe nứt này, nếu không, cho dù không bị đập chết trên mặt nước thì cũng làm mồi cho thằn lằn dưới đáy.

Từ độ cao cả trăm mét rơi xuống, mặt nước và mặt đất đã không còn khác biệt bao nhiêu, có thể trực tiếp đập người ta thành thịt vụn.

Ánh sáng vừa lên lập tức kinh động vô số sinh vật cư trú ở đây.

Cá dưới nước, đám thằn lằn kỳ quái, chuồn chuồn, sâu bọ sống trong dây leo...

Và ở trung tâm hồ nước ngầm khổng lồ này, mọc một đóa sen cực kỳ to lớn.

Từ chỗ bọn họ đứng chỉ có thể nhìn thấy một phần Bảo Tương Hoa tiếp sát mặt nước, ngay cả toàn bộ diện mạo cũng không thấy hết.

Mọi người nhìn sang, lập tức liên tiếp kinh hô: "Hít hà ~" "Vãi chưởng...

đây chính là cái Bảo Tương Hoa gì đó hả?

To quá!" "Quá lớn rồi, Bảo Tương Hoa này sao lại to thế này?" "Hả?

Đây là thật sao?

Không phải đang nằm mơ chứ?" Thẩm Hạo dứt khoát phóng ra Mặc Vân Chu, mọi người đều lên thuyền.

Hắn điều khiển Mặc Vân Chu lái vào trong hang động khổng lồ, bay lên giữa không trung, mọi người cuối cùng cũng thấy được toàn bộ hình dáng Bảo Tương Hoa.

Đây là một đóa hoa khổng lồ và kỳ dị, hình dáng tựa hoa sen!

Đóa hoa này cao đến hơn năm mươi mét, cao bằng tòa nhà mấy chục tầng!

Cành cây thô to cắm sâu dưới nước, bên trên mọc mười hai phiến lá màu xanh đen, nâng đỡ đóa hoa ở phía trên.

Mà bên trên, những cánh hoa hình đài sen chia làm chín tầng, mỗi một tầng cũng đều có mười hai cánh hoa.

Cánh hoa có màu đỏ đen nhàn nhạt, trông rất kỳ dị.

Xung quanh Bảo Tương Hoa còn có màn sương mù mông lung che phủ, khó mà nhìn thấu.

Hơn nữa tầng sương mù mông lung này lại còn có thể đánh lừa thần thức.

Thần thức quét qua quả thực cái gì cũng không thấy, cứ như đóa hoa khổng lồ kia không tồn tại vậy!

Thẩm Hạo khẽ than: "Không hổ là Bảo Tương Hoa!

Quả nhiên lợi hại!

Chương 334

Vậy mà có thể che mắt thần thức thăm dò!" Thẩm Hạo bay người lên, từ trên cao nhìn xuống Bảo Tương Hoa.

Giữa những tầng cánh hoa che chắn, nơi nhụy hoa là thứ giống như một đài sen, từng sợi nhị hoa từ bên trong vươn ra.

Lại nhìn xuống đáy nước, dưới đáy cành cây thô to phân liệt ra vô số rễ lớn, mỗi cái rễ đều to bằng mấy người ôm.

Bộ rễ khổng lồ ẩn dưới đáy nước này so với chủ thể Bảo Tương Hoa bên trên còn to lớn hơn nhiều.

Gần như mỗi một cái rễ đều to hơn cả cành cây chống đỡ đóa hoa bên trên!

Mà một cái rễ chính đường kính hơn mười mét ở trung tâm thì cắm thẳng vào trong địa mạch, hút lấy địa mạch chi khí.

Còn về quả của Bảo Tương Hoa...

Ừm, xác thực tồn tại!

Nó treo ngay chỗ tiếp giáp giữa cành và hoa.

Hình dáng như một quả cầu pha lê khổng lồ màu tím sẫm!

Nhìn thấy quả này, Thẩm Hạo nhíu mày.

Trong quả đó lại chứa đầy tà khí!

Chỉ là bị khí tức của Bảo Tương Hoa che lấp mất.

Nếu không phải Thẩm Hạo cực kỳ mẫn cảm với tà khí thì đều bị lừa qua rồi.

Mọi người đều nhìn thấy quả cầu to như pha lê tím này.

Bỗng nhiên một luồng sức mạnh kỳ dị từ trong quả khuếch tán ra, trực tiếp tập kích mọi người.

Luồng sức mạnh này không giống bình thường mà trực tiếp nhắm vào thần hồn.

Lai thế hung hăng, tốc độ cực nhanh!

Lập tức, Thẩm Hạo và Ô Thiền đã cảm nhận được luồng sức mạnh này ập vào mặt.

Cả hai vội vận khởi sức mạnh Nguyên Thần, bảo vệ chính mình và ba người Hồ Bát Nhất.

Ba người Hồ Bát Nhất bỗng cảm thấy dị thường.

Lấy Trấn Hồn Phù trong túi ra xem, bùa chú đã hóa thành tro tàn!

Lớp hộ tráo sức mạnh Nguyên Thần kép do Thẩm Hạo và Ô Thiền bố hạ cũng rung chuyển kịch liệt.

Còn phòng hộ của Mặc Vân Chu thì càng giống như thùng rỗng kêu to.

Nó không có bao nhiêu sức mạnh phòng thủ chuyên môn nhắm vào tấn công thần hồn, thoáng cái đã bị phá vỡ.

Thẩm Hạo lập tức triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Một bức tranh rực rỡ treo lơ lửng trên không trung Mặc Vân Chu, giáng xuống từng đạo tiên quang màu trắng, bao trùm lấy mọi người.

Luồng sức mạnh xung kích thần hồn kia cũng lập tức bị tiêu trừ.

Trong nguyên tác từng nói, tinh thể hình thành từ quả Bảo Tương Hoa, nếu có người đi ngang qua, nhìn hình, nghe tiếng, thần hồn lập tức sẽ bị nó nhiếp thủ, không chút hay biết mà chìm vào mộng cảnh.

Bên trong đại điện giống như mê cung xoáy trôn ốc, trải qua hết

tầng mộng cảnh này đến tầng mộng cảnh khác.

Từng tầng từng tầng rơi vào mộng cảnh sâu hơn, càng lún càng sâu, cho đến cuối cùng hồn phách hoàn toàn bị Bảo Tương Hoa thôn phệ!

Thẩm Hạo nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, miếng Câu Ngọc năm xưa anh đeo còn giữ không?" Hồ Bát Nhất nghe vậy lập tức gật đầu: "Còn đây, Thẩm gia." Nói rồi, anh ta lập tức lấy nó ra từ nhẫn trữ vật.

Miếng Câu Ngọc này nghe nói là Mô Kim Quyết lưu truyền từ thời Hán, người đeo Câu Ngọc có thể xuất nhập âm dương.

Trên người Bàn Tử cũng có một miếng hàng nhái, là năm xưa lột xuống từ người tên trộm mộ chết trong mộ Liêu Thái hậu.

Miếng Câu Ngọc này có tác dụng khắc chế không nhỏ đối với quái vật trong Bảo Tương Hoa.

Có Câu Ngọc ở đây, con quái vật kia cũng không dám ra tay với hai người họ, vì thế cuối cùng chỉ bắt đi hồn phách của Tiêm Quả.

Sau khi luồng sức mạnh mê huyễn cường đại bị chặn lại, con quái vật ẩn trong quả Bảo Tương Hoa dường như cũng ý thức được điều gì, lại tiếp tục phát động tấn công về phía mọi người.

Một luồng sức mạnh mê huyễn mạnh hơn nữa ập tới.

Nhưng Thẩm Hạo và Ô Thiền liên thủ, lại có sức mạnh Tiên khí, nhẹ nhàng hóa giải nó.

Đối với sinh mệnh thực vật mà nói, quá trình sinh trưởng chính là từ hạt giống trong quả mọc rễ nảy mầm, lớn lên, sau khi trưởng thành thì nở hoa, kết quả.

Giống như một vòng luân hồi.

Mà quả chính là sản phẩm cuối cùng của thực vật.

Cây Bảo Tương Hoa khổng lồ trước mắt này, ngoại trừ thai nghén ra đóa hoa kia, thì càng nhiều năng lượng hơn đều dùng để nuôi dưỡng trái cây này.

Có thể nói, trái cây này là tinh hoa của cả cái cây.

Chỉ tiếc là đã bị tà khí ô nhiễm, tà dị thâm sâu.

Con quái vật mà Hồ Bát Nhất từng gặp trong mộng cảnh hẳn là được sinh ra từ trái cây bị tà khí xâm nhập này.

Nó hấp thu linh hồn con người xung quanh, hóa thành tư lương để trưởng thành.

Hiện tại xem ra, cây Bảo Tương Hoa này cũng bị tà khí tẩm nhiễm.

Hoa và quả là một thể, ngay cả quả cũng bị ô nhiễm thì hoa tự nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Dường như thấy không làm gì được nhóm Thẩm Hạo, nó có vẻ đã bỏ cuộc.

Thẩm Hạo vung tay, Càn Khôn Xã Tắc Đồ trực tiếp bay lên, trong nháy mắt biến lớn, bay đến trên không trung Bảo Tương Hoa, bao trùm toàn bộ đóa hoa lại.

Sức mạnh phong ấn cường đại giam cầm Bảo Tương Hoa.

Con quái vật trong quả kia dường như cảm nhận được uy hiếp, cũng bắt đầu ra sức giãy giụa.

Sức mạnh mê huyễn mộng cảnh cường đại được phóng ra liều mạng như không cần tiền.

Thế nhưng vẫn không thể đột phá sự phong tỏa của Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Từ nguyên tác có thể thấy được, con quái vật này thực ra cũng

không mạnh lắm.

Đối phó với linh hồn một người thường đều phải thông qua mộng cảnh, khiến họ không ngừng trầm luân rồi mới có thể thôn phệ.

Vì thế nó làm sao có thể phá vỡ phong ấn của Tiên khí chứ?

Nó ra sức giãy giụa.

Lượng lớn sức mạnh tiết ra ngoài, hình thành những dấu vết như xoáy nước tinh quang xung quanh Bảo Tương Hoa.

Những cánh tay xoáy phát ra ánh sáng trắng mông lung ngược lại rất giống với những bức bích họa khắc trên vách đá bên ngoài.

Thẩm Hạo dùng sức mạnh của Càn Khôn Xã Tắc Đồ vây khốn con quái vật trong quả, sau đó không ngừng gia tăng lực phong ấn, thu nhỏ phạm vi, rồi để lộ ra đóa Bảo Tương Hoa phía trên.

Thẩm Hạo trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, hái đóa Bảo Tương Hoa khổng lồ này xuống.

Trong chu kỳ sinh mệnh của thực vật, khi quả trưởng thành thì hoa sẽ héo tàn.

Trái cây này đã trưởng thành đến mức độ như vậy, Bảo Tương Hoa này cũng đã đến quan đầu sắp điêu tàn.

Nếu không hái đi, đóa kỳ hoa này sẽ bị lãng phí mất.

Đóa Bảo Tương Hoa này phát triển cực tốt, phẩm tướng cũng vô cùng hoàn mỹ, giống như đài sen cửu phẩm.

Là một linh căn vô cùng hiếm có, Bảo Tương Hoa này còn có thể trực tiếp luyện chế thành pháp bảo cường đại.

Chương 335

Thẩm Hạo quán chú pháp lực vào trong Bảo Tương Hoa, rất nhanh đã gần như không gặp trở ngại gì mà sơ bộ luyện hóa nó.

Đồng thời cũng từ đây biết được thêm nhiều thông tin về cây Bảo Tương Hoa này.

Hóa ra, Bảo Tương Hoa này quả nhiên có liên quan mật thiết với Cổ Thần.

Cũng gần giống như Cửu Đầu Trùng.

Đời trước của Bảo Tương Hoa chính là bản tôn Cổ Thần.

Còn cây này có thể nói là Bảo Tương Hoa đời thứ hai mọc lại trên xác lột của nó.

Vị Cổ Thần kia vốn là một đóa sen kỳ dị cắm rễ trên địa mạch Hưng An Lĩnh này.

Trải qua vô số năm trưởng thành, đăng lâm vị cách Cổ Thần.

Tại nơi này để lại rất nhiều truyền thuyết.

Mà cuối cùng, ngài quy y Phật môn, thành tựu quả vị Bồ Đề, phi thăng đi mất.

Hình thể ngài cũng phát sinh lột xác, biến thành hình dạng Bảo Tương Hoa như ngày nay.

Hơn nữa còn trở thành loài hoa đứng đầu trong hai mươi bốn loại hoa Phật, có thể phóng ra vạn trượng quang minh, chiếu rọi mười phương thế giới.

Những truyền thuyết về ngài cũng vì thế mà lưu truyền, hơn nữa đa phần gắn liền với Phật giáo.

Bản thể hoa sen của ngài rời đi, rễ cây để lại vẫn còn.

Dần dần lại mọc ra một đóa Bảo Tương Hoa hoàn toàn mới.

Đã là một giống loài hoàn toàn mới, không còn là loại hoa sen kỳ dị ban đầu nữa.

Chỉ là, giữa thiên địa tà khí lan tràn.

Đóa Bảo Tương Hoa này cũng biến thành một đóa ma hoa.

Cái gọi là Phật và Ma là hai mặt của một thể.

Phật hoa đọa lạc thành ma hoa.

Đóa hoa này hiện tại gọi là Vô Tướng Ma Hoa.

Mà trái cây nó kết ra lại càng chứa đầy tà khí, sau khi quả sinh ra, gần như tất cả tà khí đều bị quả hấp thu hết.

Theo thời gian tăng trưởng, tà khí quả hấp thu ngày càng nhiều, bên trong cũng từ từ xuất hiện một loại quái vật.

Chỉ là nó chưa trưởng thành, không thể thoát ly khỏi quả chui ra ngoài.

Việc này ngược lại cho Thẩm Hạo cơ hội.

Không ra được thì ngươi còn chơi bời cái khỉ gì, ngoan ngoãn chờ chết đi!

Dám huyên hoang như thế, đúng là tìm chết!

Đối phó với loại tà túy sinh ra do tà khí này, Thẩm Hạo vô cùng thuận tay.

Sau khi luyện hóa Vô Tướng Ma Hoa, Thẩm Hạo trực tiếp thu nó vào trong Nguyên Thần.

Hóa thành một đài sen đen kỳ dị, Nguyên Thần đoan tọa bên trên.

Còn về phía trái cây.

Thẩm Hạo trực tiếp phóng ra Nhật Kim Luân, Ám Nhật Chân Hỏa cháy hừng hực, trực tiếp bao trùm lấy quả cầu ma quái màu tím sẫm này.

Lập tức, giống như ném một viên cồn khô vào trong lửa, nó bùng cháy dữ dội, còn kèm theo tiếng nổ lách tách.

Trái cây này vô cùng kỳ đặc, vậy mà không sợ Ám Nhật Chân Hỏa thiêu đốt.

Tuy nhiên Thẩm Hạo có thể cảm nhận được, tuy trái cây không sợ nhưng tà khí thâm sâu bên trong và con quái vật tà túy kia thì không chịu nổi.

Ngọn lửa xuyên thấu vỏ quả, thâm nhập vào bên trong, vây truy chặn đường con quái vật.

Cả trái cây khổng lồ đều bị ngọn lửa bao bọc, nó không còn đường nào để trốn.

Trên Mặc Vân Chu, ba người Hồ Bát Nhất nhìn Thẩm Hạo ra tay một hồi, nhoáng cái đã khống chế được cục diện, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng chấn động.

Bàn Tử nói: "Đúng là dao lam cứa đít, làm Béo gia được mở mang tầm mắt!

Thẩm gia quá lợi hại, lần nào cũng làm người ta chấn động!" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều vô cùng tán đồng gật đầu.

Ô Thiền thì khoanh tay trước ngực, đứng trên boong thuyền thưởng thức tư thế oai hùng của Thẩm Hạo, trong đôi mắt đẹp thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng lạ.

Đàn ông càng mạnh mẽ càng có thể chinh phục phụ nữ.

Đặc biệt là nữ vương như Ô Thiền, muốn chinh phục nàng lại

càng khó hơn.

Thần niệm của Thẩm Hạo đi cùng với Ám Nhật Chân Hỏa tiến vào trong trái cây màu tím sẫm như pha lê kia.

Quả nhiên nhìn thấy một con tà túy quái dị có tướng mạo kỳ đặc, giống như côn trùng.

Trên cái đầu lâu giống đầu người của nó mọc bốn con mắt lớn, cái miệng bên dưới giống như miệng lươn hút máu.

Nhìn thôi cũng khiến người ta không rét mà run.

Bốn con mắt to kia quả thực không ăn nhập gì với cơ thể.

Thân thể đen sì như sâu bọ, mắt lại phát ra ánh sáng rực rỡ, phảng phất như đèn pin, không nhìn thấy đồng tử hay thứ gì tương tự.

Cứ như bốn cái bóng đèn pha vậy.

Con trùng tà dị này so với quả cầu pha lê khổng lồ thì nhỏ hơn nhiều, dài khoảng hơn một mét, thân thể cũng khá thô to, giống như một con trăn vừa nuốt chửng con mồi.

Bụng của nó mọc một chuỗi chân, phải đến mấy chục đôi.

Lúc này, dưới sự thiêu đốt của Ám Nhật Chân Hỏa, nó đang liều mạng giãy giụa, miệng phát ra những tiếng kêu quái dị thê lương.

Nghe thì có vẻ đau đớn lắm, nhưng Thẩm Hạo lại cảm thấy vô cùng vui tai.

Con trùng tà dị này dường như không phải sinh ra tự nhiên trong quả, mà giống như một con sâu đục thân hơn.

Cảm giác giống như trái cây bị sâu ăn vậy.

Thẩm Hạo thúc giục Ám Nhật Chân Hỏa, không ngừng gia tăng hỏa lực.

Vài phút sau, con trùng kia đã hoàn toàn bị luyện hóa.

Tuy nhiên, bên trong quả cầu pha lê này uẩn chứa một lượng tà khí khổng lồ.

Qua sự tinh luyện thuần hóa của linh căn đặc thù, toàn bộ phần cơm và nước bên trong quả đều là tà khí thâm sâu.

Lại qua nửa giờ nữa, Thẩm Hạo mới rốt cuộc tịnh hóa hoàn toàn tà khí trong quả.

Lúc này, Ám Nhật Kim Ô lại lớn thêm một vòng, lông vũ hoa lệ tinh mỹ, cao quý bất phàm.

Hơn nữa, lại có một luồng tu vi phản hồi dũng mãnh trào ra từ dị tượng Ám Nhật trong thức hải.

Tu vi của Thẩm Hạo ở cảnh giới Hóa Thần trung kỳ lại tiến thêm một bước.

Trong nháy mắt tiếp thu xong tu vi phản hồi, Thẩm Hạo phi thân lên trước, đến bên dưới quả cầu pha lê màu tím thẫm khổng lồ kia.

Hắn thu hồi Nhật Kim Luân, sau đó đánh ra một đạo pháp lực, hái quả xuống rồi truyền pháp lực vào luyện hóa.

Quả này vô cùng kỳ lạ, phảng phất như làm bằng pha lê thật.

Vốn dĩ nó có màu tím thẫm, hiện tại sau khi thu nhỏ lại, màu sắc càng đậm hơn, gần như chuyển sang màu tím đen.

Chương 336

Tuy nhiên, bên trong lại ẩn chứa sức mạnh thần hồn vô cùng kỳ dị.

Xem ra, thứ tà túy kia chính là mượn nhờ sức mạnh thần hồn trong quả này để tác quái, dụ dỗ hồn phách người sống tới.

Sức mạnh thần hồn này không phải của nó, nên nó không thể trực tiếp tấn công linh hồn trong mộng cảnh, mà chỉ có thể thông qua mộng cảnh không ngừng lôi kéo, dẫn dụ linh hồn vào trong quả.

Mộng cảnh do sức mạnh của quả này hình thành giống như một không gian nằm trong khe hở âm dương.

Khi tiến vào mộng cảnh, những đồ vật mang theo trên người vẫn tồn tại và có tác dụng y hệt.

Nó khiến người ta rơi vào mộng cảnh mà không hề hay biết, vô cùng mạnh mẽ.

Quả này có thể nói là chí bảo hệ thần hồn.

Loài hoa này đã là Vô Tướng Ma Hoa, vậy quả của nó cũng có thể gọi là Vô Tướng Quả.

Thần hồn chi lực vô hình vô tướng, cái tên này đảo cũng rất thiết thực.

Quả này không ăn được, cũng giống như Vô Tướng Ma Hoa, có thể dùng để luyện chế thành bảo vật, mang sức mạnh thần hồn cường đại, vừa bảo vệ vừa nuôi dưỡng thần hồn cho người đeo.

Đồng thời, nó cũng sở hữu năng lực tấn công thần hồn không tầm thường!

Chỉ có điều, sức mạnh tiêu hao đi muốn bổ sung lại thì rất chậm, không được lợi cho lắm.

Thu quả lại, Thẩm Hạo dự định mang về luyện thành mấy món bảo bối hộ mệnh thần hồn cho mấy cô vợ bên cạnh sử dụng, nếu còn dư thì cho đám Hồ Bát Nhất mỗi người một cái cũng được.

Dù sao giữ nhiều trong tay cũng không có tác dụng lớn.

Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, liền điều khiển Mặc Vân Chu cách đó không xa bay tới gần.

Lúc này, Bảo Tương Hoa và quả đều đã bị hái đi, chỉ còn lại mấy lá sen khổng lồ nổi trên mặt nước cùng một cọng thân trơ trọi cắm trên mặt nước, trông như một cây cột trụ khổng lồ.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, hái luôn mấy lá sen này xuống.

Đây cũng là bảo vật rất tốt, vốn cùng một thể với Bảo Tương Hoa.

Nếu không phải ở giữa kết ra cái quả, thì hoa và lá vốn dĩ dính sát vào nhau.

Sau khi luyện hóa lá sen, hắn cũng thu vào trong nguyên thần, kết hợp với đài sen do Vô Tướng Ma Hoa hóa thành một thể, đây mới là hình dáng hoàn chỉnh.

Có hoa có lá, hình trạng đối xứng hoàn chỉnh, nhìn qua liền có một loại cảm giác huyền diệu.

Trở lại trên Mặc Vân Chu.

Nhìn quả cầu pha lê tím đen trên tay, bên trong còn giam giữ rất nhiều hồn phách gần như đã mất hết linh trí.

Đếm kỹ một chút, có tới hơn ngàn cái.

Đều là những hồn phách bị con trùng tà túy kia câu tới trong vô số

năm qua.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người hồi thần lại, lập tức đi tới bên cạnh Thẩm Hạo. "Thẩm gia, cái Bảo Tương Hoa này cứ thế bị ngài giải quyết rồi sao?" "Đúng đấy Thẩm gia, chúng tôi lúc đó rõ ràng ở trong cái điện đá xoáy trôn ốc kia, quay không biết bao nhiêu vòng cơ mà." Thẩm Hạo ngẩng đầu, nói với hai người: "Những gì hai người trải qua lúc đó đều là ảo cảnh, không phải sự thật!

Cây Bảo Tương Hoa này trong quá trình sinh trưởng bị tà khí xâm nhiễm nên mới biến thành vật tà ác như vậy!

Nói ra thì lai lịch của Bảo Tương Hoa này cũng lớn lắm đấy!

Còn nhớ Xà Thần không?

Bảo Tương Hoa này cũng là cổ thần cùng một vị cách với Xà Thần!

Đương nhiên, cái trước mắt này không phải là bản thể, có thể nói là sự tồn tại được thai nghén lại từ xác lột của nó.

Nếu không thì đâu có biến thành dạng này." Mấy người bên cạnh nghe xong đều hít vào một hơi kinh ngạc. "Hít ~, lợi hại thế sao!" Ngay cả Ô Thiền cũng kinh ngạc.

Nàng thân là truyền nhân của Xà Thần, tự nhiên biết Xà Thần lợi hại thế nào, Bảo Tương Hoa cổ thần này được đánh đồng với Xà Thần thì chắc chắn cũng vô cùng cường đại. "Không sai, Bảo Tương Hoa này đứng đầu trong hai mươi bốn loài hoa Phật giáo, cũng là từ đó mà ra!" Thẩm Hạo nói thêm. "Hả?

Nói vậy thì Bảo Tương Hoa cổ thần đã quy y Phật môn rồi sao?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Đúng vậy!" Lúc này Hồ Bát Nhất nhớ tới Tiêm Quả, vội vàng hỏi: "Thẩm gia, vậy những hồn phách bị Bảo

Tương Hoa nuốt chửng thì sao rồi?" Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nhắc tới cũng hùa theo hỏi: "Đúng rồi, Thẩm gia, hồn phách Tiêm Quả giờ thế nào rồi?

Còn không?" Sắc mặt hai người đều vô cùng lo lắng.

Hồn phách Tiêm Quả bị Bảo Tương Hoa nuốt chửng bao nhiêu năm nay, e rằng là lành ít dữ nhiều!

Thẩm Hạo hư ấn tay phải, ra hiệu cho hai người bình tĩnh chớ nóng vội.

Hắn giơ quả cầu pha lê tím trong tay lên, dùng thuật Thông U trong Địa Sát Thuật câu những hồn phách bị nhốt bên trong ra.

Pháp lực hình thành một quả cầu nhỏ, tất cả hồn phách đều nằm trong đó. "Ối mẹ ơi, nhiều thế này à?" Bàn Tử chửi thề.

Sau đó, Thẩm Hạo tỉ mỉ phân biệt một hồi, lấy ra những hồn phách mới nhất để Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhận diện.

Những hồn phách này bị nhốt trong quả, sống trong ảo cảnh hôn ám không thấy ánh mặt trời, lại chịu sự tra tấn của tà túy, phần lớn đều đã bị tổn thương, không còn linh trí, giống như con rối gỗ vậy.

Trong số đông đảo hồn phách này, hai người rất nhanh đã tìm thấy Tiêm Quả.

Thẩm Hạo thả hồn thể của cô ra.

Cảnh tượng thay đổi đột ngột khiến linh hồn vốn đã chậm chạp của Tiêm Quả nảy sinh một tia phản ứng.

Trong tiếng gọi liên hồi của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, Tiêm Quả khôi phục được một chút thần trí. "Hồ ca, Bàn Tử, hai người cũng bị bắt rồi sao?" Hồn phách Tiêm Quả từ trong trạng thái hỗn độn tỉnh lại, khôi phục thần trí.

Cô chỉ nhớ lúc cuối cùng, cô bị quái vật trong màn sương đen tóm được, bị bắt đến một nơi tối tăm, đi lòng vòng như mê cung rất lâu.

Cô sụp đổ trong sự cô độc tuyệt vọng.

Mà Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc đó nhờ sức mạnh xuyên thấu âm dương của câu ngọc đã thoát khỏi mộng cảnh.

Họ may mắn sống sót, vội vàng mang theo Tiêm Quả đang hôn mê chạy ra ngoài.

Nhưng hồn phách Tiêm Quả vì bị tà túy bắt giữ nên không thể theo ra cùng.

Sau này mời Tát Mãn làm pháp chiêu hồn, Tát Mãn cũng nói hồn phách Tiêm Quả bị nhốt ở một nơi không thể thoát ra.

Nơi đó chính là huyễn mộng cảnh do tà túy tạo ra.

Không có ngoại lực tương trợ, một phàm nhân bình thường căn bản không thể thoát ra được!

Tiêm Quả sau khi bị bắt không lâu liền rơi vào tầng mộng cảnh sâu hơn, bị nhốt trong đó không sao đi ra được.

Hơn nữa chỉ có một mình cô trơ trọi, cuối cùng bị nhốt lâu ngày, cả người đều trở nên ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Mãi đến giờ được Thẩm Hạo giải cứu mới khôi phục thần trí, nhớ lại ký ức lúc trước. "Đây là đâu?

Hồ ca, Bàn ca, hai người cũng bị bắt vào đây sao?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều vô cùng kích động nhìn hồn phách Tiêm Quả.

Hồn phách cô bị nhốt quá lâu, lại trải qua tra tấn, lúc này đã có chút tiêu tán. "Tiêm Quả, tốt quá rồi, rốt cuộc cũng gặp lại em!" "Tiêm Quả, bọn anh đến cứu em đây, em bây giờ đã thoát khỏi ảo cảnh Bảo Tương Hoa rồi!" Tiêm Quả còn chút mê mang: "Hả?

Ảo cảnh?" Qua một lúc lâu, Tiêm Quả mới nhớ lại được một phần.

Chương 337

Hồn phách hoán tán khiến cô đánh mất một số ký ức.

Lúc này, trên mặt cô lộ ra nụ cười hoan hỉ: "Hồ ca, Bàn ca, các anh cuối cùng cũng đến cứu em rồi, em cô đơn lắm, sợ lắm a~" Cô nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Ủa?

Đây là đâu vậy?

Hồ ca, các anh kiếm đâu ra cái thuyền mà vào đây thế?

Á, họ là ai?" Thấy hồn phách Tiêm Quả có chút tan rã, Hồ Bát Nhất vội vàng trấn an Tiêm Quả, bảo cô bình tĩnh lại.

Nếu cứ kích động thế này, e rằng hồn thể sẽ càng thêm hoán tán.

Thẩm Hạo thấy vậy bèn phóng ra một đạo pháp lực, giúp Tiêm Quả ổn định hồn thể, sau đó để cô cùng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ôn chuyện.

Họ trò chuyện một lúc lâu.

Tiêm Quả rốt cuộc cũng biết thân thể mình đã chết mười mấy năm rồi, cô hiện tại có thể nói là một cô hồn dã quỷ.

Điều này khiến cô vô cùng buồn bã.

Tuy nhiên, giống như cô còn có cả ngàn hồn phách khác.

Những hồn phách này cũng không thể bỏ mặc.

Thế là Thẩm Hạo thi pháp, dùng thuật Thỉnh Thần liên hệ với Tổ sư Mao Sơn dưới Địa phủ, nhờ ngài giúp đỡ xử lý lô vong hồn này.

Lập tức, trên mặt hồ khổng lồ bỗng tụ lại một mảng lớn âm khí.

Sau đó, một đường hầm đen kịt u thâm xuất hiện trước mặt mọi

người.

Một luồng khí tức âm hàn nồng đậm phả thẳng vào mặt.

Đây là cái lạnh thấu xương, không chỉ cơ thể thấy lạnh mà ngay cả linh hồn cũng thấy lạnh.

Tuy nhiên, đây chỉ là cảm giác của nhóm Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất.

Còn đối với những âm hồn đã chết xác thịt kia, luồng khí tức âm lãnh này lại khiến họ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Địa phủ âm giới vốn là nơi âm hồn cư ngụ, khí tức nơi đó tự nhiên sẽ khiến âm hồn dễ chịu.

Sau đó, vị Tổ sư Địa phủ mà Thẩm Hạo liên hệ truyền tin tới, bảo hắn chuẩn bị âm hồn, tập hợp lại, ngài sẽ lập tức qua tiếp nhận.

Biến cố đột ngột này làm nhóm Hồ Bát Nhất giật nảy mình.

Thẩm Hạo nói với họ: "Tôi đã liên hệ với Tổ sư Mao Sơn dưới Địa phủ, ngài ấy sắp dẫn người tới tiếp nhận âm hồn, lát nữa mọi người chú ý một chút, đừng mạo phạm âm sai." Tuy nhiên cũng sẽ không có chuyện gì lớn, âm sai do Tổ sư dẫn tới chắc chắn đều là người trong hệ phái của ngài, sẽ không để ý mấy vấn đề nhỏ nhặt này.

Mà Tiêm Quả nghe vậy thì mắt trợn tròn, miệng há to kinh ngạc. "A?

Có Địa phủ thật sao?

Em sắp phải xuống Địa phủ đầu thai à?" Thẩm Hạo gật đầu.

Tiêm Quả ngẩn ngơ, trong lòng đã bắt đầu tưởng tượng Địa phủ trông như thế nào, có giống trong truyền thuyết không?

Rất nhanh, thông đạo u thâm kia âm khí đại thịnh, ngay cả mặt

nước gần đó cũng kết một lớp băng sương.

Lập tức, một lão giả đầu búi tóc đạo sĩ, mặc đạo bào màu đen từ trong thông đạo bước ra, phía sau còn có mấy chục âm sai đi theo.

Tuy là âm sai nhưng lại chẳng có chút quỷ dị âm lãnh nào, ngược lại còn mang cảm giác hòa ái.

Dù sao cũng là âm thần Địa phủ có biên chế, có thần vị tại thân!

Mấy âm sai này đều là đồ tử đồ tôn của vị Tổ sư dẫn đầu.

Vị tổ tiên này ở Địa phủ cũng là một chức quan không nhỏ.

Vừa ra khỏi đó, ngài liền đi về phía Thẩm Hạo, mặt đầy tươi cười. "Hạo Dương à, làm tốt lắm!

Mấy ngàn âm hồn này đối với ta cũng là cống hiến không nhỏ nha!

Ha ha ha~" "Bái kiến Tổ sư!" Thẩm Hạo lập tức hành lễ.

Ô Thiền bên cạnh, còn có đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ cũng vội vàng khom người hành lễ: "Bái kiến tiền bối!" Vị Tổ sư này tu vi rất cao, ít nhất phải trên Phản Hư.

Ngài nhìn nhóm Thẩm Hạo với vẻ mặt hiền hòa: "Tốt tốt tốt, miễn lễ miễn lễ~" Sau đó ngài quay đầu nhìn mấy chục âm sai phía sau: "Các ngươi còn ngây ra đó làm gì, còn không mau qua chào hỏi!

Hạo Dương tuổi còn trẻ đã là đại tu sĩ Hóa Thần, nhìn lại các ngươi xem, đến chết cũng chỉ mới Kim Đan, Nguyên Anh, thật làm mất mặt lão phu!" Đám âm sai mặt lập tức đỏ bừng.

Sau đó nhao nhao qua chào hỏi.

Tính theo vai vế, họ đều là sư thúc, sư bác.

Đa số đều tử trận trong cuộc chiến tranh mấy chục năm trước, sau đó được Tổ sư Địa phủ chạy chọt quan hệ, vào biên chế Địa phủ làm

âm sai. "Hạo Dương sư điệt, chào cậu, chào cậu~" "Sư điệt chào cậu, ha ha~" Mấy chục người mồm năm miệng mười, Thẩm Hạo cũng hành lễ với họ một cái.

Sau đó, hắn đưa chuỗi hạt pháp lực chứa đông đảo hồn phách cho một vị sư thúc âm sai trước mặt.

Tiếp đó, hắn cũng đẩy hồn thể Tiêm Quả qua. "Tiêm Quả, đi theo các vị ấy xuống Địa phủ đi, họ đều là tiền bối Mao Sơn, sẽ giúp cô sớm được đầu thai chuyển thế." Tiêm Quả gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Vị Tổ sư kia khen ngợi Thẩm Hạo vài câu, sau đó lại tặng cho một ít đặc sản Địa phủ.

Ví dụ như nước Hoàng Tuyền, Âm Linh Tinh, hoa Âm Hòe... toàn là những món vô cùng hiếm thấy ở dương thế.

Đối với Thẩm Hạo mà nói vẫn rất hữu dụng, toàn là bảo vật có thể nâng cao thần hồn, ở cảnh giới Hóa Thần dùng rất tốt.

Hơn nữa số lượng không ít, Tổ sư ra tay rất hào phóng nha.

Sau đó, Tổ sư liền dẫn đám đồ tử đồ tôn dưới trướng xuyên qua thông đạo âm giới u thâm, trở về Địa phủ.

Thông đạo nháy mắt đóng lại.

Hang động ngầm tăm tối trở lại yên tĩnh.

Chuyện Bảo Tương Hoa lần này coi như đã giải quyết xong.

Tuy nhiên, hoa và quả của Bảo Tương Hoa dù đã bị hái đi nhưng rễ và thân cây vẫn còn đó.

Giả sử qua một thời gian nữa, nó vẫn có khả năng sinh ra đóa Bảo Tương Hoa thứ ba.

Thế là Thẩm Hạo bèn bố trí một trận pháp bảo vệ xung quanh Bảo

Tương Hoa, đồng thời chia ra một đốm lửa Ám Nhật Chân Hỏa làm mắt trận trung tâm.

Đại trận có thể bóc tách âm tà chi khí mà rễ cây Bảo Tương Hoa hấp thụ, luyện hóa nó, khiến cây Bảo Tương Hoa này có thể duy trì sự thuần tịnh.

Bố trí trận pháp xong, Thẩm Hạo liền lái Mặc Vân Chu đưa mọi người trở về.

Khi đi ngang qua khu vực thôn Kim Phỉ kia, Thẩm Hạo tạm dừng lại.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Thẩm gia, chỗ này có vấn đề gì sao?" Thẩm Hạo nghĩ ngợi, vẫn cảm thấy nên trừ khử đám chuột tinh ăn thịt người với số lượng lớn đang ẩn nấp dưới lòng đất này thì tốt hơn. "Xung quanh đây ẩn giấu vô số chuột tinh quái, đều là yêu vật từng nuốt chửng huyết nhục con người, vẫn là nên giết hết thì hơn, nếu không đợi sau này chúng thành tinh, tất sẽ ra ngoài gây họa tứ phương!" Đám chuột này có không ít con đã đột phá hạn chế gien gì đó, to như con bê con, đây là nhịp điệu sắp hóa yêu rồi.

Nhất là những con từng ăn nhiều thịt người, đều là tai họa, vẫn là giết đi cho sạch.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp thu nhiếp toàn bộ dầu đèn và nến còn sót lại trong thôn, chất đống ở bãi đất trống trước thôn, sau đó châm lửa đốt hết.

Tất cả đèn nến bùng cháy, hắn đập vỡ từng bình dầu đèn rồi châm lửa.

Chương 338

Số dầu đèn này toàn là mỡ cá voi thượng hạng, được nấu từ mỡ cá voi, có thể cháy rất lâu.

Tuy nhiên mỡ cá voi giá cực đắt, không phải người thường dùng nổi.

Cũng chỉ có đám người Kim Phỉ này ngồi trên núi vàng, tiền tài vô số mới dùng sang như vậy.

Chuột thích nhất loại dầu đèn này, hơn nữa đây còn là mỡ cá voi cao cấp, không những không gây sặc, không cay mắt mà còn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Đối với lũ chuột mà nói, thứ này có sức hấp dẫn cực kỳ to lớn, có thể khiến chúng bất chấp tất cả mà ùa ra, chỉ để ăn được miếng mỡ cá voi này. "Hít ~, thơm quá!" "Nhiều mỡ cá voi thế này, mùi vị cũng nồng nàn quá!" Mọi người trên Mặc Vân Chu treo lơ lửng giữa trời cũng ngửi thấy rõ mùi thơm nồng nàn này.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng phất tay, thổi tan luồng hương khí nồng nàn đang bao trùm bầu trời thôn lạc, tản ra bốn phương tám hướng.

Loại mùi vị này ngoại trừ đám chuột lớn kia ra thì cũng chẳng có sinh vật nào si mê đến thế.

Mùi hương bao trùm khắp nơi, chưa được vài giây, trong cả khu rừng, dưới lớp đất bùn, trong các hang động vách núi, đâu đâu cũng truyền đến tiếng động sột soạt.

Chẳng bao lâu sau, vô số con chuột lớn lông xám từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, hình thành nên một cơn thủy triều chuột.

Mật mật ma ma, che rợp đất trời.

Trên mặt đất toàn là chuột, giống như một tấm thảm lông xám từ khắp nơi tràn về quảng trường thôn lạc. "Chít chít chít ~" "Chít chít ~" Vô số tiếng chuột kêu vang lên, cả khu rừng tràn ngập tiếng chuột.

Mấy người đều có chút da đầu tê dại, chấn động nhìn cảnh tượng dưới đất. "Nhiều chuột quá!

Đáng sợ thật, Lão Hồ, may mà hồi đó bọn mình phúc lớn mạng lớn, không bị đám chuột này gặm chết!" Bàn Tử lúc này nhớ lại vẫn còn thấy sợ.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, năm xưa đúng là vận khí tốt mới đào thoát thành công.

Nếu không, trên người dính khí tức mỡ cá voi, thật sự sẽ bị đám chuột kia gặm sống.

Dương Tuyết Lỵ nhìn đám chuột gần như vô tận dưới đất, mặt đầy vẻ chấn động.

Nhất là thể hình đám chuột này con nào con nấy đều vượt xa chuột thường, ít nhất cũng to gấp đôi.

Hơn nữa, mấy con đầu đàn còn là chuột khổng lồ to ngang con bê.

Thậm chí còn có con mọc hai đầu!

Không chỉ thế, còn có con ba đầu!

Con nào con nấy mắt đỏ ngầu, trong mắt chuột đầy vẻ tham lam.

Quả thực kinh khủng.

Cái nơi này vậy mà lại sinh ra được giống chuột dị hợm quái đản thế này.

Đám chuột tranh tiên khủng hậu lao vào đống dầu đèn lớn ở quảng trường.

Chúng trực tiếp húc đổ các bình chứa dầu, đài đèn xuống đất.

Lập tức, một lượng lớn dầu đèn bắt lửa, gây ra một trận hỏa hoạn lớn lan ra xung quanh.

Không ít con chuột bị dính dầu đèn, lửa bốc lên thiêu đốt khiến chúng chạy loạn khắp nơi, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết "chít chít".

Chỉ là chuột quá nhiều, vô cùng chen chúc, cho dù muốn chạy cũng không thoát, ngược lại còn bị những con chuột dính dầu châm lửa lây lan từ con này sang con khác.

Mùi khét lẹt lan tỏa.

Nhưng dù vậy, đám chuột kia vẫn hung hãn lao tới, liều mạng chen vào giữa quảng trường.

Cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, lại còn xảy ra tình trạng giẫm đạp, cắn xé, đánh nhau lẫn nhau.

Tuy nhiên lúc này tất cả chuột đều đã tụ tập tại đây.

Không có con chuột nào chịu nổi sự cám dỗ của mỡ cá voi.

Bên ngoài đã không còn con chuột nào khác.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp lật tay phóng ra Nhật Kim Luân.

Ám Nhật giáng lâm.

Lửa đen hừng hực trực tiếp bao phủ toàn bộ đàn chuột.

Đám chuột này sau khi ăn thịt người đã bị tà khí xâm nhiễm, thành yêu tà.

Dưới sự ảnh hưởng của con chuột yêu tà đầu tiên, cả tộc đàn này đi đâu cũng bị tà khí xâm nhiễm.

Con nào con nấy mắt đỏ ngầu như máu.

Nhưng bọn chúng đều là tiểu yêu tinh không nhập lưu, con chuột ba đầu to nhất, lợi hại nhất cũng chỉ tương đương với yêu vật cảnh giới Luyện Khí mà thôi.

Dưới Ám Nhật Chân Hỏa, chúng không có chút sức phản kháng nào, vài giây sau liền bị thiêu thành tro bụi.

Phất tay dấy lên một trận gió nhẹ thổi tan tro tàn.

Sau đó, Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu bay thẳng lên trên, từ khe nứt địa chất trở lại hào tuẫn táng trong mộ Liêu Thái Hậu.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cũng không quay lại theo đường cũ mà trực tiếp đưa mọi người độn thổ đi ra, trở về thế giới bên ngoài.

Mặc Vân Chu bay lên bầu trời.

Lúc này nhìn lại từ trên cao, Hồ Bát Nhất phát hiện phong thủy cách cục của ngôi mộ chí tôn này dường như xuất hiện biến hóa vi diệu nào đó, nhưng hắn lại không nhìn ra, chỉ cảm thấy có chút dị thường.

Thế là hắn lập tức hỏi Thẩm Hạo: "Thẩm gia, ngài xem phong thủy nơi này có phải xuất hiện biến hóa gì không?" Thẩm Hạo nhìn xuống, cảm ứng kỹ càng một hồi.

Căn cứ vào khí cơ cảm ứng, chuyện này chắc chắn có quan hệ rất lớn với Bảo Tương Hoa kia.

Hoa, lá và quả của Bảo Tương Hoa đều đã bị hái đi, chỉ còn lại bộ rễ, hiện tại đã bắt đầu ngủ đông, lẳng lặng khôi phục nguyên khí.

Rễ của nó trong một thời gian dài sắp tới sẽ không phát sáng nữa.

Điều này ảnh hưởng đến phong thủy cách cục trong phạm vi vài trăm dặm lân cận.

Nhất là phong thủy cách cục "Cửu Long Sĩ Ngọc Liễn" (Chín rồng

khiêng kiệu ngọc) gần đó nhất.

Không còn sinh cơ chi lực của Bảo Tương Hoa, e rằng sắp biến thành "Cửu Long Kéo Quan" rồi.

Chín dãy núi giống như chín con rồng khổng lồ, mà ngọn Hắc Đầu Sơn này nhờ ảnh hưởng của Bảo Tương Hoa đã hình thành tướng mạo của chiếc kiệu ngọc.

Nhưng hiện tại Bảo Tương Hoa đã bị phá, chiếc kiệu ngọc chịu ảnh hưởng của nó giờ càng nhìn càng giống một cái quan tài.

Cả ngọn Hắc Đầu Sơn tản mát ra một luồng khí tức âm trầm, không còn dáng vẻ ban đầu.

E rằng cây cối hoa cỏ trên núi trong một thời gian tới sẽ dần dần khô héo điêu linh, cho đến khi cả ngọn núi trở nên trọc lóc.

Đợi đến không biết bao nhiêu năm sau, khi Bảo Tương Hoa mọc ra lần nữa, nơi này có khả năng mới khôi phục lại sinh cơ. "Đúng là thay đổi rồi!

Bảo Tương Hoa hoa lá và quả đã bị hái, chỉ còn rễ cây đã trầm tịch xuống.

Địa thế phong thủy cũng chịu ảnh hưởng, hiện tại cái kiệu ngọc này sẽ dần dần phá bại, biến thành một cỗ quan tài.

Đến lúc đó sẽ là cách cục 'Cửu Long Kéo Quan'.

Cách cục như vậy là đại hung!

Tuy nhiên cũng không cần lo lắng, đại hung chi cục kiểu này, đạo phong thủy trận pháp không cao minh đến trình độ nhất định mà muốn lợi dụng thì khó càng thêm khó, không khéo sẽ bị phản phệ chết!" Hồ Bát Nhất nghe Thẩm Hạo giải thích mới gật đầu.

Chương 339

Chuyện Bảo Tương Hoa cuối cùng cũng kết thúc, Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu bay thẳng đến Trùng Cốc, từ cực Đông Bắc bay đến cực Tây Nam của Hạ Quốc, băng qua một nửa đất nước.

Tuy nhiên tốc độ của Mặc Vân Chu cực nhanh, chỉ mất vài phút ngắn ngủi đã đến Trùng Cốc.

Mọi người lại bắt đầu tu luyện trong hoàn cảnh ưu việt tại Trùng Cốc.

Tu vi của ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ cũng đã đến bình cảnh Trúc Cơ, sắp đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Có đan dược hỗ trợ thì đều là chuyện đơn giản.

Mà thời gian này, ba cô gái Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình ở lại Trùng Cốc tu luyện cũng không lười biếng, tu vi tiến bộ cũng khá.

Ba nàng biết được thời gian qua Thẩm Hạo đưa Ô Thiền tỷ tỷ đi du ngoạn mấy nơi, còn xuống mộ thám hiểm thì đều có chút ghen tị.

Thẩm Hạo lập tức đồng ý sau này cũng sẽ đưa ba người họ đi cùng.

Có Thẩm Hạo và Ô Thiền ở đây, lại thêm sức mạnh tiên khí, thừa sức bảo đảm an toàn.

Thế là Thẩm Hạo liền ở trong phòng suốt mấy ngày không ra, dùng Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp để an ủi các nàng, tiện thể giúp họ điều lý tu vi, gia tốc tu luyện.

Mà ba con thú cưng nhỏ được Thẩm Hạo nuôi trong Trùng Cốc là

Tiểu Thanh, Tiểu Hồng, Tiểu Bạch lúc này cũng đã đến bờ vực hóa giao.

Tiến hành lột xác hóa giao đầu tiên là Tiểu Hồng.

Sức sống của Tiểu Hồng ngoan cường nhất, sống lâu nhất, đã cả ngàn năm, hơn nữa còn ở trong Trùng Cốc này, dù là bị động hấp thu thiên địa linh khí cũng mạnh hơn Tiểu Thanh và Tiểu Bạch.

Tiểu Hồng không phải loài rắn hay cá sống dưới nước, con đường hóa giao hóa rồng của nó không giống Tiểu Thanh và Tiểu Bạch, không cần phải "Tẩu Thủy" (đi theo đường nước ra biển).

Tiểu Hồng hóa giao là chuyện trọng đại, mấy cô gái đều chưa từng thấy Giao Long bao giờ.

Thẩm Hạo tuy có một phân thân Thao Thiết nhưng vẫn luôn không hay lộ diện, hoặc là trốn dưới động phủ đáy nước tu luyện, hoặc là ở trong phòng luyện đan luyện dược.

Vì là phân thân nên Thẩm Hạo luôn để nó tránh tiếp xúc quá nhiều với các cô gái, tránh gây ra chuyện tự biên tự diễn, cái thứ đó nói không rõ ràng được.

Tiểu Hồng từ mái Lăng Vân Thiên Cung di chuyển đến một khu rừng rậm ít người lui tới bên ngoài đại trận Trùng Cốc.

Nó cuộn tròn thân thể, ngẩng đầu lên trời.

Huyết mạch chi lực trong cơ thể được kích phát, khí thế toàn thân xông thẳng lên trời.

Mây trên trời bị khuấy đảo.

Không bao lâu sau, mây đen tụ lại, chuẩn bị giáng xuống lôi kiếp.

Lôi kiếp này vừa là khảo nghiệm vừa là cơ duyên.

Nó có thể giúp Tiểu Hồng tôi luyện huyết mạch trong cơ thể thêm

một bước, nâng cao nồng độ huyết mạch, sau đó hoàn thành lột xác.

Tiểu Hồng toàn lực dẫn động thiên lôi.

Chân Long tương đương với Tiên cảnh, còn Giao Long thì chưa chắc, giới hạn trên và dưới đều không cố định.

Tuy nhiên theo cái đà này của Tiểu Hồng, ít nhất có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần kỳ nói không chừng cũng có chút hy vọng.

Dù sao cũng đã sống ngàn năm, chủng tộc lại đặc thù.

Trên bầu trời kiếp vân mật bố, sấm sét nổi lên bốn phía, gió lốc phiêu đãng.

Rất nhanh, đạo lôi đình đầu tiên giáng xuống, đánh lên lớp vảy của Tiểu Hồng.

Chỉ một cú đánh đã khiến nó da tróc thịt bong, vảy giáp rơi rụng.

Nhưng đây là quá trình tất yếu, cái cũ không đi cái mới không tới.

Lôi kiếp chi lực trong sấm sét ức chế sự hồi phục của Tiểu Hồng.

Sấm sét không ngừng đánh xuống, "chăm sóc" toàn thân Tiểu Hồng một lượt, chỗ nào cũng da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa.

Tất cả xúc tu dưới bụng đều rụng sạch, không còn một cái nào, lớp giáp côn trùng cũng nứt toác rơi ra hết, nhìn vô cùng thê thảm.

Mấy đạo lôi đình cuối cùng đều nhắm thẳng vào đầu Tiểu Hồng mà đánh, đánh cho nó diện mục toàn phi, hộp sọ cũng nứt ra.

Tứ Cửu Thiên Kiếp, tổng cộng ba mươi sáu đạo thiên lôi rốt cuộc cũng giáng xuống hết.

Cuối cùng, trên bầu trời rơi xuống một đạo lưu quang kỳ dị, chui vào cơ thể Tiểu Hồng.

Sau đó, thân thể Tiểu Hồng lập tức xảy ra lột xác.

Phần đầu kéo dài ra, biến hình, sau đó mọc ra hai cái sừng nhỏ xíu không phân nhánh.

Trên thân thể thon dài, máu thịt cũng đang lành lại, mọc ra một lớp da kiên cố và dẻo dai, bên trên lại mọc ra từng lớp vảy màu đỏ bao phủ lấy làn da.

Còn phần bụng, vốn dĩ các xúc tu đã rụng hết, lớp vảy bụng cũng mọc lại, hiện tại là vảy Giao Long hoàn toàn mới.

Ở hai vị trí trước và sau bụng cũng mọc ra cục u, rất nhanh, bốn cái móng vuốt sắc bén từ bên trong thò ra.

Tứ trảo Giao Long.

Tiểu Hồng hiện tại đã thành công lột xác thành một con Giao Long màu đỏ.

Cái miệng quái dị độc nhãn kiểu côn trùng vốn có cũng đã biến mất hoàn toàn.

Cả cơ thể đã hoàn toàn thoát khỏi hình dạng côn trùng, trở thành hình thái rồng Giao Long hoàn chỉnh.

Đồng thời cũng thức tỉnh thiên phú Giao Long tương ứng: hô mưa gọi gió, đằng vân giá vũ, ngự thủy khống hỏa, còn có Long uy tự nhiên của huyết thống Long tộc. "Muu hống ~" Tiểu Hồng phát ra tiếng rồng ngâm vui vẻ, vang rền như tiếng trâu rống.

Nó bay vút lên không trung, vui sướng uốn lượn, xung quanh là từng mảng sương mù bao bọc lấy thân thể, trông có chút mông lung.

Giống như bản năng, nó tự do bay lượn vài vòng tại chỗ rồi lập tức bay đến bên cạnh Thẩm Hạo, thu nhỏ thân hình quấn quanh người hắn, dùng đầu cọ cọ vào Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy cười xoa đầu Tiểu Hồng.

Bộ dạng hiện tại này đẹp hơn nhiều rồi, so với cái bộ dạng côn trùng kia quả là một trời một vực.

Vịt con xấu xí hóa thiên nga là đây.

Thẩm Hạo rất hài lòng.

Trở về Trùng Cốc, Thẩm Hạo để nó tiếp tục quấn trên mái Lăng Vân Thiên Cung tu luyện.

Tiếp theo còn có Tiểu Thanh và Tiểu Bạch.

Hai đứa nó cũng đến lúc lột xác hóa giao rồi.

Thẩm Hạo đã quy hoạch xong cho chúng, chỉ cần đi "Tẩu Thủy" ở các nhánh sông Lan Thương và sông Nộ gần đó là được.

Hai con rắn Tiểu Thanh và Tiểu Bạch cũng đã đến thời khắc quan trọng để hóa giao.

Tiểu Thanh nhờ quanh năm ở Nam Hải chịu ảnh hưởng bởi sinh khí Nam Long nên đã lột xác ra một phần hình rồng, tiến độ nhanh hơn Tiểu Bạch một chút.

Loài rắn muốn hóa thành giao long cần phải thông qua một nghi thức để đánh thức huyết mạch trong cơ thể, quá trình này gọi là "tẩu thủy".

Quá trình này chỉ cần tìm một đoạn sông ngòi phù hợp, sau đó tiến hành di chuyển theo dòng nước.

Tuy nhiên, cần chú ý kiểm soát tốt mực nước, nếu không sẽ tạo thành tai nạn, dẫn đến sinh linh tử thương, gây bất lợi cho việc tu luyện sau này.

Tùy ý gây ra lũ lụt mà không kiểm soát, gây thương vong lớn thì chính là ác giao, sẽ bị người đời trảm yêu trừ ma.

Thẩm Hạo trực tiếp đưa Tiểu Thanh đến sông Xà Hà, để nàng trực

tiếp tẩu thủy hóa giao ngay tại con sông bên cạnh.

Tiểu Thanh ngoan ngoãn gật đầu rắn với Thẩm Hạo, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của hắn, nàng lao thẳng xuống đáy nước.

Nhóm người vừa vây xem Tiểu Hồng hóa giao xong cũng đi theo qua đây.

Chương 340

Khác với phương thức hóa giao của Tiểu Hồng, Tiểu Thanh là tẩu thủy hóa giao nên mọi người đều rất tò mò.

Tiểu Thanh bắt đầu bơi lội trong nước, khí thế toàn thân bùng nổ, dẫn động huyết mạch chi lực.

Lập tức, giữa thiên địa nổi lên một luồng gió, sắc trời cũng trở nên âm trầm.

Mưa bắt đầu rơi rả rích, càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành mưa như trút nước.

Theo cơn bạo vũ trút xuống, mực nước sông Xà Hà cũng dần dần dâng cao.

Vốn dĩ có không ít đoạn sông tiềm ẩn dưới lòng đất, nay cũng vì mực nước dâng lên mà lộ ra.

Còn có một số đoạn sông bị rễ thực vật bao phủ dày đặc, lúc này nước dâng lên đã nhấn chìm toàn bộ rễ cây che chắn.

Mưa lớn như trút, mực nước dâng rất nhanh, nước mưa xung quanh đều đổ dồn vào sông Xà Hà.

Chỉ vài giờ sau, mực nước đã dâng lên bốn năm mươi cm, nhấn chìm không ít bờ bãi.

Thấy mực nước đã tạm ổn, Tiểu Thanh uốn éo thân thể, bắt đầu bơi dọc theo dòng sông.

Thẩm Hạo dẫn theo mọi người cùng đi theo.

Như lũ quét bùng phát, Tiểu Thanh dẫn đầu, cuốn theo một luồng thủy thế to lớn, lao thẳng về phía hạ du.

Sông Xà Hà từ đây chảy thẳng ra sông Lan Thương, đoạn lưu vực này đều nằm sâu trong rừng rậm nguyên sinh, phụ cận không có thôn trấn hay nơi tụ cư của loài người.

Đảo lại không cần Tiểu Thanh phải quá phân tâm để khống chế thủy thế.

Từ trên cao nhìn xuống, trong dòng sông Xà Hà uốn lượn, nước sông đục ngầu.

Mà dưới đáy nước, có một con vật khổng lồ đang uốn lượn thân mình, tiến về phía trước.

Thỉnh thoảng nàng còn trồi đầu lên khỏi mặt nước.

Quá trình tẩu thủy của Tiểu Thanh vô cùng thuận lợi, giữa đường không hề xảy ra chút ngoài ý muốn nào.

Trận đại chiến chấn động toàn thế giới vừa mới xảy ra cách đây không lâu, những thảm trạng của đám người sói, ma cà rồng, phù thủy chết thảm nơi biên giới Điền Nam vẫn còn sờ sờ ra đó.

Những kẻ bên ngoài biên giới dù có tâm cũng không dám qua đây thám thính, sợ rước họa vào thân, tính mạng khó bảo toàn.

Lại có mấy người Thẩm Hạo ở bên cạnh bảo hộ, dù có kẻ đầu cứng muốn đâm đầu vào thì cũng là chịu chết trong nháy mắt!

Đoạn chi lưu sông Xà Hà này không tính là quá dài, Tiểu Thanh rất nhanh đã tiến vào sông Lan Thương.

Một đợt nước lũ toàn bộ xả vào dòng chính sông Lan Thương.

Cả con sông Lan Thương nằm trong một khe nứt vách núi vô cùng hiểm trở, dốc đứng, thủy thế dù lớn hơn nữa cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến nó.

Sau khi Tiểu Thanh tiến vào sông lớn, huyết mạch lập tức sôi trào.

Thuế biến bắt đầu!

Cái đầu rắn to lớn lập tức phát sinh biến hóa.

Cấu trúc đầu lâu thay đổi triệt để.

Đỉnh đầu nổi lên u cục, mọc ra sừng nhọn, trong miệng mọc ra hàm răng sắc nhọn, khóe miệng cũng mọc ra râu, lưỡi cũng trở nên mềm mại hơn.

Từ đầu rắn tiến hóa thành đầu giao long.

Trên thân rắn cũng bắt đầu lột da.

Đây là lần lột da cuối cùng của nàng, sau khi trút bỏ lớp da này, nàng sẽ không còn là rắn nữa mà là giao long.

Tiểu Thanh không ngừng uốn éo trong nước sông.

Lớp da rắn kia không cần nàng chủ động cọ xát, tự nó từ từ tuột xuống.

Lớp da rắn màu xám xanh trong suốt không ngừng trút bỏ, cơ thể mới của Tiểu Thanh chui ra từ lớp da cũ.

Đó là một màu xanh lục tràn đầy sinh cơ, mang theo vẻ lấp lánh tinh xảo, vô cùng đẹp mắt.

Trên lớp da mới nhanh chóng mọc ra những vảy màu xanh đậm tinh khiết, bao phủ toàn thân.

Mà dưới bụng nàng cũng xuất hiện bốn khối u, bên trong thai nghén ra tứ chi, móng vuốt nhanh chóng sinh trưởng, rất nhanh liền hoàn thiện, chui ra khỏi khối u.

Bốn chân cơ bắp cuồn cuộn mạnh mẽ, móng vuốt sắc bén.

Khi nàng thuế biến, vô số loài cá trong sông thi nhau bơi về phía nàng, phảng phất như triều bái đế vương, bơi lội quanh thân nàng.

Một chút khí tức rò rỉ ra trong quá trình thuế biến cũng khiến đám thủy tộc này nhận được lợi ích to lớn.

Sau khi đùa nghịch trong nước một hồi để làm quen với cơ thể mới, Tiểu Thanh từ đáy nước vọt lên.

Một con Ất Mộc Thanh Giao thần tuấn nhảy khỏi mặt nước. "Gào ~" Tiểu Thanh phát ra một tiếng long ngâm, bay về phía mấy người Thẩm Hạo.

Toàn thân mây mù lượn lờ, trông rất uy phong.

Sau khi bay lượn vài vòng quanh người Thẩm Hạo và các nàng Ô Thiền, nàng thu nhỏ thân hình, sấn lại gần cầu vuốt ve.

Thẩm Hạo và các nàng Ô Thiền thấy thế liền đưa tay ra vuốt ve thân hình giao long của Tiểu Thanh.

Thu lại lớp da rắn Tiểu Thanh vừa lột, sau đó đưa nàng về Long Đàm, Thẩm Hạo lại đưa Tiểu Bạch ra ngoài.

Hắn đưa nàng đến một nhánh sông nhỏ của sông Nộ Giang bên cạnh để nàng cũng tiến hành tẩu thủy.

Tương tự, trong khu rừng nguyên sinh gần Tàng Địa, thời tiết thay đổi đột ngột, bỗng nhiên mây đen che kín, mưa to như trút.

Kéo theo đó là mực nước dâng cao, lũ lụt bùng phát.

Nhánh sông này cũng không đi qua khu vực tập trung đông người nên đơn giản hơn nhiều.

Không lâu sau, Tiểu Bạch cuốn theo dòng nước lũ lao vào sông Nộ Giang.

Tiểu Bạch cũng bắt đầu lột xác tiến hóa.

Lớp da rắn màu trắng xám trút xuống, thân hình giao long mới toanh từ bên trong chui ra.

Bụng nổi u cục, mọc ra tứ chi, cũng là bốn móng vuốt.

Phần đầu vốn đã có nét rồng, nay càng thêm uy vũ.

Đỉnh đầu mọc sừng nhọn, trong miệng mọc răng nanh, dưới hàm mọc râu, thuế biến thành một con bạch sắc giao long thần tuấn.

Sau khi tiến hóa hoàn tất, nàng cũng học theo Tiểu Thanh, bay đến bên cạnh Thẩm Hạo và Ô Thiền cầu vuốt ve.

Thẩm Hạo thấy thế cũng cười xoa đầu vài cái.

Các nàng Ô Thiền cũng làm y như vậy.

Sau khi thu lại da rắn của Tiểu Bạch, mọi người lần nữa quay trở lại Trùng Cốc.

Lần này tận mắt chứng kiến ba con giao long thần tuấn ra đời mang lại cho mọi người sự chấn động không nhỏ.

Đó chính là rồng a!

Giao long cũng là rồng!

Thẩm Hạo sau đó lại đi đến nơi Tiểu Hồng độ kiếp, thu thập lại những mảnh giáp xác vỡ vụn và chân tàn còn sót lại của nàng.

Những thứ các nàng lột ra từ trên người này có thể dùng để luyện chế y phục thiếp thân cho chính các nàng.

Vốn là thứ mình lột ra nên sẽ phù hợp nhất với bản thân.

Chương 341

Tiểu Thanh và Tiểu Bạch sau khi hóa giao thành công cũng đã có tu vi cảnh giới Nguyên Anh, cũng có thể hóa hình thành người.

Thế là Thẩm Hạo liền để các nàng tự mình tham ngộ phương pháp hóa hình trước, còn mình thì đi luyện chế y phục cho các nàng.

Trong phòng tu luyện, Thẩm Hạo lấy ra Bát Quái Lò đã lâu không dùng.

Hắn lấy dược liệu từ trong nhẫn ra, nâng cấp lò luyện một chút, từ Pháp bảo thăng cấp thành Trung phẩm Linh khí, công năng càng thêm mạnh mẽ.

Mà sau khi Thẩm Hạo đột phá đến Hóa Thần, tốc độ ngưng luyện pháp bảo cấm chế lại tăng lên gấp bội, cho nên tốc độ luyện khí cũng nhanh hơn vài lần.

Không chỉ như vậy, luyện đan cũng giống thế.

Thẩm Hạo lấy giáp xác và da rắn mà ba con giao long lột ra khi độ kiếp, đồng thời lấy thêm một số dược liệu khác, sau đó bắt tay vào luyện chế.

Một ngày sau, ba bộ y phục toàn bộ hoàn thành.

Một bộ váy giáp màu đỏ, tổng thể làm bằng vải đỏ, tại các vị trí ngực, vai, cánh tay, chân... dùng giáp xác Tiểu Hồng lột ra luyện thành áo giáp trang điểm lên trên, nhìn rất anh vũ.

Còn Tiểu Thanh và Tiểu Bạch thì lần lượt được luyện thành hai bộ trường bào Hán phục màu xanh và trắng.

Ba bộ y phục này, Thẩm Hạo đều tận lực ngưng luyện khắc họa cấm chế, luyện chế thành Thượng phẩm Linh khí.

Hơn nữa còn có công năng biến hóa, có thể tùy ý thay đổi kiểu dáng quần áo theo ý muốn, muốn biến thành dạng gì thì thành dạng đó, tùy tâm sở dục.

Sau khi xuất quan, Thẩm Hạo giao ba bộ linh khí pháp y cho ba con giao long mới sinh.

Một ngày này, các nàng cũng đã nghiên cứu thấu đáo phương pháp hóa hình, đây là thiên phú của thần thú, đối với các nàng mà nói cũng không khó.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh diễm của Thẩm Hạo, các nàng lần lượt hóa hình thành người.

Chỉ là, sau khi hóa hình đều trong tình trạng không mảnh vải che thân, khiến Thẩm Hạo nhìn đến đỏ mặt tía tai.

Cũng may nơi này là Lăng Vân Tiên Cung, không có người ngoài.

Tiểu Hồng, một mái tóc đỏ xõa vai, dung nhan thành thục vũ mị, hiển nhiên là lấy dung mạo Ô Thiền làm tham khảo để hóa hình, thân hình cao ráo, đầy đặn đẫy đà, đùi thon dài, đường cong linh lung.

Tiểu Bạch, tóc đen như thác đổ sau đầu, khí chất có chút thành thục ổn trọng, cũng là da trắng dáng xinh, cành vàng lá ngọc, trắng nõn như dương chi mỹ ngọc.

Còn Tiểu Thanh, tuổi nhỏ nhất, còn tỏ ra có chút ngây thơ, nhưng thân hình lại đồng dạng phong mãn linh lung, có cảm giác "mặt học sinh thân hình phụ huynh", tóc xanh như suối, dung nhan tiếu lệ.

Ba người sau khi hóa hình đều là đại mỹ nữ đỉnh cấp a!

Ánh mắt Thẩm Hạo rực lửa, ba nàng vừa hóa hình cũng không hề che giấu, hào phóng triển hiện cho Thẩm Hạo xem.

Tiểu Thanh còn tinh nghịch nháy mắt với Thẩm Hạo.

Xem ra cả ba đều đang có ý định muốn làm cái trò "sủng vật lấn chủ".

Phen này xong rồi, hậu viện lại sắp thêm ba người phụ nữ, bất quá thế cũng rất tốt a, long nữ đấy ~ Thẩm Hạo giơ tay che miệng, ho khan hai tiếng: "Khụ khụ, các nàng thế này còn ra thể thống gì, mau mặc quần áo vào đi, đều là ta tận tâm luyện chế cho các nàng đấy!" Nói rồi, Thẩm Hạo đưa ba bộ y phục vừa luyện chế xong cho ba nàng.

Vì được luyện chế từ chính những thứ các nàng lột ra nên y phục có sự thân cận tự nhiên, các nàng rất dễ dàng luyện hóa.

Sau đó, y phục trực tiếp thiếp hợp vào người, tôn lên hoàn toàn thân tư yêu kiều của ba nàng.

Tiếp đó, cả ba đều sấn đến bên cạnh Thẩm Hạo, ôm lấy hắn.

Các nàng là cố ý, biến y phục thành trạng thái bó sát nhất để dụ dỗ Thẩm Hạo đây mà.

Đặc biệt là Tiểu Hồng, mảnh vải chỗ ngực bộ giáp váy bị nàng ẩn đi, lộ ra khe rãnh thâm sâu khiến người ta không dời nổi mắt. "Khụ khụ, đều mặc quần áo cho tử tế vào, bộ dạng này làm sao ra ngoài gặp người khác được?" Tiểu Hồng nũng nịu nói: "Chủ nhân, người ta thế này chỉ mặc cho chàng xem, không cho người khác xem đâu ~" Tiểu Thanh và Tiểu Bạch cũng vô cùng tán đồng gật đầu, mặt cọ cọ vào cánh tay Thẩm Hạo ma sát, trong miệng còn phát ra âm thanh "ưm ưm".

Thẩm Hạo thấy thế cũng không khách khí, trực tiếp ôm cả ba vào lòng vuốt ve một hồi. "Được rồi ~, mau biến về dáng vẻ bình thường đi, có người đến rồi ~" Ba người lúc này mới rời khỏi lồng ngực Thẩm Hạo.

Một lát sau, bốn nàng Ô Thiền đi vào, nhìn thấy ba nàng Tiểu Hồng, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh đã hóa hình thành người.

Trên mặt Ô Thiền treo một nụ cười mỉm, còn Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình thì mang theo vẻ thăm dò. "Di?

Hạo ca, ba vị này là ai vậy?

Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?" Hoắc Ngọc Đình nghi hoặc hỏi.

Ô Thiền nghe vậy cười khẽ: "Thế mà còn không nhìn ra sao?

Chính là ba con giao long lúc nãy đó ~ Không ngờ hóa hình thành long nữ nha ~ Xem ra phu quân có phúc rồi." Thẩm Hạo lập tức ho nhẹ hai tiếng: "Khụ khụ, Thiền nhi, Thanh Sương, Uyển Nhi, Ngọc Đình, mau lại đây ~ Các nàng chính là bộ dáng hóa hình của Tiểu Hồng, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh." Tiểu Hồng ba nàng vốn dĩ là thú cưng, thân phận cũng tương đương với tỳ nữ.

Thế là ba nàng lần lượt tiến lên hành lễ với các nàng Ô Thiền.

Thấy ba người hiểu quy củ như vậy, trong lòng Thanh Sương, Uyển Nhi, Ngọc Đình cũng thêm vài phần tán đồng, lập tức tiến lên, mỗi người kéo một người trò chuyện.

Đặc biệt là Doãn Thanh Sương, tay chân không thành thật sờ soạng khắp nơi, làm Tiểu Hồng cũng phải xấu hổ.

Nhất là bộ linh khí pháp y trên người ba nàng khiến nhóm Thanh Sương vô cùng hâm mộ, liền xúm lại trước mặt Thẩm Hạo đòi hắn cũng phải làm cho mình.

Thẩm Hạo đâu có lý nào không đồng ý. "Được được ~, đều có cả, ta làm sao có thể bên trọng bên khinh chứ ~ Thiền nhi, ta nhớ nàng vốn đã có một bộ, hình như là màu tím, đưa đây ta giúp nàng luyện lại một chút." Ô Thiền nghe vậy cũng nở nụ cười rạng rỡ vũ mị.

Sau khi lấy pháp y của Ô Thiền, Thẩm Hạo lại lần nữa chui vào phòng tu luyện luyện khí.

Lần này không chỉ luyện chế y phục bên ngoài mà còn cả nội y, tất, giày, bông tai, dây chuyền, vòng tay, nhẫn, dây buộc tóc, trâm cài... toàn bộ làm một bộ.

Trừ y phục luyện chế tốn chút thời gian, mấy món đồ chơi nhỏ còn lại đều không khó.

Sau khi nung chảy dược liệu, dùng thần thức tạo hình, muốn dạng gì có dạng đó, đơn giản vô cùng.

Tốn thời gian nhất vẫn là khắc họa cấm chế.

Bộ trang bị này toàn bộ được hắn luyện thành cấp bậc Linh khí.

Nếu mặc vào, có thể nói là vũ trang đến tận răng.

Y bào của Ô Thiền là một bộ váy dài màu tím, hơn nữa còn vô cùng hở hang, xẻ tà đến eo, cổ chữ V sâu xuống tận bụng nhỏ, lại còn hở lưng.

Còn kèm theo một chiếc áo choàng cực ngầu.

Thẩm Hạo nhìn mà thèm thuồng, đây chính là bộ trang phục Nữ Vương a ~ Thẩm Hạo đem nó hoàn toàn luyện lại thăng cấp một phen, thêm vào dược liệu trân quý, khiến nó thăng cấp lớn.

Hiện tại đã là Thượng phẩm Linh khí.

Tất cả y phục đều có công năng biến hóa, sử dụng tùy tâm.

Y bào Nữ Vương của Ô Thiền tự nhiên cũng như thế, tâm niệm vừa động là có thể biến hóa che kín thân thể.

Mà chiếc áo choàng sau lưng cũng được đại thăng cấp.

Thẩm Hạo còn đặc biệt gọi Ô Thiền tới, để nàng chú nhập Xà

Thần chi lực.

Hai vạt dài của chiếc áo choàng này biến thành hai cái đầu rắn khổng lồ dữ tợn.

Hiện tại bộ y phục này của Ô Thiền có thể gọi là "Xà Linh Hoa Phục".

Trên y phục còn có một chiếc mũ trùm đầu viền ren màu tím.

Bộ phận mắt còn có một dải lụa mỏng màu tím che chắn, Thẩm Hạo cũng tinh luyện một phen, biến thành linh khí đi kèm.

Luyện chế xong xuôi, Ô Thiền nhìn bộ y phục hoàn toàn mới này, trong lòng tim đập thình thịch.

Chương 342

Nàng trực tiếp thay ngay trước mặt Thẩm Hạo, khiến hắn nhìn mà trong lòng nóng ran.

Ô Thiền tay cầm quyền trượng hoàng kim, một thân Nữ Vương bào màu tím gợi cảm, khóe miệng nhếch lên nụ cười cao quý vũ mị, nhìn Thẩm Hạo đến mức hắn khó mà kiềm chế.

Ô Thiền thấy thế, nâng tay trái lên, mu bàn tay che miệng cười một tràng ưu nhã, cao quý.

Đôi mắt to sau lớp lụa mỏng cũng nheo lại đầy mị hoặc.

Sau đó, nàng trực tiếp đè Thẩm Hạo xuống đất, cho hắn nếm chút ngọt ngào.

Thẩm Hạo hân nhiên tiếp nhận, lập tức phối hợp.

Nữ Vương chơi rất vui vẻ ~ Sau khi xuất quan, hắn lập tức đem tặng đống trang bị vừa luyện chế xong. "A ~, đẹp quá ~" "Đúng vậy a ~, quá đẹp," "Cái bông tai này em thích quá ~, các chị nhường cho em đi ~~" "Ân, sợi dây chuyền này em rất thích, em cũng không khách khí nha ~" "Hi hi, cái vòng tay này không tệ, em lấy nha ~" ...

Mấy người nhao nhao không kịp chờ đợi mà chọn lựa.

Nhất thời oanh ca yến ngữ.

Sau đó, chúng nữ toàn bộ thay đổi trang bị, khí chất và nghi thái cả người trực tiếp được nâng lên vài bậc.

Khiến người ta vừa nhìn liền biết là quý nữ.

Hơn nữa, y phục này còn có thể tùy tâm biến hóa.

Mấy người cũng không e thẹn, trực tiếp coi như chốn không

người ngay trước mặt Thẩm Hạo chơi trò thay đồ.

Một chốc lại đổi một kiểu dáng, làm Thẩm Hạo nhìn đến mòn con mắt.

Đùa nghịch một hồi lâu, chúng nữ mới khôi phục lại cách ăn mặc bình thường.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại đi đến tiểu viện của ba người Hồ Bát Nhất.

Nhân cơ hội này, Thẩm Hạo cũng luyện chế cho ba người bọn họ một ít trang bị, đều là pháp y, giày ủng...

Đều là cấp bậc Pháp bảo, vừa vặn thích hợp, nếu cấp bậc cao quá bọn họ còn không dùng được, pháp lực không đủ không thôi động nổi, ngược lại thành ra không tốt. "Quá cảm tạ Thẩm gia, vậy bọn tôi xin nhận!" Hồ Bát Nhất không nói lời thừa thải, tất cả đều ở trong lòng.

Sau đó, ba người lại nỗ lực đầu nhập vào trong tu luyện.

Mấy cô gái sau khi nhận được quà của Thẩm Hạo cũng biết tri ân báo đáp.

Ba tiểu long nữ Thẩm Hạo cũng không bỏ rơi, dùng Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp giúp các nàng nâng cao tu vi.

Lần đầu song tu, dưới sự dẫn dắt bởi tu vi cao thâm của Thẩm Hạo, cả ba tiểu long nữ đều thăng lên đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Không mất quá nhiều thời gian nữa, cả ba cũng đều có thể tiến giai Hóa Thần.

Liên tục mấy ngày hoang dâm vô độ, Thẩm Hạo thoát ly khỏi sự dụ hoặc của ôn nhu hương, một lần nữa trở lại phòng tu luyện.

Trước đó có được Vô Tướng Ma Hoa và Vô Tướng Quả ở Đông Bắc vẫn chưa nghiên cứu kỹ càng. "Bảo Tương Hoa, Vô Tướng Ma

Hoa ~" Vô Tướng Ma Hoa này là do Bảo Tương Hoa dị biến mà thành, bên trong ẩn chứa tà khí thâm sâu.

Bất quá Thẩm Hạo không dùng tà khí để luyện hóa mà giữ lại, có Ám Nhật dị tượng ở đó, những tà khí kia hoàn toàn không có tác dụng với hắn.

Vô Tướng Ma Hoa này sau khi sơ bộ luyện hóa liền hóa thành một đài sen cửu phẩm màu đen pha đỏ.

Thẩm Hạo triệu hoán nó ra.

Bản thân phẩm cấp đài sen này đã rất cao, là phôi linh bảo khó gặp!

Nói là hiếm có khó tìm trên đời cũng không quá đáng!

Đài sen nhìn qua vô cùng có bức cách, đoan tọa trên đài sen đều là tiêu chuẩn của đại năng cấp bậc Bồ Tát, Phật đà, đại biểu cho thân phận địa vị.

Thẩm Hạo cầm lấy đài sen, bắt đầu tế luyện.

Đài sen này bản thân đã là phôi linh bảo, không cần lô hỏa hậu thiên rèn luyện, trực tiếp tế luyện là có thể thành hình.

Thẩm Hạo không ngừng rót pháp lực vào, khắc họa cấm chế lên bản nguyên của đài sen.

Hắn một hơi khắc họa ra ba mươi sáu đạo Thiên Cương cấm chế lên đó.

Tuy rằng Tiểu Chư Thiên Vân Cấm Cấm Pháp trong tay không trọn vẹn, nhưng Thẩm Hạo tỉ mỉ tham ngộ xu thế câu liên diễn hóa của ba mươi sáu đạo Thiên Cương cấm chế này.

Tốn một chút thời gian, hắn thành công hóa ba mươi sáu đạo Thiên Cương cấm chế này thành một đạo Tiểu Chư Thiên Vân Cấm.

Cũng nhờ đó, đóa đài sen này thành công bước vào cấp bậc Tiên khí.

Về sau nữa thì Thẩm Hạo tạm thời hết cách.

Tu vi không đủ, muốn vượt cấp tiếp tục khắc họa Tiểu Chư Thiên Vân Cấm là quá khó khăn.

Tạm thời cũng đã đủ dùng rồi.

Thế là Thẩm Hạo liền dừng lại.

Hơn nữa đài sen này hắc ám thâm trầm, tà khí nội uẩn, đảo lại có thể mang đi cho Ngọc Thai Phân Thân sử dụng, rất phù hợp. "Không tệ không tệ, sau này ngươi gọi là Huyền Hắc Bảo Tương Liên Đài đi." Tế luyện xong Huyền Hắc Bảo Tương Liên Đài, Thẩm Hạo lại lấy ra quả Vô Tướng Quả kia.

Màu tím thâm thúy, chói mắt như thủy tinh.

Quả thực này cũng là một dược liệu luyện khí cực tốt, có thể luyện chế ra bảo vật thủ hộ thần hồn.

Mà sức mạnh cốt lõi nhất của nó vẫn là luồng thần hồn chi lực cường hoành và năng lực huyễn mộng cảnh kia. "Đồ tốt thế này không thể lãng phí!" Thẩm Hạo lấy xuống một phần nhỏ quả thực thủy tinh giữ lại.

Hơn một nửa còn lại hắn định lấy thần hồn chi lực và năng lực huyễn mộng cảnh làm hạch tâm, luyện chế thành một kiện pháp bảo.

Tiện thể còn có thể tham ngộ một chút năng lực huyễn mộng cảnh cực kỳ cường đại này.

Có thể lặng lẽ khiến người ta rơi vào mộng cảnh là một loại sức mạnh huyễn thuật cực mạnh, đối với thần hồn cũng có lợi ích cực lớn.

Thẩm Hạo tốn một chút thời gian liền tham ngộ xong loại sức mạnh thần hồn và năng lực huyễn mộng cảnh mà quả thực này thai nghén.

Năng lực huyễn mộng cảnh này kỳ thực đến từ thần hồn chi lực cường đại kia, kinh qua Vô Tướng Ma Hoa diễn hóa hình thành nên một năng lực cường đại như vậy.

Vô cùng dễ dùng!

Đặc biệt là trong tình huống áp chế tu vi, đơn giản là lợi khí vô song để dọn cỏ rác.

Năng lực này kỳ thực không tệ!

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp luyện hóa Vô Tướng Quả này, luyện thành một kiện chí bảo phòng hộ thần hồn, chuyên môn phòng ngự thủ đoạn thần hồn.

Cuối cùng, quả thực này bị hắn luyện chế thành một pháp bảo hình cái chuông, đặt tên là "Trấn Hồn Linh".

Trấn áp thần hồn, phòng ngự tất cả công kích thần hồn.

Hơn nữa mượn nhờ Trấn Hồn Linh còn có thể tăng phúc thần hồn chi lực, cường hóa hiệu quả huyễn mộng cảnh.

Có công có thủ!

Còn phần nhỏ quả thực còn lại, hắn lấy xuống vài miếng, cũng luyện chế thành mấy kiện pháp bảo phòng ngự linh hồn, đều có hình dạng bảo châu, thu vào trong thức hải để bảo vệ thần hồn không chịu ngoại lực xâm hại.

Gọi là Trấn Hồn Bảo Châu đi.

Mấy nàng mỗi người một kiện là vừa đẹp.

Luyện chế những pháp bảo này cùng với tham ngộ huyễn mộng

cảnh tốn mất một ít thời gian, loáng cái đã bảy tám ngày trôi qua.

Chương 343

Thẩm Hạo sau khi xuất quan gọi tất cả các nàng lại, giao Trấn Hồn Bảo Châu cho mọi người.

Các nàng đều vô cùng vui vẻ nhận lấy bảo châu, sau đó mỗi người hôn hắn một cái.

Sau đó, Thẩm Hạo mang theo Huyền Hắc Bảo Tương Liên Đài lần nữa đi tới Tuyết Vực Cao Nguyên, đến chỗ Ngọc Thai Phân Thân tặng đài sen cho nó.

Trải qua một thời gian thai nghén, phân thân đã cách ngày xuất thế không xa.

Mặc Vân Chu một đường lao đi vun vút, rất nhanh đã tới khu không người trên cao nguyên, tiến vào trong sơn cốc di chỉ Ác La Hải Thành.

Sơn cốc bị trận pháp che giấu, từ bên ngoài rất khó nhìn ra sơ hở.

Thẩm Hạo trực tiếp độn xuống lòng đất, đi đến chỗ Long Vương Đan, trồng đóa sen đen này ngay cạnh tinh thể Thần Cách hắc ám.

Sen đen rơi xuống đất liền bén rễ, trực tiếp nương theo tinh thể Thần Cách cắm rễ vào trong Long Đan.

Thẩm Hạo khống chế lực độ hấp thu tạo hóa linh dịch long mạch của sen đen một chút, tránh để nó hút quá mạnh làm hỏng Long Đan.

Cái Huyền Hắc Bảo Tương Liên Đài này cứ để cho Ngọc Thai Phân Thân làm linh bảo bản mệnh đi.

Cảm ứng tình huống của Ngọc Thai Phân Thân một chút, Thẩm Hạo rất hài lòng, đã thai nghén gần xong rồi, không bao lâu nữa là có thể xuất thế.

Dù sao có bản thể Thẩm Hạo hiệp trợ, ăn ngon như thế, lớn nhanh một chút cũng là bình thường.

Để lại một đống tài nguyên tu luyện trong nhẫn trữ vật đặt ở một bên, chờ phân thân xuất thế là có thể dùng ngay.

Làm xong một hồi "tán tài đồng tử", Thẩm Hạo tặng đồ xong liền lập tức trở lại mặt đất.

Hắn gia cường trận pháp sơn cốc này thêm một lần nữa, lấy bản thân phong thủy địa thế nơi này làm cơ sở, như vậy càng thêm ẩn tế.

Sau đó, hắn liền trở về Trùng Cốc tiếp tục tĩnh tu. "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh" cách tu thành vạn biến vẫn còn xa lắm, phải mất vài năm, đây là còn phải mỗi ngày không gián đoạn toàn lực tu luyện, nếu không thời gian càng dài.

Tạm thời đều tiến vào một khoảng thời gian tu luyện ninh tĩnh.

Ở một bên khác, chỗ Bạch Thắng Lỵ.

Từ sau khi nhìn thấy bộ Âm Dương Bảo Cấp mà hai lão đạo sĩ để lại trên tàu hỏa, nghiên cứu thiên Giải Mộng xong, trong lòng cậu ta vẫn luôn bất an.

Bởi vì cơn ác mộng ngàn năm kia đối với cậu ta mà nói căn bản là vô giải.

Bất quá cũng may sự tình tạm thời chưa gấp gáp đến thế, ác mộng kia vẫn chưa thường xuyên mơ thấy, oan hồn Thổ Long Tử kia vẫn chưa ra tay.

Bạch Thắng Lỵ từ Đông Bắc trở về kinh thành, Hạt Lão Nghĩa rất cao hứng.

Nghe nói ở Đông Bắc, Bạch Thắng Lỵ còn đi theo nhóm người Thẩm Hạo đổ một cái đấu lớn Liêu Đại, từ bên trong lôi ra không ít

đồ tốt.

Những thứ này Thẩm Hạo chia không ít cho Bạch Thắng Lỵ, để cậu ta mang về cho Hạt Lão Nghĩa.

Cũng coi như là cho Hạt Lão Nghĩa chút ngon ngọt.

Hạt Lão Nghĩa cười không khép được miệng.

Không ngờ nhờ vả bọn họ giúp đi tìm người mà cũng thuận tiện đổ được một tòa đại mộ, thật là lợi hại.

Hạt Lão Nghĩa rất bội phục.

Sau đó, Hạt Lão Nghĩa liền bắt đầu điều giáo Bạch Thắng Lỵ tại nhà, đem chuyện làm ăn trong tay mình cũng từ từ để Bạch Thắng Lỵ tiếp nhận toàn bộ.

Ông cũng đã dự cảm được mình không còn sống được bao lâu nữa, đang chuẩn bị trước.

Bạch Thắng Lỵ cảm giác mỗi ngày đều trôi qua rất sung túc.

Thời gian cứ thế trôi qua vài tháng, vẫn luôn bình an vô sự.

Thẩm Hạo tuy rằng luôn chuyên tâm tu luyện, nhưng cũng phái phân thân trở lại tứ hợp viện ở kinh thành, thi thoảng lộ mặt một chút.

Chuyện trộm mộ này cũng không phải ngày nào cũng có.

Trong Trùng Cốc, ba người Hồ Bát Nhất cũng đã đột phá đến cảnh giới Kim Đan, hiện tại cũng có thể xưng một tiếng cao thủ rồi.

Tầng thứ sinh mệnh tiến hóa, cả người đều phát sinh thuế biến.

Mọi người cũng không phải cứ ở lì trong Trùng Cốc khổ tu, thi thoảng cũng phải ra ngoài chơi một chút.

Bàn Tử thì cứ thỉnh thoảng lại đi Hồng Kông liên lạc tình cảm với mấy chị em phú bà.

Hiện tại Bàn Tử tu vi cao lên, tướng mạo cũng lại lần nữa nâng lên một bậc, càng thêm tuấn tú.

Cộng thêm thể cách cường tráng, cởi áo ra chính là một gã trai cơ bắp, vô cùng được mấy phú bà yêu thích.

Hiện tại hắn đang du hí bụi hoa, vui vẻ vô cùng.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng thường xuyên cùng nhau ra ngoài du ngoạn, cũng đã triệt để đến với nhau.

Thẩm Hạo thấy tình cảm bọn họ rốt cuộc cũng có đột phá thực chất, thế là bèn đem Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp do mình sáng tạo truyền thụ cho bọn họ, để hai người có thể thông qua âm dương song tu mà tu hành, gia tăng tốc độ tu luyện.

Cuối cùng, mấy nàng Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi cũng thường xuyên dẫn theo Ô Thiền, còn có ba tiểu long nữ Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng ra các thành phố bên ngoài chơi đùa, chủ yếu cũng là đi Hồng Kông.

Ở niên đại này, nội địa quả thực chưa có gì vui, chỉ có Hồng Kông, Áo Môn (Macau) cùng với Đài Loan là kinh tế phát đạt, ngành giải trí phong phú, có nhiều thứ vui chơi.

Mấy nàng trực tiếp lập nhóm đi chơi, đều là người có thực lực, còn có cao thủ như Ô Thiền ở đó, một chút vấn đề an toàn cũng không có.

Ngược lại Thẩm Hạo vẫn luôn đắm chìm trong bế quan tu luyện, chuyên tâm cày tiến độ "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh".

Xuân đi thu đến, vài tháng trôi qua, đã là mùa thu.

Thân thể Hạt Lão Nghĩa mỗi ngày một kém, càng lúc càng không xong.

Ông cũng cảm giác được đại hạn của mình sắp tới, bèn gọi đồ đệ Bạch Thắng Lỵ đến trước giường, nắm lấy tay cậu ta, dặn dò tỉ mỉ. "Thắng Lợi à, thầy sợ là không xong rồi, không chịu nổi mấy ngày nữa đâu.

Sau này chuyện làm ăn trong nhà giao toàn bộ cho con." "Còn nữa, nhất định phải giữ quan hệ tốt với Thẩm Hạo ở Thấm Viên Trai và cả bọn Hồ Bát Nhất." "Có cái mặt già này của thầy ở đây, con nếu có chuyện đại sự gì, có thể yên tâm đi tìm bọn họ, bọn họ nhất định sẽ giúp con!" "Nhớ kỹ chưa?" Bạch Thắng Lỵ vẻ mặt bi thương gật đầu: "Con biết rồi, sư phụ?" Hạt Lão Nghĩa càng lúc càng thều thào vô lực: "Ừ, vậy là được, nhất định phải ghi nhớ lời thầy!

Thật sự có đại sự không qua được hẵng đi tìm bọn họ, biết chưa?

Tự mình gánh được thì tự mình gánh, đừng làm phiền người khác, tình phân cũng có hạn, không thể tiêu xài hết được!" Bạch Thắng Lỵ liên tục gật đầu.

Hạt Lão Nghĩa nằm trên giường, gật đầu: "Đúng rồi, thằng nhóc con, chút bản lĩnh mèo quào kia, sau này tốt nhất đừng làm cái nghề đổ đấu trộm mộ nữa, bản lĩnh không được, tâm cơ cũng không xong.

Đám trộm mộ kia kẻ nào mà chẳng tâm ngoan thủ lạt, con như vậy sợ là bị người ta đâm sau lưng hại chết lúc nào không hay!

Cứ thành thành thật thật làm tiếp cái nghề thủ công của thầy là được rồi, biết chưa?

Khụ khụ khụ ~" Hạt Lão Nghĩa nói đến cuối cùng, dùng sức quá độ nên ho khan.

Cổ họng đau rát như bị dao cứa, đến giọng nói cũng khàn đặc. "Con biết rồi sư phụ, thầy đừng nói nữa, uống thuốc trước đi đã, uống thuốc rồi sẽ mau khỏe lại thôi ~" Bạch Thắng Lỵ bưng một bát

thuốc đến khuyên nhủ.

Hiện tại khám bệnh chủ yếu vẫn là Đông y, Tây y còn chưa phổ cập, vừa rắc rối lại vừa đắt, người bình thường không khám nổi.

Hạt Lão Nghĩa cũng rất nghe lời, dưới sự hầu hạ của Bạch Thắng Lỵ uống hết bát thuốc.

Ông cụ nói lâu như vậy miệng cũng khô rồi, uống ngụm thuốc coi như nhuận giọng vậy.

Có điều thuốc này đắng thật, gương mặt già nua của ông nhăn lại thành một đoàn. "Haizz ~" Hạt Lão Nghĩa thở dài một hơi, trong lòng ông ngược lại rất bình tĩnh, đối mặt với cái chết sắp đến cũng rất thản nhiên.

Duy nhất không yên lòng chính là đứa đồ đệ này. "Lời dư thừa thầy cũng không nói nữa, cái gì cần dặn dò thầy cũng đã dặn rồi, sau này, toàn bộ đều phải dựa vào chính con." Mấy tháng trôi qua, Hạt Lão Nghĩa đã giao toàn bộ việc kinh doanh trong tay cho đồ đệ là Bạch Thắng Lỵ.

Chương 344

Những đối tác làm ăn cũ, cũng như những người nể mặt hiệu buôn của lão, đều tìm đến Bạch Thắng Lỵ.

Bạch Thắng Lỵ đi theo Hạt Lão Nghĩa bao năm nay, kiến thức về đồ thật cũng không ít, coi như là có chút bản lĩnh, không đến nỗi làm mất mặt hiệu buôn của sư phụ.

Hiện tại, sức khỏe của Hạt Lão Nghĩa ngày càng kém.

Gắng gượng thêm vài ngày, cuối cùng một hơi không thở được, lão đã qua đời, Bạch Thắng Lỵ lo liệu hậu sự cho ông chu đáo.

Từ đó, Bạch Thắng Lỵ cũng bắt đầu tự lập.

Tuy nhiên, sự việc không kết thúc đơn giản như vậy.

Chuyện của hắn mới chỉ vừa bắt đầu.

Yên ổn được vài tháng, cơn ác mộng rốt cuộc lại ập tới.

Oán hồn của con Thổ Long Tử kia lại nương theo mộng cảnh mà tìm đến.

Bạch Thắng Lỵ thường xuyên gặp ác mộng liên tục mấy ngày liền, cứ nhắm mắt lại là thấy hình ảnh Thổ Long Tử kéo theo ruột gan bò ra từ trong quan tài.

Hắn vì thế mà ngủ không ngon, thường xuyên nơm nớp lo sợ.

Bạch Thắng Lỵ tuy tiếp quản công việc của Hạt Lão Nghĩa, nhưng buôn bán đồ đào mộ, đồ đá rốt cuộc vẫn là kinh doanh cấp thấp.

Kiếm đều là tiền vất vả, cũng chẳng được bao nhiêu.

Hắn cũng muốn phát tài, từ trong mộ Tát Mãn nữ thần ở Đông

Bắc tuy có lấy được không ít đồ, nhưng cũng không thể miệng ăn núi lở.

Thế là hắn hễ có rảnh liền đến chợ quỷ (quỷ thị) lượn lờ, kỳ vọng may mắn vớ được vài món hàng xịn (hành hóa).

Tiếc là vận may không mỉm cười.

Cho đến khi một người bà con xa, gọi là ông anh họ, ngoại hiệu "Đại Yên Điệp" (Tẩu Thuốc Lớn) rủ hắn cùng đi Dự Tây (phía Tây Hà Nam), định tìm đến những thôn làng hẻo lánh để thu mua hàng cũ.

Địa điểm chính là Thông Thiên Lĩnh thuộc núi Phục Ngưu ở Dự Tây.

Nghe nói trước đây từng có người thu được đồ tốt từ tay dân làng ở đó, trong đó có một chiếc chén rượu bằng ngọc nạm vàng, nhìn qua là biết không phải thứ người thường dùng được, là đồ chuyên dụng của Hoàng đế thời xưa hoặc dùng khi tế tự thần linh.

Vì thế, Đại Yên Điệp cho rằng Thông Thiên Lĩnh chắc chắn có cổ mộ.

Nghe đồn trước giải phóng, dân làng ở đó khi cày ruộng từng đào được người ngọc bích, trong núi còn có truyền thuyết về Phi Cương (cương thi biết bay).

Hai người Bạch Thắng Lỵ liền quyết định đi tới đó.

Dưới tình huống không có ngoại lực như Thẩm Hạo can thiệp, mọi chuyện hầu như diễn ra y hệt kịch bản gốc.

Tuy nhiên, hai ông cháu trưởng thôn ở thôn Phi Tiên tại Thông Thiên Lĩnh lại không phải người thường.

Họ là truyền nhân của Âm Dương Đoan Công Chu Ngộ Cát danh tiếng, hơn nữa cũng là người tu hành, chỉ là hai người Bạch Thắng Lỵ

không biết mà thôi.

Gần Thông Thiên Lĩnh, núi hoang rừng rậm, thủy thổ xói mòn, một loạt những ngọn núi hình dáng như nấm mồ cô độc, trọc lóc, trải dài miên man.

Thôn Phi Tiên ở Thông Thiên Lĩnh là một tòa thôn bảo (làng pháo đài) hình tròn khổng lồ, tọa lạc giữa một thung lũng.

Tường ngoài cao hơn mười mét, là tường đất nện hình vòng cung, bên trong chia làm ba tầng trong ngoài, trung tâm là giếng trời hình tròn lõm xuống.

Cả thôn bảo tường cao hào sâu, dễ thủ khó công, giống như một cái lô cốt khổng lồ.

Trong thôn bảo, tất cả nhà cửa đều phân bố theo phương vị Bát Quái, vây quanh tổ miếu ở giữa, mà trên mặt đất tổ miếu có hai cái giếng cổ, tượng trưng cho hai mắt âm dương, thông thẳng xuống bụng núi.

Bên trong thôn bảo vô cùng phức tạp, nhà cửa ba tầng ba lớp, phân liệt theo Bát Quái, trong quẻ có quẻ, quẻ lồng quẻ.

Mỗi sáu gian nhà là một quẻ, giữa hai quẻ còn có tường chắn lửa, ngăn cách lẫn nhau, dù có hỏa hoạn cũng không cháy lan sang doanh trại khác.

Mà trong hành lang còn có thêm nhiều cơ quan cửa quái, có thể đóng có thể mở, người ngoài đi vào chắc chắn sẽ lạc đường.

Thôn Phi Tiên ở Thông Thiên Lĩnh này được xây dựng từ thời Minh, do Tổng binh Chu Ngộ Cát thống lĩnh Quật Tử Quân xây dựng.

Chu Ngộ Cát có khả năng quan sát khí hậu gió mây, thông hiểu ngũ hành bát quái, được người đời gọi là Âm Dương Đoan Công.

Ông thống lĩnh ba ngàn Quật Tử Quân, sở trường đào hào đắp thành, chỉ là vào những năm cuối của vương triều, gian thần lộng hành, quốc quân hôn dung, Chu Ngộ Cát liền treo ấn từ quan, đưa bộ hạ và gia đình đến Thông Thiên Lĩnh xây dựng thôn Phi Tiên.

Không chỉ vì phong thủy của Thông Thiên Lĩnh, mà còn để trấn áp Xích Tu Thổ Long dưới lòng đất.

Vốn dĩ gọi là Đoan Công Bát Quái Bảo, nhưng sau này gọi quen miệng thành thôn Phi Tiên.

Nhóm Bạch Thắng Lỵ, cùng với một gã tài xế bị lật xe đi cùng biệt danh "Hậu Kiểm Bì" (Da Mặt Dày), cho rằng dưới tổ miếu có lối vào mộ Hán ở Thông Thiên Lĩnh.

Kết quả bị đứa cháu ngốc nghếch của ông lão đẩy xuống giếng tổ miếu.

Nước trong giếng lạnh thấu xương, màu nước vàng sẫm như hoàng tuyền.

Vận khí bọn họ còn tốt, tìm được đường sống dưới đáy giếng, từ một thông đạo dẫn thẳng vào bụng núi mà thoát chết.

Tại đó, họ phát hiện ra những rễ cây đỏ rực như máu, hình thù như rồng cuộn (cầu long), cùng với quan quách của Âm Dương Đoan Công Chu Ngộ Cát.

Rễ cây đỏ như máu này bàn căn thác tiết dưới lòng đất, gần như mọc kín cả lòng đất Thông Thiên Lĩnh.

Truyền thuyết kể rằng, thời viễn cổ có một loại cây gọi là Xích Tu Thụ (cây râu đỏ), là một loại linh căn hiếm có, nhưng quá trình sinh trưởng của nó cực kỳ tiêu hao địa lực, có thể hút cạn màu mỡ của đất đai biến thành sa mạc cằn cỗi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến vùng đất quanh Thông Thiên Lĩnh

hoang vu.

Cây này chính là Xích Tu Thụ.

Mà vùng đất này cũng đại hữu lai lịch.

Thời Xuân Thu, nơi đây là bãi tha ma của người Cừu Do, Xích Tu Thụ mọc ở đây.

Trong rễ cây Xích Tu Thụ có một loại trùng gọi là Xích Tu Trùng, được người Cừu Do tôn làm Thổ Long.

Nghe nói loài trùng này sẽ nhả tơ kết kén trên người cương thi, bao bọc thi thể lại, sau vô số năm, người đó sẽ sống lại lần nữa.

Tuy nhiên, sau khi nước Tấn diệt Cừu Do, chặt bỏ Xích Tu Thụ trên bãi tha ma, bí mật này liền ít người biết.

Tuy thân cây đã bị chặt bỏ không biết bao nhiêu năm, nhưng rễ cây chôn sâu dưới đất vẫn chưa chết, cứ mãi hấp thu địa khí thủy thổ dưới lòng đất để sinh trưởng, uyển chuyển như long mạch.

Địa khí thủy thổ trong núi đều bị nó hút cạn.

Cuối thời Minh, Thông Thiên Lĩnh núi lở đất nứt, từ vết nứt bay ra Phi Cương, thực chất chính là Xích Tu Trùng phá kén chui ra, nó ký sinh hoàn toàn trên người cương thi, trưởng thành rồi thì hình dạng như Phi Cương.

Chu Ngộ Cát vừa khéo nhận ra thứ này, tra Yêu Phổ biết được dưới Thông Thiên Lĩnh có Xích Tu Thổ Long.

Chỉ là bất lực vì rễ cây Xích Tu lan tràn khắp lòng đất, dưới vết nứt lại có lượng nước lớn, không thể dùng hỏa công thiêu chết rễ cây.

Thế là ông xây dựng Bát Quái Bảo tại đây để trấn áp con Thổ Long này.

Chủ thể rễ cây nằm ngay trên Thông Thiên Lĩnh.

Chu Ngộ Cát dùng chính quan tài của mình làm Trảm Long Đinh (đinh chém rồng), đóng vào bộ rễ Xích Tu hình cầu long kia.

Nếu để mặc nó trưởng thành, sớm muộn gì cũng gây họa cho nhiều nơi hơn.

Chu Ngộ Cát lấy quan tài hóa thành Trảm Long Đinh, cắt đứt rễ chính hút sức mạnh địa mạch của Xích Tu Thụ, khiến cho rễ phụ dần dần khô chết.

Địa khí Thông Thiên Lĩnh qua bao nhiêu năm cũng đã tan hết, rễ cây đa phần đã chết khô.

Xích Tu Trùng cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Chỉ cần đủ thời gian, Xích Tu Thổ Long chắc chắn phải chết.

Đến lúc đó, phái người vào núi, phóng một mồi lửa thiêu rụi rễ cây, đốt chết tất cả kén Xích Tu Trùng bên trong.

Lúc đó mới thực sự vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Bạch Thắng Lỵ cũng coi như là một tiểu "thiên mệnh chi tử", vận khí vẫn khá ổn, chưa tới số thì không dễ chết như vậy.

Chương 345

Hơn nữa, hắn sống hay chết cũng chẳng ảnh hưởng đại cục.

Trong kịch bản gốc, cái chết của hắn cũng không phải do Cổ Thần nhắm vào, mà là do xui xẻo, không chạy kịp, bị dư chấn làm cho chết đuối.

Nếu thực sự bị Quỷ Phương Quái Thụ thôn phệ thì đến xác cũng chẳng còn.

Ba người Bạch Thắng Lỵ cuối cùng được hai ông cháu thôn Phi Tiên kịp thời cứu ra.

Đồng thời cũng nhân cơ hội đó phóng hỏa trong động, thiêu rụi toàn bộ kén Xích Tu Trùng.

Coi như hoàn thành sứ mệnh Chu Ngộ Cát để lại.

Ông lão họ Chu thở phào nhẹ nhõm: "Sau này rốt cuộc không cần canh giữ ở đây nữa, cũng có thể chuyển ra ngoài rồi!" Nhóm Bạch Thắng Lỵ lại lấy được từ chỗ ông lão Chu một chiếc gối Âm Dương (Âm Dương Chẩm) làm vật bồi thường.

Đại Yên Điệp lần này lỗ nặng, tiền mặt mang theo đều bị ngâm nát, lỗ vốn.

Tuy nhiên, chiếc gối Âm Dương này rất tốt, có thể bán được chút tiền, đủ để hồi vốn, có khi còn có lãi.

Trên gối Âm Dương có vẽ Thập Mộng Đồ (tranh vẽ mười giấc mộng), đều là tranh vẽ lại những giấc mộng của danh nhân lịch sử.

Đây là vật cũ do Âm Dương Đoan Công Chu Ngộ Cát để lại.

Mà bức mộng đồ cuối cùng trên chiếc gối này lại có liên quan đến

Bạch Thắng Lỵ.

Trên đó vẽ chính là cảnh tượng Chu Ngộ Cát nằm mộng khi còn sống.

Ba người Bạch Thắng Lỵ tò mò, hỏi thăm ông lão Chu tin tức cụ thể.

Ông lão gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ kể cho các cậu nghe.

Bức mộng cảnh này, theo lời tổ tông thôn Phi Tiên chúng tôi truyền lại, là cảnh tượng Âm Dương Đoan Công mơ thấy lúc sinh thời." Ông lão Chu kể lại toàn bộ những gì mình biết cho ba người nghe.

Cuối thời Minh, khi Chu Ngộ Cát còn làm quan, dẫn quân đóng ở thành Tứ Châu, ngay vùng hồ Hồng Trạch.

Lúc đó, ông từng nằm mơ thấy hai con rồng của sông Hoàng Hà và sông Hoài tranh đấu, dẫn đến nước ngập thành Tứ Châu, quân dân đều táng thân bụng cá.

Thế là ông dâng sớ xin di dời dân chúng tránh tai kiếp.

Tiếc là mọi người đều cho là chuyện hoang đường, không ai tin.

Sau này, Chu Ngộ Cát đi khắp lưu vực sông Hoàng, sông Hoài, tra rõ nguyên nhân.

Hóa ra là do ngôi cổ mộ trong núi Hùng Nhĩ đã xúc động long mạch, từ đó dẫn đến tai nạn này phát sinh.

Chu Ngộ Cát liền ghi lại giấc mộng này lên gối Âm Dương.

Sau này, đến thời nhà Thanh, quả nhiên ứng nghiệm, sông Hoàng Hà lũ lớn, cộng thêm mưa bão liên miên mười mấy ngày, nước lũ tràn qua khiến mặt đất sụt lún, cả thành Tứ Châu chìm xuống lòng đất, bị nước nhấn chìm.

Chu Ngộ Cát khi đó cũng có ý định muốn đào cổ mộ núi Hùng Nhĩ, chỉ tiếc là nhân lực đều dồn hết vào việc trấn áp Xích Tu Thổ Long, không còn sức để ra tay.

Ba người Bạch Thắng Lỵ nghe ông lão Chu kể chuyện như nghe thuyết thư.

Bạch Thắng Lỵ hỏi: "Núi Hùng Nhĩ cũng ở Dự Tây à?" Ông lão Chu gật đầu: "Không sai, nhưng tôi biết không nhiều.

Nơi đó không nằm ở Thông Thiên Lĩnh núi Phục Ngưu, mà là ở Thảo Hài Lĩnh thuộc núi Hùng Nhĩ.

Trước đây tôi cũng từng nghe người già trong thôn bảo nhắc tới, trong cổ mộ núi Hùng Nhĩ chôn Ngọc Quan Kim Dũng (quan tài ngọc, tượng người vàng), cũng không biết chủ nhân ngôi mộ rốt cuộc là ai.

Truyền thuyết thì có rất nhiều, nghe đâu có từ thời Tây Kinh, hình như cung điện, có khả năng là lăng tẩm dưới lòng đất của một vị chư hầu vương nào đó.

Có điều, nhiều năm trước, sau trận lũ quét, địa cung này đã bị nhấn chìm dưới đáy hồ.

Chỉ khi gặp trận đại hạn trăm năm mới có một lần thì mới lộ ra một đoạn trên mặt nước.

Dân gian gọi là Tiên Đôn, cái hồ kia cũng gọi là hồ Tiên Đôn.

Năm xưa tướng quân Chu Ngộ Cát cũng từng nghĩ tới việc đào cổ mộ núi Hùng Nhĩ, chỉ là cổ mộ này chìm dưới đáy nước, Quật Tử Quân tuy giỏi đào địa đạo nhưng đối với cổ mộ dưới đáy nước thì không có cách nào, đành gác lại." Lời của ông lão Chu thực sự khiến Bạch Thắng Lỵ kinh hãi trong lòng. "Ngọc Quan Kim Dũng?

Trong bích họa mộ Tát Mãn nữ thần cũng vẽ Ngọc Quan Kim Dũng, hơn nữa, trong cơn ác mộng mình luôn gặp phải cũng y hệt như

vậy!

Chuyện này chắc chắn có liên quan!

Chẳng lẽ, thứ trong mộng chỉ dẫn chính là địa cung núi Hùng Nhĩ này?" "Hít ~" Bạch Thắng Lỵ càng nghĩ càng sợ, không nhịn được hít một hơi khí lạnh. "Nếu đúng là cổ mộ núi Hùng Nhĩ, thì bất luận thế nào cũng phải đi một chuyến!

Ngày ngày bị quái vật kia quấy nhiễu, ai mà chịu nổi?!" Bên cạnh, Đại Yên Điệp lại ôm chiếc gối Âm Dương hình thú, thở ngắn than dài.

Chuyến này đi coi như lỗ nặng, tiền vốn mất trắng theo nghĩa đen, bị ngâm nát hết. "Haizz, chúng ta chuyến này đúng là lỗ to, đến giờ mới tìm được mỗi cái gối này, mau mau bán đi để hồi máu chút!

Tôi nói này, cổ mộ núi Hùng Nhĩ kia, nói gì thì nói chúng ta cũng phải xuống!

Tiền quan tài của tôi mất hết rồi, không kiếm được chút đồ thì thà chết ở trong đó còn hơn!" Đại Yên Điệp vô cùng bất lực.

Nếu không phải Bạch Thắng Lỵ lấy được ít đồ từ mộ Tát Mãn nữ thần ở Đông Bắc nên giờ thân gia giàu có, thì hắn ta giờ này chắc phải đi ăn xin rồi.

Bạch Thắng Lỵ cũng gật đầu: "Đương nhiên, tôi cũng không muốn bỏ qua ngôi cổ mộ này, anh nhìn xem, quan tài ngọc, tượng vàng, tùy tiện lấy một chút là phát tài.

Cổ mộ núi Hùng Nhĩ này, không đi không được!" Riêng Hậu Kiểm Bì, vì không quá thân thiết, hơn nữa việc xuống hồ trộm mộ quá nguy hiểm, hắn ở nhà còn có em gái phải chăm sóc, không thể xảy ra chuyện, nên không tham gia.

Hắn chỉ đợi bán cái gối này để chia tiền.

Bạch Thắng Lỵ định giá chiếc gối, trực tiếp đưa phần tiền của Hậu Kiểm Bì cho hắn.

Hậu Kiểm Bì tâm mãn ý túc rời đi.

Hai người Bạch Thắng Lỵ thì quay trở về Kinh thành.

Thời gian này, hắn vẫn bị ác mộng hành hạ.

Hầu như ngày nào cũng mơ thấy trong ngôi cổ mộ kia, cái xác chết kỳ quái kéo theo bộ ruột từ trong quan tài bò ra, giống như con nhện bò về phía hắn.

Qua từng giấc mộng, hắn phát hiện mình ngày càng gần con quái vật kia hơn.

Dù hắn liều mạng trốn tránh cũng đều bị quái vật đuổi kịp.

Tình huống ngày càng nguy cấp.

Thậm chí, hắn phát hiện trên người mình xuất hiện thương tích.

Mà chỗ đó chính là nơi bị quái vật cào trúng.

Phải nói rằng, con Thổ Long Tử kia cũng khá lợi hại, mượn sức mạnh của gối Phục Hổ Âm Dương, có thể đả thương người trong mộng và phản phệ ra hiện thực.

Tình huống khẩn cấp, Bạch Thắng Lỵ tự cảm thấy việc này đã nguy hiểm đến tính mạng, không thể không tìm đến Thẩm Hạo cầu cứu.

Thẩm Hạo lúc trước đã dặn hắn, nếu có chuyện không giải quyết được thì cứ tìm đến.

Hiện tại tình huống này, hắn thực sự bó tay rồi.

Về đến nhà, sau khi xử lý công việc kinh doanh một lượt, hắn thông báo với Đại Yên Điệp.

Cổ mộ núi Hùng Nhĩ này nhìn qua là biết khó vào, hắn phải đi tìm người giúp đỡ.

Là Mô Kim Hiệu Úy treo bùa chính tông, từng phá vô số đại mộ hung hiểm, có họ ở đó, an toàn không phải lo.

Đại Yên Điệp nghĩ cũng phải, liền đồng ý.

Thế là Bạch Thắng Lợ xách theo lễ vật, đến Thấm Viên Trai của Thẩm Hạo cầu kiến.

Nhân viên Dương Hưng An vào văn phòng thông báo xong liền dẫn hắn vào.

Chương 346

Gặp lại Thẩm Hạo, Bạch Thắng Lỵ có thể nói là vô cùng kích động. "Bịch" một cái quỳ sụp xuống. "Thẩm gia, cứu mạng, cầu xin ngài nhất định phải cứu tôi với!" Bạch Thắng Lỵ vừa quỳ xuống đã khóc lóc thảm thiết.

Người không biết còn tưởng xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm.

Bạch Thắng Lỵ lúc này trông vô cùng tiều tụy.

Sắc mặt trắng bệch, không chút máu, hốc mắt sâu hoắm, hai mắt vô thần, lộ rõ vẻ mệt mỏi rã rời.

Thân hình gầy gò, so với lần gặp trước ít nhất sụt đi mười mấy cân, gầy trơ xương, hai má hóp lại.

Môi khô nứt nẻ, tinh thần uể oải, cứ như bị nữ quỷ hút dương khí, thân thể bị rút cạn vậy.

Thẩm Hạo thấy thế, đỡ Bạch Thắng Lỵ dậy. "Vừa gặp đã hành đại lễ thế này, sao vậy?

Gặp phải chuyện gì rồi?" Bạch Thắng Lỵ ngồi xuống, thần sắc căng thẳng nói: "Thẩm gia, xin ngài nhất định phải cứu tôi!

Tôi nghi ngờ mình bị quỷ ám rồi.

Tôi bây giờ cứ nhắm mắt là thấy một con quỷ đầu bù tóc rối bò ra từ quan tài, kéo theo đống ruột gan máu me be bét bò về phía tôi!

Hơn nữa, vết thương bị trong mơ, lúc tỉnh dậy thế mà cũng xuất hiện trên người!

Đây chắc chắn là có quỷ, ngài nhất định phải cứu tôi!" Thẩm Hạo nghe vậy bèn nói: "Được rồi, đã tìm đến đây thì tôi chắc chắn sẽ giúp

cậu, yên tâm đi!

Là do lần cậu vào mộ Tát Mãn nữ thần gây ra phải không?" Bạch Thắng Lỵ vội vàng gật đầu: "Đúng đúng đúng, chính là chỗ đó!

Mỗi lần tôi mơ thấy cảnh tượng đều y hệt nhau!

Chính là cảnh trong bức bích họa trên tường sau giường đặt thi thể ở thất mộ khi đó.

Một cái đại mộ, bên trong có Ngọc Quan Kim Dũng." Thẩm Hạo gật đầu, xem ra thời gian này con Thổ Long Tử kia bắt đầu phát lực, nhắm vào Bạch Thắng Lỵ.

Bạch Thắng Lỵ nói tiếp: "Thẩm gia, lần này tôi và ông anh họ đi Dự Tây thu hàng, phát hiện ra nơi có khả năng là ngôi cổ mộ trong mơ.

Hai chúng tôi định đi đổ cái đấu (trộm mộ) đó, muốn mời ngài ra tay, xem có thể tiện thể trừ con quỷ trong mộ đó đi không!" "Ồ, tìm thấy ngôi cổ mộ đó rồi sao?" Thẩm Hạo hỏi.

Bạch Thắng Lỵ gật đầu: "Không sai, tôi và ông anh họ thu được một chiếc gối Âm Dương!

Là truyền từ Âm Dương Đoan Công Chu Ngộ Cát thời Minh, ông ta cũng từng có một giấc mơ.

Trong mơ sông Hoàng Hà đoạt dòng sông Hoài, nhấn chìm một tòa cổ thành, cuối cùng tra ra nguyên nhân là do cổ mộ núi Hùng Nhĩ làm động long mạch.

Chỉ vì chuyện khác làm lỡ dở, cuối cùng cũng chưa đào được cổ mộ núi Hùng Nhĩ!

Tôi nghe ngóng ở đằng ấy, trong cổ mộ núi Hùng Nhĩ cũng có Ngọc Quan Kim Dũng, rất có khả năng chính là ngôi cổ mộ trong mơ!"

Thẩm Hạo lập tức nhận lời: "Được, tôi đồng ý, sẽ cùng đi xem ngôi cổ mộ này!

Cậu về chuẩn bị trước đi, ngày mai có thể xuất phát.

Hai ngày sau chúng ta gặp nhau ở hồ chứa nước Áp Hà Khẩu tại Nam Dương." Bạch Thắng Lỵ gật đầu, không có ý kiến gì.

Sau khi hắn rời đi, phân thân liền đồng bộ tình hình cho bản thể đang tu luyện ở Trùng Cốc.

Thẩm Hạo bản thể nhận được tin tức liền cân nhắc xem có nên đưa mấy cô nàng Thanh Sương đi cùng không.

Dù sao lần này lại phải đối mặt với một Cổ Thần, hơn nữa là một Cổ Thần cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy trong kịch bản gốc không thấy tính công kích của nó, nhưng không thể lơ là. "Diệt Tẫn Âm Dương, Thôn Một Hỗn Nguyên", nghe mô tả ngầu biết bao.

Đây là cấp độ Thiên Tôn Thánh Nhân tái lập thế giới sao?

Nhưng nhìn từ kịch bản gốc, nó chỉ bị động nhận tế tự từ Vu Na, được triệu hồi ra, nuốt chửng những quỷ vật trấn áp kia, chưa từng thể hiện tính công kích.

Chỉ riêng sức mạnh nuốt chửng tất cả đó đã là tính công kích mạnh nhất rồi, không cần gì khác.

Suy nghĩ một hồi, Thẩm Hạo vẫn quyết định cho bọn họ đi theo, nhưng tuyệt đối không được đến gần cổ mộ kia, tránh bị sức mạnh Cổ Thần lan tới, nếu không thì hối hận không kịp.

Chập tối, Thẩm Hạo xuất quan, triệu tập mọi người lại, nói rõ chuyện cổ mộ núi Hùng Nhĩ.

Ba người Hồ Bát Nhất chắc chắn phải đi cùng.

Ô Thiền cũng có thể theo, nhưng ba cô nàng Doãn Thanh Sương và ba tiểu long nữ thì không cần xuống mộ.

Nếu muốn chơi ở bên ngoài thì cũng được, nhưng không được đến gần hồ nước.

Khi sương mù lớn xuất hiện trên hồ Tiên Đôn chính là lúc giới Âm Dương và hiện thực giao thoa, một khi bị cuốn vào thì không dễ ra được. "Lại có đại mộ à?

Tuyệt quá, cuối cùng cũng đến lúc chúng ta đại triển thân thủ rồi!" Bàn Tử vô cùng tích cực, cứ nghe thấy cổ mộ là hưng phấn.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu nói: "Không sai, chúng ta tu hành lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có cơ hội thử xem thành quả!" Dương Tuyết Lỵ cũng nóng lòng muốn thử, Nhất Nguyên Trọng Thủy của cô đã có tiến bộ không nhỏ, cổ mộ bị nước hồ nhấn chìm chẳng phải là sân nhà của cô sao?

Chỉ có mấy cô nàng Doãn Thanh Sương hơi có chút ý kiến vì không được xuống mộ.

Nhưng Thẩm Hạo nhấn mạnh sự nguy hiểm trong cổ mộ cùng Cổ Thần có thể phải đối mặt, bọn họ vẫn chọn nghe lời Thẩm Hạo.

Mọi người tuy không hiểu Thẩm Hạo biết tin tức về Cổ Thần từ đâu, nhưng thấy hắn nói trịnh trọng như vậy cũng đều vô cùng coi trọng.

Dù sao những gì Thẩm Hạo nói chưa bao giờ sai.

Bên này, Thẩm Hạo lấy Phát Khâu Ấn của Hồ Bát Nhất, Đả Thần Tiên của Bàn Tử và Kim Cương Tán của Dương Tuyết Lỵ để luyện lại giúp họ.

Nâng cấp toàn bộ thành pháp bảo, dùng cũng thuận tay hơn.

Kim Cương Tán vốn dùng để phòng ngự cơ quan trong thất mộ, Thẩm Hạo thêm vào một số kim loại hiếm như Tinh Kim, Trầm Ngân, sau đó khắc thêm Kim Cương Phù, Khu Tà Phù, Phá Sát Phù, Trấn Thi Chú...

Phát Khâu Ấn cũng được cường hóa tính năng khu tà phá sát và trấn thi.

Đả Thần Tiên cũng vậy, thêm dược liệu kim loại hiếm, tăng cường độ cứng và trọng lượng, bên trên cũng khắc đầy đủ phù chú.

Tất cả lột xác thành thượng phẩm pháp bảo.

Do hạn chế về thời gian và vật liệu nên muốn luyện ra Linh Khí hơi khó khăn, thôi không mất công làm gì.

Hơn nữa thượng phẩm pháp bảo cũng đủ cho họ dùng rất lâu rồi.

Ba người hiện tại có thể nói là vũ trang tận răng.

Sau đó, mọi người trực tiếp xuất phát, rất nhanh đã đến gần hồ chứa nước Áp Hà Khẩu ở Nam Dương.

Đậu Mặc Vân Chu lơ lửng giữa không trung gần đó, ẩn thân nghỉ ngơi một đêm.

Ở một bên khác, Bạch Thắng Lỵ vừa về liền báo tin Thẩm Hạo đồng ý ra tay giúp đỡ cho ông anh họ Đại Yên Điệp.

Hai người mang theo ít đồ đơn giản, còn lại định đến Nam Dương mới chuẩn bị, nếu không cũng khó mang lên tàu hỏa.

Hai người hưng phấn lên tàu, chạy thẳng đến Nam Dương.

Trong một ngày này, Thẩm Hạo thì đưa mọi người đi du ngoạn xung quanh Nam Dương.

Hai người Bạch Thắng Lỵ hiểu biết về cổ mộ núi Hùng Nhĩ và hồ Tiên Đôn không nhiều.

Tuy nhiên, dưới sự thúc đẩy của vận mệnh, hắn gặp một người đồng hương bản địa trên tàu hỏa, người này mặt dài có nốt ruồi tai nhọn, biệt danh là Ma Lư.

Gã này rất hay chuyện, Bạch Thắng Lỵ mời điếu thuốc, hai người liền làm quen.

Đàn ông ở bên ngoài, cơ bản chỉ cần mời điếu thuốc là có thể nói chuyện thành bạn bè.

Chương 347

Từ chỗ Ma Lư, Bạch Thắng Lỵ biết được không ít chuyện về vùng Thảo Hài Lĩnh núi Hùng Nhĩ cũng như hồ Tiên Đôn kia.

Dưới Thảo Hài Lĩnh có rất nhiều hang động, truyền thuyết kể rằng Hoàng Sào sau khi khởi nghĩa binh bại đã trốn ở trong đó.

Còn có truyền thuyết về hồ Tiên Đôn, người địa phương không bao giờ ăn cá trong hồ, đồn rằng cá trong hồ đều ăn xác chết mà lớn.

Vốn dĩ nơi này không có hồ, sau này trong núi có một ngôi cổ mộ cùng vô số người tuẫn táng chìm xuống lòng đất mới hình thành nên hồ.

Cộng thêm truyền thuyết về cổ thành Tứ Châu mà ông lão Chu kể, hai bên cũng có chút liên quan.

Ngoài Ma Lư, Bạch Thắng Lỵ còn gặp một cô gái, dáng dấp thanh tú xinh đẹp, chính là Điền Mộ Tình - một trong bộ ba của kịch bản gốc.

Thân phận cô cũng không đơn giản, là hậu nhân của một trong bốn gia tộc đã đào thoát từ thôn Thiên Cổ Dị Để hai ngàn năm trước.

Cũng là vật chứa "Thần sống" chuyên dùng để hiến tế cho Quỷ Phương Quái Thụ nhằm mở ra nghi thức hiến tế.

Kể ra cũng rất kỳ lạ, vị "Thần sống" này qua các đời chỉ chuyển sinh trong bốn gia tộc này.

Chuyển thế đi chuyển thế lại, đều là cùng một "Thần sống", thân thể chuyển thế chỉ là vật chứa mà thôi.

Và thế hệ này chính là Điền Mộ Tình.

Dưới sự an bài của vận mệnh, cô cuối cùng vẫn đến nơi này vào thời điểm thích hợp, gặp gỡ Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp.

Lại đến lúc tiến vào thôn Thiên Cổ Dị Để mở ra tế tự.

Hơn hai ngàn năm qua, vị "Thần sống" chuyển sinh này đã chuyển sinh rất nhiều lần, nhưng đều không thể thành công mở ra tế tự, lần đó tế tự bị gián đoạn, kéo dài mãi đến tận hôm nay!

Bạch Thắng Lỵ và Ma Lư nói chuyện suốt dọc đường, biết được nhiều thông tin.

Sau khi xuống tàu, hai người liền đến chợ gần đó chuẩn bị dụng cụ xuống mộ.

Họ không biết rằng, sau khi bán chiếc gối Âm Dương kia đi, vẫn thu hút sự chú ý của kẻ có lòng.

Để giữ giá trị của gối Âm Dương, họ không tháo bức tranh kia ra.

Kết quả bị kẻ mắt sắc phát hiện vấn đề, cũng tìm đến hồ Tiên Đôn ở Thảo Hài Lĩnh núi Hùng Nhĩ này.

Gần như là bám theo suốt cả chặng đường.

Tuy không phải cố ý theo dõi nhưng mục tiêu đều giống nhau.

Hai người vẫn chưa hay biết gì.

Bên hồ chứa nước Áp Hà Khẩu, Thẩm Hạo đã sớm đưa ba người Hồ Bát Nhất cùng Ô Thiền đợi ở đây.

Còn có Long nữ Tiểu Bạch biến thành chiếc vòng tay quấn trên cổ tay hắn, còn Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và mấy cô khác thì được cho đi chơi ở thị trấn gần đó.

Nội địa tuy không phát triển nhưng phong cảnh vẫn rất đẹp, một số món ngon cũng là thứ Hồng Kông không có.

Thẩm Hạo còn đặc biệt để lại một phân thân đi cùng họ, coi như trông chừng, ngộ nhỡ họ tự tác thông minh thì không hay.

Bên hồ chứa nước, mấy người buồn chán mỗi người cầm một cần câu ngồi câu cá.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hạo cuối cùng cũng thấy nhóm Bạch Thắng Lỵ.

Bạch Thắng Lỵ cũng chú ý đến mấy người Thẩm Hạo đang câu cá.

Người bình thường rảnh rỗi cũng sẽ không đến chỗ này.

Hơn nữa xung quanh đây chỉ có nhóm người này.

Hai người Bạch Thắng Lỵ lập tức đi tới.

Bàn Tử liếc Bạch Thắng Lỵ một cái: "Thắng Lỵ à, cậu cũng tới rồi, tôi đợi cậu cả buổi rồi đấy ~" Dương Tuyết Lỵ nhìn bộ dạng của Bạch Thắng Lỵ, có chút kỳ quái: "Sao cậu lại ra nông nỗi này, tiều tụy thế?" Hồ Bát Nhất cũng chú ý tới, thắc mắc: "Đúng thế, cậu làm sao vậy?" "Hồ ca, Bàn ca, Dương tỷ, nói ra thì vẫn là liên quan đến lần xuống mộ lão Cẩu ở Đông Bắc, đụng phải thứ không sạch sẽ!" Bạch Thắng Lỵ cũng không giấu giếm.

Ngược lại làm ông anh họ Đại Yên Điệp giật nảy mình. "Vãi luyện, ông em, chú không sao chứ, đừng có ngỏm đấy nhé!

Thứ bẩn thỉu này phải làm sao đây?" Đại Yên Điệp tỏ vẻ rất lo lắng, đây chính là em họ ruột thịt, thủ túc tình thâm, thân bằng chí ái, nếu mà ngỏm củ tỏi thì hắn biết tìm đâu ra đối tác tốt như vậy để phát tài?

Thẩm Hạo lên tiếng: "Không cần lo lắng, lần này Thắng Lỵ chuyên trình tìm chúng ta giúp đỡ giải quyết thứ dơ bẩn này!

Nó trốn trong cổ mộ núi Hùng Nhĩ, giải quyết xong nó là hết chuyện!" Đại Yên Điệp nghe vậy thì có chút kinh hoảng: "Hả?

Nói như vậy chẳng phải là trong mộ này có bánh chưng (cương thi) lớn sao!" Bàn Tử đi tới, vỗ vai Đại Yên Điệp: "Huynh đệ, đừng hoảng, còn có chúng tôi đây, sợ cái gì.

Mô Kim Hiệu Úy bọn tôi không phải người thường, chúng tôi không sợ bánh chưng!" Nói rồi, móc từ sau lưng ra một cái móng lừa đen (Hắc Lư Đề Tử), đưa cho Đại Yên Điệp. "Này, nếu không yên tâm thì cầm cái móng lừa đen này phòng thân." Móng lừa đen thì Đại Yên Điệp cũng biết, dân trộm mộ bây giờ có ai xuống mộ mà dám không mang theo?

Đây là hàng nóng phải có!

Đại Yên Điệp nâng niu cái móng lừa đen, miệng nói: "Thế này sao tiện..." nhưng động tác tay lại không chậm, nhét thẳng vào túi mình.

Bàn Tử thấy thế cũng cười ha hả.

Mọi người đều đã chuẩn bị xong, Thẩm Hạo liền dẫn đầu xuất phát. "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Nơi này muốn vào núi còn một quãng đường, bèn bắt xe đi nhờ một đoạn.

Sau đó chuyển sang đi bộ vào rừng sâu, trèo đèo lội suối, tiến về Thảo Hài Lĩnh.

Suốt dọc đường, hai người Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp mệt đến thở không ra hơi, nhưng ba nam hai nữ nhóm Thẩm Hạo mặt không đỏ tim không đập, cứ như người không có việc gì.

Điều này khiến hai người Bạch Thắng Lỵ đều thật lòng bái phục.

Hồ Tiên Đôn nằm ngay dưới Thảo Hài Lĩnh.

Thế núi cao ngất, trùng loan điệp chướng.

Ngay khi nhóm Thẩm Hạo tiến vào Thảo Hài Lĩnh, hắn cũng đã phát hiện phía sau còn một nhóm người khác cũng tới.

Nhóm này có mấy chục người, nhìn qua là biết băng nhóm lưu manh địa phương.

Trong nhóm bọn chúng còn có hai người quen của Bạch Thắng Lỵ, chính là Ma Lư và Điền Mộ Tình.

Hai người họ lúc thảo luận về hồ Tiên Đôn ở nhà ga đã bị phát hiện, bị bọn chúng thuận tay bắt lại bắt dẫn đường.

Kẻ cầm đầu là một tên béo, biệt hiệu Hoàng Phật Gia, mặt đầy thịt ngang.

Cười lên thì da cười thịt không cười, còn nói năng âm dương quái khí.

Hắn ta sớm năm bán bánh quẩy ở chợ, sau này nhờ đào mộ trộm mả mà phát tài.

Kẻ này tâm địa độc ác, thủ hạ cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Nhắc đến Phật Gia, Thẩm Hạo nghĩ đến người đứng đầu Cửu Môn hô mưa gọi gió ở Sa Thành là Trương Đại Phật Gia.

Kẻ trước mắt này hiển nhiên không thể so sánh.

Chỉ vì cái tướng người giống tượng Phật Di Lặc trong chùa nên mới chết cái danh Phật Gia.

Tuy nhiên ở Kinh thành, "Phật Gia" còn có một nghĩa khác, đó là kẻ trộm cắp.

Để tiện chiếu cố hai người Bạch Thắng Lỵ, mọi người giảm tốc độ di chuyển.

Khi trời vừa tối, đoàn người đã đi đến chân núi Thảo Hài Lĩnh.

Giống hệt như trong cốt truyện gốc, dưới chân Thảo Hài Lĩnh, mọi người phát hiện một ngôi nhà hoang phế, dường như là nhà của thợ săn hoặc dân sơn tràng.

Ngôi nhà tọa lạc giữa một cánh rừng, cổ thụ bao quanh.

Rêu xanh phủ đầy bậc thềm, cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi, ngay cả trên mái nhà cũng mọc ra lưa thưa vài bụi.

Chương 348

Trước cửa lá rụng chất đống.

Vòng gõ cửa trên cánh cổng lớn đã rỉ sét loang lổ, nhìn qua là biết đã bị bỏ hoang ít nhất mấy chục năm rồi.

Bàn Tử cười ha hả nói: "He he, không ngờ chỗ này còn có ngôi nhà, xem ra hôm nay anh em mình có chỗ đặt chân rồi!" Bạch Thắng Lỵ cũng đầy vẻ vui mừng.

Hai ngày nay toàn là ăn gió nằm sương, ngủ giữa đồng hoang, nếu không phải nhờ đông người lắm thế, gã cũng sợ buổi tối ngủ bị dã thú tha đi mất.

Hiện tại gặp được một gian nhà có thể qua đêm, quả thực là quá tốt.

Mặc kệ nó trước kia dùng làm gì, đều không quan trọng.

Đại Yên Điệp là lần đầu tiên ở chỗ như thế này, tuy rằng người đông thế mạnh, cũng không quá lo lắng, nhưng vẫn trêu chọc một câu: "Vụ này kích thích thật đấy, đêm hôm ngủ lại miếu cổ núi hoang..." Không đợi Thẩm Hạo phát thoại, Bàn Tử đã tiến lên, đập gãy khóa sắt trên cửa, đẩy cửa đi vào.

Ngôi nhà cổ này đã sập quá nửa.

Gian nhà phía Đông sập một nửa, gian phía Bắc thì mái nhà thủng một lỗ lớn, gió lùa vào vù vù.

Chỉ có gian nhà phía Tây là còn tạm ổn, kết cấu chủ thể chưa bị phá hoại, chỉ là mái hiên bên ngoài hơi tàn khuyết.

Có điều, bên trong lại đang đặt ba cỗ quan tài.

“Mẹ kiếp, sao lại để quan tài lù lù ở đây, không chôn đi, định bày ra dọa người ta à?” Bàn Tử nhìn ba cỗ quan tài kia nói.

Bạch Thắng Lỵ giải thích: “Tôi ở trên tàu hỏa nghe người ta nói rồi, đây là phong tục vùng Tấn Dự, nhà đại hộ đều sẽ đặt quan tài ở sảnh Tây, có điều đều là phong tục trước giải phóng, hiện tại cơ bản đã không còn nữa.” Ông anh họ Đại Yên Điệp của gã tiếp lời: “Không sai, người trong núi đều mê tín, chắc là có ý thăng quan phát tài!” Bạch Thắng Lỵ lại lắc đầu: “Không phải, nhà đại hộ tam thê tứ thiếp, thê thiếp chết rồi không thể trực tiếp đưa vào mộ tổ, phải quàn ở nhà Tây đình thi, chờ đến khi đương gia chết rồi mới có thể cùng nhau hạ táng.” “Nhưng cũng có trường hợp là thọ tài chuẩn bị trước, quan tài trống bày ở nhà Tây.” Đại Yên Điệp bỗng nhiên nhớ tới một thuyết pháp không tốt, lập tức phì phì mấy cái: “Tôi nghe nói, gặp mộ trống, quan tài trống đều không cát lợi, quan tài trống là thứ đòi mạng đấy, tôi bảo này, chúng ta đừng để nó lấy mạng nhé!” Khi Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp đang đứng cửa nói hươu nói vượn, mấy người Hồ Bát Nhất đã tiến vào trong nhà, đi tới bên cạnh quan tài.

Hồ Bát Nhất cắt ngang lời nói nhảm của hai người Bạch Thắng Lỵ.

“Khụ, mấy cỗ quan tài này đều có chủ rồi, không phải quan tài trống đâu, hai người các cậu đừng có đứng đó mà nói nhảm.” Bàn Tử cũng rất hứng thú nhìn chằm chằm quan tài, cẩn thận đánh giá: “Các cậu nói xem, trong quan tài này liệu có món đồ tùy táng nào ngon lành không nhỉ?” Thẩm Hạo lắc đầu: “Bàn Tử, cậu muốn phát tài đến điên rồi hả.” Hồ Bát Nhất tán đồng nói: “Đúng vậy, Thẩm gia nói không sai, người ta còn chưa hạ táng đâu, bỏ đồ tùy táng làm gì?” “Đúng là không sợ người ta cười cho à ~” Bạch Thắng Lỵ cũng kéo Đại Yên Điệp qua xem thử, phát hiện quan tài này đã đóng đinh, không phải quan tài trống.

Có điều, ván quan tài đã mục nát lắm rồi.

"Hồ ca nói không sai, phong tục vùng này chính là khi quàn xác thì không bỏ đồ tùy táng, tránh để bị người ta nhớ thương, đến lúc đó hủy quan tài kinh động người chết thì không hay!" Bàn Tử gãi gãi đầu: "Ha ha, Béo gia đây không biết mà lỵ ~" Ở bên kia, Ô Thiền và Dương Tuyết Lỵ cũng nhân lúc mấy người đàn ông nói chuyện, nhóm một đống lửa trong nhà, lấy ra nồi niêu xoong chảo, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Bản thân các cô thì có thể không cần ăn, nhưng hai người Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp đều là người thường, chắc chắn không chịu nổi cái lạnh ban đêm nơi núi rừng.

Ngoài ra, còn làm thêm canh rau và thịt nướng.

Lại lấy thêm mấy chai Coca.

Mọi người vây quanh đống lửa, ăn cơm tối.

Tay nghề của Ô Thiền và Dương Tuyết Lỵ đều rất khá, mọi người ăn rất vui vẻ.

Đặc biệt là Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp, ăn như hổ đói.

"Ái chà, tay nghề hai vị tẩu tử đúng là quá tuyệt, ngon quá đi mất ~" Bạch Thắng Lỵ ăn đến nỗi miệng đầy dầu mỡ.

Gã chưa từng nghĩ tới, có nhà ai đi đổ đấu mà còn được ăn cơm ngon thế này, đúng là vạn người có một.

Người khác làm trộm mộ đổ đấu đều là ăn gió nằm sương, nơm nớp lo sợ, ban ngày sợ người, ban đêm sợ quỷ.

Hận không thể biến thành người vô hình, tìm mọi cách ẩn giấu tung tích.

Còn đám người Thẩm Hạo lại hưởng thụ như vậy, đường hoàng

đàng hoàng.

Bạch Thắng Lỵ đâu biết thân phận Dân Điều Cục của mấy người Thẩm Hạo.

Thân phận này trâu bò lắm đấy!

Hơn nữa, cổ mộ Hùng Nhĩ Sơn này có yêu tà tác quái, lại có cái thôn Thiên Cổ Dị Để chìm trong ranh giới âm dương chặn cửa, oán hận tà túy bên trong tác loạn.

Bọn họ lại càng là sư xuất hữu danh, danh chính ngôn thuận.

Đâu phải bọn trộm mộ bình thường có thể so sánh.

Cơm nước no say, mọi người vây quanh đống lửa nghỉ ngơi.

Bàn Tử hỏi Bạch Thắng Lỵ: "Tiểu Bạch à, đường đi tiếp theo thế nào?

Cậu có biết không?" Bạch Thắng Lỵ gật đầu: "Dạ, chúng tôi có bản đồ trong tay, dưới Thảo Hài Lĩnh này có một cái hang Ngư Khốc, thông thẳng sang đầu bên kia Thảo Hài Lĩnh, chúng ta đi qua lối đó." Bàn Tử gật đầu: "À, được, có lộ trình là được, chúng tôi đều nghe cậu." Hai người Bạch Thắng Lỵ lại đun ít nước sôi, ngâm chân, sau đó liền chuẩn bị đi ngủ.

Còn mấy người Thẩm Hạo xác thực không cần, chỉ ngồi đả tọa một bên.

Bạch Thắng Lỵ thấy mấy người cứ thế ngồi đả tọa, trong lòng có chút tò mò.

Gã cũng biết mấy người nhóm Thẩm gia đều không phải người thường, mình và họ quan hệ cũng chưa thân cận lắm, tốt nhất không nên hỏi nhiều.

Đại Yên Điệp cũng rất tò mò, nhưng bị Bạch Thắng Lỵ ngăn lại.

Thẩm Hạo lấy cho mỗi người một cái chăn.

Trải một ít cỏ khô trên mặt đất, hai người cứ thế dựa vào đống lửa mà ngủ thiếp đi.

Đến nửa đêm, có một khúc nhạc đệm nhỏ.

Trong rừng núi bên ngoài, vậy mà xuất hiện một con Xà Cữu Mẫu to gan lớn mật.

Xà Cữu Mẫu, cũng chính là thằn lằn, tục xưng rắn bốn chân.

Con thằn lằn này, hoặc là nhờ môi trường ưu việt của Thảo Hài Lĩnh, hoặc là vận khí tốt, đã tu luyện thành tinh quái.

Lần này, cảm ứng được nơi này có người sống tới, liền nảy sinh ý đồ xấu.

Nó ở bên ngoài phát ra tiếng kêu như trẻ con khóc, muốn dụ người trong nhà đi ra.

Thẩm Hạo chỉ cần quét thần thức qua là đã phát hiện ra con tinh quái nhỏ này.

Thế là, hắn nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Bạch đang quấn trên cổ tay.

"Tiểu Bạch, đi đi, cho mày ăn bữa khuya." Tiểu Bạch bay xuống từ cổ tay, lượn vài vòng giữa không trung.

"Hi hi ~, chủ nhân, em biết rồi ~" Sau đó, nó lặng lẽ bay qua khe cửa ra ngoài, biến lớn thể hình, một ngụm nuốt chửng con Xà Cữu Mẫu đang chuyên tâm kêu gào kia.

Tiểu Bạch nuốt con Xà Cữu Mẫu xui xẻo vào miệng, tùy ý nhai mấy cái rồi nuốt xuống bụng.

Một con tinh quái nhỏ, mùi vị cũng không tệ.

Sau đó, nó lại để lại một tia khí tức bên ngoài ngôi nhà.

Lập tức, rừng núi lân cận trở nên tĩnh lặng.

Các loại chim thú côn trùng gần đó đều cảm nhận được tia khí tức này, toàn bộ đều bị dọa sợ chết khiếp.

Nơi này hoàn toàn trở thành một cấm địa.

Bất kỳ côn trùng dã thú nào cũng không dám tới gần quấy rầy.

Qua một hồi lâu, rừng núi mới khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Hai người Bạch Thắng Lỵ vẫn còn đang trong mộng đẹp.

Bất quá, chuyện ngoài ý muốn rất nhanh lại tới.

Bạch Thắng Lỵ đang ngủ say bỗng nhiên toàn thân toát mồ hôi lạnh, đôi môi không tự chủ được mà run rẩy.

Toàn thân cũng co giật như bị kinh phong.

Không chỉ Thẩm Hạo, mà cả Ô Thiền, cùng mấy người Hồ Bát Nhất cũng đều nhíu mày.

Thẩm Hạo biết, đây là Bạch Thắng Lỵ lại gặp ác mộng.

Oán hồn Thổ Long Tử kia lại tìm tới cửa.

Nó cũng khá lợi hại, Bạch Thắng Lỵ chỉ nằm trên cái gối Phục Hổ Âm Dương kia một lần, sau đó không hề nằm nữa, vậy mà vẫn bị ám mãi.

Chương 349

“Cậu ta lại gặp ác mộng rồi, xem ra là cái oán hồn bị trấn áp dưới Hùng Nhĩ Sơn kia lại tìm tới.

Nơi này cách đó rất gần, nên cũng không bất ngờ.” “Tôi vào xem thử!” Thẩm Hạo dặn dò vài câu.

Sau đó, phân ra một luồng thần niệm, tiến vào thức hải của Bạch Thắng Lỵ.

Dùng thuật 'Giá Mộng' trong Địa Sát Thuật, tiến vào trong mộng cảnh của Bạch Thắng Lỵ.

Tình huống đã rất khẩn cấp, oán hồn Thổ Long Tử đã bức đến bên cạnh Bạch Thắng Lỵ.

Một đoạn ruột vẫn còn nằm trong quan tài, thò ra ngoài dài đến bốn năm mét.

Nguyên thần của Thổ Long Tử đã hoàn toàn chiếm cứ nhục thân và linh hồn của Phùng Dị Nhân.

Nhưng cái trước mắt này chỉ là một luồng phân thân.

Hiện tại cái bộ dạng này trông rất giống mấy cái xác chết trôi trong Trùng Cốc.

Bốn chi vặn ngược bò rạp trên mặt đất, mặt người hướng lên trên, mà mặt của Thổ Long Tử thì mọc ở sau gáy, ẩn trong tóc.

Một cái miệng rộng toác đến tận mang tai, trong ánh mắt quái dị tràn đầy tham lam.

Lúc này, nó đã dồn Bạch Thắng Lỵ vào góc tường, giơ móng vuốt lên chuẩn bị công kích.

Giống như mèo vờn chuột, rõ ràng có thể một đòn giết chết, lại năm lần bảy lượt thả ra.

Chỉ gây ra một số vết thương nhỏ không đáng kể.

Trong miệng còn phát ra tiếng cười quái dị.

Dù sao cũng là trong mơ, nó cũng không ra được, chỉ có thể chơi đùa một chút, nếu không thì chán chết.

Thổ Long Tử bị khóa trong quan tài, cũng không ra được, chỉ có thể thông qua mộng cảnh của chiếc gối Âm Dương này để tiêu khiển.

Món đồ chơi trước đó chính là vị Tát Mãn nữ thần nước Liêu kia.

Sau khi Tát Mãn nữ thần chết, chiếc gối Phục Hổ Âm Dương liền bị mang vào trong mộ.

Hơn một ngàn năm nay, Thổ Long Tử đã chán đến chết rồi.

Khó khăn lắm mới lại xuất hiện một món đồ chơi, nó đương nhiên muốn chơi thêm một lúc.

Thổ Long Tử cười quái dị trong miệng: "Kiệt kiệt kiệt ~" Động tác trên tay xác thực không nặng.

Lúc này, Bạch Thắng Lỵ đang tả xung hữu đột, chạy trốn tứ phía.

Mà thuật Giá Mộng của Thẩm Hạo chính là thần thông Địa Sát, hơn nữa đã sớm được Thẩm Hạo tu luyện đến trình độ tinh thông.

Thổ Long Tử căn bản không hề chú ý tới Thẩm Hạo tiến vào.

Trong lúc hoảng loạn, Bạch Thắng Lỵ bỗng nhiên chú ý tới Thẩm Hạo đang đứng chỉnh tề cách đó không xa.

Trên mặt gã lập tức hiện lên vẻ vui mừng, lộn một vòng né tránh móng vuốt của Thổ Long Tử.

Sau khi đứng dậy, lập tức hét về phía Thẩm Hạo: "Thẩm gia, cứu

tôi!" Trên khuôn mặt đang treo nụ cười quỷ dị của Thổ Long Tử đột nhiên biến sắc.

Vội vàng xoay người, phát hiện ra Thẩm Hạo xuất hiện từ lúc nào không hay.

"Hả?" Thổ Long Tử kinh hãi trong lòng.

Người này xuất hiện trong mộng cảnh một cách lặng lẽ không tiếng động.

Phải biết rằng, mộng cảnh này chịu sự chưởng khống của nó, thậm chí còn có thể chuyển di thương tổn trong mộng cảnh lên thân thể ở hiện thực, cực kỳ cường đại.

Khuôn mặt xõa tóc sau gáy càng thêm quỷ dị.

"Ngươi là ai?

Vậy mà có thể vô thanh vô tức xâm nhập vào thế giới mộng cảnh của bản tiên?" "Nhìn qua cũng có chút thủ đoạn đấy ~" Lại là thế giới mộng cảnh, giao tiếp đều là sóng tinh thần truyền lại tin tức.

Cho dù ngôn ngữ bất thông cũng đều có thể giao lưu.

Huống chi Thổ Long Tử là đại yêu ngàn năm!

Thẩm Hạo cười khinh miệt: "Chút tà túy cỏn con mà cũng dám làm càn, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Hôm nay, bần đạo sẽ thay trời hành đạo, thu phục ngươi!" Trong lúc nói chuyện, Thổ Long Tử cũng không còn chú ý đến Bạch Thắng Lỵ, Bạch Thắng Lỵ cũng đã chạy đến bên cạnh Thẩm Hạo trốn.

Thẩm Hạo nói xong, trong lòng bàn tay dâng lên một đoàn Ám Nhật.

Cho dù là thế giới mộng cảnh, không phải thế giới chân thật, nhưng Ám Nhật Chân Hỏa này Thẩm Hạo vẫn có thể điều động như

thường, đây là thần thông Thiên Mệnh Dị Tượng, mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều, hạn chế chịu phải cũng nhỏ hơn nhiều.

Ám Nhật vừa ra, Thổ Long Tử lập tức cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng.

Trước khi bị Phùng Dị Nhân ăn thịt, nó đã là một đại yêu, nếu không cũng không cách nào đoạt xá chiếm cứ thân thể và linh hồn Phùng Dị Nhân.

Mà sau khi bị Vương Sát Tử đuổi xác, táng nhập vào quan quách ở Huyền Cung Sơn, thần hồn bắt đầu hấp thu lượng lớn tà khí để tu hành.

Hiện tại có thể nói, nó cũng là một tà túy thâm niên.

Thần hồn sớm đã bị tà khí tẩm bổ, hoàn toàn chính là một khối tà khí tụ hợp thể.

Trong lăng mộ vốn dĩ tà khí nặng hơn bên ngoài rất nhiều, mà tà khí trong lăng mộ lại cơ bản đều bị nó hấp thu hết.

Ám Nhật chuyên khắc tà khí, nội tâm sâu thẳm của Thổ Long Tử mạc danh run rẩy.

Nó nhìn ra sự cường đại của dị tượng Ám Nhật này.

Thế là liền định toàn lực xuất thủ, không giữ lại nữa.

Cộng thêm ưu thế sân nhà mộng cảnh, nó có lòng tin bắt lấy người trước mắt.

"Kiệt kiệt ~, tiểu tử, đã ngươi tự mình đưa tới cửa, vậy bản đại tiên cũng không khách khí!" Lập tức, Thổ Long Tử trong mộng cảnh biến đổi hình dạng.

Sáu cái chân nhện dữ tợn mọc ra từ dưới xương sườn, phần bụng phình to, đầu cũng trở nên càng thêm dữ tợn, bên cạnh hai hốc mắt

trống rỗng lại mọc ra sáu con mắt nữa.

Đỉnh đầu cũng mọc ra lớp vỏ giáp gai nhọn.

Hình tượng đại biến, phảng phất bộc lộ ra bản tướng yêu quái, chỉ là sự kết hợp giữa người và nhện này trông có chút dở dở ương ương, rất xấu xí.

Lập tức, nó há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, vồ về phía Thẩm Hạo, một cỗ năng lượng kỳ dị hỗn tạp với tà khí nồng đậm bao bọc toàn thân nó, lai thế hung hăng.

Thẩm Hạo thấy thế lại không hề khẩn trương, mà trực tiếp thôi động Ám Nhật trong lòng bàn tay.

Ám Nhật Chân Hỏa phợp trời rợp đất cuộn trào, trực tiếp đánh về phía Thổ Long Tử đang vồ tới.

Thổ Long Tử bao năm qua cậy vào tà khí hộ thể, gần như đánh đâu thắng đó.

Nhưng hiện tại lại gặp phải khắc tinh rồi.

Tà khí mà nó coi là chỗ dựa, vậy mà vừa chạm vào Ám Nhật Chân Hỏa liền bốc cháy, hơn nữa trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân.

Thế xung kích lập tức bị cắt đứt, nó rơi thẳng xuống đất.

Thẩm Hạo thừa thắng xông lên.

Thôi động Ám Nhật Chân Hỏa, thi triển hỏa hệ pháp thuật.

Ngọn lửa vốn tản mạn trong nháy mắt hóa thành một đóa hỏa liên màu đen.

Hỏa thế lập tức gia tăng mãnh liệt, đồng thời phát ra từng trận tiếng nổ lốp bốp.

Cuối cùng, "Oanh" một tiếng, toàn bộ bạo khai.

“Oanh ~” Hắc sắc hỏa liên bạo tạc, phát ra một tiếng nổ vang.

Chương 350

Đợi hỏa diễm tiêu tán, oán hồn Thổ Long Tử kia đã triệt để biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay cả đoạn ruột trong quan tài cũng không còn tung tích.

Bạch Thắng Lỵ trốn ở phía sau, nhìn thấy một trận đại chiến này, trong lòng chấn động mạnh mẽ.

"Vãi chưởng, hóa ra Thẩm gia lại lợi hại đến thế sao?

Hèn gì!" "Đúng là thần tiên mà, quỷ vật này cứ thế nhẹ nhàng bị tiêu diệt!

Quá tốt rồi!" "Xem ra sau này sẽ không bị quỷ vật này quấy nhiễu nữa!" Bạch Thắng Lỵ trong lòng đại định.

Nhưng sự chấn hám mà Thẩm Hạo mang lại cho gã vẫn cứ mãi không dứt.

Hèn chi sư phụ Hạt Lão Nghĩa lại coi trọng bọn họ như vậy, hóa ra lại lợi hại đến thế.

Mà Bạch Thắng Lỵ không biết là, sư phụ Hạt Lão Nghĩa của gã thực ra cũng không rõ bản lĩnh của Thẩm Hạo, chỉ biết bọn họ là Mạc Kim Giáo Úy mà thôi, biết nhiều hơn nữa thì cũng không rõ.

Tiêu diệt oán hồn Thổ Long Tử xong, mộng cảnh này cũng bắt đầu sụp đổ.

Mọi thứ đều trở nên quái đản.

Không gian bốn phía bắt đầu vặn vẹo, phá toái.

Sau đó, thời không biến ảo một trận.

Bạch Thắng Lỵ thoát ly khỏi mộng cảnh, trở về hiện thực, mãnh

liệt bừng tỉnh.

Mà Thẩm Hạo nhìn thoáng qua cảnh tượng mộng cảnh quái đản bốn phía, cũng rời khỏi thế giới mộng cảnh.

Sau đó không lâu, toàn bộ thế giới mộng cảnh trực tiếp vỡ vụn biến mất.

"Hô ~ hấp ~ hô ~" Bạch Thắng Lỵ thở hổn hển từng ngụm lớn, ngồi dậy, trên người đều là mồ hôi lạnh.

Vừa rồi suýt chút nữa là bị con quỷ quái kia giết chết, gã sợ hãi không thôi, nếu không phải Thẩm gia xuất hiện tại đó, phát ra lửa đen thiêu chết quỷ quái, nói không chừng là tiêu đời rồi.

Nhìn thoáng qua Đại Yên Điệp bên cạnh, ngủ vẫn rất ngon, sợ là ngủ còn say hơn heo chết.

Gã lập tức lại quay đầu nhìn Thẩm Hạo, phát hiện Thẩm Hạo vẫn đang nhắm mắt đả tọa.

Những người khác xung quanh cũng vậy, một chút động tĩnh cũng không có.

Đống lửa vẫn đang cháy, chỉ là lửa không lớn, xem ra có thể cháy cả đêm.

Gã có chút hoài nghi, tất cả những gì trong mơ vừa rồi rốt cuộc là thật hay giả.

Sao trước kia trong mơ lại không có như vậy nhỉ?

Lần nào cũng bị con quái vật kia đuổi đánh, thực sự chịu không nổi nữa mới bừng tỉnh.

Nghĩ một lát, không có đầu mối gì, nhưng gã cảm giác chuyện này khẳng định có liên quan đến Thẩm Hạo.

"Thôi kệ, cứ ngủ đã, mai hẵng tính!" Bạch Thắng Lỵ nằm xuống

lại, tiếp tục ngủ.

Trong mộng cảnh vừa rồi, tuy rằng Thẩm Hạo tiêu diệt Thổ Long Tử, nhưng trên thực tế, kẻ trong mộng cũng không phải bản thể nguyên thần Thổ Long Tử, chỉ là một luồng phân thần mà thôi, tịnh không phải toàn bộ.

Nhưng phân thần bị tiêu diệt, ảnh hưởng đối với bản thể nó vẫn không nhỏ.

Trong quan tài, Thổ Long Tử lập tức tỉnh lại từ trong trầm ngủ.

Sau gáy cái xác bọc trong áo ngọc, con mắt và cái miệng vốn nhắm chặt đều mở ra, lộ ra một khuôn mặt khủng bố.

"Kiệt kiệt kiệt ~" "Mộng cảnh phân thần của ta vậy mà bị đánh diệt!" "Đúng là muốn chết mà!" "Để bản tiên xem xem, ngươi rốt cuộc là kẻ nào!" Thổ Long Tử nhắm mắt lại lần nữa, nhập mộng một lần nữa, hơn nữa còn đầu nhập gần như một nửa nguyên thần chi lực.

Bạch Thắng Lỵ vừa nằm xuống không bao lâu liền lại bị cuốn vào trong mộng cảnh.

Lần này, gã rất hoảng.

"Vừa nãy không phải bị Thẩm gia tiêu diệt rồi sao?

Sao lại tới nữa?" Tim Bạch Thắng Lỵ đập thình thịch.

Thân thể lần nữa xuất hiện dị trạng.

Thẩm Hạo biết, lúc này Thổ Long Tử đã ngóc đầu trở lại.

Lần này, e rằng càng thêm khó chơi.

Thế là hắn trực tiếp thôi động sức mạnh của Trấn Hồn Linh, lấy lực lượng Huyễn Mộng xâm nhập vào mộng cảnh của Bạch Thắng Lỵ.

Trong mộng, vẫn là không gian quen thuộc kia: quan tài ngọc, người vàng, điện đá.

Thẩm Hạo cầm Trấn Hồn Linh, xuất hiện trong mộng cảnh.

Thổ Long Tử dồn Bạch Thắng Lỵ vào góc tường, nhưng lại chưa ra tay, mà là chú ý tứ phía.

Thẩm Hạo vừa xuất hiện, nó lập tức nhìn thấy ngay.

Chỉ có điều, lại không cảm nhận được bất kỳ dị thường nào của mộng cảnh, nó một chút cảm ứng cũng không có.

Thổ Long Tử không khỏi nhíu mày: "Thật lợi hại!

Không thể chủ quan!" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Thẩm Hạo, Thổ Long Tử lập tức hội tụ toàn bộ nguyên thần chi lực, cùng lượng lớn tà khí quanh thân, công kích về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đã sớm chuẩn bị xong, lập tức thôi động Trấn Hồn Linh, trực tiếp công kích vào nguyên thần Thổ Long Tử.

Đồng thời, Ám Nhật Chân Hỏa cũng phóng ra một đạo, cuộn trào quét tới.

Những tà khí kia dưới Ám Nhật Chân Hỏa của Thẩm Hạo không chịu nổi một kích.

Thổ Long Tử tuy rằng tu luyện hơn ngàn năm, nhưng nó chỉ là một con dã yêu mà thôi, không có truyền thừa, sống lâu thì đã sao?

Cũng không phải cứ tuổi tác lớn thì thực lực mạnh.

Ra ngoài lăn lộn là phải xem bối cảnh, xem thực lực!

Một con dã yêu, lại không có đầu óc, không khắc chế được dục vọng ăn thịt người, cũng chẳng có năng lực gì.

Nếu không, bằng vào cái chiêu bài Thiên Cổ Dị Để thôn kia, sớm

đã lăn lộn đến phong sinh thủy khởi rồi.

Không nói đâu xa, cái đám người Bà Bà dẫn đến sự diệt vong của Thiên Cổ Dị Để thôn kia, rất nhẹ nhàng liền có thể thu phục, sau đó thông qua bọn họ, có thể dần dần chưởng khống cả cái thôn.

Bằng vào cái thủ đoạn trường sinh bất lão kia, khối kẻ muốn cung phụng nó.

Cho nên nói, con Thổ Long Tử này đúng là phế vật, hết cách rồi, dã yêu, không đầu óc cũng rất bình thường, cái này không trách nó được.

Trấn Hồn Linh phát ra một trận tiếng vang "Đinh linh linh", âm ba đánh thẳng vào thần hồn Thổ Long Tử.

Nguyên thần chi thể của nó lập tức ngẩn ra.

Ám Nhật Chân Hỏa với tốc độ cực nhanh, sau khi thiêu rụi tà khí, lại lan tràn đến nguyên thần Thổ Long Tử.

Lúc này, nó mới giãy thoát khỏi sự khống chế của Trấn Hồn Linh.

Thẩm Hạo lại lần nữa lắc Trấn Hồn Linh, Thổ Long Tử lại lần nữa sững sờ.

Tay hắn không ngừng, Ám Nhật Chân Hỏa lần nữa hóa thành hỏa liên, ầm vang bạo tạc.

Thần hồn Thổ Long Tử lần nữa bị tiêu diệt.

Tốc độ rất nhanh, so với lần trước còn nhanh hơn.

Bạch Thắng Lỵ rúc trong góc tường, chỉ cảm thấy ngắn ngủi vài giây đồng hồ đã xảy ra rất nhiều chuyện, gã vừa ngẩn người một cái thì đại chiến đã kết thúc.

Gã vội vàng quỳ xuống hướng về phía Thẩm Hạo: "Cảm ơn Thẩm gia, cảm ơn Thẩm gia cứu mạng!" Sau đó, Thẩm Hạo vung tay lên,

đẩy Bạch Thắng Lỵ ra khỏi mộng cảnh, tiếp đó chính hắn cũng rời khỏi nơi này.

Chương 351

Mà trong quan tài cổ mộ Hùng Nhĩ Sơn.

Thổ Long Tử liên tiếp thất lợi, nguyên thần cũng tổn thất một nửa.

Có thể nói nguyên khí đại thương.

Nó phẫn nộ đập vào quan tài, phát ra từng trận tiếng vang trầm muộn, quanh quẩn trong mộ thất tịch mịch.

Đám nhện đất trong khe hở áo ngọc trên người cũng bị chấn chết không ít.

Từng trận tiếng gầm rú thê lương quỷ dị vang vọng trong địa cung.

Thổ Long Tử rất phẫn nộ.

Nó cảm giác được, mục tiêu của đám người này chính là mộ thất của mình, định chờ bọn họ tới sẽ tung đòn sấm sét, ăn thịt tất cả bọn chúng!

Trong địa cung huyên náo một hồi lâu mới yên tĩnh lại.

Mà bên này, Bạch Thắng Lỵ cũng đã xác định được chính là Thẩm Hạo đang giúp mình.

Cũng an tâm hơn nhiều, sau khi tỉnh lại lần nữa, gã phun ra một ngụm trọc khí, lại trùm chăn ngủ thiếp đi.

Lần này thì không còn ác mộng quấy nhiễu nữa, ngủ một giấc thật thoải mái.

Đã rất lâu gã không được ngủ yên ổn như vậy.

Bạch Thắng Lỵ ngủ thẳng một mạch đến khi trời sáng choang.

Bạch Thắng Lỵ ngủ rất say, Thẩm Hạo bảo mọi người đừng làm phiền, cứ để gã ngủ thêm một lát.

Thời gian qua gã luôn không ngủ ngon, tinh thần trạng thái rất kém.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng đột tử.

Mọi người đều không vội, dù sao cũng đã đến nơi rồi, không kém một chốc một lát này.

Mãi cho đến hơn chín giờ sáng, Bạch Thắng Lỵ mới lờ mờ tỉnh dậy.

"Hô ~ a ~" Bạch Thắng Lỵ đứng dậy ngáp một cái.

Thấy trong nhà không có ai, trong lòng giật mình, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Liền thấy mọi người đều đang nói chuyện nhỏ ở cách đó không xa, lúc này mới yên tâm.

Bàn Tử thấy Bạch Thắng Lỵ ngủ dậy, bèn đi tới cười nói: "Tiểu Bạch, nhìn bộ dạng cậu hoảng hoảng trương trương thế kia, không phải tưởng bọn tôi bỏ đi rồi đấy chứ?" Bạch Thắng Lỵ gãi gãi sau gáy, xấu hổ nói: "Làm gì có, chỉ là tỉnh dậy thấy mọi người đều không ở đây, có chút chột dạ thôi ~" "Hầy, cậu đúng là lo xa quá, ông anh họ cậu cũng ở đây này, hơn nữa chúng ta tới để phát tài, vì sao phải bỏ chạy chứ ~ Thôi được rồi, thời gian cũng không còn sớm, ăn chút gì đó rồi chúng ta xuất phát." Mọi người chuẩn bị một chút, sau đó liền xuất phát đi về phía hang Ngư Khốc dưới chân Thảo Hài Lĩnh.

Trong hang Ngư Khốc tịnh không có nguy hiểm gì, mấy người nhẹ nhàng xuyên qua hang động, đến bến Kê Minh Đãng bên cạnh hồ Tiên Đôn.

Đây là một bãi lau sậy.

Khi nước lên, bãi lau sậy cũng sẽ bị ngập.

Mà phần lớn thời gian, Kê Minh Đãng đều khô cạn.

Trên hồ Tiên Đôn quanh năm có sương mù bao phủ, chỉ khác biệt ở phạm vi sương mù lớn hay nhỏ.

Kê Minh Đãng phạm vi không nhỏ, mọi người xuyên qua bụi lau sậy, đi về phía bờ hồ.

Ngay phía sau bọn họ vài dặm, nhóm mấy chục người của Hoàng Tam, bắt giữ Điền Mộ Tình và Ma Lư, vừa vặn cũng đến Kê Minh Đãng.

Ma Lư biết lộ tuyến hang Ngư Khốc này, có thể đi thẳng xuyên qua Thảo Hài Lĩnh từ trong hang động, đến thẳng mặt hồ Tiên Đôn bên kia.

Nhóm Hoàng Tam cộng lại có hơn hai mươi người, trong tay không chỉ có súng, còn có thuốc nổ tự chế.

Hơn nữa số lượng còn không ít, súng kíp súng săn đã có mười mấy khẩu, mấy người trên lưng còn vác túi thuốc nổ, mà mấy tên tâm phúc của Hoàng Tam trong tay thậm chí có cả súng lục.

Nhóm Hoàng Tam có thể nói là bọn thổ phỉ hung hãn, bộ dạng hiện tại hoàn toàn là muốn nổ tung cổ mộ Hùng Nhĩ Sơn để vào trong đào bảo vật.

Tâm phúc dưới trướng gã phân biệt là Mặt Sẹo, Yêu Thủy Xà và Câm Điếc, ba người này, số còn lại đều là đàn em.

Bọn chúng trên đường đi tới Thảo Hài Lĩnh thì gặp Ma Lư và Điền Mộ Tình.

Điền Mộ Tình là giáo viên thực tập của Học viện Mỹ thuật, vốn không muốn gây thêm rắc rối, nhưng dưới sự sắp đặt của vận mệnh,

cô thay đổi suy nghĩ.

Trên tàu hỏa nghe được cuộc đối thoại của Ma Lư và Bạch Thắng Lỵ, biết được cảnh sắc hồ Tiên Đôn tươi đẹp.

Sau khi xuống xe liền bảo Ma Lư đưa cô đi xem, chụp vài tấm ảnh.

Cô cũng to gan thật, một cô gái trẻ tuổi, còn xinh đẹp như vậy, tùy tiện dám để người ta đưa đi đến nơi hẻo lánh thế này, cũng không sợ gặp người xấu.

Nếu là cướp tiền cướp sắc thì còn giữ được tính mạng, nếu là mưu tài hại mệnh, thì cái mạng nhỏ không còn, ngay cả người nhặt xác cũng không có, chỉ có thể phơi thây nơi hoang dã!

Cũng may cô là Na Giáo Hoạt Thần chuyển thế, còn có sứ mệnh tại thân, lần này vận khí tốt không xảy ra chuyện.

Trong tình huống bình thường, chín mươi phần trăm là sẽ xảy ra chuyện.

Hai người bọn họ sau khi đến Kê Minh Đãng cũng không đi nơi khác, cứ đứng ngay cách cửa hang Ngư Khốc không xa, vô cùng bắt mắt.

Mười mấy người nhóm Hoàng Tam trực tiếp bắt giữ Ma Lư và Điền Mộ Tình.

Ma Lư cũng vạn lần không ngờ tới, bình thường căn bản không ai tới hồ Tiên Đôn, hôm nay thế mà sống chết đụng phải một đám thổ phỉ hung hãn.

Nhìn hai người trước mắt, Hoàng Tam suy nghĩ một chút, nói: "Giữ lại trước đã, để bọn chúng dẫn đường!" Yêu Thủy Xà rất nghi hoặc: "Chúng ta đã có bản đồ cổ mộ rồi, còn muốn dẫn đường làm gì?" Tên Mặt Sẹo nghe Yêu Thủy Xà nói vậy cũng nghi hoặc hỏi: "Có

bản đồ á?" "Trên hồ Tiên Đôn này sương mù rất nhiều, tùy thời có thể nổi sương mù lớn, vẫn nên có người bản địa dẫn đường thì bảo hiểm hơn một chút!" Yêu Thủy Xà cười nói: "Tấm bản đồ này còn phải đa tạ con chim ngốc Đại Yên Điệp kia, cầm cái gối Âm Dương truyền từ mấy trăm năm trước đi khắp nơi tìm người moi bản đồ cổ mộ bên trong, lại không muốn làm hỏng cái gối.

Chuyện này vừa khéo để Phật gia nhà ta nghe được, đặc biệt giao đại cho tao, lúc lấy bản đồ thì giữ lại một tấm phim âm bản, con chim ngốc Đại Yên Điệp kia e là nằm mơ cũng không ngờ tới!" Mặt Sẹo vừa nghe, lập tức vỗ mông ngựa Hoàng Tam: "Cao, Phật gia ngài thực sự là cao tay!

Huynh đệ em bội phục!" Hoàng Tam được Mặt Sẹo vỗ mông ngựa, rất là thoải mái, ngẩng đầu hừ một tiếng.

"Chỉ bằng con chim ngốc Đại Yên Điệp kia, cũng không xem lại bản thân là cái loại hàng sắc gì, cứ dựa vào gã mà cũng muốn mở cổ mộ Hùng Nhĩ Sơn?

Nằm mơ đi!

Bất quá, bản đồ trong tay chúng ta là từ mấy trăm năm trước, ai cũng không biết trong khoảng thời gian này rốt cuộc biến hóa lớn bao nhiêu, vẫn nên giữ lại hai đứa nó dẫn đường thì an toàn hơn!" Nhóm người Thẩm Hạo vốn đã xuyên qua Kê Minh Đãng, đi tới bên cạnh hồ Tiên Đôn.

Nhưng lúc này, hắn chú ý tới tình huống bên kia.

Hoàng Tam đã bắt giữ Ma Lư và Điền Mộ Tình.

Thế là, Thẩm Hạo nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, đám người đằng kia, cậu đi xử lý một chút, bọn đàn ông không cần giữ lại.

Tên dẫn đường thì thả về, còn cô gái kia thì đưa qua đây, còn có

việc dùng!" Bàn Tử lập tức lĩnh mệnh: "Được rồi Thẩm gia, giao cho em đi!" Sau đó, Bàn Tử thoắt cái chui vào trong bụi lau sậy, biến mất không thấy, lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận về phía mấy người Hoàng Tam.

Bàn Tử cũng là tu sĩ Kim Đan kỳ rồi, tu xuất thần thức, tìm bọn chúng quá đơn giản.

Rất nhanh đã tới gần đó.

Sau đó, móc súng ra, trực tiếp điểm danh bắn nát đầu tên cầm đầu Hoàng Tam, Câm Điếc, Yêu Thủy Xà và cả Mặt Sẹo.

Óc của lão đại văng tung tóe ngay tại chỗ, dọa đám đàn em luống cuống tay chân.

"Vãi chưởng!" "Đánh lén!" "Mau núp ~" Sau đó lại là một loạt tiếng súng, mỗi viên đạn tiêu diệt một tên địch.

Ma Lư và Điền Mộ Tình sau khi tiếng súng vang lên liền lập tức nằm rạp xuống đất tránh đạn.

Tận mắt nhìn thấy mấy người Hoàng Tam đầu nở hoa ngay trước mặt, bọn họ sắp sợ đến ngây người rồi.

Tiếng súng vang lên liên hồi không dứt, đám đàn em của Hoàng Tam cũng cầm súng săn bắn trả, nhưng cũng chỉ là bắn loạn xạ khắp nơi.

Cuối cùng, toàn bộ đều chết sạch.

Ở bên kia bãi lau sậy, mấy người Thẩm Hạo cũng đều nghe thấy một loạt tiếng súng.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp tỏ ra có chút khẩn trương.

Rất nhanh, Bàn Tử đã đưa Điền Mộ Tình về.

Chương 352

Còn về phần Ma Lư, đã để gã tự mình quay lại đường cũ.

Ma Lư rất thức thời mà chuồn lẹ.

Hai người vừa lộ diện, Bạch Thắng Lỵ kinh ngạc nhìn về phía Điền Mộ Tình.

“Cô... sao cô lại ở đây?” Điền Mộ Tình trông có vẻ sợ hãi, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

“Tôi nghe được cuộc nói chuyện của anh và Ma Lư trên tàu hỏa, cảm thấy rất hứng thú với hồ Tiên Đôn, sau khi xuống xe liền nhờ anh ta đưa tôi đến đây vẽ tranh, không ngờ lại bị một bọn người bắt giữ.” Nghe Điền Mộ Tình nói vậy, Bạch Thắng Lỵ cũng vô cùng cạn lời. "Cô là giáo viên, nghĩ sao làm vậy hả?

Con gái con đứa một mình chạy ra đây, để người lạ đưa cô đến cái nơi khỉ ho cò gáy này, cô không sợ sao?" Điền Mộ Tình ấp úng: "Tôi... tôi... sợ chứ... nhưng lúc đó... tôi cứ nghĩ đến cảnh đẹp nơi này, tôi cũng không biết mình nghĩ cái gì nữa..." Shirley Dương cũng lắc đầu nhẹ, cô nương này tâm cũng lớn thật.

May mà gặp được bọn họ, nếu không thì nguy hiểm thật rồi.

Cô nhớ lại lời Thẩm Hạo lúc nãy, bảo Bàn Tử đưa người qua đây, tại sao lại phải đưa cô ấy theo?

Thế là cô bèn hỏi: "Thẩm tiên sinh, vì sao phải đưa cô ấy đi cùng?" Mọi người lúc này cũng phản ứng lại, đây chỉ là một cô gái bình thường, mang theo làm gì?

Thẩm Hạo nhếch miệng, mỉm cười nói: "Đương nhiên là phải mang theo rồi, bí mật trong ngôi mộ này có quan hệ không nhỏ với cô

ấy đấy!

Cô ấy có thể bình an đến được đây không phải là trùng hợp, mà là sự an bài của vận mệnh!" "Vận mệnh an bài?" Mọi người nghe Thẩm Hạo nói đều ngơ ngác, huyền bí thế sao? "Đợi vào sâu trong cổ mộ mọi người sẽ biết, chuyện này cũng không phải vài câu là nói rõ được!

Vẫn là vào trong tận mắt xem đi!" Thẩm Hạo nói.

Mọi người không hiểu ra sao đành gật đầu, thôi thì cứ nghe theo Thẩm Hạo.

Bạch Thắng Lỵ lúc này hỏi: "Cái đó, chúng ta vào mộ kiểu gì?

Ở đây cũng không có thuyền?

Qua đó bằng cách nào?" Tại hiện trường, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vung tay lên, trực tiếp thả Mặc Vân Chu ra.

Trong nháy mắt, một con thuyền lớn xuất hiện trên mặt nước.

Bạch Thắng Lỵ, Đại Yên Điệp và Điền Mộ Tình suýt chút nữa rớt cả cằm, tất cả đều há hốc mồm, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi. "Cái... cái này, lão Bạch, tôi không nằm mơ đấy chứ?" Đại Yên Điệp trừng lớn mắt nói. "Hóa ra, đều là thật!" Bạch Thắng Lỵ ngược lại không quá kinh ngạc, những trải nghiệm trong mộng cảnh anh ta vẫn còn nhớ như in, anh ta đã sớm đoán được Thẩm Hạo không phải người thường.

Dù sao đó cũng là người có thể đối phó với quỷ mị tà túy!

Điền Mộ Tình cũng há to cái miệng nhỏ, mặt đỏ bừng, nhất thời không nói nên lời.

Bàn Tử nói trước tiên: "Mọi người đừng ngẩn ra đó nữa, lên

thuyền thôi ~" Nhóm ba người Bạch Thắng Lỵ lúc này mới hồi thần. "À...

ừ ~" Mặc Vân Chu có khả năng biến hóa, hiện tại chỉ là hình dạng một con thuyền đánh cá tương đối bình thường, cũng không phải hình dạng nguyên bản.

Mọi người lần lượt lên thuyền, sau đó, dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo, thuyền không cần chèo, trực tiếp chạy băng băng, lao về phía trung tâm hồ.

Trên mặt hồ, vốn dĩ chỉ có phía xa là có một tầng sương mù bao phủ.

Nhưng khi mọi người tiến vào trong hồ, tầng sương mù này bỗng nhiên khuếch tán ra, bao trùm lấy toàn bộ mặt hồ.

Những màn sương mù ban đầu chỉ là sương mù bình thường, thần thức có thể xuyên thấu rõ ràng, nhìn thấy những gò đất lộ ra trên mặt nước trong hồ.

Cho dù là người thường, không cẩn thận đi vào cũng chỉ có thể bị lạc đường mà thôi, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng hiện tại, tình huống đã khác, có biến hóa.

Bản chất của màn sương này đã trực tiếp thay đổi, từ sương mù bình thường biến thành âm vụ.

Thần thức đều chịu phải một chút áp chế và can nhiễu.

Loại sương mù này không thường xuyên xuất hiện, chỉ có thiểu số thời điểm mới hiện thế.

Nó liên thông với một không gian kỳ dị, không ở âm thế, không ở dương thế, mà nằm giữa cả hai.

Sương mù ập đến rất nhanh, hơn nữa còn rất đột ngột.

Chính là vào khoảnh khắc bao trùm lấy Mặc Vân Chu mới đột nhiên biến hóa.

Trên thuyền, nhóm ba người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử sắc mặt đều biến đổi.

Ngược lại Thẩm Hạo và Ô Thiền vẫn thần sắc như thường.

Chú ý tới sắc mặt thay đổi của ba người Hồ Bát Nhất bên cạnh, Bạch Thắng Lỵ hỏi: "Hồ ca, Bàn ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Sao sắc mặt các anh đột nhiên trở nên khó coi thế?" Bàn Tử nhíu mày nói: "Sương mù này có vấn đề!" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo: "Thẩm gia, hiện tại làm thế nào?" Thẩm Hạo xua tay: "Không sao, đây là hiện tượng bình thường." Có điều, muốn tiến vào giới âm dương, còn phải đi qua thông đạo trong sương mù, nếu không chỉ có thể coi là kẹt ở nửa đường không trên không dưới.

Chỉ cần đợi một khoảng thời gian, không được loạn động, cũng có thể quay về hiện thực.

Thẩm Hạo lái thuyền tiếp tục tiến về một hướng.

Có cái "Hoạt Thần" là Điền Mộ Tình này ở trên thuyền, thiên ý sẽ dẫn dắt bọn họ tới gần ngôi cổ mộ kia.

Quả nhiên, sau khi thuyền tiến lên được vài phút, cuối cùng cũng cập bờ.

Bọn họ đã đến một mảnh lục địa.

Mảnh lục địa này, hiển nhiên nhìn không giống mấy cái gò đất nhỏ.

Trong hiện thực, gò đất lộ ra trong hồ không có cái nào lớn như vậy.

Nhìn thấy mảnh lục địa lớn thế này, mọi người đều cảm thấy rất

khó tin.

Lục địa này tuy có sương mù cản trở tầm nhìn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, nơi này rất rộng. "Vãi, xem ra chuyến này đúng là không đơn giản rồi!" Bàn Tử nhe răng nói.

Shirley Dương cũng gật đầu: "Đúng vậy, một mảnh lục địa lớn thế này không thể nào là mặt hồ trong hiện thế được, nơi này xem ra đã là một nơi khác!" Sau khi mọi người đều xuống thuyền, Thẩm Hạo thu Mặc Vân Chu lại. "Được rồi, mọi người đi thôi." Mọi người đi theo sau Thẩm Hạo, tiến về phía trước trong màn sương.

Đạp lên bùn đất của gò đất mà đi, địa thế từ từ dâng cao, đi được hơn trăm bước, đã có thể nhìn thấy hình dáng của rất nhiều ngôi nhà trên gò đất.

Nghĩ đến đây là một thôn lạc thời cổ đại bị chìm xuống hồ.

Trên những ngôi nhà này đều bị bao phủ bởi một lượng lớn bùn đất, đều là do trầm tích lắng đọng lại khi chìm dưới đáy nước.

Nhìn qua chẳng khác gì hoang phần cổ trủng.

Khoảng đất trống giữa các ngôi nhà kéo dài ra xa chính là con đường trong thôn.

Mọi người men theo con đường đi thẳng đến trước một ngọn núi đất lớn ở trung tâm thôn.

Chương 353

"Vãi chưởng, trên cái gò đất này lại còn có một ngọn núi nhỏ nữa hả?" Bàn Tử kinh ngạc hô lên.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Chuyện này căn bản không hợp thường lý.

Phía trên ngọn núi đất này đều bị chìm ngập trong sương mù dày đặc, không nhìn thấy điểm cuối.

Trong lòng Bạch Thắng Lỵ khẽ động, anh ta cảm giác được, đây rất có khả năng chính là nơi cổ mộ tọa lạc!

Thế là anh ta lập tức mở miệng nói: "Tôi cảm giác, cổ mộ Hùng Nhĩ Sơn có lẽ chính là ở đây!" "Ngọn núi đất lớn thế này, rất có vấn đề!" "Giống như là đắp đất thành viên, dưới đất có thể là đá, bên ngoài là phong thổ, chỉ là bên ngoài trầm tích lượng lớn bùn cát nên mới trông giống gò đất." Do thần thức ở đây bị áp chế, không thăm dò được bao xa, thậm chí ngay cả ngọn núi đất này lớn bao nhiêu cũng không dò ra được.

Áp chế rất lợi hại.

Sương mù quá lớn, tầm nhìn chỉ có hơn hai mươi mét.

Ba người nhóm Hồ Bát Nhất thần thức chỉ có thể thăm dò bốn năm mươi mét, còn Thẩm Hạo và Ô Thiền là trường hợp đặc biệt, áp chế không lớn lắm, gần như có thể bao quát cả hòn đảo nhỏ.

Tuy phạm vi không nhỏ, nhưng chịu sương mù can nhiễu, thần thức thăm dò cũng không quá chuẩn xác.

Hòn đảo nhỏ này đường kính cũng phải đến bảy tám ngàn mét.

Ngọn núi đất trước mặt, trong cảm ứng thần thức cũng cao cả trăm mét.

Cái này thì không đúng lắm, cũng to quá rồi.

Có điều Thẩm Hạo cũng không hoảng, sương mù này tuy có chút tác dụng gây nhiễu, nhưng không có tính công kích, trước mắt vẫn rất an toàn, có hắn và Ô Thiền ở đây thì sẽ không có vấn đề gì.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn Tầm Long, phát hiện từ trường không bị can nhiễu, la bàn vẫn có thể sử dụng bình thường.

Các thiết bị điện tử, cơ khí như đồng hồ cũng không bị ảnh hưởng.

Mọi người đi vòng quanh núi đất một vòng nhỏ, tìm được lối vào.

Ở phía nam núi đất này có một nơi bị lõm vào.

Chỗ này có một cái hang lõm, bên trong chính là lối vào của cổ mộ.

Thẩm Hạo mở miệng nói: "Chính là chỗ này, cửa mộ bị bùn cát dưới đáy hồ che lấp rồi." Bốn người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp nghe vậy, nhao nhao cầm xẻng lên, gạt hết bùn cát trên cửa xuống.

Quả nhiên nhìn thấy cửa đá dưới lớp đất.

Trên cửa còn khảm vòng đồng, chạm khắc âm bản các hoa văn.

Cửa mộ không có khóa, mấy người hơi dùng sức đẩy một cái, trực tiếp đẩy ra luôn.

Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc: "Hả?

Cửa mộ này vậy mà không có phong tỏa?

Sao có thể chứ?" Bạch Thắng Lỵ trải qua đợt huấn luyện đặc biệt

lúc lâm chung của Lão Nghĩa mù, kiến thức lý thuyết ngược lại phong phú hơn nhiều. "Tôi cảm thấy nơi này có lẽ là một chỗ cổ mộ quần táng, nhiều quan quách lần lượt được đưa vào địa cung, chỉ là còn chưa kịp phong bế triệt để thì đã chìm xuống hồ rồi." Mấy người đẩy cửa lớn ra hoàn toàn, chỉ thấy dưới cửa là một đường rãnh, vết tích mài mòn vô cùng nặng, chứng tỏ cánh cửa lớn này đã từng đóng mở vô số lần.

Sâu trong mộ đạo tối đen như mực, tĩnh lặng không một tiếng động. "Đi thôi, chúng ta vào nào." Thẩm Hạo chiêu hô mọi người.

Thế là, mọi người đi theo sau Thẩm Hạo và Ô Thiền, men theo mộ đạo tiến sâu vào trong cổ mộ.

Trong mộ cũng không có hối khí quá nặng, âm khí cũng không quá dày đặc.

Về phần tà khí thì cũng có một chút, nhưng ngọn nguồn tà khí trong ngôi mộ này lại nằm sâu dưới lòng đất.

Có điều, cách phía trước không xa cũng có một khối tà khí tụ hợp thể cỡ nhỏ.

Xuyên qua cửa mộ, trên tường mộ cách đó không xa có vẽ một con Trấn Mộ Thú.

Mặt vuông tai lớn, sắc mặt trắng bệch, thần tình quỷ dị, mặt người thân hổ, sau lưng mọc chín cái đuôi như rắn, dưới thân còn có mây khí làm nền.

Đây là thần thú Lục Ngô trên núi Côn Luân trong truyền thuyết thời Hán.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy bích họa này, có chút chấn động: "Đây dường như là bích họa thời Hán?

Nhưng nhìn kỹ thuật hội họa, dường như lại là công nghệ thời

Đường!

Ngôi cổ mộ này bị nước ngập qua, lại lọt vào nhiều không khí như vậy, mà vẫn còn có thể tươi sáng như thế này sao?" Bàn Tử cũng kinh ngạc nói: "Vậy nói thế tức là cổ mộ thời Đường hả?

Thời Đường khai sơn làm lăng, cổ mộ này quả thật cũng nằm trong bụng núi.

Thế chẳng phải chúng ta phát tài rồi sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Phát hay không thì vẫn phải nhìn thấy quan quách của chủ mộ rồi hẵng nói." Men theo mộ đạo tiếp tục tiến lên, lại đến trước cửa mộ thứ hai.

Sau cửa vẫn là mộ đạo, phía sau còn có cửa mộ thứ ba, cũng là cửa mộ cuối cùng.

Xuyên qua cổng vòm cuốn đá, tiến vào sau cửa.

Nơi này là một đại điện huyền cung, bốn vách tường đều xây bằng gạch mộ, đỉnh đại điện và mặt đất cũng đều là kết cấu gạch đá, lấy xà cột chống đỡ, bên trong phủ đầy bụi bặm.

Có thể thấy tuy ngôi cổ mộ này chìm xuống đáy hồ, nhưng có ba cánh cửa lớn ngăn cách, nước hồ cũng không tràn vào nhấn chìm cổ mộ. "Mẹ ơi, ngôi cổ mộ này thật đúng là không nhỏ đâu!" Đại Yên Điệp nhìn đại điện mộ thất trống trải, lẩm bẩm tự nói.

Bạch Thắng Lỵ nghe Đại Yên Điệp lẩm bẩm, cũng phụ họa: "Đúng vậy, mộ thất lớn thế này, xem ra lai lịch chủ mộ không nhỏ đâu!" Mọi người tuy chưa đi lại, nhưng thần thức đã quét qua gian mộ thất này một lượt.

Lại phát hiện, trong mộ thất không có cửa thông sang các mộ thất khác. "Ủa, chỗ này là hết rồi à?

Sao không có mộ thất nào khác?" Bàn Tử kỳ quái hỏi.

Theo lý mà nói, cổ mộ lớn thế này, hẳn phải có mấy gian mộ thất nối liền mới đúng, ít nhất cũng phải có tiền, trung, hậu điện, rồi thêm nhĩ thất, thiên điện các loại chứ.

Thẩm Hạo trả lời: "Cấu trúc hình chế của ngôi cổ mộ này khác với các cổ mộ thường gặp, nơi này hẳn là tiền điện, còn trung điện và hậu điện thì vẫn còn nằm dưới lòng đất!" Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy, nhao nhao vận khởi thần thức thăm dò xuống lòng đất, quả nhiên phát hiện dưới lớp gạch nền có một không gian đại điện quy mô tương đương. "Hóa ra là thế." Sau đó mọi người tiếp tục đánh giá gian tiền điện trước mắt này.

Mộ thất rất trống trải.

Ngoại trừ xà cột ra cũng không có bao nhiêu đồ tùy táng.

Chỉ có trung tâm mộ thất đặt một cỗ quan quách, đặt trên giường quan.

Giường quan này đã cao nửa người, thêm cả quan quách nữa thì còn cao hơn cả người.

Mọi người đi đến trước quan quách.

Mấy người cùng nhau khiêng quan quách từ trên giường quan xuống.

Trên quan quách phủ đầy bụi, che lấp đi màu sắc nguyên bản của thân quách.

Hồ Bát Nhất thấy thế, trực tiếp vận khởi pháp lực, phất đi lớp bụi trên quan quách.

Lập tức, hình tượng vốn có của quan quách này lộ ra.

Đây là một cỗ "Ô Mộc Muộn Hương Quách", trên thân quách vẽ tranh sơn mài màu, chủ yếu là hai màu đen đỏ, khảm các vật trang trí

bằng đồng tinh xảo, trông rất hoa lệ.

Có điều, tạo hình xác thực là tương đối kỳ lạ.

Trên nắp quách còn có cái cửa nhỏ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Ủa?

Quan quách của hắn sao lại trông như này?

Chẳng lẽ hắn cũng muốn thành tiên?" Bạch Thắng Lỵ lắc đầu, đi lên trước nói: "Tôi nhận ra loại quan quách này, cái này gọi là 'Ô Mộc Muộn Hương Quách', cái cửa nhỏ này là dùng để cho âm hồn đi ra.

Chương 354

Loại quan quách này tôi nhớ là chỉ thời Đường và Bắc Tống mới có.

Có điều, nhìn dáng dấp quan quách này, cứ như giá liễn của Hoàng hậu nương nương ấy, e rằng thân phận không đơn giản!" Lúc này, Ô Thiền chú ý tới Điền Mộ Tình bên cạnh đang run rẩy toàn thân, bèn đi qua đỡ cô ấy hỏi: "Muội muội, em sao vậy?

Đừng sợ, chỉ là một cỗ quan tài thôi mà, không có gì đáng sợ đâu, bọn chị đều ở bên cạnh em đây ~" Điền Mộ Tình gật đầu, không nói gì.

Cô nhìn thấy cỗ quan tài này, trong đầu đột nhiên hiện lên một vài ký ức mạc danh.

Đó là cảnh tượng mình bị người ta sống sờ sờ làm cho ngạt chết, cảm giác đó vô cùng thống khổ!

Cô không biết tại sao trong đầu mình lại đột nhiên xuất hiện hình ảnh như vậy, cứ như chính bản thân mình đã trải qua.

Điền Mộ Tình tuy được Ô Thiền an ủi, nhưng thân thể vẫn không kìm được mà run rẩy.

Mà nguyên nhân, chính là cỗ quan quách trước mặt.

Ô Thiền nhận ra có chút không ổn, bèn gọi Thẩm Hạo qua. "Sao vậy?" Thẩm Hạo hỏi.

Ô Thiền chỉ vào Điền Mộ Tình: "Tình huống của cô ấy có chút không đúng!" Thẩm Hạo nhìn thân thể đang run rẩy của Điền Mộ Tình: "Cô sao vậy, có phải vì cỗ quan tài này mới bị như thế không?" Điền Mộ Tình gật đầu. "Đừng sợ, bọn tôi đều ở đây, biện pháp tốt

nhất để khắc phục nỗi sợ hãi chính là đối mặt với nó.

Đi, cùng đi lại gần một chút xem sao!" Điền Mộ Tình run rẩy gật đầu. "Thiền Nhi, nàng chú ý bảo vệ cô ấy cho tốt." Thẩm Hạo nói.

Ô Thiền gật đầu: "Được." Bên này bốn người đàn ông chỗ Hồ Bát Nhất đang chuẩn bị mở quan tài.

Shirley Dương giơ đèn pin đứng một bên cung cấp ánh sáng.

Thẩm Hạo và Ô Thiền cũng đưa Điền Mộ Tình đi tới.

Mọi người vây quanh quan quách.

Thân thể Điền Mộ Tình run càng dữ dội hơn.

Mọi người đều phát hiện ra sự khác thường của cô, đều tưởng cô sợ hãi.

Nhao nhao an ủi: "Điền cô nương, không cần sợ, quan tài thôi mà, bên trong chỉ có người chết, không sao đâu!" "Đúng đấy, không sai, còn có bọn tôi đây, bọn tôi đều sẽ bảo vệ cô!" "Cô có thể là do lần đầu xuống mộ, sợ hãi là bình thường, không sao đâu." An ủi Điền Mộ Tình xong, mọi người chuẩn bị mở quan tài.

Đây là quách gỗ, trên quan quách đóng đinh.

Mấy người nhanh chóng tháo đinh ra.

Mở nắp quách.

Sau đó mở quan tài bên trong.

Lập tức, nữ thi trong quan quách lộ ra trước mắt mọi người.

Nữ thi này đầu đội "Mũ Lộc Thủ Bộ Dao" chế tạo bằng vàng ròng.

Trên đỉnh đầu có hai cái sừng, chia ra tám nhánh, giống như sừng hươu, bên trên mỗi nhánh treo một chiếc lá vàng.

Trên mặt đeo một cái mặt nạ vỏ cây thất sắc, có khảm đá màu tinh xảo.

Thân mặc liễm bào màu đỏ tươi viền xanh lam, màu sắc tươi tắn, phảng phất như mới.

Eo thắt một sợi đai ngọc đầu quỷ bằng tơ vàng.

Nữ thi này sinh động như thật, cứ như đang ngủ, da dẻ một chút cũng không khô héo nhăn nheo, giống như một người vừa mới chết.

Bàn Tử không chờ nổi muốn xem chân dung nữ thi, bèn đưa tay lột mặt nạ của nữ thi xuống.

Nhưng quỷ dị là, nữ thi này vậy mà lại giống Điền Mộ Tình như đúc.

Hơn nữa, ngay cả ấn ký hình trăng khuyết màu đỏ ở giữa trán cũng giống hệt nhau.

Thứ này cứ như vết chàm vậy, chưa từng nghe nói có hai người lớn lên giống nhau, đến cả vết chàm cũng giống hệt nhau như thế!

Bạch Thắng Lỵ nuốt nước bọt một cái: "Cái này?

Hít ~, nữ thi này vậy mà giống Điền cô nương như đúc, ngay cả ấn ký giữa trán cũng giống!

Sao có thể chứ?" Ô Thiền cũng nhíu mày thật chặt, trong lòng không giải thích được.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng vô cùng kinh ngạc.

Mà Điền Mộ Tình sau khi nhìn thấy nữ thi này, thân thể càng run rẩy dữ dội.

Thẩm Hạo thấy thế, đi qua, một tay ấn lên vai cô, truyền một đạo pháp lực sang.

Pháp lực ấm áp khiến cô lập tức đỡ hơn nhiều, không còn run rẩy dữ dội như vậy nữa. "Không sao, đừng sợ ~" Điền Mộ Tình run rẩy là vì sau khi nhìn thấy thi thể này, ký ức trong đầu cô ùa về càng thêm kịch liệt.

Tất cả đều là ký ức có liên quan đến thi thể trước mắt này. "Ân ~" Điền Mộ Tình dùng sức gật đầu, để bản thân không nghĩ đến những ký ức hỗn loạn kia nữa.

Lúc này, nữ thi trong quan tài vì tiếp xúc với không khí nên bắt đầu khô héo, phân hủy.

Một khuôn mặt tinh xảo tú mỹ lập tức khô quắt đi.

Bỗng nhiên, thi khí trong cơ thể thi thể sôi trào, một luồng hắc khí ẩn hiện ở mi tâm.

Cả khuôn mặt như da bọc xương, hốc mắt thâm quầng, đen ngòm.

Nó bỗng nhiên bật dậy, chộp về phía Điền Mộ Tình.

May mà Điền Mộ Tình đứng khá xa, cú này không vồ trúng.

Động tác của nữ thi cực nhanh, mũ Lộc Thủ Bộ Dao trên đỉnh đầu rung lắc một trận. "Không hay!

Khởi thi!" Bạch Thắng Lỵ kinh hoàng hét lên.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì mỗi người nhanh chóng móc ra một tấm bùa trấn thi, canh chuẩn thời cơ, dán một cái lên trán và lên người nữ thi.

Lập tức, nữ thi dừng lại tại chỗ, giữ nguyên tư thế nhe nanh múa vuốt.

Một thân liễm bào lúc này cũng đã ảm đạm màu sắc.

Bị oxy hóa rồi!

Nhân lúc nữ thi không thể động đậy, Bàn Tử sấn hỏa đả kiếp, nhanh chóng tháo mũ vàng Lộc Thủ Bộ Dao trên đầu nữ thi xuống.

Sau đó còn có sợi đai ngọc thắt lưng kia, cũng không buông tha.

Tiếp đó, đến lượt Thẩm Hạo ra tay.

Trong lòng bàn tay phóng ra một vầng ám nhật, Ám Nhật Chân Hỏa kích phát, cháy hừng hực, thiêu rụi toàn bộ tà khí, thi khí trong cơ thể nữ thi.

Hiện tại, nữ thi này chỉ là một cái xác chết, sẽ không khởi thi nữa. "Được rồi, bỏ thi thể lại vào trong quan quách đi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử gật đầu: "Ok luôn ~" Hai người cùng nhau khiêng nữ thi đặt lại vào trong quan tài cho ngay ngắn.

Bản thân đến mộ người khác đã là rất không tốt rồi, lại còn động vào thi thể người ta thì càng không nói nổi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thân là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, bình thường cũng không muốn động đến thi thể chủ mộ.

Hai người đậy nắp quan quách lại, lại khiêng về trên giường quan.

Chương 355

Lúc này, thân thể đang run rẩy của Điền Mộ Tình mới rốt cuộc khôi phục bình thường. "Đi, chúng ta xuống tầng tiếp theo." Thẩm Hạo nói với mọi người.

Sau đó, hắn dẫn mọi người đi ra khỏi gian mộ thất này, đến mộ đạo bên ngoài.

Lối vào của gian mộ thất bên dưới nằm ngay trong mộ đạo, có điều bị cơ quan ngăn cách.

Thần thức vừa quét qua liền tìm thấy một cánh cửa đá đóng kín trong mộ đạo.

Về phần cơ quan?

Có thực lực mạnh mẽ ở đây, ai còn thật thà đi giải cơ quan chứ?

Trực tiếp dùng một quyền bạo lực phá cửa, đánh nát cửa đá.

Một lối đi tối om xuất hiện trước mắt mọi người. "Hóa ra cửa mộ ở chỗ này à?

Vừa nãy đều không nhìn kỹ ~" Bàn Tử gãi đầu nói.

Vừa nãy chỉ mải nhìn vào bên trong mộ thất.

Trong mộ đạo ngược lại không chú ý mấy. "Sẽ không có cơ quan gì chứ?" Bạch Thắng Lỵ nhìn mộ đạo u thâm hỏi. "Chắc là không." Hồ Bát Nhất lắc đầu, "Theo suy đoán lúc trước, ngôi cổ mộ này thường xuyên bị mở ra, vậy thì thiết kế cơ quan trong mộ đạo sẽ rất dễ ngộ thương.

Do đó, không thiết kế cơ quan mới là an toàn nhất.

Hoặc có lẽ họ cũng từng nghĩ đến việc thiết kế cơ quan, chỉ là còn

chưa kịp thì cả thôn làng và cổ mộ đã chìm xuống đáy hồ!" Mọi người đều gật đầu, Hồ Bát Nhất phân tích rất có đạo lý.

Thêm vào đó, bọn họ đều dùng thần thức quét hình kiểm tra qua, cũng không phát hiện cơ quan.

Thẩm Hạo đi đầu tiên vào mộ đạo, mọi người thấy thế cũng lập tức đi theo.

Mộ đạo này là một đường thẳng tắp nằm ngang, không hề thấy nghiêng lệch hay cong khúc.

Đi đến tận cùng, tới trước một cái cổng vòm.

Trước cổng còn có đá chặn cửa.

Bàn Tử một tay bê tảng đá chặn cửa ra, lộ ra lỗ hổng.

Sau cửa là một cái hố sâu khổng lồ.

Trên bốn vách tường còn có dấu tích của bậc thang, chỉ là đều đã bị phá hoại, chỉ có thể nhìn thấy một chút tàn lưu.

Miệng hố không sâu, chỉ có độ cao bốn năm mét.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lấy dây thừng ra, cố định xong rồi thả xuống.

Mọi người bèn theo dây thừng xuống đáy hố.

Dưới miệng hố lại có một cửa mộ, sau cửa là một mộ đạo, lại rẽ một cái, rẽ về phía Bắc.

Cửa mộ đối diện hướng Nam.

Gian này là tầng thứ hai của cổ mộ, cũng có thể coi là trung điện.

Đẩy cửa mộ ra, tiến vào trong điện.

Chỉ thấy trên mặt đất là từng đống thi cốt, nằm rải rác trên đất, có không ít thậm chí vẫn còn tóc tai. "Vãi, nhiều xương cốt thế này,

không phải đều là tuẫn táng đấy chứ?

Tôi nhớ thời Hán vẫn còn phong tục người tuẫn táng!" Bàn Tử nhìn xương cốt đầy đất nói.

Shirley Dương cũng gật đầu nói: "Nhìn dáng vẻ này chắc là vậy rồi, ngoài ra tôi cũng không nghĩ ra được lời giải thích nào tốt hơn." Gian mộ thất đại điện này vị trí nằm ngay phía dưới gian mộ thất bên trên, không lệch đi đâu được.

Chỉ là, bên trong lại không phải mộ thất đặt quan quách, mà ngược lại đặt một lượng lớn thi thể tuẫn táng.

Bàn Tử phóng thần thức ra, quét một vòng trong đại điện, một chút đồ quý giá cũng không tìm thấy. "Nhìn đi nhìn lại toàn là thi thể, một chút đồ đáng tiền cũng không có!" Bàn Tử thở dài, lắc đầu.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp cũng bới móc trong đống thi thể.

Trừ mảnh vải quần áo rách nát ra thì chính là xương cốt, tóc tai khô héo.

Một mùi hôi thối xác chết nồng nặc tràn ngập trong mộ thất.

Mọi người cũng không định nán lại lâu.

Bởi vì phía trước gian mộ thất này còn có một mộ đạo thông về phía trước.

Mộ đạo không dài, chỉ đi hơn mười bước liền đến tận cùng, ba cái hố đất hình vòm xuất hiện trước mắt.

Trên miệng hố không có cửa, chỉ có một tảng đá chặn cửa chắn ở đó, giống hệt bố cục tầng hai bên trên.

Sau cửa cũng là một cái hố sâu.

Cái hố này lớn hơn nhiều, đường kính chừng hơn mười mét, cực kỳ lớn, tựa như một cái giếng đứng thẳng.

Độ sâu cũng phải hơn ba mươi mét.

Trên vách giếng đều là tam hợp thổ nén lại, vô cùng cứng rắn, tựa như một khối đá nguyên khối.

Thông thường lớp đất nện của các ngôi mộ lớn đều dùng loại tam hợp thổ này.

Thả dây thừng xuống, mọi người lần nữa xuống đến đáy hố.

Trên vách giếng phía Nam đáy hố có một mộ đạo thông đến chủ mộ thất thật sự.

Mà chủ mộ thất này cũng nằm phía dưới hai gian mộ thất bên trên.

Vừa khéo hình thành nên một kết cấu mộ thất ba tầng thượng trung hạ.

Mộ thất bình thường thì ba tòa minh điện tiền, trung, hậu đều nằm trên cùng một mặt phẳng, mà ngôi cổ mộ này lại không đi đường thường, sử dụng bố cục ba tầng thượng trung hạ.

Hơn nữa cũng không có thiên điện, chỉ có ba gian mộ thất.

Đứng trước gian mộ thất này, Điền Mộ Tình lại bắt đầu không kìm được mà run rẩy.

Thần sắc cũng trở nên vô cùng sợ hãi.

Ô Thiền thấy thế hỏi: "Mộ Tình muội muội, em sao vậy?

Sao lại phát run nữa rồi?" Điền Mộ Tình cúi đầu, mím môi không nói.

Đứng ở đây, cô liền cảm giác được một luồng khí tức đáng sợ ẩn giấu trong mộ thất.

Cô thân là Hoạt Thần chuyển thế, cảm tri vẫn rất nhạy bén, nhất là còn có gút mắc tiền kiếp.

Trong đầu cô xuất hiện hàng chục ký ức khác nhau, tất cả đều là ký ức đi ngang qua gian mộ thất này.

Người trong quan quách cho cô một loại cảm giác đáng sợ.

Cô chưa bao giờ dám đến gần, mỗi lần đều là đi ngang qua từ xa, không dám nán lại. "Ô Thiền tỷ tỷ, bên trong...

đồ vật bên trong...

Chương 356

rất đáng sợ ~" Điền Mộ Tình cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, nói nhỏ.

Bạch Thắng Lỵ nghe vậy cũng nhíu mày, ý thức được điều gì đó.

Nghĩ đến đây chính là nơi mỗi lần gặp ác mộng anh ta đều mơ thấy.

Cơn ác mộng ngàn năm của Tát Mãn nữ thần, cội nguồn của tất cả đều ở đây!

Bạch Thắng Lỵ thần tình nghiêm túc nói: "Trong này, hẳn chính là chính chủ.

Cảnh tượng trong ác mộng của tôi e rằng nằm ngay bên trong!" Thẩm Hạo nhìn thoáng qua Hồ Bát Nhất và Bàn Tử. "Mở cửa đi, chúng ta vào!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức định đẩy cửa lớn mộ thất.

Chỉ là, khe cửa của cánh cửa mộ thất này bị đúc nước thép, bít lại rất chặt, hai người đẩy một cái vậy mà không nhúc nhích. "Ái chà, cửa này có chút thú vị đấy, xem ra Bàn gia ta không phát uy thì coi ta là mèo bệnh hả!" Bàn Tử trực tiếp bạo lực phá cửa, pháp lực quán chú vào nắm đấm, ba hai cái liền đấm cho cánh cửa mộ này nát bấy.

Đúc nước thép cũng chẳng có tác dụng gì.

Hồ Bát Nhất thấy thế cũng trực tiếp gia nhập hàng ngũ phá cửa, hai người trực tiếp đánh nát cả cánh cửa lớn.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp ở một bên nhìn đến mức mắt đờ ra.

Mấy người này đi đổ đấu đúng là trâu bò thật.

Cửa mộ người khác phải dùng thuốc nổ mới phá được, bọn họ trực tiếp đấm mấy quyền là nát.

Ngay cả bánh chưng (cương thi) cũng có thể nhẹ nhàng chế phục.

Không so được, không so được!

Hai người chỉ biết hâm mộ.

Sau khi cửa mộ bị hai người Hồ Bát Nhất đánh vỡ, Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp cũng tiến lên hỗ trợ cùng nhau dọn dẹp, dọn sạch thông đạo cửa mộ.

Gian mộ thất này chính là chủ mộ thất của cả ngôi cổ mộ.

Mộ thất rất lớn, giống như một tòa cung điện, bên trong tối om.

Ngoài dự đoán là không khí trong gian mộ thất này cũng không loãng, dường như không phải hoàn toàn bịt kín, có lỗ thông hơi thông với bên ngoài thì phải.

Mộ thất vẫn là kết cấu gạch đá, trên bốn vách tường đều có đèn đồng được đúc thành hình cung nữ quỳ ngồi.

Bên trong đài đèn đều chứa dầu cá.

Ánh sáng đèn pin đã không đủ dùng, căn bản không thể chiếu sáng toàn bộ minh điện mộ thất.

Thẩm Hạo trực tiếp nâng lên một quả cầu ánh sáng, phảng phất như mặt trời nhỏ, chiếu sáng toàn bộ mộ thất.

Trên mặt đất địa cung, trên vách tường đều có lượng lớn hoa văn trang trí sơn mài màu: tường vân, núi non, hổ báo, v.v...

Trong vẻ hoa lệ còn lộ ra vài phần tiên khí.

Mà trên trần nhà đại điện là một bức phù điêu kết hợp tranh vẽ màu hình tượng thần quái dị nhiều đầu nhiều tay.

Có đến hàng chục cái đầu cũng như hàng chục cánh tay.

Trên mỗi cái đầu đều đeo mặt nạ hình sơn tiêu, biểu cảm dữ tợn.

Mà trong lòng bàn tay mỗi cánh tay đều có một con mắt.

Tỉ mỉ đếm lại thì tương ứng với số lượng nhân dũng trong đại điện, đều là hai mươi bốn cái.

Ba người Bạch Thắng Lỵ, Đại Yên Điệp và Điền Mộ Tình lại một lần nữa bị chấn kinh.

Có điều, bọn họ còn chưa kịp kinh ngạc bao lâu thì đã nhìn thấy cỗ quan quách khổng lồ sơn mài màu ở cuối đại điện, cũng như hai mươi bốn cái nhân dũng giáp ngọc đứng xung quanh. "Ái chà vãi lúa, chủ mộ này đúng là xa xỉ thật!

Lại dùng những hai mươi bốn cái nhân dũng tuẫn táng, trên người bọn chúng đều là giáp ngọc nhỉ?

Ủa?

Đầu cũng là vàng!" Trên mặt Bàn Tử tràn đầy nụ cười, càng ngày càng biến thái.

Trong gian mộ thất này, ngoại trừ quan quách ở cuối cùng cũng như hai mươi bốn cỗ nhân dũng tùy táng ra thì không có đồ tùy táng nào khác.

Hoàn toàn khác với những ngôi mộ lớn thông thường.

Những ngôi mộ lớn khác không chỉ trong quan quách có lượng lớn đồ tùy táng, mà trong mộ thất cũng sẽ có rất nhiều, thậm chí phải chất đầy mộ thất.

Nhưng nơi này lại gần như không có gì!

Thẩm Hạo chậm rãi đi đến trước quan quách.

Ô Thiền kéo Điền Mộ Tình đi theo bên cạnh hắn, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thấy thế cũng đi theo qua.

Mà bên kia, ba người Bàn Tử, Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp thì vây quanh hai mươi bốn cỗ nhân dũng đánh giá tới lui.

Đại Yên Điệp cũng là người có kiến thức: "Mẹ ơi, đây là Kim Lũ Ngọc Y nè, bên trên còn khắc âm bản long văn, ôi chao ghê gớm thật, đây là Giao Long Ngọc Giáp nha!" Bạch Thắng Lỵ cũng không khỏi tặc lưỡi.

Hai mươi bốn cỗ nhân dũng, hai mươi bốn bộ Giao Long Ngọc Giáp, đúng là đại thủ bút!

Cái đầu nhân dũng này là làm bằng vàng.

Quả nhiên giống hệt những gì thấy trong mơ, chính là nơi này!

Nơi này chính là nơi ở của quái vật mộ thất!

Đại Yên Điệp nhìn cái đầu vàng kia, dùng tay vỗ một cái, không ngờ cái đầu vàng trực tiếp rơi xuống, nện trên mặt đất, phát ra một tiếng trầm vang.

Chỉ tiếc là khi đầu vàng rơi xuống, kéo theo cả phần ngọc hạp ở đầu bị toạc ra.

Bộ Giao Long Ngọc Hiệp này hỏng rồi!

Vẻ mặt Đại Yên Điệp đầy vẻ xót xa: “Ôi chao, bảo bối của tôi a!” Ở một bên khác, Vương Bàn Tử thận trọng hơn nhiều.

Hắn rà soát cẩn thận từng chút một, tìm được đầu mối giấu kín trên ngọc hạp, sau đó tháo dỡ toàn bộ bộ ngọc hạp xuống.

Động tác của Bàn Tử rất nhanh, nhờ có thần thức hỗ trợ, kết cấu của toàn bộ ngọc hạp đều hiện rõ trong đầu hắn, nên việc tháo dỡ trở nên dễ dàng.

Hắn thuận tay thu luôn cả cái đầu vàng, chỉ để lại tại chỗ một cái xác khô không đầu.

Quen tay hay việc, động tác của Bàn Tử ngày càng thuần thục, tốc độ tháo dỡ ngọc hạp càng lúc càng nhanh.

Bên phía Bạch Thắng Lỵ còn chưa nghiên cứu xong một bộ, Bàn Tử đã tháo xong năm sáu bộ.

Cuối cùng, Bàn Tử tháo dỡ toàn bộ hai mươi ba bộ ngọc hạp còn lại, bao gồm cả những cái đầu vàng gắn bên trên.

Thấy hai người Bạch Thắng Lỵ luống cuống tay chân, hắn thuận tiện giúp họ một tay, tháo luôn bộ ngọc hạp kia xuống.

"Ôi chao, quá cảm ơn ngài rồi, Bàn gia!" Đại Yên Điệp rối rít cảm ơn.

Bàn Tử phua tay: "Chuyện nhỏ ấy mà!" Ở một bên khác, nhóm Thẩm Hạo đang vây quanh quan quách quan sát kỹ lưỡng một hồi.

Cỗ quan quách này không đơn giản, nãi là Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc!

Trong các loại quan quách, gỗ Âm Trầm và gỗ Kim Tơ Nam Mộc là tốt nhất.

Gỗ Âm Trầm hiếm có, Kim Tơ Nam Mộc cũng hiếm không kém.

Mà là kết hợp của cả hai, Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc, thì lại càng là hiếm trong hiếm.

Sợ là ức vạn năm mới ra được một cây.

Chương 357

Vậy mà ở nơi này lại có.

Đây chính là nội hàm tích lũy ngàn năm của Thiên Cổ Dị Để Thôn.

Để ma tế, ổn định Thổ Long Tử, có thể nói là đã hao phí cực lớn.

Sau khi thu thập xong tượng người, ba người Bàn Tử, Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp cũng đã xong việc, đi tới trước quan quách.

Nhìn cỗ Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc đen sì này, trong lòng ai nấy đều lẫm liệt.

"Cây Kim Tơ Nam to thế này, lại còn là gỗ Âm Trầm, mẹ ơi!

Cái này quả thực vượt quá sức tưởng tượng của tôi!" Đại Yên Điệp tắc lưỡi.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy phù điêu thần quái rực rỡ sắc màu đối diện trên giường quan tài, trong lòng Bạch Thắng Lỵ lại giật mình.

Đại Yên Điệp chú ý tới động tác của Bạch Thắng Lỵ, cũng ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra hình tượng thần quái mọc mấy chục cái đầu và tay kia.

"Hít hà ~, tôi biết trong quan quách này giấu ai rồi!" Bạch Thắng Lỵ nhướng mày: "Ai cơ?" Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía hắn.

Đại Yên Điệp thấy mọi người nhìn mình, hắng giọng nói: "Trước đó tôi không nghĩ ra, giờ nghĩ kỹ lại, người táng ở đây hẳn là Na Vương đời Hán!" "Na Vương?" Đại Yên Điệp tiếp tục nói: "Không sai, tôi cũng vừa mới nhớ ra.

Các vị nhìn xem, mặt nạ trên mặt thần quái kia, còn có hai mươi bốn tượng người đầu vàng trấn điện nữa!

Tôi nhớ lại hồi tôi đi Tây Giang thu đồ, từng nhìn thấy loại mặt nạ vỏ cây như thế này.

Lúc đó tôi còn chuyên môn hỏi thăm, đây là mặt nạ Sưu Na dùng để khu tà thời đó.

Tôi còn nghe không ít truyền thuyết về Quan Vũ Na Vương Na Thần." "Trong đó có một chuyện, chính là thời Tây Kinh, Kinh Vũ Đế mỗi năm đều phải cử hành nghi thức thỉnh thần Sưu Na tại cung Vị Ương.

Có một lần, Sưu Na mạo phạm cấm cung, Kinh Vũ Đế giận dữ chém đầu hai mươi bốn Na Tướng, kết quả oan hồn không tan, cứ đến đêm là cung Vị Ương lại náo quỷ.

Về sau Kinh Vũ Đế phong cho bọn họ làm Kim Giáp Đại Tướng Quân, cung phụng lên.

Vì thế, những Na Tướng này có thân mà không có đầu!" Bạch Thắng Lỵ đăm chiêu: "Tôi nằm mơ thấy người trong quan tài bị mổ bụng moi gan, rút ruột ra, Na Vương sao lại chết thảm như vậy?" Đại Yên Điệp lắc đầu: "Vậy thì tôi không biết.

Bất quá, trong truyền thuyết có một loại tục lệ cổ xưa gọi là Na Tục Trừu Tràng (tục rút ruột), Na Tướng sau khi bắt được Hoàng Quỷ sẽ ấn xuống đất mổ bụng, rút ruột ra." Bàn Tử lúc này chen miệng nói: "Vậy theo ông nói, trong quan tài là Hoàng Quỷ mới đúng chứ, sao lại là Na Vương?

Chẳng lẽ Na Vương bị Hoàng Quỷ nhập xác?" Đại Yên Điệp vẫn lắc đầu: "Vậy thì không biết ~" Trên quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc này không có phong tử (đinh đóng quan tài), mà dùng mấy sợi

xích đồng giao văn to tướng trói chặt quấn quanh.

Còn giường quan tài là một đài đá tạc hình người bảo vệ thần thú Lục Ngô.

Bên trên còn có mấy cái vòng đồng lớn, khóa chết dây xích phong quan lại.

Hồ Bát Nhất gọi Bàn Tử cùng nhau nới lỏng dây xích khóa quan quách, sau đó mở nắp quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc khổng lồ ra, cẩn thận đặt sang một bên.

Một cái lớn như vậy, quả thực là đáng giá liên thành.

Đại Yên Điệp cả người đều ngây ra: "Thường ngôn nói, vàng ròng vạn lượng không bằng ô mộc một phương, đây mới chỉ là ô mộc bình thường.

Ô mộc và nam mộc đều không tính là hiếm thấy, nhưng Âm Trầm Kim Tơ Nam này quả thực là thế gian hiếm có a!

Âm Trầm Kim Tơ Nam, hay còn gọi là Âm Sa, muốn hình thành thứ như vậy thật không đơn giản!

Ít nhất là ức vạn năm trước, cây nam mộc sinh trưởng trong thâm sơn hiểm cốc, thân cây phải cao hàng trăm mét, to đến mức mấy chục người ôm!

Chỉ có cây cổ nam mộc lớn như vậy, dưới cơ duyên xảo hợp bị chặt đứt chôn dưới núi âm, trải qua vô số năm súc hóa mới có thể hình thành nên ô mộc lớn thế này!

Cả một khối Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc lớn thế này, e rằng thế gian cũng chỉ có duy nhất nơi này thôi nhỉ?" Nghe Đại Yên Điệp nói, Bàn Tử và Bạch Thắng Lỵ đều phản ứng lại, thứ này lại lợi hại đến thế sao?

Bạch Thắng Lỵ thì không có suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng bên phía Bàn Tử, người thường thì chắc chắn không mang đi được, nhưng bọn họ là ai chứ?

Tu hành giả đương thế, có loại đồ vật như nhẫn không gian, muốn khiêng cái quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc này đi chẳng phải đơn giản hay sao!

Nhấc nắp quách lên, lộ ra bên trong là một cỗ quan tài ngọc bán thấu minh!

Đừng nhìn vỏ ngoài quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc đen sì, trông chẳng có gì bắt mắt.

Nhưng bên trong lại là tơ ngọc vàng óng, cứng như sắt, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa không sợ côn trùng mối mọt.

Cỗ quan tài ngọc này khảm ngay vào trong lõi vàng óng của gỗ Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc đó.

Mà giữa quan tài ngọc và nam mộc đã sinh ra một lớp vân mẫu dày hơn một tấc, che lấp toàn bộ quan tài ngọc.

Mấy người trực tiếp dọn sạch đám vân mẫu này đi, thứ đồ chơi không đáng tiền.

Những vân mẫu này đều là do người xưa chuyên môn bỏ vào trong khe hở quan quách, trải qua thời gian dài ấp ủ mà sinh trưởng ra, cũng chỉ có tác dụng làm vật lấp đầy.

Dọn sạch vân mẫu, mọi người rốt cuộc cũng nhìn thấy chân dung của cỗ quan tài ngọc này.

Đây là một loại bạch ngọc vô hạ (ngọc trắng không tì vết) như mỡ dê, phẩm chất cực cao, đặt ở hiện đại đều là giá trị liên thành.

Mà ở cổ đại thì càng khó có được, hơn nữa còn là một khối ngọc

lớn như vậy, được tạc thành quan tài nguyên khối.

"Mẹ ơi, thật là không được rồi, một khối bạch ngọc mịn màng lớn thế này, quả thực là xa xỉ a!" Hồ Bát Nhất nhịn không được cảm thán.

Trong tất cả quan quách cổ mộ mà mọi người từng thấy, thì cái này thuộc hàng lợi hại nhất!

Dường như không có cái nào quý giá xa xỉ hơn cái này!

Quan quách trước mắt này có thể nói là quy cách cao nhất rồi.

Quan quách của đế vương cổ đại cũng chưa chắc đã tốt hơn nó.

"Nào, chúng ta xem thử trong cái quan quách đỉnh cấp này rốt cuộc táng nhân vật thần thánh phương nào!" Bàn Tử cười hì hì nói.

Cách nắp quan tài ngọc bán thấu minh, lờ mờ có thể nhìn thấy đường nét thi thể nằm thẳng bên trong.

Người này thân hình cao lớn, ước chừng cao hai mét.

Trên người cũng mặc Giao Long Ngọc Hiệp, bao bọc toàn thân.

Lúc này, Thẩm Hạo cùng Hồ Bát Nhất và mấy người đều phát hiện, trong quan tài ngọc dường như có thứ gì đó bò qua rất nhanh.

Bạch Thắng Lỵ cũng chú ý tới, bất quá thứ đó chỉ lóe lên rồi biến mất, còn chưa kịp nhìn kỹ.

Nhưng nhóm Thẩm Hạo thì không thể nhìn lầm.

Bên trong quan tài ngọc xác thực có thứ gì đó.

Là những con nhện đất thể hình rất nhỏ, đều được sinh ra từ trên người Thổ Long Tử.

Tuy rằng cái xác này đã chết, nhưng vẫn có năng lực thai nghén nhện đất.

Hơn nữa, đừng nhìn cái xác này nằm thẳng trong quan tài.

Nhưng thực tế, khuôn mặt của Thổ Long Tử nằm ở phía dưới, hắn đang quay lưng về phía nắp quan tài.

Thẩm Hạo dặn dò mọi người: "Lúc mở quan tài phải cẩn thận, thứ bên trong rất nguy hiểm.

Sau khi mở nắp quan tài, lập tức lui lại phía sau tránh đi!" Sau đó lại nhìn về phía ba người Bạch Thắng Lỵ, Đại Yên Điệp và Điền Mộ Tình: "Các ngươi lui ra xa một chút trước đi.

Thiền nhi, nàng chú ý bảo vệ bọn họ." Ô Thiền gật đầu, sau đó đưa ba người Điền Mộ Tình lui về phía cửa mộ thất.

Mà tại chỗ quan quách, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã ngắm chuẩn chốt mộng trên quan tài ngọc, lần lượt rút ra, chuẩn bị mở nắp.

Thẩm Hạo cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, Trấn Hồn Linh đã súc thế đãi phát.

Một khi Thổ Long Tử trong quan tài có dị động gì, lập tức sẽ cho nó một kích, cản trở động tác của nó.

Trong quan quách, Thổ Long Tử đã sớm tỉnh lại.

Khi mọi người mở quách ngoài, nó đã tỉnh rồi.

Chương 358

Khuôn mặt trên cái gáy của nó úp xuống dưới, khóe miệng toác đến tận mang tai, tạo thành một bộ mặt cười quái dị.

Là một đại yêu ngàn năm, vận khí của nó không nghi ngờ gì là rất tốt, thế mà lại đi nhầm vào Thiên Cổ Dị Để Thôn, ẩn nấp bên trong, thu được không ít lợi ích.

Tuy cuối cùng bị phát hiện, phá mất nhục thân, nhưng nguyên thần của nó vẫn còn.

Tuy lại bị lừa gạt, nhốt vào trong quan tài, nhưng nó cũng không phải không có lợi lộc gì.

Tà khí trong mộ đều bị nó hấp thu.

Đặc biệt là sau khi cả thôn rơi vào Âm Dương Giới, chặn cửa Quỷ Phương, âm tà chi khí càng thêm nồng đậm.

Nó thậm chí đã uẩn dưỡng thân thể thành cương thi.

Hiện tại có người mở quan tài, nó cũng định nhân thế phá quan mà ra, thôn phệ huyết thực.

Từ khi bị táng vào quan tài, đã hơn một ngàn năm không được ăn huyết thực, nó thèm khát vô cùng.

Cái miệng rộng không tự chủ được mà hít vào hai cái.

Nụ cười quỷ dị càng thêm đậm.

Bên cạnh quan quách, Hồ Bát Nhất nhìn thoáng qua mấy người bên cạnh, trầm giọng nói: "Chuẩn bị mở quan tài, đều cẩn thận chút, lát nữa nắp quan tài để tôi thu đi!" Bàn Tử gật đầu: "Được!" Sau đó, hai người dùng Tham Âm Trảo móc vào khe hở quan tài ngọc, dùng

sức nhấc lên.

Nắp quan tài bị nhấc lên, Hồ Bát Nhất lập tức tâm niệm vừa động thu nắp quan tài ngọc đi, ngay sau đó, hai người dùng sức đạp chân phi thân lui lại phía sau.

Thổ Long Tử trong quan quách cũng đồng dạng nhìn chuẩn thời cơ, từ trong quan tài bật dậy.

Chỉ thấy nó rùng mình một cái, giãy dụa, ngọc giáp bao bọc trên người, dây vàng đứt đoạn, từng mảnh ngọc rơi lả tả xuống trong quan tài và trên mặt đất.

Một bóng người tóc tai bù xù từ bên trong lộ ra.

Tứ chi của nó hướng về phía sau lưng, vặn ngược bò trên mặt đất, cái gáy ngẩng lên.

Một khuôn mặt quỷ dị nửa ẩn nửa hiện giấu trong mái tóc sau đầu, nhìn về phía đám người có mặt tại hiện trường.

Vừa nhảy ra khỏi quan tài, thoát khỏi ngọc giáp, nó liền khua khoắng hai tay, chộp về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Cũng may hai người quyết đoán, quan tài vừa mở ra liền lập tức chạy xa, thoát được một cú vồ.

"Boong ~~~~" Thẩm Hạo ra tay ngay lập tức, Trấn Hồn Linh nhanh chóng biến lớn, như một cái chuông đồng, phát ra một tiếng vang hồn hậu, thâm trầm.

Tiếng chuông vang vọng trong mộ thất, thậm chí cộng hưởng với tường mộ, tạo ra một trận âm thanh ong ong.

Tiếng chuông đánh thẳng vào thần hồn.

Đặc biệt là Thổ Long Tử bị nhắm tới.

Chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động một trận, khó lòng khống

chế thân thể, nhất thời không thể cử động.

Thổ Long Tử ý thức được không ổn, tên này là kẻ tàn nhẫn, bèn liều mạng thúc giục nguyên thần, muốn giành lại quyền kiểm soát thân thể.

Chỉ là, cú đánh này vẫn làm tê liệt nó trong một khoảnh khắc.

Một khoảnh khắc này, trong mắt cường giả, có thể làm được rất nhiều việc.

Đặc biệt là tu sĩ Hóa Thần như Thẩm Hạo.

Hắn lập tức triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Một bức tranh cuộn khổng lồ phong thiên tỏa địa, cầm cố cả nhục thân lẫn nguyên thần của Thổ Long Tử, tóm gọn nó thu vào trong tiểu thế giới của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, phong ấn lại.

Hiện tại, con Thổ Long Tử này đã mặc cho Thẩm Hạo xâu xé.

Bên trong tiểu thế giới Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Nơi này được phân chia thành nhiều khu vực, tiểu thế giới từng hoang lương giờ đã khôi phục sinh cơ bừng bừng.

Hoa cỏ cây cối đã mọc lên.

Còn có một khoảng đất rộng là nơi Thẩm Hạo lưu trữ Thiên Lộ.

Hắn chuyên môn luyện chế vật chứa để đựng những Thiên Lộ này.

Thổ Long Tử cảm tri mẫn cảm, nó vừa vào liền cảm nhận được ở một nơi nào đó phía trước có một loại bảo vật có sức hấp dẫn cực lớn đối với nó.

Đáng tiếc nó bị phong cấm trấn áp, không thể động đậy, chỉ có thể thèm nhỏ dãi động tâm mà không thể làm ra bất kỳ động tác nào.

Vặn ngược người nằm bò trên mặt đất, thân thể đã bị ép xuống đất, nhưng tứ chi vẫn cố chống đỡ, gào lên muốn ngóc đầu dậy.

Hai khuôn mặt, một trước một sau, khuôn mặt phía trước vô cảm, là một khuôn mặt người chết.

Còn khuôn mặt sau gáy chính là mặt của Thổ Long Tử, trông vô cùng quỷ dị.

Thẩm Hạo vẫy tay một cái, thu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, sau đó lập tức phóng ra Nhật Kim Luân, ném vào trong tiểu thế giới bức tranh.

Một vầng ám nhật từ trên trời giáng xuống, nện thẳng vào thân thể Thổ Long Tử.

Cỗ thân thể này dưới sự tế luyện của âm tà chi khí ngàn năm đã có sức mạnh cực kỳ cường đại.

Có thể so với Kim Giáp Thi.

Phi thường cứng rắn, lực phòng ngự cũng rất mạnh.

Nhưng trước mặt Thẩm Hạo cũng chỉ là cầm cự thêm được một lúc mà thôi.

Nguyên thần Thổ Long Tử điên cuồng cảnh báo.

Không còn màng được nhiều như vậy nữa, trực tiếp hiện ra bản tướng.

Cơ thể nhện dữ tợn từ dưới sườn eo chui ra, bụng cũng bỗng nhiên phình to, biến thành dáng vẻ bụng nhện.

Đầu lâu cũng biến hình, lớp giáp xác nhện từ bên trong chống rách hộp sọ, chui ra ngoài.

Trên trán lại mọc thêm sáu con mắt.

Nhưng đường nét tổng thể thoạt nhìn vẫn gần giống hình mặt người.

Thể hình cũng to lên gấp mấy lần.

"Chi hống ~" Lúc này, Thổ Long Tử sau khi ký sinh, luyện hóa thân thể người phùng dị (người bị dị tật khâu vá), luyện vào thân thể của chính mình, chắp vá lại thành bộ dạng này.

Trông chẳng ra ngô ra khoai, cũng không biết con yêu quái tà túy này có gu thẩm mỹ gì, quá xấu!

Thổ Long Tử biến thân hoàn tất, Nhật Kim Luân kia cũng nện xuống người nó!

"Oanh ~" Một vầng ám nhật to lớn giáng lâm, nện lên thân xác nhện phình to của Thổ Long Tử.

Ám Nhật Chân Hỏa như giòi trong xương, vừa dính vào liền nhanh chóng lan ra, trong nháy mắt bao bọc toàn bộ bề mặt cơ thể nó, sau đó xâm thực vào bên trong.

Thổ Long Tử không còn cách nào khác, đành phải thúc giục nguyên thần ngạnh kháng.

Nhưng Ám Nhật Chân Hỏa chuyên môn khắc chế tà túy, nhục thân và nguyên thần của Thổ Long Tử trong ngàn năm qua đã sớm hòa quyện với tà khí như sữa hòa vào nước, không phân biệt nổi nữa.

Toàn bộ nguyên thần có thể nói là đã chuyển hóa căn cơ, ngưng tụ từ tà khí mà thành.

Nó yếu nhớt như vậy, đối mặt với Ám Nhật, chỉ có thể cúi đầu chịu chết.

"Hống ~ A ~ Chi ~" Thổ Long Tử quơ quào mấy cái chân loạn xạ, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Dưới sự khảo luyện của Ám Nhật Chân Hỏa, thống khổ dị thường.

Trong khoảnh khắc, nguyên thần Thổ Long Tử hoàn toàn bị luyện hóa.

Tà khí quay trở về quy về Thẩm Hạo, còn tinh túy nguyên thần và nhục thân của Thổ Long Tử bị Thẩm Hạo ném vào trong tiểu thế giới.

Chương 359

Tiểu thế giới cằn cỗi, bón thêm chút phân bón đi, dù sao cũng chỉ có lợi không có hại.

Luyện chết Thổ Long Tử, Thẩm Hạo thu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ và Nhật Kim Luân.

"Được rồi, không sao nữa, nó đã bị ta luyện chết, không cần lo lắng nữa.

Thắng Lỵ a, sau này không cần lo lắng gặp ác mộng nữa đâu." Bạch Thắng Lỵ nghe vậy, dùng sức gật đầu: "Ân!

Cảm ơn Thẩm gia!

Sau này nếu có việc gì tôi có thể giúp được, ngài cứ việc mở miệng!" Thẩm Hạo gật đầu, thái độ rất tốt.

Hắn chính là thưởng thức những người như vậy.

Ở bên kia, thân thể Điền Mộ Tình cũng không còn run rẩy nữa, cỗ khí tức áp bức kia đã biến mất, cô cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

"Muội muội, không sao rồi, hiện tại đỡ hơn nhiều rồi chứ?" Ô Thiền khóe miệng nở một nụ cười hỏi.

Ô Thiền đã nhìn ra, Thẩm Hạo đối với Điền Mộ Tình này không bình thường, dường như có ý muốn thu vào trong nang.

Ô Thiền cười nói vui vẻ, một chút cũng không thấy giận dữ, ngược lại vui vẻ khi thấy thành công.

Nàng cũng đã nhìn ra, Điền Mộ Tình này có vấn đề, nhưng ẩn giấu rất sâu, nàng không nhìn ra rốt cuộc là vấn đề gì.

Dù sao, lai lịch chắc chắn không nhỏ.

Nếu không sẽ không đáng để Thẩm Hạo coi trọng.

Phàm nhân nữ tử đối với Thẩm Hạo mà nói, đã hoàn toàn không có tác dụng.

Trừ phi người này rất đặc biệt!

Điền Mộ Tình chính là một tồn tại như vậy.

Vì thế Ô Thiền vẫn luôn rất chiếu cố Điền Mộ Tình.

Đã trừ xong tà túy, phần còn lại giao cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Hai người lập tức chạy đến trước quan quách, nhìn kỹ vào trong quan tài.

Chỉ thấy trong quan tài đồ tùy táng cũng không ít.

Theo vị trí phân bố, dưới đầu thi thể gối một cái gối ngọc, bên người đặt những đồ tùy táng như minh châu, san hô, táo vàng...

Ngoài ra còn có một cây quyền trượng vàng hình cây và một thanh trường kiếm đổ nghiêng trong quan tài.

Cây trượng vàng và trường kiếm này hẳn là những món tốt nhất trong số đồ tùy táng, sau đó mới đến cái gối Phục Hổ Âm Dương, cuối cùng mới là mấy thứ minh châu, san hô gì đó.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp cũng không kìm nén được, chạy chậm đến trước quan tài, muốn xem xem mộ chủ nhân này rốt cuộc có đồ tùy táng gì, cũng muốn mở rộng tầm mắt.

Hai người vội vàng chạy tới, bám vào bên cạnh quan tài.

Chỉ nhìn thoáng qua, bọn họ liền ngây người, tràn đầy kinh hãi.

"Oa, cái này... nhiều bảo bối thế?" Đại Yên Điệp nói chuyện cũng lắp bắp.

Bạch Thắng Lỵ cũng tương tự, trừ ngôi mộ Tát Mãn nữ thần lần

trước, ngôi mộ này là ngôi mộ giàu có nhất hắn từng thấy.

Đặc biệt là thanh trường kiếm và cây quyền trượng kia, vừa nhìn đã biết là bảo vật quan trọng nhất ở đây, chắc chắn không tầm thường, tất nhiên lai lịch rất lớn.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy cái gối ngọc kia.

"Cái... cái gối này..." Bạch Thắng Lỵ nhớ lại cái gối dưới đầu Tát Mãn nữ thần, gần như giống hệt, đây hẳn là một đôi!

Bạch Thắng Lỵ đưa tay nhấc cái gối lên, quan sát kỹ lưỡng.

Còn Đại Yên Điệp đã hưng phấn đến mức không biết phương hướng, vơ mấy nắm minh châu nhét vào túi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chẳng thèm để ý, mấy thứ này giá trị cũng chỉ có vậy, đối với Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp có thể là đồ tốt, nhưng đối với hai người bọn họ thì chỉ là bình thường.

Bất quá, đồ trong quan tài quá nhiều, hai người không thể lấy hết được.

Thế là hai người thuận tay vơ hết những thứ còn lại, nhét vào túi, thu vào trong nhẫn trữ vật.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp nhìn đến ngây người: "Hít hà ~, bảo bối để ở đó, sao chớp mắt một cái đã biến mất tăm rồi?" Hai người sợ hãi không dám hỏi, chỉ coi như không nhìn thấy.

Sau khi thu hồi ánh mắt, mỗi người ôm đồ vật trong tay mình, nhìn nhau một cái, trong mắt cả hai đều là vẻ vui mừng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm trượng vàng và bảo kiếm đi đến trước mặt Thẩm Hạo.

"Thẩm gia ngài xem, hai món này là hai món tốt nhất trong cả quan tài rồi!" Thẩm Hạo nhìn qua, hai món đồ này chính là Tê Giác Kim

Tinh Trượng và Việt Vương Yểm Nhật Kiếm.

Đều là đồ tốt, đồ vật thời Xuân Thu Chiến Quốc, có thể nói là vô giá chi bảo.

Đặc biệt, hai món đồ này còn không phải phàm vật, bên trên tản ra một cỗ khí tức pháp bảo.

Đều là pháp bảo khó gặp.

"Đồ không tệ, hai người các ngươi thu lại đi, ta không dùng đến, các ngươi cầm lấy đi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy trước tiên là sững sờ, sau đó lại nhao nhao cười híp mắt.

"Hề hề, vậy thì cảm ơn Thẩm gia." Bàn Tử lập tức cảm tạ.

Hồ Bát Nhất cũng lập tức nói lời cảm ơn.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ và Ô Thiền đưa Điền Mộ Tình cũng đi tới.

Mấy người cũng nhao nhao quan sát hai món đồ này.

Ô Thiền cười doanh doanh nhìn quyền trượng và trường kiếm, bình phẩm một câu: "Pháp bảo không tệ." Cuối cùng, Thẩm Hạo đích thân đậy nắp quan quách lại, thu đi.

Thứ này tuy không dùng đến, nhưng mang đến Khách sạn Tân Nguyệt bán đi cũng không tệ, hoặc là làm vật trấn điếm cũng được.

Thực sự muốn bán ra ngoài e rằng rất khó, cũng là bán rẻ.

Bàn Tử thu trường kiếm trong tay lại, sau đó hỏi: "Thẩm gia, hiện tại chúng ta đã vơ vét xong chủ mộ thất rồi, có phải nên đi rồi không." Thẩm Hạo gật đầu.

Lúc này Điền Mộ Tình bỗng nhiên mở miệng nói: "Đừng đi.

Không... không phải, đừng quay về.

Đi lối này ~" Nói xong, Điền Mộ Tình đi đến trước bức tường phía nam mộ thất, nắm lấy một trong những chân đèn, xoay một vòng.

Đây là một cơ quan.

"Ầm ầm ầm ~" Lập tức cơ quan khởi động, phát ra một tràng tiếng động.

Trên tường xuất hiện một cánh cửa đá ẩn giấu, chính là nơi tập trung tầm mắt của tượng Na Thần trên đỉnh đại điện nhìn xuống.

"Hả?

Thế mà còn có một ám môn?

Cái này thông đến đâu?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Hắn nghĩ không ra, Điền Mộ Tình là người lần đầu tiên xuống mộ, làm sao biết được trong mộ thất này còn có một cơ quan như vậy?

Những người còn lại cũng vẻ mặt ngỡ ngàng, trăm mối vẫn không có cách giải.

Thẩm Hạo cười cười, nói với mọi người: "Đi thôi." Sau đó, hắn bước vào trong lối đi.

Chương 360

Mọi người đi theo sau Thẩm Hạo, lần lượt đi vào trong ám đạo.

Ám đạo này quanh co khúc khuỷu, lúc cao lúc thấp, cũng không phải là mộ đạo bình thường.

Trong ám đạo tối đen như mực, Thẩm Hạo thu quang cầu trong mộ thất vào tay, soi sáng.

"Cái ám đạo này ẩn tế thế này, chẳng lẽ là lối thoát hiểm của thợ thủ công xây dựng lăng mộ sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Ừ, có khả năng, bất quá tám phần là đám thợ thủ công kia không trốn thoát đâu, đều bị ném vào minh điện tầng hai tuẫn táng rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Đại Yên Điệp và Bạch Thắng Lỵ đi theo phía sau, trong lòng cũng đầy tò mò.

"Không biết ám đạo này rốt cuộc thông đến đâu?" Bạch Thắng Lỵ ngẫm nghĩ: "Dựa theo lộ trình chúng ta đi mà xem, đã sắp đi ra khỏi phạm vi ngọn núi đất này rồi, chắc là sắp đến lối ra, đợi ra ngoài rồi sẽ biết!" Đi được vài phút, cuối cùng cũng đến cuối con đường hầm.

Ở cuối đường là một cánh cửa đá thấp bé.

Bàn Tử lập tức tiến lên đẩy cửa đá ra, mọi người từ trong cửa hang chui ra.

Quả nhiên đi ra khỏi phạm vi địa cung, tới thế giới bên ngoài.

Nơi này đã là một thế giới khác!

Mà ngôi mộ thất kia giống như một trạm trung chuyển, liên thông giữa hiện thế và nơi này.

“Ra rồi?

Hình như có chút không đúng nhỉ?

Chúng ta thâm nhập xuống lòng đất ít nhất cũng hơn bốn mươi mét, sao lại đi ra thế này?” Hồ Bát Nhất vô cùng nghi hoặc.

Thẩm Hạo xoay người đối mặt với mọi người, mở miệng nói: “Nơi này đã không phải là thế giới ban đầu nữa!

Nơi này có thể gọi là Âm Dương Giới, là khe hở giữa âm thế và dương thế, một nơi đặc thù!” Nghe Thẩm Hạo nói, mấy người ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Đặc biệt là Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp, hai người quả thực muốn ngây người ra.

Sao trộm cái mộ lại còn đi vào Âm Dương Giới thế này?

Nghe cái tên đã biết không phải chỗ tốt lành gì rồi!

Hai người nhìn nhau.

Nhưng bọn họ không có cách nào, chỉ có thể đi theo, cho dù hai người muốn quay về cũng không về được, bọn họ làm gì có thuyền, chẳng lẽ muốn bơi về sao?

Sợ là chưa được nửa đường đã mệt chết, chết đuối rồi...

Phóng mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy sương trắng mịt mùng, bao trùm tất cả, tầm nhìn cực thấp.

Bên cạnh cửa đá cỏ dại mọc um tùm, phía sau chính là ngọn núi đất cao vút kia, uyển như một nấm mồ khổng lồ, không nhìn thấy đỉnh.

Bên cạnh là từng cái nhà đắp đất, giống như gò mộ vậy.

Mặt hồ cũng biến mất không thấy, phảng phất như xung quanh

căn bản không tồn tại hồ nước.

Từ đây có thể nhận ra, đây không phải thế giới ban đầu.

Giống như một hình ảnh thu nhỏ của thế giới thực, hoặc là thế giới trong gương, thoạt nhìn rất giống, nhưng kỳ thực hoàn toàn không giống nhau.

Thẩm Hạo đi đến bên cạnh Điền Mộ Tình hỏi: "Cô nhớ ra gì rồi sao?" Điền Mộ Tình gật đầu.

Tuy ký ức nhớ lại rất hỗn loạn vụn vặt, nhưng số lượng lại không ít.

"Tế tự, nhất định phải tiếp tục hoàn thành tế tự mới được!" "Tế tự?" Những người có mặt đều mờ mịt, tế tự cái gì?

Tế tự ai?

Tại sao phải tế tự?

"Còn gì nữa không?" Thẩm Hạo tiếp tục hỏi.

Điền Mộ Tình lắc đầu, cô không biết, vẫn chưa nhớ ra.

Thế là Thẩm Hạo đề nghị: "Trước tiên đi xem xung quanh một chút đi, hoặc hứa sẽ có thu hoạch gì đó." Hồ Bát Nhất cầm la bàn, xem phương hướng một chút, sắc mặt lập tức biến đổi.

Lúc họ đi ra rõ ràng là hướng Nam, sao ra khỏi cửa đá này lại biến thành hướng Bắc rồi?

"Lão Hồ, không phải la bàn của cậu hỏng rồi chứ?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Sao có thể, tôi đã tế luyện nó thành pháp khí, sao có thể hỏng được?" Thẩm Hạo mở miệng nói: "Hoặc có lẽ là do nguyên nhân nơi này nằm sâu trong Âm Dương Giới, trước tiên đi xem xung quanh rồi nói sau." Thế là mọi người men theo con đường trong thôn, đi về phía Bắc.

Trong thôn, sương mù quá dày, tuy tầm mắt có thể nhìn xa vài chục mét, nhưng thần thức của ba người Hồ Bát Nhất lại chịu áp chế càng lớn, chỉ có thể bao trùm phạm vi vài mét quanh thân.

Mà Thẩm Hạo và Ô Thiền chịu áp chế cũng lớn hơn một chút, nhưng ảnh hưởng lại không lớn đến thế.

Xà Thần chi lực vị cách rất cao, tác dụng của sương mù đối với Ô Thiền không lớn lắm.

Mà Thẩm Hạo mang thần vị, được Thiên Đạo chi lực che chở, còn có thần lực tại thân, Âm Dương Giới cũng nằm dưới quy tắc Thiên Đạo, vì vậy ảnh hưởng đối với hắn cũng không lớn.

Thần thức hai người nhanh chóng tản ra, bao trùm về bốn phương tám hướng.

Phát hiện bọn họ đang ở vị trí trung tâm của cả thôn trang này.

Các kiến trúc trong thôn vây quanh ngọn núi đất tạo thành một vòng tròn.

Mà xa hơn nữa là đất hoang, rừng cây, hố động...

Nhưng không thấy hồ nước.

Xung quanh đây không tồn tại hồ.

Hơn nữa, sau khi vượt ra khỏi phạm vi cái thôn này liền không tra xét được gì nữa, phảng phất như là một vùng hư vô.

Rất nguy hiểm!

Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo, Thẩm Hạo gật đầu với nàng, ra hiệu cho nàng yên tâm.

Âm Dương Giới này tuy nguy hiểm, nhưng cũng chưa cấu thành uy hiếp gì với Ô Thiền.

Đừng quên thần thông nàng thức tỉnh là gì?

Động Xuyên Âm Dương!

Hiện tại với thực lực cảnh giới Hóa Thần của nàng, muốn phá vỡ khe hở âm dương trở về dương thế có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Mọi người xuyên qua thôn lạc trong sương mù, đi về phía Bắc ra khỏi thôn.

Trên trời bỗng nhiên đổ mưa, thậm chí còn có từng tràng tiếng sấm truyền đến.

Mưa vừa rơi xuống, sương mù lập tức giảm đi rất nhiều.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, phía Bắc thôn là một khu rừng rậm rạp, bên trong tràn ngập bóng tối nồng nặc.

Mà ở cách đó không xa có một cái cây khô khổng lồ, to chừng bảy tám người ôm, cao cũng phải mấy chục mét.

Chỉ là đã chết khô triệt để, không còn sinh cơ.

Dưới gốc cây khô còn có mấy gian nhà.

Thế là mọi người đi tới.

Chỗ này có ba gian nhà cổ, toàn bộ được xây dựng bằng vật liệu đá dày và gỗ thô.

Đẩy cửa lớn gian nhà đầu tiên, bên trong trống huơ trống hoác, đầy đất bụi, trong không khí nồng nặc mùi ẩm mốc, còn có mùi gỗ mục nát, trộn lẫn vào nhau rất khó ngửi.

Thẩm Hạo vẫy tay một cái, dấy lên một trận gió lớn, thổi sạch xú khí trong nhà.

Chương 361

Bên ngoài sắc trời âm trầm.

Ở trong Âm Dương Giới đã không còn phân chia ban ngày và ban đêm.

Chỉ có một loại sắc trời âm u.

Mà ở âm giới toàn là một màu u ám.

Chỉ có dương thế mới có quang minh.

Vừa vào đến trong nhà, Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp liền không màng hình tượng, lập tức tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Điền Mộ Tình lúc này cũng đã mệt đến thở hồng hộc, mồ hôi thơm tuôn ra.

Ô Thiền cũng dìu cô ngồi xuống một bên.

Dương Tuyết Lỵ thấy thế, cùng Hồ Bát Nhất ra cái cây lớn bên ngoài bẻ mấy cành khô, nhóm một đống lửa trong phòng.

Mấy người Bạch Thắng Lỵ lúc này bụng đã đói kêu vang.

Thế là mọi người thuận thế nghỉ ngơi một chút tại đây, ăn cơm xong rồi lại tiếp tục thám hiểm.

Thẩm Hạo cũng không vội.

Ăn cơm xong, Đại Yên Điệp lấy tấm bản đồ cổ mộ moi ra từ trong cái gối kia, xem xét kỹ lưỡng.

"Ai, không đúng a, sao trên bản đồ lại không có địa điểm này?" Đại Yên Điệp kinh ngạc nói.

Nghe Đại Yên Điệp nói vậy, Bạch Thắng Lỵ lắc đầu.

Chẳng lẽ mệt đến mức lú lẫn rồi sao, quên mất đây là đâu à?

Bạch Thắng Lỵ đáp: "Mày quên à, anh em mình hiện tại đang ở giới Âm Dương, không phải ở hồ Tiên Đôn nữa!" Đại Yên Điệp lúc này mới phản ứng lại, đây không còn là phạm vi hồ Tiên Đôn trên dương thế nữa. "À à, đúng rồi, tao quên béng mất, thật là..." Sau khi ăn uống nghỉ ngơi một lát, Thẩm Hạo hỏi mọi người: "Mọi người nghỉ ngơi ổn cả chưa?" "Thôn này nằm trong giới Âm Dương, không phải chốn ở lâu." Mọi người đều gật đầu đồng tình.

Cái thôn này quả thực quỷ dị, ở lâu chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Thế là mọi người đi theo sau Thẩm Hạo tiếp tục thám thính.

Dãy này có ba gian nhà, họ đã xem gian đầu tiên.

Hiện tại, đang chuẩn bị xem gian thứ hai.

Gian nhà thứ hai rộng hơn, uy nghi như một tòa điện đường, bên trong có sáu cột năm xà, vị trí trung tâm còn có mấy pho tượng đất đã đổ nát.

Còn trên vách tường thì vẽ nhiều bức bích họa màu sắc ảm đạm, tuy thời gian đã lâu nhưng lờ mờ vẫn có thể nhìn rõ.

Mọi người tản ra bốn phía xem xét. "Này, tôi bảo, chỗ này chắc không phải là thần điện thờ Na Thần đấy chứ?" Bàn Tử nhìn tượng đất đổ nát nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Rất có khả năng, nhìn mấy gian nhà này dùng vật liệu đều cực tốt, e là cả cái thôn này cũng chẳng có mấy chỗ bì kịp." Thẩm Hạo nói với Điền Mộ Tình: "Nàng xem bích họa trên tường kia đi, xem có thông tin gì không, có nhớ lại được gì không." Điền Mộ Tình gật đầu.

Trong đại ốc, những người còn lại cũng xúm lại.

Lau sạch bụi trần trên tường, mọi người đi theo sau Điền Mộ Tình, nhìn kỹ các bức vẽ.

Bích họa trên tường phía đông đã bong tróc không ít, nội dung tàn khuyết không đầy đủ, có thể nhìn thấy hình dáng một số nữ tử, còn có đồng nam cầm kiếm, đồng nữ bưng gương.

Ở phía sau bức tường sâu trong đại điện còn có một gian thạch thất ẩn bí.

Thần thức vừa quét qua, mấy người bọn họ đều đã phát hiện ra gian thạch thất này.

Bàn Tử mắt đảo như bi, lập tức chạy tới, đẩy cửa thạch thất ra.

Gian thạch thất này rất nhỏ, chật chội vô cùng, bên trong tối đen như mực, toát lên vẻ âm sâm khủng bố.

Mà ở trong góc thạch thất, có xác một bé gái ngồi đó, đã chết cả ngàn năm.

Trong lòng nó vẫn ôm chặt một tấm gương đồng.

Chính nhờ tác dụng của tấm gương đồng này mà thi thể bé gái vẫn giữ được diện mục như khi còn sống, quần áo cũng màu sắc tươi mới, trông y như người sống.

Vừa nhìn thấy gương đồng trong lòng bé gái, mắt Bàn Tử lập tức sáng rực lên. "Ái chà?

Không ngờ chỗ này lại còn giấu một món pháp bảo!" "Chỉ tiếc cho bé gái này, sao lại chết ở đây thế nhỉ?" Bên ngoài, Hồ Bát Nhất và Thẩm Hạo cũng chú ý tới tình huống của Bàn Tử nên đi tới.

Hồ Bát Nhất đứng ở cửa động, hỏi vọng vào: "Bàn Tử, phát hiện đồ tốt gì thế?" Bàn Tử mặt đầy ý cười, nói với Hồ Bát Nhất bên

ngoài: "Hề hề, đúng là đồ tốt thật, một cái gương đồng pháp bảo!" Bàn Tử mắt bắn ra tinh quang, hắn nhìn ra gương đồng này tản phát linh quang không yếu.

Bên trong thậm chí đã đản sinh tồn tại Kính Trung Linh.

Cũng chính nhờ có gương đồng này mà thi thể bé gái mới được bảo quản hoàn hảo.

Bàn Tử lập tức đánh ra pháp quyết, phong ấn gương đồng lại.

Kính Trung Linh là một loại linh thể vô cùng đặc biệt, y phụ vào gương đồng mà sinh ra, là phôi thai Khí Linh thiên nhiên, hay nói cách khác là do gương đồng tự mình sinh ra, tương lai xác suất tiến hóa thành Linh Khí sẽ tăng lên rất nhiều.

Bàn Tử nhìn mà ngứa ngáy trong lòng, trực tiếp lấy gương đồng xuống.

Pháp lực trong tay dẫn dắt, gương đồng lập tức bay vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử yêu thích không buông tay, ngắm nghía kỹ lưỡng.

Chỉ tiếc cho thi cốt bé gái kia, mất đi linh khí gương đồng bảo hộ, thi cốt lập tức khô héo sụp đổ, hóa thành một đống tro bụi.

Bước ra khỏi mật thất, Bàn Tử đem gương đồng ra ngoài.

Mọi người lập tức vây lại xem.

Hồ Bát Nhất cũng trêu chọc: "Ái chà, Bàn Tử, được đấy nhé, hôm nay để cậu vớ bở một món hời lớn rồi!" "Chuyện, với thực lực của Béo gia tôi, đó chẳng phải là chuyện dễ như ăn kẹo sao?" Bàn Tử mặt đầy vẻ tự đắc.

Mọi người cẩn thận quan sát gương đồng.

Gương này lưng có núm hình rùa (quy nữu), còn có hoa văn phi

thiên thần cầm, không thấy chút dấu vết gỉ sét nào.

Cầm trong tay nặng trịch, mặt gương ánh lên tinh quang, soi rõ từng sợi lông tơ.

Quả là một tấm pháp kính tốt!

Không thể không nói, Bàn Tử coi như vớ bở rồi.

Điền Mộ Tình nhìn tấm gương đồng này, sắc mặt trắng bệch, có chút xuất thần.

Ô Thiền ở bên cạnh hỏi: "Muội muội, muội nhận ra tấm cổ kính này sao?" Điền Mộ Tình trước là gật đầu, tiếp đó lại lắc đầu. "Ý là sao?" Mọi người đều bị cô làm cho hồ đồ. "Hình như kiếp trước đã từng gặp qua, thiếp cũng không biết nữa..." Bích họa trên tường phía đông tuy mơ hồ không rõ, nhưng hình vẽ trên đó chính là Hoạt Thần, cùng với thị kiếm đồng tử và phủng kính đồng nữ (đồng nữ bưng gương) phía sau.

Mà bé gái đã chết kia, rất có khả năng chính là một vị đồng nữ bưng gương.

Nhìn thấy tấm gương này, Điền Mộ Tình lại nhớ ra một vài ký ức vụn vặt.

Nàng nhớ lại sứ mệnh của mình.

Chuyển thế nhiều lần như vậy, nhưng tất cả đều thất bại.

Không biết lần này sẽ ra sao?

Sau đó, mọi người tiếp tục xem bích họa trên tường phía tây, bên này lại được bảo tồn nguyên vẹn hơn nhiều.

Trong tranh là một ngọn núi cao chọc trời, sườn núi có cung điện ẩn hiện.

Chương 362

Xung quanh ngọn núi là những ngôi nhà chi chít, ít nhất cũng đủ chỗ cho cả vạn người ở.

Thôn lạc ba mặt giáp núi, đều bị sùng sơn tuấn lĩnh bao vây.

Mà trong đó, dãy núi phía bắc có một cửa động, giữa cửa động và thôn làng có một cây cổ thụ khô héo khổng lồ cùng mấy gian nhà đá.

Phía đông là một bãi tha ma, phía tây là một đài đá.

Còn phía nam có một tấm bia đá do rùa thần Bí Hí cõng.

Hai mặt đông tây núi lớn sừng sững, tựa như một cánh cổng.

Trong tranh còn có mấy đường hắc tuyến hư hư thực thực.

Mà trên đỉnh bức bích họa là rất nhiều tượng Na Thần, Na Tướng mặt mũi dữ tợn.

Nhìn bích họa trên tường này, Bạch Thắng Lỵ nói: "Xem ra, mấy gian nhà này đúng là thần điện Na Thần thật!

Vị trí hiện tại của chúng ta chính là ở đây." Bạch Thắng Lỵ vừa nói vừa chỉ vào vị trí cây khô và nhà đá ở phía bắc thôn trong tranh.

Shirley Dương gật đầu: "Không sai, chỗ cây khô và nhà đá chúng ta đang đứng giống hệt trong tranh!" Trên bích họa còn có không ít chỗ viết những cổ tự kỳ dị, không phải văn tự thường thấy, mọi người đều không nhận ra.

Tuy nhiên, Điền Mộ Tình xác thực nhận biết được, ký ức nhiều đời trước của nàng vẫn còn, giúp nàng dễ dàng biện nhận ý nghĩa những chữ này.

Nàng chỉ vào từng vị trí trên bích họa giải thích: "Ngọn núi nhỏ

ngay chính giữa thôn này thực ra là gò đất đắp, gọi là Huyền Cung Sơn." "Thôn làng dưới chân núi gọi là Thiên Cổ Dị Để Thôn." "Hang động dưới dãy núi phía bắc là Ngư Khốc Động." "Tấm bia đá ở đầu thôn phía nam kia gọi là Sưu Na Bi." "Vị trí chúng ta đang đứng là Na Miếu, cây khô bên cạnh gọi là Na Thụ." "Phía đông bên này có nhiều ngôi mộ không tên, hẳn là bãi tha ma trong thôn." "Phải rồi, còn phía tây thôn chỗ này, chính là Quỷ Phương Tế Tự Khanh!

Giữa nó và thôn làng có thần đạo nối liền." "Cái Quỷ Phương Tế Tự Khanh này chính là nơi chúng ta cần đến!

Cần phải hoàn thành nghi thức tế tự ở đó mới được!" Bức bích họa này chứa đựng bản đồ bố cục của thôn.

Xem xong bích họa, Thẩm Hạo nói với mọi người: "Lát nữa chúng ta đến Sưu Na Bi phía nam xem thử, trên đó tất nhiên ghi chép những đại sự từng xảy ra ở Thiên Cổ Dị Để Thôn." Mọi người đều không có ý kiến, nghe theo sự sắp xếp của Thẩm Hạo.

Nếu nói gian thần điện Na Miếu này là chủ điện, thì hai gian nhà đá bên cạnh chính là thiên điện.

Mọi người đi ra khỏi Na Miếu lại vào gian nhà đá cuối cùng xem xét một phen.

Chỗ này cũng giống gian đầu tiên, bên trong trống rỗng, phủ đầy bụi bặm.

Tuy nhiên do dùng vật liệu khá tốt nên nhà cửa đều bảo tồn rất nguyên vẹn, không hư hại. "Đi, bây giờ chúng ta đi về phía nam xem bia Sưu Na!" Thẩm Hạo nói với mọi người.

Mọi người gật đầu.

Lúc này mưa trên trời đã sớm tạnh, sương mù lại lần nữa dày đặc lên, bao trùm cả thôn làng.

Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mọi người tiếp tục đi về phía bắc, tiến vào trong rừng cây rậm rạp.

Mọi người đều rất ngạc nhiên. "Thẩm gia, không phải chúng ta muốn đi về phía nam Thiên Cổ Dị Để Thôn sao, sao lại đi về phía bắc?" Bạch Thắng Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo cười cười: "Cả Thiên Cổ Dị Để Thôn tương đương với việc bị kết giới bao trùm, muốn đi ra ngoài là không thể nào.

Chúng ta cứ đi thẳng về phía bắc, một khi đi ra khỏi phạm vi thôn thì sẽ đến phía nam thôn!" Nghe Thẩm Hạo giải thích, mọi người lúc này mới hiểu.

Không ngờ cái thôn rơi vào giới Âm Dương này lại còn có quy tắc kỳ dị như vậy.

Mọi người đều ôm lòng hiếu kỳ, đi theo sau Thẩm Hạo.

Đi mãi về một hướng trong rừng cây cao lớn.

Quả nhiên đi không bao lâu liền ra khỏi rừng cây.

Trước rừng cây không có sơn động mà là một tấm bia cổ ẩn hiện trong cỏ hoang.

Chính là tấm Sưu Na Bi do Bí Hí cõng ở phía nam thôn. "Hít hà, vậy mà đi từ phía bắc lại đến được phía nam thật, quá sức tưởng tượng!" "Đúng đấy, không ngờ lại là thật, không phải nằm mơ!" "Lợi hại quá, sao Thẩm gia biết được hay vậy?

Chẳng lẽ ngài ấy từng tới đây?" Mọi người đi đến trước bia Sưu Na, chỉ thấy trên bia đá khắc chi chít những cổ tự ngoằn ngoèo.

Giống hệt loại văn tự trong Na Miếu, là một loại cổ tự kỳ dị. "Điền cô nương, nàng lại đây xem Sưu Na Bi này, trên đó ghi chép sự tình gì." Thẩm Hạo nói với Điền Mộ Tình.

Điền Mộ Tình gật đầu, đi đến trước bia đá, cẩn thận giải đọc.

Văn bia bên trên nàng vẫn có nhiều chỗ không hiểu, bất quá nàng đem những phần có thể hiểu được kể lại hết cho mọi người.

Thiên Cổ Dị Để Thôn này khởi nguồn từ nước Na cổ đại thời Đông Chu, sùng tín quỷ thần, sau đó vào thời Xuân Thu Chiến Quốc bị quốc gia cường đại diệt vong.

Di dân nước Na trốn vào rừng sâu, lập nên Thiên Cổ Dị Để Thôn này, đồng thời phát triển hình thành Na giáo.

Thủ lĩnh của Na giáo gọi là Na Vương.

Bên trên là Na Thần, dưới trướng còn có Na Tướng, Na Tốt, Na Dân.

Na giáo dần dần phát triển lớn mạnh, đến thời nhà Hán thì đạt tới đỉnh thịnh, trên từ đế vương chư hầu, dưới đến buôn thúng bán bưng đều có phong tục tế thần đuổi quỷ.

Chỉ là cuối thời Đông Kinh, trong Na giáo có kẻ dã tâm mượn chuyện quỷ thần cổ hoặc dân chúng tạo phản, do đó bị triều đình ra sức trấn áp, Na giáo thịnh cực tất suy, chỉ có thể lần nữa quay về rừng sâu lánh nạn, ẩn thế không ra.

Ngoài ra, Thiên Cổ Dị Để Thôn sở dĩ chọn địa điểm tại đây cũng là có nguyên nhân, dính dáng đến một bí mật cực kỳ thâm sâu.

Truyền thuyết kể rằng mỗi khi Thiên Cẩu Thực Nguyệt (nhật thực/nguyệt thực) chính là lúc âm tà chi khí nặng nhất.

Mỗi khi đến lúc này, trong thôn đều sẽ cử hành Đại Na tế quỷ, tống tiễn những ác quỷ không thể tiêu diệt vào Quỷ Phương Tế Tự Khanh.

Cái Quỷ Phương Tế Tự Khanh này là cánh cửa thông tới "Quỷ

Phương", sau khi tế tự mở ra, những quỷ quái không thể tiêu diệt sẽ bị tống nhập Quỷ Phương, mãi mãi không thể tác loạn trên đời.

Mà "Quỷ Phương" này lại bắt nguồn từ nước Quỷ Phương thời Ân Thương xa xưa hơn.

Chỉ là tình huống chi tiết lại không có ghi chép, cho dù là ở trong thôn cũng là điều cấm kỵ không được bàn luận.

Hơn nữa, Điền Mộ Tình hiện tại cũng không nhớ ra được nhiều ký ức hơn. "Điền cô nương, khoan hãy quản những cái đó, không nhớ ra cũng không có cách nào, xem trước văn bia phía sau nói gì đi?" Điền Mộ Tình gật đầu, tiếp tục giải đọc văn bia.

Nàng thuật lại nội dung văn bia cho mọi người.

Năm Đại Nghiệp triều Tùy, Tùy Dạng Đế vô đạo, bá tánh sinh dân chịu khổ như treo ngược.

Mà Tùy Dạng Đế lại mê tín tiên đạo, xây dựng một tòa Kim Đỉnh Bảo Điện bên bờ Hoàng Hà, muốn thỉnh tiên nhân hạ phàm, chỉ là tiên nhân không thỉnh được, dọc sông Hoàng Hà lại liên tục phát sinh ôn dịch tai nạn.

Dân gian đồn rằng có Hoàng Quỷ tác quái, thế là triều đình bèn mời Na giáo xuất sơn đánh Hoàng Quỷ, khu trục ôn dịch.

Na Vương nghe nói có Hoàng Quỷ tác quái, bèn phái Na Tướng là Phùng Dị Nhân ra tay tương trợ.

Phùng Dị Nhân này thân hình khôi ngô, tay dài chân dài, khác hẳn người thường, vì vậy mới có tên là Phùng Dị Nhân, trong Na giáo cũng là một nhân vật địa vị rất cao.

Hắn từ gần Kim Đỉnh Bảo Điện đào lên một cỗ quan tài cổ, nói rõ người chết bên trong đã biến thành Hoàng Quỷ, truyền bá ôn dịch.

Đang định cử hành nghi thức mổ bụng rút ruột trừ tà thì bỗng nhiên thiên địa biến sắc, Hoàng Hà đột phát lũ lớn.

Có người nhìn thấy trong nước có một con cá Hoàng Ngư khổng lồ nuốt chửng Hoàng Quỷ.

Sau cơn đại thủy, bờ sông sụp đổ, Kim Đỉnh Bảo Điện bên bờ Hoàng Hà cũng vì thế mà chìm xuống, không thấy ánh mặt trời.

Tòa Kim Đỉnh Bảo Điện này rất có khả năng chính là nơi mà Đả Thần Tiên Dương Phương và quân phiệt Đồ Hắc Hổ năm xưa đã tiến vào, khi đó cũng xuất hiện một con Hoàng Ngư khổng lồ.

Bạch Thắng Lỵ từng nghe sư phụ Hạt Lão Nghĩa kể qua câu chuyện này.

Điền Mộ Tình thuận theo văn bia nói tiếp, mọi người chăm chú lắng nghe.

Lũ lụt Hoàng Hà lan tràn, tử thương vô số, nhưng Phùng Dị Nhân vẫn rất bản lĩnh, đại nạn không chết, một mình quay về núi Hùng Nhĩ.

Chương 363

Chỉ là không ngờ sau cơn lũ, phương viên trăm dặm khắp nơi đều không tìm được cái gì để ăn, đến vỏ cây rễ cỏ cũng không có.

Trên đường đi, hắn bỗng nhiên nhìn thấy dưới đất có một khối thịt trắng, hình tròn dài như con tự, đụng vào còn biết động đậy.

Phùng Dị Nhân đói khát khó nhịn, đói đỏ cả mắt, chẳng quản nhiều, chỉ coi là loại nấm thịt thái tuế gì đó, nhặt lên xong nhai mấy miếng nuốt chửng.

Nhưng kéo theo đó là sự tình dị thường, Phùng Dị Nhân sau khi trở về phảng phất như trường sinh bất lão, dung nhan mảy may chưa từng thay đổi.

Mấy chục năm trôi qua, Na Vương đều đổi mấy đời, hắn lại chẳng hề thay đổi.

Phùng Dị Nhân tuy dung nhan không đổi nhưng tính cách lại đại biến, cả người cứ như biến thành người khác.

Sau này, bí mật của hắn vẫn bị phát hiện!

Mỗi khi đến lúc làm lễ Sưu Na khu quỷ, Phùng Dị Nhân đều trốn thật xa.

Dù sao hắn đã không còn là Phùng Dị Nhân nữa mà là tà túy bị đại yêu chiếm cứ nhục thân.

Tự nhiên sẽ sợ hãi nghi thức Sưu Na khu quỷ này, hắn sợ bị người ta phát hiện ngay tại trận, trừ khử mất.

Hơn nữa, còn không bao giờ cho ai nhìn sau lưng hắn, không chỉ vậy, trong thôn cũng thường xuyên xuất hiện tình huống người mất tích.

Thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua, tình huống của Phùng Dị Nhân quá mức dị thường.

Trải qua các trưởng lão Na giáo điều tra, cuối cùng biết được khối thịt năm xưa Phùng Dị Nhân ăn căn bản không phải linh nhục gì.

Mà là trứng của Thổ Tri Chu.

Đây là một loại nhện kỳ dị, chỉ có sáu chân, không nằm trong ngũ trùng lân mao vũ côn, miệng lưỡi sắc bén, không có thứ gì không cắn thủng.

Mà khối trứng này càng là ghê gớm, chôn sâu dưới đất Hoàng Hà không biết bao nhiêu năm tháng, chịu đủ địa mạch không khí cọ rửa, có linh có thức, đã tu thành yêu thân, tự xưng là Thổ Long Tử!

Bia đá ghi chép, nghe nói lúc Thổ Long Tử mới chôn vào Hoàng Hà, nước sông còn trong vắt, đến hiện tại đã không biết bao nhiêu năm rồi.

Chỉ là Thổ Long Tử đang ngủ say, không biết mình bị nước lũ cuốn ra.

Kết quả trùng hợp bị Phùng Dị Nhân phát hiện rồi ăn mất.

Thổ Long Tử cũng nhân cơ hội nguyên thần độn nhập vào cơ thể Phùng Dị Nhân, mượn hình hắn tiếp tục tu hành.

Sau gáy hắn mọc ra một khuôn mặt khác, miệng lớn quá tai, chính là mặt thật của Thổ Long Tử.

Nó thích nhất ăn thịt người, những người mất tích trong thôn đều là bị nó ăn.

Na Vương sau khi phát hiện sự dị thường của Thổ Long Tử bèn nhân lúc nó ngủ say, bắt trói lại, mổ bụng rút ruột!

Chỉ là, trong cơ thể Phùng Dị Nhân bò ra lượng lớn nhện đất, cắn

chết rất nhiều thôn dân ngay tại chỗ.

Mà nguyên thần Thổ Long Tử sau khi tỉnh lại, tiếp tục phụ lên thi thân Phùng Dị Nhân tác quái.

Na giáo cũng vì thế chịu tổn thất nặng nề, chết không ít người.

Na Vương tự biết không phải đối thủ của Thổ Long Tử.

Thế là bèn hư dữ ủy xà, dẫn toàn thôn quỳ rạp xuống đất bái lạy, cáo xưng bọn mình đã làm hỏng nhục thân Chân Quân, tuy chết cũng không hết tội, nguyện ý dùng ngọc hạp kim dũng (hộp ngọc kén vàng) đời Hán hậu táng tại Huyền Cung Sơn.

Ngoài ra còn dùng nhiều trọng bảo của Na giáo tùy táng, hy vọng Thổ Long Tử nguôi giận.

Mấy kiện trọng bảo lần lượt là: Mũ miện Lộc Thủ Bộ Dao, gối Âm Dương Phục Hổ, gậy Tê Giác Kim Tình, kiếm Việt Vương Yểm Nhật, chén Mã Não Đầu Thú, đai ngọc Vân Xà Văn, gương đồng Thần Cầm Quy Nữu.

Trong đó mũ miện Lộc Thủ Bộ Dao, gương đồng Thần Cầm Quy Nữu và đai ngọc Vân Xà Văn là đồ nữ tử dùng, âm khí quá nặng nên đặt ở mộ bồi táng, những món còn lại đều tùy táng trong quan quách Phùng Dị Nhân.

Lúc này mới khâm liệm thi thân Phùng Dị Nhân vào quan quách, chôn vào địa cung Huyền Cung Sơn.

Cuối cùng còn có một mốc thời gian: "Đường Vĩnh Huy năm thứ ba".

Địa cung Huyền Cung Sơn này vốn dĩ để an táng Na Vương, vì để trấn an Thổ Long Tử mới đưa nó vào đó.

Văn bia đến đây là hết. "Thế là hết à?

Ít nhất cũng phải có kết quả chứ!" Bàn Tử xem mà thấy không thống khoái, cứ như đang đọc tiểu thuyết hay thì đột nhiên thái giám (ngừng ra chương), khiến người ta khó chịu.

Thực ra không phải họ không muốn ghi chép mà là không còn thời gian nữa.

Từ lúc Thổ Long Tử bị đánh hỏng nhục thân đến khi Thiên Cẩu Thực Nguyệt mở ra Đại Na, ở giữa e rằng cách nhau không lâu, nên không kịp ghi chép lại.

Trên bia đá, sự việc cứ thế kết thúc, nhưng sự tình hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Điền Mộ Tình lại hồi ức thêm được một chút.

Thế là nàng nói: "Thiếp có khả năng biết được sau đó ra sao, trong đầu thiếp đột nhiên lại xuất hiện một số ký ức." Thẩm Hạo nói với Điền Mộ Tình: "Vậy nàng nói thử xem." Điền Mộ Tình ngẫm nghĩ rồi nói: "Thổ Long Tử trúng kế hoãn binh của Na Vương, cứ thế kéo dài đến năm Thiên Bảo nguyên niên.

Năm đó vừa khéo lại là lúc Hắc Cẩu Thực Nguyệt (nguyệt thực), trong thôn chuẩn bị cử hành nghi thức Đại Na, tống tiễn Thổ Long Tử âm hồn bất tán vào Quỷ Phương, vĩnh tuyệt hậu hoạn!

Chỉ là nghi thức Đại Na lần này lại xảy ra sự cố, dẫn đến cả thôn làng phải chịu tai ương ngập đầu!" "Hả?

Chuyện là sao?" Mọi người đều tò mò nhìn về phía Điền Mộ Tình.

Điền Mộ Tình khựng lại một chút, tiếp tục nói: "Dưới Quỷ Phương Tế Tự Khanh ở phía tây thôn chính là cánh cửa thông tới Quỷ Phương, chỉ hiện thế vào lúc Thiên Cẩu Thực Nguyệt, trước đây chưa từng xảy ra sự cố.

Chính sự cố lần này dẫn đến việc cánh cửa Quỷ Phương sau khi

mở ra thì không thể đóng lại.

Na Vương vạn bất đắc dĩ, đành bảo ân các (người chủ trì) dẫn dắt toàn thôn hướng về phía đó tụng chú cầu thần.

Kết quả cả Thiên Cổ Dị Để Thôn biến thành bộ dạng như hiện tại, chìm vào giới Âm Dương, chặn đứng cánh cửa Quỷ Phương, lúc này mới tạm thời ngăn cách Quỷ Phương thôn phệ vạn vật." Nghe xong lời Điền Mộ Tình, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Vị Na Vương này cũng là người có đảm đương, hy sinh cả Na giáo để chặn đứng cánh cửa Quỷ Phương.

Đương nhiên, rắc rối này vốn dĩ do bọn họ tự mình gây ra, tất nhiên cũng phải tự mình nghĩ cách giải quyết.

Nhưng thực sự giải quyết không được thì chỉ đành dùng nhân mạng mà lấp vào.

Cũng may là còn chút tác dụng.

Vì nghi thức Đại Na xảy ra sự cố mà gián đoạn, quan quách Thổ Long Tử vẫn còn nằm trong địa cung, yên ổn suốt hơn một ngàn năm cho đến thời hiện đại. "Không ngờ ở giữa lại có một đoạn lịch sử ly kỳ khúc chiết như vậy, thật đáng kinh ngạc!" Đại Yên Điệp cảm thán.

Bạch Thắng Lỵ cũng nói: "Đúng vậy, bất quá tất cả chuyện này còn phải kể từ ngôi mộ nữ thần Tát Mãn ở Đông Bắc, nếu không phải vì bà ấy, chúng ta cũng sẽ không bị cuốn vào!

Nếu không có Thẩm gia tương trợ, chuyến này e là bọn tôi toi đời rồi!

Chỉ không biết chiếc gối Phục Hổ Âm Dương trong mộ nữ thần Tát Mãn rốt cuộc làm sao mà lưu lạc ra ngoài?" Điền Mộ Tình lúc này nói: "Gối Phục Hổ Âm Dương là một đôi gối ngọc, chia làm một âm một dương, là bảo vật thời Tây Kinh, cho dù phân chia hai nơi, chỉ

cần gối đầu lên thì hồn phách có thể gặp nhau trong mộng.

Trong đó một chiếc làm tùy táng phẩm cho Thổ Long Tử, gối dưới đầu.

Chiếc còn lại hẳn là do người Thiên Cổ Dị Để Thôn mang ra ngoài, sau đó lưu lạc đến nước Liêu.

Vị nữ thần Tát Mãn trong miệng các người sau khi gối lên, gặp oán hồn Thổ Long Tử trong mộng, vì thế mới bị Thổ Long Tử nhắm vào, giày vò đến chết, anh niên tảo thệ (chết trẻ)!" Bạch Thắng Lỵ nghe lời Điền Mộ Tình cũng hiểu ra.

Hóa ra tất cả đều vì cái gối đó.

Chính mình xui xẻo bấy lâu nay, thế mà cũng lỡ gối đầu lên cái gối kia, hơn nữa còn là gối lên lúc đang trộm mộ!

Đây thực ra đều là vận mệnh của Bạch Thắng Lỵ, dù có Thẩm Hạo tồn tại, hắn vẫn không thoát khỏi vận mệnh này.

Có điều lần này thì sẽ không mất mạng.

Bạch Thắng Lỵ nhớ lại bức bích họa trong mộ thất.

Cái vòng xoáy màu đen kia không phải là Thiên Lang Thực Nguyệt mà là biểu thị cánh cửa Quỷ Phương.

Nữ thần Tát Mãn là người thông linh, có lẽ nhìn thấy được cả Thiên Cổ Dị Để Thôn, còn Bạch Thắng Lỵ hắn thì chỉ có thể nhìn thấy oán hồn Thổ Long Tử trong địa cung.

Chương 364

"Phù... may mà lần này cầu được Thẩm gia tới cứu tôi, tiêu diệt Thổ Long Tử, nếu không cái mạng nhỏ này của tôi e là phải giao lại ở đây thật rồi!" Bạch Thắng Lỵ thở phào nhẹ nhõm, thầm than mình có tiên kiến chi minh, nếu không mấy người bọn họ tiêu đời thật. "Được rồi, tiếp theo chúng ta đến Quỷ Phương Tế Tự Khanh xem thử đi, trong thôn này đã không còn gì đáng xem nữa." Thẩm Hạo mở miệng nói.

Thế là Thẩm Hạo dẫn mọi người đi về phía trung tâm thôn.

Giữa Huyền Cung Sơn và Quỷ Phương Tế Tự Khanh ở trung tâm thôn có một thần đạo nối liền.

Thôn tuy có quy mô gần vạn người nhưng cũng không tính là quá lớn, mấy người men theo thần đạo đi về phía tây.

Thần đạo thẳng tắp, thông thẳng đến Quỷ Phương Tế Tự Khanh ở phía tây.

Nhà cửa hai bên cũng bị con đường thần đạo này chia cắt.

Ở phía tây thôn có một tòa Na Vương Điện, cách Quỷ Phương Tế Tự Khanh không xa.

Cả thôn làng xây dựng vây quanh Huyền Cung Sơn, toàn bộ đều hướng mặt về phía núi, do đó tòa Na Vương Điện này tọa đông triều tây, cửa lớn hướng về Huyền Cung Sơn.

Mà phương hướng mọi người tiến lên vừa vặn đối diện với cửa lớn Na Vương Điện.

Rất nhanh, mọi người đã đến cách Na Vương Điện không xa.

Lúc này, một mùi hương quái dị ập tới.

Mùi hương ngọt ngấy, phảng phất như mứt quả tẩm độc.

Thẩm Hạo nhíu mày, xem ra có tà túy tập kích.

Thế là thần thức khuếch tán ra, hướng về bốn phía cẩn thận thăm dò.

Chỉ là màn sương mù bao trùm cả thôn này gây nhiễu rất lớn đối với thần thức, Thẩm Hạo tịnh không phát hiện được gì.

Ô Thiền thấy Thẩm Hạo như vậy, chính mình cũng phóng thần thức thăm dò xung quanh.

Bất quá cũng giống thế, hào vô sở hoạch.

Thần thức không phải vạn năng, chỉ có tác dụng tốt nhất khi có cảnh giới áp chế.

Cùng cảnh giới hoặc cảnh giới cao hơn thì không được.

Hơn nữa thủ đoạn tránh né thần thức thăm dò cũng rất nhiều.

Thế là Thẩm Hạo mở ra Pháp Nhãn.

Đây là một pháp thuật tính thực dụng cực cao, luyện đến cảnh giới cao thâm có thể động xuyên thiên địa u minh, nhìn thấu hư vọng.

Pháp Nhãn của Thẩm Hạo đã sớm luyện đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Pháp Nhãn vừa mở, lập tức một đạo vô hình chi quang từ trong mắt trán phóng.

Sương mù bốn phía ảnh hưởng tới hắn cũng giảm đi hơn nửa, có thể trực tiếp nhìn xuyên qua sương mù, nhìn được xa hơn.

Mọi người một đường đi tới, đã đến gần Na Vương Điện.

Ánh mắt Thẩm Hạo nhìn về phía Na Vương Điện, xuyên thấu vách tường, nhìn thấy một cái đầu người từ sau nhà thò ra, đang nấp

sau tường rình coi bọn họ.

Còn chưa đợi Thẩm Hạo ra tay, cái đầu người kia bỗng nhiên từ sau tường thò hẳn ra, phát ra một tiếng thở dài ai oán.

Đây là giọng nữ tử, âm thanh khẽ khàng êm tai.

Nghe thấy tiếng thở dài này, mấy người Hồ Bát Nhất lập tức dừng bước, cảnh giác nhìn quanh.

Mọi người liền phát hiện khuôn mặt mỹ nữ thò ra từ sau tường Na Vương Điện.

Tóc mây búi cao, mặt như hoa đào, da như mỡ đông, mày ngài hàm tình, nghiêng đầu cười tươi như hoa với mọi người.

Một luồng mị hoặc chi lực ập tới bao trùm đám người.

Mấy người Hồ Bát Nhất đều ý thức được có vấn đề, pháp lực trong cơ thể chấn động liền giải trừ mị hoặc này.

Nhưng Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp lại trúng chiêu, hai người họ chỉ là người thường, đối với loại cổ mị hoặc này gần như không có sức đề kháng.

Bạch Thắng Lỵ nhìn thấy mỹ nhân cười một cái, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, hồn vía như muốn bay mất.

Vẻ đẹp của người này khác hẳn mấy người phụ nữ có mặt tại trường, toát lên một vẻ lẳng lơ, phảng phất như chuyên môn câu dẫn bọn họ vậy.

Thực ra đúng là thế! "Hít hà...

ái chà, lão Bạch, ông có thấy không, mỹ nữ kia hình như không mặc quần áo, trần như nhộng kìa!" Đại Yên Điệp mắt đờ đẫn. "Hả?

Không mặc quần áo ư?

Tôi không chú ý à nha..." Bạch Thắng Lỵ nói. "Chứ còn gì nữa, tôi nhìn kỹ lắm rồi, không được, tôi phải qua xem sao, phê phán cô ta một chút, quá không ra thể thống gì!" Đại Yên Điệp mắt nhìn chằm chằm vào sau tường Na Vương Điện nói.

Bạch Thắng Lỵ cũng gật đầu đồng ý: "Đi, qua đó xem sao..." Hai người cứ như quên mất bên cạnh còn những người khác, cứ thế lừ đừ đi về phía đó.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy thế, lập tức kéo hai người lại: "Hai người sao thế hả?

Không muốn sống nữa à?

Cũng không nghĩ xem trong cái thôn này ngoài chúng ta ra còn người sống sao?" Bàn Tử vỗ bộp vào đầu mỗi người một cái, trực tiếp đánh cho hai người tỉnh lại.

Hai người nhất thời đều tỏ ra có chút xấu hổ.

Lúc này, cái đầu người kia lại lần nữa thò ra.

Mắt sáng răng ngọc, nhãn ba lưu chuyển, cái miệng nhỏ như trái anh đào hé mở, muốn nói lại thôi, sau đó cười "khanh khách" hai tiếng rồi lại rụt vào sau tường.

Ánh mắt Thẩm Hạo nương theo thứ dài ngoẵng bên dưới cái đầu mỹ nhân kia, nhìn thẳng ra phía sau.

Chỉ thấy cách Na Vương Điện không xa, một con tà túy kỳ hình quái trạng, toàn thân lượn lờ huyết vụ tanh hôi, phảng phất như một con dã thú bị lột da.

Nhìn kỹ lại, trên người nó tay chân lộn xộn, máu thịt mơ hồ, trông như một đống thịt thừa, đúng là một con quái vật khâu vá. "Thẩm gia, đây...

đây rốt cuộc là quái vật gì?" Bạch Thắng Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo trả lời: "Hẳn là oán hồn của một số người sau khi chết dung hợp lại mà thành, nói lợi hại thì cũng không tính là lợi hại.

Đi, chúng ta qua đó, trực tiếp tiêu diệt nó!" Sau đó, Thẩm Hạo rảo bước tiến lên, đi đầu dẫn lối.

Mọi người theo sau, vòng qua góc tường, cuối cùng nhìn thấy chân dung quái vật này. "Úi trời, cái này không phải là lồng đèn đầu người đấy chứ?" Đại Yên Điệp kinh hãi nói.

Bạch Thắng Lỵ sắc mặt trắng bệch lắc đầu: "Tôi nhìn không giống, cái thứ dưới cổ đầu người kia không giống cái cây, ngược lại giống cái lưỡi hơn!" "Khanh khách khanh khách..." Trong miệng đầu người kia liên tiếp phát ra tiếng cười mị hoặc.

Trong lòng bàn tay Thẩm Hạo đã triệu hoán Nhật Kim Luân ra.

Tay khẽ vung lên, Nhật Kim Luân tật trì phi xạ, trực tiếp chém rụng cái đầu mỹ nhân lại thò ra lần nữa, rơi xuống mặt đất.

Nhìn cái đầu người này, Điền Mộ Tình một tay vịn tường, một tay ôm đầu, trong đầu có chút căng trướng, một luồng ký ức xa lạ lại chui ra.

Nàng nhìn khuôn mặt trên đầu người, lại nhớ ra một số thứ. "Muội muội, sao thế?

Chương 365

Có phải lại nhớ ra gì không?" Điền Mộ Tình day day thái dương, cảm giác căng trướng rốt cuộc cũng biến mất.

Điền Mộ Tình gật đầu với Ô Thiền: "Ừm, nhớ ra một chút chuyện." Bên phía Thẩm Hạo, sau một kích chém rụng đầu người trên lưỡi, Nhật Kim Luân trực tiếp bắn về phía bản thể tà túy quái vật này.

Ám Nhật Chân Hỏa bùng lên dữ dội, trực tiếp bao trùm lấy quái vật. "Grào... a... a..." Phảng phất như mười mấy người cùng nhau kêu gào, đều là do những cái đầu tử thi khâu vá trên người quái vật phát ra.

Cuối cùng, quái vật nổ tung thành một đoàn huyết vụ đỏ tươi.

Thẩm Hạo biết huyết vụ này còn có tác dụng lớn, bèn vung tay thu thập toàn bộ chỗ huyết vụ đó lại, cho vào một cái bình ngọc.

Lát nữa lúc tế tự còn dùng đến.

Đây chính là tinh huyết ngưng tụ của năm mươi hai Hoạt Thần chuyển sinh của Điền Mộ Tình suốt hơn một ngàn năm qua.

Xử lý xong quái vật, Thẩm Hạo quay lại bên cạnh mọi người.

Điền Mộ Tình thấy Thẩm Hạo trở về cũng bắt đầu kể lại ký ức nàng vừa nhớ ra.

Mọi người men theo thần đạo, tiếp tục tiến về phía hố tế tự Quỷ Phương ở phía tây.

Trên đường đi, Điền Mộ Tình vừa đi vừa kể lại những chuyện cô nhớ ra. "Năm đó nhân lúc Thiên Cẩu thực nguyệt để cử hành đại Na tế tự, muốn đưa Thổ Long Tử vào Quỷ Phương, nhưng đến phút cuối cùng thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghi thức bị gián đoạn, dẫn đến

cả thôn đều rơi vào tai ương ngập đầu." "Tất cả đều là do người phụ nữ kia!" "Ý cô là cái đầu mỹ nhân kia sao?

Bà ta cũng là người trong thôn này à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Mọi người cũng rất tò mò.

Con quái vật kia được hình thành từ oán khí của rất nhiều người chết, cuốn theo xác chết mà thành, trên cái lưỡi dài ngoằng của nó mọc ra một cái đầu mỹ nhân, xinh đẹp lẳng lơ, chẳng khác gì hồ ly tinh.

Điền Mộ Tình gật đầu: "Không sai, bà ta là Na Bà trong thôn!" Na Công và Na Bà có địa vị không tính là cao trong Na Giáo, chỉ ở mức bình thường.

Năm xưa, có người phụ nữ họ Phùng vô tình ăn phải trứng của Thổ Long Tử, mấy chục năm dung nhan không đổi, phảng phất như trường sinh bất lão.

Người trong thôn sau khi bắt được bà ta, liền mổ bụng moi ruột, muốn từ trong bụng bà ta đào ra chân thân của Thổ Long Tử.

Chỉ là, không ai ngờ tới, Thổ Long Tử đã sớm chiếm cứ thân thể người phụ nữ họ Phùng, hợp hai làm một.

Trong bụng không có chân thân Thổ Long Tử, ngược lại có vô số nhện đất (Thổ Tri Chu), khiến không ít người chết ngay tại chỗ.

Chỉ đành qua loa hậu táng bà ta vào Huyền Cung Sơn, đồng thời hàng năm tế tự để trì hoãn thời gian.

Đợi đến lúc Thiên Cẩu thực nguyệt sẽ đưa bà ta vào Quỷ Phương để diệt trừ hậu họa.

Chỉ là, Na Vương và những người khác đã bỏ qua vấn đề của chính cái thôn này.

Trải qua vô số năm tháng, trong thôn đã sớm không còn thống nhất như ban đầu.

Tuy rằng phe phái do Na Vương cầm đầu đông đảo, chiếm bảy tám phần, nhưng phe phái còn lại cũng không thể khinh thường.

Và bọn họ, chính là lấy Na Bà này làm thủ lĩnh.

Bọn họ thấy Thổ Long Tử trường sinh bất tử, mà chính mình thờ phụng Na Thần nhưng lại vẫn phải chịu nỗi khổ sinh ly tử biệt nhân thế, không nhận được chút lợi ích thực tế nào, thế là nảy sinh dị tâm, muốn phục sinh Thổ Long Tử, cung phụng nó làm thần để bản thân cũng có thể trường sinh.

Trường sinh, đây là sự cám dỗ lớn đến nhường nào, ngay cả các bậc đế vương lịch đại Thăng Long vương triều đều cầu mà không được.

Thế gian tuy có kẻ trường sinh, nhưng lại chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Thế là, nhóm người Na Bà liền tập kết tạo phản.

Thừa dịp niên hiệu Thiên Bảo, Thiên Cẩu thực nguyệt, khi thôn làng cử hành đại Na tế tự, Na Bà dẫn theo hơn ba trăm thủ hạ, ngay lúc nghi thức tiến hành được một nửa thì đột nhiên phát nan.

Một bên đi đập phá tượng thần trong Na Miếu, một bên đi ám sát Na Vương.

Na Bà này cũng chỉ được cái mặt đẹp, đầu óc tịnh không thông minh, chỉ là một Na Bà địa vị không cao, đâu có bản lĩnh tạo phản, hành sự bố trí có nhiều sơ hở.

Lại thêm người ít, rất nhanh đã bị trấn áp.

Đem xử tử những kẻ phản giáo này, đồng thời lột sạch quần áo

Na Bà cùng hơn mười người trong gia đình bà ta, ngay trước mặt toàn thôn xử lấy trạch hình, dùng vỏ trai sắc bén cắt từng miếng thịt, lăng trì đến chết.

Ngày hôm đó trong thôn máu chảy thành sông, tiếng kêu khóc thảm thiết không dứt.

Cảnh tượng ngày đó, Điền Mộ Tình phảng phất như tận mắt chứng kiến.

Na Bà bị lăng trì sống trước mặt toàn thôn, toàn thân trên dưới máu thịt be bét, nhưng mãi không chết được, bà ta khổ sở cầu xin được chết một cách thống khoái.

Nhưng người trong thôn sao có thể đồng ý.

Bởi vì bà ta mà đại Na tế tự bị gián đoạn, cả thôn đều phải chôn cùng, sao có thể để bà ta dễ chịu!

Cứ thế kéo dài suốt hai canh giờ, tức bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng chỉ để lại một cái thủ cấp, cùng với những kẻ phản loạn bị xử tử ném vào rãnh đất trước bãi tha ma phía đông thôn, phơi thây nơi hoang dã.

Những người này sau khi chết oán niệm bất diệt, cộng thêm việc thôn làng rơi vào Âm Dương Giới, cơ duyên xảo hợp dưới tình huống đó đã hình thành nên tà túy "Nhục Khâu" (Gò Thịt) như vậy.

Tất cả người sống đi vào trong thôn đều bị nó ăn thịt. "Người này đúng là không phải thứ tốt lành gì, chỉ vì bà ta mà khiến hàng nghìn người trong cả thôn phải chôn cùng!" Bàn Tử lắc đầu nói. "Cái thôn này vậy mà còn có một đoạn lịch sử ly kỳ khúc chiết như thế!

Hiện tại tôi càng tò mò về thân phận của Điền cô nương, ông nói xem rốt cuộc cô ấy là ai?" Bàn Tử quay sang hỏi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, nhưng chắc chắn là không đơn giản!" Thẩm Hạo không quan tâm mấy người phía sau bàn

luận, chỉ dẫn bọn họ đi thẳng về phía hố tế tự Quỷ Phương ở hướng tây bắc.

Không bao lâu sau đã đến nơi.

Một ngọn núi đất đắp xuất hiện trước mắt, trên núi còn có một tòa đại điện.

Loại cung điện xây trên gò núi này, bên ngoài thường gọi là Tu Di Điện, quy mô rất lớn. "Không phải nói phía tây là hố tế tự Quỷ Phương sao?

Sao lại là một tòa đại điện a?" Bàn Tử lầm bầm.

Thần thức quét vào trong, hóa ra cái hố tế tự kia nằm ngay trong đại điện.

Hai cánh cửa đại điện đã mở toang, bên trong đen ngòm, tràn ngập khí tức âm trầm mục nát.

Mọi người nối đuôi nhau theo sau Thẩm Hạo đi vào.

Thẩm Hạo phóng ra quả cầu ánh sáng, chiếu rọi toàn bộ bên trong đại điện.

Cấu tạo của tòa đại điện này khác biệt rất lớn so với đại điện bình thường, các cột trụ chống đỡ bên trong đều nằm sát vách tường.

Trên bốn bức tường của đại điện vẽ đầy các loại bích họa thần quái đủ kiểu dáng, nghĩ đến đều là Na Thần, Na Tướng trong Na Giáo.

Trung tâm đại điện là một cái hố đất lớn gần như hình vuông, đường kính hơn ba mươi mét, sâu mấy chục mét, thẳng đứng lên xuống, không có độ dốc nghiêng.

Trên bốn vách tường có một con đường đá hẹp dài xoắn ốc đi xuống, phía dưới có một cột gỗ chống đỡ.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy trên đỉnh điện, ngay vị trí đối diện hố

đất là một cái lỗ thủng khổng lồ, phảng phất như bị thứ gì đó đập vỡ. "Hô ~, lỗ thủng to thật, thứ gì từ bên ngoài đập vào thế?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Muốn đập ra cái lỗ to thế này, thể tích thứ đó không nhỏ đâu.

Hồ Bát Nhất nhìn xuống đáy hố, thần thức quét qua nhưng không phát hiện được gì, không có vật gì thể tích lớn cả. "Đáy hố không có gì cả, chẳng lẽ thứ đó chạy ra ngoài rồi?" Đến trước hố tế tự, ký ức của Điền Mộ Tình hoàn toàn phục hồi, nhớ lại tất cả mọi thứ.

Chương 366

"Tế tự, nhất định phải hoàn thành tế tự mới được!" Điền Mộ Tình sắc mặt kiên định, phảng phất như đã hạ quyết tâm nào đó.

Sau đó, cô liền trực tiếp men theo bậc đá đi xuống hố tế tự. "Muội muội đừng vội, chúng ta cùng xuống dưới đi." Ô Thiền kéo Điền Mộ Tình lại nói.

Điền Mộ Tình nhìn Ô Thiền rồi gật đầu.

Thẩm Hạo cũng vẫy tay với đám người Hồ Bát Nhất bên cạnh. "Đi, xuống dưới xem sao." Thẩm Hạo cũng vô cùng tò mò về đáy hố tế tự này.

Thần thức tham tra qua nhưng khó phát hiện điều gì dị thường.

Có điều, cái xác Mẫu Sơn Quỷ (quỷ núi cái) đang mang thai dưới hố đất kia lại nằm im lặng ở đó, chỉ là Thẩm Hạo cũng không nhìn ra điều gì bất thường.

Ánh sáng từ quả cầu chiếu rọi vạn vật dưới đáy hố.

Ngoài những thi thể trong hốc tường thì chẳng có gì đặc biệt.

Mọi người men theo bậc đá xoắn ốc trên bốn vách tường đi xuống, trên bậc đá đâu đâu cũng là tử thi.

Những tử thi này trên mặt đều đeo mặt nạ vỏ cây, hẳn đều là dân trong thôn.

Nghĩ đến thì toàn bộ dân thôn đều nằm ở đây cả rồi.

Trận đại Na nghi thức bị gián đoạn năm đó, Na Vương vạn bất đắc dĩ chỉ có thể đem toàn bộ dân thôn cùng nhau dùng nhân mạng để lấp, mới tạm thời chặn được cánh cửa Quỷ Phương.

Khắp các hốc động trên bốn vách hố tế tự cũng như trên bậc đá, đâu đâu cũng là tử thi, chất đống hết lớp này đến lớp khác, đều đã biến thành xác khô.

Đi xuống sâu hơn mười mét, đến trước một thanh dầm đá nằm ngang giữa hang động.

Tận cùng thanh dầm đá này được điêu khắc thành hình đầu thú, lơ lửng giữa không trung hố tế tự.

Trên đài đá này đầy vết máu đen loang lổ, đây là Tể Sinh Đài (đài giết mổ).

Dùng để tế tự cho Hoạt Thần của Quỷ Phương chính là ở chỗ này, giết chết lấy máu, hoàn thành nghi thức, đóng lại cánh cửa Quỷ Phương.

Nhìn thấy Tể Sinh Đài, mặt Điền Mộ Tình không còn chút máu, toàn thân run lẩy bẩy.

Ký ức đau đớn khi bị giết lấy máu vô số lần ở nơi này trong quá khứ xung kích đại não cô.

Giống như một người lặp đi lặp lại quá trình bị giết chóc đau đớn vô số lần, cảm giác đó không thể diễn tả bằng lời.

Chưa trải qua thì không hình dung được.

Điền Mộ Tình thất hồn lạc phách bước lên dầm đá, đi tới Tể Sinh Đài, thân thể run rẩy.

Dầm đá này hiển nhiên không chịu nổi trọng lượng của quá nhiều người. "Tôi qua đó xem sao, mọi người khoan hãy động, chú ý tứ phía." Mọi người gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo và Ô Thiền cùng bước lên Tể Sinh Đài, đến bên cạnh Điền Mộ Tình. "Sao rồi, cái chết trong thôn này, cô đều nhớ lại

hết rồi à?" Điền Mộ Tình gật đầu.

Tuy nhiên, những ký ức này đa phần là ký ức trước khi thôn làng bị diệt vong.

Sau khi thôn bị diệt, hơn năm mươi lần chuyển thế kia không lần nào có thể đến được hố tế tự Quỷ Phương.

Về cơ bản đều là vừa vào thôn không lâu đã bị oán hồn tà túy bắt được, giết chết rồi ăn thịt. "Tôi... nhớ ra rồi." "Na Giáo xưa nay vẫn luôn thờ phụng Na Thần, kỳ thực đều là Hoạt Thần (Thần sống) bằng xương bằng thịt!" "Tôi chính là hậu nhân huyết mạch của Na Thần, cũng là Hoạt Thần đời này!" "Cổ thần như Na Thần rốt cuộc ra sao thì không ai biết, nhưng hậu nhân huyết mạch của Na Thần lại luôn tồn tại trên đời, chính là sự tồn tại như tôi!

Hoặc nói cách khác tôi chính là Na Thần chuyển thế!" "Hít ~, cái gì?" Nghe Điền Mộ Tình nói, mọi người đều kinh ngạc muôn phần.

Sau đó, Điền Mộ Tình kể hết những gì mình biết về Na Giáo và Thôn Thiên Cổ Dị Để.

Thôn Thiên Cổ Dị Để là do Na Giáo lánh nạn mà lập nên, bắt nguồn từ nước Na thời Xuân Thu, mà trước đó nữa, tổ tiên người Na còn phải truy ngược về thời Hạ Thương.

Khi đó, phương Bắc có một cổ quốc Quỷ Phương, nghe đồn có liên quan mật thiết với Quỷ Phương trong truyền thuyết.

Truyền thuyết kể rằng cổ quốc Quỷ Phương từng nội loạn dẫn đến tử thương vô số, người sống sót chạy đến phương Bắc, sau này lại bị Chu Thiên Tử xuất binh tiêu diệt.

Tổ tiên người Na từng nhặt được bốn chiếc mặt nạ đồng xanh kỳ dị quỷ quái trong một ngọn núi lớn.

Họ căn cứ vào những hình vẽ trên mặt nạ đồng xanh để chiêu thần

sai quỷ, nguyên hình của Na Giáo xuất hiện.

Chỉ là sau này vì sự cố, những mặt nạ đồng xanh này đều bị hủy hoại, từ đó về sau liền dùng mặt nạ vỏ cây thay thế.

Mà trong Thôn Thiên Cổ Dị Để ở Thảo Hài Lĩnh này vẫn còn bảo lưu huyết mạch Na Thần thuần chính cổ xưa nhất, chia làm bốn gia tộc, chính là gia tộc hình thành từ hậu duệ của những người ban đầu cai quản bốn chiếc mặt nạ đồng xanh.

Cứ cách mười mấy hai mươi năm một đời liền sẽ xuất hiện một vị Hoạt Thần, là hậu nhân huyết mạch Na Thần thuần chính nhất, hoặc có lẽ chính là thân xác chuyển thế của thần hồn Na Thần.

Tổ tiên Na Giáo từ trên mặt nạ Quỷ Phương biết được nơi này có một cái hố tế tự Quỷ Phương, do đó cứ đến lúc Thiên Cẩu thực nguyệt đều sẽ đem những ác quỷ không thể độ hóa tống vào đáy hố tế tự, cử hành huyết tế, đưa chúng vào Quỷ Phương.

Mà Hoạt Thần như Điền Mộ Tình, tuy nói có danh nghĩa là Thần, địa vị cũng trên Na Vương, nhưng nói cho cùng chỉ là một vật tế phẩm mà thôi.

Mỗi lần Hoạt Thần chết đi sẽ chuyển sinh vào một thể xác khác.

Chết đi chỉ là nhục thân chứ không phải thần hồn.

Mỗi lần đến lúc Thiên Cẩu thực nguyệt, Hoạt Thần chuyển sinh đều đã trưởng thành.

Hơn nữa, Hoạt Thần này đều là nữ tử, cứ thế tuần hoàn lặp lại, kéo dài mấy nghìn năm.

Mà thể xác được chuyển sinh, trên trán sẽ xuất hiện một vệt máu hình trăng lưỡi liềm mờ nhạt, chính là dấu hiệu rất dễ nhận biết.

Năm Thiên Bảo năm đó, lần Na Bà tác loạn ấy sở dĩ dẫn đến nghi

thức đại Na thất bại là bởi vì nhóm người Na Bà đã dùng da người bịt mũi miệng làm chết ngạt Hoạt Thần đang đợi trong Na Miếu.

Mất đi Hoạt Thần, lần tế tự đó tự nhiên không thể hoàn thành, thất bại.

Na Vương không còn cách nào, chỉ có thể làm theo phương thức cũ, tiếp tục cử hành tế tự.

Đồng thời thu liễm Hoạt Thần đã chết vào quan quách gỗ mun trầm hương, lại mở một cánh cửa nhỏ trên quan quách để linh hồn có thể ra vào, đặt vào địa cung Huyền Cung Sơn an táng.

Sau đó lại để người của bốn gia tộc chạy ra ngoài thôn, lưu giữ huyết mạch cổ thần, chờ đợi vị Hoạt Thần tiếp theo xuất hiện.

Còn Na Vương thì dẫn dắt toàn bộ dân thôn đeo mặt nạ, tiếp tục cử hành nghi thức, khiến cả thôn chìm vào Âm Dương Giới, dùng cách này để chặn đứng cánh cửa Quỷ Phương.

Người của bốn đại gia tộc mỗi đời đều sẽ không ngừng đưa Hoạt Thần vào thôn.

Lại kéo dài hơn một nghìn năm, 52 đời Hoạt Thần lại không ai may mắn thoát khỏi, đều bị oán hận tà túy sinh ra trong thôn giết chết, không thể hoàn thành tế tự.

Cho đến hiện tại, người của bốn gia tộc cũng đã sớm quên lãng lịch sử, Điền Mộ Tình trước khi đến đây cũng hoàn toàn không biết gì.

Hiện tại, cô đã thành công đến được hố tế tự Quỷ Phương, ký ức Hoạt Thần đã toàn bộ thức tỉnh, mà sứ mệnh Hoạt Thần cũng truyền đến trên người cô.

Cô trải qua một hồi giãy giụa, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh chính mình để hoàn thành tế tự.

Điền Mộ Tình sắc mặt quái dị, ánh mắt đờ đẫn đứng trên Tế Sinh Đài nhìn xuống hố tế tự bên dưới.

Ký ức Hoạt Thần không ngừng xung kích Điền Mộ Tình.

Cô thực ra không muốn chết, nhưng ký ức Hoạt Thần lại khiến cô không thể không hoàn thành sứ mệnh của mình, vô cùng mâu thuẫn.

Thẩm Hạo nắm lấy tay Điền Mộ Tình, ngăn cản ý định tự sát của cô. "Đừng vội, chuyện này không phải là không có cách giải quyết, không cần hy sinh cô, còn có cách khác!" Trong ánh mắt đờ đẫn của Điền Mộ Tình dường như nhen nhóm lên ánh sáng hy vọng.

Giống như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng.

Tuy thân thể cô không có động tác gì, nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Chương 367

Ô Thiền cũng nhìn về phía Thẩm Hạo: "Còn cách gì?" Thẩm Hạo lấy ra khối huyết dịch ngưng tụ từ sương máu rớt ra khi chém giết con oán hận tà túy trước đó.

Đây chính là tinh huyết của năm mươi hai vị Hoạt Thần, tuy rằng niên đại hơi lâu nhưng chung quy vẫn là máu Hoạt Thần, lượng lớn bao no, nhiều hơn so với phân lượng của một mình Điền Mộ Tình rất nhiều.

Kéo Điền Mộ Tình lại, Thẩm Hạo ném khối huyết dịch kia vào đáy hố.

Sau đó, hắn cùng Ô Thiền cũng lui về trên bậc đá.

Huyết dịch vừa ném vào đáy hố, lập tức thời không cả đáy hố đều sinh ra biến hóa. "Không được, vẫn còn quá gần!

Đi, ra ngoài rồi nói." Nói xong, Thẩm Hạo huy ra một đạo pháp lực, đưa Điền Mộ Tình cùng Bạch Thắng Lỵ, Đại Yên Điệp ba người ra khỏi hố, trở lại đại điện bên ngoài.

Ô Thiền, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ mấy người cũng bám sát phía sau, bay ra khỏi hố tế tự.

Mấy người đứng ở mép hố tế tự nhìn xuống dưới.

Thẩm Hạo thao túng quả cầu ánh sáng chiếu rọi toàn bộ đáy hố tế tự.

Trong cả cái hang động hố đất, ngoại trừ bậc đá xoắn ốc bốn phía và thi thể bên trên, chỉ có một bộ thi hài Mẫu Sơn Quỷ mang thai nằm giữa đáy hố.

Con sơn quỷ này thân hình cao lớn, không khác gì con người, chỉ

có điều toàn thân mọc đầy lông tóc màu xám trắng dài mấy tấc, nhìn dung mạo thì ba phần giống người, bảy phần giống thú.

Bụng nhô lên thật cao, đang mang thai.

Có điều, nó ít nhất đã chết bốn năm nghìn năm rồi.

Từ thời đại Hạ Thương khi người Quỷ Phương phát hiện ra hố tế tự này thì nó đã nằm ở trong đó.

Lúc này, từ trong thi thể sơn quỷ phát ra một trận quái hưởng.

Ngoại trừ Bạch Thắng Lỵ, Đại Yên Điệp và Điền Mộ Tình ba người, những người còn lại đều là tu sĩ, tai thính mắt tinh, cho dù là động tĩnh nhỏ cũng có thể phân biệt rõ ràng.

Âm thanh này chính là truyền ra từ trong thi thể sơn quỷ kia.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đang định dùng thần thức tham tra.

Thẩm Hạo lập tức nhắc nhở: "Đừng dùng thần thức tham tra, đó không phải là sự tồn tại mà chúng ta có thể trêu chọc!" Lúc này, bụng Mẫu Sơn Quỷ đã xẹp xuống.

Một con sơn quỷ anh hài thể hình to lớn từ bên trong chui ra.

Da thịt khô khốc, trên người cũng có không ít lông dài xám trắng, vừa nhìn đã biết là thai chết trong bụng.

Chỉ là, cái thai chết này lại còn có thể cử động.

Cái thai chết kia sau khi ra ngoài liền nằm im tại chỗ.

Một luồng dao động kỳ dị truyền ra, Thẩm Hạo và Ô Thiền đều mẫn cảm nhận thấy không gian xung quanh tử anh sơn quỷ đang bị cắn nuốt biến mất.

Nghi thức tế tự đã được tiếp tục!

Cánh cửa Quỷ Phương thông với hố tế tự này lần nữa mở ra, cắn nuốt hết thảy trong hố động này.

Thẩm Hạo không dám dừng lại nữa, lập tức nói với mọi người: "Chúng ta nên đi thôi!" Tức thì, Thẩm Hạo phóng ra Mặc Vân Chu, vung tay thu hết mọi người vào khoang thuyền, sau đó chính mình cũng bay lên.

Rồi hắn toàn lực thôi động pháp lực, thao túng Mặc Vân Chu bay về phía Huyền Cung Sơn ở trung ương thôn.

Toàn bộ Thôn Thiên Cổ Dị Để vốn dĩ nằm sâu trong Âm Dương Giới, chặn trước cánh cửa Quỷ Phương.

Hiện tại cánh cửa Quỷ Phương mở ra, cả thôn sẽ bị cắn nuốt vào trong Quỷ Phương.

Nơi này không nên ở lâu!

Tốc độ Mặc Vân Chu cực nhanh, tựa như lưu quang, trong nháy mắt đã đến chỗ Huyền Cung Sơn.

Sương mù trong cả thôn càng thêm nồng đậm.

Muốn quay lại từ Thăng Long Lộ ở cổ mộ Huyền Cung Sơn e rằng đã không kịp. "Thiền nhi, thi triển thiên phú thần thông của nàng, mở ra thông đạo Âm Dương Giới, chúng ta trực tiếp đi ra!" Ô Thiền gật đầu, lập tức thôi động toàn thân pháp lực, thi triển thần thông: Động Triệt Âm Dương!

Lập tức, một cánh cửa xoáy tròn xuất hiện trước mũi Mặc Vân Chu.

Thẩm Hạo thu nhỏ thể hình Mặc Vân Chu, xuyên qua thông đạo âm dương này.

Trước khi tiến vào cửa động, mọi người quay đầu nhìn lại thôn

làng phía sau.

Hướng hố tế tự Quỷ Phương vậy mà mọc ra một cái cây kỳ dị cực lớn.

Hình dáng như đại thụ, mọc ra vô số cành nhánh, chỉ là những cành nhánh này lại đang nhúc nhích, huy vũ.

Đây chính là quái thụ Quỷ Phương trong truyền thuyết!

Có điều, đây chỉ là tên gọi thông tục của nó.

Trước khi rời khỏi Âm Dương Giới, mọi người kinh hồng nhất miết, đều nhìn thấy cái cây kỳ dị này.

Góc nhìn chuyển đổi, từ trong Âm Dương Giới nhìn ra ngoài phạm vi Thôn Thiên Cổ Dị Để.

Cả Thôn Thiên Cổ Dị Để phảng phất như một quả cầu màu trắng, chặn trước một cái xoáy nước đen kịt.

Một luồng sức mạnh kỳ dị khiến cho xoáy nước này bất động, phảng phất như tĩnh chỉ.

Ngay khi Thẩm Hạo ném khối tinh huyết Hoạt Thần vào đáy hố, một luồng dao động kỳ dị khuếch tán ra, cái xoáy nước thông tới hư vô kia lại lần nữa từ từ chuyển động.

Nó bắt đầu cắn nuốt hết thảy xung quanh, chẳng mấy chốc, cả Thôn Thiên Cổ Dị Để đã bị nuốt chửng vào trong, một chút gợn sóng cũng không nổi lên.

Thần thông của Ô Thiền đã mở ra một thông đạo trên quả cầu nhỏ là Thôn Thiên Cổ Dị Để, liên kết với hiện thế.

Thẩm Hạo giá ngự Mặc Vân Chu, thuận theo thông đạo trở về hiện thực, trên mặt hồ Tiên Đôn.

Mặc Vân Chu lơ lửng giữa không trung.

Còn trong Âm Dương Giới, cánh cửa Quỷ Phương nuốt chửng Thôn Thiên Cổ Dị Để xong, tiếp tục xâm thực về phía hiện thế, muốn cắn nuốt hiện thế.

Thông đạo đều đã mở ra rồi.

Ngay tại vị trí Thôn Thiên Cổ Dị Để ở hiện thế, một mảng lớn nước hồ bị hút vào, hình thành một xoáy nước khổng lồ.

Mà cành nhánh quái dị vươn ra từ trong cánh cửa Quỷ Phương kia chính là Cổ Thần trong truyền thuyết.

Quái thụ Quỷ Phương chỉ là một cái tên không chính thức, tên thật của nó nên gọi là Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ!

Ở đây chỉ là một phần cơ thể nhỏ bé không đáng kể của nó mà thôi.

Có điều, ý thức Cổ Thần quả thực cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc ở đây.

Chính là khí tức Thượng Thanh chi khí toát ra trên người Thẩm Hạo.

Luồng khí tức này đã thu hút ý thức của Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ, khiến nó hạ xuống một tia ánh mắt.

Trong hỗn độn hư vô, một tôn đại thụ kỳ dị thể hình to lớn không biết bao nhiêu mà kể cắm rễ vào hư vô, cành nhánh vô tận phân tán ra thập phương, thâm nhập vào trong hư vô.

Trong đại thụ, một đạo ý chí bỗng nhiên thức tỉnh. "Di?

Hóa ra là truyền nhân của Đạo Tôn!

Thú vị ~" Lập tức, nó thông qua một đoạn cành cây kia, tặng cho Thẩm Hạo một món quà gặp mặt. "Đã có duyên gặp gỡ, vậy tặng một món quà gặp mặt đi ~" Một điểm lưu quang từ trên cành cây bay ra,

trong nháy mắt xuyên thấu không gian, tiến vào trong nguyên thần Thẩm Hạo.

Tốc độ cực nhanh, ngay cả bản thân Thẩm Hạo và Ô Thiền đều không phát hiện ra.

Chương 368

"Ân, còn các ngươi, thôi bỏ đi, cũng coi như một phần quà gặp mặt vậy!" Cành cây hấp thu đống tinh huyết Hoạt Thần dưới đáy hố tế tự.

Trong nháy mắt, cánh cửa Quỷ Phương đóng lại.

Thông đạo giữa giới này và Quỷ Phương coi như hoàn toàn bị cắt đứt!

Có điều, đối với cây Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ này mà nói, muốn mở ra cũng chỉ là chuyện trong một ý niệm.

Mà tiểu thế giới như thế giới Đạo Mộ này, Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ còn liên thông với vô số cái.

Xoáy nước trong hồ Tiên Đôn sau khi nuốt chửng một lượng lớn nước hồ, mực nước cũng hạ xuống một cm.

Rất nhanh, xoáy nước liền biến mất.

Sứ mệnh của vị Hoạt Thần chuyển thế Điền Mộ Tình coi như đã triệt để hoàn thành.

Thẩm Hạo thôi động Mặc Vân Chu bay ra khỏi Thảo Hài Lĩnh, trực tiếp trở về một nơi vắng vẻ bên cạnh hồ chứa nước Áp Hà Khẩu.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, đặc biệt là mấy người Bạch Thắng Ly. "Vừa rồi cái cây quái dị kia... chẳng lẽ chính là... quái thụ Quỷ Phương trong truyền thuyết?!" "Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ!" Cạnh ga tàu hỏa Nam Dương, trong một nhà nghỉ cao cấp, mấy người Thẩm Hạo tạm trú ở đây.

Sau khi từ Thảo Hài Lĩnh trở về, mọi người liền quay lại nơi này.

Mấy người gọi một phòng bao nhỏ, lên một bàn đầy thức ăn.

Lần này cổ mộ Hùng Nhĩ Sơn hung hiểm thực sự là phi đồng tầm thường, trộm mộ bình thường e là cả đời cũng không gặp phải.

Nếu thực sự gặp phải thì đó cũng là lúc mất mạng.

Bạch Thắng Lỵ mới xuất đạo, mới là lần thứ ba trộm mộ đã gặp phải tình huống gai góc thế này.

Trong nguyên tác, cũng chính tại nơi này, ba người bọn họ đều bỏ mạng.

Sau khi bọn họ thành công thoát khỏi Thôn Thiên Cổ Dị Để ở Âm Dương Giới, lịch sử cũng lặng lẽ phát sinh một chút biến hóa.

Ba cái xác trong căn phòng phía tây ở ngôi quán cổ hoang sơn mà mấy người tá túc trước đó cũng biến mất không thấy.

Ăn xong cơm, mấy người lại bàn về Thôn Thiên Cổ Dị Để dưới hồ Tiên Đôn trong phòng bao.

Thẩm Hạo thiết lập một kết giới cách âm cho phòng bao để tránh âm thanh quá lớn bị người bên ngoài nghe thấy.

Nếu công nhiên bàn luận chuyện trộm mộ mà bị người ta tố giác thì không hay.

Bạch Thắng Lỵ ăn xong, đặt đũa xuống, mở miệng nói: "Hô ~, sống lại rồi ~ Vừa rồi thật sự quá hung hiểm!

May mà có Thẩm gia các vị đưa chúng tôi thoát ra, nếu không thật sự là bị nuốt vào Quỷ Phương!

Đại thụ cổ quái xuất hiện cuối cùng kia, mọi người có nhìn thấy không?" Mọi người đang ăn cơm đều dừng động tác lại.

Ba người Hồ Bát Nhất đều gật đầu thật mạnh, bọn họ sau khi lên thuyền vẫn luôn lưu ý động tĩnh hố tế tự trong thôn phía sau, cái cây

quái dị kia vươn ra từ đáy hố, trong thời gian cực ngắn đã đột phá mê vụ, trực tiếp trở nên cực kỳ khổng lồ.

Bàn Tử gật đầu: "Không sai, chúng tôi đều nhìn thấy, nói chứ đó rốt cuộc là thứ gì?

Cũng quá khủng bố rồi!" Ba người Bạch Thắng Lỵ, Đại Yên Điệp và Điền Mộ Tình cũng tận mắt chứng kiến quá trình quái thụ kia xuất hiện.

Thẩm Hạo và Ô Thiền trước khi xuyên qua thông đạo âm dương rời đi cũng kinh hồng nhất miết, nhìn thấy cái cây kỳ dị kia!

Bạch Thắng Lỵ nghĩ ngợi rồi nói: "Mọi người còn nhớ hai lão đạo sĩ ở Đông Bắc hồi trước không?" Ngoại trừ Đại Yên Điệp và Điền Mộ Tình, mọi người đều gật đầu.

Hai thầy trò kia mọi người đều còn nhớ, mới qua mấy tháng thôi mà. "Đương nhiên nhớ rồi, sao thế?

Có quan hệ gì với ổng à?" Bàn Tử hỏi.

Bạch Thắng Lỵ trả lời: "Lần đó trước khi chia tay, hai lão đạo sĩ kia chẳng phải đưa cho tôi bí tịch sao?

Kham dư, phong thủy, âm dương, giải mộng vân vân, đồ vật rất nhiều!

Cuốn bí tịch đó tên là 'Âm Dương Bảo Cấp', là truyền thừa môn phái của hai lão đạo sĩ, nội dung bên trong vô cùng phong phú!" "Lần này nhìn thấy cái cây quái dị kia, tôi bỗng nhiên nhớ ra trong 'Âm Dương Bảo Cấp' có một đoạn ghi chép như thế này.

Đại khái là nói, trên dưới trái phải trước sau là Lục Hợp Hỗn Nguyên, không nơi nào không có, không gì không bao trùm, âm dương sinh tử các loại đều nằm trong Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên trong đại đạo không chỉ có một Nguyên mà là đa Nguyên tịnh hành, giữa các Nguyên này có một loại 'Giới' cách ly lẫn nhau, loại Giới này tức là hỗn độn hư vô." "Mà trong hỗn độn hư vô có một loại cây sinh trưởng trong đó gọi là Kiếp Thiên Diệt Địa Chi Thụ, có thể cắn nuốt Hỗn Nguyên, diệt tận âm dương, mở lại thế giới!" "Vốn dĩ tôi cũng chỉ xem như câu chuyện thần thoại.

Nhưng hôm nay nhìn thấy cái cây quái dị dưới hố tế tự Quỷ Phương, bây giờ ngẫm lại, e rằng cái cây đó chính là quái thụ Quỷ Phương!

Cũng chính là Kiếp Thiên Diệt Địa Chi Thụ kia!" Mọi người trong phòng bao nghe vậy đưa mắt nhìn nhau.

Đại Yên Điệp thì còn đỡ, nhưng mấy người Hồ Bát Nhất thì khác, đều là tu sĩ bước lên con đường tu hành, đối với loại truyền thuyết thần thoại này đều mang lòng kính sợ.

Truyền thuyết có thể lưu truyền xuống tất nhiên đều có nguồn gốc của nó.

Cây Kiếp Thiên Diệt Địa này e rằng thực sự tồn tại, còn là một sự tồn tại cực kỳ khủng bố.

Ít nhất cũng trên cấp "Tiên", Phong Sư Cụ ở trước mặt nó sợ là thổi hơi cũng diệt được. "Thật là đáng sợ!" Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm gia, trước khi tới đây ngài đã nói chuyến đi này phải đối mặt với một sự tồn tại khủng bố, là một vị Cổ Thần, chẳng lẽ ngài đã sớm biết rồi?" Thẩm Hạo gật đầu: "Đúng là có biết một chút nhưng cũng không nhiều.

Vị Cổ Thần này, quái thụ Quỷ Phương, sợ là còn khủng bố hơn nhiều so với những thứ chúng ta gặp trước đây.

Xà Thần đã chết chỉ còn lại di hài, Cửu Đầu Trùng tân sinh, Bảo

Tương Hoa dựng dục lại, đều không phải Cổ Thần chân chính!

Nhưng quái thụ Quỷ Phương đối mặt lần này lại không giống mấy vị đã nói trước đó, hẳn là trạng thái toàn thịnh chân chính, đối mặt với nó chúng ta đều vô cùng nhỏ bé!

Có điều hiện tại mọi người đều đã an toàn ra ngoài rồi, không cần nghĩ nhiều thế đâu!" Mọi người đều gật đầu.

Cơm no rượu say, Bàn Tử đặt đũa xuống cảm thán: "Từ xưa đến nay, người khác trộm mộ đều là vì tài bảo trong cổ mộ, nhưng không ngờ chúng ta đi theo Thẩm gia lại là một loại trải nghiệm hoàn toàn khác.

Ai mà ngờ được trong những cổ mộ này lại ẩn chứa nguy hiểm khủng bố như vậy!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Không sai, muốn nói lần nhẹ nhàng nhất vẫn là lần đầu tiên chúng ta đổ đấu xuống mộ tướng quân Kim Quốc, chỉ có một con Hồng Hống, còn có thể đối phó.

Mà những cổ mộ phía sau, lần nào cũng không phải hiểm tượng hoàn sinh, nếu không phải Thẩm gia ngưu bức, e là đã sớm bỏ mạng trong đó rồi!" Dương Tuyết Lỵ cũng phụ họa: "Tôi vốn dĩ cũng không thích trộm mộ, nhưng đi theo Thẩm gia lại không chỉ đơn thuần là trộm mộ, còn tiêu diệt tà túy trong cổ mộ!

Tôi thực sự không thể tưởng tượng nổi trong những cổ mộ này sao lại có nhiều tà túy như vậy!

Chúng rốt cuộc hình thành thế nào, tại sao lại hình thành chứ?" Thẩm Hạo giải đáp: "Chuyện này có liên quan đến ẩn bí thượng cổ.

Tóm lại, những tà túy đó đều nằm trong cổ mộ cũng như các loại hiểm địa!

Cũng vì vậy mà người thường bên ngoài mới có thể sinh hoạt bình

thường.

Tuy rằng thỉnh thoảng có tà túy xuất hiện nhưng tổng thể vẫn rất ổn định!" "À, hóa ra là như vậy sao?

Chúng tôi vẫn là lần đầu tiên biết đấy." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Sau bữa cơm, mọi người ai về nơi nấy nghỉ ngơi.

Mà Thẩm Hạo và Ô Thiền thì tìm đến Điền Mộ Tình.

Ô Thiền mở miệng nói: "Muội muội, sau này cô có dự định gì?" Điền Mộ Tình nghe vậy lắc đầu: "Tôi cũng không biết, có lẽ vẫn tiếp tục về làm giáo viên thôi." Ô Thiền nhìn Điền Mộ Tình: "Nếu như vậy thì lãng phí thiên phú Hoạt Thần chuyển sinh này của cô quá.

Muội muội, sau khi trải qua chuyện này cũng đã không còn là người bình thường nữa rồi, phải tính toán kỹ mới được ~" "Tính toán, tôi cũng không biết phải làm sao a ~" Điền Mộ Tình vẫn lắc đầu.

Ô Thiền nhếch miệng cười: "Muội muội, vừa rồi cô cũng nghe thấy đó, chúng tôi đều không phải người thường, sau này đi theo chúng tôi thì thế nào?" Điền Mộ Tình trầm tư suy nghĩ.

Từ lúc gặp nhóm Bạch Thắng Lỵ, cô đã được vận mệnh dẫn lối, từng bước đi đến Thiên Cổ Dị Để Thôn, tiếp tục nghi thức tế tự Đại Na đã bị gián đoạn kia.

Cô nghĩ, nếu không có sự xuất hiện của mấy người Thẩm Hạo, hoặc là cô đã chết trong tay tà túy oán hận kia, hoặc là đã lấy thân tế tự Cổ Thần để đóng cánh cửa Quỷ Phương rồi.

Tóm lại, đều khó thoát cái chết.

Chương 369

Mấy người Thẩm Hạo có thể nói là ân nhân cứu mạng của cô.

Qua chuyến này, ký ức Na Thần chuyển thế của cô đã thức tỉnh.

Không chỉ có vậy, cô còn cảm thấy một sự nhẹ nhõm chưa từng có, phảng phất như đã hoàn thành sứ mệnh nào đó, sau này không cần phải vì nó mà phí tổn tâm lực nữa.

Cả người cô, vô thời vô khắc đều đắm chìm trong cảm giác thư thái, đó là sự giải thoát trên phương diện linh hồn.

Hơn nữa, kéo theo đó là những sự thần dị đang dần dần hiển hiện.

Dù sao, căn cốt của cô cũng là một vị "Thần"!

Cho dù chuyển sinh thành người, cũng là khác biệt với người thường.

Thần dị tự sinh, thậm chí về sau sẽ ngày càng nhiều, ngày càng rõ rệt.

Hơn nữa, với tư cách là "Thần" chuyển thế, thiên phú tu hành của cô là điều không cần nghi ngờ.

Điền Mộ Tình chỉ hơi suy nghĩ một chút liền đã thông suốt, chính mình đã không còn là cô gái bình thường trước kia, sau này tất nhiên sẽ còn xuất hiện nhiều biến hóa không tưởng, đã không còn thích hợp làm một người bình thường nữa. "Đi theo mọi người?

Có được không ạ?" Điền Mộ Tình nhìn về phía Thẩm Hạo và Ô Thiền hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Đương nhiên là được." Ô Thiền cũng mỉm cười nói: "Muội muội không cần nghĩ nhiều, bọn chị cũng không phải

bọn trộm mộ đâu.

Thật ra nếu nói đúng ra, bọn chị còn là công chức nhà nước đấy~" "Hả?

Công chức?" Điền Mộ Tình kinh ngạc nói. "Em cũng biết đấy, chúng ta đều là tu sĩ, quốc gia ở phương diện này cũng có một bộ phận liên quan, gọi là Dân Điều Cục.

Phu quân hiện tại còn là một Đội trưởng trực thuộc Dân Điều Cục đấy, những người này đều là thành viên tiểu đội cả.

Em gia nhập rồi cũng sẽ vào tiểu đội thôi~ Chúng ta sẽ dạy em tu luyện, tin rằng với thiên phú của em, rất nhanh sẽ đuổi kịp mọi người." Điền Mộ Tình gật đầu, nhận lời. "Bất quá, công việc hiện tại của em, còn cả người nhà nữa, cũng phải nói qua một chút mới được." Thẩm Hạo và Ô Thiền đều gật đầu: "Mấy cái này đều là chuyện nhỏ." Sau đó, lại mất vài ngày thời gian để xử lý xong xuôi chuyện của Điền Mộ Tình.

Cô từ chức giáo viên thực tập, lại về nhà giải thích tình hình với cha mẹ, đương nhiên cái gì nên giấu vẫn phải giấu, chỉ nói là mình muốn đi kinh thành, có cơ hội phát triển tốt hơn.

Bạch Thắng Lỵ và Đại Yên Điệp đã sớm rời đi, trở về kinh thành.

Chuyến đi Thiên Cổ Dị Để Thôn lần này đối với hai người mà nói thật sự là quá kích thích.

Không chỉ tiến vào Âm Dương Giới, còn gặp phải tà túy quỷ dị khủng bố, nhưng cũng may có những tu sĩ cường đại như Thẩm Hạo giúp đỡ, cuối cùng cũng bình an vượt qua nguy cơ lần này.

Vấn đề ác mộng của Bạch Thắng Lỵ cũng đã giải quyết thành công.

Đối với sự tình Thiên Cổ Dị Để Thôn, trong lòng họ cũng đại khái

có một suy đoán tổng thể.

Có lẽ mấy ngàn năm trước, ban đầu nơi hố tế tự này là hang động mà Sơn Quỷ cư trú.

Một con Sơn Quỷ cái mang thai vừa khéo chết ở bên trong, thai nhi cũng chết theo.

Mà trùng hợp là, hạt giống của Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ xuyên qua hư vô, tiến vào hiện thế, rơi đúng vào trong cái thai chết trong bụng Sơn Quỷ mẹ.

Kết quả thai chết này trở thành vật dẫn cho cái cây, hòa làm một thể.

Sau này, người Quỷ Phương phát hiện ra nơi này, ngẫu nhiên nhận thấy dưới một số điều kiện đặc định, bất cứ thứ gì tiếp cận cổ thi đều sẽ biến mất một cách khó hiểu.

Thế là người Quỷ Phương coi quái thụ xuất hiện này là thần minh để tế bái.

Mà nó đối với việc này hào không thèm để ý, chỉ làm việc theo quy tắc đã định.

Về sau, Quỷ Phương nội loạn suy bại, mang theo bốn chiếc mặt nạ thanh đồng chạy trốn về phía nam, rồi bị tiên tổ Na Giáo phát hiện, tìm ra động quật này.

Trải qua ngàn trăm năm, hình thành nên Na Giáo, coi thổ quật này là nơi Tống Quỷ (tiễn quỷ) của lễ Đại Na, gọi nơi liên thông với thổ quật là "Quỷ Phương".

Những ác quỷ tà túy mà họ không thể độ hóa đều thông qua thổ quật tống vào Quỷ Phương để tiêu diệt triệt để.

Nhưng cánh cửa Quỷ Phương mở ra cực kỳ hung hiểm, quái thụ

một khi xuất hiện sẽ không ngừng thôn phệ hết thảy.

Bọn họ không biết làm sao phát hiện ra tác dụng của Hoạt Thần, từ đó về sau vẫn luôn dùng huyết mạch Hoạt Thần để tế tự, đóng cánh cửa Quỷ Phương.

Nghi thức này kéo dài hơn một ngàn năm.

Sau đó là thời Đường, gặp chuyện dị nhân, cộng thêm lại là một trận nội loạn, dẫn đến cái thôn này triệt để phúc diệt.

Nhưng trong thôn đã tự mình để cho bốn gia tộc kia chạy thoát, bảo lưu huyết mạch Hoạt Thần.

Sau đó, tứ đại gia tộc trong hơn một ngàn năm qua liên tục đưa năm mươi hai Hoạt Thần vào, chỉ tiếc bọn họ không biết Na Bà và những người trong thôn đã hóa thành oán hận tà túy, giết chết toàn bộ năm mươi hai Hoạt Thần chuyển thế kia, khiến tế tự chậm chạp không hoàn thành, kéo dài mãi cho đến hiện tại.

Cũng may Bạch Thắng Lỵ mạng lớn, mời được nhóm Thẩm Hạo đi cùng, cứu bọn họ một mạng.

Vận mệnh của mấy người bọn họ cũng coi như đã triệt để thay đổi.

Bạch Thắng Lỵ cảm thấy may mắn không thôi.

Lần này thu hoạch cũng rất lớn, cô đã tính toán kỹ, sau này tận lượng ít đi trộm mộ, quá nguy hiểm.

Không nghe Thẩm Hạo nói sao, những tà túy kia đều tập trung ở trong cổ mộ.

Hiện tại có thể nói là, chỉ cần trộm phát cổ mộ, nhất định gặp tà túy!

Chỉ xem mạng có đủ cứng hay không thôi!

Đại Yên Điệp cũng thấm thía nỗi đau, sau này vẫn là dùng vốn liếng lần này làm ăn buôn bán đồ cổ thôi, tự mình xuống mộ quá nguy hiểm, không đáng.

Sau khi Điền Mộ Tình xử lý xong việc riêng, Thẩm Hạo trực tiếp đưa cô cùng ngồi Mặc Vân Chu trở về Trùng Cốc.

Điền Mộ Tình tuy có ký ức kiến văn của "Na Thần" gia trì, nhưng đối với bảo địa Trùng Cốc này vẫn tán thán không thôi.

Trong cốc có thêm thành viên mới, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Việc tu hành của Điền Mộ Tình được giao cho Hoắc Uyển Nhi và các cô gái.

Thẩm Hạo thì một mình tiến vào mật thất tu luyện.

Hắn phát hiện trong Nguyên Thần của mình có thêm một điểm đồ vật, lại hoàn toàn không biết nó xuất hiện từ lúc nào, hơn nữa cũng không biết đó là thứ gì.

Hắn không dám sơ suất.

Hắn trước tiên bái lạy họa tượng Tam Thanh Tổ Sư, sau đó lại bái họa tượng Mao Sơn Tổ Sư.

Sau đó mới ngưng thần điều tức, kiểm tra điểm kỳ quái kia trong Nguyên Thần.

Vì an toàn, hắn điều động toàn bộ Thượng Thanh Chi Khí hộ vệ Nguyên Thần.

Có Tổ Sư che chở, nghĩ lại chắc an toàn không lo.

Sau đó, hắn mới đưa ý thức thăm dò vào trong điểm kia.

Nhìn thấy vật trước mắt, Thẩm Hạo hít sâu một hơi. "Không ngờ tới, lại là thủ bút của vị kia!" "Hóa ra là quà gặp mặt tặng cho ta sao?"

"Chậc chậc, thật là gặp vận may a!" Trong không gian thức hải mê huyễn mông lung, Thẩm Hạo lấy điểm linh quang kia ra khỏi Nguyên Thần, kiểm tra tin tức bên trong.

Hắn phát hiện bên trong là một quả cầu nhỏ tỏa ra khí tức huyền diệu, không biết là vật gì.

Ngoài ra còn có một đoạn tin tức.

Thẩm Hạo chỉ do dự một chút liền xem đoạn tin tức này.

Lập tức, một đạo âm thanh huyền diệu kỳ dị vang vọng bên tai Nguyên Thần của Thẩm Hạo. "Ha ha ha~, không ngờ tới lại gặp được truyền nhân mà Linh Bảo Thiên Tôn coi trọng ở chỗ này." "Tương phùng tức là hữu duyên, đã tiểu hữu có thể gặp được phân thể của bản tọa, bản tọa cũng không thể coi như không thấy." "Nếu không sợ là sẽ bị các đồng đạo chê cười ta keo kiệt mất~" "Đã như vậy, liền tặng người một món quà gặp mặt đi." "Tương lai, hoặc có lúc gặp lại~" "Không tệ, cố gắng tu luyện!" Âm thanh đến đây là kết thúc, nhưng phía sau vẫn còn không ít tin tức khác, Thẩm Hạo tiếp tục xem, càng xem càng kinh hãi.

Chương 370

"Hít~, hóa ra lại là vị đó!" Nguyên lai chủ nhân của âm thanh này lại chính là quái thụ Quỷ Phương mà hắn gặp trong hố tế tự ở Thiên Cổ Dị Để Thôn!

Hoặc nói đúng hơn, là Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ!

Tuy rằng chỉ là một phân thể nhỏ nhoi, nhưng hắn quả thực đã thu hút được ánh mắt của bản thể nó. "Trên người ta có thể dẫn tới sự chú ý của tồn tại bực này, nghĩ lại cũng chỉ có luồng Thượng Thanh Chi Khí này thôi, dù sao Thiên Tôn đích thân truyền pháp cho ta, đã sinh ra liên hệ nhân quả!

Sợi dây nhân quả, hoặc giả trong mắt những tồn tại như thế, cũng giống như đường chỉ tay trong lòng bàn tay vậy, rõ mồn một!

Xem ra lần này có thể an toàn thoát khỏi Âm Dương Giới Thiên Cổ Dị Để Thôn, ngoại trừ vận khí ra, còn có việc ngài ấy nể mặt Linh Bảo Thiên Tôn mà tha cho ta một mạng mới phải!

Chậc chậc, lần này vẫn là quá liều lĩnh, lần sau vẫn phải chú ý hơn!" Thẩm Hạo lắc đầu.

Hắn thông qua hiểu biết phiến diện về mấy vị Cổ Thần trước đó, đã đánh giá sai hình thức tồn tại của vị này, tưởng rằng nó cũng giống mấy vị Cổ Thần trước, đã chết hoặc rời đi, chỉ để lại di thuế ở giới này.

Không ngờ, thực ra là người ta để lại một phân thể, nhưng lại có thể liên kết trực tiếp với bản thể. "Bất quá, vị này dù sao cũng là vị lợi hại nhất trong Bát Đại Cổ Thần, những vị còn lại e rằng vẫn giống như ta suy đoán thôi.

Hiện tại, tám vị Cổ Thần, ta đã gặp bốn, còn lại bốn vị!

Bất quá, e rằng ngày gặp bọn họ cũng không còn xa nữa!" "Khối thịt lớn ở Hoàng Kim Cổ Quốc, nghi là Thái Cổ Thái Tuế Nhục Chi, chỉ có tinh thần lực cường hoành, không phù hợp với sức mạnh Cổ Thần trong truyền thuyết, không tính là quá lợi hại!

Môn Lĩnh Môn Trùng, có Tiểu Cửu ở đây, uy hiếp cũng sẽ không lớn!

Cổ Thần Thương ở thế giới lòng đất, tuy có sức mạnh thao túng hộp thời gian, nhưng thực lực biểu hiện dường như cũng không quá mạnh, bất quá không thể xác định, vẫn nên cẩn thận là hơn!

Còn về Cây Sinh Mệnh ở thiên khanh Lão Gia Lĩnh, ngược lại có chút tương tự với Cửu Đầu Trùng, đều là ngụy trang thành cây cự trùng!

Nhưng dường như cũng nắm giữ sức mạnh thời gian!

Ừm, nói không chừng thật sự tồn tại mối liên hệ nào đó với Cửu Đầu Trùng, bất quá có Tiểu Cửu ở đây, vấn đề sức mạnh thời gian này cũng không tính là lớn!" Bàn tính một chút về bốn vị Cổ Thần còn lại, Thẩm Hạo vẫn quyết định ổn định trước một bước, đợi thực lực mạnh hơn chút nữa rồi đi tìm bọn họ, nếu không chính là đi tìm chết.

Vẫn nên ổn trọng một chút là tốt nhất.

Dừng lại sự hồ tư loạn tưởng về các Cổ Thần, Thẩm Hạo tiếp tục xem tiếp.

Lần này, Thẩm Hạo càng thêm chấn kinh. "Đù!

Ngưu bức!" "Lại là hạt giống của Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ!" "Này là ý gì?

Bảo ta trồng cây sao?" Sau khi xem hết toàn bộ tin tức, Thẩm Hạo

cuối cùng cũng hiểu ý của vị kia.

Hóa ra, hạt giống này tuy là hạt của Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ, nhưng không thể nào mọc ra một cây Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ nữa.

Bất quá, quả thực có thể trưởng thành thành một tồn tại thứ cấp.

Mà hạt giống trước mắt này, chính là một hạt giống có thể trưởng thành thành "Thế Giới Thụ" trong truyền thuyết.

Hạt giống của nó có vô số loại tồn tại thứ cấp, ngoại trừ Thế Giới Thụ ra, còn có những tồn tại như Sinh Mệnh Chi Thụ, Trí Tuệ Chi Thụ, Không Tâm Dương Liễu, Ngộ Đạo Bồ Đề, Tri Thức Chi Thụ... phân bố ở chư thiên vạn giới.

Tuy không bằng Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ, nhưng cũng là tồn tại cực kỳ ngưu bức rồi.

Trong lòng Thẩm Hạo đại vi chấn hám.

Hạt giống Thế Giới Thụ này không những không trở thành gánh nặng của hắn, ngược lại còn có thể cung cấp trợ lực cực kỳ cường đại.

Nó sẽ tăng tốc cực đại tiến độ tu luyện của hắn, hoàn toàn không cần phiền não vì việc tích lũy năng lượng.

Thế Giới Thụ sẽ hấp thu dưỡng phân từ hỗn độn hư không, sau đó phản hồi lại cho Thẩm Hạo.

Mà việc Thẩm Hạo cần làm, chính là dốc toàn lực lợi dụng những năng lượng này một cách hợp lý và đầy đủ.

Cũng như nâng cao đạo hạnh, không để cảnh giới tụt hậu so với tu vi là được!

Giản trực chính là máy gia tốc tu luyện, lại cộng thêm cái ngoại

quải Ngộ Tính Nghịch Thiên này nữa, quả thực vô địch.

Trên mặt Thẩm Hạo không khỏi tràn đầy ý cười.

Hưng phấn một hồi lâu, Thẩm Hạo thu nhiếp tâm thần.

Hắn lập tức đứng dậy, hướng về hư không bái một cái. "Đa tạ tiền bối hậu ái, vãn bối tự đương nỗ lực tu hành, không phụ kỳ vọng của tiền bối!" Nói xong, lại hướng hư không bái hai cái.

Mà trong hỗn độn hư không, tồn tại bàng đại kia cũng thông qua hạt giống chưa luyện hóa này nhìn thấy động tác của Thẩm Hạo, trong ánh mắt vĩnh hằng hiện lên một tia tán thưởng.

Sau đó liền không còn quan tâm nữa, đây chỉ là một lần ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào trong tuế nguyệt vô tận của ngài, cũng không đáng để ngài chú ý quá nhiều.

Ban cho cơ duyên thì thế nào, không trưởng thành nổi chẳng phải vẫn có một đống lớn sao.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo dựa theo pháp môn luyện hóa trong tin tức, luyện hóa hạt giống Thế Giới Thụ này, cung cấp sức mạnh để nó phá vỏ.

Sau khi Thẩm Hạo luyện hóa xong thụ chủng, hắn cũng tắt đi định vị.

Một mầm non xanh biếc ướt át phá vỏ mà ra, sau khi hấp thu hết dưỡng phân trong hạt giống, rễ cây thúy nộn chui ra khỏi vỏ, sau đó phi thường tự nhiên xuyên thấu vách tường thế giới, cắm rễ vào trong hỗn độn hư không minh minh.

Dễ dàng như xuyên qua không khí vậy.

Sau đó, nó bắt đầu nhanh chóng trưởng thành, cho đến khi trở thành một cây đại thụ che trời khổng lồ.

Tất cả đều hoàn thành trong vòng vài giây ngắn ngủi.

Sau đó liền lâm vào trạng thái đình trệ, không tiếp tục lớn lên nữa.

Thẩm Hạo biết, đây là đang tích súc sức mạnh, đồng thời duy trì ở một thể hình thích hợp.

Sự phản hồi của Thế Giới Thụ rất nhanh đã đến, nó không phải là một lần duy nhất, mà là liên tục không ngừng.

Nguyện rằng về sau năng lượng phản hồi cũng sẽ càng nhiều.

Nhân cơ hội này, Thẩm Hạo bắt đầu nâng cao tu vi cảnh giới.

Vừa hấp thu năng lượng phản hồi từ Thế Giới Thụ, vừa dùng Ngộ Tính Nghịch Thiên tham ngộ đại đạo ẩn chứa trong Thế Giới Thụ.

Đạo hạnh tăng lên vùn vụt, còn nhanh hơn ngồi tên lửa!

Vô cùng đại đạo pháp tắc bị Thẩm Hạo không ngừng tham ngộ, hấp thu.

Thế Giới Thụ giống như một tập hợp pháp tắc theo kiểu khác, mặc cho Thẩm Hạo tham ngộ.

Cảnh giới đạo hạnh như hồng thủy tràn lan, nước lên thì thuyền lên!

Liên tục mấy ngày, Thẩm Hạo đều ở trong mật thất, tiềm tâm tu luyện.

Dưới sự cung cấp vô cùng tận của năng lượng Thế Giới Thụ, tu vi cảnh giới của Thẩm Hạo tăng lên cực nhanh.

Không chỉ như thế, việc tu hành "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh" cũng không bị bỏ bê.

Tiến độ vốn tu hành khá chậm chạp, giờ đây cũng lập tức tăng vọt,

tốc độ gấp mấy lần.

Tiến độ tu hành trực tiếp đạt đến khoảng năm mươi phần trăm.

Chiếu theo tốc độ này, không cần nửa tháng là có thể trực tiếp tu hành viên mãn bộ "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh" thâm ảo khó hiểu này.

Tốc độ này quả thực không dám tin!

Thế là Thẩm Hạo liền một cổ tác khí, định trực tiếp tu hành cho xong.

Đến lúc đó có thể tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, thứ sẽ khiến hắn cường đại lên theo cấp số nhân.

Chương 371

Thẩm Hạo vận chuyển công pháp "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh" hết lần này đến lần khác.

Chu thân nở rộ một luồng thanh quang kỳ dị, Thượng Thanh Chi Khí lượn lờ, tôn lên vẻ phiêu miểu xuất trần của Thẩm Hạo.

Toàn thân như băng cơ ngọc cốt, trong veo không tì vết.

Hương thơm thoang thoảng tản ra từ cơ thể khiến người ngửi thấy tâm thần sảng khoái.

Mà Nguyên Thần trong thức hải Tử Phủ càng theo sự vận chuyển của "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh" mà không ngừng hấp thu nguyên khí tinh thuần do Thế Giới Thụ phản hồi, tiến tới không ngừng trưởng thành, bành trướng.

Thân thể Nguyên Thần càng phát ra ngưng thực, uyển như thực chất, ngoài lớp đan giáp do vỏ Kim Đan hóa thành, bộ trường bào màu thanh ngọc trên người cũng càng thêm tinh xảo, bên trên ngưng tụ ra càng nhiều hoa văn trang sức phức tạp.

Đây không phải hoa văn bình thường, mà là Vân Triện Thần Văn, lạc ấn trên bộ trường bào này càng cụ bị đủ loại diệu dụng không thể tư nghị.

Tất cả lực lượng đại đạo pháp tắc mà Thẩm Hạo lĩnh ngộ đều được thể hiện trên đó.

Bên ngoài, Điền Mộ Tình được Ô Thiền sắp xếp ở trong viện của Tiểu Cửu.

Trong tiểu viện có rất nhiều phòng, có thể ở năm sáu người, hiện tại Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình bầu bạn với nhau.

Tiểu Cửu đối với người chị em mới đến này cũng rất nhiệt tình hoan nghênh. "Tiểu Cửu, vị này là Điền Mộ Tình, sau này em cứ gọi là Tình tỷ là được, biết chưa?" Ô Thiền dặn dò Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu ngoan ngoãn gật đầu: "Tình tỷ, hoan nghênh chị nha~" Tiểu Cửu tuy sống đã lâu, nhưng chiếu theo tuổi tác tương đối mà nói, thực tế cũng tương đương với bé gái loài người mười lăm mười sáu tuổi, không khác biệt lắm với dáng vẻ hóa hình của cô bé.

Hơn nữa tướng do tâm sinh, là tu sĩ, lại còn là hậu duệ Cổ Thần, dung mạo của Tiểu Cửu sẽ căn cứ vào tâm cảnh và tâm thái, lịch duyệt... tự hành điều chỉnh, thể hiện ra bên ngoài.

Cho nên tu sĩ thọ mệnh dài lâu, có người rất trẻ, có người rất thành thục, có người lại già nua.

Điền Mộ Tình cũng cười tươi chào hỏi Tiểu Cửu: "Tiểu Cửu muội muội, chào em nha~" Sau đó, dưới sự bồi tiếp của Ô Thiền, Tiểu Cửu kéo tay Điền Mộ Tình, dọn dẹp căn phòng gần mình nhất cho Điền Mộ Tình.

Sau đó lại đi ra ngoài dẫn Điền Mộ Tình mua sắm các loại đồ vật cô thích.

Tiếp theo liền bắt đầu dạy Điền Mộ Tình tu hành.

Ở phương diện dạy bảo tu hành này, Tiểu Cửu không thạo, thế là nhiệm vụ này được giao cho Hoắc Uyển Nhi và các cô gái, mọi người luân phiên dạy bảo Điền Mộ Tình.

Mà Điền Mộ Tình, sau khi hồn Na Thần thức tỉnh, thiên tư, ngộ tính... của cả người đều tăng vọt lên rất nhiều.

Tu hành rất nhanh đã nhập môn.

Hơn nữa tốc độ tu luyện ở kỳ Luyện Khí cũng nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Trước khi Thẩm Hạo kết thúc bế quan, cô đã Luyện Khí viên mãn, bắt đầu tiến hành Trúc Cơ rồi.

Là Na Thần chuyển thế, Điền Mộ Tình tự nhiên sẽ không Trúc Cơ bình thường, đồng dạng là Thiên Mệnh Trúc Cơ, hơn nữa quá trình dị thường thuận lợi.

Thiên Mệnh của cô chính là hình tượng Na Thần kia, một nữ thần đầu đeo mặt nạ thần quái kỳ dị, làm ra động tác múa Na kỳ lạ, tóc dài phiêu dương, thân mặc áo bào Na năm màu, trường bào phần phật, màu sắc diễm lệ phân minh.

Có thể nói, Điền Mộ Tình tu luyện chính là không ngừng lấy lại sức mạnh Na Thần, gia dĩ luyện hóa, chuyển hóa thành sức mạnh hệ thống tu hành của tu đạo giả hiện nay, dung nhập vào bản thân.

Phá vỡ hệ thống nguyên bản, mở ra một con đường mới.

Nhìn đến mức Hồ Bát Nhất và hai người kia hâm mộ không thôi.

Căn cốt cường đại chính là lợi hại, không so bì được a!

Thế là ba người cũng toàn tâm đầu nhập vào tu luyện.

Mà Tiểu Cửu, tốc độ tu hành cũng cực nhanh, một thời gian này trôi qua, cô bé cũng đã đột phá đến cảnh giới Hóa Thần.

Sắp đuổi kịp Ô Thiền và Thẩm Hạo rồi.

Thời gian nửa tháng thoáng cái đã qua.

Điền Mộ Tình tiến cảnh cực nhanh, một mạch tu hành đến Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa căn cơ không cần phải nói, cũng vô cùng vững chắc, hùng hậu.

Trong phòng tu luyện lại xuất hiện dị tượng kinh người.

Thẩm Hạo chu thân thanh khí bốc lên, trong lồng ngực ngũ khí hiển hóa, hóa thành ngũ sắc lưu vân lượn lờ quanh người.

Khí tức hạo hãn từ trong cơ thể bộc phát, bao trùm cả tĩnh thất.

Nguyên Thần trong thức hải Tử Phủ đã đạt đến cực hạn chín trượng chín, tỏa ra ức vạn quang mang, thần huy thôi xán, uyển như một vầng mặt trời rực rỡ chiếu sáng cả thức hải Tử Phủ.

Toàn bộ Nguyên Thần đã ngưng kết như thực chất, nếu dùng tay chạm vào còn có thể có xúc cảm chân thực.

Lúc này, Thẩm Hạo đã hoàn thành vạn biến tu trì "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh", triệt để đại thành.

Trên Nguyên Thần, thanh mang của Thượng Thanh thần huy chiếu rọi mười phương.

Đồng thời pháp lực trong cơ thể sôi trào, hiển hóa ra đủ loại quỹ tích thần dị huyền ảo trong phòng tu luyện.

Long ngâm hổ khiếu, hạc kêu ưng đề, vân chưng vụ nhiễu... dị tượng hiện ra dồn dập.

Hoàn thành tu trì "Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh", Nguyên Thần của Thẩm Hạo cũng triệt để lột xác thành Thượng Thanh Nguyên Thần.

Trong pháp lực toàn thân cũng tràn ngập khí tức của Thượng Thanh Chi Khí.

Mà lúc này, tu vi cảnh giới của Thẩm Hạo cũng tới Hóa Thần viên mãn, chờ đợi bước tiếp theo, đột phá cảnh giới Luyện Hư.

Luyện Thần Hoàn Hư, sau khi Nguyên Thần tu luyện viên mãn thì có thể Luyện Hư, tức là Luyện Hư Cảnh.

Đến bước này, Thẩm Hạo đã có thể chuyển tu Cửu Chuyển Nguyên Công, đột phá Luyện Hư.

Cái gọi là Luyện Hư, lập thân ở lãnh địa Nguyên Thần, Nguyên

Thần thân cận đại đạo, thể ngộ đại đạo, cảm ngộ các loại pháp tắc, quy tắc diệu lý trong thiên địa.

Tu sĩ Nguyên Thần xuất khiếu, tiếp xúc toàn diện với thiên địa đại đạo.

Nguyên Thần lập thân giữa thiên địa, phảng phất có một loại ảo giác người và Đạo tương dung.

Bởi vì cả thiên địa đều do quy tắc đại đạo cấu thành, Nguyên Thần sau khi xuất khiếu tự nhiên sẽ nằm trong sự bao bọc của thiên địa đại đạo.

Mà căn cứ theo ký thuật trong bút ký tu luyện của tiền bối Mao Sơn, Luyện Thần Hoàn Hư ngoại trừ cảm ngộ thiên địa đại đạo ra, còn phải tiếp tục tôi luyện Nguyên Thần, luyện rồi lại luyện, luyện thành Thuần Dương Chi Thần.

Dương Thần bách luyện bách linh, luyện đến khi tuệ quang của Dương Thần sinh ra thần hỏa, quán thông trăm khiếu cơ thể, dương diễm đằng không, thấu chân thấu đỉnh.

Sau đó dùng tuệ quang thần hỏa này luyện hóa toàn bộ thân thể, băng tán phấn toái, hóa thành Tiên Thiên Tổ Khí tựa có tựa không, tựa vô tựa không, vô hình vô tích, từ đó hoàn quy về Thái Hư, liền có thể chân chính làm được Thiên Nhân Hợp Nhất.

Đây mới tính là Luyện Thần Hoàn Hư viên mãn.

Luyện Hư viên mãn đã được coi là sơ bộ đắc chứng Nguyên Thần Tiên Đạo.

Tụ thì thành hình, tán thì thành khí, hạo kiếp bất tử, thọ ngang thiên địa!

Mà Cửu Chuyển Nguyên Công liền có thể dễ dàng hoàn thành bước tu luyện này.

Chỉ cần hoàn thành đệ nhất chuyển liền là Luyện Hư viên mãn!

Nguyên Thần hiện tại của Thẩm Hạo vẫn chưa phải Thuần Dương Chi Thần.

Tu sĩ cảnh giới Hóa Thần trừ phi có cơ duyên đặc thù, nếu không cơ bản đều sẽ không thành tựu Thuần Dương Chi Thần ở cảnh giới Hóa Thần.

Đó là một loại thành tựu của cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư.

Thẩm Hạo thu nhiếp tâm thần, yên lặng thể ngộ Cửu Chuyển Nguyên Công do Linh Bảo Thiên Tôn truyền thụ trong lòng.

Cửu Chuyển Nguyên Công lại gọi là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Chương 372

Nãi là cái lý "Hằng thuận địa lý, thừa thiên bố tuyên", gọi là "Thiên Cương".

Chư thiên vạn vật đều có thể tùy tâm mà biến hóa, là sự biến hóa của "Đạo" trời đất.

Cửu Chuyển Nguyên Công chuyển tu Nguyên Thần và pháp lực, sau khi đại thành, nhất cử nhất động đều có khả năng cải thiên hoán địa, sở hữu uy năng huyền diệu vô tận. "Thật là công pháp mạnh mẽ!

Huyền diệu khó lường, uy năng vô cùng, quả nhiên lợi hại!" Tinh nghĩa huyền diệu của đệ nhất chuyển Cửu Chuyển Nguyên Công lưu chuyển trong lòng.

Dưới sự gia trì của Ngộ Tính Nghịch Thiên, đệ nhất chuyển đã bị hắn hoàn toàn ăn sâu hiểu thấu, các loại tinh nghĩa huyền ảo toàn bộ thông minh, không chút trở ngại trệ sáp, thông thuận viên dung.

Sau đó, Thẩm Hạo bắt đầu tu luyện.

Tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công là một quá trình dài, cũng không phải biến hóa một lần là xong.

Trong quá trình này, Nguyên Thần sẽ tiến hành lột xác.

Theo đệ nhất chuyển bắt đầu, Nguyên Thần của Thẩm Hạo xuất hiện các loại biến hóa kỳ diệu.

Cứ như biến thành huyết nhục chi khu, quay về làm thai nhi trong cơ thể mẹ, bắt đầu lại quá trình hấp thu dinh dưỡng, trưởng thành.

Từ trong Thế Giới Thụ phản hồi ra lượng lớn nguyên khí tinh thuần bị Nguyên Thần hấp thu luyện hóa.

Những nguyên khí này bị nén lại theo một phương thức cực kỳ huyền diệu, dung nhập vào Nguyên Thần, khiến cơ thể Nguyên Thần càng thêm ngưng thực.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo đột phá cực hạn Hóa Thần, tiến vào Luyện Hư Cảnh.

Luyện Thần Hoàn Hư, Thẩm Hạo chỉ cảm giác tư duy của mình được khuếch tán vô hạn, phảng phất dung nhập vào thiên địa tự nhiên.

Không cần cố ý phóng xuất thần thức cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của pháp tắc trong trời đất.

Nhật nguyệt luân chuyển, phong vân biến hóa, mây mù bốc lên, nước chảy lửa thiêu... tất cả mọi thứ trong thiên địa đều có pháp tắc chống đỡ phía sau, đó dường như là nơi phát nguồn của tất cả.

Những gì người thường nhìn thấy đều là một loại biểu tượng do pháp tắc vận chuyển thể hiện ra.

Mà người tu hành có thể tiến một bước nhìn thấy những thứ đằng sau các biểu tượng này.

Nhưng chỉ có đại năng tu sĩ cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư mới có thể chân chính nhìn thấu quy tắc thiên địa phía sau, từ đó lĩnh ngộ, mượn dùng, chưởng khống.

Sự lột xác đã bắt đầu, Nguyên Công tự động vận chuyển, dựa theo phương hướng và trình tự đã định, không ngừng tiến về phía mục tiêu.

Còn lại chính là không ngừng thôn phệ năng lượng, hóa thành động lực để Nguyên Công vận hành.

Mà bước này Thẩm Hạo không cần quan tâm.

Đương nhiên Thẩm Hạo là ngoại lệ, hắn có được một cây Thế

Giới Thụ liên tục không ngừng phản hồi năng lượng cho hắn, không cần tự mình vất vả ngưng tụ thiên địa nguyên khí để duy trì tu luyện.

Người khác thì không có đãi ngộ này.

Trừ phi cũng giống Thẩm Hạo, có một cái ngoại quải có thể liên tục cung cấp năng lượng nguyên khí.

Hiển nhiên người như vậy vô cùng ít.

Thẩm Hạo rút tâm thần ra khỏi không gian thức hải Tử Phủ, một lần nữa chưởng khống nhục thân của mình.

Cảm nhận tình trạng trong cơ thể, khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên một nụ cười. "Từ giờ trở đi, ta cũng là một phương đại lão rồi!" Tu sĩ Luyện Hư Cảnh, trên cả thế giới này dường như cũng không có mấy người, còn Hợp Đạo Cảnh thì thậm chí không biết có hay không.

Nói ra thì việc tu hành của Thẩm Hạo so với người khác khác biệt rất lớn.

Tuy đều là cách gọi giống nhau nhưng trên thực tế lại dường như có sự khác biệt về bản chất.

Lấy tình huống hiện nay của Thẩm Hạo mà nói, nếu thật sự muốn tu luyện thành Tiên, e rằng có thể hấp thu hết hơn một nửa linh khí của cả thế giới này.

Nếu không phải có Thế Giới Thụ có thể liên tục hấp thu hỗn độn linh khí từ hỗn độn hư không phản hồi cho Thẩm Hạo, thì muốn tu luyện thành Tiên e rằng không biết cần bao lâu. "Có ngoại quải như Thế Giới Thụ mới có thể khiến ta an tâm tu luyện a!" Thẩm Hạo trước tiên nâng pháp lực trong cơ thể lên tới cảnh giới Luyện Hư rồi mới xuất quan.

Nguyên Thần vẫn còn đang trong quá trình lột xác, Thẩm Hạo sẽ tận lực tránh chiến đấu quá kịch liệt, nếu không sẽ làm chậm tốc độ

lột xác, được không bù mất.

Mà theo sự lột xác của Nguyên Thần, tu vi cảnh giới của Thẩm Hạo vẫn sẽ tự động đột phá, quả thực quá phù hợp với tâm ý của Thẩm Hạo.

Không cần động, nằm thẳng cũng có thể tự động tu luyện, đột phá.

Thu liễm toàn thân pháp lực, các loại dị tượng trong phòng tu luyện lập tức tiêu tán.

Cả người Thẩm Hạo cũng thần oánh nội liễm, trở nên bình thường.

Nhưng một thân khí chất trác việt bất quần, cao quý bất phàm kia lại không hoàn toàn che giấu được, thỉnh thoảng lơ đãng vẫn sẽ toát ra một chút.

Lúc này lại đã qua vài ngày.

Sau khi xuất quan, Thẩm Hạo xem xét tình hình gần đây của Điền Mộ Tình.

Tốc độ tu hành của Điền Mộ Tình quả nhiên nhanh như hắn dự liệu.

Lúc này đã tới Trúc Cơ hậu kỳ.

Di trạch trăm kiếp trước của Na Thần không ngừng bị cô kế thừa, luyện hóa.

Chỉ cần luyện hóa di trạch tiền thế là có thể không ngừng đột phá nhanh chóng, đây là điều người khác có hâm mộ cũng không được.

Điền Mộ Tình không tu luyện trong phòng mà chọn một vị trí ở góc viện, trên vách núi gần Long Đàm, đoan tọa ở đó thôn thổ linh khí.

Trên đỉnh đầu cô, một hư ảnh nhàn nhạt lơ lửng giữa không trung.

Thiên địa linh khí trước khi hấp nhập vào cơ thể đều sẽ đi qua hư ảnh này.

Thẩm Hạo phát hiện trong quá trình này thiên địa linh khí được hư ảnh kia tôi luyện một lần, hấp thu hết tà khí vào trong, còn thứ Điền Mộ Tình luyện hóa lại là linh khí thuần tịnh.

Điều này ngược lại rất kỳ diệu.

Cũng tương đương với một cái ngoại quải tu hành, hoàn toàn không cần lo lắng tà khí ảnh hưởng.

Hư ảnh này chính là thiên mệnh dị tượng của Điền Mộ Tình, hình tượng Na Thần tiền thế của cô.

Na Thần này vốn từ trong Quỷ Phương mà đến, tà khí đối với nó tự nhiên là không chút ảnh hưởng.

Còn về Tiểu Cửu thì đang tu luyện ở một bên khác, xa hướng đầm nước.

Cô bé tu luyện, chu thân bị bao phủ bởi một luồng dòng chảy thời gian kỳ dị, mông mông lung lung.

Phảng phất như thời gian gia tốc, tốc độ tu luyện cũng cực nhanh, lúc này cũng đã đến cảnh giới Hóa Thần.

Cả người cô bé dường như cũng lớn thêm một tuổi, hiện tại là dáng vẻ mười sáu mười bảy tuổi, chiều cao cũng tăng thêm một chút.

Cứ như một đại loli tinh xảo.

Lại nhìn ba con tiểu long nữ đang nỗ lực tu hành trong Long Đàm, Thẩm Hạo gật đầu cười cười, trở về phòng trong Lăng Vân Tiên Cung.

Thẩm Hạo phát hiện Ô Thiền cũng đã xuất quan, đang chờ hắn.

Trong đôi mắt to vũ mị, nhãn ba lưu chuyển, mị ý dập dờn.

Thẩm Hạo nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa. "Thiền nhi, để nàng đợi lâu rồi~" Sau đó, cả phòng ngập tràn xuân sắc, âm dương đạo vận lan tỏa.

Trong phòng ngủ, Thẩm Hạo ôm Ô Thiền, vận dụng Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp, kéo theo tu vi của Ô Thiền không ngừng tăng lên.

Oán khí do Thế Giới Thụ cung cấp, thông qua vòng đại tuần hoàn giữa hai người mà chuyển vào trong cơ thể Ô Thiền, được nàng luyện hóa hấp thu không chút trở ngại.

Chương 373

Nguyên thần của Ô Thiền phảng phất như một cái dạ dày vương chưa ăn no, không ngừng cắn nuốt nguyên khí do Thẩm Hạo truyền tới.

Theo lượng nguyên khí bị cắn nuốt luyện hóa ngày càng nhiều, thể hình nguyên thần cũng không ngừng lớn lên.

Ngoài ra, dưới sự giao dung thần hồn của hai người, những cảm ngộ tu luyện của Thẩm Hạo cũng được truyền lại cho Ô Thiền không chút giữ lại, khiến nàng càng thêm thấu hiểu sâu sắc và thấu triệt về thiên địa đại đạo cùng các quy tắc.

Ngộ tính của Ô Thiền cũng rất mạnh mẽ, sau một phen tu hành này, nàng trực tiếp đột phá một đại cảnh giới, tiến vào Hóa Thần trung kỳ.

Tuy nhiên lúc này, tu vi cũng đã chạm đến một cái bình cảnh nhỏ, không cách nào tiếp tục đột phá nữa.

Ô Thiền chỉ cảm giác trong nguyên thần truyền đến một trận căng trướng, trong cơ thể cũng y như vậy. "Ưm ~, phu quân, sung doanh quá, không chịu nổi nữa ~" Thẩm Hạo cũng dừng lại đúng lúc, kết thúc lần âm dương song tu này.

Khí tức của Ô Thiền dâng cao, nhất thời không cách nào thu liễm, giống như ăn quá no, chưa thể tiêu hóa ngay được.

Để Ô Thiền lại trong phòng một mình tiêu hóa tu vi và pháp lực bạo tăng, Thẩm Hạo rời khỏi phòng.

Thẩm Hạo không phải kẻ bên trọng bên khinh, tất cả các bà vợ đều phải đối xử bình đẳng.

Thế là tiếp đó, hắn lại lần lượt "sạc điện" cho Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình.

Sau một phen giao tu, hắn trực tiếp kéo tu vi của ba người lên Kim Đan hậu kỳ, tiếp cận trình độ viên mãn.

Tốc độ này còn nhanh hơn cả quán đỉnh tu vi, hơn nữa lại không có tác dụng phụ, chỉ cần bỏ thời gian tiêu hóa thật tốt là sẽ không có rủi ro gì.

Tiếp đó, Thẩm Hạo cũng không quên ba tiểu long nữ.

Giai đoạn trưởng thành của Nguyên Anh chủ yếu vẫn là tích lũy nguyên khí, nguyên khí sung túc thì Nguyên Anh mới lớn nhanh được.

Ngoài ra, tuy cảnh giới Nguyên Anh đã bắt đầu dính dáng đến đại đạo pháp tắc nhưng cũng không quá nhiều.

Lúc thần hồn giao tu, coi như đã một bước tới đích, trực tiếp tham ngộ được các pháp tắc liên quan từ trong kinh nghiệm tu hành của Thẩm Hạo.

Dưới sự quán chú nguyên khí của Thế Giới Thụ, ba tiểu long nữ cũng từ sơ nhập Nguyên Anh vọt lên Nguyên Anh hậu kỳ.

Nguyên Anh của ba nàng trực tiếp lớn đến kích thước tám tấc.

Tiêu hóa một thời gian, song tu thêm vài lần nữa là có thể đạt Nguyên Anh viên mãn, việc đột phá Hóa Thần cũng không phải chuyện khó.

Lần này coi như là thực sự xuất quan.

Bước ra khỏi Lăng Vân Tiên Cung, Thẩm Hạo đứng trên khuyết đài Tiên cung nhìn xuống toàn bộ Trùng Cốc.

Đạt tới cảnh giới Luyện Hư, Thẩm Hạo lại có thêm cảm ngộ mới đối với trận pháp của Trùng Cốc.

Hắn cải tạo lại toàn bộ trận pháp một lần nữa, thêm vào năng lực biến hóa thời không.

Tất cả các trận kỳ tại mắt trận cũng được Thẩm Hạo thêm vào dược liệu, luyện chế nâng cấp lại, tăng thêm rất nhiều tiết điểm.

Hiện tại có đủ 365 tiết điểm, hình thành nên một không gian độc lập trong phạm vi gần Long Đàm của Trùng Cốc.

Hiện tại, cái Trùng Cốc này coi như từ Phúc địa tiến hóa thành Động thiên rồi.

Trùng Cốc vẫn là Trùng Cốc đó, nhưng trong làn long vựng ngưng tụ không tan này đã có thêm một tòa Động thiên. "Động thiên!

Vẫn gọi là Trùng Cốc Động Thiên đi ~" Động thiên vừa thành, Thẩm Hạo trực tiếp tế ra Càn Khôn Xã Tắc Đồ, dùng kiện tiên khí này để trấn áp Động thiên, điều lý pháp tắc bên trong, khiến nó hoàn thiện nhanh hơn.

Mà bên ngoài Trùng Cốc vẫn bị trận pháp bao vây như cũ, dù sao đây cũng là một nơi Phúc địa, nếu để người ngoài biết được, e rằng sẽ tranh nhau sứt đầu mẻ trán.

Động thiên Phúc địa thì nhà ai mà chả muốn có nhiều!

Đây là một nơi sản xuất tài nguyên cực tốt, có thể liên tục sản sinh ra các loại tài nguyên, là nội hàm để một tông môn hay gia tộc có thể trường thịnh không suy.

Trùng Cốc Động Thiên hình thành một cách lặng lẽ, không kinh động đến ai.

Phân thân Thao Thiết của Thẩm Hạo cũng chuyển vào trong Động thiên.

Động thiên mới thành lập, bên trong vẫn là một mảnh hoang

lương, chỉ có một khối lục địa, ngay cả hồ nước cũng chưa có, bầu trời lúc này vẫn giống với bên ngoài.

Động thiên cũng là tồn tại dựa vào thế giới, chỉ là tính ỷ lại không lớn như Phúc địa.

Giống như sự khác biệt giữa cái cây trên mặt đất và hòn đá vậy.

Tách khỏi mặt đất, cây sẽ chết, còn đá thì không.

Bản thể Thẩm Hạo cùng phân thân tiến vào trong Động thiên.

Thần thức của hắn tản ra, thăm dò độ lớn của cả Động thiên.

Động thiên này cũng không quá lớn, chỉ có diện tích vài vạn mẫu.

Tuy nhiên, nó vẫn đang trong quá trình trưởng thành, có thể hấp thu vật chất và năng lượng từ hư không để không ngừng mở rộng.

Thẩm Hạo trực tiếp rút một lượng lớn nguyên khí từ chỗ Thế Giới Thụ, rót vào trong bản nguyên của Động thiên.

Sau khi luyện hóa bản nguyên Động thiên, Thẩm Hạo giống như Thiên Đạo, có thể tùy ý thao túng bản nguyên, thay đổi mọi thứ bên trong, nhưng cần tiêu hao năng lượng bản nguyên, thay đổi quá lớn thì không có lời.

Thế là Thẩm Hạo chỉ đơn giản tạo hình địa thế một chút, sinh ra núi lớn và hồ nước.

Còn về hoa cỏ cây cối, Thẩm Hạo trực tiếp lấy hạt giống từ Trùng Cốc gieo trồng khắp nơi trong Động thiên.

Sau đó thôi hóa chúng mọc rễ nảy mầm, rất nhanh, cả tiểu thế giới Động thiên đã trở nên sinh cơ bừng bừng. "Như vậy thì hoàn mỹ hơn nhiều rồi ~" Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, Động thiên này tạm thời vẫn chưa thể chống đỡ được sự tiêu hao nguyên khí quy mô lớn, phân thân tu luyện cũng sẽ bị hạn chế.

Thế là, tâm thần Thẩm Hạo câu thông với Thế Giới Thụ, đưa một rễ cây và nhánh cây của nó chui vào trong Động thiên.

Là Thế Giới Thụ, bản lĩnh xuyên thấu hư không giống như bản năng, vô cùng nhẹ nhàng.

Hiện tại, tiểu Động thiên này có thể nói là tiểu thế giới đầu tiên mà Thế Giới Thụ liên thông.

Sau này, đợi Thế Giới Thụ trưởng thành đến trình độ nhất định, Thẩm Hạo thậm chí có thể thông qua Thế Giới Thụ để trực tiếp qua lại giữa các thế giới.

Sau đó, Động thiên này được giao cho phân thân Thao Thiết quản lý.

Nhánh của Thế Giới Thụ liên tục truyền tống nguyên khí vào tiểu Động thiên.

Hơn nữa, theo sự trưởng thành của Thế Giới Thụ, lượng nguyên khí sẽ ngày càng nhiều.

Trong hỗn độn hư không, những thế giới có Thế Giới Thụ trấn áp, không cái nào là không cực kỳ cường đại.

Tiểu Động thiên này có tiềm lực rất lớn.

Mà phân thân Thao Thiết ở trong Động thiên, nhờ sự trợ giúp nguyên khí từ Thế Giới Thụ, cũng thuận lợi tấn thăng lên cảnh giới Luyện Hư.

Từ đó về sau, phân thân sẽ tọa trấn Trùng Cốc Động Thiên, cũng như xử lý công việc của Dân Điều Cục ở kinh thành khi bản thể vắng mặt.

Lại qua vài ngày, mọi người đều đã tiêu hóa xong tu vi và pháp lực bạo tăng.

Về phần nhóm ba người Hồ Bát Nhất, dưới sự cung cấp đan dược của Thẩm Hạo, cũng đã có đột phá, hiện tại là cảnh giới Kim Đan trung kỳ.

Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình cũng lần lượt xuất quan.

Tiểu Cửu hiện tại nhìn qua chính là một đại loli, gương mặt bé gái kết hợp với thân hình trưởng thành.

Sự đáng yêu thanh thuần và mị hoặc trưởng thành cùng tập trung trên một người, khiến người ta kích động.

Điền Mộ Tình cũng trực tiếp đạt tới Trúc Cơ viên mãn, bước tiếp theo chính là đột phá Kim Đan.

Mới hơn hai mươi ngày trôi qua mà đã đi hết con đường tu hành một hai năm của người khác, thật khiến người ta kinh thán.

Chuyển thế hoạt thần quả nhiên là khác biệt.

Chương 374

Đại năng chuyển thế đâu phải thứ người thường có thể so sánh, căn bản không bì được.

Tất cả mọi người đều đã xuất quan, thế là Thẩm Hạo bèn đưa cả nhóm cùng lên Mặc Vân Chu, trở về kinh thành.

Đến nơi vắng vẻ ngoài thành thì hạ thuyền.

Thẩm Hạo lấy ra chiếc xe Jeep việt dã đã lâu không dùng, mọi người lái xe vào thành.

Mười người ngồi trong xe vẫn có chút chật chội.

Về đến tứ hợp viện phía sau Thấm Viên Trai, Thẩm Hạo dẫn mấy cô vợ dọn dẹp phòng ốc trong viện cho Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình ở.

Nhóm ba người Hồ Bát Nhất thì về nhà mình, bọn họ cũng đã mua một căn tứ hợp viện rất gần nhà Thẩm Hạo.

Hai khu chợ Lưu Ly Hán và Phan Gia Viên vẫn phồn hoa như ngày nào.

Hơn nữa, nhân khí ở Phan Gia Viên thậm chí đã bắt đầu vượt qua Lưu Ly Hán.

Nơi đó cái gì cũng bán, vả lại thị trường đồ cổ cũng đã hưng thịnh lên, khiến lưu lượng người qua lại tăng mạnh.

Không lâu sau khi Thẩm Hạo về đến kinh thành, người của Dân Điều Cục đã tìm tới cửa.

Trong trận đại chiến vây tiễu Thi Tiên lần trước, công lao của Thẩm Hạo là cực lớn.

Quan trọng nhất là hắn lấy được nhiều "Tạo Hóa Thiên Lộ" nhất.

Đó chính là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, rất nhiều trưởng lão trong Dân Điều Cục đều thèm thuồng.

Chỉ hiềm nỗi bối cảnh của Thẩm Hạo rất mạnh, thực lực bản thân cũng cường đại, bọn họ không thể dùng biện pháp mạnh.

Nếu không trộm gà không thành còn mất nắm gạo thì xong đời.

Hơn nữa Thẩm Hạo lại tạm thời rời khỏi kinh thành, bọn họ nhất thời không tìm được người, đành phải đợi Thẩm Hạo trở về.

Lần này Thẩm Hạo vừa về đến kinh thành, bọn họ đều nhận được tin tức.

Chuyện Thiên Lộ quan hệ trọng đại, không ai trong bọn họ có thể độc hưởng.

Thế là sau một hồi thương lượng, họ quyết định mời Thẩm Hạo đến Dân Điều Cục để bàn bạc chuyện thu mua Thiên Lộ trong tay hắn.

Điểm mạnh của Thiên Lộ nằm ở tạo hóa chi lực cường đại, có thể chữa trị bất kỳ thương thế nào, ngoài ra còn có năng lực giúp người ta đột phá cảnh giới.

Công hiệu mạnh mẽ, kham xưng "cải tử hoàn sinh, mọc thịt từ xương trắng".

Dân Điều Cục cũng chuẩn bị thu mua một ít làm dự trữ, dùng để khen thưởng và đổi chác.

Người của Dân Điều Cục tới cửa vẫn là Trình Thiên Khiếu, người đầu tiên giao hảo với Thẩm Hạo.

Bước vào văn phòng, Trình Thiên Khiếu tươi cười chào hỏi Thẩm Hạo: "Thẩm đội trưởng, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Thẩm đội trưởng quả nhiên là nhân trung long phượng, lão Trình tôi bội phục a!" "Gia nhập Dân Điều Cục mới bao lâu đâu mà đã âm thầm làm ra

chuyện lớn như vậy!" "Lúc vây tiễu Thi Tiên và đám thế lực dị tộc đó, lão Trình tôi cũng có mặt đấy nhé." Thẩm Hạo cười cười: "Lão Trình, ông không cần tâng bốc tôi như vậy." Hắn đi thẳng vào vấn đề: "Lần này tới tìm tôi là có việc gì sao?" Trình Thiên Khiếu gật đầu nói: "Ừ!

Lúc đó cậu lực chiến Thi Tiên, cảnh tượng ấy đã lọt vào mắt rất nhiều trưởng lão, đặc biệt là việc cậu lấy đi Tạo Hóa Thiên Lộ của Thi Tiên.

Nhiều Thiên Lộ như vậy, các vị trưởng lão nhìn mà thèm lắm đấy." "Chỉ là sau khi đại chiến kết thúc, bọn họ còn chưa kịp tìm cậu thì cậu đã đi rồi." "Lần này cậu về kinh thành, cao tầng trong Cục quyết định mời cậu qua nói chuyện một chút, muốn thu mua Thiên Lộ trong tay cậu." "Tôi là chuyên trình qua đây mời cậu." Thẩm Hạo trong lòng hiểu rõ, hóa ra là vì Thiên Lộ sao?

Mấy cái Thiên Lộ này thực ra đối với hắn mà nói cũng không còn tác dụng lớn lắm.

Từ khi có Thế Giới Thụ, Thiên Lộ đã không còn quan trọng như vậy nữa.

Thẩm Hạo gật đầu: "Được, có thể đàm phán.

Mấy cái Thiên Lộ này nếu bán được giá tốt thì tôi cũng không ngại." Trình Thiên Khiếu nghe vậy vui mừng ra mặt: "Vậy tốt quá rồi, Thẩm đội trưởng, chúng ta đi ngay bây giờ nhé?" "Được, đi thôi." "A vâng, Thẩm đội trưởng mời, tôi lái xe đưa cậu qua." Trình Thiên Khiếu vội vàng nói.

Thẩm Hạo gật đầu.

Hai người lên xe, bắt đầu chạy về hướng căn cứ ở Thái Hành Sơn phía tây kinh thành.

Xe chạy đến một nơi vắng vẻ, hai người xuống xe, đổi sang phi

hành.

Sau khi Trình Thiên Khiếu thu xe lại, Thẩm Hạo trực tiếp nắm lấy vai hắn, mang theo hắn bay thẳng đến trước trụ sở Dân Điều Cục.

Trước cửa Dân Điều Cục, mỗi ngày đều có lượng lớn tu sĩ bay tới bay lui, sự xuất hiện của hai người Thẩm Hạo không gây ra sóng gió gì.

Ngược lại, hai lão già hộ vệ ẩn trong bóng tối khi nhìn thấy Thẩm Hạo lần nữa, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. "Hít, mới bao lâu mà đã nhìn không thấu hắn rồi?!" "Đúng vậy, thật là khủng bố, ta chưa từng thấy người nào như thế!" "Nói không sai, trước kia những kẻ đó dù có công pháp hay pháp bảo ẩn giấu tu vi khí tức cũng không qua mắt được hai ta, nhưng hiện tại xem ra, tu vi của người này e là không yếu hơn chúng ta rồi!" "Hít ~, không ngờ thế gian lại xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt như vậy!" Đối tượng mà bọn họ bàn tán là Thẩm Hạo, dưới sự dẫn đường của Trình Thiên Khiếu, đã đến một phòng họp nằm dưới lòng đất.

Trước khi xuất phát, Trình Thiên Khiếu đã nhắn tin thông báo cho lãnh đạo cấp trên.

Hiện tại, hầu như tất cả các trưởng lão của Dân Điều Cục đều đã đến đông đủ, ngoài ra còn có một số cao tầng khác.

Đều là cao thủ thực lực trên cảnh giới Hóa Thần.

Có đến bốn năm mươi người.

Những người này đều là cao thủ đỉnh tiêm tọa trấn một tỉnh, hiện tại lại tập trung hết trong căn phòng họp nhỏ bé này.

Cục trưởng Nam Cung Nhận mở lời: "Tiểu Thẩm à, mau ngồi đi, không cần câu nệ." "Chào Cục trưởng!" Thẩm Hạo cũng không khách khí, chào hỏi xong liền ngồi xuống.

Bên cạnh Nam Cung Nhận, đông đảo trưởng lão Dân Điều Cục trao đổi ánh mắt với nhau.

Rất nhanh, họ đã cử ra đại biểu đầu tiên, chính là Linh Hư trưởng lão, người cùng thuộc phái Mao Sơn với Thẩm Hạo. "Khụ khụ ~, Hạo Dương à, ý định chúng ta mời con tới lần này chắc con cũng đoán được rồi." "Chúng ta muốn giao dịch số Thiên Lộ trong tay con, không biết ý con thế nào?" Thẩm Hạo tri kỷ gật đầu: "Đương nhiên là không thành vấn đề!" "Có điều, đồ vật bình thường con cũng không dùng đến, hơn nữa thứ này cũng không thể đo đếm bằng tiền bạc được." "Cho nên, con chỉ chấp nhận lấy vật đổi vật!" Mọi người nghe vậy cũng nhao nhao gật đầu: "Nên làm thế, nên làm thế!" Tất cả đều chẳng hề bất ngờ, loại đồ vật trân quý này đâu phải thứ tiền tài cỏn con có thể đong đếm.

Lại không phải thế giới tiên hiệp tu chân có linh thạch, thế giới này làm gì có linh thạch.

Về cơ bản, tài nguyên tu hành đa số đều là lấy vật đổi vật.

Mọi người bắt đầu lục lọi những bảo vật trân quý nhất trên người mình, xem có thể đổi được bao nhiêu Thiên Lộ.

Trùng Minh đạo trưởng lấy ra Thiên Lôi Tinh Túy tích góp mấy chục năm nay.

Giác Trần đại sư lấy ra một hạt Bồ Đề Tử kết từ cây Bồ Đề, có công hiệu trợ giúp người ta ngộ đạo.

Còn có người lấy ra Hư Không Tinh Kim thu thập được khi ngao du tinh không.

Có người lấy ra Tinh Thần Chi Tinh.

Thậm chí có người còn lấy ra một viên Tinh hạch!

Tuy Tinh hạch không lớn, chỉ là Tinh hạch của một tiểu tinh tinh,

nhưng cũng đủ khiến người ta chấn hám.

Thẩm Hạo nể tình đều là nhân viên Dân Điều Cục, mỗi người đều giao dịch với bọn họ một ít.

Thiên Lộ có giá trị rất cao, sau khi giao dịch một vòng với các trưởng lão, vẫn còn dư lại rất nhiều.

Cuối cùng, Nam Cung Nhận ra tay.

Là Cục trưởng, ông ta nắm trong tay tài nguyên của cả Dân Điều Cục.

Hơn nữa lần này ông ta cũng không phải vì bản thân mà là vì Dân Điều Cục, thuộc về việc công.

Ông ta tự nhiên có thể điều phối mọi vật tư của Dân Điều Cục để giao dịch Thiên Lộ trong tay Thẩm Hạo.

Thế là Thẩm Hạo thu được rất nhiều tài nguyên, bao gồm các loại pháp bảo cường đại, đan dược, phù lục, còn có các loại kim loại dược liệu hiếm có, cùng với một lượng lớn điểm cống hiến.

Mà chỗ này chỉ mới giao dịch hết một nửa số Thiên Lộ của Thẩm Hạo, vẫn còn lại một nửa nhỏ.

Chỗ còn lại này Thẩm Hạo giữ cho mình, ngộ nhỡ sau này bản thân dùng tới.

Có chuẩn bị thì không lo họa.

Lần giao dịch này đôi bên đều rất hài lòng, đều cảm thấy mình lời to.

Giao dịch hoàn tất, Cục trưởng Nam Cung Nhận thân thiết nắm tay Thẩm Hạo.

Chương 375

"Tiểu Thẩm, tôi thay mặt toàn thể đồng nghiệp trên dưới Dân Điều Cục biểu thị lòng cảm ơn với cậu." "Cảm ơn cậu đã nguyện ý lấy ra tài nguyên trân quý như vậy để giao dịch với chúng tôi." "Cậu biết không?

Trong Cục có một số tiền bối năm xưa bị trọng thương, căn cơ tổn hại, họ đều là chiến lực đỉnh cao cả đấy, hiện tại cuối cùng cũng có hy vọng khôi phục rồi!" Thẩm Hạo cười đáp: "Cục trưởng, ngài khách khí rồi, tôi coi như là cống hiến cho Cục vậy." Nam Cung Nhận buông tay Thẩm Hạo ra, tiếp tục nói: "Thực lực của Tiểu Thẩm cậu hiện tại ở trong Cục cũng thuộc hàng top đầu." "Lần trước không phải đã cấp cho cậu chức vụ đội trưởng sao?

Để cậu có thể tự mình tổ kiến một đội ngũ." "Hiện tại, tôi phê duyệt thêm cho cậu một quyền hạn tự chủ hành động!" Thẩm Hạo bất ngờ: "Ồ?

Vậy tôi cảm ơn Cục trưởng!" Nam Cung Nhận cười nói: "Không cần cảm ơn, nhớ lúc nào rảnh thì đưa họ tới Dân Điều Cục đăng ký thông tin để cấp phát chứng nhận." Tiếp đó, Nam Cung Nhận đưa Thẩm Hạo đến văn phòng của mình, viết giấy cấp quyền hạn cho hắn. "Tiểu Thẩm à, cậu giờ cũng là đội trưởng rồi, sau này gánh nặng trên vai sẽ nặng hơn nhiều đấy, không thể cứ 'câu cá' lười biếng như trước nữa đâu nhé ~" Nam Cung Nhận cười nói.

Thẩm Hạo mặt không đỏ tim không đập, trấn định tự nhiên đáp: "Yên tâm đi Cục trưởng, tôi hiểu mà!" Rời khỏi Dân Điều Cục, Thẩm Hạo liền trực tiếp đưa Ô Thiền, Hoắc Uyển Nhi, Hồ Bát Nhất, Tiểu Thanh và những người khác đến đại sảnh hành chính hậu cần của Dân

Điều Cục, làm đăng ký cho bọn họ.

Thủ tục làm rất nhanh, tất cả đều được ghi danh dưới đội của Thẩm Hạo với tư cách đội viên.

Làm xong xuôi, mọi người liền trực tiếp trở về.

Về đến nhà, mọi người mới bàn luận về Dân Điều Cục.

Trước kia họ tuy biết sự tồn tại của Dân Điều Cục nhưng không biết ở đâu, hình dáng ra sao, giờ mới coi như được thấy tận mắt. "Dân Điều Cục không hổ là Tổng cục, quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Thiếp cảm nhận được bên trong có ít nhất mấy chục luồng khí tức cường hoành, trong đó còn có không ít người thực lực trên cả thiếp!" Ô Thiền nghiêm túc nói. "Đúng vậy, em cũng cảm thấy khá áp lực ~" Hoắc Uyển Nhi tán đồng.

Là một cơ quan bạo lực chuyên quản lý tu sĩ, tự nhiên phải tạo áp lực.

Mà đây mới chỉ là bọn họ nhìn thấy một phần bên ngoài.

Cái áp lực chân chính họ còn chưa kiến thức đâu, tất cả đều ẩn giấu dưới lòng đất sâu.

Nơi Dân Điều Cục trấn áp yêu ma, tà túy mới thực sự khủng bố.

Nhưng những thứ đó sẽ không lộ ra ngoài, chỉ ẩn tàng sâu dưới lòng đất.

Đám tà túy yêu ma này cũng phải phát huy chút nhiệt lượng dư thừa, cung cấp nốt giá trị thặng dư cuối cùng.

Chuyên gia trận pháp của Dân Điều Cục đã chế tạo một bộ trận pháp chuyên môn luyện hóa yêu ma tà túy làm năng lượng cho trận pháp bảo vệ toàn bộ Dân Điều Cục.

Trận pháp này Thẩm Hạo không rõ có tác dụng gì, nhưng hiện tại

hắn có thể cảm nhận được mối đe dọa ẩn tàng sâu dưới lòng đất, một khi phát động tất nhiên sẽ kinh thiên động địa.

Nơi ở của Dân Điều Cục cũng không tính là quá bí mật, tuy ở trong núi nhưng cũng rất dễ tìm.

Mấy tòa tứ hợp viện cùng tòa nhà lớn trông cứ như khu phục vụ du lịch nào đó.

Biết đó là căn cứ Dân Điều Cục, mấy người Bàn Tử ở đó mắt cũng không dám liếc loạn, càng đừng nói thả thần thức ra kiểm tra.

Phải nói là kiến trúc trên mặt đất còn đỡ, thần thức có thể dễ dàng xuyên thấu, nhưng dưới lòng đất, mỗi một cánh cửa, mỗi bức tường đều có thể ngăn cách thần thức thăm dò.

Tuy nhiên, Dân Điều Cục dù để lại ấn tượng sâu sắc nhưng không phải trọng điểm trong cuộc sống của mọi người.

Tính ra bọn họ cũng chỉ là nhân viên biên chế ngoại vi, thuộc quan hệ hợp tác thuê mướn, không tính là thành viên chính thức.

Trong tình huống bình thường, bọn họ cũng sẽ không đến căn cứ Dân Điều Cục. ...

Từ sau khi ở Thảo Hài Lĩnh núi Hùng Nhĩ, Dự Tây trở về, Bạch Thắng Lợi và Đại Yên Điệp coi như thoát nghèo làm giàu.

Đồ đạc đào từ trong mộ ra bán được giá tốt.

Thế là hai người bèn hùn vốn làm ăn chung.

Dù sao cũng là anh em họ hàng, có dây mơ rễ má, hiểu rõ nhau nên cũng yên tâm.

Đại Yên Điệp mở một cái cửa hàng ở chợ quỷ Nam Môn, chuyên buôn bán đồ cổ.

Còn Bạch Thắng Lợi cũng không bỏ nghề khắc bia đá, dù sao cũng

là nghề sư phụ Hạt Lão Nghĩa truyền lại, cũng là một cái niệm tưởng.

Có thương hiệu Hạt Lão Nghĩa ở đó, chuyện làm ăn của hai người cũng khá khẩm.

Bên phía Thẩm Hạo, hắn ở lại kinh thành thêm vài ngày, đưa Điền Mộ Tình và Tiểu Cửu đi du ngoạn khắp nơi.

Điền Mộ Tình là lần đầu tiên đến kinh thành.

Kinh thành là thủ đô, kinh tế phát triển thuộc hàng tốt nhất cả nước, đã bắt đầu xây dựng một số tòa nhà cao tầng.

Kinh thành hội tụ đủ loại hàng hóa từ khắp nơi trên cả nước đổ về, hai người chơi rất vui vẻ.

Hôm nay, Đại Kim Nha đã lâu không gặp bỗng nhiên tìm tới cửa, vừa khéo nhóm ba người Hồ Bát Nhất cũng ở đó. "Ui chà, Kim gia, hôm nay gió nào thổi ngài tới đây thế?" Bàn Tử cười nói. "Ây da, Bàn gia ngài cứ nói đùa, lão Kim tôi là vô sự bất đăng tam bảo điện nột." Đại Kim Nha nói. "Gần đây tôi định đi Quan Trung thu chút đồ, khéo làm sao bên Quan Trung có một người tên là Mã Lão Oa Tử, hai hôm trước nhờ người nhắn tin, nói là nhặt được bảo bối trên núi muốn bán." "Tuy tôi không quen biết hắn, nhưng nghĩ chắc là chuyện lần trước chúng ta sờ kim ở Long Lĩnh bị hắn biết được.

Dù sao vụ nhóm Mã Đại Đảm cũng không nhỏ, bị cảnh sát bắt rồi kết án, chắc chắn có tin tức truyền ra ngoài." "Kể ra thì cái tên Mã Lão Oa Tử này cũng họ Mã, biết đâu hai người bọn họ còn có chút quan hệ họ hàng gì đó cũng nên ~" Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Hồ Bát Nhất đã hiểu: "Kim gia, ý ngài là muốn rủ bọn tôi đi cùng?" Đại Kim Nha thấy Hồ Bát Nhất liếc mắt đã nhìn thấu mục đích của mình, bèn toét miệng cười: "Hì hì, không sai.

Đất Quan Trung từ xưa đã là nơi ở của đế vương, cổ mộ vô số,

các loại bảo bối tầng tầng lớp lớp.

Trong tiệm tôi dạo này hàng thật đã bán hết, phải đi thu vài món về." "Ha ha, lão Kim, ông đây là sức khỏe tốt lên, không ngồi yên được lại muốn ra ngoài chứ gì?" Bàn Tử cười nhạo Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha cười hì hì, Bàn Tử nói quả không sai.

Trước kia do sức khỏe kém, bị minh khí âm khí tập kích từ trong bụng mẹ, tiên thiên bất túc, mắc bệnh hen suyễn trị mãi không khỏi, người rất yếu nên ít khi đi xa bôn ba.

Lần trước đi theo mấy người Thẩm Hạo một chuyến Long Lĩnh, suýt chút nữa là đi đời nhà ma.

Bệnh hen suyễn mà phát tác thì thật sự khó chịu muốn chết.

Càng đừng nhắc tới trong cốt truyện gốc, không có Thẩm Hạo thì bị dọa cho mấy lần, cộng thêm chạy trốn bán sống bán chết, thảm càng thêm thảm.

Hiện tại, dưới sự giúp đỡ bằng linh đan diệu dược và quyền pháp cường thân kiện thể của Thẩm Hạo, sức khỏe Đại Kim Nha tốt vô cùng!

Không chỉ khỏi hen suyễn mà người ngợm cũng cường tráng hơn không ít.

Cái khác không nói, một hơi chạy hai dặm đất không thành vấn đề.

Không như trước kia chạy vài bước là thở hồng hộc.

Cho nên tâm tư Đại Kim Nha cũng hoạt bát hẳn lên, muốn nhân lúc sức khỏe tốt kiếm thêm chút tiền.

Do đó mới nảy sinh ý định đi thu hàng.

Chỉ cần thu được một hai món hàng xịn (hành hóa) là lời rồi, không uổng công đi chuyến này.

Thẩm Hạo không định đi, bèn nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người muốn đi thì đi đi, việc này giao cho hai người đấy." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Được, thế cũng được." Sau đó quay sang nhìn Đại Kim Nha, gật đầu nói: "Được thôi, chúng ta quen biết đã lâu, đều là bạn bè cả, ông có việc thì bọn tôi chắc chắn giúp rồi." "Lão Hồ nói đúng đấy, Kim gia, chúng em sẽ bồi ngài đi một chuyến, biết đâu còn có thu hoạch ngoài ý muốn gì đó." Bàn Tử cũng phụ họa. "Thế nào, Kim gia, cảm động không?" Đại Kim Nha nghe vậy vô cùng cảm động, suýt chút nữa thì khóc. "Cảm động, cảm động ~" "Hồ gia, Bàn gia, hai vị đúng là anh em ruột khác cha khác mẹ của tôi a!" "Lão Kim tôi đại ơn không lời nào cảm tạ hết được, sau này có chỗ nào dùng đến tôi cứ việc lên tiếng!" Nói rồi hận không thể dập đầu lạy hai người một cái.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, giữ Đại Kim Nha lại: "Ông làm thế người khác lại tưởng hai bọn tôi là ân nhân mười tám đời của ông đấy, đừng có bày trò này." "Hì hì, tôi đây không phải là nhất thời không biết biểu đạt lòng cảm kích thế nào sao ~" Đại Kim Nha trơ mặt ra cười. "Thôi đừng có hót nữa, Kim gia, thế bao giờ chúng ta xuất phát?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Đại Kim Nha xoay chuyển đầu óc, nói: "Ừm ~, việc này không thể vội, phải chọn ngày lành.

Lão Hồ, cậu tính giúp tôi xem ngày nào thì tốt?" "Cái này còn phải tính gì nữa?

Trên lịch vạn sự chẳng phải có hết sao?

Để tôi xem nào ~" Bàn Tử nói rồi cầm quyển lịch lên đặt trước mặt hai người.

Chương 376

Lật vài trang, phát hiện bốn ngày sau là ngày tốt, nghi xuất hành! "Được, vậy bốn ngày sau chúng ta lên đường, ha ha ~" Đại Kim Nha vỗ tay nói.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng gật đầu.

Sau đó Hồ Bát Nhất nhìn sang Dương Tuyết Lỵ: "Tuyết Lỵ, em có muốn đi cùng không?" Dương Tuyết Lỵ suy nghĩ một chút: "Thôi, các anh đi đi, tôi không đi đâu." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Vậy cũng được, dù sao cũng chỉ chạy một chuyến, bồi Đại Kim Nha đi thu hàng thôi, cũng chẳng có gì, em ở nhà trông nhà giúp bọn anh vậy." Chuyện đã bàn xong, Đại Kim Nha liền cáo từ ra về.

Hắn chạy thẳng ra ga tàu hỏa mua ba tấm vé đi Trường An, sau đó sẽ chuyển sang đường bộ đi đến chỗ Mã Lão Oa Tử.

Tiền vé Đại Kim Nha bao hết, đã nhờ người ta giúp đỡ thì sao có thể để người ta tốn kém được?

Chuyến đi này của Đại Kim Nha chỉ là để thu hàng, cũng không nghĩ sẽ xảy ra sự cố gì.

Tuy nhiên, sự cố đã được định sẵn từ sớm, tên Mã Lão Oa Tử kia ngay từ đầu đã không có ý tốt!

Bốn ngày sau, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha ngồi tàu hỏa đi tới Quan Trung.

Chơi ở Trường An nửa ngày, trải nghiệm một số món ngon và cảnh đẹp đặc sắc địa phương, sau đó bắt xe khách đường dài đi về phía tây, đến "Điện Môn Khẩu" nơi Mã Lão Oa Tử ở.

Nơi này đã thuộc về phía tây Quan Trung, bốn phía đều là những

dãy núi trập trùng liên miên.

Núi đá như thương long, hùng cứ nơi hoang dã, uy nghiêm túc sát, tựa như từng tòa long lâu bảo điện tráng lệ!

Điện Môn Khẩu chính là một cái khe đất trong ngọn núi lớn này.

Bởi vì nơi này có một ngọn núi lĩnh, thời xưa gọi là Ngọc Hoàng Điện, mà chỗ này vừa khéo là vị trí cổng vào nên mới có cái tên đó.

Ba người Hồ Bát Nhất theo tin tức Mã Lão Oa Tử đưa, cộng thêm hỏi thăm người dân địa phương, rất nhanh đã tìm được Điện Môn Khẩu.

Hộ dân ở đây không nhiều, chỉ có lác đác vài chục nhà.

Tuy nơi này hẻo lánh nhưng đồ tốt có khả năng không thiếu.

Thôn cùng xóm vắng, người quê không biết hàng, đồ tốt đều coi thành đồ thường, thế mới có cơ hội cho những người như Đại Kim Nha.

Dễ dàng thu được hàng xịn.

Hơn nữa, những nơi như Quan Trung cổ mộ đông đảo, văn vật cổ ngoạn nhiều vô số kể, giao dịch những thứ này đa phần đều bị địa đầu xà khống chế, người ngoài muốn nhúng tay vào rất khó.

Cho dù có thu được đồ thật cũng dễ bị người ta nẫng tay trên, nói không chừng còn mất luôn cái mạng nhỏ, nguy hiểm vô cùng.

Cũng chỉ có thể tới những nơi xa xôi hẻo lánh thế này để thử vận may.

Lần trước ở Long Lĩnh cũng là nguyên nhân tương tự.

Mấy người rất nhanh đã tìm được nhà Mã Lão Oa Tử.

Mã Lão Oa Tử là một lão già trông khoảng hơn sáu mươi tuổi,

dưới cằm có chòm râu dê, sắc mặt còn tím hơn cả gan dê.

Những năm đầu lão cũng thường xuyên chui hầm lò, buôn bán minh khí đồ cổ, ở dải đất này cũng có chút tiếng tăm.

Đây chính là Mã Lão Oa Tử đã truyền tin cho Đại Kim Nha.

Mã Lão Oa Tử thấy người từ kinh thành tới thì đầy vẻ kinh hỷ, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Lão vốn dĩ thông qua mấy tay buôn đồ cổ hay giao dịch với mình để nhờ bọn họ truyền tin ra ngoài, không ngờ truyền tới tận kinh thành, đúng là khéo thật.

Người từ kinh thành tới, chắc chắn không phải người thường. "Ba vị, mau mời vào, chiêu đãi không chu toàn a!" Mã Lão Oa Tử vô cùng nhiệt tình đón ba người Hồ Bát Nhất vào trong.

Thấy ba người còn chưa ăn cơm, lão lập tức đi nấu mì.

Mã Lão Oa Tử buôn bán cổ ngoạn minh khí là nghề phụ, nghề chính của lão là vẽ tranh môn thần, tay nghề tinh xảo.

Trong nhà lão, gần như không có đồ đạc thừa thãi, khắp nơi đều là tranh tết môn thần.

Có điều trong tranh của lão đều có một con lừa đen, kể cũng lạ, chưa thấy ai lấy lừa ra làm môn thần bao giờ.

Mã Lão Oa Tử nói đây là lừa đen chặn cửa, không cho người chết vào.

Khu vực Quan Trung cổ mộ đông đảo, dưới đất chôn vô số người chết, truyền thuyết có người chết hóa hung, nửa đêm ra ngoài ăn thịt người.

Mấy người chém gió hồi lâu, chuyện đông chuyện tây, cuối cùng cũng nói đến điểm mấu chốt.

Mã Lão Oa Tử còn định coi ba người Hồ Bát Nhất là gà mờ (cáp mô trát), không ngờ lại là người trong nghề.

Tuy nhiên, Mã Lão Oa Tử rất tinh ranh, mặc dù tiếng lóng đối đáp trôi chảy nhưng lão vẫn nghi ngờ thân phận mấy người.

Mãi cho đến khi Hồ Bát Nhất lấy ra Mạc Kim Phù, lộ một tay cho hắn xem.

Nhìn thấy Mạc Kim Phù, Mã Lão Oa Tử biến sắc, liên tục nói: "Thất kính, thất kính!" Sau đó lão càng thêm nhiệt tình mang rượu ra, bày món nhắm, cùng uống với mọi người. "Tôi bảo này lão Mã, ông cũng nên lấy chút đồ thật ra đi chứ, mấy bức tranh Tết đầu lừa rách nát này sao lừa được bọn tôi!" Hồ Bát Nhất nói.

Mã Lão Oa Tử thấy hòm hòm rồi, bèn nói: "Hắc hắc, ba vị đến đúng chỗ rồi!

Đừng nhìn chỗ chúng tôi là vùng quê nghèo nàn, nhưng năm xưa thì khác hẳn!

Chỗ này của chúng tôi, chôn cất một vị Tần Vương đấy!" Đại Kim Nha vừa nghe đến Tần Vương, rượu cũng tỉnh mất mấy phần: "Tần Vương?

Ông không phải đang lừa bọn tôi đấy chứ?" "Đúng đấy, chỗ này của các ông toàn là núi hoang rừng rậm, ngay cả cỏ mọc cũng thưa thớt, chỗ này mà chôn Tần Vương á?" Bàn Tử cũng tỏ vẻ không tin.

Mã Lão Oa Tử tiếp tục nói: "Các vị đừng không tin, đây là Tần Vương thời Minh, được phong ngay tại đất Tần chúng tôi.

Đó chính là anh em ruột của Hoàng thượng!

Ngay cửa thôn chúng tôi có một ngọn núi, ngày xưa gọi là Ngọc Hoàng Điện, nghe nói bên dưới có long mạch, có thể thông thẳng tới Long Cung!

Vị Tần Vương kia chôn ngay dưới Ngọc Hoàng Lĩnh, nghe đồn quy mô rất lớn, sánh ngang với cả hoàng lăng!" Tiếp đó Mã Lão Oa Tử lại kể một tràng chuyện xưa tích cũ.

Ba người Hồ Bát Nhất cứ thế ngồi nghe Mã Lão Oa Tử chém gió.

Cuối thời Minh, sông Hoàng Hà ngập lụt, nạn đói triền miên, dân chúng không sống nổi, vùng Quan Trung xuất hiện một vị Sấm Vương tên Cao Nghênh Tường, dựng cờ tạo phản.

Sau này thế lực lớn mạnh, thống lĩnh hai mươi vạn quân khởi nghĩa, công phá châu phủ, mở kho phát lương.

Nghe nói sau này, Sấm Vương đánh chiếm Phượng Dương, đào tổ mộ của Hoàng đế, chọc cho Sùng Trinh hoàng đế tức hộc máu.

Tuy nhiên, Cao Nghênh Tường cũng không có mệnh làm Hoàng đế, về sau đánh thua trận ở Quan Trung, lui về vùng cửa thôn này.

Hắn trực tiếp hạ lệnh khai quật địa cung Tần Vương, kết quả đào ra lão tổng tử Tần Vương kia.

Đại quân khoắng sạch cổ mộ, lấy đi tất cả đồ tùy táng, cuối cùng còn phóng hỏa đốt núi.

Cửa thôn mới biến thành cái dạng như bây giờ.

Chỉ là, đám quân khởi nghĩa này chung quy cũng chỉ là đám ô hợp, một đám tướng lĩnh dưới trướng Cao Nghênh Tường vì tài bảo mà tàn sát lẫn nhau.

Quân đội Đại Minh nhân thế bao vây triệt để phản quân, bắt sống Cao Nghênh Tường.

Có điều, Mã Lão Oa Tử đã nói đại quân của Cao Nghênh Tường đã khoắng sạch địa cung Tần Vương rồi, vậy thì còn cái quái gì nữa, đến ăn cám à?

Mọi người cũng chẳng muốn nghe lão nói hươu nói vượn nữa.

Hồ Bát Nhất nói thẳng: "Được rồi được rồi, Tần Vương Huyền Cung kia đều trống không rồi, nói mấy cái này còn tác dụng gì!

Ông cứ lấy chút đồ thực tế ra đi, đừng có đánh trống lảng, bọn tôi không ăn bài này đâu!" Mã Lão Oa Tử bèn từ trong nhà lấy ra một bọc gói ghém cẩn thận, trong ba lớp ngoài ba lớp, kín mít.

Cuối cùng, lão lấy ra một cái bát sứ lớn.

Thai mỏng, men dày, bên trên là hoa văn nước xanh, còn có một con thanh long nhe nanh múa vuốt.

Mấy người nhìn kỹ, đây quả thực là đồ tốt, trong nghề gọi là "Quỷ Kiểm Thanh"!

Chương 377

Chiếc bát sứ này hoàn hảo không sứt mẻ, hơn nữa kích thước không nhỏ, bên trên lại là hoa văn thanh long nước biếc, giá trị rất cao.

Thứ này là đồ gốm quan diêu, nhưng lại không có truyền thế, cơ bản đều là đào từ trong cổ mộ ra, là một trong ngũ cung.

Gọi là Long Oản, là đồ vật Hoàng đế dùng cúng tế thần minh.

Sở dĩ gọi là "Quỷ Kiểm Thanh" (Mặt Quỷ Xanh), là vì chôn dưới đất lâu ngày, sắc trạch âm u, nên mới gọi như vậy.

Bàn Tử đại hỉ: "Được đấy, không ngờ Mã Lão Oa Tử ông chân nhân bất lộ tướng nha, còn có bảo bối tốt thật!

Nhanh, còn cái nào khác không, lấy hết ra đi!

Nếu đồ đều ngon lành, bọn tôi thu hết!" Hồ Bát Nhất nhìn ra lai lịch chiếc bát này, bèn hỏi: "Cái này là minh khí bồi táng của Tần Vương phải không?

Ông muốn bán bao nhiêu tiền?" Mã Lão Oa Tử thấy thế, cũng nói toạc ra.

Hóa ra chiếc bát này chính là đồ tốt mà Mã Lão Oa Tử nói nhặt được.

Chuyện là mấy hôm trước, hai đứa con nuôi của lão trong lúc làm đồng, tình cờ phát hiện một tượng đá ông trọng trấn mộ trong bụi cỏ.

Bên dưới nó đè lên một cái cửa hang.

Một đứa to gan chui xuống lấy được cái bát sứ này lên, hơn nữa còn nói bên trong vẫn còn đồ.

Nó cầm bao tải chui xuống tiếp, kết quả không thấy lên nữa.

Thế là đứa kia mới tìm đến Mã Lão Oa Tử.

Hai người bèn lấp miệng hang lại, ngụy trang như cũ.

Lần này vừa khéo mấy người Hồ Bát Nhất tới, Mã Lão Oa Tử nổi lòng tham, muốn mấy người này xuống dưới lấy đồ lên.

Cũng đỡ cho lão phải tự mình xuống dưới mạo hiểm, sau đó lão sẽ ra tay đánh lén, buôn bán không vốn, thế mới kiếm được nhiều tiền nhất!

Đánh xong chủ ý, Mã Lão Oa Tử mở miệng nói: "Ba vị, không biết các vị có dám đi một chuyến không?

Nếu đào được đồ, chúng ta chia đều, nếu không có, tôi tặng cái Quỷ Kiểm Thanh này cho các vị, giá tiền dễ thương lượng!" Ba người Hồ Bát Nhất cũng vô cùng bất ngờ, không nghĩ tới đi ra ngoài thu hàng cũng có thể đụng phải một cái cổ mộ.

Không do dự nhiều, Hồ Bát Nhất đồng ý ngay lập tức.

Sáng sớm hôm sau, mấy người liền đi theo Mã Lão Oa Tử và con nuôi của lão là Mã Thuyên, tiến vào Ngọc Hoàng Lĩnh.

Trên Ngọc Hoàng Lĩnh có Ngọc Hoàng Điện, trước Ngọc Hoàng Điện có núi Cung Đài.

Chỉ có đứng trên núi Cung Đài mới có thể nhìn rõ thế đất của Ngọc Hoàng Điện.

Chỉ tiếc, một trận đại hỏa đã thiêu rụi đầu núi, cộng thêm cái hố to do quân khởi nghĩa đào, trực tiếp phá vỡ phong thủy hình thế của Ngọc Hoàng Điện, khiến nơi này giờ thành một ngọn núi hoang.

Đi mất nửa ngày, mấy người cuối cùng cũng đến chỗ cửa hang bị tượng ông trọng che khuất kia.

Mà khéo sao lúc này, thiên địa phong vân sắc biến, bỗng nhiên mây

đen kéo đến, sắc trời âm trầm hẳn xuống, ngay sau đó lại nổi lên gió lớn.

Mọi người vần tượng ông trọng ra, lộ ra cửa hang.

Đổ đấu (trộm mộ) mà gặp mưa gió, vậy thì đúng là được thiên thời, dưới trời mưa to gió lớn, uế khí trong cổ mộ ở cái hang này cũng tan nhanh, ngược lại là chuyện tốt.

Mã Lão Oa Tử mấy ngày nay giả bộ là kẻ khờ khạo quê mùa, ngay cả Mã Thuyên cũng giả ra một bộ dạng nhát gan nội tâm.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng chẳng coi là chuyện to tát, bèn để bọn họ ở bên ngoài thả dây thừng, canh chừng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghệ cao nhân đảm đại, cũng không sợ hai kẻ này giở trò xấu.

Thật sự dám giở trò, sẽ cho bọn chúng biết tay.

Ba người xuống hang, đi vào trong mộ thất, dò xét kỹ một lượt, lại phát hiện nơi này chỉ là một gian mộ thất trong Tần Vương Huyền Cung, tịnh không phải chủ mộ thất.

Có khả năng năm đó quân khởi nghĩa của Sấm Vương căn bản chưa đào đến chủ mộ thất.

Bàn Tử hô to vận khí tốt, bảo bối trong Tần Vương Huyền Cung đều để dành cho bọn họ.

Ở trong góc, mấy người phát hiện ra cái xác cứng đờ của đứa con nuôi.

Mà trong khe tường bên cạnh còn có mấy con rắn hổ mang đất sặc sỡ, mấy người đuổi rắn đi, nhặt cái bao tải lên.

Bên trong đựng kim ngân ngọc khí, nhìn kỹ thì có đến mười mấy món.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, trực tiếp lấy đi hơn một nửa, thu vào trong nhẫn trữ vật của mình, chỉ để lại bốn năm món trong bao.

Sau đó, ba người liền quay lại đường cũ, định bụng giải quyết Mã Lão Oa Tử trước, rồi mới quay lại thám hiểm Tần Vương Huyền Cung này!

Sau khi ba người lên tới nơi, ném cái bao tải đựng minh khí xuống đất.

Định bảo Mã Thuyên thả dây thừng xuống vận chuyển thi thể lên.

Mã Lão Oa Tử thấy đồ đã được mang lên, trong ánh mắt lóe lên một tia lệ sắc.

Lão trực tiếp bổ nhào vào cái bao tải, giả vờ giả vịt khóc lóc, trong tay ngầm lấy ra một khẩu súng hỏa mai, nương theo sắc trời yểm hộ, lặng lẽ nhắm vào Hồ Bát Nhất.

Nhưng Hồ Bát Nhất là ai cơ chứ, tu sĩ Kim Đan, không chỉ ban đêm có thể nhìn như ban ngày, mà còn có thần thức bao trùm quanh thân, ngay lập tức phát hiện ra ý đồ của Mã Lão Oa Tử.

Lập tức cười lạnh nói: "Ái chà, khá lắm Mã Lão Oa Tử, lại dám chơi xấu sau lưng!

Nhìn cái dạng này của ông, chắc không phải lần đầu tiên làm thế này chứ?" Mã Lão Oa Tử trong lòng kinh hãi, lập tức bóp cò. "Đoàng ~" Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn bắn về phía người Hồ Bát Nhất. "Hắc hắc, người trẻ tuổi, cũng coi như số các người không tốt!" Trên khuôn mặt khô quắt của Mã Lão Oa Tử hiện lên một nụ cười gằn.

Mà Mã Thuyên ở bên kia cũng đồng thời bạo khởi, đánh lén về phía Đại Kim Nha. "Ái chà ~" Đại Kim Nha căn bản chưa từng nghĩ tới Mã Lão Oa Tử này lại mưu tài hại mệnh, ý thức không phòng bị,

trực tiếp bị đánh ngã lăn ra đất.

Còn Bàn Tử đang ở đáy hang, nghe thấy động tĩnh, ngay lập tức bay từ dưới đất lên.

Một cước đá bay Mã Thuyên. "Ách a ~~" Mã Thuyên phát ra một tiếng thảm thiết, bay ra xa mấy mét, hộc ra một ngụm máu, đau đến ngất đi.

Đây là Bàn Tử đã thu bớt lực, nếu không một cước này đã đá chết người rồi.

Còn bên phía Hồ Bát Nhất, viên đạn bay tới trực tiếp bị pháp lực ngoại phóng chặn lại, rơi xuống đất.

Mã Lão Oa Tử tuy rằng không nhìn rõ tình huống ra sao, nhưng lão thấy Hồ Bát Nhất một chút việc cũng không có, trong lòng kinh hãi, lập tức ném ra một nắm đất muốn che khuất tầm nhìn.

Sau đó lão lập tức đứng dậy, chạy nhanh như bay xuống núi.

Hồ Bát Nhất cũng không trực tiếp lấy mạng lão.

Người tu hành không thể vọng tạo sát nghiệp, thế là Hồ Bát Nhất chỉ dùng thần thức ngáng chân Mã Lão Oa Tử một cái.

Mã Lão Oa Tử trực tiếp lộn nhào, lăn long lóc trên đất.

Từ trên sườn núi lăn thẳng xuống chân núi.

Hồ Bát Nhất thu hồi sự chú ý, cũng mặc kệ Mã Lão Oa Tử sống hay chết, nếu không chết coi như lão mạng lớn, tha cho lão một mạng.

Chết thì coi như lão đáng đời, mấy năm nay e rằng đã hại không ít người rồi đi?

Chết chưa hết tội.

Mã Lão Oa Tử dọc theo sườn núi lăn xuống một mạch.

Ngã đến thất điên bát đảo, đầu óc mê muội.

Chương 378

Cuối cùng, lại may mắn không rơi xuống vực thẳm.

Nói ra thì Mã Lão Oa Tử này cũng là một vai phụ quan trọng, lúc này cũng coi như mạng chưa đến lúc tuyệt.

Lão lắc lắc cái đầu, tỉnh táo lại. "Phù!" Nhổ toẹt ngụm đất trong miệng ra, lão ném mạnh khẩu súng hỏa mai trong tay xuống đất.

Khẩu súng này bắn xong một phát phải đợi nguội một lúc lâu mới bắn được phát thứ hai, thực sự là đồ bỏ đi. "Mẹ kiếp!

Bà nội nó!

Không ngờ hôm nay lại đụng phải thứ dữ!

Cũng may mạng ông lớn, không rơi xuống dưới!" Nhìn vách núi cách đó vài bước chân, Mã Lão Oa Tử vẫn còn sợ hãi.

Lão nhìn lên trên núi, cũng không biết thằng nhãi Mã Thuyên ra sao rồi.

Có điều, không quản được nhiều như vậy, lão trực tiếp chạy xuống núi, không dám về nhà mà tìm một chỗ trốn, lão sợ mấy người kia tức giận tìm đến tận nhà báo thù, cứ ra ngoài trốn vài ngày rồi tính tiếp.

Tại cửa hang trên núi.

Bàn Tử đỡ Đại Kim Nha dậy: "Kim gia, ông thế nào rồi, không sao chứ?" "Ái chà, cái thằng nhà quê này, ra tay cũng độc thật, cái eo già của tôi!

Cũng may hiện tại thân thể tôi tốt hơn nhiều rồi, nếu không cú này đúng là đủ cho tôi uống một bình!" Hồ Bát Nhất kiểm tra eo của Đại

Kim Nha một chút, không có gì đáng ngại.

Mấy người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, thu lại đồ đạc trên mặt đất, lần nữa xuống mộ thất dưới đáy hang.

Trước đó, bọn họ đã phát hiện trong cổ mộ còn có huyền cơ khác.

Hiện tại không có Mã Lão Oa Tử vướng víu, bèn định thám hiểm Tần Vương Huyền Cung này một chuyến.

Đại Kim Nha đi theo sau lưng hai người Hồ Bát Nhất, đến trước vách đá phía tây mộ thất.

Trên tường có một lớp ngụy trang, biến cánh cửa ban đầu thành một bức tường đá.

Đám quân khởi nghĩa kia đều là một lũ ô hợp, căn bản không nghĩ tới chỗ này lại còn có cửa.

Chỉ chuyển hết đồ đạc trong gian mộ thất này đi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người phân biệt phóng xuất thần thức dò xét, quả nhiên là một cánh cửa lớn, sau cửa là một đường hầm mộ đạo.

Hai người cùng nhau cạy khe cửa, đẩy cánh cửa lớn ra.

Một con đường hầm dốc xuống dưới hiện ra trước mắt.

Quy mô mộ đạo kinh người, toàn bộ đều được xây bằng gạch đá. "Chà chà, thật mẹ nó khí phái!

Đây chẳng lẽ là Tần Vương Huyền Cung chân chính?" Đại Kim Nha nhịn không được kinh thán.

Bàn Tử cũng nghi hoặc nói: "Lão già Mã Lão Oa Tử kia không phải nói Tần Vương Huyền Cung sớm đã bị quân khởi nghĩa đào bới rồi sao?

Sao lại lòi ra cái này?" Hồ Bát Nhất nhíu mày, trong lòng yên lặng tính toán.

Rất nhanh, liền đưa ra kết luận. "Tôi hiểu rồi, xem ra chỗ quân khởi nghĩa đào bới là một tòa nghi trủng!" Dựa vào thế đất của Ngọc Hoàng Điện này, lại nhìn vị trí cổ mộ vừa rồi, tuy rằng sâu, nhưng lại chưa đủ sâu!

Tầm Long Quyết có câu: Thương Long nhập địa nhi huyền, thâm bất khả tri dã! "Xem ra, tòa Tần Vương Huyền Cung này, rất có thể là một tòa 'Cửu Trọng Huyền Cung'!" Trong Huyền Cung, ba khối là một trọng, ba trọng là một tầng.

Mà hai tầng bên trên đều là nghi trủng.

Đám quân khởi nghĩa kia đều là dân chân lấm tay bùn, đâu hiểu mấy cái này, tưởng rằng bên trên chính là toàn bộ rồi.

Mà quách thất chân chính, vẫn còn táng ở bên dưới kìa.

Đại Kim Nha nghe Hồ Bát Nhất phân tích xong, phấn khích vỗ đùi đen đét: "Tuyệt quá!

Lần này đúng là chúng ta vớ bẫm rồi!

Tần Vương Huyền Cung này, sớm không ra muộn không ra, cứ nhè lúc chúng ta đến thì xuất thế, cái này là chuyên môn chuẩn bị cho chúng ta nha!" Đại Kim Nha chờ mong xoa xoa tay. "Đồ trong Huyền Cung này, coi như rơi vào tay chúng ta!

Cũng còn tốt hơn là rơi vào tay con chó già Mã Lão Oa Tử kia!

Đi, chúng ta vào thôi!" Bàn Tử vẫy tay với Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha.

Ba người dọc theo mộ đạo Huyền Cung đi sâu vào trong, đến trước một cổng vòm bằng đá hán bạch ngọc.

Đây là cửa trong của Huyền Cung, trên cửa xếp chín chín cái đinh ngọc.

Trước đại môn, một trái một phải, bày hai cỗ quan tài lớn màu đỏ son. "Ủa?

Sao lại để quan tài ngay cửa mộ thế này?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Đại Kim Nha nói: "Đây hẳn là quan quách của tần phi tòng táng, bên trong không có đồ tùy táng gì đâu!" Bàn Tử vừa nghe, lập tức mất hứng thú.

Mở cửa điện ra, đang định đi vào trong, lại bỗng nhiên phát hiện trên khung cửa tò vò, thế mà lại treo một cái xác chết, đầu tóc rũ rượi, đang đung đưa giữa không trung!

Hắn lập tức dùng thần thức quét qua, quả nhiên là vậy! "Vãi chưởng!

Sao mẹ nó lại còn có một cái xác chết treo trên cửa thế kia?" Bàn Tử giật mình.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng nhao nhao nhìn sang.

Đèn pin chiếu tới, quả nhiên là một thi thể!

Vừa đung đưa, vừa phát ra tiếng "cót két cót két", khiến người ta sởn tóc gáy.

Bàn Tử ngay lập tức vận chuyển pháp lực, ngưng tụ tại song mục, khai mở pháp nhãn, muốn nhìn kỹ xem rốt cuộc đây có phải tà túy hay không!

Kết quả lại phát hiện đây chỉ là một cái xác chết bình thường không thể bình thường hơn.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này hai người tự mình đi lẻ, nếu đụng phải tà túy lợi hại đánh

không lại thì làm thế nào?

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ nữ thi này, phát hiện cô ta treo trên cổng vòm, trên người mặc trang phục cung nữ, cẩm bào trên người đã sớm bị oxy hóa biến đen.

Một mái tóc dài xõa xuống che khuất khuôn mặt.

Trước ngực còn treo một bọc vải vàng, bên trong nhìn dáng vẻ có đựng đồ.

Lại treo mấy trăm năm, thi thể bị kéo dài ra không ít, trông vô cùng quỷ dị.

Hồ Bát Nhất huy xuất một đạo pháp lực, thả nữ thi xuống.

Nữ thi này là treo cổ mà chết, thi thể đã gần như mục nát, nếu dùng lực mạnh một chút là tan tành ngay.

Đại Kim Nha nói đây không phải cung nữ bình thường, mà là Phủng Bảo Quan!

Bàn Tử hứng thú bừng bừng mở bọc vải ra, quả nhiên nhìn thấy một cái hộp sắt mạ vàng.

Trên nắp hộp chạm khắc một con Lục Ngô, có chín cái đầu nam tử.

Chương 379

Mà dưới thân hộp, chạm khắc một con Bành Hầu, có chín cái đầu nữ tử.

Lục Ngô am hiểu bảo vệ bí mật, mà Bành Hầu am hiểu trấn thủ bảo tàng.

Đại Kim Nha vừa nhìn liền biết, trong Tần Vương Huyền Cung này, định là có bảo bối ghê gớm!

Mở hộp ra xem, bên trong thế mà lại trống không, có điều, bảo bối đã không ở trong hộp, vậy tất nhiên là ở trong quan quách rồi.

Thế là mọi người nhìn về phía gian quách thất này.

Quách thất cũng không lớn, nhưng ánh sáng đèn pin cũng đủ chiếu sáng toàn bộ.

Hồ Bát Nhất bèn dâng lên một quả cầu ánh sáng trong lòng bàn tay.

Đây là một pháp thuật nhỏ rất đơn giản, nhưng lại rất thực dụng.

Trong nháy mắt, cả gian mộ thất đều được chiếu sáng.

Chỉ thấy quách thất này tạo hình trời tròn đất vuông, trên bốn vách tường khắc họa lượng lớn kinh văn vãng sinh.

Mà trên mái vòm là một phù điêu kim long khổng lồ, miệng ngậm bảo châu, treo ngược trên đỉnh. "Oa ~, một con ngũ trảo kim long thật lớn!" Đại Kim Nha kinh hô.

Phải biết rằng, thời xưa chỉ có Hoàng đế, với tư cách là chân long thiên tử mới có tư cách dùng ngũ trảo kim long (rồng năm móng), những người còn lại đều không có tư cách!

Cho dù là hoàng tử cũng không được!

Nhìn quy cách mộ táng của gian mộ thất này, hiển nhiên đã tiếm việt rồi.

Cũng không biết đây là vị Tần Vương nào của triều Minh.

Nhưng theo Hồ Bát Nhất thấy, có khả năng là con trai của Hồng Vũ hoàng đế, Chu Thụ.

Hắn ở trên đất phong của mình, có thể nói là thổ hoàng đế, tác oai tác quái, cá thịt bách tính, quả là làm nhiều việc ác.

E rằng cũng chỉ có vị Tần Vương này mới có gan làm thế.

Hồng Vũ hoàng đế đối với người khác thì cực kỳ tàn nhẫn, nhưng duy độc với thân thích của mình thì năm lần bảy lượt dung túng.

Có lẽ thấy Chu Thụ đã chết rồi, tiếm việt thì cứ tiếm việt đi, cũng không quá truy cứu. "Chậc chậc, xem ra Tần Vương này lúc sống không ngồi lên được ngôi vị hoàng đế, chết rồi muốn trải nghiệm cảm giác làm hoàng đế một chút đây mà!

Kim long ngậm bảo châu, có một cái tên, gọi là Hiên Viên Kính!" Lại nhìn bốn phía mộ thất, có nhĩ thất (gian phụ) và hậu thất, ngoài ra còn có một khối bia đá không chữ do rùa đá đội.

Trong nhĩ thất đến lúc đó sẽ có một ít bình lọ vại hũ, Bàn Tử qua đó thu hết.

Mà dưới mái vòm, ngay chính giữa mộ thất là một tòa đài sen ba mươi sáu phẩm điêu long khắc phượng.

Ở trung tâm đặt một cỗ quan quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc khổng lồ, dưới lớp sơn ta bong tróc, toàn là vân vảy rồng sáng rực như tơ vàng!

Trên lớp sơn vẽ hình lý ngư hóa long (cá chép hóa rồng) bằng sơn

màu, hai bên mỗi bên có một vại rồng đựng đầy dầu đèn, bên trên có đèn cung đình mạ vàng, tim đèn còn bảo tồn hoàn chỉnh nhưng cũng đã sớm tắt.

Nhưng sau khi toàn bộ địa cung bị phong bế, việc đốt nến sẽ tiêu hao sạch dưỡng khí trong địa cung, cũng có tác dụng bảo vệ quan quách.

Ngoài ra xung quanh còn có mấy cái tượng người đứng phân liệt hai bên quan quách. "Vãi chưởng, lại là một cỗ quan quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc!" Đại Kim Nha cũng trố mắt nhìn, đầy vẻ chấn hám.

Đây chính là bảo bối trong truyền thuyết nha, sao Tần Vương này lại dùng được?

Sao không cống hiến cho bố hắn, lại tự mình tư tàng thế này? "Khoan đã, Bàn gia, ngài vừa nói cái gì?

Lại là?

Sao hai vị ở đâu mà còn từng thấy quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc này?" Loại gỗ nam mộc này chỉ có chôn dưới đất vạn năm mới hình thành bán hóa thạch long lân kim tơ nam, tính chất hóa thạch khiến nó kiến không thể đục, thủy hỏa bất xâm.

Là loại quan mộc cực phẩm nhất, có thể ngộ nhưng không thể cầu!

Hồ Bát Nhất nghe Đại Kim Nha hỏi, bèn nói: "Cái đó vừa khéo là chuyện thời gian trước, bọn tôi theo Thẩm gia đi Dự Tây, chuyến đó đúng là kinh tâm động phách!

Đó là một cổ thôn đã bị diệt vong từ thời Đường, cuối cùng cả thôn còn bị nuốt chửng vào trong hư vô Quỷ Phương!

Tại nơi đó, có một ngôi mộ Na Vương, bên trong táng lại không

phải Na Vương, mà là một yêu vật rất lợi hại!

Hắn dùng chính là quách Âm Trầm Kim Tơ Nam Mộc, bên trong khảm quan tài Côn Luân Bạch Ngọc!

Trên đời gần như độc nhất vô nhị!

Không biết cái quan quách này có so được với cái kia không?" Đại Kim Nha nghe vậy, cả người đều bị trấn trụ. "Lợi... lợi... lợi hại thế ư?" Còn cái hư vô Quỷ Phương kia, vừa nghe đã biết cực kỳ nguy hiểm.

Cả cái thôn đều rơi vào đó, bọn họ thế mà lại bình an vô sự đi ra, vậy thì đúng là trâu bò phá thiên rồi! "Hồ gia, Bàn gia, trải nghiệm này của các ngài, nói ra ai dám tin chứ, đúng là quá ma huyễn!

Em lão Kim bái phục!" "Hắc hắc, đó là đương nhiên." Bàn Tử vẻ mặt tự đắc. "Có điều, trước mắt chúng ta cứ xem cái quan quách Tần Vương này đã, bên trong không biết đều có bảo bối gì đây!" Trên đài sen này còn có song long quấn quanh, đây là pháp đài.

Xưa nay đều là truyền thống Phật Đạo, dùng cái này làm giường đặt quan tài, hàm chứa ý nghĩa kiếp sau siêu sinh.

Ba người ánh mắt đều dán chặt vào quan quách.

Mấy lần trước Hồ Bát Nhất đều xuống mộ cùng Thẩm Hạo, lần này đi trộm mộ riêng với Bàn Tử và Đại Kim Nha, cảm thấy bản thân cũng nên tuân thủ truyền thống Mạc Kim Giáo Úy một chút, thế là hô hào Bàn Tử đến góc đông nam mộ thất thắp một cây nến lên.

Tuy rằng chẳng có tác dụng gì mấy, nhưng cũng có chút an ủi tâm lý. "Ái chà, Lão Hồ, sao tự nhiên lại nhớ ra vụ thắp nến thế?

Nói ra thì, tuy chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy, nhưng hình như chưa lần nào giữ đúng quy củ tổ truyền cả, ha ha ~" Bàn Tử cầm nến, bỗng nhiên cười hi hi nói.

Không sai, một lần cũng chưa từng.

Quy củ Mạc Kim Giáo Úy: Gà gáy đèn tắt không sờ vàng (mạc kim), nến tắt phải để đồ lại chỗ cũ, dập đầu mấy cái rồi lui ra; mỗi ngôi mộ chỉ lấy một món đồ...

Mà bọn họ, gần như lần nào cũng là đầu cứng đấu với tống tử, sau đó mới lấy đồ tùy táng rời đi.

Hơn nữa còn gần như khoắng sạch cả mộ.

Mà đa số những lúc có Thẩm gia ở đó thì đều không thắp nến.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Được rồi được rồi, nói nhảm nhiều thế làm gì?

Hôm nay coi như hiếu kính tổ sư gia, thắp cây nến đi ~" Hắn ngầm hiểu ý không nhắc đến chuyện chỉ lấy một món đồ.

Có nói thì Bàn Tử cũng sẽ không đồng ý đâu.

Bàn Tử lấy ra một cây nến chắn gió, đi tới góc đông nam mộ thất, châm lửa.

Ngọn lửa nến không lớn, nhưng lại ổn định vô cùng, chút âm phong không thổi tắt được.

Sau đó, lại đi về phía Hồ Bát Nhất bên cạnh quan quách.

Lúc đi ngang qua năm cái tượng đồng tử tùy táng kia, lại bỗng nhiên chú ý tới, mấy tượng người canh giữ bên cạnh quan quách này thế mà đều không có mặt.

Mặt của chúng vốn dĩ là có, chỉ là bị người ta cố tình cạo đi rồi.

Chương 380

Trong đó một cái còn bị ngã lăn ra đất, đầu cũng rụng mất.

Từ trong lớp đất nung nứt vỡ, còn có thể nhìn thấy nhục thân của một đứa bé bị phong kín trong tượng gốm.

Đây thế mà lại là tượng người sống!

Đại Kim Nha gan bé, khá túng, nhìn thấy đồng tử này, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng từ trên người lấy ra ba điếu thuốc, châm lửa rồi kẹp trong tay, vái tứ phía, trong miệng lẩm bẩm, đại ý chính là: Oan có đầu nợ có chủ, muốn báo thù thì tìm chủ nhân ngôi mộ, đừng tìm chúng tôi là được.

Chế độ tuẫn táng người sống bắt đầu từ thời Hạ Thương Chu, kéo dài mãi đến giữa thời Minh mới bị phế trừ.

Đại Minh "Thổ Mộc Bảo Chiến Thần" Chu Kỳ Trấn cả đời hiếm hoi làm được một việc tốt đáng khen ngợi (chính là bãi bỏ chế độ này).

Trong truyền thuyết dân gian, người bị chôn sống oán khí rất nặng, thường thường âm hồn bất tán, mà trong cổ mộ âm khí thâm trọng, quỷ quái càng dễ dàng thành hình.

Năm cái tượng gốm đồng tử cùng quan quách vừa khéo tạo thành thế "Ngũ Long Phủng Thánh"!

Chỉ là, thường ngôn nói "Vô khiếu bất thông linh", mấy cái tượng người này mặt đều bị cạo đi, dẫn đến oán khí không thổ ra được.

Một cái "Ngũ Long Phủng Thánh" đang yên đang lành, biến thành "Ngũ Quỷ Triền Thi"!

Với sự tàn bạo của Tần Vương Chu Thụ, trong đất phong của hắn

không biết có bao nhiêu người mong hắn chết không được tử tế.

Có bản lĩnh, có năng lực làm được việc này, cũng chỉ có đám thợ thủ công xây dựng lăng mộ.

Xưa nay thợ xây lăng mộ, không một ai là không bị chôn sống trong lăng mộ để diệt khẩu sau khi xây xong.

Đám thợ này một là vì mạng sống, hai là vì phát tiết phẫn nộ trong lòng, làm ra loại chuyện này cũng không lạ, nhất là đối với loại người như Chu Thụ.

Nhìn lại lần nữa, Hồ Bát Nhất quả nhiên phát hiện trên đỉnh cuốn vòm của hậu thất có một cái lỗ, đó chính là "miệng lò" mà đám thợ để lại cho mình đào tẩu, đồng thời cũng phá hoại phong thủy cách cục của lăng mộ!

Lăng Tần Vương biến thành bộ dạng như bây giờ, rất khó nói không có nguyên nhân từ những thứ này!

Đại Kim Nha cầm thuốc vái mấy cái, dường như không có phản ứng gì, lão thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, trong mộ thất sáng trưng bỗng nhiên xuất hiện một luồng lục quang, Bàn Tử mạnh mẽ quay đầu, phát hiện cây nến ở góc tường thế mà đã biến thành màu xanh lục! "Đệt, Lão Hồ, ông bảo hai chúng ta có phải xung khắc với tống tử không, sao lần nào cũng có tống tử thế?" Bàn Tử híp đôi mắt ti hí lại.

Hồ Bát Nhất lại nói: "Kệ xác nó, chúng ta lại không phải người thường, mấy con tiểu quỷ này dám lên mặt với chúng ta thì xử chết chúng nó." Đại Kim Nha bị lục quang này dọa cho run lẩy bẩy, trực tiếp trốn ra sau lưng Hồ Bát Nhất. "Hồ gia, Bàn gia, em lão Kim hôm nay trông cậy cả vào các ngài cứu mạng đấy!" "Yên tâm đi Kim gia, trừ tà bắt quỷ, dễ như trở bàn tay!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt không thèm

để ý nói.

Lúc này, năm con quỷ đồng đã từ trong thi thân tượng gốm bò ra ngoài.

Toàn thân hắc vụ lượn lờ, tà khí lan tràn, diện mục hung ác dữ tợn.

Ánh mắt tràn đầy oán hận, ác ý nhìn về phía ba người Hồ Bát Nhất.

Có điều, ngôi cổ mộ này dù sao cũng chỉ là cổ mộ thời Minh, thời gian không tính là quá lâu, cũng chỉ hơn năm trăm năm.

Cộng thêm âm tà chi khí trong cổ mộ đại bộ phận thường tập trung trên người chủ mộ, cho nên mấy con quỷ đồng này cũng không lợi hại lắm, hai người Hồ Bát Nhất tùy tiện cũng có thể giải quyết.

Bàn Tử lấy ra Đả Thần Tiên mới toanh, pháp lực quán chú, hào quang khu tà phá sát tỏa sáng rực rỡ.

Một roi một đứa, trực tiếp đánh tan tà sát oán khí trên người mấy con tiểu quỷ này.

Đi theo bên cạnh Thẩm Hạo thời gian dài như vậy, bọn họ cũng biết không thể tùy ý hạ sát thủ, càng huống hồ mấy con quỷ đồng này đều là người đáng thương, trong lòng Bàn Tử có một phần thương cảm.

Chỉ đánh tan tà sát oán khí, giữ lại cho mấy quỷ đồng này một mạng.

Diện mục dữ tợn của quỷ đồng trở nên bình hòa.

Hồ Bát Nhất niệm Vãng Sinh Chú, tuy rằng không phải đệ tử Đạo giáo, nhưng niệm chú cũng có tác dụng.

Đây là chuyện tốt đưa nghiệp tích cho Âm sai Địa phủ, Âm sai Địa

phủ sau khi cảm ứng được tự nhiên sẽ có người tiếp dẫn vong hồn.

Rất nhanh, năm con quỷ đồng chìm vào lòng đất, tiến vào nơi minh minh.

Bọn chúng cũng hiểu ra, hóa ra đám Vãng Sinh Chú chi chít trên tường này là chuẩn bị cho bọn chúng!

Nguy cơ giải trừ, ba người lại nhìn về phía quan quách giữa mộ thất. "Đi, chúng ta khai quan thôi!" Bàn Tử nóng lòng xoa xoa tay.

Đại Kim Nha càng là mặt mày hớn hở, toét miệng cười, cái răng cửa bằng vàng dưới ánh sáng quang cầu lóe lên kim quang. "Đi đi đi ~, mau xem Tần Vương này rốt cuộc giấu bảo bối gì!" Ba người rảo bước tiến lên, bước lên giường quan tài đài sen ba mươi sáu phẩm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người cùng nhau phát lực, đẩy nắp quách ra.

Một luồng thi khí hôi thối đen ngòm từ trong quách nam mộc bay ra, lập tức cả mộ thất tràn ngập một luồng hắc khí, thối khí ngất trời.

Hồ Bát Nhất trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, dấy lên một trận gió lớn thổi ra ngoài mộ đạo, trực tiếp thổi bay luồng hắc khí này ra ngoại giới.

Tiếp đó lại mở nắp quan tài bên trong, lộ ra chân thân của vị Tần Vương này.

Chỉ thấy trên người hắn khoác mười mấy lớp cẩm bào rồng cuộn, nằm trong quan tài.

Quanh thân bày đầy lượng lớn trân bảo tùy táng hào quang chói mắt.

Minh châu ngọc bích, cây san hô bảo thụ, khám thờ Phật mạ vàng, đủ loại kim ngân ngọc khí.

Hơn nữa, hai bên người hắn, mỗi bên có một ngọc mỹ nhân, là phi tử tùy táng.

Đúng là xa hoa!

Nhìn đến mức Đại Kim Nha mắt chữ A mồm chữ O, há hốc mồm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng chấn động liên hồi, Tần Vương này đúng là biết chơi.

Sau đó, hai người mỗi người một bên, đem toàn bộ đồ tùy táng trong quan quách nhét hết vào trong nhẫn trữ vật.

Kim nguyên bảo, ngọc như ý, chén mã não, sừng tê giác, ngà voi...

Một cái cũng không chừa lại, ngay cả ngọc mỹ nhân kia, hai người cũng trực tiếp bê đi luôn.

Cuối cùng, lại nhìn về phía cái bọc vải vàng mà thi thể Tần Vương đang ôm trong ngực.

Mở ra xem, bên trong là một cái khám thờ Phật mạ vàng, bên trong thế mà lại là một tôn Trân Châu Phật!

Một pho tượng Phật thiên sinh trong vỏ trai ngọc trai, vỏ trai đã ngọc hóa, còn trong khám thờ khảm bát bảo, dưới đặt đế Phật bằng phỉ thúy, tuy rằng chỉ lớn cỡ một thước, nhưng lại dị thường tinh xảo, là bảo bối mà vị Tần Vương này lúc còn sống yêu thích nhất!

Đại Kim Nha nhìn đến chảy cả nước miếng, toàn thân kích động run rẩy. "Vô giá chi bảo!

Vô giá chi bảo a!" Đại Kim Nha vội vàng ôm lấy tôn Trân Châu Phật này, tỉ mỉ ngắm nghía, yêu thích không buông tay.

Nhìn một lúc lâu, Hồ Bát Nhất mới đón lấy từ tay Đại Kim Nha. "Kim gia, vẫn là để tôi thu lại đi, đừng làm hỏng mất!" Đại Kim Nha ánh mắt đầy vẻ không nỡ, nhưng vẫn chuyển tay đưa cho Hồ Bát

Nhất, để hắn thu vào trong nhẫn trữ vật.

Sau khi lấy đi chiếc khám Phật bằng châu báu cuối cùng, đồ đạc trong quan tài coi như đã bị lấy sạch, chỉ còn lại thi thể của chủ mộ là Tần Vương.

Nhưng đúng lúc này, thi thể trong quan tài cũng xảy ra dị biến.

Thi thể vốn còn khá căng đầy, lúc này đã khô quắt lại, miệng cũng há ra.

Chỉ thấy một ngọn quỷ hỏa từ miệng Tần Vương phun ra, màu xanh lục pha vàng, trông rất quỷ dị.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức phản ứng, tập trung tinh thần cảnh giác, pháp nhãn cũng đã mở, nhưng lại không phát hiện thi thể có dấu hiệu thi biến.

Ngược lại, toàn bộ thi khí và tà khí trên người hắn đều theo ngọn quỷ hỏa này mà thoát ra ngoài, lơ lửng bất định phía trên quan tài.

Đại Kim Nha nhìn ngọn lửa quỷ dị, lập tức hoảng hồn, như chim sợ cành cong, xoay người định bỏ chạy.

Chương 381

May mà Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh hơn, một tay đè Đại Kim Nha lại, bắt gã đứng yên tại chỗ, không được cử động lung tung.

Thời xưa, dân gian có truyền thuyết về quỷ hỏa vồ người, tương truyền đó là lồng đèn của Diêm Vương, người sống một khi bị quỷ hỏa vồ trúng thì tương đương với việc đụng phải Diêm Vương.

Một khi dính phải, nó sẽ bám chặt vào người như giòi trong xương, không thể cản, không thể dập tắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị thiêu chết.

Hồ Bát Nhất biết rằng, cái gọi là lồng đèn Diêm Vương thực chất là hiện tượng lân quang trong mộ.

Không khí trong mộ không lưu thông, nhưng một khi có người đi lại sẽ làm thay đổi luồng khí, quỷ hỏa cực nhẹ, sẽ di chuyển theo luồng khí và vồ thẳng vào người!

Trong thi thể của Tần Vương chắc chắn đã bị đổ lân, một khi mở quan tài, thi thể tiếp xúc với không khí, sau khi ôxy hóa và phân hủy, lân trong cơ thể sẽ lộ ra ngoài không khí và bốc cháy, hình thành hiện tượng quỷ hỏa vồ người.

Lúc này không thể chạy, chạy càng nhanh, quỷ hỏa đuổi càng gấp!

Đây cũng là một thủ đoạn để đối phó với bọn trộm mộ.

Tuy nhiên, hoàng gia nhà Minh cũng có cao nhân, đã xử lý thi thể của Tần Vương, khiến nó không thể xảy ra thi biến.

Không biết có liên quan gì đến Quan Sơn Thái Bảo không nữa.

Ngọn quỷ hỏa này hình thành dựa trên lân tinh, mà lượng lân trong thi thể không nhiều lắm, cháy lên rất nhanh đã cạn kiệt.

Ngọn âm hỏa này cũng theo đó mà biến mất, còn luồng âm tà khí kia thì tản ra giữa trời đất.

Cùng với sự biến mất của quỷ hỏa, cả lăng mộ lại xảy ra những biến hóa quỷ dị.

Toàn bộ lăng mộ dường như bị một lớp bóng tối bao phủ, mọi thứ như thể mất đi ánh sáng.

"Đây...

đây là chuyện gì vậy?" Đại Kim Nha ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, chỉ thấy sắc mặt hai người đều trở nên vô cùng xám xịt, không có sinh khí, chẳng khác nào một khuôn mặt người chết.

Mà Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng vậy, mọi thứ trước mắt họ đều biến thành một màu xám xịt.

Hai người nhận ra sự bất thường.

Nhưng dưới thần thức dò xét, mọi thứ lại vô cùng bình thường, không có gì đặc biệt, chỉ là ánh sáng tối đi một chút.

Ngẩng đầu nhìn lên, viên long châu trong miệng con rồng vàng điêu khắc trên đỉnh vòm như một lỗ đen, nuốt chửng cả ánh sáng.

Làn sương đen thoát ra từ quan tài lúc trước vẫn còn một phần lượn lờ xung quanh nó.

"Huyễn cảnh!" Hồ Bát Nhất lập tức tung ra một đạo pháp lực, đánh vỡ viên châu trong miệng rồng vàng.

Ngay lập tức, mọi thứ xung quanh cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Thế nhưng, cơ quan trong lăng mộ nối tiếp nhau không ngừng, long châu vừa bị phá vỡ, toàn bộ thủy ngân giấu bên trong con rồng vàng lập tức đổ ập xuống.

Thủy ngân này không phải màu chu sa đỏ, cũng không phải màu bạc, mà là màu đen, đã được xử lý đặc biệt, bên trong còn có kịch độc, độc chồng thêm độc!

Nó nhấn chìm toàn bộ quan tài.

Không chỉ vậy, một tiếng động cơ quan yếu ớt vang lên, ở bốn góc sàn lăng mộ, đồng thời "ùng ục ùng ục" trào ra một lượng lớn nước đen, tốc độ cực nhanh.

Giống như mở vòi nước áp suất cao, chỉ trong vài hơi thở, nước đã ngập đến bắp chân.

"Là mạch nước ngầm!" Thần thức của Hồ Bát Nhất dò xuống lòng đất, lập tức nhìn thấu, cơ quan của ngôi mộ cổ này nối với mạch nước ngầm, nếu bọn trộm mộ không ra ngoài kịp thời, sẽ bị chết đuối trong lăng!

Thậm chí, Hồ Bát Nhất còn nhìn thấy một con ba ba khổng lồ dưới nước.

Những món đồ tốt nhất trong địa cung đều đã lấy đi cả rồi, cái quan tài này, thôi không động đến nữa, vẫn nên giữ chút thể diện cho chủ mộ.

Hồ Bát Nhất tóm lấy Đại Kim Nha, cùng Bàn Tử nhanh chóng lao ra khỏi đại điện địa cung, bay ra ngoài.

Sau đó, họ bay ra khỏi huyệt động mộ đạo, trở lại mặt đất.

Đại Kim Nha kinh hồn bất định: "Ối trời, dọa chết tôi rồi!

Cứ tưởng chúng ta sắp phải tắt nến rút sáp rồi chứ!" Bàn Tử cũng nói: "Ai mà biết được, trong huyền cung của Tần Vương lại có nhiều cơ quan như vậy!" "Lại còn có cả thủ đoạn đồng quy vu tận, nếu là người thường tới đây, e rằng thật sự phải tắt nến rút sáp rồi!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Chuyến đi này xem như viên mãn kết thúc rồi, chúng

ta cũng nên trở về thôi!" Đại Kim Nha đột nhiên lại nhớ đến lão Mã Oa Tử đã ngầm hại họ lúc trước, nhìn xuống đất, Mã Thuyên cũng đã sớm tỉnh lại và bỏ đi rồi.

Thần thức của Hồ Bát Nhất quét qua, không phát hiện thấy thi thể của lão Mã Oa Tử, chứng tỏ lão ta đúng là mạng lớn không chết.

Đại Kim Nha vẫn không nuốt trôi cục tức này.

"Không được, không thể để cho lão Mã Oa Tử đó dễ dàng như vậy được.

Đi, chúng ta đến nhà lão!" "Nhà lão không phải còn có cái bát men xanh hình mặt quỷ sao, không thể lãng phí được!" "Cứ coi như là bồi tội cho chúng ta đi!" Đại Kim Nha vẻ mặt phẫn nộ nói.

"Ha ha, Kim gia nói đúng, chúng ta đi!" Bàn Tử cười nói.

Sau đó, ba người đi thẳng đến nhà lão Mã Oa Tử.

Trong nhà không một bóng người, e là lão ta chưa về.

Hoặc là đã về lấy đồ rồi chuồn mất, mấy người họ không bắt được người.

Hơn nữa, cái bát sứ men xanh hình mặt quỷ kia cũng không tìm thấy.

Nhìn cảnh nghèo rớt mồng tơi trong nhà lão Mã Oa Tử, rồi lại nhìn đống tranh tết hình đầu lừa.

Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ ra, một trong tứ đại thị tộc trộm mộ nổi lên từ thời Minh là dòng dõi Cửu U Tướng Quân, chính là thờ lừa đen làm tổ sư, thường xuất hiện ở vùng Tần Tấn.

Hơn nữa, do dòng dõi Cửu U Tướng Quân từng được hoàng gia phong tặng, đã thề không trộm lăng mộ nhà Minh, nếu không sẽ bị trời tru đất diệt.

Chẳng lẽ lão Mã Oa Tử này lại là truyền nhân của Cửu U Tướng Quân sao?

Theo truyền thuyết, truyền nhân của Cửu U Tướng Quân trộm mộ khác với người thường, họ không bao giờ tự mình mở quan tài, mà là nấp sau lưng người khác, đợi người khác lấy được đồ rồi mới ra tay hạ thủ, hớt tay trên.

Hơn nữa, danh hiệu Cửu U Tướng Quân từ trước đến nay chỉ có một người được truyền lại, chắc chắn không truyền đến tay lão Mã Oa Tử này.

Lúc trước còn tưởng chỉ là một lão già nhà quê chuyên hớt tay trên, không ngờ lại giấu mình sâu như vậy!

Nhưng dù có là truyền nhân của Cửu U Tướng Quân thì sao chứ?

Lần này tha cho lão một mạng, nếu còn có lần sau, thì có thể trực tiếp đi gặp Diêm Vương, Hồ Bát Nhất cũng sẽ không nương tay nữa.

Mấy người ở nhà lão Mã Oa Tử không thu hoạch được gì, bèn trực tiếp quay về.

Chuyến đi này có thể nói là bội thu, bảo vật trong huyền cung của Tần Vương đều đã lấy được hết.

Kinh thành, Thấm Nguyên Trai.

Mấy ngày Hồ Bát Nhất đi Quan Trung, Thẩm Hạo và mọi người lại rất nhàn nhã.

Trong thời gian này, Bạch Thắng Lợi và Đại Yên Điệp cũng đến thăm, tặng Thẩm Hạo một ít đặc sản do Sách Ni gửi từ Đông Bắc về.

Họ còn viết thư mời mọi người khi nào rảnh lại đến chỗ họ chơi.

Trong rừng ở Đông Bắc có rất nhiều bảo bối, đến lúc đó, còn muốn tự mình dẫn họ vào rừng săn bắn, ăn đồ nướng.

Việc này cũng không vội, họ thật sự muốn đi thì lúc nào cũng có thể đi, dù sao cũng chỉ mất vài phút.

Trong những ngày ở kinh thành, mọi người không tu luyện quá nhiều mà đắm chìm trong sự phồn hoa của thành thị.

Tu hành cũng nên kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi, không thể cứ mãi khổ tu.

Tiểu Cửu dẫn đầu, cùng với ba tiểu long nữ, thành lập một đội ăn hàng, mỗi ngày đều đi khắp các quán ăn, gánh hàng rong ở kinh thành để thưởng thức.

Chị em Hoắc Uyển Nhi có thể nói là người bản địa ở kinh thành, khá quen thuộc với các nơi, nên hai người họ dẫn các cô gái đi chơi khắp nơi, tạo thành một khung cảnh tươi đẹp trên đường phố. ...

Mấy ngày sau, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha ba người trở về.

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt ba người là biết, chuyến đi này thu hoạch chắc chắn không nhỏ.

Chương 382

Ba người cùng nhau đến sân nhà Thẩm Hạo.

Vừa vào cửa, Đại Kim Nha đã không thể chờ đợi được mà cảm ơn Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"A ha ha, mấy ngày nay thực sự cảm ơn ba vị gia, nếu không có các vị, lão Kim tôi làm sao có cơ hội phát tài lớn thế này!" "Hì hì, chuyến này tuy không thu được đồ, còn suýt bị lão Mã Oa Tử đáng chết kia hạ thủ, nhưng chúng ta lại bất ngờ phát hiện ra huyền cung Tần Vương triều Minh, kiếm được một mẻ lớn!" "Đồ tùy táng bên trong thật sự vừa tốt vừa nhiều!" Thẩm Hạo cười nói: "Vậy sao?

Vậy thì thật sự chúc mừng Kim gia.

Có những món đồ tốt nào vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử, cười nói: "Bàn Tử, chúng ta lấy ra cho Thẩm gia thẩm định đi." Bàn Tử mặt mày hớn hở, lập tức gật đầu nói: "Được thôi, Thẩm gia, hôm nay không chừng còn có thể khiến ngài mở rộng tầm mắt đấy, ha ha." Sau đó, hai người bắt đầu lấy đồ từ trong nhẫn trữ vật ra.

Cây san hô báu, ngọc minh châu.

Mấy ngàn đồng xu lỗ vuông khắc bốn chữ "Tiêu tai diên thọ", mười mấy thỏi vàng.

Còn có ngọc như ý, bình thủy tinh, chén mã não, mũ đốm lớn, sừng tê giác, ngà voi, các loại đồ vàng bạc ngọc ngà.

Còn có hai bức tượng ngọc mỹ nhân cao bằng người thật, y bào trên người màu sắc diễm lệ, tươi mới, đã được hai người Hồ Bát Nhất dùng pháp thuật bảo quản.

Cuối cùng, còn có một món bảo vật hạng nặng.

Chính là chiếc khám Phật bằng vàng ròng cao chừng một thước, bên trong thờ một pho tượng Phật châu báu.

Pho tượng Phật châu báu này dường như được hình thành tự nhiên, không có dấu vết điêu khắc của con người, vỏ ngoài của con trai già chứa châu báu đã ngọc hóa.

Trong khám Phật, bên dưới còn có một tòa sen bằng phỉ thúy.

Cả khám Phật chỉ cao chừng một thước, bên trong là tượng đức Phật ngồi đoan trang với dung mạo an tường tự tại, màu sắc tròn đầy nhu hòa.

Tay trái của ngài đặt trên đùi trái, lòng bàn tay ngửa lên, tay phải bắt ấn, tỏa ra một vầng sáng lung linh tinh xảo.

Đây quả thực là một món kỳ trân dị bảo cực kỳ hiếm thấy, khó mà có được!

Mặc dù Thẩm Hạo không tin Phật, nhưng món đồ này hoàn toàn có thể cất giữ làm bộ sưu tập.

Nếu mang đi bán thì quả thực là bán rẻ, đây có thể nói là bảo vật vô giá, không thể dùng tiền để đo lường.

Nếu gặp người tin Phật, e rằng dù phải trả giá đắt đến đâu, họ cũng sẽ thỉnh về thờ phụng.

Thẩm Hạo nhìn chiếc khám Phật châu báu này, vẻ mặt đầy hài lòng.

“Không tệ, không tệ, xem ra chuyến này vận may của các cậu thật sự không tồi!” “Ngay cả bảo vật như thế này cũng gặp được.” “Pho tượng Phật châu báu này, màu sắc óng ánh nhu hòa, thần quang nội liễm, tinh khí không mất.” “Hơn nữa trên đó còn ẩn hiện Phật quang lấp lánh, e rằng cũng có lai lịch không nhỏ!” “Có thể nhìn thấy nó, cũng coi như là vận may của chúng ta rồi!” Nhìn pho tượng Phật châu

báu này, suy nghĩ của Thẩm Hạo bay xa.

Pho tượng Phật châu báu này, không chừng thật sự có liên quan đến một vị Phật nào đó.

Vì vậy, anh nhìn về phía Đại Kim Nha, "Lão Kim à, món bảo vật này nếu mang đi bán thì quá thiệt thòi rồi.

Món này tôi muốn lấy, ông cứ ra giá đi, coi như tôi mua lại!" Đại Kim Nha nghe vậy, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thẩm gia, nếu ngài đã thích thì cứ lấy đi ạ.

Chuyến này, nếu không có Hồ gia và Bàn gia, tôi đã phải tắt nến rút sáp rồi!" "Ơn cứu mạng không phải một món bảo vật có thể bù đắp được, cứ coi như là tôi báo đáp đi." Hồ Bát Nhất lập tức phản bác: "Sao có thể gộp chung làm một được chứ, chúng ta cùng nhau xuống đó, chúng tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu ông được!" "Kim gia, nói thật nhé, gia sản của Thẩm gia vượt xa sức tưởng tượng của ông, ông cứ báo giá đi, đối với Thẩm gia mà nói, chỉ là chín trâu mất một sợi lông thôi, ông cứ yên tâm mà ra giá!" "Bất kể ông báo bao nhiêu, món bảo vật này đều xứng đáng với giá đó!" Vương Bàn Tử cũng khuyên: "Đúng vậy Kim gia, ông cũng coi như là người nhà của chúng ta rồi, không cần phải như vậy đâu." Đại Kim Nha nhìn Thẩm Hạo, thấy anh đang mỉm cười nhìn mình, trên mặt không có bất kỳ biến động nào.

"Vậy... vậy tôi nói một con số nhé?

Năm mươi vạn?" Thẩm Hạo lập tức gật đầu: "Được, vậy thì năm mươi vạn!" Thẩm Hạo đồng ý ngay, hoàn toàn không từ chối!

Đại Kim Nha có chút choáng váng, năm mươi vạn, trong mắt gã, hoàn toàn là một con số trên trời.

Ngay cả trong giới đồ cổ, đó cũng là một con số rất lớn.

Bây giờ là những năm tám mươi, thời đại mà lương tháng của một người bình thường chỉ có vài chục đồng, năm mươi vạn, đối với rất nhiều người, là một con số hoàn toàn không thể tưởng tượng được!

"Thẩm...

Thẩm gia, thật... thật sao?" Đại Kim Nha vẫn còn hơi hoảng hốt, năm mươi vạn, phải buôn bán bao nhiêu đồ cổ mới kiếm được chứ?

E rằng phải mất cả đời?

Trừ khi đi trộm mộ, làm ăn không vốn, nhưng làm ăn không vốn đâu có dễ dàng như vậy!

Chưa nói đến việc lăng mộ chưa bị trộm có dễ tìm hay không, tìm được rồi có vào được không, vào được rồi có gặp phải thứ đoạt mạng không, đồ có lấy ra được không?

Trong nhóm có ai hạ thủ sau lưng không.

Nhóm còn phải chia chác, các loại chi phí, cuối cùng, kiếm được thật sự không nhiều!

Đại Kim Nha không thể kìm nén được sự phấn khích, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

"Đây...

đây, cảm ơn Thẩm gia, lão Kim tôi, cả đời này mới lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy!" Đại Kim Nha vui mừng không khép được miệng.

Sau đó, mọi người lại tiếp tục xem những thứ khác, những thứ này thì bình thường hơn, nhưng giá trị vẫn rất tốt.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không lấy, toàn bộ nhường lại cho ba người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha sau đó đã chia nhau

số minh khí.

Lần này Đại Kim Nha coi như đã phát tài, không chỉ có năm mươi vạn tiền mặt, mà còn có một đống lớn đồ cổ minh khí.

Trong số những thứ ba người Hồ Bát Nhất mang về, thứ khiến Thẩm Hạo hứng thú nhất, đương nhiên vẫn là chiếc hộp sắt mạ vàng mà Phủ bảo quan treo trên người.

Bốn mặt của chiếc hộp này đều có một bức tranh.

Thứ này, thực ra vốn không phải là hộp, chỉ là được làm theo hình dạng của một chiếc hộp mà thôi.

Thẩm Hạo cầm chiếc hộp sắt mạ vàng này lên xem xét kỹ lưỡng.

Trên đó khắc hình Lục Ngô, Bành Họa, còn có Long Xà đồ, cũng như các dị thú như chim bay, thần lộc.

Nhưng thứ này, cũng giống như phong thủy Mật tông, vô cùng ẩn ý, dùng thần cầm dị thú để thay thế cho sông núi, nếu không phải người hiểu rõ nội tình, căn bản không thể nhìn ra những thứ này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Thẩm Hạo cũng không hiểu lắm.

Nhưng, không sao, có người hiểu.

Biết rõ cốt truyện gốc, Thẩm Hạo biết rằng Dương Tuyết Lỵ có thể hiểu được thứ này.

Dù sao, thứ này liên quan đến Minh Nguyệt Châu mà dòng dõi Bàn Sơn Đạo Nhân đã thờ phụng ngàn năm!

Chỉ có điều, mấy ngày nay Dương Tuyết Lỵ đang bế quan tu hành.

Vì vậy, Thẩm Hạo mở miệng nói với ba người Hồ Bát Nhất: "Trên thứ này ẩn giấu một bí mật lớn đấy!

Các cậu phải cẩn thận một chút, nhưng những hình vẽ trên đây, tôi cũng không hiểu, phải nghĩ cách giải mã bí mật của những hình vẽ này mới được!" Đại Kim Nha nghe vậy, vô cùng kinh ngạc: "Cái gì?

Thứ này lại còn ẩn giấu bí mật lớn?" "Vậy chẳng phải là nói, thứ này mới là thu hoạch lớn nhất của chúng ta trong chuyến đi này sao?" "Không biết rốt cuộc là bí mật gì nhỉ?" Bàn Tử cũng đột nhiên thấy lòng ngứa ngáy.

"Hì hì, bí mật!

Bí mật tốt đấy!

Không chừng lại là kho báu ở đâu đó!" "Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ, a ha ha!" Hồ Bát Nhất lại nhíu mày.

Trên hộp có giấu bí mật, nhưng ngay cả Thẩm gia cũng không nhìn ra, vậy họ phải đi đâu tìm người giải mã bí mật này đây?

Liệu có thực sự giải mã được không?

Vì vậy, Đại Kim Nha đã chụp vài tấm ảnh hình vẽ trên hộp, ra ngoài tìm người hỏi thăm.

Đại Kim Nha là một chuyên gia buôn bán đồ cổ mấy chục năm, cũng không nói trên đó có giấu bí mật, chỉ hỏi đây là đồ vật từ thời đại nào.

Nếu thật sự có người biết hàng, chắc chắn sẽ tìm đến tận cửa.

Chương 383

Chỉ có điều, Đại Kim Nha đã hỏi thăm khắp nơi, cũng không ai nhận ra.

Nhưng, tin tức thì đã lan ra ngoài.

Trong giới này, gần như không có bí mật gì, đều là người trong nghề, mạng lưới thông tin rất rộng rãi.

Mấy ngày sau, quả nhiên có người tìm đến tận cửa.

Người đó hẹn ba người Hồ Bát Nhất đến một nhà hàng Pháp gặp mặt, mời họ mang đồ đến.

Ba người đều tò mò về lai lịch của món đồ này, vì vậy quyết định đi gặp.

Đối phương rất chu đáo, còn cử người đến đón, có thể thấy là một người không thiếu tiền.

Vì vậy, ba người Hồ Bát Nhất liền mang theo chiếc hộp sắt mạ vàng, lên xe, đi thẳng đến phía tây nam đường Sùng Văn Môn.

Nhà hàng Pháp này mới mở năm ngoái.

Nhà hàng kiểu này, không phải người dân bình thường có thể đến được.

Nó được chia thành hai phần trước và sau, phần trước có tiền là vào được, còn phần sau thì phải có quan hệ.

Mặt tiền tuy không lớn, nhưng được trang hoàng lộng lẫy, mang đậm phong cách cung đình Pháp, với đủ loại đồ trang trí xa hoa, tranh sơn dầu.

Tuy nhiên, những thứ này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người ở

Hồng Kông đã được chứng kiến rồi.

Nơi xa hoa hơn thế này họ cũng đã trải nghiệm.

Hồng Kông là thiên đường của người giàu, chỉ cần có tiền, gần như mọi yêu cầu đều có thể được đáp ứng.

Đồ trang trí xa hoa ở những nơi cao cấp ở Hồng Kông có ở khắp mọi nơi.

Do đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không chút kinh ngạc.

Nhưng Đại Kim Nha thì không được như vậy, giống như một tên nhà quê chưa từng thấy sự đời, nhà hàng phong cách cung đình Pháp này, với gã, hoàn toàn là những thứ thuộc về hai thế giới khác nhau.

Gã vẫn là lần đầu tiên đến nơi cao cấp như vậy.

Nhìn đến hoa cả mắt, ngay cả buồn tiểu cũng không nhịn được.

Vừa vào cửa đã đi vào nhà vệ sinh, ra ngoài còn giơ ngón tay cái lên khen không ngớt: "Lão Kim tôi, cả đời này cũng coi như đã ăn đã thấy, nhưng vẫn là lần đầu tiên đến nơi cao cấp như vậy, ngay cả cái nhà vệ sinh này, cũng có thể được coi là cung điện Louvre trong giới nhà vệ sinh!" "Được rồi, chúng ta cũng vào đi, đừng để người ta đợi lâu." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Ba người bước vào sảnh, bên trong đã có một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi ngồi sẵn, trông rất xinh đẹp, diễm lệ quyến rũ, thậm chí có cảm giác như một hồ ly tinh, hơn nữa, trong từng cử chỉ, còn toát ra một vẻ quý phái.

Vẻ quý phái này không phải là khí chất thông thường, phải được nuôi dưỡng trong môi trường sung túc lâu dài mới có thể có được khí chất như vậy.

Người thường muốn giả cũng không giả được.

Thấy ba người Hồ Bát Nhất đi vào, cô gái lập tức đứng dậy chào đón.

"Quý khách đã đến, vẫn chưa biết quý danh của mấy vị?" Hồ Bát Nhất chắp tay hành lễ: "Không dám nhận chữ quý, tại hạ họ Hồ, hai vị này là bạn tôi, anh ta họ Vương, ở Phan Gia Viên kiếm miếng cơm ăn." Cô gái đưa tay che miệng cười nhẹ: "Lạc lạc, tốt, Mạc Kim Giáo Úy, danh bất hư truyền." "Trăm nghe không bằng một thấy, gặp mặt quả không hổ danh!" "Tiểu nữ tử bội phục, mấy vị quả nhiên không phải người thường!" Đại Kim Nha cũng nhanh nhảu mở miệng, giới thiệu cô gái này cho hai người Hồ Bát Nhất.

"Hồ gia, vị này là một bà chủ lớn, chuyên kinh doanh đồ cổ, ở Phan Gia Viên cũng có một danh hiệu vang dội, gọi là 'Ngọc Diện Hồ Ly'!" Ngọc Diện Hồ Ly kia nghe Đại Kim Nha giải thích cũng tự khiêm tốn: "Đều là do các vị bằng hữu ưu ái, không dám nhận." Hồ Bát Nhất nghe vậy, có chút kinh ngạc, lại là cô ta.

"Ngọc Diện Hồ Ly" này, trên giang hồ danh tiếng không nhỏ.

Tương truyền là hậu duệ hoàng thất, không chỉ gia thế hiển hách, mà còn là một thương nhân lớn chuyên giao dịch đồ cổ xuyên quốc gia!

Hơn nữa, những món đồ cổ mà cô ta buôn bán không phải là loại thông thường, những thứ đó không lọt vào mắt cô ta, đều là những món đồ cấp quốc bảo.

Chỉ không ngờ, cô ta lại trẻ như vậy, Hồ Bát Nhất âm thầm dùng pháp nhãn quan sát, cốt linh cũng chỉ mới hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mà dung mạo trông lại càng chỉ như hai mươi mốt, hai mươi hai.

Bảo dưỡng rất tốt!

Lại còn rất xinh đẹp, có thể nói là quốc sắc thiên hương, hơn nữa, còn có một vẻ quyến rũ của hồ ly.

Chẳng trách có biệt danh là "Ngọc Diện Hồ Ly"!

Sau vài câu xã giao, Ngọc Diện Hồ Ly liền chuyển chủ đề sang chiếc hộp sắt mạ vàng.

"Mấy vị, có phải đã đào được một món minh khí không?" Đại Kim Nha lắc đầu: "Không phải đào, là nhặt được." Ngọc Diện Hồ Ly không tỏ ý kiến, cô ta cũng không quan tâm là đào hay nhặt, chỉ là, cô ta nhất định phải có được món đồ này.

"Món đồ này tôi muốn, các vị cứ ra giá đi!" Hồ Bát Nhất nhanh trí suy nghĩ, bịa ra một câu chuyện, muốn từ miệng Ngọc Diện Hồ Ly thăm dò lai lịch của món đồ này.

Nhưng, Ngọc Diện Hồ Ly này rất tinh ranh, không hé răng nửa lời, mặc cho Hồ Bát Nhất hỏi thế nào, cũng đều cắn chặt không buông.

"Không có quy củ không thành vuông tròn, đợi anh bán món đồ đó cho tôi, tôi sẽ nói cho anh biết." Hồ Bát Nhất thấy Ngọc Diện Hồ Ly không chịu nói, cũng lười dây dưa thêm.

Món đồ này liên quan đến bí mật mà Thẩm gia đã nói, làm sao có thể bán cho cô được chứ, vốn dĩ Hồ Bát Nhất cũng không có ý định bán, anh cũng không thiếu chút tiền đó.

Vì vậy liền nói: "Thế này, hay là cô cho một cái giá, chúng tôi về bàn bạc lại đã." Ngọc Diện Hồ Ly xua tay: "Đừng vội, ít nhất cũng phải cho tôi xem đồ chứ?" Thứ mà Ngọc Diện Hồ Ly thực sự quan tâm là mấy bức hình vẽ trên hộp, nhưng, chỉ dựa vào ảnh chụp, không thể nhìn rõ, tốt nhất vẫn là có đồ thật trong tay, dù sao cũng không thiếu tiền đó.

So với bí mật đằng sau nó, chút tiền này căn bản không đáng là gì!

Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Xin lỗi, chúng tôi ra ngoài vội quá, quên mang theo đồ rồi." Ngọc Diện Hồ Ly lại nói: "Vậy không ngại dẫn tôi đi xem cũng được." Hồ Bát Nhất tự nhiên không đồng ý: "Đồ trong tay tôi cũng không bay mất được, cần gì phải vội vàng một lúc, đợi thêm vài năm nữa cũng không muộn." Ngọc Diện Hồ Ly sắc mặt cứng lại: "Anh đang đùa với tôi đấy à?" Hồ Bát Nhất xua tay: "Không thể nào, tôi không có ý đó." Sắc mặt Ngọc Diện Hồ Ly âm trầm.

Hồ Bát Nhất cũng không muốn ở lại thêm nữa, đã không đàm phán được, thì không cần thiết phải ở lại đây.

Vì vậy ba người chắp tay cáo từ.

Chuyến đi này coi như công cốc, ngay cả cơm cũng chưa được ăn.

Vì vậy ba người ra ngoài ăn tạm một chút, rồi quay về chỗ Thẩm Hạo.

Hồ Bát Nhất vốn dĩ không có ý định bán.

Hơn nữa, Ngọc Diện Hồ Ly này không phải là người tốt!

Những người làm ăn với cô ta, một bên là băng nhóm trộm mộ nước ngoài, một bên là tài phiệt buôn lậu quốc bảo, đều không phải là thứ tốt đẹp gì.

Cho dù có thật sự muốn bán, Hồ Bát Nhất cũng không muốn bán cho cô ta.

Khi hai người trở về, Dương Tuyết Lỵ cũng đã xuất quan.

Hóa ra sau khi cô xuất quan không thấy hai người Hồ Bát Nhất đâu, liền tìm đến chỗ Thẩm Hạo, cô cũng vừa mới đến không lâu, vừa hay gặp ba người Hồ Bát Nhất trở về.

Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Hai người đi đâu vậy?" "À, đi gặp Ngọc Diện Hồ Ly, cô ta nói muốn mua chiếc hộp sắt mạ vàng trong tay

chúng ta, chúng tôi nghĩ cô ta có thể biết chút gì đó, nên định đi thăm dò." "Thứ gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Thẩm Hạo cũng lên tiếng: "Lấy ra cho Tuyết Lỵ xem đi." Hồ Bát Nhất lập tức lấy chiếc hộp sắt mạ vàng từ trong nhẫn trữ vật ra, đưa đến trước mặt Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ nhận lấy, xem xét kỹ lưỡng từ trong ra ngoài, rồi nhíu mày.

"Thứ này, tôi nhận ra!" "Trong thông tin truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân chúng tôi, có thông tin liên quan đến nó." "Thứ này không phải là chiếc hộp để đựng đồ, mà là một bộ kim thư!" "Kim thư?" Bàn Tử nghe vậy, vô cùng kinh ngạc.

"Đây chẳng phải là một cái hộp sắt sao?

Có chỗ nào giống sách chứ?" Đại Kim Nha cũng cảm thấy rất kỳ diệu, sao lại có người làm sách thành hình dạng của một chiếc hộp.

"Đừng vội, mọi người nghe tôi nói." Dương Tuyết Lỵ ra hiệu cho mấy người bình tĩnh.

"Thứ này, tương truyền là quốc bảo của Tây Hạ, từ trong ra ngoài, tổng cộng đúc khắc bốn bức đồ, dùng để thay thế cho bia văn bích họa, cho dù ngàn năm trôi qua cũng sẽ không bị hư hỏng!" "Thời kỳ thịnh vượng nhất của Tây Hạ, cương vực phía đông đến Hoàng Hà, phía tây đến Ngọc Môn Quan, gần như chiếm cứ toàn bộ hành lang Hà Tây, cho đến khi Mông Nguyên trỗi dậy, sáu lần chinh phạt Tây Hạ, tiêu diệt nó." "Không ngờ kim thư của Tây Hạ lại trở thành đồ tùy táng của Tần Vương triều Minh, rồi lại bị các anh mang ra ngoài!" Những lời này của Dương Tuyết Lỵ nói có sách mách có chứng, mọi người đều không khỏi kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất vạn lần không ngờ, mình tìm kiếm cả nửa ngày, hóa

ra người cần tìm lại ở ngay bên cạnh mình.

Đúng là ứng với câu thơ kia. *Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xử! (Tìm nàng trăm ngàn độ giữa biển người, chợt ngoảnh đầu lại, người ấy lại ở nơi đèn đuốc lụi tàn!)* "Đây...

Tuyết Lỵ, vậy em có thể nhìn ra, trên kim thư này, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì không?

Thẩm gia nói trên đây ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa!" Dương Tuyết Lỵ cũng kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Hạo: "Thẩm gia, ngài cũng biết bí mật trên đây sao?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Tôi chỉ biết trên đây có bí mật, nhưng là bí mật gì thì tôi lại không hiểu!" Vẻ tò mò trên mặt Bàn Tử vô cùng đậm đặc, lập tức hỏi Dương Tuyết Lỵ: "Tham mưu Dương, em mau nói xem, trên kim thư này nói những gì?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, đặt kim thư hình hộp sắt mạ vàng lên bàn, tiếp tục nói: "Theo ghi chép của văn hiến cổ sử, ở phương Tây có một ngọn Ma Sơn, trong núi có một đàn thành, còn được gọi là Mật Chú Phục Ma Điện!" "Kim khuyết trong điện, cao hơn trăm trượng, lại có Minh Nguyệt Châu, đường kính hai thước, ánh sáng có thể chiếu xa ngàn dặm!" "Mà kim thư Tây Hạ này, chính là một tấm bản đồ kho báu!" "Trong Mật Chú Phục Ma Điện cất giấu chí bảo mà Tây Hạ thờ phụng!" "Mật Chú Phục Ma Điện?" Cái tên này vừa xuất hiện, mọi người lập tức cảm thấy sự không đơn giản trong đó.

"Chẳng lẽ bên trong trấn áp yêu ma cường đại nào đó sao?" Nước Tây Hạ sùng bái Phật giáo, quý tộc trong nước cơ bản đều là tín đồ Phật giáo.

Chương 384

Dương Tuyết Lỵ nói, trong Mật Chú Phục Ma Điện này, thứ được thờ phụng không phải là tiên thần Phật tượng gì, mà là một bức bích họa khổng lồ.

Trong đó vẽ cảnh Phục Ma Thiên Tôn trấn áp yêu ma.

Mà theo truyền thuyết, trong Mật Chú Phục Ma Điện, bên dưới bức bích họa, là một ngôi mộ chôn cất yêu nữ.

Bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn chính là để trấn áp cô ta!

Dương Tuyết Lỵ từ trong nhẫn trữ vật của mình lấy ra một cuốn sách tranh, bên trong có một bức bích họa về đề tài Phục Ma Thiên Tôn, có lẽ cũng tương tự như trong Mật Chú Phục Ma Điện.

Cô lật sách tranh ra, cho mọi người xem.

Chỉ thấy trong tranh, Phục Ma Thiên Tôn ngồi đoan trang ở trung tâm trên tòa Tu Di, hai bên trái phải, chính là Lục Ngô chín đầu và Bành Họa.

Xung quanh còn có rất nhiều vũ nhân vây quanh, khí thế nghiêm nghị, gươm tuốt nỏ giương, có thể thấy kỹ nghệ của họa sĩ vô cùng cao siêu.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Cái gọi là Ma Sơn, theo như tôi biết, hẳn là dãy núi ở rìa phía nam sa mạc Mao Ô Tố, núi cao vực thẳm, khắp nơi là vách đá đứt gãy, từ xưa đến nay, đều được người dân thảo nguyên gọi là Ma Sơn!" "Mật Chú Phục Ma Điện đó nằm trong Ma Sơn, tuy không biết vị trí cụ thể, nhưng, gần như có thể xác nhận, chính là ở khu vực đó." "Nhưng, bây giờ các anh đã để lộ ảnh chụp ra ngoài rồi, e rằng bây giờ đã có không ít người đang nhắm vào

chúng ta!" Bàn Tử xua tay: "Không sao, đều là một đám tép riu, không ảnh hưởng gì đến chúng ta!" Nhưng Hồ Bát Nhất vẫn nói: "Nhưng bây giờ ảnh chụp đã bị lộ ra ngoài rồi, nếu Ngọc Diện Hồ Ly kia thật sự biết gì đó, e rằng mấy tấm ảnh đó cũng đã đủ để cô ta tìm ra manh mối về Mật Chú Phục Ma Điện rồi!" "Thẩm gia, chúng ta có nên đi một chuyến, trước khi họ tìm thấy, tìm ra Mật Chú Phục Ma Điện trước không?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thẩm Hạo hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lại càng trực tiếp mở miệng nói: "Đi, nhất định phải đi!" Hồ Bát Nhất nhìn Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt đầy dò hỏi.

Dương Tuyết Lỵ ngập ngừng một lát, rồi nói: "Minh Nguyệt Châu ở đó!" "Minh Nguyệt Châu?

Đó là gì?" Hồ Bát Nhất lúc này vẫn chưa biết Minh Nguyệt Châu là gì, bởi vì Dương Tuyết Lỵ vẫn chưa nói với anh ta.

Dù sao thì Minh Nguyệt Châu này đã thất lạc hai nghìn năm, lại không có trong tay mình, có gì đáng để nói đâu, nói ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Dương Tuyết Lỵ thấy Hồ Bát Nhất hỏi, bèn nhân cơ hội nói cho mọi người biết.

"Minh Nguyệt Châu là thánh vật mà tộc Trát Qua Lạp Mã chúng tôi thờ phụng từ xa xưa!" "Chuyện về tộc Trát Qua Lạp Mã của tôi, trong chuyến đi đến thành cổ Tinh Tuyệt, mọi người cũng đã hiểu gần hết rồi." "Mô Kim Đô Úy là hậu duệ của tiên thánh trên núi Trát Qua Lạp Mã, thời viễn cổ, họ luôn sống ở núi Trát Qua Lạp Mã, đời đời thờ phụng Minh Nguyệt Châu." "Sau đó tộc Trát Qua Lạp Mã vì lời nguyền động quỷ mà buộc phải di dời, thiên di đến Thăng Long, chỉ là, trong quá trình đó đã gặp phải tai nạn, Minh Nguyệt Châu bị người ta cướp đi và thất lạc." "Bây giờ, truyền đến tay tôi, chỉ còn lại những ghi chép vụn vặt về Minh Nguyệt Châu." "Tương truyền nó đã qua tay

nhiều người, cuối cùng lưu lạc vào nước Tây Hạ." "Mà Mô Kim Đô Úy không thể chống lại cả một quốc gia, nên Minh Nguyệt Châu đến nay vẫn chưa lấy lại được!" "Trong truyền thuyết, ánh sáng của Minh Nguyệt Châu có thể sánh ngang với trăng sáng trên trời, vì vậy mới được gọi là Minh Nguyệt Châu!" "Nhưng mà, rốt cuộc nó có thần dị gì, công hiệu ra sao, thì hiện tại không ai biết, đã sớm thất lạc trong lịch sử rồi!" "Sử sách ghi lại, Minh Nguyệt Châu đang ở trong Mật Chú Phục Ma Điện, chuyến đi này, tôi nhất định phải đi!" Dương Tuyết Lỵ nói một cách đanh thép, không cho phép nghi ngờ, rõ ràng đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải đi, lấy lại thánh vật Minh Nguyệt Châu.

Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không từ chối, anh cũng rất hứng thú với Minh Nguyệt Châu này, dù sao đó cũng là Ma Ni bảo thạch trong truyền thuyết, có thể chiếu rọi mọi sự vô minh, tiêu diệt mọi bóng tối vô minh!

Thật huyền diệu phi phàm!

Thẩm Hạo khẽ gật đầu mấy cái, ủng hộ quyết định của Dương Tuyết Lỵ.

"Nếu ở đó có thứ quan trọng như vậy, thì chúng ta đương nhiên phải đi một chuyến." "Hơn nữa, yêu nữ Tây Hạ kia được nói lợi hại như thế, tôi cũng muốn kiến thức một phen." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, vẻ vui mừng trên mặt càng đậm, nhìn về phía Thẩm Hạo, trong mắt cũng tràn đầy vẻ cảm kích.

"Cảm ơn anh, Thẩm gia!" Dương Tuyết Lỵ trang trọng cúi đầu chào Thẩm Hạo.

"Minh Nguyệt Châu đối với dòng dõi Mô Kim Đô Úy chúng tôi quá quan trọng, dù cho bây giờ chỉ còn lại một mình tôi, tôi cũng không thể chối từ, nhất định phải lấy lại thánh vật của tổ tiên!" Hồ Bát Nhất

thấy vậy, lập tức cũng đứng dậy, đi theo sau Dương Tuyết Lỵ, cúi đầu chào Thẩm Hạo.

"Đa tạ Thẩm gia, đã bằng lòng giúp Tuyết Lỵ hoàn thành tâm nguyện!" "Sau này có cần đến Hồ Bát Nhất tôi, ngài cứ việc sai bảo!" Lúc này Bàn Tử cũng đứng dậy, cùng cảm ơn Thẩm Hạo.

"He he~, Thẩm gia, Lão Hồ là anh em chí cốt của tôi, chuyện của hai người họ cũng là chuyện của tôi!

Tôi cũng cảm ơn ngài!" Đại Kim Nha nhìn cảnh tượng hòa thuận này, cũng không nhịn được mà tán thưởng: "Ây da, tình cảm huynh đệ của Hồ gia và Bàn gia thật sâu đậm, còn Hồ gia và cô Dương cũng đầy thâm tình, quả đúng là phu xướng phụ tùy a~, ha ha~" Thẩm Hạo xua tay: "Được rồi, được rồi, không cần như vậy, chúng ta đều là bạn bè, giúp được thì nhất định phải giúp chứ." "Tuyết Lỵ, nếu cô có thể đọc hiểu thông tin trên hình vẽ của chiếc hộp này, cô về sắp xếp lại một chút đi, khi nào ổn thỏa chúng ta sẽ xuất phát!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Sau đó mấy người lại ngồi xuống.

Sau khi tán gẫu thêm một lúc, mọi người bắt đầu đại hội chia của.

Lấy ra được bao nhiêu bảo bối từ Tần Vương Huyền Cung, chia cho Đại Kim Nha một phần nhỏ.

Ông ta không lấy những đồng tiền, vàng nguyên bảo đó, chỉ lấy một số đồ vật có kích thước nhỏ, tiện mang theo, ông ta chỉ có một mình, đồ quá nhiều, quá lớn đều không dễ cầm.

Lấy đồ xong, Đại Kim Nha liên tục cảm ơn rồi hài lòng rời đi.

Sau đó, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ cũng cùng nhau về nhà.

Dương Tuyết Lỵ về đến nhà, lập tức bắt đầu nghiên cứu cuốn

kim thư Tây Hạ này.

Lấy máy ảnh ra, chụp lại tất cả các hình vẽ trên mấy mặt của chiếc hộp, cẩn thận đối chiếu nghiên cứu.

Tiếp đó lại lấy ra bút ký của ông ngoại mình là Chá Cô Tiếu, bên trong có một số ghi chép về Minh Nguyệt Châu.

Năm đó sau khi Minh Nguyệt Châu bị mất, dòng dõi Mô Kim Đô Úy không phải là không đi tìm kiếm.

Đây là thánh vật của tộc Trát Qua Lạp Mã, sao có thể cứ thế nhìn nó bị người ta cướp đi mất chứ?

Trải qua nhiều lần điều tra, kéo dài hơn trăm năm, cho đến cuối cùng, Minh Nguyệt Châu rơi vào tay nước Tây Hạ.

Dòng dõi Mô Kim Đô Úy liền luôn để mắt đến nước Tây Hạ.

Chỉ là, nước Tây Hạ, dù sao cũng là một quốc gia, chỉ dựa vào một bộ tộc Trát Qua Lạp Mã đã bị lời nguyền giày vò đến tàn tạ thì không thể đấu lại.

Sau này, Tây Hạ diệt vong, Minh Nguyệt Châu được đặt trong Mật Chú Phục Ma Điện, để trấn áp yêu nữ Tây Hạ.

Nhưng nơi này lại rất bí mật, họ vẫn luôn không tìm thấy.

Tuy nhiên, dựa theo ghi chép sử liệu, cũng phát hiện ra một số manh mối, từ đó ghi chép lại.

Dương Tuyết Lỵ lật xem bút ký, đối chiếu với hình vẽ trên hộp, cẩn thận suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Dương Tuyết Lỵ kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, một lần nữa đến chỗ Thẩm Hạo.

Cô chia sẻ những phát hiện mà mình đã nghiên cứu cả đêm qua với mấy người Thẩm Hạo.

“Kim thư Tây Hạ này, thực ra ẩn giấu một tấm bản đồ, hẳn là vị trí của Mật Chú Phục Ma Điện!” Cô lấy ra bốn tấm ảnh, chính là hình vẽ được khắc trên bốn mặt của chiếc hộp sắt mạ vàng.

Hai tấm đầu tiên lần lượt là Cửu đầu Lục Ngô và Cửu đầu Bành Họa.

Lục Ngô này mặt mày dữ tợn, mặt người thân hổ, có chín đầu chín đuôi, mắt như chuông đồng, chín đuôi vắt ngang trời, quấn quýt đuổi theo nhau.

Còn Bành Họa, đầu người thân rắn, uốn lượn trườn đi, cùng Lục Ngô một trên một dưới, tương hỗ lẫn nhau.

Trên khuôn mặt người đó, đôi mắt lại là một đôi đồng tử rắn tham lam và hung tàn.

Theo lời Đại Kim Nha, Lục Ngô giỏi giữ bí mật, Bành Họa giỏi giữ bảo tàng, nhìn thế nào cũng không giống bản đồ.

“Bản đồ?

Trông không giống lắm?

Làm gì có tí hình dáng bản đồ nào đâu?” Bàn Tử gãi gãi gáy, mặt đầy nghi hoặc.

Dương Tuyết Lỵ lên tiếng: “Ý nghĩa của hai tấm ảnh đầu tiên thực ra rất đơn giản, chính là nói, trong cổ mộ Tây Hạ đó có bảo tàng được thần quái trấn giữ!” “Ồ?

Có bảo tàng?” Mắt Bàn Tử sáng lên, lóe ra tinh quang.

“Bảo tàng gì?

Nếu có bảo tàng, sao nước Tây Hạ không tự mình lấy ra?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lắc đầu: “Cái này thì không rõ, có lẽ là bị thần

quái cản trở, hoặc là, bảo tàng này không giống như chúng ta nghĩ." Thẩm Hạo lên tiếng: "Không cần nghĩ nhiều như vậy, đến lúc đó, chúng ta tận mắt thấy sẽ biết!" "Kể cả có thần quái trấn giữ, lẽ nào còn lợi hại hơn cả Thi Tiên sao?" Lời của Thẩm Hạo đã cho mấy người một viên thuốc an thần.

Bọn họ bây giờ võ đức dồi dào, hoàn toàn không sợ thần quái gì cả!

Có Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người ở đây, cộng thêm tiên khí trong tay, ai có thể cản được?

Hoàn toàn không cần phải sợ!

"Lẽ nào, nơi đó thật sự có thần quái như Lục Ngô, Bành Họa sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lắc đầu: "Đây có lẽ là một cách nói ẩn dụ, hoặc có thể nói, đây tương đương với một loại răn đe, những kẻ vọng tưởng tiếp cận bảo tàng đều sẽ chết thảm!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Vậy xem ra, nơi đó ẩn giấu nguy hiểm không nhỏ a!" Thẩm Hạo nói: "Nguy hiểm chắc chắn sẽ có, nhưng cũng không cần quá lo lắng." Hồ Bát Nhất phụ họa: "Đúng, Thẩm gia nói không sai, đừng nghĩ nhiều như vậy, nghĩ nhiều dễ tự dọa chết mình." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, chỉ vào tấm ảnh thứ ba.

Trong hình, có tổng cộng chín con rồng rắn, hình thái khác nhau, rồng và rắn cùng tồn tại.

Ở giữa còn có một hoa văn hình vòng kỳ dị, do ba thứ "thần, lộc, điểu" quấn quanh tạo thành một hình vẽ đầu đuôi nối liền.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Người Tây Hạ tín ngưỡng Phật giáo, hình vẽ này tượng trưng cho luân hồi sinh tử, có hàm ý tiền kiếp lai sinh trong đó, cũng có thể chỉ mộ huyệt." "Còn chín con rồng rắn này,

chính là chỉ chín con sông xung quanh mộ huyệt." "Điều này cho thấy, xung quanh mộ huyệt yêu nữ dưới Mật Chú Phục Ma Điện có chín con sông, mà mộ yêu nữ nằm trong lòng núi, bên dưới là vực sâu, chín con sông này đều chảy vào vực sâu!" "Dựa theo ghi chép trong bút ký của ông ngoại tôi, rồng và rắn, hẳn là chỉ sự khác biệt giữa sông nổi và sông ngầm!" "Rồng là sông nổi, rắn là sông ngầm!" "Mà thế phong thủy như vậy, được gọi là 'Cửu Long Chiếu Nguyệt'!" "Ngọn núi chôn cất mộ huyệt yêu nữ, vừa vặn ở cuối nơi chín con sông giao nhau!" "Vì vậy, chúng ta chỉ cần tìm được một trong những con sông đó, là có thể men theo lòng sông tìm đến vị trí chính xác!" Mọi người nghe phân tích của Dương Tuyết Lỵ, đều gật đầu.

Nhưng vẫn còn tồn tại một số vấn đề.

Dù sao cũng đã trải qua ngàn năm, thương hải tang điền, đặc biệt là khu vực nội địa như thế này, gió mây biến ảo, ốc đảo biến thành sa mạc, e rằng một số con sông đã sớm khô cạn, muốn tìm được một trong những lòng sông đó cũng không dễ!

Chương 385

Dương Tuyết Lỵ nói: "Mọi người nghĩ không sai, nhưng mà, tôi đã có kế hoạch rồi!" "Chín con sông này tuy không biết tên, nhưng trong đó có một con sông, tôi đã xác định được rồi!" "Tại thành cổ Tây Hạ Hách Liên Thành, có một con 'Bạch Cốt Hà'!" "Tương truyền là vì khi Mông Cổ chinh phạt Tây Hạ, giết người quá nhiều, thi thể ném vào sông, làm tắc nghẽn dòng chảy, cho đến khi nước sông khô cạn, bên trong vẫn là xương trắng như núi, vì vậy mà có tên." "Hướng đi đại khái của lòng sông Bạch Cốt Hà vẫn có thể dò hỏi được, men theo Bạch Cốt Hà, hẳn là có thể tìm được ngọn ma sơn đó!" Thẩm Hạo vỗ tay, không ngờ Dương Tuyết Lỵ lại bỏ ra nhiều công sức như vậy, ngay cả kế hoạch cũng đã nghĩ xong, vậy thì tốt quá rồi, không cần Thẩm Hạo phải tốn công nữa.

Chỉ cần hoàn thiện thêm kế hoạch của Dương Tuyết Lỵ một chút là được.

Mặc dù ba tấm ảnh này đã bị lộ ra ngoài, khả năng cao đã bị băng đảng Ngọc Diện Hồ Ly lấy được, nhưng tốc độ của bọn họ không thể so với Thẩm Hạo, ít nhất phải mất mấy ngày công phu, bọn họ mới đến nơi, còn Thẩm Hạo chỉ cần một ý niệm là tới!

Tuy nhiên, tấm ảnh thứ tư quan trọng nhất, Đại Kim Nha lại không tung ra.

Dù sao cũng không thể không đề phòng người khác, người biết chuyện, xem ba tấm ảnh đó tự nhiên sẽ hiểu, hơn nữa còn có thể giữ lại một chút át chủ bài trong tay mình.

Nhìn Ngọc Diện Hồ Ly là biết, cô ta xem ba tấm ảnh đầu, biết chiếc hộp sắt này là thứ gì rồi, đến lúc đó không có tấm ảnh thứ tư, cô

ta cũng không thể nhìn ra thêm bí mật gì, vì vậy mới cực lực muốn có được chiếc hộp sắt này.

Trong tấm ảnh thứ tư, là một chiếc quan tài hình người, dựng ở giữa, hai bên trái phải mỗi bên có một con quỷ không mặt, trên mặt không có ngũ quan, chỉ có hai con mắt, bên dưới còn có từng lớp hoa văn gợn sóng.

Bức hình này, hẳn là chỉ quách trong mộ huyệt, nhưng ý nghĩa ẩn chứa trong đó lại không rõ ràng lắm.

So với ba bức hình trước, không có liên quan nhiều, đoán mò cũng không ra.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của Ngọc Diện Hồ Ly, Hồ Bát Nhất biết, hình vẽ thứ tư này chắc chắn rất quan trọng.

Tuy nhiên, mọi người cũng không quá vội, so với những băng đảng trộm mộ hàng đầu kia, bọn họ có ưu thế trời cho, ưu thế về tốc độ, hoàn toàn không sợ bọn họ xuất phát trước.

Lúc này, trên chiếc xe việt dã sa mạc đi về phía tây, mấy bóng người quen thuộc đang túm tụm lại với nhau.

Trong đó có một người phụ nữ mặc đồ bó sát, dung mạo xinh đẹp, thân hình nóng bỏng, chính là Ngọc Diện Hồ Ly đã từng gặp mặt ba người Hồ Bát Nhất tại một nhà hàng ở Pháp.

Bên cạnh cô ta, còn có một cô gái trẻ thân hình thon thả tương tự, nhưng tràn đầy vẻ hoang dã, mặc đồ đen, khoác ngoài một chiếc áo giáp đồng có hoa văn, trên cánh tay còn buộc một con chim ưng, trên mặt toàn là hình xăm thú vật, trông lại có vẻ vô cùng dữ tợn, trong đôi mắt thỉnh thoảng còn lộ ra ánh nhìn hung ác như chó sói, đây là thân tín của Ngọc Diện Hồ Ly, tên là Ca Nỗ.

Trên bầu trời cao bên ngoài xe lửa, một con chim ưng săn mồi sải

cánh rộng hơn một mét, đang lượn vòng trên trời, đi theo đoàn tàu tiến về phía trước.

Ngồi đối diện Ngọc Diện Hồ Ly, càng là người quen cũ của Hồ Bát Nhất, chính là truyền nhân Cửu U Tướng quân, Mã Lão Oa Tử, kẻ đã giở trò sau lưng bọn họ, cùng với con nuôi của lão là Mã Thuyên.

Mã Lão Oa Tử sắc mặt trầm ngưng, không nói một lời, Mã Thuyên trông có vẻ ngơ ngác, trong ánh mắt cũng thỉnh thoảng lộ ra một tia hung ác.

Ngoài ra, xung quanh họ, còn có mấy hộ vệ cũng mặc đồ đi săn.

Ngọc Diện Hồ Ly từ khi nhìn thấy những bức ảnh do ba người Hồ Bát Nhất lưu truyền trên thị trường, liền lập tức dò hỏi, bọn họ lấy được thứ đó từ đâu.

Lần theo manh mối, tìm đến Mã Lão Oa Tử ở Quan Trung.

Ba người Hồ Bát Nhất không biết lai lịch của Mã Lão Oa Tử, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly thì biết.

Mã Lão Oa Tử này, không chỉ là truyền nhân của Cửu U Tướng quân, mà còn là một tên đạo phỉ ở Quan Trung.

Nhưng Ngọc Diện Hồ Ly cũng không sợ lão, trực tiếp dẫn người đến Quan Trung, hỏi thăm về cuốn kim thư Tây Hạ mà Hồ Bát Nhất lấy ra từ Tần Vương Huyền Cung, chỉ là Mã Lão Oa Tử cũng không rõ.

Mã Lão Oa Tử thấy Hồ Bát Nhất kinh ngạc còn lấy được đồ tốt, đại nạn không chết mà ra được khỏi Tần Vương Huyền Cung, liền muốn nhúng tay vào một lần nữa.

Ngọc Diện Hồ Ly không từ chối, liền đồng ý cho Mã Lão Oa Tử gia nhập, tiện thể để lão làm người dẫn đường.

Là thổ địa ở đây, Mã Lão Oa Tử đối với các khu vực ở Quan Trung vẫn rất quen thuộc.

Một nhóm người trực tiếp lại lên tàu hỏa, đi đến Tĩnh Biên Bảo, sau đó từ đó, theo lộ trình bản đồ được ám chỉ trong tấm ảnh thứ ba, tìm kiếm Mật Chú Phục Ma Điện trong truyền thuyết!

Nhà của Mã Lão Oa Tử, cách nơi đó không xa, Ngọc Diện Hồ Ly trực tiếp cho người kiếm xe việt dã sa mạc, dự định trực tiếp tiến vào sa mạc, tìm kiếm Mật Chú Phục Ma Điện trên ma sơn.

Một đoàn xe gồm bảy tám chiếc, xuyên qua sa mạc.

Mấy chiếc xe phía sau, toàn là băng đảng trộm mộ vũ trang từ nước ngoài!

Trên xe, mấy người đều không nói một lời.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn bức ảnh trong tay, không biết đang nghĩ gì, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Bên phía Thẩm Hạo, mọi người đều đã chuẩn bị xong, liền trực tiếp xuất phát.

Lần này, Đại Kim Nha ở Tần Vương Huyền Cung đã được lợi lớn, nên cũng không nghĩ đến việc đi cùng mấy người Thẩm Hạo đến mộ yêu nữ Tây Hạ này.

Trong tình tiết gốc, chuyến đi này của ông ta càng là cửu tử nhất sinh, bệnh hen suyễn hành hạ ông ta đến mức không muốn sống nữa.

Nếu không phải mấy người Hồ Bát Nhất cứng rắn lôi đi, e rằng thật sự đã chết trong sa mạc rồi!

Ông ta không muốn đi, vậy thì tốt, cũng bớt đi một số phiền phức.

Ma sơn này nằm ở rìa tây nam của sa mạc Mao Ô Tố, dãy núi liên miên trập trùng, vách đá dựng đứng khắp nơi, người bình thường

muốn đến đó, chỉ có thể đi qua sa mạc, các hướng khác, căn bản không qua được.

Nhóm người Ngọc Diện Hồ Ly, dưới sự dẫn dắt của Mã Lão Oa Tử, cũng dự định băng qua sa mạc, đi đến ma sơn ở cuối con đường.

Lần này, nghe nói Thẩm Hạo lại muốn ra ngoài thám hiểm trộm mộ, mấy cô gái đều nhao nhao đòi đi theo.

Hành động lần này, tuy rằng cuối cùng đối mặt là một vị cổ thần.

Nhưng mà, đó là một cổ thần tàn phế, thậm chí không phải là bản tôn của cổ thần.

Nhưng Thẩm Hạo cũng không dám lơ là, chủ quan.

Nếu xảy ra vấn đề, thì hối hận cũng không kịp.

Thẩm Hạo dựa vào hiểu biết của mình về tình tiết trong nguyên tác, đưa ra các biện pháp phòng hộ tương ứng.

Mấy cô gái trên người đều đeo Trấn Hồn Châu được luyện chế từ Vô Tướng Quả, để chống lại đòn tấn công ảo giác tinh thần của khối thịt lớn kia, vẫn tương đối dễ dàng.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ thì nguy hiểm rồi.

Cô là hậu duệ của tiên thánh, hậu duệ của những người di dân sống sót từ kỷ nguyên cổ xưa trước đó, huyết mạch khác với người thường.

Trong tình tiết gốc, cô lại thay thế Ngọc Diện Hồ Ly, cuối cùng trở thành vật chứa tinh thần cho khối thịt lớn.

Điểm này không thể không phòng, vạn nhất khối thịt lớn đó, thật sự mượn xác sống lại, vậy thì không hay rồi.

Thế là, Thẩm Hạo từ số Vô Tướng Quả còn lại lấy ra ba miếng, lại luyện chế ra ba viên Trấn Hồn Châu, giao cho ba người Hồ Bát

Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

Ba người Hồ Bát Nhất sau khi cảm ơn rối rít, nhận lấy ba món pháp bảo này, sau khi luyện hóa, trấn thủ trong thức hải, chuyên phòng hộ các đòn tấn công tinh thần lực.

Ngoài ra, ba tiểu long nữ tự nhiên cũng được trang bị Trấn Hồn Châu.

Bây giờ, cho dù là đối mặt trực diện với khối thịt lớn kia, cũng sẽ không bị trúng đòn mà không hề phòng bị.

Trên Mặc Vân Chu, một nhóm tám người cộng thêm ba tiểu long nữ, là mười một người, có thể nói đội ngũ không nhỏ.

Mặc Vân Chu tốc độ cực nhanh, ẩn mình, lướt qua bầu trời.

Mọi người rất nhanh đã ngồi trên phi thuyền, đến bên bờ Bạch Cốt Hà ở Hách Liên Thành.

Con sông này tuy đã khô cạn, nhưng những đống xương trắng chôn trong đó, vẫn còn không ít lộ ra bên ngoài lớp cát vàng.

Từ trên trời nhìn xuống, dấu vết lòng sông này, rõ ràng trong nháy mắt.

Lòng sông uốn lượn, nhìn từ mặt đất, có thể không nhìn ra gì, nhưng từ trên trời nhìn xuống, lại rất rõ ràng.

Cộng thêm sự hỗ trợ của thần thức, chuyến đi vốn nên gian nan này, lại có vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

Men theo dấu vết của lòng sông cổ, một đường đi về phía nam sa mạc.

Cho đến khi dòng sông mất đi dấu vết trên bề mặt sa mạc.

Đến đây, con sông này từ nổi chuyển thành ngầm.

Dựa theo thông tin mà Dương Tuyết Lỵ có được từ kim thư Tây Hạ, chín con sông cuối cùng đều chảy vào vực sâu dưới lòng đất tại nơi chôn cất yêu nữ ở ma sơn.

Đến đây, dòng sông tiến vào lòng đất, chứng tỏ mộ yêu nữ Tây Hạ, không còn xa nữa!

Từ trên cao nhìn xuống, trong cồn cát phía dưới, chôn vùi một thành cổ Tây Hạ quy mô không nhỏ.

Thế là, Thẩm Hạo lên tiếng nói với mọi người: "Hẳn là ở gần đây!" "Dòng sông ở đây, đã đến cuối, từ nổi chuyển thành ngầm, tiến vào lòng đất!" "Mộ yêu nữ Tây Hạ, Mật Chú Phục Ma Điện, hẳn là ở đây rồi!" "Chúng ta chuẩn bị xuống thôi!" Hồ Bát Nhất và những người khác cũng lần lượt dùng thần thức dò xét xuống dưới.

Chương 386

Phát hiện, sâu dưới lòng sa mạc này, tồn tại một không gian dưới lòng đất rất lớn, sâu bên trong còn có nguồn nước.

Hơn nữa nước chảy cuồn cuộn không ngừng, chảy về phía sâu dưới lòng đất.

Mọi người lần lượt gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu nhanh chóng hạ xuống, đáp xuống cồn cát hình vòng này.

Cồn cát hình vòng này, giống như dấu vết do đĩa bay để lại sau khi hạ cánh, khổng lồ và ngay ngắn.

Phía nam cồn cát, có một khe hở ngay ngắn, còn phía tây bắc lại giống như bị thứ gì đó phá hỏng, tạo thành một khe hở khổng lồ lộn xộn.

Dưới cồn cát này, chôn vùi một thành cổ.

Mặc Vân Chu nhanh chóng hạ xuống, mang theo một luồng khí lưu khổng lồ.

Vừa hay một con chim ưng săn mồi bay qua bên cạnh, suýt chút nữa bị luồng khí lưu làm cho mất thăng bằng.

Trùng hợp là, đây chính là con chim ưng săn mồi mà Ca Nỗ, thân tín của Ngọc Diện Hồ Ly, thuần dưỡng.

Lúc này, nhóm người Ngọc Diện Hồ Ly, đang từ hướng đông bắc của cồn cát đi về phía nam.

Khoảng cách đến chỗ mọi người chỉ khoảng hai nghìn mét.

Thật là trùng hợp.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chú ý thấy trong nhóm người đó, có một bóng người còng lưng, lập tức nhận ra, đó là Mã Lão Oa Tử.

Bàn Tử nheo mắt, nhíu mày, lập tức mắng: "Mẹ kiếp, Mã Lão Oa Tử này đúng là mạng lớn, vậy mà không chết, nhưng mà, lần này Bàn gia sẽ không nương tay đâu, nếu còn dám gây sự với bọn ta, Bàn gia ta trực tiếp xử chết lão!" Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Không sai, nếu lão ta không biết điều, thì đừng trách chúng ta!" Còn một người quen khác trong đoàn xe, chính là Ngọc Diện Hồ Ly, người phụ nữ này quả nhiên lợi hại, cũng đã tìm đến đây.

Nhưng không có bức hình cuối cùng quan trọng nhất, cô ta cũng không biết gì về tình hình cụ thể ở đây.

Sau đó, mọi người không quan tâm đến bọn họ nữa.

Lúc này, trong sa mạc đã nổi lên một trận bão cát khổng lồ, cát vàng mù mịt, che trời lấp đất, cuồn cuộn kéo đến.

Ngay cả con chim ưng săn mồi trên trời cũng bị che khuất tầm nhìn.

Nhóm người Ngọc Diện Hồ Ly cũng ý thức được nguy hiểm, muốn tìm một nơi để trốn trận bão cát này.

Với tốc độ của xe việt dã sa mạc, hai nghìn mét, chỉ là chuyện vài phút.

Nhóm người Thẩm Hạo, trực tiếp vén cát vàng lên, mở cửa lớn của ngôi nhà, đi vào trong.

Ngôi nhà mà Thẩm Hạo chọn tự nhiên không phải là chọn bừa, mà là phủ thành chủ của thành cổ này, cũng là khu nhà có quy mô lớn nhất ở đây.

Đi vào trong, Thẩm Hạo giơ tay thả ra một quả cầu ánh sáng, tức thì chiếu sáng căn phòng như ban ngày.

Trong phòng ánh sáng lấp lánh, bày đầy các loại đồ vàng bạc tinh xảo.

Bàn Tử nhướng mày: "Ái chà, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ ha!

Ha ha~" Sau đó, bắt đầu thu từng món một vào nhẫn trữ vật của mình.

Đây đều là đồ cổ Tây Hạ hơn một nghìn năm trước.

Mặt đất trải thảm, trên mái nhà rủ xuống những tấm rèm lụa bảy màu lớn.

Nhưng điều kỳ lạ là, ở vị trí trung tâm của căn nhà lớn, một ông lão râu hùm cuộn tròn, ngồi ở đó, ăn mặc lộng lẫy, trong lòng còn ôm một chiếc hộp ngọc.

Dung mạo an tường, nhưng lại trông như còn sống!

Hai bên ông ta, còn có hai thê thiếp, tay cầm bình rượu và con dao găm để cắt thịt.

Trên bàn trước mặt thành chủ, còn bày đầy hoa quả, cá thịt, bình vàng chén bạc.

Trên đó còn có không ít hoa văn hình cá.

Bên cạnh còn có một vò rượu bằng ngọc trắng, rượu bên trong, qua ngàn năm, đã đông đặc như hổ phách, dưới ánh sáng tỏa ra màu hổ phách chói mắt.

Bàn Tử không nỡ lãng phí, thu hết những bình rượu, chén rượu, đĩa làm bằng vàng bạc trên bàn.

Những loại hoa quả bày trên đó, tuy trông như còn tươi, nhưng bên trong đã sớm mục nát, dưới sự va chạm của Bàn Tử, tất cả đều mục nát, thậm chí hóa thành tro bụi.

Bàn Tử pháp lực cuộn trào, quét sạch tro bụi, thu hết tất cả những thứ có giá trị trong tầm mắt trong căn phòng này, không lãng phí một chút nào.

Thần thức của mọi người quét qua xung quanh, phát hiện, các phòng xung quanh đều có thi thể.

Chỉ là, một số người chết trong tư thế thanh thản, những người khác lại đang cố gắng trốn thoát, vô cùng mâu thuẫn, xung đột.

Bàn Tử nói: "E rằng trận bão cát này đến rất đột ngột, lại rất lớn, trực tiếp chôn vùi cả thành cổ, nhiều cát như vậy chôn vùi, bọn trộm mộ thấy cũng hết cách, căn bản không đào ra được." "Đây toàn là cát lún, ông đào bao nhiêu nó lại lấp xuống bấy nhiêu!" "Những người này có lẽ là đang ngồi chờ chết, còn những kẻ giãy giụa, là muốn tìm đường sống, kết quả vẫn chết!" Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu nói: "Không sai!" "Những người chết một cách thanh thản này, trông đều là quý tộc, e rằng họ cho rằng, trận bão cát này là tai kiếp trừng phạt do trời giáng xuống, nên họ mới có thể bình thản chấp nhận, còn những người giãy giụa cầu sinh, đa số là nô lệ và người hầu." Bão cát bên ngoài vẫn đang không ngừng gào thét.

Theo quy luật thông thường, một trận bão cát có lẽ phải thổi hai ba ngày mới dừng.

Bên ngoài, đã qua mấy phút, mà đoàn xe của Ngọc Diện Hồ Ly, vẫn chưa vào được thành cổ này.

Bọn họ không may gặp phải cát lún, hai chiếc xe đi đầu bị lún vào, xe sau cũng không dám tiếp tục chạy, gió rất lớn, đã đến gần, bất đắc dĩ, người trên hai xe đầu chỉ có thể đi bộ qua, vào thành cổ tránh bão cát.

Tuy nhiên, bọn họ đã ở rất gần rồi.

Một nhóm người rất nhanh đã đi bộ vào phía đông bắc của thành cổ.

Tìm được một khu nhà chưa bị chôn vùi hoàn toàn để trốn vào.

Thành cổ này, thời cổ đại vẫn rất giàu có, cư dân trong thành, đa số đều dùng đồ vàng bạc, nhà nào cũng có một ít.

Những người như Ngọc Diện Hồ Ly và Mã Lão Oa Tử, lần lượt lục soát các ngôi nhà gần đó.

Còn ở phủ thành chủ.

Thẩm Hạo lấy chiếc hộp ngọc trong lòng ông lão thành chủ lên, mở ra, bên trong là mấy cuộn da dê, được bảo quản khá tốt.

Mọi người đều ghé lại xem.

Chỉ thấy trên cuộn da dê, toàn là một đống chữ hình nòng nọc, là một loại chữ viết rất cổ xưa, tương tự chữ Tây Hạ, nhưng lại có nhiều điểm khác biệt.

Ngoài ra còn có một số hình vẽ, trong hình là một vùng sóng biếc, giữa đó có một người phụ nữ nổi lên, người đàn ông một nửa là hình người, một nửa là quỷ quái, vô cùng đặc biệt.

Hoắc Uyển Nhi rất tò mò, hỏi: "Trên này viết gì vậy ạ?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Không biết, chữ viết trên này, dường như là chữ Tây Hạ, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn, dùng cách của chữ Tây Hạ căn bản không giải mã được!" "Dường như là một bộ kinh văn gì đó." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, vẻ mặt hơi ngưng trọng: "Đây hẳn là yêu nữ Tây Hạ!" Doãn Thanh Sương cũng nói: "Chính là yêu nữ Tây Hạ được chôn dưới Mật Chú Phục Ma Điện mà lúc trước đã nói sao?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu: "Không sai, hẳn là cô ta!" "Chữ viết trên này thật sự không thể nhận dạng, nhưng mà, dựa vào mấy bức tranh này xem ra, đây hẳn là kể về truyền thuyết kinh khủng của yêu nữ Tây

Hạ!" Hồ Bát Nhất suy tư: "Lẽ nào, Phục Ma Thiên Tôn được thờ phụng trong Mật Chú Phục Ma Điện này chính là để trấn áp yêu nữ Tây Hạ sao?" Mọi người đều không biết được.

Thẩm Hạo nói: "Dù sao chỉ cần tìm thấy Mật Chú Phục Ma Điện là sẽ biết!" "Đi thôi, chúng ta trực tiếp xuống lòng đất đi." "Men theo sông ngầm dưới lòng đất tìm thẳng đến Mật Chú Phục Ma Điện!" Lúc trước thần thức của mọi người đã quét qua, dưới lòng đất của thành cổ này, có một không gian dưới lòng đất rất lớn.

Đi xuống nữa, chính là nơi sông ngầm chảy qua.

Đã sâu xuống lòng đất bảy tám mươi mét.

Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mọi người dùng phép độn thổ, xuyên qua mặt đất, tiến vào không gian dưới lòng đất tầng thứ nhất.

Trong tầng này, có rất nhiều bệ đá, trên đó đều đặt quan tài hình thuyền, bên trong đều là một nam một nữ nằm cạnh nhau.

Ở trung tâm không gian, còn có một cái giếng hình vuông, thông xuống tầng dưới.

Từng luồng mùi hôi tanh từ bên trong tỏa ra.

Tuy nhiên, bên dưới đã không còn nước, có lẽ là do hơn một nghìn năm qua, dưới sự tấn công của bão cát, mực nước ngầm cũng đã hạ xuống rất nhiều.

Thế là mọi người từ miệng giếng này đi xuống không gian dưới đáy giếng.

Cái giếng này đến đáy cao hơn bốn mươi mét, bên dưới là một không gian dưới lòng đất rất rộng lớn.

Rất thoáng đãng, nhưng lại có vẻ vô cùng ngột ngạt, cộng thêm mùi hôi tanh xộc vào mũi, quả thực có thể làm người ta ngộp thở.

Mọi người lần lượt vận pháp lực ra ngoài, hình thành một lớp màng bảo vệ trên bề mặt cơ thể, ngăn chặn sự tấn công của mùi hôi tanh này.

Thẩm Hạo thả ra một quả cầu ánh sáng lớn, chiếu sáng không gian hang động.

Chương 387

Tuy nhiên, hang động quá lớn, xa xa vẫn là một vùng tối đen.

Trên mặt đất, là những mảng cát lún, ở giữa, còn có một hố cát khổng lồ, nếu người bị lún vào, e rằng khó mà ra được.

Tuy nhiên, nhìn vào hố cát này, mọi người đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Trong hố cát này lại có cả cá?

Hơn nữa còn là những con cá đầu bẹt còn sống.

Bàn Tử đưa tay ra tóm, một bàn tay pháp lực lớn, trực tiếp thò vào hố cát tóm một cái, mấy con cá lớn béo mập bị tóm ra.

Những con cá này ở trên không trung vẫn không ngừng giãy giụa, quẫy đuôi.

Thần thức dò xét xuống dưới hố cát, thì ra dưới hố cát này, chính là nơi sông ngầm chảy qua.

Ngay dưới hố cát này, còn tập trung một lượng lớn cá, hàng chục ngàn con.

Lúc này, nước sông ngầm dưới lòng đất đột nhiên dâng cao, vô số hố cát trong hang động, tức thì biến thành những mạch nước phun gián đoạn, phun ra lượng lớn cá từ miệng hố.

Không lâu sau, toàn bộ không gian dưới lòng đất, đã chất đầy cá, ít nhất cũng phải có mười mấy vạn con.

Mọi người lơ lửng trên không trung, nhìn cảnh tượng suối cá hùng vĩ này, đều kinh ngạc không thôi.

Bàn Tử nhìn những con cá đầu bẹt này, cảm khái: "Thật nhiều cá,

chết vô ích ở đây, thật đáng tiếc, các ngươi nói xem, chúng ta có nên để cho mấy con trong số chúng được chết có ý nghĩa không?" Doãn Thanh Sương nghe vậy tò mò hỏi: "Thế nào là chết có ý nghĩa ạ?" Bàn Tử vỗ vỗ bụng mình nói: "Vào ngũ tạng miếu của Bàn gia, để chúng sớm thoát khỏi bể khổ!" "Thế nào?

Có muốn nếm thử tay nghề của Bàn gia tôi không?" "He he, hôm nay Bàn gia tôi phải trổ tài cho các ngươi mở mang tầm mắt mới được~" Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người đều bật cười.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Được thôi, vậy để mọi người nếm thử tài nghệ của cậu, xem cậu làm có ra gì không." Thế là cả nhóm tìm đến một bệ đá nhô cao.

Bệ đá có diện tích không nhỏ, đủ cho hơn chục người ngồi.

Thẩm Hạo liền lấy bàn ghế, than củi và giá nướng từ trong không gian ra, nhóm lửa rồi bắt đầu nướng.

Ô Thiền bung ra một không gian kết giới, cách ly hoàn toàn mùi tanh hôi xung quanh.

Dương Tuyết Lỵ, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình thì chuẩn bị nước chấm.

Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất chỉ việc ngồi chờ ăn.

Bàn Tử bắt hơn chục con cá lớn, mổ bụng, cạo vảy, khứa dao xong thì dùng xiên sắt lớn xiên chúng lại, đặt lên giá nướng rồi bắt đầu bận rộn.

Bàn Tử vừa nướng hơn chục con cá, thao tác đa nhiệm nhưng vẫn rất ngăn nắp, không hề có vẻ tay chân luống cuống.

Tài nghệ này của Bàn Tử quả là không chê vào đâu được, không biết học lỏm ở đâu mà kỹ thuật rất khá.

Nếu đi xin việc ở quán đồ nướng làm đầu bếp chính thì dư sức.

Hai mươi phút sau, hơn chục con cá nướng thơm ngon đã hoàn thành.

Rắc muối, bột thì là, ớt và hành hoa lên là có thể ra lò.

Cá được bày lên chiếc bàn trước mặt, mọi người lần lượt nếm thử.

"Ừm~, ngon thật đấy, tay nghề của cậu khá lắm Bàn Tử à~" Dương Tuyết Lỵ ăn một miếng rồi khen Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất cũng ăn ngấu nghiến, miệng đầy dầu mỡ.

Loại cá sống trong sông ngầm sa mạc này, lớn lên hoàn toàn tự nhiên, bắt và mổ tại chỗ, ăn vào cảm giác thật tuyệt.

Nguyên liệu tươi ngon, ăn là thấy ngon!

"Bàn Tử, tay nghề của cậu tiến bộ nhiều quá nhỉ, sao ở nhà lười biếng không chịu làm thế?" Bàn Tử nuốt miếng cá trong miệng, nhướng mày nói với Hồ Bát Nhất: "Hầy, Lão Hồ, chẳng phải có tham mưu Dương ở đây sao, đâu cần đến tôi nữa, cậu nói có phải không?" "Tham mưu Dương nấu cơm, cậu dám chê không ngon à?" Hồ Bát Nhất cười gượng, không nói gì nữa, tự mình ăn cá nướng.

Trên bãi cát trong hang động, mấy chục vạn con cá đang giãy giụa, những con cá bị chôn bên dưới thậm chí đã chết ngạt vì thiếu dưỡng khí.

Lúc này, từ trong lớp cát chảy xung quanh, vô số những thứ trông như những đường chỉ đen chui ra, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã hình thành một cơn thủy triều màu đen.

Mọi người tò mò nhìn sang, dùng thần thức quét qua, phát hiện đó là một loại dế cát, con lớn con nhỏ đều có.

Trước đó mọi người còn thắc mắc, nếu suối cá này phun ra từ bồn địa Tinh Chiến Cốt, tại sao trong động lại không thấy xác cá chết, sạch sẽ đến vậy?

Hóa ra là đã bị lũ dế cát ẩn nấp này ăn sạch.

Lũ dế cát này ăn từ dưới lên trên.

Lượng lớn cá đã bị quét sạch, ngay cả xương cá cũng bị gặm hết.

Người nào mắc chứng sợ dày đặc mà nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ sợ đến ngất ngay tại chỗ.

Tốc độ gặm nhấm bầy cá của lũ dế cát rất nhanh, ăn xong cá trước mặt, chúng lại bò về phía Thẩm Hạo và mọi người.

Tuy nhiên, có kết giới của Ô Thiền ngăn cản, chúng hoàn toàn không thể qua được.

Nhưng đúng lúc này, trong động đá bên cạnh lại có động tĩnh.

Mấy con sinh vật đầu có sừng, tứ chi thô tráng bò ra.

Làn da trên người chúng tựa như lớp giáp đá, thân hình thon dài, trông như một con thổ long dưới lòng đất.

Đây là một loại giáp long ăn xác thối dưới lòng đất, và lũ dế cát kia chính là thức ăn của chúng.

Con lớn nhất thậm chí dài đến bảy tám mét, cao hơn một mét.

Ngay khi chúng xuất hiện, vô số dế cát đang tụ tập bên ngoài kết giới lập tức bỏ chạy tán loạn.

Tuy nhiên, tốc độ của lũ dế cát so với những con giáp long ăn xác thối này thì chậm hơn nhiều.

Giáp long ăn xác thối há miệng, chiếc lưỡi dài quét một vòng, lập tức cuốn sạch một mảng lớn dế cát vào miệng nhai ngấu nghiến.

Giống hệt như lưỡi của thú ăn kiến hay tê tê.

Rất nhanh, hơn một trăm con giáp long ăn xác thối đã xuất hiện, vây bắt và chén sạch lũ dế cát.

Bàn Tử nhìn lũ giáp long ăn xác thối, chép miệng nói: "Mấy con này trông cũng giống rồng phết nhỉ, ra dáng ra hình đấy chứ!" "Nhưng mà, so với Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, Tiểu Hồng thì còn kém xa!" Ngồi bên cạnh Thẩm Hạo, ba cô gái Tiểu Bạch đều kiêu ngạo ngẩng đầu, khẽ hừ một tiếng trong cổ họng.

Dường như họ rất không vui khi Bàn Tử đem mấy con trùng ăn xác thối bẩn thỉu này ra so sánh với mình.

Tuy nhiên, ngoài giáp long ăn xác thối, trong bãi cát lại xuất hiện thêm không ít côn trùng hình thù kỳ quái.

Trông như một con giun đất, dài khoảng hai mươi centimet, thân dài hơn một trượng, toàn thân đỏ như máu, còn có từng đốt vòng vàng.

Răng nanh trong miệng cong như lưỡi câu, còn phun ra sương độc bảy màu kỳ quái.

Dương Tuyết Lỵ lập tức nhận ra loại côn trùng này.

"Đây là kim hoàn sa trùng, có kịch độc!" Mà con mồi của chúng lại chính là những con giáp long ăn xác thối to lớn.

Giáp long ăn xác thối tuy da dày thịt béo, thân hình khổng lồ, nhưng lại không thể chống đỡ được sự tấn công của sương độc, rất nhanh đã có mấy con ngã xuống, bị đám kim hoàn sa trùng gần đó vây chặt, há cái miệng lớn như chậu máu ra bắt đầu nuốt chửng huyết nhục.

Lớp da cứng như đá của giáp long ăn xác thối lại chẳng có tác dụng gì trong miệng kim hoàn sa trùng.

Dường như miệng của kim hoàn sa trùng có thể tiết ra một loại chất lỏng ăn mòn, có thể dễ dàng ăn thủng da của giáp long.

Sau đó, cả cơ thể nó chui vào bên trong giáp long.

Trong khoảnh khắc, mấy con giáp long ăn xác thối đã bị nuốt chửng sạch sẽ, chỉ còn lại một cái xác rỗng bên ngoài.

"Chậc chậc chậc, không ngờ trong không gian dưới lòng đất này lại ẩn chứa nhiều nguy hiểm đến thế!" "Lần này, đám người của Ngọc Diện Hồ Ly có cái để chịu rồi, không biết sống được mấy mống?" Bàn Tử lắc đầu, cười khẩy.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất lại không hề coi thường Ngọc Diện Hồ Ly.

Đám người dưới trướng cô ta được huấn luyện bài bản, lại còn có nhiều vũ khí nóng, muốn đi qua nơi này cũng không quá khó.

Thần thức dò xét lên mặt đất, Hồ Bát Nhất phát hiện đám người Ngọc Diện Hồ Ly đã tìm thấy bệ đá ở trung tâm cổ thành thông với không gian dưới lòng đất này.

Chương 388

Chỉ có điều Mã Thuyên bên cạnh Mã Lão Oa Tử đã biến mất, không biết đi đâu rồi.

Hồ Bát Nhất không biết, Mã Thuyên đã bị Mã Lão Oa Tử đâm chết từ sau lưng.

Dọn dẹp xong bệ đá, Thẩm Hạo cùng mọi người tiếp tục lên đường.

Họ trực tiếp xuyên qua mặt đất dưới chân một lần nữa, tiến vào tầng sông ngầm tiếp theo.

Thẩm Hạo lấy Mặc Vân Chu ra, thả nổi trên mặt nước, mọi người lên thuyền, xuôi theo dòng nước.

Trên dòng sông tối đen, còn có mấy cỗ thuyền quan hình cá, nhưng bên trong trống không, có lẽ người bên trong đã bị thứ gì đó dưới sông ăn thịt rồi.

Trong không gian dưới lòng đất tầng thứ nhất có bích họa, người trong cổ thành sẽ định kỳ ném những thi thể mặc áo da cá xuống sông ngầm để làm vật tế.

Mà trong sông ngầm, bỗng hiện ra một nguồn sáng chói mắt, giống như đèn pin, từ xa chiếu tới.

Trông thật thần bí, sâu thẳm và quỷ dị!

Nguồn sáng đột nhiên xuất hiện trong sông ngầm khiến mọi người đều cảnh giác.

Đó là một thứ ánh sáng lạnh lẽo và huỳnh quang.

Dùng thần thức quét qua, bộ mặt thật của nguồn sáng đã được

thăm dò rõ ràng, hóa ra là một loại cá đèn lồng kỳ lạ.

Trên đỉnh đầu nó có một cơ quan có thể phát ra ánh sáng huỳnh quang rực rỡ, dùng để thu hút các loài cá khác đến gần trong bóng tối rồi săn mồi.

Con cá này có hình thù khá đặc biệt, đầu cá rất to, miệng lớn như chậu máu, đầy những chiếc răng nanh sắc nhọn, có thể so sánh với cá ăn thịt người ở Amazon.

Vảy trên người nó có màu xanh lam bán trong suốt.

Thể hình nó rất lớn, dài hơn mười mét, rõ ràng là bá chủ của đoạn sông này.

Thẩm Hạo không để ý đến nó, trực tiếp điều khiển Mặc Vân Chu thuận theo dòng nước nhanh chóng đi xuống.

Sau khi đi được khoảng mấy trăm mét trong sông ngầm thì đến cuối.

Mặc Vân Chu tiến vào một hồ nước ngầm rộng lớn.

Trên vách đá phía trên, mọc vô số đom đóm phát sáng, còn có lượng lớn đom đóm bay lượn trên mặt nước, tựa như những vì sao trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng.

Toàn bộ mặt hồ ngầm được chiếu rọi thành một màu xanh lam u ám sâu thẳm.

Dòng nước sau khi vào hồ liền chảy chậm lại.

Mà dưới mặt hồ phẳng lặng, lại xuất hiện thêm mấy con cá lớn đầu đội vật phát sáng.

Tuy nhiên, hồ lớn này chỉ là một nơi trung chuyển, nước sông tích tụ tại đây, và ở đầu kia, còn có một lối ra, sông ngầm từ đây tiếp tục chảy về phía trước.

Có điều, đoạn sông này không dài.

Tiếng nước ầm ầm, khác hẳn với tiếng chảy xiết của sông ngầm.

Mà phía trước, chính là vực sâu nơi đặt lăng mộ của ma nữ Ma Sơn.

Chín dòng sông cuối cùng đều hội tụ tại đây, đổ xuống vực sâu.

Thẩm Hạo trực tiếp điều khiển Mặc Vân Chu bay lên không, lơ lửng giữa trời.

Một quả cầu ánh sáng bay lên từ tay hắn, chiếu sáng hang động tối tăm khổng lồ này.

Hang động này cực lớn, và vực sâu kia cũng cực sâu, chín dòng sông này, nước chảy cuồn cuộn, liên tục mấy nghìn năm đổ vào vực sâu từ đây, nhưng vẫn chưa thể lấp đầy.

Hơn nữa, ở phía trên cũng khó nghe thấy tiếng nước rơi xuống đất.

Rõ ràng độ sâu của vực sâu này vượt xa sức tưởng tượng.

Ngay cả âm thanh cũng khó truyền lên, ít nhất cũng phải sâu vài nghìn mét.

Trải qua nghìn năm, mặc dù có một số dòng sông đã khô cạn, nhưng thế cục Cửu Long Chiếu Nguyệt vẫn còn đó.

Thế cục "Cửu Long Chiếu Nguyệt" này cũng là một huyệt vị phong thủy tuyệt hảo để chôn cất nữ tử, còn đế vương thì không thích hợp chôn ở đây!

Từ hình thế này xem ra, địa cung này quả thực nên là nơi chôn cất một nữ tử!

Trên một mặt nước trước vực sâu, dòng nước ở đó tương đối phẳng lặng.

Một tòa cung điện có kết cấu đàn thành hình tròn sừng sững ở đó.

Mặc Vân Chu bay thẳng về phía đàn thành.

Trước đàn thành, mọi người xuống khỏi phi thuyền, lơ lửng trên mặt nước.

Một cánh cổng đá hình vòm khổng lồ được tạc vào vách tường của đàn thành.

Trên cổng đá, bên trái và bên phải mỗi bên có một Nộ Mục Kim Cương, tay cầm hàng ma xử, đứng đối diện nhau.

Dưới háng mỗi vị đều có một con mãnh thú, miệng ngậm đầu ác quỷ, còn móng vuốt trước đạp lên thi thể ác quỷ.

Ở trung tâm cổng lớn, còn có hình ảnh "thần, hươu, chim" trên hộp sắt, đầu đuôi nối liền nhau, tượng trưng cho vòng sinh tử luân hồi.

Hơn một nửa đàn thành này bị ngâm trong nước.

Do nó quá nặng, năm tháng dài lâu đã xảy ra sụt lún, người bình thường muốn mở cánh cổng này đã là điều không thể, trừ khi trực tiếp dùng thuốc nổ phá.

Mà những cánh cổng đá như thế này, trên toàn bộ đàn thành còn có năm cái nữa, tổng cộng là sáu.

Chúng hình thành một pháp trận hàng ma của Phật giáo.

Sáu cánh cổng lần lượt đại diện cho lục đạo luân hồi, Thiên, Nhân, Tu La là tam thiện đạo và Súc sinh, Ngạ quỷ, Địa ngục là tam ác đạo.

Sau mỗi cánh cổng lớn đều có một đoạn dũng đạo dẫn đến trung tâm đàn thành.

Mọi người đều dùng thần thức quét qua thăm dò đàn thành này.

Tuy nhiên, trong đàn thành này ẩn chứa sức mạnh hàng ma của Phật môn, từ bên ngoài thần thức khó có thể thâm nhập vào bên trong.

"Hít~, thần thức không vào được!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Hồ Bát Nhất cũng có vẻ mặt nghiêm trọng: "Xem ra đàn thành này quả thực ẩn chứa sức mạnh hàng ma của Phật môn, trấn áp yêu vật bên trong!" "Căn cứ ghi chép trong 《Lăng Phổ》 và 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, tinh đồ thổ đàn của đàn thành này là pháp trận hàng ma của Phật môn, có tổng cộng sáu cổng đá, sau mỗi cổng đều có một dũng đạo và mấy chục nội thất, đồng thời lại chia làm ba tầng trong, giữa, ngoài, hình như mê cung!" "Tôi nghĩ, Mật Chú Phục Ma Điện chắc chắn được giấu ở nơi sâu nhất của đàn thành này!" Thẩm Hạo gật đầu: "Cậu nói không sai!" Sau đó, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng nhau đẩy cánh cổng đá ra.

Bên trong địa cung đàn thành cũng được xử lý chống thấm, sau cửa có một bức tường chống nước, ngăn toàn bộ nước bên ngoài.

Mọi người nhanh chóng vượt qua tường chống nước, tiến vào dũng đạo bên trong.

Sau khi vào bên trong đàn thành, sức mạnh của pháp trận hàng ma ngăn cản thần thức thăm dò trước đó đã không còn tác dụng, không còn hạn chế mọi người nữa.

Thế là, mọi người lần lượt dùng thần thức thăm dò.

Trong địa cung đàn thành, phần lớn các mộ thất đều được vẽ đầy những bức bích họa tinh xảo tuyệt vời về các câu chuyện truyền thuyết Phật giáo.

Trên gạch đá lát nền cũng khắc đầy các loại kinh văn.

Dưới sự thăm dò vô hình của thần thức, không gì là không thể.

Mọi người rất dễ dàng tìm thấy con đường dẫn đến Mật Chú

Phục Ma Điện.

Cách bố trí các con đường trong đàn thành này hoàn toàn là một mê cung, không muốn để người vào tìm thấy Mật Chú Phục Ma Điện ẩn giấu bên trong.

Mà sức mạnh lớn nhất của đàn thành này đều được dùng để trấn áp yêu nữ trong Mật Chú Phục Ma Điện.

Đối với bên ngoài, chỉ còn lại tác dụng cách ly thăm dò và mê cung trong đàn thành.

Nhưng điều này chủ yếu nhắm vào những tên trộm mộ thông thường, đối với tu hành giả, sự phòng bị không nặng.

Chỉ cần có thể tìm đến đây và vào được trong đàn thành, sẽ không bị pháp trận này nhắm đến.

Chương 389

Có lẽ người thiết kế đàn thành này biết rằng chỉ bằng sức mình không thể tiêu diệt được yêu nữ này, nên đã gửi gắm hy vọng vào các tu hành giả khác.

Tuy nhiên, nếu là như vậy, thì hôm nay ông ta đã đợi được rồi!

Mọi người đi qua dũng đạo phức tạp của đàn thành, tiến về trung tâm.

Nơi đây đã không còn bích họa, thay vào đó là các loại trân bảo được khảm trên tường, là Phật môn thất bảo: xa cừ, mã não, thủy tinh, hổ phách, lưu ly, xích châu, san hô, trân châu, vàng bạc.

Mà xung quanh thất bảo này, chi chít khắc vô số Kim Cương Phục Ma Chú!

Xuyên qua dũng đạo, Thẩm Hạo và mọi người cuối cùng cũng đến một đại điện hình tròn ở trung tâm đàn thành.

Địa cung đàn thành này chia làm ba vòng trong, giữa, ngoài, và ba tầng trên, giữa, dưới.

Được gọi là Tam Thời Mê Giới, tượng trưng cho tiền thế, kim thế và lai thế.

Mà đến đây, coi như đã đến tiền điện của tòa cổ mộ Tây Hạ này!

Giữa đại điện, một cầu thang đá rộng lớn, nghiêng nghiêng dẫn xuống địa cung tầng giữa.

Cầu thang đá có tổng cộng ba mươi sáu bậc, mọi người đi xuống, đến trước cửa địa cung.

Trên cửa có phù điêu một vị thần linh tám đầu sáu tay.

Thần linh trên cửa địa cung tầng giữa có tám đầu sáu tay, mỗi tay cầm một pháp bảo, trên mỗi đầu lâu đều mọc một con mắt dọc, sau lưng còn có nhật nguyệt và hỏa diễm bao quanh.

Cửa đá địa cung này không bịt kín.

Mọi người đẩy cửa đá ra, lần lượt bước vào địa cung tầng giữa.

Dưới ánh sáng của quả cầu quang, trước mắt sáng trưng.

Chỉ có điều khiến người ta tê dại da đầu là, trong địa cung tầng này, chất đầy xương khô, tầng tầng lớp lớp, chồng chất lên nhau.

Mà trong những bộ xương này, thỉnh thoảng còn có một bầy chuột cống to như mèo con chui ra chui vào.

Đây đều là những người bị tuẫn táng.

Mà nhìn vào vị trí đầu lâu của những thi thể này, đa phần đều có vết nứt vỡ do bị đập mạnh.

Xem ra sau khi yêu nữ Tây Hạ này được đưa vào, họ đã bị đánh chết tươi rồi đưa vào tuẫn táng.

Trong đó, không chỉ có nô lệ, thợ thủ công, mà còn có không ít tăng lữ.

Có thể nhìn ra từ những mảnh vải vụn còn sót lại.

"Hít~" Nhìn cảnh tượng xương cốt chất thành núi này, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Hoắc Uyển Nhi, Doãn Thanh Sương và Hoắc Ngọc Đình.

Các cô chưa xuống mộ mấy lần, càng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này.

Ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Trời ơi, nhiều xương cốt quá, chắc phải có mấy nghìn người rồi nhỉ?” “Đúng vậy, những người này thật quá thảm!” Mấy cô gái có chút thất thần lẩm bẩm.

Mặc dù phần lớn những bộ xương này đã bị lũ chuột cống gặm sạch huyết nhục, nhưng vẫn còn lại rất nhiều, trải qua sự bào mòn của thời gian, sau khi mục nát, mùi hôi thối nồng nặc của xác chết tràn ngập toàn bộ không gian địa cung.

Mọi người đều dùng pháp lực tạo ra vòng bảo hộ để cách ly mùi hôi thối.

“Tầng này chẳng có gì cả, không có gì đáng xem, chúng ta mau tiếp tục đi về phía trước, tìm cái Mật Chú Phục Ma Điện gì đó đi~” Bàn Tử bĩu môi nói.

Mọi người cũng gật đầu, sau đó bước qua vô số xương cốt trong địa cung, tiếp tục tiến lên.

Xuyên qua tầng địa cung tuẫn táng này, mọi người đến trước bậc thềm ở cuối.

Bậc thềm rộng lớn kéo dài xuống dưới, đi đến cuối cùng, vẫn là một cánh cổng đá hình vòm khổng lồ.

Trên hai cánh cửa của cổng lớn, mỗi bên vẽ một thần quái, chính là Lục Ngô và Bành Họa trên hộp sắt mạ vàng, kim thư Tây Hạ.

“Cuối cùng cũng đến rồi, sau cánh cửa này, chắc là Mật Chú Phục Ma Điện trong truyền thuyết nhỉ?” Bàn Tử nhìn cánh cửa nói.

“Xem ra có chút khác biệt so với phân tích của tham mưu Dương, hình vẽ trên hộp sắt kia, lẽ ra là chỉ cánh cửa lớn này?” Dương Tuyết Lỵ lắc đầu: “Có lẽ vậy, nhưng tình hình hiện tại vẫn chưa rõ, mọi người cẩn thận một chút thì hơn!” Hồ Bát Nhất nhìn Dương Tuyết Lỵ, dịu dàng nói: “Em nói đúng, mọi người nhất định phải cẩn thận

một chút!" "Bí mật của yêu nữ Tây Hạ, cuối cùng cũng sắp được hé lộ!" "Minh Nguyệt Châu cuối cùng cũng sắp được thấy rồi!" "Bàn Tử, lại đây, chúng ta mở cửa!" Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử.

"Được thôi, tới đây~" Bàn Tử lập tức đáp lời.

Hai người dùng thần thức quét qua cánh cửa địa cung đang đóng chặt.

Cánh cửa này rất nặng, cũng đã bị sụt lún, toàn bộ trọng lượng đè lên mặt đất, người thường không thể nào đẩy ra được, chỉ có thể dùng thuốc nổ phá.

Nhưng, Thẩm Hạo và mọi người sẽ không làm vậy, họ cũng không phải người thường.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người vận dụng pháp lực, lập tức bộc phát ra sức mạnh ngàn cân, hai người cùng nhau, trực tiếp đẩy cánh cửa Mật Chú Phục Ma Điện đã đóng kín hơn một nghìn năm, một lần nữa mở ra!

Mà lúc này, tại cổ thành, đám người Ngọc Diện Hồ Ly cũng đã tìm đến trung tâm cổ thành, bên trong gò đất lớn như nấm mồ.

Trong đám người, Ngọc Diện Hồ Ly là người hiểu rõ nhất về mộ yêu nữ Tây Hạ.

Vừa nhìn thấy cái miệng giếng hình chữ nhật ở trung tâm đại điện, kết hợp với những bức bích họa trên vách tường, cô ta đã cơ bản xác định, mộ yêu nữ Tây Hạ ở ngay bên dưới.

Châm một cây pháo sáng, ném xuống.

Nhìn thấy cây pháo sáng rơi xuống hơn bốn mươi mét mới dừng lại.

Trên khuôn mặt vốn đã kiều mị của Ngọc Diện Hồ Ly, càng lộ ra

nụ cười say đắm lòng người.

“Đi thôi, chắc là ở đây rồi, chúng ta xuống dưới, mọi người cẩn thận một chút!” Mã Lão Oa Tử đứng bên cạnh nhìn, không nói tiếng nào, phảng phất như một người vô hình, nhưng trong lòng lão ta lại đang tính toán mưu kế.

Truyền thống tốt đẹp của Cửu U tướng quân, đâm sau lưng, hạ thủ độc ác, đã được Mã Lão Oa Tử học đến mức lô hỏa thuần thanh, không chỉ đối với người ngoài, mà ngay cả đối với con nuôi của mình cũng đối xử như nhau.

Nghe lời của Ngọc Diện Hồ Ly, một người trong đám thuộc hạ của cô ta trực tiếp đi ra, cố định dây thừng bên ngoài, thả xuống giếng, rồi trực tiếp trượt theo dây thừng xuống.

Sau khi xuống đến đáy, hắn cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện không có vấn đề gì, liền dùng đèn pin ra hiệu, báo cho bên trên là an toàn.

Sau đó, một đám người lại thả thêm mấy sợi dây thừng, lần lượt xuống đáy giếng.

Tiếp đó, họ lại men theo hang động thăm dò xung quanh.

Rất nhanh liền gặp nguy hiểm trong hố cát này, có kẻ xui xẻo bị dế cát và kim hoàn sa trùng ẩn trong cát tấn công, mất mạng ngay tại chỗ.

Đám người này đều là băng nhóm vũ trang, trong tay có súng, nhìn thấy những con côn trùng quỷ dị này, lập tức nổ súng bắn.

Đạn xuyên qua lớp cát, trực tiếp làm sập toàn bộ mặt đất cát.

Một đám người đều rơi xuống sông ngầm.

Ngọc Diện Hồ Ly không kinh ngạc mà ngược lại vui mừng, muốn

tìm được mộ yêu nữ Tây Hạ, thì phải tìm được sông ngầm dưới lòng đất!

Bây giờ lại trùng hợp tìm thấy rồi!

Ở ven sông ngầm, họ phát hiện mấy cỗ quan tài hình thuyền, một đoàn hơn mười người, tất cả đều ngồi lên thuyền quan, xuôi theo dòng nước sông ngầm tiến về phía trước.

Rất nhanh đã đến hồ nước ngầm rộng lớn kia.

Sau đó mất một ít thời gian, họ tìm thấy lối ra của hồ, cũng đến được đoạn sông ngầm cuối cùng này.

Tại đây, nước sông ngầm đổ xuống vực sâu.

Nghe tiếng nước không đúng lắm, Ngọc Diện Hồ Ly ý thức được vấn đề, lập tức nhắc nhở: "Tất cả cẩn thận đi sát vào bờ, tiếng động này không đúng!" Sau đó lập tức chèo thuyền quan men theo vách tường, kiểm soát tốc độ thuyền.

Ở ven sông ngầm, cuối cùng cô ta cũng nhìn thấy được ngôi mộ yêu nữ Tây Hạ mà mình ngày đêm mong nhớ!

Mặc dù có Ngọc Diện Hồ Ly nhắc nhở, nhưng vẫn có mấy kẻ xui xẻo, vì ở quá xa bờ, không kịp phanh lại, bị dòng nước xiết cuốn vào vực sâu mấy nghìn mét.

Rơi xuống từ độ cao như vậy, bên dưới là nước hay đá cũng đều như nhau.

Chương 390

Trong khoảnh khắc va chạm, cả người sẽ bị lực va đập khổng lồ đập thành một bãi thịt nát, sau đó chìm xuống đáy nước, trở thành thức ăn cho sinh vật dưới nước.

Ngọc Diện Hồ Ly hận rèn sắt không thành thép, nghiến chặt răng.

"Hừ!

Đồ vô dụng!" "Tất cả cẩn thận một chút, tiến về phía đàn thành kia!" Không lâu sau, đoàn người của Ngọc Diện Hồ Ly đã đến trước đàn thành.

Vừa đến nơi, liền nhìn thấy cánh cổng đá khổng lồ trên đàn thành đang mở toang.

Sắc mặt cô ta không khỏi biến đổi, rõ ràng là vô cùng nghi hoặc, mờ mịt.

Cửa lớn của đàn thành, sao lại mở được chứ?

Trong Mật Chú Phục Ma Điện, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đẩy ra cánh cửa địa cung vẽ hình Lục Ngô và Bành Họa.

Lập tức, trên bức tường phía bắc nhất của đại điện địa cung, trên đỉnh bích họa, một viên bảo châu sáng ngời được đặt trong miệng Phục Ma Thiên Tôn, ánh sáng mà nó phát ra chiếu sáng toàn bộ đại điện, sáng như ban ngày.

Mọi người bước vào xem xét kỹ, đại điện địa cung này trang nghiêm hùng vĩ, đối diện với cửa lớn địa cung là bức tường phía bắc, chính là nơi vẽ bích họa Phục Ma Thiên Tôn.

Nhờ ánh sáng này, mọi người thấy rõ, trên bích họa, Phục Ma Thiên Tôn đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa nhật nguyệt liên đài được

tạo thành từ giao long và cá voi đan chéo nhau, tóc đỏ dựng ngược, mày râu như lửa, răng nanh lưỡi cong, thân có tám đầu sáu tay, mỗi tay cầm một kiện pháp bảo!

Lần lượt là Đa Bảo Phiên, Chiếu Yêu Kính, Kim Cương Xử, Phún Hỏa Kiếm, Kim Sí Điểu, Thổ Bảo Thú.

Trên cổ treo một chuỗi niệm châu một trăm lẻ tám hạt được kết từ đầu lâu người và rắn độc, còn trong miệng ngậm chính là Minh Nguyệt Châu đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Mà ở hai bên đông tây của đại điện, lần lượt là hai đại phân thân của Phục Ma Thiên Tôn, trên tường phía đông là Lục Ngô chín đầu mặt người vuốt hổ, còn trên tường phía tây là Bành Họa chín đầu thân rắn tay người.

Chín cái đầu lâu của hai con thần quái đều có vẻ mặt dữ tợn, miệng máu há to, như muốn lao ra khỏi tường để ăn thịt người.

Ba mặt tường đều là sự kết hợp giữa bích họa và phù điêu, Phục Ma Thiên Tôn cùng Lục Ngô, Bành Họa đều được điêu khắc nổi, đặc biệt là pháp bảo trong tay Phục Ma Thiên Tôn, lại là pháp bảo thật sự, sau khi tượng Thiên Tôn được điêu khắc xong, được đặt vào tay ngài.

Phục Ma Thiên Tôn cùng hai đại phân thân từ ba phía nhìn xuống, phóng ra thần uy, trấn áp một pháp đàn hình kim tự tháp ở trung tâm đại điện.

Pháp đàn này không tầm thường, hoàn toàn được xây bằng đầu lâu người chết, hơn nữa những đầu lâu này còn được quét một lớp sơn vàng, giống như kim thân của La Hán.

Toàn bộ pháp đàn giống như một kinh quan, nhìn mà kinh tâm động phách.

Phía trên còn có một cầu thang đá hẹp dài, từ cửa điện kéo dài đến

đỉnh pháp đàn.

Trên đỉnh pháp đàn đầu người này, là một cỗ quan quách khổng lồ, yên lặng nằm đó, trải qua nghìn năm tuế nguyệt.

Không chỉ vậy, ngoài vô số đầu lâu được dùng để xây kinh quan pháp đàn, trên mặt đất của toàn bộ đại điện cũng chi chít trải đầy đầu lâu người, không biết có bao nhiêu.

Hơn nữa, xem ra còn được sắp đặt có chủ ý, mỗi cái đều hốc mắt sâu hoắm, miệng há to, mặt hướng về phía pháp đàn.

Mọi người đều bị bích họa hùng vĩ và kinh quan pháp đàn của Mật Chú Phục Ma Điện trước mắt làm choáng ngợp.

"Ôi trời đất ơi!

Đây là Mật Chú Phục Ma Điện trong truyền thuyết sao?

Quá hùng vĩ!" Bàn Tử không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được gật đầu đồng tình.

"Đúng vậy, bích họa và phù điêu quy mô hoành tráng, cấu trúc tinh xảo như vậy, thật không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực, tiêu tốn bao nhiêu thời gian mới có thể xây dựng hoàn thành!" "Tây Hạ e rằng đã dốc toàn lực quốc gia để xây dựng Mật Chú Phục Ma Điện này!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Còn có kinh quan pháp đàn đầu người này, e rằng phải giết chết hàng vạn người mới có thể chất thành hình, vậy mà chỉ để đặt quan quách của yêu nữ Tây Hạ!" Hoắc Uyển Nhi, Doãn Thanh Sương và mấy cô gái khác, mắt đẹp đảo quanh, nhìn ngắm khắp nơi, bích họa trong mộ thất tinh xảo hoành tráng như vậy, các cô thực sự chưa từng nghe nói qua!

Trong các ngôi mộ lớn bình thường, dù bích họa có nhiều đến đâu cũng không thể so sánh với nơi này.

Còn ba tiểu long nữ, mấy người tự tạo thành một vòng tròn nhỏ, ríu rít thảo luận.

Trong lời nói, cũng đều là chấn động và hưng phấn.

Còn Thẩm Hạo và Ô Thiền thì đang quan sát thần uy phục ma mạnh mẽ đang lưu chuyển không ngừng trong mộ thất này.

Toàn bộ địa cung này đã được cao nhân Tây Hạ bố trí thành một pháp trận Thiên Tôn Phục Ma, lấy Minh Nguyệt Châu làm trận nhãn, sáu kiện pháp khí trong tay Thiên Tôn làm phụ trợ, cộng thêm hai tôn phân thân, phối hợp với toàn bộ đại điện và đàn thành bên ngoài, hình thành một pháp trận phục ma rất mạnh mẽ.

Tuy nhiên, trải qua nghìn năm thời gian, đại trận này đã rất suy yếu.

Nếu Thẩm Hạo và mọi người chọn cách phá giải địa cung bằng bạo lực, cho nổ tung cửa lớn, e rằng pháp trận này sẽ càng suy yếu hơn, không trụ được bao lâu nữa.

Sức mạnh phục ma cổ xưa này, tuy chuyên nhắm vào quan quách trên pháp đàn, nhưng Thẩm Hạo cũng không biết, liệu nó có tác động lên người họ hay không.

Nhưng suy đoán từ tình tiết trong nguyên tác, chắc là có.

Trong tình tiết nguyên tác, một số thuộc hạ của Ngọc Diện Hồ Ly, sau khi bước lên bậc thềm, đều bị sức mạnh phục ma này phá hủy tâm trí, biến thành hoạt quỷ.

Hơn nữa, còn nói sức mạnh phục ma này rất quỷ dị, dường như có thể khơi dậy tâm ma trong lòng người, nuốt chửng thần trí!

Nghĩ đến đây, Thẩm Hạo lên tiếng nhắc nhở mọi người: "Tất cả cẩn thận một chút, kích hoạt Trấn Hồn Châu phòng hộ, đừng để trúng chiêu!" Mọi người nghe vậy, toàn bộ kích hoạt Trấn Hồn Châu, phát

huy sức mạnh của nó để bảo vệ thức hải thần hồn.

Thẩm Hạo cũng kích hoạt Trấn Hồn Linh, sức mạnh cường đại bao bọc lấy thức hải và nguyên thần của mình.

Ô Thiền cũng kích hoạt sức mạnh của Xà Thần Chi Nhãn, bảo vệ thần hồn.

Ngay sau đó, họ cảm nhận rõ ràng hơn, thứ sức mạnh phục ma quỷ dị đang lan tỏa trong đại điện phía trước.

Thứ này, thật sự là sức mạnh phục ma sao?

Nếu thật sự là sức mạnh phục ma, sao lại có thể biến người ta thành hoạt quỷ?

Thế là, Thẩm Hạo lập tức tách ra một pháp lực phân thân, một luồng thần niệm gửi gắm lên đó.

Sau đó, liền để phân thân men theo cầu thang đá đi lên kinh quan pháp đàn.

Mọi người đều chăm chú nhìn vào phân thân này của Thẩm Hạo, ngay cả Thẩm Hạo cũng cẩn thận như vậy, điều đó chứng tỏ nơi này vô cùng nguy hiểm, không thể có chút sơ suất lơ là, nếu không, sẽ có nguy cơ chí mạng!

Hồ Bát Nhất và mọi người càng cảnh giác cao độ, đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!

Phân thân men theo cầu thang đá từng bước tiến lên.

Từ khi bước lên pháp đàn, Thẩm Hạo cảm nhận được một âm thanh ngâm xướng yếu ớt như có như không vang lên bên tai.

Càng đi lên cao, càng gần quan quách trên đỉnh pháp đàn, âm thanh ngâm xướng bên tai càng lúc càng trầm trọng.

Điều này y hệt như miêu tả trong nguyên tác.

Đây mới là nguồn gốc của cái tên Mật Chú Phục Ma Điện.

Mật chú!

Trong toàn bộ đại điện, ngoài bích họa và phù điêu ra, không thấy có bất kỳ ma chú kinh văn nào được khắc trên tường hay dưới đất.

Vậy tại sao lại được đặt tên là Mật Chú Phục Ma Điện?

Bây giờ Thẩm Hạo đã biết.

Bởi vì, chỉ cần đến gần pháp đàn, sẽ nghe thấy loại mật chú này.

Càng gần quan quách, âm thanh mật chú càng lớn!

Hơn nữa, mật chú này không chỉ đơn giản là âm thanh.

Trong lòng mình, dường như có một cỗ dục vọng bị khơi dậy.

Đây dường như chính là "tâm ma"!

Tuy nhiên, ảnh hưởng đối với bản thân không lớn, có thể nói là rất nhẹ.

Ai cũng có tâm ma, đó là mặt tối hoàn toàn của bản thân.

Thẩm Hạo bản thân mang trong mình công đức to lớn, lại có Ám Nhật Luyện Tà, tâm ma rất nhẹ, không lợi hại, có lẽ, là do sức mạnh của mật chú không đủ, không thể dẫn dắt tâm ma của hắn ra ngoài.

Cuối cùng, Thẩm Hạo cũng leo lên đến đỉnh pháp đàn, nhìn thấy cỗ quan tài được đặt ở trung tâm pháp đàn.

Chương 391

Thử nghiệm một lúc, âm thanh bên tai đã trở nên cực kỳ lớn, giống như bị mấy chục cái loa bao vây, đồng loạt bắn phá vào tai.

Thẩm Hạo dựa vào phương hướng của âm thanh, nhanh chóng xác định vị trí của những chiếc đầu lâu của các tu hành giả Phật môn giấu trong đám đầu cốt la liệt dưới đất.

Tổng cộng có ba mươi sáu cái, phân bố ở khắp bốn phương tám hướng, thậm chí trên bích họa, trong quan quách cũng có!

Những chiếc đầu lâu này tạo thành một Mật Chú Phục Ma Trận, liên tục không ngừng phóng ra mật chú chân ngôn vào trong quan quách, muốn tịnh hóa yêu nữ Tây Hạ giả mạo.

Có điều, nhìn tình hình hiện tại, Mật Chú Phục Ma Trận này rõ ràng đã xảy ra vấn đề!

Bây giờ không còn là phục ma, mà là dẫn ma!

Thẩm Hạo thử gia trì sức mạnh của Trấn Hồn Linh lên người phân thân, tức thì, bên tai liền trở nên thanh tịnh, không còn bị ảnh hưởng bởi mật chú nữa, hoàn toàn bị cách ly bên ngoài.

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại thử dùng sức mạnh của pháp khí để ngăn chặn âm thanh mật chú, phát hiện cũng có hiệu quả, nhưng kém hơn một chút.

Thẩm Hạo tạm thời chưa có ý định phá vỡ Mật Chú Phục Ma Trận được tạo thành từ ba mươi sáu chiếc đầu lâu của các tu hành giả này.

Lát nữa còn có một đám người tới, hắn không muốn tự mình ra tay, cứ để Mật Chú Phục Ma Trận này giúp hắn một tay.

Để bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Tuy nhiên, Ngọc Diện Hồ Ly này có thể giữ lại một chút, cô ta biết nhiều bí mật của cổ quốc Tây Hạ, thậm chí bản thân cũng là hậu duệ của Câu Thi quốc gì đó, cũng có chút hiểu biết về Hoàng Kim cổ quốc thời xa xưa.

Còn về việc cuối cùng là sống hay chết, thì để xem sau.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo giải tán phân thân. "Mọi người cũng tự phóng phân thân lên thử xem!" "Trên pháp đài có một loại sức mạnh có thể kích động tâm ma dục vọng trong lòng người, mọi người chú ý một chút, để tôi xem tình hình của các vị." Mọi người đều gật đầu.

Sau đó lập tức thi pháp, phóng ra phân thân.

Rất nhiều phân thân cùng nhau xếp hàng, men theo bậc thang đá đi lên pháp đài.

Sau khi lên đến pháp đài, mọi người cuối cùng cũng cảm nhận được thứ mà Thẩm Hạo nói, sức mạnh kích động tâm ma. "Mẹ kiếp, đây chính là cái thứ sức mạnh kích động tâm ma dục vọng đó sao?" "Cảm giác như có thứ gì đó bên trong sắp chui ra vậy?" Bàn Tử vừa điều khiển phân thân, vừa kinh ngạc kêu lên.

Những người khác cũng theo đó càng lúc càng đến gần đỉnh pháp đài, cảm giác này cũng càng lúc càng rõ rệt.

Bên cạnh Thẩm Hạo, mấy cô gái Doãn Thanh Sương cũng nhíu chặt mày. "Cảm giác này, không lẽ là cảm giác phụ nữ sinh con sao?" "Chẳng lẽ trong bụng có con rồi?" Hoắc Uyển Nhi bật cười một tiếng: "Sương nhi tỷ, chị đùa gì thế, sao có thể đột nhiên có con được!" "Em thấy ấy, là tâm hoài quỷ thai thì đúng hơn!" Bàn Tử nghe vậy cũng nói: "Đúng đúng đúng, hình như chính là cảm giác này, thứ bên trong giống như còn sống vậy!" Gương mặt Dương Tuyết Lỵ

cũng lóe lên vẻ bừng tỉnh. "Đây chính là cảm giác tâm ma sắp phá thể mà ra sao?" "Nghe nói các tu hành giả cao cấp sẽ phải trải qua một loại tâm ma kiếp, chúng ta đây có được coi là cảm nhận trước tâm ma không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Tuyết Lỵ nói không sai, coi như để các vị cảm nhận trước một chút, nên mới bảo mọi người lên thử!" "Nếu cảm thấy không chịu nổi nữa thì hãy vận dụng sức mạnh của Trấn Hồn Châu!" Mọi người chỉ một lát sau đều đã lên đến đỉnh pháp đài.

Tất cả đều còn chịu đựng được, sức mạnh của mật chú này không được coi là quá mạnh, năng lực kích động tâm ma cũng không mạnh lắm.

Đối với người thường, có thể rất lợi hại, nhưng đối với tu sĩ từ Kim Đan trở lên thì còn kém xa!

Hơn nữa, với sức mạnh của Trấn Hồn Châu, cũng có thể hoàn toàn chống lại được luồng sức mạnh tâm ma quái dị này.

Sau khi thu hồi phân thân, mọi người chuẩn bị chính thức bước lên pháp đài.

Thẩm Hạo và mấy người trực tiếp vận dụng sức mạnh pháp bảo, cách ly âm ba ẩn chứa sức mạnh dẫn ma quỷ dị của Mật Chú Phục Ma Trận này ra bên ngoài, như vậy sẽ hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Thẩm Hạo đi đầu, mọi người lần lượt theo sau, men theo con đường hẹp dài, đi một mạch lên trên pháp đài, đến trước quan quách.

Trên pháp đài này có một chiếc giường quan, trên đó đặt một cỗ quan tài bằng gỗ.

Nhưng quan quách này rất thô sơ, được làm từ một khúc gỗ nam mộc to lớn, chỉ khoét một hình người ở giữa rồi đặt thi thể vào.

Phía trên còn được ghim bằng hai chiếc khóa vàng lớn, trên khóa vàng còn có hoa văn tê giác một sừng.

Hai đầu quan quách, mỗi đầu có một vòng sắt lớn luồn qua một sợi xích sắt to bằng cánh tay, đóng đinh quan quách vào giường quan.

Doãn Thanh Sương nhìn quan quách, tò mò nói: "Cái quan tài này sao lại có hình dạng thế này?

Về cơ bản chỉ là một khúc gỗ thôi mà, hoàn toàn không có dáng vẻ của một cỗ quan tài, thô sơ quá đi!" Bàn Tử cũng tỏ ra phấn khích.

Chỉ nhìn hình người trên quan quách, không gian bên trong không lớn, không biết có bao nhiêu đồ tùy táng. "Mẹ nó chứ, đám người Tây Hạ này cũng keo kiệt quá, đến một cỗ quan tài tốt cũng không nỡ đóng." "Lại còn xây mộ thất xa hoa thế này, chẳng lẽ xây mộ thất hết sạch tiền, không thuê nổi thợ mộc đóng quan tài nữa sao?!" "Cũng không biết bên trong có mấy món đồ tùy táng, đừng có keo kiệt quá, thế thì không xứng với quy cách mộ táng xa hoa này!" Hồ Bát Nhất thì nhìn vào chiếc khóa vàng trên quan quách, mày nhíu chặt.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy liền hỏi: "Lão Hồ, sao thế?" Hồ Bát Nhất nói: "Rất kỳ lạ, trên chiếc khóa vàng này khắc hoa văn tê giác biển một sừng, tê giác biển là linh thú trị thủy!" "Điều này cho thấy, nữ thi này là trôi từ trên biển vào!" Mấy cô gái Doãn Thanh Sương nghe vậy kinh ngạc nói: "Biển ư?

Tây Hạ ở sâu trong đất liền, lấy đâu ra biển chứ?" "Chẳng lẽ là từ mấy chục triệu, mấy trăm triệu năm trước, thời viễn cổ, ngay cả cao nguyên Thanh Tạng cũng còn nằm dưới biển!" Bàn Tử phản bác: "Không đúng, thế thì hoang đường quá, biết đâu là nữ thi trôi ra từ sông thì sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Nếu là thi thể trôi ra từ sông thì sẽ dùng tê giác sông, tê giác sông có hai sừng!" Bàn Tử lại nói: "Quan tâm nhiều thế làm gì, chúng ta mở quan tài ra xem chẳng phải là biết ngay sao?" Thẩm Hạo gật đầu: "Mở quan tài trực tiếp đi, xem xem yêu nữ Tây Hạ này có bộ mặt thật như thế nào!" "Ok!" Bàn Tử vỗ

tay, lập tức kéo Hồ Bát Nhất cùng nhau mở quan.

Hai người cầm xẻng công binh, gỡ chiếc khóa vàng cố định quan quách xuống.

Bàn Tử như của báu cất vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Còn Hồ Bát Nhất thì đẩy nắp quan quách sang một bên, để lộ cảnh tượng bên trong.

Bên trong quan quách không hề có mùi hôi thối của thi thể.

Nữ thi này không biết đã tồn tại từ khi nào, chết không biết bao nhiêu năm, e rằng thi thể bên trong đã tan rã hết từ trước khi người Tây Hạ vớt được.

Dưới ánh sáng lạnh lẽo của Minh Nguyệt Châu, mọi người chỉ thấy trong quan quách lấp lánh ánh vàng.

Nữ thi nằm ngửa trong quan, trên người mặc áo liệm bằng sợi vàng, đầu đội mũ miện vàng rủ châu, mặt còn đeo một chiếc mặt nạ che đi dung mạo.

Tay đeo găng tay sợi vàng, vòng tay vàng hình song ngư, chân đi giày thêu hoa văn bạc bằng vàng, eo đeo ngọc bội ngũ sắc, một chiếc túi thơm thêu vàng, còn đeo một thanh đao vàng.

Bên cạnh còn nhét đầy một đống đồ tùy táng, như ly hổ phách bằng vàng, ly thủy tinh hoa sen vàng, bình uyên ương bằng phỉ thúy, ngọc như ý, san hô máu, nén vàng, trâm vàng, bảo châu v.v..

Nhìn đến mức mắt Bàn Tử cũng bị ánh vàng làm cho chói lòa.

Nước miếng chảy ra từ khóe miệng một cách vô dụng.

Bàn Tử hít hà nước miếng, lòng đầy phấn khích. "Mẹ kiếp, không ngờ trong cái quan tài này lại có cả một thế giới, chứa được nhiều đồ thế này!" "Ôi chao, nhiều đồ tốt thế này, để trong quan tài cùng yêu nữ

này mốc meo thì lãng phí quá, hay là để Bàn gia đây dùng chúng cứu tế quần chúng nghèo khổ vậy." Bàn Tử vừa nói vừa ra tay, lấy từng món đồ tùy táng quý giá bên trong ra, cất vào nhẫn trữ vật của mình!

Mà bên cạnh, Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và mấy người khác đều đang quan sát thi thể của yêu nữ.

Yêu nữ này vóc dáng cao ráo, khoảng một mét bảy, ở thời cổ đại cũng thuộc dạng rất cao.

Mọi người đều rất tò mò, yêu nữ này rốt cuộc trông như thế nào.

Thế là, Thẩm Hạo vung tay bắn ra một luồng pháp lực, vén chiếc mặt nạ che trên mặt yêu nữ lên.

Chiếc mặt nạ này cũng được dệt bằng sợi vàng, che đi khuôn mặt của nữ thi.

Mọi người đều tò mò dời ánh mắt qua.

Mặt nạ vừa được vén lên, dung mạo của nữ thi hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành hiện ra trước mắt.

Thi thể yêu nữ này vẫn sống động như thật, trán rộng mũi cao, hai mắt nhắm nghiền, trên trán còn có một vết máu màu đỏ thẫm.

Ánh mắt Thẩm Hạo nhìn thấu vết máu đó, phát hiện bên dưới vết máu là một con mắt dọc.

Hắn không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Chậc chậc, yêu nữ Tây Hạ này lại có ba mắt!

Thật là thần kỳ!" Nghe lời của Thẩm Hạo, mọi người đều nhìn qua, thần thức xuyên thấu qua trán nữ thi, quả nhiên thấy một con mắt dọc, ẩn giấu dưới vết máu giữa hai hàng lông mày.

Hơn nữa, con mắt này lại không hề có vẻ khô héo.

Toàn bộ nữ thi đều sống động như thật, giống như vừa mới chết không lâu, rõ ràng là có thứ gì đó giống như định thi đan.

Nhưng mà, chẳng lẽ từ lúc người Tây Hạ phát hiện ra thi thể này, nó đã có bộ dạng này rồi sao?

Vậy thì nó được bảo quản như thế nào?

Chương 392

Mọi người trong lòng đầy nghi hoặc.

Lúc này, Hoắc Ngọc Đình hỏi: "Không phải nói yêu nữ Tây Hạ này nửa người nửa quỷ sao?

Nhìn thế này cũng không giống lắm!" Bị Hoắc Ngọc Đình nhắc nhở, mọi người cũng phản ứng lại.

Trên tấm da dê lấy được từ thành chủ cổ thành nói rằng yêu nữ Tây Hạ nửa người nửa quỷ, nhưng bây giờ nhìn lại, hoàn toàn là một mỹ nhân mà!

Vậy quỷ ở đâu?

Mọi người đều đang suy nghĩ, nhưng Bàn Tử không muốn phí não, thêm một người không nhiều, bớt một người không thiếu.

Bàn Tử sau khi ngắm xong khuôn mặt xinh đẹp của nữ thi, liền tiếp tục sự nghiệp mô kim của mình.

Hắn tiếp tục gom những món minh khí còn sót lại trong quan tài, những món đồ vàng bạc, mã não, san hô, mỹ ngọc, minh châu còn chưa nhặt hết, cứ thế mà nhặt bỏ vào nhẫn.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng hắn đã dọn sạch sẽ tất cả đồ tùy táng trong quan tài, trừ những thứ trên người nữ thi, thu hoạch khá phong phú!

Mà ngay lúc Thẩm Hạo và mọi người mở quan quách của yêu nữ Tây Hạ.

Ngay bên dưới quan quách, trong vực sâu hàng nghìn mét.

Giữa một vùng biển cát rộng lớn như một xoáy nước, một khối

thịt khổng lồ bị biển cát chôn vùi, chỉ lộ ra một mảng nhỏ bên ngoài, nhưng chỉ riêng mảng này đã lớn bằng một sân bóng đá!

Mà bên ngoài vùng biển cát xoáy này, lại là một vùng biển khí gas màu xanh lục đậm, bao bọc nơi này từng lớp.

Đây là một mỏ khí gas bị chôn sâu dưới lòng đất!

Khối thịt lớn này chính là một vị cổ thần ẩn mình dưới lòng đất!

Chính là vị cổ thần mà Thẩm Hạo đã suy đoán, nghi là Thái Tuế Nhục!

Hắn đã tỉnh lại từ giấc ngủ say, một luồng niệm lực tinh thần mạnh mẽ từ khối thịt lớn khuếch tán ra.

Trong biển cát dấy lên một trận gợn sóng, đồi cát cuộn trào, không khí cũng chấn động, tạo thành một cơn gió lớn thổi ra bốn phía.

Mà ở rìa, biển khí gas bị một sức mạnh vô hình ngăn cách cũng dấy lên một trận sóng lớn. "Ong..." một tiếng kêu nhẹ kỳ lạ vang vọng trong không gian lòng đất tối tăm.

Chỉ là sức mạnh tinh thần của hắn tuy mạnh mẽ nhưng cũng có giới hạn, hơn nữa còn bị kìm hãm chặt chẽ trong không gian biển cát tối tăm này.

Tuy nhiên, yêu nữ Tây Hạ bên ngoài lại từng là vật chứa sức mạnh tinh thần của hắn đi lại trên thế gian, vẫn còn một chút liên hệ với hắn.

Hắn trực tiếp chiếu sức mạnh tinh thần của mình qua đó.

Sau đó, âm thầm quan sát.

Chính vì việc mở cỗ quan tài này đã khiến khối thịt lớn cảm nhận được liên hệ với thế giới bên ngoài, nên mới tỉnh lại.

Tuy nhiên, với tư cách là một tu sĩ Luyện Hư cảnh mạnh mẽ,

Thẩm Hạo ngay lập tức đã phát hiện ra luồng dao động tinh thần ẩn giấu trên người nữ thi này.

Vì vậy, Thẩm Hạo lập tức rút ra một lá Trấn Thi Phù, vận dụng pháp lực, dán thẳng lên trán yêu nữ.

Tức thì, luồng sức mạnh tinh thần đó bị kìm hãm chặt chẽ trong thân xác!

Thấy Thẩm Hạo đột nhiên ra tay, mọi người lập tức giật mình.

Tất cả đều đề phòng ở mức độ cao nhất.

Trong tay Ô Thiền, quyền trượng Huyết Oán hiện ra.

Bàn Tử lấy ra Đả Thần Tiên, pháp lực rót vào, phát ra một luồng ánh sáng trắng, dí vào thái dương của nữ thi.

Hồ Bát Nhất lấy ra Phát Khâu Ấn, vận dụng pháp lực, cũng lập tức ấn lên đầu nữ thi.

Còn Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ba người cũng lập tức vận dụng Trấn Hồn Châu, bảo vệ bản thân.

Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng ba tiểu long nữ cũng vận động pháp lực, thúc đẩy Trấn Hồn Châu, đồng thời phóng ra long uy của bản thân.

Khung cảnh nhất thời trở nên căng thẳng.

Lúc này, Thẩm Hạo lên tiếng: "Được rồi, không cần lo lắng, có Trấn Thi Phù của tôi, cộng thêm Phát Khâu Ấn, Đả Thần Tiên, tạm thời không có gì nguy hiểm!" Mọi người nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm. "Vậy thì tốt!" Mọi người thu lại pháp bảo, nhưng trong lòng vẫn cảnh giác, đề phòng thi thể yêu nữ đó bất cứ lúc nào đột nhiên phá vỡ trấn áp, tấn công họ.

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Là Ngọc Diện Hồ Ly và những người khác đã đến.

Họ rất cẩn thận nấp ở bên ngoài không vào. "Phái mấy người vào trong thăm dò, chú ý an toàn." Giọng nói lạnh lùng của Ngọc Diện Hồ Ly từ ngoài cửa địa cung truyền vào. "Rõ!" Sau đó, trong nhóm lính đánh thuê Khuếch Nhĩ Khách bên cạnh cô ta, ba người được chọn ra, cẩn thận bước vào đại điện địa cung được bao phủ bởi ánh sáng lạnh lẽo.

Ba người vừa vào cửa đã ngây người.

Bởi vì họ nhìn thấy nhóm người Thẩm Hạo đang đứng trên pháp đài đầu lâu.

Ngọc Diện Hồ Ly ở bên ngoài thấy mấy người đó vừa vào địa cung, mới bước qua ngưỡng cửa đã đứng sững lại, lập tức nhíu mày. "Toi rồi, không lẽ đã xảy ra chuyện?" "Truyền thuyết nói rằng, bất kể ai, một khi tiếp cận bích họa Phục Ma Thiên Tôn, đều sẽ biến thành hoạt quỷ, không vào luân hồi, rơi vào dòng sông tử vong vĩnh hằng, chẳng lẽ họ đã trúng chiêu rồi!" "Này, các người sao rồi?

Bên trong tình hình thế nào?" Ở cửa địa cung, ba người đó nhìn nhóm Thẩm Hạo trên pháp đài, nhóm Thẩm Hạo cũng quay đầu lại nhìn họ.

Ba người mặt mày kinh hãi, ngây người một lúc, sau khi hoàn hồn, không chút do dự lập tức lui ra khỏi địa cung.

Ở bên ngoài, Ngọc Diện Hồ Ly và những người khác thấy ba người chạy về vừa lăn vừa bò, đội trưởng lính đánh thuê Khuếch Nhĩ Khách lập tức hỏi ba người đó: "Chuyện gì vậy?

Các người thấy gì?

Sao lại hoảng hốt như vậy?" "Đại ca, bên trong, bên trong có người!" Ngọc Diện Hồ Ly nghe vậy, mày nhíu thành một cục: "Ngươi

nói gì?

Bên trong có người?" "Sao có thể?

Là người nào?" Một người trong ba người run rẩy nói: "Không... không biết, chúng tôi không quen." Người khác tiếp lời: "Đúng...

đúng, họ có mấy người, có nam có nữ, đang vây quanh quan tài, nhìn chúng tôi!

Đáng sợ quá!" Ngọc Diện Hồ Ly trong lòng có một dự cảm không lành.

Từ lúc nhìn thấy địa cung đàn thành này, cô ta đã có cảm giác.

Ngôi mộ cổ nghìn năm chôn sâu dưới lòng đất này, cửa lớn lại đang mở.

Hơn nữa đường đi thẳng đến đây, không có ngoại lệ!

Ngọc Diện Hồ Ly suy nghĩ một chút, rồi lại quát hỏi: "Ở bên trong các người còn thấy gì nữa?" Một người rụt rè nói: "Bên trong có một bức bích họa khổng lồ, còn có vô số đầu người chết." "Đúng vậy, còn có những bức tượng quái dị nữa." Ngọc Diện Hồ Ly nghe vậy, trong lòng lập tức có cơ sở. "Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Đây chính là Mật Chú Phục Ma Điện!" "Bên trong có người!" "Ta ngược lại muốn xem xem, bên trong là người nào!" "Lại dám đi trước lão nương!" Ngọc Diện Hồ Ly sắc mặt âm trầm, trong lòng thầm nghĩ.

Bên cạnh, Mã lão oa tử cũng ánh mắt lóe lên, trong lòng không ngừng tính toán.

Ngọc Diện Hồ Ly vẫy tay với mọi người: "Đi!

Chúng ta vào trong!" Trong Mật Chú Phục Ma Điện, trên kinh quan pháp đài, nhóm Thẩm Hạo đang ung dung chờ đợi nhóm Ngọc Diện

Hồ Ly tiến vào.

Rất nhanh, một đội lính đánh thuê Khuếch Nhĩ Khách đi đầu, Ngọc Diện Hồ Ly và mấy người theo sau, bước vào Mật Chú Phục Ma Điện.

Đối diện với ánh sáng lạnh lẽo của Minh Nguyệt Châu, cô ta ngẩng đầu nhìn lên pháp đài trung tâm đại điện.

Chương 393

Sau pháp đài chính là bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn khổng lồ!

Sau khi thích ứng với ánh sáng trong đại điện, Ngọc Diện Hồ Ly cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dạng của mọi người trên pháp đài.

Sắc mặt cô ta lập tức thay đổi. "Là ngươi?!" "Hồ Bát Nhất, còn có Vương Bàn Tử!" "Các ngươi?

Tại sao các ngươi lại nhanh như vậy?

Lại còn đi trước chúng ta?" "Chẳng lẽ các ngươi cũng nắm giữ bí mật gì?" Ngọc Diện Hồ Ly hỏi nhóm Thẩm Hạo.

Bàn Tử đi đến mép pháp đài, mặt đầy vẻ tươi cười vẫy tay chào Ngọc Diện Hồ Ly. "Hi, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Lâu rồi không gặp, người đẹp." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Ôi chà, không ngờ cô cũng có thể tìm đến đây nhanh như vậy!" Ngọc Diện Hồ Ly tức đến bật cười. "Ha ha, tốt lắm, Mạc Kim Giáo Úy quả nhiên danh bất hư truyền, lại có thể đi trước một bước vào được Mật Chú Phục Ma Điện này!" Ngay sau đó, cô ta nói với những người bên cạnh: "Tất cả cẩn thận một chút, đừng vội động súng, kẻo làm hỏng đồ đạc!" Đội trưởng người Khuếch Nhĩ Khách gật đầu, rồi vẫy tay với thuộc hạ.

Một đám người lần lượt rút ra những thanh đao cong Khuếch Nhĩ Khách đeo bên hông.

Họ tản ra, đi đến các nơi trong đại điện, muốn tìm kiếm những thứ có giá trị trong mộ thất.

Tuy nhiên, đội trưởng đó lại không động đậy, vẫn cùng với Ca Nỗ, thuộc hạ thân tín của Ngọc Diện Hồ Ly, đứng canh bên cạnh cô ta.

Bên kia, Mã lão oa tử cũng không có động tĩnh gì, đứng yên tại chỗ, như thể không biết gì cả.

Mã lão oa tử từ khi ra nghề đến nay, luôn tuân thủ nghiêm ngặt truyền thống ưu tú của hậu duệ Cửu U Tướng Quân.

Đạo mộ chưa bao giờ tự mình ra tay, đều đợi người khác lấy được đồ rồi mình đâm sau lưng.

Như vậy, không tính là hắn đạo mộ.

Mà Ngọc Diện Hồ Ly cũng đã ý thức được, bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn này không hề đáng sợ như trong truyền thuyết.

Trước mắt, nhóm Hồ Bát Nhất không phải đang đứng yên lành trên pháp đài trước bích họa sao.

Ngọc Diện Hồ Ly trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, một đám người rất nhanh đã lục soát xong xung quanh đại điện, nhưng không tìm được bao nhiêu đồ tốt.

Họ đều tập trung lại bên cạnh Ngọc Diện Hồ Ly.

Chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn những thứ họ thu thập được, không để tâm.

Sau đó, lại đưa mắt nhìn lên viên châu phát ra ánh sáng lạnh lẽo trên bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn.

Trước đó, cô ta chưa nghĩ đến điều này, còn tưởng là đèn chiếu sáng của nhóm Hồ Bát Nhất.

Bây giờ nhìn kỹ lại, ánh sáng đó lại phát ra từ miệng của Phục Ma Thiên Tôn.

Đây, chẳng phải là Minh Nguyệt Châu mà cô ta vẫn luôn tìm kiếm

sao?

Khóe miệng Ngọc Diện Hồ Ly nhếch lên một nụ cười.

Trong lòng thầm nói: "Minh Nguyệt Châu, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" "Nhưng kỳ lạ là, tại sao họ lại không lấy Minh Nguyệt Châu xuống, chẳng lẽ là không phát hiện ra, không thể nào!" "Thôi, kệ đi!" "Thuộc hạ của ta đông như vậy, ai cũng được trang bị tận răng, ưu thế thuộc về ta!" Ngay sau đó, Ngọc Diện Hồ Ly vẫy tay với mọi người bên cạnh. "Lên!" Đội trưởng Khuếch Nhĩ Khách đích thân dẫn đội, mang theo bảy tám tên lính vũ trang, men theo bậc thang đá tiến về phía pháp đài, tay chân cùng dùng để leo lên, nhưng vẫn để lại sáu người ở dưới yểm trợ.

Ngọc Diện Hồ Ly đứng ở dưới, nhìn mấy người đó leo lên pháp đài.

Bản thân cô ta rất cẩn thận không đi lên.

Dù sao thì uy danh của bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn này, cô ta quá rõ, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Quả nhiên, khi mấy người Khuếch Nhĩ Khách leo càng lúc càng cao, cuối cùng cũng xảy ra vấn đề.

Chỉ thấy đội trưởng Khuếch Nhĩ Khách dẫn đầu, leo đến độ cao hai phần ba thì đột nhiên dừng lại không động đậy.

Người đi sau anh ta thấy vậy cũng dừng lại, dừng một lúc lâu, người phía sau không đợi được nữa, muốn tiến lên hỏi tình hình.

Kết quả, đội trưởng đó quay đầu lại, lộ ra một đôi mắt đỏ rực, khóe mắt nứt toác, từ đó chảy ra huyết lệ.

Tất cả mọi người ở dưới đều giật mình kinh hãi.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Còn Mã lão oa tử thì càng hoảng hốt, hắn vốn đã mê tín.

Mã lão oa tử những năm qua chưa bao giờ tự mình mở quan tài, hơn nữa, trong mộ cũng ít nhiều gặp phải một số tình huống quỷ dị, điều này khiến hắn càng thêm mê tín.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, khuôn mặt vàng như nghệ của hắn co rúm lại, người cũng run lên.

Tuy nhiên, đây đều là do hắn giả vờ.

Tên khốn này, diễn xuất sánh ngang ảnh đế, một tên đạo phỉ Quan Trung lòng dạ độc ác, làm sao có thể nhát gan như vậy!

Chỉ thấy đội trưởng Khuếch Nhĩ Khách đó đã hoàn toàn không còn giống người sống, như một cương thi, chậm rãi đi về phía đám người sau lưng hắn.

Bậc thang đá rất hẹp, chỉ có thể đứng một người, bảy tám người, người này nối người kia, tiến không được, lùi không xong.

Đội trưởng đó giơ tay vung lên, trực tiếp đánh bay người trước mặt hắn xuống.

Đội trưởng đánh bay người trước mặt, kéo theo cả đám người phía sau lăn nhào xuống.

Thảm nhất là có một tên xui xẻo, đầu hướng xuống chân hướng lên, rơi thẳng xuống, đầu đâm thẳng vào một hốc xương, chết ngay tại chỗ.

Những người không rơi xuống, đội trưởng giống như hoạt quỷ đó cũng không tha.

Người đối diện đội trưởng thấy vậy rút đao cong ra, đâm thẳng một nhát xuyên qua người hắn, lại xoay một vòng, ruột gan đều lôi ra ngoài.

Tuy nhiên, đội trưởng này dường như không cảm giác gì, không hề bị ảnh hưởng, trực tiếp giơ tay bóp cổ người này, bóp nát yết hầu, rồi vứt xuống dưới pháp đài.

Tiếp đó lại giơ tay, chộp về phía những người phía sau.

Mấy người còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại, không còn quan tâm nhiều nữa, trực tiếp giơ súng bắn về phía đội trưởng.

Chỉ là kỹ năng bắn súng không chuẩn lắm, không bắn trúng đầu, chỉ bắn trúng tim và vai.

Lực tác động của viên đạn khiến hắn ngã nghiêng, lăn từ trên pháp đài xuống.

Tuy nhiên, vết thương chí mạng đối với người thường lại không hề có tác dụng với hắn.

Đội trưởng này loạng choạng mấy cái trong đống đầu lâu dưới đất, rồi lập tức bò dậy, đuổi theo những người còn lại.

Ngọc Diện Hồ Ly thấy vậy, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cô ta và Ca Nỗ bên cạnh đều đã rút đao cong ra.

Đội trưởng sau khi giết liên tiếp mấy người, đột nhiên chạy về phía Mã lão oa tử, gần như trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

Mã lão oa tử sắc mặt trầm xuống, thầm nghĩ không ổn.

Hắn bị truy đuổi không còn đường lui, tốc độ của hoạt quỷ này quá nhanh.

Hắn đành phải rút đao cong, chém ngang một nhát, với thế sét đánh không kịp bưng tai, chém bay đầu đội trưởng này xuống.

Một nhát đao này, là công lực năm mươi năm!

Ngươi đỡ được không?

Không còn nghi ngờ gì nữa, đội trưởng biến thành hoạt quỷ này không đỡ nổi, đầu người lập tức bay xa mấy mét.

Mà thi thể không đầu đó, lại đi thêm mấy bước về phía Mã lão oa tử, ngã nhào xuống đất, vẫn chưa chết hẳn, hai tay cào cấu trên đất một lúc lâu, móng tay cào xuống mặt đất, phát ra âm thanh "két két" khiến người ta toàn thân phát run.

Giãy giụa một hồi lâu, máu tươi đỏ thẫm chảy đầy đất, cuối cùng mới chết hẳn!

Chương 394

Những người còn sống sót lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà phía trên pháp đài, nhóm Thẩm Hạo lại được xem một màn kịch hay.

Nhóm Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng được chứng kiến, sự thật về việc không thể đến gần bích họa Phục Ma Thiên Tôn trong truyền thuyết.

Đã nhìn thấy cảnh người sống biến thành quỷ.

Âm thanh mật chú đó, đã gọi ra tâm ma dục vọng sâu thẳm trong lòng người, hoàn toàn chiếm lĩnh ý thức nhân cách, biến người thành hoạt quỷ!

Đối với Thẩm Hạo, hắn đã nhìn ra được vài manh mối, có lẽ, Mật Chú Phục Ma Trận này, lúc ban đầu, quả thực có sức mạnh phục ma.

Chỉ là, dưới sự bào mòn của thời gian, cộng thêm sự tác quái của cổ thần đầu to dưới lòng đất, đã biến Mật Chú Phục Ma Trận này thành Mật Chú Dẫn Ma Trận Pháp như hiện tại.

Tác dụng công hiệu, hoàn toàn bị đảo ngược.

Giải quyết xong đội trưởng đã hóa thành hoạt quỷ, Ngọc Diện Hồ Ly đi đến phía dưới pháp đài, một đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm vào nhóm Thẩm Hạo đang đứng trên pháp đài.

Ngọc Diện Hồ Ly không nghĩ nhiều, trực tiếp lên tiếng, lớn tiếng hỏi: "Hồ Bát Nhất!

Các người rốt cuộc làm thế nào để tránh được lời nguyền của Phục Ma Thiên Tôn?" "Tại sao các người có thể lên được pháp đài mà không hề hấn gì?" Giọng nói trong trẻo của Ngọc Diện Hồ Ly vang

vọng trong Mật Chú Phục Ma Điện trống rỗng.

Bên cạnh cô ta, Mã lão oa tử lưng còng, mặt mày tang thương, cũng vô cùng tò mò.

Tình huống quỷ dị vừa rồi, hắn đã tận mắt chứng kiến, nhưng mấy người trên đó lại không hề hấn gì.

Trong tay họ nhất định có cách để tránh được lời nguyền quỷ dị này!

Phải nghĩ cách moi ra từ miệng họ mới được!

Mã lão oa tử thầm nghĩ.

Chỉ là, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được cách nào hay, dù sao, hắn và nhóm Hồ Bát Nhất còn có thù hận.

Bây giờ xem ra, chỉ có thể dựa vào Ngọc Diện Hồ Ly này!

Thế là hắn im lặng nhìn Ngọc Diện Hồ Ly giao thiệp với nhóm Thẩm Hạo trên đó.

Phía trên, Hồ Bát Nhất nghe thấy câu hỏi của Ngọc Diện Hồ Ly nhưng không trả lời.

Ngược lại, Bàn Tử cười hì hì nói: "Ôi chà, cô em này, muốn lên đây à?" "Thế thì cứ trực tiếp lên đây." "Chúng tôi cũng chỉ là trực tiếp leo lên như vậy thôi mà." Thấy sắc mặt Ngọc Diện Hồ Ly càng lúc càng âm trầm.

Bàn Tử vẫn cười hì hì. "Sao, cô không tin à?

Thế thì tôi cũng hết cách." "He he he." Ngọc Diện Hồ Ly tức đến nghiến chặt răng bạc, một đôi tuyết đoàn trên ngực cũng âm ỉ đau nhói!

Cô ta cố gắng bình tĩnh lại cơn giận của mình.

Ngay sau đó, cô ta thay đổi một bộ mặt đầy quyến rũ, giọng nói mềm mại hỏi Hồ Bát Nhất: "Hồ tiên sinh, các anh rốt cuộc làm thế nào để lên được vậy?

Có thể nói cho em biết được không?" Bàn Tử nghe thấy giọng điệu nói chuyện của Ngọc Diện Hồ Ly, cả người nổi da gà. "Eo ôi." "Lão Hồ, ông tuyệt đối đừng có trúng mỹ nhân kế của con hồ ly tinh này đấy!" "Nó một bụng toàn ý đồ xấu, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp đâu!" "Ông tuyệt đối không thể mắc bẫy của nó!" "Tham mưu Dương đang nhìn chằm chằm ở đây đấy." Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh cười như không cười nhìn Hồ Bát Nhất và Ngọc Diện Hồ Ly ở dưới.

Cô đương nhiên tin tưởng Hồ Bát Nhất, nhưng lúc này, lại không nhịn được muốn trêu chọc họ một chút.

Thấy Dương Tuyết Lỵ im lặng, giọng của Ngọc Diện Hồ Ly càng thêm nũng nịu gọi Hồ Bát Nhất: "Hồ ca, anh nói cho em biết đi mà." Sau đó lại rơm rớm nước mắt, bịa chuyện. "Cha mẹ em mất sớm, là ông nội nuôi em khôn lớn, mấy năm trước ông cụ trong một tai nạn đã bị đập đầu." "Minh Nguyệt Châu được thờ trong Mật Chú Phục Ma Điện, nghe đồn là một báu vật hiếm có, sử sách ghi lại, người nếu có điều gì quên mất, dùng tay vuốt ve viên châu này, có thể nhớ lại chuyện cũ." "Đầu ông nội em bị tổn thương, chỉ có Minh Nguyệt Châu mới có thể cứu ông, bất kể phải trả giá đắt thế nào, em cũng phải lấy được viên Minh Nguyệt Châu này." "Hồ ca, anh nỡ lòng nào nhìn ông nội em biến thành ngây ngốc như vậy sao?" "Hồ ca, anh giúp người ta đi mà." "Cầu xin anh đó, anh bảo em làm gì em cũng đồng ý." Trên pháp đài, mọi người hứng thú xem màn kịch này.

Hồ Bát Nhất không hề động lòng, ngược lại còn nói: "Ông nội cô không lẽ cũng là một lão thổ phỉ sao?

Chẳng lẽ rơi vào ngôi mộ cổ nào đó, làm vỡ não rồi?" Lời này vừa nói ra, Ngọc Diện Hồ Ly lập tức im bặt.

Đôi mắt đầy oán hận nhìn Hồ Bát Nhất, ánh mắt đó, người bình thường nhìn thấy thật sự không chịu nổi.

Đặc biệt là Ngọc Diện Hồ Ly này, thật sự là một đại mỹ nhân trước sau lồi lõm, nũng nịu.

Nhưng đáng tiếc, mọi người đều biết, cô ta không phải người tốt!

Thẩm Hạo và mấy cô gái ở bên cạnh nhìn, lắc đầu.

Bàn Tử lúc này lại nói: "Cô em, cô muốn Minh Nguyệt Châu đến thế, vậy thì cô lên đây đi." "Chúng tôi giúp cô lấy Minh Nguyệt Châu xuống nhé." Ngọc Diện Hồ Ly đảo mắt, trong lòng cân nhắc một phen.

Cô ta không tin, những người này sẽ trơ mắt nhìn một đại mỹ nhân như cô ta biến thành hoạt quỷ!

Ngọc Diện Hồ Ly nắm chặt loan đao trong tay, dùng sức rất lớn, mu bàn tay sắp nổi cả gân xanh.

Từ đó có thể thấy trong lòng cô ta tức giận đến mức nào.

Nhưng lại rất bất lực.

Mấy người Thẩm Hạo trên pháp đài đều không muốn nói cho cô ta biết làm thế nào để né tránh lời nguyền khủng khiếp này, làm thế nào để không biến thành bộ dạng hoạt quỷ kia.

Một khi biến thành như vậy, chắc chắn đã không còn là chính mình nữa.

Ngọc Diện Hồ Ly vô cùng rối rắm.

Cuối cùng, cô ta cũng hạ quyết tâm.

“Được, tôi lên thì tôi lên!” “Ca Nỗ, cô ở dưới đợi tôi, tự mình cẩn thận!” Người phụ nữ có hình xăm thú dữ tợn trên mặt tên Ca Nỗ gật đầu, miệng khẽ “ừ” một tiếng.

Tuy nhiên, ánh mắt của cô ta lại vô cùng sắc bén nhìn chằm chằm vào đám người trên pháp đài, mang theo sát ý.

Nhưng đám người Thẩm Hạo lại chẳng hề để tâm.

Ngọc Diện Hồ Ly cất loan đao ra sau eo, bắt đầu men theo bậc đá trèo lên pháp đài.

“Hồ Bát Nhất, anh phải giữ lời đấy!” Ngọc Diện Hồ Ly hét lên trên.

Bàn Tử nghe thấy Ngọc Diện Hồ Ly gọi, lập tức đáp lại: “Cô yên tâm, Lão Hồ nhà chúng tôi là người nói một không nói hai đấy!” Ngọc Diện Hồ Ly không nói nhảm nữa, bắt đầu dùng cả tay chân trèo lên trên.

Nhưng vừa mới đi lên hai bậc, cô ta lập tức cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng, từng tràng kinh văn tụng niệm liên miên không dứt vang vọng bốn phía, rót thẳng vào đầu mình.

Sắc mặt Ngọc Diện Hồ Ly biến đổi, lập tức bịt tai lại nhưng chẳng có tác dụng gì.

“Đây...

đây là chuyện gì?” “Tiếng động lạ từ đâu ra vậy?” “Lẽ nào, đây chính là bí mật của Mật Chú Phục Ma Điện, biến người sống thành quỷ sao?” Ngọc Diện Hồ Ly trong lòng rất hoảng sợ.

Cô ta dừng lại tại chỗ, nhìn lên trên.

Cô ta cảm thấy trong cơ thể mình dường như có thêm một thứ gì đó, từ trong ra ngoài, muốn chui ra!

Cô ta theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm!

Thấy người trên kia không có phản ứng gì, cô ta đành phải tiếp tục từ từ trèo lên.

Nhưng càng lên cao, như ma âm rót vào tai, âm thanh đó càng lúc càng lớn, cảm giác đó cũng càng lúc càng nghiêm trọng!

Trèo được một nửa, Ngọc Diện Hồ Ly không dám tiếp tục đi lên nữa.

Trước đó, đội trưởng đội vũ trang của thuộc hạ chính là ở vị trí phía trước một chút mà gặp vấn đề, cô ta sợ mình cũng sẽ biến thành như vậy.

"Hồ Bát Nhất, rốt cuộc làm thế nào mới có thể chặn được âm thanh này?

Anh mau nói cho tôi đi!" "Chẳng lẽ anh nhẫn tâm như vậy, muốn trơ mắt nhìn tôi chết ở đây sao?

Hu hu~" Ngọc Diện Hồ Ly vừa nói, vừa khóc như hoa lê đẫm mưa, dáng vẻ đáng thương khiến người ta mủi lòng.

Thẩm Hạo thấy cô ta đã gần đến giới hạn, bèn ra tay, thúc đẩy sức mạnh của Trấn Hồn Linh, phủ lên người cô ta một lớp màn bảo vệ.

Tức thì, Ngọc Diện Hồ Ly chỉ cảm thấy âm thanh tụng kinh khổng lồ kia bỗng nhiên biến mất hoàn toàn.

Chương 395

Cô ta vô cùng kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi!

“Sao vậy?

Hồ Bát Nhất, các ngươi rốt cuộc đã làm thế nào?” “Âm thanh đó sao đột nhiên lại biến mất?” Trên pháp đài, Bàn Tử cười một cách bí ẩn, nhất quyết không nói cho Ngọc Diện Hồ Ly biết.

Mà ở dưới pháp đài, trong đại điện, Ca Nỗ và mấy người Mã Lão Oa Tử đều ngơ ngác.

Những lời Ngọc Diện Hồ Ly vừa nói khiến bọn họ không hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Ở đây làm gì có âm thanh nào?

Chẳng phải rất yên tĩnh sao?

Không nhận được câu trả lời từ người phía trên, Ngọc Diện Hồ Ly đành tiếp tục trèo lên.

Cuối cùng cũng đã lên được pháp đài.

Cô ta nhìn thấy ba nam năm nữ đang đứng bên cạnh quan quách ở trung tâm pháp đài, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Hồ Bát Nhất, họ là ai?

Anh có thể nói cho tôi biết được không?” Bàn Tử giành lời trước: “Này, cô quen tôi với Lão Hồ là được rồi, còn họ là ai thì cô không cần quản nhiều, chỉ cần biết chúng tôi là một phe là được!” Ngọc Diện Hồ Ly nhìn Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất mặt không biểu cảm, không nhìn ra được gì.

“Thôi được, bây giờ tôi đã lên rồi, khi nào thì đưa Minh Nguyệt

châu cho tôi?" Vừa nói, cô ta vừa ngẩng đầu nhìn lên phía trên bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn khổng lồ, nơi miệng của Phục Ma Thiên Tôn đang phát ra ánh sáng từ một viên châu.

Bàn Tử cười hề hề: "Minh Nguyệt châu nào, ai nói sẽ đưa cho cô?" Ngọc Diện Hồ Ly tức giận: "Anh!" "Sao các người lại nói không giữ lời?" Bàn Tử lắc đầu: "Chúng tôi hứa với cô khi nào, cơm có thể ăn bậy, chứ lời không thể nói bừa nha~" Ngọc Diện Hồ Ly nhíu chặt mày, im lặng không nói.

Lúc này Thẩm Hạo mới lên tiếng: "Được rồi, cũng gần xong rồi, đi lấy Minh Nguyệt châu xuống đi." Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất liền xoay người đến trước bức bích họa Phục Ma Thiên Tôn, vài bước nhảy lên, bám vào những phần phù điêu nhô ra trên bức họa, trèo đến trước mặt Phục Ma Thiên Tôn, đưa tay lấy viên Minh Nguyệt châu mà ngài đang ngậm trong miệng xuống.

Sau đó, anh nhẹ nhàng nhảy một cái, lại đáp xuống pháp đài.

Cảnh này khiến Ngọc Diện Hồ Ly ngây người.

Cô ta thực sự không ngờ, Hồ Bát Nhất này lại lợi hại đến vậy, khinh công tuyệt đỉnh, như thể đang bay trên vách đá.

Ban đầu cô ta còn đang nghĩ có nên giành trước một bước trèo lên lấy Minh Nguyệt châu hay không.

Bây giờ xem ra, hết hy vọng rồi.

"Thẩm gia, lấy được rồi!" Hồ Bát Nhất nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu.

"Ừ được, bây giờ mọi người chú ý né tránh, tượng đá Phục Ma Thiên Tôn sắp đổ xuống rồi!" "Hả?" Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía bức bích họa.

Quả nhiên nhìn thấy, bức tượng đá Phục Ma Thiên Tôn khổng lồ, cùng với một tiếng động lớn, đã phá tường lao ra, đổ thẳng về phía pháp đài.

Mấy người vội vàng xác định vị trí rồi né tránh.

Pháp đài này rất lớn, mà tượng Phục Ma Thiên Tôn tuy cao to, nhưng vẫn cách pháp đài một khoảng.

Chỉ có cây hàng ma xử trong tay thiên tôn là đập trúng, còn những thứ khác đều không ảnh hưởng đến pháp đài.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng hét lên kinh hãi lùi về phía sau, đi theo sau mấy người Thẩm Hạo, trốn đến vị trí an toàn.

Ca Nỗ và đám người Mã Lão Oa Tử ở dưới đều sắp bị dọa ngốc.

Bọn họ không ngờ trong ngôi mộ này lại có cơ quan như vậy, tượng đá lớn thế này đổ xuống, nếu lấy được Minh Nguyệt châu mà không kịp xuống, sẽ bị đè thành thịt nát!

"Ầm~" Tượng Phục Ma Thiên Tôn khổng lồ ầm ầm sụp đổ, tạo ra một tiếng vang trầm đục trong toàn bộ Mật Chú Phục Ma Điện.

Cây hàng ma xử trong tay nó đã tạo ra một vết nứt lớn trên pháp đài.

Quan quách trên pháp đài cũng từ vết nứt rơi xuống dưới.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, lập tức triệu hồi Phát Khâu Ấn và Đả Thần Tiên.

Dưới chấn động, Mật Chú Phục Ma Trận được cấu thành từ ba mươi sáu hộp sọ của tu hành giả cũng bị phá vỡ, một lượng lớn hộp sọ dịch chuyển, trận pháp tiêu tan.

Tiếng kinh luân tụng niệm dẫn người nhập ma kia lập tức biến mất.

Mà từ sau khi Hồ Bát Nhất lấy Minh Nguyệt châu đi và cất nó, cả đại điện đều chìm trong bóng tối.

Chỉ còn lại vài luồng sáng từ đèn pin.

Nhìn vết nứt do tượng Phục Ma Thiên Tôn đập ra, ánh mắt Ngọc Diện Hồ Ly lóe lên.

Chỉ là, cô ta chưa lấy được Minh Nguyệt châu, nếu cứ thế này mà đi xuống, thực sự quá nguy hiểm, e là một đi không trở lại!

Khói bụi khổng lồ do Phục Ma Thiên Tôn sụp đổ tan đi, mọi người nhìn bức tượng đổ nát, ánh mắt cũng không giấu được vẻ kinh ngạc.

"Cơ quan này đúng là độc ác thật, một khi lấy Minh Nguyệt châu, nếu không thể xuống trong thời gian cực ngắn, sẽ bị đè thành tương thịt!" Bàn Tử lắc đầu nói.

Lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly chạy đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, đáng thương nói: "Hồ ca, có thể cho em xem Minh Nguyệt châu được không?" "Em biết các anh không thể cho em, vậy cho em xem một chút có được không?" Ngọc Diện Hồ Ly dự định lừa Hồ Bát Nhất lấy Minh Nguyệt châu ra trước, sau đó cướp lấy, rồi lập tức nhảy xuống từ vết nứt, tìm kiếm kho báu trong truyền thuyết của tổ tiên, tìm được hoàng kim chi huyết của nữ vương, nhận được truyền thừa của nàng, từ đó trở thành một tồn tại sánh ngang tiên thần!

Tuy nhiên, cô ta lại không biết rằng, mình chỉ là một người phàm, làm sao có thể cướp được đồ từ tay Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Thẩm Hạo hỏi: "Thẩm gia, tiếp theo chúng ta trở về sao?" Thẩm Hạo cười cười, lắc đầu: "Đừng vội, còn sớm lắm, màn kịch hay mới bắt đầu thôi!" Doãn Thanh Sương tò mò hỏi: "Hạo ca, màn kịch hay gì vậy ạ?" Ô Thiền thì lờ mờ đoán được,

chắc là có liên quan đến thứ ở sâu dưới lòng đất kia.

Luồng dao động tinh thần xuất hiện trong thi thể yêu nữ kia đến rất kỳ quái, e rằng chính là do thứ ở dưới kia ra tay.

"Màn kịch hay, chính là ở dưới vết nứt này!" Thẩm Hạo chỉ vào vết nứt lớn trên pháp đài nói.

Ngọc Diện Hồ Ly nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

"Cái gì?

Lẽ nào hắn cũng biết bí mật của Hoàng Kim Cổ Quốc?

Không thể nào!" "Bí mật này chỉ có hậu duệ vương tộc Câu Thi Quốc của ta mới biết mới phải!" "Đã hơn hai nghìn năm rồi, không thể nào còn có người biết được!" Cô ta cố gắng trấn tĩnh lại, muốn xem xem tiếp theo sẽ nói gì.

Nhưng, điều khiến cô ta bất ngờ là, Thẩm Hạo không nói gì, mà lại dẫn mọi người trực tiếp nhảy xuống! .

"Đi, chúng ta trực tiếp xuống dưới, đến nơi các ngươi sẽ biết!" Thẩm Hạo nói với mọi người bên cạnh.

Điều này làm Ngọc Diện Hồ Ly giật nảy mình!

"Hít~, lẽ nào hắn thực sự biết?" Thẩm Hạo dẫn mọi người lần lượt nhảy xuống từ vết nứt.

Ngọc Diện Hồ Ly thấy vậy, cũng vội vàng nhảy theo.

Mà Ca Nỗ và những người khác ở dưới pháp đài, vô cùng lo lắng cho tình hình phía trên, nên định không đi theo lối cũ, mà định trèo lên từ hướng khác của pháp đài.

Mấy tên lính đánh thuê Khwarezm, mang theo những cái túi lớn đựng minh khí đi theo sau Ca Nỗ, chuẩn bị đi lên.

Trong mắt Mã Lão Oa Tử lóe lên vẻ hung ác.

Truyền thống tốt đẹp của Cửu U Tướng Quân lại một lần nữa quay trở lại.

Lão ta lặng lẽ rút dao ra, từ phía sau, đâm mỗi tên lính đánh thuê Khwarezm một nhát, đâm xuyên tim, động tác cực nhanh.

Nhưng, do có quá nhiều người, động tác của lão vẫn bị phát hiện.

Những người còn lại lập tức phản kích, cận chiến với nhau.

Mã Lão Oa Tử biết những người này có súng, không dám đứng xa, chỉ có thể cận chiến giao đấu.

Tuy nhiên, rốt cuộc là hai tay khó địch tám tay.

Ba tên lính vũ trang giao chiến chính diện, còn người có võ lực cao nhất là Ca Nỗ, lại chơi trò đánh lén.

Mã Lão Oa Tử đã ngoài sáu mươi, tuổi già sức yếu, còn bên Ca Nỗ là ba chàng trai trẻ khỏe mạnh, và nữ thợ săn Ca Nỗ còn lợi hại hơn!

Chương 396

Một sợi roi có gai ngược, với tốc độ nhanh như chớp, quất vào lưng Mã Lão Oa Tử, xé toạc một mảng thịt da.

Mã Lão Oa Tử đau đớn, động tác chậm lại.

Bị ba người chớp lấy cơ hội, quấn chặt lấy.

Ca Nỗ liên tục vung roi, cuối cùng, một sợi roi thòng lọng vào cổ Mã Lão Oa Tử.

Trực tiếp kéo ngã lão xuống đất.

Ba người thấy vậy, lập tức chớp cơ hội, nhắm vào tim, cổ, eo của Mã Lão Oa Tử mà đâm tới.

"A~" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, sau đó dần yếu đi.

Mã Lão Oa Tử cứ thế mà kết thúc!

Trong cốt truyện gốc, lão cũng chết trong tay Ca Nỗ, bị chôn cùng cô ta, bây giờ còn thảm hơn, bị Ca Nỗ và đồng bọn đánh hội đồng đến chết, ngã trong vũng máu, chết không nhắm mắt.

"Để đồ xuống trước đã, đi, mau lên xem thử!" Mấy người họ từ bên hông trèo lên pháp đài, nhưng thấy trên pháp đài không một bóng người.

"Sao vậy?

Người đâu?

Lão đại đi đâu rồi?" "Mau tìm!" Tìm một vòng, cũng không thấy bóng người nào.

Cuối cùng, mọi người đều dồn ánh mắt vào vết nứt ở trung tâm pháp đài.

“Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều nhảy xuống rồi?” Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Bốn người vây quanh vết nứt, bật đèn pin chiếu xuống dưới.

Ánh sáng đèn pin hoàn toàn không chiếu tới đáy, bên dưới một màu đen kịt, sâu không thấy đáy.

Ca Nỗ nhíu chặt mày.

“Bọn họ đông người như vậy, không thể nào tất cả đều bất cẩn rơi xuống được!” “Bọn họ chắc chắn là chủ động đi xuống!” Ba tên lính vũ trang nghe vậy, đều kinh ngạc: “Hả?

Sao có thể, tại sao họ lại nghĩ quẩn, từ đây nhảy xuống tự sát?” “Ca Nỗ, cô nói bọn họ là chủ động đi xuống, vậy chúng ta có nên ở ngoài đợi họ không?” một người hỏi.

Ca Nỗ suy nghĩ rồi gật đầu.

Ba người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ là những người sống sót cuối cùng rồi, không muốn nhảy xuống tự sát nữa!

May mà ba người cũng mang theo một ít lương khô, cùng lắm thì, còn có thể đến hồ ngầm ở chỗ sông ngầm kia để bắt cá, trong hồ đó có không ít cá.

Mà bên dưới vết nứt, Ngọc Diện Hồ Ly lại một lần nữa bị đám người Thẩm Hạo làm cho chấn động.

Cô ta rơi tự do xuống dưới, rất nhanh đã đuổi kịp đám người Thẩm Hạo.

Nhưng cô ta lại phát hiện, tốc độ rơi của đám người Thẩm Hạo không đúng.

Bọn họ lại rơi chậm hơn cả mình!

Điều này không khoa học!

Ngọc Diện Hồ Ly nhớ lại truyền thuyết tổ tiên để lại, sau khi lấy được Ma Ni Bảo Thạch, xuống đến đáy vực sâu, bên dưới có một luồng sức mạnh, có thể nâng người lên, mà không bị ngã chết.

Đây mới là nguyên nhân cô ta dám nhảy xuống.

Nhưng đám người Thẩm Hạo này, lại có thể bay!

Nhất là khi thấy Ngọc Diện Hồ Ly rơi xuống với tốc độ rất nhanh.

Hồ Bát Nhất trực tiếp đuổi theo với tốc độ nhanh hơn, kéo Ngọc Diện Hồ Ly lại, bay về bên cạnh mấy người Thẩm Hạo.

Lúc này Ngọc Diện Hồ Ly mới ý thức được, mấy người trước mắt này, lại có thể bay!

Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất đưa Ngọc Diện Hồ Ly qua, cười nói: "Lão Hồ, không phải anh để ý cô ta rồi đấy chứ?

Muốn học theo Thẩm gia, hưởng phúc tề nhân à?" Hồ Bát Nhất vội ho khan: "Khụ khụ~, Bàn Tử cậu đừng nói bậy, tôi chỉ là không muốn thấy cô ta ngã chết thôi." "Cô ta đã có thể tìm đến đây, chắc chắn biết không ít bí mật đằng sau, nói không chừng còn có ích, cứ thế chết đi thì quá đáng tiếc~" Bàn Tử sờ sờ cằm: "Ồ, Lão Hồ cậu nói cũng đúng." "Cô nhóc, cô tốt nhất là nói hết những gì cô biết ra đi, nếu không, chúng tôi sẽ không đưa cô lên đâu, để cô bị kẹt chết ở dưới này, biến thành một cái xác khô vừa xấu vừa nhăn nheo!" Bàn Tử hù dọa Ngọc Diện Hồ Ly.

Sau một đoạn nhạc đệm nhỏ, mọi người tiếp tục bay xuống dưới.

Trong quá trình rơi xuống, Hoắc Uyển Nhi hỏi: "Dưới đáy vực sâu này, rốt cuộc là nơi nào vậy?" Từ trên cao nhìn xuống, tuy một màu đen kịt, không thấy bất cứ thứ gì, nhưng lại mơ hồ có thể nghe thấy từng tràng tiếng sóng vỗ.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ nói: "Tôi nhớ hình như trong một cuốn kinh cổ có ghi lại, bên dưới Mật Chú Phục Ma Điện được gọi là dòng sông tử vong vĩnh hằng!" "Hả?

Vậy nói thế, bên dưới chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Chúng ta cứ thế này mà xuống, có phải là không ổn lắm không?" Thẩm Hạo lắc đầu nói: "Không sao, không cần lo lắng, bên dưới không nguy hiểm như cô nghĩ đâu." Tốc độ hạ xuống của mọi người rất nhanh, sau khi rơi xuống gần một nghìn mét, bên dưới tiếng gió gào thét, luồng khí mạnh mẽ cuốn qua, từ dưới thổi nghiêng sang một bên.

Cho dù là người thường rơi xuống, cũng sẽ bị luồng gió mạnh này làm giảm trọng lực, an toàn đáp xuống đáy.

Xuyên qua lớp gió, mọi người cuối cùng cũng đã đáp xuống đáy vực sâu.

Mọi người đều là tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở lên, bóng tối đối với mọi người đã không còn là trở ngại.

Nhìn trong đêm, đều là thao tác cơ bản đơn giản nhất.

Chỉ thấy trên mặt đất, là một vùng cát vàng mịn, mềm mại vô cùng.

Hơn nữa, cũng không có dấu vết của thủy ngân, chứng tỏ nơi này và chỗ sông ngầm kia không giống nhau.

Tuy nhiên, đến đây, cũng chính là đến địa bàn của cục thịt lớn cổ thần kia rồi.

Thẩm Hạo trực tiếp truyền âm, bảo mọi người toàn lực mở chức năng bảo vệ linh hồn của Trấn Hồn Châu, cẩn thận đề phòng!

Mọi người không chút do dự, lập tức toàn lực thúc đẩy Trấn Hồn

Châu, bảo vệ thần hồn.

Sau đó, mới quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng Thẩm Hạo nhắc nhở mọi người, cố gắng đừng phóng ra thần thức.

Mọi người không hiểu tại sao, nhưng cũng làm theo lời Thẩm Hạo.

Mở pháp nhãn, ánh mắt xuyên qua bóng tối sâu thẳm, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy phía sau không xa, là một vùng khí thể màu xanh lục khổng lồ lưu động như nước biển, tựa như một đại dương dưới lòng đất.

Hồ Bát Nhất hai mắt lập tức trợn tròn: "Đây...

đây là khí gas!" Bàn Tử cũng phản ứng lại: "Mẹ kiếp, nhiều khí gas thế này, hình như đều bị nén thành nước rồi, đúng là một đại dương màu xanh lục thật!" "Tham mưu Dương, tôi nhớ trên cuộn da dê lấy được từ cổ thành, có phải là vẽ như thế này không, yêu nữ Tây Hạ chính là từ đại dương màu xanh lục này trôi lên!" Dương Tuyết Lỵ sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Giữa biển khí gas và bãi cát này, có một bức tường vô hình không thể nhìn thấy, ngăn cách biển khí gas này ra, bãi cát này, giống như một hòn đảo giữa đại dương.

Mọi người lại quay đầu nhìn về phía trung tâm bãi cát.

Lại một phen chấn động.

"Đây...

đây là thật sao?

Lão Hồ, anh mau nói cho tôi biết, tôi không nhìn lầm chứ~!" "Oa~,

nhiều vàng quá!" "Đúng vậy, nhiều quá rồi!" "Đây là thật sao?" Mọi người đồng loạt thốt lên kinh ngạc.

Mà Ngọc Diện Hồ Ly lúc này vẫn còn rất mơ hồ, cô ta không biết mọi người đang nói gì, làm gì có vàng nào?

Thật khó hiểu.

"Đi đi đi, mau đi, nhiều vàng thế này, ở đâu mà không mua được, phải thu hết!" Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa kéo Hồ Bát Nhất muốn đi về phía trước.

Nhưng, bị Dương Tuyết Lỵ ngăn lại.

Chương 397

"Đừng vội, nếu số vàng đó là thật, để ở đó cũng không chạy đi đâu được!" "Tuy nhiên, tình hình bây giờ rất kỳ quái, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, không nên hành động thiếu suy nghĩ!" Doãn Thanh Sương rất tán đồng nói: "Đúng vậy, Tuyết Lỵ nói không sai, hơn nữa, các người không phát hiện ra sao, quan tài của yêu nữ Tây Hạ, sao lại biến mất rồi, tôi nhìn một vòng, đều không tìm thấy!" Doãn Thanh Sương vừa nói vậy, mọi người cũng phản ứng lại, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Nhưng, không thể triển khai thần thức, nên không thu hoạch được gì, xung quanh ngoài cát ra, chính là biển khí gas ở xa.

Còn lại, chỉ có tòa thành cổ hoàng kim hùng vĩ kia!

"Thật sự có nhiều vàng thế sao?

Nói chứ trên thế giới tổng cộng có bao nhiêu vàng, không phải một nửa đều ở đây rồi chứ?" Bàn Tử hỏi.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Theo nghiên cứu của Mỹ, nghe nói toàn bộ vàng trên thế giới, ước chừng là một khối lập phương cao bằng tòa nhà 20 tầng!" "20 tầng, một tầng 3 mét, vậy là cao 60 mét, vậy là 22 vạn mét khối rồi!" Hoắc Uyển Nhi tính toán.

"Nhưng, nhìn có vẻ còn chưa bằng một nửa ở đây!" Bàn Tử nhướng mày: "Tính như vậy, nếu mà gom hết vàng ở đây, còn nhiều hơn gấp đôi vàng của cả thế giới, vậy chúng ta chẳng phải là người giàu nhất toàn cầu rồi sao, còn giàu hơn cả nước Mỹ!" Mọi người vừa đi về phía thành cổ hoàng kim, vừa nói chuyện.

Tòa thành cổ hoàng kim này, có vẻ nằm ở vị trí trung tâm của bãi cát này.

Vị trí của mọi người cách đó không quá xa.

Ngọc Diện Hồ Ly không nhìn thấy trong bóng tối, nên bật đèn pin, vừa lặng lẽ đi theo, vừa cố gắng nhìn về phía bóng tối phía trước, nhưng vẫn không thấy được gì.

Lúc này, Bàn Tử đi đến bên cạnh Ngọc Diện Hồ Ly.

"Tôi nói này cô nhóc, cô hẳn là biết rất nhiều chuyện, còn không mau nói cho chúng tôi biết, nếu không chúng tôi không quản cô nữa đâu!" Ngọc Diện Hồ Ly trong lòng không chắc chắn, không có Ma Ni Bảo Thạch trong tay, cô ta trong lòng vẫn thấp thỏm, nếu thật sự bị bỏ lại ở đây, e là thật sự xong đời.

"Bàn ca, anh... anh đừng dọa em, em gan nhỏ, không chịu nổi anh dọa đâu~" "Ôi chao, cô là một công chúa tài phiệt lớn như vậy, gan lại nhỏ thế sao?

Đừng đùa nữa, mau nói đi~" Bàn Tử cười lạnh nói.

"Đừng vội, em nói." "Hồ ca, Bàn ca, các anh có biết, từ xưa đến nay, trong giới trộm mộ có những cao thủ nào không?" Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Cô nói cái này, có liên quan gì đến bí mật của cô." Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất nói: "Trong giới trộm mộ, có danh tiếng, có thể kể đến, phải là Phát Khâu, Mô Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, gọi là tứ đại môn phái." "Tuy nhiên từ thời Minh trở đi, lại có tứ đại thị tộc, lần lượt là Âm Dương Đoan Công, Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân, Câu Thi Pháp Vương." Ngọc Diện Hồ Ly nghe vậy khen ngợi: "Không hổ là Hồ ca, thật lợi hại, những thứ này đều biết." "Thực ra điều tôi muốn nói, chính là Câu Thi Pháp Vương!" Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Câu Thi Pháp Vương, nghe nói năm đó là một vị tiên sư được triều đình mời từ Long Hổ Sơn xuống, chuyên đi khắp nơi khai quật cổ mộ, đào xác khô ra đốt." "Dường như là người của bàng

môn tả đạo, dùng phép thuật để trừ hạn hán, làm nghề trộm mộ." Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu: "Hồ ca anh nói không sai." "Tuy nhiên, hắn còn có lai lịch khác, cùng nguồn gốc với tôi." "Ba nghìn năm trước, có một cổ quốc, gọi là Câu Thi Quốc, sau này vào thời nhà Chu, bị Chu Mục Vương tiêu diệt." "Tổ tiên của tôi, chính là quốc quân của Câu Thi Quốc!" Bàn Tử nhìn về phía Ngọc Diện Hồ Ly: "Nói như vậy, cô là Câu Thi Pháp Vương à!" Nghe Bàn Tử nói cô ta là Câu Thi Pháp Vương, Ngọc Diện Hồ Ly lắc đầu.

Cô ta không phải là Câu Thi Pháp Vương, nhiều nhất chỉ được coi là truyền nhân của một nhánh Câu Thi Pháp Vương.

Tuy nhiên, với tư cách là hậu duệ huyết thống chính thống của quốc quân thượng cổ Câu Thi Quốc, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn rất tự hào.

"Tôi không phải là Câu Thi Pháp Vương, Câu Thi Pháp Vương và Cửu U Tướng Quân giống nhau, đều là phong hào do triều đình ban thưởng, tuy vẫn được truyền thừa, nhưng mỗi đời, cũng chỉ có thủ lĩnh trong tộc mới có thể nhận được phong hào này!" Hồ Bát Nhất nghe đến đây cũng hiểu ra, tình huống của Mã Lão Oa Tử cũng tương tự, tuy cũng là truyền nhân của Cửu U Tướng Quân, nhưng lão ta chắc chắn không có phong hào Cửu U Tướng Quân, cũng không dám tự xưng là Cửu U Tướng Quân với người ngoài.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Vậy cô là hậu duệ của Câu Thi Quốc, có quan hệ gì với Minh Nguyệt châu?

Tại sao lại cố công cố sức muốn có được Minh Nguyệt châu?" Ngọc Diện Hồ Ly nhìn Dương Tuyết Lỵ, do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói ra.

"Vương tộc Câu Thi Quốc chúng tôi, đời đời truyền lại một bí mật, sau khi có được Ma Ni Bảo Thạch, có thể tìm thấy một kho báu trong truyền thuyết!" Bàn Tử nghe vậy nhíu mày nói: "Ma Ni Bảo

Thạch?

Đó là cái gì?

Có quan hệ gì với Minh Nguyệt châu?" "Còn nữa, kho báu cô nói rốt cuộc là gì?

Đáng giá bao nhiêu tiền?" Ngọc Diện Hồ Ly cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói: "Thực ra, Minh Nguyệt châu, chính là Ma Ni Bảo Thạch, hoặc nói cách khác, Ma Ni Bảo Thạch, chính là ở bên trong Minh Nguyệt châu!" "Ồ?" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, có chút bất ngờ.

Những chuyện này, cô cũng không biết nhiều, dù sao thì tộc Bàn Sơn đã mất Minh Nguyệt châu hơn một nghìn năm, ngay cả truyền thừa của Bàn Sơn cũng đã thất lạc rất nhiều, những chuyện liên quan đến Minh Nguyệt châu, có thể lưu lại một số ghi chép đã là rất tốt rồi.

Mà chuyện về Ma Ni Bảo Thạch, cũng chỉ là đời đời tương truyền, tuyệt đối không thể rơi vào tay bàng môn tả đạo, nếu không tất sẽ gây ra đại kiếp!

Ma Ni Bảo Thạch, trong truyền thuyết, là một bảo vật vô cùng lợi hại.

Có thể "chiếu phá tất cả chúng sinh vô minh, diệt sạch tất cả bóng tối vô minh"!

Dương Tuyết Lỵ từ sau khi xem được về Minh Nguyệt châu trong bút ký của Chá Cô Tiếu, vẫn luôn chú ý thu thập thông tin về nó.

Mà đối với loại bảo vật như Ma Ni Bảo Thạch, cô cũng có hiểu biết.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Xem ra, Ma Ni Bảo Thạch từ trước thời tiên thánh đã được tộc Zagrama tôn thờ làm thánh vật." "Có lẽ để che giấu bí mật của Ma Ni Bảo Thạch, mới chế tạo nó thành Minh Nguyệt

châu!" "Trong truyền thuyết, bên trong Ma Ni Bảo Thạch, chứa đựng quang vũ trụ, có sức mạnh chiếu phá tất cả chúng sinh vô minh, diệt sạch tất cả bóng tối vô minh!" "Mà viên này, lại là viên thần bí nhất trong tất cả Ma Ni Bảo Thạch, có thể hấp thu tất cả ánh sáng từ bên ngoài!" Ma Ni Bảo Thạch hình thành như thế nào đã không thể khảo chứng được.

Cấu trúc bên trong nó rất kỳ lạ, có bề mặt khúc xạ vô hạn vào trong, một khi có ánh sáng chiếu vào trong bảo thạch, sẽ bị giữ lại vĩnh viễn bên trong.

Mà viên Minh Nguyệt châu này, lại có thể liên tục phát ra ánh sáng, đã chiếu sáng trong Mật Chú Phục Ma Điện hơn một nghìn năm, độ sáng vẫn không hề suy giảm.

Có thể thấy, lớp vỏ ngoài của Minh Nguyệt châu này, chính là lớp vỏ mà tổ tiên của bộ lạc Zagrama chế tạo cho Ma Ni Bảo Thạch, có thể giải phóng ánh sáng mà Ma Ni Bảo Thạch hấp thu bên trong, vô cùng huyền diệu!

Mà ánh sáng do Ma Ni Bảo Thạch phát ra, thậm chí có thể chiếu phá ảo cảnh tinh thần do khối đầu lớn của cổ thần tạo ra, có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

"Chỉ là, câu 'chiếu phá tất cả chúng sinh vô minh, diệt sạch tất cả bóng tối vô minh' này có ý nghĩa gì, thì không rõ, thời gian đã quá xa xưa, quá nhiều bí mật đã bị thất lạc!" Dương Tuyết Lỵ bất lực lắc đầu.

Lúc này, Bàn Tử lại nhìn về phía Ngọc Diện Hồ Ly, hỏi: "Sau đó thì sao?

Kho báu đó rốt cuộc là gì?" Ngọc Diện Hồ Ly đối với kho báu này, vẫn muốn che giấu, đây là hy vọng để cô ta có được sức mạnh to lớn, cô ta không muốn cứ thế nói ra.

Chỉ nói một cách mơ hồ: “Kho báu...

đây chỉ là một cách gọi chung, hoàn toàn khác với những gì các người tưởng tượng!

Đó là bảo vật vô giá!” “Loại bảo vật vô giá nào?

Làm sao mới có thể lấy được!” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Theo bí mật mà tổ tiên tôi truyền lại, trong vùng đất cát lún này, chôn giấu một cổ quốc thần bí mà ngay cả sử sách cũng chưa từng ghi lại, đã bị chôn vùi không biết bao lâu rồi, nếu có người vô tình lạc vào, sẽ bị lạc đường, vĩnh viễn không thể thoát ra!” “Chỉ có Ma Ni Bảo Thạch, dùng sức mạnh ‘chiếu phá tất cả chúng sinh vô minh, diệt sạch tất cả bóng tối vô minh’ của nó, mới có thể chiếu ra lối thoát!” Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến trước tòa thành cổ được tạo nên từ vô số vàng.

Ngọc Diện Hồ Ly thấy mọi người dừng lại, cũng dừng bước, nhìn về phía trước.

Dưới ánh sáng đèn pin, phía trước phản chiếu một vùng ánh vàng chói lóa.

Trước mắt lại là một tòa thành cổ được xây bằng vàng!

Ngọc Diện Hồ Ly không khỏi trợn to mắt, lẩm bẩm.

“Trời ơi!

Đây...

đây là...

Hoàng Kim thành của Hoàng Kim Cổ Quốc!” Ánh mắt Thẩm Hạo như đuốc, nhìn vào trong Hoàng Kim Cổ Quốc.

Chỉ thấy trong tòa thành cổ này, khắp nơi đều là vàng, cung điện, nhà cửa, tháp lầu, tường thành, mặt đất, nhìn đâu cũng thấy toàn là

vàng lát.

Không có một chỗ nào không phải là vàng.

Giống như một tòa thành cổ, bị người ta dùng thuật điểm đá thành vàng, biến thành một tòa thành bằng vàng.

Thẩm Hạo không dám sơ suất.

Anh vẻ mặt ngưng trọng, mày hơi nhíu lại.

Một tòa thành cổ hoàng kim lớn như vậy, chắc hẳn là bút tích của khối đầu lớn cổ thần kia!

Trên thực tế, cũng đúng là như vậy.

Cục thịt lớn sau khi tỉnh lại, từ trên người nhóm Thẩm Hạo, cảm nhận được dao động của tu vi pháp lực, hơn nữa không hề yếu.

Nó tự cho rằng không có cách nào dùng tinh thần lực ảnh hưởng đến phán đoán của những người này, để họ uống máu của mình để làm sâu sắc thêm ảnh hưởng của ảo cảnh.

Thế là, nó bèn phát động phần lớn sức mạnh của mình, biến hư thành thực, điểm cát thành vàng, trong biển cát này, tạo ra một tòa thành cổ hoàng kim hùng vĩ.

Hơn nữa cực kỳ chân thực, giống như thật sự có một tòa thành cổ, ở trong biển cát này, đã trải qua hàng nghìn vạn năm tháng.

Thẩm Hạo cho dù đã mở pháp nhãn, cũng không nhìn thấu.

Mà với tư cách là sức mạnh cùng cấp với Xà Thần, do thực lực của Ô Thiền không mạnh bằng Xà Thần, cho dù có mượn Xà Thần Chi Nhãn, cô cũng không thể nhìn thấu chân tướng của tòa thành cổ hoàng kim này.

Tuy nhiên, cũng có thể cảm nhận được bên trong này quả thực có vấn đề.

Một cảm giác uy hiếp cổ xưa, luôn luôn nhảy nhót trong lòng.

Chương 398

Ô Thiền nắm lấy tay Thẩm Hạo, nói cho Thẩm Hạo biết cảm giác của mình.

Thẩm Hạo gật đầu với Ô Thiền, ra hiệu cho cô yên tâm.

Có Xà Thần Chi Nhãn ở đây, cục thịt lớn này, không thể uy hiếp đến an toàn tính mạng của Ô Thiền.

Huống hồ, mục đích của cục thịt lớn này, cũng không phải là muốn giết họ, mà là muốn tìm một vật chủ thích hợp, mượn xác trọng sinh, trở lại thế giới bên ngoài.

Cứ như vậy xem ra, tính an toàn vẫn có bảo đảm.

Đứng trước tòa thành hoàng kim hùng vĩ này, mọi người phóng tầm mắt ra bốn phía quan sát.

Tòa cổ thành hoàng kim trước mắt dường như có một phần rất lớn bị chôn vùi dưới lòng cát.

Dưới ánh đèn pin của Ngọc Diện Hồ Ly, bức tường thành bằng vàng phản xạ lại ánh kim quang vô cùng chói mắt.

Giữa màn đêm u tối, nó hiện lên cực kỳ đột ngột.

Thẩm Hạo nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, lấy Minh Nguyệt Châu ra đi." Ngọc Diện Hồ Ly cũng vô cùng tán thành: "Đúng vậy, mau lấy Minh Nguyệt Châu ra đi, chỉ có nhờ vào ánh sáng phát ra từ viên Ma Ni bảo thạch bên trong Minh Nguyệt Châu, chúng ta mới có thể thực sự tìm được con đường phía trước!" Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy Minh Nguyệt Châu từ trong nhẫn trữ vật ra.

Tức thì, thứ ánh sáng lạnh lẽo mà Minh Nguyệt Châu tỏa ra đã soi rọi khắp xung quanh, tựa như trăng sáng trên cao, rắc xuống vạn vật

ngân huy.

Ánh sáng này hoàn toàn khác với ánh sáng mặt trời ban ngày.

Lạnh lẽo, băng giá, không hề có chút nhiệt độ nào.

Dưới ánh Minh Nguyệt Châu, toàn bộ bức tường thành hoàng kim trước mắt đều được chiếu sáng, nhưng lại không hề phản xạ ra thứ ánh sáng chói mắt.

"Đi, chúng ta vào trong thôi!" Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người, dẫn họ đi đến dưới chân tường, vào một lỗ hổng trông giống như cổng thành.

Bức tường thành này cao tới mấy chục mét, toàn thân đều được đúc bằng vàng.

Chỉ là không dùng thần thức, mọi người cũng không thể nhìn ra bên trong có phải là vàng thật hay không.

Đi xuyên qua lỗ hổng, tiến vào bên trong cổ thành hoàng kim.

Men theo một đại lộ rộng lớn lát vàng, đi thẳng vào nội thành.

Hai bên đại lộ hoàng kim là những dãy nhà ngay ngắn, trật tự, những ngôi nhà ven đường cao nhất cũng không quá hai tầng, phần lớn đều là nhà một tầng.

Chúng cũng được xây dựng hoàn toàn bằng vàng, bất kể là gạch tường hay ngói lợp, hoặc là cột nhà, cổng lớn, không có thứ gì không phải được đúc bằng vàng.

"Ối giời ơi, nhiều vàng thế này, Bàn gia ta đây thật muốn đóng gói hết chúng mang đi!" "Đáng tiếc, e rằng không gian nhẫn trữ vật của tất cả chúng ta cộng lại cũng không mang đi nổi một phần mười!" Trong lời nói của Bàn Tử tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Haiz, Bàn Tử, cậu vội cái gì, không

phải vẫn còn một kho báu sao?

Đợi chúng ta lấy được kho báu rồi nói tiếp." "Hơn nữa, tòa cổ thành hoàng kim này ở ngay đây, cũng không chạy đi đâu được, đợi lúc nào chúng ta thiếu tiền thì lại đến một chuyến, xúc một ít về là được rồi mà~" Bàn Tử cười nói: "He he, vẫn là Lão Hồ cậu có cách, không tệ, cứ quyết định vậy đi!" Men theo con đường, đi về phía trước vài trăm mét, cuối cùng mọi người cũng đến trước một cung điện hoàng kim cao lớn hùng vĩ.

Nơi đây đã là trung tâm của cổ thành.

Toàn bộ cổ thành chiếm diện tích khoảng một nghìn mét mỗi chiều, bố cục hình vuông.

Thời viễn cổ, số lượng nhân loại vẫn còn rất thưa thớt.

Không có nông nghiệp và công nghiệp phát triển, số lượng dân số khó mà tăng trưởng mạnh mẽ được.

Lương thực và vật tư cũng không thể nuôi sống nhiều người như vậy.

Tòa cổ thành này, xem ra, quy mô cũng chỉ có khoảng vài vạn người.

Toàn bộ Hoàng Kim cổ quốc đương nhiên không thể chỉ có bấy nhiêu người, nhưng chắc chắn sẽ không tập trung hết trong tòa cổ thành hoàng kim này.

Tòa cổ thành hoàng kim này, có lẽ là vương thành của Hoàng Kim cổ quốc, nơi ở của vua chúa, cho nên mới được xây dựng xa hoa như vậy, khắp nơi đều là vàng!

Nhìn cánh cổng cung điện khổng lồ trước mắt, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc thán phục.

“Ối giời, cung điện hoàng kim này lớn thật!” Hơn nữa, toàn bộ tường điện thẳng tắp như dao cắt, vô cùng ngay ngắn.

Mà những gì mọi người nhìn thấy trước mắt chỉ là một góc của tòa cung điện hoàng kim hùng vĩ này, đã tỏ ra sâu thẳm và rộng lớn.

Chỉ từ một góc này thôi cũng có thể cảm nhận được một sự tiên tiến và phát triển vượt xa trình độ văn minh đương thời.

Lối đi này không có cửa lớn.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn cung điện hoàng kim, trong mắt không hề có sự sợ hãi, ngược lại còn lộ ra một tia vui mừng kinh ngạc.

Mấy người lặng lẽ liếc nhìn cô ta một cái, không quá để tâm, dù cô ta muốn làm gì cũng không gây ra được sóng gió gì!

Không do dự nhiều, Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mọi người đi vào trong lối đi.

Ánh sáng lạnh lẽo từ Minh Nguyệt Châu tỏa ra, chiếu sáng khắp xung quanh bên trong lối đi.

Mọi người nương theo ánh sáng tiến về phía trước.

Lối đi này không dài, rất nhanh, mọi người đã tiến vào bên trong cung điện hoàng kim.

Bên trong cung điện này không giống như cung điện của hậu thế, chạm trổ rường cột, tinh xảo hoa lệ.

Ngược lại, nó toát lên một vẻ đẹp thô kệch, cổ xưa và vững chãi.

Bên trong cung điện, ngoài vàng ra còn có rất nhiều đá đen kỳ dị.

Vàng tuy không mục nát, nhưng chất liệu của nó khá mềm, chỉ dựa vào vàng thì không thể xây thành cung điện, chắc chắn sẽ sập.

Những viên đá đen này có tác dụng làm cột chịu lực và xà ngang,

dựng lên khung sườn.

Có điều, bên ngoài lại không được bọc vàng, quả là có chút kỳ lạ.

“Đúng là một cung điện xa hoa, còn tốt hơn cung điện của thiếp nhiều~” Ô Thiền nhìn cung điện được đúc hoàn toàn bằng vàng này, trong mắt cũng lóe lên một tia ngưỡng mộ.

Nàng không phải tham lam số vàng này, mà là cảm thấy khâm phục vương quốc hoàng kim này.

Lại có thể kiếm được nhiều vàng đến thế để xây dựng thành cung điện, thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Bố cục của đại điện thì cũng tương tự nhau, chính giữa là nơi đặt vương tọa, vương tọa được điêu khắc bằng vàng, tinh xảo mà hoa lệ, trên đó còn được khảm rất nhiều loại bảo thạch quý hiếm, trông vừa thần bí vừa cao quý.

Thẩm Hạo cũng không phải không động lòng, chỉ là hắn biết, lai lịch của cung điện hoàng kim này rất kỳ quặc, rất có thể là bút tích của cổ thần, số vàng này e rằng đều là giả, lấy cũng vô dụng.

“Đi thôi, đừng nhìn nữa, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước.” Thẩm Hạo nói với mọi người.

Xuyên qua đại điện, đến hậu điện, mọi người nhìn thấy một cánh cửa lớn thông xuống lòng đất, sau cửa là một đường hầm sâu hun hút, bên trong tối đen như mực, không biết thông đến nơi nào.

Đi đến gần, mọi người cẩn thận quan sát lối đi này.

Toàn bộ hậu điện dường như không còn lối ra nào khác, chỉ có một lối đi này.

Thế là mọi người cùng nhau bước vào trong.

Lối đi dường như rất dài, ngay cả pháp nhãn cũng không nhìn thấy

điểm cuối.

Vách tường rất nhẵn nhụi, giống như được máy móc của công nghệ hiện đại mài giũa, nhẵn bóng, bằng phẳng.

Men theo lối đi thẳng gần trăm mét mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Ngọc Diện Hồ Ly, hỏi: "Cô có điều gì muốn nói không?" "A?" Ngọc Diện Hồ Ly có chút kinh ngạc.

"Là hỏi cô, có phải cô còn biết điều gì nữa không?

Cũng nói ra đi!" Dương Tuyết Lỵ cũng đi tới hỏi: "Cô nói nhất định phải dùng Ma Ni bảo thạch mới có thể tìm thấy lối ra, vậy thì phải sử dụng như thế nào?

Ma Ni bảo thạch có bí mật gì?" Sắc mặt Ngọc Diện Hồ Ly hơi biến đổi, nói đến nước này, cô ta không nói cũng không được.

Cứ như nặn kem đánh răng, mọi người từng chút từng chút một, nặn bí mật từ trên người cô ta ra.

"Chỉ dựa vào chút ánh sáng hiện tại của Minh Nguyệt Châu là không đủ!" "Vậy phải làm sao?" Bàn Tử hỏi.

Chương 399

"Dùng đèn pin, đặt Minh Nguyệt Châu ở trước đèn pin, để ánh sáng xuyên qua Minh Nguyệt Châu chiếu ra là được!" "Như vậy, tia sáng sau khi được Ma Ni bảo thạch chuyển hóa, sẽ có thể chiếu phá vô minh!" Ngọc Diện Hồ Ly nói ra cách sử dụng Minh Nguyệt Châu, cũng chính là Ma Ni bảo thạch.

Nhưng cô ta vẫn giữ lại một chiêu.

Nói rồi, nhưng không nói hết.

Lúc này Bàn Tử hỏi: "Cứ luôn nói, chiếu phá tất cả chúng vô minh, diệt sạch tất cả ám vô minh, rốt cuộc là có ý gì?" "Vô minh là gì?" Đây là một từ thường xuất hiện trong kinh Phật, người bình thường cũng không giải thích rõ được.

Mọi người cũng không phải người tu Phật, không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ và Ô Thiền thì lại hiểu một chút.

Dương Tuyết Lỵ là do đọc nhiều sách nên hiểu biết.

Còn Ô Thiền là vì để chống lại Phật giáo, Phật giáo từng chuyên môn truyền giáo ở vùng Tây Vực, Ô Thiền vì vậy mà biết.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Vô minh là một thuật ngữ chuyên dụng trong Phật môn." "Nước Tây Hạ sùng bái Phật giáo, rất nhiều thứ đều có liên quan đến Phật môn!" "Theo giải thích trong kinh Phật, vô minh chỉ sự không biết được tâm ý thức là hư huyễn!" "Chấp nó là thật không hoại, cho rằng là 'ta', do đó khiến A-lại-da thức khởi lên hành, nương vào sự chấp 'ta' của Mạt-na thức mà chấp danh sắc, từ đó dẫn đến luân hồi sinh tử." "Mà Đại thừa Phật pháp lại chia vô minh thành

hai phần: nhất niệm vô minh và vô thủy vô minh!" "Nhất niệm vô minh, bao gồm bốn loại trụ địa phiền não là 'kiến, dục, sắc, hữu'." "Nhất niệm vô minh vô thủy hữu chung, là nguyên nhân chúng sinh luân hồi, đoạn tận nhất niệm vô minh, sau khi xả bỏ báo thân có thể chứng đắc Niết bàn." "Còn vô thủy vô minh, cảnh giới lại càng cao thâm hơn, chỉ sau khi minh tâm kiến tính mới sản sinh ra vô thủy vô minh." "Nghe nói cảnh giới Bồ tát có tổng cộng mười địa, phải đến địa thứ tám mới có thể đoạn tận vô thủy vô minh, cảnh giới này quá thâm sâu, không ai nói rõ được!" Ô Thiền ở bên cạnh nghe mà không ngừng gật đầu, lời nói này của Dương Tuyết Lỵ rất đúng, sự hiểu biết của cô về Phật pháp quả thực rất sâu sắc.

Ở bên cạnh, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, còn có ba tiểu long nữ, đều nghe như vịt nghe sấm, lơ mơ không hiểu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng gần như vậy.

Người không nghiên cứu qua Phật pháp đều không dễ gì hiểu được.

Mà Ngọc Diện Hồ Ly nghe xong cũng vô cùng bội phục.

"Không ngờ vị tỷ tỷ này lại có nghiên cứu cao thâm về Phật pháp như vậy, thật là thất kính!" "Thực ra cô nói vẫn còn quá huyền ảo cao thâm." "Theo cách hiểu của hậu duệ Câu Thi quốc chúng tôi, tất cả những gì tồn tại trong luân hồi, sinh tử, nhân quả đều được gọi là vô thủy vô minh!" Sau một hồi cao đàm khoát luận, giảng giải xong về vô minh.

Hồ Bát Nhất lấy đèn pin ra, bật lên chiếu vào Minh Nguyệt Châu.

Ánh đèn xuyên qua vỏ Minh Nguyệt Châu, chiếu vào bên trong Ma Ni bảo thạch, sau đó lại xuyên ra ngoài.

Quả thực, ánh sáng này so với lúc nãy có mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ mạnh có giới hạn.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Thế này xem ra cũng không ổn lắm!" "Cô không phải là nhầm rồi chứ?" Lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly cũng không giấu được nữa.

Chiêu giữ lại đó, không giữ được nữa rồi.

"Thực ra, muốn để Ma Ni bảo thạch phát ra ánh sáng, không chỉ cần đèn pin, mà còn cần Hồng Mông bảo huyết!" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

"Hồng Mông bảo huyết?

Đó là thứ gì, nghe có vẻ rất lợi hại?" Ngọc Diện Hồ Ly ấp úng: "Ừm... thực ra chính là máu của tôi..." Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Diện Hồ Ly, sắc mặt không thiện ý nói: "Con nhóc này, vẫn không thành thật nhỉ, xem ra là chưa nếm mùi đau khổ." "Tiểu nha đầu, mày có tin tao cho mày hai cái bạt tai, để mày tỉnh táo lại, nhận rõ tình hình bây giờ là thế nào không?" "Đến bây giờ mày vẫn còn che giấu nhiều thứ như vậy, còn rất nhiều bí mật chưa nói đúng không?

Hả?" Bàn Tử vung vẩy tay, bẻ cổ, ra vẻ hăm hở.

"Anh... anh muốn làm gì?" Ngọc Diện Hồ Ly có chút hoảng sợ.

"Ha ha~, làm gì à?

Tụi này đối xử tốt với mày, từ đầu đến giờ chưa hề động tay động chân, mày lại được đằng chân lân đằng đầu phải không?

Xem ra mày thật sự muốn ở lại đây dưỡng lão rồi, ha ha~" Bàn Tử nheo mắt lại, một luồng khí thế khiến người ta kinh sợ ập về phía Ngọc Diện Hồ Ly.

“Anh... anh...” Khí thế của Bàn Tử áp bức nặng nề, Ngọc Diện Hồ Ly đến nói cũng không nói ra lời.

“Bây giờ, thành thật chưa?” “Còn có gì cần nói mà chưa nói, mau nói hết ra đi, để khỏi mất lòng nhau!” “Thực ra tao cũng không muốn động tay động chân đâu, nhất là với một cô nhóc xinh đẹp như mày!” Bàn Tử cảnh cáo Ngọc Diện Hồ Ly.

“Vâng...

được... tôi nói~” Cô ta đáng thương nhìn về phía Hồ Bát Nhất, cố gắng để Hồ Bát Nhất nói giúp mình một câu.

Mọi người đều mang theo một tia cười, nhìn Bàn Tử và Ngọc Diện Hồ Ly biểu diễn.

Hồ Bát Nhất không hề động lòng.

Ngọc Diện Hồ Ly bèn nói: “Tiên tổ của tôi là quốc chủ Câu Thi quốc, trong người chảy dòng máu Hồng Mông bảo huyết.” “Tuy rằng Câu Thi quốc sớm đã không còn, nhưng Hồng Mông bảo huyết vẫn được truyền lại.” “Truyền thuyết nói trong Ma Ni bảo thạch ẩn chứa vũ lý chi quang, là tia sáng đầu tiên khi hỗn độn sơ khai, chỉ có Hồng Mông bảo huyết mới có thể giải phóng vũ lý chi quang trong Ma Ni bảo thạch!” “Cho nên nói, tôi mới là chủ nhân thực sự của kho báu này~” Bàn Tử nghe vậy liền ‘phi’ một tiếng.

“Ha ha~, chỉ bằng cô?

Còn là chủ nhân kho báu?” “Hoàng Kim cổ quốc này còn tồn tại trước Câu Thi quốc của cô không biết bao lâu, sao cô lại thành chủ nhân kho báu rồi?” Ngọc Diện Hồ Ly nhíu mày, trên mặt cũng hiện lên vẻ tức giận.

“Các người đừng có quá đáng!” “Hơn nữa, tôi nói cho các người biết, kho báu này cũng không phải là thứ các người có thể mang ra

ngoài đổi lấy tiền!" Doãn Thanh Sương nghe thấy lời của Ngọc Diện Hồ Ly, tò mò hỏi: "Vậy cô nói xem kho báu này rốt cuộc là gì?" Ngọc Diện Hồ Ly im lặng không nói.

Lúc này Thẩm Hạo lên tiếng: "Nếu cô không muốn nói, vậy thì đừng nói nữa, đến lúc đó, chúng tôi cũng sẽ biết thôi." Ngọc Diện Hồ Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô ta không muốn tiết lộ bí mật về hoàng kim bảo huyết của nữ vương, nếu không với nhiều người như vậy, cô ta không thể tranh giành được.

Bàn Tử cũng không hỏi nữa, mà nói: "Nếu cô có Hồng Mông bảo huyết, vậy thì làm đi~" Ngọc Diện Hồ Ly thấy vậy, đành rút dao ra, rạch một vết trên tay mình, tức thì máu tươi chảy ra, chảy không ít, thậm chí còn nhỏ giọt xuống đất.

Bàn Tử cười ha hả.

Ngay sau đó, hắn vận dụng pháp lực, bao bọc lấy dòng máu chảy ra, tức thì, khối máu đó ngưng tụ thành một viên huyết châu, đưa đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Sau đó, hắn còn đánh ra một tia pháp lực, truyền vào lòng bàn tay Ngọc Diện Hồ Ly, trực tiếp chữa lành vết thương của cô ta.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn cảnh này, cả người đều ngây dại, đồng tử co rút.

"Cái... cái này..." "Sao có thể?

Bọn họ lại có thủ đoạn như vậy?" Hồ Bát Nhất nhận lấy huyết châu, trực tiếp bôi đều lên Minh Nguyệt Châu.

Tức thì, Minh Nguyệt Châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng phát ra hoàn toàn khác với ánh trăng lạnh lẽo trước đó.

Cũng không giống ánh mặt trời.

Ngược lại giống ánh sáng của đèn pin.

Do Minh Nguyệt Châu không bị vỡ, để lộ ra Ma Ni bảo thạch bên trong, nên ánh sáng phát ra được chiếu đều ra bốn phương tám hướng.

Dưới ánh sáng rực rỡ của Minh Nguyệt Châu, trên vách tường hoàng kim vốn trơn bóng, lại hiện ra vô số những bức bích họa màu sắc rực rỡ.

Những bức bích họa này lấp lánh ánh sáng, lộng lẫy như hiệu ứng đặc biệt trên máy tính.

Mà trong bóng tối xa xa, vẫn là một khoảng trống, trên tường không có bích họa.

Chỉ là, khi mọi người di chuyển, trên bức tường vốn trống không, cũng lần lượt hiện ra bích họa.

Mà khu vực mất đi ánh sáng chiếu rọi, bích họa lại một lần nữa biến mất.

Cảnh tượng này vô cùng thần kỳ.

Ngay cả Thẩm Hạo và Ô Thiền cũng không nhìn ra được nguyên do.

Không giống như sức mạnh của trận pháp.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

"Đ* m*, cái này đúng là thần kỳ thật!" "Ối giời, bích họa như thế này, tuyệt đối không phải bút tích của người phàm!" "Đẹp quá!

Làm sao làm được vậy?" Mọi người nhìn những bức bích họa lộng lẫy đột nhiên xuất hiện trên tường, nhất thời đều có chút ngẩn ngơ.

Ánh mắt Ngọc Diện Hồ Ly cũng lóe lên.

Đợi mọi người hoàn hồn, Thẩm Hạo nói: “Lão Hồ, cậu đưa Minh Nguyệt Châu cho Tuyết Ly, để cô ấy cầm thử xem.” Hồ Bát Nhất nghe vậy hỏi: “Thẩm gia, chẳng lẽ ngài biết điều gì sao?” Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Thẩm Hạo.

Chương 400

Thẩm Hạo cười nói: "Minh Nguyệt Châu là thánh vật mà phái Bàn Sơn Đạo Nhân cung phụng nhiều năm, có mối liên hệ mật thiết với tộc Trát Qua Lạp Mã, Tuyết Lỵ là hậu duệ của tộc Trát Qua Lạp Mã, chắc chắn không tầm thường, để cô ấy thử xem, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ~" Hồ Bát Nhất gật đầu, đưa Minh Nguyệt Châu cho Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ tay cầm Minh Nguyệt Châu, cẩn thận quan sát.

Viên bảo châu tròn trịa, trắng trong suốt này trông thật long lanh.

Ánh sáng trắng sáng rực rỡ từ bên trong tỏa ra.

Dương Tuyết Lỵ cầm trong tay, trong huyết mạch dường như truyền đến một chút rung động.

Nhưng lại rất nhẹ, cô không hề nhận ra.

Viên Minh Nguyệt Châu này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, to bằng một quả bóng chày, mà lại không nặng, một tay là có thể cầm được.

Dương Tuyết Lỵ một tay nắm Minh Nguyệt Châu trong lòng bàn tay.

Tay kia nhẹ nhàng vuốt ve lên trên.

Bỗng nhiên, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác đặc biệt, bảo cô xoay Minh Nguyệt Châu một chút, đổi hướng.

Cảm giác này đến rất đột ngột, nhưng lại rất mãnh liệt.

Thế là cô thuận theo cảm giác của mình, điều chỉnh góc độ của Minh Nguyệt Châu một chút.

Bên trong vỏ Minh Nguyệt Châu, Ma Ni bảo thạch là một viên đá quý tinh thể có hình dạng không đều, trong đó có một mặt đặc biệt, vũ lý chi quang ẩn chứa bên trong bảo thạch chính là thông qua mặt này mới có thể phóng thích ra ngoài.

Mà lần điều chỉnh này của Dương Tuyết Lỵ, chính là để mặt này đối diện thẳng về phía trước.

Dương Tuyết Lỵ lại thử dùng pháp lực để thúc đẩy viên Minh Nguyệt Châu này.

Tức thì, ánh sáng vốn khuếch tán của Minh Nguyệt Châu tụ lại thành một chùm, chiếu thẳng về phía trước.

Biến cố này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Đồng tử của Ngọc Diện Hồ Ly co rụt lại.

Hoắc Uyển Nhi và mấy cô gái khác chạy đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, tò mò nhìn chằm chằm.

"Tuyết Lỵ, cậu làm sao vậy?" "Đúng vậy, Tuyết Lỵ, xem ra, Ma Ni bảo thạch này thật sự có mối liên hệ rất thần bí với tộc Trát Qua Lạp Mã của các cậu đấy~" Dương Tuyết Lỵ dừng lại một chút: "Cái này, tôi cũng không rõ lắm, chỉ là thử truyền pháp lực vào, thì nó biến thành như vậy." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Xem ra, Minh Nguyệt Châu này không hổ là thánh vật của phái Bàn Sơn Đạo Nhân, chỉ có trong tay Bàn Sơn Đạo Nhân mới có thể phát huy tác dụng thực sự!" Bàn Tử liếc nhìn Ngọc Diện Hồ Ly: "Thế nào hả tiểu nha đầu, thấy chưa?

Tham mưu Dương của chúng tôi mới là chủ nhân thực sự của Ma Ni bảo thạch, cô ấy mới là chủ nhân của kho báu này, còn cô, chỗ nào mát mẻ thì ra đó mà đứng!" Ngọc Diện Hồ Ly cắn môi, không nói gì, ánh mắt lấp lánh.

Sau màn kịch nhỏ này, mọi người tiếp tục đi dọc theo lối đi.

Rất nhanh, họ đã đến cuối lối đi.

Xung quanh vẫn là những bức bích họa tinh xảo lấp lánh ánh sáng.

Trong tranh dường như là cảnh đẹp thiên cung, khắp nơi là cầu vồng, khí lành, mây ngũ sắc, ánh ban mai, dải ngân hà, tiên cung, mây lành.

Mà trên bức tường ở cuối lối đi là một cánh cửa.

Cũng không có cửa.

Nhưng, nếu không dùng vũ lý chi quang của Ma Ni bảo thạch chiếu rọi, cánh cửa này sẽ biến mất.

Cho dù có sờ vào, cũng giống như bức tường xung quanh, bằng phẳng, nhẵn nhụi, kiên cố.

Còn nếu bị ánh sáng chiếu vào, thì cánh cửa hiện ra, đưa tay qua là xuyên qua được.

Sau cửa là một con dốc đi xuống, con dốc này khá dài, cũng được làm bằng vàng.

Trên vách tường cũng có rất nhiều bức tranh màu rực rỡ.

Mọi người đi xuống con dốc một lúc lâu, cuối cùng cũng đến điểm cuối, là một địa cung giống như cung điện.

Trong địa cung, dưới bức tường ở cuối cùng, đặt một vật hình hộp chữ nhật khổng lồ giống như quách đá.

"Ủa, có quách!" Bàn Tử chỉ liếc mắt một cái đã cho rằng đây là một cái quách, lập tức hăng hái lên.

Hắn cẩn thận nhìn xung quanh, không phát hiện ra cơ quan gì, thế là thân hình lóe lên, đột nhiên xuất hiện bên cạnh quách đá.

Năng lực di chuyển tức thời này khiến tim Ngọc Diện Hồ Ly run

lên.

Những người khác cũng lần lượt đi đến gần, cẩn thận quan sát quách đá này.

Trên quách đá không có một hạt bụi nào, cũng không thấy bất kỳ hoa văn hay phù điêu nào.

Có chút kỳ lạ.

Có lẽ là vì nơi này quá kín, nên mới không có bụi.

Tuy nhiên, chắc chắn không đơn giản.

"Lão Hồ, mau đến mở quách!" Bàn Tử không đợi được nữa gọi lớn.

Thẩm Hạo và mấy người cũng muốn xem bên trong có gì.

Thế là, hai người cùng nhau đẩy nắp quách đá ra.

Dưới ánh sáng của Minh Nguyệt Châu, mọi người nhìn vào trong quách.

Chỉ thấy bên trong trống không, chỉ có một lớp đá phiến, nhưng trên đó lại có ba cái lỗ to bằng bàn tay.

"Chết tiệt!

Sao lại trống không!" Bàn Tử chửi một câu.

Bỗng nhiên, trong phiến đá phát ra một tiếng động lạ.

Tức thì, một lượng lớn cát sỏi từ ba cái lỗ phun trào ra, giống như đài phun nước.

Phun cao tới bốn năm mét, và tốc độ rất nhanh.

Chỉ một lát sau, trên mặt đất đã tích tụ một lớp cát mịn.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngay khoảnh khắc dòng cát phun ra, liền lập tức lùi lại, tốc độ cực nhanh.

Mọi người cũng lần lượt lùi lại.

Đợi đến khi lùi ra một khoảng cách, lúc này mới cẩn thận nhìn vào cát sỏi, không ngờ toàn bộ đều là cát vàng!

"Ối giời, cơ quan này cũng xa xỉ thật, dùng cát vàng làm cơ quan!" Cùng với việc cát vàng phun xong, dường như lại kích hoạt liên hoàn một cơ quan khác.

Bức tường phía trước đột nhiên hạ xuống, lộ ra một bậc thang hoàng kim phía sau, thông lên trên.

Lối đi này lại có hình chữ V, lẽ nào là để chống nước?

Mọi người không quan tâm đến đống cát vàng này, chỉ có Bàn Tử vơ mấy nắm, cất đi.

Men theo bậc thang hoàng kim đi lên.

Bậc thang này không dài, chỉ có hai mươi tư bậc.

Cuối cùng là một cung điện hoàng kim khổng lồ, xung quanh đều là ánh vàng lấp lánh.

Tòa đại điện này là một cung điện dưới lòng đất, không phải trên mặt đất.

Mọi người cẩn thận quan sát xung quanh.

Trong tòa đại điện dưới lòng đất này, dường như toàn thân đều được làm bằng vàng, quy mô khổng lồ.

Hai cây cột trụ to lớn chống đỡ đại điện ở hai bên trái phải.

Mà tạo hình của cây cột này cũng không giống nhau, là hình dạng của một cây đại thụ hoàng kim.

Chương 401

Chia làm ba tầng, tầng trên cùng cành lá xum xuê, phía dưới có đế, ở giữa còn có một đĩa tròn ngăn cách.

Trên đĩa tròn còn có chín con thần điểu hoàng kim.

Trên cành cây còn có một con lớn hơn.

Đây là Tam Túc Kim Ô, vậy thì cây này, không phải là Phù Tang thần thụ sao?

Mọi người đều lộ vẻ chấn động.

Ngược lại là Hồ Bát Nhất, chú ý thấy hoa văn xung quanh có chút khác thường.

"Tòa cung điện này có chút kỳ quái, tuy có nhiều hoa văn, nhưng lại không có một cái nào là hình người!" "Ngay cả xác chết cũng không thấy." "Theo lý mà nói, những vương quốc viễn cổ như thế này, đáng lẽ đều sẽ có lượng lớn người tuẫn táng, sao ở đây lại không thấy một ai!" Lúc này Bàn Tử đột nhiên chen vào: "Lẽ nào trong cung điện hoàng kim này không phải là người ở?" Dương Tuyết Lỵ nói: "Có lẽ là đã chạy trốn trước khi xảy ra thảm họa sa lún." "Tuy nhiên, điều khiến tôi cảm thấy không ổn hơn là, đi một mạch đến đây, khắp nơi đều sạch bong không một hạt bụi, không thấy một chút tro bụi nào, rất không bình thường!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa, cung điện này, bị chôn dưới lớp cát lún mấy nghìn, mấy vạn năm, lại không có một chút khí mục nát nào, quả thực rất kỳ quái!" "Đằng sau chuyện này, e là không đơn giản!" Thẩm Hạo gật đầu: "Lão Hồ, cậu đoán đúng rồi, nơi này, đương nhiên không đơn giản!" Lời còn chưa dứt, từ trong cành lá của Phù Tang thần thụ, bò ra mấy con vật kỳ hình quái trạng.

Thân hình chúng rất dài, kích thước không nhỏ, đầu giống cá, trên người có vảy, có bốn chi, có móng vuốt sắc bén, còn kéo theo một cái đuôi dài, toàn thân cũng có màu vàng kim.

Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ khẽ động: "Đây là Quan Long!

Là một trong mấy loại rồng phổ biến nhất trên các đồ đồng cổ đại!" "Nghe nói là loài vật thời thượng cổ, mấy nghìn năm trước đã tuyệt tích rồi." "Không ngờ ở đây lại tồn tại?" "Nhưng cung điện này trống không, nó làm sao sống sót được?" Mấy con Quan Long này trước tiên há miệng gặm vào thân cây thần hoàng kim, gặm mấy miếng xong, đột nhiên quay đầu nhìn về phía mọi người.

Lũ Quan Long này vô cùng hung tàn, lập tức há to miệng, lao về phía mọi người cắn xé, một hàm răng sắc nhọn, trông vô cùng hung tợn và đáng sợ!

Bàn Tử thấy vậy, trực tiếp lấy ra Đả Thần Tiên, vung mấy cái, đã đánh tan xác mấy con Quan Long này, văng ra ngoài.

Lũ Quan Long này, không ngờ không chỉ bề ngoài là vàng, mà ngay cả bên trong cũng là vàng.

Tựa như đây là một sinh vật hoàng kim.

Hồ Bát Nhất và mấy người đều nhíu mày.

Ngay sau đó cùng ra tay, tiêu diệt toàn bộ Quan Long trên hai cây thần hoàng kim.

Sau đó mới tiếp tục tiến sâu vào trong cung điện.

Sâu trong cung điện là một cánh cửa hoàng kim lớn, nặng ngàn cân.

Cửa lớn không đóng chặt hay khóa lại.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người dùng sức đẩy cửa lớn ra, tiến

vào một đại điện phía sau.

Căn cung điện này, so với căn phía trước, càng sâu rộng hơn, hai bên vẫn là những cây Phù Tang thần thụ hoàng kim làm cột trụ.

Mà cuối đại điện, còn có ba cánh cửa điện khổng lồ xếp thành hình chữ 'Phẩm'.

Cánh cửa lớn nhất ở giữa, thông đến nơi sâu nhất của cung điện, còn hai cánh cửa nhỏ hai bên thì thông đến điện phụ.

"Ba cánh cửa, không cần nói, ở giữa chắc chắn là thông đến chính điện, chỉ là không biết hai bên điện phụ có thứ gì." Thẩm Hạo cười nói: "Nếu cậu muốn biết như vậy, sao không vào xem thử, chúng tôi ở ngoài đợi cậu." Bàn Tử thấy vậy cũng cười nói: "He he, thế thì tốt quá, tôi đi thăm dò đường trước cho các vị nhé~" Sau đó, hắn nhanh chóng tiến lên, mở cánh cửa điện bên trái, chui vào.

Hồ Bát Nhất không yên tâm để Bàn Tử vào một mình, thế là lập tức cũng đi theo vào.

Trong điện phụ, vẫn là những cây cột trụ Phù Tang thần thụ hoàng kim giống hệt nhau, trong điện có một đài cung, trên đó đặt một chiếc mặt nạ hoàng kim khổng lồ.

Mặt nạ rất lớn, toàn thân đúc bằng vàng, nhưng, chiếc mặt nạ này là mặt nạ nửa mặt, trên đó còn có những đường khắc rỗng, cùng với rất nhiều hoa văn lộng lẫy.

Chỗ mắt là hai cái lỗ, nếu thu nhỏ lại kích thước bình thường, dường như có thể vừa khít một cách hoàn hảo.

Bàn Tử thấy vật quý liền ham, trực tiếp vung tay, thu chiếc mặt nạ hoàng kim này vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh, nhìn xung quanh, không phát hiện ra nguy hiểm gì, mà trong điện phụ cũng không có thứ gì khác.

Thế là hai người liền quay trở lại.

Trước cửa điện, Doãn Thanh Sương tò mò hỏi: "Sao rồi, bên trong có gì vậy?" Bàn Tử đắc ý cười: "He he, bên trong có một chiếc mặt nạ rất lớn, tôi nghi ngờ có thể là một món bảo bối quý hiếm gì đó, đã bị tôi thu lại rồi, đợi sau khi về chúng ta sẽ nghiên cứu thêm." Doãn Thanh Sương gật đầu: "Ồ, vậy mau xem bên phải có gì đi~" Bàn Tử gật đầu, vội vàng kéo Hồ Bát Nhất cùng đi qua, đẩy cửa điện ra.

Điện phụ bên phải và bên trái giống hệt nhau, gần như y như đúc, chỉ có bố cục đồ vật bên trong là đối xứng mà thôi.

Mà ở trung tâm đại điện, trên một đài cung, dựng một cây quyền trượng hoàng kim, quyền trượng cũng không nhỏ, cao tới bốn năm mét, đường kính hai ba mươi centimet.

Bàn Tử vui mừng khôn xiết lại một lần nữa thu nó vào.

Sau khi hai người ra ngoài, liền kể chuyện về cây quyền trượng hoàng kim cho mọi người nghe.

Ô Thiền nói: "Quyền trượng và mặt nạ này, chắc chắn đại diện cho thần quyền và vương quyền!" "Xem ra, đằng sau Hoàng Kim cổ quốc này còn tồn tại một vị thần minh!" Lời này của Ô Thiền đã nói trúng điểm mấu chốt.

Khiến Thẩm Hạo cũng không khỏi liếc nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Không hổ là Thiền Nhi, thật thông minh!" Đằng sau Hoàng Kim cổ quốc này, chẳng phải là cổ thần Đại Nhục Khối, được Hoàng Kim cổ quốc cung phụng tế tự sao.

Ô Thiền chú ý đến phản ứng của Thẩm Hạo, hơi sững sờ, không ngờ mình lại nói trúng thật, nhưng, phu quân làm sao biết được nhỉ?

Ô Thiền nghĩ mãi không ra, dứt khoát không nghĩ nữa.

Mọi người bên cạnh không chú ý đến sự thay đổi biểu cảm nhỏ của nàng, vẫn đang thảo luận về cung điện này.

Hồ Bát Nhất nói với mọi người: "Cung điện hoàng kim này thật kỳ quái, sao tôi nhìn lại giống một ngôi mộ cổ vậy?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, nhìn về phía Doãn Thanh Sương và mấy cô gái khác: "Tôi cũng có cảm giác này, không biết các cô có thấy vậy không?" Doãn Thanh Sương và Hoắc Uyển Nhi mấy cô gái khác cũng đều gật đầu.

Tòa cung điện cổ thành hoàng kim mà họ vừa vào giống như minh lâu, còn lối đi xuống lòng đất, lối đi dài dằng dặc giống như mộ đạo.

Mà đại điện hoàng kim dưới lòng đất này chính là địa cung minh điện, vừa rồi nói là tiền điện và trung điện, vậy thì bây giờ sau cánh cửa lớn này chính là hậu điện, chủ mộ thất.

Thẩm Hạo nói: "Vậy nếu nhìn như thế, trong cung điện này, chắc chắn cũng sẽ có một cái quách hoàng kim, chỉ là không biết bên trong chôn cất ai." Cánh cửa điện trước mắt vô cùng đồ sộ, cao thẳng tắp đến mấy chục mét.

Đỉnh cửa điện hoàn toàn khác biệt so với những cánh cổng thông thường, nó là một hình tam giác.

Mọi người đẩy cửa điện ra, một luồng gió vô hình từ bên trong thổi tới.

Mọi người đều dùng pháp lực hộ thân, luồng gió này thổi qua, tựa như gió mát lướt qua mặt, không hề lạnh buốt, hơn nữa cũng không có mùi âm u ẩm mốc.

Đúng như câu nói, cung sâu mật thất, bụi trần không tới, địa cung hoàng kim này chôn sâu dưới lòng đất, toàn thân đều là vàng, không có gạch đá bùn đất, không có bụi bặm cũng là chuyện rất bình thường.

Bước vào đại điện cuối cùng của tầng thứ ba, mọi người đưa mắt

quan sát xung quanh.

Chỉ thấy bốn phía đại điện vẫn dùng những cây Phù Tang Thần Thụ bằng vàng làm cột chống.

Còn trung tâm đại điện lại là một hồ nước màu xanh biếc khổng lồ, sâu không thấy đáy, chiều dài và rộng cũng phải hơn mười trượng.

Bốn phía hồ nước là từng tầng từng tầng bậc thang bằng vàng đi xuống đáy hồ.

Mặt nước phẳng lặng lạ thường, không một gợn sóng, bên dưới sâu không thấy đáy, một màu đen kịt.

Nhìn thấy hồ nước này, trong lòng Thẩm Hạo không khỏi rùng mình. "Đến rồi!" "Hồ nước này, e rằng chính là do bản thể của khối thịt lớn kia huyễn hóa thành!" Khoảng cách gần như vậy, tuy đây là một vị cổ thần dường như nửa sống nửa chết, nhưng vẫn không thể xem nhẹ, nếu không, lật thuyền trong mương thì toi đời.

Thẩm Hạo lập tức lên tiếng, vẻ mặt ngưng trọng dặn dò mọi người: "Hồ nước xanh biếc này, tuyệt đối không được đến gần, nơi đó cực kỳ nguy hiểm!" Mọi người thấy Thẩm Hạo nói nghiêm túc như vậy, cũng đề cao cảnh giác tối đa với hồ nước.

Có thể không đến gần thì sẽ không đến gần.

Trong đại điện, không có vật gì thừa thãi, chỉ có trước hồ nước một cái vò vàng lớn được bốn con Kim Ô thần điểu bằng vàng đỡ lấy.

Bàn Tử kéo Ngọc Diện Hồ Ly ra phía trước, hỏi: "Nơi này đã là tầng cung điện cuối cùng, hẳn là nơi ngươi nói có kho báu rồi chứ?" "Bây giờ có thể nói kho báu rốt cuộc là thứ gì rồi chứ?" "Đã đến đây rồi, ngươi có che giấu nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì!" "Chắc là cái kho báu gì đó nằm trong cái vò vàng lớn này phải không?" "Dù sao ngươi cũng không thể lấy được nữa, chi bằng nói ra cho mọi người

giải đáp thắc mắc, thế nào?" Ngọc Diện Hồ Ly trong lòng rùng mình, trước đó đã chứng kiến sức mạnh như tiên thần trong truyền thuyết của đám người Thẩm Hạo, lòng tin của gã đã dao động dữ dội.

Đối mặt với thủ đoạn thần kỳ như vậy, một người bình thường như gã làm sao tranh giành nổi, hơn nữa, đối phương còn đông người như vậy.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Ngọc Diện Hồ Ly trở nên bình thản.

Gã tự biết mình đã không thể thoát được, che giấu thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thế là gã bèn mở miệng nói: "Theo truyền thuyết cổ xưa của Câu Thi quốc chúng tôi, bên dưới vùng cát lún này ẩn giấu một cung điện hoàng kim cổ xưa, chỉ có thể nhờ vào ánh sáng của Ma Ni bảo thạch mới có thể tiến vào được." "Cái vò vàng này, thực ra chính là một cái quan quách!" "Bên trong chôn cất, là Nữ vương Hoàng Kim trong truyền thuyết, người phụng sự Thái Dương Thần." "Cái gọi là kho báu, thực chất chính là máu của nữ vương." "Chỉ cần có được máu của nữ vương, dung nhập vào cơ thể, là có thể nhận được sức mạnh to lớn, sánh ngang tiên thần!" Nói đến đây, vẻ mặt Ngọc Diện Hồ Ly có mấy phần cuồng nhiệt, rõ ràng là vô cùng khao khát, nhưng lại không thể có được, vẻ mặt lại trở nên thê lương. "Chạm vào vật rắn không trở ngại, bước vào hư không không rơi xuống, biến hóa vô tận, dời hình đổi bóng, am tường tạo hóa, điểm cát thành vàng!" Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều trở nên kỳ quái.

Ai cũng biết, trên đời không có bữa trưa miễn phí, trên trời không rơi xuống bánh bao.

Chỉ có thể là cạm bẫy có độc!

Chương 402

Mà sức mạnh to lớn cũng không thể có được một cách vô cớ, chỉ một chút máu mà sau khi có được liền có thể nhận được những năng lực mạnh mẽ như vậy, thực sự quá kinh người.

E rằng đằng sau chuyện này ẩn giấu một cạm bẫy rất lớn!

Nếu thực sự có tiên huyết mang sức mạnh to lớn như vậy, cũng không thể là một người bình thường có thể khống chế được!

Một khi thực sự dung hợp vào trong cơ thể mình, e rằng ngay khoảnh khắc tiếp theo sẽ bạo thể mà chết.

Bởi vì sức mạnh quá lớn đó, không phải phàm nhân có thể chịu đựng được.

Mà nhìn từ tình hình của Ngọc Diện Hồ Ly, xác suất đây là cạm bẫy rất lớn.

Thêm vào đó, Thẩm Hạo thông qua tình tiết trong nguyên tác, cũng có thể đoán được một góc chân tướng.

Cái gọi là máu của nữ vương, tất nhiên là một loại môi giới đoạt xá, để cho tồn tại phía sau này có thể mượn xác trùng sinh!

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói: "Mẹ kiếp, điểm cát thành vàng?" "Chẳng lẽ cả cái cung điện hoàng kim này đều là giả?" Hồ Bát Nhất hoàn hồn, cười nói: "Ha ha, Bàn Tử, nói không chừng là thật đấy?

Nếu có nhiều vàng như vậy, e rằng đã sớm bị nhà nước thăm dò ra rồi, làm gì còn đến lượt chúng ta?" "Nơi này, tôi ước tính sơ bộ, cũng chỉ sâu khoảng hai ba nghìn mét, đối với mỏ khoáng sản, độ sâu này không tính là sâu!" "Phải biết rằng, các mỏ vàng thường thấy có độ sâu từ một nghìn đến hai nghìn mét, mà mỏ sâu nhất đã có ba bốn

nghìn mét!" Đây là số liệu khoa học, mặc dù thế giới này không chỉ tồn tại khoa học, mà còn có huyền học.

Doãn Thanh Sương tiếc nuối nói: "A?

Vậy nói như thế, thật sự là giả à?

Tiếc cho nhiều vàng như vậy!" Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình cũng gật đầu đồng tình.

Ngay cả trên mặt Ô Thiền cũng có một tia thất vọng.

Phải biết rằng, phụ nữ cũng giống như rồng khổng lồ, đều thích những thứ lấp lánh.

Phải biết rằng tiền tệ của các quốc gia trên thế giới đều gắn liền với vàng, gọi là chế độ bản vị vàng.

Trong kho bạc của các quốc gia trên thế giới đều cất giữ một lượng lớn vàng.

Việt Nam từ xưa đến nay cũng luôn sử dụng vàng làm tiền tệ quý giá.

Mọi người cũng thích đeo trang sức vàng, tượng trưng cho sự giàu có và địa vị.

Mặt nạ của Ô Thiền, quyền trượng Huyết Oán, áo choàng Xà Linh, trên đó đều có điểm xuyết vàng, cô cũng rất yêu thích vàng.

Số vàng này, mấy người con gái họ rất thích, thậm chí đã nghĩ xong sau này sẽ sử dụng số vàng này như thế nào.

Không ngờ rằng, số vàng này lại thật sự là giả, điều này thật quá thất vọng.

Đoán được vàng ở đây đều là giả, mà trong quan quách lại có cạm bẫy, mọi người đều suy nghĩ, có nên mở quan tài hay không, hay là trực tiếp rút lui?

Nhưng mà, muốn rút lui, e rằng không dễ dàng như vậy!

Mọi người đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đối diện với ánh mắt của mọi người, gật đầu: "Mở quan tài đi, chúng ta đều cẩn thận một chút, không được đến gần hồ nước!" "Tất cả dùng phân thân!" Lại nghe thấy một từ mới, trong lòng Ngọc Diện Hồ Ly càng thêm kinh hãi.

Hồ Bát Nhất và mấy người kia đều gật đầu.

Ngay sau đó, họ lần lượt ngưng tụ pháp lực, phóng ra một phân thân giống hệt bản thể.

Lập tức số người trong đại điện tăng gấp đôi.

Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình ba cô gái, cũng ngưng tụ ra một phân thân pháp lực, cùng nhau đi đến trước kim quan hình vò này.

Họ cũng rất tò mò, muốn xem Nữ vương Hoàng Kim bên trong rốt cuộc trông như thế nào.

Còn Thẩm Hạo và mấy người kia thì dẫn theo Ngọc Diện Hồ Ly, lùi lại một chút, cảnh giác chú ý động tĩnh xung quanh.

Thẩm Hạo và mấy người kia cẩn thận cảnh giới những sự cố có thể xảy ra xung quanh.

Cùng với việc mở quan tài, rất có thể sẽ xảy ra một số biến cố, vẫn là chuẩn bị trước thì hơn, để không bị đánh bất ngờ.

Còn bên dưới ảo ảnh của hồ nước xanh biếc, cổ thần khối thịt lớn, cũng đang quan sát những người này.

Thông qua tiên huyết của Ngọc Diện Hồ Ly, nó chợt nhớ lại một đoạn ký ức.

Ngọc Diện Hồ Ly này, có mối liên hệ vô cùng mật thiết với nó!

Là vật chứa tốt nhất để nó đoạt xá trùng sinh hiện tại!

Ngay sau đó, nó chuyển toàn bộ ý chí tinh thần của mình vào trong kim quan hình vò này.

Chờ đợi quan quách mở ra, sau đó là có thể bắt đầu kế hoạch đoạt xá.

Thẩm Hạo và mấy người kia đứng ở xa, thông qua thị giác của phân thân, quan sát gần cái kim quan này.

Đồng thời, còn thắp sáng một quả cầu ánh sáng lớn bay lên không trung, cung cấp ánh sáng dịu nhẹ.

Ngọc Diện Hồ Ly nhờ vậy cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng trong toàn bộ đại điện.

Thủ đoạn này, một lần nữa khiến gã chấn kinh.

Phân thân của Hồ Bát Nhất, lấy ra một cây nến, châm lửa, đặt ở góc đông nam xa quan quách.

Sau đó, mọi người liền chuẩn bị mở quan tài.

Cái quan quách hoàng kim hình vò này rất lớn, cao tới hơn một trượng, tức hơn bốn mét.

Đường kính cũng có hai mét.

Trên thành ngoài của quan quách, khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo lộng lẫy, vô cùng kỳ dị, hoàn toàn khác với hình thái bích họa sau thời Thương Chu.

Hình dáng quan quách càng kỳ lạ hơn, chưa từng nghe nói có người làm quan quách thành hình dạng này.

Vì có Thẩm Hạo dặn dò, mọi người không dám dùng thần thức tra xét, do đó, chỉ có thể dùng mắt thường.

Bàn Tử cẩn thận nhìn quan quách, sau đó đưa tay sờ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy hỏi: "Bàn Tử, ngươi đang sờ cái gì vậy?" Bàn Tử nói: "Thật là kỳ lạ, không phải nói đây là quan quách sao, nhưng sao ta tìm không thấy nắp quách ở đâu cả?" Thẩm Hạo thấy vậy nói: "Đừng vội, xem xét đã rồi nói." "Nhìn hình dạng của quan quách này, thi thể bên trong nhất định là đang đứng.

Cách mở của nó hẳn cũng sẽ khác!" Hồ Bát Nhất tán đồng nói: "Không sai, có lẽ trên đỉnh có một cái lỗ, lúc hạ táng, đặt thi thể từ trên lỗ đó vào." Ngay sau đó, anh ta trực tiếp bay lên, lơ lửng giữa không trung, cẩn thận kiểm tra trên đỉnh quan quách hình vò, còn dùng tay sờ sờ.

Nhưng phát hiện, đỉnh vò này cũng kín kẽ, không có lỗ hổng nào, thậm chí một vết nứt cũng không sờ thấy.

Mọi người tản ra, vây quanh cái quan quách hình vò vàng này thành một vòng.

Lúc này, Hoắc Ngọc Đình phát hiện, ở trước mặt cô, đây là mặt bên của quan quách, có một cái vòng vàng lớn.

Cái vòng vàng này chìm vào trong thân quan, chỉ để lại một rãnh ngón tay, phải đưa ngón tay vào rãnh mới có thể kéo vòng vàng ra.

Ngay sau đó, cô đưa tay vào rãnh, dùng sức kéo một cái, vòng vàng bị cô kéo ra. "Ủa, các người xem, ở đây có một cái vòng vàng!" Dương Tuyết Lỵ lập tức nhận ra: "Thì ra cái quan quách này mở theo chiều dọc!" Thế là, Thẩm Hạo nhận lấy vòng vàng, dùng sức kéo một cái!

Lập tức, bên trong kim quan phát ra một tiếng "Cạch~".

Cái quan quách hoàng kim này, đã bị kéo mở từ mặt bên.

Theo đó, là một luồng gió quái dị từ trong quan quách thổi ra.

Cây nến ở góc đông nam lập tức tắt ngấm.

Cảm nhận được luồng gió quái dị này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Trong luồng gió này, không có mùi hôi thối của thi thể, ngược lại còn mang theo một mùi hương đặc biệt!

Mùi hương rất nhạt, theo luồng gió quái dị này, lập tức thổi tan ra.

Mùi hương vốn đã rất nhạt, càng trở nên khó nhận ra.

Chương 403

Mấy người đều là tu sĩ, lục thức nhạy bén, đều nhận ra, mùi hương này rất nhanh đã lan tỏa khắp đại điện.

Mấy người là tu sĩ, ngược lại không có gì khác thường.

Còn về Ngọc Diện Hồ Ly, lại bất tri bất giác trúng chiêu, nhưng không hề biểu hiện ra bất kỳ điều gì khác thường.

Mùi hương này đang ảnh hưởng đến gã một cách vô hình.

Sự chú ý của Thẩm Hạo và mấy người kia cũng đều tập trung vào quan quách và thi thể bên trong, không quá chú ý đến Ngọc Diện Hồ Ly.

Hương khí đột ngột này, khiến mọi người có chút bất ngờ.

Họ cẩn thận cảnh giác.

Nhưng mà, cũng không xảy ra biến cố gì.

Lúc này, lại có một tiếng động vang lên, từ bốn cây Phù Tang vàng ở bốn góc đại điện.

Trên bốn cây, mỗi cây có một con thần điểu hoàng kim, miệng ngậm một viên minh châu.

Bàn Tử thấy vậy, trong lòng lại nảy sinh ý đồ.

Bốn viên minh châu này, cũng là thứ không tồi, sáng như vậy, chắc chắn rất có giá trị!

Lát nữa nhất định phải lấy đi!

Nhưng mà, mặc dù đã có ánh sáng của minh châu, Thẩm Hạo cũng không thu lại quả cầu ánh sáng, lát nữa có thể còn có ích.

Mọi người đều nhìn vào bên trong quan quách.

Chỉ thấy trong quan quách, đứng một nữ thi, thân hình thon dài, tóc dài đến eo.

Mặc một bộ áo choàng dài bằng tơ vàng lộng lẫy.

Còn trên mặt cô ta, lại đeo một chiếc mặt nạ hoàng kim có hình dạng quỷ dị đặc biệt.

Tai vuông mũi thẳng, vị trí giữa hai lông mày còn có một con mắt dọc, ở giữa là một con mắt bằng hồng ngọc, lồi ra rất rõ!

Còn trong tay phải của cô ta, còn cầm một cây quyền trượng hoàng kim, chống xuống đáy quan.

Trông vừa thần bí vừa trang nghiêm.

Ngọc Diện Hồ Ly tuy đứng không gần, nhưng cũng nhìn thấy nữ thi trong quan.

Không khỏi kinh hô: "Nữ vương Hoàng Kim~!" Trên người Nữ vương Hoàng Kim này, ẩn giấu máu nữ vương mà gã hằng mơ ước, lòng gã kích động.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Đầu đội mặt nạ, tay cầm quyền trượng, thần quyền và vương quyền hợp nhất!" "Vị Nữ vương Hoàng Kim này, e rằng vào thời đó cũng là một vương giả có địa vị cực cao và mạnh mẽ!" Bàn Tử nhìn Nữ vương Hoàng Kim này, vô cùng tò mò, bèn nói: "Nữ vương này đeo mặt nạ, cũng không biết cô ta trông như thế nào, rốt cuộc là một dung nhan kinh thế hãi tục ra sao?" Thẩm Hạo cười nói: "Muốn biết còn không đơn giản, gỡ mặt nạ ra là được chứ gì?" Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất lại nói: "Nữ thi này e rằng không đơn giản, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." "Nước Tây Hạ, tốn công sức lớn như vậy, xây dựng Mật Chú Phục Ma Điện, trấn áp yêu nữ Tây Hạ, e rằng cũng không đơn giản như vậy." "Bên dưới pháp đài,

lại thông thẳng đến nơi cát lún của cổ quốc hoàng kim này." "E rằng trấn áp Nữ vương Hoàng Kim này mới là mục đích thực sự của họ!" "Có lẽ, người nước Tây Hạ cũng đã từng xuống đây, phát hiện ra vấn đề ở đây, mới tốn công sức lớn, xây dựng Mật Chú Phục Ma Điện!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu tán thành: "Lão Hồ phân tích không tồi, khả năng này rất lớn!" Hồ Bát Nhất lại nói: "Nhưng mà, theo ghi chép trong Cẩu Kinh, yêu nữ này nửa người nửa yêu, một nửa là mặt người, một nửa là mặt quỷ!" "Ta ngược lại rất tò mò, khuôn mặt như vậy, rốt cuộc trông như thế nào!" Thẩm Hạo gật đầu nói: "Ta cũng khá tò mò, gỡ ra xem thử đi!" Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất đưa tay ra, hướng về phía mặt của nữ vương.

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào mặt nạ, anh ta cảm nhận được một trận ác hàn, khí lạnh từ lòng bàn chân bốc lên, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nghĩ rằng đây là một phân thân, không sao cả, anh ta liền định giật mạnh mặt nạ xuống.

Ngón tay của Hồ Bát Nhất dừng lại trên mặt nạ hoàng kim, khựng lại một chút.

Anh ta đột nhiên có một cảm giác, đó là Nữ vương Hoàng Kim này chưa chết!

Nếu là trực giác của người bình thường, sai lầm là chuyện rất bình thường.

Nhưng trực giác của người tu hành, đặc biệt là loại cảm giác đột ngột đó, phần lớn thời gian đều chính xác!

Bây giờ, Hồ Bát Nhất chính là có một cảm giác như vậy.

Trong lòng anh ta không khỏi có chút hoảng sợ, nếu Nữ vương Hoàng Kim này thật sự chưa chết, vậy thì gay to rồi!

Anh ta cảm giác được, sau khi anh ta chạm vào mặt nạ, khuôn mặt bên dưới mặt nạ, dường như khẽ động một cách khó nhận ra.

Anh ta nhíu mày, vẫn quyết định gỡ mặt nạ xuống.

Ngay sau đó, ngón tay kẹp lấy viền mặt nạ, giật xuống.

Cái mặt nạ hoàng kim này, đeo không chặt lắm, nhẹ nhàng là có thể gỡ xuống.

Lần này, mọi người đều nhìn rõ khuôn mặt bên dưới mặt nạ của Nữ vương Hoàng Kim.

Mặt thon dài, trán rộng mũi cao, hai mắt nhắm nghiền, mà giữa trán cô ta còn có một vết sẹo dọc màu đỏ.

Ngọc dung kiều diễm, thanh lệ vũ mị, vẻ đẹp không thể tả!

Không khác gì người sống, hoàn toàn không nhìn ra được sự khác biệt nào.

Trên mặt cũng không có tử khí.

Da dẻ mịn màng!

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, cô ta và yêu nữ Tây Hạ trong quan quách ở Mật Chú Phục Ma Điện trước đó, dung mạo y hệt, hơn nữa, còn xinh đẹp hơn!

Bàn Tử nhướng mày: "Ối chà, còn là một mỹ nhân cương thi đấy chứ!" "He he, thật là kỳ lạ, giống hệt người sống!" Mọi người đều tò mò đánh giá Nữ vương Hoàng Kim giống như người sống này. "Ủa?

Sao ta thấy, cô ta và yêu nữ Tây Hạ trong Mật Chú Phục Ma Điện trông giống hệt nhau vậy?" Hồ Bát Nhất nhíu mày nói.

Mọi người nghe vậy, cẩn thận nhìn lại. "Hít~, thật sự là y hệt!" "Không lẽ chính là cô ta?

Các người còn nhớ không, sau khi cái quan quách đó rơi xuống, đã biến mất không thấy đâu!" Lúc này, Thẩm Hạo và Ô Thiền, đều chú ý đến, bên trong cơ thể của Nữ vương Hoàng Kim này, tinh thần niệm lực bắt đầu hoạt động.

Hơn nữa, trên mặt của Nữ vương Hoàng Kim, cũng khẽ run động một cái.

Thẩm Hạo lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Tất cả cẩn thận, cô ta sắp động đậy!" Mọi người bên cạnh nghe vậy đều kinh hãi, lập tức lùi lại hai bước, cẩn thận đề phòng.

Còn bản thể của mọi người ở xa, cũng lần lượt lấy ra pháp bảo, toàn bộ vũ trang.

Hồ Bát Nhất tay trái cầm Phát Khâu Ấn, tay phải nắm pháp kiếm, Bàn Tử hai tay nắm chặt Đả Thần Tiên.

Dương Tuyết Lỵ lật ra Kim Cương Tán mở ra, che chắn trước người.

Ô Thiền rút ra quyền trượng vàng Huyết Oán, đỉnh quyền trượng, một con mắt ngọc không ngừng đảo tròng.

Thẩm Hạo triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, hóa thành một cuộn tranh lộng lẫy, bay lơ lửng trên đầu mọi người, rủ xuống ánh sáng xanh mờ ảo, bao bọc tất cả mọi người bên trong.

Còn Doãn Thanh Sương ba cô gái, và ba tiểu long nữ, thì tụm lại với nhau, đứng sau lưng Thẩm Hạo và mấy người kia.

Ngọc Diện Hồ Ly bị hành động lớn của Thẩm Hạo và mấy người kia dọa cho một phen giật mình, một phen hành động lớn này, suýt nữa trực tiếp lật đổ thế giới quan của Ngọc Diện Hồ Ly.

Sức mạnh mà gã khao khát từ máu của nữ vương, thì ra, những người này đã có rồi!

Gã ngẩn người tại chỗ, không biết phải làm sao.

Còn trong quan quách, đôi mắt nhắm nghiền của Nữ vương Hoàng Kim, đột nhiên mở ra, từ trong đó bắn ra hai luồng kim quang!

Dọa cho Doãn Thanh Sương mấy cô gái lại một phen giật mình.

Ngược lại, Thẩm Hạo và Hồ Bát Nhất mấy người đã sớm có chuẩn bị, không bị dọa.

Đôi mắt mở ra của cô ta, một màu đen kịt, không có lòng trắng, tựa như hai hố đen.

Hai luồng kim quang này bắn ra rồi tắt.

Trong đôi mắt đen kịt lóe lên một tia cười, trên mặt cô ta cũng hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Khiến cho trong lòng Hồ Bát Nhất mấy người giật thót.

Chỉ thấy cô ta đột nhiên giơ hai tay lên, mở năm móng vuốt chộp về phía Bàn Tử đứng gần nhất.

Chương 404

Bàn Tử điều khiển phân thân vội vàng né tránh, nhưng vẫn không tránh được, bị móng vuốt như móc câu vàng của Nữ vương Hoàng Kim bóp chặt cổ.

Dùng sức một cái, phân thân của Bàn Tử trực tiếp bị bóp nát, hóa thành một đoàn pháp lực nổ tung ra.

Thân hình cao lớn, móng vuốt thon dài, sắc bén vô cùng.

Mọi người bị đánh bất ngờ.

Do đều là phân thân, trong tay không có pháp bảo gì, căn bản không phải là đối thủ của Nữ vương Hoàng Kim!

Thế là, tất cả mọi người đều thu hồi phân thân, tự mình ra trận.

Thẩm Hạo để Ô Thiền và Doãn Thanh Sương mấy cô gái cùng với Ngọc Diện Hồ Ly ở lại cùng nhau, bảo vệ an toàn cho họ.

Nữ vương Hoàng Kim thấy vậy, cũng nhắm mục tiêu vào mọi người.

Phân thân của Bàn Tử trước đó bị đánh tan, chịu thiệt thòi, trong lòng đang tức giận.

Lập tức giơ Đả Thần Tiên lên, đánh về phía Nữ vương Hoàng Kim.

Cái Đả Thần Tiên này, trên đó khắc chú Phục Ma Trấn Thi, chuyên khắc chế tất cả thi thể.

Một roi đánh qua, Nữ vương Hoàng Kim giơ móng vuốt lên đỡ.

Roi và móng vuốt va chạm, phát ra một tiếng va chạm giòn giã.

Nữ vương Hoàng Kim không hề hấn gì.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn: "Đả Thần Tiên lại không có tác dụng, lẽ nào Nữ vương Hoàng Kim này thật sự chưa chết?" Lời nói của anh ta khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Nhìn lại trận đấu của Nữ vương Hoàng Kim và Bàn Tử, Nữ vương Hoàng Kim đã chiếm thế thượng phong, áp đảo Bàn Tử.

Sắp không chống đỡ nổi.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ lập tức tiến lên giúp đỡ, ba đánh một, khá có thế tam anh chiến Lữ Bố.

Lần này, cục diện lập tức đảo ngược, Nữ vương Hoàng Kim bị đánh lui liên tục.

Hồ Bát Nhất đã thu lại Phát Khâu Ấn, liên tục dùng pháp kiếm tấn công.

Chớp lấy một cơ hội, nhân lúc Nữ vương Hoàng Kim liên tục tấn công Dương Tuyết Lỵ, một kiếm thẳng tắp chém về phía sau gáy Nữ vương Hoàng Kim.

Nào ngờ lúc này, mái tóc sau gáy của Nữ vương Hoàng Kim đột nhiên rẽ ra, bên trong lại còn có một khuôn mặt khác!

Khuôn mặt này, trông rất kỳ quái, sắc mặt tím sẫm, ánh mắt kinh khủng, miệng đầy răng nanh, tựa như quỷ quái!

Thì ra, cái gọi là nửa mặt người, nửa mặt quỷ của yêu nữ Tây Hạ, là như thế này!

Mặt trước là mặt người, mặt sau gáy là mặt quỷ!

Bất ngờ bị một đòn như vậy, cũng dọa cho Hồ Bát Nhất giật mình, một kiếm này suýt nữa chém lệch.

Nếu không phải vừa mới ở Thiên Cổ Dị Để Thôn, đã chứng kiến bộ dạng của Thổ Long Tử, anh ta thật sự sẽ bị dọa.

Con người không sợ những thứ đã biết, chỉ sợ những thứ chưa biết.

Khuôn mặt của Thổ Long Tử, còn quỷ dị hơn khuôn mặt sau gáy của Nữ vương Hoàng Kim này.

Đây cũng chỉ là một khuôn mặt cương thi mà thôi, không đáng sợ lắm!

Hồ Bát Nhất sau khi kinh ngạc, kiếm trong tay không ngừng, vẫn đâm về phía mặt sau của Nữ vương Hoàng Kim.

Nữ vương Hoàng Kim, dùng sức một đòn mạnh, đánh bay Dương Tuyết Lỵ ra ngoài, Dương Tuyết Lỵ lập tức khí huyết cuồn cuộn, cổ họng ngòn ngọt, máu chảy ra từ khóe miệng.

Sau đó, tay chân vốn hướng về phía trước, lập tức đảo ngược, xoay ra phía sau.

Cô ta giơ móng vuốt lên, trong lòng bàn tay ngưng tụ một luồng sức mạnh màu máu, trực tiếp một vuốt đánh bay cả người lẫn kiếm của Hồ Bát Nhất ra ngoài. "Lão Hồ!" Dương Tuyết Lỵ lo lắng gọi một tiếng.

Bàn Tử cũng lo lắng nhìn một cái.

Hồ Bát Nhất không sao, giữa không trung một vòng xoay người, đáp xuống đất, không bị thương.

Mà lúc này, Nữ vương Hoàng Kim, cũng từ tư thế đứng thẳng, biến thành một tư thế cong người ngược bò trên mặt đất.

Giống hệt như Thổ Long Tử kia.

Tóc tai bù xù tựa như một con ba ba lớn. "Hít~" Đứng xa quan chiến, Doãn Thanh Sương mấy cô gái, còn có Ngọc Diện Hồ Ly, cũng đều bị sự thay đổi đột ngột này của Nữ vương Hoàng Kim làm cho

kinh ngạc.

Vốn tưởng là khởi thi, bây giờ xem ra, rõ ràng là có quỷ dị!

Nhưng mà, Nữ vương Hoàng Kim hóa thành bộ dạng quỷ dị này, lại không tiếp tục tấn công mọi người, mà bò trở lại bên cạnh quan quách hình vò kia.

Sau đó lại khôi phục lại trạng thái đứng thẳng, trở lại hình thái nữ vương đoan trang hoa quý, phong thái vạn thiên kia.

Đôi mắt đen kịt của cô ta, nhìn chằm chằm vào mọi người, lướt qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Thẩm Hạo và Ô Thiền.

Đặc biệt là Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo phóng ra pháp lực, thúc đẩy Càn Khôn Xã Tắc Đồ, khí tức Thượng Thanh trong pháp lực của hắn, khiến Nữ vương Hoàng Kim dừng lại tấn công.

Nhưng mà, tuy cô ta không tấn công, nhưng cũng đã phát động thủ đoạn.

Ngọc Diện Hồ Ly đột nhiên ngã thẳng xuống, bất tỉnh.

Ngay sau đó, cô ta mở miệng!

Một giọng nữ trong trẻo, từ miệng cô ta phát ra. "Đây là... pháp lực Thượng Thanh, thì ra là đệ tử Thượng Thanh, truyền nhân của Thiên Tôn!" "Thật là ký ức xa xôi a~" Phảng phất như một tiếng cảm thán. "Không ngờ, lần này, lại đến nhiều người như vậy." Hồ Bát Nhất và mấy người kia thấy vậy càng thêm kinh ngạc, họ vội vàng quay trở lại bên cạnh Thẩm Hạo hội hợp.

Có thể giao lưu nói chuyện, thì ra, Nữ vương Hoàng Kim này thật sự chưa chết!

Trong lòng mấy người đều run lên.

Nếu không phải tu luyện có thành tựu, thì chính là đã thành yêu tà!

Dù là loại nào, cũng không phải là thứ họ có thể chọc vào.

Bây giờ phải xem Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo vẫn không dám lơ là, Càn Khôn Xã Tắc Đồ vẫn đội trên đầu.

Hắn giơ tay chắp lại nói: "Tiền bối!" "Chúng ta không có ý mạo phạm, mong tiền bối lượng thứ!" "A~, dễ nói~, nói ra, chúng ta còn có chút uyên nguyên đấy~" Nữ vương Hoàng Kim khẽ cười nói.

Thẩm Hạo có chút tò mò: "Không biết là uyên nguyên gì?" "Nhớ lại, đó là vạn năm trước, lúc đó ta còn là thần ở Thiên giới!" "Vì để lịch kiếp, mới tiến vào giới này chuyển sinh." "Đáng tiếc, kiếp nạn khó qua, tu vi gần như hủy hết, lưu lạc đến đây!" Nữ vương Hoàng Kim tuy không nói chi tiết, nhưng chỉ riêng lai lịch này, đã là kinh thiên động địa!

Mấy người nghe xong, đều kinh hãi.

Nữ vương Hoàng Kim này, lại từng là tiên thần của Thiên giới?

Hạ phàm lịch kiếp?

Còn độ kiếp thất bại?

Thẩm Hạo nhìn Nữ vương Hoàng Kim, nói: "Thì ra tiền bối lại có lai lịch lớn như vậy." "Nói ra ta thân là đệ tử Mao Sơn, tổ sư môn phái cũng có nhiều vị nhậm chức ở Thiên giới, quả thực có mấy phần uyên nguyên!" "Không biết tiền bối là?" Nữ vương Hoàng Kim khóe miệng cong lên một nụ cười, trong đôi mắt đen ngòm lóe lên một tia sáng. "Ta tên Huyền Dặc!" "Nguyên là một trong Thập Thiên Can Thái Tuế tinh thần của Thiên giới!" Hồ Bát Nhất tâm niệm vừa chuyển, lập tức nhớ ra, trong cổ tịch từng ghi lại, Thái Tuế tại nhậm viết Huyền Dặc!

Chương 405

Mà Thẩm Hạo cũng tâm tư điện chuyển. "Thái Tuế!

Cổ thần khối thịt lớn!" "Xem ra cổ thần khối thịt lớn này, đích xác là Thái Tuế không nghi ngờ gì nữa!" Thẩm Hạo lại hỏi: "Tiền bối vì sao bị nhốt ở đây, ta thấy với thực lực của tiền bối, không nên như vậy chứ?" Huyền Dặc a a cười một tiếng, giọng nói trong trẻo như chuông bạc. "Chẳng qua là ta tự vẽ đất làm nhà tù mà thôi, nếu không, trong thế giới này, lại có mấy người có thể nhốt được ta?" "Ta mưu tính mấy nghìn năm, không ngờ, lại dẫn tới nhiều người như vậy." "Mục tiêu của ta, vốn dĩ chỉ là gã mà thôi." "Chẳng qua, không ngờ, trong số các ngươi, lại còn có một người trông còn tốt hơn!" Huyền Dặc trước đó, từ trong máu chảy ra từ khóe miệng của Dương Tuyết Lỵ, cảm nhận được khí tức huyết mạch nồng đậm hơn cả Ngọc Diện Hồ Ly!

Lời này vừa nói ra, không khí trong sân lập tức ngưng trọng!

Ngay cả Thẩm Hạo cũng ánh mắt ngưng lại, cẩn thận đề phòng, toàn thân pháp lực dẫn mà không phát, chuẩn bị tùy thời đánh ra một đòn kinh thiên!

Huyền Dặc thấy không khí ngưng trọng, lập tức cười nói: "Được rồi, đừng căng thẳng~" "Ta sẽ không ra tay với các ngươi!" Huyền Dặc đi về phía trước mấy bước, nhìn Dương Tuyết Lỵ: "Vị tiểu cô nương này quả thật xuất thân bất phàm nhỉ?

Khí tức huyết mạch cũng rất cao quý đấy~" Mọi người đều quay sang nhìn Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ thuộc dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân, tức là tộc Trát Qua Lạp Mã.

Mà tộc Trát Qua Lạp Mã rất không đơn giản, trong bộ lạc có tiên tri và tiên thánh tồn tại.

Mà lai lịch của họ càng cổ xưa và thần bí hơn.

Ngay cả thứ như Ma Ni bảo thạch, cũng được họ thờ phụng.

Vào thời kỳ tiên thánh, còn có sự chúc phúc của thần minh.

Huyền Dặc tiếp tục nói: "Khí tức huyết mạch này, thần bí mà cổ xưa, ngay cả ta cũng không nhìn rõ, đó là huyết mạch của tồn tại nào!

Thật lợi hại đấy~" "Nhưng mà, huyết mạch như vậy tuy tốt, nhưng nếu không có gã, có lẽ, ta nói gì cũng phải ra tay với các ngươi rồi đấy~" Huyền Dặc ánh mắt chỉ vào Ngọc Diện Hồ Ly đang ngất trên mặt đất.

Thẩm Hạo tò mò hỏi: "Tiền bối, Ngọc Diện Hồ Ly này sao vậy, có gì đặc biệt sao?" Huyền Dặc cười thoải mái. "Chuyện này cũng không có gì không thể nói." "Thực ra, gã là một luồng thần hồn của ta chuyển thế!" "Sở dĩ ban đầu ta bị Phật môn trấn áp ở đây, chẳng qua là để mượn tay họ, để cho luồng thần hồn này của ta chuyển thế mà thôi!" "Bây giờ, cũng cuối cùng đã đến lúc thu hoạch rồi!" "Sao, các ngươi muốn ngăn cản ta sao?" Huyền Dặc nói xong, trong đôi mắt đen ngòm lại một lần nữa bắn ra hai luồng kim quang, nhìn về phía Thẩm Hạo và mọi người.

Một luồng áp lực nặng nề, ập đến Thẩm Hạo và mấy người kia.

Huyền Dặc, thực chất chính là cổ thần khối thịt lớn kia.

Thẩm Hạo chống lại áp lực hỏi: "Không biết Huyền Dặc tiền bối muốn làm gì?" Huyền Dặc thu lại khí thế, tĩnh lặng nói: "Cũng không có gì, chẳng qua là đánh thức ký ức thần hồn, phụ thể trùng sinh mà thôi." "Gã cũng không coi là chết, chẳng qua là thần hồn của chúng ta dung hợp, chỉ là, sau khi dung hợp, lấy ta làm chủ đạo mà thôi." "Tất

cả những gì gã đã trải qua, cũng sẽ không biến mất, chỉ là có thêm ký ức của ta mà thôi!" Điều này tương đương với việc hai người hợp thành một, coi như là một loại đoạt xá trùng sinh khác.

Nhưng mà, hiện tại, Thẩm Hạo không có lựa chọn.

Giới tu hành, kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh là chân lý, càng tuân theo luật rừng!

Kẻ mạnh làm gì cũng đúng!

Kẻ yếu không có quyền lên tiếng!

Mà vì Ngọc Diện Hồ Ly đi đấu với Huyền Dặc, không đáng, đối với Thẩm Hạo và mọi người mà nói, gã chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Sống chết của gã, không liên quan gì đến mấy người.

Mà hiện tại, Ngọc Diện Hồ Ly không chết, đó là cục diện tốt nhất rồi.

Thẩm Hạo liền gật đầu nói: "Vậy thì mọi việc đều nghe theo tiền bối, chúng ta sẽ không can thiệp ngài!" Bên cạnh Ô Thiền, Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và những người khác, cũng đều gật đầu.

Huyền Dặc cũng hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó cô ta giơ tay, vẫy về phía Ngọc Diện Hồ Ly.

Ngọc Diện Hồ Ly lập tức như con rối giật dây, bò dậy, lảo đảo đi về phía Huyền Dặc.

Cuối cùng, dừng lại trước mặt cô ta.

Huyền Dặc thấy cảm giác đã hoàn toàn bị cắt đứt, liền ấn vào giữa trán của Ngọc Diện Hồ Ly.

Huyền Dặc điều khiển bàn tay thon dài trắng nõn của Nữ Vương

Hoàng Kim, ấn vào mi tâm của Ngọc Diện Hồ Ly.

Mà Ngọc Diện Hồ Ly phảng phất như một con rối gỗ, đứng yên tại chỗ không hề động đậy, mặc cho Huyền Dặc ra tay.

Sức mạnh tinh thần cường đại của Huyền Dặc trực tiếp rót vào trong thần hồn của Ngọc Diện Hồ Ly.

Cùng lúc đó, trong đầu óc đang mơ màng của Ngọc Diện Hồ Ly cũng xuất hiện thêm một vài ký ức tiền thế.

Đây là ký ức mà một tia thần hồn của Huyền Dặc mang theo khi chuyển sinh.

Ngọc Diện Hồ Ly đã khôi phục lại đoạn ký ức này, trong lòng lặng đi.

Nàng không thể ngờ mình lại có lai lịch lớn đến vậy, đáng tiếc là sau này mình không thể là chính mình nữa, nàng sắp phải quay về với chủ thể.

Tất cả những gì của nàng đều là sự chuẩn bị mà Huyền Dặc đã làm để có thể chuyển sinh.

Trong lòng nàng tuy có chút không cam tâm, nhưng nàng bất lực phản kháng, chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận.

Lúc này, trên người Nữ Vương Hoàng Kim do Huyền Dặc điều khiển lại xuất hiện biến hóa.

Một luồng huyết vụ màu đỏ tươi từ trên đỉnh đầu của Nữ Vương Hoàng Kim bốc lên.

Gương mặt màu tím sẫm sau gáy của nàng ta dần dần biến mất, toàn bộ hóa thành đám huyết vụ này.

Ngọc Diện Hồ Ly đang bị khống chế hành động, lòng kinh ngạc như con rối gỗ, đây chẳng phải là Huyết Nữ Vương Hoàng Kim mà

nàng ngày đêm mong nhớ tìm kiếm sao?

Lại là thứ thế này!

Đây căn bản là máu của Cổ Thần Thái Tuế Huyền Dặc, chứ không phải Huyết Nữ Vương Hoàng Kim gì cả.

E rằng Nữ Vương Hoàng Kim cũng là nhờ có được máu của Cổ Thần này mới biến thành bộ dạng hiện tại, bị Huyền Dặc khống chế thân thể.

Huyết vụ bay ra từ trong cơ thể Nữ Vương Hoàng Kim, lập tức chui vào trong cơ thể Ngọc Diện Hồ Ly.

Rất nhanh đã hoàn toàn chìm vào trong người nàng.

Gương mặt vốn có chút tái nhợt của Ngọc Diện Hồ Ly tức thì khôi phục huyết sắc, hơn nữa còn trở nên hồng nhuận, láng mịn, tinh tế hơn.

Khí tức của cả người cũng đột nhiên hỗn loạn.

Đây là do khí tức hỗn loạn khi Huyền Dặc dung hợp thần hồn của Ngọc Diện Hồ Ly gây ra.

Nhưng rất nhanh, sau vài hơi thở, khí tức của Ngọc Diện Hồ Ly lại khôi phục ổn định.

Sức mạnh tinh thần của Huyền Dặc đã hoàn toàn dung hợp với thần hồn do tia thần hồn của chính hắn chuyển thế thành trong cơ thể Ngọc Diện Hồ Ly, cả hai hợp thành một thể.

Vốn dĩ cùng một nguồn gốc, nên việc dung hợp không hề khó khăn.

Chút bài xích do luân hồi chuyển thế tạo thành nhanh chóng bị sức mạnh cường đại của Huyền Dặc san phẳng.

Bây giờ, Ngọc Diện Hồ Ly đã tương đương với việc bị Huyền

Dặc thay thế.

Có điều, tình huống của nàng quả thực khác với Nữ Vương Hoàng Kim.

Có lẽ là do huyết mạch.

Nữ Vương Hoàng Kim chỉ có huyết mạch bình thường, không phải là Hồng Mông bảo huyết như Ngọc Diện Hồ Ly, vì vậy Huyền Dặc chỉ phụ thân chiếm lấy, chứ không đoạt xá dung hợp.

Thế nên sau gáy mới mọc ra thêm một khuôn mặt.

Gương mặt của Ngọc Diện Hồ Ly, sau khi thần hồn của Huyền Dặc dung hợp, lập tức xảy ra biến hóa.

Đôi mắt vốn đen trắng rõ ràng bỗng chốc biến thành một màu đen kịt, tựa như hai hố đen, từ bên trong bắn ra hai đạo kim quang.

Cùng lúc đó, toàn bộ cơ thể cũng có sự thay đổi không nhỏ.

Đầu tiên là chiều cao đột nhiên tăng lên vài centimet, bây giờ đã cao khoảng một mét bảy mấy.

Hơn nữa, chủ yếu là dài ra ở đôi chân, khiến thân hình vốn đã cao ráo thon dài của nàng càng thêm hoàn mỹ.

Chương 406

Đôi chân này còn dài hơn cả mạng của một số người!

Thân hình càng thêm cân đối, có điều, vòng một và vòng ba quả thực lớn hơn không ít, trong khi vòng eo lại thon nhỏ đi một chút.

Gương mặt cũng càng thêm tinh xảo quyến rũ.

Khí chất cũng có sự thay đổi lớn, thêm một phần cao quý và uy nghiêm.

Đó là khí chất uy nghiêm thần thánh do thần vị thiên thần mang lại.

Cả gương mặt, quyến rũ và thần thánh cùng tồn tại, quả thực có một cảm giác hài hòa kỳ lạ, không hề có vẻ xung đột.

Sau khi dung hợp hoàn tất, Nữ Vương Hoàng Kim lập tức ngã quỵ xuống đất.

Còn Ngọc Diện Hồ Ly thì đã như biến thành một người khác.

Bây giờ có thể gọi là Huyền Dặc.

Huyền Dặc quay người lại, nhìn về phía mấy người Thẩm Hạo.

Kim quang trong đôi mắt đen kịt dần tan biến, sau đó lại khôi phục dáng vẻ đen trắng rõ ràng.

Cả thân hình hóa thành một làn khói đen, đột nhiên biến mất, rồi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mấy người Thẩm Hạo.

Sau đó khí chất lại thay đổi.

Nàng nhìn về phía mấy người Thẩm Hạo, chực trào nước mắt, đáng thương nhìn sang. "Thẩm ca, Hồ ca, hai người nhẫn tâm thật đấy, lại cứ thế nhìn muội muội bị Huyền Dặc khống chế đoạt xá ư?"

Hồ Bát Nhất ngạc nhiên, không phải đã bị Huyền Dặc dung hợp đoạt xá rồi sao?

Sao trông không giống vậy?

Lẽ nào thất bại?

Không thể nào, đó là Cổ Thần cơ mà?

Sao có thể đoạt xá một phàm nhân thất bại được chứ?

Hơn nữa, đây còn là phàm nhân do một tia thần hồn của chính hắn chuyển sinh!

Nàng bây giờ lại chuyển sang trạng thái Ngọc Diện Hồ Ly.

Ngọc Diện Hồ Ly bước về phía mấy người Thẩm Hạo.

Bàn Tử hỏi: "Tiểu nương tử, cô bây giờ tình hình thế nào?" Ngọc Diện Hồ Ly cũng không giận, mà cười đáp: "Ây da, thật ra cũng không có gì, chỉ là Huyền Dặc vẫn đang trong quá trình dung hợp với tôi, hắn đã thu liễm sức mạnh và đang ngủ say, bây giờ do tôi chủ đạo đó nha ~" "Hi hi ~, cuối cùng vẫn là người ta có được bảo tàng đó nhé ~" "Huyết Nữ Vương Hoàng Kim, hóa ra là như vậy à ~" "Hi hi ~, các người không thất vọng lắm chứ?" Thẩm Hạo lắc đầu, hắn phát hiện, sau khi Ngọc Diện Hồ Ly được thần hồn của Huyền Dặc dung hợp, tính cách của cả người đã có sự thay đổi rất lớn.

Trước đây, không hề hoạt bát như vậy.

Dung hợp với Huyền Dặc, những sức mạnh do cái gọi là Huyết Nữ Vương Hoàng Kim mang lại, chắc hẳn nàng cũng đã nắm giữ được rồi?

Bàn Tử nhìn Ngọc Diện Hồ Ly hỏi: "Cái đó, em gái à ~, nếu cô đã dung hợp với tiền bối Huyền Dặc rồi, vậy thì cô xem, cung điện hoàng kim này, là thật sao?

Rốt cuộc có phải làm bằng vàng không vậy?" Ngọc Diện Hồ Ly mang theo nụ cười quyến rũ: "Khà khà khà ~, Bàn ca, anh thấy sao?" Dứt lời, Ngọc Diện Hồ Ly vươn ngón tay ngọc thon dài, điểm vào hư không, một luồng sức mạnh thần dị bung tỏa, lan ra bốn phía.

Tức thì, cung điện hoàng kim xung quanh bắt đầu sụp đổ.

Những cột vàng, xà nhà, tường vách... tất cả đều sụp xuống, hóa thành từng mảng cát lún, chảy như nước sang một bên.

Cuối cùng, cả cung điện hoàng kim toàn bộ hóa thành cát vàng, rơi vãi trong vùng đất cát lún này.

Mà sau lưng Ngọc Diện Hồ Ly, hồ nước màu xanh biếc kia cũng biến thành một khối thịt khổng lồ không rõ tên.

Mọi người đều trợn mắt há mồm.

Bàn Tử càng thêm đau đớn xót xa, nhiều vàng như vậy, lại toàn là giả, do pháp thuật biến ra! "Ôi trời, Bàn gia đau lòng chết mất ~" "Vàng của ta ~" Bàn Tử như chốn không người ngồi phịch xuống đất, tay vốc cát, gào khóc thảm thiết.

Đúng là người nghe đau lòng, kẻ thấy rơi lệ ~ người không biết còn tưởng nhà có tang, không thì sao lại khóc thảm đến vậy?

Shirley Dương, Doãn Thanh Sương bên cạnh đều nhìn mà cạn lời.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng không nhịn được che miệng cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất hay.

Tiếp đó, Ngọc Diện Hồ Ly lại vươn tay ra, xòe lòng bàn tay, một luồng sức mạnh đen kịt được phóng thích ra.

Tức thì, khối thịt khổng lồ ẩn dưới lớp cát lún trực tiếp rung động.

Cả vùng đất cát lún rung chuyển không ngừng, Thẩm Hạo thấy

vậy, liền thả Mặc Vân Chu ra, mọi người đều lên thuyền.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng thân hình lóe lên, lơ lửng giữa không trung.

Hắc mang trong tay lấp lánh.

Mà khối thịt lớn là chân thân Cổ Thần bị chôn vùi dưới lớp cát lún thì bắt đầu từ từ co rút nhỏ lại.

Cuối cùng, hóa thành một khối thịt lớn bằng lòng bàn tay.

Nhìn kỹ, dường như là hình dạng của một trái tim người.

Ngọc Diện Hồ Ly mang theo nụ cười say đắm, một tay ấn chân thân Cổ Thần hình trái tim vào bộ ngực đầy đặn to lớn của mình.

Trái tim này trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Chiêu này của Huyền Dặc quả là lợi hại, thần hồn chuyển thế thoát khốn, thân xác của mình cũng không lãng phí.

Mất đi sự chống đỡ của khối thịt lớn, cả vùng đất cát lún lại sụt xuống thêm cả trăm mét.

Phát ra một tiếng động lớn.

Mà dưới sự chấn động dây chuyền, biển khí gas bị sức mạnh vô hình ngăn cách xung quanh cũng dấy lên sóng lớn, tựa như nước biển cuộn trào, vang lên từng trận tiếng sóng vỗ.

Sau khi thu lấy thân xác Cổ Thần dung nhập vào người, Ngọc Diện Hồ Ly bay đến trước Mặc Vân Chu.

Nàng nũng nịu hỏi mọi người: "Các vị ca ca tỷ tỷ, có thể cho muội muội đi nhờ một đoạn được không?" Ngọc Diện Hồ Ly bây giờ đã không còn là Ngọc Diện Hồ Ly ban đầu, sau khi dung hợp với Huyền Dặc, thay đổi quá lớn, toàn thân càng tỏa ra vẻ đẹp, đích thị là một ngự tỷ hoàn mỹ, khí chất mạnh mẽ.

Thẩm Hạo lập tức mở màn chắn phòng ngự của Mặc Vân Chu, tạo ra một lối vào hình cánh cửa.

Ngọc Diện Hồ Ly thấy vậy cười khanh khách, lập tức từ lối vào này tiến vào Mặc Vân Chu, đứng trên boong tàu. "Khà khà ~, muội muội ở đây xin cảm tạ các vị ca ca ~" Sau đó, Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu, bay lên phía trên.

Cơn gió lớn ban đầu đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

Cơn gió này vốn là do Cổ Thần Huyền Dặc tự tạo ra, mục đích là để người xuống được an toàn đáp đất, không đến nỗi bị ngã chết.

Bây giờ, Huyền Dặc cũng sắp rời đi, chân thân cũng đã thu lại, gió tự nhiên cũng không còn.

Mặc Vân Chu hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bay ngược lên dọc theo cái hố sâu khổng lồ.

Trở lại phía trên pháp đài, mọi người từ Mặc Vân Chu bước xuống.

Để tránh khí gas bên dưới rò rỉ ra ngoài, Thẩm Hạo trực tiếp thi pháp, hóa đá thành bùn, lấp kín cái hố bên dưới, sau đó lại hóa bùn thành đá, biến nó thành nham thạch cứng rắn, hoàn toàn dung hợp với các tầng đá xung quanh.

Lần này, cả biển khí gas đã hoàn toàn bị phong bế dưới lòng đất, chờ đợi các kỹ sư địa chất đời sau đến thăm dò.

Nhóm người Thẩm Hạo ở dưới vùng đất cát lún chỉ chưa đầy một ngày, có thể nói là rất ngắn.

Ca Nỗ và mấy tên vũ trang người Khwarezm vốn đang đợi bên ngoài, lúc này đều không có trong Mật Chú Phục Ma Điện này.

Thẩm Hạo thần thức quét qua, liền phát hiện họ đều đang ở tầng

thứ nhất trên cùng, đang nghỉ ngơi ở đó.

Mấy tên vũ trang người Khwarezm bắt được mấy con cá từ trong hổ phách ở dòng sông ngầm, bọn họ đang nướng cá.

Chương 407

Gỗ để nhóm lửa là gỡ từ kết cấu gỗ trong đại điện xuống.

Bọn họ xem như bị kẹt ở đây, dù có quay lại đường cũ cũng không về được.

Bởi vì họ rơi xuống từ một cái hang, độ cao như vậy, không có sự trợ giúp của dây thừng thì không thể leo lên được.

Chỉ có thể đợi ở đây.

Ca Nỗ cho rằng, nhóm người Thẩm Hạo đã chủ động đến đây, vậy chắc chắn có cách ra ngoài, chỉ cần đợi họ ra là có thể đi theo cùng.

Nhóm người men theo bậc thềm địa cung, quay trở lại đường cũ.

Trên đường đi, Ngọc Diện Hồ Ly thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm Shirley Dương, khiến cô có chút căng thẳng lo lắng.

Thần hồn của Huyền Dặc và Ngọc Diện Hồ Ly dung hợp rất nhanh, chỉ một lúc công phu đã hoàn toàn dung hợp xong.

Ngọc Diện Hồ Ly hiện tại đã là một thể kết hợp giữa Huyền Dặc và Ngọc Diện Hồ Ly.

Có điều, Huyền Dặc định tiếp tục sử dụng thân phận của Ngọc Diện Hồ Ly.

Hồ Bát Nhất thấy Ngọc Diện Hồ Ly cứ nhìn Shirley Dương, bèn hỏi: "Tiền bối, Tuyết Lỵ sao vậy ạ, ngài cứ nhìn cô ấy, có vấn đề gì sao?" Ngọc Diện Hồ Ly, hay nói đúng hơn là Huyền Dặc, lúc này đã hoàn toàn do Huyền Dặc chủ đạo.

Huyền Dặc cười khanh khách nói: "Đúng là huyết mạch cổ xưa,

thật đáng tiếc, sao lúc đó ta lại không phát hiện ra nhỉ, nếu trực tiếp chuyển sinh vào tộc của các ngươi thì tốt rồi!" Shirley Dương nói: "Tiền bối, nếu thật sự chuyển sinh vào tộc Zagrama chúng tôi, e rằng việc chuyển sinh của ngài sẽ gặp thêm nhiều trắc trở." Ô Thiền cũng gật đầu nói: "Tộc Zagrama bị lời nguyền quỷ động của Xà Thần, đời đời truyền lại, huyết mạch kéo dài, chưa từng đứt đoạn." "Rất khó sống qua bốn mươi tuổi, hơn nữa cuối cùng máu sẽ biến thành màu vàng, đau đớn nghẹt thở mà chết!" "E rằng không tốt đẹp như ngài tưởng tượng đâu." Huyền Dặc tò mò nói: "Ồ?

Còn có chuyện này sao, vậy sao cô ấy trông không có vấn đề gì cả?" "Tự nhiên là vì lời nguyền đã được giải quyết!" Hồ Bát Nhất nói. "Vì lời nguyền Xà Thần này, cả tộc Zagrama bây giờ cũng chỉ còn lại một mình Tuyết Lỵ là độc đinh!" Huyền Dặc gật đầu: "À, ra là vậy ~" "Thật đáng tiếc ~" Hồ Bát Nhất lại hỏi: "Tiền bối, tộc Zagrama có gì đặc biệt sao?" Huyền Dặc trả lời: "Cái gọi là đặc biệt, thực ra chỉ là cổ xưa mà thôi, huyết mạch cổ xưa tự có thần dị!" "Khí tức huyết mạch của tộc Zagrama này, ta nhớ là đã tồn tại từ vạn năm trước rồi, có điều, bây giờ loại huyết mạch này dường như đã vô cùng hiếm hoi." "Ta nhớ mấy vạn năm qua, dường như đã xảy ra mấy lần tai kiếp diệt thế, sinh vật tuyệt chủng, quá nhiều huyết mạch cổ xưa đã biến mất!" Thẩm Hạo nghĩ đến trận đại hồng thủy diệt thế vào đầu kỷ nguyên này.

Trước đó, có thể là một nền văn minh tu hành thịnh vượng, và sau trận đại hồng thủy này, nền văn minh tu hành ban đầu dần dần đi theo một con đường khác, xuất hiện nền văn minh khoa học kỹ thuật.

Và cục diện âm thịnh dương suy, tà khí hỗn tạp cũng xuất hiện.

Tộc Zagrama của Bàn Sơn đạo nhân rất có thể đã trải qua không chỉ một lần tai kiếp diệt thế, kéo dài đến tận ngày nay.

Chỉ là ở núi Zagrama, gặp phải di tích Xà Thần, gặp tai nạn, đến nỗi dân số suy giảm, dần dần suy vong, đến nay chỉ còn lại một cái tên.

Nhưng theo kinh nghiệm của Thẩm Hạo, biết đâu tộc Zagrama này lại có liên quan đến một chủng tộc nào đó ở tiên giới, có thể là một nhánh của họ cũng không chừng.

Bảo thạch Ma Ni cũng luôn được tộc Zagrama nắm giữ, đây có lẽ là bảo vật giúp họ tránh né tai kiếp diệt thế.

Mãi cho đến khi trúng lời nguyền của Xà Thần, trong quá trình di chuyển, làm mất Bảo thạch Ma Ni, mất đi sự che chở, mới suy tàn đến mức này.

Có điều, bây giờ Bảo thạch Ma Ni đã trở lại tay Shirley Dương, biết đâu chừng, nhánh huyết mạch này lại có thể truyền thừa tiếp.

Nhóm người đi qua ba tầng đại điện của địa cung, cuối cùng lại trở về tầng trên cùng của đàn thành.

Mà bên cạnh lối ra vào đàn thành, Ca Nỗ và những người khác đang nghỉ ngơi trong một gian hầm, nghe thấy tiếng bước chân vang lên trong đàn thành tĩnh lặng, lập tức bật dậy. "Lẽ nào là họ ra rồi?" "Nhưng cái hố sâu không đáy đó sâu như vậy, họ lên bằng cách nào?" "Ai mà biết được, nhưng chúng ta cứ cẩn thận thì hơn, lỡ không phải là họ..." Ca Nỗ nghe vậy, ánh mắt cũng lóe lên: "Lên đạn, chuẩn bị sẵn sàng!" Mà chính hắn cũng rút súng ra, mở chốt an toàn, một tay cầm súng, một tay cầm dao.

Bốn người dập tắt đống lửa, cẩn thận thò đầu ra khỏi phòng, âm thầm quan sát.

Nhóm người Thẩm Hạo đi tới, tự nhiên đã phát hiện ra hành động nhỏ của họ, nhưng không hề ngạc nhiên.

Trong ngôi mộ cổ đầy nguy hiểm này, cẩn thận là đúng.

Trong mộ cổ, không chỉ có người và thi thể, mà còn có đủ loại yêu ma quỷ quái.

Nhóm người Thẩm Hạo cầm đèn pin, từ trong mộ đạo đi ra.

Dưới ánh đèn pin, Ca Nỗ cũng xác nhận được thân phận của nhóm người này, chính là nhóm người mà hắn đã thấy trên pháp đài trước đó, và đại tỷ đầu của hắn, Ngọc Diện Hồ Ly, cũng ở trong đó.

Ngọc Diện Hồ Ly thấy mấy người Ca Nỗ trong hầm thò đầu ra nhìn, liền vẫy tay với họ: "Ca Nỗ, các ngươi mau ra đây đi, chúng ta chuẩn bị về rồi!" Ca Nỗ ánh mắt sắc bén như sói, sau vài lần xác nhận, hắn cuối cùng cũng yên tâm bước ra. "Đại tỷ đầu, cuối cùng chị cũng ra rồi!" Trong ánh mắt sắc bén của Ca Nỗ, lộ ra một tia kích động.

Huyền Dặc dự định tiếp tục sử dụng thân phận của Ngọc Diện Hồ Ly, nhân cơ hội này hòa nhập vào xã hội hiện đại, tiếp tục con đường tu hành.

Nàng ôm chầm lấy Ca Nỗ: "Tốt quá rồi, ngươi không sao là tốt rồi!" Ca Nỗ cũng rất kích động, ôm lấy Ngọc Diện Hồ Ly.

Ba tên vũ trang phía sau cũng bước ra.

Ngọc Diện Hồ Ly mang xuống mười mấy người, đến bây giờ chỉ còn lại bốn người này.

Tám người trước đó là lúc leo lên pháp đài, bị tên đội trưởng người Khwarezm bị nhập ma đánh ngã.

Còn mấy người sau đó thì bị Mã Lão Oa Tử hạ thủ, đâm chết từ sau lưng.

Mà họ cũng đã giết chết Mã Lão Oa Tử.

Biết được tình hình sau khi họ xuống vực sâu từ phía Ca Nỗ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng lắc đầu. "Thật là hời cho hắn, để hắn chết quá dễ dàng, nếu là Bàn gia ta ra tay, không lột da rút gân hắn mới lạ, lại dám hạ thủ với cả lão tử!" Sau khi hội ngộ với những thuộc hạ còn lại của Ngọc Diện Hồ Ly, mọi người liền đi ra ngoài đàn thành, chuẩn bị quay về.

Bên ngoài đàn thành, Thẩm Hạo thả Mặc Vân Chu ra, mọi người lên thuyền.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng dẫn theo Ca Nỗ và mấy người, trong ánh mắt kinh ngạc của họ, lên thuyền.

Mấy người tinh thần đều có chút hoảng hốt, mọi thứ như một giấc mơ.

Một con thuyền lớn như vậy, lại có thể biến ra từ hư không?

Thủ đoạn thần tiên này khiến họ trợn mắt há mồm.

Mặc Vân Chu đi ngược dòng nước, với tốc độ cực nhanh, quay lại đường cũ, rất nhanh đã đến cửa hang bị sập.

Mặc Vân Chu trực tiếp bay vút lên, vượt qua độ cao mấy chục mét, bay thẳng lên tầng không gian ngầm trên cùng.

Nơi này chính là vị trí của cái giếng cổ trong thành.

Mọi người bước ra khỏi không gian ngầm, một lần nữa trở lại mặt đất.

Trở lại tòa thành cổ hình tròn bị cát vàng chôn vùi này.

Trời vẫn còn sáng.

Gần trưa, mặt trời rất lớn, chiếu rọi lên khắp mặt đất cát vàng, tỏa ra nhiệt độ cao nóng rực.

Dưới ánh nắng chói chang giữa trưa, những hạt cát vàng này phản

chiếu ánh sáng chói mắt.

Mấy người Ca Nỗ ở dưới lòng đất tối tăm một thời gian khá lâu, nhất thời không thể thích ứng được với ánh sáng mạnh này.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, cuối cùng cũng thích ứng được.

Bên ngoài thành cổ, mấy chiếc xe việt dã sa mạc mà Ngọc Diện Hồ Ly đi lúc đến, đã sớm bị cát vàng chôn vùi.

Nàng trực tiếp cách không thi pháp, lấy mấy chiếc xe ra khỏi đống cát.

Trong xe còn không ít vật tư bổ sung, Ca Nỗ và bọn họ đang cần.

Ra khỏi thành cổ, nhóm Thẩm Hạo trực tiếp chia tay với nhóm Ngọc Diện Hồ Ly.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu, trực tiếp đưa mấy người Hồ Bát Nhất về kinh thành.

Còn nhóm Ngọc Diện Hồ Ly thì lái xe việt dã sa mạc, thong thả đi về phía rìa sa mạc.

Trên xe, Ca Nỗ sắc mặt phức tạp nhìn Ngọc Diện Hồ Ly. "Đại tỷ đầu, họ rốt cuộc là người gì?

Lại có thể bay, thủ đoạn tiên nhân thế này, thật sự quá kinh người!" Ngọc Diện Hồ Ly khẽ cười: "Ca Nỗ, họ quả thực lợi hại, nhưng đại tỷ đầu của ngươi cũng không kém đâu!" "Ở dưới Mật Chú Phục Ma Điện, ta đã có được bảo tàng thật sự, bây giờ ta cũng không kém họ đâu ~!" "Hơn nữa, còn có những món đồ cổ minh khí này, cũng không tồi, không uổng công một chuyến!" Huyền Dặc đã hoàn toàn dung nhập mình vào thân phận Ngọc Diện Hồ Ly.

Ngọc Diện Hồ Ly không chỉ là hậu duệ của nước Cư Thi, mà còn xuất thân từ một trong Bát Kỳ quý tộc Mãn Thanh, là hậu duệ của

Chính Bạch Kỳ Qua Nhĩ Giai thị.

Di lão tiền triều, thế lực không nhỏ, hơn nữa khá phức tạp.

Chương 408

Và còn có nhiều liên quan đến một mạch của Cư Thi pháp vương, băng nhóm trộm mộ quốc tế Quật Tử Quân cũng là một phe với họ.

Việc kinh doanh thương mại xuất nhập khẩu và đồ cổ mà gia tộc Ngọc Diện Hồ Ly điều hành, thực chất là buôn lậu xuyên biên giới, chuyên buôn lậu đồ cổ.

Mặc Vân Chu bay đi không xa, Ngọc Diện Hồ Ly lặng lẽ truyền âm cho Thẩm Hạo. "Thẩm ca ca, sau này nhớ liên lạc nhiều nhé, đúng rồi, sau này thiếp thân chính là Đông Giai Ngọc, đừng quên em nha, sau này có cơ hội hợp tác nhiều nhé ~" Thẩm Hạo nhận được truyền âm, thần sắc khẽ động. "Huyền Dặc này xem ra đã hoàn toàn dung nhập vào thân phận Ngọc Diện Hồ Ly rồi, bắt đầu chơi trò nhập vai rồi à, chậc chậc ~" Nhóm người rất nhanh đã trở về kinh thành.

Chuyến đi này cũng coi như kết thúc viên mãn.

Mọi người từ trong quan quách của yêu nữ Tây Hạ, vơ vét được rất nhiều minh khí, lặt vặt cũng có hơn một trăm món.

Món nào cũng có giá trị không nhỏ.

Đều là đồ cổ từ thời Tây Hạ hơn một ngàn năm trước!

Đối với mấy người Thẩm Hạo mà nói, những thứ này đều chỉ là phàm phẩm, ngoài việc đáng giá một chút tiền ra, cũng không có tác dụng gì nhiều.

Có điều, nói đến pháp khí, sáu món đồ mà tượng Phủ Mạc Thiên Tôn cầm trong tay đều là pháp khí của Phật môn.

Sau khi ra khỏi vực sâu dưới lòng đất, Thẩm Hạo cũng tiện tay thu đi luôn.

Tuy mình không dùng đến, nhưng nghĩ lại những tu sĩ Phật môn trong Dân Điều Cục chắc chắn sẽ có người dùng được, có thể bán được giá tốt.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp treo sáu món pháp bảo này lên sàn giao dịch của Dân Điều Cục.

Rất nhanh đã có người tìm đến giao dịch.

Sáu món pháp bảo lần lượt là Kim Cang Xử, Đa Bảo Phiên, Phún Hỏa Kiếm, Chiếu Yêu Kính, Thổ Bảo Thú, Kim Sí Điểu.

Lần lượt được mấy vị Nguyên Anh Phật tu của Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, Ngũ Đài Sơn Phật Quang Tự, Nga Mi Sơn Hoa Tạng Tự, Nam Hải Phổ Đà Tự giao dịch đi.

Đổi được không ít bảo dược luyện thể quý hiếm của Phật môn.

Thu hoạch cũng không tồi, Thẩm Hạo rất hài lòng.

Việc luyện thể cũng phải đưa vào lịch trình.

Tu hành của tu sĩ Phật môn không giống với Đạo môn, trong đó có không ít khác biệt.

Về tu hành cảnh giới, tuy giống nhau, nhưng chi tiết bên trong lại khác một trời một vực.

Phật môn Trung Nguyên còn đỡ, còn Tạng Địa Mật Tông, sự khác biệt còn lớn hơn.

Ngoài ra, Đạo môn chủ luyện khí, để cầu vũ hóa thăng tiên.

Còn Phật môn, chủ luyện thể và cảnh giới tâm linh, đương nhiên cũng luyện khí.

Phật môn có rất nhiều thứ duy tâm.

So với Đạo môn, nhục thân của tu sĩ Phật môn về cơ bản đều

mạnh hơn một bậc.

Tu sĩ Phật môn tu kim thân, theo đuổi thể phách cường đại, mà cảnh giới tâm linh chính là pháp môn để điều khiển kim thân.

Phật môn đi một con đường riêng trong luyện thể chi đạo.

Những công phu lưu truyền bên ngoài như Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam, Thiết Đầu Công đều là từ Phật môn truyền ra.

Trong Mao Sơn, tự nhiên cũng thu thập không ít công pháp luyện thể, cũng như có cả công pháp luyện thể tự sáng tạo, chủng loại cũng rất nhiều.

Thế là mấy ngày tiếp theo, Thẩm Hạo liền đắm chìm vào việc tham ngộ sáng tạo pháp môn.

Đem không ít công pháp luyện thể dung hợp làm một, sáng tạo ra một môn công pháp luyện thể.

Liền đặt một cái tên đơn giản, Luyện Thể Quyết.

Không chỉ là dung hợp công pháp đơn giản, hắn còn thêm vào không ít ý tưởng kỳ diệu từ những tiểu thuyết ở kiếp trước.

Luyện bì, luyện nhục, dịch cân, luyện tạng, đoán cốt, tẩy tủy, hoán huyết.

Tăng cường toàn diện sức mạnh của cơ thể người.

Đợi sau khi hoàn thành mấy phần trên, liền có thể dùng khí huyết, pháp lực để rèn luyện bản thân.

Phối hợp với các loại bảo dược, tăng cường thêm một bước.

Sau đó, lại dùng sức mạnh của trời đất để rèn luyện nhục thân, như sức mạnh của thủy, hỏa, phong, lôi.

Cuối cùng, còn có thể dùng sức mạnh của pháp tắc để tẩy luyện

thân thể.

Càng về sau, cảnh giới càng cao thâm càng khó tu hành.

Nếu ngay từ đầu tu hành đã có thể kiêm tu công pháp luyện thể, vậy thì chiến đấu lực sẽ cao hơn người cùng thế hệ một bậc.

Hơn nữa, nếu là đơn tu Luyện Thể Quyết này, cũng có thể tự sinh nội khí, từ ngoại luyện chuyển sang nội luyện.

Sau khi hoàn thành luyện bì, luyện nhục, dịch cân, luyện tạng, đủ nội tráng, liền có thể tự sinh chân khí.

Sau đó lại làm lớn mạnh nội khí, lại nhờ sức mạnh của nội khí phối hợp với dược vật để tiến hành đoán cốt, tẩy tủy.

Có điều, bây giờ cảnh giới của mấy người Thẩm Hạo đều đã khá cao, đều ở trên Kim Đan kỳ.

Thể phách dưới sự gột rửa của pháp lực, cũng tự động được rèn luyện, mạnh lên rất nhiều.

Bây giờ, quay lại tu hành phần đầu của Luyện Thể Quyết này, có thể nói là rất dễ dàng.

Sau đó, Thẩm Hạo liền bắt đầu tu luyện theo Luyện Thể Quyết.

Luyện bì, luyện nhục, dịch cân, luyện tạng.

Dưới sự gột rửa của pháp lực, nhục thân của Thẩm Hạo trở nên mạnh mẽ hơn.

Da dẻ kiên cố, lại láng mịn tinh tế, cơ bắp cường kiện, gân mạch dẻo dai, ngũ tạng lục phủ cũng cường tráng dị thường.

Nội tạng luôn là điểm yếu của cơ thể người, vì nó quá quan trọng, chỉ cần có tổn thương nhỏ, đối với toàn bộ cơ thể người đều có tổn hại rất lớn.

Nội tạng mạnh mẽ rồi, điểm yếu của cơ thể cũng không còn yếu ớt như vậy nữa.

Toàn bộ tinh thần diện mạo của Thẩm Hạo cũng được nâng cao, hơi thở càng thêm dài, nhịp tim mạch đập càng thêm mạnh mẽ, nếu tĩnh tâm lắng nghe kỹ, mỗi một nhịp tim đập đều như sấm rền.

Máu huyết cuồn cuộn, tựa như sông dài biển lớn cuộn trào, ào ạt không ngừng, liên miên bất tuyệt.

Thở ra một hơi, thậm chí có thể đánh ra một cái hố nhỏ trên mặt đất.

Tiếp đó, hắn lại thúc đẩy khí huyết, pháp lực, thâm nhập vào trong xương cốt, bắt đầu rèn luyện xương cốt.

Ban đầu chỉ là pháp lực bị động rèn luyện toàn thân khi tu luyện, hiệu quả tuy không tồi, nhưng so với luyện thể chuyên môn thì kém hơn rất nhiều.

Bây giờ, dùng phương pháp rèn luyện huyền diệu của Luyện Thể Quyết, chuyên môn rèn luyện xương cốt, không thể so sánh được.

Xương cốt là khung giá của cơ thể người, toàn bộ trọng lượng của cơ thể đều dựa vào xương cốt chống đỡ.

Vì vậy, xương cốt cũng vô cùng quan trọng.

Nhưng tương đối, độ khó rèn luyện cũng lớn hơn, tu hành không đến một trình độ nhất định, đều không thể chủ động rèn luyện.

Thẩm Hạo trước tiên dùng sức mạnh của khí huyết, thẩm thấu vào trong xương cốt.

Từng luồng khí huyết men theo gân mạch thâm nhập vào trong xương cốt, nhuộm xương cốt màu trắng thành một màu đỏ huyết.

Rèn luyện xương cốt cũng là một quá trình tuần tự, trước tiên từ

tứ chi, sau đó đến xương sườn, cuối cùng là xương sọ, xương sống.

Tiếp đó lại lấy ra một lọ đan dược, bắt đầu nuốt.

Chương 409

Đây là một loại đan dược chuyên môn rèn luyện xương cốt, tên là Tráng Cốt Đan.

Dưới sự phối hợp của đan dược, xương cốt trở nên càng thêm dày đặc, kiên cố.

Đợi sau khi sức mạnh của khí huyết không còn tác dụng, Thẩm Hạo lại dùng pháp lực để tiến hành rèn luyện thêm một bước.

Xương cốt vốn nhuốm một tia huyết sắc, lại trở nên trắng bóng như ngọc.

Tựa như dương chi bạch ngọc!

Sau một vòng rèn luyện, toàn thân 206 khúc xương cốt của Thẩm Hạo đều đã rèn luyện xong.

Thế là Thẩm Hạo liền dừng lại.

Chuyện này không thể vội, phải từ từ tuần tự, không được nóng vội.

Dù sao thời gian còn nhiều, không vội.

Sau khi xuất quan, Thẩm Hạo trước tiên truyền thụ Luyện Thể Quyết này cho ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương, để họ về tự mình tu luyện.

Buổi tối, các nàng tụ họp lại một nơi, bắt đầu âm dương giao tu.

Tiếng rên rỉ uyển chuyển vang lên nối tiếp nhau, phổ thành một khúc hiệp tấu.

Âm dương đại đạo hiển hóa ra dị tượng, tràn ngập trong phòng.

Hiệu quả còn mạnh hơn cả uống thuốc.

Mà Thẩm Hạo sau khi được Luyện Thể Quyết nâng cao, trở nên quá mạnh mẽ, tựa như một cái máy, không biết mệt mỏi.

Mấy người Doãn Thanh Sương tự nhiên không chịu nổi, chỉ có Ô Thiền nhờ tu vi cảnh giới cao, còn có thể chống đỡ.

Sau khi song tu kết thúc, Thẩm Hạo cũng gói Luyện Thể Quyết truyền thụ cho họ.

Họ còn phải luyện, bây giờ quá yếu.

Ngày hôm sau, sau khi khôi phục thể lực, mọi người đều quay về phòng của mình, bắt đầu tu luyện.

Luyện thể không chỉ có thể nâng cao chiến đấu lực, mà còn có thể nâng cao nhan sắc và vóc dáng.

Mấy nàng đối với việc này đều vô cùng để tâm, rất nghiêm túc tu luyện.

Mà một bên khác, Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc (Huyền Dặc), cuối cùng cũng từ Quan Trung trở về kinh thành.

Thế lực đứng sau Ngọc Diện Hồ Ly không nhỏ, đối với Huyền Dặc cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Thế là nàng liền định, đem toàn bộ thế lực phía sau này thu vào trong tầm kiểm soát của mình.

Là một Cổ Thần, năng lực của nàng có thể nói là đa dạng, các loại công pháp đều có thể tạo ra được.

Trước tiên là thân tín Ca Nỗ, nàng truyền cho hắn một bộ ngự thú chi pháp, cũng để hắn bắt đầu con đường tu luyện.

Ngoài ra còn chọn lựa một nhóm người dưới trướng, gieo vào thủ đoạn khống chế, cũng để họ trở thành người tu hành, để giúp mình làm chút việc vặt.

Vừa về kinh mấy ngày, đã thâm nhập thêm vào thế lực đứng sau mình.

Mà gia tộc của nàng, sau khi biết nàng có được Huyết Nữ Vương Hoàng Kim, cũng vô cùng coi trọng nàng.

Những lão già bất tử kia, đều trông mong nàng giúp họ kéo dài mạng sống.

Người càng có tiền có thế, càng không muốn chết sớm, muốn sống, tiếp tục hưởng thụ.

Một ngày nọ, Ngọc Diện Hồ Ly Huyền Dặc đột nhiên lại cách không truyền âm cho Thẩm Hạo, hẹn ra ngoài gặp mặt. "Hạo ca ca, có rảnh không, ra ngoài gặp nhau đi, người ta nhớ anh rồi đó ~" Thẩm Hạo cách không cảm ứng vị trí của Ngọc Diện Hồ Ly, cũng truyền âm hỏi lại: "Gặp mặt làm gì?" “Hi hi~, đương nhiên là có chuyện tốt rồi~” “Anh có đến không nào?” Ngọc Diện Hồ Ly hờn dỗi nói.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý.

“Vậy được thôi, chúng ta gặp nhau ở đâu?” “Vậy đến nhà em đi, em vừa hay có một căn nhà ở bên ngoài, rất thích hợp.” Ngọc Diện Hồ Ly truyền âm nói.

Sau đó cô ta báo địa chỉ, thời gian hẹn là buổi tối, rồi không nói gì nữa.

Thẩm Hạo có chút nghi hoặc: “Có chuyện gì mà còn phải gặp mặt để nói?

Chúng ta cũng không thân, trong hồ lô của cô ta bán thuốc gì đây?” Trời đã sẩm tối, nhìn đồng hồ cũng đã gần đến giờ hẹn.

Thế là Thẩm Hạo liền định đi thẳng đến đó.

Nhìn vào trong nhà, mấy cô vợ đều đang tu luyện trong phòng riêng

của mình.

Thế là hắn liền trực tiếp xuất phát, đi đến sân nhà mà Ngọc Diện Hồ Ly đã hẹn.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng là người trong giới đồ cổ, căn nhà đó cách Phan Gia Viên không xa, chỉ cách hai con phố.

Thẩm Hạo trực tiếp bay vào trong sân.

Vừa đáp xuống, hắn liền thấy Ngọc Diện Hồ Ly đang đợi trong đại sảnh.

Ngọc Diện Hồ Ly mặc một chiếc váy ren màu đen, chỉ dài đến đầu gối.

Thân hình đầy đặn cao ráo khiến chiếc váy này trông cực kỳ đẹp mắt, được chống đỡ một cách hoàn hảo.

Cô ta khoanh hai tay trước ngực, nâng đỡ cặp sóng thần hung dữ.

Một khe rãnh sâu thẳm cứ thế lộ ra ngoài.

Còn phần thân dưới để lộ đôi chân ngọc trắng nõn, mịn màng, đi một đôi giày cao gót chỉ vài centimet.

Móng chân tròn trịa được sơn đỏ lộ ra bên ngoài.

Cô ta đang ung dung nhìn Thẩm Hạo trong sân.

Hai người nhìn nhau một giây.

Đáy mắt Thẩm Hạo lóe lên một tia kinh diễm.

Thân hình của Ngọc Diện Hồ Ly này quả thực rất đẹp, rất tuyệt, tròn trịa mượt mà, tràn đầy quyến rũ.

Nhưng, hiện tại, cô ta không chỉ là Ngọc Diện Hồ Ly, mà còn là cổ thần Huyền Dặc, Thẩm Hạo ngược lại không nảy sinh tâm tư gì khác.

“Đông tiểu thư, không biết cô tìm tôi qua đây rốt cuộc có chuyện

gì?" Thẩm Hạo không gọi cô ta là Huyền Dặc tiền bối, mà gọi là Đông tiểu thư.

Bởi vì, trước đó cô ta đã nói, bây giờ thân phận của mình chính là Ngọc Diện Hồ Ly, tên thật là Đông Giai Ngọc.

Ngọc Diện Hồ Ly cười tủm tỉm nhìn Thẩm Hạo, giọng nói đầy mê hoặc: "Ôi chao, Hạo ca, đừng xa lạ như vậy mà~, anh cứ gọi thẳng em là Tiểu Ngọc đi, như vậy thân thiết hơn nhiều~" Thẩm Hạo nhất thời không hiểu gì cả, cô ta định làm gì, sao đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?

Sao đột nhiên lại… lẳng lơ thế này?

Không phải là đang có ý đồ với mình đấy chứ?

Mình nghĩ vậy có phải là quá tự luyến không?

Ta đâu phải nhân vật chính long vương gì đó, chỉ cần rung người một cái là mỹ nữ tự động lao vào lòng… "Hạo ca, đừng căng thẳng mà~" "Tiểu Ngọc tìm anh đến là có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ đó~" Ngọc Diện Hồ Ly như hồ ly tinh, liếc mắt đưa tình với Thẩm Hạo.

"Khụ~ khụ~" Thẩm Hạo ho khan hai tiếng: "Tiểu Ngọc à, cô có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, bộ dạng hiện tại của cô thật sự là kỳ quái lắm." "Khà khà~, Hạo ca, em đây chẳng phải là đang chiều theo sở thích của anh sao~" "Em thấy bên cạnh anh vợ đẹp thiếp xinh vây quanh, hưởng hết phúc của Tề nhân, mỹ nữ như em đây dâng đến tận cửa, lẽ nào anh không một chút động lòng sao?" Toàn thân Ngọc Diện Hồ Ly tỏa ra sức quyến rũ yêu kiều vô tận, mỗi cử chỉ hành động đều toát lên vẻ mê người.

Thẩm Hạo thầm nghĩ: "Ta cũng động lòng lắm, nhưng có gan tặc mà không có mật tặc~" "Cô là một vị cổ thần thế này, ai mà dám trêu

vào!" "Cô và Tiểu Cửu không giống nhau!" Ngọc Diện Hồ Ly không trêu chọc Thẩm Hạo nữa, nói ra mục đích của mình.

"Linh khí của thế giới này rất kỳ lạ, tuy linh khí dồi dào, nhưng bên trong lại lẫn một vài thứ kỳ quái." "Anh cũng biết, tôi bây giờ tương đương với chuyển thế trọng sinh, toàn bộ tu vi đều mất hết." "Bây giờ phải tu luyện lại từ đầu, nhưng linh khí này lại là một vấn đề!" "Ngoài ra còn có, chỉ dựa vào việc hấp thụ linh khí tu luyện như vậy thực sự quá chậm, nếu muốn khôi phục tu vi trước kia, không biết còn phải mất bao nhiêu thời gian nữa!" "Anh là tu sĩ lợi hại nhất mà tôi biết, cũng là người tôi quen thuộc nhất." "Cho nên, tôi chỉ có thể tìm anh thôi~, chỗ anh chắc chắn có rất nhiều thứ hỗ trợ tu luyện." Thẩm Hạo lúc này mới hiểu ra, thì ra là vì chuyện tu luyện.

Tuy nói Huyền Dặc là một vị cổ thần, nhưng niên đại quá xa xưa, hoàn cảnh lúc đó và hiện tại khác biệt rất lớn, phương pháp tu hành cũng khác biệt rất nhiều.

Công pháp thời đó, e rằng đã không còn phù hợp với hiện tại.

Hoặc là công pháp của bản thân cô ta có vấn đề, bây giờ tu luyện có chút trục trặc.

Chương 410

Xem ra, thời đó, thế gian vẫn chưa có vấn đề về tà khí.

Nếu không, cô ta cũng sẽ không có cách xử lý tà khí.

Vì vậy, mới tìm đến Thẩm Hạo.

Trước kia cô ta tu vi cao, những tà khí này, cô ta có thể trực tiếp bỏ qua, cưỡng ép tách ra ngoài.

Nhưng bây giờ cô ta chỉ là một phàm nhân bình thường, không có tu vi, thì không được nữa.

Tà khí ảnh hưởng rất lớn, một khi không cẩn thận, tích tụ lại, vấn đề sẽ rất lớn.

Huyền Dặc bản thân kiến thức rất sâu, nhìn ra vấn đề, cho nên, đã tìm đến Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu: "Thì ra là chuyện này." "Vậy ta sẽ truyền cho cô một bài «Khước Tà Công», để giải quyết vấn đề tà khí." "Còn về tu luyện, ta có một ít đan dược, coi như là quà gặp mặt của ta." Ngọc Diện Hồ Ly nghe vậy, đôi mắt đẹp nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt lưu luyến, đưa tình.

Cô ta ra sức thể hiện sức quyến rũ của mình.

Thẩm Hạo cũng hơi ngẩn người.

"Khà khà~, vậy Hạo ca, người ta cảm ơn anh nhé~" Thẩm Hạo xua tay: "Khách sáo rồi, đều là chuyện nhỏ, không cần quá để ý." "Sao lại được chứ, anh đã giúp em một việc lớn như vậy, Tiểu Ngọc phải cảm ơn anh thật tốt mới được~" "Tặng anh quà cảm ơn gì đây nhỉ~" "Ừm~" "Anh xem, Tiểu Ngọc em thế nào?" Thẩm Hạo nghe vậy, nhướng mày.

“Ặc, cô nói gì?” “Khà khà khà, Tiểu Ngọc nói, lấy bản thân làm quà cảm ơn cho anh thì thế nào?” “Tiểu Ngọc bây giờ vẫn còn là xử nữ đó nha~” Ngọc Diện Hồ Ly vừa nói vừa kéo cổ áo, nhún nhún đôi chân, điên cuồng tỏa ra sức quyến rũ.

Thẩm Hạo nuốt nước bọt, cảm thấy sắp không chịu nổi nữa.

Ngọc Diện Hồ Ly chính là đang có ý đồ với Thẩm Hạo.

Thân phận Thẩm Hạo không hề đơn giản, có thể được Thiên Tôn trong truyền thuyết để mắt tới, sao có thể đơn giản được.

Ngọc Diện Hồ Ly bây giờ, chính là muốn lên thuyền.

Tuy cô ta từng là thiên thần, nhưng cũng chỉ là một Thái Tuế Thần không lớn không nhỏ mà thôi, loại thần này, ở Thiên Đình, có thể nói là một vốc một nắm.

Tương lai có thể thấy rõ.

Thần vị ở Thiên Đình, mỗi củ cải một cái hố, cơ bản không thể có chuyện thay thế.

Cô ta bây giờ chính là muốn ôm đùi lớn.

Tuy nhiên, vì tương lai, vẫn nên thẳng thắn một chút, để tránh nảy sinh hiềm khích.

Thế là, cô ta dứt khoát nói thẳng mục đích của mình.

“Khà khà~, Hạo ca, anh bây giờ có phải rất nghi hoặc không?

Tại sao em lại làm như vậy?” Ngọc Diện Hồ Ly bước những bước nhẹ nhàng, tao nhã, đi đến ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hạo.

“Hạo ca, có lẽ anh sẽ cảm thấy, em có mưu đồ gì đó với anh.” “Khà khà~, thực ra anh nghĩ không sai, Tiểu Ngọc quả thực có mưu đồ với anh đó~” “Người ta muốn ôm chặt lấy cái đùi to này của anh đó~” “Mấy ngày qua, em cũng coi như đã có chút hiểu biết về giới tu

hành nhân gian, biết được bối cảnh của anh rồi!" "Thậm chí, anh còn được Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn để mắt tới, Thượng Thanh pháp lực trên người anh không thể giả được!" "Phải biết rằng, trong Thiên Đình, những thiên thần chiếm giữ đại bộ phận thần vị chức sắc trung cao tầng, đều là đồ tử đồ tôn của vị Thiên Tôn đó đó~" "Mà anh, bây giờ chính là một ngôi sao mới đang từ từ trỗi dậy đó~" "Có tầng quan hệ này, thành tựu tương lai của anh, người ta quả thực không dám tưởng tượng!" Thẩm Hạo lúc này cũng coi như đã bừng tỉnh.

Thì ra mình, bất tri bất giác, đã trở thành một cái đùi to, lợi hại như vậy rồi.

Cũng may Thẩm Hạo còn khá khiêm tốn, hiện tại chỉ có Tiểu Ngọc (Huyền Dặc) nhìn rõ tình hình, liền trực tiếp định đến ôm đùi.

"Ồ, thì ra cô có ý đồ này, nói vậy, cô định sau này theo tôi?" Thẩm Hạo nhìn Ngọc Diện Hồ Ly bên cạnh hỏi.

Trên người Ngọc Diện Hồ Ly tỏa ra một mùi hương thơm ngát say lòng người, khiến người ta mê đắm.

Cô ta nhìn thẳng vào Thẩm Hạo: "Đúng vậy, người ta chính là có ý đó đó, sau này, người ta chính là người của anh rồi nha~" "Khụ khụ~, những lời có ý nghĩa khác như vậy, sau này đừng nói lung tung~" Thẩm Hạo ho khan nói.

"Khà khà~, xem anh căng thẳng kìa, sợ em gái ăn thịt anh sao?" Ngọc Diện Hồ Ly cười khanh khách.

Thân hình tròn trịa mượt mà cười đến mức cành hoa run rẩy, sóng cả cuộn trào.

Lúc này Thẩm Hạo lại ho khan một tiếng, nghiêm túc hỏi: "Cô không phải là cổ thần sao?

Đã sống lâu như vậy, ít nhất cũng đã trải qua hai ba lần kỷ nguyên

của thế giới này bị hủy diệt rồi chứ?" "Cô không phải nên đã là đại lão rồi sao?

Sao còn phải tìm đến tôi?" Ngọc Diện Hồ Ly thấy Thẩm Hạo hỏi như vậy, cũng không giấu diếm.

"Làm gì có lợi hại như anh tưởng tượng, thế giới này chung quy chỉ là một hạ giới, ở đây xưng vương xưng bá thì có ích gì?" "Nhiều nhất cũng chỉ tương đương với hạc giữa bầy gà mà thôi, chung quy có một ngày, phải đi đến tiên giới, lúc đó, chẳng phải cũng bị đánh trở về tầng đáy sao?" "Người ta vốn là thiên thần ở tiên giới Thiên Đình, nếu không phải vì muốn tiến thêm một bước, sao lại hạ phàm lịch kiếp chứ?" "Trực tiếp ở Thiên Đình nằm yên, ăn không ngồi rồi chờ chết không phải tốt hơn sao?" Thẩm Hạo gật đầu: "Thì ra là vậy, tôi còn đang thắc mắc sao một Thái Tuế tinh thần như cô lại rơi xuống phàm gian." "Thì ra là vì thăng chức tăng lương à~" "Khà khà khà~, thăng chức tăng lương?

Hạo ca, từ này của anh dùng hay thật đó~, quá chính xác~" Ngọc Diện Hồ Ly che miệng, cười khanh khách.

"Người ta tuy là thiên thần, nhưng ở Thiên Đình, Thái Tuế tinh thần, có sáu mươi người lận, địa vị của người ta không cao, thực lực cũng không mạnh, nếu không nhờ cậy quan hệ, làm gì có cơ hội xuống đây lịch kiếp?" "Nhưng, nếu tu vi không được nâng cao, vậy lần lịch kiếp này, coi như là đi toi một chuyến, vậy thì lỗ to rồi~" "Cho nên, Hạo ca, anh giúp người ta đi mà~" "Người ta cũng muốn tiến bộ mà~" "Anh giúp Tiểu Ngọc được không?" Ngọc Diện Hồ Ly nói xong, sáp lại gần Thẩm Hạo, hai tay ôm lấy cánh tay hắn, kẹp giữa sự vĩ đại trước ngực, cọ tới cọ lui.

Cảm giác mềm mại đầy đặn, chỉ cách một lớp váy lụa, khiến Thẩm Hạo lòng như ngựa hoang.

“Hạo ca, người ta chỉ trông cậy vào việc ôm được đùi của anh, anh nói rốt cuộc được không mà~” “Tối nay người ta là của anh đó nha~” Thẩm Hạo cảm nhận được cảm giác khác lạ truyền đến từ cánh tay, trong lòng cẩn thận suy nghĩ.

Nếu những gì Tiểu Ngọc nói đều là thật, không lừa mình, vậy thì đối với Thẩm Hạo, hoàn toàn không lỗ, thậm chí đối với tương lai, còn có không ít lợi ích.

Có thể giành được cơ hội hạ phàm lịch kiếp, chứng tỏ Tiểu Ngọc ở Thiên Đình vẫn có chút quan hệ, bối cảnh cũng không tệ.

Thuộc loại tài sắc kiêm thu.

Lùi một bước mà nói, cho dù là giả, chỉ vì muốn moi móc một ít tài nguyên từ chỗ mình để nâng cao thực lực cho bản thân.

Nhưng giao dịch này, cũng coi như là kéo gần quan hệ, cũng tạm được.

Nếu thực sự muốn gây bất lợi cho mình, vậy mình cũng không phải dạng vừa, cho dù cô ta là cổ thần, nội tình cũng không thể so với mình.

Huống hồ, cô ta còn là một cổ thần nửa tàn, nếu không, sao lại ngoan ngoãn co ro dưới biển cát, không ra ngoài gây sóng gió chứ.

Thẩm Hạo cười ha ha, lấy ra một bản khế ước, khế ước này, một khi ký kết, sẽ có Thiên Đạo chi lực hưởng ứng, nếu vi phạm, sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

“Tiểu Ngọc, nếu đã như vậy, chúng ta không bằng ký một bản khế ước, định ra chuyện này là được rồi, như vậy đối với cả hai chúng ta đều tốt!” “Chúng ta tiểu nhân trước, quân tử sau!” “Cô thấy thế nào?” Thẩm Hạo viết các điều khoản lên khế ước, trách nhiệm và nghĩa vụ của hai bên đều được ghi rõ ràng, giống như hợp đồng hiện đại.

Ngọc Diện Hồ Ly cầm lấy khế ước, cẩn thận xem xét.

Đông Giai Ngọc (Huyền Dặc) phải làm việc cho Thẩm Hạo, cho đến khi Đông Giai Ngọc (Huyền Dặc) phi thăng tiên giới thì thôi.

Thẩm Hạo cung cấp tài nguyên tu luyện liên quan cho Đông Giai Ngọc (Huyền Dặc), không được khấu trừ...

Nói chung, bản khế ước này, thành ý của Thẩm Hạo vô cùng lớn, hạn chế đối với Ngọc Diện Hồ Ly cũng không nhiều, đến khi cô ta phi thăng tiên giới thì sẽ tự động giải trừ!

Có thể nói là rất thoải mái.

Ngọc Diện Hồ Ly, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia kinh ngạc.

"Hạo ca, không ngờ, anh đối với người ta tốt như vậy~, vậy Tiểu Ngọc cũng phải báo đáp thật tốt mới được~" Ngọc Diện Hồ Ly không chút do dự, ký tên mình lên khế ước, và đánh dấu ấn thần hồn, khế ước thành lập.

Thiên Đạo ở trong vô hình, đáp lại một tiếng.

"Ầm ầm~" Một tiếng sấm thần chỉ có hai người họ có thể nghe thấy vang lên.

Ngọc Diện Hồ Ly mắt như trăng lưỡi liềm, ý cười rạng rỡ.

"Hạo ca, bây giờ đến lượt người ta báo đáp anh rồi nha~" "Anh xem nô gia có đẹp không?" Thẩm Hạo gật đầu.

Ngay sau đó, Ngọc Diện Hồ Ly trực tiếp kéo Thẩm Hạo vào phòng.

Nếu mỹ nhân đã mời, Thẩm Hạo cũng không làm bộ, trực tiếp lên luôn.

Tuy nhiên, trước khi hành sự, Thẩm Hạo đã truyền Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp mà mình sáng tạo cho Ngọc Diện Hồ Ly.

Cô ta không phải muốn nâng cao tu vi sao?

Đây chính là một bộ công pháp cực kỳ mạnh mẽ, tác dụng đối với cô ta rất lớn.

Ngọc Diện Hồ Ly vui vẻ tiếp nhận, rất nhanh đã ghi nhớ thuộc lòng phần Âm của công pháp.

Sau đó, hai người liền chính thức tiến vào âm dương điều hòa.

Pháp lực của Thẩm Hạo chảy vào trong cơ thể Ngọc Diện Hồ Ly, thúc đẩy tu vi của cô ta tăng lên.

Chương 411

Còn trái tim Cửu Nhãn Thái Tuế trong cơ thể Ngọc Diện Hồ Ly, phun ra một luồng sức mạnh cường đại, vừa cường hóa thể phách của Ngọc Diện Hồ Ly, vừa tràn vào cơ thể Thẩm Hạo, không ngừng tăng cường sức mạnh nhục thân của hắn.

Thẩm Hạo cũng rất bất ngờ, còn có thu hoạch ngoài ý muốn?

Phúc lợi~ Yến Khuynh Thành Pháp lực cuồn cuộn, chảy xiết trong cơ thể.

Kinh mạch vốn yếu ớt của Ngọc Diện Hồ Ly, trong nháy mắt bị xé rách.

Ngay sau đó, lại được sức mạnh cường đại phun ra từ trái tim tu phục.

Sau đó lại bị xé rách, rồi lại được tu phục.

Da dẻ cũng trở nên đỏ bừng, lúc này mao mạch dưới da đã vỡ ra.

Quá trình này, Thẩm Hạo nhìn mà cũng cảm thấy đau, tim thắt lại, thế là động tác cũng nhẹ nhàng hơn, để cô ta giảm bớt một chút đau khổ.

"Hạo ca quả nhiên thương hương tiếc ngọc~, Tiểu Ngọc thật sự quá cảm động~" Ngọc Diện Hồ Ly môi đỏ khẽ nói.

Nói xong lại toàn tâm toàn ý chìm vào việc vận chuyển công pháp.

Công pháp cô ta tu luyện, là do chính mình đã chuẩn bị từ lâu, phẩm giai cũng rất cao.

Đều là trong những năm tháng đã qua, cô ta căn cứ vào tình trạng của bản thân và tình trạng của thân thể chuyển thế mà đặc biệt tạo ra.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo cảm thấy, mình còn có thể giúp cô ta tối ưu hóa một chút.

Ngộ tính nghịch thiên của mình, chính là thích hợp làm việc này.

Kinh mạch trong cơ thể Ngọc Diện Hồ Ly trải qua không ngừng xé rách và tái tạo, trở nên vô cùng bền bỉ, hoàn toàn có thể chịu được lượng pháp lực lớn lưu chuyển này.

Pháp lực quy về đan điền, không ngừng ngưng luyện, bắt đầu hóa lỏng.

Ngay sau đó, bắt đầu Trúc Cơ.

Thiên Mệnh Trúc Cơ chi pháp, cô ta đương nhiên cũng biết.

Rất nhanh, đã tìm thấy dị tượng thiên mệnh của mình, một ngôi sao sáng, chính là Thái Tuế tinh thần!

Ngôi sao tỏa sáng rực rỡ, rơi vào trong linh đài của Ngọc Diện Hồ Ly.

Trúc Cơ hoàn thành, pháp lực hóa lỏng.

Trên không cả tứ hợp viện, đều dấy lên một cơn lốc linh khí vô hình, lượng lớn linh khí bị hút tới, bị Ngọc Diện Hồ Ly hấp thu.

Thẩm Hạo thấy động tĩnh khá lớn, thế là, vung tay, bố trí một bộ trận pháp cách ly trong sân, để phòng có người nhòm ngó.

Mà bên ngoài, quả thực có không ít người bị kinh động.

Họ nhìn lên cơn lốc linh khí trên không trung, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đây là người nào, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?" "Ồ, lại còn có trận pháp cách ly, xem ra có chút bối cảnh!" "Thôi bỏ đi, vẫn là đừng nhòm ngó, Kinh thành nơi này ngọa hổ tàng long, vẫn nên cẩn thận thì hơn!" Tiếp đó, Thẩm Hạo lấy ra rất nhiều đan dược bổ khí, bồi nguyên, đút cho Ngọc Diện Hồ Ly để cô ta luyện hóa hấp thu.

Chỉ dựa vào hấp thu linh khí bên ngoài, thì quá chậm chạp.

"Tiểu Ngọc, cô chuyên tâm hấp thu linh khí, luyện hóa đan dược, vấn đề tà khí, cứ giao cho ta, cô không cần lo lắng!" Ngọc Diện Hồ Ly nghe vậy, không chút do dự, toàn lực hấp thu linh khí, luyện hóa đan dược.

Rất nhanh, dưới sự hỗ trợ của đan dược, tu vi của Ngọc Diện Hồ Ly tăng vùn vụt, trực tiếp bắt đầu kết đan.

Sau khi pháp lực hóa lỏng, lại không ngừng ngưng kết, bắt đầu kết tinh, ngưng đan.

Dưới sự khống chế của thần hồn cường đại của cô ta, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Ngưng đan thành, trong hư không một tia kim tính sinh ra, điểm vào trong đan hoàn, trong nháy mắt nhuộm thành một màu vàng ròng.

Thần hồn cường đại mà cô ta vốn toàn lực thu liễm ẩn giấu, trực tiếp chui vào bên trong kim đan.

Thần hồn chi lực của cô ta quá cường đại, nhục thân phàm nhân lại quá yếu ớt, căn bản không chịu nổi, vì vậy vẫn luôn dốc toàn lực thu liễm.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể sơ bộ phóng thích ra ngoài.

Tiếp đó, Thẩm Hạo, dứt khoát lại truyền Kim Đan cửu chuyển chi pháp cho Ngọc Diện Hồ Ly, không biết cô ta có biết không, nhưng cứ truyền là được.

Ngọc Diện Hồ Ly tiếp nhận công pháp, lại một lần nữa không chút do dự tu luyện, Thẩm Hạo sẽ không hại cô ta.

Cô ta biết, đàn ông bình thường đều có một loại tình cảm, đó chính là, đối với người phụ nữ của mình, đều tìm mọi cách để đối tốt với cô

ấy, thân thể này của mình chính là lần đầu tiên nha~ Lại nuốt thêm rất nhiều đan dược, kim đan trong cơ thể không ngừng xoay chuyển, sinh ra đan hỏa, rèn luyện kim đan.

Rất nhanh từng đạo đan văn hiện ra, trong thời gian ngắn, đã hoàn thành Kim Đan cửu chuyển.

Nhìn mà Thẩm Hạo cũng có chút kinh hãi.

Đủ đan dược, cộng thêm cảnh giới thần hồn mạnh mẽ, đột phá đơn giản như uống nước.

Trong vòng một giờ ngắn ngủi, đã trực tiếp từ phàm nhân, trở thành Kim Đan đại tu sĩ!

Tuy nhiên, vẫn chưa kết thúc.

Sau khi Kim Đan cửu chuyển hoàn thành, đạt đến kích thước cực hạn chín tấc chín.

Lúc này, Thẩm Hạo lại trực tiếp truyền bí quyết đột phá Nguyên Anh cho Ngọc Diện Hồ Ly.

Sau khi nhận được bí pháp đột phá, cô ta tâm thần chìm vào thần hồn bên trong kim đan.

Thần hồn cường đại, đây là sức mạnh thần hồn của tiên cảnh.

Tuy nhiên, căn cơ có tổn hại, bây giờ, mượn sức mạnh của việc đột phá cảnh giới, từng bước tu phục.

Cô ta vốn là tinh thần, dị tượng thiên mệnh cũng là Thái Tuế chi tinh.

Thế là cô ta liền coi mình như một vị tinh thần ma thần, trong tay ngưng tụ tinh quang cự phủ, mô phỏng Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Ánh sao rực rỡ lướt qua, kim đan lập tức bị chém ra.

Một tiểu Nguyên Anh từ trong vỏ đan chui ra.

Nhưng sau khi ra ngoài, Nguyên Anh này, bắt đầu lớn lên nhanh chóng.

Đây là do sức mạnh thần hồn ban đầu của Huyền Dặc chuyển hóa thành.

Còn vỏ đan thì hóa thành một cây trâm vàng, cùng mấy khối giáp vàng, che ở những bộ vị quan trọng trên người.

Pháp lực biến ảo ra một bộ váy dài tỏa ra ánh sao rực rỡ, mặc trên người Nguyên Anh.

Bây giờ, Nguyên Anh của cô ta, đã hóa thành kích thước cực hạn chín xích chín tấc.

Tiếp tục đột phá nữa, đã có chút không thích hợp, Kinh thành nơi này, không thích hợp để tu luyện đột phá, động tĩnh quá lớn.

Thế là, Ngọc Diện Hồ Ly liền dừng lại.

Một đôi mắt đào hoa, đầy vẻ e thẹn quyến rũ nhìn Thẩm Hạo.

Sau một phen song tu này, Ngọc Diện Hồ Ly trực tiếp trở thành Nguyên Anh đỉnh phong, có thể đột phá Hóa Thần bất cứ lúc nào.

Còn lợi ích mà Thẩm Hạo nhận được cũng không nhỏ.

Sức mạnh của cơ thể tăng lên rất nhiều, bản thể Thái Tuế của Huyền Dặc, lại là Cửu Nhãn Thái Tuế, bây giờ, hóa thành trái tim, chẳng phải là một trái tim thất khiếu linh lung sao?

Ngọc Diện Hồ Ly ôm lấy cổ Thẩm Hạo, chui vào lòng hắn.

Hai người tiếp tục song tu, nhưng lần này là song tu thần hồn.

Thần hồn của Ngọc Diện Hồ Ly mạnh hơn thần hồn của Thẩm Hạo.

Vì vậy, Thẩm Hạo vô cùng hưởng thụ.

Toàn bộ quá trình đều do Ngọc Diện Hồ Ly chủ đạo, Thẩm Hạo chỉ cần nằm yên là được.

Chương 412

Một đêm trôi qua rất nhanh, Thẩm Hạo cảm thấy nguyên thần của mình, đều có chút căng trướng.

Trong nguyên thần của Tiểu Ngọc, những quy tắc, pháp tắc liên quan đến tinh thần, cũng đều bị hắn lĩnh ngộ hết.

Buổi sáng, ánh nắng ban mai yếu ớt, hai người đều tỉnh lại sau giấc ngủ.

Cảm nhận được thân thể mềm mại, hai người lại đùa giỡn.

Mãi cho đến khi mặt trời mọc.

Bây giờ Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc, không chỉ xinh đẹp quyến rũ, trên người còn có thêm một vẻ phong vận trưởng thành.

Yêu kiều diễm lệ, không gì sánh bằng.

Hôm nay cô ta mặc một bộ đồ da bó sát, buộc tóc đuôi ngựa, hệt như một thiếu phụ nhanh nhẹn~ Ngọc Diện Hồ Ly phải trở về xử lý vấn đề thế lực dưới trướng, bây giờ, Nguyên Anh đỉnh phong, tuy có thể đột phá bất cứ lúc nào, nhưng cô ta tạm thời không vội.

Cũng là lúc, nắm quyền kiểm soát Đông gia, và Quật tử quân vào tay mình.

Hai người chia tay, mỗi người một ngả.

Thẩm Hạo tinh thần sảng khoái trở về nhà.

Ô Thiền cười như không cười nhìn hắn, trong mắt còn có một tia ghen tuông.

Hiển nhiên là biết Thẩm Hạo đã đi làm gì.

Thẩm Hạo lúng túng cười một tiếng, ôm Ô Thiền vào lòng an ủi.

Ô Thiền tựa vào lòng Thẩm Hạo, mắt lại nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

"Mau nói, tối qua anh đi làm gì?" "Tối qua động tĩnh lớn như vậy, không phải là anh gây ra chứ?" Thẩm Hạo lúng túng cười, tay nhẹ nhàng vuốt lưng Ô Thiền.

"Ừm, không sai, là ta~" "Tối qua, Ngọc Diện Hồ Ly hẹn gặp ta, đến nhà cô ta." "Cô ta muốn hợp tác với ta, thậm chí là đầu quân cho ta." "Bởi vì, tu hành của cô ta có vấn đề, cần ta giúp cô ta giải quyết, còn cần cung cấp tài nguyên tu luyện." "Sau lưng cô ta tuy có chút thế lực, nhưng trong giới tu hành, lại không được, cho nên muốn ôm đùi của phu quân em đây." "Hơn nữa, ta cũng biết được, cô ta không phải là cổ thần bình thường, mà là từ tiên giới Thiên Đình hạ phàm lịch kiếp, bối cảnh cũng không nhỏ." Ô Thiền gật đầu: "Thì ra là vậy." "Nhưng, em thấy mục đích của cô ta tìm anh không chỉ có vậy chứ?" Thẩm Hạo gật đầu nói: "Ừm, không sai, cô ta lấy bản thân làm cái giá, để đổi lấy những tài nguyên này." "Cho nên, anh đã thu nhận cô ta?" Ô Thiền ngẩng đầu hỏi.

"Ặc, đúng." Thẩm Hạo thẳng thắn thừa nhận.

"Hừ hừ~, Ngọc Diện Hồ Ly đó, da mịn thịt mềm, lại xinh đẹp cao ráo, bây giờ lại là thân thể chuyển thế của cổ thần, thật là hời cho anh~" Ô Thiền hờn dỗi nói.

"He he he~, quả thực là vậy~" Thẩm Hạo ôm eo Ô Thiền, đồng tình gật đầu.

"Xem động tĩnh tối qua, hai người đã song tu rồi chứ?" Ô Thiền hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, chỉ là ta cũng không ngờ, song tu với cô ta một lần, hiệu quả lại tốt như vậy, cô ta bây giờ đã là Nguyên Anh đỉnh phong, có thể đột phá Hóa Thần bất cứ lúc nào, chỉ là, đột

phá ở đây không thích hợp lắm, cho nên đã đè xuống, cô ta cũng muốn lắng đọng một chút." Ô Thiền có chút kinh ngạc: "Lại có thể một bước đột phá đến Nguyên Anh đỉnh phong, có thể đột phá Hóa Thần bất cứ lúc nào?" "Không hổ là cổ thần, thật lợi hại!" "Không biết Tiểu Cửu có thể so được với cô ta không?" Thẩm Hạo cười nói: "Tiểu Cửu tuy cũng có danh hiệu cổ thần, nhưng, nàng ấy không phải là cổ thần thật sự, mà là hậu duệ huyết mạch của cổ thần, thiên lý tuy lớn, nhưng Huyền Dặc bây giờ là khôi phục tu vi, chứ không phải tu luyện từ đầu, không thể so sánh được." "Ừm, nói cũng đúng." Ô Thiền đồng tình nói.

"Đúng rồi, nếu cô ta cũng là người phụ nữ của phu quân rồi, vậy khi nào đưa về đây, để mọi người chính thức làm quen một chút?" Thẩm Hạo suy nghĩ nói: "Chuyện này, để xem đã, gần đây cô ta chắc bận lắm, thế lực sau lưng cô ta không nhỏ, cô ta đang bận nắm quyền kiểm soát những thế lực đó." "Qua một thời gian nữa đi, chắc sẽ không quá lâu đâu." Để lại một đạo phân thân trấn giữ Kinh thành, sau đó, Thẩm Hạo liền đưa các nàng về đạo trường Trùng Cốc tu luyện.

Đi qua chín ngôi miếu, hắn dẫn theo các nàng lần lượt tế bái một lượt.

Sau khi trở về Trùng Cốc, mọi người đều bắt đầu tu luyện hết mình.

Thẩm Hạo cũng tiếp tục đi sâu vào tu luyện luyện thể quyết.

Dưới sự tẩy luyện không ngừng của khí huyết và pháp lực, toàn thân xương cốt của Thẩm Hạo, cứng như thần thiết, trong như bạch ngọc.

Bây giờ, hoàn toàn có thể gọi là kim cơ ngọc cốt!

Bước tiếp theo chính là tẩy tủy.

Khí huyết pháp lực, đi sâu vào cốt tủy.

Thẩm Hạo lập tức cảm thấy trong xương truyền ra một cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ.

Có chút thoải mái~ Mấy ngày sau, toàn thân cốt tủy đã rèn luyện xong.

Xương cốt cũng lại một lần nữa xảy ra lột xác.

Thần thức nội thị cốt tủy, trắng trong như sương.

Đây là cảnh giới luyện tủy như sương.

Trong luyện thể, cũng là cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Bước tiếp theo, chính là hoán huyết.

Cốt tủy có chức năng tạo máu, miễn dịch và phòng ngự.

Đặc biệt là tủy đỏ trong đó, là tổ chức tạo máu của cơ thể người.

Cùng với việc luyện tủy hoàn thành, chức năng cơ thể của Thẩm Hạo được tăng cường thêm một bước, kỹ năng tạo máu được nâng cao rất nhiều.

Cốt tủy đang phát huy tác dụng, tạo ra máu mới.

Còn máu cũ, sau khi năng lượng bên trong bị hấp thu, tạp chất còn lại, bị bài xuất ra ngoài cơ thể.

Một luồng máu đen đặc từ trong cơ thể Thẩm Hạo phun ra.

"Bồng~" Một luồng thái dương chân hỏa màu vàng kim lướt qua, thiêu hủy huyết phế.

Còn trong cơ thể Thẩm Hạo, thay vào đó, là lượng lớn máu mới trong suốt màu đỏ tươi, khi lưu động, còn tỏa ra những tia sáng nhỏ.

Còn kèm theo âm thanh như thủy triều cuồn cuộn.

Mỗi một giọt máu, đều trong suốt tròn trịa, nặng và bền như chì

son.

Khí huyết trong cơ thể dâng trào, từng luồng tinh khí lang yên từ trong cơ thể bay ra, ngưng tụ trên đỉnh đầu, hình thành một đám sương mù kỳ dị.

Chỉ có người khí huyết cực kỳ mạnh mẽ, mới xuất hiện dị tượng như vậy.

Đến đây, Thẩm Hạo biết, nhục thân của mình, coi như là sơ bộ rèn luyện xong.

Không chỉ vậy, răng, móng tay móng chân, và toàn bộ lông tóc của hắn, toàn bộ rụng xuống.

Sau đó mọc lại.

Ba mươi hai chiếc răng đầy đặn, trắng tinh, óng ánh mọc ra.

Tóc đen bóng mượt mà mềm mại.

Toàn thân đều đã trải qua một phen lột xác.

Bây giờ có thể nói là, thân tỏa hương thơm, bụi trần không bám, là Vô Lậu Vô Cấu Chi Thể.

Chỉ cần tu luyện theo luyện thể quyết, cộng thêm hắn có đủ tài nguyên hỗ trợ, các nàng cũng có thể dễ dàng đạt đến cảnh giới như vậy.

Mà bây giờ, họ đang nỗ lực.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên cảm nhận được, phân thân ngọc thai ở xa trong núi Côn Luân, bên dưới long đỉnh, cuối cùng cũng đã ra đời.

Lúc này chính là buổi sáng ở cao nguyên tuyết vực.

Phân thân này của Thẩm Hạo ra đời, trong núi Côn Luân, lại một lần nữa hiện ra khí tượng tường thụy, ngọc đỉnh tỏa ra tiên quang.

Những người dân chăn nuôi ở Tạng địa may mắn được chứng kiến dị tượng này, lần lượt phủ phục sát đất, hô to Phật tổ hiển linh, quỳ lạy cầu phúc.

So với Phật quang ở ngọc đỉnh thường ngày, lần này kéo dài hơn, hơn nữa, phạm vi cũng lớn hơn.

Ngược lại đã kinh động không ít tu sĩ đang tiềm tu ở Tạng địa.

Thậm chí còn có mấy người muốn xem xem có phải có bảo vật gì xuất thế không.

Trong động thủy tinh, phân thân ngọc thai của Thẩm Hạo, từ trong hắc ám thần cách bay ra, toàn thân tỏa ra một luồng huyền quang u tối, thân hình nhanh chóng lớn lên, trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, đã trực tiếp từ một đứa trẻ sơ sinh, lớn thành một nam tử trưởng thành có chín phần tương tự với Thẩm Hạo.

Huyền quang màu đen toàn thân thu liễm, pháp lực hóa thành một bộ hắc bào, bao phủ toàn thân, một mái tóc dài, được búi cao sau lưng.

Vung tay một cái, hắc ám thần cách giống như pha lê đen kia, bay vào trong thức hải của phân thân.

Chương 413

Sau đó đóa vô tướng liên đài bay đến dưới chân phân thân.

Thẩm Hạo đứng trên liên đài, trông hệt như một vị tiên thần tại thế.

Sau đó, cũng thu liên đài vào thức hải.

Viên long vương đan này, khi hắn trưởng thành, đã hấp thu không ít tạo hóa linh dịch.

Thẩm Hạo vung tay bịt kín chỗ hở của long đan.

Sau đó, mở đại trận, đi ra ngoài.

Sau đó, trực tiếp độn ra thế giới bên ngoài.

Lúc này, một tu sĩ Mật tông lòng mang ý đồ xấu, đã nhắm vào phân thân của Thẩm Hạo.

Thanh khí toàn thân của phân thân, trong mắt họ, vừa nhìn đã thấy rất bất phàm.

Trong số tu sĩ Mật tông, có không ít kẻ tâm tư bất chính, kẻ trước mắt, chính là một trong số đó.

Ánh mắt phân thân ngưng lại, nhưng không hề hoảng sợ.

Trước mắt là một tu sĩ Mật tông, vóc người không cao nhưng có phần mập mạp, mặt mày dữ tợn.

Gã mặc một chiếc cà sa màu vàng đất, cà sa không có tay áo, để lộ cả hai khuỷu tay.

Đầu gã không phải đầu trọc mà để một kiểu tóc húi cua rất ngắn.

Trên đầu đội một chiếc mũ tăng Trác Tư Mã màu vàng, hình dáng

tựa như mào gà.

Gã đang nâng một chiếc bát Kapala trong tay, vẻ mặt đầy tham lam nhìn chằm chằm vào Ngọc Thai phân thân của Thẩm Hạo.

Tu vi của kẻ này cũng ở Hóa Thần kỳ, đã sống không ít năm.

Do tính đặc thù của vùng đất Tạng, mọi người đều thờ phụng Phật giáo, địa vị của các vị thượng sư này rất được tôn sùng, cả vùng đất Tạng đều đang cung dưỡng họ.

Phân thân của Thẩm Hạo quả thực không hề hoảng sợ, bởi vì trước khi ra ngoài, nó đã thông báo cho bản thể rồi.

Hiện tại, bản thể của Thẩm Hạo đang ẩn mình trên không trung, ung dung quan sát.

"A di đà Phật!" "Vị thí chủ này, toàn thân người tỏa thanh khí, phúc duyên sâu dày, xem ra dị tượng Phật quang vừa rồi có liên quan đến ngươi phải không?" "Hay là theo bản thượng sư về chùa, bản thượng sư sẽ tự mình thu ngươi làm đồ đệ, truyền thụ Phật pháp cho ngươi, tương lai có hy vọng thành Phật ~" Phân thân cười khẩy: "Đại sư, tại hạ trần duyên chưa dứt, lục căn không tịnh, còn tham luyến vạn vật thế tục, không phải là người có thể xuất gia làm hòa thượng.

Ý tốt của đại sư, tại hạ đành phải từ chối!" Ánh mắt gã lạt ma loé lên, lại cười tủm tỉm nói: "Ha ha ~, không sao, bản thượng sư sẽ khiến ngươi tự nguyện theo ta về ~" Phân thân nhướng mày, khoanh tay trước ngực, cười lạnh nói: "Hê hê ~" "Lừa trọc!

Ta không muốn đi với ngươi, ngươi định dùng vũ lực sao?" "Ngươi là cái thá gì mà cũng dám toan tính đến lão tử?" Gã lạt ma nhếch mép, chắp một tay trước ngực, niệm Phật hiệu.

"A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!" "Hôm nay, bần tăng lại phải phá sân giới, sau khi về chùa ắt phải thành tâm tụng kinh ba ngày để hóa giải

sân niệm ~" Dứt lời, Phật môn pháp lực trên người gã tuôn trào, thúc đẩy chiếc bát Kapala trong lòng bàn tay.

Một dòng sông máu đỏ rực bay vút lên từ trong bát, phong tỏa tứ phía tám hướng của Ngọc Thai phân thân.

Phân thân vừa mới ra đời, tu vi chỉ ở cảnh giới Kim Đan, làm sao có thể là đối thủ của gã lạt ma cảnh giới Hóa Thần này.

Nó chỉ có thể thúc đẩy Vô Tướng Liên Đài để phòng ngự.

Vừa nhìn thấy tòa sen này, vẻ tham lam trong mắt gã lạt ma càng thêm mãnh liệt.

"Thiện tai thiện tai, xem ra hôm nay không chỉ phá sân giới, mà cả tham giới cũng phá luôn rồi!" "Tiểu tử, bảo vật bực này, quả thực là tạo hóa của bản thượng sư a!" Hành động trong tay gã càng nhanh hơn.

Lúc này, bản thể Thẩm Hạo đã ra tay.

Kiếm khí hùng vĩ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xuyên qua dòng sông máu, đánh thẳng về phía gã lạt ma.

Một luồng khí lạnh thấu xương bốc lên từ lòng bàn chân gã lạt ma, gã cảm thấy không ổn.

Lập tức, gã dùng toàn lực thúc đẩy bát Kapala, tạo ra tư thế phòng ngự.

Tuy nhiên, sự chênh lệch về tu vi cũng như pháp bảo đều vô cùng lớn.

Kiếm khí sắc bén vô song, trực tiếp phá vỡ lớp phòng ngự của gã lạt ma, đánh trúng người gã.

"Á a ~" Kiếm khí xuyên thấu cơ thể, tàn phá bên trong người gã lạt ma.

Phật môn pháp lực của gã so với kiếm khí chẳng khác nào giấy so với thép, hoàn toàn không thể chống cự lại luồng kiếm khí đang tàn phá bên trong.

Như tờ giấy mỏng, chạm vào là nát.

Pháp lực trong cơ thể liên tục bị kiếm khí nghiền nát tiêu diệt.

Kiếm khí men theo kinh mạch toàn thân mà đi, phá hủy mọi thứ trên đường.

Tam mạch thất luân đều bị cắt đứt, xé nát, trở nên tan hoang.

Đan điền khí hải cũng theo đó mà bị hủy diệt.

Toàn thân pháp lực cũng tán loạn trong kinh mạch đã nát bét.

Gã lạt ma đau đớn không muốn sống, không thể duy trì được khả năng lơ lửng, rơi thẳng xuống dưới.

Kiếm khí xuyên thấu cơ thể, cả người biến thành một huyết nhân.

Toàn thân đầy những vết rách, máu chảy như suối.

Cuối cùng, kiếm khí bùng nổ, toàn bộ thân xác bị kiếm khí nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Một kích này của Thẩm Hạo, ra tay rất nặng!

Trực tiếp đánh nát nhục thân của gã thành sương máu.

Nguyên thần gần như thực chất của gã bay ra khỏi nhục thân đã hóa thành sương máu.

“Là ai?

Kẻ nào dám công nhiên ra tay tập kích bản thượng sư, hại nhục thân của bản thượng sư vẫn diệt?” Nguyên thần của gã lạt ma phẫn nộ gầm lên trời.

“Ngươi dám ra tay, không sợ Cách Lỗ phái sau lưng bản thượng

sư sao?" "Hừ!" Thẩm Hạo hiện thân, hừ lạnh một tiếng.

"Cách Lỗ phái biết thì đã sao?

Giết ngươi rồi, Cách Lỗ phái cũng sẽ tán dương bản tôn, vì đã thanh lý môn hộ cho bọn họ!" "Nghe nói Cách Lỗ phái rất coi trọng giới luật, nhưng ngươi, nhìn qua đã biết là một kẻ không tuân thủ giới luật!" "Hôm nay, bản tôn sẽ làm một việc thiện, vì dân trừ hại!" Sau đó, một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất đột nhiên tóm lấy nguyên thần của gã lạt ma.

Pháp lực phun trào, Ám Nhật Chân Hỏa bùng lên, trực tiếp dùng phương pháp luyện đan, thiêu hủy ý thức của đạo nguyên thần này, luyện thành năng lượng nguyên thần và linh khí tinh thuần.

Sau đó, hắn đánh chúng vào trong cơ thể Ngọc Thai phân thân.

Ngọc Thai phân thân hấp thu những năng lượng và linh khí này, cũng nhân đà xông lên, trực tiếp đột phá cảnh giới Kim Đan, đạt đến Kim Đan Lục Chuyển.

Gã lạt ma này tuy là cảnh giới Hóa Thần, nhưng trong số các tu sĩ Hóa Thần, chỉ thuộc hạng trung hạ.

Căn cơ không sâu, nền tảng cũng không vững chắc, tu không phải là Kim Đan mà là Xá Lợi Tử, tuy là Hóa Thần nhưng so với người như Thẩm Hạo thì quả thực là một trời một vực.

Ngọc Thai phân thân lại là do trời đất sinh dưỡng, có thể gọi là sinh linh tiên thiên.

Chút năng lượng này, ngay cả việc giúp nó vượt qua một đại cảnh giới cũng không làm được.

Sau đó, Thẩm Hạo liền mang theo phân thân trở về Trùng Cốc.

Vừa đến Trùng Cốc, Thẩm Hạo liền dẫn phân thân vào phòng tu

luyện, đồng thời gọi cả Thao Thiết phân thân vào cùng.

Hôm nay, hắn muốn các phân thân quy về một, trở lại bản thể.

Những phân thân này đều là cá thể độc lập, tuy là phân thân nhưng căn cơ độc lập.

Bây giờ thu chúng về thân mình, con đường tu hành, vĩ lực quy về bản thân mới là chính đạo.

Hơn nữa, hai cỗ phân thân này đều có tiềm lực cực lớn, vừa hay có thể nâng cao thêm một bước tư chất tiềm lực của bản thể mình.

Chương 414

Có pháp môn phân tách phân thân, tự nhiên cũng có pháp môn thu hồi phân thân.

Ba Thẩm Hạo cùng nhau, pháp quyết trong tay không ngừng biến hóa, phối hợp với nhau.

Các phân thân cũng đều là chính mình, càng không nảy sinh ý thức độc lập, tự nhiên sẽ không có ý kiến.

Hai đạo phân thân lập tức hóa thành một luồng sáng, chui vào trong cơ thể Thẩm Hạo.

Huyết mạch, tư chất, căn cốt, thiên phú, toàn bộ đều phản bổ, hóa nhập vào trong bản thể, kế thừa một cách hoàn mỹ.

Đây chính là pháp môn phân thân phản bổ bản thể.

Bây giờ, căn cơ của Thẩm Hạo càng thêm mạnh mẽ.

Sau đó, hắn lại phân tách các phân thân ra lần nữa.

Trước và sau gần như không có gì thay đổi, không, phải nói là đã trở nên mạnh hơn.

Các phân thân được phân tách ra bây giờ, toàn bộ đều có cảnh giới tu vi tương đương với bản thể, chỉ có sự chênh lệch về pháp lực.

Tương đương với việc tiết kiệm được công phu tu luyện.

Sau này, khi tu vi của Thẩm Hạo lại tăng lên, chỉ cần thu hồi phân thân, rồi phân tách lại lần nữa là có thể nâng cao cảnh giới và thực lực của phân thân.

Tiết kiệm được rất nhiều công phu.

Sau đó, Thẩm Hạo liền để Thao Thiết phân thân thường trú tại

Trùng Cốc, còn Ngọc Thai phân thân thì thường trú ở Kinh thành.

Sau khi hoàn thành việc phân thân phản bổ bản thân, Thẩm Hạo liền phái các phân thân ra ngoài, còn mình thì tiến vào tu luyện.

Hồng Kông - trụ sở chính của Hội Linh Tu Hoàn Cầu, một người phụ nữ trung niên đang cầm một tấm ảnh xem xét kỹ lưỡng.

Trên ảnh là một pho tượng đá.

Mà điểm chú ý của người phụ nữ trung niên này lại là ở hoa văn trên ngực của pho tượng.

Đó là hoa Bỉ Ngạn!

Người phụ nữ trung niên này tên là Ứng Thải Hồng.

Bên cạnh bà ta còn có một cô gái trẻ, mặc một bộ đồ bó sát, mái tóc ngắn nhuộm vàng.

Ánh mắt nhìn Ứng Thải Hồng còn mang theo một chút lo lắng và quyến luyến.

Cô tên là Dương Tử, thân phận bề ngoài là vệ sĩ thân cận của Ứng Thải Hồng, nhưng thực tế còn là con gái của bà.

Về bệnh tình của Ứng Thải Hồng, ngoài chính bà ta ra thì chỉ có cô biết.

Vì vậy, cô vô cùng không yên tâm, nên đã tự mình đảm nhiệm vị trí vệ sĩ thân cận cho mẹ.

Mấy năm nay, để tìm cách chữa bệnh, bà ta đã gần như phát điên, thậm chí còn bắt đầu lập tà giáo, thành lập một Hội Linh Tu Hoàn Cầu, chỉ thu nhận những đại gia giàu có để vơ vét tiền của.

Ứng Thải Hồng mân mê tấm ảnh, mắt dán chặt vào đóa hoa Bỉ Ngạn trong ảnh mà ngẩn người.

“Hoa Bỉ Ngạn!” “Hoa Bỉ Ngạn trong truyền thuyết!

Nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho ta!” “Ta phải tìm được ngươi!” Cất tấm ảnh đi, Ứng Thải Hồng sờ sờ đỉnh đầu, rồi nhìn về phía Dương Tử.

“Dương Tử, chuẩn bị một chút, chúng ta đến Kinh thành!” Dương Tử gật đầu: “Vâng!” Ứng Thải Hồng nắm trong tay một tập đoàn đa quốc gia, Công ty TNHH Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu.

Dưới trướng có không ít người.

Tuy tên là tập đoàn khoáng sản, nhưng thực tế là mượn danh nghĩa thăm dò khoáng sản để đào trộm cổ mộ và di tích ở khắp nơi.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là ở trong nước, vì nước ngoài không có nhiều cổ mộ như vậy.

Người nước ngoài không giống người Hoa, không có một hệ thống mai táng thành thục.

Cổ mộ ở Trung Quốc rất nhiều, Ứng Thải Hồng cũng nhờ đó mà phát tài một phen, mới có thể duy trì được chi phí điều trị u não của mình.

Căn bệnh nan y này, muốn chữa trị cần có kỹ thuật và thiết bị tiên tiến, chi phí tự nhiên không hề rẻ.

Với một bà chủ của công ty lớn như vậy, muốn làm việc gì đương nhiên là vô cùng đơn giản.

Rất nhanh, vé máy bay đã được đặt xong, một đoàn mấy chục người hùng hổ xuất phát, bay thẳng đến Kinh thành.

Theo thông tin Ứng Thải Hồng có được, pho tượng đá này xuất phát từ lăng mộ của một nữ thần Shaman thời Liêu tên là Áo Cổ.

Lăng mộ nằm giữa thảo nguyên bao la, độ khó tìm thấy rất lớn.

Đạo mộ tặc thông thường căn bản không thể tìm được, phải cần đến người chuyên nghiệp ra tay mới được.

Mà theo thông tin, ở Phan Gia Viên, có một nhóm truyền nhân Mô Kim Giáo Úy chính tông đang hoạt động.

Nhưng muốn mời họ ra tay cũng không dễ dàng.

Bà ta đã tính toán xong, bước đầu tiên, tìm một người quen giới thiệu.

Người trong giới, đặc biệt là dân trộm mộ, đều biết, Mô Kim Giáo Úy Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn, có danh tiếng rất lớn ở Phan Gia Viên.

Hơn nữa, sau lưng họ còn có cao thủ bí ẩn hơn.

Mà họ có một người bạn, người đời gọi là Đại Kim Nha, thông qua ông ta, muốn tìm được nhóm Hồ Bát Nhất ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ cần Mô Kim Giáo Úy ra tay, thì chuyến này coi như ổn rồi!

Sau khi ổn định chỗ ở tại Kinh thành, Ứng Thải Hồng lập tức cho người đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha để tìm kiếm hợp tác.

Vì mệt mỏi sau chuyến đi dài, tình trạng sức khỏe của Ứng Thải Hồng không tốt lắm, không thể tự mình đi một chuyến.

Vì vậy bà ta để Dương Tử và đại diện pháp lý dưới trướng là Mã Khắc, cùng đến cửa hàng của Đại Kim Nha để thương lượng.

Hai người rất nhanh đã tìm thấy cửa hàng của Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đang dọn dẹp hàng hóa, quét dọn vệ sinh trong cửa hàng thì thấy hai người đi vào, một người là gã Tây mặc vest bảnh bao, đeo kính gọng vàng, cùng một cô nàng tóc vàng trông như tiểu thái muội.

Đại Kim Nha lập tức bỏ dở công việc, tiến lên chào hỏi.

"Ây u, quý khách ghé thăm, mời hai vị mau vào ~" Dẫn hai người đến trước quầy, Đại Kim Nha cười xởi lởi hỏi: "Hai vị xem xem, vừa ý món nào, giá cả đều có thể thương lượng ~" Dương Tử tùy ý tìm một chiếc ghế ngồi xuống, chuyện làm ăn cứ giao cho Mã Khắc là được, không cần cô phải ra mặt.

Đương nhiên, nếu liên quan đến tiền bạc thì cô có thể quyết định.

Ai bảo cô là con gái của chủ tịch chứ.

Trước quầy của Đại Kim Nha có mấy chiếc ghế, Mã Khắc ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn Đại Kim Nha thao thao bất tuyệt.

Đại Kim Nha nhìn ra được, gã Tây này là một tay không thiếu tiền, bèn ra sức dùng cái lưỡi không xương ba tấc của mình để chém gió.

"Yo, xem bộ dạng của vị tiên sinh đây, có vẻ không lọt mắt mấy món đồ trong tiệm của tôi rồi, vậy xem ra, tôi phải lấy ra chút hàng thật mới được!" Nói rồi, ông ta từ dưới quầy lôi ra một viên bảo châu màu trắng ngọc, tròn trịa óng ánh.

Vừa nói vừa múa may: "Ngài xem, viên bảo châu này, đây chính là vật bồi táng của Từ Hi Lão Phật Gia triều Thanh chúng ta đấy." "Mô Kim Giáo Úy liều chết moi ra viên dạ minh châu này từ trong miệng bà ta đó!" "Hội tụ tinh hoa của trời đất, có thể bảo vệ thi thể vạn năm không mục nát!" Nhưng Mã Khắc đối diện lại không hề động lòng, chỉ bình tĩnh nhìn Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha có chút ngượng ngùng, nhưng lập tức vứt nó ra sau đầu, lại nói tiếp.

"Ây da, vị tiên sinh này xem ra là người trong nghề, nếu ngài đã không vừa mắt viên dạ minh châu này, vậy tôi đành phải lấy ra báu vật trấn tiệm của mình, Tần Vương Chiếu Cốt Kính!" Ông ta lập tức

lại lấy ra một tấm gương đồng gỉ sét từ dưới quầy, định đưa cho Mã Khắc xem.

Đúng lúc đó, Bàn Tử Vương Khải Toàn đột nhiên đến.

Có lẽ là có chuyện gì đó cần tìm Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha thấy gã Tây này khó chơi, bèn nhân lúc Bàn Tử đến, muốn giành lại quyền kiểm soát tình hình, lấy lại thế chủ động trong cuộc đàm phán, bởi vì nãy giờ toàn bị gã Tây dắt mũi.

Tiện thể còn có thể nâng giá món đồ.

Đại Kim Nha vội vàng đứng dậy, đi về phía Bàn Tử, vừa đi vừa nói: "Ây da, Bàn gia, sao ngài lại đến đây?" "Để tôi long trọng giới thiệu với ngài một chút, vị gia đây không phải ai khác đâu, chính là truyền nhân đời thứ tám mươi hai của Mô Kim Giáo Úy được Tào Tháo đích thân phong tặng, Mô Kim Giáo Úy Vương Khải Toàn, Khải gia!" Mã Khắc cũng hứng thú đứng dậy, đánh giá Vương Khải Toàn.

Chương 415

Dương Tử cũng nhướng mày, đứng dậy, nhìn người vừa đến.

Mục tiêu của họ vốn là tìm Mô Kim Giáo Úy, không ngờ lại gặp được ngay, thật là may mắn!

"Yo, Kim gia, đang bận à, đang bàn chuyện làm ăn sao?" Vương Khải Toàn thấy trong tiệm có người, bèn hỏi.

"He he he, đúng vậy, Bàn gia ngài đến đúng lúc lắm." Đại Kim Nha nháy mắt với Bàn Tử, ngón tay cũng khẽ cử động vài cái.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, đây là muốn anh giúp làm cò.

Đại Kim Nha kéo Bàn Tử đến trước mặt Mã Khắc, chính thức giới thiệu một lần nữa.

Mã Khắc cũng rất nghiêm túc chào hỏi.

"Xin chào, tôi là đại diện pháp lý của Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu, Mã Khắc!" "Vị tiểu thư Dương Tử này là thư ký của chủ tịch chúng tôi!" "Lần này chúng tôi đến chính là để tìm Mô Kim Giáo Úy!" Mã Khắc nhìn về phía Vương Bàn Tử nói: "Chủ tịch của Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu chúng tôi, bà Ứng Thải Hồng, rất hứng thú với văn minh cổ đại của Việt Nam." "Bà ấy rất coi trọng kỹ thuật chuyên nghiệp của Mô Kim Giáo Úy, lần này, bà ấy đã dặn dò chúng tôi nhất định phải mời được Mô Kim Giáo Úy, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải mời được!" "Lần này, chúng tôi muốn mời các vị Mô Kim Giáo Úy xuất sơn!" Đại Kim Nha lập tức lên tinh thần.

"Yo, các vị muốn mời Mô Kim Giáo Úy xuất sơn?

Vậy thì giá cả không thấp đâu à!" Mã Khắc cười nói: "Tiền không thành vấn đề, Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu chúng tôi là công ty đa

quốc gia, chút tiền này vẫn có thể chi được!" Đại Kim Nha và Bàn Tử nhìn nhau.

Sau đó Đại Kim Nha mở miệng nói: "Ừm, Mô Kim Giáo Úy của chúng tôi không phải người thường, xưa nay đều là ba người cùng ra tay, huống hồ, rất có khả năng Thẩm gia cũng sẽ ra tay, vậy thì giá cả không thể thấp được đâu ~" "Ít nhất cũng phải ba mươi vạn...

đô la ~" Mã Khắc nghe giá này, nhíu mày, có chút cao, đã vượt quá phạm vi anh ta có thể quyết định.

Vì vậy anh ta nhìn sang Dương Tử, để Dương Tử quyết định.

Dương Tử biết, chuyến này dù thế nào cũng phải mời được Mô Kim Giáo Úy, còn phải dựa vào họ tìm hoa Bỉ Ngạn để cứu mạng, nhất định phải đáp ứng!

Dương Tử gật đầu, nhưng lại đưa ra hai ngón tay, làm động tác chữ V, đại biểu cho giá gấp đôi.

Mã Khắc gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Đại Kim Nha nhìn hai người trao đổi không lời, có chút ngơ ngác.

"Không phải, các vị có ý gì?

Không đồng ý?

Chỉ chịu trả hai mươi vạn?" "Vậy tôi nói cho các vị biết nhé?

Thế không được đâu, muốn Mô Kim Giáo Úy chúng tôi ra tay, giá này không được!" Mã Khắc lắc đầu cười nói: "Các vị hiểu lầm rồi, ý của tiểu thư Dương Tử không phải là hai mươi vạn, mà là trả gấp đôi, sáu mươi vạn!" "Chỉ cần các vị chịu ra tay, toàn tâm toàn ý giúp đỡ chúng tôi!" Nói rồi, anh ta từ trong chiếc cặp phía sau lấy ra một bản hợp đồng, ghi giá tiền lên, đã đóng dấu sẵn, chỉ cần Vương Khải Toàn ký tên là được.

Tuy nhiên, họ đã gài một điều khoản bên trong, nếu không thể hợp tác, hoặc xảy ra sai sót gì, thì phải bồi thường gấp mười lần!

Vương Khải Toàn sảng khoái nhận lấy định ký tên.

Chẳng phải chỉ là một ngôi mộ cổ sao?

Chuyện nhỏ, họ đều là tu sĩ mạnh mẽ, tìm một ngôi mộ cổ còn không đơn giản?

Lúc này, Mã Khắc lại nói: "Ngôi mộ lần này cần tìm không đơn giản, là một ngôi mộ nữ thần Shaman ở trên thảo nguyên, biểu tượng của nó chính là một đóa hoa Bỉ Ngạn!" "Tài liệu liên quan ở ngay dưới hợp đồng, vị Mô Kim Giáo Úy tiên sinh này có thể xem qua." Vương Khải Toàn nghe vậy, sững người, anh ta lập tức lật tài liệu ra, xem xét kỹ lưỡng.

Không xem thì thôi, xem rồi giật cả mình.

Đây chẳng phải là ngôi mộ nữ thần Shaman mà năm đó anh và Hồ Bát Nhất làm thanh niên trí thức về quê lao động ở thảo nguyên, trong lúc phá "tứ cựu" đã vào đó sao?

Họa tiết hoa Bỉ Ngạn này giống hệt nhau!

Nhìn thấy điều này, những ký ức phủ bụi năm xưa lại ùa về, một đoạn lịch sử mà anh không muốn nhớ lại.

Mấy chục thanh niên trí thức, cùng với nữ thần của anh, Đinh Tư Điềm, đều đã chết ở đó!

Pháo đài dưới lòng đất của bọn quỷ Nhật kia chắc chắn có liên quan rất lớn đến mộ nữ thần Shaman!

"Vốn tưởng chỉ là một ngôi mộ cổ bình thường, không ngờ lại là nơi này!" "Lần này, không muốn đi cũng không được rồi!" Lập tức, anh ta ký tên, điểm chỉ vào hợp đồng.

Sau đó, Mã Khắc và Dương Tử để lại địa chỉ, Ứng Thải Hồng muốn mời họ qua gặp mặt.

Bàn Tử gật đầu.

Cuối cùng, hai người họ rời đi.

Trong cửa hàng, vẻ mặt Đại Kim Nha không giấu được sự phấn khích.

"He he he, Bàn gia, lần này lại là một mối làm ăn lớn, sáu mươi vạn đô la!" Đại Kim Nha đưa ra một bàn tay, thấy không đủ, lại bổ sung thêm một ngón.

Bàn Tử cũng cười nói: "He he, không tệ, lão Kim, ông có muốn đi không?" "Cơ thể ông bây giờ, không thua kém gì thanh niên trai tráng đâu." "Điểm này, vợ ông chắc là người có quyền phát biểu nhất ~" Bàn Tử nhướng mày với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha ho khan hai tiếng: "Ha ha, đó chẳng phải là nhờ phúc của Thẩm gia sao, nếu không có ngài ấy, làm sao có Đại Kim Nha tôi hôm nay!" Đại Kim Nha đi theo Thẩm Hạo đã kiếm được không ít tiền.

Ông ta cũng đã mở rộng cửa hàng của mình, trang hoàng lại một phen, bây giờ trông cao cấp hơn nhiều.

Việc làm ăn cũng tốt hơn hẳn.

Cửa hàng mở rộng, một mình ông ta cũng có chút bận không xuể, nên đã tìm một người làm công để giúp đỡ, đều là con cháu của các chú bác thân quen, Đại Kim Nha rất yên tâm.

Cửa hàng này không chỉ của riêng ông ta, mà còn có phần của các chú bác nữa.

Có người làm trông coi cửa hàng, Đại Kim Nha cũng rất động lòng

trước đề nghị của Bàn Tử.

"Ừm ~, vậy tôi cũng đi một chuyến?

Lâu rồi không ra ngoài, cơ thể tôi khỏe thế này, không ra ngoài chạy nhảy nhiều một chút, quả thực lãng phí!" Bàn Tử cười nói: "He he, vậy thì chốt nhé, Kim gia, bây giờ đi tìm lão Hồ với tôi đi, gọi họ cùng đến chỗ Thẩm gia!" "A ha ha, được, đi ~" Đại Kim Nha cùng Bàn Tử trở về nhà của ba người họ.

Bàn Tử vốn chỉ ghé qua xem Đại Kim Nha, không ngờ lại dính líu đến chuyện năm xưa.

Tiểu Đinh...

Sau khi trở về, Bàn Tử trực tiếp truyền âm cho Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ, bảo họ mau ra ngoài.

Hai người nhận được truyền âm, biết là Bàn Tử có chuyện gấp, liền lập tức xuất quan.

"Bàn Tử, vội vàng thế, có chuyện gì vậy?" Bàn Tử lôi ra những tài liệu về mộ nữ thần Shaman, ném lên bàn.

"Lão Hồ, ông xem cái này đi ~" Hồ Bát Nhất nghi hoặc: "Đây là?" Anh ta cầm lên xem, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ký ức năm xưa ùa về trong tâm trí, đó lại là một đoạn quá khứ đã phủ bụi, không muốn nhớ lại.

"Bàn Tử, cái này?

Cậu tìm đâu ra những tài liệu này?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, phát hiện thái độ của cả hai đều có chút kỳ lạ.

"Chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình gì sao?" Đại Kim Nha thấy tâm trạng hai người đều không tốt, bèn mở miệng nói: "Hầy, Hồ gia, Dương tiểu thư, chuyện hôm nay nói ra cũng thật trùng hợp." "Vừa

nãy, có hai người nước ngoài đến cửa hàng của tôi, chỉ đích danh muốn tìm Mô Kim Giáo Úy ra tay." "Đây chẳng phải là nhắm vào mấy vị sao?" "Ai, vô xảo bất thành thư mà, đúng lúc đó, Bàn gia lại đến!" "Thế là họ muốn mời mấy vị ra tay, cùng nhau đi thăm dò ngôi mộ nữ thần Shaman thời Liêu này!" "Chà, ai ~, tôi nhớ ra rồi, lần trước mấy vị có phải cũng đã thăm dò một ngôi mộ nữ thần Shaman ở Đông Bắc không?" "Ây u, thật là trùng hợp, lần này lại đến một ngôi mộ nữ thần Shaman nữa, ha ha ~" Lúc này Bàn Tử vẻ mặt kiên định nói: "Việc hợp tác với bọn Tây kia tôi đã đồng ý rồi, hợp đồng cũng đã ký." "Lần này, tôi nhất định phải vào xem!" "Lão Hồ, năm đó, chúng ta đều là những người bình thường trói gà không chặt, pháo đài của bọn quỷ Nhật đó có quỷ dị, chúng ta không có cách nào, nhưng bây giờ, chúng ta không sợ chúng nữa!" "Cho dù chúng có sống lại thì sao, lại tiễn chúng đi chết một lần nữa là được." "Hừ, chỉ như vậy vẫn chưa đủ để giải tỏa mối hận trong lòng ta, ta còn muốn nghiền xương chúng ra tro, linh hồn dùng chân hỏa luyện thành hư vô!" Trong lời nói, Bàn Tử để lộ ra một tia sát khí.

Luồng khí thế này khiến Đại Kim Nha cũng có chút kinh hãi.

Bàn Tử rất nhanh đã thu lại khí thế, khống chế được cảm xúc của mình.

Hồ Bát Nhất cũng bị lời nói của Bàn Tử lay động.

Năm đó nếu không phải những thi thể của đám lính Nhật đó đột nhiên bật dậy, thì căn bản đã không xảy ra chuyện!

Mấy chục người, chỉ còn lại hai người họ trốn thoát.

Tiểu Đinh, càng chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể thoát ra được!

Hồ Bát Nhất đập bàn: "Được, làm tới!" "Bàn Tử, lần này cậu làm không tệ!" "Đó là đương nhiên, liên quan đến chuyện của Tiểu Đinh,

tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Tiểu Đinh năm đó, chính là bạch nguyệt quang của tất cả đàn ông trong đám thanh niên trí thức ấy!

Cha mẹ cô đều là chuyên gia thực vật học nổi tiếng, bản thân cô cũng hát hay múa giỏi, ai ai cũng yêu mến.

Người cũng vô cùng xinh đẹp!

Một cô gái như vậy, ở đâu cũng được chào đón.

Huống hồ, bạch nguyệt quang này lại là bạch nguyệt quang đã khuất, mãi mãi lưu lại trong lòng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Chương 416

Đặc biệt là Bàn Tử!

Dương Tuyết Lỵ có chút không hiểu, cầm lấy tài liệu trên bàn xem.

Cô không phát hiện có gì đặc biệt.

Nếu nói bất thường, chính là họa tiết hoa Bỉ Ngạn này.

Đó là một loài hoa lạ mọc trên con đường Hoàng Tuyền ở Minh giới, còn được gọi là Mạn Thù Sa Hoa.

Bỉ ngạn hoa nở bảy sắc trời, hoa nở hoa tàn một nghìn năm.

Hoa nở lá tàn, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau.

Trong «Cẩu Kinh» có nói: Bỉ ngạn hoa, nở một nghìn năm, tàn một nghìn năm, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau.

Tình không vì nhân quả, duyên đã định sinh tử.

Nó tượng trưng cho một tình yêu không thể chạm tới, đại diện cho sự tiếc nuối của những người yêu nhau không thể ở bên nhau.

Tuy nhiên cũng có một số truyền thuyết, nó còn có những ý nghĩa khác, được coi là biểu tượng của cái chết và sự chia ly, có thể dẫn lối cho linh hồn của người đã khuất.

"Hoa Bỉ Ngạn!" "Chẳng lẽ việc đám lính Nhật đó bật dậy sống lại có liên quan đến hoa Bỉ Ngạn này?" "Đi, chúng ta đi tìm Thẩm gia thôi, chắc hẳn ngài ấy cũng sẽ có hứng thú." Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Dương Tuyết Lỵ cũng nói: "Tôi cũng đi cùng!" Thế là, bốn người liền đến chỗ của Thẩm Hạo.

Mở cửa cho họ là Ngọc Thai phân thân của Thẩm Hạo.

Cỗ phân thân này do trời đất tạo hóa mà thành, ẩn chứa tinh hoa linh tú của trời đất, khí chất cả người so với Thẩm Hạo vẫn có không ít khác biệt.

Linh động hơn, thậm chí còn có một cảm giác cao quý.

Bốn người Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Đại Kim Nha cũng nghi hoặc nói: "Ủa, Thẩm gia sao trông có vẻ khác khác?" Ba người Hồ Bát Nhất đã nhận ra, đây hẳn là phân thân của Thẩm Hạo, nhưng họ không nói ra.

Dù sao Đại Kim Nha cũng không phải người trong giới tu hành, không cần biết nhiều như vậy.

Thẩm Hạo mời mấy người vào đại sảnh ngồi.

"Sao các người lại cùng nhau đến đây?" Bàn Tử mở lời trước tiên: "Thẩm gia, lần này có một ngôi mộ cổ, tôi và lão Hồ muốn đi xem!" "Muốn hỏi xem ngài có hứng thú không." Thẩm Hạo nhìn mấy người một lượt: "Ồ?

Mộ cổ gì?" "Là một ngôi mộ nữ thần Shaman thời Liêu trên thảo nguyên!" Thẩm Hạo có chút bất ngờ: "Có một ngôi mộ nữ thần Shaman?" Bàn Tử gật đầu: "Đúng vậy!" Thẩm Hạo hỏi: "Ngôi mộ này có gì đặc biệt không?" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Có ạ!" "Nói ra thì, đó là một chuyện cũ của mười mấy năm trước!" "Năm đó, tôi và Bàn Tử về quê lao động, được phân đến thảo nguyên, lúc đó cùng đi có mấy chục thanh niên trí thức." "Lúc bấy giờ, mọi người đều đang phá 'tứ cựu', thế là chúng tôi cũng tìm một người dân du mục địa phương dẫn đường, muốn đi tìm ngôi mộ nữ thần nghìn năm trên thảo nguyên để tiến hành phong trào phá 'tứ cựu'." "Kết quả trên đường đi, xe bị hỏng, chúng tôi xuống xe kiểm tra." "Kết quả kinh động đến đám

chuột đồng thảo nguyên (thảo mông tử) ẩn dưới lòng đất." Lũ chuột đồng che trời lấp đất, không biết có đến mấy chục, mấy trăm vạn con, ăn thịt người.

Ngay tại chỗ đã có không ít người bị cắn chết, gặm thành xương trắng.

Trong lúc hoảng loạn, họ đã tìm thấy lối vào của một pháo đài dưới lòng đất của bọn quỷ Nhật, vào trong đó trốn mới thoát được một kiếp.

Sau đó họ mới phát hiện, đây lại là một pháo đài bí mật dưới lòng đất của bọn quỷ Nhật.

Bọn lính Nhật bên trong đều đã chết, nằm la liệt khắp nơi.

Hơn nữa, bên trong còn có rất nhiều tượng đá, trên những pho tượng này đều có hoa văn hoa Bỉ Ngạn trang trí.

Bây giờ nghĩ lại, pháo đài dưới lòng đất của bọn quỷ Nhật đó nhất định có liên hệ rất lớn với mộ nữ thần!

Rất có khả năng là lúc bọn quỷ Nhật xây dựng pháo đài dưới lòng đất đã đào trúng mộ nữ thần, mang những tượng đá bồi táng bên trong ra ngoài, muốn nghiên cứu những thứ bên trong.

Nhưng đột nhiên xảy ra sự cố, khiến mấy trăm tên lính Nhật bên trong đều chết sạch.

Tuy nhiên, cái chết của chúng lại vô cùng kỳ quặc, rất có thể liên quan đến sức mạnh bí ẩn trong ngôi mộ.

Dù sao thì lúc đó, một đám thanh niên trí thức bọn họ đang hăng hái phá "tứ cựu" trong pháo đài, đột nhiên những cái xác khô của lính Nhật đó lại bật dậy sống lại, tàn sát tất cả mọi người.

Điều này vô cùng quỷ dị!

Đinh Tư Điềm vốn có thể cùng nhau thoát ra, cũng vì thang máy gặp sự cố mà hy sinh bản thân, chết ở bên trong!

Thẩm Hạo vừa nghe, trong lòng lập tức đã hiểu rõ.

Đây chẳng phải là tình tiết trong phim «Tầm Long Quyết» sao?

Chỉ có điều, bây giờ đã diễn ra sớm hơn.

"Mộ nữ thần Shaman sao?" "Hoa Bỉ Ngạn, xem ra lại là một bảo bối rất lợi hại!" "Có thể kết nối âm dương, chiêu gọi vong hồn, hồi sinh tử thi, khá lợi hại đấy!" Hơn nữa, dựa theo phim thì nhan sắc của nhân vật cũng rất đỉnh, bất kể là do kỹ xảo hay không, nhưng ở thế giới này, đó chính là người thật việc thật, không có kỹ xảo gì cả.

Thế là Thẩm Hạo mở miệng nói: "Không ngờ trong ngôi mộ nữ thần nghìn năm này lại có sức mạnh triệu hồi vong hồn như vậy, xem ra bên trong không đơn giản đâu!" "Rất có khả năng là liên quan đến hoa Bỉ Ngạn này!" "Ta cũng rất có hứng thú, vậy thì cùng đi xem sao!" Bàn Tử nghe vậy vô cùng vui mừng, cười nói: "Ha ha, Thẩm gia, tôi biết ngay mà, ngài chắc chắn sẽ có hứng thú." "Chuyến này, tôi đã tính cả ngài vào rồi, họ ra giá sáu mươi vạn đô la đấy!" Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ đều kinh ngạc.

"Cái gì?

Nhiều vậy?

Trời đất ơi!" "Bàn Tử, xem ra năng lực kinh doanh của cậu tăng tiến rồi nhỉ, sau này, việc đàm phán kinh doanh cứ giao cho cậu nhé ~" Họ vừa nãy chỉ mải xem tài liệu, không chú ý đến số tiền trong hợp đồng.

Bây giờ đột nhiên nghe thấy, đều kinh ngạc.

Bàn Tử vỗ ngực nói: "Được, giao cho tôi đi, với danh tiếng của Mô Kim Giáo Úy chúng ta, giá này chẳng phải rất hợp lý sao?" Thẩm

Hạo cũng cười.

Quả thực hợp lý, họ chính là những tu sĩ mạnh mẽ!

Ứng Thải Hồng và đoàn tùy tùng, với tư cách là bà chủ lớn của một công ty đa quốc gia và nhân viên đi cùng, đương nhiên phải ở khách sạn hạng sang.

Mà ở Kinh thành, những khách sạn tốt nhất phải kể đến khách sạn Thủ Đô, khách sạn Trường Thành và khách sạn Côn Luân.

Đoàn người của Ứng Thải Hồng ở tại khách sạn Côn Luân, cách Phan Gia Viên cũng không xa.

Thẩm Hạo và bốn người còn lại đã gặp được vị chủ tịch tập đoàn đa quốc gia này, Ứng Thải Hồng, tại khách sạn Côn Luân.

Đó là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nhưng do gia cảnh giàu có, bảo dưỡng rất tốt, trên người còn toát ra một khí chất cao quý.

Bà ta vô cùng coi trọng chuyến viếng thăm của nhóm Thẩm Hạo, đích thân ra tiếp kiến và thương lượng.

Ứng Thải Hồng ở trong một căn phòng hạng sang, có phòng khách riêng.

Bà ta bảo Dương Tử pha trà cho mấy người Thẩm Hạo.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt Ứng Thải Hồng sáng rực nhìn về phía nhóm Thẩm Hạo.

"Các vị chính là Mô kim Giáo úy lừng danh sao?

Thật là ngưỡng mộ đã lâu!" Bà ta nhìn mấy người trước mặt, trong mắt lộ ra một tia kích động.

Nguyên nhân không gì khác.

Ứng Thải Hồng sở hữu Âm Dương Nhãn, lại có chút đặc biệt, có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người thường không thấy được, ví dụ như quỷ quái, yêu khí các loại.

Và hiện tại, trong mắt bà ta, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ ba người đều tỏa ra linh quang, còn Thẩm Hạo thì lại càng không thể nhìn thấu.

Về phần Đại Kim Nha, chỉ là một người bình thường khỏe mạnh hơn một chút, không có gì đặc biệt.

Sau khi mấy người Thẩm Hạo tự giới thiệu, liền cùng Ứng Thải Hồng bàn về chuyện lăng mộ nữ thần Tát Mãn lần này.

Về mục đích thực sự của mình, bà ta tuyệt nhiên không hé răng.

Chỉ nói rằng mình ngưỡng mộ văn hóa cổ đại của Hạ quốc, có hứng thú với các di vật lịch sử trong lăng mộ cổ.

Đã không muốn nói, Thẩm Hạo cũng chẳng quan tâm.

Tuy bà ta có chút đáng thương, nhưng cũng không phải người tốt gì.

Sau vài câu chuyện phiếm, Ứng Thải Hồng liên tục hỏi mấy người có chắc chắn tìm được lăng mộ cổ không.

Điều này đối với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mà nói, đương nhiên không thành vấn đề.

Chương 417

Thế là hai người họ trực tiếp khoe khoang trước mặt Ứng Thải Hồng, chém gió một tràng về đạo phong thủy mộ táng.

Ứng Thải Hồng lại không hề thấy phiền, ngược lại còn rất chăm chú lắng nghe.

Linh quang tỏa ra từ người ba người họ cho thấy họ không phải người thường, chắc chắn có lai lịch lớn.

Mà bà ta còn trông cậy vào ba người tìm được lăng mộ cổ, tìm thấy Bỉ Ngạn Hoa, để có thể chữa khỏi bệnh ung thư não cứu mạng.

Sau đó, Ứng Thải Hồng kể cho nhóm Thẩm Hạo về kế hoạch hành trình của mình, mọi người đều không có ý kiến.

Thế là, ngày hôm sau, cả đoàn liền xuất phát.

Ô Thiền, Doãn Thanh Sương mấy cô gái đều đang tu luyện trong Trùng Cốc, Luyện Thể Quyết đủ cho họ tu luyện một thời gian dài.

Mấy ngày đến Kinh thành, Ứng Thải Hồng đã cử thuộc hạ đi trước chuẩn bị sẵn các vật tư, nhân viên và thiết bị cần thiết, đi trước một bước đến khu vực thảo nguyên.

Chỉ đợi Ứng Thải Hồng dẫn theo Mô kim Giáo úy đích thân đến.

Ứng Thải Hồng thông qua thân phận thương nhân đầu tư nước ngoài, mua được mấy vé giường nằm, mọi người trực tiếp đi đến khu vực thảo nguyên.

Sau khi đến thảo nguyên, thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đã cho xe đến đón từ trước.

Suốt đường đi, Ứng Thải Hồng đều rất khách sáo với nhóm Thẩm

Hạo, đồng thời ra lệnh cho tất cả thuộc hạ phải đối xử với họ một cách lịch sự, không được phép xung đột hay mạo phạm.

Sau mấy ngày vất vả đi đường, mọi người cuối cùng cũng đã vào sâu trong vùng trung tâm thảo nguyên.

Thảo nguyên so với sa mạc tốt hơn nhiều, ít nhất có thể lái xe đi.

Vài ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến gần khu vực căn cứ dưới lòng đất của bọn quỷ tử năm xưa.

Hơn mười năm trôi qua, lối ra của căn cứ dưới lòng đất ban đầu đã sớm bị vụ nổ san thành bình địa, địa hình cũng đã có những thay đổi không nhỏ.

Nhưng thế phong thủy trên phạm vi lớn thì không thay đổi.

Ứng Thải Hồng đã sớm thông qua các thủ tục hợp pháp, xin phê duyệt, bao thầu toàn bộ khu vực rộng hai ba trăm dặm này dưới danh nghĩa thăm dò và khai thác tài nguyên.

Trước đây họ trộm mộ cổ cũng đều dùng thủ đoạn như vậy.

Trừ việc trộm mộ là bất hợp pháp, một số thủ tục đều hợp pháp.

Hơn nữa, chiếm được địa bàn rồi, muốn làm gì bên trong cũng không ai quản, cũng không có người ngoài nào biết được.

Tại đây, họ đã dựng lên một khu doanh trại.

Cách đó không xa, còn có một hồ nước.

Ứng Thải Hồng không vội đi tìm vị trí lăng mộ, mà sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi vài ngày.

Dù sao lăng mộ cổ cũng ở trong khu vực này, không chạy đi đâu được, chỉ mất thêm vài ngày thời gian mà thôi, bà ta cũng không quan tâm.

Mà trong khu doanh trại này, ngoài nhân viên của Ứng Thải Hồng, còn có một lượng lớn thành viên của Hội Linh Tu Hoàn Cầu.

Đều là những người giàu có đến từ khắp nơi trên thế giới.

Lần này, cũng là lấy danh nghĩa Hội Linh Tu Hoàn Cầu tổ chức tụ họp để mời họ đến.

Ứng Thải Hồng quả không hổ là người có Âm Dương Nhãn, cũng có mấy phần bản lĩnh.

Dựa vào sự đặc biệt của Âm Dương Nhãn, bà ta thực sự đã biến cái tà giáo này trở nên vô cùng phát đạt, tín đồ phát triển không ít.

Rất nhiều người đều tin tưởng bà ta không chút nghi ngờ, cho rằng bà ta có thần lực, có thể cứu vớt họ.

Vô cùng cuồng nhiệt!

Thẩm Hạo nhìn mà chỉ biết lắc đầu.

Nhưng anh cũng không quản, những người này toàn là quỷ Tây, cứ để họ về gây họa cho người nước mình đi.

Nghỉ ngơi vài ngày, thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp của thảo nguyên xong, Ứng Thải Hồng mời cả năm người Thẩm Hạo đến.

Bà ta vẻ mặt điềm tĩnh, dịu dàng nhìn mấy người.

Thoạt nhìn, còn tưởng là một phu nhân hiền lành, đức độ.

"Mấy vị, đường sá xa xôi vất vả, đã nghỉ ngơi mấy ngày, tiếp theo đây, phải phiền mấy vị giúp tìm lăng mộ nữ thần trong truyền thuyết rồi!" "Vị trí đại khái của lăng mộ nữ thần, chúng tôi đã xác định được, chính là trong khu vực này, chỉ là chúng tôi không có chuyên gia tinh thông phong thủy, khó mà tìm được mộ huyệt." "Cho nên đành nhờ cậy mấy vị!" Ứng Thải Hồng mặt nở nụ cười nhạt, hơi cúi người chào nhóm Thẩm Hạo.

Hồ Bát Nhất lập tức gật đầu nói: "Ứng nữ sĩ, bà cứ yên tâm, cứ giao cho chúng tôi." Mấy ngày nay, tuy nói là đi chơi, nhưng Hồ Bát Nhất đã đi dạo một vòng khắp khu vực mấy trăm dặm này rồi.

Thông qua 《Lăng Phổ》 và 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, anh đã xem xét khắp xung quanh.

Hơn nữa còn dùng thần thức dò xét, đã xác định được vị trí lối vào lăng mộ nữ thần.

"Vị trí lăng mộ nữ thần, chúng tôi đã tìm thấy rồi, chỉ cần bà sắp xếp người đến cho nổ mìn khai quật, là có thể mở được cửa lăng mộ." "Lăng mộ nữ thần này là một địa cung quy mô rất lớn, đi vào từ cửa chính là cách đơn giản nhất." Ứng Thải Hồng nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trong lòng thầm nghĩ: "Không hổ là Mô kim Giáo úy, lại còn là người linh quang tỏa khắp người, quả nhiên lợi hại." Miệng thì nói: "Thật sao?

Vậy thì tốt quá rồi!" Rồi lại quay sang Dương Tử bên cạnh: "Việc không nên chậm trễ!

Nhanh, Dương Tử, sắp xếp người đi làm việc đi!" Dương Tử cũng vô cùng kinh ngạc, mấy ngày nay anh ta thấy nhóm Thẩm Hạo có vẻ nhàn nhã, còn tưởng họ chẳng có bản lĩnh gì, không ngờ im hơi lặng tiếng đã làm xong việc rồi!

Anh ta liếc nhìn mấy người một cái, rồi đi ra khỏi lều để sắp xếp.

Ứng Thải Hồng rất kích động, không ngờ Mô kim Giáo úy ra tay, hiệu suất lại cao đến vậy?

Tranh thủ mấy ngày nghỉ ngơi đi chơi, đã tìm được vị trí lăng mộ cổ!

Dưới sự sắp xếp của Ứng Thải Hồng, mọi việc diễn ra có trật tự,

người của bà ta rất nhanh đã chuẩn bị xong dụng cụ và thiết bị.

Sau đó, nhóm Thẩm Hạo dẫn Ứng Thải Hồng leo lên một sườn đồi nhỏ gần đó, chỉ về phía tây.

Chỉ thấy mấy ngọn núi thấp bé nằm cách đó không xa.

“Thấy chỗ đó không?

Lăng mộ nữ thần, ở ngay đó!” “Từ đây đi về phía tây, khoảng một ngàn tám trăm mét, chính là nơi có cửa mộ của lăng mộ nữ thần!” Ánh mắt Ứng Thải Hồng tràn đầy kinh ngạc.

Người của bà ta đã lái xe đi về hướng đó.

Sau đó, bà ta cũng đi theo nhóm Thẩm Hạo đến nơi họ nói.

Nữ thần Tát Mãn này cũng là một tu sĩ có pháp lực mạnh mẽ, Tát Mãn của thảo nguyên cũng là một con đường tu hành kỳ đặc.

Là nữ thần Tát Mãn, một nữ thần có địa vị cực kỳ cao quý trong giáo Tát Mãn, lăng mộ của bà ta tự nhiên có nhiều biện pháp bảo vệ, cũng rất bí mật.

Nếu lăng mộ còn nguyên vẹn.

Muốn chỉ dựa vào thần thức mà tìm ra mộ của bà ta, gần như là không thể.

Dùng thần thức dò xét dưới lòng đất, chỉ có thể thấy một lớp đất đá.

Mộ của tu sĩ, bên trong đa phần đều bố trí các thủ đoạn cách ly thần thức dò xét, thậm chí còn có những ngôi mộ được chôn trực tiếp trong không gian khác, không nằm dưới lòng đất.

Nhưng dù vậy, mộ của họ cũng sẽ được chọn ở nơi có phong thủy bảo địa.

Thông qua phong thủy bí thuật, cũng có thể tìm ra được.

Ngoài ra, lăng mộ nữ thần Tát Mãn này vốn dĩ vẫn ổn, nhưng đã bị đám lính Nhật vô tình đào trúng, trận pháp mất hiệu lực, nên mới có thể bị thần thức dò ra.

Hồ Bát Nhất trực tiếp khoanh vùng vị trí cửa địa cung, để đám thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đi lo việc nổ mìn và khai quật.

Mấy việc kỹ thuật như phân kim định huyệt đã làm rồi, chẳng lẽ mấy việc đào hố mở đường này cũng bắt họ làm nốt sao?

Vị trí đã được xác định, mọi thao tác tiếp theo đều đơn giản.

Tự có Dương Tử đi sắp xếp.

Chương 418

Còn bên Thẩm Hạo, thì ở cùng với người của mình một bên.

Ứng Thải Hồng bệnh nặng, cơ thể vẫn còn rất yếu, đã đi nghỉ ngơi.

Thấy Hồ Bát Nhất trở về, mọi người tiếp tục thảo luận.

Bàn Tử nói: "Mấy ngày nay tôi thấy, bà già này không giống người tốt!" "Nhìn cái vẻ thần thần bí bí của bà ta, cái Hội Linh Tu Hoàn Cầu gì đó của bà ta, tôi thấy tám phần là tà giáo!" "Mấy tên quỷ Tây kia, không ít tên bị bà ta lừa cho ngu người!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói: "Đúng vậy, mấy ngày trước, tôi đã đặc biệt tra tư liệu của bà ta." "Nghe nói bà ta bẩm sinh có Âm Dương Nhãn, có chút linh dị, chắc là dựa vào đó để lập ra tà giáo!" "Hơn nữa, bà ta chắc đã mắc bệnh gì đó rất nghiêm trọng, nhìn tóc bà ta đội là tóc giả." "Tôi đã dùng thần thức xem qua, trên đầu bà ta có mấy vết sẹo rất lớn, đó là vết sẹo sau phẫu thuật mở hộp sọ!" "Bệnh của bà ta, e là liên quan đến não, chắc là bệnh nan y, có thể là ung thư não gì đó!" "Cho nên bà ta đặt hết hy vọng sống sót vào ngôi mộ nữ thần này!" Bàn Tử nghe vậy, có chút kinh ngạc: "Hả?

Hóa ra bà già này sắp chết rồi à, đầu óc có vấn đề sao?" Tuy anh cảm thấy Ứng Thải Hồng này có chút kỳ quái, nhưng vì lịch sự, anh không dùng thần thức để dò xét bà ta.

"Vậy trong mộ này rốt cuộc có thứ gì?

Mà lại có thể giúp bà ta chữa khỏi bệnh não để sống tiếp?" Thẩm Hạo lúc này nói: "Theo tôi biết, trong ngôi mộ cổ này, chôn một vị nữ thần, tên là Áo Cổ." "Thân phận của bà ta rất cao, so với vị ở Đông Bắc kia, nữ thần Mãng Cổ còn cao hơn không ít!" "Bà ta vừa là công

chúa hoàng tộc, lại vì thiên phú xuất chúng, vào giáo Tát Mãn tu hành, không quá mấy năm, đã trở thành một tư tế Tát Mãn, tu vi bất phàm, được tôn là nữ thần!" "Và trong tay bà ta, có một món pháp bảo, gọi là Bỉ Ngạn Hoa!" "Uy năng của nó rất mạnh, nghe nói có thể mở ra cánh cửa sinh tử, xuyên qua hai cõi âm dương!" "Có lẽ là được luyện chế từ Bỉ Ngạn Hoa và các dược liệu quý giá trong Minh giới!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, dường như đã nghĩ thông điều gì đó.

"Vậy nói như thế, năm đó đám lính Nhật kia đều sống lại thành xác chết, chính là vì Bỉ Ngạn Hoa này gây ra?" "Mở ra cánh cửa sinh tử, xuyên qua hai cõi âm dương!" "Vậy thì hồi sinh xác chết, chắc chắn cũng không thành vấn đề!" Bàn Tử cũng hiểu ra.

"Nói như vậy, năm đó Đại Gia Tử, còn có Tiểu Đinh Tử, đều là vì Bỉ Ngạn Hoa này?" "Nhưng nó được chôn cùng công chúa Áo Cổ trong mộ, không có ai thúc đẩy, tại sao lại đột nhiên giải phóng sức mạnh, hồi sinh những cái xác khô kia?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Cái này thì tôi không rõ!" Dương Tuyết Lỵ lúc này cũng nói: "Có thể nào là, công chúa Áo Cổ kia, cũng muốn mượn Bỉ Ngạn Hoa để hồi sinh?

Cho nên mới xảy ra tình huống này?" Thẩm Hạo gật đầu: "Rất có khả năng!" "Nhưng xem ra bây giờ, chắc đã xảy ra sự cố gì đó!" "Người chết sống lại, là trái với thiên đạo, cái giá phải trả không hề nhỏ!" "Vụ lính Nhật đào căn cứ dưới lòng đất, e là kiếp nạn của bà ta, kết quả không qua được, bây giờ lại gặp phải chúng ta, bà ta e là đừng hòng sống lại được nữa~" Bàn Tử cười hì hì nói: "He he, đó là chắc rồi!" "Từ xưa bảo vật thuộc về người có đức, Bỉ Ngạn Hoa này ở trong tay nữ thần Áo Cổ hơn một ngàn năm rồi, hoàn toàn bị mai một, vẫn phải về tay Thẩm gia nhà ta, mới là tận dụng hết công năng~" Thẩm Hạo cười nói: "Ha ha, Bàn Tử cậu thật biết nói chuyện, biết nói thì nói nhiều thêm chút nữa đi~" Mọi người nghe vậy, đều bật cười.

Người do Dương Tử sắp xếp hành động rất nhanh, đã cho chuyên gia thuốc nổ chôn sẵn thuốc nổ và kíp nổ, bắt đầu cho nổ định hướng.

"Ầm~" một tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất bay mù mịt, tung cao hơn hai mươi mét.

Đợi khói bụi tan đi, trên mặt đất lộ ra một cái hố lớn đường kính bốn năm mét.

Sau đó, người ta tiến lên gia cố hố, bắt đầu đào xuống dưới.

Một giờ sau, đội công trình đã đào đến đáy, cuối cùng cũng thấy được cánh cửa địa cung bị chôn sâu hơn hai mươi mét trong lòng đất.

Sau đó, đội công trình dưới đáy hố, thông qua bộ đàm báo tin vui cho Dương Tử và những người khác.

"Đào được rồi!

Không gian bên dưới rất lớn, thấy được một cánh cửa đá khổng lồ!

Chắc là cửa chính của lăng mộ cổ!" Dương Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Mã Khắc bên cạnh cũng mặt mày tươi cười.

"Được, gia cố hố cho chắc, tuyệt đối không được để sập, làm xong giàn giáo và cáp treo, chúng ta một lát nữa sẽ qua xem!" Dương Tử ra lệnh cho đội công trình qua bộ đàm.

Sau đó, anh ta chạy đi thông báo cho Ứng Thải Hồng đang nghỉ ngơi trong lều.

Ứng Thải Hồng biết tin, cũng tỉnh táo hẳn lên.

Tiếp đó, bà ta đích thân đến chỗ mấy người Thẩm Hạo, mời họ cùng xuống, cùng nhau thám hiểm lăng mộ.

Thẩm Hạo tự nhiên không từ chối, mấy người cùng nhau đến trước hố.

Việc gia cố thành giếng và chuẩn bị vật tư xuống mộ mất một ít thời gian.

Từ ban ngày kéo dài đến tối.

Mọi người lúc này mới chuẩn bị xong xuôi, bắt đầu xuống mộ.

Lần này Ứng Thải Hồng chuẩn bị rất đầy đủ, chỉ riêng các loại vật tư đã vận chuyển đến mấy xe tải.

Vật tư vô cùng dồi dào!

Tất cả những người chuẩn bị xuống mộ đều đã thay một bộ trang bị, vũ trang đầy đủ.

Quần áo bó sát, găng tay, mũ bảo hiểm, mặt nạ, đều đã đeo lên.

Đi cùng Ứng Thải Hồng còn có hơn mười tên vũ trang cầm súng tiểu liên, bảo vệ an toàn cho bà ta, cũng như đối phó với các tình huống bất ngờ, các loại nguy hiểm trong lăng mộ.

Còn có rất nhiều thiết bị cần thiết cho việc thám hiểm mộ, đều là do Hồ Bát Nhất đề nghị, để Ứng Thải Hồng mua sắm từ trước.

Còn có chim sẻ dùng để dò không khí trong mộ, v.v.

Nhưng mà, người chủ chốt xuống mộ, chủ yếu vẫn phải xem mấy người Thẩm Hạo, đám người của Ứng Thải Hồng, trước đây đào mấy ngôi mộ nhỏ bình thường còn được, lần này là lăng mộ nữ thần Tát Mãn, nếu để bà ta tự làm, e là tất cả đều phải bỏ mạng trong đó.

Đứng trước cửa hầm, Thẩm Hạo trực tiếp nói với Ứng Thải Hồng: "Ứng nữ sĩ, ngôi mộ cổ này không đơn giản!" "So với những ngôi mộ cổ mà các người từng đào trộm, có sự khác biệt về bản chất!" "Cho nên, lát nữa sau khi xuống dưới, các người phải nghe

theo sự sắp xếp của chúng tôi, tuyệt đối không được tự ý hành động, động lung tung vào đồ vật trong mộ!" "Nếu không, kích hoạt bẫy rập cơ quan, chết rồi, thì đừng trách chúng tôi!" "Lời thì, tôi chỉ nói bấy nhiêu thôi, nghe hay không, bà tự quyết định là được." "Ngoài ra, tôi còn muốn khuyên các người một câu, tuyệt đối đừng có ý đồ gì với chúng tôi, nếu không, hậu quả các người tự gánh!" Thẩm Hạo cười hề hề nói xong, sau đó, liền không quan tâm đến họ nữa.

Ánh mắt Ứng Thải Hồng, ngược lại không có gì thay đổi, bà ta đã sắp chết, chỉ cần có thể lấy được Bỉ Ngạn Hoa để kéo dài mạng sống, mọi chuyện đều dễ nói, bà ta cũng không quan tâm.

Ngược lại là Dương Tử và Mã Khắc ở bên cạnh, đều có chút không phục, sắc mặt có chút khó coi.

Dương Tử sắc mặt bất bình muốn xông lên cãi lại vài câu, nhưng bị Ứng Thải Hồng kéo lại, lắc đầu với anh ta.

Ứng Thải Hồng gật đầu nói: "Được rồi, vậy phiền Thẩm tiên sinh và các vị~" Sau đó, bà ta không nói một lời, chờ đợi xuống mộ.

Toàn bộ miệng hố đã được dùng gỗ dựng thành giàn giáo cố định, sẽ không còn nguy cơ sạt lở.

Mà ở đó, trên giàn giáo còn lắp đặt một thang máy đơn giản, có thể dễ dàng đưa mọi người xuống.

Đại Kim Nha nhìn cảnh này, không khỏi chép miệng: "Đúng là người so với người tức chết, còn hơn cả so với chó!" "Người ta trộm mộ, rầm rộ phô trương, bao cả khu đất, đội công trình dùng thuốc nổ, còn lắp cả thang máy!" "Nghĩ lại đám trộm mộ bình thường, một cái xẻng đào sống đào chết, còn phải lén lén lút lút, sợ bị người ta phát hiện." "Hoàn toàn không thể so sánh được!" Bàn Tử lắc đầu nói: "Kim gia, sao mà giống nhau được?

Mấy tay thổ phu tử bình thường, sao so được với chủ tịch tập đoàn đa quốc gia người ta?

Có thể so được sao?" "Nếu so với chúng ta, họ cũng chẳng là gì cả!" Hồ Bát Nhất gật đầu, lời này nói rất có lý.

Họ là ai chứ, bây giờ xuống mộ, còn không cần đào hố, trực tiếp độn thổ xuống.

Đến dấu vết cũng không để lại. …..

Rất nhanh, thang máy đã được điều chỉnh xong, đã qua kiểm tra an toàn.

Mọi người đi thang máy, xuống dưới lòng đất sâu mấy chục mét.

Dưới này, là một hang động tự nhiên, không gian không nhỏ.

Nhưng phần lớn không gian trong đó, đều được dùng để xây dựng lăng mộ công chúa Áo Cổ.

Theo tình tiết phim trong ký ức, vị trí phòng mộ chính của công chúa Áo Cổ, nằm ngay dưới hồ nước kia.

Lối vào lăng mộ, ở phía nam hồ nước, cách hồ cũng không xa.

Không khí trong hang động này, cũng đã được Ứng Thải Hồng sắp xếp người dùng quạt gió thổi qua một lượt, đưa không khí trong lành từ bên ngoài vào.

Phía bắc không gian hang động, một cánh cửa đá hình vòm, sừng sững trên vách đá.

Trước cửa, còn có bậc thềm, những cột đá vương vãi.

Đây là thần đạo phía trước lăng mộ.

Nhưng tất cả đều bị bịt kín dưới lòng đất.

Cửa mộ là một cánh cửa đá lớn, rất dày và nặng, muốn dùng sức

người đẩy ra, cơ bản là không thể.

Ứng Thải Hồng cũng lười để người tốn sức, trực tiếp cho đội thuốc nổ ra tay, dùng thẳng thuốc nổ phá tung.

Lại một tiếng "BÙM".

Cửa lớn vỡ tan tành, đổ sập ầm ầm.

Lộ ra phía sau cửa một con đường mộ hẹp dài, tối om.

Không khí bị hút vào trong, phát ra một tiếng kêu quỷ dị, tựa như tiếng quỷ gào thét~ Trừ mấy người Thẩm Hạo, đám người của Ứng Thải Hồng đều bị dọa giật mình, không nhịn được lùi lại mấy bước.

Đợi mấy giây, thấy không có chuyện gì xảy ra, họ mới thả lỏng, chuẩn bị tiến vào đường mộ.

Mã Khắc trong bộ vest tự mình dẫn đội, tay cầm một cây gậy màu đen, đi về phía trước.

Chương 419

Kết quả, cả đám người vừa đi đến cửa.

Thì thấy một con quái vật khổng lồ từ trong đường mộ bay ra.

Dọa Mã Khắc kinh hãi hét lên liên tục, cây gậy trong tay không ngừng vung vẩy, những người khác cũng đều hoảng sợ, lùi lại né tránh.

Con quái vật này, có hình dạng một con thú kỳ dị, màu sắc sặc sỡ, lơ lửng trong không khí, lao ra ngoài.

Nhưng, vừa lao ra khỏi cửa mộ vài mét, đã tan biến không còn tăm hơi.

Khiến cho mấy người Thẩm Hạo được một phen xem trò cười.

"Ha ha ha~" "Đúng là đồ nhà quê, xem ra, họ chưa từng vào ngôi mộ lớn nào, toàn là mấy trò trẻ con!" Thấy Mã Khắc vung gậy, lùi đến trước mặt mình, Bàn Tử nắm lấy vai anh ta, mặt đầy vẻ chế giễu nói: "Loạn cái gì mà loạn?" "Xem cái bộ dạng chưa từng thấy đời của các người kìa!" "Đây chẳng qua chỉ là màu vẽ từ ngàn năm trước trong mộ gặp không khí tạo thành hiện tượng bốc hơi dị thường, có gì mà sợ!" "Trong các lăng mộ thời Liêu Kim, đây là thủ đoạn thường dùng, dùng màu vẽ dễ bay hơi, vẽ ra các hình thù thần quái, nếu có người mở lăng mộ, màu vẽ sẽ bốc hơi trong nháy mắt, theo luồng khí lao ra, có thể dọa chết đám trộm mộ thông thường!" "Coi như là một cơ quan phòng ngự!" Nghe Bàn Tử nói vậy, đám người Ứng Thải Hồng mới thở phào nhẹ nhõm.

Ứng Thải Hồng dùng khăn tay che mũi, nhìn vào trong mộ, nhưng bên trong tối om, không thấy được gì.

Sau đó, mấy người Thẩm Hạo đi đầu vào trong mộ.

Có Mô kim Giáo úy đi trước, bên Ứng Thải Hồng mới yên tâm đi theo vào.

Ở lối vào đường mộ, có mấy tấm bia đá đổ nát, rõ ràng là bị vụ nổ vừa rồi làm gãy.

Trên tường hai bên, còn có một số bức bích họa đã phai màu.

Lúc này, Bàn Tử lại nhắc nhở đám người Ứng Thải Hồng phía sau: "Lát nữa, các người thấy đồ trong mộ, đừng có động lung tung nhé?

Nếu không kích hoạt cơ quan, xảy ra chuyện, hậu quả tự gánh!" Ứng Thải Hồng gật đầu: "Được, các anh yên tâm, tôi sẽ quản thúc họ!" Tiếp tục đi sâu vào, bên trong còn có không ít xác khô chôn theo.

Trong đó còn có một cái xác khô cưỡi ngựa, trên bụng, có gắn một tấm đồng khắc hình Bỉ Ngạn Hoa.

Ứng Thải Hồng ánh mắt ngưng lại, chú ý đến thần sắc của bà ta, Dương Tử thuận theo ánh mắt nhìn qua, cũng thấy được tấm đồng khảm trên thi thể.

Thế là anh ta lập tức mở miệng nói: "Tôi đi lấy nó cho bà!" Ứng Thải Hồng vừa định gật đầu đồng ý, lại đột nhiên nhớ đến lời dặn của nhóm Thẩm Hạo.

Bà ta lập tức kéo Dương Tử lại, bảo anh ta đừng động vội.

"Đừng động vội, đi tìm Thẩm tiên sinh, để họ đến xem." Ứng Thải Hồng sớm đã nhìn ra, Thẩm Hạo là đầu lĩnh của mấy Mô kim Giáo úy này, mấy người kia đều nghe theo anh.

Dương Tử lập tức nhanh chân tiến lên, gọi mấy người Thẩm Hạo lại.

Thẩm Hạo dẫn Hồ Bát Nhất và mấy người đi đến bên cạnh Ứng Thải Hồng, nói: "Xem ra Ứng nữ sĩ thật sự đã để tâm lời tôi nói." "Trong loại lăng mộ cổ này, chính là phải cẩn thận hết mức có thể, mới có thể an toàn, giữ được tính mạng!" Thẩm Hạo nhìn về phía cái xác khô cưỡi ngựa, chỉ vào tấm đồng trên bụng xác khô: "Chính là cái đó phải không?" Ứng Thải Hồng gật đầu: "Đúng vậy, có cơ quan không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Đương nhiên có cơ quan, bảo tất cả mọi người lùi ra xa một chút!" Ứng Thải Hồng ra hiệu cho Dương Tử, anh ta lập tức phất tay, cho mọi người lùi lại.

Mọi người trực tiếp lùi ra xa hơn mười mét.

Bên Thẩm Hạo, cũng dẫn họ lùi lại mấy mét.

Sau đó, anh đưa tay ra, pháp lực dẫn động, tấm đồng trên bụng thi thể, trực tiếp bị anh cách không hút tới, bay vào tay anh.

Pháp lực cuộn một vòng, bụi bặm và các chất độc trên tấm đồng, đều bị thanh lý sạch sẽ.

Chiêu này, trực tiếp khiến đám người Ứng Thải Hồng mở mang tầm mắt, đầy vẻ kinh ngạc.

"Ôi Chúa ơi, đây là...

đây là dị năng sao?

Hay là thần tích?" Mã Khắc không nhịn được thốt lên.

Ứng Thải Hồng và Dương Tử cũng phát ra những tiếng kinh ngạc.

"Chỉ là tiểu xảo thôi, đừng quá kinh ngạc!" Thẩm Hạo đưa tấm đồng cho Ứng Thải Hồng, bà ta cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng.

Lúc này, cơ quan bị kích hoạt, bệ đá dưới chân con ngựa khô kia nâng lên một đoạn.

Xung quanh cũng truyền ra tiếng cơ quan chuyển động.

Cơ quan trong ngôi mộ này, được bảo tồn rất tốt, đến nay vẫn có thể hoạt động bình thường.

Bỗng nhiên, một trận gió từ sâu trong hang động thổi ra.

Con ngựa và người khô kia, bỗng nhiên đều phong hóa thành tro bụi, thổi bay tứ phía.

Nếu còn đứng ở vị trí vừa rồi, chắc chắn sẽ bị tro bụi dính vào.

Tro bụi của những cái xác khô này, đều có kịch độc!

Có thể biến người thành quái vật khát máu.

Tro bụi khuếch tán, cuốn về phía mọi người.

Thẩm Hạo nheo mắt lại.

Chưa đợi anh ra tay, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã ra tay trước.

Đánh ra pháp lực, đem toàn bộ tro bụi đè xuống, nén thành một quả cầu, ném sang một bên.

Chiêu này, lại một lần nữa khiến Ứng Thải Hồng và những người khác chấn động.

Những ý đồ xấu trong lòng, cũng bị dẹp xuống.

Bàn Tử quay đầu nói với Ứng Thải Hồng và mọi người: "Thấy chưa, trong ngôi mộ cổ này, đâu đâu cũng là cơ quan, mỗi cái đều lấy mạng người." "Các người không nghĩ rằng, tro của những cái xác khô này, chỉ là tro bụi bình thường chứ?" Nếu có người không sợ chết, có thể thử chạm vào xem.

Mọi người đều lắc đầu, chuyện mất mạng này, không ai dại dột làm.

Cơ quan này coi như đã qua, nhưng, tiếp theo, vẫn còn.

Đoạn đường mộ này, đã đến ngã rẽ.

Mấy người Thẩm Hạo đi đến giữa ngã rẽ, nhìn xung quanh.

Tính cả con đường vừa đi, tổng cộng có tám cửa hang, tám lối đi.

Được xây dựng theo cấu trúc Bát Quái, nhưng trong mỗi cửa hang, đều có một bức tượng con giáp.

Có ngựa, dê, gà, chó, chuột, hổ, thỏ, rắn.

Mà lối vào ở phía nam là ngựa, thuộc quẻ Ly.

Hình thành thế trận Bát Quái.

Bát Quái và âm dương ngũ hành, thiên can địa chi, đều có quan hệ tương ứng, mà mấy bức tượng con giáp ở đây, hoàn toàn không theo quan hệ tương ứng đó.

May mà trận pháp của ngôi mộ cổ này đã bị bọn quỷ tử phá hủy, nếu không, ải này còn phải tốn chút sức.

Hồ Bát Nhất nhìn mấy pho tượng này, trong lòng nhanh chóng tính toán.

"Khảm Ly, Thủy Hỏa Ký Tế, thịnh cực tất suy, không đúng!" "Khôn Ly, Địa Hỏa Minh Di, sự việc sẽ từ tối chuyển sáng, nhưng cần phải chờ, cũng không đúng!" "Càn Ly, Thiên Hỏa Đồng Nhân, trên dưới hòa hợp, tiên nhân chỉ lối, lợi cho việc đi lại!" Sau khi Hồ Bát Nhất tính ra đáp án, lập tức mở miệng nói: "Lối ra ở chỗ Tuất Cẩu!" Thế là, mọi người liền đi về phía lối đi có con chó, đến trước một vách đá.

Dưới vách đá này, là một khe vực sâu không thấy đáy, rất sâu!

Thẩm Hạo nhìn phương hướng, rất nhanh đã tìm được đường, men theo khe vực đi sang một bên, không lâu sau, đã đến trước một cây cầu treo.

Cây cầu treo này, lấy dây xích làm khung, treo lơ lửng trên không

trung của khe vực.

Phía trên không phải là ván gỗ, mà là phiến đá.

Đi qua cây cầu, đến một bãi đất bằng.

Mà đối diện bãi đất, là một rừng đá trông như những cây xương đùi cắm trên mặt nước.

Bên dưới là một con sông ngầm, tượng trưng cho sông Minh Hà.

Giữa rừng đá lại có những cây cầu đá dây xích nối liền.

Nhưng, trong vô số cây cầu đá này, chỉ có một con đường là đúng.

Chương 420

Những phiến đá trên các cây cầu còn lại, đều dùng chất liệu lân thạch đặc biệt, một khi có ma sát, sẽ bốc cháy, nuốt chửng con người.

Hồ Bát Nhất trong lòng dùng Bát Quái tính toán một lượt.

Người thiết kế lăng mộ này, rất thích dùng Bát Quái, có thể thấy từ lối vào.

Đương nhiên, cũng có thể dùng phương pháp đơn giản hơn để phá giải, thần thức quét qua một cái, tự nhiên có thể dễ dàng phân biệt được.

Con đường này, khá là lắt léo, đi mấy vòng.

Mấy người Thẩm Hạo cũng không nói lời thừa, giải thích cho Ứng Thải Hồng và họ về Bát Quái, cơ quan thuật số gì đó, trực tiếp đi đầu đạp lên cầu đá men theo con đường sống mà đi qua.

Ứng Thải Hồng thấy vậy, cũng phất tay cho thuộc hạ, lập tức theo sau.

Trên những cột đá của cây cầu treo này, cũng có cơ quan khác, trong một cái hốc ở cột đá trên con đường sống, có một cái xác khô, bụng khảm một tấm đồng Bỉ Ngạn Hoa, nếu lấy nó xuống, sẽ lập tức kích hoạt cơ quan, đốt lên lửa lân, thiêu chết người trên cầu treo.

Thẩm Hạo lại một lần nữa nhắc nhở: "Chú ý đừng động lung tung vào đồ vật!" Sau đó, liền tự mình dẫn Hồ Bát Nhất và mấy người đi về phía trước.

Lăng mộ cổ đã tìm thấy, con đường sống cũng đã chỉ ra, nếu họ còn tự tìm chết đi động vào đồ vật bên trong, kích hoạt cơ quan, thì chỉ có thể tự trách mình.

Thẩm Hạo cũng lười làm bảo mẫu cho họ, lại không thân quen, hơn nữa đám người này không phải thứ tốt đẹp gì, chết thì chết.

Trực tiếp đi nhanh men theo cầu treo đến bờ đối diện.

Ứng Thải Hồng thấy vậy, cũng không thể không nhanh chóng theo sau, nếu không chậm chân, không theo kịp, đi nhầm đường, thì toi đời.

Sau khi Ứng Thải Hồng qua đến nơi, bà ta nói với Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, tấm đồng đó rất quan trọng, nhất định phải lấy được, đó là chìa khóa quan tài của nữ thần!" Thẩm Hạo nghe vậy, cách không lấy tấm đồng Bỉ Ngạn Hoa kia qua.

Thẩm Hạo nhớ, đây đúng là chìa khóa mở quan tài của nữ thần.

.....

Tấm đồng vừa được lấy đi, chưa quá mấy giây, một ngọn lửa lân màu xanh lục lập tức lan ra, đốt cháy toàn bộ những cây cầu treo.

Tiếp đó, mọi người lại đến một quảng trường dưới lòng đất.

Xung quanh quảng trường, không ít cột đá đổ nát nằm rải rác trên mặt đất.

Còn có tám pho tượng thần, chia ra tám hướng, có thể thấy, người thiết kế lăng mộ này thật sự rất thích Bát Quái.

Theo lẽ thường, cần phải phá giải cơ quan ở đây mới tìm được lối đi chính xác.

Trong nguyên tác, họ tìm ra lối đi một cách tình cờ, không hề có logic, hoàn toàn dựa vào may mắn.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, đã tìm thấy con đường chính xác.

Bên dưới tám pho tượng đều có lối đi, chỉ có điều, chỉ một trong số đó là sinh môn.

Bảy lối còn lại bên trong đều đầy rẫy cơ quan, cạm bẫy, hơn nữa, lối đi cũng không dài.

Dù sao thì khối lượng công trình cũng chỉ có thế.

Có cơ quan cạm bẫy là đủ để đảm bảo an toàn cho lăng mộ.

Muốn tìm được sinh môn chính xác, đối với một tu sĩ đã tu luyện ra thần thức thì vẫn rất dễ dàng.

Đám người Ứng Thải Hồng nhanh chóng đuổi kịp, bà ta bước lên hỏi Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, tiếp theo nên đi thế nào?

Ở đây hình như không có đường!" Bàn Tử gọi Ứng Thải Hồng: "Bà chủ Ứng, tôi biết bà rất vội, nhưng cứ từ từ đã.

Cứ xem chúng tôi đây là được!" Sau đó, Thẩm Hạo vung tay, một luồng pháp lực trực tiếp đánh vỡ lưỡi của pho tượng đá phía đông bắc, để lộ ra một lối đi.

"Đi thôi!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lỵ mấy người lập tức đi theo.

Đám người Ứng Thải Hồng trong lòng càng thêm kính sợ.

Bà ta cũng lập tức dẫn thuộc hạ đi theo, chui vào miệng pho tượng.

Đi dọc theo một lối đi dốc xuống, họ tiến vào không gian hang động dưới lòng đất, nơi lăng mộ thực sự tọa lạc.

Trên vách lối đi còn khắc họa những hoa văn Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ.

Điều này khiến Ứng Thải Hồng xác nhận rằng họ đã đi đúng đường.

Lòng bà ta dần dần kích động, không ngờ lần này lại thuận lợi đến thế, đã vào được mộ Nữ Thần, lại còn tránh được vô số cơ quan, trực

tiếp đến thẳng nơi đặt lăng mộ.

Cuối lối đi cũng là miệng của một pho tượng đá.

Ra khỏi lối đi, mọi người bước vào một không gian dưới lòng đất tràn ngập ánh sáng màu tím.

Ánh sáng chiếu xuống từ trên đỉnh, thỉnh thoảng lại chao đảo vài cái, tựa như đang ở dưới nước.

Dương Tuyết Lỵ rất nhanh đã phản ứng lại.

"Chúng ta đang ở đáy hồ sao?" Trên đỉnh đầu là một khối tử thủy tinh khổng lồ.

Mọi người dùng thần thức dò xét, liền thấy được nước hồ phía trên khối thủy tinh.

Trên vách tường xung quanh còn vẽ rất nhiều bích họa màu sắc rực rỡ.

Nhìn kỹ lại, trên đó ghi lại câu chuyện về Bỉ Ngạn Hoa!

Đám người Ứng Thải Hồng đi theo sau, vô cùng kích động, cuối cùng cũng tìm được nơi cần tìm.

"Sắp tìm được Bỉ Ngạn Hoa rồi, bệnh của mình có thuốc chữa rồi." Ứng Thải Hồng thầm nghĩ trong lòng.

Mọi người đi dọc theo bích họa trên vách núi, vừa đi Dương Tuyết Lỵ vừa giải thích về chúng.

Hồ Bát Nhất nhìn sang Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Tuyết Lỵ, cô có hiểu trên bức bích họa này nói gì không?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

"Mấy nghìn năm trước, trời đất nứt ra, vị tư tế Tát Mãn đầu tiên trên thảo nguyên nhận được thần khải, có một món thần vật từ trên trời giáng xuống, được vị tư tế Tát Mãn này tìm thấy." "Nó có thể xuyên qua hai giới Âm Dương, khiến người chết sống lại!" "Cho đến

hơn một nghìn năm trước, món bảo vật này được truyền thừa đến tay Nữ Thần Tát Mãn Áo Cổ." "Trong tay bà, món bảo vật này mới thực sự thể hiện uy năng mạnh mẽ, từ đó mới biết được tên của nó là Bỉ Ngạn Hoa!" "Mỗi khi đêm tàn ngày rạng, Bỉ Ngạn Hoa sẽ nở rộ!" "Đả thông cánh cửa sinh tử Âm Dương!" Hồ Bát Nhất cũng nhớ lại, năm đó, Đinh Tư Điềm cũng từng nhắc đến Bỉ Ngạn Hoa, nói rằng nó có thể kết nối sinh tử.

Anh ta sắc mặt kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Ứng Thải Hồng.

"Bà chủ Ứng, không lẽ bà đến đây chính là vì Bỉ Ngạn Hoa?" Ứng Thải Hồng gật đầu, rồi nói với vẻ đại nghĩa lẫm liệt: "Tận thế sắp đến, nhân loại sắp bị hủy diệt, Bỉ Ngạn Hoa chính là hy vọng cuối cùng, chỉ có tôi mới có thể cứu vớt nhân loại!" Phía sau bà ta còn có rất nhiều đồ tử đồ tôn của Hoàn Cầu Linh Tu Hội, sao bà ta có thể bỏ lỡ cơ hội này để tuyên truyền một phen chứ.

Hơn nữa, còn có thể tiện thể che giấu mục đích thật sự của mình.

Hiện tại, những người trong Hoàn Cầu Linh Tu Hội đâu biết bà ta chỉ là một bà già sắp chết vì u não, vẫn còn coi bà ta là tôn sư pháp lực vô biên!

Bàn Tử thấy bộ dạng đại nghĩa lẫm liệt này của Ứng Thải Hồng thì chỉ muốn cười.

Mấy kẻ cầm đầu tà giáo, cứ làm như mình là chúa cứu thế, thật sự coi mình là nhân vật lớn, nói dối lừa người mấy năm, e rằng đến chính mình cũng tin vào lời lừa dối đó rồi.

Ứng Thải Hồng đang thao thao bất tuyệt, thể hiện sự vĩ đại của mình với đám đồ tử đồ tôn phía sau.

"Chỉ cần lấy được Bỉ Ngạn Hoa, tôi có thể cứu thế nhân thoát khỏi cái chết!" Thẩm Hạo chỉ cười cười, không để tâm.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lỵ cũng chỉ cười, không đáp lời Ứng Thải Hồng.

Mấy người họ đều biết rõ, người này đã điên rồi.

"Được rồi, không nói những chuyện này nữa, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Trước mặt mọi người lại là một cây cầu dây xích chật hẹp bắc qua vực sâu, dẫn đến nơi đặt quách của Nữ Thần!

Nơi này không hề xây dựng cung điện kiến trúc gì lớn lao, chỉ là cải tạo trên nền tảng hang động, lấy hang động làm mộ thất.

Cầu dây xích không dài, chỉ vài chục mét, sau khi đi qua một lối vào có hình thù kỳ lạ như cánh hoa, mọi người cuối cùng cũng đến trước quách của Nữ Thần Áo Cổ.

Toàn bộ đài quách được xây trên một bệ cột đá, được con người tạo thành hình dạng Bỉ Ngạn Hoa.

Mà đài quách nơi đặt quách của Nữ Thần chính là vị trí nhụy hoa, ngay cả quách cũng có hình dạng một nụ hoa.

Nếu quách được mở ra, sẽ giống như Bỉ Ngạn Hoa nở rộ.

Chìa khóa để mở quách chính là ba miếng đồng bàn.

Chương 421

Một trong số đó đang ở trong tay Ứng Thải Hồng.

Đây cũng là lý do vì sao khi thấy đồng bàn trong mộ, bà ta nhất định phải lấy được.

Quách hình Bỉ Ngạn Hoa này có ba chiếc lá, trên mỗi chiếc có một tượng mặt quỷ, trên trán có một khuyết khẩu, chính là nơi để khảm ba miếng đồng bàn.

Lắp vào rồi xoay, là có thể mở quách.

Ứng Thải Hồng lấy đồng bàn ra, đưa cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

"Lão Hồ, thứ này giao cho các cậu đấy, các cậu làm đi." Bàn Tử gật đầu, nhận lấy đồng bàn: "Được thôi, Thẩm gia, ngài cứ xem cho kỹ đây!" Hồ Bát Nhất thắp một ngọn nến ở góc đông nam, xem như tuân thủ quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy.

Ba người mỗi người cầm một miếng đồng bàn, lần lượt đến ba mặt của Bỉ Ngạn Hoa, lắp chúng vào.

Quách của Nữ Thần Áo Cổ, như hoa sen nở rộ, từng cánh từng cánh mở ra.

Và Nữ Thần Tát Mãn Áo Cổ nằm trên đài sen ở giữa.

Đài sen nâng lên, để lộ Nữ Thần Áo Cổ mặc bộ vu bào màu vàng đỏ, đầu đội mặt nạ quỷ ác ma bằng vàng, trong lòng ôm Bỉ Ngạn Hoa.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy bàn tay lộ ra ngoài của vị Nữ Thần Tát Mãn này lại không hề có vẻ khô héo.

Vẫn sống động như thật, tựa như người sống!

Theo định luật nhân vật chính, ba người Hồ Bát Nhất mở quan tài tất sẽ gặp chuyện, quả là tay thối.

Dị biến lập tức xảy ra.

Đột nhiên, ngọn nến mà Hồ Bát Nhất thắp ở góc đông nam, lập tức chuyển sang màu xanh lục.

Ánh nến quỷ dị màu xanh lục chiếu lên người mấy người họ.

Nhóm người Ứng Thải Hồng vẫn đang đợi trên bệ đá bên ngoài, không lại gần quách.

Họ cũng bị sự thay đổi quỷ dị này dọa cho giật nảy mình.

Nói ra thì, họ đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ, nhưng chưa từng gặp phải tình huống quái dị như thế này.

Trước đây họ đào mộ, đều rầm rộ như khảo cổ, lật tung cả mộ huyệt lên, phơi dưới ánh nắng mặt trời, dùng cách này để trừ tà.

Hơn nữa, đó đều là những ngôi mộ cổ nhỏ, những ngôi mộ lớn thực sự, họ làm sao mà tìm được.

Trong những ngôi mộ đó, dù có chút quỷ dị do tà khí sinh ra, cũng đều không mạnh, bị ánh mặt trời chiếu rọi cũng sẽ bị tiêu diệt.

Nơi này, có thể nói là lần đầu tiên họ thực sự bước vào một ngôi mộ lớn dưới lòng đất có quy mô như vậy.

Ứng Thải Hồng có Âm Dương Nhãn, ngay khoảnh khắc ngọn nến chuyển sang màu xanh, bà ta liền thấy âm tà chi khí trong mộ bỗng chốc trở nên nồng đậm.

Bà ta lập tức nhận ra, sự đáng sợ của ngôi mộ cổ này thật sự vượt xa sức tưởng tượng của mình.

Bà ta lập tức quay đầu nhìn Thẩm Hạo cách đó không xa, lại thấy anh vẫn bình thản ung dung, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là, một tiếng "loảng xoảng" vang lên.

Hóa ra, một vòng mặt đất xung quanh đài quách đã vỡ nát, để lộ ra một vực sâu không thấy đáy bên dưới.

Tuy nhiên, điều khiến đám người Ứng Thải Hồng hoàn toàn không ngờ tới là, ba người Hồ Bát Nhất lại lơ lửng giữa không trung, hoàn toàn không có ý định rơi xuống.

"Đây...

đây là..." "Lại có thể bay sao?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn xuống vực sâu dưới chân, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Lão Hồ, cậu mau nhìn kia, lá cờ đó!" Chỉ thấy ở độ sâu trăm mét bên dưới, lại chính là pháo đài dưới lòng đất của bọn Quỷ Tử năm xưa.

Bọn chúng cũng thật biết chọn chỗ xây pháo đài, lại xây ngay bên dưới quách của Nữ Thần Áo Cổ!

Lá cờ đỏ đó chính là lá cờ họ mang theo khi tiến vào mộ Nữ Thần Áo Cổ để "phá tứ cựu" mười mấy năm trước.

Nằm ngổn ngang trên mặt đất chính là thi thể của những thanh niên trí thức năm đó, cùng với xác khô của lũ chó săn chết tiệt kia!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức bay thẳng xuống dưới.

Phía dưới quách của Nữ Thần Áo Cổ là một cây cột lớn được bọc đồng sắt, trên đó đầy những phù điêu, nội dung toàn là tử thi, khô lâu, bạch cốt.

Trên đó không chỉ có phù điêu mà còn có cả xương cốt thật, đều là của những nô lệ bị tuẫn táng!

Toàn bộ trông như một cây cột sắt thông thiên, cắm thẳng xuống đáy vực sâu bên cạnh pháo đài.

Để tạo ra một cây cột đồng sắt khổng lồ như vậy, rõ ràng không phải là điều người phàm có thể làm được.

Đây chắc chắn là bút tích của tu sĩ Tát Mãn giáo.

Cây cột khổng lồ và các tầng đá bên cạnh còn được nối với nhau bằng không ít dây xích.

Ở độ sâu trăm mét bên dưới, trên một bệ đá cạnh khe nứt vực sâu, một pháo đài dưới lòng đất của bọn Quỷ Tử được xây dựng ở đó.

Ánh sáng màu tím từ trên đỉnh chiếu xuống, soi sáng cả khu vực bên dưới.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trong nháy mắt đã đáp xuống mặt đất của pháo đài.

Cảnh tượng thảm khốc của những thanh niên trí thức trước khi chết năm xưa lại một lần nữa hiện ra trước mắt hai người.

Hồ Bát Nhất đầy vẻ thổn thức: "Hai mươi năm rồi, cuối cùng cũng quay lại chốn cũ!" Bàn Tử sắc mặt trầm ngưng, ánh mắt đầy sát khí, nặng nề thở ra một hơi.

"Lão Hồ, cậu thu dọn hài cốt của họ đi, mang ra ngoài tìm một nơi phong thủy bảo địa mà an táng, cũng không uổng công một thời đồng đội!" "Còn có Tiểu Đinh!" "Tôi phải đi tìm cô ấy!" Sức sát thương của "ánh trăng sáng" quá lớn, đặc biệt là "ánh trăng sáng" đã khuất, đó là vẻ đẹp vĩnh viễn lưu lại trong tim.

Không ai có thể thay thế.

"Ánh trăng sáng" đã khuất là "ánh trăng sáng" đẹp nhất.

Cũng là lợi hại nhất!

Bàn Tử lập tức phóng thần thức, bao trùm tứ phía.

Pháo đài của quân Quan Đông này nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng không lớn.

Thần thức của Bàn Tử trong một niệm đã bao trùm toàn bộ pháo đài, từng li từng tí đều hiện rõ trong thần niệm của anh.

Rất nhanh, anh đã tìm thấy vị trí của chiếc thang máy năm xưa, trực tiếp hóa thành tàn ảnh bay qua đó.

Anh bay thẳng đến đáy giếng thang máy, bắt đầu tìm kiếm.

Vụ nổ lớn năm đó đã gây ra một đám cháy dữ dội.

Hài cốt của Đinh Tư Điềm đã bị thiêu đến mức không thể nhận ra.

Quần áo cũng cháy hết.

Chỉ còn lại một bộ hài cốt cháy đen.

Trong giếng thang máy này chỉ có một bộ hài cốt của cô, nên rất dễ nhận ra.

Bàn Tử lập tức lấy ra một tấm vải trắng, liệm thi thể của Đinh Tư Điềm lại, mang về quảng trường của pháo đài, hội ngộ với Hồ Bát Nhất.

Bên phía Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ cũng đã xuống cùng anh.

Họ đã thu dọn xong thi thể của tất cả các thanh niên trí thức, đặt chung một chỗ.

Sau đó, dùng pháp lực bao bọc, thu họ vào trong nhẫn trữ vật.

Bàn Tử bên này lại không thu vào, anh muốn cõng trên lưng.

Sau đó, hai người bay lên, đến phía trên pháo đài.

Chương 422

“Lũ chó săn này, chết rồi còn hại người!

Hừ!” “Tao cho chúng mày hồn bay phách tán!” Bàn Tử tức giận trong lòng, trực tiếp vận dụng pháp lực, phá hủy toàn bộ pháo đài dưới lòng đất.

Một bàn tay khổng lồ che trời hiện ra, hung hăng vỗ xuống.

“Ầm~~” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng trong khe núi, truyền lên trên, bị đám người Ứng Thải Hồng nghe thấy.

“Rốt cuộc bên dưới đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại có tiếng động lớn như vậy?” “Bọn họ không xảy ra chuyện gì chứ?” Mark thò đầu nhìn xuống, nhưng chỉ thấy một mảng tối đen, không thấy gì cả.

“Không cần lo lắng, họ không sao đâu.” Thẩm Hạo đứng trên bệ đá, nhìn thấy mọi chuyện bên dưới nhưng không hề để tâm.

Trong lòng có khúc mắc thì phải gỡ bỏ, nếu không càng kìm nén thì càng bất lợi cho sau này, cũng không có ích cho việc tu hành.

Bàn Tử tung ra đòn tấn công, Hồ Bát Nhất cũng góp một tay.

Gió lốc cuồng bạo, cắt nát pháo đài bên dưới.

Bàn Tử cũng vận dụng pháp lực, trực tiếp điều khiển đất đá, chôn vùi toàn bộ pháo đài, khép lại, nghiền nát.

Những xác khô của lũ chó săn cũng đều bị nghiền thành bột mịn!

Cú này khiến cả hai người cảm thấy sảng khoái chưa từng có!

Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh, im lặng nhìn, không làm phiền họ.

Sau khi bình tĩnh lại, ba người lại cùng nhau bay về bệ đá phía trên, trở về bên cạnh Thẩm Hạo.

Đại Kim Nha thấy Bàn Tử cõng một thứ gì đó trở về, tò mò hỏi: "Bàn gia, ngài cõng gì vậy?" Bàn Tử lắc đầu: "Không có gì, mối tình đầu của Bàn gia tôi thôi, tôi muốn mang cô ấy ra ngoài an táng!" "Ồ, ra là vậy, đây chính là cô Đinh đó à." Đại Kim Nha gật đầu, không nói gì thêm.

Ông ta chỉ vào Nữ Thần Tát Mãn đang nằm trên đài sen nói: "Vậy bây giờ, có phải chúng ta nên xem vị Nữ Thần này không?" "Bây giờ là mấy giờ?" Thẩm Hạo quay đầu hỏi mấy người Hồ Bát Nhất.

Dương Tuyết Lỵ giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Gần năm giờ rồi!" Thẩm Hạo gật đầu, tỏ ý đã biết.

"Theo như bích họa chỉ dẫn, Bỉ Ngạn Hoa sẽ nở rộ vào lúc đêm tàn ngày rạng, đả thông cánh cửa sinh tử Âm Dương." "Tính theo thời gian, chính là lúc gần mặt trời mọc!" "Thời gian sắp đến rồi!" Mọi người nghe Thẩm Hạo nói vậy, trong lòng đều chấn động.

Sau đó, Thẩm Hạo quay đầu nhìn đám người Ứng Thải Hồng: "Các người cứ ở đây, cẩn thận một chút, đừng lại gần quách!" "Lão Kim, ông cũng ở lại đây đi." Đại Kim Nha đương nhiên không có ý kiến: "Vâng, được thôi, Thẩm gia mấy người cẩn thận nhé." Sau đó, Thẩm Hạo nói với mấy người Hồ Bát Nhất: "Đi, chúng ta qua đó." Bốn người vượt qua khoảng trống giữa bệ đá, lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống thi thể Nữ Thần trên đài sen.

Lúc này, Hồ Bát Nhất hỏi: "Bàn Tử, cậu còn nhớ năm đó, lúc chúng ta gặp chuyện là mấy giờ không?" Bàn Tử nhớ lại một chút: "Thời gian cụ thể không rõ lắm, nhưng lúc chúng ta thoát khỏi pháo đài dưới lòng đất, vừa đúng lúc mặt trời mọc!" "Ừm, thời gian sắp đến rồi!" Thẩm Hạo đột nhiên nói.

Thẩm Hạo giơ tay, đánh ra một luồng pháp lực, bao bọc lấy Bỉ Ngạn Hoa trên ngực Nữ Thần, định dùng không gian nhiếp vật lấy nó.

Nhưng Bỉ Ngạn Hoa này không phải pháp bảo tầm thường, nó đã có linh tính rất mạnh, ít nhất cũng là một pháp bảo cấp linh khí cực kỳ mạnh mẽ!

Cú này của Thẩm Hạo lại không lấy được nó.

Ngược lại, nó đã kích phát linh tính của Bỉ Ngạn Hoa.

Lập tức, một luồng ánh sáng màu đỏ máu phóng lên trời, chiếu thẳng vào khối tử thủy tinh trên đỉnh đầu, sau đó, nhanh chóng lan ra toàn bộ hang động.

Ánh sáng này chính là từ Bỉ Ngạn Hoa trong tay Nữ Thần Áo Cổ phát ra, huyết quang ngút trời, tử quang lan tỏa.

Ánh sáng tím đỏ bao trùm toàn bộ hang động.

Sự thay đổi đột ngột này khiến tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc, kinh ngạc tột độ.

Nhưng có một người, phản ứng hoàn toàn khác với những người còn lại, đó chính là Ứng Thải Hồng.

Trên mặt bà ta, hoàn toàn là kinh hỉ!

“Hóa ra Bỉ Ngạn Hoa này thật sự có thần lực!” “Tốt quá rồi!

Bệnh của ta có thuốc chữa rồi!” Đồng thời, đi kèm với đó là sự thay đổi cảnh vật trong toàn bộ hang động lăng mộ, tựa như một quỷ vực đang mở ra.

Cảnh vật xung quanh đại biến.

Trong vực sâu bên dưới, đầy ắp dung nham đỏ rực, và còn không ngừng chảy xuống từ những cây cột, khe đá xung quanh.

Những bức tượng Nữ Thần khổng lồ xung quanh, lúc này cũng trông như ác ma lệ quỷ.

Mắt chúng tỏa ra huyết quang, dung nham như huyết lệ chảy xuống từ khóe mắt.

Xung quanh tràn ngập mùi lưu huỳnh.

Không chỉ cảnh vật thay đổi, mà còn đột nhiên xuất hiện một lượng lớn ác quỷ.

Chúng mặc áo giáp, đầu đội mặt nạ quỷ dị, tay cầm đao kiếm, lao về phía mọi người.

Đặc biệt là nhóm người Ứng Thải Hồng ở bên cạnh.

Họ đều đứng trên mặt đất, ngay lập tức trở thành mục tiêu của những ác quỷ này.

Đại Kim Nha hoảng hốt, hét lớn: "Zongzi lớn!

Toàn là Zongzi lớn!" "Bà chủ Ứng, mau bảo người của bà ra tay đi!

Nếu không chúng ta sẽ phải chôn cùng với đám Zongzi lớn này đấy!" Những thuộc hạ của Ứng Thải Hồng cũng thấy được sự nghiêm trọng của tình hình, không ngờ lại thật sự gặp phải quỷ, cũng không biết đạn có tác dụng không.

Những tay súng vũ trang đều lên đạn, nổ súng bắn vào đám quỷ quái.

Quỷ quái bị bắn trúng bị lực xung kích của đạn làm khựng lại vài giây, sau đó, lại như không có chuyện gì lao tới.

Vũ khí nóng có chút tác dụng, nhưng không lớn!

Khi quỷ quái đến gần, mọi người đành phải cầm dao lên, lao vào cận chiến.

May mà nhờ lợi thế đông người, họ tạm thời giữ vững được phòng tuyến, không bị quỷ quái áp sát.

Những quỷ quái này đều là những người canh giữ mộ tự nguyện tuẫn táng trong mộ của Nữ Thần Tát Mãn.

Họ dùng linh hồn của mình để canh giữ mộ cho Nữ Thần, tiêu diệt tất cả những kẻ trộm mộ xâm nhập từ bên ngoài, ngăn chúng làm phiền giấc ngủ của Nữ Thần.

Số lượng quỷ vật rất đông, gây ra mối đe dọa không nhỏ cho những người có mặt.

Thẩm Hạo trực tiếp ra tay, rắc xuống Ám Nhật Chân Hỏa, ngọn lửa đen thẳm lập tức đốt cháy những quỷ quái này, thiêu rụi chúng trong nháy mắt.

Mộ của Nữ Thần Tát Mãn, đặc biệt là mộ thất này, âm tà chi khí vô cùng nồng đậm.

Và sau khi Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, đả thông cánh cửa sinh tử Âm Dương, âm khí càng như ngưng kết thành thực chất, nhuộm đẫm mọi thứ xung quanh tựa như luyện ngục.

Trong tầm nhìn nguyên thần của Thẩm Hạo, ánh sáng của Bỉ Ngạn Hoa chiếu lên khối tử thủy tinh trên đỉnh, biến nó thành một cánh cửa kết nối hai giới Âm Dương.

Một lượng lớn tà khí phun ra từ bên trong.

Linh hồn của những người tuẫn táng trong mộ, qua hàng nghìn năm, mỗi ngày đều bị tà khí xâm nhiễm, sớm đã hóa thành những con rối, chỉ còn lại một ý niệm duy nhất, đó là bảo vệ mộ Nữ Thần, tiêu diệt tất cả những kẻ xâm nhập.

Bọn Quỷ Tử trong pháo đài dưới lòng đất năm đó chính là bị chúng giết chết.

Hơn nữa, chúng còn câu sinh hồn của họ, giam cầm trong Bỉ Ngạn Hoa, để canh giữ mộ cho Nữ Thần.

Mỗi khi đêm tàn ngày rạng, chúng sẽ đi tuần tra khắp nơi trong lăng mộ, tiêu diệt kẻ ngoại lai.

Sau khi đám quỷ quái bị Thẩm Hạo tiêu diệt bằng một chiêu Ám Nhật Chân Hỏa, mọi người lập tức hết áp lực, lần lượt lui về bên cạnh Ứng Thải Hồng.

Còn Ứng Thải Hồng, đang ngồi xếp bằng trên mặt đất trước bậc thềm, tay kết một thủ ấn kỳ quái, miệng lẩm bẩm đọc kinh.

Thực ra đó đều là những giáo lý, câu thần chú của Hoàn Cầu Linh Tu Hội do chính bà ta bịa ra.

Trên thực tế chẳng có tác dụng gì.

Mắt bà ta dán chặt vào Bỉ Ngạn Hoa đang tỏa ra ánh sáng đỏ rực, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, kích động.

"Của ta, Bỉ Ngạn Hoa là của ta!" "Bệnh của ta, trông cậy vào ngươi!" Bên phía Thẩm Hạo, sau khi xử lý xong đám quỷ quái, anh lại nhìn về phía Bỉ Ngạn Hoa.

Chương 423

Anh biết, Bỉ Ngạn Hoa này không đơn giản như vậy, chắc chắn còn có những thủ đoạn khác.

Quả nhiên.

Trong Bỉ Ngạn Hoa, hồng quang cuộn trào, như sóng biển, dâng trào dữ dội, lan ra bốn phía.

Sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa bùng nổ.

Trong tay Nữ Thần Áo Cổ, Bỉ Ngạn Hoa vốn ở trạng thái tĩnh lặng, chỉ thụ động tỏa ra ánh sáng mỗi ngày, uy năng thực chất chỉ giải phóng được một phần nghìn.

Bỉ Ngạn Hoa này cũng chỉ hiện ra dưới dạng một miếng đồng bàn màu đen.

Giống hệt như chiếc chìa khóa mở quách.

Chiếc chìa khóa đó chính là được chế tạo phỏng theo hình dạng của Bỉ Ngạn Hoa.

Còn bây giờ, uy năng của Bỉ Ngạn Hoa đã được triển khai toàn bộ.

Bông hoa vốn giống như một miếng đồng phế liệu, đột nhiên thay đổi hoàn toàn.

Bề mặt đen kịt biến thành màu đỏ máu rực rỡ.

Trên miếng đồng mọc ra từng cánh hoa, quấn quýt vào nhau, thể hiện tư thái thực sự của Bỉ Ngạn Hoa.

Rực rỡ như lửa, đỏ thẫm như máu.

Lấp lánh ánh huyết quang màu đỏ rực.

Uy năng của Bỉ Ngạn Hoa bùng nổ, quả thật giống như một đóa hoa nở rộ rực rỡ bên bờ sông Vong Xuyên, trên con đường Hoàng Tuyền.

Thẩm Hạo tuy chưa từng thấy Bỉ Ngạn Hoa, nhưng anh chắc chắn, đóa Bỉ Ngạn Hoa này còn thật hơn cả của Minh giới.

Bỉ Ngạn Hoa này nở rộ hoàn toàn, uy năng bùng nổ hết mức.

Dường như đang báo hiệu điều gì đó.

Cánh hoa rực rỡ như lửa, đỏ thẫm như máu, phần giữa cong lại co rút vào nhau, hướng vào trung tâm, có phần giống cánh hoa cúc.

Còn ở vòng ngoài, những nhị hoa mọc ra lại như một bộ xương ô úp ngược, cong lên, lộ ra ngoài cánh hoa.

Vô cùng yêu diễm!

Trong cánh hoa, hồng quang cuộn trào, huyết quang phóng lên trời càng thêm mãnh liệt.

"Tất cả cẩn thận, sắp có chuyện lớn rồi!" Hồ Bát Nhất ba người nghe vậy, mỗi người đều lấy pháp khí ra, nắm chặt trong tay.

Dương Tuyết Lỵ bung ô Kim Cương, phù văn trên cán ô lấp lánh.

Bàn Tử cầm Đả Thần Tiên, trên thân roi, Phục Ma Trấn Thi Chú tỏa ra ánh sáng phục ma mờ ảo.

Hồ Bát Nhất cầm Phá Khâu Ấn, trên ấn lớn, bốn chữ triện "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" phát ra kim quang mờ ảo.

Ba người lùi lại cùng nhau, đứng ở một bên bệ đá.

Còn Thẩm Hạo vẫn đứng lơ lửng giữa không trung, chăm chú nhìn Bỉ Ngạn Hoa và cánh cửa sinh tử Âm Dương.

Ánh sáng của Bỉ Ngạn Hoa bùng nổ, mọi chuyện diễn ra cực

nhanh, chỉ trong vài hơi thở, nó đã bộc phát toàn bộ uy năng.

Nó đã vượt qua dự đoán trước đó của Thẩm Hạo, nó tuyệt đối không chỉ là một món linh khí.

Thậm chí có khả năng là một món tiên khí.

Trên bích họa đã nói, Bỉ Ngạn Hoa đến từ thiên ngoại, không phải do người ở thế giới này luyện chế thành.

Nó rơi ra từ khe nứt của trời đất, được vị Tát Mãn đầu tiên nhặt được.

Lai lịch của nó không tầm thường.

Thậm chí có thể giống như Bảo Tương Hoa, đều là một gốc thiên địa linh căn kỳ dị, vì nhiều lý do bất ngờ mà lưu lạc đến thế gian.

Loại linh căn này không cần luyện hóa nhiều, bản thân nó đã là một món linh bảo tự nhiên.

Có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ!

Trong cửa Âm Dương, một trận huyết quang cuộn trào, lập tức, một lượng lớn âm tà chi khí, cuốn theo quỷ quái của Âm giới, từ cánh cửa sinh tử Âm Dương này xông ra.

Cánh cửa do Bỉ Ngạn Hoa mở ra, chịu sự kiểm soát tuyệt đối của nó, bất kỳ ai hay quỷ vật nào cũng không thể vượt qua cánh cửa mà không có sự đồng ý của nó.

Hơn nữa cánh cửa này cực kỳ ẩn khuất, khó mà tìm ra.

Dù muốn tìm kiếm cũng rất khó.

Lần này, uy năng của Bỉ Ngạn Hoa bùng nổ, trực tiếp hút một lượng lớn quỷ quái xung quanh cánh cửa vào.

Chúng muộn màng nhận ra, bắt đầu reo hò, gào thét.

Chúng khao khát huyết nhục, nhân khí của người sống ở dương thế.

Tuy nhiên, chúng không biết rằng, sau cánh cửa, có một nhân vật đáng sợ như Thẩm Hạo đang chờ chúng.

Thẩm Hạo trực tiếp vung tay đánh ra một vầng mặt trời tối, chặn ở cửa.

Những âm tà quỷ quái này, ra bao nhiêu chết bấy nhiêu.

"Gào~~" "Hống~~~" Tiếng quỷ gào thê lương, vang lên liên hồi.

Nhóm thuộc hạ của Ứng Thải Hồng, tất cả đều run rẩy sợ hãi, con dao trong tay cũng cầm không vững.

Linh tính của Bỉ Ngạn Hoa chấn động, trực tiếp khiến cả hang động rung chuyển.

Những tảng đá lớn từ trên đỉnh rơi xuống, rơi vào vực sâu bên dưới, không ít tảng đá rơi thẳng xuống bệ đá nơi mọi người đang đứng.

Đại Kim Nha thấy vậy, vội vàng đề nghị với Ứng Thải Hồng.

"Bà chủ Ứng, bây giờ là thần tiên đánh nhau, cá trong chậu vạ lây, chúng ta mau rút lui đi thôi, nếu bị đá rơi trúng chết thì không đáng đâu!" Ứng Thải Hồng sắc mặt rối rắm, bà ta không nỡ rời xa Bỉ Ngạn Hoa.

Nhưng tình hình hiện tại, dù bà ta có chạy qua đó, cũng tuyệt đối không lấy được Bỉ Ngạn Hoa.

Dương Tử cũng ở bên cạnh nói những lời quái gở khuyên nhủ: "Đúng vậy, quá nguy hiểm rồi, chúng ta mau rút ra ngoài trước đi!" "Bành~" Một tảng đá lớn rơi thẳng xuống trước mặt, phát ra một tiếng nổ lớn, dọa đám người Ứng Thải Hồng giật nảy mình.

Giữa việc chờ chết và chết ngay lập tức, Ứng Thải Hồng vẫn nghe theo con tim mà chọn chờ chết.

U não tuy không chữa được, nhưng ít nhất còn sống được vài năm, nếu bị đá đè trúng, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Thế là, một nhóm người hoảng hốt chạy dọc theo cầu dây xích lui về phía sau, trốn vào trong lối đi ở miệng thú.

Nơi này không có đá rơi, rất an toàn.

Chỉ có điều, tầm nhìn hơi kém, không thấy rõ tình hình ở chỗ quách Nữ Thần, chỉ có thể thấy ánh sáng chập chờn, tình hình cụ thể hoàn toàn không thấy được.

Quay lại hiện trường, sau khi Thẩm Hạo tiêu diệt toàn bộ đám quỷ dị tà ma xông ra từ cánh cửa, anh mới thu lại vầng mặt trời tối.

Trong cửa cũng không còn quỷ vật nào xuất hiện.

Lúc này, Bỉ Ngạn Hoa lại có biến hóa.

Hồng quang cuộn trào, cả đóa Bỉ Ngạn Hoa bay lên, tiến lại gần cánh cửa đó.

Đồng thời, trong cánh cửa đó, lại xuất hiện một lực hút, nhưng khác với lúc trước.

Còn trong Bỉ Ngạn Hoa cũng tỏa ra một luồng khí thế, muốn đẩy Thẩm Hạo và ba người Hồ Bát Nhất ra ngoài.

Ba người Hồ Bát Nhất hợp lực chống lại luồng khí thế này, còn Thẩm Hạo lại coi nó như không có gì.

Tựa như gió xuân thổi qua mặt.

Chương 424

Một món linh bảo không có chủ nhân điều khiển, chỉ tự phát huy sức mạnh mà thôi, không phải là thứ gì ghê gớm, nó không thể phát huy toàn bộ uy năng của mình.

Hiện tại, đám người Ứng Thải Hồng đã lui ra để tránh nguy hiểm.

Thẩm Hạo trực tiếp triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Tiên quang mông lung bao trùm toàn thân.

Lực hút trong Bỉ Ngạn Hoa ngày càng lớn, Thẩm Hạo cũng đã nhìn ra, nó đang triệu hồi thứ gì đó từ Âm Minh giới.

Thẩm Hạo cũng không tò mò nó đang triệu hồi thứ gì.

Trực tiếp vận dụng Càn Khôn Xã Tắc Đồ, đánh thẳng vào Bỉ Ngạn Hoa, muốn ngắt ngang việc triệu hồi của nó.

Lực phong cấm trấn áp, cuồng bạo tấn công.

Hồng quang trên Bỉ Ngạn Hoa khựng lại, bị suy yếu đi rất nhiều.

"A a, nếu đã như vậy, vậy thì thêm một tay nữa!" Thẩm Hạo gia tăng pháp lực, vận dụng lực phong cấm của Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Một phát, trực tiếp phong cấm sức mạnh biến hóa.

Tuy nhiên, Bỉ Ngạn Hoa lúc này lại không thu về hình dạng đồng bàn màu đen, vẫn giữ nguyên hình thái Bỉ Ngạn Hoa.

Cánh hoa vẫn đỏ tươi như sắp nhỏ ra máu.

Thẩm Hạo đang chuẩn bị thu Bỉ Ngạn Hoa này lại luyện hóa, thì đột nhiên xảy ra biến cố.

Từ trong cánh cửa sinh tử Âm Dương mở ra trên khối tử thủy tinh

trên đỉnh đầu, đột nhiên, một bóng người chui ra, xuyên qua cánh cửa, bay thẳng đến trước mặt Thẩm Hạo.

Nhìn kỹ lại, đây chẳng phải là Nữ Thần Áo Cổ sao?

Y hệt.

Đúng vậy, chính là gương mặt đó.

Môi đỏ mọng, mày đen đậm, phấn mắt rực rỡ, dung mạo xinh đẹp quyến rũ.

Một thân vu bào màu vàng đỏ.

Lơ lửng giữa không trung.

"Hít~, đây là, linh hồn của Nữ Thần Tát Mãn sao?

Lại có thể từ Minh giới trở về!" "Đây chính là sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa sao?

Cướp người từ tay Diêm Vương lão gia à!" Hồ Bát Nhất ba người ở bên cạnh nhìn mà tim đập chân run.

Khí thế của hồn phách Nữ Thần Tát Mãn này, rõ ràng tu vi đã vượt qua họ.

Ba người cẩn thận lùi về phía đám người Ứng Thải Hồng, không muốn làm vướng chân Thẩm Hạo.

Thần hồn của Nữ Thần Áo Cổ này đã ở Âm giới hơn một nghìn năm, hiện tại, đã tương đương với cảnh giới Hóa Thần.

Dù sao thì thiên phú của bà ta vốn rất mạnh.

Bà ta hơi cúi người, hành lễ với Thẩm Hạo, miệng cười rạng rỡ nói: "Vị công tử này, Áo Cổ xin ra mắt!" "Có thể để thiếp thân rời đi không?" Thẩm Hạo nghe thấy lời của nữ thần Áo Cổ, hỏi: "Nếu ngươi đã muốn rời đi, tại sao lại quay về?" Áo Cổ đưa tay che miệng

cười khẽ: “Đương nhiên là để mang nhục thân của thiếp đi rồi~” “Ồ?

Nhục thân của ngươi ở trong Âm giới, chẳng lẽ còn có tác dụng gì sao?” “Công tử, việc này liên quan đến bí mật của thiếp~” Áo Cổ không trả lời.

“Thôi được, nếu ngươi không muốn nói thì ta cũng không hỏi nữa.” Thẩm Hạo lắc đầu nói.

“Tuy nhiên, Bỉ Ngạn Hoa này, ngươi lại không thể mang đi được rồi~” “A?

Cái này?

Thôi được~” Áo Cổ có chút buồn bực, tại sao mình không sớm mở Âm Dương Sinh Tử Môn Hộ quay về chứ.

Bây giờ Bỉ Ngạn Hoa quả nhiên đã mất.

Lúc trước, khi còn ở Âm giới, nàng bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, có cảm ứng, biết được duyên phận giữa mình và Bỉ Ngạn Hoa đang không ngừng giảm đi.

Chỉ là, bản thân lại đang ở thời khắc tu luyện quan trọng, chỉ có thể lo cho mình trước.

Kết quả, thời gian lại trùng hợp đến vậy, vừa khéo kẹt ngay lúc này, duyên phận giữa nàng và Bỉ Ngạn Hoa đã đứt!

Bỉ Ngạn Hoa đổi chủ, nàng tuy không cam lòng, nhưng thực lực của người trước mắt lại mạnh hơn nàng, cộng thêm bức đồ quyển lộng lẫy trên đỉnh đầu, vừa nhìn đã biết vô cùng bất phàm, e rằng không thua kém Bỉ Ngạn Hoa, nàng đã không còn cơ hội lấy lại được nữa.

Mất đi Bỉ Ngạn Hoa, lần này trở về Âm giới, e rằng cũng khó có cơ hội trở lại dương thế.

Nàng khẽ cắn môi son, đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, không cần nữa.

"Thôi được, Bỉ Ngạn Hoa xin tặng cho công tử, thiếp thân sẽ lập tức mang nhục thân rời đi." Thẩm Hạo gật đầu.

Thần hồn của Áo Cổ lập tức nhập vào nhục thân trên đài sen.

Nhục thân vốn mang tử khí, tức thì có thêm một luồng sinh cơ, sắc mặt u ám cũng trở nên rạng rỡ.

Sau vài hơi thở, thân thể Áo Cổ từ trên đài sen đứng dậy.

Trên người tỏa ra một loại khí tức khiến Thẩm Hạo có chút quen thuộc.

Ánh mắt Thẩm Hạo lóe lên, lập tức tìm kiếm trong ký ức.

Khí tức này, rất giống với khí tức trên người Phong Sư Cỗ!

Nhưng lại có khác biệt không nhỏ.

Áo Cổ là nhân vật thời Liêu từ ngàn năm trước, còn Phong Sư Cỗ chỉ là nhân vật thời Minh mạt bốn trăm năm trước, cách nhau tới bảy tám trăm năm.

Mà Phong Sư Cỗ mới chui vào Âm giới chưa đầy một năm, nghĩ chắc họ cũng không thể gặp nhau, huống chi là truyền công pháp cho Áo Cổ.

Vì vậy, lai lịch bộ công pháp này của nàng, hiển nhiên không thể là từ Phong Sư Cỗ.

Vậy thì, chỉ có một người.

Ô Dương Vương!

Nhân vật từ thời Đại Vũ mấy nghìn năm trước.

Hắn là người sáng tạo ra bộ công pháp này, nhưng tu luyện xảy ra

sai sót, thần hồn vào Âm giới không ra được, để lại nhục thân bị Phong Sư Cỗ chiếm cứ, dùng làm nhục quách, hút cạn tu vi của nhục thân.

Chắc là thần hồn của Ô Dương Vương đã gặp Áo Cổ ở Âm giới rồi truyền công pháp cho nàng.

Hoặc là Ô Dương Vương để lại truyền thừa, bị Áo Cổ nhận được.

Mấy nghìn năm trôi qua, chắc Ô Dương Vương đã cải tiến được những khuyết điểm của 「Vạn Tà Thăng Tiên」 rồi chăng.

Áo Cổ cũng là nhục thân và thần hồn tách rời, thích hợp tu luyện bộ công pháp này.

Lăng mộ của Áo Cổ trên thảo nguyên, tuy không bằng được Bàn Cổ Thần Mạch của Ô Dương Vương và Phong Sư Cỗ, nhưng cũng đã rất tốt rồi.

Lại có thần khí như Bỉ Ngạn Hoa trợ giúp, hiệu quả đó không kém Bàn Cổ Thần Mạch bao nhiêu.

Hơn nữa thời gian còn dư dả.

Hơn một nghìn năm qua, nhục thân của Áo Cổ đã được rèn luyện vô cùng tốt.

Da thịt trắng nõn như ngọc, cứng rắn như gang thép, sánh ngang với Kim Giáp Thi.

Sau khi thần hồn dung hợp, Áo Cổ trực tiếp đứng dậy, mở hai mắt ra.

Nàng tuy đã dung hợp thần hồn với nhục thân, nhưng nhục thân đã chết từ lâu, hiện tại chẳng qua chỉ là thân thể cương thi mà thôi, chứ không phải hồi sinh.

Nàng đứng trên đài sen, hành lễ với Thẩm Hạo.

Chương 425

Chỉ là điều nàng không ngờ tới là, chiếc vu bào trên người sau hơn một nghìn năm trôi qua đã trở nên mỏng manh, động tác này của nàng khiến y bào hóa thành tro bụi.

Trong phút chốc, thân thể đầy đặn, tinh tế nhưng hơi tái nhợt của nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn thấy thì nhướng mày.

Nữ thần Áo Cổ này, không phải là cố ý phát phúc lợi cho mình đấy chứ?

Định thông qua chút tâm cơ này để mình thả nàng đi sao?

Thẩm Hạo không lộ vẻ gì mà thưởng thức thân thể ngọc ngà của nữ thần.

Ngực nở eo thon, thân hình cao ráo đầy đặn, đôi chân ngọc thon dài...

Tóm lại là rất đẹp mắt~ Không chỉ ngắm cảnh xuân, mà còn đang dò xét khí tức trên người Áo Cổ.

Động tác hành lễ của nữ thần Áo Cổ khựng lại, nàng phảng phất cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Hạo đang quét qua quét lại trên người mình, như có thực chất.

Cơ thể tái nhợt của nàng cũng ửng lên một vệt hồng.

Trên mặt nàng cũng nổi lên vẻ thẹn thùng, chỉ là bị mặt nạ quỷ dữ che mất.

Đây là lần đầu tiên nàng bị một người đàn ông nhìn hết cơ thể~ Sau khi sững sờ một chút, pháp lực trên người nàng lập tức tuôn ra,

huyễn hóa thành một bộ hồng bào, che đi cảnh xuân.

Ngay sau đó, nàng lại ẩn đi chiếc mặt nạ trên mặt.

Lúc này Thẩm Hạo như không có chuyện gì xảy ra, đáp xuống đài sen, đứng trước mặt nữ thần Áo Cổ hỏi: "Công chúa Áo Cổ, ta thấy khí tức trên người ngươi có chút quen thuộc." "Dường như là pháp môn 「Vạn Tà Thăng Tiên」?" Sắc mặt nữ thần Áo Cổ biến đổi, lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã thu lại.

"Không ngờ công tử kiến thức quảng bác, ngay cả 「Vạn Tà Thăng Tiên」 cũng biết, Áo Cổ bội phục!" "Không sao, không biết ngươi có được pháp môn Vạn Tà Thăng Tiên từ đâu?" Thẩm Hạo hỏi.

Áo Cổ nhíu mày, suy nghĩ một chút, vẫn nói ra: "Công tử, ta nhận được truyền thừa từ một nơi kỳ dị trong Âm giới, cũng không biết là do ai sáng tạo, ở đó cũng không thấy bóng dáng người khác~" Thẩm Hạo gật đầu.

Vừa rồi hắn đã dò xét nhiều lần, Áo Cổ tuy tu luyện Vạn Tà Thăng Tiên, nhưng trên người không có khí tức tội nghiệt, rõ ràng là người tốt~ Điều này thật vô cùng hiếm có!

Vị nữ thần Áo Cổ này, có thể nói là tài hoa bạc mệnh, qua đời ở độ tuổi hai mươi mấy.

Có lẽ liên quan đến việc nàng sử dụng Bỉ Ngạn Hoa quá độ, loại linh bảo mạnh mẽ này, khi thôi động cũng tiêu hao rất lớn, pháp lực không đủ sẽ ép khô nhục thân, thần hồn, tuổi thọ của con người.

Cảnh giới không đủ mà dùng nhiều, không chết mới lạ.

"「Vạn Tà Thăng Tiên」 này ta khá quen thuộc, cách đây không lâu, có một Thi Tiên tu luyện nó làm loạn, bị ta chém mất nhục thân, thần hồn trốn vào Âm giới." "Mà người sáng tạo công pháp này là một đại năng được gọi là Ô Dương Vương, nhưng dường như hắn tu

luyện xảy ra sai sót, thần hồn vào Âm giới không ra được, nhục thân bị Thi Tiên kia tìm thấy, đoạt lấy tu vi, ra ngoài làm loạn." "Thiên công pháp này, ta cũng đã xem qua, có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ta rảnh rỗi không có việc gì làm, đã tối ưu hóa và điều chỉnh nó một phen." "Ta thấy trên người ngươi không có khí tức tội nghiệt, hơn nữa ta còn lấy Bỉ Ngạn Hoa của ngươi, hay là ta truyền công pháp cho ngươi, coi như là một cuộc giao dịch, ngươi thấy thế nào?" Thẩm Hạo nhìn nữ thần Áo Cổ cười nói.

Áo Cổ có chút kinh ngạc.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạo trước mặt.

Thẩm Hạo đứng trước mặt nàng, thân hình cao thẳng, uy nghi như núi, cao hơn nàng một cái đầu.

Muốn nhìn mặt hắn, còn phải ngẩng đầu lên mới được.

Khi nhìn lại Thẩm Hạo, đã không còn vẻ căng thẳng và kinh ngạc, tức giận như lúc mới gặp.

Bây giờ, trong ánh mắt Áo Cổ nhìn Thẩm Hạo là ba phần nghi hoặc, ba phần kinh hỉ, ba phần bất ngờ, và một phần ái mộ không rõ tên.

Một phần ái mộ này, có thể là vì sự mạnh mẽ của Thẩm Hạo đã kích phát tâm lý sùng bái kẻ mạnh sâu thẳm trong lòng nàng.

Ánh mắt phức tạp, giống như một biểu đồ hình quạt.

Mà trong ánh mắt Thẩm Hạo nhìn Áo Cổ lại đầy kinh diễm và tán thưởng.

Nếu đã không phải người xấu, vậy kết một thiện duyên cũng không sao.

"Đề nghị của ta thế nào?" Ánh mắt Áo Cổ như nước, long lanh

như sóng thu.

"Thiện ý của công tử thực sự khiến Áo Cổ bất ngờ, đã được công tử ưu ái, Áo Cổ nào có lý do không tuân theo?" Thân thể hiện tại của Áo Cổ, tuy được luyện thành bằng pháp môn luyện thi, nhưng do sự mạnh mẽ và đặc thù của Bỉ Ngạn Hoa, khiến nhục thân của nàng không hề cứng ngắc.

Ngược lại không khác gì người sống bình thường.

Da thịt, gân mạch, máu thịt, xương cốt, tất cả đều được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Hơn nữa còn được rèn luyện rất kỹ lưỡng.

Nếu không biết trước, căn bản không nhìn ra được nhục thân của nàng đã chết từ lâu.

Ngoại trừ không có nhịp tim, hô hấp và máu lưu thông, mọi thứ đều không khác gì người thường.

Giống như một con búp bê người máy mô phỏng cực kỳ chân thật.

...

"Phải rồi, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử~" Áo Cổ hỏi Thẩm Hạo.

"À ha ha, quên tự giới thiệu, tại hạ Thẩm Hạo, tạm là đệ tử phái Mao Sơn!" Ánh mắt Áo Cổ đầy kinh ngạc: "Hóa ra là cao túc của phái Mao Sơn!" "Ta ở Âm giới, từng nhiều lần chứng kiến tu sĩ Mao Sơn ra tay, đối phó với những thứ âm tà kia, thật sự là khắc chế lợi hại~" "Hơn nữa, bọn họ đều nhậm chức trong Địa phủ, khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ~" "Đâu như chúng ta, chỉ có thể coi là tán tu~" "Ha ha, công chúa Áo Cổ khiêm tốn rồi." Thẩm Hạo cười nói, sau đó lấy ra một khối ngọc giản tự chế, đem công pháp 「Vạn Tà Thăng Tiên」 cùng với một số bí thuật do chính mình suy diễn hoàn thiện khắc vào.

Sau đó lại hạ một đạo cấm chế, công pháp này chỉ có thể đọc một lần, một khi bị người dùng thần thức đọc qua, sẽ trực tiếp tự hủy, cũng coi như là một loại bảo vệ.

Sau đó, hắn đưa ngọc giản cho Áo Cổ.

Và dặn dò: "Thông tin công pháp trên ngọc giản này, ta đã hạ cấm chế, chỉ có thể xem một lần, ngươi xem thì chú ý một chút, đừng bỏ sót nội dung, đến lúc ngọc giản tự hủy, muốn xem lại cũng không còn." Áo Cổ nhận lấy ngọc giản, lập tức đọc ngay tại chỗ.

Rất nhanh, nàng đã ghi nhớ toàn bộ thông tin công pháp và bí thuật trong ngọc giản, khắc sâu vào đầu óc.

Người tu hành, trí nhớ đều cực tốt.

Về cơ bản, chỉ cần xem một lần là có thể nhớ được.

Khi thần thức rời khỏi ngọc giản, ngọc giản lập tức vỡ tan, thông tin trên đó cũng đều bị xóa sạch.

"Thiếp thân đa tạ Thẩm công tử, Áo Cổ cảm kích vô cùng." "Thông tin công pháp trên đó ta đã ghi nhớ toàn bộ rồi!" Áo Cổ khẽ cúi đầu, tạ ơn Thẩm Hạo.

Sau đó thu ngọc giản vào Nguyên Thần, rồi Áo Cổ bèn đề nghị cáo từ, trở về Âm giới.

Sắc mặt Thẩm Hạo khẽ động, mở miệng nói: "Áo Cổ, nếu không vội, không ngại chờ một chút, đợi ta luyện hóa Bỉ Ngạn Hoa xong đã." Áo Cổ nghe ra ý trong lời của Thẩm Hạo, bèn dừng lại, cũng gật đầu.

"Được!" Thẩm Hạo thu Bỉ Ngạn Hoa lại, lơ lửng trong lòng bàn tay, ánh sáng đỏ tươi như máu lấp lánh.

Thẩm Hạo vận dụng Cương Khí rót vào Bỉ Ngạn Hoa, sau đó khắc ấn ký Nguyên Thần lên bản nguyên của nó, luyện hóa nó.

Tiến triển rất thuận lợi, chỉ mất vài hơi thở là hoàn thành.

Từ đó, hắn cũng thu được không ít thông tin.

Đóa Bỉ Ngạn Hoa này, xác thực là một kiện Thiên Địa Linh Căn đặc thù.

Mấy nghìn năm trước, trong một lần trời đất chấn động, giữa hai giới đã mở ra một vết nứt.

Nhờ cơ duyên xảo hợp, nó đã xuyên qua vết nứt, từ Âm giới tiến vào dương thế, hóa thành một phôi thai pháp bảo mạnh mẽ, rơi vào tay vị Tát Mãn đầu tiên trên thảo nguyên.

Cứ thế lưu truyền, đời đời tế luyện, cho đến khi truyền đến tay công chúa Áo Cổ.

Trong tay Áo Cổ, linh bảo này cũng thực sự thể hiện ra uy năng mạnh mẽ.

Chỉ là sau nhiều lần sử dụng, thân thể Áo Cổ cũng không chịu nổi gánh nặng, sụp đổ.

Thế là, vua Liêu cùng Tát Mãn giáo đã dốc sức tạo cho Áo Cổ một tòa địa cung lăng mộ khổng lồ như vậy.

Và Bỉ Ngạn Hoa cũng được mang vào mộ của Áo Cổ làm vật tùy táng.

Do Bỉ Ngạn Hoa đã nhận Áo Cổ làm chủ, người khác đã không thể sử dụng, sau nhiều lần thử đều không có cách nào.

Hơn nữa, Bỉ Ngạn Hoa này còn có sức mạnh xuyên thấu Âm Dương, có khả năng rất lớn giúp Áo Cổ sống lại.

Họ cũng ôm mục đích này, mới đem Bỉ Ngạn Hoa làm vật tùy táng, chôn vào mộ.

Thời đại của Áo Cổ sớm hơn nữ thần Mãng Cổ kia, nếu không, có

sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa, oán hồn của Thổ Long Tử kia không thể tác oai tác quái, uy hiếp đến nữ thần Tát Mãn.

Chương 426

Trực tiếp có thể đưa nó vào Minh giới chuyển sinh.

Chỉ là đã qua hơn một nghìn năm, đến bây giờ thần hồn của Áo Cổ mới từ Âm giới trở về, nhưng cũng không thể coi là sống lại.

Tuy nhiên, hiện tại nàng đã bước lên con đường Quỷ Tiên và Thi Tiên.

Một khi đột phá đến tiên cảnh, liền có thể nghịch chuyển âm dương, coi như là thực sự sống lại.

Thẩm Hạo còn nắm rõ nhiều công năng của Bỉ Ngạn Hoa, ngoài việc xuyên thấu âm dương, mở ra cánh cửa sinh tử âm dương, còn có sức mạnh huyễn cảnh cực lớn.

Ngoài ra còn có sức mạnh tử vong cường đại.

Chính loại sức mạnh này đã làm sinh mệnh của Áo Cổ bị bào mòn, dẫn đến chết đột ngột.

Ngoài ra, Bỉ Ngạn Hoa còn có một năng lực đánh dấu.

Khắc ấn ký lên người ai đó, liền có thể liên lạc từ xa, cho dù là âm dương cách biệt.

Áo Cổ chính là đoán được Thẩm Hạo định làm như vậy.

Năng lực này, rất hợp ý Thẩm Hạo.

Thế là hắn nhìn Áo Cổ, vừa định mở miệng, Áo Cổ đã nói: "Đến đi, đánh dấu lên người ta đi." Thẩm Hạo có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến việc nàng là chủ nhân trước của Bỉ Ngạn Hoa, liền hiểu ra, năng lực của Bỉ Ngạn Hoa, nàng chắc chắn biết rõ như lòng bàn tay.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp thôi động Bỉ Ngạn Hoa, đánh một dấu

ấn hoa nhỏ lên mi tâm của Áo Cổ.

Sau đó, Thẩm Hạo liền cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và Áo Cổ.

Thông qua Bỉ Ngạn Hoa, hắn có thể liên lạc với Áo Cổ bất cứ lúc nào, qua nàng, còn có thể nhận được thông tin về Âm giới.

Rất tốt.

Nhìn thời gian, giờ Dần sắp qua, Thẩm Hạo nói với Áo Cổ: "Áo Cổ cô nương, ta tiễn ngươi về nhé." Áo Cổ gật đầu: "Ừm~" Ngay sau đó, Thẩm Hạo thôi động Bỉ Ngạn Hoa, một lần nữa mở ra cánh cửa sinh tử âm dương, đưa Áo Cổ trở về Âm giới.

Nhìn cánh cửa sinh tử âm dương dần dần khép lại, Thẩm Hạo thầm nghĩ: "Xem ra, ta lại sắp có thêm một danh hiệu Vong Linh Kỵ Sĩ rồi." Xuyên qua cánh cửa sinh tử âm dương, Áo Cổ trở về Âm giới.

Vẫn là vị trí lúc nàng đến.

Vị trí này rất kín đáo, xung quanh cũng không có nhiều quỷ quái, đều đã bị Bỉ Ngạn Hoa hút vào trong cửa.

Rồi tất cả đều bị Thẩm Hạo luyện chết.

Bây giờ, xung quanh cánh cửa vô cùng trống trải.

Sau khi nàng ra ngoài, cánh cửa liền lập tức biến mất.

Mà thông qua ấn ký trên mi tâm, nàng lại có thể cảm ứng được mối liên hệ giữa mình, Bỉ Ngạn Hoa và Thẩm Hạo.

Chỉ cần muốn, là có thể thông qua ấn ký liên lạc với đối phương bất cứ lúc nào.

Trong lòng Áo Cổ, có một cảm giác khác lạ.

Thẩm Hạo cách một khoảng cách xa xôi, cũng có thể thông qua Bỉ

Ngạn Hoa cảm nhận được sự tồn tại của Áo Cổ trong Âm giới.

Tâm ý vừa động, liền có thể truyền đi tin tức.

Trong huyệt động mộ thất lại trở nên yên tĩnh, Bỉ Ngạn Hoa cũng thu lại ánh sáng, biến thành một đóa hoa màu đỏ sẫm như được điêu khắc.

Thu Bỉ Ngạn Hoa vào Tử Phủ, nó liền lơ lửng dưới chân Nguyên Thần.

Hình dáng của nó như một đài sen, Nguyên Thần đoan tọa trên đài hoa.

Trong linh bảo Bỉ Ngạn Hoa này, ẩn chứa các pháp tắc độc đáo như sinh tử, luân hồi, mộng huyễn, âm dương, có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa nó còn có không gian để tiến bộ hơn nữa.

"Ha ha~, không ngờ lần này lại được một bảo vật tốt, quả nhiên mạnh mẽ!" "Thật là lời to rồi!" "Xem ra phải đền bù cho Áo Cổ một phen, nếu không, ta cũng có chút ngại ngùng~" Lắc đầu, Thẩm Hạo gạt bỏ tạp niệm, quay trở lại lối vào mộ thất, hội hợp với đám người Hồ Bát Nhất, Ứng Thải Hồng đã chờ đợi từ lâu.

Thẩm Hạo trực tiếp bay tới.

Thấy Thẩm Hạo trở về, mọi người đều phấn chấn.

"Thẩm gia, tình hình thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất lập tức tiến lên hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sao, đã giải quyết xong cả rồi, bây giờ có thể chuẩn bị về!" Đại Kim Nha cười nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, lần này thật sự khiến lão Kim tôi mở rộng tầm mắt!" "Chỉ tiếc là chẳng thấy được món đồ tùy táng nào ra hồn cả~" Bàn Tử cũng gật đầu đồng tình.

“Đúng vậy, công chúa Áo Cổ này, nói gì thì nói cũng là công chúa hoàng gia, sao lại không có đồ tùy táng gì vậy?” “Lúc nãy mở quan tài, tôi cũng nhìn rồi, trên đài sen đó, chỉ có một thi thể, ôm một thứ gì đó, ngoài ra chẳng có gì cả~” “Cũng quá keo kiệt rồi, không đúng lắm nhỉ~” Đại Kim Nha cũng hùa theo: “Đúng vậy đúng vậy~” Hồ Bát Nhất ngắt lời: “Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, nếu đã kết thúc, chúng ta cũng nên về thôi.” Lúc này Ứng Thải Hồng tiến lên, sắc mặt có chút điên cuồng, bà ta nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo: “Thẩm tiên sinh, Bỉ Ngạn Hoa đã lấy được rồi.” Thẩm Hạo gật đầu: “Tất nhiên là lấy được rồi.” Ứng Thải Hồng mừng như điên, vội vàng hỏi: “Thẩm tiên sinh, có thể nhường nó cho tôi không, tôi có thể trả tiền mua, ngài cứ ra giá, bao nhiêu tiền, tôi cũng mua!” Thẩm Hạo lắc đầu: “Bà Ứng, thứ như Bỉ Ngạn Hoa, không phải là thứ mà một người bình thường như bà có thể chịu đựng được, nó đối với bà, có hại chứ không có lợi!” Sắc mặt Ứng Thải Hồng biến đổi mấy lần, lạnh như sương.

Bà ta vẫn không chịu tiết lộ suy nghĩ thật của mình, mà lại một lần nữa tỏ ra đại nghĩa lẫm liệt, không hổ là kẻ cầm đầu tà giáo, lúc nào cũng đặt mình lên vị trí đạo đức cao cả.

Tuy nhiên, đám người sau lưng bà ta lại thực sự tin lời bà ta lừa phỉnh.

“Tận thế sắp đến, nhân loại sắp diệt vong, chỉ có tôi mới có thể cứu rỗi nhân loại!” “Chỉ cần có được Bỉ Ngạn Hoa, tôi có thể cứu thế nhân thoát khỏi vực sâu của cái chết!” “Thẩm tiên sinh, tôi khuyên anh, tốt nhất là nên giao Bỉ Ngạn Hoa cho tôi!” Thẩm Hạo lắc đầu, nói với vẻ khinh thường: “Bà Ứng, đừng giả nhân giả nghĩa nữa.

Chẳng qua chỉ là một kẻ cầm đầu tà giáo, suốt ngày lừa gạt người khác, bà đừng nói là đã lừa luôn cả chính mình rồi đấy nhé?” “Thật sự nghĩ mình là cứu thế chủ sao?” “Tuy bà có một đôi Âm Dương Nhãn, nhưng thứ đó, ngoài việc thấy ma thấy quỷ, thực ra cũng chẳng có tác

dụng gì!" "Đừng tự cho mình là lợi hại!" "Nếu bà muốn sống, thì đừng có la lối om sòm, biết không?

Ngoan ngoãn đi ra ngoài cùng chúng tôi." "Ta có thể đại phát từ bi, giúp bà chữa bệnh, thế nào?" Sắc mặt Ứng Thải Hồng không ngừng biến đổi.

Những lời này của Thẩm Hạo đã trực tiếp vạch trần căn bệnh của bà ta, tuy không nói là bệnh gì, nhưng người khác vừa nghe đã biết là bệnh rất nghiêm trọng.

Điều này làm cho uy nghiêm của bà ta trước mặt thuộc hạ và thành viên của Hội Linh Tu Hoàn Cầu bị tổn hại nghiêm trọng.

Mặt bà ta lúc xanh lúc tím.

Một lúc lâu sau, phải đến khi Dương Tử kéo tay áo bà ta, bà ta mới hoàn hồn.

"Được!" Ứng Thải Hồng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tin Thẩm Hạo một lần.

Sự mạnh mẽ của mấy người Thẩm Hạo, bà ta đã được lĩnh giáo.

Ngay cả mấy Mô Kim Hiệu Úy kia cũng không phải người thường, bà ta lấy gì để đấu với người ta.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể thỏa hiệp.

Chỉ hy vọng Thẩm Hạo thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mình.

Đám thuộc hạ của Ứng Thải Hồng cũng tâm tư xao động, hôm nay, họ đã chứng kiến một cảnh tượng cả đời khó quên, trên thế giới lại thật sự có người có thể nắm giữ sức mạnh siêu phàm mạnh mẽ như vậy.

Họ thậm chí còn nghi ngờ, liệu trước đây mình có phải sống trong mơ không, đây rốt cuộc có phải là thế giới thực không, lại có sức

mạnh và con người mạnh mẽ như vậy.

Và điều này cũng kích thích sự khao khát của họ đối với sức mạnh siêu phàm này.

Tuy nhiên, người duy nhất họ có thể tiếp xúc, cũng chỉ có Ứng Thải Hồng, coi như có chút liên quan đến sức mạnh siêu phàm.

Dù sao thì, Âm Dương Nhãn của bà ta, cũng là sức mạnh siêu phàm!

Mọi người men theo con đường lúc đến, quay trở về.

Ở chỗ cầu treo rừng đá, ngọn lửa lân tinh màu xanh lục đã tắt từ lâu.

Lớp bột lân trên bề mặt những phiến đá lân tinh sau khi cháy hết, ngay cả tro cũng không còn lại.

Ngoại trừ con đường chính xác kia, những cây cầu treo còn lại đều chỉ còn lại sợi xích sắt.

Cả đoàn quay trở lại mặt đất.

Chuyến đi này, có mấy người Thẩm Hạo ở đây, nên không có thương vong nào.

Tất cả đều sống tốt.

Khi ra ngoài, ánh mắt của mọi người nhìn mấy người Thẩm Hạo đều tràn đầy cuồng nhiệt.

Dương Tử dìu Ứng Thải Hồng trở về lều nghỉ ngơi.

Còn Mark và những người khác, đều vây quanh Thẩm Hạo và mấy người Hồ Bát Nhất, không ngừng nịnh nọt, nói những lời hay ý đẹp.

Đối với mấy vị cường giả nắm giữ sức mạnh siêu phàm này, sao họ có thể không tôn kính chứ?

Chương 427

Còn đang nghĩ cách tạo mối quan hệ tốt, xem mình có cách nào cũng có được sức mạnh siêu phàm này không.

Trong đám người này, Mark có chức vị cao nhất, coi như là thủ lĩnh của họ.

Mark mặt mày tươi cười dẫn đường cho mấy người Thẩm Hạo, sắp xếp cho họ vào nghỉ ngơi trong một căn lều sang trọng.

"Thẩm tiên sinh, Hồ tiên sinh, Vương tiên sinh, Dương tiểu thư, còn có Kim tiên sinh, mời bên này~" Những người nước ngoài này, đặc biệt là những người từ các nước tư bản như Mỹ.

Hầu hết đều giống nhau, có sữa thì là mẹ.

Đối với loại người như Mark.

Chỉ cần bạn có thể mang lại lợi ích cho hắn, nhận bạn làm bố cũng được.

Nếu không mang lại lợi ích, trực tiếp trở mặt không nhận người.

Nếu bạn lại có thể mang lại lợi ích, cho dù trước đây có thù oán gì, cũng có thể coi như chưa từng xảy ra.

Họ chỉ nói về lợi ích, không nói về tình người.

Không giống như Hoa Hạ, là một xã hội trọng tình nghĩa.

Sau khi Mark tươi cười rời đi, đi được không xa, đám thuộc hạ của hắn lập tức vây lại.

"Lão đại Mark, thế nào rồi?

Thẩm tiên sinh họ...?" Mark lắc đầu: "Làm gì có dễ dàng như vậy?" "Chúng ta và ông ta có quan hệ gì?

Chỉ gặp mặt vài lần thôi, ông ta dựa vào đâu mà cho chúng ta lợi lộc?" "Hay là nghĩ xem, chúng ta có thể mang lại giá trị gì cho ông ta?

Không có lợi ích, chúng ta dựa vào đâu mà được lợi?" Đám thuộc hạ đồng loạt gật đầu: "Lão đại Mark nói đúng!" Trong lều, Ứng Thải Hồng ngồi trên thảm, nghỉ ngơi một lúc, sau đó liền dặn Dương Tử đi mời Thẩm Hạo qua đây.

Dương Tử liền lập tức đến chỗ Thẩm Hạo.

Cô lịch sự gõ cửa, nghe thấy Thẩm Hạo nói "mời vào", mới vén rèm cửa bước vào.

"Thẩm tiên sinh, ngài bây giờ có bận không, chủ tịch của chúng tôi muốn mời ngài qua một chuyến~" Dương Tử cung kính nói.

Thẩm Hạo gật đầu: "Được, tôi bây giờ cũng không có việc gì, đi gặp một chút vậy." Sau đó, Thẩm Hạo đứng dậy, theo Dương Tử đến lều của Ứng Thải Hồng.

"Chủ tịch, Thẩm tiên sinh đến rồi." Dương Tử nói với Ứng Thải Hồng.

Ứng Thải Hồng đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, lập tức đứng dậy, nhìn về phía Thẩm Hạo.

"Thẩm tiên sinh, những gì ngài nói trong mộ nữ thần trước đó, là thật sao?" "Bệnh của tôi, ngài thật sự có thể chữa khỏi?" Ứng Thải Hồng có chút kích động, căn bệnh này đã giày vò bà ta quá lâu, mỗi ngày đều sống trong lo sợ.

Sợ một ngày nào đó bệnh đột ngột phát tác mà chết.

Hai năm trước, không tiếc bỏ ra số tiền lớn đến bệnh viện hàng đầu châu Úc điều trị, kết quả cũng không mấy khả quan.

Cái khối u trong đầu, họ căn bản không chắc có thể phẫu thuật

được.

Một khi động dao, mười phần thì tám chín phần sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cho dù không chết, nói không chừng cũng sẽ trở thành người thực vật.

Như vậy sao được!

Thế là bà ta đặt hy vọng vào sức mạnh siêu phàm, với tư cách là một phú hào hàng đầu, bà ta cũng biết rất nhiều.

Sau đó, bà ta bắt đầu thu thập tài liệu về phương diện này.

Chỉ là, bên phía Nhật Bản, toàn là Âm Dương Sư, Ninja, về mặt công kích giết chóc thì đúng là rất lợi hại, nhưng về mặt chữa bệnh cứu người thì lại kém quá xa.

Vì vậy, bà ta chuyển hướng sang lãnh thổ Hoa Hạ.

Truyền thừa của Nhật Bản đều là cải biên từ truyền thừa của Đạo Phật Hoa Hạ, nhưng không hề học được tinh túy.

Mà Hoa Hạ, lịch sử lâu đời, nhân tài lớp lớp, nói không chừng sẽ có hy vọng chữa bệnh cho bà ta.

Thế là bà ta đến Hồng Kông, sáng lập tà giáo Hội Linh Tu Hoàn Cầu.

Lừa gạt những phú hào đó, lừa tiền tài.

Dù sao muốn chữa bệnh, chi phí này vẫn rất lớn.

Nếu nhỡ đến lúc tìm được người có thể chữa bệnh cho mình, lại không có đủ tiền, thì thật khó xử.

Trong thoáng chốc, trong đầu Ứng Thải Hồng, những kinh nghiệm trước đây của mình đều hiện lại một lần, như đèn kéo quân.

Bà ta hành lễ với Thẩm Hạo, không còn giữ vẻ cao ngạo nữa.

"Thẩm tiên sinh, cầu xin ngài, cứu tôi một mạng!" Nói xong, "phịch" một tiếng quỳ xuống.

Dương Tử cũng lộ vẻ không đành lòng.

Thẩm Hạo thấy vậy, cười cười: "Tôi đã nói có thể chữa bệnh cho bà, thì có thể chữa được, không cần lo lắng!" Nghe lời Thẩm Hạo, Ứng Thải Hồng yên lòng, sắc mặt Dương Tử cũng dịu đi rất nhiều.

Ứng Thải Hồng vội vàng cung kính nói với Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, xin ngài ra tay chữa bệnh cho tôi!" "Bất cứ giá nào tôi cũng nguyện ý trả!" Thẩm Hạo ho khan hai tiếng: "Không cần nói nghiêm trọng như vậy, chỉ cần trả chút tiền là được rồi, ngoài ra, còn có vài điều kiện, bà đồng ý là được." Ứng Thải Hồng vội vàng gật đầu: "Đồng ý, tôi đều đồng ý!" "Hóa ra Thẩm tiên sinh muốn tiền, vậy thì dễ rồi, tôi... vẫn kiếm được không ít tiền." "Tôi trả hai mươi triệu đô la, coi như là phí khám bệnh, Thẩm tiên sinh ngài thấy được không?

Vốn lưu động của công ty chúng tôi chỉ có bấy nhiêu thôi, nhiều hơn nữa thì không lấy ra được." Thẩm Hạo hài lòng gật đầu: "Ừm, được!" "Ngoài ra, mấy điều kiện của tôi, bà cũng phải đồng ý làm được!" "Thực ra cũng không khó." "Thứ nhất, Hội Linh Tu Hoàn Cầu của bà, không được chiêu mộ người có quốc tịch Hoa Hạ, tôi đang nói đến những người chưa nhập quốc tịch nước ngoài!" "Thứ hai, bà phải tập trung thành viên vào Nhật Bản và Mỹ, chiêu mộ thêm người của họ." "Điều thứ ba, bà và nhân viên tà giáo của bà, tất cả rời khỏi Hồng Kông, không được ở lại trong lãnh thổ Hoa Hạ nữa, trụ sở chính đổi chỗ khác đi." "Thậm chí tôi còn có thể giúp bà, nắm giữ một số sức mạnh mạnh mẽ hơn, làm vốn liếng, không sợ không chiêu mộ được người." "Chỉ có mấy điều này thôi, thế nào?" Ứng Thải Hồng lúc đầu còn tưởng là điều kiện gì, không ngờ chỉ có vậy?

Đây mà là điều kiện gì chứ?

Thật là lời to rồi.

Ứng Thải Hồng vội vàng gật đầu: "Đồng ý, tôi đều đồng ý!" Thẩm Hạo gật đầu, không quan tâm bà ta nghĩ thế nào, dù sao đồng ý là được rồi.

"Được rồi, đứng lên đi." "Bây giờ, tôi sẽ chữa trị cho bà." Ứng Thải Hồng vội vàng đứng dậy, rồi lại hỏi: "Thẩm tiên sinh, phải chữa trị thế nào?" "Bà ngồi xuống là được rồi." "À à, được~" Ứng Thải Hồng nghe vậy, lập tức khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Dương Tử cũng đi đến bên cạnh Ứng Thải Hồng, chuẩn bị phụ giúp.

Thẩm Hạo nói với Dương Tử: "Đi rót một cốc nước đến đây." Dương Tử gật đầu, lập tức đi rót một cốc nước mang đến.

Thẩm Hạo trực tiếp vận chuyển pháp lực, dùng Địa Sát Thuật - Phù Thủy, vẽ một đạo Khứ Bệnh Phù vào không trung, đánh vào cốc nước đó.

"Uống đi." Ứng Thải Hồng trực tiếp cầm lấy cốc nước, uống một ngụm lớn.

Sức mạnh của phù thủy trực tiếp tác động lên người Ứng Thải Hồng, bà ta chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, một luồng hơi ấm chui vào đầu.

Triệu chứng của khối u não lập tức giảm đi rất nhiều.

Nhưng vẫn chưa chữa khỏi tận gốc.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại một lần nữa thi pháp, thi triển Địa Sát Thuật - Y Dược.

Một luồng ánh sáng màu xanh lục tràn đầy sinh cơ, từ tay Thẩm

Hạo bắn ra.

Sau đó, hắn gỡ tóc giả trên đầu Ứng Thải Hồng xuống, lộ ra một cái đầu trọc lóc, nhìn hình dáng thì là một cái đầu đẹp.

Tuy nhiên, trên đó còn có vài vết sẹo trông đến rợn người, đây là do phẫu thuật mở sọ để lại, cả mảnh xương sọ đều bị lật lên.

Đưa tay đặt lên đầu Ứng Thải Hồng.

Pháp lực tràn đầy sức mạnh chữa trị, trực tiếp tác động lên khối u trong đầu Ứng Thải Hồng.

Nói ra thì, sự hình thành của khối u não này, thực tế có liên quan đến Âm Dương Nhãn của bà ta.

Âm Dương Nhãn của bà ta không được linh lực nuôi dưỡng, không ngừng lấy đi sinh mệnh lực, lại không được nuôi dưỡng đủ, thế là trong đầu mọc ra một khối u.

Thẩm Hạo tiêu trừ khối u não, sức mạnh Âm Dương Nhãn hỗn loạn cũng được hắn vuốt phẳng, dẫn dắt khai thông.

Đồng thời, hắn còn để lại một luồng pháp lực, khai phát Âm Dương Nhãn của bà ta một chút.

Chương 428

Khiến năng lực của bà ta được tăng cường đôi chút.

Sau này có thể lừa người tốt hơn rồi~ Năng lượng chữa trị tràn đầy, sau khi chữa khỏi khối u não, tiện thể cũng loại bỏ luôn vết sẹo trên đầu Ứng Thải Hồng.

Không còn nhìn thấy một chút dấu vết nào, cứ như chưa từng phẫu thuật.

Thấy cảnh này, nội tâm Dương Tử cũng tràn đầy kích động.

Bệnh của mẹ cô cuối cùng cũng sắp khỏi rồi sao?

Cô không kìm được, nước mắt lưng tròng.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo đã chữa khỏi bệnh cho Ứng Thải Hồng, ánh sáng xanh trong tay tan đi, hắn thu lại bàn tay.

Về phần Ứng Thải Hồng, trong suốt quá trình, bà ta chỉ cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng dễ chịu tác động vào đầu, khiến bà ta cực kỳ thoải mái.

Cảm giác đó, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Quá dễ chịu.

Bà ta trực tiếp đắm chìm trong đó.

Chỉ là chưa được bao lâu, cảm giác ấy đã biến mất.

Bà ta còn chưa kịp tận hưởng kỹ càng.

Ứng Thải Hồng mở mắt, tỉnh táo lại.

Thẩm Hạo thu tay về, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, bệnh của bà đã

được chữa khỏi!" Ứng Thải Hồng vội vàng cúi người cảm tạ Thẩm Hạo: "Cảm ơn Thẩm tiên sinh, cảm ơn Thẩm tiên sinh." "Sau này nếu có chuyện gì cần chúng tôi làm, chúng tôi nhất định sẽ vào nước sôi lửa bỏng, không từ nan!" Dương Tử cũng rối rít cảm ơn.

"Vậy sao?" Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, cảm thấy mình có thể thu nhận hai mẹ con họ về dưới trướng, để họ làm việc cho mình.

Hướng trọng tâm của họ chuyển sang nước ngoài, tìm kiếm những kho báu của ngoại quốc.

Mặc dù cổ mộ ở Hạ quốc có rất nhiều bảo vật, nhưng kho báu ở nước ngoài cũng không tệ.

Thay vì để cho đám người ngoại quốc đó hưởng lợi, không bằng để mình hưởng.

"Ta có thể cho hai người một cơ hội, sau này làm việc cho ta!" "Sức mạnh siêu phàm mà các người hằng ao ước, cũng không phải không có cơ hội nắm giữ!" Ứng Thải Hồng nghe vậy thì mừng rỡ.

Từ kinh nghiệm bao năm qua của bà ta, những người có tu vi thuộc chính đạo trước nay không bao giờ phô trương, thậm chí còn chủ động che giấu bản thân, người bình thường muốn tiếp xúc với họ là rất khó.

Chỉ có những kẻ tà tu bên ngoài, nhưng tiếp xúc với chúng thì rủi ro quá lớn!

Chúng có thể không chỉ muốn tiền của bạn mà còn muốn cả mạng của bạn nữa.

Ứng Thải Hồng vốn đã không còn sống được bao lâu, bà ta chỉ âm thầm tìm kiếm mộ Nữ Thần, tìm hoa Bỉ Ngạn, chứ không hề tiết lộ thông tin của mình.

Nếu không, đám tà tu đó đã sớm lấy cớ chữa bệnh cho bà ta, tìm

đến cửa đòi tiền đòi người rồi.

Bây giờ, khó khăn lắm mới bắt quen được một nhân vật chính đạo, lại có cơ hội làm việc cho Thẩm Hạo, sao bà ta có thể không đồng ý chứ?

"Được, được, Thẩm tiên sinh, tôi bằng lòng, sau này, Hội Linh Tu Hoàn Cầu và Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu của chúng tôi sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ Thẩm tiên sinh!" Ứng Thải Hồng tỏ ra vô cùng cung kính.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

"Ừm, Âm Dương Nhãn của bà thực ra cũng được coi là một thiên phú tu hành không tệ." "Nếu bà đã nguyện ý làm việc cho ta, ta cũng không thể không cho các ngươi lợi ích." "Thế này, ta ứng trước cho các ngươi một vài lợi ích." "Sau này, tận tâm tận lực làm việc cho ta, ta sẽ không keo kiệt ban thưởng!" Sau đó, Thẩm Hạo lấy ra hai miếng ngọc giản từ trong nhẫn.

Hắn lần lượt khắc vào đó một môn tinh thần minh tưởng pháp và một môn luyện thể quyền thuật.

Cả hai đều không phải pháp môn gì cao siêu.

Đây là công pháp mà hắn tạm thời sáng tạo ra dựa trên đặc điểm của người phương Tây.

Thế giới phương Tây không phải thịnh hành đấu khí và ma pháp sao?

Hơn nữa, pháp sư còn cao quý hơn một bậc, được tôn là Pháp gia cao quý.

Môn minh tưởng pháp này chính là phương pháp tu luyện của pháp sư, không ngừng rèn luyện tinh thần lực.

Bên trong Thẩm Hạo còn đính kèm mấy môn tiểu pháp thuật.

Còn quyền thuật thì dùng để luyện thể, tuy không luyện ra được đấu khí nhưng có thể cường thân kiện thể, tăng cường sức mạnh cơ thể đáng kể.

Đối với những người bình thường này mà nói, đây quả thực là cơ duyên trời cho.

"Đây là một môn minh tưởng pháp và một môn quyền thuật luyện thể." "Coi như là phần thưởng ứng trước cho các người." "Cầm lấy tu luyện cho tốt đi ~" Ứng Thải Hồng vô cùng cảm kích, hai tay đón lấy ngọc giản, xem như báu vật.

Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Ngọc giản này, áp vào giữa trán là có thể tự động xem nội dung bên trong." "Còn dùng thế nào thì các người tự xem đi ~" "Vâng, Thẩm tiên sinh!" Ứng Thải Hồng cung kính gật đầu.

Bệnh của Ứng Thải Hồng đã được chữa khỏi, Thẩm Hạo liền trực tiếp rời đi, thời gian còn lại cứ để cho hai mẹ con họ.

Sau khi Thẩm Hạo đi, Ứng Thải Hồng không thể chờ đợi được nữa, liền ngồi xếp bằng, áp miếng ngọc giản ghi lại minh tưởng pháp vào giữa trán.

Lập tức, pháp môn minh tưởng được ghi trong ngọc giản liền tràn vào trong đầu bà ta.

Ngay lập tức, bà ta chỉ cảm thấy đầu óc mình như bị người ta nhét thứ gì đó vào một cách thô bạo.

Những thông tin công pháp cứ thế xuất hiện trong đầu một cách thô bạo.

Bà ta cẩn thận đọc, tiêu hóa một lúc.

Lúc này mới hoàn toàn tiếp thu và ghi nhớ những thông tin đó.

Mở mắt ra, bà ta vẫn cảm thấy đầu rất căng.

"Dương Tử, nội dung trong ngọc giản quá nhiều, con sợ là không chịu nổi, con đi lấy giấy bút đến đây, mẹ viết ra cho con!" Dương Tử gật đầu, đi lấy giấy bút tới.

Sau đó, Ứng Thải Hồng viết cả một buổi chiều, viết ra hàng vạn chữ, cuối cùng mới chép xong phương pháp tu luyện minh tưởng pháp.

Còn phần pháp thuật bên trong, bà ta tạm thời giữ lại.

"Dương Tử, con cũng cứ theo đó mà tu luyện đi, mẹ nghỉ một lát." "Vâng." Dương Tử gật đầu, nhận lấy mấy tờ giấy, cẩn thận xem xét.

Nhiều chữ như vậy, muốn học thuộc lòng thật là khó!

Dương Tử nhất thời có chút đau đầu, mặt lộ vẻ khổ sở.

"Nhiều quá đi mất ~" Trên giấy viết toàn là chữ Anh.

Môn minh tưởng pháp này, vốn dĩ Thẩm Hạo đã dùng văn nói để viết, nên dĩ nhiên có thể dịch sang tiếng Anh.

Dương Tử cẩn thận ghi nhớ phần đầu tiên, sau đó bắt đầu tu luyện, phần sau tương đối cao thâm, chưa cần vội.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Ứng Thải Hồng lại không thể chờ đợi được mà xem xét đến quyền thuật luyện thể.

Bên trong là rất nhiều phương pháp rèn luyện cơ thể, cùng với các bài thuốc ngâm tắm.

Pháp sư cũng cần chú trọng thể chất, nếu không thì tinh thần lực quá mạnh mẽ, thân thể yếu ớt sẽ không chịu nổi.

Cảm nhận cơn đau căng tức trong đầu, bà ta thậm chí còn nghi ngờ có phải khối u não của mình lại tái phát không.

Hai người cứ thế tu luyện trong lều.

Đám thuộc hạ của bà ta cũng không dám làm phiền.

Còn bên phía Thẩm Hạo, vừa về đến lều, Bàn Tử đã lập tức đi tới.

"Thẩm gia, con mụ già đó tìm ngài có chuyện gì thế?" Thẩm Hạo cười cười: "Còn có thể là chuyện gì nữa, đương nhiên là muốn hoa Bỉ Ngạn rồi." "Ứng Thải Hồng đó bị ung thư não, trong đầu có một khối u, sống không được bao lâu nữa, bà ta tìm hoa Bỉ Ngạn là để kéo dài mạng sống." "Bà ta trả hai mươi triệu đô la, tôi tiện tay chữa giúp bà ta một phen." "Cái gì?

Hai mươi triệu?

Đô la Mỹ?" Đại Kim Nha kinh ngạc hô lên!

Nghe Thẩm Hạo nói ra con số, cả người Đại Kim Nha đều đứng hình tại chỗ.

Chương 429

Ông ta không chỉ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

"Trời ạ, thế này cũng nhiều vãi cả chưởng ra?" "Không ngờ, cái Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu này lại giàu đến thế?" Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ba người cũng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù Dương Tuyết Lỵ là một nhân vật lớn ở phố Wall, nhưng tài sản của cô cũng chỉ vài trăm triệu đô la.

Hai mươi triệu đô la đối với cô cũng là một con số rất lớn.

Thẩm Hạo cười cười: "Với gia sản của chúng ta hiện nay, đều đã không thiếu tiền, tiền nhiều hơn nữa cũng chỉ là một con số lạnh lẽo mà thôi." Đại Kim Nha khâm phục giơ ngón tay cái lên nói: "Thẩm gia cảnh giới thật cao a ~" Buổi tối, Ứng Thải Hồng phân phó thuộc hạ tổ chức một buổi lửa trại, ăn mừng chuyến đi kết thúc thuận lợi.

Mọi người đều chơi rất vui vẻ.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạo đưa ba người Hồ Bát Nhất trở về Kinh thành.

Trước khi đi, hắn truyền âm cho Ứng Thải Hồng, hai mươi triệu đô la đó không cần đưa nữa, cứ giữ lại làm vốn phát triển cho công ty đi.

Hai mươi triệu này mà rút ra, cả công ty sẽ bị rút ruột, không cần thiết, hắn cũng không thiếu tiền.

Ứng Thải Hồng vì việc này càng thêm ngàn lần cảm tạ.

Thẩm Hạo chỉ dặn dò bà ta, nếu phát hiện trong những ngôi mộ thăm dò được có chuyện kỳ quái, có thể thông báo cho hắn.

Thẩm Hạo để lại cho Ứng Thải Hồng một miếng ngọc phù truyền tin để liên lạc.

Nếu có ngôi mộ cổ hoặc di tích nào khiến hắn hứng thú, hắn sẽ đích thân đến thăm dò một chuyến.

Thế giới này nước sâu như vậy, nói không chừng còn có thể có những thu hoạch bất ngờ.

Mấy người Thẩm Hạo không ngồi tàu hỏa chậm rãi trở về, mà trực tiếp quay lại Trùng Cốc, tiếp tục tu luyện ở đó.

Trong Trùng Cốc, mọi người vẫn đang nỗ lực tu luyện.

Lần này, mấy người Thẩm Hạo chỉ mất bảy ngày, không dài.

Mà mọi người tu luyện một lần đều cần không ít thời gian.

Còn trên thảo nguyên, Ứng Thải Hồng tiếp tục cuộc sống của một giáo chủ lừa bịp.

Trước đây, bà ta đều là giả vờ, dựa vào thuốc gây ảo giác cực mạnh giấu trong nhẫn, cộng với cái lưỡi ba tấc không xương của mình.

Mà bây giờ, bà ta đã là một người siêu phàm thực sự bước vào con đường tu luyện.

Mặc dù mới nhập môn, minh tưởng pháp và luyện thể thuật đều chưa thành thạo.

Nhưng điều này không cản trở bà ta thể hiện thần tích trước mặt các tín đồ.

Sau một đêm tu luyện ngắn ngủi, thể chất và sức mạnh tinh thần của Ứng Thải Hồng đều đã được nâng cao đáng kể.

Tinh thần của cả người cũng rạng rỡ hẳn lên, so với sự tự tin giả tạo trước đây, giờ đây đã có thêm mười phần khí chất.

Dưới ánh nắng, bà ta dẫn đầu đông đảo tín đồ, ngồi xếp bằng trên bãi cỏ.

Ứng Thải Hồng tiếp tục như một kẻ lừa bịp, tuyên đọc giáo lý cho đông đảo tín đồ.

Cổ xúy cho những lời đồn về ngày tận thế sắp đến.

Mà sau ngày hôm qua, đã được chứng kiến thủ đoạn thần tiên của mấy người Thẩm Hạo, bọn họ bây giờ càng thêm tin tưởng Ứng Thải Hồng không chút nghi ngờ, bị tẩy não càng nghiêm trọng hơn.

Sau khi giảng một giờ, Ứng Thải Hồng bắt đầu thể hiện thần tích ngay trước mặt những tín đồ này.

Tối qua bà ta đã chuyên tâm luyện tập một tiểu pháp thuật là Hỏa Cầu Thuật.

Đây là một pháp thuật đơn giản đính kèm trên minh tưởng pháp.

Uy lực không mạnh, nhưng dùng để ra vẻ thì hiệu quả miễn chê!

Ứng Thải Hồng hai tay bắt ấn hoa lan, đặt trước người, miệng niệm những khẩu quyết kỳ lạ khiến người ta nghe không rõ.

Sau đó bà ta vung tay, một quả cầu lửa to bằng đầu người đột nhiên xuất hiện từ không trung, bay về phía bãi đất trống phía trước.

Cuối cùng rơi xuống một đống củi đã chuẩn bị sẵn.

Đống củi này là do chính tay các tín đồ chất lên, bên trong có vấn đề gì hay không, họ là người rõ nhất.

Quả cầu lửa bay tới, trực tiếp đập vào đống củi.

"Bùng ~" Ngay lập tức, đống củi bị quả cầu lửa đốt cháy.

Hơn nữa, tốc độ cháy rất nhanh.

Bình thường muốn đốt cháy được, cần phải mất một lúc.

Trừ khi có thêm xăng dầu gì đó.

Nhưng mọi người đều biết rõ, bên trong không thêm gì cả, chỉ là củi bình thường!

Một đám tín đồ chứng kiến thần tích, lập tức đồng thanh hô lớn.

"Tôn sư!" "Tôn sư!

Tôn sư!" ... ...

Hưởng thụ sự tung hô của mọi người một lúc, đáy mắt Ứng Thải Hồng lóe lên một tia kích động.

Bây giờ, bà ta đã là một Tôn sư danh xứng với thực!

Không phải là giả vờ!

Ứng Thải Hồng bình tĩnh lại, đưa hai tay ra hư không ấn xuống, ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Mọi người lập tức nghe lời dừng lại, không còn reo hò nữa.

"Là thành viên của Hội Linh Tu Hoàn Cầu chúng ta, các vị đã gia nhập hội được hơn hai năm, là lứa hội viên đầu tiên theo tôi!" "Hôm qua, trong mộ Nữ Thần, các vị cũng đã thấy được sức mạnh siêu phàm của thế giới này!" "Tôi cũng có thể nói cho các vị biết, hôm qua, tôi vẫn là một bệnh nhân ung thư não giai đoạn cuối, nhưng hôm nay, tôi đã trở thành một người khỏe mạnh!" "Và, còn có được sức mạnh siêu phàm này!" "Là Thẩm tiên sinh đã chữa khỏi bệnh cho tôi!" "Hơn nữa, ngài ấy cũng sẽ là hội trưởng danh dự của Hội Linh Tu Hoàn Cầu chúng ta, trở thành một phần của chúng ta!" Ứng Thải Hồng không một tiếng động đã gán cho Thẩm Hạo một thân phận hội trưởng danh dự của Hội Linh Tu Hoàn Cầu.

Dùng điều này để nâng cao giá trị của cái tà giáo của mình.

Mà đám đông nghe bà ta nói vậy, ánh mắt càng thêm nóng rực.

Đối với chuyện tại sao Ứng Thải Hồng bị bệnh, họ cũng lười truy cứu, lợi ích lớn hơn đã bày ra trước mắt, những chuyện không quan trọng đó, ai còn quan tâm?

Ứng Thải Hồng dừng lại, ra hiệu cho đông đảo hội viên bên dưới, có gì muốn hỏi thì cứ thoải mái hỏi.

Mark là người đầu tiên phấn khích hỏi: "Tôn sư, nếu Thẩm tiên sinh đã gia nhập hội chúng ta, vậy ngài xem, chúng ta có cơ hội học được sức mạnh siêu phàm không ạ?" Ứng Thải Hồng mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên là có thể!" Bên dưới lập tức vang lên một tràng reo hò!

Chẳng mấy chốc, tiếng reo hò đã dừng lại.

Ứng Thải Hồng quay về phía sau gọi: "Dương Tử!" Dương Tử nghe Ứng Thải Hồng gọi, lập tức hiểu ý, từ trong lều lấy ra một chồng tài liệu.

Sau đó, mỗi người phát một bản.

Mọi người đều rất tò mò nhìn những thứ trên giấy.

Ứng Thải Hồng rất chu đáo đã dịch toàn bộ minh tưởng pháp sang tiếng Anh.

"Các vị hội viên, đây là phúc lợi dành cho các hội viên cũ của tôi!" "Đây là 「Thủy Tinh Minh Tưởng Pháp」!" Ứng Thải Hồng đặt cho minh tưởng pháp một cái tên, vô cùng thích hợp.

Bởi vì phương pháp minh tưởng của môn này, chính là không ngừng quan tưởng thủy tinh trong đầu.

Hơn nữa, màu sắc của thủy tinh cũng sẽ khác nhau tùy người, dựa vào thiên phú và thuộc tính khác nhau của mỗi người mà xuất hiện hình thái và màu sắc không giống nhau.

Tính phổ biến rất mạnh.

Tuy nhiên, thứ mà Ứng Thải Hồng phát cho họ chỉ là phần sơ cấp của minh tưởng pháp, có thể gọi là cấp Học đồ.

Chương 430

Tương ứng với cấp bậc tu hành của pháp sư nước ngoài.

Cấp Học đồ, chính là phần cơ bản nhất để nhập môn.

Phần sau này, sẽ phải xem cống hiến của các thành viên để đổi lấy từ Ứng Thải Hồng.

Trong Trùng Cốc, mấy người Thẩm Hạo vừa trở về, ba người Hồ Bát Nhất liền lập tức về tiểu viện của mình.

Thẩm Hạo tiến vào Lăng Vân Tiên Cung, rất nhanh, Ô Thiền, Doãn Thanh Sương và các nữ nhân khác đã ra đón hắn.

Ngoài ra còn có một gương mặt mới.

Nữ tử này có mái tóc dài đến eo, ở giữa còn xen lẫn mấy lọn tóc màu xanh lá, giống như nhuộm vậy.

Vóc dáng cũng cao ráo, đầy đặn, căng tràn sức sống.

Mỉm cười đi theo sau Ô Thiền.

Vừa nhìn khí tức của cô ấy, Thẩm Hạo lập tức hiểu ra, thì ra là Thanh Tuyền, lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng đã hóa hình thành người.

Là một thảo mộc tinh linh, sinh mệnh thuộc loại của Thanh Tuyền rất được đất trời ưu ái.

Khí tức trên người cô ấy rất thuần khiết, còn có khí vận không yếu.

Lần trước vào tiểu thế giới thăm cô ấy là trước khi đi cao nguyên Tuyết Vực, đã qua lâu lắm rồi, vẫn chưa đi thăm lại, suýt chút nữa đã quên mất cô ấy.

Thanh Tuyền cười tươi nhìn Thẩm Hạo, trong ánh mắt còn lộ ra vẻ mong chờ và phấn khích.

Thẩm Hạo sau khi ôm từng người một, đến trước mặt Thanh Tuyền.

"Thanh Tuyền, chúc mừng em, cuối cùng cũng hóa hình xuất thế, lâu như vậy không đến thăm em, em sẽ không ghi hận ta chứ?

Ha ha ~" Thanh Tuyền phồng má: "Đại xấu xa, nói rồi mà không đến thăm người ta, lâu như vậy rồi không tới!" "May mà có chị Ô Thiền thường xuyên đến thăm em, không thì em đã buồn chết mất ~" Ô Thiền véo nhẹ má Thanh Tuyền: "Phu quân, Thanh Tuyền nhớ chàng lắm đấy..." Thẩm Hạo bất đắc dĩ cười: "Được được được ~, là lỗi của ta, bây giờ Thanh Tuyền đã hóa hình, vậy sau này cứ ở bên cạnh chúng ta đi ~" "Lúc không có việc gì thì cứ chơi cùng mấy chị của em ~" Sau đó, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng ba tiểu long nữ đều xúm lại bên cạnh Thanh Tuyền, kéo cô ấy nói chuyện.

Thanh Tuyền rất vui, đặc biệt là với Tiểu Thanh, khí tức của Ất Mộc Thanh Giao khiến cô ấy vô cùng thoải mái và thích thú.

Mấy người nhanh chóng hòa làm một.

Ba chị em Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng cũng đã gần đột phá Hóa Thần tu vi rồi, chẳng bao lâu nữa.

Còn Thanh Tuyền, vừa mới hóa hình, vẫn còn ở cảnh giới Kim Đan.

Nhưng thiên phú căn cốt của cô ấy không tệ, khí vận nồng hậu, rất nhanh cũng có thể đuổi kịp.

Sở dĩ thời gian này xuất thế muộn là vì trước đó bị suy dinh dưỡng, vẫn luôn bổ sung căn cơ, tốn không ít thời gian.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng kéo Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Hoắc

Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, Tiểu Cửu và cả Điền Mộ Tình lại với nhau.

"Thời gian này tu luyện thế nào, đều thuận lợi cả chứ?" Mọi người đều gật đầu: "Môi trường Trùng Cốc tốt như vậy, linh khí dồi dào, có thể có gì không thuận lợi chứ?" Hơn nữa, còn có phân thân Thao Thiết luyện chế rất nhiều đan dược cung cấp, cắn thuốc tu luyện, quả thực nhanh như bay.

Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ba người đã tu luyện Kim Đan Cửu Chuyển đến đệ bát chuyển.

Dưới sự hỗ trợ của đủ loại tài nguyên, thiên phú của ba người họ cũng đủ, Cửu Chuyển không thành vấn đề.

Mà lợi hại hơn là Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình.

Một người là hậu duệ cổ thần, huyết mạch, vị cách đều cực kỳ mạnh mẽ.

Một người là Na Thần chuyển thế, căn cốt rất cao.

Hai người tu luyện, đột phá cứ như ăn cơm uống nước.

Tu vi của Tiểu Cửu đã đạt đến cực hạn cảnh giới Hóa Thần, chuẩn bị đột phá Luyện Hư.

Còn Điền Mộ Tình thì kém hơn một chút, vừa mới đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh.

Căn cốt của Na Thần tuy lợi hại, nhưng so với Tiểu Cửu thì vẫn kém hơn nhiều.

Nhưng vẫn rất mạnh mẽ, không phải thiên tài thế tục bình thường có thể so sánh được.

Mới mấy tháng mà đã vượt qua thành quả tu luyện mấy chục năm của người khác.

Kế đến là Ô Thiền, nàng cũng đã thành công đột phá cảnh giới Luyện Hư, đuổi kịp Thẩm Hạo.

Ngoài việc tu luyện bản thân, Ô Thiền còn đóng vai trò là giáo viên, dạy các cô gái học Vân Triện Thiên Thư.

Thứ này đối với việc tu hành có lợi ích cực lớn.

Đây đã là tham ngộ pháp tắc rồi.

Nắm giữ Vân Triện Thiên Thư, tương đương với việc nắm giữ một phần pháp tắc, đối với việc tu hành có lợi ích cực lớn, bình cảnh của một số cảnh giới đã biến mất.

Chỉ cần tu vi đủ, liền có thể đột phá một cách tự nhiên.

"Tốt, tốt, tốt, thật khiến ta kinh ngạc!" Thẩm Hạo rất vui mừng, các cô gái tu luyện đều rất dụng tâm.

Tuy nhiên, căn cốt của ba người Doãn Thanh Sương dù sao cũng tương đối bình thường, tốc độ tu hành không bằng mấy người còn lại.

Tu vi thấp hơn một chút, nhưng đây không phải là vấn đề, có thể dùng thời gian từ từ mài giũa, đều là tu hành giả trường sinh cửu thị, không thiếu chút thời gian này.

Thời gian tiếp theo, Thẩm Hạo mỗi ngày không quản ngại vất vả, mỗi ngày thay phiên nhau đích thân chỉ điểm tu luyện cho từng cô gái.

Đáng nói là, vào một đêm trăng mờ gió cao, sau nhiều ngày vất vả, Thẩm Hạo đang chuẩn bị một mình nghỉ ngơi, dưỡng tinh súc nhuệ.

Thì bị Tiểu Cửu tập kích.

Tiểu Cửu hiện tại là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, thân hình cũng đã sớm lột xác, không còn là dáng vẻ của một cô bé mười lăm, mười sáu tuổi.

Mà là một đại mỹ nữ tròn trịa, thân hình đầy đặn, không kém gì Ô Thiền.

Nàng đã sớm xác định Thẩm Hạo, thế là, đêm đó trực tiếp đột phá bản thân, dạ tập Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo sau một thoáng kinh ngạc, liền thuận theo.

Thế là, Tiểu Cửu cả đêm đều ở trên không xuống.

Thẩm Hạo thuận thế truyền Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp cho Tiểu Cửu.

Hai người bắt đầu song tu.

Hiệu quả lần đầu tiên vô cùng mạnh mẽ.

Trực tiếp giúp Tiểu Cửu phá cảnh tiến vào cảnh giới Luyện Hư.

Cũng coi như là một niềm vui bất ngờ.

Ngày hôm sau, Tiểu Cửu đạp Thẩm Hạo một cước rồi vui vẻ quay về củng cố tu vi.

Khiến Thẩm Hạo dở khóc dở cười, mấy người Ô Thiền thấy vậy càng che miệng cười khẽ.

Na Thần chuyển thế Điền Mộ Tình cũng cảm nhận được khí tức đột phá của Tiểu Cửu đêm qua.

Trong lòng không khỏi có chút ghen tị.

"Thì ra bọn họ tu luyện nhanh như vậy là vì Thẩm Hạo?" "Thật đáng ghen tị a?

Mình cũng muốn nhanh chóng đột phá a ~" Tuy nhiên, người ghen tị nhất không phải là cô, mà là Bàn Tử.

Ở đây, chỉ có Bàn Tử là một con chó độc thân.

Hồ Bát Nhất có Dương Tuyết Lỵ, hai người song tu, tu hành cũng

rất nhanh, chỉ có mình cậu ta một mình.

Cậu ta cũng nghĩ, mình có nên tìm một đạo lữ tu hành không.

Người khác đều có, mình không có, thật phiền a ~ Thế là, cậu ta mặt mày buồn rười rượi đi đến Hồng Kông, tìm các chị em phú bà của mình cầu an ủi.

Chương 431

Bàn Tử ở Hồng Kông, quan hệ ổn định nhất có ba chị em phú bà.

Cậu ta cẩn thận kiểm tra tư chất cho mấy người chị em tốt của mình.

Lại bất ngờ phát hiện, tư chất của cả ba người đều tốt một cách bất ngờ.

Bàn Tử vô cùng kích động, lập tức truyền tin cho Thẩm Hạo, báo cho hắn biết chuyện mình muốn truyền thụ pháp môn tu luyện cho mấy người.

Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không từ chối.

Thế là, Bàn Tử tạm thời ở lại Hồng Kông, dạy ba người phụ nữ của mình tu luyện.

Khi ba người phụ nữ biết được tin này từ Bàn Tử, họ vui mừng đến phát điên.

Trực tiếp nhiệt tình như lửa kéo Vương Khải Toàn chơi một ván "tứ bài khai hắc".

Bàn Tử suýt chút nữa vui đến quên cả đường về ~ Thời gian trôi qua rất nhanh, hai tháng đã qua.

Thời gian đã đến lúc giao mùa hạ thu.

Phân thân Ngọc Thai của Thẩm Hạo vẫn luôn đóng quân ở Kinh thành, xử lý các loại công việc của Thẩm Hạo ở Kinh thành, cũng như một số việc của Dân Điều Cục.

Hoàn toàn là một người làm công chăm chỉ, phân thân Thao Thiết cũng vậy, phần lớn thời gian mỗi ngày đều trôi qua trong việc luyện

đan, luyện khí và tu luyện.

Còn bản thể thì vô cùng tiêu sái, muốn làm gì thì làm.

Mỗi ngày đều vui vẻ với các cô gái.

Bàn Tử ở Hồng Kông cũng đã dạy dỗ ba bà xã của mình rất tốt, đã bước vào con đường tu luyện.

Mà bên phía Thẩm Hạo, sau khi bị Tiểu Cửu dạ tập, Điền Mộ Tình cũng đã thành công tập kích hắn.

Nhưng lần này, cô ta không thể ở thế thượng phong như Tiểu Cửu.

Ngược lại bị Thẩm Hạo bày ra mười tám thế.

Chắc chắn chiếm thế hạ phong.

Điền Mộ Tình tu vi không đủ, không sức phản kháng, chỉ có thể im lặng nằm thẳng hưởng thụ.

Sau đó, đã thành công trải nghiệm cảm giác tu luyện tăng vọt như ngồi tên lửa.

Đêm đó, đã trực tiếp đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, cửu xích cửu!

Nàng nằm trên giường, mặt đỏ ửng say người, ngay cả một ngón tay cũng lười động.

Thể chất của nàng vẫn còn hơi kém.

Thẩm Hạo truyền Luyện Thể Quyết cho nàng, bảo nàng tu hành cho tốt, lần sau đừng có yếu như sên nữa ~ Sau khi giúp Điền Mộ Tình hồi phục sức lực, Thẩm Hạo liền để nàng quay về củng cố tu vi.

Bây giờ, cả Trùng Cốc, trừ ba người Hồ Bát Nhất, còn lại đều là phụ nữ của Thẩm Hạo.

Hoàn toàn là một hậu cung.

Không biết tự lúc nào, đã thu nhận nhiều phụ nữ như vậy rồi, Thẩm Hạo cảm thấy đã gần đủ rồi, không cần thiết phải thu nhận thêm nữa, người nhiều quá sẽ bận không xuể.

Hơn nữa, đối với thận cũng là một thử thách lớn, may mà là tu hành giả, có công pháp và đan dược bổ trợ, không thành vấn đề.

Đợi tu vi luyện thể tăng lên, thì càng không sợ.

Lúc đó, chính là kim cương thận danh xứng với thực!

Bên Kinh thành, hôm nay, Bạch Thắng Lợi đến thăm.

Đoạn thời gian này, anh ta và cô em họ Đại Yên Điệp hợp tác làm ăn, làm ăn rất phát đạt, ở Nam Môn cũng đã tạo được danh tiếng.

Mặc dù trong đó cũng có mượn danh tiếng của Mạc Kim Giáo úy Hồ Bát Nhất, nhưng đó không phải là chuyện gì to tát.

Bản thân anh ta vẫn có chút bản lĩnh thực sự, có thể đứng vững được.

Mà gần đây, có tiền, khí thế của anh ta cũng vững hơn rất nhiều.

Tinh thần diện mạo của cả người cũng đã có những thay đổi không nhỏ, tự tin hơn rất nhiều.

Gần đây, đang qua lại thân thiết với Sách Ny ở Đông Bắc, thư từ qua lại, Sách Ny sắp bị anh ta chinh phục rồi.

Ông cụ Thổ Địa Gia cũng vui vẻ thấy thành, đồ đệ của bạn cũ, biết rõ gốc gác, cũng coi như là thân càng thêm thân, ông cũng vui vẻ tác thành chuyện tốt.

Sách Ny là một cô gái Đông Bắc, mặc dù nghe tên có thể không đoán ra được gì, nhưng người lại rất xinh đẹp, một đôi mắt to, môi hồng răng trắng, dáng vẻ rất tinh xảo, là một mỹ nữ hiếm có.

Gần đây, Sách Ny lại gửi thư đến, nói là nhớ anh ta và mấy người chị, hỏi khi nào họ đến Đông Bắc chơi.

Thế là, Bạch Thắng Lợi vì bà xã tương lai, lon ton chạy đến chỗ Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nghĩ, gần đây rảnh rỗi không có việc gì, tu vi của các cô gái cũng đã có nhiều tiến bộ, cũng nên ra ngoài giải khuây.

Du ngoạn một phen, non sông gấm vóc của tổ quốc, phải thưởng thức cho thật tốt.

Thế là hắn vui vẻ đồng ý.

Tất nhiên đây không phải là nguyên nhân chính.

Quan trọng nhất vẫn là, tám vị cổ thần, hắn đã thông qua 5 người, ở Đông Bắc, còn giấu người cuối cùng, cũng nên là người yếu nhất, đã đến lúc đi thông quan nốt người đó.

Thế là, Bạch Thắng Lợi vui mừng hớn hở quay về chuẩn bị đánh điện báo tin tốt này cho Sách Ny.

Còn Thẩm Hạo, cũng trực tiếp truyền tin cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang ở Hồng Kông.

Bàn Tử nhận được tin, vô cùng vui vẻ đưa ba bà xã của mình đến Trùng Cốc.

Công việc kinh doanh dưới tay, tự nhiên có người chuyên nghiệp lo liệu.

Tại Trùng Cốc, ba người cuối cùng cũng được trải nghiệm, thế nào gọi là tiên cảnh nhân gian.

Đây chính là nó!

Ba người phụ nữ này trong thời gian qua, sau khi được Bàn Tử điều lý thêm, đã không khác gì những cô gái hai mươi mấy tuổi, da

trắng nõn, dung mạo tinh xảo, trẻ ra rất nhiều.

Trạng thái cơ thể cũng đã hồi phục đến thời kỳ đỉnh cao.

Bàn Tử vô cùng phấn khích giới thiệu ba bà xã của mình cho Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ.

Bây giờ, Bàn Tử coi như đã đứng vững, nói chuyện trước mặt Hồ Bát Nhất cũng to tiếng hơn nhiều.

Tôi có ba bà xã, còn ông Lão Hồ, thì cứ bị Tham mưu Dương quản đi nhé ~, ha ha ~ Bàn Tử đắc ý phơi phới ~ Tuy nhiên, so với Thẩm Hạo thì lại là muỗi so với voi.

Thẩm Hạo không biết tự lúc nào, bây giờ đã có mười mấy người phụ nữ.

Trong Trùng Cốc này, trừ mấy người bọn họ, toàn bộ đều là người của Thẩm Hạo ~ Bàn Tử giới thiệu ba bà xã của mình cho Thẩm Hạo và Ô Thiền và những người khác.

Ba người đối với Bàn Tử đều rất tốt, mặc dù là Bàn Tử ăn cơm mềm, nhưng cũng thuộc về tình yêu đích thực.

Bây giờ, càng thêm không rời không bỏ Bàn Tử, không thể rời xa được nữa.

Đã tu tiên rồi, sao còn rời đi được.

Sau khi ở lại Trùng Cốc thêm một ngày, Thẩm Hạo đưa mọi người đến Kinh thành.

Mặc Vân Chu lại một lần nữa mang đến cú sốc cho ba người.

Phi thuyền khổng lồ và xa hoa, có thể sánh với một du thuyền nhỏ trên biển.

Hơn nữa, tốc độ cực nhanh, khiến họ phải kinh ngạc, chỉ cần mấy phút là có thể vượt qua ba nghìn cây số, thẳng đến Kinh thành.

Sau đó, đón Bạch Thắng Lợi lên, liền trực tiếp bay đến Lâm Trường Doanh Tử ở Đại Hưng An Lĩnh, Đông Bắc.

Chương 432

Tại một nơi hẻo lánh không người, mọi người xuống Mặc Vân Chu, đi bộ vào Lâm Trường Doanh Tử.

Khoảng cách không xa, mọi người nhanh chóng đã đến nơi.

Sách Ny và ông cụ Sách, đối với việc Bạch Thắng Lợi và một đám người Thẩm Hạo đến, cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhiệt tình chiêu đãi mọi người.

May mà Lâm Trường Doanh Tử ở đây đủ lớn, tìm chỗ ở cho mọi người cũng không tốn sức.

Ông cụ Sách sau đó lập tức để Sách Ny và Bạch Thắng Lợi lái xe ngựa đi chợ mua đồ, chiêu đãi khách.

Ô Thiền và các cô gái khác lần trước đã đến rồi, đối với nơi này đã rất quen thuộc.

Còn ba bà xã chị em phú bà của Bàn Tử thì lại là lần đầu tiên đến Đông Bắc.

Họ từ nhỏ đã sống ở miền Nam, xa nhất cũng chỉ đến Kinh thành, Đông Bắc quả thực chưa từng đến.

Ba người họ đối với mọi thứ ở đây đều vô cùng tò mò, Bàn Tử đích thân dẫn ba người đi chơi khắp nơi gần đó.

Dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của hai ông cháu Sách Ny, mọi người đã ở đây ba ngày, vui chơi thỏa thích ở khu vực lân cận.

Ba ngày sau, để lại Bạch Thắng Lợi tiếp tục ở lại Lâm Trường Doanh Tử cùng hai ông cháu Sách Ny, bồi đắp tình cảm, Thẩm Hạo thì đưa mọi người đi về phía nam, đến Cương Cương Doanh Tử gần núi Trường Bạch.

Đến gần đó, mọi người xuống thuyền, đổi sang lái xe đi.

Sau khi sửa đường, người trong thôn ra vào cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Đến Cương Cương Doanh Tử, lão bí thư, bí thư thôn, và đông đảo bà con đều nhiệt liệt chào đón.

Thậm chí lão bí thư còn muốn trực tiếp giữ họ ở lại đây, bảo họ ăn Tết xong hãy về, thế thì chẳng phải ở lại gần nửa năm sao.

Ở Cương Cương Doanh Tử, Thẩm Hạo ở lại thêm ba ngày rồi dẫn theo ba người Ô Thiền, Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình đi trước một bước.

Bởi vì trong chuyến đi này, Thẩm Hạo còn có một mục tiêu khác, đó chính là vị cổ thần Sinh Mệnh Chi Thụ đang ẩn mình tại Lão Gia Lĩnh, một nhánh của dãy Trường Bạch Sơn!

Trước khi đi, Thẩm Hạo đã giao Mặc Vân Chu cho Doãn Thanh Sương bảo quản, lúc đi sẽ ngồi Mặc Vân Chu.

"Sương nhi, Uyển nhi, Đình nhi, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng và cả Thanh Tuyền nữa, các em cứ ở đây chơi thêm vài ngày, chơi chán rồi thì về tu luyện." "Anh sẽ đưa Ô Thiền, Tiểu Cửu và Tình nhi ra ngoài một chuyến." "Vài ngày nữa nếu bọn anh chưa về thì các em cứ về trước đi." "Còn lão Hồ và những người khác thì tùy họ thôi, dù sao cũng đều là tu sĩ Kim Đan, tự bay về cũng được~" "A?

Tụi em cũng muốn đi mà~" Hoắc Uyển Nhi bĩu môi nói.

Doãn Thanh Sương cũng nói: "Đúng vậy, chồng ơi, anh lúc nào cũng không dẫn bọn em theo~" Mấy cô gái còn lại cũng lộ vẻ không vui.

Thẩm Hạo an ủi: "Được rồi, được rồi, lần này cũng phải đối mặt với một vị cổ thần, tu vi của các em còn thấp, không an toàn lắm."

“Nếu ai trong các em xảy ra chuyện gì, anh sẽ hối hận không kịp!” “Ngoan, nghe lời nào~” “Ồ~, vậy được rồi~” Mấy người đành phải đồng ý.

“Vùng Đông Bắc này còn nhiều chỗ vui, nhiều món ngon lắm, lần này đưa các em ra ngoài là để thư giãn, cứ chơi cho vui vẻ nhé~” Thẩm Hạo an ủi.

Ô Thiền cũng mỉm cười dịu dàng an ủi các cô gái, ra dáng chị cả.

Sau khi an ủi các cô gái xong, Thẩm Hạo liền dẫn theo Ô Thiền, Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình xuất phát.

Còn về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, họ đã bị bà con dân làng giữ lại.

Lão bí thư cũng rất kinh ngạc, lần trước còn nói Bàn Tử là trai độc thân, vậy mà giờ đây, không một tiếng động đã dẫn về hẳn ba người phụ nữ.

Lão bí thư lập tức phê bình cậu ta một trận, nói cậu ta quá lăng nhăng, lại dám quen cùng lúc ba người.

Bây giờ đã là chế độ một vợ một chồng, mày còn muốn giở cái trò phong kiến đó ra à?

Nhưng may mắn thay, ba người họ đều là người Hồng Kông, chế độ đa thê mới được bãi bỏ không bao lâu, họ đều lớn lên trong thời đại đó nên mức độ chấp nhận rất cao, không hề để tâm những chuyện này.

Hơn nữa, bản thân họ cũng là phú bà, tương lai không phải lo lắng chuyện tranh giành gia sản, nên chẳng bận tâm.

Bàn Tử khiêm tốn tiếp thu lời phê bình của lão bí thư, nhưng quyết không sửa đổi~ Ở một diễn biến khác, Thẩm Hạo dẫn theo Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình bay về hướng đông nam.

Lão Gia Lĩnh thuộc dãy Trường Bạch Sơn, chạy theo hướng đông bắc - tây nam, không nằm gần Cương Cương Doanh Tử.

Khoảng cách khá xa, phải đến cả ngàn dặm.

Hơn nữa, phạm vi của Lão Gia Lĩnh rất lớn, muốn tìm ra cái thiên khanh địa động ẩn giấu vị cổ thần trong vô số ngọn núi này không phải là chuyện dễ.

Thêm vào đó, vị cổ thần đó còn tự ẩn mình, dùng thần thức tìm kiếm e rằng cũng vô ích, ở một nơi xa lạ, căn bản không biết được ngọn núi nào là ngọn núi nào.

Thẩm Hạo cũng không định hỏi thăm dân làng địa phương, vì nơi đó nằm sâu trong núi, chỉ có mấy người đi vào sẽ quá gây chú ý, nói không chừng người ta vì lo cho sự an toàn của bạn mà không nói cho bạn biết.

Tuy nhiên, dù không thể dùng thần thức trực tiếp khóa chặt vị trí của cổ thần, nhưng pháo đài dưới lòng đất của đám quỷ tử thì lại rất dễ tìm.

"Thiền nhi, em phụ trách khu vực phía trên, Tiểu Cửu, em phụ trách khu vực giữa này, anh phụ trách khu vực giữa kia, Tình nhi, em phụ trách khu vực cuối cùng!" Thẩm Hạo chia Lão Gia Lĩnh thành bốn khu vực, mỗi người tìm một khu.

Để tìm kiếm di tích phế tích của pháo đài quân Quan Đông.

Lão Gia Lĩnh, ở đây còn có một câu nói vần lưu truyền.

"Lão Gia Lĩnh, Lão Gia Lĩnh, ba ngàn tám trăm đỉnh!

Đỉnh nhỏ không người tới, đỉnh lớn chẳng chim kêu!" Nói về vùng núi này dân cư thưa thớt, núi non trập trùng, vô số đỉnh núi.

Ít người đối với Thẩm Hạo mà nói là một chuyện tốt.

Không bị ai làm phiền là tốt nhất.

Tuy núi non rộng lớn, nhưng thần thức của mấy người đều có thể dễ dàng bao phủ một phạm vi có đường kính cả ngàn dặm, đối với họ, đây đều là việc đơn giản.

Nhưng để tìm kiếm kỹ hơn một chút, mấy người đều giảm tốc độ.

Sau nửa giờ, đã có phát hiện ở khu vực do Tiểu Cửu phụ trách.

Không chỉ tìm thấy phế tích pháo đài đó, mà còn phát hiện một khu vực có từ trường không thời gian bị nhiễu loạn.

Nơi đó chính là mục tiêu của nhóm Thẩm Hạo.

"Tốt lắm, Tiểu Cửu, tuyệt vời!" Thẩm Hạo cười, kéo Tiểu Cửu vào lòng, ôm cô bé hôn một cái thật mạnh.

Tiểu Cửu cười khúc khích, ngoan ngoãn để anh hít hà mấy hơi.

"Đi, chúng ta qua đó thôi!" Sau đó, bốn người điều khiển độn quang, bay thẳng về phía phế tích pháo đài.

Vài giây sau, mọi người đã đến được đích.

Khu vực Mãnh Hổ Sơn cũng là một phạm vi rất lớn, xung quanh đều là rừng rậm nguyên sinh che trời khuất nắng, cây cối rậm rạp, nếu đi bộ dưới tán cây có lẽ còn không nhìn thấy ánh mặt trời.

Nếu người thường đi bộ vào đây, thực sự sẽ vô cùng gian nan.

Mọi người bay thẳng đến gần phế tích pháo đài, nơi đây đã không còn là rừng rậm, mà là một vùng đất hoang, ngọn núi không còn được biển cây che phủ.

Pháo đài của đám quỷ tử này không hề ẩn mình.

Tuy nhiên, nó là một quần thể công sự phòng ngự cỡ lớn, quy mô lớn hơn rất nhiều so với pháo đài ở Cương Cương Doanh Tử.

Trong núi, dưới đất, nhiều nơi còn sót lại những lô cốt bê tông.

Năm đó khi xây dựng cũng đã tốn rất nhiều công sức, toàn bộ đều là kết cấu bê tông cốt thép, cực kỳ kiên cố và dày dặn.

Cửa lớn của pháo đài nằm trên một sườn núi.

Cánh cửa cực kỳ dày, là một cánh cửa sắt lớn, bên trên còn có lớp giáp chống nổ.

Tuy nhiên, lúc này cánh cửa đang đóng chặt, người bình thường không thể vào được từ bên ngoài.

Phải có người bên trong mở cửa mới được.

Thẩm Hạo trực tiếp vung tay, cắt đứt then cài sau cửa, pháp lực mạnh mẽ hóa thành một bàn tay lớn, trực tiếp kéo cánh cửa mở ra.

Cánh cửa được thiết kế tinh xảo, nó sẽ tự động đóng lại nhờ vào trọng lực của chính nó.

Vì vậy cũng không lo thú hoang trong núi sẽ chui vào làm tổ.

Chương 433

Thần thức lướt qua, toàn bộ cấu trúc bố cục của pháo đài dưới lòng đất này đều hiện rõ trong mắt.

Kết cấu bên trong pháo đài vô cùng phức tạp, ngoằn ngoèo, chỉ cần không chú ý là sẽ lạc đường.

Đây là thiết kế mà đám lính Nhật cố ý làm ra, họ thậm chí còn tính đến trường hợp pháo đài bị xâm nhập.

Chỉ là, họ không ngờ rằng người Liên Xô không chơi trò xâm nhập với họ, mà trực tiếp dùng hỏa lực bao trùm, oanh tạc quy mô lớn, ném bom giết chết toàn bộ người bên trong.

Tuy nhiên, để chiếm được pháo đài này, quân đội Liên Xô cũng đã phải trả một cái giá rất đắt.

Quy mô của pháo đài này được trang bị cho đội quân tinh nhuệ của quỷ tử, trang bị rất tiên tiến, các loại vũ khí đều rất đầy đủ.

Mỗi một quần thể công sự là một đại đội, nơi đây có ít nhất mấy vạn lính quỷ tử đồn trú.

Muốn công hạ được là rất khó khăn!

Dù không có bản đồ, nhưng mọi người cũng không cần bản đồ.

Thần thức đã bao phủ, đó chính là một tấm bản đồ sống thời gian thực!

Nhóm Thẩm Hạo đi thẳng đến phòng chỉ huy trong pháo đài.

Trong phòng chỉ huy, còn có mấy bộ xương khô, từ những đặc điểm còn sót lại, có thể nhận ra đó là mấy nữ binh sĩ.

Một số bộ phận đặc biệt của quỷ tử vẫn sẽ sắp xếp nữ binh sĩ.

Phòng chỉ huy bị lục lọi tung tóe.

Còn có một lượng lớn đá sập, vương vãi khắp nơi.

Cuối phòng chỉ huy là một cánh cửa sắt lớn, đã bị người ta mở từ lâu, sau cửa là một đống bê tông cốt thép trộn lẫn với đá núi sụp đổ, chặn kín toàn bộ lối đi.

Nơi đây chính là con đường mà đội nhiếp ảnh giả danh Liên Xô đã đi qua ba mươi năm trước.

Con đường dẫn đến thiên khanh địa động sâu trong lòng núi.

Cuối cùng, mấy người Liên Xô đó đều bỏ mạng dưới lòng đất, chỉ còn lại hai người dẫn đường trốn thoát được.

Ngoài ra, còn lại một Huyết Ma Cô Kim Phỉ đã lén lút dịch dung ngụy trang thành một nữ đội viên.

Bên cạnh lối đi, còn có một khe nứt khổng lồ trong lòng núi, dẫn vào sâu bên trong.

Mọi người dùng thần thức xuyên qua đống đổ nát chặn lối đi và khe nứt, kéo dài vào trong, quả nhiên, cuối cùng là một thiên khanh địa động khổng lồ ẩn sâu dưới lòng núi.

Sâu đến hơn ba trăm mét.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, toàn bộ thiên khanh địa động bị bao trùm trong một sức mạnh kỳ lạ.

Có sấm sét, điện từ, và cả sức mạnh thời gian cực mạnh!

Sâu bên trong căn bản không thể dùng thần thức thăm dò.

Toàn bộ đã bị sức mạnh thời gian cản trở!

Điều kinh ngạc hơn nữa là, thiên khanh địa động khổng lồ này, nhìn từ dưới lên trên, có một cửa hang nhỏ.

Nhưng nhìn từ vùng đất hoang bên ngoài, lại không hề tồn tại cửa hang này.

“Hạo ca, chính là chỗ này rồi!” “Sức mạnh thời gian rất đậm đặc!” Tiểu Cửu nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu.

“Dưới thiên khanh địa động này rất nguy hiểm!

Chúng ta thật sự phải xuống sao?” Điền Mộ Tình hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: “Phải xuống, mục tiêu của chúng ta ở ngay dưới đó!” Trong mắt Điền Mộ Tình lóe lên một tia lo lắng.

Tiểu Cửu chú ý thấy, liền nói với Điền Mộ Tình: “Chị Tình nhi, đừng lo~” “Chỉ là sức mạnh thời gian thôi mà~” “Tiểu Cửu em đây bẩm sinh đã nắm giữ sức mạnh thời gian, cái Vực Thời Gian này đối với em chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, chị cứ yên tâm đi~” Điền Mộ Tình nghe vậy, vô cùng kinh ngạc.

Theo những gì cô biết, sức mạnh thời gian là một trong những loại sức mạnh pháp tắc thần kỳ và huyền diệu nhất trên thế gian.

Đối với người thường mà nói, lĩnh ngộ đã vô cùng khó khăn, khởi điểm quá cao, không phải là sức mạnh mà người thường hay thậm chí là tiên thần bình thường có thể nắm giữ.

Không ngờ, Tiểu Cửu lại bẩm sinh có thể nắm giữ thời gian?

Đó phải là loại huyết mạch đặc thù hay thiên phú linh thể gì chứ~ Điền Mộ Tình vô cùng tò mò.

Ô Thiền nhìn ra được suy nghĩ của Điền Mộ Tình, bèn kéo tay hai cô gái nói: “Tình nhi, thân phận lai lịch của Tiểu Cửu không tầm thường đâu~” “Hi hi~, chị Tình nhi còn chưa biết phải không?” Tiểu Cửu cười hỏi Điền Mộ Tình.

Điền Mộ Tình lắc đầu.

Ô Thiền tiếp tục nói: "Tiểu Cửu là hậu duệ huyết mạch của Cửu Đầu Trùng, một trong tám đại cổ thần của trời đất này, bẩm sinh đã có thể nắm giữ sức mạnh thời gian, cực kỳ mạnh mẽ!" Điền Mộ Tình há hốc miệng, đầy kinh ngạc, lại là hậu duệ của cổ thần, cùng cấp bậc với Thôn Quỷ Phương Quái Thụ trong truyền thuyết.

Mặc dù danh xưng cổ thần này, sự chênh lệch trên dưới cực lớn, nhưng trong nhận thức của mọi người, đều được quy về một cấp bậc.

Tóm lại đều là cấp bậc gần như không thể với tới.

"Không ngờ, muội muội Tiểu Cửu lại có xuất thân cao quý như vậy~" Điền Mộ Tình có chút ngưỡng mộ nói.

Tiểu Cửu cũng cười nói: "Xuất thân của chị cũng không tệ, trong số các chị em chúng ta cũng thuộc hàng đầu rồi~" Điền Mộ Tình gật đầu: "Muội muội Tiểu Cửu nói cũng đúng~" Lúc này Thẩm Hạo cũng nói: "Được rồi, chúng ta chuẩn bị xuống thôi!" Nói xong, pháp lực mạnh mẽ của Thẩm Hạo tuôn ra, thuật Hóa Thạch Vi Nê lập tức được thi triển.

Biến những khối bê tông và đá vụn chặn trong lối đi thành bùn nhão, ném vào phòng chỉ huy phía sau.

Làm lộ ra khe nứt trong lòng núi.

Ban đầu khi đám lính Nhật xây dựng pháo đài dưới lòng đất này, chính là đã đào đến thiên khanh địa động khổng lồ phía sau khe nứt này.

Chắc chắn cũng đã cử người xuống thám hiểm, chắc chắn đã xảy ra vấn đề lớn, nên mới phong tỏa lối đi, không cho người vào.

Mọi người đi vào trong khe nứt, đến thẳng cuối con đường.

Nơi đó chính là một thiên khanh địa động khổng lồ hình phễu ngược.

Thiên khanh này đã tồn tại từ rất lâu, e rằng đã hàng trăm triệu năm rồi.

Vị cổ thần Sinh Mệnh Chi Thụ này, rất có thể là vị cổ thần đầu tiên đến thế giới này.

Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt mọi người xuyên qua cửa hang cao hơn trăm mét nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài mây đen giăng kín, một vùng u ám, trong tầng mây còn có ánh điện chớp lóe, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng sấm chớp.

Trong khi lúc họ mới vào pháo đài, bên ngoài trời quang mây tạnh.

Mọi người từ trước đã phát hiện, cửa hang này, ở bên ngoài không hề tồn tại.

Từ bên ngoài dùng thần thức thăm dò xuống lòng đất, cũng không nhìn thấy được thiên khanh địa động này!

Điều này cho thấy, cửa hang này kết nối không phải là thế giới này, có thể là một thế giới song song trong thời gian.

Hai thế giới giao nhau tại nơi thiên khanh địa động thần bí và kỳ lạ này.

Nếu chỉ có một mình Thẩm Hạo, nói không chừng anh đã không dám đến, nhưng có Tiểu Cửu ở đây, những thứ đó không còn là vấn đề.

Cái Vực Thời Gian này, đối với Tiểu Cửu mà nói, quả thực là trò trẻ con, lật tay là có thể phá.

Vậy thì không sợ!

Bốn người trực tiếp bay xuống đáy động.

Đáy thiên khanh là một hồ nước ngầm khổng lồ, gần rìa hồ là một hòn đảo giữa hồ có diện tích không nhỏ.

Đến đây, thần thức của mọi người bị hạn chế rất nhiều.

Việc tỏa ra khỏi cơ thể trở nên rất khó khăn.

Chương 434

Điền Mộ Tình thậm chí chỉ có thể bao phủ được phạm vi vài chục mét xung quanh.

Còn Thẩm Hạo, Ô Thiền, đã từng lĩnh ngộ sức mạnh thời gian, có chút kháng cự, nhưng cũng không nhiều, thần thức bao phủ được khoảng một trăm mét.

Còn Tiểu Cửu thì hoàn toàn không bị hạn chế!

Trong Vực Thời Gian, không chỉ có sức mạnh thời gian, mà còn có một từ trường điện từ cực mạnh.

Ở đây, các thiết bị điện tử sẽ hoàn toàn mất tác dụng.

Nhưng mấy người không quan tâm.

Thần thức lướt qua, mấy người liền lập tức phát hiện một hang động ẩn mình trong đám dây leo không xa, cùng với những bức bích họa được khắc trên vách động.

Mấy người tò mò đi qua.

Trên bức bích họa này, vẽ một hang động lớn.

Điều kỳ quái là, những người trong hang động đều không có mặt.

Còn những người bên ngoài hang động thì có mặt.

Điền Mộ Tình rất nghi ngờ: "Đây là ý gì?

Người trong động không có mặt?" Nhìn hình đoán chữ không phải là sở trường của mọi người, Dương Tuyết Lỵ là giỏi nhất, nhưng cô ấy không ở đây.

Nhưng cũng không sao, vào xem là biết.

Thế là mọi người lặng lẽ bay vào trong hang động.

Sau hơn trăm mét, không gian bỗng trở nên rộng rãi.

Sau khi đi sâu vào hang động hơn trăm mét, không gian sơn động đột nhiên lớn hơn rất nhiều.

Phía trước trong bóng tối xuất hiện một vùng sáng.

Đến gần xem, lại là một ngôi làng cổ xưa nằm sâu dưới lòng đất.

Nhà cửa trong làng san sát.

Tuy nhiên, phần lớn đã sụp đổ hư hỏng, chỉ còn lại một cái khung.

Không biết là của người xưa từ bao nhiêu năm trước.

Nhóm Thẩm Hạo lần lượt tỏa ra thần thức, quan sát ngôi làng này.

Trong tầm mắt, những người này đều có biểu cảm đờ đẫn, động tác chậm chạp, ánh mắt trống rỗng, da dẻ cũng vô cùng trắng bệch, vô cùng ngây dại.

Họ đang đi lang thang trong làng.

Ngôi làng này quy mô không nhỏ, có đến mấy trăm hộ gia đình, cả ngôi làng đều được bao phủ trong một lớp ánh sáng yếu ớt.

Nhìn kỹ, vật phát ra ánh sáng chính là một cây đại thụ hoàng kim kỳ dị và cao lớn mọc ở trung tâm làng.

Thân cành màu vàng óng, trên đó không có lá, nhưng trên tán cây lại nở vô số đóa hoa màu đỏ như máu, còn kết ra vô số quả hình dài màu trắng muốt.

Cách một khoảng xa, đã có thể ngửi thấy một mùi thơm ngọt kỳ lạ nồng nặc, khuấy động vị giác của con người, vô cùng hấp dẫn.

Dưới gốc cây, còn có mấy người dân làng, đang từ từ hái quả, nhét vào miệng.

Ánh sáng đó, chính là phát ra từ trong quả, là một loại ánh sáng trắng huỳnh quang âm lạnh kỳ dị.

Trên mặt đất trong làng, khắp nơi đều chất đầy loại quả màu trắng kỳ dị này.

Vô số ánh huỳnh quang chồng chất, chiếu sáng cả ngôi làng.

Dù thần thức bị hạn chế, nhưng thị lực của mọi người đều cực mạnh, đã nhìn thấy cây đại thụ hoàng kim này.

"Trời ơi, cái cây này làm bằng vàng à?

To quá!" Điền Mộ Tình kinh hô.

Tiểu Cửu cười khúc khích nói: "To thật đấy, nhưng đây không phải là cây đâu~" "Không phải cây?

Vậy là gì?" Điền Mộ Tình tò mò hỏi.

"Ừm~, là một con côn trùng rất lớn!

Hình như còn đang nửa sống nửa chết!" Tiểu Cửu nói.

Ô Thiền cũng rất tò mò đánh giá con côn trùng lớn có hình dạng như một cây đại thụ hoàng kim này.

Bỗng nhiên phát hiện, những quả màu trắng trên mặt đất và trên cây, lại còn đang ngọ nguậy.

Đây đâu phải là quả gì, mà là những quả trứng côn trùng trắng nõn mập mạp!

"Ugh~, ghê quá!" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ nghiêng nước nghiêng thành của Ô Thiền, lộ ra vẻ mặt đầy chán ghét.

Gương mặt nhỏ nhắn cũng có chút méo mó, rõ ràng là bị ghê tởm không nhẹ.

Những người trong ngôi làng cổ đó, tất cả đều đã ăn trứng côn

trùng.

Bị con côn trùng này ký sinh, chẳng trách, biến thành bộ dạng như xác sống này.

Mùi thơm ngọt kỳ lạ này, chính là để dụ dỗ người và động vật đến ăn nó!

Thứ này, có thể nói là vô cùng tà ác!

Nếu nó bị lộ ra ngoài, thì e rằng, qua hàng trăm triệu năm, tất cả động vật trên thế giới đều sẽ bị nó khống chế!

Thẩm Hạo quay đầu nói với mọi người: "Đây chính là một mảnh cơ thể của vị cổ thần Sinh Mệnh Chi Thụ đó!" "Bản thể của nó còn ẩn sâu dưới lòng đất!" "Lát nữa cẩn thận một chút!" Ba cô gái đều gật đầu.

Thẩm Hạo tạm thời không động đến cái cây hoàng kim lộ ra này.

Thay vào đó, anh ném ra mấy lá cờ trận, bố trí một đại trận phong cấm trong động, bao trùm toàn bộ ngôi làng.

Sinh Mệnh Chi Thụ này đang nửa sống nửa chết, rơi vào giấc ngủ say, tạm thời không động đến phân thể này, để tránh làm kinh động nó, như vậy sẽ không có lợi.

Vẫn là đánh lén thì có lợi hơn, tiết kiệm thời gian và công sức.

Ba người lui ra khỏi hang động, trở lại thiên khanh bên ngoài.

Trên hòn đảo giữa hồ này, mọc đầy các loại thực vật thời tiền sử, cổ đại, trong môi trường đặc biệt này, chúng mới có thể tồn tại được.

Dưới những tán lá xanh rộng và lớp rêu xanh dày, còn có một chiếc xe tăng của Liên Xô.

Rơi xuống từ độ cao mấy trăm mét, nó đã biến dạng, nòng pháo cũng bị cong, xích xe cũng bung ra.

Lớp vỏ sắt bên ngoài cũng đã phủ đầy rỉ sét.

Có lẽ là mấy chục năm trước, trong một lần tình cờ ngẫu nhiên, cửa hang này đã hiện ra, sau đó, chiếc xe tăng này không may rơi vào.

Cũng coi như họ xui xẻo.

Ngước nhìn về phía cửa hang, từng mảng sương mù lãng đãng bốc lên, che khuất cửa hang, chỉ có thể nhìn thấy một vùng ánh sáng trắng mờ ảo.

Còn có những hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống.

Ở trên cao, còn có mấy con vượn bay đang lượn trên không trung.

Dưới chân hòn đảo, trong những tảng đá nhô lên, còn ẩn giấu một gian thạch thất, cửa thạch thất hé mở, trung tâm thạch thất là một tấm bia đá cao hơn một người.

Trên đỉnh bia đá, còn có một bộ xương khô.

Bên cạnh bộ xương khô, trên đỉnh bia đá, có một cái hố nhỏ, bên trong khảm một viên đá màu đỏ.

Chương 435

Đây là một viên linh thạch màu đỏ, bên trong ẩn chứa không ít linh lực.

Hơn nữa, nó còn không ngừng hấp thụ linh khí từ bên ngoài, bổ sung vào bên trong linh thạch.

Mấy người đi vào trong thạch thất, tò mò đánh giá.

Viên linh thạch này cũng được coi là một bảo vật rất hiếm có.

Tiểu Cửu nhìn thấy nó, lập tức chạy lên trước, nhặt viên linh thạch màu đỏ này lên.

"Hi hi~, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ!" "Viên đá này đẹp thật, còn có linh lực không yếu, không tệ không tệ~" Giữa viên linh thạch và cái hố đó, có một lực hút vô hình cực mạnh.

Chống cự lại việc Tiểu Cửu nhặt linh thạch lên.

"Aiya~, lên cho ta!" Tiểu Cửu thấy vậy liền không vui, bản tiên nữ để mắt đến ngươi là phúc của ngươi, ngươi còn dám phản kháng, thật là làm phản rồi!

Pháp lực trong tay Tiểu Cửu tuôn ra, trực tiếp cứng rắn đoạt lấy viên linh thạch màu đỏ này.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, cũng cảm thấy rất thú vị, Tiểu Cửu bây giờ tuy đã có dáng vẻ của một đại mỹ nữ trưởng thành, nhưng vẫn còn tâm tính của một đứa trẻ.

Chỉ là không ngờ, từ trong bia đá bên dưới viên linh thạch màu đỏ, phun ra một luồng sức mạnh, hút chặt lấy viên linh thạch màu đỏ.

Thậm chí, giữa hai thứ còn xuất hiện một tia điện quang màu đỏ.

“Hả~, chuyện gì thế này?” Ô Thiền và Điền Mộ Tình đều kinh hô.

Thẩm Hạo lập tức lên tiếng: “Tiểu Cửu, đặt linh thạch lại xem.” “Ồ~” Tiểu Cửu rất nghe lời Thẩm Hạo, lập tức buông tay.

Viên linh thạch màu đỏ này lập tức bị lực hút mạnh mẽ đó hút trở lại, rơi vào trong cái hố nhỏ, khảm lại vào vị trí cũ.

Lập tức, một tia sáng màu đỏ sẫm từ trên đỉnh bia đá phát ra.

Tia sáng này mờ ảo, không sáng chói, trực tiếp xuyên qua mái đá của thạch thất, thấu ra bên ngoài.

Bay thẳng vào tầng mây bên ngoài cửa hang thiên khanh.

Lập tức, từ bên ngoài truyền đến một tiếng sấm sét rung trời.

“Oanh long~” Tiếng sấm cuồn cuộn, phảng phất như ở ngay bên tai.

Tiếng sấm từ cửa hang truyền vào, vang vọng không ngừng trong thiên khanh địa động hình cái loa.

Thẩm Hạo dẫn theo ba người Tiểu Cửu ra khỏi thạch thất.

Chỉ thấy trong thiên khanh đột nhiên bốc lên sương mù dày đặc, trong đó sấm chớp rền vang.

Cả bầu trời, từ trường trong Vực Thời Gian càng xuất hiện biến hóa lớn, bắt đầu sôi trào, ngày càng mạnh mẽ.

Trên mặt hồ nước ngầm xung quanh, cũng xuất hiện một lượng lớn cá bơi, đang như phát điên, vây quanh hòn đảo giữa hồ không ngừng bơi lội trốn chạy.

Tất cả đều theo một hướng, kết thành trận cá.

Còn phía sau chúng, là một loại cá quái có thân hình to lớn, có năm sáu con, đang truy đuổi những con cá nhỏ để nuốt chửng.

Loài cá quái này có hình dáng kỳ lạ, toàn thân đen kịt, nhưng không có vảy, thân hình to lớn, hung hãn vô cùng.

Cảnh tượng này, giống hệt như cảnh tượng ở hồ Phong Thực trong di tích Ác La Hải Thành trên cao nguyên tuyết vực hai năm trước.

Lúc đó, đàn cá đó cũng kết thành trận cá để đối kháng với Ban Văn Giao.

Tuy nhiên, trận cá ở đây chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Đàn cá này chỉ đang bơi quanh hòn đảo nhỏ, trông giống như một trận cá, nhưng thực tế, không hề có quy luật nào cả.

Mấy con cá quái đó chỉ trong chốc lát đã nuốt chửng mấy con cá bơi chậm.

Tuy nhiên, sau khi một tiếng sấm rền vang lên trên bầu trời lần nữa, cả đàn cá lớn trong nước liền biến mất không thấy đâu.

Cứ như thể vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Ê, sao đàn cá lại biến mất rồi?

Lạ quá!" Điền Mộ Tình kinh ngạc nói.

"Chị Tình nhi, vừa rồi đều là cảnh tượng sinh ra do sự hỗn loạn thời gian!" Tiểu Cửu nói với Điền Mộ Tình.

"Những con cá đó không biết là sinh vật ở điểm thời gian nào." "Vừa rồi thời gian ở gần đây bị rối loạn, khiến cảnh tượng của một thời không khác chồng lên đây." "Nhưng sau tiếng sấm đó, sự hỗn loạn thời gian đã tạm thời được khôi phục!" Điền Mộ Tình nghe vậy kinh ngạc nói: "A?

Vậy sao?

Thế có nguy hiểm không?" Tiểu Cửu vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của

mình, nói: “Không sao đâu, chị Tình nhi, có em ở đây, đừng lo.

Nhưng chúng ta phải ở gần nhau, đừng tách ra, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không hay đâu!” Mặt nước vừa bị đàn cá hỗn loạn khuấy động lại trở nên tĩnh lặng.

Lúc này, trong thạch thất, trên bệ tế bia đá, viên linh thạch màu đỏ không ngừng tỏa ra linh lực, cả hồ nước ngầm đột nhiên rung chuyển.

Giữa trung tâm hồ nước đột nhiên hình thành một cơn xoáy nước khổng lồ, quay càng lúc càng nhanh, cuối cùng, nước hồ lại dâng lên, hình thành một cột nước khổng lồ, vọt thẳng lên trời.

“Oanh long~” Một tiếng sét nổ vang lên lần nữa, mây đen trên trời kèm theo sấm chớp, kết nối với cột nước.

Giống như một con rồng đen bay lên, từ trong nước nhảy vọt lên, vọt thẳng lên trời.

Nước trong hồ ngầm đều bị cột nước này cuốn theo, hút lên trời.

Mực nước hồ ngầm không ngừng hạ xuống.

Một số loài cá sống trong hồ nước cũng bị cuốn theo, ném lên trời, như thể đang bay trên trời, phảng phất như cá chép vượt long môn, tuy nhiên, đây là long môn giả, bị cuốn lên, chỉ có một con đường chết!

Trong thiên khanh, từ trường điện từ vô hình đó cũng bị sấm sét trên trời kích động, xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Trong không khí xung quanh, có những tia lửa điện do ma sát, phát ra tiếng dòng điện “xì xì~”.

Đặc biệt là, trên hòn đảo giữa hồ này, còn có một chiếc xe tăng sắt khổng lồ.

Đó chính là một thiết bị thu sét khổng lồ, không ngừng thu thập

dòng điện trong không khí.

Lớp vỏ sắt đen kịt rỉ sét cũng bị thắp sáng lên.

"Oanh~" Một tiếng sét nổ vang, một tia sét to bằng cánh tay, trực tiếp đánh vào xe tăng, vỏ sắt cũng bị xé rách một mảng lớn!

Cột nước tiếp tục xoay tròn không ngừng, nước trong hồ ngầm đều bị cột nước hút đi hết, mực nước không ngừng hạ xuống, rất nhanh đã thấy đáy!

Thẩm Hạo nói với ba cô gái bên cạnh: "Đi thôi, nhân vật chính ở ngay dưới này rồi, chúng ta xuống xem thử!" Ba cô gái gật đầu.

Thẩm Hạo tay trái ôm Ô Thiền, tay phải ôm Điền Mộ Tình, Tiểu Cửu bám trên lưng Thẩm Hạo, ôm cổ anh, một đôi chân dài trắng nõn quấn quanh eo Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cứ như vậy mang theo ba người, bay thẳng xuống đáy hồ.

Thì ra dưới đáy hồ có một thế giới khác.

Hòn đảo giữa hồ này chính là một cây cột thẳng đứng, thông thẳng xuống đáy hồ, xung quanh cột đá còn xây dựng những bậc thang xoắn ốc đi xuống.

Còn bên dưới, dưới ánh sáng trời, còn lấp lánh những tia sáng vàng mờ ảo.

"Chẳng lẽ bên dưới có mạch vàng sao?" Điền Mộ Tình tò mò hỏi.

Mấy ngày nay, ở doanh trại lâm trường và Cương Cương Doanh Tử, cô đều nghe được những câu chuyện về mạch vàng.

Ở Đông Bắc, đào vàng là một phương thức làm giàu, từng rất thịnh hành, có rất nhiều người đều đến Quan ngoại đào vàng.

Nhưng có thể sống sót trở về, mười người không được một.

Năm đó lão gia tử họ Tác cũng từng đến Lão Câu đào vàng, tuy không đào được vàng, nhưng lại an toàn trở về.

Bởi vì những người đi Lão Câu đào vàng đó, không một ai trở về.

Chương 436

Lão gia tử họ Tác cũng được coi là một nhân vật truyền kỳ~ Còn ở Quan ngoại, lưu truyền rộng rãi nhất chính là truyền thuyết về Kim Vương Mã Điện Thần.

Nghe nói ông ta, ở trong một thiên khanh, cất giấu một lượng vàng khổng lồ!

Chính ông ta cũng ẩn cư vào đó, từ đó không bao giờ ra ngoài nữa.

Còn về Mã Điện Thần, còn có rất nhiều phiên bản, như Mã Điện Thần hiến tế tam hồn, mở điện Diêm Vương, mang ra một lượng vàng khổng lồ.

Mã Điện Thần còn có một kẻ thù không đội trời chung, biệt hiệu là Huyết Ma Cô!

Cả đời đều đi tìm nơi cất giấu vàng của Mã Điện Thần!

Thẩm Hạo mang theo ba cô gái, bay thẳng xuống đáy động.

Dưới đáy động, mọi người lại đến một không gian khác.

Xuyên qua một hang động có đường kính mấy mét, bên dưới là một thế giới khác.

Bên ngoài hang động, một vùng ẩm ướt, còn có bùn lầy.

Nhưng bên dưới hang động, lại là một vùng khô ráo, không dính một giọt nước.

Một không gian dưới lòng đất rộng lớn hiện ra trước mắt.

Toàn bộ không gian, mọc đầy những cây đại thụ hoàng kim cao đến mười mấy trượng.

Xung quanh là một vùng đá, chỉ có những cây đại thụ hoàng kim

này tồn tại.

Trên cây mọc đầy gai nhọn.

Rõ ràng là một khu rừng hoàng kim!

Cây hoàng kim ở đây, có cao có thấp, thấp chỉ có mấy thước, giống như bụi cây.

Tuy nhiên, mấy người tinh mắt đều phát hiện, những cây hoàng kim này, thực ra đều đang động!

Gai nhọn, cành cây, lá cây, đều thỉnh thoảng lại rung động một chút.

Tiểu Cửu khẽ nói: "Hạo ca, chị Thiền, chị Tình nhi, những cái cây này, cũng giống như trong cái thôn cổ lúc nãy, tất cả đều là côn trùng biến thành!" "Số vàng này cũng là giả, không phải vàng thật!" Thẩm Hạo gật đầu: "Tiểu Cửu nói đúng!" "Những cây hoàng kim này còn đang động đậy nữa!" Dịch vàng từ đầu gai nhọn chảy ra, từ từ ngưng tụ lại, trong nháy mắt, đã trực tiếp biến thành một chiếc lá vàng.

Thẩm Hạo nhìn rõ, những cây hoàng kim này đều chui ra từ dưới tầng đá.

Điều này cho thấy, bản thể của những cây hoàng kim này ở sâu hơn dưới lòng đất.

Chính là nơi bản thể của Sinh Mệnh Chi Thụ!

Theo sự hiểu biết của Thẩm Hạo về tình tiết gốc, Sinh Mệnh Chi Thụ này bị thiên thạch từ trời rơi xuống đập gãy, cho đến nay, vẫn đang trong tình trạng nửa sống nửa chết, thoi thóp.

Bây giờ xem ra, sự hình thành của toàn bộ thiên khanh địa động này đều có quan hệ với Sinh Mệnh Chi Thụ này.

Nói không chừng, không gian dưới lòng đất lớn như vậy, ban đầu

chính là nơi thân xác côn trùng của nó được chôn vùi.

Còn phần thân cây mọc lên mặt đất, là thông qua cửa hang trên đỉnh thiên khanh mà vươn ra ngoài.

Sau khi bị thiên thạch va chạm, nó đã co rút vào lòng đất.

Thiên thạch cổ đại ư?

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Hạo đột nhiên nhớ tới một giả thuyết mà kiếp trước hắn từng đọc được.

Thiên thạch đã kết thúc thời đại khủng long, biết đâu lại có liên quan đến hắn.

Nghe nói thiên thạch đó đã rơi xuống Thái Bình Dương, nếu không thì cũng chẳng thể hình thành một đại dương lớn đến thế.

Có lẽ trên đường rơi xuống, thiên thạch đó đã vỡ ra thành nhiều mảnh, một trong số đó rơi xuống đây, đập cho Cây Sinh Mệnh này biến thành một con thực vật trùng.

Ai mà biết được trái đất hàng trăm triệu năm trước có những sinh vật kỳ lạ nào chứ.

Thu lại suy nghĩ, Thẩm Hạo nhìn về phía khu rừng hoàng kim trước mặt.

Hắn chỉ cảm thấy một bầu không khí âm u quỷ dị bao trùm xung quanh.

Khi nghĩ đến việc cả khu rừng này đều do côn trùng biến thành, cảm giác âm u đó lại càng nặng nề hơn.

Phía trên thiên khanh, sấm sét ầm ầm từng đợt.

Ánh điện trắng xóa soi rọi cả hang động.

Hơn nữa, tầng mây mù cuồn cuộn đang ngày càng tiến sát xuống

đáy động.

Đám mây đen kẹp giữa sấm chớp đang không ngừng hạ xuống.

Từ trường trong động cũng biến động liên tục, khiến cho cả Vực Thời Gian dấy lên từng đợt gợn sóng.

Tiểu Cửu lập tức kéo Ô Thiền và Điền Mộ Tình lại gần, sau đó lại kéo cả Thẩm Hạo vào chung.

Trong tình huống này, đứng gần nhau vẫn tốt hơn.

Kẻo lỡ bị gợn sóng thời gian cuốn vào thế giới song song thì phiền.

Muốn quay về lúc đó, e là rất khó. "Ầm!" Một tia sét từ đỉnh động đánh xuống, giáng thẳng vào một lùm cây trong khu rừng hoàng kim.

Cành cây lóe lên lửa sét, ánh điện nổ vang.

Toàn bộ khu rừng cây hoàng kim dưới lòng đất đều rung lên.

Có vẻ như chúng đã bị tia sét này làm cho tê liệt. "Ong!" Khi khu rừng hoàng kim run rẩy, nó đã gây ra cộng hưởng điện từ, chấn động từ trường.

Một luồng sóng điện từ vô hình ập về phía mấy người, nhưng đã bị pháp lực trên người hóa giải.

Thẩm Hạo nhìn quanh một lượt, rồi cả nhóm nép sát vào nhau, tiến vào trong khu rừng hoàng kim.

Tuy nhiên, các biện pháp phòng hộ cần thiết vẫn phải có.

Càn Khôn Xã Tắc Đồ ẩn trên đỉnh đầu, sẵn sàng mà chưa phát ra, một khi có biến cố sẽ lập tức bảo vệ mọi người chu toàn.

Đi về phía trước vài bước, chưa được bao xa, họ đã thấy một khu cây hoàng kim hình người.

Loại cây này không ít, có cây đứng, có cây nằm, có cây bò, thậm chí có những cây đã tàn khuyết không còn ra hình người.

Trên đó vẫn còn sót lại vài mảnh quần áo da, thắt lưng da.

Điền Mộ Tình chấn động: "Đây...

đây không phải đều là người biến thành vàng cả chứ?" Tiểu Cửu gật đầu: "Không sai, Tình nhi tỷ tỷ thông minh thật, đoán trúng ngay!

Những cây hoàng kim này đều do thân thể của con trùng kia biến thành.

Còn những người đó đều bị côn trùng ký sinh, biến thành dạng hoàng kim." "Eo ơi, nghĩ thôi đã thấy tê cả da đầu!" Điền Mộ Tình rùng mình. "Hạo ca, đây là những người nào vậy?

Sao lại chết ở đây, lẽ nào là tự tàn sát lẫn nhau?" Điền Mộ Tình hỏi.

Thẩm Hạo cười đáp: "Đây chắc là đám giặc vàng ở Đông Bắc, ai mà biết chúng chết thế nào." Lúc này, trong hang động thiên khanh lại vang lên một tiếng sét nổ lớn.

Từ trường trong cả khu rừng hoàng kim biến đổi liên tục, Vực Thời Gian dấy lên từng đợt sóng.

Tiểu Cửu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở: "Thời gian biến động, mọi người cẩn thận, tuyệt đối không được tách ra!" Đồng thời, Tiểu Cửu vận dụng pháp lực của mình, dẫn động quy tắc thời gian, bao bọc lấy bốn người.

Một gợn sóng thời gian lướt qua, cảnh vật xung quanh tức thì thay đổi.

Chương 437

Những cây hoàng kim hình người ban nãy đều biến mất.

Cách đó không xa, vang lên tiếng nói chuyện của mấy người.

Hai nam một nữ đang đi sâu vào trong rừng, hướng về phía Thẩm Hạo. "Lại là cây làm bằng vàng!" Cả ba người đều kinh ngạc.

Người phụ nữ trong nhóm nói: "Trông giống hệt cái cây ở thôn Cổ Trống trên kia!

Thánh Kinh Cựu Ước có ghi, trên thế giới tồn tại hai loại thần thụ là Cây Trí Tuệ và Cây Sinh Mệnh.

Trong đó, Cây Sinh Mệnh chính là loại cây mọc ra quả màu trắng này!

Tổ tiên loài người chỉ ăn quả của Cây Trí Tuệ nên có được trí khôn, nhưng vẫn không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, luân hồi nhân thế!" "Truyền thuyết kể rằng, con đường dẫn đến Cây Sinh Mệnh có đại thiên sứ trấn giữ, tay cầm thanh kiếm lửa xoay vòng, không ai có thể tiếp cận!

Tuy nhiên, cha tôi từng phát hiện ra một truyền thuyết khác trong cổ tịch!

Truyền thuyết kể rằng, trong quá khứ xa xôi không thể truy ngược, thế giới bị tà thần thống trị.

Cái gọi là Cây Sinh Mệnh này chính là một trong những tà thần đó, nó dụ dỗ con người ăn quả trắng, biến họ thành nô lệ của nó!" "Và vị thiên sứ tay cầm kiếm lửa xoay vòng từ trên trời giáng xuống, tiêu diệt tà thần, loài người từ đó thoát khỏi ách nô dịch, mở ra nền văn minh, sinh sôi nảy nở đến nay!

Tôi cảm thấy, đại thiên sứ này rất có thể chính là thiên thạch giáng xuống!

Cây Sinh Mệnh bị tiêu diệt trong vụ nổ lớn do thiên thạch rơi xuống, tạo thành một khu rừng hoàng kim!

Về sau, do vận động của vỏ trái đất, khu rừng hoàng kim bị chôn vùi dưới lòng đất!" "Đội thám hiểm của cha tôi đã tìm kiếm nhiều năm mà không tìm thấy manh mối, không ngờ hôm nay lại bị tôi bắt gặp!" Không chỉ ba người kia nghe mà kinh hãi, nhóm Thẩm Hạo cũng kinh ngạc không kém. "Ủa?

Sao vậy, mấy cái xác đó đâu mất rồi?

Lẽ nào chúng ta trúng ảo giác?" một người nói.

Lúc này, người phụ nữ trong nhóm lên tiếng: "Đừng ngẩn người nữa, bây giờ không phải lúc để ngẩn ngơ!" Cô ta lay tỉnh hai người bạn đồng hành.

Một người lấy la bàn ra xem, kim chỉ loạn xạ, lắc lư không ngừng.

Họ vừa rời đi thì xa xa lại có tiếng bước chân dồn dập.

Có đến hơn chục người, trên người còn vác súng ống, là một đám giặc vàng!

Kẻ cầm đầu trán rộng cằm đầy, mắt sáng như sao, tai có luân quách, tướng mạo bất phàm, nhưng chỉ có một mắt lành lặn, con mắt còn lại được gắn một viên lưu ly vàng, lấp lánh ánh kim quang.

Hai nhóm người vừa chạm mặt, không khí lập tức trở nên vi diệu, có kinh ngạc, có tham lam.

Cả hai bên đều rất bất ngờ, sững sờ tại chỗ.

Nhưng ngay lập tức, đám người kia giơ súng lên bắn, xả mấy phát

về phía ba người, trực tiếp khai chiến. "Ơ?

Hạo ca, Tiểu Cửu, sao họ dường như không thấy chúng ta vậy?" Điền Mộ Tình hỏi.

Tiểu Cửu suy nghĩ rồi nói: "Chắc là do em thi pháp bảo vệ chúng ta rồi.

Hiện tại chúng ta và họ thực tế không ở cùng một tầng thời gian.

Chúng ta thấy họ, nhưng họ không thấy chúng ta." Bốn người Thẩm Hạo đứng xem trận hỗn chiến, đặc biệt là gã đàn ông tai to, sau một hồi giao chiến kịch liệt, dựa vào địa hình cây cối, đã tiêu diệt toàn bộ đám giặc vàng!

Quả là trâu bò!

Thế nhưng, những kẻ bị giết chết đều bị ký sinh trùng trên cây hoàng kim ký sinh.

Hơn chục người xiêu vẹo ngã xuống, toàn bộ biến thành cây hoàng kim hình người, giống hệt cảnh tượng mà nhóm Thẩm Hạo thấy lúc đầu.

Tuy nhiên, họ không để ý rằng, tên cầm đầu đám giặc vàng đã sớm lẻn đi mất tăm.

Ngay khi tên giặc vàng đầu tiên chết và biến thành quái vật hoàng kim, hắn đã nhận ra điều chẳng lành và âm thầm bám theo sau họ.

Khu rừng hoàng kim này quá quỷ dị!

Gã tai to trâu bò kia vì kiệt sức nên đã ngất đi.

Một nam một nữ dìu hắn tìm đường thoát thân trong rừng.

Nhóm Thẩm Hạo đi theo sau họ, muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

Sau lưng ba người họ, tên thủ lĩnh giặc vàng cũng đang lặng lẽ

bám theo.

Lúc này, đám mây đen phía trên thiên khanh đã ép xuống tận đáy động, ngay trên không khu rừng hoàng kim.

Thoạt nhìn còn tưởng đây là trên mặt đất.

Sấm nổ vang trời, từng tia sét kinh hoàng như rồng rắn uốn lượn từ trong mây đen giáng xuống.

Chúng đánh mạnh vào khu rừng hoàng kim, gây ra từng đợt sóng điện từ, kéo theo Vực Thời Gian dấy lên từng đợt gợn sóng.

Trong rừng, thời gian tức thì đảo ngược.

Bốn người còn sống không bị ảnh hưởng, nhưng những vật chết, bao gồm cả khu rừng hoàng kim, đều đang chảy ngược theo thời gian.

Kim la bàn xoay tít ngược chiều.

Thời gian trôi ngược rất nhanh!

Mà lại không liên tục!

Mỗi một tiếng sét nổ lại gây ra một lần thời gian đảo ngược.

Từ trường trong khu rừng hoàng kim ngày càng hỗn loạn, như một cơn lốc khổng lồ, dường như ngay cả trọng lực cũng thay đổi.

Vực Thời Gian bao trùm cả thiên khanh cũng bị sấm sét do từ trường gây ra làm chấn động hết lần này đến lần khác, khiến thời gian chảy ngược.

Cứ theo đà này, việc thời gian đảo ngược sẽ không dừng lại.

E là nó sẽ đẩy lùi về tận thời điểm thiên thạch rơi xuống.

Nếu thật sự như vậy, mấy người thường kia chắc chắn sẽ chết.

Dưới thảm họa thiên nhiên thế này, phàm nhân nào chịu nổi?

Tuy nhiên, nhóm Thẩm Hạo thì chẳng hề gì, tu vi cảnh giới Luyện

Hư đã có thể ngao du tinh tú.

Một thiên thạch nhỏ nhoi chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng Thẩm Hạo cũng chỉ đứng xem, không thể ra tay giúp tà thần Cây Sinh Mệnh này đỡ thiên thạch được.

Cây Sinh Mệnh này không phải thứ tốt lành gì, Thẩm Hạo còn đang nghĩ xem có thể luyện hóa nó được không.

Đối mặt với cảnh tượng thời gian đảo ngược như trong thần thoại, mấy người kia đều hoảng loạn, cuối cùng nghĩ ra một cách.

Đó là tạo ra một không gian tương đối cách điện, thoát ly khỏi từ trường trong khu rừng hoàng kim này.

Như vậy là có thể trở về thế giới ban đầu.

Vậy làm thế nào để tạo ra không gian cách điện tương đối này đây.

Trong tay họ chẳng có thiết bị nào!

Lúc này, gã tai to cũng đã tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Người đàn ông còn lại đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, dưới sự uy hiếp của sinh mệnh, hắn đã nghĩ ra một phương pháp.

Đó là dùng thuốc nổ, tạo ra một không gian cách điện!

Chương 438

Bởi vì, không khí khô là chất cách điện!

Nhiệt độ cao và áp suất lớn do thuốc nổ tạo ra có thể tức thì tạo ra một vùng không khí khô rộng lớn, hình thành một không gian cách điện tương đối.

Còn có được hay không, cứ thử rồi biết, đây là canh bạc cuối cùng, thành hay bại đều do ý trời, không còn cách nào khác.

Ba người lập tức chuẩn bị.

Họ buộc tất cả thuốc nổ lại với nhau, châm ngòi.

Cả ba lập tức quay người nhảy bổ xuống đất nằm rạp.

Tên thủ lĩnh giặc vàng bám theo sau cũng nghe được kế hoạch của họ, hắn định nhân cơ hội này để cùng thoát thân, bảo toàn tính mạng.

Ngay trước một giây vụ nổ xảy ra, hắn cũng nhảy bổ đến gần đó, vừa vặn nằm trong không gian cách điện do không khí khô của vụ nổ tạo ra.

Sóng xung kích từ vụ nổ lớn làm cả bốn người đều bị chấn ngất đi.

Trong môi trường đặc thù của thiên khanh, vụ nổ này lại tạo ra một màn chắn khí bụi, như một cái bát úp, che họ lại bên trong.

Cuối cùng, vẫn là tên thủ lĩnh giặc vàng có thể chất tốt nhất, tỉnh lại đầu tiên.

Thấy ba người kia chưa tỉnh, hắn lặng lẽ lột sạch quần áo vật dụng của người phụ nữ, mặc vào cho mình, sau đó dùng thuật dịch dung cực kỳ tinh xảo, ngụy trang thành người phụ nữ đó, gần như

không thể phân biệt thật giả.

Trong khu rừng hoàng kim âm u, không thể nhìn ra chút bất thường nào.

Hắn ném người phụ nữ ra ngoài, còn mình thì nằm xuống đất.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt nhóm Thẩm Hạo thay đổi.

Mấy người kia đã biến mất, màn khí cách điện do vụ nổ tạo ra cũng không còn.

Họ hẳn là đã phá vỡ Vực Thời Gian, trở về dòng thời gian của chính mình.

Chỉ tiếc là người phụ nữ kia cuối cùng vẫn không thoát được, bị tên giặc vàng lựu đạn kia giết chết.

Mà tên thủ lĩnh giặc vàng đó, thực ra chính là kẻ thù của Kim Vương Mã Điện Thần, Huyết Ma Cô!

Còn bốn người Thẩm Hạo vẫn ở lại trong Vực Thời Gian này, tiếp tục trôi ngược theo thời gian.

Có Tiểu Cửu ở đây, dòng thời gian chảy ngược trong Vực Thời Gian này không ảnh hưởng gì đến họ.

Điều duy nhất có chút khó chịu là, thời gian trôi ngược quá chậm.

Gần mười phút mới có một tia sét.

Cứ thế, thời gian chỉ lùi lại được 5-10 năm.

Quá chậm!

Thế là bốn người đành ngồi không trên mặt đất một cách nhàm chán.

Thẩm Hạo ôm Tiểu Cửu vào lòng, còn Ô Thiền và Điền Mộ Tình thì ngồi hai bên.

Tiểu Cửu còn phải duy trì kết giới thời gian, không thể quá phân tâm.

Thế nên, Thẩm Hạo cùng Ô Thiền và Điền Mộ Tình cứ thế ngồi đợi trong vô vị.

Tay Thẩm Hạo nhẹ nhàng vuốt ve lưng hai nàng.

Họ tìm một chỗ tương đối bằng phẳng ngồi xuống, chờ đợi thời gian ở đây từ từ lùi lại.

Thời gian chờ đợi vô cùng dài đằng đẵng, hơn nữa, vì lý do an toàn, cả nhóm luôn ở cùng nhau, không hề tách ra hay đi lại lung tung.

Nhưng may là thời gian đảo ngược càng về sau, tiếng sấm càng dồn dập, tần suất cũng tăng lên nhiều lần, biên độ lùi của thời gian cũng ngày càng lớn, nếu không thì quả là quá giày vò.

Mười phút lùi được năm năm, lùi về hàng trăm triệu năm trước thì phải mất bao lâu?

Trong Vực Thời Gian này, bốn người Thẩm Hạo đã đợi tổng cộng hơn mười ngày.

Thời gian ở đây cuối cùng cũng lùi về được đến hàng trăm triệu năm trước, thời kỳ Cây Sinh Mệnh còn nguyên vẹn và thịnh vượng, ngay khoảnh khắc thiên thạch vừa rơi xuống!

Đúng là đợi quá lâu rồi!

Dù là người tu hành, sống lâu nhìn nhiều, thời gian có rất nhiều, nhưng cứ ngồi ngốc ở đây như một kẻ ngốc thật sự rất phiền phức.

Hơn nữa lại chỉ có thể làm chay, cũng rất khó chịu.

Đó là một ngày nắng đẹp.

Địa hình xung quanh cũng không phải là thiên khanh, mà là một dãy núi.

Một cây đại thụ màu hoàng kim cao lớn mọc trên núi, thân cây vàng, lá vàng, hoa đỏ như máu, quả dài màu trắng tinh.

Thực ra quả này là trứng ký sinh trùng do nó sinh ra.

Xung quanh là vô số sinh vật đã ăn trứng và bị ký sinh, đủ loại hình dạng.

Có gấu, hổ, sói, rắn, chim ưng, dê, khỉ, và cả người nguyên thủy.

Chúng tụ tập quanh Cây Sinh Mệnh, lang thang như những cái xác không hồn.

Trên trời còn có một quả cầu lửa khổng lồ.

Nhóm Thẩm Hạo căn bản không có thời gian để đi thăm dò xung quanh, không kịp nữa rồi!

Thiên thạch từ chân trời rơi xuống, lao thẳng về phía Cây Sinh Mệnh. "Ầm!" Tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thiên thạch từ chân trời đập xuống, góc độ hiểm hóc, như linh dương treo sừng.

Nó bổ dọc Cây Sinh Mệnh, từ đầu đến chân.

Trực tiếp đâm sâu vào lòng đất mấy trăm mét.

Địa hình tức khắc thay đổi.

Sóng xung kích cực lớn, còn kinh khủng hơn cả bom hạt nhân.

Cường độ này e là tương đương với tổng sức công phá của mấy quả bom Sa Hoàng!

Lực va chạm, sóng xung kích, lửa, bụi bay.

Vô số sức mạnh hỗn hợp lại, ập về phía nhóm Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp khởi động Càn Khôn Xã Tắc Đồ, ánh tiên quang mông lung rủ xuống, bảo vệ vững chắc mấy người.

Càn Khôn Xã Tắc Đồ trên đỉnh đầu, toát ra khí thế vạn pháp bất xâm.

Dư uy của thiên thạch đều bị tiên khí Càn Khôn Xã Tắc Đồ chặn lại.

Tiên khí này sau gần một năm tế luyện, đã luyện hóa được phần lớn cấm chế, uy năng của tiên khí cũng có thể dễ dàng phát huy được một nửa.

Uy năng này không phải dạng vừa, dù sao đó cũng là tiên khí!

Dư chấn hồi lâu sau mới tan đi.

Nhóm Thẩm Hạo trực tiếp đi sâu xuống đáy hố thiên thạch.

Họ đã tìm thấy khối thiên thạch lớn.

Thiên thạch này không phải đá, mà là kim loại.

Hơn nữa không phải kim loại thường, trong vũ trụ cũng là một loại vẫn kim hàng đầu.

Chương 439

Trong kim loại đen tuyền, thậm chí còn phảng phất một luồng đạo vận không yếu.

Một ý niệm kiên cố bất hoại tỏa ra.

Rõ ràng, đây là một loại vật liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp khí chiến đấu sát phạt.

Thẩm Hạo dọn dẹp không gian trong nhẫn trữ vật của mình, sau đó trực tiếp thu nó vào. "Ha ha ha, chuyến này không lỗ!

Mảnh vẫn kim này là vật liệu cực phẩm!

Trong vũ trụ cũng là một loại vật liệu đỉnh cấp khó tìm!" Thẩm Hạo thu lại mảnh vẫn kim, mặt mày hớn hở, vô cùng vui vẻ. "A, vậy chúc mừng phu quân nha." Tiểu Cửu cười hì hì chúc mừng.

Điền Mộ Tình và Ô Thiền cũng vui mừng cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo hôn mỗi người một cái để thể hiện sự kích động.

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, hắn đã muốn lập tức lấy thân báo đáp rồi. "Khụ khụ, được rồi, tiếp theo, chúng ta còn phải xem mục tiêu chính của chuyến này nữa chứ." Thẩm Hạo ho khan hai tiếng. "A, đúng đúng đúng." Tiểu Cửu gật đầu như gà mổ thóc.

Ba người đi sâu xuống dưới hố thiên thạch.

Sau khi Thẩm Hạo thu thiên thạch đi, Cây Sinh Mệnh bị thiên thạch đập trúng ngay hồng tâm dưới lòng đất cũng lộ ra.

Đây là một con trùng có hình dạng vô cùng kỳ lạ.

Rốt cuộc nó tên là gì cũng không thể khảo chứng, cứ gọi nó là Cây Sinh Mệnh vậy!

Hình thái của Cây Sinh Mệnh là cây đại thụ hoàng kim, thực ra nó mọc ngay trên đỉnh đầu con trùng này.

Đầu của nó ở ngay phía trên bộ rễ một chút, những bộ rễ kia thực ra là chân của nó.

Thiên thạch đã giáng cho nó một đòn chí mạng, đập bẹp cả đầu nó.

Trực tiếp chấn động não, biến nó thành một con thực vật trùng.

Tuy nó có sinh mệnh lực cường đại, căn cơ cũng rất bất phàm, nhưng dù sao nó cũng không tu tiên, không có nguyên thần hay tinh thần thể mạnh mẽ, hoàn toàn dựa vào nhục thân này.

Hơn nữa, thể phách của nó cũng không mạnh.

Có thể nói, ngoài sinh mệnh lực và khả năng ký sinh bằng trứng đạt max cấp, những thứ khác đều ở mức bình thường.

Một quả thiên thạch đã xử lý được nó.

Từ thời điểm này cho đến hàng trăm triệu năm sau, Cây Sinh Mệnh này vẫn luôn trong trạng thái thực vật trùng, bất động, chỉ còn lại bản năng.

Sâu dưới lòng đất, những mảnh cơ thể vỡ nát và máu chảy ra của nó, do đặc tính sinh mệnh lực của bản thân, lại từ từ tụ hợp lại với nhau.

Ở dưới lòng đất sâu này, nó mọc thành một khu rừng hoàng kim.

Thực tế, những thứ hoàng kim này đều là một loại côn trùng nhỏ do Cây Sinh Mệnh diễn hóa ra, có màu vàng kim, tụ hợp lại với nhau trông như vàng.

Bây giờ, nó vừa bị thương nặng, ngay cả bản năng cũng chưa phục hồi, hoàn toàn giống như thực vật, không thể động đậy chút nào. "Chậc chậc, một con trùng thật thảm." Tiểu Cửu cười hì hì nói, không

hề có chút thương hại nào.

Dù sao, con trùng này ngoài việc ký sinh, hại sinh linh thế giới ra, chẳng có ưu điểm gì cả. "Phu quân, Cây Sinh Mệnh này bây giờ mặc người chém giết, huynh xem có nên trực tiếp ra tay thu nó không?" Tiểu Cửu ôm đầu Thẩm Hạo hỏi, cả người treo trên người hắn, vùi đầu hắn vào bộ ngực vĩ ngạn cao ngất của mình.

Làn da trắng như tuyết lọt vào tầm mắt, hương sữa ngọt ngào xộc vào mũi, khiến Thẩm Hạo say đắm.

Nhẹ nhàng vỗ vào mông cong của Tiểu Cửu, Thẩm Hạo đặt nàng xuống. "Đương nhiên là phải thu, cơ hội tốt thế này chẳng phải chuẩn bị cho chúng ta sao?

Phải nắm bắt cơ hội chứ!

Đi!" Nhóm Thẩm Hạo trực tiếp đến trước bản thể của Cây Sinh Mệnh đang bị đập cho nửa sống nửa chết.

Thẩm Hạo vốn định dùng Càn Khôn Xã Tắc Đồ thu nó vào tiểu thế giới.

Nào ngờ, Cây Thế Giới đang cắm rễ trong cơ thể hắn đột nhiên có động tĩnh, nó truyền đến cho Thẩm Hạo một ý niệm khao khát.

Thẩm Hạo tức thì hiểu ra.

Thế là, hắn trực tiếp hiển hóa Cây Thế Giới ra ngoài.

Tức thì, vô số rễ của Cây Thế Giới xuyên qua hư không, đâm vào trong cơ thể Cây Sinh Mệnh.

Thân thể khổng lồ của nó khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cuối cùng, chỉ còn lại một bộ da bọc xương.

Hơn nữa, ngay cả tinh hoa trong da và xương cũng bị Cây Thế

Giới hút cạn.

Không còn sót lại một chút nào!

Nhóm Thẩm Hạo đều cười mãn nguyện.

Ngay sau đó, thời gian trong Vực Thời Gian này lại bắt đầu chảy nhanh, không ngừng hướng về tương lai.

Tiểu Cửu nhìn thời gian đảo ngược rồi lại gia tốc, trong lòng cũng có chút lĩnh ngộ.

Lúc này, từ bên ngoài Vực Thời Gian, một điểm linh quang từ trên trời giáng xuống, lọt vào linh đài của Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu cảm nhận được một luồng khí tức thân thiết, trên mặt bất giác cong lên một nụ cười, nhìn ra ngoài.

Vừa hay đối diện với điểm linh quang đó, nó đâm thẳng vào linh đài của nàng.

Từ điểm linh quang này, Tiểu Cửu cảm nhận được, đó là cảm giác của mẫu thân! "Mẫu thân." Tiểu Cửu khẽ nỉ non, nhóm Thẩm Hạo cũng nghe thấy.

Họ cũng nhìn thấy điểm linh quang kia. "Tiểu Cửu, đây là quà mẫu thân tặng em sao?" Thẩm Hạo ôm Tiểu Cửu hỏi.

Tiểu Cửu gật đầu.

Nàng ngẩng đầu, xuyên qua hư không, nhìn ra thế giới bên ngoài.

Nàng dường như thấy được một bóng hình tỏa ra ánh sáng huyền ảo rực rỡ, khuôn mặt hiền từ, tràn đầy sủng ái, đang nhìn nàng.

Mẫu thân của Tiểu Cửu, chính là Cổ thần Cửu Đầu Trùng đời trước!

Là một tồn tại nắm giữ thời gian, căn bản không có khái niệm tuổi

thọ.

Tuổi thọ là vô tận!

Chỉ cần không gặp kiếp nạn, có thể sống mãi mãi.

Tiểu Cửu được sinh ra, theo ký ức truyền thừa của nàng là từ di hài của một ngôi mộ cổ, nhưng là một cổ thần mạnh mẽ nắm giữ sức mạnh thời gian, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Di hài này, biết đâu chỉ là một phân thân, quá khứ thân hay thứ gì đó tương tự.

Thậm chí có thể là nguyên thần phi thăng, nhục thân lột xác cũng không chừng.

Thấy Tiểu Cửu nhìn ra ngoài trời, Thẩm Hạo cũng nhìn theo, tuy chẳng thấy gì cả.

Chương 440

Thẩm Hạo khẽ nói: "Nhạc mẫu ở trên, con sẽ đối tốt với Tiểu Cửu!" Thời gian trong Vực Thời Gian không ngừng tiến về phía trước, quay trở lại "hiện tại" của hàng trăm triệu năm sau.

So với lúc thời gian đảo ngược, tốc độ nhanh hơn vô số lần.

Tuy nhiên, sau khi Thẩm Hạo nuốt chửng toàn bộ Cây Sinh Mệnh, dấu vết của nó trên thế gian cũng bị xóa bỏ.

Khu rừng hoàng kim dưới thiên khanh không còn nữa.

Thôn Cổ Trống vẫn ở đó, người bên trong đã biến thành xương khô, cây hoàng kim ở trung tâm thôn cũng đã biến mất.

Tất cả dấu vết về Cây Sinh Mệnh trong thiên khanh đều đã biến mất.

Tuy nhiên, những truyền thuyết lưu truyền bên ngoài vẫn còn, chỉ là bản thân Cây Sinh Mệnh đã không còn.

Bốn người Thẩm Hạo thông qua Vực Thời Gian nghịch chuyển thời gian, quay về quá khứ, trực tiếp tiêu diệt Cây Sinh Mệnh.

Thời gian quay về thời điểm hai nhóm người kia dùng thuốc nổ thoát khỏi Vực Thời Gian.

Câu chuyện từ đây tiếp tục, Huyết Ma Cô ngụy trang thành người phụ nữ Nga kia, cùng trốn thoát, tiếp tục tìm kiếm tung tích của Kim Vương Mã Điện Thần khắp vùng Đông Bắc.

Thời gian trở về "hiện tại".

Vực Thời Gian hoàn toàn vỡ nát, không còn tồn tại.

Mây sấm và sương mù trên không trung thiên khanh bắt đầu dần

tan biến.

Vòi rồng nước cũng bắt đầu yếu đi, một lượng lớn nước từ trên trời lại chảy ngược xuống đáy thiên khanh.

Thẩm Hạo ôm ba nàng bay về hòn đảo nhỏ giữa hồ trên kia.

Nước trong hồ ngầm này, sau khi bị vòi rồng cuốn đi một vòng, đã hao hụt không ít.

Bây giờ mực nước đã hạ xuống rất nhiều.

Tiểu Cửu lại khôi phục trạng thái trước đó, chạy vào trong thạch thất, lấy lại viên linh thạch màu đỏ trên bia đá.

Bây giờ, linh thạch đã phát huy tác dụng, cơ quan tế đàn này sau này cũng mất đi tác dụng.

Linh lực trong linh thạch đã hao tổn phần lớn, màu sắc cũng tối đi không ít.

Tuy nhiên, nó vẫn không ngừng hấp thu linh khí bên ngoài để bổ sung, không lâu sau sẽ lại phục hồi.

Tiểu Cửu rất vui vẻ.

Không còn sự chống đỡ của Vực Thời Gian, từ trường trong thiên khanh cũng nhanh chóng tan biến.

Nơi này từ một địa điểm nguy hiểm thần bí, biến thành một thiên khanh dưới lòng đất bình thường.

Mục đích của chuyến đi đã hoàn thành mỹ mãn, Thẩm Hạo mặt mày hớn hở dẫn theo ba nàng trở lại mặt đất.

Thời gian bên ngoài cũng không trôi qua bao lâu, chỉ mới một ngày.

Mà thực tế, họ ở trong Vực Thời Gian đã qua hơn nửa tháng rồi.

Trong khoảng thời gian ở Vực Thời Gian, Thẩm Hạo và Ô Thiền

không thể làm gì, chỉ biết chờ đợi.

Bây giờ ra ngoài rồi, cuối cùng cũng có thể bung xõa, đại chiến một trận.

Thế là, Thẩm Hạo bảo Ô Thiền mở bí cảnh tiểu thế giới, vào trong đó nghỉ ngơi tạm thời.

Trong bí cảnh tiểu thế giới, sau khi hưởng thụ ba ngày nhàn rỗi, mấy người mới quay trở lại thế giới bên ngoài.

Ai nấy đều hồng hào rạng rỡ, thần thái sáng láng.

Mấy người không trực tiếp quay về Cương Cương Doanh Tử để hội hợp với những người khác.

Họ biết đâu đang đi chơi khắp nơi.

Mấy người mình ra ngoài rồi, đương nhiên cũng phải đi chơi cho đã.

Thế là, Thẩm Hạo dẫn theo ba nàng, tùy ý chọn một hướng, bay về phía ngôi làng gần nhất.

Họ định đến đó làm khách, du ngoạn một phen, sau đó men theo hướng này tiếp tục du lịch.

Đông Bắc lớn như vậy, có rất nhiều đặc sắc, bốn người đều định sẽ đi tham quan cho biết.

Tốc độ của nhóm Thẩm Hạo không nhanh lắm, vừa ngắm cảnh non sông hùng vĩ, vừa thong thả tiến về phía trước.

Lúc này, ở xa xa theo hướng họ đang đi, có một cái thôn, đang xảy ra một chuyện kỳ quái.

Nơi này gọi là Ưng Truân.

Ưng Truân gần đây có một người tên Trương Bảo Khánh đến.

Cậu ta và Thái Qua trong thôn đã đính hôn, lần này đến để thăm Thái Qua, đồng thời muốn thám hiểm thiên khanh trong núi sâu, và tìm kiếm sự thật về sự biến mất của Kim Vương Mã Điện Thần.

Thân phận của cậu ta là một chuyên gia nghiên cứu dân gian từ kinh thành.

Đương nhiên, đó là cậu ta tự xưng, thực ra chỉ là một người thích mạo hiểm giải đố, rất hứng thú với các loại truyền thuyết, câu chuyện về cấm kỵ dân gian.

Thời đại này, kinh tế sau cải cách mở cửa phát triển nhanh chóng, đã không cần phải tiến hành hoạt động lên núi xuống làng để phân tán dân số quá đông trong thành phố, giải quyết vấn đề việc làm và sinh tồn nữa.

Cậu ta đang làm phục vụ trong quán ăn của người lớn trong nhà ở kinh thành, nhưng bản thân lại không coi trọng công việc này.

Thế là cậu ta đến Đông Bắc, định nương nhờ người cậu tư đi săn giữa núi non sông nước, tiện thể gặp mặt Thái Qua đã đính hôn với mình.

Trương Bảo Khánh lúc nhỏ đã đến đây rất nhiều lần, cũng coi như rất quen thuộc.

Xuất thân của cậu ta thực ra cũng không đơn giản.

Là hậu duệ trực hệ của Trương Tam Liên Tử thời Thanh mạt.

Bởi vì Mô Kim có quy củ, phù không truyền cho hậu duệ trực hệ của mình, nhưng rất nhiều bản lĩnh vẫn được truyền lại, chỉ là không có phù mà thôi.

Âm dương phong thủy chi thuật, Trương Bảo Khánh từ nhỏ cũng đã học không ít.

Không nói là tinh thông, nhưng cũng học hành có thành tựu.

Tuy nhiên, sau khi Trương Bảo Khánh đến Ưng Truân, đã xảy ra chuyện.

Cậu ta thường xuyên mộng du vào ban đêm, đến núi sau đào mồ cuốc mả, vừa hay bị người trong thôn bắt gặp.

Kết quả, Trương Bảo Khánh ngã thẳng cẳng xuống đất, không còn hơi thở, chết giả.

Đêm hôm đó, trưởng thôn đang hô hào mọi người mang cậu ta đi chôn!

Truyền thuyết về Kim Vương Mã Điện Thần, ở vùng đất Đông Bắc, lưu truyền rất rộng, thậm chí còn diễn sinh ra vô số phiên bản, vô số câu chuyện.

Mã Điện Thần sở dĩ được gọi là Kim Vương, là vì ông ta sở hữu vô số vàng bạc, quy ẩn trong núi rừng, ở một thiên khanh trong núi sâu không ai biết, xây dựng một dinh thự, ẩn cư bên trong.

Trong dinh thự đó, cất giấu toàn bộ vàng của ông ta.

Mấy chục năm qua, đã thu hút vô số người vào núi tìm kiếm nơi ẩn thân của Mã Điện Thần, nhưng đều thất vọng trở về.

Còn không ít người vì thế mà bỏ mạng trong núi.

Trong truyền thuyết, Kim Vương Mã Điện Thần, dưới thiên khanh, đã tìm thấy Diêm Vương Bảo Điện trong truyền thuyết, dùng ba hồn của mình làm vật tế, mở ra cánh cửa Diêm Vương Bảo Điện.

Bên trong Diêm Vương Bảo Điện chất đầy vàng.

Tuy nhiên, sau khi Mã Điện Thần đi vào, cánh cửa đóng lại, còn ba người giấy mang tam hồn của Mã Điện Thần lại biến mất không thấy đâu.

Bản thể của Mã Điện Thần bị kẹt chết bên trong, nhưng ba người giấy mang tam hồn của ông ta lại lang thang bên ngoài, khắp nơi tìm kiếm thế thân, muốn một lần nữa mở ra Diêm Vương Bảo Điện, mang vàng bên trong ra ngoài!

Bản tính tham lam của Mã Điện Thần, đã được ba người giấy mang tam hồn của ông ta kế thừa hoàn hảo, chúng không chỉ nghĩ cách cứu bản thể của mình, mà còn nghĩ cách mang vàng ra ngoài để phát tài.

Chương 441

Mà bản thân Mã Điện Thần chết trong Diêm Vương Bảo Điện, oán hồn sau khi chết lại trốn thoát ra ngoài, tìm kiếm người thích hợp để nhập vào, lại tiến vào thiên khanh, tìm kiếm vàng.

Mà Trương Bảo Khánh, chính là người thích hợp đó.

Cậu ta trông giống hệt Mã Điện Thần!

Sau khi oán hồn của Mã Điện Thần thoát khỏi điện Diêm Vương, nó đã tìm được một vật ký sinh, chính là chiếc chìa khóa để mở điện Diêm Vương, một chiếc còi hình chim ưng.

Thật trùng hợp, chiếc còi này lại bị Trương Bảo Khánh, người vừa đến Đông Bắc, mua được khi đang săn đồ cũ trong trấn.

Thế là Mã Điện Thần cứ thế nhập vào người Trương Bảo Khánh, mà bản thân cậu ta lại không hề hay biết.

Trên ngọn núi sau làng, thôn trưởng dẫn theo đám đông dân làng đặt Trương Bảo Khánh vào quan tài, đào sẵn hố, chuẩn bị chôn sống.

Họ còn mời cả lão Tát Mãn đến làm lễ trừ tà.

Thái Qua biết tin, bất chấp tất cả chạy đến ngăn cản, nhưng một cô gái làm sao địch lại cả làng già trẻ lớn bé, cô bị giữ chặt, không thể làm gì được.

Ngay lúc mấy gã thanh niên chuẩn bị đóng đinh niêm phong quan tài, Mã Điện Thần không thể ngồi yên được nữa.

Hắn khó khăn lắm mới tìm được một thân xác hoàn hảo, không thể cứ thế mà chết đi được.

Nếu không phải do hắn nổi điên, điều khiển thân xác Trương Bảo

Khánh đi đào mộ, cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Âm hồn chiếm xác người sống sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn cho thân thể, dưới sự xâm thực của âm khí, cơ thể sẽ ngày càng suy yếu.

Muốn đoạt xá hoàn toàn, hắn phải quay lại Thiên Khanh, tìm được ba hồn chỉ nhân mới được.

Mã Điện Thần trực tiếp nhập vào lần nữa, điều khiển thân thể Trương Bảo Khánh ngồi bật dậy từ trong quan tài, dọa dân làng một phen khiếp vía.

"Mẹ kiếp, cương thi sống lại!" Dân làng hoảng loạn la hét.

"Nhanh, lấy máu chó đen lại đây!" Dân làng đã sớm chuẩn bị sẵn máu chó đen để đối phó tà ma, vội vàng bưng tới tạt lên người cậu.

Không ngờ, máu chó đen chẳng có tác dụng gì với Mã Điện Thần, thậm chí hắn còn liếm mấy ngụm.

Mã Điện Thần mân mê ngón tay cái bên phải, dùng giọng nói âm u đáng sợ chất vấn dân làng: "Là các người, đã chôn ta?" Dân làng thấy máu chó đen vô dụng thì đại kinh thất sắc, ngay cả lão Tát Mãn cũng hoảng sợ bỏ chạy.

Mọi người la hét "Mã Điện Thần sống lại rồi~" rồi chạy tán loạn.

Chỉ còn lại Thái Qua ngây người đứng đó, sợ đến không dám nhúc nhích.

Mã Điện Thần điều khiển thân thể Trương Bảo Khánh, bước đến sau lưng Thái Qua nói: "Đến Thiên Khanh, tìm chỉ nhân!" Nói rồi, thân thể Trương Bảo Khánh bỗng trở nên yếu ớt, ngã thẳng vào lòng Thái Qua.

Mã Điện Thần cũng nhân cơ hội này buông bỏ khống chế, ẩn mình đi.

Thái Qua cùng em trai Nhị Tị Tử đưa Trương Bảo Khánh về nhà.

Tuy nhiên, ngày hôm sau, dân làng phát hiện họ đã đưa Trương Bảo Khánh về nhà, liền kéo đến nhà Thái Qua gây sự, yêu cầu cô giao người ra.

Ba người thấy tình hình không ổn, vội vàng lấy quần áo và súng săn, trèo qua cửa sổ sau trốn khỏi thôn, tạm thời lánh vào trong núi.

Ba người vào núi chưa được bao lâu thì gặp một con hồ ly tinh đã thành tinh bị thương.

Con hồ ly tinh này tự xưng là Hồ Tam Thái Gia.

Năm xưa Mã Điện Thần có thể tìm được điện Diêm Vương cũng là nhờ nó.

Con hồ ly tinh này bị Mã Điện Thần tình cờ bắt được, còn bị hắn moi tim ra để uy hiếp.

Lão hồ ly đành phải nghe theo, dẫn bọn họ đến điện Diêm Vương.

Mã Điện Thần vào điện Diêm Vương rồi không ra được, ba hồn chỉ nhân cũng đã trốn thoát.

Trái tim của lão hồ ly vẫn chưa lấy lại được.

Bây giờ, oán hồn của Mã Điện Thần xuất hiện, lão hồ ly cũng không thể ngồi yên, tìm đến tận cửa.

Nhưng Mã Điện Thần vẫn cao tay hơn một bậc, lão hồ ly không đấu lại hắn.

Vì vậy, để Mã Điện Thần trả lại trái tim, lão hồ ly chỉ có thể một lần nữa nghe lời hắn, bắt Thái Qua đi, đưa vào Lân Chung Điện dưới lòng đất, để cử hành âm hôn với một trong những chỉ nhân của Mã Điện Thần, buộc Trương Bảo Khánh phải đến Thiên Khanh tìm điện Diêm Vương.

Trên nền tuyết trắng, Trương Bảo Khánh tỉnh lại, lúc này trời đã sáng rõ.

Cậu đứng dậy, phát hiện mình đang ở trước miếu Hồ Tam Thái Gia, trước miếu còn có bài vị của Hồ Tam Thái Gia cắm một con dao găm.

Trương Bảo Khánh vô cùng hoang mang, cậu đứng dậy nhìn quanh, nhưng không thấy Thái Qua và Nhị Tị Tử đâu cả.

"Thái Qua, Nhị Tị Tử, hai người ở đâu?" Trương Bảo Khánh lớn tiếng gọi.

Không có tiếng trả lời.

Tiếng gọi của cậu vang vọng trong núi non trống trải, đáp lại chỉ là tiếng gió rít gào.

Cậu quay đầu nhìn xung quanh.

Phát hiện sau miếu Hồ Tam Thái Gia có ba chiếc quan tài lớn.

Cậu không nói không rằng, vội vàng đẩy ra xem.

Chiếc quan tài đầu tiên trống rỗng, trong chiếc thứ hai, Nhị Tị Tử đang nằm ngủ khò khò.

Trương Bảo Khánh vội vàng vỗ nhẹ vào má cậu ta: "Nhị Tị Tử, mau tỉnh lại!" Nhị Tị Tử nhanh chóng tỉnh lại, thấy Trương Bảo Khánh liền hỏi ngay: "Chị tôi đâu?" Trương Bảo Khánh nói: "Chúng ta e là trúng kế rồi, rất có thể có người lợi dụng chuyện Mã Điện Thần nhập xác để làm trò, bắt Thái Qua đi rồi!" Sau đó cậu mở chiếc quan tài thứ ba, bên trong cũng không có bóng dáng Thái Qua!

Hai người lo lắng đi đi lại lại.

Nếu không phải như cậu đoán, Thái Qua không bị bắt đi thì cũng nên ở quanh đây.

Sợ giọng mình quá nhỏ, cậu cầm chiếc còi ưng lên, thổi liên tiếp mấy hơi, tiếng còi có sức xuyên thấu rất mạnh, có thể truyền đi rất xa.

Nếu Thái Qua không sao, nghe thấy tiếng còi chắc chắn sẽ quay lại tìm hai người họ.

Nhưng Trương Bảo Khánh lại thất vọng, hoàn toàn không có hồi âm.

Trương Bảo Khánh nhìn những cái cây xung quanh, phát hiện cây cối gần đó về cơ bản đều còn sống, nhưng lại có ba cây khô héo một cách kỳ lạ, chắc chắn có vấn đề.

Trương Bảo Khánh học thuật Âm Dương phong thủy cũng có chút thành tựu, cảm thấy nơi này nhất định có vấn đề.

Thế là cậu bắt đầu phân tích tính toán.

"Nơi âm dương giao cách, ranh giới sinh tử, nhị chí hoàn quy nhất cửu không!" Giữa chừng còn có một đoạn xen ngang, Nhị Tị Tử thấy Trương Bảo Khánh lẩm bẩm như thần kinh, còn tưởng là Mã Điện Thần nhập xác, từ phía sau dùng bình nước phang cho cậu một cái.

Sau một hồi náo loạn, Trương Bảo Khánh dùng tài suy đoán và tính toán, cuối cùng cũng tìm ra được vị trí cơ quan.

Hai người nhảy thật mạnh trên nắp quan tài, khiến bệ đá đặt quan tài sụp đổ, cả hai người và ba chiếc quan tài đều rơi xuống dưới.

Thẩm Hạo cùng ba người đi ngang qua trên trời, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Tiểu Cửu tò mò hỏi: "Họ đang làm gì vậy?

Nhảy múa trên quan tài à?" Cô vừa dứt lời thì hai người kia đã rơi xuống.

"A?

Sao bên dưới lại có một cái hố vậy?" Điền Mộ Tình kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Hạo lập tức đưa ba cô gái đáp xuống.

Hai người này rơi vào hố, e là nguy hiểm, phải cứu thôi.

Thế là bốn người Thẩm Hạo cũng theo cái hố này đi xuống dưới.

Điều bất ngờ là cái hố này khá sâu.

Mà bên dưới lại có rất nhiều dấu vết xây dựng nhân tạo, giống như một lối đi trong mộ, xung quanh là những bức tường gạch vuông vức.

Chương 442

May là cái hố này không thẳng đứng mà nghiêng một góc 60 độ, nên hai người mới không bị thương khi rơi xuống đáy hố.

Tuy nhiên, cả hai vẫn bị cú rơi làm cho choáng váng.

Bốn người xuống dưới, lập tức dìu hai người kia qua một bên.

"Tỉnh lại đi, hai người không sao chứ?" Trương Bảo Khánh lơ mơ tỉnh lại, thấy trước mặt có thêm mấy người không quen biết, liền tỉnh táo hẳn, giật nảy mình.

"Các… các người là ai?" Thẩm Hạo cười cười, dùng giọng bình tĩnh và ôn hòa nói: "Đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ thấy các cậu nhảy múa trên quan tài, làm sập cả bệ đá rồi rơi xuống, lòng chúng tôi nóng như lửa đốt, xuống xem các cậu có bị thương không." "Bây giờ xem ra, hai cậu đều không sao, không bị thương." Ô Thiền cũng nói thêm: "Đúng vậy, chúng tôi lo các cậu gặp chuyện không may nên mới xuống cứu." Giọng nói của cô rất dịu dàng, khiến người ta cảm thấy tin tưởng.

Trương Bảo Khánh gật đầu.

Lời của Ô Thiền quả nhiên hiệu quả hơn, lời của mỹ nữ dễ khiến người ta cảm thấy thân thiết và tin cậy hơn.

"Tôi không sao, đúng rồi, Nhị Tị Tử!" Trương Bảo Khánh bò dậy, vội vàng nhìn Nhị Tị Tử đang nằm bên cạnh, vỗ vỗ má cậu ta, gọi cậu ta tỉnh lại.

Nhị Tị Tử rùng mình một cái rồi tỉnh dậy.

"Đây là đâu?" "A, các người là ai?" Trương Bảo Khánh kéo Nhị Tị Tử dậy, nói: "Họ là người qua đường, vừa nãy thấy chúng ta rơi

xuống nên đến cứu.” Thẩm Hạo gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi là du khách qua đường, tình cờ thấy các cậu gặp nguy hiểm nên theo xuống xem sao.

Chỉ là không ngờ, trong cái hố này có vẻ không đơn giản!” Chân của Nhị Tị Tử vốn bị thương nhẹ, đã được Thẩm Hạo chữa khỏi.

Trương Bảo Khánh bật đèn pin, soi xung quanh, phát hiện đây là một cái hố, xung quanh có rất nhiều tường gạch do con người xây dựng.

Lối đi còn kéo dài vào sâu bên trong, không biết dẫn đến đâu.

Thẩm Hạo nói: “Vì đã xuống cả rồi, hay là chúng ta vào trong thám hiểm một phen đi~” Trương Bảo Khánh cũng gật đầu, cái hố này tuy có độ dốc nhất định, nhưng muốn leo lên thì rất khó.

Hay là xem thử có lối ra nào khác không.

“Đúng rồi, vẫn chưa biết mấy vị xưng hô thế nào?

Cảm ơn các vị đã xuống giúp chúng tôi!” Trương Bảo Khánh hỏi mấy người Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nói: “Tôi là Thẩm Hạo, ba vị này là Ô Thiền, Điền Mộ Tình và Tiểu Cửu.” “Chào các vị, chào các vị~” Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử lần lượt chào hỏi.

Sau đó lại tự giới thiệu: “Tôi là Trương Bảo Khánh, đây là em vợ tôi, các vị cứ gọi cậu ấy là Nhị Tị Tử là được rồi!” “À phải rồi, vị hôn thê Thái Qua của tôi mất tích, chúng tôi xuống đây để tìm cô ấy, bây giờ vẫn chưa thể quay về!” “Ồ, ra là vậy, có cần chúng tôi giúp một tay không?” Thẩm Hạo hỏi.

“Tốt quá, tốt quá, cảm ơn anh nhiều, Thẩm Hạo, có các anh giúp, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được chị tôi!” Nhị Tị Tử vui mừng nói.

Thế là, mọi người men theo lối đi này tiến vào sâu trong động.

Đi được vài chục mét, họ đến một cái thiên khanh sâu hun hút dưới lòng đất.

Cái thiên khanh này cách cửa động phía trên ít nhất cũng vài trăm mét.

Cửa động rất có thể nằm trên đỉnh núi bên cạnh.

Ánh sáng từ bên ngoài rọi qua cửa động, chiếu sáng đáy thiên khanh.

Trong thiên khanh mọc đầy cây xanh, không khí cũng rất trong lành.

Mà ở trung tâm thiên khanh này, lại có một tòa nhà lớn!

Nhị Tị Tử và Trương Bảo Khánh đều vô cùng kinh ngạc.

"Trời đất ơi, sao ở đây lại có một tòa nhà lớn thế này!" "Cái này xây kiểu gì vậy." Nhị Tị Tử vô cùng tò mò nói.

Trương Bảo Khánh nhìn tòa nhà, sắc mặt biến đổi, cậu cảm thấy nơi này rất có thể có liên quan lớn đến Kim Vương Mã Điện Thần trong truyền thuyết.

Thẩm Hạo cũng biết truyền thuyết về Kim Vương Mã Điện Thần.

Trong truyền thuyết về thổ phỉ ở Đông Bắc, chỉ có Mã Điện Thần xây một tòa nhà lớn trong thiên khanh sâu trong núi.

Thẩm Hạo lên tiếng: "Đây không phải là thiên khanh đại trạch của Kim Vương Mã Điện Thần chứ?" Nhị Tị Tử nghe vậy, mắt trợn tròn.

"Cái gì?

Kim Vương Mã Điện Thần, không phải thật chứ?" "Đi, Bảo Khánh, chúng ta mau đi xem thử đi?" "Biết đâu chị tôi lại ở trong đó!"

Trương Bảo Khánh gật đầu, sau đó nói với mấy người Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, chúng ta xuống xem thử đi." Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó, mấy người tìm được một con đường nhỏ nhân tạo ở rìa thiên khanh, thuận lợi xuống đến đáy, đến trước tòa nhà lớn.

Mà lúc này, Thái Qua mà họ đang tìm, đã bị lão hồ ly tinh lột quần áo, thay một bộ hỷ phục màu đỏ, đặt vào trong quan tài.

Bây giờ cô đang nằm trong đó mơ màng.

Nhưng đó không phải là một giấc mơ đẹp, mà là một cơn ác mộng.

Trong mơ, cô tỉnh dậy trong một căn phòng tân hôn màu đỏ.

Nhìn vào gương, cô thấy một bản thân khác, mặc một bộ hỷ phục màu đỏ.

Vô cùng quỷ dị!

Cô nhìn vào gương, đưa tay muốn chạm vào, lại phát hiện, bộ hỷ phục màu đỏ đó đột nhiên mặc trên người mình.

Mà người trong gương lại sống lại.

Cô kinh hãi chạy ra khỏi phòng, lại phát hiện, từ bên ngoài xuất hiện mấy chục bản thân khác.

Trong nháy mắt, tất cả họ lại biến thành người giấy, những người giấy được làm theo hình dạng của cô.

Mấy chục người giấy vây quanh, Thái Qua nổi da gà khắp người, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lúc này, cánh cửa ở cuối hành lang đột nhiên mở ra, bốn đồng tử người giấy, khiêng một cỗ kiệu hoa chạy tới, nhét thẳng cô vào trong.

Dưới đáy thiên khanh, mấy người Thẩm Hạo cùng Trương Bảo

Khánh và Nhị Tị Tử, đã đến được đáy thiên khanh, đứng trước tòa nhà lớn.

Chỉ thấy ở cửa tòa nhà, có hai con kỳ lân bằng đồng.

Mà trên xà ngang trước cửa, còn treo một cái chuông đồng lớn.

"Tòa nhà này lạ quá~" Tiểu Cửu khẽ lẩm bẩm.

Nhị Tị Tử cũng nói: "Cửa có kỳ lân ngồi, chắc là an toàn lắm nhỉ?" "Chẳng lẽ đây chính là tòa nhà Mã Điện Thần xây?" Thẩm Hạo nhìn tấm biển trên cửa, trên đó viết ba chữ lớn "Lân Chung Điện"!

Trương Bảo Khánh lắc đầu, nói với Nhị Tị Tử: "Cậu ngốc à!" "Kỳ lân phối với chuông, nơi này gọi là Lân Chung Điện!" "Trong truyền thuyết, cả đám người của Mã Điện Thần đều chết ở đây!" Trong truyền thuyết về Mã Điện Thần ở Đông Bắc, có một câu chuyện rằng, cả đám người của Mã Điện Thần, từ Lân Chung Điện đi đến điện Diêm Vương, đều chết ở đó.

Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người: "Đi thôi, chúng ta vào xem, biết đâu người các cậu tìm đang ở trong đó." Trước đó, mấy người đều đã dùng thần thức quét qua tòa nhà này.

Tòa nhà khá cũ, ít nhất cũng đã mấy trăm năm.

Toàn bộ tòa nhà đều bao trùm bởi âm khí nồng nặc.

Rõ ràng là không bình thường.

Nhìn kỹ, Thẩm Hạo phát hiện nơi này lại là một lối đi thông đến âm giới, e là đã hình thành từ rất lâu rồi.

Mà lối vào của con đường này, chính là ở cửa sau của tòa nhà!

Trong một căn phòng ở sân sau, một người phụ nữ mặc hỷ phục đang nằm trong quan tài.

Bên cạnh cô, trong một chiếc quan tài khác, là một người giấy.

Rất giống với khuôn mặt của Trương Bảo Khánh, chính là một trong ba hồn chỉ nhân của Mã Điện Thần.

Phía trên đầu phòng là một chữ "song hỷ" màu trắng to tướng!

Mọi người đi qua sân trước, tiến vào trong tòa nhà.

Trong nhà có rất nhiều phòng, kiểu dáng rất cổ xưa, cửa ra vào và cửa sổ đều làm bằng gỗ, bên trên dán một lớp giấy dầu chống nước màu trắng.

Ánh sáng từ bên ngoài thiên khanh xuyên qua lớp giấy trắng chiếu vào trong phòng.

Tuy nhiên, bên trong rất tối tăm, âm u.

Chương 443

“Mau tìm chị tôi xem ở đâu, nơi này âm u quỷ dị thế này, chắc chắn không an toàn!” Nhị Tị Tử sốt ruột nói.

Trương Bảo Khánh cũng lo lắng không kém, mặt mày đầy ưu tư.

“Nhị Tị Tử nói đúng, Thẩm tiên sinh, và ba vị tiểu thư, phiền mọi người giúp tôi tìm Thái Qua, xin nhờ cả!” Trương Bảo Khánh trịnh trọng nói với bốn người Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo và mấy cô gái đều gật đầu.

“Cậu yên tâm đi, chúng tôi sẽ không ngồi yên mặc kệ, đi, chúng ta bắt đầu tìm kiếm.” “Ở đây có không ít phòng, chúng ta chia nhau ra tìm, tìm được thì phát tín hiệu!” Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử đều đồng ý gật đầu: “Được, cứ làm vậy đi!” Sau đó, mấy người liền tản ra, tìm kiếm ở các phòng.

Ngoài việc tìm Thái Qua, mấy người Thẩm Hạo còn muốn xem xét vấn đề của tòa nhà này.

Trong nhà âm khí bao trùm, hiển nhiên là không được yên bình.

Điền Mộ Tình tìm thẳng đến căn phòng của Thái Qua, vừa vào đã thấy Thái Qua nằm trong quan tài màu đỏ và người giấy của Mã Điện Thần.

Nhị Tị Tử ở gần đó, Điền Mộ Tình lập tức gọi cậu ta qua, cùng nhau đánh thức Thái Qua đang hôn mê.

Có người quen ở đây, ít nhất cũng không cần cô phải tốn nhiều lời giải thích.

“Chị!

Sao chị lại nằm đây vậy chị!

Mau tỉnh lại!" Nhị Tị Tử kéo Thái Qua dậy lay tỉnh.

Thái Qua giật mình tỉnh lại, sau đó lập tức cảnh giác nhìn Nhị Tị Tử và Điền Mộ Tình xa lạ.

Sau khi tát Nhị Tị Tử một cái, cô cảnh giác hỏi: "Các người là ai?" Nhị Tị Tử ôm mặt, ngơ ngác hỏi: "Chị, chị làm gì vậy?

Còn đánh em nữa?" "Chị, chị không nhận ra em à?

Em là em trai chị Nhị Tị Tử đây~" Điền Mộ Tình cũng lên tiếng: "Chào cô, tôi là Điền Mộ Tình, cùng cậu ấy đến tìm cô!" Thái Qua nhìn qua với vẻ mặt căng thẳng: "Các người chứng minh thế nào?" "Chứng minh thế nào, em ngửi mùi của chị mà tìm đến đây chứ sao~" Nhị Tị Tử nói.

"Cuối cùng chị cũng tỉnh rồi, sao chị lại nằm ở đây?" Thái Qua xác nhận thân phận của Nhị Tị Tử, không còn nghi ngờ hai người nữa.

"Em cũng không biết, chỉ là vừa rồi gặp một cơn ác mộng kinh hoàng, những chuyện khác em cũng không nhớ nữa~" "À phải rồi, Bảo Khánh đâu?" Nhị Tị Tử nói: "Hai người bọn em cùng anh Thẩm và mọi người đã chia nhau ra tìm chị, họ cũng đang ở đây, chúng ta mau đi tìm họ đi." Thái Qua gật đầu: "Được!" Tìm được Thái Qua, mục đích chính coi như đã hoàn thành.

Lúc này, ở một nơi khác, Thẩm Hạo cùng Trương Bảo Khánh đến một căn phòng khác.

Bỗng nhiên từ một căn phòng vang lên tiếng của Thái Qua, Trương Bảo Khánh vội vàng chạy qua xem, xông vào một căn phòng.

Trong phòng này, trên xà nhà còn treo mười mấy xác khô hình người.

Trên mặt đất thì bày ngay ngắn quần áo và giày của Thái Qua.

Trương Bảo Khánh vừa thấy, lập tức chạy lên, không kịp xem xét tình hình trong phòng.

Thẩm Hạo đi theo không xa, dùng thần thức quan sát trong phòng.

Trương Bảo Khánh nhặt quần áo lên, phát hiện quần áo rất sạch sẽ, không có gì bất thường, chứng tỏ Thái Qua chưa chết.

Cậu ngẩng đầu nhìn quanh phòng.

Liền phát hiện, rất nhiều xác khô bị treo lơ lửng trên không, giống như thịt khô treo gió.

Ngoài ra, còn có mấy bộ da người hoàn chỉnh, không có gió mà tự lay động.

Bỗng nhiên, Trương Bảo Khánh nghe thấy tiếng động từ cửa phòng bên cạnh, tưởng là Thái Qua gây ra, vội vàng qua xem.

Nhưng cửa phòng đã khóa, cậu làm thế nào cũng không đẩy ra được.

Lúc này, âm khí trong phòng đột nhiên tăng nặng, một con nữ quỷ trông khá xinh đẹp xuất hiện trên cái bục trong phòng.

Một đôi chân dài trắng nõn, nuột nà lộ ra trong không khí, đầy vẻ quyến rũ.

Đôi môi đỏ mọng ngậm một chiếc nhẫn vàng.

Đây chính là đồng bọn của Kim Vương Mã Điện Thần năm xưa, một nữ thổ phỉ tên Liễu Diệp Thanh!

"Thứ ngươi muốn tìm~, có phải là cái này không?" Một giọng nữ đầy mê hoặc vang lên từ sau lưng Trương Bảo Khánh, dọa cậu giật mình, vội vàng quay lại xem.

Rèm che trên cột nhà che khuất, khiến Trương Bảo Khánh chỉ thấy được một đôi chân dài trắng nõn nuột nà.

Đôi chân dài thẳng tắp, cứ qua lại cọ xát.

Trong tay còn cầm một chiếc chìa khóa.

Trương Bảo Khánh cẩn thận lại gần, lại nghe thấy giọng nói kia: "Ta vẫn luôn giữ gìn giúp ngài đấy~" Đợi Trương Bảo Khánh lại gần, Liễu Diệp Thanh, miệng ngậm nhẫn vàng, quay đầu lại, nghiêng người nhìn Trương Bảo Khánh.

Sau khi lấy chiếc nhẫn vàng ra khỏi miệng, cô ta kẹp nó ở đầu ngón tay, với nụ cười quyến rũ trên môi, nhìn Trương Bảo Khánh.

"Mã gia~" Trương Bảo Khánh đầy cảnh giác nhìn người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này, không biết là người hay quỷ.

"Cô là ai, cô muốn làm gì?" Liễu Diệp Thanh ngồi co chân trên tủ, nói: "Mã gia, nhiều năm không gặp, ngài không nhớ tiểu Thanh nữa sao?" Vừa nói, cô ta vừa dùng tay vuốt ve đôi chân dài trắng nõn của mình, đầy vẻ quyến rũ.

Nhưng Trương Bảo Khánh rất cảnh giác, không mắc bẫy, luôn giữ được sự tỉnh táo.

"Ta không phải Mã Điện Thần!

Đưa chìa khóa cho ta!" Lúc này, trong tai Trương Bảo Khánh, nghe thấy tiếng kêu cứu của Thái Qua từ phòng bên cạnh, Trương Bảo Khánh vô cùng lo lắng.

Quỷ vật có sức mạnh mê hoặc và tạo ảo giác ở một mức độ nhất định.

Lúc này Trương Bảo Khánh đã rơi vào ảo giác của Liễu Diệp Thanh.

“Muốn chìa khóa thì lại đây mà lấy~” Liễu Diệp Thanh quyến rũ nói với Trương Bảo Khánh.

Trương Bảo Khánh nghe tiếng Thái Qua ngày càng gấp gáp, liền không quan tâm nhiều nữa, nhanh chân tiến lên, muốn cướp lấy chiếc chìa khóa trong tay Liễu Diệp Thanh.

Nhưng người thường làm sao là đối thủ của nữ quỷ, trực tiếp bị Liễu Diệp Thanh dùng đôi chân dài kẹp chặt không thể động đậy.

Lúc này Liễu Diệp Thanh thả lỏng chân, Trương Bảo Khánh thoát ra được.

Cậu tiếp tục cướp chìa khóa, nhưng không thể cướp được.

Nữ quỷ Liễu Diệp Thanh vẫn luôn trêu đùa cậu, còn coi cậu là Mã Điện Thần, nếu không, đã sớm chết rồi.

Thẩm Hạo lắc đầu: “Con nữ quỷ này, chơi cũng lắm trò thật~” Ngay sau đó, anh bước vào phòng, nhẹ nhàng vung tay, một đạo pháp lực đánh ra, trực tiếp đánh bay Liễu Diệp Thanh.

Hơn nữa, đạo pháp lực này còn hóa thành một cái lồng, trực tiếp nhốt nữ quỷ Liễu Diệp Thanh vào trong.

Cô ta nhìn Thẩm Hạo bước vào, chỉ cảm thấy sâu không lường được, áp lực như núi.

Liễu Diệp Thanh liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế vô hình này.

Chỉ là không có tác dụng gì.

Liễu Diệp Thanh lo lắng đến mức, ngay cả “tử tướng” cũng hiện ra.

Trên cổ là một vết dao chém dữ tợn, da thịt lật ra ngoài, còn nhỏ máu.

Trên mặt, trên chân, còn có rất nhiều vết thương.

Cô ta dùng hết sức lực, cũng không thể lay động được cái lồng pháp lực này của Thẩm Hạo.

“Cầu xin ngài tha cho tôi, tiểu nữ tử nguyện ý thần phục ngài, chỉ cầu xin tha cho một mạng!” Liễu Diệp Thanh bắt đầu cầu xin.

Đối mặt với lời cầu xin của Liễu Diệp Thanh, Thẩm Hạo không hề để tâm.

Vẫy tay một cái, pháp lực bao bọc cô ta, biến thành một viên bi nhỏ.

Bị Thẩm Hạo thu vào túi.

Anh không trực tiếp tiêu diệt cô ta.

Chương 444

Đợi một lát, còn có chút tác dụng.

Lân Chung Điện này kỳ quái, rõ ràng không chỉ đơn giản như vậy, không thể là do một con nữ quỷ nhỏ chỉ có mấy chục năm đạo hạnh gây ra được.

Tuy nhiên, con nữ quỷ nhỏ này cũng không đơn giản.

Chiếm được địa lợi của Lân Chung Điện, tu vi quỷ lực của cô ta mạnh hơn nhiều so với nữ quỷ bình thường.

Âm khí trong Lân Chung Điện thịnh vượng, khiến cô ta tu luyện, hiệu quả vượt xa người thường.

Giải quyết xong nữ quỷ, Thẩm Hạo nhìn Trương Bảo Khánh đang sững sờ.

"Giải quyết xong rồi, chúng ta đi thôi, Thái Qua của cậu cũng đã tìm được rồi!" Trương Bảo Khánh hoàn hồn lại: "Ồ, ồ~" "Thẩm tiên sinh, không ngờ, ngài lại lợi hại như vậy!" "Đây quả thực là thủ đoạn thần tiên a!" "Quá lợi hại~" Trương Bảo Khánh kinh ngạc tột độ, không ngờ lại thật sự có người nắm giữ sức mạnh siêu phàm.

Vậy nói như vậy, rất nhiều truyền thuyết, thần thoại, câu chuyện thời cổ đại, đều có khả năng là thật sao~ Vậy thì quá kinh khủng rồi!

Thẩm Hạo gật đầu: "Ừm~" "Đi thôi, trước tiên hội hợp với những người khác!" "Nơi này có thể vẫn còn tồn tại nguy hiểm chưa biết!" "Được!" Trương Bảo Khánh dùng sức gật đầu.

Sau đó, hai người rời khỏi phòng, đi ra ngoài.

Mà Tiểu Cửu và Ô Thiền đã tìm kiếm tất cả các phòng trong tòa nhà, cũng đã quay lại phía trước, hội hợp với mọi người.

Trong quá trình tìm kiếm, hai người cũng đã gặp không ít âm tà lệ quỷ, đều bị hai người trực tiếp giải quyết.

Bây giờ trong tòa nhà Lân Chung Điện này, đã không còn quỷ vật tồn tại, tất cả đều bị mấy người tiêu diệt.

Mọi người đều đã đến sân sau.

"Bảo Khánh~" "Thái Qua~" Trương Bảo Khánh và Thái Qua cuối cùng cũng gặp lại, gọi tên nhau một tiếng, rồi ôm chầm lấy nhau.

"Thái Qua, em thế nào?

Không sao chứ?" Trương Bảo Khánh buông Thái Qua ra, vội vàng quan tâm hỏi.

Thái Qua lắc đầu: "Em không sao, anh thế nào?" Trương Bảo Khánh cũng nói: "Anh cũng không sao, may mà có Thẩm tiên sinh và mọi người~" "Ừm~, không sao là tốt rồi!" Trương Bảo Khánh nhìn Nhị Tị Tử cùng Ô Thiền, Tiểu Cửu mấy người.

Mà trên hông Nhị Tị Tử, còn treo đầu lâu của một trong ba hồn chỉ nhân của Mã Điện Thần.

"Nhị Tị Tử, thứ treo trên hông cậu là cái gì vậy?" Nhị Tị Tử nâng đầu người giấy lên: "Anh nói cái này à, đây là đầu người giấy của Mã Điện Thần!" "Trong truyền thuyết, không phải Mã Điện Thần có ba người giấy sao, anh nói xem, nếu tìm đủ ba người giấy, rồi đốt hết đi, có phải là có thể đuổi được Mã Điện Thần trên người anh đi không?" Thẩm Hạo mấy người cũng nhìn cái đầu người giấy này.

Phát hiện trong đầu người giấy, một trong ba hồn của Mã Điện Thần đang bị nhốt bên trong.

Ba hồn của Mã Điện Thần, tuy là thân xác người giấy, nhưng có thể hoạt động tự do như người sống, thậm chí còn có thể giả thật lẫn lộn.

Người bình thường căn bản không thể nhận ra là người giấy hay người thật.

Nữ quỷ Liễu Diệp Thanh kia chính là bị một trong ba hồn chỉ nhân của Mã Điện Thần giết chết.

Tuy nhiên, trong cái đầu người giấy này, một hồn của Mã Điện Thần dường như đã hôn mê tê liệt, co rúm lại bên trong, không hề động đậy.

Không có thân thể, cũng không thể làm gì được nữa.

Thẩm Hạo tiện tay thêm một đạo phong ấn lên cái đầu người giấy này.

"Nhị Tị Tử, cậu mang theo cái này, không sợ sao?

Hay là vứt đi đi!" "Việc cấp bách của chúng ta bây giờ, là phải tìm được lối ra!" Trương Bảo Khánh nói với Nhị Tị Tử.

Thái Qua phản đối: "Không được!" "Nhị Tị Tử, cậu cứ mang theo cho tôi, đợi tìm được đủ ba hồn chỉ nhân của Mã Điện Thần, rồi cùng nhau đốt!" "Biết đâu, chứng điên của Bảo Khánh sẽ khỏi!" "Không được vứt~!" Nhị Tị Tử khuất phục dưới uy quyền của chị gái, gật đầu nói: "Vâng, được rồi chị, em sẽ không vứt đi, chị yên tâm đi!" Sau đó, mọi người đi qua sân sau, đến trước cửa sau.

Cửa sau ở đây, cũng là một cánh cửa lớn.

Tuy không bề thế như cửa trước, nhưng cũng không phải là một cánh cửa bình thường.

Một tấm cửa, rộng đến một mét rưỡi, cao cũng hơn ba mét.

Đẩy cửa ra, cảnh tượng sau cửa, quả thực khiến Trương Bảo Khánh kinh ngạc.

Thẩm Hạo và bốn người Ô Thiền cũng có chút ngạc nhiên.

Chỉ thấy sau cánh cửa này, lại là một bến tàu!

Mà trên bến tàu đậu một chiếc thuyền gỗ cũ nát.

Trên trời rơi lất phất những bông tuyết trắng.

Đó là do âm sát khí nồng đậm ngưng kết thành, có hình dạng tiền giấy!

Mà nước sông dưới bến tàu, căn bản không phải là nước!

Cũng là do vô số tiền giấy tạo thành, có tiền giấy trắng hình đồng xu, cũng có minh tệ hình dài.

Chồng chất đầy cả mặt sông, không chỉ mặt sông, ngay cả đáy sông cũng toàn là tiền giấy.

Đây là một con sông Minh Hà hoàn toàn do tiền giấy tạo thành.

Nhị Tị Tử nhìn tiền giấy bay lượn đầy trời, cùng với con sông do tiền giấy tạo thành, run rẩy nói: "Tiền âm phủ hóa thành sóng dữ, trên thuyền treo đầu người!" "Đây… đây… chẳng lẽ là Hoàng Tuyền Táng Đầu Hà trong truyền thuyết~!" Trước đó khi nhìn từ trên xuống tòa nhà Lân Chung Điện, sau cửa sau không hề có sông.

Càng không phải là Hoàng Tuyền Táng Đầu Hà gì cả!

Sau khi cánh cửa mở ra, âm khí nồng đậm từ bên trong tuôn ra.

Đối diện Minh Hà, là một thế giới vô cùng rộng lớn, ngay cả thần thức của Thẩm Hạo cũng khó có thể dò xét đến tận cùng.

"Sau cánh cửa là âm giới!" Thẩm Hạo lên tiếng.

"Cái gì?" Trương Bảo Khánh, Nhị Tị Tử và Thái Qua đều rơi vào trạng thái kinh ngạc!

"Vậy… vậy, chúng ta có phải đi vào không?" "Không phải vào đó là chết sao?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Yên tâm đi, không đâu." Lời của

Thẩm Hạo, khiến mấy người an tâm hơn không ít.

“Người sống không thể vào âm giới!

Chỉ có linh hồn mới có thể vào!” Thẩm Hạo tiếp tục nói.

“Cho dù có vào được, cũng chỉ là linh hồn của các cậu vào, thân thể vẫn sẽ ở lại dương thế!” Mấy người bừng tỉnh, ra là vậy à!

Đương nhiên, còn có một tình huống khác, đó là thi thể của người chết, cũng có thể vào âm giới.

Trong âm giới, không chỉ có các loại quỷ vật, mà còn có thi quái!

Đó là các loại cương thi, hành thi, du thi, huyết thi… là những vật chứa thân xác của một số quỷ vật.

“Hai chỉ nhân ba hồn của Mã Điện Thần mà các cậu tìm, đều ở trong âm giới.” “Có chúng tôi ở đây, các cậu không cần lo lắng về vấn đề an toàn.” “Vùng âm giới sau cánh cửa này rất đặc biệt, dường như không phải là một nơi bình thường, mà giống như một bí cảnh nào đó!” Thái Qua gật đầu: “Được, vậy sự an toàn của chúng tôi, xin nhờ cả vào các vị, Thẩm tiên sinh, và ba vị tỷ tỷ~” Ô Thiền gật đầu với Thái Qua: “Yên tâm đi, Thái Qua, có chúng tôi ở đây, các cậu rất an toàn!” Ngay sau đó, Thái Qua trực tiếp bước qua cánh cửa, đi vào âm giới.

Linh hồn của cô đi qua, còn thân xác thì ngã xuống tại chỗ, được Trương Bảo Khánh đỡ lấy, dìu ngồi xuống đất.

Thái Qua đứng trong Âm giới sau cánh cửa, tò mò nhìn bản thân mình ở bên ngoài, cơ thể đang được Trương Bảo Khánh đỡ lấy.

Cảm giác tự mình nhìn thấy chính mình này vô cùng kỳ diệu.

Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử nhìn hai Thái Qua giống hệt nhau, cũng cảm thấy vô cùng thần kỳ.

“Ây, chị tôi biến thành hai người rồi~” Nhị Tị Tử kinh ngạc kêu lên.

Trương Bảo Khánh cũng tò mò đánh giá Thái Qua sau cánh cửa: “Đây là hồn phách sao?

Quả nhiên là giống hệt nhau!” “Không nhìn ra được chút khác biệt nào cả!” Hai người cứ nhìn qua nhìn lại hai Thái Qua, ngắm trái ngắm phải, xem xét kỹ lưỡng một hồi lâu.

Thẩm Hạo cắt ngang: “Được rồi, đừng nhìn nữa.

Các cậu đều là người thường, hồn phách ly thể quá lâu không tốt, dễ xảy ra vấn đề.

Mau vào trong đi.” “Hai người vào trước đi, chúng tôi sẽ lo cho thân thể của hai người.” Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử nghe vậy, lập tức gật đầu: “Ồ ồ, được được~” Thế là hai người chuẩn bị, hít một hơi thật sâu rồi trực tiếp xuyên qua cánh cửa lớn, tiến vào bến tàu của Âm giới.

Toàn bộ quá trình không có cảm giác gì, nếu không biết trước thì căn bản sẽ không nhận ra bất cứ điều gì.

Chương 445

Cơ thể của Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử nghiêng người ở cửa rồi ngã xuống đất.

Thẩm Hạo bê cơ thể hai người qua, đặt cùng với Thái Qua.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy ra một khối trận bàn, bố trí một thủ hộ trận pháp nhỏ để bảo vệ an toàn cho nhục thân của mấy người.

Kế đó, bốn người Thẩm Hạo cũng ngồi xếp bằng trong trận pháp, rồi Nguyên Thần xuất khiếu.

Cả mấy người đều thu liễm uy năng của Nguyên Thần, hiện ra trông giống như người bình thường, không có dị tượng gì.

Thực tế, Nguyên Thần của cả bốn người đều cao tới chín trượng chín, hơn nữa, quanh thân còn bao bọc bởi các loại dị tượng lộng lẫy kỳ ảo.

Bây giờ, tất cả đều đã được thu lại.

Hiện tại trong mấy người, Điền Mộ Tình mới vào Hóa Thần, còn Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu cũng vừa mới tiến vào cảnh giới Luyện Hư không lâu.

Họ vẫn chưa hoàn thành tu luyện Luyện Thần Hoàn Hư, chưa thể luyện hóa nhục thân, hình thần hợp nhất, trở về cảnh giới Tiên Thiên Tổ Khí.

Nếu đạt tới cảnh giới đó, họ có thể trực tiếp chuyển đổi liền mạch giữa Nguyên Thần và nhục thân.

Nguyên Thần chuyển hóa thành nhục thân, nhục thân chuyển hóa thành Nguyên Thần, tự do tùy tâm, một ý niệm là biến đổi.

Bây giờ vẫn chưa làm được, chỉ có thể ngoan ngoãn Nguyên Thần xuất khiếu.

Thẩm Hạo để Nhật Kim Luân lại bảo vệ nhục thân.

Dưới Ám Nhật Chân Hỏa, bất kỳ tà ma nào cũng không thể đến gần, lại gần là chết!

Sau khi bốn người Nguyên Thần xuất khiếu, họ càng cảm nhận rõ hơn những nguy hiểm khác nhau ở dương thế.

Nhưng Nguyên Thần của bốn người vững chắc, không hề sợ hãi.

Một bước bước qua cánh cửa Âm giới, tiến vào bên trong.

Vừa bước vào, cảm giác đã hoàn toàn khác.

Trước đó ở dương thế, lúc nào cũng có thể cảm nhận được các loại nguy hiểm nhắm vào thần hồn.

Còn khi vừa vào Âm giới, cảm giác lại giống như cá gặp nước.

Âm giới, là thế giới sinh tồn của tất cả sinh linh âm hồn, tương ứng với người sống ở dương thế.

Thần thức khổng lồ của Thẩm Hạo khuếch tán ra, dò xét tứ phía.

Một ý niệm có thể bao trùm cả địa cầu, vậy mà không thể dò đến biên giới!

"Âm giới quả nhiên rộng lớn!" Thẩm Hạo cảm thán.

Ô Thiền và mấy người kia cũng dùng thần niệm dò xét bốn phía, cùng chung cảm thán.

"Nhưng mà, xem tình hình xung quanh, nơi này lại chẳng có quỷ quái Âm giới nào tồn tại, e rằng đây là một bí cảnh nào đó." Sau khi quan sát xong tình hình xung quanh, Thẩm Hạo chỉ về phía xa trước con sông và nói: "Bên kia có một tòa thành bảo nhỏ, chúng ta đi thuyền

qua đó xem thử đi~" Nhị Tị Tử lo lắng hỏi: "Cái thuyền nát này trông hỏng hóc thế, không chìm đấy chứ?

Thế thì toi mạng!" Thẩm Hạo phóng thần thức ra, kiểm tra con thuyền một chút, phát hiện tuy nó trông có vẻ hỏng nhưng lại rất chắc chắn, ván gỗ dưới đáy thuyền rất dày, không có chỗ nào hư hỏng rò rỉ nước.

Chỉ là trông cũ nát mà thôi, dùng thì vẫn không có vấn đề gì.

Thế là Thẩm Hạo lên tiếng: "Yên tâm đi, thuyền này rất chắc chắn, không chìm đâu." Nhị Tị Tử lúc này mới yên tâm gật đầu: "Ồ ồ, vậy thì tốt~" Sau đó, y gọi Trương Bảo Khánh cùng nhau kéo cánh buồm rách nát lên.

Trên boong thuyền còn có hai mái chèo, Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử mỗi người một bên, chèo thuyền, đẩy thuyền gỗ tiến về phía trước.

Một trận gió âm thổi từ phía sau tới, đẩy con thuyền nát tiến lên trên dòng sông giấy tiền.

Đừng thấy buồm và thuyền rách nát, nhưng dưới làn gió âm, nó vẫn vững vàng đẩy thuyền tiến về phía trước.

Toàn bộ Âm giới đều chìm trong một thứ ánh sáng u ám.

Tầm nhìn của mấy người Trương Bảo Khánh cũng không khác gì ban đêm, không nhìn được xa.

Ánh trăng mờ ảo trên bầu trời chiếu xuống, tầm nhìn không cao.

Hơn nữa, còn vô cùng âm u lạnh lẽo, nhiệt độ rất thấp, rét đến nỗi Nhị Tị Tử run cầm cập.

Trong Táng Đầu Hà, dòng sông giấy tiền cuộn sóng, từng con sóng nối tiếp nhau, sóng lớn cuồn cuộn, có thể so với biển cả.

Táng Đầu Hà này không rộng lắm, chỉ khoảng hơn một trăm mét, nhưng nước sông lại không hề yên tĩnh.

Nhiều giấy tiền như vậy, cũng không biết ở Âm giới có dùng được không.

Nếu dùng được, thì nơi này chẳng khác nào tiền rải đầy đất.

Nếu để đám quỷ bên ngoài biết, e rằng chúng sẽ đổ xô đến đây cướp tiền.

Táng Đầu Hà là một tên gọi khác, tên chính thức của nó nên được gọi là Tam Đồ Hà.

Theo truyền thuyết, đây là ranh giới giữa cõi sinh và cõi tử.

Bởi vì dòng nước sẽ chia thành ba loại chảy chậm, bình thường và chảy xiết tùy theo hành vi của người chết lúc sinh thời, nên được gọi là "Tam Đồ".

Con sông này, có lẽ là một nhánh của Tam Đồ Hà.

Trong Táng Đầu Hà này có nhiều giấy tiền như vậy, không biết các nhánh và lưu vực khác có giống vậy không.

Nếu cũng như vậy, thì chứng tỏ số giấy tiền này không dùng được, nếu không, giấy tiền trong sông đã sớm bị đám quỷ quái tranh cướp sạch sẽ.

Kể từ khi linh hồn của con người trở thành chủ lưu của Âm giới, giấy tiền cũng theo đó mà phát triển.

Là một vật ngang giá thông thường, nó lưu thông rất rộng rãi trong Âm giới.

Số tiền này không ai nhặt, chỉ có thể nói rằng chúng không dùng được.

Có lẽ, đây đều là tiền rác~ Chiếc thuyền nhỏ theo sự điều khiển

của mấy người, liên tục chòng chành xuôi theo dòng sông.

Đã gần đến tòa thành nhỏ phía trước, thuyền đã đi được nửa quãng đường.

Lúc này, trong dòng sông giấy tiền của Táng Đầu Hà, bỗng nhiên truyền đến những âm thanh quỷ dị.

Còn có thứ gì đó không rõ tên, giống như một con cá lớn, từ dưới sông bơi về phía thuyền nhỏ.

Không cần nhìn cũng biết là quỷ vật.

Ở Âm giới, còn có thể là gì nữa?

Bỗng nhiên một chỉ nhân nghiêng đầu từ dưới sông nhảy ra, bám vào mạn thuyền, ngay gần Trương Bảo Khánh.

Dọa hắn sợ đến mức vung mái chèo, một phát đánh bay tên chỉ nhân quỷ dị kia ra ngoài, rơi vào trong sóng giấy tiền.

Lúc này, tiếng quỷ kêu quái dị xung quanh càng lúc càng lớn.

Tiếng kêu chí chóe, rõ ràng không chỉ có một con.

Mấy chỉ nhân đồng tử màu đỏ từ dưới sông giấy tiền nổi lên, vây quanh chiếc thuyền nhỏ, thậm chí còn đâm vào thuyền.

"Quái dị thật, đây...

đây là cái thứ quái gì vậy?" Nhị Tị Tử run rẩy hỏi.

Thái Qua cũng nói với vẻ mặt kinh hãi: "Đúng vậy, trông giống như chỉ nhân!

Không lẽ đều là quỷ sao?" Âm giới và dương thế khác nhau, khác biệt vô cùng lớn.

Dương thế có vạn vật sinh linh, chủng loại phong phú.

Nhưng ở Âm giới, chỉ có thi và quỷ.

Tất cả mọi thứ đều do thi và quỷ biến hóa thành.

Chương 446

Thứ ở dưới sông, đương nhiên là quỷ.

Hơn nữa, những tiểu quỷ này đến không phải là trùng hợp, mà là có người đứng sau điều khiển.

Mấy người Thẩm Hạo không hề tỏ ra kinh ngạc, cũng không trực tiếp ra tay.

Những tiểu quỷ này lần lượt trèo lên thuyền, tấn công mọi người.

Ở trong Âm giới, mọi người đều ở cùng một vạch xuất phát.

Sẽ không xảy ra tình trạng như ở dương thế, quỷ vật có thêm hiệu ứng mê hoặc, kinh hách đối với người sống.

Tình hình bây giờ, tương đương với việc một đám trẻ con từ dưới sông trèo lên, muốn tấn công bảy người lớn trên thuyền.

Người lớn đối với trẻ con, có sức áp chế tự nhiên.

Mấy con tiểu quỷ này đều chỉ là tiểu quỷ bình thường, không có bản lĩnh gì.

Mấy người Thẩm Hạo ra tay, sau vài hiệp, đã đánh toàn bộ đám tiểu quỷ quấn lấy họ xuống sông.

Còn ba người Trương Bảo Khánh, Nhị Tị Tử và Thái Qua, vì chưa thích ứng với Âm giới, trong đầu vẫn là suy nghĩ của con người, vẫn sợ ma, nên bị chúng quấn lấy trông vô cùng thảm hại, suýt chút nữa bị lật xuống sông.

Thẩm Hạo không nhìn nổi nữa.

Anh lắc đầu nói: "Đi giúp họ đi~" Mấy người trực tiếp ra tay, ném hết đám tiểu quỷ trên thuyền xuống dưới.

Thần thức của Thẩm Hạo bao trùm bốn phía, đã phát hiện ra kẻ chủ mưu đứng sau, chính là chỉ nhân Tam Hồn thứ hai của Mã Điện Thần.

Hắn đang trốn trong dòng sông không xa, lén lút quan sát.

Thẩm Hạo thấy vậy, trực tiếp ra tay, tóm nó lại.

Những tiểu quỷ này đều do Mã Điện Thần thu phục.

Tại sao lại toàn là tiểu quỷ?

Đương nhiên là vì, những kẻ lợi hại hơn hắn đều không đánh lại.

Những kẻ lăn lộn trong Âm giới, ai mà không có vài ngón nghề.

Hoặc là oán khí cực lớn, hoặc là tu luyện đã lâu, đều có thủ đoạn riêng.

Mà quỷ hồn bình thường sau khi chết trăm năm, phần lớn đều đã được âm sai dẫn vào địa phủ, trường hợp lưu lạc bên ngoài rất ít.

Mã Điện Thần thuộc về một trong những trường hợp hiếm hoi đó.

Chủ hồn của hắn bị thương ở điện Diêm Vương rồi chạy thoát, ba chỉ nhân cũng tự mình chạy trốn.

Còn về nhục thân, đương nhiên là đã chết.

Vì vậy mới biến thành cô hồn dã quỷ.

Vào địa phủ cũng phải vào Uổng Tử Thành.

Mã Điện Thần lúc còn sống là một kẻ rất hung hãn, làm thổ phỉ sao có thể không hung ác, giết người như ngóe, sát khí rất nặng.

Cũng vì vậy, chỉ nhân Tam Hồn của hắn ở Âm giới cũng coi như có chút ưu thế, có thể thu phục được những tiểu quỷ yếu nhất này để làm việc cho hắn.

Một bàn tay pháp lực lớn tóm lấy thân chỉ nhân Tam Hồn của Mã

Điện Thần.

Chỉ nhân kia vẫn không ngừng giãy giụa trong tay Thẩm Hạo, cánh tay chỉ nhân hóa thành một con dao giấy, chém vào bàn tay lớn, nhưng đáng tiếc không có tác dụng gì.

Dù khuôn mặt chỉ nhân của hắn không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đã sớm hoảng loạn.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã vô cùng mạnh mẽ, không ngờ trong số những người từ bên ngoài xuống, lại có người lợi hại đến vậy!

Mã Điện Thần hắn, một tên thổ phỉ trong sơn cốc, chữ lớn còn không biết mấy chữ, làm sao biết được trời cao đất rộng bên ngoài?

Sau khi tóm được Mã Điện Thần, Thẩm Hạo trực tiếp phong cấm Tam Hồn của hắn vào trong đầu chỉ nhân, rồi cắt thẳng xuống.

Thân thể chỉ nhân bị ném lại xuống sông.

Mất đi thân thể, chỉ còn lại cái đầu, cũng không thể gây sóng gió gì nữa.

Thái Qua thấy Thẩm Hạo nhẹ nhàng như vậy đã tóm được chỉ nhân Tam Hồn của Mã Điện Thần, lập tức mừng rỡ chạy tới, nhận lấy cái đầu chỉ nhân của Mã Điện Thần.

"Tốt quá rồi, cái thứ hai, chỉ còn một cái nữa thôi!" "Bệnh của Bảo Khánh có hy vọng rồi!" Sau đó, cô đưa cái đầu chỉ nhân cho Nhị Tị Tử.

"Nhị Tị Tử, cầm cái đầu chỉ nhân này cho kỹ, tuyệt đối đừng làm mất!" Giải quyết xong phiền phức dưới nước, mọi người tiếp tục lên đường.

Nhị Tị Tử và Trương Bảo Khánh tiếp tục chèo thuyền.

Dưới nước không còn quỷ quái nào đến quấy nhiễu nữa.

Quỷ vật trong Âm giới cũng giống như người sống ở dương thế.

Ai rảnh rỗi mà chạy xuống nước chứ?

Mấy con tiểu quỷ kia cũng là dưới sự khống chế của Mã Điện Thần mới đi tấn công thuyền của mọi người.

Sau khi thấy Mã Điện Thần bị bắt một cách nhẹ nhàng, mấy con tiểu quỷ lập tức chạy trốn mất dạng.

Thuyền nhỏ xuôi theo dòng sông, tốc độ ngày càng nhanh.

Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử không cần chèo thuyền nữa, tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy.

Tiểu Cửu lên tiếng: "Ủa, sao phía trước lại là thác nước?

Phía dưới sâu quá!" Trương Bảo Khánh nghe vậy biết có chuyện không hay: "Cái gì?

Thác nước?" "Không được, chúng ta phải nhanh chóng tìm chỗ cập bờ, nếu không là toi đời." Thẩm Hạo cười nói: "Đừng vội, nhìn kia, có một bến tàu, ngay cạnh thành nhỏ đó, chúng ta đến đó đi." Thẩm Hạo trực tiếp dùng pháp lực điều khiển thuyền, thay đổi phương hướng, đi về phía bến tàu.

Bến tàu này lớn hơn nhiều so với nơi xuất phát lúc nãy, có thể đậu được tám chiếc thuyền một lúc, có tám chỗ neo đậu.

Sau khi Thẩm Hạo đậu thuyền xong, mọi người xuống thuyền.

Lúc này, Thẩm Hạo chú ý thấy Bỉ Ngạn Hoa trong không gian Nguyên Thần của mình đột nhiên có động tĩnh.

Anh tách ra một luồng tinh thần để kiểm tra, thì ra là Áo Cổ gửi đến một tin nhắn.

"Hử?

Thẩm Hạo, sao huynh lại đến Âm giới vậy?" "Chẳng lẽ huynh gặp tai nạn gì ở dương thế à?" "Sao huynh vào được đây?" "Hơn nữa, hình như còn rất gần muội nữa~" "Mau nói đi chứ~, đừng giả chết!" Bỉ Ngạn Hoa liên tục nhấp nháy, Thẩm Hạo xem xong tin nhắn, lắc đầu.

"Chậc chậc, không ngờ Áo Cổ cũng ở gần đây?" Chắc là ở bên ngoài bí cảnh.

Thế là Thẩm Hạo gửi tin nhắn cho Áo Cổ.

"Ta không sao, cảm ơn muội đã quan tâm~" "Ta đến Âm giới cũng là do một sự cố, phát hiện ra một lối đi âm dương ổn định, có thể qua lại giữa hai giới, nên vào xem thử." "Nếu muội ở gần, có muốn đến đây gặp mặt không?" Tin nhắn vừa gửi đi không lâu, Bỉ Ngạn Hoa lại nhấp nháy lần nữa.

Áo Cổ đã trả lời.

Hai người cứ như đang chat online, tin nhắn qua lại.

Trong một sơn cốc kín đáo không xa bờ Minh Hà, Áo Cổ đã mở ra một không gian động phủ ẩn sâu dưới lòng đất.

Cô đang lười biếng nằm trên chiếc giường mềm, thông qua ấn ký Bỉ Ngạn Hoa trên trán để gửi tin nhắn cho Thẩm Hạo.

"Được đó, được đó~" "Muội ở Âm giới một mình chán chết đi được~, ngày nào cũng tu luyện một mình~" "Muội đến tìm huynh đây, huynh chỉ cần mở khí tức của Bỉ Ngạn Hoa với muội là được." "Muội sẽ theo chỉ dẫn định vị để tìm huynh~" Thẩm Hạo nhìn tin nhắn truyền đến từ Bỉ Ngạn Hoa, gật đầu nói: "Được, ta đợi muội." "Tiện thể còn có mấy vị tỷ muội muốn giới thiệu cho muội nữa~" Sau đó, Thẩm Hạo thúc đẩy Bỉ Ngạn Hoa, kết nối với Áo Cổ, giữa hai người trực tiếp hình thành một liên kết khí tức để định vị.

Trong động phủ, trên khuôn mặt tinh xảo của Áo Cổ, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

Hiện tại, cô đã hoàn toàn luyện hóa nhục thân của mình.

Hơn nữa, còn thông qua thuật luyện thi, lại cường hóa nhục thân thêm không ít.

Chương 447

Đồng thời, cô cũng đã chuyển sang tu luyện phiên bản hoàn toàn mới của Vạn Tà Thăng Tiên mà Thẩm Hạo truyền cho.

Thực lực lại có một bước tiến không nhỏ.

Thu hoạch từ việc tu hành trong khoảng thời gian gần đây, đã có thể sánh bằng tiến độ tu luyện của mấy năm trong cả nghìn năm trước.

Tốc độ này, khiến cô khó có thể tin được, nhưng nó lại thực sự xảy ra.

Kể từ khi gặp được Thẩm Hạo, cuộc đời cô đã có một bước ngoặt, một đường đi lên.

Động phủ này cũng là nơi cô đã cẩn thận lựa chọn.

Phía dưới có một nút mạch âm không lớn không nhỏ, vừa vặn thích hợp để luyện thi, nâng cao nhục thân của mình.

Hơn nữa, đối với việc tu luyện Nguyên Thần của cô cũng có lợi ích rất lớn.

Tương đương với việc tọa lạc trên một nút linh mạch ở dương thế.

Âm giới rộng lớn, âm mạch vô số, những nút mạch âm như nơi cô ở có thể nói là rất nhiều.

Nó chỉ thuộc tầng lớp trung bình, với thực lực của cô, có thể dễ dàng giữ được, không ai sẽ vì một nút mạch âm như vậy mà đến tranh đoạt.

Nhìn thấy tin nhắn mời cô qua gặp mặt của Thẩm Hạo, tâm trạng

của Áo Cổ vô cùng vui vẻ.

Cô cười tươi như hoa dọn dẹp động phủ một lượt, sau đó khởi động trận pháp bảo vệ, rồi rời khỏi động phủ, đi về phía phương hướng cảm ứng được khí tức.

Áo Cổ trực tiếp lao đi với tốc độ nhanh nhất về phía cảm ứng.

Tuy nói là khoảng cách không xa, nhưng đó chỉ là tương đối.

Ở một nơi rộng lớn như Âm giới, khoảng cách không xa, thực ra cũng không gần.

Tốc độ của Áo Cổ rất nhanh, nhưng vẫn mất nửa ngày mới cuối cùng đến được trước bí cảnh nơi Thẩm Hạo đang ở.

Áo Cổ vẫn đang trên đường~ Còn phía mấy người Thẩm Hạo, sau khi đậu thuyền xong, họ xuống thuyền, đi vào tòa kiến trúc giống như một thành bảo nhỏ đối diện với thác nước.

Thành bảo nhỏ này khá lớn, bốn mặt đều là tường vây.

Trước thành bảo là một khe nứt đất khổng lồ và sâu thẳm.

Vô số giấy tiền trong Táng Đầu Hà từ đây đổ thẳng vào khe nứt, tạo thành một thác nước bằng giấy tiền.

Trong khe nứt, một lượng lớn giấy tiền bay lượn tứ tung, cuối cùng đều rơi xuống.

Thác nước giấy tiền như dòng nước, phát ra tiếng ầm ầm, vang vọng khắp nơi.

Mọi người đi dọc theo hành lang bên ngoài tường thành, đến trước cổng lớn.

Cổng lớn này thật kỳ lạ, đối diện thẳng với thác nước!

Đây là muốn người ta ngồi thuyền vượt thác bay vào sao~ Không

vào được, thì rơi xuống dưới~ Trừ khi bạn đi từ bến tàu.

Tòa nhà lớn giống như một thành bảo nhỏ này, từ bến tàu cao đến cổng lớn, dọc đường không có cánh cửa nào khác.

"Nơi này thật kỳ quái!" Thái Qua nhìn thành bảo nói.

Nhị Tị Tử cũng gật đầu, đồng tình nói: "Đúng là kỳ quái thật, lại xây trước vách núi có khe nứt, còn đối diện với thác nước." "Người bình thường ai lại xây nhà như thế chứ~" Thẩm Hạo phóng thần thức, bao trùm toàn bộ tòa thành cổ.

Tòa thành cổ này, lúc nhìn từ bên ngoài, chỉ là một thành bảo nhỏ, nhưng bây giờ đi vào xem, bên trong thật không nhỏ.

Lớn như một ngôi làng nhỏ.

Hơn nữa còn được xây dựa vào núi, phía sau thành nhỏ là một ngọn núi cao khoảng vài trăm mét.

Kiến trúc bên trong, vòng ngoài đều là kết cấu gạch đá, bên trong cũng là kết cấu cột kèo gỗ kiểu cổ.

Sau lớp tường vây đầu tiên, là kiến trúc giống như lầu thành, chỉ có một cánh cổng lớn trước mặt là có thể đi vào bên trong.

Mọi người xuyên qua cổng, đi vào bên trong.

Vượt qua lầu thành cao vút, đi dọc theo một con đường lát đá dài, đến trước một tòa nhà lớn.

Thần thức của mấy người Thẩm Hạo đã bao trùm toàn bộ thành nhỏ, phát hiện bên trong chỉ có một số lượng nhỏ chỉ nhân tồn tại.

Và những chỉ nhân này, không ngừng vận chuyển từng cỗ thi thể từ bên ngoài vào, sau đó lột da, rồi treo lên phơi khô.

Trong các ngôi nhà của thành nhỏ này, đâu đâu cũng có thể thấy những xác khô được chất đống tùy tiện, cũng như những xác khô

giống như thịt muối được phơi khô.

Không chỉ trong nhà có rất nhiều xác khô, mà ngay cả trên hành lang bên ngoài, cũng treo rất nhiều xác khô.

"Ái da má ơi, sao ở đây nhiều người chết thế?

Toàn là xác khô, chắc phải chết lâu lắm rồi~" Sau khi vào tòa nhà lớn, Nhị Tị Tử kinh hãi kêu lên.

Không khí trong trại càng thêm âm u.

Trong nhà sau, còn có mấy chỉ nhân đang bận rộn lột da cho các thi thể.

Sau khi mấy người Thẩm Hạo vào, không khí trong thành nhỏ đột nhiên thay đổi, càng thêm quỷ quyệt âm u.

Trên xà nhà, những xác khô treo trên mái hiên, đều lặng lẽ động đậy vài cái khi không ai chú ý.

Trên khuôn mặt không còn da, lặng lẽ hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Còn những xác khô trên mặt đất, động tác còn lớn hơn.

Không chỉ khóe miệng nhếch lên, mà cả tay chân cũng lặng lẽ thay đổi tư thế, sẵn sàng bò dậy bất cứ lúc nào.

Thần thức bao trùm ba trăm sáu mươi độ của Thẩm Hạo và Ô Thiền đã chú ý đến những động tác này của các xác khô, đã có phòng bị.

Ngay sau khi mấy người bước vào ngôi nhà lớn, một lượng lớn cán thi đột nhiên bạo động, từ dưới đất bò dậy, từ trên dây thừng giãy giụa thoát ra.

Bất kể là đã bị lột da hay chưa, tất cả đều điên cuồng lao về phía mấy người Thẩm Hạo!

“A~~~” Thái Qua bị cảnh tượng khủng khiếp này dọa đến hét lên.

Nhị Tị Tử cũng sợ đến mức nhảy dựng lên tại chỗ.

Trương Bảo Khánh thì có vẻ bình tĩnh hơn một chút, chỉ run rẩy.

Bốn người Thẩm Hạo mỗi người giữ một hướng, tùy tay tung ra vài đòn tấn công đã đánh toàn bộ đám thi thể lao tới thành tro bụi, sau đó bị gió thổi tan.

Không chỉ những xác khô trong căn nhà lớn này, mà cả những xác khô trong toàn bộ thành nhỏ đều bị thu hút, lần lượt lao về phía mấy người Thẩm Hạo.

Cảm giác có chút giống như tận thế zombie.

Không biết bao nhiêu năm trôi qua, số lượng xác khô trong thành nhỏ này thật không ít, dày đặc, tạo thành một làn sóng xác sống.

Nhưng không phải zombie, mà là xác khô, không có cảnh tượng máu me ghê rợn.

Những xác khô này, mỗi con đều có động tác cứng ngắc, nhưng không hề chậm chạp, ngược lại có nhiều động tác vô cùng nhanh.

Nhưng chúng đều không kịp đến gần mọi người, đã bị đánh thành tro bụi.

Bốn người Thẩm Hạo bảo vệ ba người Thái Qua, Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử ở giữa.

Ba người nhìn cảnh mấy người Thẩm Hạo ra tay tiêu diệt bầy thi thể mà mắt tròn miệng dẹt.

Cây đèn pin trong tay suýt chút nữa không cầm nổi.

“Ái da má ơi, thật là dọa chết người ta mà, cả một ổ xác chết vùng dậy!” “May mà có Thẩm tiên sinh và mấy vị đại thần ở đây, nếu không chúng ta thật sự toi đời rồi.” “Mà nói đi nói lại, Thẩm tiên sinh

còn lợi hại hơn cả lão Tát mãn lên đồng ở Ưng Truân của bọn tôi nhiều~" Nhị Tị Tử thở hổn hển nói.

Lúc này tim y vẫn còn đập rất nhanh.

Thái Qua và Trương Bảo Khánh cũng vô cùng đồng tình gật đầu.

Chương 448

Còn Mã Điện Thần đang bám trên người Trương Bảo Khánh lúc này thì vô cùng kinh hãi, càng cẩn thận ẩn mình trong cơ thể Trương Bảo Khánh, sợ bị phát hiện.

"Mẹ kiếp, sao lão tử lại xui xẻo thế này, lại đụng phải nhân vật kinh khủng như vậy, còn cho người ta sống không?" Sâu trong thành nhỏ, trước tòa nhà lớn gần vách núi.

Ba người Trương Bảo Khánh, cùng bốn người Thẩm Hạo, bị bầy thi thể từ tứ phía tám hướng hung hãn kéo đến bao vây.

Nhưng mấy người Thẩm Hạo chỉ cần phất tay, đã phát ra những đòn tấn công mạnh mẽ, đánh toàn bộ bầy thi thể xung quanh thành tro bụi.

Trong thành nhỏ, tuy xác cổ rất nhiều, nhưng toàn là những thi thể cấp thấp nhất, không có nhiều thần dị.

Cũng chính vì vậy, chúng mới bị đưa đến đây.

Phải biết rằng quỷ vật ở Âm giới, đa phần không có thân thể, những thi thể này chính là vật chứa tốt nhất.

Nhưng những thi thể này, quỷ quái mạnh mẽ thì không thèm, quỷ quái yếu ớt thì lại không có được.

Những thi thể này, sau khi được đưa đến đây, toàn bộ đều bị lột da.

Mà trong tòa nhà lớn mà mọi người sắp đến, còn có một lò thiêu lớn.

Nó tỏa ra hơi nóng hừng hực, sẽ sấy khô những xác khô đã lột da được treo xung quanh.

Trong thành nhỏ xác khô tuy nhiều, nhưng dưới tay mấy người Thẩm Hạo thì không đáng kể, rất nhanh đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Sau khi tiêu diệt bầy thi thể, Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước." Ba người Trương Bảo Khánh lúc này mới hoàn hồn.

Cảnh tượng vừa rồi quá chấn động, cứ như thần tiên hạ phàm.

Không ngờ, không chỉ Thẩm Hạo lợi hại như vậy, mà cả ba người phụ nữ này cũng không phải người thường.

"Ôi mẹ ơi~, Thẩm đại ca, các anh chị lợi hại quá đi mất, vèo vèo vài cái đã xử lý xong đám xác khô này rồi!" Vẻ mặt Nhị Tị Tử vừa chấn động vừa ngưỡng mộ.

"Đúng vậy đúng vậy, Thẩm tiên sinh quả thực như thần tiên~, đây chính là cao nhân trong truyền thuyết a!" Trương Bảo Khánh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, anh ta bình thường rất thích nghiên cứu những thứ dân gian này.

Trong truyền thuyết, có yêu có quái, có quỷ, có thần tiên.

Trong hiện thực, quả nhiên cũng có những người nắm giữ sức mạnh siêu phàm như vậy.

Như các môn phái Đạo Phật đã lưu truyền hàng ngàn năm, thậm chí cả Chư Tử Bách Gia cũng không hề đơn giản.

Vùng Đông Bắc cũng có Tát mãn, Tiên gia các loại, đều đã có từ lâu đời.

Hôm nay bọn họ cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến!

Hơn nữa, còn tự mình tiến vào Âm giới, điều này có khác gì chưa chết đã xuống địa phủ một chuyến?

Điền Mộ Tình đi đến bên cạnh Thái Qua, khoác vai cô, cười nói:

“Thái Qua, sao thế?

Không phải là bị dọa ngốc rồi chứ?” Thái Qua hoàn hồn, lắc đầu: “Em, em không sao, Tình tỷ~” “Các chị lợi hại quá, cứ như thần tiên vậy, các chị không phải là cao nhân ẩn thế trong truyền thuyết đấy chứ?” Điền Mộ Tình lắc đầu: “Đương nhiên không phải rồi, chúng tôi còn trẻ mà, chưa đến mức phải ẩn thế đâu~” “Em nghĩ rằng, trên thế giới này, những người như chúng tôi rất ít sao?” “Chỉ là những người bình thường như các em không biết mà thôi~” “Nhưng mà, có lẽ tình hình này cũng không duy trì được bao lâu nữa, những năm gần đây, thế cục thế giới biến đổi ngày càng lớn, có lẽ cũng không giấu được bao lâu nữa, đến lúc đó, nói không chừng sẽ bước vào một xã hội mới toàn dân tu hành đấy~” Điền Mộ Tình tiết lộ không ít thông tin, nhưng phần lớn đều là suy đoán của chính cô.

Thẩm Hạo nghe xong cũng không phản bác, cảm thấy cũng đúng là như vậy.

Trận chiến với Vi Tiếu Thi Tiên không lâu trước, và sau đó là truy kích các tu sĩ ngoại quốc có ý đồ xấu, đều là những trận động tĩnh lớn.

Lúc Thi Tiên độ kiếp, thanh thế to lớn, nửa người dân Hạ quốc bình thường đều có thể nhìn thấy.

Động tĩnh như vậy, không thể giấu được.

Động tĩnh lớn như vậy, ai cũng có thể cảm thấy có gì đó không ổn.

“A?

Vậy nói như vậy chúng ta có phải cũng có cơ hội trở thành thần tiên không?” Nhị Tị Tử vẻ mặt đầy ao ước hỏi.

Nhưng Trương Bảo Khánh lại dội cho y một gáo nước lạnh: “Tôi nói này, cậu có thể đừng mơ mộng hão huyền được không, từ xưa đến nay, có bao nhiêu người muốn tu luyện thành tiên, nhưng có ai

nghe nói là đã thành tiên chưa?" "Cậu suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện tốt thôi!" "Nếu thật sự thành tiên được, thì có đến lượt chúng ta không?" Trương Bảo Khánh lắc đầu, Nhị Tị Tử đứa trẻ trong núi này, vẫn còn quá ngây thơ, chưa trải qua sự hiểm ác của xã hội.

Chuyện tốt như vậy, có phải là thứ mà dân thường như chúng ta có thể với tới được không?

Những kẻ phế vật tiểu nhân nghịch tập, là một trong vạn triệu!

Nhị Tị Tử trực tiếp ngây người: "A?

Cái này?" Thái Qua cắt ngang: "Được rồi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta vẫn nên lo cho chuyện trước mắt đi!" "Còn thiếu một chỉ nhân Tam Hồn cuối cùng của Mã Điện Thần nữa là đủ, bệnh của Bảo Khánh là có thể khỏi rồi." "Sau đó chúng ta có thể trở về rồi, ở Âm giới này thật sự quá nguy hiểm, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi!" "Nhiều quỷ quái như vậy, cũng quá đáng sợ!" Điền Mộ Tình cũng gật đầu nói: "Thái Qua em nói đúng." "Ở Âm giới này, người thường các em không thể ở lâu, sẽ xảy ra chuyện, mau chóng làm xong việc rồi trở về đi~" Thái Qua đồng ý gật đầu.

Sau đó, cả nhóm đi vào tòa nhà lớn trước mặt.

Bố cục tổng thể của tòa nhà này cũng tương tự như ở dương thế.

Nhưng mà, đồ đạc bên trong thì khác một trời một vực, dù sao cũng là đồ của Âm giới.

Bước vào đại sảnh, đập vào mắt là một cỗ quan tài đá lớn dài ba mét, rộng hai mét.

Xung quanh quan tài là mười mấy cỗ xác khô bị nướng cháy đen, có cái nằm trên đất, có cái nằm trên nắp quan tài, vây quanh cỗ quan tài đá này.

Mà trên xà nhà hai bên quan tài, còn treo mấy chục tấm da người

màu nâu khô, theo luồng khí nóng từ sâu trong nhà truyền ra mà bay phấp phới.

Vừa bước vào đại sảnh, mọi người đã cảm nhận được một luồng khí nóng từ bên trong truyền ra.

Nhiệt độ không cao lắm, nhưng trong Âm giới lạnh lẽo này, lại giống như đốt lò than, cả căn phòng đều ấm áp, như đang phơi mình dưới ánh nắng mặt trời.

"Ôi~, sao trong phòng lại ấm thế này?

Không phải là còn có người đang đốt lò bên trong chứ?" Nhị Tị Tử vươn vai nói.

Cái cảm giác ấm áp này thật thoải mái, cái lạnh lẽo âm u lúc nãy đều tan biến hết.

Trương Bảo Khánh và Thái Qua cũng có cảm giác tương tự, bất giác cử động tay chân và cổ.

Trong đại sảnh, ngoài quan tài và thi thể ra, những đồ đạc khác lại rất đơn giản.

Mọi người đi xuyên qua đại sảnh, tiến vào sâu bên trong.

Vòng qua mấy dãy hành lang, đến căn nhà lớn phía sau sảnh.

Lại thấy mấy chỉ nhân có dáng vẻ quỷ dị, đang như đồ tể xẻ thịt, tiến hành lột da một thi thể còn khá tươi mới, ca phẫu thuật đã hoàn thành phần lớn.

Mấy người Thẩm Hạo dừng lại xem một lúc, trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ da trên thi thể đã được lột ra một cách hoàn chỉnh.

Sau đó, nó bị treo lên một chiếc móc sắt, treo lên xà nhà, bay phấp phới theo luồng khí nóng.

Còn thi thể kia, thì bị mấy chỉ nhân đẩy xe khác, vận chuyển vào

sâu trong nhà.

“Đây là đang lột da sao?

Hít~” Thái Qua không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nhưng bây giờ cả tòa nhà đều là khí nóng, không có khí lạnh.

“Suỵt~, đừng nói chuyện~” Trương Bảo Khánh vội vàng bịt miệng Thái Qua, không cho cô nói chuyện.

Nhưng vẫn chậm một bước, những chỉ nhân kia đã phát hiện ra động tĩnh của họ.

Trong thần thức của Thẩm Hạo, ở những căn phòng xung quanh, các xưởng lột da tương tự như thế này vẫn còn không ít, phải đến mấy chục cái.

Trước mắt, mấy gã đồ tể hình nhân này, kẻ nào kẻ nấy cũng lưng hùm vai gấu, trang phục trên người vẫn là kiểu cách cuối thời nhà Thanh, trông quê mùa cũ kỹ.

Đầu còn đội một chiếc mũ chỏm dưa.

Loại mũ này phần lớn thường thấy trên đầu của địa chủ, hương thân và thương nhân, chứ đồ tể mà cũng đội thì quả là hiếm thấy.

“Hi hi ~ A ha ha ~” “Kiệt kiệt kiệt ~” “Lạc lạc lạc ~” Mấy gã đồ tể tay cầm dao lột da sắc bén giơ dao lên, xông về phía mọi người.

Một bộ dạng như muốn chém chết các ngươi.

Lúc này, đám người Trương Bảo Khánh mới nhìn rõ bộ mặt thật của hình nhân.

Chương 449

Họa tiết và màu sắc trên người chúng đã phai màu nghiêm trọng, ngũ quan gần như đã mờ đi, méo mó dính vào nhau.

Rất nhiều màu sắc đã bay mất.

Thấy hình nhân lao tới, ba người Trương Bảo Khánh bất giác lùi lại mấy bước.

"Chị Tình, Thẩm tiên sinh, chúng nó tới rồi!", Thái Qua hét lên.

Điền Mộ Tình vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thái Qua, ý bảo cậu ta yên tâm.

Ngay sau đó, cô chỉ tay về phía mấy gã đồ tể hình nhân, tức thì, một luồng pháp lực sắc bén vô song đánh ra.

Trực tiếp chém ngang lưng mấy hình nhân.

Ngay cả mấy con quỷ vật bám trên hình nhân cũng bị đánh tan thành một luồng âm khí.

Ba gã đồ tể bị giết, mấy hình nhân vận chuyển thi thể kia cũng đứng không vững, lập tức buông xe đẩy và thi thể trong tay, cũng xông về phía mọi người.

Thế là, Điền Mộ Tình lại lần nữa đánh ra một luồng pháp lực, biến mấy hình nhân này thành mảnh vụn.

"Được rồi, giải quyết xong!", Điền Mộ Tình nói với giọng điệu nhẹ nhõm.

"Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi.", Thẩm Hạo nói.

Mọi người tiếp tục đi sâu vào trong tòa nhà lớn.

Trên đường đi, họ lại gặp mấy chục gian phòng lột da như vậy,

mỗi phòng đều có mấy gã đồ tể hình nhân, cùng một đám phu khuân vác hình nhân vận chuyển thi thể, và một chiếc xe bằng giấy.

Sau khi giải quyết hết tất cả hình nhân gặp phải trên đường, mọi người cuối cùng cũng đến được gian phòng sâu nhất.

Gian phòng này rất lớn, bên trong là một lò thiêu khổng lồ, trên trần nhà còn có một lỗ thông hơi lớn thông ra bên ngoài.

Trong lò, ngọn lửa Cửu U màu đỏ pha đen đang cháy hừng hực.

Trong phòng bên ngoài lò, trên xà nhà treo đầy xác khô, rất nhiều xác đã bị nướng cháy.

Đặc biệt là lớp gần lò thiêu nhất.

Ngược lại, vòng thi thể bên ngoài trông không khô đến vậy.

Chắc là những hình nhân kia đã mang những xác khô đi, rồi lại vận chuyển xác tươi vào nướng.

Nhưng vòng trong cùng, phần gần lò thiêu nhất, chúng không dám đến gần.

Hình nhân làm bằng giấy, cũng sợ lửa.

Chúng không dám lại quá gần.

Sợ mình bị thiêu chết.

Quan sát gần lò thiêu, còn có một vòng tro tàn rõ rệt, nghĩ lại, đó đều là tro của những hình nhân liều lĩnh đến gần rồi bị thiêu cháy.

Còn chưa chạm vào ngọn lửa đã bị thiêu chết, lò thiêu này, có chút lợi hại nha.

Ở đây, không khí càng thêm nóng bức.

Càng đến gần lò thiêu, nhiệt độ càng cao.

Cứ như đang ở gần lò luyện trong xưởng thép vậy.

Ba người Trương Bảo Khánh đã không thể đến gần hơn nữa.

Chỉ có thể ở bên ngoài căn phòng này.

Để Điền Mộ Tình bảo vệ ba người Trương Bảo Khánh, Thẩm Hạo dẫn theo Ô Thiền và Tiểu Cửu, bước vào trong phòng.

Vừa vào trong, nhiệt độ đột ngột tăng vọt mấy chục độ.

Trong phòng này còn có cấm chế trận pháp cách nhiệt.

Nếu không bên ngoài còn nóng hơn nữa!

Trong phòng treo đầy xác khô, chi chít như thịt muối ở xưởng thịt, treo trong lò nướng, bị sấy khô, nướng chín.

Trong phòng thậm chí còn thoang thoảng mùi mỡ.

Mùi thịt người… Pháp lực hình thành lớp hộ tráo bao bọc lấy bản thân, không một chút mùi vị nào có thể truyền vào.

Mùi vị này, Thẩm Hạo thực sự không muốn ngửi nhiều.

Mùi của đồng loại… nghĩ thôi trong lòng đã thấy khó chịu!

Đi đến bên cạnh lò, chỉ thấy một đóa hoa lửa đường kính khoảng một mét, ngọn lửa tựa như hình hoa sen, yên tĩnh nằm giữa lò.

Hình dáng đóa hoa màu đen, cánh hoa màu đỏ thẫm, và nhụy hoa hơi ngả đen.

Xung quanh còn có mấy nụ hoa nhỏ hơn một chút.

Thẩm Hạo cẩn thận cảm nhận khí tức của ngọn lửa trong lò.

"Đây là… Cửu U Minh Hỏa!".

Sắc mặt Ô Thiền và Tiểu Cửu cũng biến đổi.

"Cái gì?

Cửu U Minh Hỏa?

Hoang dã?”.

Loại hỏa diễm này là một loại hỏa diễm bản nguyên sinh ra từ Âm giới, vô cùng hiếm có, điều kiện hình thành cũng cực kỳ khắc nghiệt!

Mặc dù sinh ra ở Âm giới, nhưng dưới quy luật vật cực tất phản, âm cực sinh dương, đóa hoa lửa này tỏa ra nhiệt ý nồng nàn.

Nhưng một khi bị ngọn lửa thiêu đốt, lại cảm thấy cái lạnh thấu xương, linh hồn sẽ bị đóng thành băng vụn.

Sau đó ngọn lửa sẽ bùng cháy trên băng vụn, thiêu đốt thành tro tàn.

Trong toàn bộ Âm giới, số lượng đại năng nắm giữ được Cửu U Minh Hỏa cũng không nhiều.

Không ngờ ở đây lại có một đóa hoang dã!

Hành thiện tích đức bấy lâu nay của Thẩm Hạo, khí vận công đức thu được nhờ tinh lọc tà khí của trời đất, cuối cùng cũng đã hiển hiện uy lực.

Một phát đã cho hắn một cơ duyên lớn như vậy.

Thẩm Hạo bất giác nhếch mép cười.

Long Vương Môi Lệch Thẩm Hạo online!

“Ha ha, không ngờ lần này vận may của chúng ta lại tốt như vậy, lại gặp được một đóa hoang dã!”.

“Hơn nữa, đóa Cửu U Minh Hỏa này chất lượng rất cao, bản nguyên sung túc, ngoài một đóa chủ diễm ra, còn có tám nụ sen hỏa chủng!”.

“Lần này, chúng ta có phúc rồi!”.

Dung nhan yêu kiều của Ô Thiền tràn đầy ý cười, đôi mắt to cười

cong thành hai vầng trăng khuyết.

“Phu quân, mau đi thu lấy đạo Cửu U Minh Hỏa này đi ~”.

“Đúng vậy đúng vậy, Hạo ca, mau đi đi ~”.

Tiểu Cửu cũng nói bên tai Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu.

Chương 450

Đóa Cửu U Minh Hỏa này tuy là do con người nuôi dưỡng mà thành, quả thực là cơ duyên xảo hợp, thật sự bị người ta dùng nhiều thi thể và quỷ vật như vậy nuôi dưỡng ra được.

Tuy nhiên, đóa Cửu U Minh Hỏa này, được nuôi đến mức độ này, bản nguyên vô cùng sung túc, thậm chí còn diễn sinh ra mấy đạo hỏa chủng, mà vẫn chưa bị thu đi.

Rõ ràng, "người" nuôi lửa kia, sớm đã xảy ra chuyện.

Chắc là đã chết rồi.

Thế là tiện cho Thẩm Hạo.

Mã Điền Thần này, cũng chỉ là một tên tốt thí không đáng kể mà thôi.

Thẩm Hạo lập tức đánh ra pháp lực, rót vào đóa Cửu U Minh Hỏa kia.

Bản nguyên hỏa diễm sung túc, đã sinh ra một chút linh tính.

Nếu được nuôi dưỡng đủ lâu, linh tính sẽ còn đầy đủ hơn.

Nếu cho nó mấy ngàn năm, vạn năm, không chừng còn có thể sinh ra một sinh mệnh hỏa diễm.

Nhưng mà, hiện tại thì đừng hòng.

Bên trong lò lửa này ngay từ đầu đã được khắc cấm chế, hỏa diễm sinh ra bên trong sẽ không phản kháng sự luyện hóa từ bên ngoài.

Thẩm Hạo vô cùng dễ dàng, liền đem đạo Cửu U Minh Hỏa này thu vào tầm kiểm soát, đưa vào trong thức hải.

Hóa thành một đài sen lửa.

Trong thức hải, nguyên thần của Thẩm Hạo đứng lơ lửng, pháp tướng trang nghiêm, thần tình uy nghiêm.

Sau gáy có một kim luân công đức khổng lồ lơ lửng, một dị tượng ám nhật điểm xuyết ở trung tâm kim luân.

Còn có một nguyệt kim luân lấp lánh hàn quang trắng xóa.

Giữa trán nguyên thần có một thần sắc màu đỏ, tỏa ra thiên đạo thần uy.

Ngọn Cửu U Minh Hỏa màu đỏ thẫm pha đen hóa thành một đài sen, lơ lửng ở vị trí đan điền của nguyên thần, thỉnh thoảng lại tỏa ra từng luồng Cửu U Minh Hỏa, du tẩu trong nguyên thần dọc theo vị trí kinh mạch, rèn luyện nguyên thần.

Nguyên thần của Thẩm Hạo vốn đã được hai loại hỏa diễm mạnh mẽ là Ám Nhật Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa rèn luyện, nay lại có thêm một loại Cửu U Minh Hỏa.

Sức mạnh khác nhau, đối với các phương diện của nguyên thần cũng có sự khác biệt, nguyên thần của Thẩm Hạo lại đang mạnh lên từng chút một.

Sau khi Thẩm Hạo thu đi đóa sen Cửu U Minh Hỏa lớn nhất, nhiệt độ trong lò thiêu lập tức giảm xuống một chút.

Tuy nhiên, vẫn còn rất cao.

Thẩm Hạo lấy ra hai hỏa chủng, đưa cho Ô Thiền và Tiểu Cửu.

Ô Thiền cười nhận lấy rồi luyện hóa.

Nhưng Tiểu Cửu lại từ chối.

“Hạo ca, Cửu U Minh Hỏa này em không cần, đưa cho các chị em khác đi ~”, Tiểu Cửu nói với Thẩm Hạo.

“Tiểu Cửu em không cần sao?”, Thẩm Hạo kinh ngạc nói.

Tiểu Cửu gật đầu: "Ừm, Cửu U Minh Hỏa đối với em tác dụng không lớn, đợi em lợi hại hơn một chút, nắm giữ nhiều thời gian pháp tắc hơn, người ta có thể tu luyện ra Cổ Trụ Chi Viêm, không cần dùng đến nó, thế thì lãng phí lắm ~".

"Chị Thanh Sương, chị Uyển Nhi và chị Ngọc Đình cần nó hơn em ~, để lại cho các chị ấy đi ~".

"Đúng rồi, bên ngoài còn có chị Tình Nhi cũng cần nữa ~".

Thẩm Hạo gật đầu nói: "Được, vậy ta thay mặt họ cảm ơn Tiểu Cửu, có một người chị em tốt như Tiểu Cửu, thật tri kỷ." Nói rồi, Thẩm Hạo còn bế Tiểu Cửu lên, hôn mạnh một cái.

"Ưm ~".

Sau khi hít mạnh một hơi, hai người mới tách môi.

Tiểu Cửu từ trong lòng Thẩm Hạo bước ra: "Em ra ngoài gọi chị Tình Nhi vào nhé." Nói xong liền lập tức chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Điền Mộ Tình bước vào.

Thẩm Hạo kéo Điền Mộ Tình, đi đến trước lò thiêu, lấy ra một hỏa chủng Cửu U Minh Hỏa, giao cho Điền Mộ Tình luyện hóa.

Điền Mộ Tình vẻ mặt kinh hỉ nhận lấy hỏa chủng.

"A ~, đây là…".

Hai tay nâng nụ hoa hỏa chủng màu đỏ đen này, Điền Mộ Tình nói năng cũng lắp bắp.

Với kiến thức từ ký ức của thần, Điền Mộ Tình lập tức nhận ra đây là thứ gì.

"Cửu U Minh Hỏa!".

"Hạo ca, đây… đây là cho em sao?".

Ô Thiền đã luyện hóa xong, mở mắt ra, cười nói: "Đúng vậy, Tình Nhi, là cho em đó, mau luyện hóa đi ~".

"Hu hu ~, cảm ơn anh, Hạo ca, cảm ơn chị Thiền ~".

Điền Mộ Tình kích động nói.

Ô Thiền nhìn Điền Mộ Tình như vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Thẩm Hạo cũng ôm Điền Mộ Tình vào lòng, kề sát tai nàng nhẹ nhàng thì thầm: "Mau luyện hóa đi, chuyên dành cho em đó ~".

Điền Mộ Tình gật đầu, lập tức rót pháp lực, đánh vào thần thức, bắt đầu luyện hóa.

Việc luyện hóa vô cùng đơn giản và nhanh chóng.

Không lâu sau đã luyện hóa xong.

Hỏa chủng được thu vào đan điền, sức mạnh đặc thù của Cửu U Minh Hỏa không ngừng rèn luyện pháp lực của cô, đồng thời cũng rèn luyện nguyên thần.

Nếu muốn, còn có thể trực tiếp thu vào nguyên thần, hiệu quả rèn luyện như vậy sẽ tốt hơn.

Bên trong còn sáu hỏa chủng, Thẩm Hạo cẩn thận cất đi bốn viên, phong ấn cẩn thận, đợi sau này sẽ tặng cho mấy nữ nhân khác.

Bên trong còn lại hai hỏa chủng, cứ để chúng ở đây, tiếp tục trưởng thành, sau này còn có thể thai nghén ra nhiều Cửu U Minh Hỏa hơn.

Quanh lò thiêu này, Thẩm Hạo nghiên cứu một chút về cái lò này, cũng như trận pháp cấm chế xung quanh.

Phát hiện những trận pháp và cấm chế này đều tương đối thô sơ, không tệ, nhưng cũng không đủ tốt.

Cũng là dựa vào tích lũy mấy ngàn năm mới nuôi dưỡng ra được Cửu U Minh Hỏa này.

Là một tu sĩ có ngộ tính nghịch thiên.

Thẩm Hạo bây giờ có thể nói là tinh thông trận pháp và cấm chế.

Luyện đan luyện khí, cũng mạnh như vậy.

Ngay sau đó, hắn ra tay, cải tạo lò thiêu này một phen.

Chất liệu của lò thiêu này cũng không phải là chất liệu bình thường.

Chất liệu thông thường không thể chịu được Cửu U Minh Hỏa thiêu đốt mấy ngàn năm.

Đây là một loại Cửu U Âm Thiết được đúc thành, vô cùng phù hợp với đặc tính của Cửu U Minh Hỏa, cũng là dược liệu cực tốt để nuôi dưỡng Cửu U Minh Hỏa.

Thẩm Hạo cải tạo và luyện chế lại toàn bộ cái lò một phen.

Luyện nó thành hình dạng Bát Quái Lô.

Bên trong ẩn chứa bát quái, hoạch định âm dương, phân chia ngũ hành.

Chương 451

Hiệu quả nuôi dưỡng mạnh hơn mấy bậc.

Ngoài ra, còn tăng thêm Tụ Âm Trận, Tụ Sát Trận.

Trải qua mấy ngàn năm, âm khí gần tiểu thành này, phần lớn đều bị Cửu U Minh Hỏa luyện hóa.

Bây giờ âm khí đã không đủ.

Cần bổ sung từ bên ngoài, chỉ dựa vào sự phân bố và khuếch tán tự nhiên của âm khí thì không đủ.

Tụ Âm Trận và Tụ Sát Trận có thể giải quyết rất tốt vấn đề này.

Thẩm Hạo còn phát hiện, bí cảnh này lấy tòa tiểu thành này làm trung tâm, thế là, Thẩm Hạo nối trận pháp với các tiết điểm trận pháp của toàn bộ bí cảnh.

Để nó phụ thuộc vào bí cảnh mà vận hành nhất thể, hiệu suất cao hơn, hiệu quả tốt hơn.

Đồng thời hắn còn phát hiện, trận pháp của lò thiêu này lại còn liên thông đến một nơi nào đó sâu dưới lòng đất.

Rõ ràng có một số công dụng đặc thù.

Thẩm Hạo men theo trận pháp dò xét, phát hiện nó nối đến một trận pháp hiến tế kỳ lạ.

Điểm này Thẩm Hạo không thay đổi, giữ lại.

Tuy nhiên, nơi đó đã thu hút sự chú ý của hắn.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát khẽ của Tiểu Cửu.

Còn có tiếng hét của Thái Qua: "Là hình nhân tam hồn của Mã Điền Thần, lại xuất hiện rồi, chị Tiểu Cửu, mau giúp chúng tôi bắt nó lại ~".

Thế là Tiểu Cửu trực tiếp ra tay.

Đạo hình nhân này, so với con ở Táng Đầu Hà lúc trước, quả thực mạnh hơn không ít.

Có thể chống đỡ được vài hiệp trong tay Tiểu Cửu.

Tính sơ sơ, vậy cũng tương đương với việc có thể chống đỡ vài hiệp trong tay Thẩm Hạo.

Không chỉ vậy, hình tượng của hình nhân này cũng có thay đổi rất lớn.

Xem ra là một loại tà pháp nào đó, lại có thể hấp thu các hình nhân khác dung nhập vào thân mình.

Bây giờ hình nhân Mã Điền Thần này có sáu tay, giống như con nhện, bò trên đất.

Trên gáy của nó còn có thêm một khuôn mặt.

Đó là một lão già mà mọi người không quen biết.

Đã có một số năng lực kỳ dị.

Nhưng vẫn không qua nổi ba hiệp trong tay Tiểu Cửu, liền bị xé thành mảnh vụn.

Tam hồn bị giam cầm trong đầu hình nhân.

Oán hồn của Mã Điền Thần ẩn trong cơ thể Trương Bảo Khánh, điều khiển hình nhân tam hồn của mình tấn công họ, một mặt là để thử thực lực của họ, mặt khác là để họ tập hợp đủ hình nhân, để mở Diêm Vương Bảo Điện.

Trở về nơi đó, hắn có thể hoàn toàn chiếm cứ cơ thể của Trương Bảo Khánh.

Đã từng chứng kiến thực lực của Thẩm Hạo và mấy người kia, hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Mã Điền Thần thấy hình nhân tam hồn của mình bị giải quyết dễ dàng như vậy, trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

Nhưng lại không thể làm gì, hắn vô cùng bất lực.

Hắn hiện tại, đối với việc có thể lấy được vàng đã không còn hy vọng.

Chỉ mong mình có thể thuận lợi chiếm cứ cơ thể của Trương Bảo Khánh, sống lại một đời.

Về phần vàng, dưới tòa nhà lớn của mình, còn cất giấu không ít đâu!

Sau khi bố trí xong phòng nướng này, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền và Điền Mộ Tình đi ra, vừa hay nhìn thấy cảnh Tiểu Cửu xé nát hình nhân.

"A, chị, chị xem, hình nhân thứ ba của Mã Điền Thần!", Nhị Tị Tử kích động hét lên.

Thái Qua cũng rất kích động: "Nhanh, em trai, mau đi nhặt đầu hình nhân về mang theo!".

Nhị Tị Tử gật đầu, lập tức chạy lên, nhặt đầu hình nhân của Mã Điền Thần về.

Cái đầu này, trên sọ còn mọc thêm một khuôn mặt khác, ngay trên gáy, là một lão già râu ria lởm chởm, nửa ngốc nghếch.

Không biết là ai.

Nhị Tị Tử cũng xâu cái đầu hình nhân này lại, treo lên thắt lưng.

“Chị, chị xem ~, hắc hắc ~”.

Nhị Tị Tử lắc lắc eo, khoe với Thái Qua ba cái đầu hình nhân trên thắt lưng.

“Nhị Tị Tử, làm tốt lắm, về chị sẽ thưởng cho em, em muốn gì, chị bảo Bảo Khánh từ kinh thành mang về cho em ~”.

Nhị Tị Tử nghe vậy, mặt mày hớn hở nói: “Ai hắc hắc, thế thì tốt quá, chị, anh rể ~”.

Trương Bảo Khánh chép miệng, đảo mắt một cái.

Phòng nướng của lò thiêu này không phải là nơi sâu nhất của tòa tiểu thành này.

Đi về phía sau nữa, còn có một gian phòng.

Chỉ thấy nó dựa vào vách núi.

Mọi người bước vào trong phòng.

Gian phòng này trống không, ngoài mấy cây cột ra thì chẳng có gì cả.

Mà ở phía sau phòng lại có một cánh cửa nhỏ, thông vào sâu trong lòng núi.

Thẩm Hạo bước lên trước, đẩy cánh cửa nhỏ ra, sau cửa là một đường hầm trong động núi, không biết dẫn đến đâu.

Thần thức men theo đường hầm dò xét đến tận cùng, Thẩm Hạo phát hiện, đó là một không gian sâu dưới lòng đất.

“Bên trong không phát hiện nguy hiểm gì, đi, chúng ta vào xem ~”, Thẩm Hạo nói với mọi người.

Đường hầm khá dài, Thẩm Hạo dẫn theo mấy người Trương Bảo Khánh đi nửa tiếng đồng hồ mới đến cuối.

Hơi thở của Nhị Tị Tử và Thái Qua lúc này cũng có chút dồn dập, nhưng họ đều xuất thân là thợ săn trong núi, thể chất rất tốt, đi quãng đường này cũng chỉ hơi mệt một chút mà thôi.

"Đây là nơi nào vậy?", Nhị Tị Tử nhìn xung quanh hỏi.

Trong động tối đen như mực, chỉ dựa vào mấy chiếc đèn pin căn bản không thể chiếu sáng được bao xa.

Thẩm Hạo giơ tay phóng ra một quả cầu ánh sáng.

Ánh sáng rực rỡ lập tức chiếu sáng toàn bộ hang động.

Đây là một không gian hang động hình tròn.

Xung quanh là những cột đá lộn xộn, còn có mấy cỗ quan tài ngã nghiêng trên đất.

Một đống đá vụn, những tảng đá nhô lên lộn xộn.

Mà trên vách đá đối diện còn có một cánh cửa lớn kỳ dị.

Một lối đi bậc đá uốn lượn dẫn đến trước cửa.

Mà bên cạnh bậc đá là vực sâu không thấy đáy.

Chương 452

“Mọi người, xem kia là gì?”, Thái Qua chỉ vào cánh cửa đối diện nói.

“Một cánh cửa lớn?”, Điền Mộ Tình nhíu mày nói.

Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người nói: “Đi, chúng ta trực tiếp qua đó xem gần hơn.” Bước qua bậc đá, đến trước cửa đá.

Trước cửa có một khoảng đất trống, trên đất dựng mấy cây cột đá, mà trung tâm là một tế đàn hình tròn.

Trên đó khắc những hình vẽ và hoa văn kỳ dị, còn có ba cái lỗ nhỏ hình vuông lõm xuống.

Mà cánh cửa lớn trước tế đàn trông rất bình thường, nhưng ba cái mặt quỷ có lỗ trên đó lại có vẻ rất quỷ dị.

Hung thần ác sát, miệng quỷ mở to, để lộ một hàm răng nanh lởm chởm.

Nhị Tị Tử nhìn cánh cửa quỷ dị này, nói: “Đây không phải là Quỷ Môn Quan trong truyền thuyết chứ?”.

“Nhưng chúng ta không phải đã ở Âm gian rồi sao?”.

“Chẳng lẽ là Diêm Vương Bảo Điện trong truyền thuyết?”.

“Vàng của Mã Điền Thần được giấu ở bên trong?”.

Thái Qua lắc đầu: “Không biết, nhưng trông quả thực rất giống trong truyền thuyết!”.

Trương Bảo Khánh cũng nói: “Trong truyền thuyết, Mã Điền Thần hiến tế tam hồn của mình, mở ra Diêm Vương Bảo Điện, nhưng cuối cùng lại chết ở bên trong!”.

“Mọi người xem cái đài đá này, chắc là một tế đàn!”.

“Ba cái lỗ nhỏ này, chắc là nơi đặt hình nhân tam hồn!”.

Trong lúc ba người Trương Bảo Khánh đang bàn luận về câu chuyện của Mã Điền Thần, Thẩm Hạo và mấy người Ô Thiền cũng lần lượt dùng thần thức để dò xét cánh cửa đá này.

Tuy nhiên, cánh cửa đá này dường như được làm bằng dược liệu đặc biệt, có thể ngăn cách sự dò xét của thần thức.

Mà từ các vách đá xung quanh cũng không thể xuyên qua được để xem tình hình trong thạch thất sau cửa.

Xem ra, gian thạch thất này cũng được bố trí trận pháp cấm chế, ngăn cách sự dò xét.

Muốn biết bên trong có gì, xem ra chỉ có thể mở cửa đá đi vào.

Nơi này được giấu kỹ như vậy, bên trong e rằng còn có thứ gì tốt.

Mà muốn mở cánh cửa đá này, chắc phải có thủ pháp đặc biệt nào đó.

Nếu không, chủ nhân xây dựng nơi này, ông ta làm sao để mở cửa mật thất?

Cách thức hiến tế tam hồn này, e rằng là biện pháp do người vô tình phát hiện ra nơi này sau này nghĩ ra.

Dùng cách này để mở cánh cửa này.

Nhưng mà, hiến tế tam hồn, vậy thì thật sự là phế rồi, tam hồn không còn, vậy thì không có kiếp sau.

Tương đương với sau khi chết trực tiếp hồn phi phách tán.

Tương đương với việc dùng tam hồn của mình để đổi lấy vàng.

Thẩm Hạo là một đại sư trận pháp, cẩn thận nghiên cứu tế đàn

tam hồn này.

Phát hiện nó liên kết với trận pháp không gian của mật thất.

Nếu hiến tế tam hồn, sau khi lấy được vàng ra ngoài, hình nhân tam hồn sẽ hóa thành tro tàn, hoàn toàn bị hiến tế cho tòa trận pháp này.

Cũng tức là rơi vào tay chủ nhân nơi này.

Nghĩ lại, là để bồi dưỡng Cửu U Minh Hỏa.

"Nhị Tị Tử, đặt ba cái đầu hình nhân của cậu lên tế đàn đi ~".

Thẩm Hạo nói với Nhị Tị Tử.

Nhị Tị Tử nghe vậy, vội vàng lấy ba cái đầu hình nhân từ thắt lưng xuống, đặt vào ba cái lỗ nhỏ trên tế đàn.

Cùng với việc ba cái đầu hình nhân được đặt vào, những hoa văn mờ ảo trên tế đàn lập tức sáng lên.

Trận pháp được kích hoạt, trận văn huy hoàng phát ra ánh sáng trắng trong.

"Bùng ~".

Ba cái đầu hình nhân không lửa mà tự cháy, lập tức bùng cháy.

Tam hồn bên trong lập tức bị đốt cháy.

Thẩm Hạo men theo hướng liên kết khí tức của trận pháp nhìn sang, phát hiện trận pháp này quả nhiên cũng liên kết với lò thiêu ở trên.

Lúc trước khi bố trí trận pháp, đã phát hiện ra rồi, nơi liên thông chính là tế đàn hiện tại.

Mà ngọn lửa do trận pháp hiến tế này dẫn ra, chính là Cửu U Minh Hỏa.

Cửu U Minh Hỏa thiêu đốt, với tốc độ cực nhanh, thiêu rụi hình nhân và tam hồn bên trong, hóa thành năng lượng kỳ dị, men theo trận pháp quay trở lại lò thiêu, nuôi dưỡng hỏa chủng.

Đồng thời, trên cánh cửa lớn trước tế đàn, ba cái mặt quỷ đột nhiên bùng lên ngọn lửa quỷ màu xanh u ám.

Tỏa ra hàn quang nhiếp hồn đoạt phách.

"Két két sát ~".

Một trận tiếng máy móc từ sau cửa truyền ra.

Cánh cửa lớn đã mở ra một khe hở!

"Cửa mở rồi!", Thái Qua kích động hét lên.

Trương Bảo Khánh đứng ở cửa, nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Đột nhiên một luồng khí vụ màu trắng dày đặc phun ra từ khe cửa.

Trương Bảo Khánh trực tiếp bị luồng gió quái này thổi vào mặt.

Mã Điền Thần đang co ro trong cơ thể cậu ta rất kích động, cánh cửa Diêm Vương Bảo Điện cuối cùng đã mở ra lần nữa.

"Tốt!

Rất tốt!".

"Cách mấy chục năm, cuối cùng cũng quay lại nơi này!".

"Những gì đã mất trong những năm qua, ta đều phải lấy lại hết!".

Khuôn mặt Trương Bảo Khánh, dưới sự điều khiển của Mã Điền Thần, khóe miệng bất giác cong lên, ánh mắt cũng có chút thay đổi.

Tuy nhiên Trương Bảo Khánh lại không hề nhận ra.

Nhưng mà, Thẩm Hạo và mấy nữ nhân của Ô Thiền thì lại như đứng cách bờ xem lửa, từng li từng tí thay đổi trên người Trương Bảo Khánh đều không qua được thần thức của mấy người.

Dưới sự bao phủ của thần thức, đó chính là góc nhìn của Thượng đế, mọi thứ đều không thể thoát khỏi mắt của mấy người Thẩm Hạo.

Điều này rõ ràng là do oán hồn của Mã Điền Thần ký sinh trong cơ thể Trương Bảo Khánh gây ra.

Thẩm Hạo lặng lẽ liếc nhìn Trương Bảo Khánh, cậu ta đang ngây người nhìn cánh cửa.

Điền Mộ Tình vung tay tạo ra một trận gió lớn, thổi tan luồng khí thể không rõ từ sau cửa thổi ra.

Sau đó cô nói: "Nếu cửa đã mở, vậy chúng ta vào thôi ~".

Thái Qua và Nhị Tị Tử cũng rất tò mò sau cánh cửa này rốt cuộc là nơi nào, có phải là nơi Mã Điền Thần tìm thấy vàng không.

Chương 453

Có phải là Diêm Vương Bảo Điện trong truyền thuyết không?

Nghe nói vàng bên trong chất thành núi, khắp nơi đều là vàng, nếu không, Mã Điền Thần cũng không thể mạo hiểm đến đây!

"Đúng đúng đúng, chúng ta vào xem đi ~".

Nhị Tị Tử vội vàng gật đầu đồng ý nói.

Thái Qua cũng chạy đến bên cạnh Trương Bảo Khánh, nắm tay cậu ta lắc lắc: "Bảo Khánh, cậu đang làm gì vậy?

Ngây người ra làm gì?".

"Đi thôi ~, chúng ta vào đi ~".

Trương Bảo Khánh hoàn hồn, có chút hoảng hốt, cậu ta gật đầu: "Được, chúng ta vào đi ~".

Trong lòng lại có chút mờ mịt: "Mình vừa rồi sao vậy?

Sao đột nhiên lại ngây người ra?".

Ba người đi theo sau Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đẩy mạnh cánh cửa, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng sau cửa.

Quả cầu ánh sáng cũng được Thẩm Hạo gọi vào trong mật thất, dưới ánh sáng rực rỡ, vô số ánh vàng từ bên trong phản chiếu ra, chiếu rọi không gian u ám bên ngoài cửa, một trận ánh vàng lấp lánh.

Ba người Thái Qua lúc này đều há hốc mồm, trợn tròn mắt, không thể tin được nhìn vào thứ ở cửa.

Đó là những núi vàng chất chồng!

Các loại thỏi vàng, kim nguyên bảo xếp chồng lên nhau, chất thành những ngọn núi nhỏ.

Còn có một lượng lớn vàng, tùy ý vương vãi trên mặt đất, chỗ này một đống, chỗ kia một đống.

"Trời ơi?

Nhiều vàng như vậy!", Thái Qua kinh hô.

Nhị Tị Tử cũng kinh ngạc không kém: "Nhiều quá đi, nhiều vàng như vậy, một trăm đời cũng không xài hết!".

Trương Bảo Khánh cũng run rẩy môi.

Mã Điền Thần trong cơ thể cậu ta, vốn định khống chế Trương Bảo Khánh đóng cửa lại.

Nhưng bây giờ có mấy người Thẩm Hạo ở đây, hắn hoàn toàn không dám.

Chỉ có thể tiếp tục co ro, tìm cơ hội khác.

Bây giờ, hắn ngay cả những thứ vàng này cũng không dám nghĩ tới.

Tuy nhiên, may mắn là, trong động này, có một con quái vật thân chim mặt người, nếu nó có thể giết chết những người này, vậy thì tốt nhất.

Mã Điền Thần vẫn còn đang mong đợi.

Mọi người bước vào mật thất sau cửa.

Cánh cửa cứ để mở như vậy.

Sau khi cửa mở, trận pháp cấm chế trong mật thất đã bị hắn tiếp quản.

Cho dù cánh cửa này đột nhiên đóng lại, hắn cũng có thể mở ra.

Sau lưng cánh cửa, vẽ đầy vô số phù văn màu máu.

Đều được vẽ bằng máu tươi, trên đó tràn ngập âm sát khí tức.

Đây là cấm chế trên cửa.

Nhìn vào trong mật thất.

Không gian mật thất này rất lớn, phải bằng cả một sân bóng, hơn nữa, quan trọng hơn là, chiều cao của không gian mật thất này rất cao, phải đến hàng trăm mét.

Vàng chất đống bên trong còn nhiều hơn cả tổng lượng vàng trên Trái Đất.

Nếu có nhiều vàng như vậy, vậy thì chắc chắn là người giàu nhất Trái Đất rồi.

Thẩm Hạo thả thần thức ra, quan sát những thứ vàng này.

Phát hiện, những thứ vàng này dường như có chút không giống, hình như không phải là vàng bình thường.

Âm minh khí tức nhàn nhạt tỏa ra từ chúng, khiến chúng trông có vẻ khác biệt.

"Đây là…".

Thẩm Hạo nhướng mày, tự mình kiểm tra một phen.

"Âm Minh Kim Thiết!".

"Nếu lại dùng Cửu U Minh Hỏa tinh luyện một phen, vậy thì chính là U Minh Tinh Kim cực kỳ hiếm thấy!".

"Không ngờ, ở đây lại cất giữ nhiều như vậy!".

Ô Thiền nghe vậy cũng vô cùng bất ngờ, nhìn về phía Thẩm Hạo.

"Phu quân, U Minh Tinh Kim?".

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, xem ra, Cửu U Minh Hỏa ở trên

chính là chuẩn bị cho chúng!”.

Điền Mộ Tình cũng kề tai Thẩm Hạo, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng: “Vậy thì chúc mừng phu quân nha ~”.

Tiểu Cửu cũng ghé lại gần, khẽ nói: “Hạo ca, chúc mừng nha ~”.

Thẩm Hạo mặt đầy ý cười: “Quả thực đáng chúc mừng, nhiều Âm Minh Kim Thiết như vậy, có thể tinh luyện ra một lượng lớn U Minh Tinh Kim!”.

“Tuy nhiên, xem ra, dường như không chỉ có vậy, nơi này rất có thể còn có một mạch khoáng Âm Minh Kim Thiết, có thể sản xuất Âm Minh Kim Thiết không ngừng!”.

“Cái gì?”.

Ánh mắt mấy nữ nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, càng thêm chấn động.

“Nói như vậy, chẳng phải chúng ta đang ngồi trên núi vàng sao!”, Tiểu Cửu hoan hô.

Thẩm Hạo xoa đầu Tiểu Cửu, cưng chiều nói: “Không sai, sau này, chúng ta cũng là người có mỏ ở nhà rồi ~, còn là mỏ vàng nữa nha ~”.

Ô Thiền và Điền Mộ Tình cũng bị Thẩm Hạo chọc cười.

Tuy nhiên, muốn khai thác mạch khoáng này cũng không đơn giản, cần không ít nhân lực.

Nhưng không sao, trong Âm giới, quỷ quái nhiều vô kể, đây đều là lao động miễn phí!

Hơn nữa là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chết cũng không sao, coi như là giảm bớt áp lực nhân (quỷ) khẩu cho Âm giới.

Trong lòng Thẩm Hạo đã có tính toán, Áo Cổ rất thích hợp ở lại đây, giúp hắn quản lý nơi này.

Cứ để hắn thường trú ở đây là được ~.

Còn ba người Trương Bảo Khánh, họ đi đến đống vàng gần nhất trước mặt, sờ sờ.

Niềm vui sướng khôn tả bao trùm lấy họ.

Mà Mã Điền Thần ẩn trong đầu Trương Bảo Khánh, lúc này có chút điên cuồng.

Sự cám dỗ của nhiều vàng như vậy khiến hắn không thể ngồi yên.

Chương 454

Đặc biệt là khi thấy Thái Qua và Nhị Tị Tử nhét vàng vào túi mình, ánh mắt cũng trở nên sắc lạnh.

“Không được!

Số vàng này, đều là của ta, của ta!”.

“Ai cũng đừng hòng lấy đi!

Đều là của ta!”.

U minh khí tức trên những Âm Minh Kim Thiết này đã kích động oán khí của Mã Điền Thần, khiến hắn dần mất đi lý trí.

Hắn vốn là oán hồn, vàng chính là động lực chống đỡ hắn tồn tại trên đời.

Bây giờ vàng bị người khác nhòm ngó, oán khí của hắn bùng phát.

Ý thức của Trương Bảo Khánh hoàn toàn bị áp chế.

Mã Điền Thần, online!

Khóe miệng cong lên một nụ cười tà ác.

Ý thức tỉnh táo còn sót lại, khiến hắn lựa chọn không động đến vàng, mà là áp chế Trương Bảo Khánh, đoạt xá thân thể hắn!

“Kiệt kiệt kiệt, cơ thể của ngươi, ta nhận lấy!” Bên trong thức hải của Trương Bảo Khánh, oán hồn Mã Điến Thần đang cười gằn, tấn công về phía linh hồn của hắn.

Linh hồn Trương Bảo Khánh tự phát phản kháng.

Do có lợi thế sân nhà, sự giãy giụa của Trương Bảo Khánh khiến cho việc đoạt xá của Mã Điến Thần trở nên rất khó khăn.

Tuy nhiên, linh hồn của Trương Bảo Khánh chỉ là của một người bình thường, không hề mạnh mẽ, bị một oán hồn như Mã Điến Thần tấn công, hắn chỉ có thể bị động phòng thủ, không hề biết phải phản kháng ra sao.

Mỗi một lần tấn công của Mã Điến Thần đều có thể đánh cho hồn thể của Trương Bảo Khánh chấn động một trận.

Tình hình vô cùng nguy cấp.

Nỗi đau bắt nguồn từ linh hồn khiến cho gương mặt Trương Bảo Khánh méo mó, toàn thân toát mồ hôi lạnh. "Ách a~" Trương Bảo Khánh ôm đầu phát ra một tiếng kêu đau, mặt mày tràn đầy vẻ thống khổ.

Thái Qua bị tiếng hét đột ngột của Trương Bảo Khánh làm giật mình, vội vàng chạy tới xem xét tình hình. "Bảo Khánh, anh sao thế?

Anh đừng doạ em!" "Có phải bệnh cũ lại tái phát không, Bảo Khánh, anh ráng chịu một chút~" Nhị Tị Tử thấy vậy cũng vội vàng chạy tới đỡ Trương Bảo Khánh.

Trương Bảo Khánh bị nỗi đau giày vò, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, hai tay ôm chặt đầu.

Hai mắt nhắm nghiền, trán đẫm mồ hôi lạnh.

Khí tức trên người dao động kịch liệt.

Thẩm Hạo thấy vậy cũng lập tức lóe người tới gần.

Một tay ấn lên trán hắn, cẩn thận cảm ứng. "Là oán hồn của Mã Điến Thần đang tác quái, muốn đoạt xá cơ thể hắn!" "A?

Vậy phải làm sao?

Bảo Khánh~" Thái Qua lo đến sắp khóc.

Nhị Tị Tử cũng mặt mày lo lắng nhìn về phía Thẩm Hạo. "Thẩm

đại ca, ngài nhất định có cách cứu anh rể cháu đúng không?

Cầu xin ngài cứu anh ấy!" Thẩm Hạo gật đầu với hai người: "Hai người yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cứu hắn!" Ngay lập tức, Thẩm Hạo tách ra một luồng thần hồn, đi vào trong thức hải của Trương Bảo Khánh.

Luồng thần hồn tức thì hóa thành một hư ảnh thần linh cao lớn.

Đây là pháp tướng thần linh của Thẩm Hạo.

Là một thần linh có sắc phong chính thức của Thiên Đình, ai cũng đều có pháp tướng thần linh!

Thẩm Hạo thân hình cao lớn, uy vũ bất phàm, thần uy lẫm liệt, toàn thân tỏa ra kim quang nồng đậm.

Vừa tiến vào thức hải của Trương Bảo Khánh, thần quang liền rực sáng, chiếu rọi khắp thức hải của hắn.

Thần hồn của Trương Bảo Khánh sau khi được thần quang chiếu vào, giống như đang đắm mình trong đại dương ấm áp, một cảm giác thư thái thấm vào tâm can lan tỏa khắp lòng, nỗi đau trên linh hồn lập tức giảm đi rất nhiều.

Còn Mã Điến Thần thì thảm rồi.

Lớp sương mù oán khí và âm khí nồng đậm bao quanh hồn thể hắn, bị thần quang chiếu vào, lập tức tan ra như băng tuyết gặp nắng.

Còn phát ra tiếng "xèo xèo~", hệt như bị dội một chảo dầu nóng. "A~~" Oán hồn Mã Điến Thần phát ra tiếng quỷ gào thê lương.

Thẩm Hạo trực tiếp vồ tới, nắm hắn trong lòng bàn tay, hóa thành một viên châu nhỏ.

Mã Điến Thần đã bị phong ấn vào bên trong.

Thu viên châu lại, Thẩm Hạo rút khỏi thức hải của Trương Bảo

Khánh, quay về bản thể.

Được thần quang chiếu rọi, vết thương của Trương Bảo Khánh đã hồi phục được bảy tám phần, phần còn lại chỉ cần dưỡng một thời gian là ổn.

Hắn chỉ cảm thấy cơn đau buốt tận linh hồn đột nhiên biến mất, ngay sau đó lại cảm nhận được cảm giác khoan khoái như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Mọi sự khó chịu trên người tức khắc tan biến. "Được rồi, đã không sao rồi!" Giọng Thẩm Hạo truyền đến, Thái Qua và Nhị Tị Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Trương Bảo Khánh cũng giơ tay lên, lau mồ hôi trên trán. "Hít~ Hô~" "Tôi không sao, bây giờ đỡ nhiều rồi~" "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Bảo Khánh, anh ngồi đây nghỉ một lát đi~" Thái Qua nói.

Nhị Tị Tử cũng nói: "Anh rể, bây giờ Mã Điến Thần đã bị Thẩm đại ca tiêu diệt rồi, sau này anh sẽ không sao nữa đâu!" Trương Bảo Khánh gật đầu.

Hắn lại đưa mắt nhìn về vô số vàng bạc trong mật thất.

Trong lòng cũng cảm nhận được vì sao Mã Điến Thần lại điên cuồng đến vậy.

Nhiều vàng thế này, nếu lấy được, chẳng phải trực tiếp trở thành người giàu nhất thế giới sao, tài sản một trăm đời cũng tiêu không hết!

Thấy Trương Bảo Khánh không sao, Nhị Tị Tử và Thái Qua cũng lại đưa mắt nhìn về phía vàng trong mật thất.

Trong túi họ đã nhét không ít, nặng mấy cân.

Nhưng vẫn có thể nhét thêm một ít.

Thẩm Hạo nhìn ba người họ với ánh mắt thoáng ý cười.

Rồi nói: "Nếu các người lấy được, thì cứ lấy thêm một ít đi." "Dù sao vàng ở đây nhiều như vậy, lấy được bao nhiêu là tùy vào bản thân các người." "Lần sau không có cơ hội tới đây nữa đâu!" Thái Qua và Nhị Tị Tử nghe vậy, lập tức phấn khích.

Tim đập thình thịch.

Tim lại đập nhanh hơn.

Trên người hai người không có túi lớn, chỉ có thể nhét vào túi quần, túi áo.

Nhưng cũng không nhét được nhiều.

Vì vàng quá nặng.

Hai người cũng biết điểm dừng, mỗi người lấy khoảng mười lăm cân, không nhét được nữa thì thôi.

Chương 455

"Thẩm đại ca, chúng tôi lấy xong rồi, chỉ bấy nhiêu thôi, nhiều hơn không lấy nổi~" Thái Qua và Nhị Tị Tử cười ngây ngô nói.

Thẩm Hạo nhìn Trương Bảo Khánh: "Anh cũng đi lấy một ít đi, lấy được bao nhiêu cứ lấy~" Trương Bảo Khánh ngẩn ra: "Thế này sao được?" Hắn đã nhận ra, nơi này sau này sẽ là lãnh địa riêng của vị Thẩm tiên sinh này, cũng có nghĩa là, số vàng này đều là tài sản cá nhân của Thẩm tiên sinh.

Bây giờ trực tiếp bảo hắn lấy, hắn lại thấy hơi ngại.

Trước mặt chủ nhân mà lấy tiền của người ta~ May mà đây là chủ nhân bảo hắn lấy.

Thái Qua và Nhị Tị Tử đứng bên cạnh nhìn mà sốt ruột, nhưng cũng không tiện nói gì.

Trương Bảo Khánh từ chối hai câu.

Thẩm Hạo cười nói: "Đừng ngại, chỉ là một ít vàng thôi, đối với tu sĩ chúng ta mà nói, tiền tài thật sự như phân thổ, không cần để ý, cứ lấy đi." Trương Bảo Khánh gật đầu, hơi cúi người nói: "Được, vậy tôi đại diện ba chúng tôi cảm ơn ngài, Thẩm tiên sinh!" Thẩm Hạo khẽ gật đầu.

Sau đó, Trương Bảo Khánh đi đến trước núi vàng, suy nghĩ một lát xem nên lấy thế nào.

Hắn cởi áo khoác ngoài, rồi cởi một chiếc áo len mỏng bên trong, buộc cổ áo và cổ tay áo lại, làm thành một cái bọc đơn giản.

Sau đó bắt đầu bỏ vàng vào trong.

Hắn biết rõ, cái bọc đơn giản này không đựng được đồ quá nặng,

mà vàng vốn đã nặng, không đựng được bao nhiêu.

Thế là thấy cũng kha khá, đựng khoảng năm mươi cân, vừa đúng trong phạm vi chịu đựng của chiếc áo len, lại tiện mang vác, nhiều hơn nữa sẽ khó lấy.

Thế là hắn cũng biết điểm dừng.

Ba người này đều không tham lam, khá lý trí.

Trương Bảo Khánh vác túi vàng lớn đi tới. "Thẩm tiên sinh, tôi lấy xong rồi, chỉ có bấy nhiêu thôi!" Thẩm Hạo gật đầu. "Được rồi, vậy chúng ta về thôi." Hắn truyền âm cho Ô Thiền, Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình, bảo họ tách ra phân thân, rồi bản thể đồng thời ẩn thân.

Để phân thân đưa ba người họ ra ngoài.

Ba cô gái không chút biến sắc gật đầu.

Lặng lẽ dùng phân thân thay thế bản thể, đưa ba người rời khỏi mật thất mà người ngoài gọi là Diêm Vương Bảo Điện.

Mấy người theo đường cũ trở về, quay lại trong thành.

Từ mật thất dưới lòng đất sâu thẳm đi ra, trở về tiểu thành, ba người Trương Bảo Khánh đều thở hổn hển.

Mang theo nhiều vàng như vậy, mệt quá.

Thái Qua và Nhị Tị Tử cũng học theo Trương Bảo Khánh, cởi một chiếc áo bên trong, làm thành túi, bỏ hết vàng vào.

Trương Bảo Khánh cũng chia một ít vàng trong bọc của mình cho Nhị Tị Tử và Thái Qua, để họ chia sẻ trọng lượng.

Của mình năm mươi cân, còn họ mỗi người chỉ có mười lăm cân, một mình hắn vác mệt quá.

Trong một ngôi nhà lớn ở tiểu thành, họ nghỉ ngơi một lát.

Đều là thân thể linh hồn, sẽ không cảm thấy đói, nhưng vẫn sẽ mệt.

Tuy nhiên, nếu mệt quá sẽ tổn thương đến linh hồn.

Thẩm Hạo lấy ra mấy bình nước đã được hắn pha lẫn linh khí cho họ uống, ba người lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sau đó, phân thân của mấy người Thẩm Hạo lại cùng họ trở về bến tàu, men theo dòng sông về lại lối vào Âm Giới ở Lân Chung Điện.

Xuyên qua lối vào, ba người lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, linh hồn bị thân xác hút vào trong.

Đồng thời, những túi vàng lớn trong tay họ cũng rơi xuống đất bên cạnh thân xác.

Nhưng cái túi thì không còn nữa.

Nhân cơ hội này, mấy người Thẩm Hạo giấu thân xác của mình đi.

Ba người Trương Bảo Khánh nhanh chóng mở mắt tỉnh lại.

Lập tức đứng dậy kiểm tra vàng của mình. "Trời đất ơi, có vàng thật này!" "Tôi suýt nữa tưởng là mình đang mơ!" Thái Qua kích động kêu lên.

Nhị Tị Tử cũng đầy vẻ hưng phấn.

Trương Bảo Khánh thì bình tĩnh hơn nhiều, nhưng niềm vui trong mắt không thể che giấu.

Ba người đều rất kích động. "Thái Qua, có số vàng này, nửa đời sau của chúng ta không phải lo nữa rồi~" "Vâng~" Thái Qua e thẹn gật đầu.

Sau đó lại nói: "Nhị Tị Tử, cậu cũng có thể cưới được một cô vợ

xinh đẹp rồi~, he he, có vui không?" "Đương nhiên là vui rồi, chị, chị phải giúp em chọn lựa kỹ càng đấy nhé!" Nhị Tị Tử toe toét miệng nói. "Em trai, em yên tâm, cứ để chị lo!" Thái Qua vỗ ngực nói. "Thật sự không được thì còn có Bảo Khánh nữa, con gái xinh trong thành càng nhiều, đến lúc đó đừng có mà hoa mắt nhé~" "Được rồi, chúng ta mau về thôi~" "Không thì bà con làng xóm lại lo lắng!" Trương Bảo Khánh và Nhị Tị Tử đều gật đầu.

Sau đó, phân thân của mấy người Thẩm Hạo dẫn họ tìm thấy một con đường ra khỏi Thiên Khanh vô cùng kín đáo.

Về đến trước miếu Hồ Tam Thái Gia lúc vào, Thẩm Hạo thi pháp sửa lại khối quan tài, đồng thời bịt kín cái động bên dưới.

Trừ khi đào xuống mười mấy mét, nếu không sẽ không thấy được cửa động này.

Trước miếu Hồ Tam Thái Gia, mấy người Thẩm Hạo chia tay họ.

Mà con hồ ly tinh già mạo danh Hồ Tam Thái Gia đang trốn ở gần đó nhìn trộm, bị Thẩm Hạo trực tiếp tóm lại. "Lão hồ ly, trốn ở đây làm gì?" Phân thân của Thẩm Hạo trực tiếp tóm lấy nó.

Lão hồ ly này tu vi không mạnh, chỉ ở cảnh giới Nguyên Anh, đã hóa thành hình người.

Nó vừa thấy Thẩm Hạo, lập tức cảm nhận được thần uy bàng bạc trong cơ thể Thẩm Hạo.

Tuy là phân thân, nhưng uy nghiêm của thần linh, nó vẫn cảm nhận được rất rõ ràng.

Lão hồ ly lập tức "bịch" một tiếng, quỳ xuống. "Ui, bái kiến thượng thần!" "Thượng thần, lão già này không làm gì cả~" "Chỉ là muốn đợi Mã Điến Thần ra, để đòi lại trái tim của lão già này~" "Mất tim rồi, mấy chục năm nay, tu vi của lão không tiến bộ đã đành, còn

thụt lùi không ít!" "Nếu không lấy lại được, tu hành cả đời này của lão già, e là phế rồi!" Nói rồi, lão hồ ly tinh vừa lau nước mũi vừa lau nước mắt.

Thẩm Hạo bây giờ tuy là phân thân, nhưng vẫn có một phần uy năng của bản thể, có thể nhìn rõ lão hồ ly tinh này rất ít công đức và nghiệp lực.

Ừm, trên người lão hồ ly này không có nghiệp lực gì, ngược lại còn có không ít công đức.

Khắp người tỏa ra thanh quang.

Là một yêu tiên đàng hoàng.

Tuy nhiên, do là dị loại đắc đạo, trên con đường tu hành khó tránh khỏi các loại tai kiếp.

Kiếp mất tim lần này cũng là một kiếp nạn trên con đường tu hành của nó.

Cũng là nó may mắn, gặp được mình, vậy thì kiếp nạn này của nó coi như đã qua.

Từ miệng lão hồ ly, Thẩm Hạo biết được một số chi tiết về việc Mã Điến Thần mấy người năm đó tiến vào Âm Giới, mở ra Diêm Vương Bảo Điện.

Tên Mã Điến Thần đó quả nhiên là kẻ tham tiền không màng mạng sống, trực tiếp dẫn theo mấy tên phỉ vàng, thiết kế cường đoạt trái tim của lão hồ ly, bắt nó dẫn đường vào Âm Giới, tìm kiếm Diêm Vương Bảo Điện trong truyền thuyết.

Truyền thuyết về Diêm Vương Bảo Điện đã có từ lâu, mà lão hồ ly này, do cơ duyên xảo hợp, vừa hay lại biết.

Trên tế đàn, Mã Điến Thần không chút do dự dùng ba hồn của

mình làm vật tế, mở ra cánh cửa mật thất bảo điện.

Chỉ tiếc là, ba hồn của Mã Điến Thần đột nhiên đều chạy mất, xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Chương 456

Bản thân Mã Điến Thần cũng bị tàn phế bên trong, bị đánh thành một oán hồn.

Nhưng vận may của hắn cũng không tệ, mạng chưa tận, lại chạy thoát ra ngoài.

Trốn trong một cây Ưng Tiếu, sau đó lại bị Trương Bảo Khánh, một người giống hệt hắn, nhặt được.

Thế là, Mã Điến Thần trực tiếp nhập vào người hắn.

Đồng thời dẫn dắt hắn đến Thiên Khanh, tìm Lân Chung Điện, một lần nữa tiến vào Diêm Vương Bảo Điện, hắn vẫn còn thèm muốn số vàng đó.

Rồi Mã Điến Thần lại tìm đến lão hồ ly tinh này, dùng trái tim để uy hiếp, ép buộc nó ra tay giúp mình.

Sau đó hắn dẫn Thái Qua xuống Lân Chung Điện ở Thiên Khanh trước, cứ như vậy mà lỡ mất mấy người Thẩm Hạo, nên mới không bị tóm.

Sau khi nhóm người họ tiến vào Thiên Khanh, lão hồ ly liền quay về lối vào chờ đợi.

Không ngờ, không đợi được Mã Điến Thần, lại đụng phải Thẩm Hạo, bị tóm ngay lập tức.

Lão hồ ly than trời kể khổ.

Trút hết nỗi uất ức trong lòng ra ngoài. "Thôi được rồi, nể tình ngươi không làm ác, tha cho ngươi một mạng, còn về trái tim của ngươi, chúng ta lại không thấy." Lão hồ ly mặt mày đau khổ: "A?

Không thấy?" "Chắc chắn là bị Mã Điến Thần giấu đi rồi!" "Thượng thần, xin ngài hãy giúp tôi tìm lại nó, trái tim của tôi~" "Tìm lại được, lão già này xin có hậu tạ!" Lão hồ ly cũng biết, nhờ người làm việc không phải chỉ nói vài câu là được, còn phải có lợi ích thực tế.

Thế là trực tiếp hứa hẹn sẽ hậu tạ.

Thẩm Hạo gật đầu: "Vậy đi, chúng ta giúp ngươi tìm thử, tìm được sẽ mang ra cho ngươi." "Nếu không tìm được thì đành chịu thôi!" Lão hồ ly mặt mày tươi cười: "Được được, vậy phiền thượng thần rồi, lão già này về chuẩn bị lễ tạ, chờ tin tốt của ngài!" "Được thôi~" Nói xong, Thẩm Hạo và mấy cô gái Ô Thiền đều thu hồi phân thân.

Bốn bóng người đều tan ra, hóa thành một luồng nguyên khí, rồi đột nhiên tiêu tán.

Thu hồi thông tin từ phân thân, bốn người lại quay về mật thất dưới lòng đất.

Cẩn thận tìm kiếm một lượt.

Trong một góc khuất không ai để ý, họ tìm thấy một trái tim vẫn còn đang đập. "Ủa, tìm thấy rồi!" Tiểu Cửu lập tức tiến lên, nhặt trái tim vẫn còn đang đập lên.

Trên đó vẫn còn dính máu.

Đã để ở đây mấy chục năm rồi mà vẫn giữ được sức sống, cũng ghê gớm thật.

Giữa trái tim này và lão hồ ly có một mối liên hệ đặc biệt.

Tuy trái tim không ở trong cơ thể, nhưng vẫn là một cơ quan của cơ thể, phát huy tác dụng, chỉ cần nó không chết, trái tim này cũng sẽ không ngừng đập.

Tương tự, một khi trái tim này xảy ra chuyện, cũng sẽ đồng bộ phản hồi lên người lão hồ ly.

Do đó, Mã Điến Thần mới có thể thông qua trái tim này khống chế lão hồ ly, ép buộc nó dẫn đường tìm Diêm Vương Bảo Điện. "Hạo ca, anh xem." Pháp lực trong lòng bàn tay Tiểu Cửu bao bọc lấy trái tim, nâng nó lên trên lòng bàn tay. "Tìm được trái tim rồi, tốt, lão hồ ly này xem ra vận khí không tệ!" Thẩm Hạo cười nói.

Trái tim này vẫn đang đập, nhưng trông không có vẻ mạnh mẽ lắm, hơi yếu ớt.

Máu trên đó cũng hơi khô rồi.

Hơn nữa, còn bị âm khí xâm thực.

Lấy về rồi, phải tốn chút thời gian, uẩn dưỡng một phen mới được.

Cất trái tim đi, Thẩm Hạo nhìn vào sâu trong mật thất.

Nơi đó có một con quỷ vật thân ưng mặt người, là thú bảo vệ của mật thất này.

Nếu có người thông qua con đường bất thường tiến vào mật thất, thì con quái thân ưng mặt người này sẽ giết chết kẻ đó, biến thành dưỡng chất cho Cửu U Minh Hỏa.

Mấy chục năm trước Mã Điến Thần chính là như vậy.

Nhưng đã xảy ra sự cố, để hắn chạy thoát.

Bây giờ, Thẩm Hạo đã khống chế trận pháp, cũng tức là khống chế được con quái thân ưng mặt người này, thế nên nó mới ngoan ngoãn ở trong mật thất mà không hiện thân.

Nếu không, nó đã sớm ra tấn công họ rồi. "Lại đây!" Thẩm Hạo ra lệnh cho con quái ưng. "Két~" Con quái ưng kêu lên một tiếng, vỗ

cánh bay ra từ phía sau núi vàng sâu trong mật thất, lượn lờ trên không trung động quật.

Vỗ cánh một cái, nó nhanh chóng bay đến trước mặt mấy người Thẩm Hạo.

Sau đó, ngoan ngoãn cúi đầu.

Con quái ưng này thân hình cao lớn, cao hơn ba mét, có thân và cánh của chim ưng, sải cánh cũng dài năm mét, nhưng vị trí đầu lại là nửa thân trên của một người.

Đầu của nó là hình tượng một người đàn ông có hình thù kỳ quái, quá xấu, thật sự là chướng mắt~ Thẩm Hạo lắc đầu. "Thôi bỏ đi, ngươi cứ tiếp tục canh giữ ở đây đi." Con quái ưng gật đầu, lại kêu lên một tiếng. "Két~" Rồi vỗ cánh bay cao, bay về tổ trong sâu mật thất.

Sau đó, mấy người Thẩm Hạo lấy một ít Âm Minh Kim Thiết từ trong mật thất, chuẩn bị mang đến lò thiêu ở trên để tinh luyện, luyện chúng thành U Minh Tinh Kim.

Cũng để luyện chế thêm một số pháp bảo về phương diện thần hồn.

Cũng có thể nâng cấp thêm các pháp bảo như Trấn Hồn Châu đã luyện chế trước đó.

Đóng lại cửa mật thất, khởi động cấm chế.

Thẩm Hạo liếc nhìn tế đàn trên đất, tế đàn này để lại cũng không có tác dụng gì.

Nơi này sau này đã bị Thẩm Hạo chiếm lĩnh, người khác cũng không thể vào được nữa.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp tháo dỡ toàn bộ tế đàn tam hồn này.

Sau này nói không chừng còn có thể dùng ở đâu đó.

Trở lại mặt đất, mấy người Thẩm Hạo lại vào phòng thiêu, trước lò thiêu, Thẩm Hạo đổ một lượng lớn Âm Minh Kim Thiết vào trong lò.

Tiện thể ném cả Mã Điến Thần vào, rất nhanh đã bị thiêu thành hư vô.

Sau đó, chính hắn cũng phóng ra Cửu U Minh Hỏa.

Một đóa sen lửa Cửu U khổng lồ lập tức xuất hiện trong lò.

Trong lò, nhiệt độ tăng vọt.

Tất cả Âm Minh Kim Thiết đều tan chảy thành dịch vàng.

Hỏa khí của Cửu U Minh Hỏa không ngừng thấm vào dịch vàng.

Dịch vàng thuần túy dần dần nhuốm một tia màu đỏ đen.

Từ từ chuyển sang màu vàng đỏ, vàng đen.

Mà một số tạp chất bên trong cũng bị luyện hóa ra ngoài.

Âm Minh Kim Thiết là hỗn hợp của vàng và sắt, là một loại hợp kim tự nhiên.

Nhưng muốn luyện thành U Minh Tinh Kim, thì cần phải luyện sắt ra, loại bỏ đi.

Tuy nhiên, tuy là tạp chất, nhưng cũng là một loại kim loại hiếm có.

Chương 457

Âm Minh Thiết, dùng để luyện chế vũ khí sát phạt cũng là một loại dược liệu rất tốt.

Mà qua sự rèn luyện của Cửu U Minh Hỏa, cũng có thể tinh luyện thành một loại dược liệu hoàn toàn mới, U Minh Thiết Tinh.

Cũng không lãng phí.

Vài giờ sau, dưới hỏa lực mạnh mẽ của Thẩm Hạo, mẻ U Minh Tinh Kim và U Minh Thiết Tinh đầu tiên đã được tinh luyện xong.

Thu hồi hỏa lực, lấy dịch vàng và dịch sắt màu đỏ rực trong lò ra, để chúng tiếp xúc với không khí lạnh lẽo của Âm Giới.

Hai khối dung dịch kim loại được Thẩm Hạo tạo thành khối kim loại vuông, vừa chạm vào âm khí của Âm Giới, chúng nhanh chóng nguội lại.

Biến thành hai khối kim loại lớn, một khối vàng đen pha đỏ, một khối sắt đen pha đỏ.

Tất cả đều tỏa ra một luồng hàn khí âm minh.

Tựa như có thể đóng băng cả linh hồn.

Qua sự rèn luyện của Cửu U Minh Hỏa, tự nhiên mang theo một phần sức mạnh và khí tức của Cửu U Minh Hỏa.

Cất hai khối kim loại đi, lại bỏ thêm không ít Âm Minh Kim Thiết vào lò thiêu.

Điều chỉnh trận pháp trên lò, đặt nó vào không gian trận pháp, sau khi tinh luyện xong, nó sẽ tự động phân luồng tinh kim và thiết tinh ra hai nơi, bảo quản riêng. "Thiền Nhi, Tiểu Cửu, Tình Nhi, cùng ra tay

dọn dẹp hết mấy cái xác khô, da người trong tiểu thành này đi, nhìn ghê quá!" Ba người đều gật đầu. "Vâng~, được, sớm đã ngứa mắt mấy cái xác khô này rồi, ghê chết đi được~" Bốn người hành động rất nhanh, trực tiếp dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ xác khô trong tiểu thành.

Riêng những tấm da người thì được Thẩm Hạo giữ lại.

Trong lòng hắn có một ý tưởng. ...

Tiểu thành lập tức có một diện mạo hoàn toàn mới.

Thẩm Hạo còn đặc biệt dùng Ám Nhật Chân Hỏa bao bọc toàn bộ tiểu thành, thiêu rụi hết những âm tà khí còn sót lại, cũng như các loại vật ghê tởm khác.

Bầu không khí của cả tiểu thành lập tức tốt hơn nhiều.

Tiếp theo, Thẩm Hạo tìm thấy hạt nhân của tiểu thành này, trên một tòa kiến trúc cao nhất ở trung tâm thành, đó là một tòa tháp lầu năm tầng.

Ở trung tâm đại sảnh tầng cao nhất, một viên châu tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo đang lơ lửng trên một bệ đá.

Đây chính là trung tâm đầu não của cả tiểu thành.

Thẩm Hạo trực tiếp luyện hóa nó.

Cả tiểu thành là một kiến trúc giống như pháo đài chiến tranh, thông qua hạt nhân này, có thể tùy ý thay đổi bố cục kết cấu, xây dựng theo ý muốn của mình.

Đồng thời, Thẩm Hạo cũng giành được quyền khống chế bí cảnh này.

Hóa ra tiểu thành này chính là nơi cốt lõi của toàn bộ bí cảnh.

Trung tâm điều khiển cũng ở đây.

Bây giờ đã bị Thẩm Hạo thu vào vòng kiểm soát.

Toàn bộ thông tin liên quan đến bí cảnh, Thẩm Hạo cũng đã nắm được.

Bí cảnh này rất cổ xưa, không biết đã tồn tại từ bao lâu rồi.

Tuy nhiên, bí cảnh rất kín đáo, ở bên ngoài rất khó phát hiện.

Tiểu thành này cũng là do chủ nhân trước đó luyện chế ra, làm nơi trú ngụ.

Sau này lại bị ông ta bố trí thành nơi uẩn dưỡng Cửu U Minh Hỏa.

Sau đó, Thẩm Hạo lại trực tiếp dẫn ba cô gái bay lên đỉnh núi sau lưng tiểu thành.

Từ trên cao nhìn xuống, mọi thứ xung quanh đều thu vào tầm mắt.

Không gian của cả bí cảnh không nhỏ, từ lối vào Âm Dương Giới đến ngọn núi nhỏ này, tất cả đều nằm trong phạm vi bí cảnh.

Còn phải men theo sông Táng Đầu kéo dài về phía trước một đoạn nữa.

Trong Âm Giới, Minh Hà có rất nhiều nhánh sông, đoạn sông Táng Đầu này chính là một nhánh sông không đáng kể trong số đó.

Nó nằm trên một ngọn núi không mấy nổi bật bên cạnh nhánh sông Táng Đầu ở thế giới bên ngoài, lấy một phần nước Minh Hà chảy vào bí cảnh, tạo nên cảnh tượng sông giấy tiền vàng này.

Mọi người đứng trên đỉnh núi, Thẩm Hạo mở quyền hạn của bí cảnh, hiển thị cảnh tượng bên ngoài.

Lập tức, Thẩm Hạo nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo choàng Tát Mãn màu đỏ rực đang nhìn quanh trên sườn núi, tìm kiếm thứ gì đó.

Chính là Áo Cổ.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên một nụ cười.

Thông qua Bỉ Ngạn Hoa, hắn truyền một tin nhắn cho Áo Cổ. "Áo Cổ, ta đã thấy ngươi rồi, ngươi cứ đứng yên đó, ta mở cửa cho ngươi~" Hắn lập tức thúc đẩy hạt nhân bí cảnh, mở ra cổng bí cảnh trước mặt Áo Cổ, để cô vào.

Ấn ký Bỉ Ngạn Hoa trên trán Áo Cổ khẽ lóe lên, cô đã nhận được tin nhắn.

Lập tức nhìn về phía hư không trước mặt, khẽ gật đầu.

Tức thì, một cánh cửa đen kịt như xoáy nước xuất hiện trước mắt, mà đầu kia chính là đỉnh núi nơi Thẩm Hạo và mấy cô gái đang đứng. "Áo Cổ, vào đi~" Thẩm Hạo qua cánh cửa gọi ra ngoài.

Áo Cổ nghe thấy giọng nói từ trong cửa truyền ra, xác định là Thẩm Hạo, lúc này mới yên tâm đi qua cánh cửa, tiến vào trong bí cảnh.

Sau đó, cánh cửa lập tức đóng lại.

Xuyên qua cánh cửa, Áo Cổ đến trước mặt Thẩm Hạo và Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình. "Thẩm Hạo~" Áo Cổ chào Thẩm Hạo một tiếng.

Sau đó lại nhìn mấy cô gái bên cạnh hắn, có chút ngạc nhiên. "Chào các vị tỷ tỷ~, tôi là Áo Cổ~" Ô Thiền cũng rất ngạc nhiên: "Áo Cổ?

Là vị nữ thần Tát Mãn trên thảo nguyên sao?" Cô nhìn về phía Thẩm Hạo, họ mới đến mộ nữ thần Áo Cổ cách đây không lâu~ Thẩm Hạo cười gật đầu: "Thiền Nhi, em nghĩ không sai, chính là cô ấy." "Còn nhớ thần khí Bỉ Ngạn Hoa không?" Nói rồi, Thẩm Hạo lấy Bỉ Ngạn Hoa ra, hóa thành một đóa hoa đỏ rực diễm lệ, lơ lửng trong

lòng bàn tay. "Áo Cổ thông qua Bỉ Ngạn Hoa, thần hồn tiến vào Âm Giới, còn nhục thân lưu lại ở dương thế." "Lần trước, chính là thông qua Bỉ Ngạn Hoa, cô ấy mới quay trở lại dương thế, mang đi nhục thân của mình." "Ta và cô ấy cũng vì thế mà quen biết." "Lần này khi vào Âm Giới, ta vừa hay cảm ứng được Áo Cổ ở gần đây, nên hẹn đến gặp mặt, cũng giới thiệu cho các em làm quen." "Ồ, ra là vậy à, xem ra chúng ta lại có thêm tỷ muội mới rồi~" Tiểu Cửu cười hì hì nói.

Ô Thiền và Điền Mộ Tình cũng ánh mắt chứa ý cười nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ho nhẹ mấy tiếng, sau đó nói: "Đi thôi, Áo Cổ là khách, chúng ta phải chiêu đãi cho thật tốt, xuống dưới đi." Dưới chân dâng lên một đám mây trắng khổng lồ, nâng mấy cô gái và cả Áo Cổ lên, cùng nhau đưa xuống tiểu thành bên dưới.

Tiểu thành sau khi được Thẩm Hạo cải tạo một phen đã có một diện mạo hoàn toàn mới.

Mấy người trở về ngôi nhà lớn nơi có lò thiêu.

Vị trí của ngôi nhà lớn đã được Thẩm Hạo di chuyển đến trung tâm tiểu thành, ngay bên cạnh tiểu lầu năm tầng nơi có hạt nhân bí cảnh.

Hai nơi đã được nối liền với nhau.

Hai nơi quan trọng nhất này vẫn là nên đặt cùng một chỗ.

Các phòng bên trong cũng đã được bài trí lại.

Phong cách bài trí giống như ở dương thế bên ngoài.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Hạo giới thiệu Ô Thiền, Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình cho Áo Cổ.

Chương 458

Áo Cổ cũng mỉm cười chào hỏi.

Thẩm Hạo lấy ra một ít đồ ăn thức uống của dương thế, chia sẻ cho Áo Cổ.

Áo Cổ ở Âm Giới hơn một nghìn năm, đã sắp quên mất mùi vị của thức ăn dương gian.

Quá lâu rồi chưa ăn gì.

Quỷ vật ở Âm Giới căn bản không cần ăn cơm, đói thì hít chút âm khí là được.

Còn những con thi quái cũng vậy, trong Âm Giới không có máu thịt cho chúng ăn.

Áo Cổ nhìn thấy bàn thức ăn ngon lành này, mắt lập tức sáng lên hình trái tim. "Oa~, thức ăn dương gian, tuyệt quá, ưm~" "Lâu lắm rồi không ăn, tôi không còn nhớ mùi vị của chúng nữa!" Áo Cổ vui mừng khôn xiết.

Thẩm Hạo và mấy người Ô Thiền thấy vậy liền gắp thức ăn cho Áo Cổ: "Mau ăn đi~, đều là chuẩn bị cho cô đó~" "Vâng vâng~" "Ngao ô~ ngao ô~" Áo Cổ lập tức ăn như hổ đói, gió cuốn mây tan, ăn sạch sẽ cả bàn mỹ thực. "Ngon quá~" Áo Cổ ăn xong, mặt mày hồng hào, trông đến nao lòng.

Vừa rồi bộ dạng của mình thật sự không chút thục nữ, hình tượng nữ thần của mình hoàn toàn bị phá vỡ.

Áo Cổ quét sạch tất cả các đĩa, Thẩm Hạo thu dọn bát đĩa.

Lại lấy ra mấy lon Coca.

Nhìn thứ chất lỏng đen kịt sủi bọt không rõ là gì, Áo Cổ rất tò mò.

Trông như thuốc độc, mà lại có loại đồ uống thế này sao?

Áo Cổ uống một ngụm, vị chua chua ngọt ngọt bùng nổ trong khoang miệng, cảm giác từng bọt khí vỡ ra vô cùng kỳ diệu.

Cô lập tức yêu thích loại đồ uống này.

Ăn no uống đủ, mấy người bắt đầu trò chuyện. "Thẩm Hạo, sao các người đột nhiên lại đến Âm Giới?" "Ngươi nói có một lối vào âm dương, vậy sau này ta có thể từ đó tiến vào dương thế không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Đúng là có một thông đạo âm dương, ngay trong bí cảnh này." "Nhưng tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, nếu không hậu quả khó lường!" "Còn về việc ngươi muốn thông qua lối vào này tiến vào dương thế, thì phải xem ngươi." "Xem ta?" Áo Cổ nghi hoặc hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, ta hiện tại có một ý tưởng." "Áo Cổ, hay là, ngươi giúp ta quản lý bí cảnh này thế nào?" "Hả?

Ta?" Áo Cổ đưa ngón tay ngọc thon dài chỉ vào mình, cô có chút không thể tin nổi, chuyện tốt từ trên trời rơi xuống thế này, sao lại dễ dàng rơi trúng đầu mình như vậy.

Thẩm Hạo cười gật đầu: "Không sai, chính là ngươi đó~" "Nhưng mà, ta... giữa chúng ta, hình như còn chưa thân thiết đến vậy mà?

Ngươi thật sự yên tâm giao cho ta quản lý sao?" Áo Cổ do dự nói.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Không sao, lạ một lần quen hai lần thôi mà." "Hơn nữa, quan hệ của chúng ta cũng có thể tiến thêm một bước!" "Áo Cổ, những năm qua ngươi ở Âm Giới sống thế nào?" Thẩm Hạo hỏi.

Áo Cổ lắc đầu: "Không tốt lắm, Âm Giới quá lớn, các loại quỷ quái mạnh mẽ xuất hiện không ngừng, sống ở đây rất gian nan!" "Nếu

không, ta cũng sẽ không ở đây hơn một nghìn năm mà mới có tu vi Hóa Thần!" Ô Thiền cũng nói: "Không sai, một thế giới lớn như Âm Giới, người có xuất thân thấp kém muốn vươn lên là quá khó." "Cũng là do chúng ta mỗi người đều có cơ duyên, hoặc xuất thân bất phàm, nếu không cũng rất khó trưởng thành đến ngày hôm nay!" Mỗi một thế giới, sau một thời gian dài phát triển, đã sớm hình thành nên một trật tự cố định.

Từng tầng lớp giai cấp được hình thành, bọn họ đều kết thành đoàn thể để bảo vệ lợi ích của giai cấp mình.

Nếu có người từ tầng lớp dưới cùng trỗi dậy, tất nhiên sẽ xâm phạm đến lợi ích của họ.

Vì vậy, thế giới có truyền thừa càng lâu đời, tu luyện giả ở tầng lớp dưới cùng muốn vươn lên lại càng gian nan.

Cho đến cuối cùng, giai cấp hoàn toàn cố định, con đường phía trước của tu luyện giả tầng lớp dưới hoàn toàn bị chặt đứt.

Thiên hạ bị tầng lớp thượng lưu nắm giữ vững chắc.

Dù cho có xuất hiện cái gọi là tán tu, cũng chẳng qua chỉ là những người bị tầng lớp trên cố ý để lọt ra ngoài.

Những tán tu này cũng biến thành tài nguyên, để cho tầng lớp thượng lưu thu hoạch hết lứa này đến lứa khác, giống như rau hẹ, được cố ý vun trồng, từng đợt từng đợt, nối tiếp không ngừng.

Mà một thế giới như vậy đã gần như biến dạng, cuối cùng chỉ có thể đón nhận sự hủy diệt.

Tuy nhiên, một đại thế giới như Âm giới, đã trải qua không biết bao nhiêu sự kiện xa xưa, tự nhiên cũng có những kẻ mạnh mẽ nhìn xa trông rộng, tạo ra một trật tự tương đối tốt đẹp, hình thành nên cục diện như ngày nay, và mọi người cũng đang cùng nhau duy trì nó.

Hơn nữa, phía trên còn có Thiên đình, Địa phủ giám quản và duy trì, do đó mọi chuyện cũng coi như ổn thỏa.

Thẩm Hạo lên tiếng: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, loại chuyện này cũng không phải việc chúng ta nên suy nghĩ." "Áo Cổ, thế nào, có muốn ở lại giúp tôi quản lý nơi này không?" "Bí cảnh này là một bảo địa tu hành cực phẩm đấy nhé ~" Áo Cổ chỉ do dự một chút rồi lập tức đồng ý.

Chuyện tốt như vậy, làm gì có lý do để từ chối. "Được thôi, Áo Cổ ở đây cảm tạ sự coi trọng của ngài, Thẩm Hạo, tôi đồng ý ~" Áo Cổ cúi đầu, nhìn về phía Thẩm Hạo, nhận lời.

Thấy Áo Cổ đồng ý, Thẩm Hạo rất vui mừng. "Ha ha ha ~, tốt!" "Áo Cổ, mấy người chúng ta dù sao cũng là người sống, chủ yếu vẫn hoạt động ở dương thế, không thể ở lại Âm giới quá lâu được.

Vì vậy, sau này, bí cảnh này xin nhờ cô trông coi cẩn thận." "Cũng mong đợi cô, tu vi sẽ tiến thêm một bước!" Nói rồi, Thẩm Hạo cầm lấy lon Coca trong tay, cụng ly với Áo Cổ.

Sau khi ăn no uống đủ, ba người Ô Thiền tạm thời ở lại trong tòa nhà lớn để tu luyện một phen.

Còn Thẩm Hạo thì dẫn Áo Cổ đến tòa nhà nhỏ năm tầng bên cạnh, đưa cô đến trước hạt nhân bí cảnh.

Thẩm Hạo đã hoàn toàn nắm giữ hạt nhân bí cảnh này, nhưng bên dưới vẫn có thể thêm vào một quản trị viên với quyền hạn cấp hai.

Thế là, Thẩm Hạo liền trao suất này cho Áo Cổ.

Dù sao thì ở Âm giới, Thẩm Hạo cũng chẳng có người quen nào khác.

Hơn nữa, Áo Cổ lại là một mỹ nhân xinh đẹp, điều này càng phù hợp với tiêu chuẩn của hắn.

Sau khi thêm quyền hạn cho cô, Áo Cổ dễ dàng luyện hóa phần quyền hạn của mình trên hạt nhân bí cảnh.

Ngay lập tức, cô cảm nhận được quyền hạn của mình đối với bí cảnh này, cũng như quyền hạn cao cấp hơn của Thẩm Hạo ở trên mình.

Điều này giống như quyền root và quyền admin trong hệ điều hành máy tính.

Thẩm Hạo nắm giữ quyền root, còn Áo Cổ nắm giữ quyền quản trị viên admin cấp một.

Áo Cổ có quyền quản lý phần lớn mọi thứ trong bí cảnh.

Còn một số thứ khác, Áo Cổ chỉ có quyền sử dụng mà không có quyền sửa đổi.

Thẩm Hạo đã quy hoạch tất cả các quyền hạn, Áo Cổ chỉ cần dựa theo đó mà quản lý là được. "Thẩm Hạo, tôi đã luyện hóa xong rồi ~" Áo Cổ cười dịu dàng nhìn Thẩm Hạo nói. "Ừm, tốt, sau này, bí cảnh này trông cậy vào cô nhé ~" "Để tôi nói cho cô nghe về những việc trong bí cảnh này." Tiếp đó, Thẩm Hạo dẫn Áo Cổ đi dạo một vòng khắp bí cảnh, mỗi một nơi quan trọng đều đưa cô đến xem tận mắt.

Đặc biệt là lò thiêu và mật thất dưới lòng đất.

Trong lò thiêu đang nuôi dưỡng nụ hoa hỏa chủng Cửu U Minh Hỏa, còn mật thất dưới lòng đất thì có mạch khoáng Âm Minh Kim Thiết.

Hơn nữa, Thẩm Hạo còn nói cho Áo Cổ biết về việc tinh luyện U Minh Tinh Kim và U Minh Thiết Tinh, dặn cô chú ý tình hình tinh luyện trong lò, sau khi tinh luyện xong thì thu thập lại, đợi hắn có thời gian sẽ qua lấy.

Còn về lối vào Âm Dương, đợi lúc rời đi sẽ cùng đưa cô qua xem,

tiện thể cùng về dương thế ở vài ngày.

Nhìn thấy nơi này lại có những tài nguyên hiếm có như Cửu U Minh Hỏa và U Minh Tinh Kim, Áo Cổ gần như không thể tin nổi. "Thẩm Hạo, chuyện quan trọng như vậy, anh cứ thế nói cho tôi biết sao?" "Nhưng chúng ta rõ ràng chưa thân thiết đến mức đó mà ~" Áo Cổ nhìn Thẩm Hạo, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, vui mừng, nghi hoặc, dịu dàng và mong đợi.

Lại là một biểu đồ cảm xúc phức tạp!

Thẩm Hạo xua tay: "Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng ~" "Tuy chúng ta quen biết chưa lâu, nhưng tôi có thể nhìn ra, cô là một cô nương tốt, lòng dạ cũng rất lương thiện." "Công đức trên người cô không phải là giả." "Tôi tin cô sẽ giúp tôi quản lý tốt nơi này!" Thẩm Hạo nhìn Áo Cổ, ánh mắt đầy chân thành.

Áo Cổ vô cùng cảm động.

Tuy nhiên, cô tự thấy rằng chỉ với mối quan hệ hiện tại, vẫn chưa đủ để Thẩm Hạo tin tưởng mình đến vậy.

Thế là, Áo Cổ quyết định chủ động kéo gần quan hệ giữa hai người, như vậy, chính cô mới có thể yên lòng.

Chương 459

Bằng không trong lòng cô sẽ bất an.

Áo Cổ ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạo: "Thẩm Hạo, cảm ơn sự tin tưởng của anh dành cho tôi." "Nhưng với quan hệ hiện tại của chúng ta, vẫn chưa xứng với sự tin tưởng này." "Hay là..." "Áo Cổ nguyện lấy bản thân làm vật thế chấp, giao cho anh.

Bằng không, chính tôi cũng không yên tâm, sự tin tưởng của anh quá nặng nề!" "Áo Cổ chỉ là thân bồ liễu, nếu Hạo ca không chê, xin hãy nhận lấy." Áo Cổ có vẻ hơi e thẹn, trực tiếp ôm lấy eo Thẩm Hạo, nép vào lòng hắn. "Chỉ là, Áo Cổ hiện tại là thân âm thi, chỉ sợ anh ghét bỏ, không coi trọng..." Thẩm Hạo thuận thế ôm Áo Cổ vào lòng, không hề để ý. "Áo Cổ à, em nghĩ nhiều quá rồi, sao ta lại có thể ghét bỏ em chứ?" "Thân thể của em, hiện tại đã được rèn luyện rất hoàn mỹ rồi mà ~" Áo Cổ thấy Thẩm Hạo không chút ghét bỏ, trong lòng càng thêm cảm động, cũng càng cảm thấy quyết định của mình rất đúng đắn.

Chỉ có mối quan hệ như vậy mới có thể khiến cô đường hoàng chấp nhận món quà này. "Hạo ca, vậy... sau này, chàng chính là phu quân của Áo Cổ ~" Áo Cổ cúi đầu, tựa vào lòng Thẩm Hạo nói. "Phu quân, Áo Cổ chết sớm, vẫn còn là xử nữ ~, xin phu quân thương tiếc ~" Trong Âm giới, âm dương đảo ngược, mọi giác quan của Áo Cổ đều không khác gì người thường, những gì nên có đều không thiếu thứ gì.

Thẩm Hạo gật đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Áo Cổ.

Sau đó, hắn lấy ra một chiếc giường lớn từ trong nhẫn, định bụng làm việc ngay tại chỗ.

Hắn cũng truyền cả Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp qua.

Sau đó, Thẩm Hạo thành công mở khóa thành tựu: Kỵ Sĩ Vong Linh!

Khi ra khỏi tòa nhà nhỏ chứa hạt nhân bí cảnh, đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Cả người Áo Cổ cũng đã hoàn thành lột xác.

Từ thiếu nữ nâng cấp thành thiếu phụ.

Cả người toát ra một vẻ quyến rũ, trưởng thành.

Ánh mắt nhìn Thẩm Hạo cũng thêm một tia tình ý.

Dáng đi cũng hơi có chút không hài hòa.

Càn Khôn Âm Dương Điều Hòa Đại Pháp chủ yếu là điều hòa âm dương, mượn lực âm dương giao hòa để nâng cao tu vi của cả hai bên.

Nam là dương, nữ là âm.

Lần song tu này, sự đối lập âm dương càng rõ rệt hơn.

Nữ phương Áo Cổ lại là thân âm thi, là tà thần.

Nam phương Thẩm Hạo thân mang Thái Dương Chân Hỏa, là thuần dương chi thần.

Hiệu quả của việc âm dương giao hòa càng tăng lên gấp mấy lần.

Tu vi Hóa Thần vốn đang trì trệ của Áo Cổ liên tục đột phá, một hơi được đẩy lên cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ.

Đặc biệt là nguyên thần của cô.

Sau khi tu luyện phiên bản Vạn Tà Thăng Tiên Chi Pháp đã được Thẩm Hạo cải tiến, tà thần của cô hiện tại cũng đã trưởng thành đến

chín trượng tám, cố gắng thêm chút nữa là có thể đạt đến cực hạn đỉnh cấp chín trượng chín.

Nguyên thần vạn tà của cô, sau khi giao hòa với dương thần của Thẩm Hạo, thậm chí còn có xu thế âm cực sinh dương.

Mà thân thể của cô, sau khi được dương khí cọ rửa, cũng lên thêm một tầng lầu.

Thẩm Hạo đưa Áo Cổ đến trước lò bát quái trong phòng thiêu.

Hắn tự tay luyện chế cho cô một bộ pháp bảo, trang bị vũ trang từ đầu đến chân cho cô.

Nếu không phải thời gian không đủ, hắn có thể trực tiếp làm ra một bộ linh khí.

Đợi sau khi trở về sẽ luyện lại một bộ khác, đến lúc đó sẽ đổi cho cô.

Đồng thời, Thẩm Hạo còn lấy ra một hạt hỏa chủng Cửu U Minh Hỏa, giao cho cô luyện hóa.

Cửu U Minh Hỏa này cũng rất hợp với Áo Cổ.

Cô nhanh chóng luyện hóa nó, hơn nữa còn có thể dễ dàng điều khiển như chỉ tay sai khiến.

Ở Âm giới, số lượng âm hồn quỷ quái vô cùng lớn.

Thẩm Hạo bỗng nghĩ đến một món quỷ đạo pháp bảo cực kỳ mạnh mẽ.

Danh tiếng của nó thậm chí lan truyền khắp chư thiên, chính là Nhân Hoàng Phiên lừng lẫy danh tiếng.

Trong đầu Thẩm Hạo bất giác tưởng tượng ra một cảnh tượng: Một người hỏi: "Đạo hữu, Nhân Hoàng Phiên của ngươi sao lại bốc khói đen thế?" Người kia phản bác: "Nói bậy, đây là hồng mông tử

khí, Nhân Hoàng Phiên thừa hưởng khí vận đất trời, quá nồng đậm, bị nén lại nên mới có vẻ đen thôi ~" "Đạo hữu nếu đã tò mò như vậy, hay là mời vào Nhân Hoàng Phiên của ta làm khách một phen, tìm hiểu sâu hơn một chút?" Người nọ ra sức lắc đầu: "Thôi thôi!" Thẩm Hạo lắc đầu, xua đi cảnh tượng đó ra khỏi đầu. "Áo Cổ, bây giờ, vi phu sẽ luyện cho em một pháp bảo mạnh mẽ, rất hợp với em." "Phu quân, là pháp bảo gì vậy?" Áo Cổ hỏi.

Thẩm Hạo cười bí ẩn, thốt ra ba chữ: "Nhân Hoàng Phiên!" "Em cứ chờ xem!" "Những tấm da người để lại trước đây, cũng coi như có chút tác dụng rồi!" Thẩm Hạo lấy ra khối U Minh Tinh Kim đã tinh luyện từ trước, lấy xuống một khối lớn.

Hắn ném lại vào trong lò bát quái, dùng lửa văn võ tôi luyện, nung chảy lại U Minh Tinh Kim, không ngừng rót vào khí tức Cửu U Âm Minh để rèn luyện.

Cả khối kim loại nhanh chóng tan chảy thành một vũng kim dịch, sau đó dần dần biến thành màu vàng đen.

Tiếp đó, nó được Thẩm Hạo đúc thành một cây cán dài hình chữ thập.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lấy một vò nước sông Minh Hà từ bên ngoài bí cảnh, dùng để tôi nguội cây cán dài này. "Xèo ~" Cùng với tiếng vang, một làn sương trắng bốc lên cuồn cuộn.

Cây cán dài được làm nguội và định hình, trở nên vô cùng cứng rắn.

Tiếp theo là làm mặt phướn.

Thẩm Hạo trực tiếp lấy ra những tấm da người Gada đã để lại từ trước, dùng Cửu U Minh Hỏa tôi luyện, không ngừng tinh luyện và thu nhỏ chúng lại.

Mấy trăm vạn tấm da người, sau mấy ngày luyện hóa, đã được luyện thành một thể, hóa thành một mặt phướn hình chữ nhật.

Sau khi được Cửu U Minh Hỏa tôi luyện, mặt phướn đen kịt, tỏa ra ánh sáng đỏ sẫm, tím u tối, giống như ngọn lửa u minh vĩnh viễn không tắt trong vực sâu âm minh.

Trên mặt phướn, dường như có tiếng gào thét không cam lòng và tiếng rống giận dữ của vạn ngàn vong hồn.

Đây đều là sức mạnh do tàn hồn trong mấy trăm vạn tấm da người cống hiến, được Thẩm Hạo hợp nhất lại, hiện ra trên mặt phướn.

Hai bộ phận chính của Nhân Hoàng Phiên đã hoàn thành, tiếp theo chỉ cần kết hợp chúng lại với nhau là được.

Thẩm Hạo nhấc mặt phướn lên, treo lên cây cán dài hình chữ thập, dùng sợi dây nhỏ luyện từ da người buộc chặt, hợp thành một thể.

Nhân Hoàng Phiên sơ bộ hoàn thành.

Tiếp theo, còn phải khắc cấm chế, trận pháp, phù văn, để nó thực sự lột xác thành một pháp bảo mạnh mẽ, hơn nữa còn có khả năng trưởng thành vô hạn.

Thẩm Hạo toàn tâm toàn ý chìm vào việc khắc họa phù văn và cấm chế.

Lại qua ba ngày, cuối cùng cũng hoàn thành!

Cả cây Nhân Hoàng Phiên tỏa ra tử khí sâu thẳm.

Trên mặt phướn, hoa văn phức tạp, mỗi một đường nét đều ẩn chứa sự bí ẩn và sức mạnh vô cùng.

Cán phướn được rèn từ U Minh Tinh Kim, lạnh lẽo nặng nề, phảng phất như một lỗ đen, nuốt chửng mọi ánh sáng và hơi ấm.

Trên thân phướn còn có mấy con quỷ diện nhe nanh múa vuốt quấn quanh nhau, dường như đang kể lể nỗi đau khổ vô tận và oán hận méo mó.

Những phù văn vân triện thiên thư kỳ dị hiện ra trên thân phướn, lúc ẩn lúc hiện, tỏa ra khí tức thần bí.

Nhân Hoàng Phiên!

Thành!

Chương 460

"Áo Cổ, nhận phướn!" Thẩm Hạo tung Nhân Hoàng Phiên về phía Áo Cổ.

Áo Cổ nghe vậy, nhận lấy cây phướn dài, trong khoảnh khắc đã luyện hóa. "Oa ~, lợi hại quá!" Sau khi luyện hóa, Áo Cổ cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu rõ về Nhân Hoàng Phiên.

Nó lại có thể dung nạp âm hồn, số lượng càng nhiều, càng mạnh mẽ, thì uy lực của Nhân Hoàng Phiên càng cường hãn!

Hơn nữa, phẩm cấp của pháp bảo Nhân Hoàng Phiên còn tăng lên theo chất lượng và số lượng của âm hồn.

Thực sự là quá mạnh.

Khẽ phất một cái, lá cờ bay phần phật, tử khí lượn lờ, khiến người ta vừa nhìn đã biết không đơn giản. "Mạnh quá!" Áo Cổ không ngừng thốt lên cảm thán.

Pháp bảo này ở Âm giới quả thực quá thích hợp!

Như cá gặp nước vậy!

Âm hồn ở đâu có thể nhiều hơn Âm giới được chứ?

Quá sức phù hợp!

Thu Nhân Hoàng Phiên vào trong đan điền để nuôi dưỡng, Áo Cổ lại nhào vào lòng Thẩm Hạo.

Hai người ở ngay bên cạnh lò bát quái, không biết xấu hổ, gây ra động tĩnh có chút lớn ~ Mấy giờ sau, hai người bước ra, bước chân của Áo Cổ có vẻ hơi lảo đảo.

Tiếp đó, Thẩm Hạo thả nữ quỷ Liễu Diệp Thanh ra, gieo cấm chế

vào người cô ta, để cô ta ở lại đây phục thị Áo Cổ.

Liễu Diệp Thanh chỉ có thể nhận mệnh, nhưng cũng thở phào một hơi, tuy mạng nhỏ bị người ta khống chế, nhưng ít nhất không chết.

Không như Mã gia, bây giờ e là đã tro tàn khói bay rồi ~ Cô ta vẫn còn thấy may mắn.

Đã ở Âm giới một tuần rồi, cũng nên ra ngoài thôi.

Thẩm Hạo để lại một phân thân pháp lực mạnh mẽ, rồi dẫn theo bốn người Áo Cổ, Ô Thiền, Tiểu Cửu và Điền Mộ Tình, ngược dòng đi lên, quay trở lại tòa nhà ở lối vào Âm Dương.

Tòa nhà này, từ cửa sau có thể mở ra lối vào Âm Dương, còn khi không mở thì nó chỉ là một tòa nhà âm trạch bình thường.

Thẩm Hạo thi pháp, mở ra thông đạo Âm Dương trên cửa, năm người cùng nhau đi qua, tiến vào dương thế.

Nguyên thần của mấy người Thẩm Hạo quay về vị trí, tỉnh lại.

Còn Áo Cổ thì trực tiếp đi xuyên qua.

Chỉ có điều, cả người cô mất đi sinh khí, sắc mặt tái nhợt, không có khí tức của người sống.

Mấy người đứng dậy, Thẩm Hạo thu hồi trận pháp.

Sau đó, hắn bố trí một bộ ẩn nặc trận pháp xung quanh toàn bộ khu nhà Lân Chung Điện, lại đem khu nhà Lân Chung Điện trong thiên khanh này ẩn giấu đi.

Tiếp đó, hắn lại phong bế lối vào bí mật ra vào thiên khanh, để tránh sau này lại có người xông vào.

Chỉ để lại một cửa hang thiên khanh phía trên thông với thế giới bên ngoài.

Sau khi Thẩm Hạo ẩn giấu Lân Chung Điện, dù có từ cửa hang thiên khanh đi xuống, cũng chỉ có thể nhìn thấy một vùng cỏ dại, bụi rậm và đá lởm chởm, sẽ không bị ai phát hiện ra tòa nhà lớn này.

Thẩm Hạo dẫn mấy người từ cửa hang thiên khanh ẩn thân hình, bay ra ngoài.

Thần thức tỏa ra, bao trùm bốn phía, rất nhanh đã tìm thấy con hồ ly già đang trốn ở gần miếu Hồ Tam Thái Gia lúc trước.

Trong tay nó đang xách một cái túi vải, bên trong còn có một vật nhỏ đang không ngừng giãy giụa.

Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mấy cô gái xuất hiện ngay trước mặt con hồ ly già.

Con hồ ly già bị dọa nhảy dựng lên tại chỗ, cái túi trong tay suýt nữa rơi xuống đất. "Ôi, Thượng thần, ngài đến rồi ~" "Ai hì hì, tiểu lão đã chờ đợi đã lâu ~" Con hồ ly già cười nịnh nọt, cung kính nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cũng không nói nhiều, lấy ra trái tim của nó. "Phập phồng phập phồng ~" Trái tim lơ lửng trong lòng bàn tay Thẩm Hạo, không ngừng đập, âm thanh này lọt vào tai con hồ ly già lại vang như sấm sét.

Từ trên đó, nó cảm nhận được khí tức của chính mình, đây chính là trái tim đã mất mấy chục năm của nó! "A ha ha ~, trái tim của ta ~" "Cuối cùng cũng tìm lại được rồi!" Con hồ ly già kích động đến mức suýt nữa bật khóc.

Để không tỏ ra xấu xí trước mặt Thượng thần, nó cố gắng kiềm chế cảm xúc, nén nước mắt vào trong. "Thượng thần, ngài xem, đây là lễ mọn mà tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho ngài ~, mong ngài đừng chê." "Tiểu lão chỉ là một con hồ ly núi hoang, không lấy ra được lễ vật quá

quý giá, chỉ mong ngài vui lòng nhận cho ~" Nói rồi, con hồ ly già hai tay dâng cái túi lên trước mặt Thẩm Hạo.

Thần thức quét qua, Thẩm Hạo liền biết bên trong là gì.

Hóa ra là một con búp bê nhân sâm sắp thành tinh!

Thân thể của nó cũng dài hơn một mét, dược lực bên trong vô cùng mạnh mẽ.

Ở cả vùng Đông Bắc, cũng thuộc loại đồ cực kỳ hiếm thấy!

Con hồ ly già này quả thật cũng có chút gia sản, thứ này mà cũng kiếm được?

Thẩm Hạo gật đầu, không khách sáo, trực tiếp nhận lấy: "Được, nếu đã là tấm lòng của ngươi, vậy ta nhận ~" "Đây là trái tim của ngươi, trả lại cho ngươi đi ~" Con hồ ly già vội vàng gật đầu, miệng không ngừng nói lời cảm tạ, sự kích động hiện rõ trên mặt. "Đa tạ Thượng thần, đa tạ Thượng thần ~" "Sau này nếu Thượng thần có rảnh lại đến Đông Bắc, nhất định phải báo cho tiểu lão một tiếng, để tiểu lão làm tròn nghĩa vụ chủ nhà, chiêu đãi mấy vị thật tốt ~" "Ừm, không tệ ~" Thẩm Hạo rất hài lòng.

Thế là hắn búng ngón tay một cái, một hạt hỏa chủng Ám Nhật nhỏ xíu rơi xuống trước mặt con hồ ly già, nó vội vàng hai tay nâng lấy. "Hạt hỏa chủng Ám Nhật Chân Hỏa này, ngươi đem đi luyện hóa đi, đối với việc tu hành của ngươi có lợi rất lớn!" "Coi như là quà đáp lễ của ta!" "Sau này nhớ tu luyện cho tốt, không được làm xằng làm bậy!" Con hồ ly già vội vàng gật đầu: "Vâng!

Vâng!

Tiểu lão xin ghi nhớ ~" Sau đó, Thẩm Hạo không nói nhiều nữa, trực tiếp dẫn mấy cô gái rời đi.

Tiếp đó, Thẩm Hạo truyền tin cho Doãn Thanh Sương, hỏi thăm

tình hình của mấy cô.

Rất nhanh đã biết họ đã trở về Trùng Cốc.

Thế là Thẩm Hạo nói với mấy cô gái bên cạnh: "Sương Nhi và mọi người đã về Trùng Cốc, chúng ta cũng trực tiếp về thôi." Thẩm Hạo trực tiếp khởi động độn quang, bao bọc lấy mấy cô gái bên cạnh, lập tức bay về hướng Trùng Cốc.

Đối với ánh sáng mặt trời bên ngoài, Áo Cổ vẫn còn hơi không quen.

Tuy không có tổn hại gì, nhưng về mặt cảm quan lại không thích ánh nắng.

Sau vài giây, Thẩm Hạo đã trở lại ngoại vi Trùng Cốc.

Hạ độn quang xuống, mọi người đáp đất.

Đi xuyên qua biển hoa trước cốc.

Áo Cổ trong mắt đầy hoài niệm. "Biển hoa đẹp quá, ta đã hơn một ngàn năm chưa được nhìn thấy cảnh đẹp như vậy!" "Trong Âm giới, đâu đâu cũng là một mảnh tịch mịch, không chút sức sống!" "Nghe nói chỉ có ở bờ sông Vong Xuyên gần Hoàng Tuyền Lộ mới có một biển hoa bỉ ngạn, tiếc là cũng không có duyên được thấy!" "Có thể một lần nữa nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp và tràn đầy sức sống như vậy, thật sự là quá tốt rồi!" "Cảm ơn chàng, Hạo ca ~" Trên khuôn mặt trắng nhợt mà kiều diễm của Áo Cổ tràn đầy vẻ cảm kích!

Thẩm Hạo ôm Áo Cổ vào lòng, an ủi một hồi.

Thân thể Áo Cổ không có nhiệt độ, chỉ có một mảnh lạnh băng, cảm giác này giống như ôm một tảng băng, vô cùng kỳ diệu.

Có Áo Cổ, mùa hè cũng không cần bật điều hòa. "Áo Cổ, sau này nếu muốn, cứ tùy thời ra ngoài xem, dù sao có lối vào Âm Dương ở

đó, đi lại rất tiện lợi." Áo Cổ gật đầu.

Sau đó, theo lệ cũ, Thẩm Hạo dẫn mọi người đến trước chín ngôi miếu thắp hương tế bái.

Sau đó, men theo con đường đá phiến, đi một mạch đến trước Long Đàm.

Chương 461

Nhìn vầng hào quang rồng nước lộng lẫy đa sắc trên bầu trời, Áo Cổ trong lòng vô cùng chấn động.

Sương mù hào quang rồng dưới ánh mặt trời khúc xạ thành cầu vồng bảy sắc, rực rỡ lộng lẫy, giống như tiên cảnh thiên cung trong truyền thuyết.

Hơn nữa, linh khí trong cốc cực kỳ nồng đậm.

Bây giờ những vầng hào quang rồng này đều là linh vụ do linh khí ngưng kết thành, khác xa với sương nước thông thường.

Cảm nhận được linh khí nồng đậm trong Trùng Cốc này, rõ ràng đây là một bảo địa tu luyện cực phẩm. "Phu quân, đây là đạo trường tu luyện của chàng sao?" Áo Cổ hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Em nói vậy cũng không sai, nơi này phương viên mấy trăm dặm đều là phạm vi của Trùng Cốc, đều đã bị ta bố trí đại trận bao phủ, là địa bàn của ta!" "Sau này, em có thể tùy thời đến đây nghỉ ngơi, vui chơi." Áo Cổ ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng vâng ~" Thẩm Hạo trực tiếp truyền pháp cấm của trận pháp ra vào Trùng Cốc cho Áo Cổ, sau này muốn qua thì có thể tùy thời đi vào.

Trong Trùng Cốc, mấy người Doãn Thanh Sương cũng cảm nhận được Thẩm Hạo trở về, lần lượt từ trong phòng đi ra. "Chồng ơi, anh về rồi à?" Mấy cô gái đều vui vẻ ra đón. "Ủa?

Vị mỹ nữ này là ai vậy?" Hoắc Uyển Nhi nhìn về phía Áo Cổ.

Chưa đợi Thẩm Hạo giới thiệu, Ô Thiền đã lên tiếng trước. "Uyển Nhi, Ngọc Đình, Sương Nhi, lại đây, tỷ giới thiệu cho các em, vị này là Áo Cổ." "Sau này, cô ấy cũng là một thành viên trong đoàn chị em

chúng ta." Ba cô gái nghe vậy có chút kinh ngạc.

Không ngờ đi ra ngoài một chuyến lại có thêm một chị em nữa.

Hoắc Uyển Nhi có chút ghen tuông nói: "Hạo ca, chúc mừng anh nhé, đoàn mỹ nữ hậu cung lại thêm một người rồi ~" Thấy Hoắc Uyển Nhi ghen, Thẩm Hạo vội vàng kéo cô lại ôm lấy: "Uyển Nhi, ghen à?" "Sau này chắc sẽ không có người mới nữa đâu, được rồi, đừng ghen nữa, lát nữa ta sẽ ở bên em thật tốt, được không nào ~" Hoắc Uyển Nhi nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi: "A?

Chỉ có một mình em thôi à?

Thế không được!

Anh không tự lượng sức mình sao?" "Vậy phải làm sao đây?" Thẩm Hạo hỏi. "Hừ ~, đừng đắc ý, em sẽ gọi các chị em đến cùng ~" Ánh mắt Thẩm Hạo lóe lên một tia bất ngờ và hưng phấn, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ ~ Hắn liên tục gật đầu đồng ý: "Được ~, được ~, đều nghe em hết ~" Bên phía Ô Thiền cũng đã sắp xếp xong phòng cho Áo Cổ.

Buổi tối, Thẩm Hạo đặc biệt tổ chức một bữa tiệc chào mừng cho Áo Cổ.

Mấy cô gái cũng cùng nhau tiếp đãi vị tỷ muội mới này.

Áo Cổ cảm thấy có chút được yêu thương mà sợ hãi.

Chẳng mấy chốc, mấy cô gái còn lại cũng đều biết thân phận thật sự của Áo Cổ.

Hóa ra lại là Nữ thần Shaman của ngàn năm trước, nắm giữ thần khí mạnh mẽ như hoa bỉ ngạn.

Chỉ là hồng nhan bạc mệnh.

Khoảng thời gian trước, họ đã kết bạn trong mộ của Áo Cổ.

Không ngờ, duyên phận đưa đẩy, lại gặp nhau trong Âm giới, hơn nữa còn đến với nhau.

Duyên phận này thật sự quá kỳ diệu!

Hai người cách biệt âm dương mà cũng có thể đến được với nhau.

Trong bữa tiệc lửa trại, mọi người tràn ngập niềm vui, Áo Cổ cũng được trải nghiệm sự tốt đẹp của cuộc sống hiện đại.

So với cuộc sống trên thảo nguyên năm đó, không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Bây giờ một người bình thường, ở nhiều phương diện, còn sống tốt hơn quý tộc ngày xưa.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, ba người Doãn Thanh Sương lại lén lút tụ tập lại với nhau, lớn tiếng bàn mưu tính chuyện gì đó.

Sau đó thì bị Thẩm Hạo bắt quả tang.

Nhưng họ lại rất cứng miệng, ưỡn cổ không thừa nhận, cũng có một niềm vui riêng.

Sau khi đưa Áo Cổ về phòng của mình, Thẩm Hạo liền đi thẳng đến chỗ ba người Doãn Thanh Sương.

Đã nói là chị em họ phải cùng nhau, vậy thì tự nhiên không thể thiếu một ai.

Theo hồi ức của ba người trong cuộc, tình hình cụ thể như sau: ... ...

Đêm đó, có không ít người không ngủ.

Dù sao thì động tĩnh cũng hơi lớn.

Kinh động cả một số người bên ngoài.

Họ đều lén lút thả thần thức ra, dò xét vào trong phòng để quan sát.

Ui ~, không nỡ nhìn thẳng a ~ Thẩm Hạo đương nhiên đã sớm phát hiện mấy người lén lút bên ngoài, nhưng không vạch trần.

Phảng phất như không hề hay biết, hoàn toàn không biết gì.

Ngược lại, ba người Sương Nhi, tu vi mới Kim Đan, quá thấp, phải để họ tu luyện cho tốt lên! ... .

Trăng lặn mặt trời mọc, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Thẩm Hạo thoát ra khỏi ôn nhu hương.

Sau một đêm tu luyện, tu vi của ba cô gái lại có bước tiến không nhỏ, rất nhanh cũng có thể kết anh.

Ra khỏi phòng, Thẩm Hạo lại thấy ba người lén lút đêm qua đang ngồi trên ghế sofa trước đại điện, ánh mắt tò mò đánh giá mình. "Ba vị phu nhân, đang nhìn gì vậy?" Thẩm Hạo đi tới hỏi.

Ô Thiền ánh mắt tinh nghịch nói: "A a ~, phu quân, chàng cũng giỏi đấy ~" "Hì hì, các nàng chẳng phải cũng vậy sao?" "Sao, các nàng cũng muốn trải nghiệm một phen à?" Điền Mộ Tình hừ nhẹ một tiếng: "Hừ ~, trong đầu anh không phải toàn là mấy thứ đen tối đấy chứ?

Cẩn thận bị nhốt vào phòng tối đấy!

Phì ~" Tiểu Cửu lại cười hì hì: "Hi hi, Hạo ca ca, người ta thì không ngại đâu, chỉ sợ Đại thần Hà Giải không đồng ý, ném chàng vào phòng tối thôi đó ~" Thẩm Hạo nhướng mày, cười nói: "Vẫn là Tiểu Cửu hiểu cho vi phu ~" "Thiền nhi, còn nàng thì sao?" Ô Thiền nhếch mép, cười quyến rũ: "Tới thì tới thôi, chỉ cần chàng không sợ Đại thần Hà Giải, chúng ta sợ gì chứ?" Thẩm Hạo trong lòng hoa nở rộ: "Vậy tốt quá ~, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay thế nào?" Ô Thiền cười mê hoặc: "Lạc lạc lạc ~, được thôi ~, vậy chàng cứ chờ đi, chỉ cần chàng không sợ Thẩm Hách tát chàng tám trăm lần là được ~" Nói xong, cô kéo tay hai cô em gái, quay đầu bỏ đi, không thèm để ý

đến Thẩm Hạo nữa.

Trêu chọc xong, Thẩm Hạo mặt đầy ý cười, đến chỗ phân thân Thao Thiết, ném một đống dược liệu trong tay cho nó.

Phân thân không khỏi than thở một tiếng: "A ~, còn để cho người ta sống không ~, bản thể, ngươi lại đến rồi ~" "Lại nhiều đồ như vậy, phải luyện đến năm nào tháng nào đây ~" "Ngươi thật không phải người mà, bản thân thì ngày ngày hưởng thụ, lại để cho phân thân chúng ta làm trâu làm ngựa cho ngươi, đúng là trâu ngựa thật!" "Hì hì, tính toán nhiều thế làm gì, ngươi và ta vốn là một thể mà, ngươi làm việc chẳng phải là ta làm việc sao?

Ta hưởng thụ, chẳng phải cũng là ngươi hưởng thụ sao ~, phân biệt rõ ràng thế làm gì?

Đều như nhau cả mà ~~" Thẩm Hạo nhướng mày cười nói. "Hừ ~" Phân thân Thao Thiết mặt mày đau khổ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến bản thể nữa.

Thẩm Hạo cười cười, trực tiếp rời đi.

Sau đó, hắn tìm một phòng tu luyện trống, đi vào bắt đầu tu luyện.

Tu luyện là chuyện lâu dài, phải tích lũy từng ngày, tóm lại, tu luyện nhiều là không sai.

Hắn có được thực lực như ngày hôm nay, chính là nhờ vào sự cần cù không ngừng nghỉ!

Cửu Chuyển Nguyên Công, khởi động!

Chương 462

Toàn bộ các thế giới thụ không ngừng cung cấp nguyên khí, Thẩm Hạo tiến bộ thần tốc.

Nguyên thần không ngừng ngưng luyện, kích phát ra thuần dương chi hỏa, đi sâu vào tôi luyện nguyên thần.

Đạo luyện thần hoàn hư chính nằm ở chữ luyện này.

Một trong Thượng Động Bát Tiên là Chung Ly Quyền từng giảng giải cho Lữ Tổ về sự ảo diệu của luyện thần hoàn hư và luyện hư hợp đạo.

Khi nguyên thần tu đến âm tận dương thuần, bảo vệ nguyên linh, ngàn vạn lần tôi luyện, quên đi như thái hư, dùng thuần dương chi hỏa để luyện nó.

Hình hài xương thịt cùng nó hóa đi, hình thần lại hợp hai làm một, thì luyện thần hoàn hư công thành, bước vào cảnh giới luyện hư hợp đạo.

Luyện đi luyện lại, luyện thần hoàn hư, dương thần trăm lần luyện trăm lần linh, luyện đến dương thần tuệ quang sinh thần hỏa, quán thông trăm khiếu trong cơ thể, dương diễm bốc lên, thấu chân thấu đỉnh, luyện hóa cơ thể vào trong dương thần, khiến thần quang phổ chiếu.

Một ngày trôi qua, Thẩm Hạo tiến bộ vượt bậc.

Khoảng cách đến luyện hư cực cảnh đã không còn xa.

Chuyển thứ nhất của Cửu Chuyển Nguyên Công cũng đã gần đến hồi kết.

Kim ô lặn về tây, đã là hoàng hôn.

Khi trời tối hẳn, Thẩm Hạo thu công.

Buổi tối còn có một màn kịch hay, không thể bỏ lỡ.

Trở về phòng.

Lúc này ba người Ô Thiền đều đã làm xong mọi công tác chuẩn bị.

Ba người mang ba phong cách khác nhau.

Ô Thiền trong trang phục xà linh hoa lệ, khí chất nữ vương toàn khai.

Điền Mộ Tình hóa thân thành nữ thần nhân gian, thần thái lại một lần nữa tỏa sáng.

Tiểu Cửu lại là một vẻ đẹp đầy hoang dã.

Ba phong cách khiến Thẩm Hạo trong lòng vô cùng mong đợi.

Thẩm Hạo hiện tại là tu vi Luyện Hư, trong số họ, chỉ có tu vi của Điền Mộ Tình là kém hơn một chút, vẫn còn ở cảnh giới Hóa Thần.

Còn Ô Thiền và Tiểu Cửu cũng là tu vi cảnh giới Luyện Hư, ngang ngửa với hắn.

Trong Trùng Cốc bốn mùa như xuân, nhưng trong phòng lại nóng bỏng như giữa hạ.

Đêm đó, ...

Một đêm lặng lẽ trôi qua, kim ô mọc ở phương đông.

Nhiệt độ trong phòng đã trở lại bình thường.

Chỉ là sáng hôm sau thức dậy, Thẩm Hạo lại có chút hoảng hốt ~ Không còn cách nào, tối qua bị kiểm tra nghiêm ngặt, quá hao tổn tinh thần.

Bị kiểm duyệt rất nhiều lần, có chút khó đỡ ~, tên của mấy nhân vật còn có thể gõ nhầm thành từ nhạy cảm. ....

Mẹ kiếp, viết tiểu thuyết thật là khó vãi nồi ~ Sau mấy ngày tu hành, vào một đêm trăng mờ gió lớn.

Trong phòng Thẩm Hạo lại có thêm ba người.

Một xanh, một hồng, một trắng.

Ba màu sắc giao hòa.

Thẩm Hạo lại một lần nữa bị đột kích.

Vết xe đổ lặp lại.

Nhưng lần này, chính hắn đã đánh cho ba nàng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Tiểu Hồng tan tác không thành quân.

Cả ba mềm nhũn như bùn, xiêu vẹo ôm lấy nhau, không muốn động đậy.

Có điều, tu vi lại tiến bộ vượt bậc.

Mấy ngày tiếp theo, mọi thứ lại trở về với nhịp tu hành yên tĩnh thường ngày.

Phía Đông Bắc, trong Cương Cương Doanh Tử, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng đã tạm biệt bà con làng xóm, dự định trở về kinh thành.

Trước đó, Thẩm Hạo đã dặn dò Hồ Bát Nhất, khi nào rảnh phải tìm tung tích của sư huynh hắn là Tư Mã Khôi.

Bọn họ vẫn còn nhớ rõ.

Nhắc đến sư huynh của Hồ Bát Nhất, người này quả thực lợi hại.

Ông là hậu duệ của Trương Tam Liên Tử cuối đời nhà Thanh, tính ra phải thuộc hàng chắt.

Cha và sư phụ của ông đều là hậu nhân của Trương Tam Liên Tử.

Vì thời cuộc lúc bấy giờ, Tư Mã Khôi không mang họ Trương của

gia tộc mà theo họ Tư Mã của mẹ.

Nhưng người trên giang hồ đều biết rõ, ông là người trong nghề.

Ông và Trương Doanh Xuyên từng xuất hiện trong nguyên tác cũng có quan hệ sư huynh đệ.

Tư Mã Khôi tinh thông Tương Vật Thuật và tuyệt kỹ "Hạt Tử Đảo Ba Thành", võ lực cũng rất cao.

Trong số các nhân vật chính của cả loạt truyện, ông thuộc nhóm có võ lực cao nhất.

Giống như Hồ Bát Nhất, ông cũng từng tham gia chiến tranh Việt Nam.

Có điều, Tư Mã Khôi ở trong rừng rậm Nam Việt thời gian lâu hơn, nhiều lần chết đi sống lại.

Những lần đối mặt với nguy cơ sinh tử của ông còn hung hiểm hơn Hồ Bát Nhất vô số lần.

Nếu không có hào quang nhân vật chính, có lẽ đã chết ở đâu đó từ lâu.

Hồ Bát Nhất biết không nhiều về người sư huynh này, cũng không rõ tung tích của ông.

Nhưng năm xưa Tư Mã Khôi cũng từng lăn lộn ở kinh thành, ở đây chắc hẳn có không ít người biết ông.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì lại lớn lên ở ven biển Phúc Kiến, mới đến kinh thành vài năm trước.

Hồ Bát Nhất định bắt đầu từ đây.

Với thân phận truyền nhân chính thống của Mô Kim Giáo Úy, và là sư huynh đệ chính thức với Tư Mã Khôi, việc dò la tin tức về ông hẳn không khó.

Ba người sau khi trở về kinh thành liền bắt đầu bí mật dò hỏi.

Tuy nhiên, mọi việc không mấy thuận lợi.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi như bóng câu qua cửa sổ.

Nửa tháng trôi qua.

Trong tĩnh thất, Thẩm Hạo đã đến thời khắc đột phá.

Cửu Chuyển Nguyên Công chuyển thứ nhất, từ nửa tháng trước đã đến giai đoạn cuối cùng.

Vốn tưởng sẽ nhanh chóng đột phá, không ngờ vẫn tốn không ít thời gian.

Chuyển thứ nhất cuối cùng cũng gần kết thúc.

Chương 463

Nguyên thần của Thẩm Hạo đã không khác gì thực thể.

Lúc này, một đạo thiên âm đại đạo huyền diệu phát ra từ sâu trong nguyên thần, như hồng chung đại lữ, chấn động thức hải.

"Phừng!" Một luồng lửa thuần dương màu vàng kim từ trong nguyên thần bùng lên.

Trong nháy mắt, nó bao bọc toàn bộ nguyên thần.

Thẩm Hạo tâm thần hợp nhất, bảo vệ nguyên linh, vật ngã lưỡng vong, chìm đắm trong quá trình rèn luyện của lửa thuần dương.

Ngọn lửa thuần dương này không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho hắn, hắn không cảm thấy một chút đau đớn nào.

Ngược lại, có một cảm giác ấm áp, quang minh.

Đây là dương thần tuệ quang sinh thần hỏa, ngọn lửa vọt lên tận trời, từ thức hải phun ra, lên đến đỉnh đầu Bách Hội, xuống tới lòng bàn chân Dũng Tuyền.

Trực tiếp thông suốt trăm khiếu trong cơ thể, toàn thân mao khổng, kinh mạch lớn nhỏ, huyết nhục gân cốt.

Trong chớp mắt, dương diễm bùng lên, bao trùm trong ngoài cơ thể.

Thần hỏa rèn luyện lặp đi lặp lại, luyện hóa toàn bộ nhục thân của Thẩm Hạo, tức thì khí thể tan rã, hóa thành những hạt cực nhỏ, dung nhập vào nguyên thần.

Ngay sau đó, nhục thân lại được tái tạo, không có chút khác biệt nào.

Tiếp theo, nguyên thần cũng giống như nhục thân vừa rồi, tan thành một luồng khí vô hình vô chất.

Ngay sau đó, nhục thân lại một lần nữa tan rã dung nhập vào trong đó.

Sau đó lại phục hồi như cũ, dường như cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nguyên thần, nhục thân của Thẩm Hạo, hết lần này đến lần khác tan rã, tái tạo, lại kéo dài thêm nửa tháng nữa.

Mà thứ duy nhất không thay đổi, chính là ngọn thần hỏa dương diễm bừng cháy đó, lặp đi lặp lại rèn luyện nhục thân và nguyên thần của Thẩm Hạo.

Ban đầu, còn có thể thấy được những hạt nhỏ li ti.

Sau khi quá trình tan rã tái tạo lặp lại hàng ngàn lần, nhục thân và nguyên thần của Thẩm Hạo hoàn toàn thăng hoa biến đổi về chất.

Hóa thành một đạo khí tổ tiên thiên tựa có mà không, tựa không mà có, vô hình vô tích!

Luyện Thần Hoàn Hư đã thành.

Quay về với thái hư, đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Đến đây, nguyên thần và nhục thân của Thẩm Hạo vừa có thể tồn tại độc lập, vừa có thể đồng tồn tại một thể, cũng có thể chuyển hóa lẫn nhau, nhục thân có thể thu vào nguyên thần, nguyên thần cũng có thể hóa thành nhục thân.

Bây giờ, có thể nói hắn đã trở thành một tồn tại cực kỳ khó bị giết chết.

Trừ phi có thể trong nháy mắt tiêu diệt cả nhục thân và nguyên thần của Thẩm Hạo.

Nếu không, chỉ cần còn sót lại một tia nguyên thần, một chút huyết nhục, đều có thể nhanh chóng phục hồi.

Hơn nữa Thẩm Hạo còn có Thế Giới Thụ là một cái hack khổng lồ, với lượng nguyên khí khổng lồ mà nó cung cấp, muốn miểu sát hắn, ở giới này đã không ai có thể làm được.

Sau khi Thẩm Hạo hoàn thành triệt để chuyển thứ nhất, thần hỏa dương diễm dần dần tiêu tan vào hư vô.

Đám khí tổ tiên thiên kia lắc mình một cái, lại hóa thành hình dạng của Thẩm Hạo.

Và ngay khoảnh khắc hiện ra thân hình, cảnh giới của Thẩm Hạo cũng thuận thế tự nhiên đột phá đến cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo.

Tụ lại thành hình, tán ra thành khí, hạo kiếp bất tử, thọ ngang trời đất.

Cũng coi như bước đầu thoát khỏi sự hạn chế của tuổi thọ.

Bản chất sinh mệnh của Thẩm Hạo cũng đã có được sự lột xác và thăng hoa cực lớn.

Bây giờ có thể nói, hắn đã không còn là người nữa!

Cùng với việc cảnh giới tăng lên, Thẩm Hạo càng thêm gần gũi với pháp tắc đại đạo của trời đất.

Những pháp thuật, thần thông mà hắn đã nắm giữ trước đây, lúc này cũng tiến thêm một bậc.

Trong lòng mỗi thời mỗi khắc, đều có thể nảy sinh ra những linh cảm mới.

Có điều, với năng lực tính toán mạnh mẽ của nguyên thần Thẩm Hạo, còn mạnh hơn cả cụm siêu máy tính gấp trăm lần.

Những linh cảm, cảm ngộ nảy sinh liên tục này, đều được hắn xử

lý một cách dễ dàng.

Hắn có thể đồng thời phân tâm xử lý đa luồng, xử lý đủ loại sự việc, mấy ngàn, mấy vạn việc cũng không thành vấn đề.

Chính là mạnh mẽ như vậy!

"Cuối cùng cũng đột phá, Luyện Hư Hợp Đạo!" "Cửu Chuyển Nguyên Công chuyển thứ nhất cũng đã hoàn thành, có thể chuẩn bị bắt tay vào chuyển thứ hai!" "Thành tiên!" Cảm nhận một chút trạng thái hiện tại của bản thân, vô cùng tốt, cực kỳ tốt!

Thế là, Thẩm Hạo phân ra phần lớn tâm thần, dùng để xử lý các loại linh cảm và cảm ngộ nảy sinh mỗi thời mỗi khắc do ngộ tính nghịch thiên của mình.

Một phần nhỏ tâm thần để khống chế bản thân, đã hoàn toàn đủ rồi.

Khí thế mạnh mẽ tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Trùng Cốc, sau đó, bị đại trận ngăn cách bên trong, không hề có chút nào lọt ra ngoài.

Bộ Long Đằng Thăng Tiên đại trận này, được địa lợi của Trùng Cốc gia trì, quả nhiên mạnh mẽ!

Trong cốc, ngoài Thẩm Hạo ra, chỉ có mấy người phụ nữ của hắn.

Cảm nhận được luồng khí thế mạnh mẽ này bùng phát, các nàng đều dừng việc tu luyện lại.

Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Tiểu Cửu... tất cả đều đến bên ngoài tĩnh thất của Thẩm Hạo chờ đợi.

Ngoài ra, còn có thêm một gương mặt mới.

Thân hình cũng cao ráo, làn da mịn màng, phong thái đầy đặn

quyến rũ.

Đây là con trai mẫu được Thẩm Hạo và mấy người mang về từ Nam Hải hóa hình thành, hiện tại làm thị nữ cho Ô Thiền, giống như Thanh Tuyền do mộc tinh linh hóa hình.

Ô Thiền đặt tên cho nàng là Thanh Y, mang ý nghĩa mặt nước trong xanh gợn sóng lăn tăn.

Rất hợp với xuất thân thủy tộc của nàng, Thanh Y cũng rất thích cái tên này.

Khí chất của nàng cũng dịu dàng, ôn nhuận như nước.

Khí thế của Thẩm Hạo nhanh chóng thu lại.

Nền tảng của hắn tích lũy sâu dày, đột phá một cách tự nhiên, thậm chí không cần củng cố cảnh giới, vốn dĩ đã vô cùng vững chắc.

Mở cửa lớn tĩnh thất, các nàng đều đã đứng ngoài cửa nghênh đón hắn.

"Phu quân~" "Hạo ca~" "Chồng yêu~" Tiếng của mấy cô gái đồng thời vang lên, líu ríu, mỗi người đều vô cùng quan tâm nhìn hắn.

Cuối cùng, các nàng đều ngầm hiểu nhường cho Ô Thiền nói trước.

"Phu quân, chúc mừng chàng, chàng đã đột phá rồi sao?" Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, phu quân của các nàng đây, bây giờ đã là đại năng Luyện Hư Hợp Đạo rồi!" "Bước tiếp theo, chính là mưu tính làm sao để thành tiên~" "Oa~ Chồng yêu, anh lợi hại quá~, không giống như bọn em tu vi thấp thế này, tu hành cũng chậm, làm gánh nặng cho anh~" Hoắc Uyển Nhi nói, bỗng nhiên có chút buồn bã.

"Uyển Nhi, Thanh Sương, Ngọc Đình, các em không cần vội, tiếp theo, ta sẽ giúp các em nâng cao tu vi, để các em nhanh chóng đuổi

kịp.” “Ta sẽ không bỏ lại các em đâu~” “Có câu một người đắc đạo, gà chó lên trời, cho dù ta thành tiên trước một bước, ta cũng sẽ mang các em đi cùng!” Nghe lời Thẩm Hạo, trong lòng mọi người đều ấm áp.

Kể từ khi theo hắn, Thẩm Hạo quả thực đối xử với họ rất tốt, các loại tài nguyên tu hành không ngừng cung cấp.

Cũng thường xuyên quan tâm đến cảm nhận của họ.

Chỉ là, với tư cách là người tu hành, tâm trí của họ vẫn luôn đặt vào việc tu luyện, để cố gắng đuổi kịp bước chân của Thẩm Hạo.

Tuy có Thẩm Hạo che mưa chắn gió cho họ, nhưng họ cũng không muốn trở thành gánh nặng của hắn.

Sau khi xuất quan, Thẩm Hạo lập tức dẫn mọi người ăn mừng một phen.

Chương 464

Tiếp theo là một trận hoan ái.

Kéo dài mấy ngày mới kết thúc.

Sau đó, Thẩm Hạo càng ngày càng vất vả.

Thông qua song tu để giúp đỡ các nàng, thúc đẩy tu vi của họ tăng nhanh.

Mà phân thân, vừa mới luyện chế xong đống dược liệu mà Thẩm Hạo giao cho thành đan dược và pháp bảo, linh khí.

Bây giờ, nhiệm vụ mới của nó lại đến, luyện chế đan dược cao cấp, giúp các nàng nhanh chóng nâng cao tu vi.

"Mẹ kiếp, lại phải làm trâu làm ngựa, thật sự một khắc cũng không cho nghỉ a!" "May mà ta có thể đồng bộ cảm nhận với bản thể, hắc hắc, ngươi sướng, ta cũng thoải mái như vậy, hắc hắc~" Nó mở bí cảnh tiểu thế giới, hái rất nhiều linh dược từ bên trong, bắt tay vào luyện chế đan dược.

Lại nửa tháng trôi qua.

Tu vi của mọi người đều tăng lên rất nhanh, đặc biệt là ba người có tu vi thấp nhất là Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình, hiện tại cũng đã là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Thông qua song tu, họ có thể nhanh chóng lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo từ Thẩm Hạo, nhận được nguyên khí của Thế Giới Thụ, tu vi tăng vọt.

Đợi đến Hóa Thần, mới là biến đổi về chất.

Thanh Tuyền và Thanh Y là thị nữ thân cận của Ô Thiền, tự nhiên

cũng phải giúp chia sẻ hỏa lực.

Thế là, hai người cũng lên thuyền giặc của Thẩm Hạo~ Nhưng lợi ích là, tu vi tăng vùn vụt.

Nửa tháng trôi qua, phân thân cũng đã luyện chế được rất nhiều đan dược.

Các nàng đều tiến vào bế quan.

Áo Cổ cũng đã trở về bí cảnh Âm giới.

Thẩm Hạo tiếp tục bế quan tu luyện pháp thuật, thần thông, cũng như nghiên cứu chuyển thứ hai của Nguyên Công.

Phía kinh thành, công việc của ba người Hồ Bát Nhất đã có tiến triển.

Họ đã tìm được một người quen của sư huynh Tư Mã Khôi, trong một căn nhà dân ở Đăng Thị Khẩu, có một vị lão sư phụ họ Lưu.

Sau nhiều lần dò hỏi, ba người Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng tìm được ông.

Ông và Tư Mã Khôi là chỗ quen biết cũ.

Người này tên là Lưu Hoài Thủy, có biệt danh là Quỷ Cổ Lưu, nghe nói tổ tiên sáu đời đều làm nghề chế trống.

Ông ăn mặc giản dị, không khoe mẽ, người bình thường căn bản không nhìn ra thân phận thật của ông.

Phần lớn sẽ coi ông là kế toán của một đơn vị quốc doanh nào đó.

Ông vốn nghe có người dò la tin tức của Tư Mã Khôi, cũng có chút căng thẳng, nhưng sau khi biết thân phận Mô Kim Giáo Úy chính thống của Hồ Bát Nhất thì đã yên tâm.

Thì ra, lúc này Tư Mã Khôi vừa mới từ Tây Bắc trở về, họ vốn đi

cùng một đội khảo cổ, chỉ là bây giờ, đội khảo cổ đó đã toàn quân bị diệt.

Chỉ còn lại ba người họ trở về.

Hai nam một nữ, một người là bạn chí cốt của Tư Mã Khôi, La Đại Thiệt Đầu, và một cô gái tên Thắng Hương Lăng.

Mấy người khó khăn lắm mới từ thảo nguyên trở về được kinh thành.

Thắng Hương Lăng kia bị thương, âm hàn nhiệt độc xâm nhập vào phế phủ, sau này tám phần sẽ để lại bệnh căn.

Tuy nhiên, nếu đã gặp phải họ, chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Ba người Hồ Bát Nhất, dưới sự dẫn dắt của Lưu Hoài Thủy cuối cùng cũng gặp được Tư Mã Khôi.

Lưu Hoài Thủy đã thông báo trước cho Tư Mã Khôi, nên mới dám dẫn người đến gặp ông.

Tư Mã Khôi là một người đàn ông rắn rỏi, da hơi ngăm đen, vạm vỡ, cao khoảng một mét bảy mấy, tóc không dài.

Những năm tháng đi lính ở Nam Việt đã khiến khí chất của ông thay đổi rất nhiều, khác hẳn người thường.

Loại khí chất này cũng thể hiện trên người Hồ Bát Nhất.

Hai người vừa nhìn nhau, liền nhận ra đối phương đều đã từng đi lính.

Thấy Lưu Hoài Thủy dẫn người đến, Tư Mã Khôi lập tức đứng dậy đón tiếp.

Sau khi ba người ngồi xuống, Tư Mã Khôi rót cho mỗi người một tách trà nóng.

“Cậu là Hồ Bát Nhất phải không?” “Chào các vị, tôi là Tư Mã Khôi, nghe nói các vị đang tìm tôi?

Không biết có chuyện gì?” Hồ Bát Nhất đứng lên nói: “Là tôi, sư huynh!” “Tôi xin giới thiệu một chút, đây là Vương Khải Toàn, cứ gọi cậu ta là Bàn Tử là được, là bạn chí cốt của tôi, vị này là Dương Tuyết Lỵ, bạn gái tôi.” “Hai người họ cũng là đồng đội Mô Kim của tôi!” Tư Mã Khôi nghe xong giới thiệu, cũng vui vẻ cười nói: “Ha ha, tốt, xem ra, Mô Kim Giáo Úy lại được phát dương quang đại ở thế hệ chúng ta rồi!” “Ba tấm Mô Kim Phù tụ họp, thật là hiếm có.” “Hơn nữa, các cậu ở kinh thành đã tạo ra danh tiếng không nhỏ!” “Ai mà không biết Mô Kim Giáo Úy Hồ Bát Nhất chứ~” “Ha ha~” “Sư huynh tôi đây cũng phải ngưỡng mộ!” “Sư huynh quá lời rồi~, với bản lĩnh của anh, muốn nổi danh chẳng phải dễ như trở bàn tay sao, trong giới đồ cổ ở kinh thành này, ai mà không biết danh hiệu Hôi Bát Gia của ngài, ngài là hậu duệ của dòng họ Trương cũ mà!” Hồ Bát Nhất tâng bốc.

Tư Mã Khôi cũng mỉm cười.

Ông không có ý định làm nghề trộm mộ, nhiều nhất chỉ làm một tay buôn đồ cổ, Tương Vật Thuật mà ông học được rất thích hợp với việc này.

Nếu không phải ở Nam Việt vô tình lạc vào thành Hoàng Kim Tri Chu, bị lăng mộ màu xanh lá cây nhắm trúng, ông giờ này đã tiêu dao tự tại rồi.

Nghĩ đến cái lăng mộ màu xanh lá cây kia, trong lòng Tư Mã Khôi rất phẫn uất.

Cái thứ chó chết này, cứ bám riết lấy ông không buông!

Vây cánh của nó, thật sự lan rộng khắp nơi!

Ngay cả trong nước cũng có, lại còn là những kẻ trung thành đến mức không sợ chết.

Hơn nữa, còn quỷ dị như vậy, chỉ còn lại cái đầu và thân thể người rơm mà vẫn không chết, quá quỷ dị!

Còn có rất nhiều chuyện quái lạ khác, đều khiến ông cảm thấy lo lắng.

Sau đó, Tư Mã Khôi lại cùng ba người Hồ Bát Nhất trò chuyện một lúc về cảnh ngộ của mỗi người trong những năm qua.

Biết được Tư Mã Khôi lại ở phương Nam phấn đấu cho chủ nghĩa cộng sản quốc tế nhiều năm, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không khỏi kính nể.

Chỉ là, thế lực phản động của chủ nghĩa tư bản đông người thế mạnh, địch đông ta ít, nên đành phải tạm lánh mũi nhọn, rút lui trở về.

Mà Tư Mã Khôi biết được ba người Hồ Bát Nhất vì để giải trừ lời nguyền huyết mạch của gia tộc Dương Tuyết Lỵ, nhiều lần qua lại các ngôi mộ lớn ngàn năm trong núi sâu, mà vẫn bình an vô sự, lại còn kiếm được một khoản lớn, cũng vô cùng kính phục.

Từ trước đến nay có bao nhiêu Mô Kim Giáo Úy, không một ai có thể như họ, liên tiếp tiến vào các ngôi mộ ngàn năm để tìm vàng bạc châu báu.

Trò chuyện phiếm một lúc, Tư Mã Khôi lại hỏi: "Không biết sư đệ đến tìm ta, rốt cuộc là có chuyện gì?

Chẳng lẽ chỉ muốn đến gặp một lần, nói chuyện phiếm thôi sao?" Hồ Bát Nhất ho khan một tiếng, sau đó nói: "Sư huynh, lần này chúng tôi đến tìm ngài, cũng là do đại ca của chúng tôi là Thẩm gia phân phó, là ngài ấy tìm ngài." "Vì có mối quan hệ sư huynh đệ của chúng ta, ngài ấy mới để chúng tôi đến tìm ngài." Tư Mã Khôi vô cùng kinh

ngạc: “Ồ?

Đằng sau các cậu, lại còn có người?” “Với danh tiếng và thành tựu hiện nay của các cậu, lại còn nguyện ý dưới trướng người khác sao?” Hồ Bát Nhất cười nói: “Sư huynh, trong đó có nhiều nội tình, tin rằng sau này, khi anh tận mắt gặp được Thẩm gia, sẽ hiểu thôi, nói không chừng, anh cũng sẽ muốn gia nhập đấy~” Nghe lời này của Hồ Bát Nhất, Tư Mã Khôi cũng cảm thấy hứng thú: “Ha ha, thú vị, vậy thì ta thật sự muốn gặp vị Thẩm gia trong lời các cậu.” Hồ Bát Nhất cũng cười nói: “Ha ha, chắc cũng không lâu nữa đâu.” “Đến lúc đó, tôi sẽ giới thiệu cho anh.” “Sư huynh, gần đây anh chắc sẽ không rời đi chứ?” Tư Mã Khôi lắc đầu: “Tạm thời sẽ không, bệnh của người bạn kia của tôi vẫn chưa chữa khỏi, tạm thời không đi, còn phải ở kinh thành nghỉ ngơi một thời gian!” “Vậy thì tốt.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Sau đó, ba người Hồ Bát Nhất liền cáo từ.

Sau khi ba người rời đi, liền đi thẳng đến sân nhà Thẩm Hạo, ở đây có phân thân của hắn trấn giữ, truyền tin tức cho hắn cũng như nhau.

Sau khi Thẩm Hạo biết được tin tức, liền dự định sắp xếp gặp mặt Tư Mã Khôi sau vài ngày.

Tư Mã Khôi còn phải ở kinh thành một thời gian, cũng không vội, bệnh của Thắng Hương Lăng còn phải ở bệnh viện một thời gian mới khỏi.

Và trong thời gian này, hắn vừa hay có thể dẫn Tiểu Cửu đi Môn Lĩnh, diệt trừ âm hồn của con Môn Trùng kia.

Con trùng này, nhục thân chết rồi vẫn không yên, quậy phá ở khu vực Môn Lĩnh.

May mà có dòng dõi Lư Đầu Sơn Nhân trấn áp, nhưng, dòng dõi

Lư Đầu Sơn Nhân truyền thừa hơn ngàn năm, cũng đã sắp tàn lụi.

Hiện tại đã không trấn áp nổi.

Mình vừa hay đến giúp họ giải quyết phiền phức này, cũng như còn có thứ mà họ dẫn vào để đối kháng Môn Trùng là "Đế Giang".

Còn có tà thần tượng Ẩm Huyết Kim Cang mà họ dùng pháp Mỹ Nhân Tế để đúc tạo dưới thôn cổ để tiêu diệt Môn.

Chương 465

Trong Môn Lĩnh, những thứ quỷ dị vẫn còn không ít.

Mà thứ quỷ dị lớn nhất, chính là oán hồn do nhục thân của con Môn Trùng kia hóa thành sau khi chết, không ngừng gây ra chấn động thời gian mang tính khu vực.

Những người sống ở đó, cơ bản đều sắp bị hại chết hết, bây giờ cũng không biết còn có người sống sót hay không.

Dựa theo dòng thời gian trong nguyên tác, năm 1980, người thủ lăng vì để tiêu diệt Môn, đã tốn nhiều năm, nung tà thần tượng Ẩm Huyết Kim Cang, cuối cùng lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn khi làm lễ tế ở lò nung, công sức đổ sông đổ bể.

Dưới oán niệm sâu nặng của những người vô tội bị hiến tế, đã gây ra quỷ hỏa, thiêu chết toàn bộ dân làng có mặt tại đó.

Đồng thời, Môn cũng xảy ra chấn động, khiến cả ngôi làng rơi vào khe hở âm dương, biến mất không dấu vết.

Chỉ còn lại những người vận chuyển gỗ bên ngoài làng sống sót, dân làng buộc phải di dời đến phía bên kia núi, tìm cách tiêu diệt Môn một lần nữa.

Tính thời gian, cũng mới qua hơn bốn năm, không biết ở đó, còn có người sống sót hay không.

Lúc này oán hồn của con Môn Trùng kia, hẳn là mới hồi sinh không lâu, lại thêm có hậu duệ của Lư Đầu Sơn Nhân trấn áp, vẫn chưa thường xuyên như trong truyện.

Bây giờ chính là thời cơ tốt để tiêu diệt nó, còn có thể cứu được một số người.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức gọi Tiểu Cửu và Ô Thiền ra, hai người họ có tu vi cao nhất trong số các nàng.

Hơn nữa, Ô Thiền còn tiếp xúc tu luyện pháp tắc thời gian.

Hai người họ chính là lựa chọn tốt nhất cho chuyến đi này.

Còn những người khác, vẫn nên ở lại Trùng Cốc tu luyện cho tốt.

Chuyến đi này, vẫn có chút nguy hiểm!

Ô Thiền và Tiểu Cửu bị Thẩm Hạo gọi ra, có chút nghi hoặc.

"Phu quân, tìm chúng thiếp có chuyện gì sao?" Ô Thiền hỏi.

Tiểu Cửu cũng tò mò nhìn qua.

Thẩm Hạo đưa tay ôm hai người vào lòng.

"Đúng vậy, có chuyện~" "Ta chuẩn bị dẫn hai nàng, cùng đi tìm một vị cổ thần!" "Vị cổ thần đó, nói ra có thể có chút duyên nợ với Tiểu Cửu nàng đấy!" "A?

Có liên quan đến em?" Tiểu Cửu rất ngạc nhiên.

Thẩm Hạo xoa đầu Tiểu Cửu, tiếp tục nói: "Đó là một loại dị thú sinh tồn trong hỗn độn, lấy thời gian và không gian làm thức ăn!" "Được gọi là Môn Trùng!" "Nhục thân của nó đã bị một tu sĩ chém giết vào thời Đường, nhưng âm hồn vẫn bất diệt, chiếm cứ Môn Lĩnh quậy phá!" "Nó cũng nắm giữ sức mạnh thời gian cường đại." "Rất có khả năng cùng chung nguồn gốc với bản thể Cửu Đầu Trùng của em!" "Cho nên, phải dẫn hai nàng cùng đi, đặc biệt là em đó Tiểu Cửu!" "Ồ, thì ra là vậy~" Tiểu Cửu gật đầu.

"Vậy khi nào chúng ta xuất phát?" Thẩm Hạo cười nói: "Đừng vội, trước tiên đến chỗ phân thân Thao Thiết của ta, lấy trang bị trước đã rồi nói." "Chuyến đi này, có thể vẫn còn chút nguy hiểm, vẫn nên chuẩn bị kỹ càng rồi mới xuất phát!" "Ồ~" Tiểu Cửu và Ô Thiền đều

gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn hai người đến chỗ phân thân.

Thẩm Hạo đã đồng bộ thông tin.

Phân thân liền tiếp tục công việc đang làm, một bên chuẩn bị sẵn pháp bảo linh khí mà Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu cần dùng.

Sau khi ba người đến, liền trực tiếp lấy đi trang bị từ chỗ phân thân.

Trở về đại điện của Lăng Vân Tiên Cung.

Hai người đều vui vẻ lấy trang bị ra, đeo lên.

Có khuyên tai, vòng cổ, nhẫn, vòng tay, còn có thắt lưng, trâm cài, kẹp tóc, dây buộc tóc..., đều là những món đồ nhỏ nhắn tinh xảo, nhưng tất cả đều là linh khí pháp bảo đỉnh cấp.

Ngoài ra, còn có Trấn Hồn Châu đã được luyện lại và nâng cấp bằng U Minh Tinh Kim.

Còn có giày linh khí, quần áo linh khí, nội giáp...

Trực tiếp vũ trang cho họ đến tận răng.

Sau đó, chuẩn bị xuất phát.

Môn Lĩnh, nằm trong một dãy núi ở nơi giao giới giữa tỉnh Huy và tỉnh Tô.

Trong tài liệu của Dân Điều Cục, đây cũng là một khu vực cấm.

Mọi người đều nghe đến nơi đó là biến sắc.

Bởi vì nơi đó vô cùng nguy hiểm, có tà thần cổ xưa chiếm cứ!

Từ thời nhà Đường, đã lưu truyền đến nay.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, ảnh hưởng của tà thần bên trong đối với thế giới bên ngoài ngày càng lớn.

Những năm đầu, đã từng có cao thủ của Dân Điều Cục đi vào, nhưng, đã tổn thất không ít nhân thủ.

Họ đã thiết lập liên lạc với môn đồ của Lục Tiên bên trong, và cung cấp sự giúp đỡ về vật tư.

Chỉ là những năm gần đây, tà thần bên trong càng thêm náo động, liên lạc gần như bị cắt đứt.

Dân Điều Cục đã cử nhiều đội tiến vào Môn Lĩnh điều tra tình hình, nhưng không một ai trở về.

Chỉ thỉnh thoảng, có người của thôn Mai Môn ra ngoài mua sắm vật tư, mới có thể trao đổi được một số thông tin.

Nhưng vài năm trước, đã hoàn toàn mất liên lạc!

Đó là năm 1980, trong Môn Lĩnh, xảy ra biến cố lớn, khiến liên lạc hoàn toàn bị cắt đứt.

Rốt cuộc là biến cố gì, cũng không ai biết.

Từ đó, Môn Lĩnh hoàn toàn trở thành một khu vực cấm, người bên trong không ra được, người bên ngoài không dám vào.

Trong Môn Lĩnh, có tồn tại trận pháp phong thủy, người bình thường cũng không thể đến gần.

Toàn bộ Môn Lĩnh, cũng bị một loại sức mạnh bí ẩn bao bọc, một khi đến gần, đều có khả năng bị cuốn vào, cả người sẽ biến mất trong nháy mắt.

Khi đó thành viên của Dân Điều Cục đóng quân ở ngoại vi Môn Lĩnh, đã tổn thất không ít người.

Mấy ngày nay, Thẩm Hạo đã thông qua phân thân trấn giữ ở kinh thành, tra cứu các tài liệu liên quan tại tổng bộ Dân Điều Cục.

Biết được vị trí cụ thể của Môn Lĩnh, cũng như một số ghi chép

về sự việc năm đó.

Thẩm Hạo suy đoán, những đội viên Dân Điều Cục bị mất tích kia, hẳn là đều bị cuốn vào vòng xoáy thời gian do chấn động của Môn gây ra, hết lần này đến lần khác trải qua luân hồi thời gian, sau đó từ từ chết ở bên trong!

Trang bị của mấy người đều đã đeo xong.

Thẩm Hạo cũng đeo nhẫn, vòng cổ, pháp y, quần, giày... phòng ngự.

Thay đồ toàn bộ, vũ trang đến tận răng.

Mặc Vân Chu trong thời gian này, cũng đã được phân thân tinh luyện nâng cấp lên trình độ cực phẩm linh khí.

Để lại các nàng còn lại tiếp tục tu luyện trong Trùng Cốc, Thẩm Hạo dẫn theo Ô Thiền và Tiểu Cửu, ngồi trên Mặc Vân Chu, thẳng tiến đến Môn Lĩnh.

Mặc Vân Chu lặng lẽ bay qua, những đội viên Dân Điều Cục đang đóng quân giám sát sự thay đổi của khu vực cấm bên ngoài Môn Lĩnh đều không phát hiện ra họ.

Vừa đến gần Môn Lĩnh, ba người lập tức nhận ra lớp sương mù thời gian vô hình bao phủ Môn Lĩnh.

Khác với lần trước trong rừng Hoàng Kim, đó là kỳ quan thiên nhiên do thiên thạch rơi xuống tạo thành.

Còn ở đây, là do sức mạnh của Môn Trùng gây ra.

Một khi Môn bên trong Môn Lĩnh xảy ra chấn động, sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ phạm vi Môn Lĩnh.

Sau khi Mặc Vân Chu tiến vào phạm vi Môn Lĩnh, lập tức bị bao phủ trong sương mù thời gian.

Nhưng ba người không hề để tâm.

Chương 466

“Hạo ca, cái cổ thần Môn Trùng mà anh nói, ở ngay đây sao?

Lớp sương mù thời gian này, hình như chính là do sức mạnh của nó gây ra!” Tiểu Cửu nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu: “Không sai!

Mục đích chính của chuyến đi này của chúng ta, chính là nó!” “Tư liệu ghi lại, con Môn Trùng này chết mà không cứng, âm hồn vẫn còn ảnh hưởng đến thế gian, và bây giờ ảnh hưởng ngày càng lớn!” “Hậu duệ của môn đồ Lục Tiên đã giết chết nhục thân Môn Trùng năm đó, cũng đang bị vây khốn trong Môn Lĩnh, chúng ta vừa hay có thể cứu họ ra cùng lúc!” Hai cô gái lần lượt gật đầu.

Địa hình trong Môn Lĩnh phức tạp, nếu đi đường bộ thì rất phức tạp, có rất nhiều nguy hiểm tồn tại, đường đi gập ghềnh.

“Chuyến đi Môn Lĩnh lần này, ta đã có kế hoạch rồi.” “Ta nói qua kế hoạch của ta trước.” “Trong Môn Lĩnh, tổng cộng có ba ngôi làng!

Một làng tên là Mai Môn, là nơi trấn áp ngôi mộ cổ của Môn Trùng!” “Làng thứ hai tên là Cức Thần, đã hoang phế mấy trăm năm rồi.” “Và làng thứ ba, tên là Đại Huyệt, cũng hoang phế đã lâu!” “Mục tiêu đầu tiên của chúng ta, chính là thôn Cức Thần!” Thẩm Hạo nói xong, Ô Thiền liền hỏi: “Phu quân, chúng ta không đi thẳng đến thôn Mai Môn sao?

Đến thôn Cức Thần làm gì?

Lẽ nào ở đó có gì đặc biệt?” Thẩm Hạo gật đầu: “Theo tư liệu ghi lại, tà thần “Môn” Trùng kia, sau khi bị trấn áp, thường xuyên náo động, vì vậy, cứ cách mười mấy hai mươi năm lại xảy ra một lần,

mỗi lần, đều dùng người sống làm vật tế, để bình ổn chấn động của Môn!" "Đến thời nhà Nguyên, họ đã tìm ra một cách, đó là dùng một loại cổ pháp gọi là [Mỹ Nhân Tế], đúc một pho tượng tà thần, để nó tiêu diệt triệt để Môn Trùng, để tránh khỏi việc hiến tế máu mỗi hai mươi năm một lần, trừ hậu họa vĩnh viễn!" "Nhưng đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn, dẫn đến thất bại, khiến thôn Cức Thần rơi vào khe hở âm dương, nhưng, pho tượng tà thần đó vẫn còn ở đó, là một nhân tố không ổn định." "Chúng ta đến đó lấy nó đi, thực ra đó là một loại khôi lỗi, vẫn có chút tác dụng!" "Cũng không mất nhiều thời gian đâu~" "Ồ~, thì ra là vậy!" Ô Thiền và Tiểu Cửu đều hiểu ý của Thẩm Hạo.

Môn Lĩnh được đặt tên theo thế núi, thế núi chạy giống như chữ "Tứ", lại giống như một cánh cửa lớn.

Nhìn từ trên cao xuống, là một dãy núi, bao quanh một vùng lòng chảo.

Ba ngôi làng cổ, giữa hai làng, đều có một dãy núi ngăn cách, thông nhau bằng đường hầm.

Thôn Mai Môn ở giữa, thôn Cức Thần ở phía đông, còn thôn Đại Huyệt, ở phía tây.

Nhìn từ trên cao, đã có thể thấy được vị trí của ba ngôi làng.

Thẩm Hạo dẫn hai người bay thẳng về phía đông.

Nơi đó chính là vị trí của thôn Cức Thần, nhưng lại không thấy tung tích, vì nó nằm trong khe hở âm dương.

Ô Thiền dễ dàng xé rách âm dương, mở ra khe hở âm dương, ba người tiến vào bên trong, đến được thôn Cức Thần.

Cả ngôi làng một mảnh tĩnh lặng, không chút sinh khí, không một bóng người.

Mà đường nét của thôn Cức Thần gần như y hệt thôn Mai Môn, ngoại trừ không có ngôi mộ lớn ở trung tâm làng, những thứ khác đều là bản sao một một.

Trung tâm thôn Cức Thần là một tòa đại điện.

Nơi này, chính là mục tiêu của Thẩm Hạo.

"Đến rồi, chúng ta xuống thôi!" Thẩm Hạo hạ Mặc Vân Chu xuống, đáp xuống trung tâm làng.

Sau khi ba người xuống thuyền, Thẩm Hạo thu lại Mặc Vân Chu.

Ô Thiền và Tiểu Cửu lập tức tỏa ra thần thức, quét ra xung quanh.

Lập tức, đã phát hiện ra lò nung sâu dưới lòng đất của làng, và pho tượng tà thần khổng lồ vẫn đang được nung bên trong.

"Đây chính là pho tượng tà thần đó sao?

Trông có vẻ có chút bất phàm!" Ô Thiền khẽ lẩm bẩm.

Tiểu Cửu cũng đồng tình gật đầu.

"Đi thôi, chúng ta vào trong, bên trong hẳn là có chút manh mối, chúng ta vào xem thử!" Thẩm Hạo vẫy tay với hai người, cùng nhau bước vào đại điện.

Trung tâm đại điện, thờ một pho tượng thần bằng đất sét, chính là pho tượng tà thần quái dị dưới lòng đất kia.

Có bốn cái đầu lâu, tám cánh tay, tám cái chân, khuôn mặt mỗi cái đều khác nhau.

Trên hai bức tường bên cạnh, còn có một số bức bích họa hoang đường kỳ lạ.

Mà bên cạnh tượng thần, còn đặt một cái ba lô vải cũ kỹ phồng lên, bên trong chứa không ít đồ vật.

Thẩm Hạo mở ba lô, lôi ra một cuốn sổ ghi chép và một tấm bản đồ da thú.

Ngoài ra còn có rất nhiều công cụ thăm dò ngoài trời.

Tiểu Cửu và Ô Thiền ghé lại, cùng nhau nhìn vào cuốn sổ ghi chép.

Thẩm Hạo ngưng tụ một quả cầu ánh sáng nhỏ trong lòng bàn tay, tựa như bóng đèn, chiếu sáng khắp đại điện.

Trong thôn vô cùng âm u, có ánh sáng vẫn dễ chịu hơn.

Nhờ ánh sáng, ba người nhìn vào cuốn sổ ghi chép dày cộp này.

Từ lớp trong có thể thấy, đây là đồ vật của một thành viên đội khảo cổ, bên trong ghi lại rất nhiều kinh nghiệm và ghi chép của người đó.

Anh ta đến Môn Lĩnh để tìm một ngôi mộ cổ thời Đường!

Mà ngôi mộ cổ này, hẳn chính là ngôi mộ lớn trong thôn Mai Môn, nơi chôn cất chính là "Môn"!

Trong cuốn sổ này còn có bản đồ đơn giản do người này vẽ.

Toàn bộ thôn Mai Môn và thôn Cức Thần đều được vẽ ra, ở giữa là một dãy núi, trên đó còn có ký hiệu của đường hầm.

Đường nét của hai ngôi làng cũng gần như y hệt nhau.

Người này đã vào cả hai ngôi làng.

Ngoài ra, còn có ghi chép công việc của chủ nhân cuốn sổ.

Bên trong ghi lại đầu đuôi câu chuyện anh ta tìm kiếm ngôi mộ cổ thời Đường này.

Thời Dân quốc, có một con hồ ly đen thành tinh, hóa thành lão đạo dùng thuật che mắt, đến một ngôi làng lừa gạt dân làng, nói là tế tự

thần minh, yêu cầu họ dâng gà béo vịt quay, hoa quả bánh ngọt cùng rượu mang về.

Bị dân làng vạch trần, lão đạo lập tức lật mặt, thả ra vô số chuột, gây rối trong làng, dân làng ngu muội đành phải hứa chuẩn bị cống phẩm.

Trong làng có một địa chủ họ Hoa, con trai ông ta trẻ tuổi khí phách, rất có can đảm.

Nhân lúc lão đạo uống say, anh ta lén bỏ một túi vôi bột lớn vào cống phẩm, chọc một lỗ.

Vôi bột rắc đầy đường, anh ta lần theo đó tìm đến sào huyệt của lão đạo, là một ngôi mộ cổ.

Vị Hoa công tử này lệnh cho người lấp kín cửa động, đốt cỏ khô, hun khói nồng nặc vào trong.

Lão đạo hồ ly trong mộ đang say ngủ thì bị hun chết.

Mọi người mở quan tài trong mộ, phát hiện rất nhiều châu báu, bị người ta tranh cướp sạch sẽ.

Mà chủ nhân ngôi mộ đó là một thái tử của tiểu quốc Tây Hải, người đời gọi là Thiện Hữu thái tử.

Từng có một cao tăng nói với ngài rằng, ở phương Đông xa xôi, có một ngọn núi cao, trong núi có bảo thành, bên trong châu báu chất cao như núi, cất giấu Ma Ni bảo châu.

Chỉ cần có được nó, là có thể khiến người dân an cư lạc nghiệp, ngũ cốc bội thu, vàng bạc đầy đồng.

Ngài đã trải qua muôn vàn gian khổ đến phương Đông, lúc đó là thời nhà Nguyên, dưới trướng Nguyên Thế Tổ Hốt Tất Liệt, được Hốt Tất Liệt giữ lại trọng dụng.

Trong một lần suất binh nam chinh, ngài bị bại trận lạc khỏi đại quân, đi lạc vào núi sâu, thấy trong núi phát ra ánh sáng đỏ, ngài tưởng mình đã tìm thấy nơi cất giấu Ma Ni bảo châu, bèn vui mừng tiến tới.

Kết quả lại lạc vào một thôn trang.

Trong thôn tử khí nặng nề, không có người sống, chỉ có tượng đất.

Đại điện trung tâm trong làng thờ một pho tượng tà thần bốn mặt.

Ngài muốn vào tìm hiểu, nhưng nhanh chóng bị một đám dân làng đang vận chuyển gỗ nam mộc ngàn năm bắt lại, rồi bị dẫn qua đường hầm, đưa đến một ngôi làng khác.

Trung tâm làng là một ngôi mộ lớn.

Từ dân làng biết được, nơi này gọi là thôn Mai Môn, không cho phép người ngoài tùy tiện vào.

Người trong làng thấy ngài không phạm lỗi lầm gì lớn, bèn bắt ngài phát một lời thề độc rồi cho đi.

Chương 467

Thế nhưng, ngài lại lầm tưởng trong làng có trọng bảo, bèn lén vẽ lại vị trí ngôi làng lên một cuộn da dê, định sau này có cơ hội sẽ quay lại.

Nhưng cũng vì thế mà lời thề độc ứng nghiệm, mỗi đêm đều mơ thấy tà thần bốn mặt kia, không quá mấy năm thì mệnh vong, Hốt Tất Liệt cho người hậu táng.

Nhưng vì ngài không tuân thủ lời thề, mộ thất nứt ra, bị yêu hồ chiếm cứ, bản thân ngài trở thành cô hồn dã quỷ, kết quả là con yêu hồ xuất hiện cách đây không lâu cũng khiến ngài bị quật mộ phơi thây.

Vì thế Thiện Hữu thái tử báo mộng cho Hoa công tử, nhờ anh ta thu liễm di cốt cho mình.

Hoa công tử nửa tin nửa ngờ quay lại mộ cổ xem xét, trong quan tài phát hiện cuộn da dê cổ mà Thiện Hữu thái tử đã vẽ, lại tìm thấy di hài của chủ mộ, bèn thu liễm lại, đưa đến chùa siêu độ.

Sau này vì chiến loạn, Hoa công tử lánh nạn ra nước ngoài, truyền lại cuộn da dê cho con cháu, và để lại di huấn, dặn hậu nhân mang nó về chùa, kết thúc món nợ cũ.

Kết quả, cuộn da dê này lưu truyền đến tay thành viên đội khảo cổ này, rồi lại quay về thôn Cức Thần.

Người này thông qua chỉ dẫn trên bản đồ da dê, nhiều lần vào núi khảo sát, cuối cùng mới phát hiện ra hai ngôi làng này trong Môn Lĩnh.

Trong thôn Mai Môn, toàn bộ là hậu duệ của người giữ lăng, vẫn còn giữ truyền thống tuẫn táng tàn khốc.

Còn thôn Cức Thần, chính là ngôi làng mà Thiện Hữu thái tử nhìn

thấy tượng tà thần bốn mặt, cũng chính là nơi này hiện tại.

Trong quá trình điều tra, người này quen biết một cô gái tên là Thanh Yểu, từ cô biết được lai lịch tên của ngôi làng này.

Thì ra, trong ngôi mộ cổ ở trung tâm làng, chôn một con quái vật đáng sợ được gọi là "Môn".

Cứ khoảng hai mươi mấy năm lại xảy ra một trận động đất, mỗi khi như vậy, sẽ dùng phương thức tuẫn táng để trấn an, nếu không sẽ dẫn đến tai họa nghiêm trọng!

Về phần thôn Cức Thần, Thanh Yểu cũng không biết nhiều, chỉ biết nó được xây dựng từ thời nhà Nguyên, nhưng đã bị bỏ hoang từ rất sớm, đường hầm cũng bị lấp kín, trong làng đây là một chủ đề cấm kỵ, chỉ có trưởng thôn mới biết.

Chủ nhân cuốn sổ nhất kiến chung tình với Thanh Yểu, muốn đưa Thanh Yểu rời đi, anh ta định thuyết phục trưởng thôn từ bỏ hủ tục tuẫn táng cổ xưa này.

Trưởng thôn rất khó xử, lẽ nào ông không biết tuẫn táng là hủ tục sao, ông cũng không muốn đẩy dân làng đi vào chỗ chết!

Nhưng không còn cách nào khác!

Thanh Yểu chính là vật tế của thế hệ này!

Trưởng thôn nói thẳng ra bí mật của thôn Cức Thần.

Thì ra, thôn Cức Thần này là một món đại sát khí chuẩn bị cho "Môn", để giết chết nó hoàn toàn.

Tượng thần giấu sâu dưới lòng đất kia chính là vật tế, thay thế cho việc tuẫn táng người sống.

Một khi thành công, sẽ trừ được hậu họa vĩnh viễn.

Chỉ là lúc đó đã xảy ra sự cố, khiến việc tế tự thất bại, chết rất

nhiều người.

Sau đó, những người dân làng còn sống sót đã phong bế hoàn toàn đường hầm dẫn đến thôn Cức Thần.

Chủ nhân cuốn sổ biết được sự thật.

Anh ta muốn đưa Thanh Yểu đi, nhưng lại không thể bỏ mặc thiên hạ thương sinh!

Vì thế anh ta định đến thôn Cức Thần tìm pho tượng bốn mặt kia, tìm kiếm chuyển cơ!

Cuốn sổ ghi chép đến đây là hết, không có gì thêm.

Hiển nhiên là chủ nhân cuốn sổ đã gặp chuyện không may mà chết khi tìm kiếm tượng bốn mặt.

Tượng bốn mặt dưới lòng đất thôn không phải là vật chết.

"Không ngờ, trong Môn Lĩnh này lại có ẩn tình như vậy!" "Xem ra bây giờ, chủ nhân cuốn sổ này rõ ràng đã chết ở đây rồi!" Ô Thiền khẽ thở dài.

Người này muốn thay đổi vận mệnh của Thanh Yểu, cuối cùng, tuy đã tìm đến nơi này, nhưng lại bất lực không thể thay đổi, bản thân cũng bỏ mạng tại đây.

"Đúng vậy, cho nên, sinh mệnh của người thường thật mong manh, có những chuyện, dù biết cũng không thể thay đổi được đâu~" Tiểu Cửu cũng cảm thán.

Tiểu Cửu bẩm sinh đã nắm giữ pháp tắc thời gian, vừa rồi, nàng đã từ trong dòng sông thời gian nhìn thấy từng cảnh tượng mà chủ nhân điện thoại đã trải qua trong thôn Cức Thần.

Một người bình thường như anh ta, đối mặt với pho tượng tà thần đã có linh tính, không hề có sức phản kháng, đã bị đánh chết.

Đồng thời, Tiểu Cửu cũng nhìn thấy trên pho tượng tà thần kia, oán niệm sâu đậm bao trùm.

Đó đều là sự không cam lòng và oán hận của những người bị hiến tế cho tượng thần.

Mấy chục năm hiến tế, bên trong đã tích tụ vong hồn của hơn ngàn người!

"Để trấn áp con Môn Trùng này, sự hy sinh của những người ở thôn Mai Môn không thể nói là không lớn!" "Hơn một ngàn năm qua, nhân khẩu đã suy tàn!" "Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là không trụ được bao lâu nữa!" Ô Thiền khẽ thở dài.

Tiểu Cửu cũng vung nắm đấm nói: "Nhưng mà, nếu đã đến đây rồi, vậy thì không cần họ phải hy sinh thêm gì nữa!" "Chúng ta trực tiếp diệt trừ con Môn Trùng này!" Thẩm Hạo cười gật đầu: "Tiểu Cửu nói không sai!" "Đi thôi, chúng ta xuống thẳng dưới đó!" Hai người gật đầu.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo nắm tay hai nàng, trực tiếp độn thổ xuống lòng đất, đến bên trong lò lửa nung tượng tà thần bốn mặt.

Nơi này nằm sâu dưới lòng đất thôn Cức Thần, trong một hang động đá tự nhiên.

Cao khoảng hơn hai mươi mét, trên đỉnh có một lỗ thông thiên, nối liền với thế giới bên ngoài.

Mặt đất xung quanh đều được lát bằng một lớp đá huyền thạch chịu lửa rất dày.

Lò lửa này có đường kính trăm mét, nhìn tổng thể giống như một cái bát úp ngược, bên dưới là lòng lò.

Loại lò này trong dân gian thường gọi là lò bánh bao.

Trên mặt lò đầy những vết nứt và lỗ thủng.

Bên trong, là gỗ nam mộc ngàn năm bị chặt đứt đang không ngừng cháy.

Trong đó, tro tàn màu đỏ sẫm, lúc tỏ lúc mờ, lấp lánh ánh sáng.

Cả động lò nhiệt độ rất cao, ở lâu có thể nướng chín người.

Thôn Cức Thần này đã bị hủy diệt mấy trăm năm, nhưng củi nam mộc bên trong vẫn không tắt, đã nung đỏ lòng lò.

Giữa lò lửa có một pho tượng tà thần bốn mặt cao hơn mười mét, toàn thân bị nung đen kịt.

Thế nhưng oán niệm bên trong không hề tắt, thậm chí đã bị lửa lò tôi luyện, ngưng tụ thành một.

Pho tượng tà thần bốn mặt này đã có linh tính, hơn nữa, là một ác linh!

Ba người Thẩm Hạo bay thẳng đến miệng lò, nhìn xuống dưới.

Một pho tượng tà thần bốn mặt đen kịt, đứng giữa ngọn lửa đỏ sẫm, nhe nanh múa vuốt, bên trong lòng lò một màu đỏ thẫm, phảng phất như nghiệp hỏa thiêu đốt.

Pho tượng tà thần bốn mặt dường như cũng cảm nhận được có người ở trên, bèn cử động.

Một khuôn mặt ngẩng lên, qua miệng lò nhìn lên.

Trên khuôn mặt này là một biểu cảm phẫn nộ.

Thấy có người ở trên, nó lập tức đứng dậy, giơ cánh tay lên, tấn công về phía ba người Thẩm Hạo.

Một bàn tay lớn đen kịt chộp về phía ba người, muốn tóm họ vào lòng bàn tay.

Thẩm Hạo thấy vậy, trực tiếp hóa thành một bàn tay pháp lực khổng lồ, tóm lấy pho tượng tà thần bốn mặt này.

Sau đó đánh mấy đạo cấm chế qua, trực tiếp phong cấm nó.

Trong nháy mắt nó không thể động đậy được nữa.

Vung tay một cái, pho tượng tà thần bốn mặt lập tức thu nhỏ, bay vào tay Thẩm Hạo, hóa thành một viên châu nhỏ.

Pho tượng tà thần bốn mặt bị nhốt bên trong, giống như một quả cầu pha lê.

"Thứ này, chúng ta ở đây hình như cũng không dùng đến, chi bằng tặng cho Áo Cổ đi, chỗ hắn bây giờ chỉ có hắn và một nữ quỷ thị, trống không.

Thứ này tặng cho hắn làm một con rối lực sĩ làm việc vặt đi.

Chương 468

Các nàng thấy thế nào?" Thẩm Hạo hỏi hai nàng bên cạnh.

"Dù sao chúng ta cũng không dùng tới, chỗ Áo Cổ có nhu cầu, thì cho hắn đi~" Tiểu Cửu nói.

Ô Thiền cũng gật đầu, không có ý kiến: "Gửi đến chỗ hắn đi, thứ này chúng ta không dùng được~" Thu dọn pho tượng tà thần bốn mặt này, trong thôn Cức Thần cũng không còn thứ gì khác.

Thẩm Hạo trực tiếp dập tắt toàn bộ ngọn lửa trong lòng lò, sau một thời gian, nhiệt độ ở đây sẽ tự nhiên hạ xuống, không còn nguy hiểm nữa.

"Ở đó có một con đường, chúng ta qua đó đi!

Nó có thể xuyên thẳng qua dãy núi, đến bên kia, thôn Mai Môn cũng ở bên đó." Thẩm Hạo chỉ về phía đối diện lò nung nói.

Ô Thiền dùng thần thức dò xét qua, phát hiện ở lối ra cuối con đường có một ngôi miếu thấp, bên trong lại có một thi thể tươi rói như vừa mới chết, cuộn tròn người bên trong.

Bên cạnh còn có một con thú đá đang cõng bia đá.

"Ở cửa động có một tấm bia đá, trên đó hình như ghi lại một số chuyện của thôn Cức Thần!" Ô Thiền nói với Thẩm Hạo và Tiểu Cửu.

Thẩm Hạo gật đầu: "Vậy chúng ta qua đó xem sao~" Ngay sau đó ba người đi dọc theo con đường đối diện, rất nhanh đã đến lối ra.

Con đường này lại thông ra dương thế.

Người trong miếu, tóc và râu đều đen, dung mạo và sắc da không

khác gì người thường, chỉ là không có hơi thở, thoáng nhìn qua giống như một người đàn ông trung niên đang ngủ.

Còn trên bia đá, thì ghi lại toàn bộ bí mật liên quan đến Môn Trùng, thôn Cức Thần, tà thần bốn mặt trong lò bánh bao, và cả thi thể này nữa!

Thì ra người này tên là Hàn Trứu, là đời cháu của Lư Đầu Sơn Nhân.

Thời Đường, Vệ Quốc công Lý Tĩnh xuất chinh Thổ Cốc Hồn, ở Tích Thạch Sơn đã gặp phải Môn Trùng!

Con Môn Trùng này là do một loại trứng côn trùng kỳ lạ đã tồn tại từ khi trời đất chưa phân định hóa thành, đao thương khó nhập, nước lửa không hại, nhưng lại ngủ say suốt ngày.

Nhưng một khi nó tỉnh lại, sẽ nuốt chửng vạn vật, bên cạnh có gì ăn nấy.

Mấy vạn đại quân cùng cư dân cả thành đều bị Môn Trùng nuốt chửng.

Lý Tĩnh không còn cách nào, bèn cầu cứu Lư Đầu Sơn Nhân.

Lư Đầu Sơn Nhân nguyên thần xuất khiếu, diệt sát Môn Trùng.

Sau khi sư tổ Lư Đầu Sơn Nhân diệt sát "Môn" thành công, đã xây dựng một ngôi mộ lớn, chôn Môn Trùng tại đây.

Mà đồ tử đồ tôn của ông, tất cả đều trở thành người giữ lăng, di cư vào núi sâu, bảo vệ ngôi mộ lớn chôn cất "Môn".

Chỉ là, cứ cách hai mươi mấy năm, lại phải dùng người sống tuẫn táng, để trấn áp "Môn", bình ổn sự chấn động của âm hồn Môn.

Nhưng việc này không khác gì uống rượu độc giải khát, oán niệm của những người bị tuẫn táng tích tụ qua các thế hệ, sớm muộn cũng

gây ra đại họa!

Mọi người đều lo lắng vì điều này.

Đến thời nhà Nguyên, Hàn Trứu xuất hiện, người này trong số các đồ tử đồ tôn đều là bậc ưu tú, giỏi thuật luyện hình bằng lửa lò.

Ông ta ở trong miếu Kinh Lâu của thôn Mai Môn, lật xem điển tịch của sư tổ, phát hiện, Lý Tĩnh lại từng cắt được một miếng thịt từ trên người "Môn".

Mặc dù vết thương của "Môn" trong nháy mắt đã hồi phục như cũ, nhưng miếng thịt này vẫn được giữ lại, ngay tại trong làng.

Hàn Trứu hỏi thăm các lão nhân trong làng, cuối cùng biết được, Lý Tĩnh từng đi săn, truy đuổi một con hươu chín màu, lạc vào một đại điện hùng vĩ trong một hang động ở sơn cốc.

Từ bên trong lấy ra một chiếc bình cổ tên là "Đình Hồ", đó là một loại cổ pháp thời Xuân Thu Chiến Quốc chế thành, gọi là "Mỹ Nhân Tế".

Thế gian chỉ có một món này, không có cái thứ hai.

Tương truyền sau khi nó thành hình, quỷ thần đều kinh hãi, âm khí cực nặng.

Chính là dùng mảnh vỡ của nó, Lý Tĩnh mới cắt được thịt từ trên người Môn.

Từ chuyện này, Hàn Trứu nghĩ ra một cách để vĩnh viễn trừ hậu họa.Nếu đã cứ mười mấy hai mươi năm, lại phải dùng một cô gái lấp vào trong "Môn", không thấy điểm dừng.

Vậy sao không trực tiếp sử dụng phép "Mỹ Nhân Tế", một lần cho xong!

Để đúc một pho tượng thần Ẩm Huyết Kim Cương, phong ấn

“Môn” triệt để vào bên trong?

Và Hàn Trứu còn phát lời thề độc, nếu có sai sót, ông ta cam nguyện ăn thịt Môn!

Trưởng thôn lúc đó cũng cảm thấy phương pháp này khả thi, bèn bắt đầu đúc Ẩm Huyết Kim Cương trong núi sâu.

“Thì ra pho tượng tà thần bốn mặt tám tay này tên là Ẩm Huyết Kim Cương, quả nhiên tà ác như tên gọi của nó!” Tiểu Cửu khẽ nói.

“Phép luyện khí tuẫn táng ‘Mỹ Nhân Tế’ này thật sự quá tà ác, thất truyền cũng là một chuyện tốt!” Ba người tiếp tục xem xuống dưới.

Người của thôn Mai Môn, để triệt để đóng lại “Môn”, vĩnh viễn trừ hậu họa, hành sự cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Tượng Ẩm Huyết Kim Cương này, hình thể to lớn, số lượng người tế cần thiết cũng vô cùng khổng lồ.

Vào thời điểm đó, để gom đủ những người tế này, đã tốn rất nhiều năm công phu.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, đó vẫn là xã hội nô lệ, chuyện tuẫn táng quá bình thường, với sức mạnh của thời đó, cũng chỉ tạo ra được một cái “Đỉnh Hồ” này, có thể thấy sự gian nan của nó!

Cái gọi là “Mỹ Nhân Tế”, tự nhiên dùng đều là mỹ nhân, dù là mỹ nhân, cũng phải là phụ nữ!

Phụ nữ trong thôn Mai Môn không đủ dùng, thế nên, họ đã bắt cóc rất nhiều phụ nữ từ bên ngoài, làm vật tế phẩm.

Những người phụ nữ này vô cớ bị bắt làm vật tuẫn táng, tự nhiên oán khí khó tiêu.

Thế là Hàn Trứu trên mặt đất đã xây dựng một thôn Cức Thần, dùng người làng giả làm vật tế phẩm, để an ủi oán hồn của những

người bị tuẫn táng theo cổ pháp này.

Những oán hồn này, qua sự thiêu đốt của nghiệp hỏa trong lò, tất cả sẽ được luyện vào trong cơ thể Ẩm Huyết Kim Cương.

Thời gian đến thời khắc phong lò thiêu tế cuối cùng, không biết đã xảy ra vấn đề ở đâu, công sức đổ sông đổ biển!

Oán niệm của người chết cuộn lấy lửa lò, hóa thành quỷ hỏa, thiêu chết tất cả mọi người có mặt!

Đồng thời, "Môn" bị trấn áp trong ngôi mộ lớn cũng xảy ra chấn động.

Dẫn đến toàn bộ thôn Cức Thần và lò lửa dưới lòng đất, cùng nhau rơi vào khe nứt âm dương!

Nhưng, cùng với sự chấn động của Môn, thôn Cức Thần vẫn thường xuyên hiện ra trên đời!

Rất nhiều người trong làng vì thế mà chết, những người còn lại, bị buộc phải lấp kín đường hầm dẫn đến thôn Cức Thần, và liệt nó vào hàng cấm kỵ, tuyệt đối không nhắc đến.

Chỉ có trưởng thôn mỗi đời mới biết được sự thật.

Hàn Trứu cũng là một trong những người sống sót, may mắn thoát chết.

Lòng ông ta tự trách, hối hận vô cùng, thế nên, theo lời thề, đã ăn thịt "Môn", sau đó tự sát mà chết, hồn phách cũng đã vào trong "Môn".

Hậu nhân trong làng đã thu liễm thi thể của Hàn Trứu tại đây, và lập bia để cảnh báo hậu nhân.

"Hàn Trứu này cũng là người giữ lời hứa, dám làm dám chịu, đã ăn thịt 'Môn', nhưng cuối cùng ông ta vẫn xấu hổ mà tự sát!" Tiểu Cửu đối với Hàn Trứu lại có chút bội phục.

Ô Thiền lắc đầu: “Dám làm dám chịu thì có ích gì?

Trước sau đã hy sinh nhiều người như vậy, kết quả vẫn thất bại, hơn nữa còn tạo ra thêm một con quái vật đáng sợ!” “Mặc dù suy nghĩ của họ là tốt, nhưng lại không thể thành công, nếu không, công tích của ông ta, nói không chừng còn được hậu nhân ghi nhớ nữa~ Giống như câu nói kia vậy, thị phi công tội, tự có hậu nhân phán xét~ Tiếc là ông ta đã thất bại!” “Bây giờ chỉ có tội, không có công!” Thẩm Hạo cũng gật đầu: “Thiền nhi nói đúng.” “Nhưng mà, thôn Cức Thần này, Thiền nhi nàng hãy đưa nó đến âm giới đi, ở trong khe nứt âm dương này không trên không dưới, là một yếu tố không ổn định, không tốt lắm!” Ô Thiền gật đầu nói: “Được!” Thế là ba người bay trở lại vị trí của thôn Cức Thần.

Ngay sau đó, Ô Thiền thi triển thần thông: Động Triệt Âm Dương, mở ra thông đạo âm giới, đưa thôn Cức Thần này vào trong.

Chắc hẳn, bạn bè ở âm giới sẽ thích món quà này~ đây đều là vật tế phẩm cả đấy~ Thẩm Hạo nhìn đồng hồ, thời gian vẫn đang trôi, không hề dừng lại.

Hiện tại “Môn”, vẫn không giống như trong tình tiết nguyên tác, ba mươi năm sau, hoạt động mạnh mẽ như vậy.

Nhìn lại vị trí của thôn Cức Thần lúc này, chỉ còn lại một cái hố lớn sâu mấy chục mét.

Xử lý xong thôn Cức Thần, mọi người chuyển hướng đến thôn Mai Môn.

Chỉ cách một ngọn núi, từ lối ra của con đường vừa rồi, khoảng cách đến thôn Mai Môn đã không còn xa.

Chương 469

Ba người cũng không che giấu thân hình, trực tiếp nghênh ngang bay đến ngoại ô thôn Mai Môn.

Sự xuất hiện của ba người lập tức kinh động tất cả mọi người trong làng.

Người bay tới, đó là cao nhân a!

Thế là lập tức có người đi báo cho trưởng thôn.

Trưởng thôn ngay lập tức triệu tập toàn bộ dân làng còn lại trong thôn, đến bái kiến.

Mà bản thân trưởng thôn cũng ngay lập tức đến trước mặt ba người Thẩm Hạo.

Trưởng thôn mặt mày hớn hở, nói với ba người Thẩm Hạo: "Ba vị quý khách đến nhà, có lỗi không ra đón từ xa, có điều gì mạo phạm, mong được lượng thứ, lão hủ họ Trần, tạm làm trưởng thôn Mai Môn, không biết ba vị có phải là tu sĩ do Dân Điều Cục bên ngoài phái tới không?" Thẩm Hạo gật đầu lấy ra giấy chứng nhận của mình ở Dân Điều Cục, đưa cho trưởng thôn xem.

Trưởng thôn nhận lấy xem xong, lập tức mừng rỡ.

"Tốt quá rồi!" "Mấy vị quý khách, mau mời vào, chiêu đãi không chu đáo, thôn Mai Môn chúng tôi suy tàn đến mức này, thật sự không có gì để chiêu đãi mấy vị~" Trưởng thôn cung kính nói.

Thẩm Hạo xua tay: "Không sao, không cần chiêu đãi chúng tôi." Trưởng thôn mời ba người vào nhà mình ngồi, dâng trà nóng.

"Từ khi làng mất liên lạc với bên ngoài, đã bốn năm rồi, cuối cùng cũng có tu sĩ của Dân Điều Cục đến!" "Ba vị đến đây, không biết là có

nhiệm vụ gì?" Trưởng thôn hỏi.

Thẩm Hạo cười nói: "Tôi lần này đến, chính là để giải quyết vấn đề của 'Môn'!" "A?" Lời của Thẩm Hạo khiến Trần trưởng thôn kinh ngạc.

"Cái này... cái này, ngài nói thật sao?" "Nhưng mà, không phải lão hủ nghi ngờ ngài, ngài có bản lĩnh gì, mà lại dám nói có thể giải quyết 'Môn'?" "Phải biết rằng, dòng dõi Lục Tiên chúng tôi đã trấn thủ ở đây ngàn năm, nhưng vẫn luôn không có cách nào với 'Môn'!" "Chỉ có thể dùng người sống huyết tế, để bình ổn sự chấn động của nó!" "Bây giờ, dòng dõi Lục Tiên chúng tôi suy tàn đến mức này, nếu không thể giải quyết vấn đề 'Môn', thế gian sẽ phải đối mặt với một kiếp nạn đáng sợ!" Trần trưởng thôn lắc đầu, trong mắt là nỗi lo không thể hóa giải, mặt mày sầu khổ.

"Trưởng thôn có lo lắng như vậy cũng là lẽ thường tình." Thẩm Hạo hiểu được sự lo lắng của Trần trưởng thôn, dù sao ông ta cũng không biết sự đặc biệt và mạnh mẽ của ba người Thẩm Hạo.

"Con 'Môn' này quả thực lợi hại, mọi người biết về nó cũng rất ít, bó tay với nó cũng là bình thường." "Thế này đi, trưởng thôn." Thẩm Hạo đưa ra một đề nghị, "Ông có thể triệu tập tất cả mọi người trong làng, tìm một nơi tạm thời ẩn náu." "Thôn Cức Thần bên cạnh rất tốt đấy!" "Trước khi đến đây, chúng tôi đã giải quyết xong thôn Cức Thần và pho tượng Ẩm Huyết Kim Cương dưới đó rồi." "Tin rằng từ đây, ông cũng có thể thấy được thực lực của chúng tôi như thế nào." Lời này của Thẩm Hạo vừa nói ra, trưởng thôn Trần lão đầu không khỏi trợn mắt há mồm, vô cùng kinh ngạc.

"Cái gì, Ẩm Huyết Kim Cương ở thôn Cức Thần đã bị các vị giải quyết rồi?" "Cái này... các vị giải quyết như thế nào?" Trần trưởng thôn vội vàng hỏi.

Thẩm Hạo nghe trưởng thôn hỏi, cười một tiếng, lấy ra viên châu chứa Ẩm Huyết Kim Cương, đưa cho trưởng thôn xem.

Vừa nhìn thấy viên châu này, trưởng thôn lập tức trợn tròn mắt.

Oán khí nồng nặc trên pho tượng đá trong viên châu này nhắc nhở ông, đây chính là pho tượng tà thần Ẩm Huyết Kim Cương dưới thôn Cức Thần!

"Đây... thật không thể tin được!" "Xem ra, Thẩm tiên sinh quả nhiên có năng lực thông thiên a!" Trần trưởng thôn cảm thán.

"Nhưng mà, ẩn náu thì không cần đâu!" "Khi 'Môn' chấn động, thời gian trong Môn Lĩnh này sẽ hoàn toàn ngưng đọng, trốn ở đâu cũng như nhau, vô dụng thôi." Thẩm Hạo gật đầu: "Nếu đã như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng." "Nhưng mà, tôi cũng sẽ để lại thủ đoạn, bảo vệ an toàn cho dân làng." Trần trưởng thôn chắp tay nói: "Vậy tôi xin thay mặt mọi người cảm ơn ngài." "Nhưng nếu đến lúc nguy cấp, ngài có thể bỏ lại những lão già chúng tôi, chỉ cần bảo vệ tốt bọn trẻ trong làng là được rồi!" Vị Trần trưởng thôn này thật lòng suy nghĩ cho mọi người, một lòng muốn bảo tồn mầm mống của dòng dõi Lục Tiên.

Thẩm Hạo gật đầu: "Ông yên tâm, tôi sẽ làm vậy!" Tiếp theo Thẩm Hạo hỏi về một số chuyện liên quan đến 'Môn'.

"Trưởng thôn, chúng tôi cần biết thêm thông tin về 'Môn', phiền ông kể cho chúng tôi nghe được không!" "Ừm, được, vậy lão hủ sẽ kể hết những gì mình biết cho các vị nghe, hy vọng các vị có thể mã đáo công thành, triệt để trừ bỏ 'Môn', vĩnh viễn trừ hậu họa!" Trần trưởng thôn gật đầu nói.

Về con "Môn" này, từ khi sư tổ Lư Đầu Sơn Nhân chém giết 'Môn', xây dựng đại mộ ở đây, trấn áp 'Môn', dòng dõi Lục Tiên đã đi khắp nơi thu thập truyền thuyết và điển tịch ghi chép về 'Môn'.

Cũng coi như đã hiểu biết không ít về ‘Môn’.

Không chỉ Hạ quốc có truyền thuyết về “Môn”, mà ở nước ngoài rất nhiều quốc gia cũng có truyền thuyết về “Môn”, tuy cách gọi khác nhau, nhưng thực ra đều chỉ “Môn”!

Cái gọi là trên dưới bốn phương là vũ, xưa nay qua lại là trụ.

Thế giới ở trong vũ trụ, mà ngoài vũ trụ, còn có vô cùng vũ trụ.

Mà giữa những vũ trụ này, là hỗn độn.

Trong thần thoại Hạ quốc, Bàn Cổ bổ khai hỗn độn, khai thiên lập địa, mở ra vũ trụ.

Trong đó có một truyền thuyết, trước Bàn Cổ, có một loại côn trùng lấy thời gian, không gian làm thức ăn, bò vào trong hỗn độn nơi Bàn Cổ ở, đẻ trứng xong lại biến mất.

Mà Môn Trùng, chính là do trứng côn trùng này nở ra.

Trong «Khải Huyền Lục» của «Thánh Kinh» ghi chép: Hắn từ Môn trung lai, cưỡi sư tử chín đầu, tay cầm kiếm bén chỉ trời, miệt thị thần kỳ!

Trong kinh văn cổ của A Tam, cũng có ghi chép về loại trùng này, gọi là Ba Bỉ Lưu Phản, dịch sang tiếng Trung, cũng chính là “Môn”!

Trứng “Môn” tiến vào thế giới, trong truyền thuyết của A Tam, thời cổ từng xuất hiện hai quả trứng trùng.

Nhưng đã bị Nhiên Đăng Cổ Phật dùng vô biên phật pháp và sức mạnh đại từ đại bi diệt trừ, khiến chúng không thể nở ra được.

Loại côn trùng này, lấy thời gian và không gian làm thức ăn.

Mặc dù bình thường vẫn luôn ngủ, nhưng một khi tỉnh lại, sẽ gặm mất một mảng nhỏ không gian và thời gian xung quanh.

Gần như cứ mười mấy hai mươi năm lại tỉnh một lần, giống hệt tình hình hiện tại.

Nếu cứ mặc kệ, để nó nuốt chửng, sớm muộn cả thế giới cũng sẽ bị nuốt sạch, hóa thành một lỗ đen.

Sau đó nó sẽ đến hỗn độn đẻ trứng, rồi lại đến vũ trụ tiếp theo, tiếp tục nuốt chửng.

Con Môn Trùng này, xem ra chính là một thảm họa diệt thế.

Vừa hay bị Lý Tĩnh và Lục Tiên gặp phải.

Loại truyền thuyết thượng cổ này, có lẽ có phần khoa trương, nhưng cũng thể hiện ra sự mạnh mẽ của Môn Trùng!

Để diệt trừ Môn Trùng cứu vớt thiên hạ thương sinh, sư tổ Lục Tiên Lư Đầu Sơn Nhân đã nguyên thần xuất khiếu tiến vào thế giới trong Môn, định cùng Môn Trùng đồng quy vu tận.

Tiếc là, thân xác Môn Trùng tuy diệt, nhưng âm hồn vẫn còn, vẫn đang tác loạn.

Mà âm hồn này, lại càng thêm cuồng bạo.

Sau đó, tộc trưởng đời thứ hai của dòng dõi Lục Tiên, Đồng Nhan đã hy sinh bản thân, đi trấn áp "Môn"!

Chỉ là đạo hạnh của ông so với Lục Tiên kém hơn rất nhiều, không biết mình có thể trấn áp được bao lâu.

Thế là ông nghĩ ra một cách.

Chính là Thánh nữ!

Cứ khoảng hai mươi năm, tuyển chọn một nữ anh, lập làm Thánh nữ, trên người khắc họa chú văn, và dạy dỗ, đọc thuộc chú văn, từ nhỏ bồi dưỡng lý niệm xả thân vì nghĩa, cứu vớt thương sinh.

Đồng thời chuyên tâm tu luyện, nâng cao tu vi.

Mỗi khi "Môn" xuất hiện dị động, sẽ cử hành nghi thức "Phóng Thần".

Tên nghi thức này nghe hay, nhưng thực tế lại vô cùng tàn nhẫn!

Thánh nữ này, chỉ có mười mấy năm tu vi, pháp lực không đủ, ngay cả nguyên thần xuất khiếu cũng không làm được.

Do đó, phải thông qua nghi thức "Phóng Thần"!

Chính là đưa Thánh nữ vào trong một chiếc quan tài đồng đặc chế, dùng kim châm thép khắc chú văn đâm vào cơ thể để lấy máu, linh hồn của nàng theo máu chảy vào trong "Môn".

Dùng linh hồn của Thánh nữ để xoa dịu sự náo động của "Môn".

Mỗi Thánh nữ sau khi chết, thân xác đều không bị mục nát, chỉ là, những lỗ thủng bị kim đâm trên người Thánh nữ lại tuôn ra một loại hắc khí quái dị.

Dân làng không nỡ thiêu hủy thi hài của những Thánh nữ này, bèn đặt ở dưới cây cầu đá trong hang động đầu tiên phía sau mộ thất trong đại mộ.

Những hắc khí đó cũng tụ tập ở đó.

Hơn một ngàn năm qua, nơi đó đã hình thành một hồ hắc khí, mà thi hài của các Thánh nữ bên trong đều hóa thành những xác khô quỷ dị!

Chúng không có tri giác, nhưng lại vô cùng đói khát, khao khát máu thịt, rất quỷ dị!

Mà năm đó hoàng đế Đại Đường biết được chuyện này, còn đặc biệt cho tạc tượng, lập bia cho những Thánh nữ này, để biểu dương đức hạnh của Thánh nữ.

Chương 470

Ngàn năm qua vẫn luôn như vậy.

Kể cả năm đó thời nhà Nguyên, dùng Ẩm Huyết Kim Cương trấn áp Môn thất bại, "Phóng Thần" cũng chưa từng xảy ra sai sót.

Cho đến năm 1980.

Lần "Phóng Thần" này, thực sự không biết vì sao lại thất bại!

Sự chấn động của "Môn" không bị trấn an, cứ cách một khoảng thời gian lại chấn động một lần!

Nếu không có nhục thân và bức tường của Lục Tiên trấn áp trong mộ thất của "Môn", "Môn" nói không chừng đã phá phong mà ra!

Trải qua lần động loạn đó, dòng dõi Lục Tiên ở thôn Mai Môn lại chịu tổn thất nặng nề, thương vong quá nửa.

Mỗi lần "Môn" chấn động, lại có người rơi vào vòng xoáy thời gian mà chết.

Vài năm ngắn ngủi, nhân khẩu suy tàn, bây giờ chỉ còn lại chưa đến một trăm người.

Cầm cự không được mấy năm nữa là sẽ bị diệt tộc!

Trần trưởng thôn có chút nghi ngờ, có thể liên quan đến người ngoài đã vào làng năm đó, anh ta đã có rất nhiều tiếp xúc với Thánh nữ Thanh Yểu lúc đó!

Có lẽ chính vì anh ta mà đã dẫn đến sự thất bại của nghi thức "Phóng Thần"!

Nhưng, anh ta đã chết từ trước khi cử hành nghi thức "Phóng Thần", truy cứu cũng không còn ý nghĩa nữa.

Chỉ có thể nói, mệnh là như vậy thôi!

Trong làng mấy chục người già trẻ vẫn còn sống, chứng tỏ hồn phách của Thánh nữ Thanh Yểu vẫn chưa từ trong Môn đi ra, tàn sát cả làng.

Vậy thì tốt, đến trước lúc đó, vừa hay cứu được cả làng này.

Cũng là một pháp mạch truyền thừa của tu sĩ.

Sau khi trò chuyện ở nhà trưởng thôn một lúc lâu, trưởng thôn mời họ ra gặp mặt dân làng.

Trong làng hiện cũng còn không ít người tu hành.

Trong đó có không ít người pháp lực cao cường, cũng có tu vi cảnh giới Nguyên Anh, Kim Đan.

Nhưng lại không có Nguyên Thần.

Hơn nữa, tuổi tác của họ cũng không còn nhỏ.

May mà trong làng đều là hậu duệ của tu sĩ, xác suất sinh ra những đứa trẻ có tư chất tu hành cao hơn nhiều so với bên ngoài.

Nếu không, huyết mạch Lục Tiên này đã sớm đứt đoạn truyền thừa!

Nhiều dân làng cũng vô cùng tò mò về ba người Thẩm Hạo.

Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ, sâu như biển rộng của ba người, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc và kích động.

"Đây là tu sĩ của Dân Điều Cục từ bên ngoài vào sao?

Khí tức này thật mạnh mẽ!" "Đúng vậy, chỉ cần cảm nhận sơ qua là biết tu vi của cả ba người họ đều trên chúng ta!" "Tuổi còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, cơ quan quả nhiên mạnh mẽ!

Không hổ là cơ quan trấn áp cả một quốc gia!" "Ừm~, xem ra lần

này chúng ta cuối cùng cũng có hy vọng giải quyết triệt để vấn đề 'Môn' rồi!" "Đúng thế, chàng trai này diễm phúc không cạn, cả hai cô nương đều là người phụ nữ của cậu ta, quả là có phúc khí!" "Lão Lý nói đúng đấy, ta thậm chí còn định để cháu gái mình thử xem sao, chỉ tiếc là người ta e rằng không để mắt tới đâu~" "Lão Vương nhà ông giỏi thật, lại có suy nghĩ này, sao không lén nói với tôi một tiếng?" Dân làng nói chuyện một hồi, chủ đề bắt đầu lệch đi.

Mà những cô gái lớn, chàng trai trẻ trong làng cũng ngẩn ngơ nhìn ba người Thẩm Hạo.

Người nam thân hình uy nghiêm, tướng mạo đường đường, phong độ phiêu diêu, tu vi cũng cực mạnh.

Người nữ thì dung mạo tuyệt thế, tựa như tiên nữ trên trời hạ phàm.

Dân làng đã truyền tai nhau, ai nấy đều biết mục đích chuyến đi lần này của ba người Thẩm Hạo.

Trưởng thôn Trần vô cùng phấn khích, trịnh trọng tuyên bố chuyện này trước mặt toàn thể dân làng.

"Bà con ơi, hôm nay thật may mắn, Dân Điều Cục bên ngoài đã phái Thẩm tiên sinh và hai vị cô nương đến để giúp chúng ta tiêu diệt triệt để 'Môn'!" "Với tu vi và thủ đoạn của ba vị, hoàn toàn không thua kém Lục Tiên tổ sư năm xưa, việc này rất có khả năng thành công, hy vọng rất lớn!" Nghe lời trưởng thôn, đông đảo dân làng đều vỗ tay tán thưởng.

Ai nấy đều khí thế ngút trời, tràn đầy kỳ vọng vào ba người Thẩm Hạo.

Buổi tối, trưởng thôn dẫn dắt dân làng tổ chức một bữa tiệc lửa trại hoành tráng.

Kể từ khi phải canh giữ lăng mộ cho "Môn", thôn Mai Môn đã rất ít khi tổ chức những hoạt động long trọng như thế này.

Trước đây, chỉ có "nghi thức Phóng Thần" hai mươi mấy năm một lần mới được xem là tương đối lớn.

Nhưng đó tuyệt đối không phải là một lễ ăn mừng.

Mỗi một thánh nữ ra đi trong đau đớn đều khiến cả làng cảm thấy bi thương.

Lần này, sự xuất hiện của ba người Thẩm Hạo, nói rằng sẽ tiêu diệt triệt để "Môn", khiến họ vô cùng vui mừng.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng họ đều có một sự tự tin khó tả, cảm giác như lần này chắc chắn sẽ thành công.

Không ai giải thích được tại sao lại có cảm giác này.

Tóm lại là rất kỳ diệu, tự tin mười phần.

Vì vậy, dân làng đã tự phát tổ chức bữa tiệc lửa trại hoành tráng này.

Trước đây, họ chưa bao giờ phô trương như vậy.

Từ trên Môn Lĩnh nhìn xuống, trong thôn làng giữa thung lũng, ánh lửa bùng cháy rực rỡ.

Mọi người quây quần bên đống lửa, thỏa sức giải tỏa những cảm xúc dồn nén bấy lâu.

Ai cũng rất vui vẻ.

Ba người Thẩm Hạo cũng nhập gia tùy tục, cùng dân làng uống rượu, ăn thịt, cũng như đàm kinh luận đạo, thảo luận về tu hành.

Những người dân làng này tuy không tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, nhưng trong môi trường của thôn Mai Môn, tâm cảnh của

họ lại rất tốt!

Từ nhỏ, họ đã được giáo dục theo lý tưởng xả thân vì nghĩa, cứu giúp chúng sinh thiên hạ.

Chính nhờ lý tưởng và phong khí được truyền thừa như vậy, thôn làng cũng được trời đất che chở, giúp họ có thể thuận lợi truyền thừa cho đến ngày nay.

Chỉ có điều, tài nguyên tu hành ở Môn Lĩnh chung quy vẫn vô cùng hạn chế, không đủ để nuôi dưỡng những tu sĩ mạnh mẽ.

Chỉ dựa vào việc hấp thu linh khí để tu hành, không có tài nguyên hỗ trợ, tiến độ quá chậm.

Không ít người có tiềm năng cũng vì thế mà cạn kiệt tuổi thọ, không thể đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Vì vậy, họ mãi không giải quyết được vấn đề "Môn".

Bữa tiệc lửa trại ăn mừng, trong lúc giao lưu tu hành với Thẩm Hạo, dần dần biến thành một buổi giảng đạo.

Do Thẩm Hạo chủ giảng, toàn thể dân làng lắng nghe.

Nói về sự giác ngộ và lý giải đại đạo, không ai có thể bì được với Thẩm Hạo.

Với ngộ tính nghịch thiên của hắn, ai mà so được.

Ô Thiền và Tiểu Cửu cũng nghe rất chăm chú, thu hoạch không nhỏ.

Thời gian dần trôi, mọi người đều đắm chìm trong bài giảng của Thẩm Hạo.

Thời gian đã về khuya.

Kim đồng hồ chỉ đến hai giờ sáng.

“Ầm ầm ầm ~” Một tiếng sấm vang trời.

Ánh chớp chói lòa chiếu sáng cả Môn Lĩnh trong thoáng chốc, sáng như ban ngày.

Chương 471

Theo sau đó là một cơn chấn động cực lớn.

Toàn bộ khu vực Môn Lĩnh đều rung chuyển.

Mặt đất, bầu trời, thậm chí cả tầng mây đều đang rung động.

Bên ngoài Môn Lĩnh, các đội viên Dân Điều Cục đang giám sát đều lộ vẻ kinh hãi.

"Rút!

Có chuyện rồi!" "Mau lui!" Mấy người không cần biết đang làm gì, tất cả đều vứt bỏ mọi thứ trong tay, toàn lực thúc giục pháp lực, hoặc các trang bị bảo mệnh, phù lục, bay về phía xa Môn Lĩnh.

Thậm chí có mấy người còn dùng cả bí pháp tổn thương bản thân như Nhiên Huyết, Bạo Khí để tăng tốc.

Mạng sống là trên hết, không quản được nhiều như vậy.

Vài đạo bạch quang, huyết quang bay vút ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

May mà họ vốn ở bên ngoài Môn Lĩnh, nên không có kẻ xui xẻo nào bị cuốn vào cơn chấn động khổng lồ này.

Bay ra xa mấy chục dặm, mấy người mới dừng lại.

"Khụ khụ ~~" Một người trong đó sắc mặt suy yếu, thuật Nhiên Huyết tiêu hao quá lớn, đã đốt cháy hơn một nửa tinh huyết của hắn, suýt chút nữa tổn hại đến căn cơ.

Một người khác cũng thi triển huyết độn còn thảm hơn, bây giờ gần như không thể cử động được.

"Phù ~, may mà chạy nhanh, xem như chúng ta mạng lớn!" "Đúng

vậy, may mà điểm đóng quân của chúng ta ở xa, nếu không thì thật toi mạng rồi!" Mọi người lòng còn sợ hãi, lần lượt thở ra một hơi trọc khí.

Nhìn về phía Môn Lĩnh, vị trí họ vừa ở đã bị một lớp sương mù kỳ dị bao phủ.

Toàn bộ Môn Lĩnh dường như bị nhấn nút tạm dừng.

Mọi sinh vật sống bên trong đều biến mất không dấu vết trong nháy mắt.

Rõ ràng là đã bị cuốn vào vòng xoáy thời gian.

Lúc này, trong thôn Mai Môn.

Buổi giảng đạo của Thẩm Hạo cũng đột ngột dừng lại, toàn thể dân làng cũng lập tức tỉnh táo.

Tất cả dân làng đều biến sắc, mặt đầy căng thẳng.

"Không hay rồi, 'Môn' lại chấn động!" "Sao lại thế này, lần chấn động trước mới qua được bốn năm thôi mà?

Sao lại chấn động nhanh như vậy, không đúng!" có người nói.

"Trưởng thôn, chuyện này là sao vậy ạ?

Ngài có biết không?" có người hỏi trưởng thôn.

Trưởng thôn lắc đầu, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng: "Tôi cũng không rõ!" "Ầm ầm ầm ~" Bầu trời mây đen dày đặc, vầng trăng sáng vằng vặc ban đầu đã sớm biến mất không dấu vết.

Trời quang bỗng chốc biến thành trời mưa giông.

Toàn bộ Môn Lĩnh tĩnh lặng, tối đen như mực.

Trong thôn có đống lửa nên vẫn còn sáng sủa.

Người trong thôn Mai Môn về cơ bản đều là tu sĩ, ít nhiều cũng có

chút tu vi.

Trưởng thôn Trần sắc mặt trầm ngưng: "Lẽ nào là vì Thẩm tiên sinh và các vị đến, muốn tiêu diệt 'Môn', bị nó cảm nhận được, nên mới chấn động sớm hơn?" Thẩm Hạo ánh mắt khẽ động, gật đầu: "Có khả năng!" "Dù sao đó cũng là một tồn tại có thể điều khiển thời gian, có lẽ nó đã nhìn thấy từ dòng thời gian tương lai cũng không chừng!" Trưởng thôn Trần thở dài nói: "Thẩm tiên sinh, và hai vị cô nương, vốn định tiếp đãi các vị thật tốt, không ngờ 'Môn' lại chấn động!" "Nếu không thể trấn an hoặc giải quyết nó!

Chúng ta sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong vòng xoáy thời gian này, cho đến khi hoàn toàn chết đi!" "'Môn' cũng sẽ hoàn toàn thoát khốn, gây họa cho thế gian!" "Thẩm tiên sinh, chỉ có thể trông cậy vào các vị thôi!" Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu đều gật đầu: "Được, giao cho chúng tôi, các vị cứ yên tâm ở đây chờ là được!" Ngay sau đó, Thẩm Hạo triệu hồi Càn Khôn Xã Tắc Đồ, hóa thành một bức vạn lý sơn hà đồ cuộn lộng lẫy, lơ lửng giữa không trung, tỏa ra tiên quang mờ ảo, bao phủ toàn bộ dân làng.

Dưới ánh tiên quang này, họ cảm nhận được một sự an tâm chưa từng có.

"Thẩm tiên sinh, đây là?" Trưởng thôn Trần nhìn bức đồ cuộn khổng lồ, tò mò hỏi.

Các dân làng khác cũng vô cùng hiếu kỳ.

Thẩm Hạo cười nói: "Đây là Càn Khôn Xã Tắc Đồ!

Một pháp bảo cực kỳ mạnh mẽ.

Trong đó cũng ẩn chứa pháp tắc thời gian, vòng xoáy thời gian do 'Môn Trùng' tạo ra không thể ảnh hưởng đến nó, các vị cứ yên tâm ở lại đây là được!" "Ta sẽ để lại một phân thân ở đây để chủ trì pháp

bảo này!

Các vị cứ yên tâm!" Mọi người nghe lời Thẩm Hạo, ai nấy đều lộ vẻ phấn khởi, mừng rỡ khôn xiết.

Pháp bảo mạnh mẽ có thể chống lại thời gian, quá tốt rồi, lần này họ thực sự được cứu rồi!

"Ầm~", lại một trận đất rung núi chuyển.

Còn có những tiếng va đập trầm đục, truyền ra từ ngôi mộ lớn giữa làng.

Đây là tiếng "Môn" đang đập vào tường.

Trong mộ thất sau bức tường, một thi thể côn trùng khổng lồ đang nằm trên bệ đá.

Cách đó không xa, còn có một bóng người đang ngồi xếp bằng trên một bệ đá khác.

Bóng người này thân người hai đầu.

Chính là Lục Tiên, Lưỡng Đầu Sơn Nhân đã chém giết nhục thân "Môn Trùng" thời nhà Đường!

Đây là nơi chứa xác của ông ta.

Thi thể Môn Trùng khổng lồ, miệng côn trùng mở to, sâu bên trong là một hố đen khổng lồ, thông đến một nơi không thể biết!

Mà âm hồn của Môn Trùng sau khi chết, đang ở trước hố đen này, cuộn tròn thân thể, không ngừng gầm thét giận dữ.

Nó há to miệng, liên tục gặm nhấm xung quanh.

Đột nhiên, một bóng người nữ tử âm hồn nguyên khí nặng nề, từ trong cánh cửa sâu thẳm tối đen xuyên ra.

Nếu bị người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Ai cũng biết, những thứ bị "Môn" nuốt chửng, chưa có cái nào có thể quay trở lại từ trong cửa.

Hôm nay, lại xuất hiện một trường hợp đặc biệt!

Đây là một âm hồn, mặc váy trắng, toàn thân bao quanh bởi khí đen dày đặc.

Hai mắt đỏ ngầu như sắp nhỏ ra máu lệ, trong miệng cũng là những chiếc răng nanh hung tợn.

Sắc mặt âm trầm thê lương, tóc bay tán loạn, mười đầu ngón tay mọc ra những móng vuốt sắc nhọn.

Nó từ trong cửa lao ra.

Xuyên qua tường mộ thất, bay ra khỏi ngôi mộ lớn, thẳng hướng về phía làng.

"Hống~" Nó phát ra tiếng gào thét thê lương, nhìn vào những ngôi nhà trong làng, lại phát hiện không có một ai.

Sững sờ một lúc, nó lập tức lại trở nên điên cuồng.

Trực tiếp giết chết toàn bộ gà vịt, gia súc trong làng, ném vào trong "Môn"!

Nó hành động cực nhanh, sau khi ném gia súc trong làng vào "Môn", lại bắt đầu tìm kiếm dân làng.

Rất nhanh nó đã phát hiện ra mọi người đang tụ tập ở quảng trường phía nam làng.

Nó lao thẳng tới, muốn ném cả những người dân làng này vào trong "Môn".

Nó muốn báo thù!

Cướp đi cánh cửa của ta, các ngươi hãy nếm thử mùi vị mất đi

cánh cửa đi!

Chương 472

Tuy nhiên, đòn tấn công của nó đã bị tiên quang của Càn Khôn Xã Tắc Đồ dễ dàng chặn lại.

Thấy tấn công không có kết quả, nó càng trở nên điên cuồng hơn, tư duy hoàn toàn bị hắc khí và chấp niệm khống chế.

Trưởng thôn Trần vừa nhìn thấy nữ quỷ này, mặt liền lộ vẻ kinh ngạc.

"Thanh Yểu!" "Là con sao?" Trưởng thôn Trần vừa mở miệng, nhiều dân làng cũng nhận ra.

"Hít~, thật sự là Thanh Yểu!" "Đây là âm hồn của con bé?

Không phải đã Phóng Thần tiến vào trong cửa rồi sao?

Lại có thể bò ra khỏi cửa?

Rốt cuộc là chuyện gì?" "Hả?

Bò ra khỏi cửa?" "Không thể nào?" Tiếng kinh ngạc của dân làng vang lên không ngớt.

Trưởng thôn Trần lộ vẻ giằng xé, đau khổ.

Thanh Yểu là cháu gái của ông, từ nhỏ đã được chọn làm thánh nữ, ông vô cùng đau lòng, nhưng đây là số mệnh của huyết mạch Lục Tiên, không ai có thể trốn tránh, phải vì tiêu diệt "Môn" mà cống hiến, từ bỏ tất cả, xả thân vì nghĩa, cứu giúp chúng sinh!

Thẩm Hạo thấy vậy, liền để Ô Thiền ra tay.

Bàn tay ngọc khẽ nắm vào hư không, âm hồn Thanh Yểu lập tức bị cô bắt lấy, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra được.

Đem âm hồn Thanh Yểu lại gần, Ô Thiền nhìn Thẩm Hạo: "Phu quân, xử lý thế nào ạ?" Trưởng thôn Trần vội vàng nhìn Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, Thanh Yểu là cháu gái của tôi, ngài có cách nào giúp nó không, bộ dạng này của nó, chắc chắn rất đau khổ!" "Xin ngài hãy giúp nó giải thoát!" Trưởng thôn Trần nhìn Thanh Yểu, ánh mắt tràn đầy yêu thương, cưng chiều và không nỡ.

Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của trưởng thôn Trần, đám hắc khí này là sản phẩm kết hợp giữa oán khí và tà khí.

Thẩm Hạo trực tiếp phóng ra Ám Nhật Chân Hỏa, thiêu rụi đám hắc khí này!

Không còn đám hắc khí quấn lấy, lý trí của Thanh Yểu quay trở lại.

Cả người trở nên vô cùng bình tĩnh, oán hận đối với dân làng đã không còn, chỉ là, chấp niệm của cô vẫn còn đó.

Đó là chấp niệm đối với nhân viên khảo cổ năm đó, người đã chết ở Cức Thần Thôn.

Anh ta đã mang đến cho Thanh Yểu những thông tin về thế giới bên ngoài, đủ loại những thứ và kiến thức khác lạ, Thanh Yểu nhớ rất sâu sắc về anh ta.

Anh ta vừa gặp đã yêu Thanh Yểu, mà Thanh Yểu đối với anh ta cũng nảy sinh tình cảm.

Chỉ là hai người cuối cùng không thể đến được với nhau, đã đều chết cả rồi.

"Thanh Yểu~" Trưởng thôn Trần gọi.

Thanh Yểu nhìn trưởng thôn Trần cũng gọi một tiếng ông nội.

Cha mẹ của Thanh Yểu đã qua đời trong cuộc biến động năm

1980, chỉ để lại một đứa con nhỏ.

Bây giờ mới hơn 4 tuổi.

Là em trai của Thanh Yểu.

Vừa rồi bị Thanh Yểu dọa cho sợ hãi, bây giờ đang khóc ré lên.

“Thanh Yểu, không phải con đã vào trong cửa để trấn an Môn rồi sao?

Sao lại ra khỏi cửa, làm thế nào vậy?” Trưởng thôn Trần hỏi.

“Con cũng không biết tại sao, cứ thế mà ra thôi~” Thanh Yểu trả lời.

Thanh Yểu chỉ nhớ mình bị một đám hắc khí bao bọc linh hồn, mơ mơ màng màng, rất nhiều chuyện sau cánh cửa đều không nhớ rõ.

“Ai, con không sao là tốt rồi~” Trưởng thôn Trần khẽ thở dài.

“Nhưng ‘Môn’ lại chấn động rồi!

Động tĩnh lần này lại lớn như vậy, không hề nhỏ hơn lần bốn năm trước!” “Nhưng may mà, lần này có Thẩm tiên sinh và hai vị ở đây, họ đến đây là để tiêu diệt triệt để ‘Môn’!” “Thanh Yểu, mau đến ra mắt Thẩm tiên sinh, còn có Ô cô nương và Cửu Nhi cô nương.” Thanh Yểu chậm rãi bước đến trước mặt ba người Thẩm Hạo, cúi người hành lễ.

“Ra mắt Thẩm tiên sinh, cảm ơn các vị” “Xin lỗi, đã gây phiền phức cho mọi người~” Ô Thiền nhìn Thanh Yểu cười cười: “Không sao, chuyện nhỏ của cô đối với chúng tôi căn bản không gây ra ảnh hưởng gì, không cần để ý~” Thẩm Hạo cũng nói: “Thanh Yểu, cô cứ ở lại đây với ông nội và mọi người đi, chúng tôi phải vào trong ngôi mộ lớn để đối phó với “Môn”.” Lúc này trưởng thôn Trần cầm một tấm bản đồ đơn giản đi tới: “Thẩm tiên sinh, đây là bản đồ bố cục

trong ngôi mộ lớn, ngài có thể sẽ cần đến." Thẩm Hạo nhận lấy và cùng Ô Thiền, Tiểu Cửu xem qua.

Bố cục trong ngôi mộ lớn rất đơn giản.

Một con đường mộ đi thẳng đến mộ thất chính, đoạn đầu tiên ở giữa có một cây cầu đá, bên dưới là một hang động thấp, nhục thân của các thánh nữ sau khi trải qua nghi thức Phóng Thần đều được đặt ở đó.

Tiếp theo là hai con đường, một con đường vòng dẫn đến mộ thất chính, đó là một hang động tự nhiên, thi thể của Môn Trùng và nhục thân của Lục Tiên ở bên trong, lối vào hang đã bị xây một bức tường bịt kín lại.

Còn con đường kia thì dẫn đến phòng tế tự ngay phía trên mộ thất, đó là nơi tổ chức "nghi thức Phóng Thần" cho thánh nữ.

Khi "Phóng Thần", linh hồn của thánh nữ sẽ theo dòng máu chảy xuống mộ thất bên dưới, tiến vào trong "Môn" để trấn an âm hồn của "Môn".

Ngoài ra, không còn gì khác.

"Ngôi mộ cổ này trông có vẻ bố cục đơn giản, không hề phức tạp, cũng tốt!" "Trưởng thôn Trần, vậy chúng tôi xuất phát đây, các vị cứ ở lại đây, không cần lo lắng." "Rất nhanh thôi, sẽ giải quyết được!" "Vậy xin nhờ ba vị!" Trưởng thôn Trần trịnh trọng nói.

Trưởng thôn Trần, Thanh Yểu, cùng toàn thể dân làng đều dõi theo ba người Thẩm Hạo.

Có Càn Khôn Xã Tắc Đồ ở đây, sự an toàn của họ không cần phải lo lắng.

Thẩm Hạo để lại một phân thân pháp lực, điều khiển Càn Khôn Xã Tắc Đồ, nếu có bất kỳ sự cố nào cũng có thể kịp thời ứng phó.

Thẩm Hạo thu lại bản đồ, dẫn Tiểu Cửu và Ô Thiền đi về phía ngôi mộ lớn giữa làng.

Ngôi mộ lớn không phải là trạng thái đóng kín, trên đó có một cánh cổng lăng mộ, thông thẳng vào bên trong.

Ba người Thẩm Hạo đi qua cánh cổng, thẳng tiến vào bên trong.

Đi qua một con đường mộ không dài, cuối cùng họ cũng đến một hang động rộng bằng sân bóng đá.

Ở giữa có một cây cầu đá hẹp được xây bằng đá vụn thông sang phía đối diện, còn hai bên là một hố sâu tựa như hồ nước, bao phủ bởi sương đen.

Trong sương đen chính là di thể của các thánh nữ đã bị Phóng Thần qua các đời.

Những đám sương đen này chính là âm tà oán khí sinh ra từ trong cơ thể họ.

Di thể của họ cũng biến thành những ngạ thi không có tri giác, chỉ có cảm giác đói khát.

Chúng đang ngọ nguậy, bò lết dưới đáy hang phủ đầy sương đen.

Thẩm Hạo đang định ra tay, tịnh hóa những ngạ thi và sương đen này, cũng coi như trả lại sự yên bình cho những thánh nữ đã chết vì cứu giúp chúng sinh.

Lúc này họ đột nhiên chú ý thấy, phía sau có một con mèo đen đi theo.

Nhìn tuổi xương, con mèo đen này cũng chỉ mới hơn bốn tuổi.

Một đôi mắt mèo sáng long lanh, như hai bóng đèn nhỏ, đang nhìn chằm chằm vào ba người Thẩm Hạo.

"Ủa, con mèo đen ở đâu ra vậy?

Đi theo chúng ta từ lúc nào thế?" Tiểu Cửu thắc mắc.

"Chắc là vừa mới theo vào~" Thẩm Hạo lắc đầu nói.

"Con mèo đen này dường như đã thông linh, huyết mạch của nó cũng không đơn giản đâu~, hình như là phản tổ~, đã có dấu hiệu thành tinh rồi~." "Thôn Mai Môn này, phong thủy không tệ nha~" Con mèo đen này gan rất lớn, từ trên người ba người Thẩm Hạo cảm nhận được linh khí nồng đậm, khiến nó vô cùng thoải mái.

Thế là nó lon ton chạy đến trước mặt mấy người Thẩm Hạo.

Lần lượt cọ vào chân cả ba người, miệng còn kêu "meo meo meo".

Cực kỳ thân thiết và quấn người.

"Mèo con đáng yêu quá~" Tiểu Cửu cười, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt đầu mèo con.

Con mèo đen cũng kêu hai tiếng như đang hưởng thụ.

Chương 473

Sau đó, Tiểu Cửu trực tiếp bế con mèo vào lòng.

Con mèo này cũng rất ngoan, cứ để yên cho bế, không hề giãy giụa, ngược lại còn nghiêng đầu, dựa vào bộ ngực rộng lớn của Tiểu Cửu.

Dựa trên sự hiểu biết của Thẩm Hạo về tình tiết của Môn Lĩnh, con mèo đen này chắc là do Thanh Yểu nuôi.

Cứ mang theo đi, đợi khi ra ngoài rồi giao lại cho Thanh Yểu.

Thẩm Hạo chỉ nhìn hai cái, sau đó, trong lòng bàn tay hắn, mặt trời hắc ám dâng lên.

Hóa thành một mặt trời đen khổng lồ.

Ám Nhật Chân Hỏa hừng hực lập tức thiêu rụi đám sương đen dưới cầu đá.

Lộ ra bảy tám mươi thi hài của các thánh nữ bên dưới.

Hơn một ngàn năm qua, từ thời Đường đến nay, tất cả thi hài của các thánh nữ đều được đặt ở đây, biến thành ngạ thi.

Chúng di chuyển chậm chạp, căn bản không thể bò lên được.

Ám Nhật Chân Hỏa quét qua, cũng bao trùm lấy chúng.

Ngọn lửa dưới sự khống chế của Thẩm Hạo, trực tiếp dập tắt nguồn gốc sinh ra hắc khí trong cơ thể chúng.

Trong nháy mắt, tất cả ngạ thi đều không còn động tĩnh, thực sự yên nghỉ.

"Được rồi, đi thôi, bên dưới chính là mộ thất chính nơi Môn Trùng ở!" Thu lại mặt trời hắc ám, Thẩm Hạo nói với hai người phía sau.

“Ầm ầm ầm ~” Bầu trời bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm sét khổng lồ.

Chấn động của “Môn” lại xuất hiện, xung quanh bắt đầu một trận động đất.

Một loạt tiếng “cang cang” đập tường, truyền ra từ sâu trong ngôi mộ phía trước.

Đây là động tĩnh do Môn Trùng gây ra!

Ba người nhanh chóng đi qua cầu đá, đến một hang động dưới lòng đất khác.

Hang động này cũng rất lớn, ở phía đối diện, bên tay phải, chính là nơi đặt mộ thất chính, một cái động lớn bị tường đá bịt kín hiện ra trước mắt.

Phía sau bức tường, từng tiếng rên rỉ trầm đục, xuyên qua tường đá truyền ra.

Đây là một loại âm thanh rất kỳ quái, không phải âm thanh mà bất kỳ sinh vật nào trên thế gian có thể phát ra.

Cùng với những tiếng đập tường, cả hang động đều rung chuyển.

Ba người trực tiếp tiến lên.

Bức tường đá này không phải là tường đá đơn giản, trên đó vẽ đầy cấm chế, còn bố trí thêm nhiều trận pháp, bao phủ toàn bộ mộ thất.

Thần thức cũng không thể xuyên qua được.

Đi vòng quanh mộ thất một vòng, toàn bộ mộ thất này đều bị trận pháp cấm chế phong bế, hoàn toàn không thông với thế giới bên ngoài.

Thẩm Hạo thi pháp, phá giải trận pháp của mộ thất, trực tiếp mở ra một cánh cửa trên tường.

Ba người lập tức đi qua bức tường đá, tiến vào bên trong mộ thất.

Bày trí bên trong mộ thất cũng rất đơn giản.

Trên hai chiếc giường đá, một chiếc có một con côn trùng khổng lồ đang nằm, chiếc còn lại có một người đàn ông hai đầu đang ngồi ngay ngắn, chính là nhục thân của Lục Tiên!

Căn mộ thất này cũng rất lớn, không nhỏ hơn hai hang động phía trước.

Mà oán hồn của Môn Trùng đang chiếm cứ trong mộ thất, không ngừng rên rỉ.

Vào trong mộ thất, ba người Thẩm Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy được bộ mặt thật của Môn Trùng trong truyền thuyết.

Thi thể của nó là một con sâu mềm màu trắng to béo, thân hình thuôn dài.

Trông có chút giống ấu trùng của ruồi nhặng, hai đầu nhọn, giữa thân béo tròn.

Nhưng nó có đầu, và hoàn toàn khác với côn trùng bình thường, miệng nó vô cùng sắc nhọn, trên đỉnh đầu còn có hai cái sừng kỳ lạ.

Mà phần bụng của nó là từng cặp chân ngắn, có rất nhiều cặp, nhìn lướt qua không đếm hết được.

Bên sườn, trên mỗi cặp chân, còn có một đốm đen lớn.

Môn Trùng tuy đã chết, nhưng chết mà không cứng, không có dấu hiệu mục rữa.

Nhìn lại oán hồn của nó, so với nhục thân thì khác biệt rất lớn.

Dáng vẻ đã thay đổi rất nhiều.

Trở nên hung tợn hơn, toàn thân bao bọc bởi hắc khí, đó là tà khí

và oán khí.

Mà một đôi mắt của nó, đỏ rực như máu.

Lúc này, nó vừa rên rỉ, vừa không ngừng ngọ nguậy miệng, gặm nhấm thứ gì đó.

Đó là một thứ vô hình vô chất.

Tiểu Cửu ánh mắt ngưng lại: "Nó đang gặm nhấm sức mạnh thời gian!" Trong truyền thuyết, Môn Trùng là dị trùng nuốt chửng thời gian và không gian.

Con trước mắt này, tại sao chỉ có thể gặm nhấm thời gian?

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân của nhục thân.

Thẩm Hạo nhìn âm hồn và nhục thân của Môn Trùng, âm thầm suy nghĩ.

Có lẽ là vì nhục thân đã chết, năng lực nuốt chửng đã yếu đi.

Thời gian cũng là một loại năng lượng, phân bố đều trong thế giới, giống như không khí, nước biển.

Một khi một phần không khí hoặc nước biển nào đó đột nhiên biến mất với số lượng lớn, sẽ hình thành vòng xoáy không khí và vòng xoáy nước biển.

Giống như hải lậu mà mọi người gặp phải ở Nam Hải.

Chính là vì đáy biển đột nhiên xuất hiện khoảng trống chưa được nước biển lấp đầy, nước biển chảy vào với số lượng lớn sẽ gây ra vòng xoáy.

Đặt vào năng lượng thời gian, cũng là nguyên lý tương tự.

Thời gian của Môn Lĩnh, bị âm hồn của Môn Trùng thức tỉnh nuốt chửng, biến mất với số lượng lớn, từ đó dẫn đến xung quanh Môn

Lĩnh hình thành một vòng xoáy thời gian khổng lồ.

Người bị cuốn vào vòng xoáy thời gian, về cơ bản chỉ có một con đường chết.

Con Môn Trùng này cũng không biết có phải vì mới nở ra không lâu đã bị Lục Tiên giết chết, dẫn đến nó dường như không có trí tuệ.

Ba người Thẩm Hạo nghênh ngang đứng trong mộ thất nhìn nó, mà nó cũng không có phản ứng gì.

Con Môn Trùng này, vừa mới sinh ra, đã gặp phải Lý Tĩnh, tuy không cẩn thận bị nó nuốt chửng không ít thứ, lớn lên khổng lồ, nhưng nói thế nào đi nữa, cũng chỉ là trình độ của một đứa trẻ.

Phần lớn thời gian đều đang ngủ say.

Ngay sau đó đã bị Lưỡng Đầu Sơn Nhân do Lý Tĩnh mời đến chém giết nhục thân.

Xem như là khá thảm~ vừa sinh ra không lâu đã bị diệt.

Dù sao thì Môn Trùng này đối với thế giới nguy hại quá lớn, cái chết của nó, có lẽ không thể thiếu sự can thiệp của ý chí thế giới, thiên đạo.

Theo oán hồn Môn Trùng không ngừng gặm nhấm, xung quanh miệng nó xuất hiện một hố đen thời gian nhỏ.

Mẹ kiếp, khẩu vị của con trùng này cũng khá lớn đấy.

Cùng với sự hình thành của hố đen nhỏ này, vòng xoáy thời gian xung quanh cũng ngày càng lớn.

Chương 474

Môn Trùng nuốt chửng thời không để trưởng thành, bản thân cũng sẽ nhận được năng lực tương ứng.

Cùng với việc nuốt chửng sức mạnh thời gian bao nhiêu năm qua, oán hồn Môn Trùng này hiện tại có được sức mạnh khống chế thời gian không hề tầm thường.

Không thể để nó ăn tiếp được nữa.

Thẩm Hạo nhìn Tiểu Cửu: "Tiểu Cửu, ra tay giết nó đi!" Tiểu Cửu gật đầu: "Vâng, Hạo ca!" Ngay sau đó, toàn thân Tiểu Cửu tỏa ra ánh sáng thời gian nồng đậm.

Hóa thành một lưỡi đao thời gian, chém thẳng về phía Môn Trùng.

Môn Trùng cảm nhận được sức mạnh thời gian nồng đậm, lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía mấy người Thẩm Hạo, trong đôi mắt côn trùng tràn đầy oán hận và tham lam.

Nó há to miệng, cắn về phía lưỡi đao thời gian.

Sức mạnh của nó lại không hề yếu hơn Tiểu Cửu.

Lưỡi đao thời gian này, sau khi đánh tới, lại bị Môn Trùng cắn mất một miếng, nhai ngấu nghiến rồi nuốt xuống.

Thẩm Hạo và Ô Thiền thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày.

Con Môn Trùng này thật không thể xem thường.

Thế là, hai người cũng cùng ra tay.

Ô Thiền mở ra Vô Giới Yêu Đồng, sức mạnh Xà Thần Âm Nhãn điên cuồng tuôn trào, đây là sức mạnh nhắm thẳng vào linh hồn!

Còn Thẩm Hạo thì tế ra Bỉ Ngạn Hoa.

Đây chính là linh bảo đặc thù sản sinh từ âm giới, đối với thần hồn cũng có sức khắc chế cực mạnh.

Ô Thiền đánh ra một đạo hắc quang kỳ dị, trực tiếp khống chế âm hồn Môn Trùng, khiến nó không thể động đậy.

Thẩm Hạo và Tiểu Cửu lập tức chớp lấy thời cơ, dùng sức mạnh mạnh nhất, tấn công Môn Trùng.

Sức mạnh âm dương sinh tử mạnh mẽ, tựa như những cánh hoa Bỉ Ngạn, bay đến trên thân âm hồn Môn Trùng, lập tức, âm hồn của nó như băng tuyết tan chảy, trực tiếp bị hóa giải.

Còn Tiểu Cửu, đánh ra một bánh răng thời gian, răng cưa sắc nhọn, xoay tròn với tốc độ cực nhanh, đánh về phía âm hồn Môn Trùng.

Tiểu Cửu bây giờ vẫn chưa nắm giữ Cổ Trụ Chi Viêm, nếu không, chỉ cần một ngọn lửa quét qua, gần như không gì không thể thiêu rụi.

Trực tiếp đốt cháy thời gian trên người mục tiêu.

Một khi thiêu cháy hết, mục tiêu sẽ bị xóa sổ khỏi hư không, như thể chưa từng tồn tại.

Vô cùng khủng bố.

Khi đó, Môn Trùng này chỉ là một trường hợp nhỏ mà thôi.

Hoàn toàn không cần tốn sức như bây giờ.

Bánh răng thời gian, không ngừng cắt xé sức mạnh thời gian trên người oán hồn Môn Trùng, phá hoại sức mạnh của nó, khiến nó không thể thi triển sức mạnh thời gian.

Ba đánh một, Môn Trùng này hoàn toàn bị áp đảo.

Gần như không có sức phản kháng.

Cũng may nó xuất thân bất phàm, là vật từ hỗn độn, vị thế tương đối cao.

Lại thêm Tiểu Cửu khắc chế nó, ba người tốn một phen công sức, trút đủ loại pháp thuật lên người nó.

Cuối cùng, dựa vào sức mạnh của linh bảo mạnh mẽ Bỉ Ngạn Hoa, hoàn toàn tiêu diệt âm hồn Môn Trùng.

Sức mạnh thời gian của nó bị Bỉ Ngạn Hoa luyện hóa thành một viên Thời Gian Tinh Túy, một viên đá nhỏ trong suốt như thủy tinh.

Còn sức mạnh thần hồn của nó thì bị Bỉ Ngạn Hoa tự hấp thu, uy năng của nó cũng được tăng lên không ít.

Thẩm Hạo lấy Thời Gian Tinh Túy ra, đưa cho Tiểu Cửu.

"Tiểu Cửu, đây là Thời Gian Tinh Túy luyện hóa từ trên người Môn Trùng, em lấy đi, mau chóng nâng cao thực lực, tu luyện ra Cổ Trụ Chi Viêm của em!" "Vâng vâng ~, chụt~, cảm ơn Hạo ca ~" Tiểu Cửu vui vẻ nhận lấy Thời Gian Tinh Túy, nuốt một ngụm, từ từ luyện hóa, sau đó lao vào lòng Thẩm Hạo, dùng bộ ngực vĩ ngạn cao ngất của mình ra sức cọ cọ, sau đó ngẩng đôi môi hồng nhuận lên, hôn chụt một cái thật kêu lên má Thẩm Hạo.

Buông thân thể mềm mại của Tiểu Cửu ra, Thẩm Hạo lại nói: "Được rồi, còn nhục thân của Môn Trùng chưa giải quyết xong!" Tiểu Cửu và Ô Thiền nhìn về phía nhục thân của Môn Trùng.

Chỉ thấy sâu trong cái miệng đang há to của nó, trong bụng nó, một hố đen sâu thẳm đang ẩn giấu bên trong.

Và đó, chính là nơi "Môn" của Môn Trùng tọa lạc.

Phải triệt để đóng cánh cửa này lại mới được!

Nhục thân của Môn Trùng tuy đã chết, nhưng "cánh cửa" bên

trong cơ thể nó, thứ thông đến một nơi không rõ nào đó, vẫn còn tồn tại.

Đây là một mối họa ngầm.

Không biết chừng ngày nào đó, sẽ có thứ gì đó theo cánh cửa từ phía đối diện chui sang.

Trong «Thánh Kinh», «Khải Huyền Lục» đã từng ghi lại, có sinh vật từng bước ra từ trong "cánh cửa", hơn nữa, còn bất kính với thần, không những bất kính mà còn miệt thị.

Với tính cách của vị thần trong «Thánh Kinh», kẻ bất kính chắc chắn đã chết, nếu không thì mặt mũi của thần để vào đâu?

Tùy tiện một thứ gì đó chui ra cũng dám bất kính với mình, không giết chết nó thì uy nghiêm của thần làm sao duy trì?

Các vị thần phương Tây này đều rất bá đạo.

Đặc biệt là vị thần đã chiếm dụng danh hiệu "Thượng Đế".

Hắn còn tuyên bố rằng, mình là vị thần duy nhất, ngoài ta ra, không thể có thần nào khác!

Mà «Thánh Kinh» lại chia thành Tân Ước và Cựu Ước, vị Thượng Đế này là Thượng Đế của Tân Ước.

Sự khác biệt giữa Tân Ước và Cựu Ước có thể nói là một trời một vực.

Danh hiệu Thượng Đế của hắn, nói không chừng cũng là mạo danh, soán vị mà đoạt được ~ Tóm lại chẳng phải là thứ gì tốt đẹp!

Bên trong cơ thể Môn Trùng là một không gian vô cùng rộng lớn, tựa như hỗn độn.

Trong khoảng không hư vô này, một vòng xoáy sâu thẳm lơ lửng ở giữa.

Tuy nhiên, vòng xoáy này không hề có lực hút nào tồn tại.

Có lẽ là do Môn Trùng đã chết.

Ba người Thẩm Hạo trực tiếp chui vào miệng trùng, tiến vào không gian hư vô khổng lồ trong bụng nó.

Ba người bay thẳng đến trước hố đen kia.

Thân hình ba người phảng phất như bị thu nhỏ lại vô số lần.

Ở đây, họ trông vô cùng nhỏ bé.

Mà "cánh cửa" kia lại trông vô cùng to lớn.

"Ủa, phu quân chàng xem, ở kia có một thứ gì đó?

Hình như là một cái hồ lô?" Ô Thiền đột nhiên chỉ vào một nơi nào đó trên cánh cửa nói.

Thẩm Hạo và Tiểu Cửu lập tức nhìn qua.

Quả nhiên thấy một chiếc hồ lô vỏ xanh biếc lấp lánh, trôi nổi trước "cánh cửa", không hề động đậy.

"Ây, đúng thật này, không lẽ là bảo bối gì đó sao?

Đi, chúng ta mau qua đó xem thử ~" Tiểu Cửu hưng phấn kêu lên.

Ba người lập tức bay về phía hồ lô.

Rất nhanh đã đến gần.

Chương 475

Cái hồ lô này không lớn, toàn thân xanh biếc, mơ hồ tỏa ra một luồng sức mạnh sinh cơ dồi dào.

Thẩm Hạo suy nghĩ, theo nguyên tác, chân hồn của Lư Đầu Sơn Nhân chính là đang ngủ say trong chiếc hồ lô ký ngụ trước "cánh cửa".

Chân hồn của Lư Đầu Sơn Nhân thực ra đang ở trong không gian hư vô trong bụng Môn Trùng, bên ngoài lại có âm hồn của Môn Trùng tồn tại, ông ta cũng không ra được, thế là tu luyện trong hồ lô hơn một ngàn năm, đắc được đại đạo, thấu tỏ tạo hóa, từ trong cõi u minh đã biết được mọi chân tướng.

Ông ta là người đối phó với âm hồn của Môn Trùng, mới bị vây khốn ở đây.

Lư Đầu Sơn Nhân tuy mạnh mẽ, nhưng ông ta tu luyện kiếm tiên, công phạt vô song.

Nhưng Môn Trùng lại nắm giữ pháp tắc thời gian, năng lực của nó quỷ dị khó lường, Lư Đầu Sơn Nhân tuy có sức mạnh công phạt vô song, nhưng lại không thể làm tổn thương âm hồn của Môn Trùng, tạo thành thế giằng co.

Mà cái hồ lô này cũng không đơn giản, không biết từ lúc nào đã bị Môn Trùng nuốt vào trong cơ thể, là một cái hồ lô đã sinh trưởng trong hỗn độn từ thời thiên địa chưa khai mở!

Sau khi rời khỏi cây mẹ, đây chính là một Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ!

Cũng chính là dựa vào sự che chở của nó, Lư Đầu Sơn Nhân mới

có thể đắc đạo.

Bây giờ, một khi ông ta trở về nhục thân của mình, liền có thể lập tức thành tiên, phi thăng tiên giới!

"Cánh cửa" này vô cùng tĩnh lặng, không chút gợn sóng, xem ra tạm thời cũng không có nguy hiểm gì.

Thế là, ba người trực tiếp bay đến trước mặt hồ lô, từ miệng hồ lô chui vào bên trong.

Bên trong hồ lô cũng là một không gian kỳ đặc, tựa như một tiểu thế giới, non xanh nước biếc, sinh cơ dồi dào.

Mà ở trung tâm tiểu thế giới này, trên một ngọn núi nhỏ, chân hồn của Lư Đầu Sơn Nhân đang ngồi xếp bằng, chìm trong giấc ngủ say.

Chân hồn của ông đã tu luyện trong hồ lô nhiều năm, sớm đã ngưng tụ lại nguyên thần, hơn nữa, cảnh giới cao thâm, đã đắc được tiên đạo.

Trước đó "cánh cửa" chấn động kịch liệt, đã gần như đánh thức ông.

Nhưng "cánh cửa" đột nhiên lại tĩnh lặng trở lại, khiến ông cảm thấy rất kỳ quái.

Cùng với sự xuất hiện của ba người Thẩm Hạo, Lư Đầu Sơn Nhân hoàn toàn tỉnh lại.

"Có thể gặp được mấy vị tiểu đạo hữu, thật là may mắn của bần đạo!" "Ta quan sát thấy nhục thân và nguyên thần của mấy vị tiểu hữu đều không có gì đáng ngại, chấn động bên ngoài 'cánh cửa' cũng đã giảm bớt, chẳng lẽ là công lao của ba vị tiểu hữu?" Lư Đầu Sơn Nhân thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt ba người Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đã có chuẩn bị tâm lý, còn Tiểu Cửu và Ô Thiền thì suýt chút nữa bị dọa cho giật mình.

Thẩm Hạo thấy Lư Đầu Sơn Nhân xuất hiện, lập tức chắp tay hành lễ: "Kính chào tiền bối!" Tiểu Cửu và Ô Thiền cũng vội vàng theo sau hành lễ.

Lư Đầu Sơn Nhân xua tay: "Mấy vị tiểu hữu không cần khách sáo như vậy." "Bần đạo Lý Ẩn, ra mắt ba vị tiểu hữu." Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn cười ha hả chắp tay, đáp lại một lễ.

"Tiền bối, lẽ nào ngài chính là Lư Đầu Sơn Nhân thời nhà Đường đã xả thân giết chết nhục thân của Môn Trùng sao?" Tiểu Cửu nhìn về phía Lý Ẩn hỏi.

Lý Ẩn gật đầu: "Không sai, chính là bần đạo!" "Bần đạo ôm quyết tâm đồng quy vu tận, nguyên thần tiến vào trong cánh cửa, cuối cùng cũng đồng quy vu tận với Môn Trùng!" "Thế nhưng, trong một sự trùng hợp, đã lưu lại được một luồng chân hồn trong dị bảo hồ lô này, mới may mắn không chết!" "Chỉ là, âm hồn của 'cánh cửa' kia quá mạnh, bần đạo bất lực đối phó, chỉ có thể vây mình ở đây, tiềm tâm tu luyện." "Đáng tiếc, Môn Trùng kia điều khiển thời gian, thủ đoạn quỷ dị, bần đạo tuy có sức mạnh sát phạt thông thiên, nhưng lại không làm gì được nó, uổng phí năm tháng cho đến nay." "Không biết nay là năm nào?" Lư Đầu Sơn Nhân sau khi kể sơ lược về trải nghiệm của mình, liền hỏi về thời gian.

Lý Ẩn trốn trong hồ lô này, mà hồ lô lại ở trong bụng "Môn Trùng", ông không thể xác định được thời gian bên ngoài.

"Tiền bối, sau Trinh Quán năm Thái Tông nhà Đường, lại có các triều đại Tống, Nguyên, Minh, Thanh, đến nay đã hơn một nghìn bốn trăm năm!" Thẩm Hạo trả lời.

"Ồ ~, đã lâu như vậy rồi sao?" Lý Ẩn cảm khái một câu về sự trôi

chảy của thời gian.

Sau đó lại hỏi: "Môn Trùng kia bây giờ thế nào rồi, có phải đã bị tiêu diệt rồi không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, tiền bối, âm hồn của Môn Trùng kia, đã bị ba người chúng tôi hợp lực chém diệt!" "Ha ha ha ~, tốt!" Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn vui mừng cười lớn.

"Con Môn Trùng nuốt chửng thời không, họa loạn thế giới này, cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt triệt để!" "Tốt quá rồi!" "Ừm, không biết đám đồ tử đồ tôn của ta thế nào rồi?" Lý Ẩn lại hỏi.

Thẩm Hạo đáp: "Tiền bối, họ bây giờ vẫn đang tiếp tục canh giữ ngôi mộ của Môn, nhưng, người còn lại đã không đủ trăm người." "Nếu lần này không triệt để giải quyết Môn Trùng, e rằng chẳng mấy năm nữa, sẽ hoàn toàn tuyệt hậu!" Lý Ẩn gật đầu, cảm thấy một trận vui mừng, hậu duệ đồ tử đồ tôn của mình, có thể kiên trì canh giữ ở đây, rất tốt!

"Tiền bối, vấn đề hiện tại chính là 'cánh cửa' bên ngoài này, phải làm thế nào mới có thể đóng nó lại, hoặc có cách nào khác xử lý nó không?" Thẩm Hạo hỏi.

Nghe Thẩm Hạo hỏi, Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn cười lớn.

"Ha ha, ba vị tiểu hữu yên tâm, cứ xem lão phu ra tay!" "Nhục thân, âm hồn của Môn Trùng này đều đã tiêu vong, chỉ còn lại một cánh cửa thông đạo ở đây, ta vẫn có thể giải quyết được!" Ngay sau đó, Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn dẫn ba người Thẩm Hạo bước ra khỏi không gian hồ lô, đến đứng trước "cánh cửa" trong không gian hư vô trong bụng trùng.

"Mấy vị tiểu hữu cứ xem thủ đoạn của lão phu!" Lý Ẩn cười lớn, tay đánh ra những ấn quyết kỳ dị.

Nguyên thần của ông hiện ra bản tướng, hóa thành một nguyên

thần pháp tướng cao chín trượng chín.

Pháp tướng của ông vô cùng phi phàm, đặc biệt là thanh nguyên thần chi kiếm mà ông đang nâng trong tay.

Rất không tầm thường.

Đây là thành quả tu hành cả đời của Lư Đầu Sơn Nhân, có thể gọi là đạo quả.

Nguyên thần của Lý Ẩn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cho thấy ông đang dốc toàn lực vận chuyển tu vi.

Xem ra, ông thúc đẩy cái hồ lô xanh này rất tốn sức.

Cũng phải, cái hồ lô này, chính là Tiên Thiên Linh Bảo đã được sinh ra trong hỗn độn từ trước khi trời đất khai mở!

Chỉ thấy cái hồ lô xanh biếc lấp lánh kia sáng lên một vùng ánh sáng xanh, quang mang rực rỡ.

Lý Ẩn pháp quyết dẫn động, hồ lô lập tức chuyển động, miệng hồ lô trực tiếp quay về hướng "cánh cửa".

"Đi!" Lý Ẩn hét lớn một tiếng, toàn thân quang mang lại lần nữa bùng nổ, uy thế kiếm tiên cũng được phóng thích ra hết.

Lập tức, một luồng uy áp mạnh mẽ đè lên người ba người Thẩm Hạo.

Họ lập tức cảm thấy áp lực như núi.

Tựa như một tảng đá lớn đè lên ngực, gần như không thở nổi.

Thẩm Hạo bây giờ đã là cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, đối mặt với uy thế của Lý Ẩn, lại cảm thấy sắp không thở nổi, như có gai sau lưng.

Thanh Nguyên Thần Chi Kiếm kia, sắc bén ngút trời.

Mà đây, vẫn là Lý Ẩn đã cố ý thu liễm.

So với Địa Tiên Phong Sư Cổ kia, thì mạnh hơn quá nhiều rồi.

So với Lý Ẩn, Phong Sư Cổ kia chỉ là đồ dỏm.

Hắn ở kỳ Hóa Thần, đã có thể dựa vào tiên khí để trọng thương Phong Sư Cổ, tuy không thể chém giết, nhưng, sự chênh lệch trong đó, có thể tưởng tượng được.

Nhưng nếu đổi thành Lý Ẩn, cho dù là tu vi Luyện Hư Hợp Đạo hiện tại, thúc đẩy Càn Khôn Xã Tắc Đồ, e rằng cũng không phải là đối thủ của Lý Ẩn.

Kiếm tiên, nổi tiếng là có sức mạnh công phạt cường hãn!

Đánh không lại!

Cái hồ lô màu xanh lá cây kia, dưới sự thúc đẩy của Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn, lập tức rung lên.

Một luồng ánh sáng xanh lục mạnh mẽ, từ miệng hồ lô phun ra, trực tiếp bao phủ lên "cánh cửa".

Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người Thẩm Hạo, "cánh cửa" to như hố đen này, lại đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tuy nhiên, tốc độ không được tính là nhanh.

Theo thời gian trôi qua, Lý Ẩn cũng ngày càng tốn sức.

Nhưng, Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu, đối với việc này đều bất lực.

"Cánh cửa" này, không phải là thứ giống như khe nứt âm dương, khe nứt âm dương họ còn có cách vá lại, nhưng cánh cửa này, họ lại không biết phải làm thế nào.

Tuy nhiên, may mắn là Lý Ẩn có nền tảng sâu dày, pháp lực cao cường, cộng thêm chất lượng của cái hồ lô xanh này cực cao, nửa giờ sau, "cánh cửa" này, cuối cùng cũng bị đóng lại.

Nói ra, sau "cánh cửa" này, vẫn tồn tại một đoạn thông đạo, nối đến một nơi không rõ ở phía sau.

Nhưng, năm đó khi Lý Ẩn từ bỏ nguyên thần của mình, tiến vào sau cánh cửa, đồng quy vu tận với Môn Trùng, thì đã chặt đứt đoạn thông đạo đó.

Từ đó về sau, năng lượng thời không mà Môn Trùng nuốt chửng, ngoài việc tự thân tiêu hóa, thì toàn bộ đều từ thông đạo này rò rỉ vào hư không hỗn độn.

"Cánh cửa" này, giống như một vết thương, một cái lỗ trên thân thể thế giới.

Chương 476

Năng lượng và vật chất thời không bị Môn Trùng nuốt chửng, đều từ vết thương này rò rỉ ra ngoài.

Mà cái hồ lô này, cũng thật là trùng hợp, ánh sáng mà nó phun ra, gọi là Tạo Hóa Huyền Quang, ẩn chứa sức mạnh sinh cơ và tạo hóa mạnh mẽ, có thể tu bổ mọi khiếm khuyết của vạn vật.

Vừa hay có thể có tác dụng với "cánh cửa" này.

Nghĩ lại cũng là một hành động tự cứu của ý chí thế giới, đã mang linh bảo sinh ra từ hỗn độn này đến đây, cơ duyên xảo hợp bị Môn Trùng nuốt vào.

Lý Ẩn thấy cánh cửa cuối cùng cũng được tu bổ xong, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cưỡng ép thúc đẩy Tạo Hóa Hồ Lô này, cũng quá mệt mỏi.

Pháp lực của mình, đã tiêu hao hơn một nửa rồi!

Ông thu lại nguyên thần pháp tướng của mình, trở về kích thước bình thường.

"Ba vị tiểu hữu, may mắn không làm nhục sứ mệnh, cuối cùng cũng đã đóng được 'cánh cửa' này!" Thẩm Hạo, Tiểu Cửu và Ô Thiền cũng vội vàng tiến lên.

Thẩm Hạo lấy ra mấy viên đan dược hồi phục pháp lực đưa cho Lý Ẩn.

"Tiền bối tiêu hao không nhỏ, vãn bối có một ít đan dược, có thể hồi phục pháp lực, tiền bối mau luyện hóa đi ~" "Được, vậy thì đa tạ tiểu hữu ~" Lý Ẩn nhận lấy đan dược uống vào, rất nhanh đã hồi phục được bảy tám phần pháp lực đã tiêu hao.

“Được rồi, chúng ta đi thôi ~” Lý Ẩn vẫy tay với ba người Thẩm Hạo.

“Ủa?

Tiền bối, cái hồ lô này ngài không thu lại sao?” Tiểu Cửu hỏi Lý Ẩn.

Lý Ẩn lắc đầu: “Ai, nói ra, bần đạo vừa rồi tuy mượn sức hồ lô để đóng cánh cửa, nhưng cái hồ lô này lại không phải của bần đạo!” “Nó cũng là do trùng hợp bị Môn Trùng nuốt vào, chứ chưa từng nhận bần đạo làm chủ!” “Vừa rồi cũng chỉ là vì, bần đạo đã tu luyện trong hồ lô ngàn năm, sinh ra một chút liên hệ nhân quả, mới có thể miễn cưỡng thúc đẩy, bây giờ, giữa bần đạo và nó, duyên phận đã hết!” “Hơn nữa, pháp bảo hồ lô này, cũng không phải phong cách của bần đạo, bần đạo vẫn thích dùng kiếm hơn!” Cái hồ lô này tuy tốt, nhưng Lý Ẩn không hề thèm muốn, không có duyên phận, vậy thì thôi vậy.

Lời của Lý Ẩn vừa dứt, lúc này, cái hồ lô đột nhiên hóa thành một luồng sáng, bay về phía Thẩm Hạo.

Trực tiếp chui vào thức hải của hắn, đáp xuống tay trái của nguyên thần Thẩm Hạo, được nâng lên.

“Hử?” Lý Ẩn vô cùng ngạc nhiên.

Ngay sau đó ông lại cười lớn: “Ha ha ~, thật là nhân duyên kỳ ngộ, duyên phận là như vậy, hóa ra, tiểu hữu mới là chủ nhân mà nó chờ đợi!” Đây là linh bảo tự động nhận chủ!

Tiên Thiên Linh Bảo, tự nhiên có linh, hơn nữa còn rất mạnh mẽ.

Tuy không phải sinh linh, nhưng còn hơn cả sinh linh.

Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu ba người cũng đều vô cùng ngạc nhiên!

Không ngờ cái hồ lô này lại tự động nhận chủ, bây giờ thuộc về Thẩm Hạo!

"Oa, Hạo ca, anh lợi hại quá, thật là bá khí ngời ngời, bảo vật tự động tìm đến a!" Tiểu Cửu cười tươi nói.

"Ha ha, tôi cũng không ngờ ~" Thẩm Hạo sờ sờ mũi, nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ.

Tiên Thiên Linh Bảo đó!

Cho dù là đại năng đỉnh cấp ở tiên giới, cũng có rất nhiều người không có đâu!

"Tiểu hữu phúc duyên sâu dày, khí vận mạnh mẽ, lại mang trên mình công đức như vậy, bảo vật tìm đến, đó là chuyện rất bình thường!" "Giới này hẳn là không có ai có khí vận công đức sâu dày hơn cậu rồi!" Lý Ẩn cũng cười nói.

Sau đó, ba người bay ra khỏi không gian hư vô trong cơ thể Môn Trùng.

Thẩm Hạo để Ô Thiền luyện hóa nhục thân của Môn Trùng này.

Ô Thiền thúc đẩy Vô Giới Yêu Đồng, sức mạnh to lớn bùng phát.

Sức mạnh của Xà Thần cuốn tới, trong Mộc Trần Châu, sức mạnh dương viêm cường đại hóa thành ngọn lửa luyện hóa thân trùng.

Rất nhanh, đã luyện hóa thân trùng này thành một viên kết tinh trong suốt như kim cương, thu lại.

Mà Lý Ẩn cũng nguyên thần quy vị, trở về nhục thân.

Chuyến đi Môn Lĩnh lần này, ngoài Thẩm Hạo thu hoạch lớn nhất ra, Tiểu Cửu và Ô Thiền cũng thu hoạch không nhỏ.

Hai người cứ như vậy phân biệt luyện hóa nhục thân và âm hồn của Môn Trùng, hóa thành tinh túy thời gian và kết tinh không gian,

chia nhau.

Mà Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn, cuối cùng cũng lịch kiếp trở về, nguyên thần trở lại nhục thân.

Nhưng so với nguyên thần mạnh mẽ, nhục thân của Lý Ẩn lại kém hơn rất nhiều, tuy nhiên, đây đều không phải là vấn đề, bằng vào thủ đoạn của Lý Ẩn, rất nhanh sẽ có thể bù đắp lại.

Còn bên ngoài.

Màn sương mù thời gian và vòng xoáy thời gian bao trùm Môn Lĩnh, cũng bắt đầu từ từ tan biến.

Dân làng Mai Môn đang ở dưới sự che chở của tiên quang Càn Khôn Xã Tắc Đồ, cũng nhạy bén cảm nhận được sự thay đổi xung quanh.

Chấn động của Môn đột nhiên biến mất.

Sấm sét và tia chớp khổng lồ liên tục trên bầu trời, cũng biến mất không thấy.

Bầu trời u ám mây đen, cũng đột nhiên trở lại quang đãng.

Trên bầu trời đêm, trăng bạc tỏa ánh huy hoàng, sông ngân lấp lánh, đầy trời sao, rủ xuống ánh sáng.

Mọi thứ đều đã trở lại bình thường.

Tuy vẫn còn sương mù thời gian và vòng xoáy thời gian tồn tại, nhưng ảnh hưởng của chúng, đang dần dần tan biến.

Thanh Yểu nhìn sự thay đổi xung quanh, lập tức cảm nhận được, "Môn" đã biến mất!

"Đây là?" Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Thanh Yểu, lộ ra nụ cười rực rỡ.

“Gia gia, ‘Môn’ biến mất rồi!” “Cái gì?” Trần lão gia tử kinh ngạc hét lớn.

“‘Môn’ không còn nữa!” Thanh Yểu nói lại lần nữa.

Dân làng xung quanh cũng nghe thấy lời của cô, lần lượt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vui mừng, hưng phấn.

Hận không thể nhảy múa ăn mừng thành công tiêu diệt được “Môn”!

“Tốt quá rồi!

Thẩm tiên sinh họ đã thành công!” Trần lão gia tử cũng kích động hét lên.

“Thẩm tiên sinh, ngài xem....” Trần thôn trưởng nhìn về phía phân thân của Thẩm Hạo.

Phân thân mở miệng nói: “Đừng vội, Môn Trùng tuy đã chết, nhưng ảnh hưởng do chấn động của nó mang lại vẫn chưa biến mất, xung quanh đang ở trong vòng xoáy thời gian, đợi thời gian bình ổn lại, mọi người hãy ra ngoài ~” “Ồ ồ ~, được ~, tôi đại diện cho một mạch thôn Mai Môn, cảm tạ ngài!” Trần thôn trưởng cúi gập người thật sâu trước Thẩm Hạo.

Đông đảo dân làng thấy vậy, cũng lần lượt bắt chước, cúi gập người trước Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đương nhiên không nhường, không hề né tránh, thản nhiên tiếp nhận lời cảm tạ của mọi người.

Lúc này, bản thể của Thẩm Hạo và mấy người khác từ trong ngôi mộ lớn đi ra.

Mấy người nhanh chóng bay tới.

Phân thân của Thẩm Hạo cũng được thu lại.

Lý Ẩn nhìn Càn Khôn Xã Tắc Đồ đang bao trùm trên bầu trời, cũng cười nói: "Tiểu hữu thật là phúc duyên tốt, khiến bần đạo cũng phải ngưỡng mộ một phen ~" "Ha ha, thực lực của tiền bối, công phạt vô song, vãn bối cũng ngưỡng mộ như vậy ~" Mấy người đi vào dưới sự bao phủ của Càn Khôn Xã Tắc Đồ, gặp được dân làng Mai Môn.

Trần thôn trưởng, lập tức đi tới.

Lại phát hiện, bên cạnh Thẩm Hạo, có thêm một người đàn ông trung niên tướng mạo uy nghiêm.

"Thẩm tiên sinh, các vị đã trở lại!" "Môn cuối cùng cũng bị tiêu diệt rồi, ân đức của ngài, chúng tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!" Thẩm Hạo xua tay: "Trần thôn trưởng quá khách khí rồi, không cần như vậy." Trần thôn trưởng lúc này nhìn về phía người đàn ông trung niên mới xuất hiện, hỏi: "Thẩm tiên sinh, vị này là?" Thẩm Hạo ha ha cười nói: "Trần thôn trưởng, các ngươi có phúc rồi!" "Ông không ngại đoán thử xem ~" Thẩm Hạo úp mở, không nói thẳng ra.

Lý Ẩn cũng hứng thú nhìn Trần thôn trưởng, muốn xem ông ta có thể nhận ra mình không.

Dù sao mình cũng coi như đã chết một nghìn bốn trăm năm, hơn nữa cũng không phải đầu lừa mặt người.

Chương 477

Muốn nhận ra, e rằng không dễ dàng đâu.

Trần thôn trưởng mặt mày nhăn nhó, nghĩ đi nghĩ lại, nhưng lại không nghĩ ra là ai, mình không quen biết, chưa từng gặp qua!

Lúc này, Thanh Yểu từ phía sau Trần thôn trưởng đi ra.

Trong lòng cô đã có suy đoán.

Năm đó khi cử hành nghi thức Phóng Thần, linh hồn của cô theo máu tiến vào trong mộ thất, đã từng thoáng thấy, trong mộ thất, ngoài Môn ra, còn có một bóng người, đó là di hài của Lục Tiên tổ sư!

Thanh Yểu nhìn Lý Ẩn, hỏi: "Ngài, chẳng lẽ là Lục Tiên tổ sư?" Lý Ẩn lập tức cười nói: "Ha ha, tốt!" Thấy Lý Ẩn thừa nhận, đông đảo dân làng không ai không kinh ngạc, lập tức đến bái kiến tổ sư.

Lý Ẩn có chút cảm khái.

"Không ngờ, bây giờ hậu duệ đồ tử đồ tôn của ta, còn có thể nhận ra ta!

Thật hiếm có ~" "Ủa, sao ngươi chỉ còn lại thân thể âm hồn?" Lý Ẩn nhíu mày.

Trần thôn trưởng thấy vậy, liền đem chuyện sau thời Lục Tiên, từ đời tộc trưởng thứ hai bắt đầu, kể sơ lược một lượt cho Lục Tiên nghe.

Lục Tiên cuối cùng cũng biết được sự tình.

Hóa ra, hậu duệ đồ tử đồ tôn của mình, vì để trấn áp "Môn", đã hy sinh lớn đến như vậy!

Ông trong lòng cảm khái, nghi thức Phóng Thần tàn nhẫn như vậy,

lại được cử hành hơn một nghìn năm.

Những đứa trẻ đáng thương này, đã dùng linh hồn của mình, để an ủi bình ổn chấn động của "Môn", có thể nói là hoàn toàn hồn phi phách tán!

Lý Ẩn khẽ thở dài một tiếng.

Nhưng cũng rất tán thưởng tinh thần của họ!

"Bây giờ Môn đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi, sau này, các ngươi không cần phải gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy nữa!" "Hãy đi sống cuộc sống của riêng mình đi!" "Nhiệm vụ, đã hoàn thành!" Tiếp theo Lý Ẩn lại nói: "Ta thấy tu vi của các ngươi đều không cao, bị vây khốn trong Môn Lĩnh này, cũng là chuyện bình thường." "Những năm này, bần đạo tuy cũng bị vây trong Môn, nhưng cũng đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm, bây giờ, công tham tạo hóa, đã đắc đại đạo, không lâu nữa sẽ phi thăng tiên giới!" "Trước lúc đó, ta sẽ đem truyền thừa của ta, giao cho các ngươi!" "Cũng coi như là phần thưởng cho các ngươi bao nhiêu năm qua, trấn thủ 'Môn'!" "Sau này, các ngươi có thể dựa vào đó để lập túc trên đời!" Lý Ẩn sau đó nhìn về phía ba người Thẩm Hạo: "Ba vị tiểu hữu, cũng có thể cùng nghe một chút." "Nếu không có các ngươi, một mạch của ta, coi như xong, bần đạo không thể lịch kiếp trở về, càng không cần nói đến phi thăng!" "Bần đạo thân không có vật quý giá, cũng chỉ có một thân truyền thừa này thôi, coi như là chút lòng thành tạ ơn!" Truyền thừa của một người sắp phi thăng, có thể nói giá trị cực cao, báo đáp ân tình của mấy người Thẩm Hạo, hoàn toàn đủ rồi.

Ba người Thẩm Hạo thấy vậy, cũng không từ chối, đây là một phen ý tốt của người ta, lập tức đồng ý.

Thế là, Lý Ẩn ngồi xếp bằng giữa hư không, bắt đầu truyền đạo cho mọi người ở phía dưới.

Ba người Thẩm Hạo, cùng đông đảo môn đồ, cũng đều tĩnh tâm ngồi xếp bằng, chăm chú nghe đạo.

Nhất thời, trong phạm vi cả thôn Mai Môn, dị tượng đua nhau xuất hiện.

Trên bầu trời rơi xuống mưa ánh sáng linh khí.

Cây cối xung quanh đều sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hà quang nhàn nhạt bao trùm toàn trường.

Linh khí ngưng kết thành các loại kỳ hoa, nở rộ khắp mặt đất.

Âm thanh giảng đạo của Lý Ẩn vang vọng trong thôn.

Mọi người đều chìm đắm trong buổi giảng đạo.

Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn đã đem toàn bộ truyền thừa đan thuật, kiếm thuật mà mình học được truyền lại.

Truyền xuống ba quyển thiên thư, quyển thượng giảng về phương pháp luyện khí tu hành, quyển trung là đan đạo, kiếm thuật, còn quyển hạ, là các loại đạo thuật kỳ dị.

Có được truyền thừa này, sau này dân làng Mai Môn, tất sẽ trở thành một thế lực mạnh mẽ.

Ngoài Môn Lĩnh, vì chấn động khổng lồ trước đó, mấy thành viên Dân Điều Cục phụ trách giám sát đã báo cáo sự việc lên trên.

Lúc này đã có mấy vị tu sĩ cao cấp đến, đều là tu sĩ từ Hóa Thần trở lên, đến để xem xét tình hình.

Nhưng sương mù thời gian bao trùm Môn Lĩnh, khiến họ không dám bước chân vào trong.

Chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn chằm chằm.

Đặc biệt là, khi Lư Đầu Sơn Nhân Lý Ẩn bắt đầu giảng đạo trong thôn Mai Môn, dị tượng giảng đạo đó, ở ngoài Môn Lĩnh, cũng có thể nhìn thấy một chút thần dị.

Linh giác của họ điên cuồng báo hiệu, ở đó có đại cơ duyên, nhưng, sương mù thời gian, cùng với vòng xoáy thời gian vô hình bên trong, khiến họ không dám đặt chân vào.

"Ai, đáng tiếc quá ~" "Đại cơ duyên ở ngay trước mắt, nhưng lại không có gan đi vào!" một người sắc mặt ngưng trọng nói.

"Đúng vậy, nhưng cơ duyên tuy tốt, nhưng cuối cùng vẫn là tính mạng quan trọng hơn!" "Vẫn là không nên mạo hiểm thì hơn!" người khác trong ánh mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, lắc đầu, tuy anh ta cũng rất không nỡ, nhưng không có cách nào.

Mấy người còn lại rất đồng tình, đều phụ họa nói: "Lý đạo hữu nói đúng a ~" Mấy người chỉ có thể đứng nhìn chằm chằm từ xa, nhìn dị tượng trong Môn Lĩnh, dần dần tan biến.

Trong Môn Lĩnh, thôn Mai Môn, trên quảng trường.

Thẩm Hạo thu lại Càn Khôn Xã Tắc Đồ.

Vòng xoáy thời gian bao trùm thôn, đã bị pháp lực mạnh mẽ của Lý Ẩn san phẳng.

Vòng xoáy thời gian bên ngoài, không hề ảnh hưởng đến trong thôn.

Dân làng trong thôn, liền tự về nhà bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

Chỉ là, Thanh Yểu, lúc này là thân thể âm hồn, lại có chút khó xử.

Lý Ẩn nhất thời cũng không có cách nào.

Thế là tìm đến Thẩm Hạo: "Tiểu hữu, bần đạo nhìn ra, Thanh Yểu dường như có cơ duyên trên người cậu, không biết có thể nể mặt bần

đạo, giúp Thanh Yểu một tay không?" Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, liền nghĩ đến cơ duyên mà Lý Ẩn nói là gì.

Mình ở âm giới cũng coi như nắm giữ một thế lực nhỏ, nơi đó mới là nơi thích hợp nhất cho loại âm hồn như Thanh Yểu.

Thẩm Hạo gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi ~" "Tôi có thể đưa Thanh Yểu đến âm giới, ở đó, tôi có một người bạn, vừa hay có thể chiếu cố một phen." "Không cần phải đầu thai chuyển thế, tương lai có thể có cơ duyên, tu thành quỷ tiên cũng không chừng!" "Ha ha, được ~, vậy thì phiền tiểu hữu ~" Lý Ẩn cười nói.

Sau đó, Thẩm Hạo nói với Thanh Yểu: "Thanh Yểu, cô hãy lấy nhục thân của mình trước, ở đây tu luyện mấy ngày." "Đợi tôi dọn dẹp xong mấy chỗ quỷ dị khác trong Môn Lĩnh, sẽ quay lại đón cô, đi đến âm giới!" Thanh Yểu gật đầu, bái tạ Thẩm Hạo: "Đa tạ Thẩm tiên sinh!" Thẩm Hạo gật đầu, sau đó nhìn về phía Lý Ẩn.

"Tiền bối, chúng tôi tạm thời cáo từ, mấy ngày nữa sẽ quay lại." Lý Ẩn mở miệng nói: "Được, mấy ngày nữa, ta sắp phi thăng, cậu lúc đó nhớ đến quan lễ!" Thẩm Hạo nghe vậy gật đầu nói: "Vậy thì đa tạ tiền bối!" Ô Thiền và Tiểu Cửu cũng theo sau hành lễ với Lý Ẩn.

Sau đó, ba người cáo từ, chuẩn bị đi đến thôn Đại Huyệt bên cạnh, giải quyết vấn đề ở đó.

Mà bên Lý Ẩn, thì đang tĩnh tu.

Hơn nữa, ông còn thu một đệ tử, chính là thánh nữ đương nhiệm, tên là Lục Khỉ.

Thiên phú của cô rất tốt, được Lý Ẩn nhìn trúng, thu làm đệ tử, còn đặc biệt phái phân thân đích thân dạy dỗ cô.

Dự định tận dụng tốt mấy ngày cuối cùng trước khi phi thăng này, để bồi dưỡng cô.

Điều duy nhất đáng lo ngại là, Lục Khỉ từ nhỏ sống trong thôn làng khép kín, quá đơn thuần, chưa từng thấy thế giới bên ngoài.

Chuyện này ông dự định nhờ Thẩm Hạo giúp đỡ, cụ thể thế nào, đợi khi gặp lại sẽ nói.

Lý Ẩn đang ở trong ngôi mộ lớn, trong mộ thất đó bế quan tu luyện.

Động tĩnh khi ông tu luyện, đều được trận pháp cấm chế trong mộ thất cách ly rất tốt, không ảnh hưởng đến các thôn dân bên ngoài.

Mà bên Thẩm Hạo, ba người trực tiếp vượt qua dãy núi, đến thôn Đại Huyệt ở phía tây nhất.

Thôn Đại Huyệt trong núi sâu, so với thôn Mai Môn do Lư Đầu Sơn Nhân xây dựng, còn cổ xưa hơn.

Đó là nơi thời nhà Hán, Vương Mãng xây dựng hoàng lăng cho mình.

Chỉ là còn chưa xây xong, chính mình đã bị con cưng của thời đại, Đại Ma Đạo Sư Lưu Tú đánh bại.

Bốn mươi vạn đối ba ngàn, thế mà sao băng rơi vào doanh trại, mây như núi lở, quân Tân đại bại.

Các hào cường khắp nơi lần lượt giết chết mục thủ của triều Tân, dùng niên hiệu Hán, phục tùng chính lệnh của Canh Thủy.

Vương Mãng thấy vậy, chỉ có thể dừng việc xây hoàng lăng, và hạ lệnh chôn sống tất cả công tượng.

Tuy nhiên, luôn có những người may mắn thoát được, họ đã ở lại trong núi sâu.

Chương 478

Sau này vì chiến loạn, lại có người từ bên ngoài đến đây, dần dần hình thành thôn làng, chính là thôn Đại Huyệt này.

Xung quanh thôn Đại Huyệt là những ngọn núi cao chót vót, biển rừng mênh mông, phía bắc có vách đá vạn trượng, phía nam là những ngọn núi hiểm trở, hai phía đông tây đều là núi cao, chỉ có phía tây có một đường hầm, thông ra bên ngoài.

Nhưng đường hầm đã bị lấp, công tượng xây dựng hoàng lăng toàn bộ bị chôn sống bên trong, đã khó thông ra bên ngoài, cách biệt với thế giới.

Ba người Thẩm Hạo trực tiếp bay qua núi cao, đến trên không trung thôn Đại Huyệt.

Thôn Đại Huyệt đã mấy lần hoang phế, bây giờ lại đã hoang phế mấy trăm năm.

Năm đó sau khi Lư Đầu Sơn Nhân dẫn môn nhân đến xây dựng thôn Mai Môn, đã có người phát hiện ra ngôi làng cổ xưa hơn này.

Chỉ có điều, trong thôn không có người sống, chỉ có rất nhiều vong hồn không biết mình đã chết.

Ba người từ trên cao nhìn xuống, thôn Đại Huyệt này, tổng thể hình tròn, nhà cửa trong thôn xây dựng quanh một cái hố sâu ở trung tâm, từng vòng từng vòng, phân bố hình tròn.

Mà trung tâm thôn là một hình dạng xương cá kỳ quái.

Ở giữa là một cái hố lớn sâu thẳm đen ngòm.

Thôn Đại Huyệt cũng vì thế mà có tên.

Trong thôn từng có một chi môn đồ của Lư Đầu Sơn Nhân di cư đến đây, tìm cách tiêu diệt "Môn".

Người đó hiệu là Dương Thiệt đạo nhân, định mượn hắc khí yêu dị trong hố lớn để vây khốn Môn.

Chỉ là cuối cùng thất bại bỏ mạng, càng khiến cho tất cả mọi người trong thôn sau này cũng vì thế mà bỏ mạng.

Từ đó về sau, thôn Đại Huyệt này, liền hoàn toàn hoang phế.

Cả thôn làng, đều bị bao trùm trong một lớp sương mù đen mỏng, trông tà ác quỷ dị.

Mà nguồn gốc của hắc khí này, chính là cái hố sâu khổng lồ ở trung tâm thôn.

Thế là ba người trực tiếp hạ thân hình, đi thẳng đến cái hố lớn ở trung tâm thôn.

Địa thế của thôn này, phảng phất như một cái phễu, càng gần hố lớn ở trung tâm, càng trũng thấp.

Mà ven hố lớn, một dãy bậc thang đá dài, thông thẳng xuống sâu trong động huyệt.

Đây hẳn là do một mạch của Dương Thiệt đạo nhân xây dựng.

Ba người men theo bậc thang đá, đi thẳng vào trong động.

Không gian dưới đáy động rộng lớn sâu thẳm, một luồng khí tức tà ác chiếm cứ bên trong.

Sâu trong động huyệt, một tòa tháp đá cao hơn hai mươi mét, tựa như một ngọn nến, sừng sững trước mắt.

Dường như vì sự xuất hiện của ba người Thẩm Hạo, đã kinh động đến quái vật ở đây.

Trên đỉnh tháp đá, đột nhiên sáng lên một ngọn lửa ma màu xanh lục.

Tựa như một cây nến khổng lồ.

Bất chợt, một móng vuốt khổng lồ mọc đầy vảy, từ trong hang đá dưới đáy tháp thò ra, vồ về phía mọi người.

Ô Thiền hừ lạnh một tiếng, giơ quyền trượng Huyết Oán lên vung một cái, đánh lui móng vuốt khổng lồ.

Cái vuốt khổng lồ kia bị Ô Thiền đánh lui, Ô Thiền liền quay lại dùng quyền trượng bổ thêm hai chiêu, ánh sáng màu đỏ máu sắc lẹm, để lại trên vuốt khổng lồ mấy vết thương sâu tới tận xương, suýt chút nữa đã chặt đứt nó.

Một tiếng kêu thảm thiết trầm đục từ trong động truyền ra.

Cái vuốt khổng lồ kia rụt về rồi không còn động tĩnh gì nữa.

"Dám đột kích chúng ta à?

Đúng là muốn chết!" "Đi, chúng ta xuống dưới xem sao!" "Tìm được nó rồi thì xử lý luôn!" Thẩm Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Tiểu Cửu và Ô Thiền bên cạnh.

Ba người đều là đại tu sĩ cao giai, bóng tối trong động không hề ảnh hưởng gì đến họ.

Mọi thứ trong động đều hiện ra rõ ràng.

Dưới chân tháp có một hang đá, cái vuốt khổng lồ vừa rồi chính là thò ra từ đó.

Ba người đi thẳng vào trong hang đá dưới đáy tháp.

Hang đá này không lớn, cũng rất nông.

Tuy nhiên, bên trong có một cánh cửa đá đang đóng.

Trên cửa và trên vách hang đều có vẽ không ít hoa văn xương cá.

"Thứ đó chắc là trốn ở bên trong rồi!" Thẩm Hạo trực tiếp đẩy cửa đá ra.

Cánh cửa này không chắc chắn, chỉ cần đẩy nhẹ là mở, thậm chí còn không bị khóa kín.

Sau cánh cửa là một động huyệt được bao quanh bởi vách đá.

Trong góc còn có vài khúc xương khô vương vãi.

Thần thức của ba người quét qua động huyệt, lập tức phát hiện ra rằng động huyệt này vốn là một cái hố thẳng đứng, chỉ là bị một tảng đá lớn chặn lại.

Bên dưới là một cái hố sâu hun hút, thông xuống nơi cực sâu dưới lòng đất, không thấy đáy!

Trên vách đá trước mặt có vẽ một bức bích họa khổng lồ.

Bức bích họa rất lớn, kéo dài ra cả những bức tường xung quanh và trên đỉnh động.

Trong tranh vẽ một thành trì khổng lồ, sừng sững như vách núi.

Cung điện bên trong tráng lệ, mái cong đấu củng, nhưng đều bị một lớp sương mù trắng xóa bao phủ, chỉ lộ ra một góc.

Bầu không khí trong tranh rất quỷ dị.

Trong không khí còn phảng phất một mùi tanh nồng.

Trong bức bích họa, cổng lớn của thành trì hé ra một khe hở.

Từ khe cửa, lộ ra một bàn tay khô quắt có vảy, trong bóng tối sau cửa còn lộ ra nửa con mắt đang trợn trừng kỳ dị.

"Phụt ~" Thẩm Hạo và hai cô gái thấy vậy không nhịn được mà bật cười.

Quái vật này cũng thật thú vị, lại còn dám nhìn trộm bọn họ, chẳng lẽ nó nghĩ rằng bọn họ không phát hiện ra sao?

Thẩm Hạo đã nhìn ra, trong bức bích họa này tồn tại một không gian, thành quách, cung điện được thể hiện trên tranh đều tồn tại trong không gian trong tranh đó.

Quái vật này đang trốn trong không gian trong tranh.

Bức tranh này chính là lối vào của không gian bí cảnh đó.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp ra tay, vận dụng pháp lực, tách cả bức tranh và bí cảnh bên trong ra.

Hắn lấy ra một tấm da giao long, in bức bích họa lên trên, tạo thành một bức đồ quyển.

Hơn nữa, hắn còn khóa cửa của tiểu không gian bí cảnh này lại, quái vật kia bị khóa chặt bên trong.

Ra khỏi hang đá dưới đáy tháp, Thẩm Hạo lại thu tòa tháp đá này lại.

Đây không phải là một tòa tháp đá bình thường, mà là một tháp Tụ Hồn.

Nó do một đời đồ tôn của người Lư Đầu Sơn là Dương Thiệt đạo nhân xây dựng.

Chuyện này cũng có liên quan đến con quái vật trong tranh.

Tuy nhiên, trong đường hầm ở phía tây thôn có ghi chép của những người năm đó để lại.

Chương 479

Nơi đó ghi lại hai câu chuyện đã xảy ra trong thôn này.

Câu chuyện bích họa thứ nhất hẳn là do hậu duệ của những người thợ sống sót ở thôn Đại Huyệt để lại.

Câu chuyện thứ hai hẳn là do hậu duệ của Dương Thiệt đạo nhân để lại.

Thẩm Hạo cũng rất tò mò về những chuyện đã xảy ra trong thôn này, thế là hắn liền dẫn hai cô gái đi về phía đường hầm ở phía đông thôn.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến cửa đường hầm.

Cửa đường hầm này, vào thời viễn cổ, từng là một con sông ngầm dưới lòng đất, sau này được dân làng thôn Đại Huyệt tu sửa nên rất ngay ngắn.

Trước cửa đường hầm còn có một cái bệ đất, trên đó có một bức tượng đồng tử hình thù kỳ quái, toàn thân nhuốm màu chu sa.

Đây là Ngõa Gia trong sơn động.

Bệ đất này không phải là đài tế tự gì, mà là một cái bếp lò, còn đồng tử này là Táo Vương đồng tử.

Truyền thuyết xưa kể rằng, ở những nơi như hoang sơn dã lĩnh, bãi tha ma hay chiến trường xưa thì không thể nấu cơm được.

Bởi vì cơm nấu ra đã bị những ác quỷ không được cúng tế xung quanh cướp mất phần "khí" của cơm, người sống ăn vào không những không có vị gì mà còn không no bụng.

Vì vậy người ta dùng Táo Vương đồng tử này để trấn áp ác quỷ,

ngăn chúng cướp cơm ăn.

Ba người đi dọc theo đường hầm vào trong, sâu bên trong đường hầm đã bị đá tảng lấp kín, còn trong vách đá là vô số xác khô.

Đó đều là thi thể của những người thợ xây dựng lăng mộ, bị chôn sống ở đây.

Do số người quá đông, oán khí nặng nề, sau khi chết họ chết mà không cứng, hóa thành oán thi.

Thẩm Hạo khẽ lắc đầu, dùng Ám Nhật Chân Hỏa thiêu rụi toàn bộ oán khí trong những thi thể oán thi này, cứ để họ yên nghỉ nơi đây vậy.

Trên vách động gần lối ra, có khắc chi chít rất nhiều chữ nhỏ, ghi lại những chuyện đã từng xảy ra ở thôn Đại Huyệt.

Những văn tự này được chia làm hai loại, có sự khác biệt rõ ràng.

Thẩm Hạo thắp lên một quả cầu ánh sáng nhỏ, chiếu sáng cả đường hầm.

Sau đó, ba người bắt đầu giải mã những ghi chép trên tường.

Kể từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc, thực hiện 'thư đồng văn, xa đồng quỹ', chữ viết đều được thống nhất thành chữ tiểu triện, sau này lại giản hóa thành lệ thư, đã không khác nhiều so với chữ giản thể hiện đại, nên không khó để nhận ra.

Từ những ghi chép này, ba người đã hiểu được nguồn gốc của thôn Đại Huyệt, cũng như những sự kiện lớn đã xảy ra sau đó.

Giống như trong trí nhớ của Thẩm Hạo, thôn Đại Huyệt này là nơi hoàng đế nhà Tân là Vương Mãng, sau khi soán ngôi nhà Hán, đã cho xây dựng hoàng lăng cho mình.

Ông ta từng chiêu mộ một dị nhân, người đời gọi là Âm Dương

Sinh, Vương Mãng từ người này biết được, có một nơi gọi là Môn Lĩnh, trong núi có hang sâu vực thẳm, xung quanh rừng rậm um tùm, mà lại có thể có suối ngầm sinh sôi không ngừng.

Đó là một huyệt Ngũ Hành đảo nghịch, có thể dùng làm lăng tẩm, xung quanh vực thẳm đó còn có rất nhiều gỗ âm trầm, có thể dùng làm quách, dùng kim giáp giao long để liệm, lại được sinh khí của suối ngầm, có thể giữ cho thi thể vạn năm không mục nát.

Mà việc Vương Mãng soán ngôi nhà Hán xưng đế, rất hợp với huyệt Ngũ Hành đảo nghịch này.

Thế là, Vương Mãng trưng điệu dân phu cả trăm năm, đến Môn Lĩnh xây dựng hoàng lăng.

Chỉ là, Vương Mãng lên ngôi không chính danh, khắp nơi khói lửa nổi lên, người người phất cờ khởi nghĩa.

Sau này có Đại ma đạo sư Lưu Tú, trong trận Côn Dương, đã đại phá quân Tân của Vương Mãng.

Quân khởi nghĩa các nơi thế như chẻ tre, tiến thẳng vào Trường An, tiêu diệt Vương Mãng.

Mà ở chỗ hoàng lăng này, công trình quá lớn, kéo dài nhiều năm mới xây được một phần nhỏ.

Sau khi Vương Mãng thất bại, quân đội vào núi đào sập đường hầm, nhốt toàn bộ những người thợ và dân phu này vào trong.

Tất cả dân phu và thợ thủ công đều chết vì chuyện đó.

Chỉ có một số ít người mệnh lớn không chết, nhưng cũng bị mắc kẹt bên trong không ra được.

Thế là họ đã xây nhà ở gần vực thẳm này để sinh sống.

Sau này chiến tranh loạn lạc, lại có người từ bên ngoài vượt núi

băng đèo đến đây, dần dần hình thành làng mạc.

Đây chính là hình thái sơ khai nhất của thôn Đại Huyệt.

"Thì ra thôn Đại Huyệt có nguồn gốc như vậy à, thảo nào em cứ thắc mắc sao lại có người tự dưng chạy vào chốn núi sâu hoang dã này?" Tiểu Cửu nghiêng đầu nói.

Ô Thiền cười nói: "Trên đó chẳng phải đã nói rồi sao, có người vào núi để tránh chiến loạn mà ~" "Cho dù không có những người thợ sống sót này, những người tị nạn kia cũng sẽ tự phát xây dựng làng mạc thôi." "Đây chắc là Đào Hoa Nguyên phiên bản đầu tiên rồi nhỉ ~" Thẩm Hạo cười nói: "Người trong Đào Hoa Nguyên nói mình vào đó lánh nạn từ thời Tần Hán, thời gian cũng không chênh lệch nhiều so với thôn Đại Huyệt này." "Lúc đó phu dịch và sưu thuế nặng nề, cũng chỉ có chạy vào rừng sâu núi thẳm không người này mới trốn được thôi!" "Đều là dân chúng tầng lớp dưới cùng vì muốn sống sót mà thôi ~" Mọi người đều khẽ thở dài, bày tỏ sự đồng cảm với những người dân lao khổ này.

Lập tức, họ tiếp tục nhìn vào ghi chép trên vách đá.

Sau khi những người này định cư ở đây, mọi chuyện vẫn bình yên, cho đến một ngày nọ, đáy vực thẳm đột nhiên nứt ra một động huyệt.

Vực thẳm này vào thời viễn cổ vốn là một đầm lầy hoang sơ rộng lớn, sau này cạn nước mới lộ ra.

Con suối ngầm này, có lẽ thông với hải nhãn.

Suối ngầm sâu không lường được, bên trong còn có không ít loài cá sinh sống.

Tuy nhiên, người ta mê tín, sợ rằng dưới nước có vị thần thánh nào đó tồn tại, lỡ xúc phạm thì đại họa sẽ ập đến.

Thế là, sau khi bàn bạc, người ta đã dùng đá lớn chặn miệng động

lại.

Chỉ là từ lúc đó trở đi, tất cả dân làng đều bắt đầu gặp ác mộng, mà nội dung giấc mơ đều giống hệt nhau, đều là đại quân của Vương Mãng từ bên ngoài tiến vào, bắt họ ném xuống suối sâu dưới đáy vực.

Mà dưới đáy hồ, có một con quái vật khổng lồ, thè lưỡi ra, tham lam liếm láp!

Mọi người kinh hãi phát hiện, dưới đáy hồ lại có một hồ thần đáng sợ tồn tại!

Người ta cố gắng cúng tế hồ thần để chấm dứt ác mộng, nhưng không có tác dụng, bèn định dùng người sống để tế thần theo cổ pháp.

Lúc đó trong thôn có một cô gái tên A Tú, tuổi đôi mươi, dung mạo yêu kiều, đã cực lực phản đối việc này.

Cô chủ động đề nghị sẽ vào trong động huyệt để điều tra chân tướng của hồ thần.

Dân làng ở ngoài đợi một ngày, đều nghĩ rằng cô đã một đi không trở lại, nào ngờ, A Tú mặt mày trắng bệch đi ra.

Cô chỉ nhớ rằng sau khi vào sâu trong động huyệt, cô đã bị một trận gió âm thổi qua làm ngất đi, rất lâu sau mới tỉnh lại, cô đã xuống nước xem thử, nước trong động rất sâu, nhưng không phát hiện ra thứ gì.

Thời gian dần trôi, A Tú đột nhiên không chồng mà chửa.

Hơn nữa, cô còn sinh ra một con quái vật, trên người nó có vảy cá, trên mặt có bốn con mắt, nửa người nửa không phải người.

Dân làng ai nấy đều kinh hãi sợ hãi, đều tránh xa.

A Tú sau khi sinh không có ai chăm sóc, sức khỏe rất yếu, chẳng bao lâu thì qua đời.

Nói ra cũng có chút kỳ lạ, thể chất của A Tú vốn rất tốt, nhưng sau khi sinh ra con quái vật này lại suy yếu đến mức không thể tự chăm sóc bản thân.

Có lẽ là vì mang thai quái vật đã hút cạn sinh mệnh tinh khí của cô.

Mọi người cho rằng, đây là con của A Tú và hồ thần, không dám gọi là quái vật, thế là gọi là "Dị loại", cũng không dám làm gì nó, càng không dám giết nó.

Thế là họ nhốt nó lại, cung cấp thức ăn cho nó, không để nó chết đói.

Cứ như vậy, mọi chuyện vẫn bình yên, ác mộng kia cũng không xuất hiện nữa!

Chỉ đến một năm nọ, trong thôn mất mùa, chim thú trong rừng cũng biến mất, rất nhiều người chết đói.

Ngay cả bản thân họ còn không có gì ăn, đâu còn muốn cung cấp lương thực cho "Dị loại".

Hơn nữa, trong thôn có một bà mo, tuyên bố rằng "Dị loại" này có thể là đã ăn thịt người cá có thể trường sinh bất lão.

Thế là, dân làng đói đến mờ mắt, đã xẻ thịt "Dị loại" ra ăn.

Từ đó về sau, tất cả dân làng đều biến thành những cái xác không hồn, đi đi lại lại, lặp đi lặp lại hành vi của ngày hôm đó.

Chương 480

Đến đây, đoạn ghi chép thứ nhất kết thúc.

"Cái gọi là hồ thần này, hẳn là con quái vật mà dân làng thấy trong mơ, rốt cuộc là thứ gì thì không ai biết." "Dị loại kia, xem ra đúng là do hồ thần thác sinh rồi, chỉ là khó khăn lắm mới chuyển thế thành người, lại không được thân người, cuối cùng lại có kết cục bị xẻ thịt ăn sống, thảo nào oán khí sâu nặng đến vậy!" Thẩm Hạo lắc đầu nói.

Ô Thiền cũng nói: "Con quái vật chúng ta gặp dưới đáy động lúc nãy, hẳn là do oán hồn của Dị loại này hóa thành phải không?

Nó trốn trong bức bích họa kia." Thẩm Hạo gật đầu: "Chắc là vậy rồi!" "Ở kia vẫn còn những ghi chép khác, đi, qua đó xem.

Tòa tháp khổng lồ và bức bích họa kia, chắc chắn sẽ có ghi chép liên quan ở đó." Ô Thiền và Tiểu Cửu hai người đi đến trước vách đá, dọn sạch rêu xanh và bùn đất trên đó.

Sau đó ba người tiếp tục xem xét, phát hiện quả đúng như vậy.

Đoạn văn tự ghi chép thứ hai này, chính là do hậu duệ của người Lư Đầu Sơn ghi lại.

Niên hiệu Trinh Quan thời Đại Đường, người Lư Đầu Sơn đã xây dựng thôn Mai Môn, chôn cất "Môn" ở đây.

Mà thôn Mai Môn, cách vực thẳm nơi thôn Đại Huyệt tọa lạc rất xa, ở giữa có một dãy núi rộng lớn ngăn cách.

Sau này, đồ đệ của người Lư Đầu Sơn vào núi tìm dược sư, vượt qua núi lớn, đã phát hiện ra ngôi làng cổ hoang phế này.

Họ phát hiện, trong làng này, không còn người sống, chỉ có rất nhiều vong hồn không biết mình đã chết.

Mà dưới cái hố sâu khổng lồ ở trung tâm làng, còn ẩn giấu một thứ gì đó chưa biết.

Đồ đệ của người Lư Đầu Sơn, thông thạo dị thuật, đã nhìn ra, đó là một luồng hắc khí không rõ, từng được ghi chép trên đỉnh đồng cổ thời Thương Chu.

Tương truyền đó là khí đảo nghịch của trời đất.

Từ đó có thể thấy, Âm Dương Sinh được nhắc đến trong ghi chép trước đó, quả thực là một người có năng lực.

Khí đảo nghịch ở nơi này, có lẽ là do địa thế Ngũ Hành đảo nghịch này mà sinh ra.

Nơi nó tồn tại, mọi người sẽ gặp cùng một cơn ác mộng, bị nó gặm nhấm hồn phách, cuối cùng hóa thành những con thi quỷ không tri giác.

"A, thì ra hồ thần kia, là do hắc khí thành tinh à ~" "Xem ra A Tú kia chính là bị nó mượn xác mang thai, muốn đầu thai làm người." "Chỉ là không ngờ, bản thân lại gặp kiếp nạn, bị dân làng xẻ thịt ăn!" Tiểu Cửu phân tích.

Thẩm Hạo gật đầu, Tiểu Cửu phân tích không sai.

Mà sau khi dân làng xẻ thịt ăn nó, nỗi đau đớn, tuyệt vọng và oán hận của nó lại một lần nữa hóa thành thể hắc khí, nuốt chửng toàn bộ hồn phách của dân làng, biến họ thành thi quỷ!

Ba người tiếp tục xem xuống dưới.

Trong số đồ đệ của người Lư Đầu Sơn, có một người, người đời gọi là Dương Thiệt đạo nhân, giỏi đạo thuật ngũ hành, có tài năng đặc biệt.

Tuy nhiên, ông ta bất đồng ý kiến với các đồng môn trong thôn, thế

là đã dẫn theo một mạch của mình đến thôn Đại Huyệt này.

Ông ta cho rằng, Dị loại này có thể nuốt chửng hồn phách, vậy thì không chừng có thể nuốt chửng được âm hồn của "Môn"!

Thế là, ông ta đã vào đáy động, xây dựng một tòa tháp Tụ Hồn, chính là tòa tháp đá Chúc Hành Lộ kia.

Đồng thời thu thập di cốt của Dị loại, phong ấn vào trong bức bích họa trong hang đá dưới đáy tháp.

Dùng cách này để tích tụ oán khí của Dị loại, khiến nó không ngừng mạnh lên, cố gắng để nó trưởng thành đến mức có thể nuốt chửng âm hồn của "Môn".

Theo ghi chép trên vách đá, bức bích họa này có tên là 《Đế Giang Đồ》!

Đây là một cổ pháp do người Lư Đầu Sơn truyền lại.

"Đế Giang" là một loài dị thú trong truyền thuyết cổ đại, trong 《Sơn Hải Kinh》 đã có ghi chép. 《Sơn Hải Kinh - Tây Sơn Kinh》 ghi lại: Hình dạng như túi da vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, biết ca múa, thực là Đế Giang vậy.

Đó là một loài hỗn độn chi thú.

Bức bích họa này, chính là dùng máu của Đế Giang do người Lư Đầu Sơn để lại, trộn với tro cốt của Dị loại kia mà vẽ thành.

Cũng không biết người Lư Đầu Sơn lấy được máu của Đế Giang từ đâu, dị thú Đế Giang này, nếu thực sự tồn tại, e rằng đã sớm tuyệt chủng rồi.

Trong tranh, có một thế giới hỗn độn, người Lư Đầu Sơn cố gắng dùng Đế Giang Đồ này để nhốt Môn.

Theo ghi chép trên vách đá, Dương Thiệt đạo nhân từng thành

công dẫn "Môn" vào trong Đế Giang Đồ.

Chỉ là không nhốt được nó.

Môn Trùng này, là dị thú có thể đi lại trong hỗn độn, nuốt chửng thời không, Đế Giang Đồ này, đã bị nó gặm ra một cái lỗ.

Thế là, Dương Thiệt đạo nhân đành phải thu luồng hắc khí này vào trong 《Đế Giang Đồ》.

Chỉ là, không ngờ, có cái lỗ kia, hắc khí cũng không nhốt được.

Nó trực tiếp nhân lúc mọi người ngủ hoặc hôn mê mà nhập mộng, gặm nhấm hồn phách.

Mạch đệ tử của ông ta cũng vì thế mà tổn thất không ít người.

Dương Thiệt đạo nhân vô cùng hối hận, cuối cùng ôm hận mà chết.

Hậu duệ và đệ tử của ông ta càng không có cách nào đối phó với luồng hắc khí này, thế là chỉ có thể phong ấn cổ tháp lại, cố gắng tìm ra cách đối phó.

Chỉ là, không ngờ, bí thư truyền thừa do Dương Thiệt đạo nhân để lại trong thôn, đã bị một con hồ ly đen trong Môn Lĩnh trộm mất.

Sau khi mất đi bí thuật truyền thừa, những người này một thế hệ không bằng một thế hệ, càng không có cách nào đối phó với hắc khí.

Trước kia, vẫn còn bùa chú bí thuật có thể ngăn chặn hắc khí nhập mộng, có thể chống lại sự xâm nhập của hắc khí.

Theo sự thất lạc của truyền thừa, người ta ngay cả tự vệ cũng khó, đừng nói đến việc tiêu diệt nó.

Mỗi khi đến ngày đại âm, giờ phùng ma, dân làng chỉ có thể ra ngoài lánh nạn, đợi qua thời gian đó mới quay về.

Sau đó, oán khí của Dị loại trong 《Đế Giang Đồ》 ngày càng lớn, sức mạnh cũng ngày càng mạnh.

Về sau, nó đã trực tiếp đột phá giới hạn của 《Đế Giang Đồ》, có thể tự do ra vào.

Cũng vì thế, tất cả mọi người trong làng đều bị nuốt chửng hồn phách mà chết trong lúc không hay biết.

Từ đó về sau, luồng hắc khí này liền ẩn náu trong 《Đế Giang Đồ》, ra tay với các sinh linh gần đó.

Mà vì chấn động của "Môn", thôn Đại Huyệt này cũng bị ảnh hưởng, đặc biệt là sau năm 1980.

Phạm vi ảnh hưởng của nó, càng lớn hơn.

Có sự ảnh hưởng của "Môn", nếu qua thêm vài chục năm nữa, oán khí của nó, không chừng có thể bao phủ cả Môn Lĩnh.

Thẩm Hạo lấy 《Đế Giang Đồ》 ra xem.

Lúc này, trong bức tranh đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Dị loại có vảy cá, trên mặt có bốn con mắt, hình dáng giống giao nhân, đã bò ra khỏi tòa thành cổ kia.

Nó đang đứng trước tường thành, nhìn ra ngoài tranh.

Lúc này mọi người có thể thấy được toàn bộ diện mạo của nó.

Toàn thân nó có hình người, có tứ chi, trên người ngoài vảy ra, còn có những thứ giống như vây cá.

Toàn thân hắc khí lượn lờ.

Bản thân nó chính là do hắc khí thác thai mà sinh ra, mới có hình người.

Trong hắc khí này, còn lẫn lộn oán khí khổng lồ.

Rất nhiều vong hồn bị nó nuốt chửng thỉnh thoảng lộ ra khuôn mặt oán hận từ trong hắc khí.

Nó muốn đi ra, nhưng vì thế giới trong tranh đã bị phong tỏa, nó hoàn toàn không ra được.

Thấy Thẩm Hạo và mấy người mở tranh ra, nó giật mình.

Chương 481

Vội vàng chạy vào trong thành quách, trốn sau cổng thành lén lút nhìn ra, chỉ lộ ra mấy ngón tay và nửa con mắt.

"Ể~, Dị loại này gan nhỏ thật đấy~, nó bị chúng ta dọa sợ rồi sao?

Sao lại trốn vào trong nữa rồi?" Tiểu Cửu nhìn Đế Giang Đồ nói.

Ánh mắt có chút trêu chọc, Dị loại này cũng khá thú vị đấy chứ~ Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, Đế Giang Đồ này cũng không mạnh mẽ gì, nhiều nhất chỉ có thể dùng làm một tiểu bí cảnh không gian.

Còn về Dị loại này, tuy là do khí đảo nghịch thác sinh hóa hình, nhưng bây giờ đã chết, chỉ còn lại âm hồn, thôi thì cũng gửi đến Âm giới, cho Áo Cổ mang đi làm thủ sơn thú vậy.

Môi trường Minh Hà, chắc là rất hợp với nó.

Âm giới quỷ hồn vô số, nó có lộc ăn rồi~ Trong 《Đế Giang Đồ》, Dị loại đang lén lút nhìn ra ngoài, bỗng nhiên cảm thấy, dường như sắp có chuyện gì tốt xảy ra, một cái vuốt khác bất giác gãi gãi đầu.

Dị loại này tuy có nguồn gốc không tồi, nhưng thân thế hậu thiên lại không được, không những không được giáo dục và trưởng thành, ngược lại còn bị giết ăn thịt.

Bản thân nó tuy đã sản sinh ra linh trí, nhưng đối với các loại đạo lý lại hoàn toàn không hiểu, toàn bộ đều hành động theo bản năng.

Nếu được dạy dỗ cẩn thận một phen, với căn cơ của nó, cũng là một thuộc hạ không tồi.

Cứ để Áo Cổ đi dạy dỗ nó vậy.

Đế Giang Đồ này, là do máu của dị thú viễn cổ vẽ thành, bị Môn Trùng cắn rách một lỗ.

Thẩm Hạo nghĩ, tốt nhất vẫn là nên sửa chữa lại.

Phương pháp vẽ này mình không biết, nhưng ở chỗ người Lư Đầu Sơn có mà, đến lúc đó xin là được.

Có thể dùng máu của Tiểu Cửu thử xem có sửa được không, nhưng thôi, để sau này hãy nói.

Thu lại 《Đế Giang Đồ》, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền và Tiểu Cửu, định sẽ mở lại con đường hầm này.

Vô số thi thể bên trong, ban đầu Thẩm Hạo định để họ yên nghỉ ở đây.

Nhưng bây giờ Thẩm Hạo đã thay đổi ý định.

Hắn mang tất cả thi thể ra ngoài.

Trên núi tìm một huyệt nhãn phong thủy tốt, chôn họ vào đó.

Vị trí của thôn Đại Huyệt, cũng là một nơi bảo địa phong thủy tốt.

Huyệt Ngũ Hành đảo nghịch, cũng rất phi thường.

Mạch Lục Tiên của thôn Mai Môn, có lẽ sẽ dùng được, mở thông đường hầm, cũng tiện cho họ qua lại.

Đối với Thẩm Hạo mà nói, đây chỉ là chuyện tiện tay.

Thẩm Hạo trực tiếp thi pháp, pháp lực mạnh mẽ, thi triển Ngũ Hành chi thuật.

Ánh sáng pháp lực chiếu qua, bùn đất đá tảng tắc nghẽn trong đường hầm lập tức tan chảy thành một vũng bùn nước.

Hắn điều khiển những vũng bùn nước này, lấp vào những khoảng trống xung quanh đường hầm.

Hắn đã sửa con đường hầm vốn chật hẹp, thành một con đường hầm rất bằng phẳng, rộng rãi, có thể cho hai cỗ xe ngựa đi song song.

Đỉnh đường hầm hình vòm, chịu lực đều, mặt đất cũng rất bằng phẳng và cứng cáp.

Bùn đất thừa, được Thẩm Hạo trực tiếp xây thành một trạm dừng hình cổng ở hai đầu đường hầm.

Lối ra của đường hầm, nằm trong một thung lũng rộng mở ở phía nam thôn Mai Môn.

Vào thời viễn cổ, đường hầm này là một con sông ngầm, vừa vặn thông với nơi này, sau khi trải qua bể dâu, đã trở thành bộ dạng như hiện tại.

Thung lũng này, địa thế và phong thủy xung quanh cũng khá tốt.

Phong cảnh cũng rất đẹp, sơn thanh thủy tú.

Còn việc cải tạo thôn Đại Huyệt, cứ giao cho trưởng thôn Trần và mọi người tự lo liệu vậy.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn Ô Thiền và Tiểu Cửu hai người đi vòng ra phía bắc của Môn Lĩnh.

Ở đây, còn có một nơi quỷ dị nữa.

Đó là một nơi gọi là thôn Thằng.

Vào năm 1980, vì chấn động mạnh của "Môn", đã dẫn đến động đất ở Môn Lĩnh.

Thôn Thằng chính là vào lúc đó, cả ngôi làng đều vì vòng xoáy thời gian mà rơi vào khe hở âm dương.

Thẩm Hạo dẫn Tiểu Cửu và Ô Thiền, trực tiếp bay từ trên cao đến nơi của thôn Thằng.

Vòng xoáy thời không bao phủ Môn Lĩnh lại yếu đi không ít.

Tiểu Cửu đương nhiên có năng lực san bằng vòng xoáy thời không này, tuy nhiên, Thẩm Hạo không để cô làm vậy.

Hắn tạm thời còn chưa muốn để những người bên ngoài kia vào làm phiền đến dân làng thôn Mai Môn và người Lư Đầu Sơn.

Ngoài ra, hắn còn phải san bằng mấy nơi quỷ dị trong Môn Lĩnh trước đã.

Nơi thôn Thằng tọa lạc, là một vùng đất hoang vu cỏ dại, trên bề mặt, thôn Thằng đã rơi vào trong một cái hố sụt và bị đá vụn vùi lấp.

Thực tế thì cả ngôi làng đã rơi vào khe hở giữa âm và dương.

Dân làng bên trong cũng đều đã chết, nhưng lại bị mắc kẹt bên trong, không thể giải thoát.

Bởi vì, thôn Thằng từ xưa đến nay, đều thờ cúng một vị tà thần nhện.

Tổ tiên của thôn Thằng, thực ra cũng đến từ đồ đệ của người Lư Đầu Sơn ở Môn Lĩnh.

Năm đó, sau khi người Lư Đầu Sơn chém giết được thân thể của Môn Trùng, lại xuất hiện âm hồn của Môn Trùng, hơn nữa còn hung bạo hơn, khiến cho dân làng thôn Mai Môn, chỉ có thể đời đời hiến tế thánh nữ để bình ổn chấn động của Môn.

Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài.

Thế là, một bộ phận đồ đệ đã đi ra thế giới bên ngoài, tìm kiếm những phương pháp khác để tiêu diệt "Môn".

Trong đó có một nhánh, do Dương Thiệt đạo nhân đứng đầu, đã đi về phía tây đến thôn Đại Huyệt.

Còn có một nhánh, đi về phía bắc, đã đến thôn Thằng này.

Mà nơi này, thuộc về dư mạch của Môn Lĩnh, có một cái động đất.

Tên của thôn Thằng, là bắt nguồn từ một tập tục tế bái thắt nút, đã lưu truyền từ lâu.

Tương truyền rằng bát quái do Phục Hy sáng tạo, chính là ngộ ra từ mạng nhện, thắt nút tức là kết lưới.

Tập tục tế bái thắt nút, chính là bắt nguồn từ cái động đất dưới thôn Thằng, thờ cúng chính là vị thần nhện trong động đất.

Thẩm Hạo đoán rằng, lý do những người này định cư ở đây, tế bái thần nhện, có lẽ cũng giống như Dương Thiệt đạo nhân ở thôn Đại Huyệt, hy vọng có thể lợi dụng thần nhện để trấn áp âm hồn của Môn Trùng.

Nhện kết lưới bắt côn trùng, có thể nói là thuộc về mối quan hệ khắc chế.

Họ tế bái thần nhện, chính là muốn thần nhện có thể mạnh lên, để đi trấn áp Môn Trùng!

Tổ huấn trong làng, cũng là không cho phép bất kỳ ai tiếp cận cái động đất này, chỉ vào lúc tế tự, mới ném tế phẩm xuống.

Ba người đến nơi thôn Thằng tọa lạc, Ô Thiền lập tức đã cảm nhận được sự bất thường của nơi này.

Thôn Thằng rơi vào khe hở âm dương chưa lâu, cũng chỉ mới mấy năm, xung quanh đây, vẫn còn sót lại một số khe hở âm dương nhỏ.

Vì vậy âm khí xung quanh đây rất nồng đậm.

Thậm chí đã có một số quỷ quái ưa âm khí đã chiếm cứ nơi này, coi đây là sào huyệt.

Ô Thiền trực tiếp tiện tay tiêu diệt mấy con quỷ quái này.

Chương 482

Cũng coi như chúng xui xẻo, gặp phải Thẩm Hạo và mọi người.

Những con quỷ quái này đều đã hại không ít người, toàn thân huyết sát, oán khí, tiêu diệt chúng, còn có thể tích được chút công đức.

Thẩm Hạo nhìn Ô Thiền nói: "Thiền nhi, em đến mở khe hở âm dương phía sau này đi." "Thôn Thằng hẳn là do vòng xoáy thời gian do Môn Trùng gây ra mà rơi vào khe hở âm dương, chúng ta vào thẳng, giải quyết nó luôn đi!" Ô Thiền gật đầu, lập tức thi triển thần thông: Động Triệt Âm Dương.

Trong nháy mắt, những khe hở âm dương trước mặt hợp lại làm một, sau đó không ngừng mở rộng, hình thành một lối đi xoáy sâu hun hút.

Ô Thiền trực tiếp định vị thôn Thằng trong khe hở âm dương ở đây, trực tiếp mở cửa, mở thông lối đi, hiệu suất cực kỳ cao!

"Được rồi, phu quân ~, chúng ta vào đi, sau cánh cửa chính là thôn Thằng!" "Thiền nhi giỏi thật, chúng ta đi ~" Thẩm Hạo khen ngợi.

Sau đó, ba người cùng nhau đi qua cánh cửa, tiến vào trong thôn Thằng.

Thôn Thằng trong khe hở âm dương này, nhìn qua, thực ra không khác gì thế giới bên ngoài.

Chỉ là, thời gian trong làng, luôn ở vào lúc nửa đêm.

Thời gian dường như đã đóng băng không còn trôi đi.

Trong làng, mọi thứ đều im lặng, không một tiếng động.

Dân làng trong làng đã sớm chết hết, bây giờ chỉ là những cái xác

biết đi, giống như những con rối.

Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn vào hư không trên bầu trời làng.

Một mạng nhện khổng lồ, bao phủ toàn bộ phạm vi thôn Thằng.

Trong mạng, rủ xuống vô số sợi tơ, nối với từng căn nhà trong thôn Thằng.

Mà ở trung tâm của mạng nhện khổng lồ này, một vị tà thần nhện, đang chiếm cứ ở đó.

Nó không có hình dạng con nhện, mà là một dạng hình người.

Tại sao lại là dạng hình người, bởi vì, nó có bốn cánh tay, bốn cái đùi và chiều dài vượt xa người thường.

Mà trên mặt nó, có sáu con mắt màu xanh lục âm u.

Một cái miệng lớn, nứt toác đến tận mang tai, trong miệng có những chiếc răng nanh sắc nhọn, lấp lánh ánh sáng lạnh.

Trên người nó, một ít lông tơ màu trắng thay thế quần áo che đi những bộ phận riêng tư.

Nó dường như đã phát hiện ra sự xuất hiện của ba người Thẩm Hạo, vốn đang nằm yên trên mạng nhện, lúc này, đã xoay người lại, hướng về phía mọi người.

Sáu con mắt lấp lánh ánh sáng xanh lục nhìn chằm chằm vào ba người Thẩm Hạo, miệng há ra, lưỡi liếm môi.

Đang rục rịch.

Tuy nhiên, tà thần bao phủ trên bầu trời thôn Thằng này, chỉ là một hư ảnh, không phải là bản thể.

Nhưng nó giống như một phân thân, cũng có thể cảm nhận được mọi thứ bên ngoài.

Còn bản thể, thì đang ẩn náu trong cái động dưới lòng đất.

Thẩm Hạo và hai người, đều có thể cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ dưới lòng đất.

Con tà thần nhện này, trông có vẻ rất lợi hại.

Nhưng ba người Thẩm Hạo không hề lay động.

Ngay cả Môn Trùng kia, họ cũng có thể giải quyết, lẽ nào lại sợ một con tà thần nhện nhỏ bé này sao?

Trong cảm nhận của ba người Thẩm Hạo, khí tức dưới đất tuy mạnh, nhưng bất kỳ ai trong ba người, nó đều không thể sánh bằng.

Ba người bay thẳng đến trung tâm làng.

Cái động đất đó, nằm dưới một cái giếng cổ ở trung tâm làng.

Tà thần nhện thấy ba người đi thẳng đến giếng cổ, vội vàng điều khiển mạng nhện, điều khiển những dân làng rối trong làng, nhanh chóng tập trung về phía giếng cổ, cố gắng ngăn chặn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp thúc đẩy Nguyệt Kim Luân, một luồng ánh sáng lạnh màu trắng lóe lên, những sợi tơ nối với các dân làng đều bị chặt đứt.

Những dân làng này lập tức đều ngã xuống đất, không động đậy.

"Không cần dây dưa với chúng, đây chỉ là kế kéo dài thời gian của nó thôi, chúng ta xuống thẳng, đánh thẳng vào sào huyệt!" "Được ~" Ba người trực tiếp chui vào giếng cổ, tiến vào động huyệt dưới lòng đất.

Động huyệt dưới lòng đất này rất lớn.

Gần như đã khoét rỗng toàn bộ lòng đất của làng.

Thảo nào nơi thôn Thằng tọa lạc lại bị sụt lún!

Thẩm Hạo trực tiếp thắp sáng một quả cầu ánh sáng lớn, lập tức cả động huyệt đều được chiếu sáng trưng.

"Chít ~ Gào ~" Một tiếng kêu đau đớn, từ phía không xa truyền đến.

Con tà thần nhện này, ưa bóng tối, quanh năm ở dưới lòng đất, không thấy ánh mặt trời, đột nhiên thấy quả cầu ánh sáng chói mắt này, sáu con mắt đều bị ánh sáng làm cho đau nhói!

Ba người nhìn vào dung mạo thật của tà thần nhện này.

Cũng là hình tượng một người phụ nữ tóc dài.

So với trên mạng ở thế giới bên ngoài, không khác là bao.

Chỉ là trông gầy gò hơn.

Nửa thân dưới của nó có bốn chân dang rộng, chống trên mặt đất, còn nửa thân trên có bốn cánh tay dang ra hai bên cơ thể.

Trong hang động dưới lòng đất của thôn Thằng, mặt đất đầy đá vụn, xung quanh còn vương vãi rất nhiều xương khô của người và gia súc.

Chắc hẳn đều là tế phẩm bị ném xuống.

Cách mấy người Thẩm Hạo không xa, một nữ nhân tà dị xuất hiện trước mắt họ.

Nữ nhân này có bốn tay, bốn chân, đều dài hơn tay chân của người thường gấp đôi.

Đây chính là bản thể của con tà thần nhện kia.

Trông nó vừa giống người lại vừa giống nhện!

Nó tóc tai bù xù, có sáu con mắt màu xanh biếc, trên gò má và trán đều mọc thêm một đôi mắt.

Mái tóc rối bù và rất dài, xõa tung trước ngực và sau lưng.

Tuy nhiên, trông nó vô cùng gầy gò, hệt như một bộ xương bọc da suy dinh dưỡng.

Hơn nữa, toàn thân còn trần truồng.

Ngực thì lép xẹp, chẳng có lấy hai lạng thịt.

Xương sườn đều lòi cả ra.

Hơn nữa, nửa thân dưới bốn chân dang rộng chống trên mặt đất, một số chỗ không nên lộ ra cũng bị phơi bày.

Dù sao cũng là tà thần, thẩm mỹ của nó có lẽ không giống con người.

Ô Thiền nhìn con tà thần nhện, khinh bỉ khạc một tiếng: "Phì, đồ biến thái thích khoe thân, đã xấu xí thế này còn dám ra ngoài khoe hàng ~ Thật là ghê tởm!" "Phu quân đừng nhìn nữa, cẩn thận lên lẹo mắt đấy." "Xấu quá, phu quân, lát nữa về thiếp phải rửa mắt cho chàng thật kỹ mới được!" Tiểu Cửu cũng gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, đúng vậy, phải rửa mắt cho chàng thật kỹ!" Thẩm Hạo nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Được thôi ~, hắc hắc ~" Con tà thần nhện nghe được cuộc đối thoại của mấy người, trong lòng cũng sôi trào lửa giận.

Hay cho các ngươi, ngay trước mặt ta mà dám chê ta xấu, các ngươi giỏi lắm!

Thế là, nó lập tức há to miệng, gầm rống, với tốc độ cực nhanh bò đến trước mặt ba người, vung vẩy bốn cánh tay thon dài, tấn công họ.

Ô Thiền lập tức vung Huyết Oán quyền trượng, quyền trượng phát ra ánh sáng màu đỏ máu, đánh lui con nhện nữ, khiến nó bay thẳng ra ngoài.

Con tà thần nhện nữ này không mạnh, thậm chí còn có chút yếu.

Chương 483

Một đòn không thành, trong lòng nó liền nảy sinh sợ hãi, một đứa còn đánh không lại, ba đứa cùng lên thì mình chẳng phải toi đời sao.

Thế là nó lập tức bỏ dậy.

Từ phía sau phun ra một sợi tơ trắng, bắt đầu nhanh chóng giăng lưới trong động, đồng thời, nó cũng thu lại hư ảnh tà thần đang bao trùm cả thôn Thằng.

Trong nháy mắt, cả hang động liền giăng đầy mạng nhện, tựa như động bàn tơ.

Trên những mạng nhện này còn dính đầy chất nhầy, một khi đã dính vào thì rất khó thoát ra.

Những mạng nhện này được tà thần nhện nữ tạo ra bằng sức mạnh tà thần, vô cùng bền chắc.

Người thường, thậm chí là tu sĩ có tu vi không đủ cao, một khi dính vào cũng rất khó thoát ra.

Sau đó chỉ có thể bị con tà thần này ăn thịt.

Hắc hắc hắc ~ Tà thần nhện nữ phát ra tiếng cười điên cuồng, dường như đang ăn mừng chiến thắng của mình.

Thẩm Hạo cũng không muốn lãng phí thêm thời gian.

Nếu con tà thần nhện nữ này không mạnh, vậy thì cứ trực tiếp giết là xong.

Ai cũng biết, thành phần chính của mạng nhện là protein, gặp lửa sẽ nhanh chóng phân hủy, tuy không dễ bắt lửa, nhưng lại có thể dễ dàng đốt đứt.

Dù mạng lưới mà tà thần này dệt ra không phải là mạng lưới bình thường, nhưng lửa của Thẩm Hạo cũng chẳng phải lửa tầm thường.

Anh xòe lòng bàn tay, một vầng mặt trời đen lập tức hiện ra.

Ngọn lửa đen hung mãnh bừng lên, lập tức lan ra bốn phía.

Dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo, nó uyển chuyển như một con hắc long rực cháy, tung hoành ngang dọc trong hang động.

Trong nháy mắt, cả hang động tràn ngập một mùi kỳ lạ.

Theo cách gọi khoa học, đây là mùi lông vũ cháy khét.

Đây là một mùi hỗn hợp, thành phần khá phức tạp, tương tự mùi trứng thối, hơn nữa còn có độc tính. "Uầy, ghê tởm thật, mùi gì khó ngửi thế!" Tiểu Cửu lấy tay quạt quạt trước mũi.

Ngay sau đó, cô giương khiên chắn pháp lực, ngăn cách mùi hôi thối này ra bên ngoài.

Ô Thiền và Thẩm Hạo cũng làm tương tự.

Tiếng cười điên cuồng của tà thần nhện đột ngột im bặt.

Ám Nhật Chân Hỏa men theo mạng nhện lan ra tứ phía.

Mà con hỏa long khổng lồ kia, dưới sự điều khiển của Thẩm Hạo, lao thẳng về phía tà thần nhện nữ.

Con tà thần nhện nữ này kinh hoàng thất sắc, vội vàng di chuyển chân lùi về phía sau.

Sức mạnh toàn thân nó dâng trào, từ miệng phun ra một luồng dịch màu xanh đen kỳ lạ, cố gắng dập tắt hỏa long.

Tuy nhiên, hiệu quả rất nhỏ.

Con tà thần nhện nữ này, đã là tà thần, vậy thì thành phần chính trong sức mạnh của nó chính là tà khí.

Có thể nói, trạng thái tà thần này chính là trạng thái tiến giai của những tên tà tu.

Sau khi bị tà khí xâm thực, chúng sẽ phát sinh dị biến, đợi đến khi tu vi tăng lên đến một mức độ nhất định thì sẽ lột xác thành loại tà thần này.

Sau đó gieo họa một phương.

Tuy nhiên, phần lớn chúng đã bị các tu sĩ cổ đại tiêu diệt.

Bây giờ dù có sót lại một vài con, cũng là lứa yếu nhất.

Thậm chí có khả năng là cố ý để lại, chuyên dùng cho hậu bối rèn luyện.

Tà thần nhện liều mạng giãy giụa, toàn bộ sức mạnh toàn thân bùng nổ.

Trên người nó xuất hiện một lớp tà khí đen kịt, trên làn da trắng bệch, lan ra vô số hoa văn đen tà dị, trông như thể mặc một bộ tất đen gợi cảm.

Cả người trở nên yêu diễm hơn.

Hơn nữa, vóc dáng cũng trở nên đầy đặn hơn rất nhiều.

Thân hình vốn gầy gò, trong nháy mắt trở nên đẫy đà.

Ừm, trắng hồng nõn nà ~ Gương mặt cũng trở nên yêu dã.

Tà khí toàn thân tăng vọt, thổi tung một trận bão tà khí ra bốn phía.

Thế nhưng, trước mặt Ám Nhật Chân Hỏa, tất cả chỉ là sự giãy giụa vô ích.

Con hắc long rực lửa kia cuối cùng vẫn bị tà thần nhện dập tắt.

Mà con tà thần nhện nữ này, dường như sau khi được bổ sung lượng lớn tà khí, đã trở nên lợi hại hơn.

Thế là, Thẩm Hạo đẩy lòng bàn tay về phía trước.

Vầng mặt trời đen bay thẳng ra.

Từ trong vầng mặt trời đen, một con Tam Túc Kim Ô với bộ lông vũ lộng lẫy, màu đen ánh lên kim quang, bay vút ra. "Lệ ~" Nó cất lên một tiếng kêu vang dội.

Trong chớp mắt, tà khí đang cuồn cuộn xung quanh bỗng bị một luồng lửa đen đốt cháy, và không ngừng lan rộng.

Tà thần nhện nữ sắc mặt ngưng trọng, sáu con mắt tỏa ra ánh sáng xanh lục nguy hiểm, gắt gao nhìn chằm chằm vào Ám Nhật Kim Ô.

Từ trên người nó, cô ta cảm nhận được một mối đe dọa chí mạng.

Ám Nhật Kim Ô bay lượn, hóa thành một đạo hồng quang đen, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lao thẳng đến trước mặt tà thần nhện nữ.

Tà thần nhện nữ lập tức vận dụng toàn thân tà khí để phòng ngự.

Nhưng Ám Nhật Kim Ô thế như chẻ tre, không thể ngăn cản, trực tiếp xuyên thủng tầng tầng lớp lớp phòng hộ tà khí, đâm vào lồng ngực tà thần nhện nữ. "Hống ~ a ~" Tà thần nhện nữ phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Trong nháy mắt, Ám Nhật Chân Hỏa nồng đậm bùng cháy từ bên trong cơ thể nó, từ trong ra ngoài, phun trào ra.

Từ cửu khiếu, lỗ chân lông trên người nó lan ra.

Sau đó, bao bọc toàn thân nó.

Nó giãy giụa một hồi, rồi đột ngột ngừng lại.

Hóa thành một đống tro đen, theo gió bay đi.

Cạch~ Tà thần nhện vừa chết, cả thôn Thằng lập tức chấn động.

"Đang ~" Chiếc chuông lớn phía trên miệng giếng cổ đột nhiên vang lên một tiếng chuông cực lớn, vang vọng không ngớt khắp thôn và trong lòng đất.

Sóng âm gây ra chấn động, va đập liên hồi, trực tiếp làm cho lớp nham thạch chống đỡ thôn Thằng phía trên hang động nứt ra từng vết. "Ầm ầm ầm ~" Mặt đất nứt toác, cả ngôi làng đều chìm xuống hang động.

Bụi đất bốn phía bốc lên che khuất tầm nhìn.

Ba người Thẩm Hạo trực tiếp độn thổ ra khỏi hang động, trở lại không trung phía trên thôn Thằng ở ngoại giới.

Dù đã rơi vào khe hở âm dương, thôn Thằng này vẫn không thoát khỏi số phận bị chôn vùi dưới lòng đất.

Chương 484

Những dân làng bị tà thần nhện điều khiển, giống như những con rối, ngã nghiêng ngã ngửa khắp nơi.

Thậm chí còn có rất nhiều người bị gãy tay gãy chân, có người bị đè thành đống thịt nát.

Nhưng họ đã chết từ lâu, bây giờ được chôn trong lòng đất, xem như là mồ yên mả đẹp rồi.

Sau đó, Ô Thiền lại một lần nữa vận dụng thần thông, đưa khu vực thôn Thằng này vào Âm giới.

Nếu không, ở trong khe hở âm dương này, vẫn sẽ vì đủ loại trùng hợp mà lại kết nối với dương thế, nếu có người đi lạc vào thì không hay.

Thậm chí theo thời gian, những thi thể này có thể sẽ hóa thành cương thi, xuất thế gây loạn.

Tốt nhất là đưa thẳng vào Âm giới, một lần là xong.

Ba người trở lại dương thế, tại địa điểm cũ của thôn Thằng.

Mấy nơi quỷ dị trong Môn Lĩnh đã bị dọn dẹp sạch sẽ!

Sau đó, ba người trực tiếp quay về thôn Mai Môn.

Họ mới rời đi chưa đầy hai ngày.

Mà trong thôn Mai Môn, tất cả mọi người đều đang hừng hực khí thế chuyên tâm tu luyện.

Đặc biệt là Lục Kỷ, dưới sự chỉ dạy của phân thân Lư Đầu Sơn Nhân, cũng đã nhập môn thành công.

Thiên phú và tư chất, ngộ tính đều rất xuất sắc. "Ủa, Thẩm tiên

sinh, mọi người về rồi à?" Thanh Yểu kinh ngạc vui mừng nói.

Cả làng ai cũng bận tu luyện, chỉ có cô là bây giờ không có việc gì làm.

Lục Tiên tổ sư tuy cũng truyền thụ cho cô không ít thứ, nhưng cô hiện tại không vội tu luyện.

Đợi sau khi đến Âm giới, môi trường ở đó thích hợp với cô hơn, lúc đó tu luyện hiệu quả sẽ tốt hơn, không vội nhất thời. "Phải, Thanh Yểu, chúng tôi về rồi." Ô Thiền cười nói. "Những người khác trong thôn đâu?

Đều đang tu luyện à?" Thanh Yểu gật đầu: "Đúng vậy, tổ sư truyền xuống đạo pháp, mọi người đều đang chìm đắm trong tu luyện đó ~" Thẩm Hạo nhìn quanh làng.

Vì có Lý Ẩn, một vị đại năng sắp phi tiên ở đây, linh khí xung quanh đều trở nên nồng đậm hơn rất nhiều, hơn nữa còn rất ôn hòa, dễ dàng luyện hóa.

Hiện tại, dị tượng trong cả Môn Lĩnh cũng dần dần hiện ra.

Mà các vòng xoáy thời gian xung quanh cũng đang nhanh chóng được san phẳng.

Đây đều là do khí tức của Lý Ẩn ảnh hưởng.

Thế là, ba người Thẩm Hạo cũng tìm một chỗ trong làng bắt đầu tu luyện.

Anh bố trí trận pháp tại nơi ba người tu luyện, cách ly khí tức, phòng tránh quấy nhiễu lẫn nhau, cũng không gây ảnh hưởng đến dân làng bên ngoài.

Thẩm Hạo tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công đệ nhị chuyển, còn Ô Thiền và Tiểu Cửu thì lần lượt luyện hóa Không gian kết tinh và

Thời gian tinh túy.

Vô Giới Yêu Đồng của Ô Thiền thiên về sức mạnh không gian, tất cả sức mạnh của huyễn cảnh và không gian hư số.

Viên Không gian kết tinh này có thể giúp cô nâng tầm kiểm soát sức mạnh không gian lên một bậc.

Còn Tiểu Cửu, trời sinh đã nắm giữ pháp tắc thời gian, bây giờ, viên Thời gian tinh túy này cũng có thể giúp cô tiến thêm một bước trong việc nắm giữ pháp tắc thời gian.

Đợi luyện hóa xong viên Thời gian tinh túy này, Cổ Trụ Chi Viêm cũng gần như có thể nắm giữ được.

So với Không gian kết tinh được luyện hóa từ nhục thân của Môn trùng, Thời gian tinh túy được luyện hóa từ âm hồn của nó có chất lượng cao hơn rất nhiều.

Dù sao, nhục thân Môn trùng chết sớm, âm hồn lại sống thêm hơn một nghìn năm, thôn phệ lượng lớn năng lượng thời gian.

Theo quá trình luyện hóa không ngừng, Vô Giới Yêu Đồng của Ô Thiền tự động mở ra.

Sức mạnh Túc Xà Thần trong đó dâng trào, một mắt màu trắng bạc, mắt còn lại màu vàng đỏ, tương ứng với hai con mắt của Âm Dương Xà Thần.

Sức mạnh của Không gian kết tinh không ngừng được luyện hóa, rót vào đôi mắt đó.

Toàn thân Ô Thiền hiện ra lượng lớn năng lượng không gian màu trắng bạc pha lẫn màu đen, được cô nhanh chóng hấp thu luyện hóa.

Ngay cả thể chất của cô cũng bị ảnh hưởng, dần dần xảy ra lột xác.

Ở phía bên kia, sau lưng Tiểu Cửu hiện ra bản tướng Cửu Đầu Điểu, chín cái đầu lần lượt há miệng, thôn phệ năng lượng của Thời gian tinh túy, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng bạc, không ngừng chui vào trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng chút một.

Ánh sáng trắng bạc quanh thân Tiểu Cửu cũng ngày càng nồng đậm.

Cuối cùng, Cửu Đầu Điểu phát ra một tiếng kêu không lời.

Trong nháy mắt, ánh sáng trắng bạc quanh thân Tiểu Cửu bùng lên từng luồng lửa trong suốt.

Lửa vừa bùng lên, cảnh tượng bên cạnh Tiểu Cửu lập tức vặn vẹo.

Đây là dị tượng của thời gian bị thiêu đốt.

Một vòng xoáy thời gian nhỏ xuất hiện bên cạnh Tiểu Cửu.

Đây là "Cổ Trụ Chi Viêm"!

Ngọn lửa của thời gian!

Có thể thiêu đốt thời gian!

Tiểu Cửu mở mắt, thu liễm Cổ Trụ Chi Viêm trên người lại.

Tức thì lộ ra thân thể trắng như tuyết không một mảnh vải che thân.

Quần áo trên người đã bị Cổ Trụ Chi Viêm thiêu rụi ~ Không chỉ quần áo, vòng cổ, hoa tai, nhẫn, vòng tay, trâm cài tóc vân vân, cũng đều biến mất, bị đốt cháy sạch!

Ngọn lửa ngưng tụ hết vào trong lòng bàn tay Tiểu Cửu.

Lúc này cô mới chú ý tới cảnh xuân trên người mình đang phơi

bày.

Gương mặt xinh đẹp nhuốm một rặng mây hồng.

Cô lập tức dùng pháp lực ngưng tụ ra một bộ quần áo, che đi cảnh xuân trên người.

Ngay cả nhẫn trữ vật cũng bị đốt mất, đồ đạc bên trong cũng không còn.

May mà bên trong không có thứ gì quan trọng.

Nhưng mà, đó đều là đồ ăn vặt linh thực mà cô thích ăn, đành phải về mua lại thôi, mấy ngày nay không có gì ăn rồi ~ "Aiya ~, phiền quá đi ~" Tiểu Cửu tức giận bĩu môi.

Cô nhìn về phía Thẩm Hạo và Ô Thiền, cả hai đều vẫn đang tu luyện, thế là cô cũng tiếp tục tu luyện.

Ô Thiền luyện hóa Không gian kết tinh cũng đã đến thời khắc cuối cùng.

Pháp tắc không gian, so với pháp tắc thời gian, tu luyện dễ hơn một chút.

Thêm vào đó, bản thân Ô Thiền đã có thiên phú thân hòa không gian cực mạnh, sau khi luyện hóa viên Không gian kết tinh này, toàn thân cũng bùng lên một ngọn lửa màu trắng bạc.

Sức mạnh Xà Thần cường đại, tinh hoa dương viêm, đã đốt cháy những năng lượng không gian này.

Dưới ngọn lửa bùng cháy, xung quanh Ô Thiền xuất hiện từng khe nứt đen nhỏ.

Đây là khe nứt không gian.

Mà ngọn lửa này, là do sức mạnh không gian đốt cháy thành, có thể gọi là Đại Không Chi Hỏa!

Chương 485

Thực ra tên gọi là gì cũng không quan trọng, đều là do con người đặt ra.

Đại Không Chi Hỏa này cũng là một loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng, cùng cấp bậc với Cổ Trụ Chi Viêm, là loại hỏa diễm vô cùng mạnh mẽ.

Sức mạnh công phạt của Ô Thiền và Tiểu Cửu đã xảy ra biến đổi về chất.

Ngược lại, bên phía Thẩm Hạo, tiến độ lại khá chậm.

Cửu Chuyển Nguyên Công không dễ tu luyện.

Thời gian lại trôi qua vài ngày.

Xem ra, ngày Lý Ẩn phi thăng đã không còn xa!

Sau mấy ngày tĩnh tu ở thôn Mai Môn, vào một ngày nọ, Lý Ẩn từ trong cổ mộ bước ra.

Ông đã nâng tu vi nhục thân của mình lên, cũng đã hoàn thành việc luyện hóa nhục thân, Luyện Thần Hoàn Hư đã được bổ sung đầy đủ.

Tiếp theo, có thể chọn ngày phi thăng.

Lý Ẩn xuất quan, tất cả mọi người trong làng cũng đều ngừng tu luyện.

Phía Thẩm Hạo cũng tạm thời ngừng tu luyện.

Ba người vào trong làng, gặp lại Lý Ẩn.

Khí tức toàn thân Lý Ẩn nội liễm, giống như một người bình thường.

Nhưng từ khí chất của ông, vẫn có thể thấy được sự bất phàm. "Các ngươi đến rồi." "Tiểu Trần, ngươi đi triệu tập mọi người đến quảng trường đi ~" Trưởng thôn Trần nhận lệnh, lập tức đi triệu tập dân làng đến quảng trường phía nam làng.

Lý Ẩn nói với ba người Thẩm Hạo: "Hiện tại, ta đã tu hành viên mãn, kiếp số đã hết, không thích hợp ở lại đây quá lâu.

Ta định hôm nay sẽ phi thăng tiên giới!" Thẩm Hạo không hề bất ngờ về điều này, đối với tu sĩ mà nói, thành tiên là mục tiêu hàng đầu, những thứ khác đều có thể gác lại.

Thời xưa không ít người, khi thành tiên, đã trực tiếp bỏ gia đình, vợ con, vứt bỏ tất cả, một mình phi thăng lên thượng giới.

Mà việc cả nhà cùng phi thăng lại vô cùng hiếm.

Lý Ẩn đã không còn gì vướng bận, ông cũng sẽ không mang theo những môn đồ hậu duệ này cùng phi thăng.

Họ có cuộc sống của riêng họ. "Lát nữa, các ngươi cứ ở bên cạnh quan sát buổi lễ.

Việc phi thăng sẽ có thần quang tiên giới tiếp dẫn, còn có pháp tắc tiên giới kết nối, tiên linh chi khí thổi xuống, đều có lợi rất lớn cho các ngươi!" Lý Ẩn nói với ba người Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lập tức hành lễ: "Đa tạ tiền bối!" Lý Ẩn nói một tiếng không cần khách sáo. "Những tiên linh chi khí này, bọn họ cũng không có thực lực để luyện hóa, pháp tắc tiên giới lại càng không có sức để tham ngộ.

Cơ duyên có thể gặp mà không thể cầu như vậy sao có thể lãng phí vô ích?

Giao cho các ngươi thì tốt hơn!

Cũng coi như là báo đáp ân thành đạo của các ngươi đối với ta!

Tin rằng các ngươi nhất định sẽ thu được lợi ích không nhỏ!

Người cũng gần đủ rồi, chúng ta đi thôi." Lý Ẩn vung tay, dẫn theo ba người Thẩm Hạo đến thẳng quảng trường.

Tiếp đó lại vung tay, ở rìa phía nam, tạo ra một đài cao từ hư không, làm đài phi thăng của ông. "Các ngươi ở đây, hãy tham ngộ cho tốt, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, tùy thuộc vào chính các ngươi!" Nói xong Lý Ẩn trực tiếp bước một bước, thân hình đã lên đến đài phi thăng.

Ông đứng trên đài cao, ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn lên trời.

Sau đó, phóng ra khí thế toàn thân, hướng về phía bầu trời.

Trong nháy mắt, giữa trời đất, dị tượng đột ngột nổi lên.

Tầng mây trên trời bị xé toạc.

Lúc này, đang là buổi sáng, giờ Thìn!

Mặt trời đã lên cao.

Bỗng nhiên, vô số dị tượng hiện ra trên bầu trời Môn Lĩnh.

Trên trời xuất hiện lượng lớn mây ngũ sắc, tỏa ra ánh hào quang tường thụy.

Tử khí đông lai, trời ban mưa lành.

Dị tượng tường thụy đột ngột này khiến mấy vị tu sĩ của Dân Điều Cục đang canh giữ bên ngoài Môn Lĩnh đều trợn mắt há mồm.

Mới lúc trước còn là vòng xoáy thời gian, nguy cơ trùng trùng.

Sao bây giờ đột nhiên lại trời ban điềm lành?

Bỗng nhiên, họ ý thức được điều gì đó.

Họ nhìn nhau. "Chẳng lẽ là Lục Tiên nhất mạch đó?" "Dị tượng

này rốt cuộc đang biểu đạt điều gì?" Dị tượng ở Môn Lĩnh có phạm vi ảnh hưởng rất rộng, lần này, cũng lại là hơn nửa người dân trong lục địa đều có thể nhìn thấy.

Phạm vi bao phủ cực rộng, không hề thua kém sự việc Thi Tiên độ kiếp lần trước.

Dị tượng khổng lồ như vậy lập tức kinh động tất cả các đại tu sĩ cao cấp trong cả nước.

Dân Điều Cục lập tức khởi động phương án khẩn cấp, điều động nhân lực đến hiệp phòng, và duy trì trật tự xã hội, không để xảy ra động loạn.

Trong một thời gian, quân đội, vũ cảnh, công an, cứu hỏa, thành quản đều xuất hiện, duy trì trật tự.

Đồng thời còn phải cảnh giác thế lực nước ngoài xâm nhập.

Lý Ẩn đương nhiên cũng chú ý đến động tĩnh bên ngoài, thần thức của ông bao trùm cả địa cầu.

Mọi thứ ở khắp nơi đều hiện ra dưới mắt ông.

Đối với mọi thứ ở Hạ quốc, ông đều thấy rõ, không khỏi hài lòng gật đầu.

Mọi thứ đều có trật tự, ngăn nắp, dù có chút xáo trộn nhỏ cũng nhanh chóng được dẹp yên.

So với thời Đường, tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất người dân sống yên ổn, không có chiến loạn.

Đương nhiên là nói trong nước, còn bên ngoài Hạ quốc, chiến loạn lại xảy ra thường xuyên, thậm chí có nơi đói kém khắp nơi, hỗn loạn không chịu nổi.

So sánh ra, Hạ quốc quả thực là thiên đường.

Ông nhìn thấy bên trong Hạ quốc, các tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Đạo từ khắp nơi đang tụ tập về Môn Lĩnh.

Ông cũng không có phản ứng gì.

Càng không ngăn cản.

Đây là cơ duyên của họ.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài Môn Lĩnh đã tụ tập lượng lớn tu sĩ.

Có tu sĩ môn phái, lão tổ thế gia, đại năng tông môn và trưởng lão Dân Điều Cục.

Dị tượng trên trời nối tiếp nhau xuất hiện, dần dần san phẳng vòng xoáy thời không bao trùm Môn Lĩnh.

Chương 486

Những tu sĩ tụ tập bên ngoài, có người đã rục rịch, muốn vào sâu trong Môn Lĩnh để tìm hiểu.

Trong đó còn có không ít kẻ tâm tư sâu xa.

Tuy nhiên, chưa kịp họ hành động, giọng nói của Lý Ẩn đã vang lên trong đầu họ. "Bần đạo sắp phi thăng tiên giới, các ngươi cứ ở đây quan sát, không được làm càn!" Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, mồ hôi lạnh túa ra. "Hít ~, có tiền bối đại năng hôm nay muốn phi thăng?" "Trời đất ơi ~, đây thật sự là cơ duyên trời cho!" "Vậy chúng ta có nên lùi ra xa một chút, để không bị tiên kiếp ảnh hưởng không?" "Hít ~, có lý đó ~" Cảnh tượng Thi Tiên độ kiếp lần trước, mọi người vẫn còn nhớ như in.

Không ngờ, mới chỉ một hai năm, lại có người sắp thành tiên!

Làn gió ấm áp, dịu nhẹ từ trong Môn Lĩnh thổi ra.

Trên cửu thiên, ánh tiên quang rực rỡ trắng tinh rủ xuống.

Mọi thứ xung quanh đều được nhuộm một lớp tiên quang.

Sau đó, cánh cửa tiên giới mở ra!

Vô tận pháp tắc tiên giới kết nối với thế giới này, tiên linh chi khí mênh mông từ trong cánh cửa tuôn xuống.

Trong nháy mắt, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên!

Một đạo thần quang tiếp dẫn rực rỡ xuất hiện từ sau cánh cửa.

Cột sáng thông thiên bao bọc Lý Ẩn bên trong.

Sau đó, cả người ông bay lên không trung, dưới ánh thần quang tiếp dẫn bay về phía chân trời.

Cuối cùng, xuyên qua cánh cửa tiên giới, tiến vào tiên giới!

Sau đó, cánh cửa tiên quang vô tận rủ xuống đột nhiên biến mất.

Chỉ để lại một vùng dị tượng nồng đậm vẫn chưa tan hết.

Lý Ẩn, đã phi thăng!

Để lại những người ở ngoại giới vẫn đang chìm đắm trong tham ngộ.

Khi pháp tắc và tiên quang rơi xuống, Thẩm Hạo cũng bắt đầu toàn lực tham ngộ pháp tắc tiên giới.

Dưới ngộ tính nghịch thiên của mình, anh thu được lợi ích cực lớn.

Còn những tiên linh chi khí kia.

Phần lớn bị bản nguyên thế giới hấp thu, một phần nhỏ còn lại, phần lớn nữa lại được Lý Ẩn đưa đến thôn Mai Môn, phần nhỏ cuối cùng mới bị các tu sĩ bên ngoài chia nhau.

Nhiều tiên linh chi khí như vậy, một phần bị phân thân kiếm khí của Lý Ẩn lưu lại thu thập, phần lớn còn lại thì bị ba người Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu hấp thu luyện hóa.

Sau đó, dị tượng dần dần tiêu tan, tất cả mọi người đều tỉnh lại.

Trong Môn Lĩnh, vòng xoáy thời gian do Môn trùng gây ra đã bị dị tượng phi thăng san phẳng hoàn toàn.

Bên ngoài Môn Lĩnh, các vị lão tổ cuối cùng cũng tỉnh lại sau khi chìm đắm trong pháp tắc tiên giới và tiên linh chi khí.

Vừa rồi, họ đều thu hoạch được rất nhiều.

Những pháp tắc và tiên linh chi khí đó, căn bản không phải là thứ có thể tu luyện được bằng khổ tu.

Có những thứ này, họ thậm chí có thể tiến thêm một bước, cũng có hy vọng phi tiên.

Lúc này, một người nghi hoặc lên tiếng: "Ông ấy phi thăng, sao không có lôi kiếp?" Lại có một người khác nói: "Hít ~, đúng vậy, nghĩ lại lần trước tên Thi Tiên kia, đối mặt với tiên kiếp khủng khiếp đến mức nào, hắn thậm chí suýt nữa không qua được!

Người này rốt cuộc là ai, lại không có lôi kiếp giáng xuống?" Lúc này, trưởng lão Dân Điều Cục, Trùng Minh đạo trưởng của Long Hổ Sơn lên tiếng: "Chẳng lẽ là ông ấy?" "Ông ấy?

Là ai?" Có người hỏi. "Ông ấy, có thể nói cấm địa Môn Lĩnh, chính là vì ông ấy mà xuất hiện!

Người ta gọi là Lư Đầu Sơn Nhân, tôn xưng là Lục Tiên!" "Thời Trinh Quán triều Đường, giữa trời đất xuất hiện một con dị trùng, được gọi là 'Môn'!

Trong cơ thể nó có một cánh cửa thông đến một nơi không biết!

Nó lấy thời gian và không gian làm thức ăn, nếu mặc kệ, thế giới này sớm muộn cũng bị nó nuốt chửng thành một vùng hỗn độn!" "Khi đó, Lục Tiên nhận ra con trùng này, thế là nguyên thần xuất khiếu, tiến vào trong 'Môn', cùng con 'Môn' này đồng quy vu tận!" "Chỉ là nhục thân 'Môn' tuy chết, nhưng âm hồn vẫn còn.

Môn đồ của Lục Tiên, đem 'Môn' chôn ở Môn Lĩnh!" "Nhưng âm hồn này cứ hai mươi mấy năm lại tỉnh dậy một lần, thôn phệ năng lượng thời gian!

Cả Môn Lĩnh đều sẽ chìm vào vòng xoáy thời gian, bất kỳ ai đi vào, gần như khó thoát khỏi cái chết!" "Chỉ có hậu duệ của môn đồ Lục Tiên ở lại Môn Lĩnh, vẫn luôn ở đây canh lăng, dùng cổ pháp tế người để dẹp yên chấn động của 'Môn'!

Đến nay, đã không còn lại bao nhiêu người!" "Hôm nay có dị tượng thành tiên phi thăng này, chắc là vị Lục Tiên kia đã thành công chém giết âm hồn của 'Môn'!

Bằng công đức cứu thế này, phi thăng thành tiên, chắc hẳn không thành vấn đề!" Trùng Minh đạo trưởng nói xong, trong mắt cũng lộ ra vẻ khao khát.

Thành tiên a, đó là ước mơ của biết bao người.

Từ xưa đến nay, người tu luyện thành tiên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Mà đông đảo tu sĩ bên cạnh, nghe xong lời kể của Trùng Minh đạo trưởng, cũng đều vô cùng chấn động.

Rất nhiều người trong số họ không hiểu rõ chuyện này, vừa nghe đã hoàn toàn bị choáng ngợp! "Dị trùng kinh khủng như vậy, lại lấy thời không làm thức ăn ư?!" "Đây thật sự có thể gọi là kiếp nạn diệt thế!!" "Đúng vậy, Lục Tiên tổ sư, công đức vô lượng!" "Chúng ta khâm phục!" "Phải, lão phu cũng vô cùng khâm phục!" Lúc này, có một người hướng về phía Môn Lĩnh cúi lạy, miệng lẩm bẩm: "Lục Tiên tổ sư, cứu thế độ nhân, công đức vô lượng!" Có một người dẫn đầu, những người còn lại cũng học theo.

Đối với vị tiền bối có công đức vô lượng, đại công vô tư như vậy, lạy một lạy, chỉ có lợi, không có hại!

Sau khi mọi người lạy xong, có người đề nghị: "Vậy chúng ta có nên đến nơi Lục Tiên tổ sư phi thăng để chiêm ngưỡng một phen không?

Cũng tiện thể hỏi thăm hậu duệ của môn đồ Lục Tiên trong Môn Lĩnh?" "Nên lắm, nên lắm, mạch của họ đã cống hiến to lớn như vậy cho thế gian, chúng ta nên đến cảm tạ một phen mới phải!" "Đạo hữu

nói phải, sau này, Lục Tiên nhất mạch trong Môn Lĩnh này chính là bạn của Lý gia ta, họ có bất kỳ khó khăn nào, Lý gia chúng ta sẽ toàn lực giúp đỡ!" Một vị lão tổ Lý gia nói.

Tiếp đó những người khác cũng bảy mồm tám miệng, đều bắt chước.

Ai cũng muốn cung cấp sự giúp đỡ. "Khụ khụ, chúng ta cứ vào xem trước rồi hẵng nói ~, tổ sư đã trở về, nói không chừng, người ta cũng không cần chúng ta giúp đỡ đâu ~" Linh Hư đạo trưởng ho khan nói. "Vị đạo hữu này nói phải, chúng ta cứ vào xem trước đã ~" Ngay sau đó, hàng trăm vị lão tổ có mặt tại đây đều bay về phía Môn Lĩnh.

Vị trí của thôn Mai Môn vẫn rất dễ thấy!

Mọi người chỉ mất vài giây đã đến bên ngoài thôn Mai Môn.

Mọi người trên quảng trường làng cũng đã phát hiện ra những vị khách đến từ bên ngoài.

Thế là, trưởng thôn Trần hướng ra ngoài cung kính cúi đầu: "Chư vị tiền bối từ xa tới, mời vào ~, tiếp đãi không chu đáo, mong quý vị lượng thứ ~" Mọi người hạ mây xuống, đáp xuống mặt đất bên cạnh quảng trường.

Trùng Minh đạo trưởng tiến lên nói: "Không sao, không sao, không cần để ý những lễ nghi hư này!" Trưởng thôn Trần cũng gật đầu. "Tổ sư vừa mới phi thăng, chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, nếu chư vị muốn chiêm ngưỡng di tích phi thăng của tổ sư, có thể tự đi xem, chỉ mong đừng phá hoại di tích là được." Trùng Minh đạo trưởng gật đầu nói: "Trưởng thôn yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không có lý do phá hoại, bảo vệ còn không kịp nữa là ~" "Tốt, lão hủ còn phải sắp xếp công việc trong thôn, không làm phiền chư vị nữa, lão hủ xin cáo lui!" Trưởng thôn Trần nói. "Được, trưởng thôn cứ đi lo việc đi, chúng tôi tự lo được ~" Trùng Minh đạo trưởng cười nói.

Sau đó, trưởng thôn Trần dẫn dân làng về nhà, chuẩn bị tiếp đãi hơn một trăm vị khách này.

Số người đến còn nhiều hơn cả tổng số người trong làng họ.

Muốn tiếp đãi tốt, không phải là chuyện dễ.

Mà phía Trùng Minh, thì dẫn một đám đông, ùn ùn kéo đến gần đài phi thăng.

Họ không ngờ rằng, ở đây lại gặp được Thẩm Hạo. "Ể?

Thẩm đạo hữu, sao cậu cũng ở đây?" Trùng Minh đạo trưởng kinh ngạc nói.

Chương 487

Linh Hư đạo trưởng cũng rất ngạc nhiên: "Hạo Dương, chẳng lẽ vừa rồi, lúc Lục Tiên tổ sư phi thăng, con đã ở đây rồi?

Nhưng vòng xoáy thời gian kinh khủng này, sao con vào được?" Thẩm Hạo chắp tay hành lễ với mọi người: "Linh Hư sư thúc, và chư vị, Thẩm Hạo xin có lễ." Đồng thời, Thẩm Hạo cũng khẽ để lộ ra một tia khí tức của cảnh giới Hợp Đạo.

Đó là sức mạnh của lời nói, tu vi cao thực lực mạnh, nói chuyện mới đủ cứng rắn, người khác mới chịu nghe.

Thấy Thẩm Hạo có tu vi như vậy, mọi người đều bắt đầu coi trọng anh!

Không dám coi thường nữa.

Lúc này Thẩm Hạo mới trả lời câu hỏi của Linh Hư đạo trưởng. "Ta dẫn hai vị đạo lữ đến đây chuyên để diệt trừ âm hồn của Môn trùng!" "Hả?" Lời này của Thẩm Hạo vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra. "Cậu nói gì?

Các cậu đến để diệt trừ Môn trùng?" "Vòng xoáy thời gian này kinh khủng như vậy, chúng ta không ai dám chạm vào, cậu lại không sợ?" Trùng Minh đạo trưởng kinh ngạc nói. "Đúng là như vậy." Thẩm Hạo gật đầu, không nói chi tiết.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng, một hậu bối như vậy, lại mạnh hơn tất cả bọn họ!

Thật là sóng sau xô sóng trước!

Sau khi trò chuyện vài câu với Thẩm Hạo, họ không nói thêm gì nữa, thời gian lâu rồi, pháp tắc còn sót lại trên đây sẽ tiêu tan mất.

Mọi người tranh thủ thời gian vây quanh đài phi thăng này, tĩnh tâm tham ngộ pháp tắc tiên giới còn sót lại.

Cơ duyên như vậy không thể bỏ lỡ.

Ba người Thẩm Hạo cũng ngồi xuống, tiếp tục tham ngộ.

Mấy ngày sau, trên Đài Phi Thăng, khí tức pháp tắc còn sót lại cuối cùng cũng tan biến hết.

Mọi người cũng tỉnh lại.

Mà trong thôn, thôn trưởng đã dẫn mọi người chuẩn bị xong xuôi, dự định chiêu đãi các vị đại năng này.

Có điều, bọn họ cũng không ở lại lâu, sau khi hàn huyên vài câu với Trần thôn trưởng và để lại không ít vật tư tu luyện cùng tín vật của mình, họ bèn rời đi.

Trước khi đi, họ còn nói với dân làng rằng nếu có chuyện gì, có thể dựa vào tín vật để tìm hậu bối trong gia tộc của họ cầu cứu, bọn họ nhất định sẽ dốc sức tương trợ.

Sau đó, họ để lại hơn một trăm tín vật, cùng với rất nhiều vật tư, số tín vật còn nhiều hơn cả người trong thôn.

Sau đó, Thẩm Hạo cũng từ biệt thôn trưởng, chuẩn bị rời đi.

Ở Mai Môn trong thôn, Lý Ẩn cũng đã để lại thủ đoạn.

Hắn để lại bội kiếm của mình, luyện nó thành một đạo hóa thân, âm thầm bảo vệ thôn làng này.

Đồng thời cũng dạy Lục Khỉ tu luyện.

Trước khi rời đi, Thẩm Hạo đã lấy được phương pháp hội chế Đế Giang Đồ từ miếu miên kinh lâu trong Mai Môn thôn.

Cùng với phương pháp luyện chế Ẩm Huyết Kim Cương.

Sau đó, hắn cũng đưa cả Thanh Yểu cùng rời đi.

Thanh Yểu là một âm hồn, lưu lại dương thế cũng không phải kế lâu dài, đến Âm giới sẽ tốt hơn.

Sau khi từ biệt mọi người trong thôn, Thẩm Hạo thả Mặc Vân Chu ra, ba người ngồi lên phi chu, thẳng tiến đến Thiên Khanh Ưng Truân ở núi Trường Bạch.

Trong Thiên Khanh, mọi thứ vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Ba người đưa Thanh Yểu tiến vào đại trạch của Lân Chung Điện bị ẩn giấu dưới đáy Thiên Khanh.

"Tiểu Cửu, muốn vá lại chỗ hỏng của Đế Giang Đồ, cần một ít máu của em." Thẩm Hạo nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu không chút do dự, lập tức rạch mạch máu trên cánh tay, lấy ra không ít máu, phải đến hai ba lít.

"Tiểu Cửu, được rồi, nhiều vậy là đủ rồi." Thẩm Hạo ngăn Tiểu Cửu tiếp tục lấy máu.

"Hạo ca, đủ chưa?

Không đủ thì em lấy thêm một ít nữa." Tiểu Cửu nói.

"Được rồi được rồi, không cần nữa, quá đủ rồi." Thẩm Hạo có chút đau lòng nắm lấy tay Tiểu Cửu, vuốt phẳng vết thương.

Sau khi thu lại máu, mấy người đi thẳng đến cửa sau, Thẩm Hạo mở ra thông đạo Âm Dương.

Nguyên thần của Ô Thiền và Tiểu Cửu xuất khiếu.

Sau khi Thẩm Hạo để lại trận pháp bảo vệ, mấy người cùng nhau đi qua thông đạo, tiến vào Âm giới.

Nhục thân của Thẩm Hạo trực tiếp chuyển đổi liền mạch, hóa

thành thể nguyên thần, đã không cần phải xuất khiếu nữa.

Sau đó, Thẩm Hạo lại lần nữa thả Mặc Vân Chu ra, chở mọi người tiến vào thành nhỏ phía trước.

Trong đại trạch trung tâm, Áo Cổ cảm ứng được Thẩm Hạo đến, lập tức tỉnh lại từ trong tu luyện, mặt mày rạng rỡ niềm vui.

Ngay sau đó, cô lấy lại nhục thân của mình từ phòng thiêu đốt, nhập vào trong đó, rồi đi ra nghênh đón Thẩm Hạo.

"Hạo ca, anh đến rồi~" Áo Cổ vui vẻ gọi.

"Ừm~, anh đến rồi." Thẩm Hạo ôm Áo Cổ vào lòng, siết chặt một cái.

"Lần này đến là để tặng em vài món quà, còn mang một người đến giúp em nữa." "Thanh Yểu, đây là Áo Cổ, cũng là đạo lữ của ta, sau này, em cứ ở bên cạnh cô ấy." "Chuyện tu hành, Áo Cổ sẽ dạy em~" Áo Cổ nhìn về phía Thanh Yểu, cũng cảm thấy cô nương này rất được, có một cảm giác thân thiết, bèn nói: "Thanh Yểu, chị lớn hơn em một chút, sau này em cứ gọi chị là chị em là được rồi!" Thanh Yểu khom người hành lễ với Áo Cổ.

"Gặp qua Áo Cổ tỷ tỷ!

Tỷ tỷ chào chị~" "Thanh Yểu muội muội~" Áo Cổ nắm lấy tay Thanh Yểu gọi.

"Đi, chúng ta đến lò Bát Quái!" Năm người trực tiếp đi đến phòng thiêu đốt này.

Thẩm Hạo phát hiện, bên cạnh lò Bát Quái còn có một chiếc giường đá.

Áo Cổ nói: "Lúc bình thường tu luyện, em đặt nhục thân ở đây, mượn Cửu U Minh Hỏa trong lò để rèn luyện nhục thân." Thẩm Hạo

gật đầu, nói: "Rèn luyện như vậy hiệu quả không tốt lắm, lát nữa ta sẽ sửa lại trận pháp, để em có thể chủ động dẫn dắt sức mạnh của ngọn lửa đến rèn luyện nhục thân!

Như vậy sẽ tiện hơn nhiều!" Sau khi xem xét tình hình trong lò Bát Quái, thu lại U Minh Tinh Kim và U Minh Thiết Tinh đã được rèn luyện xong, Thẩm Hạo đặt tôn Ẩm Huyết Kim Cương được luyện thành bằng phương pháp tế mỹ nhân vào trong lò Bát Quái.

Dùng Cửu U Minh Hỏa tiếp tục rèn luyện cường hóa.

Ẩm Huyết Kim Cương được luyện bằng cổ pháp mỹ nhân tế thời Xuân Thu này quả thực có chút đặc biệt.

Toàn thân nó âm sát chi khí cực kỳ nồng đậm, oán hồn của mấy thiếu nữ ngưng kết mà sinh ra linh, cũng có chút bất phàm.

Sau này, Áo Cổ còn có thể bắt thêm một lượng lớn âm hồn nữ giới từ Âm giới, ném vào trong lò lửa để tiếp tục rèn luyện, nâng cao uy năng hơn nữa.

Ở Âm giới, thứ không thiếu nhất chính là âm hồn!

Sau đó, Thẩm Hạo lấy 《Đế Giang Đồ》 ra.

Đồng thời, lại truyền phương pháp luyện chế Ẩm Huyết Kim Cương và 《Đế Giang Đồ》 cho Áo Cổ.

Thẩm Hạo dẫn mọi người đến bên bờ Táng Đầu Hà bên ngoài thành nhỏ.

Thả dị loại đang bị nhốt trong Đế Giang Đồ ra.

Sau đó trực tiếp hạ cấm chế lên nó, bắt nó nhận Áo Cổ làm chủ.

"Sau này, ngươi sẽ sống ở Táng Đầu Hà này, biết chưa?

Hãy bảo vệ tốt bí cảnh này." Dị loại kia ngoan ngoãn gật đầu.

“Áo Cổ, bản thân nó còn mơ hồ, chẳng biết gì cả, sau này em dạy dỗ nó nhiều một chút, nó rất có tiềm lực!” “Nó vốn là một đạo thận khí của yêu Hoàng ngàn năm được thai nghén trong Ngũ hành đảo nghịch chi huyệt, cũng có thể coi là thuộc họ rồng.” “Nó ăn hồn phách, Âm giới này rất thích hợp với nó.” “Bồi dưỡng cho tốt, tương lai cũng là một trợ lực không tồi.” “Đợi thực lực nó đủ rồi, thì để nó ra Minh Hà bên ngoài bí cảnh sinh sống, bảo vệ bí cảnh.” Thẩm Hạo dặn dò Áo Cổ.

Chương 488

Áo Cổ gật đầu: "Vâng, Hạo ca, em sẽ dạy dỗ nó thật tốt~" Sau đó, mọi người quay lại đại trạch trong thành.

Thẩm Hạo lấy máu của Tiểu Cửu ra, dùng để hội chế và cường hóa lại Đế Giang Đồ.

Phương pháp Đế Giang Đồ này đã được Thẩm Hạo cải tiến một chút.

Bên trong không chỉ là một không gian hỗn độn để nhốt người.

Sau khi dùng máu của Tiểu Cửu để hội chế, nó còn có thêm công năng điều chỉnh tốc độ dòng chảy thời gian.

Bên trong còn được thêm vào thủ đoạn công phạt có thể điều khiển hỗn độn chi lực, tiêu dung vạn vật.

Hỗn độn chi lực này tuy không mạnh, nhưng cũng rất đáng gờm.

Bây giờ, nó có thể được coi là một kiện pháp bảo linh khí thượng đẳng rất tốt.

Thẩm Hạo trực tiếp tặng 《Đế Giang Đồ》 này cho Áo Cổ.

Áo Cổ vui mừng nhận lấy 《Đế Giang Đồ》, vô cùng vui vẻ.

Mọi người ở lại Âm giới mấy ngày, bầu bạn với Áo Cổ.

Áo Cổ và Thẩm Hạo cũng đã lâu không gặp, vô cùng nhớ nhung.

Hai người trực tiếp khởi động hình thức song tu.

Đặc biệt là nhục thân và nguyên thần của Áo Cổ lại tách rời, một người tương đương với hai người.

Điều này mang lại cho Thẩm Hạo một trải nghiệm vô cùng mới lạ.

Tiếp đó, Thẩm Hạo dẫn một luồng Cửu U Minh Hỏa trong lò Bát Quái ra thông qua trận pháp, kết nối với giường đá.

Để Áo Cổ có thể điều chỉnh độ lớn của hỏa lực tùy theo tình hình của bản thân.

Đồng thời để Áo Cổ truyền pháp Vạn Tà Thăng Tiên cho Thanh Yểu.

Tình hình hiện tại của cô cũng rất thích hợp để tu luyện Vạn Tà Thăng Tiên.

Ô Dương vương hậu có người kế thừa rồi~ Thanh Yểu cũng tu luyện pháp Vạn Tà Thăng Tiên, thế là Thẩm Hạo lại thêm một chiếc giường đá bên cạnh giường đá của Áo Cổ.

Đồng thời điều chỉnh trận pháp, để cô cũng có thể mượn Cửu U Minh Hỏa ở đây để rèn luyện nhục thân.

Nhục thân của Thanh Yểu so với Áo Cổ thì thảm hơn nhiều.

Vì nghi thức phóng thần của thánh nữ, trên người bị đâm mấy chục cái lỗ, sau đó lại biến thành ngạ thi, toàn thân khô quắt da bọc xương, vô cùng khó coi.

Chính Thanh Yểu nhìn cũng cảm thấy rất khó chịu.

Thẩm Hạo và mọi người đã kể thân thế của Thanh Yểu cho Áo Cổ nghe.

Áo Cổ sau khi biết chuyện cũng rất thương xót cho Thanh Yểu, vì vậy càng đối tốt với cô hơn.

“Thanh Yểu muội muội, đừng lo lắng.” “Tuy nhục thân của em bây giờ trông rất tệ, nhưng sau khi tu luyện Vạn Tà Thăng Tiên, sơ bộ luyện tốt cơ thể rồi thì có thể phục hồi những vết thương này, trở lại dáng vẻ ban đầu~” Áo Cổ khuyên nhủ Thanh Yểu.

Thanh Yểu nghe vậy gật đầu: “Vậy thì tốt quá.” “Dáng vẻ cơ thể này của em cũng xấu quá, làm sao mà ra ngoài gặp người được chứ~” “Áo Cổ tỷ tỷ, phải mất bao lâu mới luyện xong ạ?” Áo Cổ cười cười: “Nhanh thôi, không lâu đâu, một tháng là đủ rồi!” “Vâng vâng~, vậy thì tốt quá~, cảm ơn tỷ tỷ~” Thanh Yểu vô cùng vui mừng.

Còn Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu, sau khi ở lại Âm giới mấy ngày, bèn quay trở lại dương thế, trở về Trùng Cốc.

Tiếp theo, đối thủ sắp phải đối mặt chính là vị cổ thần cuối cùng “Thương”.

Vòi của hắn đã sớm lan khắp thế gian, có rất nhiều nơi đều có người của hắn tồn tại.

Thậm chí, ngay cả bản thân họ cũng không biết.

Thời gian hắn ra đời không thể khảo chứng, vẫn luôn là vị thần được người Bái Xà viễn cổ thờ phụng.

Hắn tồn tại ở một nơi bí mật dưới lòng đất cực sâu, bên dưới trọng tuyền.

Nó hắn cũng là một dị chủng bẩm sinh, sau khi người Bái Xà viễn cổ chết đi, họ đều ném thi thể đến nơi hắn ở, linh hồn của họ đều bị Thương thôn phệ, nhờ đó thu được lượng lớn tri thức nhân gian.

Sau này, hắn muốn thoát khỏi lòng đất, tiến vào nhân gian, nhưng bị người Bái Xà dùng chú văn do xà nữ truyền thụ khắc lên cổ bi, chặn hắn lại bên trong.

Mà hắn, cũng đang mượn những quân cờ của mình ở nhân gian, mưu đồ thả bản thể của mình ra.

Hơn nữa, thực lực của hắn trong số tám đại cổ thần, cũng được coi là bảo tồn hoàn hảo nhất.

Tuy bị sức mạnh chú văn trên cổ bi của người Bái Xà trấn áp, nhưng lại không thể tiêu diệt hắn một lần.

Tấm cổ bi đó cũng rất nguy hiểm, một khi hiểu được nội dung trên đó, dù chỉ là nghĩ trong lòng, cũng sẽ trực tiếp sinh ra hiệu quả.

Cũng may là hình thể của Thương quá lớn, mọc vô số con mắt, không thể nào để tất cả các mắt cùng lúc nhìn thấy chú văn đó, nếu không, đã sớm chết rồi.

Nhưng mỗi lần hắn bị trọng thương, những phần cơ thể biết về chú văn đều sẽ tan vỡ, còn những phần còn lại, vì không biết nội dung chú văn, nên được bảo tồn lại.

Chỉ là hắn muốn thoát ra, thì bắt buộc phải đối mặt với tấm cổ bi này.

Điều này cho thấy, hắn tuy mạnh, nhưng cũng có giới hạn.

Tuy đã nắm giữ một phần sức mạnh thời gian, có thể tạo ra 'hộp thời gian', kéo dài vô hạn một giây đồng hồ.

Nhưng trước mặt Tiểu Cửu, điều này hoàn toàn không đáng kể.

Mà những sức mạnh khác của hắn, cũng không được coi là quá mạnh.

Tuy đã học hỏi được lượng lớn tri thức từ nhân gian.

Nhưng về phương diện truyền thừa tu luyện, hắn lại chẳng tiếp xúc được bao nhiêu.

Đây đều là những thứ quan trọng nhất trong mỗi gia tộc, môn phái, trước khi truyền thụ đều phải xác nhận cẩn thận.

Những người bị Thương khống chế đều có biểu hiện bất thường rõ rệt.

Trước mặt các đại năng tu sĩ, căn bản không thể che giấu.

Vì vậy, Thương căn bản không thể tiếp xúc được với truyền thừa cao thâm nào, hắn không có cơ hội đó.

Do đó, thủ đoạn của hắn, ngoài 'hộp thời gian' ra, những thứ khác căn bản không đáng để nhắc tới.

Nhưng vì sinh mệnh lực của hắn vô cùng dồi dào, rất khó giết, nên khá là khó giải quyết.

Trong ký ức kiếp trước của Thẩm Hạo, Thương là một quái vật hình cây khổng lồ, trên thân cây mọc đầy mắt, trông rất đáng sợ.

Nhưng lại bị nhốt trong thế giới dưới lòng đất, căn bản không thể thoát ra.

Mạnh thì mạnh, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Chỉ có thể coi là một tên mãng phu có chút thủ đoạn!

Với thực lực Luyện Hư Hợp Đạo của mình, muốn trấn áp hắn, chắc là không khó, nhưng muốn giết chết, thì phải tốn chút công sức.

Nếu có Ô Thiền và Tiểu Cửu ở bên hỗ trợ, vậy thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Không gian vi vương, thời gian vi tôn.

Tập hợp sức mạnh của thời gian và không gian, cộng thêm Thẩm Hạo, muốn đối phó với Thương này, sẽ không còn khó khăn như vậy nữa.

Có điều, trước đó, tốt nhất là để thực lực của Ô Thiền và Tiểu Cửu tiến thêm một bước.

Thế là, sau khi trở về Trùng Cốc, Thẩm Hạo liền gấp rút thao luyện cho họ.

Trọng điểm nâng cao thực lực của hai người họ.

Cũng may là thời gian còn khá dư dả, bên phía Tư Mã Khôi, tạm thời vẫn còn sớm mới đến lúc xuất phát đi Thần Nông Giá, vẫn còn một khoảng thời gian.

"Tiểu Cửu, Thiền nhi, tiếp theo, ta sẽ tập trung nâng cao thực lực của hai em!

Chương 489

Sau này, chúng ta còn một đối thủ mạnh mẽ phải đối mặt, thực lực của các em rất quan trọng!" Nghe lời Thẩm Hạo nói, mắt Tiểu Cửu sáng lên: "Ồ?

Vậy nói như thế, em và Thiền tỷ tỷ có thể độc chiếm Hạo ca ca rồi sao?

Hehehe, vậy thì tốt quá~" Tiểu Cửu vui đến mức mắt cong thành vầng trăng khuyết, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Mà Ô Thiền thì bình tĩnh hơn nhiều.

Ngược lại còn nói: "Như vậy không tốt lắm đâu, các tỷ muội khác cũng rất cần anh, anh không thể chỉ ở chỗ bọn em được!

Không thì các muội muội khác sẽ có ý kiến đấy!

Cho nên, anh cũng phải dành thời gian để an ủi họ nữa nha~" Thẩm Hạo gật đầu: "Nếu các em không có ý kiến, vậy ta tự nhiên cũng không phản đối~" Thế là, trong thời gian tiếp theo, Thẩm Hạo tập trung chăm sóc cho Ô Thiền và Tiểu Cửu.

Còn những người khác như Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Điền Mộ Tình, Thẩm Hạo mỗi tuần dành ra hai ngày để chuyên môn thao luyện, đốc thúc họ tu luyện.

Việc đột phá cảnh giới cần có lĩnh ngộ, tự mình lĩnh ngộ thì phải xem ngộ tính.

Mà thông qua song tu, họ có thể trực tiếp chia sẻ cảm ngộ từ Thẩm Hạo, sau đó tự mình tiêu hóa và lý giải, như vậy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Về phần tích lũy tu vi pháp lực, dùng đan dược để bồi đắp là được

rồi.

Đột phá tiểu cảnh giới vẫn còn rất đơn giản!

Ở một nơi khác, tại Môn Lĩnh, Mai Môn thôn.

Dân Điều Cục cũng rất quan tâm đến Mai Môn thôn.

Thôn này có thể xem là một căn cứ dự bị nhân tài vô cùng ưu tú.

Có truyền thừa hoàn chỉnh và mạnh mẽ, lại có công tích trọng đại như vậy, cực kỳ ưu tú.

Lãnh đạo Dân Điều Cục cũng đã trao đổi với Trần thôn trưởng của Mai Môn thôn, Dân Điều Cục sẽ xây dựng tốt các cơ sở hạ tầng trong thôn, biến nơi đây thành căn cứ nhân tài.

Mà người dân Mai Môn thôn, chỉ cần bồi dưỡng nhân tài là được.

Sinh thêm nhiều con cháu, tăng dân số lên.

Hiện tại, cả Mai Môn thôn đều đang trong quá trình xây dựng hừng hực khí thế.

Ngoài ra, thôn Đại Huyệt bên cạnh cũng nằm trong quy hoạch.

Có đường hầm do Thẩm Hạo đả thông nối liền, vô cùng tiện lợi.

Không còn trách nhiệm nặng nề, tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi tương lai.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đã hai tháng trôi qua.

Cách đây hơn một tháng, cơ thể của Thắng Hương Linh đã được chữa trị gần xong.

Hàn nhiệt hỏa độc bị nhiễm dưới lòng đất cũng đã được loại bỏ gần hết.

Cơ thể cũng đã được bồi dưỡng khỏe lại.

Tư Mã Khôi vốn định xuất phát ngay lập tức, tiến đến Thần Nông

Giá.

Nhưng đã bị Thẩm Hạo khuyên can.

Thẩm Hạo biết, Tư Mã Khôi đang lo lắng về chuyện Lục Sắc Phần Mộ.

Lục Sắc Phần Mộ quả thực rất quỷ dị, từ xưa đến nay, những người bình thường bị nó nhắm đến, không ai có thể thoát được.

Đều biến thành phân thân con rối của nó.

Thế là Thẩm Hạo lại gặp Tư Mã Khôi một lần nữa, tiết lộ một vài thông tin về Lục Sắc Phần Mộ, đồng thời, thể hiện một phần thực lực.

Và cho biết, đợi thêm một thời gian nữa, mình sẽ cùng họ đến Thần Nông Giá, tiến vào thế giới dưới lòng đất.

Thế là, Tư Mã Khôi tạm thời ở lại Kinh Thành, chờ thông báo xuất phát của Thẩm Hạo.

Mà sau hai tháng gấp rút thao luyện, Ô Thiền và Tiểu Cửu cũng không phụ lòng mong đợi, đã hoàn thành tu luyện cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư.

Đã thành công đột phá đến cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo.

Nguyên thần và nhục thân luyện thành một thể, hóa thành tiên thiên tổ khí vô hình vô tích, gần như sắp đuổi kịp Thẩm Hạo.

Mà Thẩm Hạo, hai tháng này cũng thu được lợi ích không nhỏ, tu vi cũng có chút tăng lên.

Sau đó, hắn lại lần nữa đưa Ô Thiền và Tiểu Cửu đến Kinh Thành.

Về phần mấy nữ nhân còn lại, dù sao cũng là đối mặt với cổ thần, hơn nữa còn là cổ thần thực lực mạnh mẽ, đưa họ đi theo quá nguy

hiểm.

Vẫn nên để họ ở lại Trùng Cốc tu luyện thì hơn.

Đợi giải quyết xong cổ thần cuối cùng, sau này sẽ không còn nhiều nguy hiểm như vậy nữa.

Ba người lại lần nữa trở về Kinh Thành, và cảm nhận được bản thể của Thẩm Hạo đến, Đông Giai Ngọc lập tức tìm đến tận cửa.

Kinh Thành tuy lớn, nhưng trong mắt người tu hành, lại quá nhỏ.

Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc trong nháy mắt vượt qua khoảng cách mười mấy cây số, đến tiểu viện của Thẩm Hạo.

"He he he~, phu quân yêu dấu của em, thật là lâu không gặp, Tiểu Ngọc nhớ anh chết đi được~" Đông Giai Ngọc vuốt lại mái tóc, phong tình vạn chủng nở một nụ cười quyến rũ với Thẩm Hạo, giọng nói cực kỳ mê hoặc.

Thẩm Hạo thấy vậy, liền dắt tay Đông Giai Ngọc, đưa vào phòng khách, gặp mặt Ô Thiền và Tiểu Cửu.

Sau chuyến đi đến Mật Chú Phục Ma Điện ở Đàn Thành, Tây Hạ, Đông Giai Ngọc và mấy người Ô Thiền đã tách ra, không gặp lại nữa.

Ô Thiền và Tiểu Cửu thấy Đông Giai Ngọc đến, cũng lập tức đứng dậy chào đón.

"He he~, Tiểu Ngọc muội muội đến rồi à~" "Tiểu Ngọc tỷ tỷ~" Tiểu Cửu cũng gọi.

"Ủa?

Vị muội muội này là?" Đông Giai Ngọc thì chưa từng gặp Tiểu Cửu, lúc đó Tiểu Cửu đang ở lại Trùng Cốc tu luyện.

"Hi hi~, chào tỷ tỷ, em là Tiểu Cửu~" Tiểu Cửu bước lên trước, nắm tay Đông Giai Ngọc nói.

“A~, thì ra là Tiểu Cửu muội muội, vậy sau này cũng là muội muội của chị~” Đông Giai Ngọc cười nói.

Ba người ngồi xuống, trông như chị em thân thiết.

Thẩm Hạo cũng hỏi: “Tiểu Ngọc, dạo này em bận rộn thế nào rồi?

Đã đạt được mục đích chưa?” Khóe miệng Đông Giai Ngọc cong lên một nụ cười, tựa như hồ ly giảo hoạt.

“He he he~, Tiểu Ngọc em đã ra tay, làm gì có chuyện không thành?

Huống hồ, chỉ là một đám đạo phỉ quốc tế buôn lậu văn vật mà thôi, đều là người thường, chỉ có thủ lĩnh của quân Quật Tử là có chút bản lĩnh.

Nhưng đối với Tiểu Ngọc mà nói, thì hoàn toàn không đáng để mắt~ Hiện tại, xin hãy gọi em là Câu Thi Pháp Vương!” Tiểu Cửu nghe vậy, vô cùng tò mò hỏi: “Ồ?

Chính là Câu Thi Pháp Vương, một trong tứ đại gia tộc đạo mộ vang danh cùng Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân, Âm Dương Đoan Công sao?” Đông Giai Ngọc thấy Tiểu Cửu lại biết cách tâng bốc như vậy, trong lòng ấn tượng về cô cũng rất tốt.

“He he~, đúng rồi, tỷ tỷ thấy khí tức của em mạnh mẽ, dường như căn cước rất bất phàm nha~” Đông Giai Ngọc nhìn về phía Tiểu Cửu, cẩn thận đánh giá.

“Ây da, tỷ tỷ nhìn ra rồi à~, tỷ tỷ nhìn chuẩn lắm đó~” Tiểu Cửu gật đầu nói.

Đông Giai Ngọc rất tò mò, huyết mạch căn cước của Tiểu Cửu, càng nhìn càng không đơn giản, dường như mạnh đến lạ thường!

“Vậy Tiểu Cửu muội muội em...” “He he, muội từng làm thần linh

một thời gian đó~, được người Khuyển Nhung thờ phụng là Cửu Đầu Thần đó~" Tiểu Cửu nói thẳng ra.

"Cửu Đầu Thần?" Đông Giai Ngọc hơi nhíu mày, chìm vào hồi ức.

Rất nhanh, đã nhớ ra.

Chương 490

Đó là một cổ thần xuất hiện mấy ngàn năm trước, sau đó biến mất không tăm tích, bản thể là một con Cửu Đầu Trùng.

Mà Đông Giai Ngọc nhớ rằng, ở thời đại xa xưa hơn, gần với thời của mình, cũng có một cổ thần mạnh mẽ, cũng là Cửu Đầu Trùng!

Nhưng đã sớm rời khỏi thế giới này!

"Thì ra Tiểu Cửu muội muội lại có quan hệ với vị cổ thần kia~, xem ra, em là hậu duệ của ngài ấy~, thảo nào có chút quen thuộc~" Đông Giai Ngọc kinh ngạc nói.

"Vậy tỷ tỷ cũng nói cho em biết nha~, tỷ tỷ thực ra là Thái Tuế cổ thần cùng thời với mẫu thân của em đó~, hơn nữa, tỷ tỷ thực ra là từ tiên giới hạ phàm đó~" "Bí mật này, hiện tại chỉ có rất ít người biết thôi đó~" "Oa, thì ra tỷ tỷ cũng lợi hại như vậy nha~" Tiểu Cửu sau khi biết được thân phận ẩn giấu của Đông Giai Ngọc, cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại là cổ thần cùng thế hệ với mẫu thân mình!

Mấy người trò chuyện rôm rả.

Nhưng rất nhanh, mục tiêu của Đông Giai Ngọc đã chuyển sang Thẩm Hạo.

Lâu ngày không gặp, vô cùng nhớ nhung.

Thế là cô trực tiếp kéo Thẩm Hạo vào phòng.

Mãi đến ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, Đông Giai Ngọc mới tựa vào lòng Thẩm Hạo bước ra.

Sắc mặt hồng nhuận, tựa như một đóa hoa được mưa lành tưới tắm, vô cùng kiều diễm.

Bốn người ngồi trong phòng khách, Thẩm Hạo nói với Đông Giai Ngọc: "Tiểu Ngọc, lần này, chúng ta sẽ đến thế giới dưới lòng đất, tìm kiếm vị cổ thần cuối cùng." "Hắn bị nhốt dưới lòng đất, vẫn luôn cố gắng dùng các phương pháp khác nhau để thoát ra!" "Có điều, e rằng đây là một vị tà thần, đến lúc đó, khó tránh khỏi một trận đại chiến!" "Tu vi của em đã khôi phục đến Luyện Hư Hợp Đạo, vừa hay, cùng đi với chúng tôi nhé!" Đông Giai Ngọc lập tức hứng thú: "Ồ?

Cổ thần?" "Anh nói đến tên 'Thương' kia sao?" "Đó chỉ là một tên mãng phu không có đầu óc!" "Năm đó tên đó, chỉ là một tiểu tử mới ra đời, bây giờ đã thành cổ thần rồi sao?" "Đúng vậy, hắn bị một chủng tộc thích đào hang đào được, coi hắn như thần linh để tế bái!" "Sau đó lại bị chủng tộc đó, dùng một tấm cổ bi khắc chú ngữ thần bí nhốt dưới lòng đất không ra được." "Tấm cổ bi đó rất nguy hiểm, một khi xem hiểu nội dung chú văn trên đó, dù chỉ là niệm trong lòng, cũng sẽ bị sức mạnh chú văn tiêu diệt!" "Cũng may là loại văn tự đó đã thất truyền, không ai hiểu được, chỉ có cổ thần 'Thương' là hiểu, mỗi lần thoát ra, nhìn thấy cổ bi, đều bị trọng thương, cứ thế lặp đi lặp lại, bị nhốt ở bên trong!" "Ồ~, thì ra là vậy, vậy được thôi, em cũng đi cùng các anh chị." Đông Giai Ngọc gật đầu nói.

Trong tứ hợp viện của nhà Thẩm Hạo, hôm nay có không ít người đến.

Thẩm Hạo bảo Hồ Bát Nhất mời Tư Mã Khôi, La Đại Thiệt Đầu, Thắng Hương Linh đều đến đây.

Cộng thêm ba người Hồ Bát Nhất, và bốn người bên phía Thẩm Hạo, tổng cộng là 10 người.

Nhìn mọi người trước mặt, Thẩm Hạo mở lời: "Hôm nay mời mọi người đến đây, là để thông báo một tiếng, có thể chuẩn bị xuất

phát đến Thần Nông Giá rồi!

Bên tôi đã chuẩn bị xong, ba người các vị chuẩn bị thế nào rồi?" Tư Mã Khôi đáp: "Thẩm tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị xong từ lâu rồi!" "Nếu không phải đợi ngài, chúng tôi đã xuất phát từ một tháng trước rồi." La Đại Thiệt Đầu cũng nói: "Đúng vậy, Thẩm tiên sinh, chúng tôi bị Lục Sắc Phần Mộ nhắm đến, bây giờ trì hoãn lâu như vậy, e rằng nó đã sớm biết chúng tôi sắp đến Thần Nông Giá, nói không chừng đã giăng sẵn thiên la địa võng ở đó, chỉ chờ chúng tôi thôi!" Hồ Bát Nhất lập tức an ủi: "Sư huynh, La huynh đệ, còn có Thắng tiểu thư, có Thẩm gia bọn họ ra tay, các vị cứ yên tâm đi, cho dù Lục Sắc Phần Mộ thật sự có giăng bẫy, đối với Thẩm gia mà nói, cũng chỉ là lật tay là phá được!" La Đại Thiệt Đầu có chút nghi ngờ: "Lợi hại đến vậy sao?" Tư Mã Khôi kéo La Đại Thiệt Đầu: "Lần trước Thẩm tiên sinh đến anh không có ở đây, tôi đã được chứng kiến bản lĩnh của Thẩm tiên sinh, ngài ấy quả thực lợi hại như vậy!" "Hả?

Lợi hại đến thế cơ à?" La Đại Thiệt Đầu kinh ngạc.

Tư Mã Khôi gật đầu.

Ngược lại Thắng Hương Linh, trông có vẻ rất mơ hồ, không biết họ đang nói bóng gió điều gì.

Thắng Hương Linh từ nhỏ đã không tiếp xúc với sức mạnh siêu phàm nào, làm sao biết trên đời lại có loại người này.

Lần đầu tiên biết, là hơn hai tháng trước, khi nhìn thấy dị tượng hùng vĩ đó, dù cách rất xa, nhưng dị tượng đó là phát ra từ trên trời.

Hầu như toàn bộ người dân trong nước đều nhìn thấy!

Cũng chính vì nhìn thấy thần tích này, Tư Mã Khôi mới biết, trên thế giới ngoài những thứ quỷ dị thần quái ra, còn có tu sĩ tồn tại.

Mà Thẩm Hạo hiển nhiên là một tu sĩ mạnh mẽ.

Có ngài ấy giúp đỡ, đối phó với Lục Sắc Phần Mộ, vậy thì sự an toàn của mấy người mình sẽ được đảm bảo rất nhiều!

"Được, nếu mọi người đều không có gì cần chuẩn bị, vậy ngày mai chúng ta xuất phát, các vị xem lại xem còn có gì thiếu sót không." Thẩm Hạo mở lời.

"Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Ly, hành động lần này rất nguy hiểm, ba người không cần đi xuống cùng chúng tôi đâu, đến lúc đó, mọi người ở bên ngoài tiếp ứng là được." Ba người Hồ Bát Nhất đều gật đầu, họ biết tu vi của mình còn thấp, không nên đi theo gây thêm phiền phức.

Sau đó, mọi người tự giải tán, chuẩn bị những thứ cần mang theo.

Bên phía ba người Tư Mã Khôi, đồ cần mang không nhiều, hơn nữa, đó là những trang bị mà lúc từ sa mạc trở về, mạng sắp mất cũng không nỡ vứt đi.

Mấy chiếc mũ bấc của Pháp, dao săn Hồ Nhận, mặt nạ phòng độc kiểu tai cá mập, ống nhòm, pháo hiệu, túi cứu thương...

Mấy thứ như súng đạn đều đã vứt lại sa mạc, loại vật phẩm nguy hiểm này, tuy không bị cấm, nhưng mang lên tàu hỏa rất dễ bị kiểm tra, sẽ rất phiền phức, nên họ không mang theo.

Sau đó lại thu dọn một ít quần áo, mang theo ít tiền và tem phiếu lương thực.

Còn bên phía Thẩm Hạo, chỉ cần mang một ít thức ăn và nước uống là được, đây là còn vì lo cho đám người Tư Mã Khôi, bản thân họ đã không cần ăn uống nữa.

Sáng sớm hôm sau, ba người Tư Mã Khôi đã đến tiểu viện của Thẩm Hạo tập hợp.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của ba người Tư Mã Khôi, hắn thả Mặc Vân Chu ra.

Ba người sau khi lên thuyền, vẫn còn ở trong trạng thái chấn động.

Sau đó, Thẩm Hạo liền trực tiếp điều khiển Mặc Vân Chu bay lên trời, hướng về khu vực Thần Nông Giá ở phía tây tỉnh Ngạc.

Trên Mặc Vân Chu.

Thẩm Hạo nói sơ qua kế hoạch của mình cho ba người Tư Mã Khôi.

Thực ra cũng không hẳn là kế hoạch gì.

Bọn họ sẽ đến lộ diện ở rìa Thần Nông Giá trước, dụ Lục Sắc Phần Mộ ra, sau đó trực tiếp bắt nó.

Rồi mới tiến vào sâu trong Thần Nông Giá, đi xuống lòng đất.

Mấy người Tư Mã Khôi đương nhiên không có ý kiến.

Họ cũng vẫn luôn rất tò mò về bộ mặt thật của Lục Sắc Phần Mộ, rốt cuộc nó là ai, tại sao lại cứ che mặt không cho họ thấy?

Họ đã từng nghĩ, Lục Sắc Phần Mộ rất có thể là người mà họ quen biết thậm chí là thân thuộc, nếu không tại sao lại không dám lộ mặt thật?

Tốc độ của Mặc Vân Chu cực nhanh, chỉ trong vòng chưa đầy một phút, đã vượt qua hơn ngàn cây số, từ Kinh Thành đến thẳng địa phận phía tây tỉnh Ngạc.

Thẩm Hạo thả ba người họ xuống ở Phòng Huyện, một huyện thành nhỏ ở rìa rừng Thần Nông Giá.

Để họ ở ngoài sáng, dụ dỗ Lục Sắc Phần Mộ, cho nó biết ba người Tư Mã Khôi đã đến, để nó lộ ra sơ hở, rồi mình sẽ bắt lấy.

Trước khi xuống thuyền, Thẩm Hạo đưa cho họ một ít tiền, để họ mua vật tư trong huyện thành, diễn kịch thì phải diễn cho trọn.

Ba người ở lại huyện thành Phòng Huyện hai ngày, mua vải chống nước, đèn đá điện, giày cao su, dây thừng, móc câu...

Sau đó còn đi tắm ở nhà tắm Đông Phong trong huyện.

Rồi mới thuê một chiếc xe la chở ba người vào núi.

Chỉ là sau khi vào núi, ba người đều ngẩn ra.

Thần Nông Giá vốn được mệnh danh là "mái nhà của Hoa Trung", rừng rậm um tùm, nhưng bây giờ nhìn lại, đâu đâu cũng là gốc cây bị đốn hạ, trải dài khắp núi đồi, nhìn ra xa là những mảng núi trọc lớn.

Địa hình núi non phần lớn đều nứt nẻ, bị phá hoại nghiêm trọng.

Hai người hỏi thăm người lính già kéo xe về chuyện trong núi sâu, biết được không ít chuyện.

Mắt của Lục Sắc Phần Mộ đã giăng khắp xung quanh Thần Nông Giá.

Mà ba người Tư Mã Khôi ngang nhiên xuất hiện ở gần Thần Nông Giá như vậy, lập tức bị Lục Sắc Phần Mộ phát hiện.

"He he~, đợi lâu như vậy, cuối cùng các ngươi cũng đến~" Giọng nói của Lục Sắc Phần Mộ khàn khàn và cứng ngắc.

Mà trạng thái của hắn, càng là bảy phần giống quỷ, ba phần không giống người.

Toàn thân đều được bao bọc kín mít, không một tấc da nào lộ ra ngoài.

Mà Thẩm Hạo và mấy người, ngồi trên Mặc Vân Chu, ẩn giấu thân hình, âm thầm theo sau ba người Tư Mã Khôi, chú ý động tĩnh của tất cả mọi người xung quanh.

Thần thức quét qua, lập tức phát hiện không ít người có vấn đề.

Trong cơ thể họ đều tồn tại một loại miếng thịt nhỏ không thể tiêu hóa được, cứ nằm trong dạ dày, ký sinh trên người họ.

Đây đều là những người bị Lục Sắc Phần Mộ khống chế, không phải là chủ thể của Lục Sắc Phần Mộ.

Trong chủ thể của nó, hẳn phải là một khối thịt lớn.

Chương 491

"Những người này, đều không phải là chủ thể của Lục Sắc Phần Mộ, xem ra, hắn quả thật rất cẩn thận, trốn thật xa!" Thẩm Hạo lắc đầu.

Lục Sắc Phần Mộ quá cẩn thận, muốn bắt được hắn trước, xem ra có chút khó khăn.

Tuy nhiên, cũng không nhất thiết phải bắt hắn ngay bây giờ.

Hắn nhất định sẽ đuổi theo Tư Mã Khôi đến vực sâu dưới lòng đất, đến lúc đó, hắn sẽ tương đương với việc tự mình lộ diện, có thể dễ dàng bắt được hắn.

Nơi mà gã lính già muốn đến không cùng đường với ba người Tư Mã Khôi, thế nên giữa đường cả ba xuống xe, đi bộ đến trấn Thương Bách ở phía trước.

Chỉ là, điều họ không ngờ tới là một trấn lớn như vậy lại tĩnh lặng như tờ, không một bóng người.

"Sao không có một ai hết vậy?" "Chẳng lẽ ở đây đã xảy ra chuyện gì lớn, tất cả mọi người đều dọn đi rồi sao?" Ba người tìm vài căn nhà dân để kiểm tra.

Trong nhà, đồ đạc cơ bản đều đã được dọn đi hết, cho thấy việc di dời không hề vội vã, sự chuẩn bị rất đầy đủ.

Theo manh mối mà Tư Mã Khôi thu thập được từ trước, Thần Nông Thiên Quỹ mà họ đang tìm kiếm, người cuối cùng từng thấy nó hẳn là Sở U Vương của nước Sở.

Kể từ đó, không còn ai nhìn thấy nó nữa.

Tìm được Thần Nông Thiên Quỹ giấu bên dưới Thần Nông Giá,

họ có lẽ sẽ tìm ra được lời giải cho mọi bí ẩn.

Kể từ khi vô tình lạc vào thành phố Nhện Vàng trong rừng rậm Miến Điện, Lục Sắc Phần Mộ kia cứ như âm hồn không tan, vì nó mà đã có quá nhiều người phải chết!

Vì báo thù và cứu rỗi, ba người đều đã đặt sinh tử ra ngoài tính toán.

Chỉ là không ngờ lại gặp được mấy người Thẩm Hạo, khiến cho chuyện này có bước ngoặt.

An toàn xem như đã được đảm bảo.

Ba người Tư Mã Khôi nghỉ ngơi một đêm trong trấn, rồi ngày hôm sau tiếp tục tiến vào núi.

Thẩm Hạo ở trên trời đã xóa đi khí tức của mấy người họ.

Khu vực này không có dấu vết con người, thế là Thẩm Hạo đưa cả ba người Tư Mã Khôi xuyên qua khu rừng nguyên sinh bạt ngàn, đến thẳng ngọn núi chính của Thần Nông Giá.

Trên sườn núi phía bắc của ngọn núi chính có một tháp canh, dưới tháp có một căn nhà gỗ, là nơi một nhân viên kiểm lâm thường trú để trông coi.

Nhưng lúc này, người kiểm lâm đó đã chết từ lâu.

Mà kẻ giết anh ta chính là một phân thân con rối của Lục Sắc Phần Mộ, một kẻ đã nuốt chửng máu thịt của anh ta.

Lúc này, nó đang trốn trong nhà, xem ra đã biến căn nhà gỗ ít người lui tới này thành căn cứ của mình.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp thả họ xuống khu rừng bên ngoài, đồng thời dặn dò: “Người kiểm lâm trong căn nhà đó đã bị giết từ lâu rồi, kẻ giết anh ta là thuộc hạ của Lục Sắc Phần Mộ, các người hãy

cẩn thận đi qua đó, làm một màn đả thảo kinh xà, xem như thông báo cho Lục Sắc Phần Mộ.

Chú ý an toàn." Ba người Tư Mã Khôi gật đầu, dốc toàn bộ tinh thần.

"Chúng ta đi thôi," Tư Mã Khôi gọi La Đại Thiệt Đầu và Thắng Hương Linh bên cạnh.

Ba người từ từ tiến lại gần căn nhà gỗ, còn giả vờ trông rất mệt mỏi.

Vừa đi vừa nói chuyện, cả ba đều rất ăn ý, tiếng nói chuyện nhanh chóng kinh động đến người trong nhà.

Kẻ đó cẩn thận nhìn ra ngoài qua khe cửa.

Mà Tư Mã Khôi cũng rất tò mò người bên trong là ai, bèn bật đèn pin, rọi vào khe cửa nhìn vào.

Kết quả là hai người vừa hay đối mặt nhau!

Tư Mã Khôi chỉ thấy trong nhà có một khuôn mặt kỳ dị đầy lông đen, hai mắt đỏ rực, toát ra vẻ tà khí.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều giật nảy mình.

Khuôn mặt đen kia thoáng một cái đã biến mất, vội vàng trốn đi.

Tư Mã Khôi tim đập thình thịch, vội lùi về phía sau, nhìn lại thì khuôn mặt kỳ dị kia đã biến mất rồi.

"Cậu thấy cái gì?

Rốt cuộc là cái gì?" La Đại Thiệt Đầu hỏi.

"Thứ đó mặt đen sì, hai mắt đỏ như máu, tà dị vô cùng!" Tư Mã Khôi nói.

Anh ta không ngờ thuộc hạ của Lục Sắc Phần Mộ bên trong lại

quỷ dị đến vậy!

Ba người lần lượt cầm lấy xẻng, dao săn, cẩn thận phòng bị, sau đó, đạp bung cửa phòng, dè dặt bước vào.

Chỉ là, lúc này trong nhà lại không thấy bóng người.

Người kiểm lâm cũng không thấy đâu.

Ba người kiểm tra khắp nơi, phát hiện trong nhà thoang thoảng một mùi kỳ lạ.

Thắng Hương Linh nói: "Đây là mùi của một loại hóa chất nào đó, dùng để chống ăn mòn, hình như là formalin!" Lập tức, mùi hương bị gió núi thổi qua, tan đi rất nhiều.

"Cẩn thận, e là nó đang trốn trong nhà!" Tư Mã Khôi nhỏ giọng dặn dò.

Ba người lục tung căn nhà một lượt, tìm thấy một cái hầm ở góc nhà.

Phía trên có một tấm ván, có dấu vết bị dịch chuyển, thế là Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu cùng nhau nhấc tấm ván lên, để lộ ra một cái hầm hình vuông sâu hơn hai mét.

Bên trong chất đầy rau củ, còn ở góc hầm có một thi thể như bị dã thú gặm nhấm, da thịt trên người đã không còn nguyên vẹn, xương ngực cũng lộ cả ra ngoài.

Thi thể trắng bệch, nếu không phải ở trong hầm đất âm lạnh, sợ là đã sớm thối rữa bốc mùi!

Ba người cầm đèn pin, soi kỹ vào trong hầm.

Thẩm Hạo để ý thấy kẻ kia đã từ một đường hầm bí mật bên dưới hầm đất, chui vào một nhà kho chuẩn bị chiến đấu bỏ hoang trong lòng núi để trốn.

Thế là anh cũng đến căn nhà.

"Trong hầm này có một đường hầm bí mật, thông đến một nhà kho chuẩn bị chiến đấu bỏ hoang bên trong lòng núi!" Thẩm Hạo vung tay, dịch chuyển một cái sọt đựng đất ở góc hầm, để lộ ra một đường hầm tối om sâu thẳm.

Sâu bên dưới là một nhà kho bê tông cốt thép chuẩn bị chiến đấu bị lực căng của núi xé toạc, bên trong thậm chí còn có một khẩu pháo.

Và nơi đây cũng là con đường gần nhất để đến thế giới dưới lòng đất của Thần Nông Giá.

Thẩm Hạo cũng không định đi đường vòng, cứ đi lối này là được rồi.

"Nhà kho này ẩn sâu trong lòng núi, bên dưới còn có một không gian ngầm rộng lớn hơn nữa, có lẽ chính là nơi thông đến thế giới dưới lòng đất!" Thẩm Hạo nói với ba người Tư Mã Khôi.

Ngay sau đó, anh thúc giục pháp lực, trực tiếp mở rộng đường hầm nhỏ hẹp này ra đến độ cao một người.

Thấy Thẩm Hạo thi triển pháp thuật, ba người lại một lần nữa chết lặng, họ làm gì đã thấy cảnh này bao giờ, đây quả thực là thủ đoạn của thần tiên.

"Để phòng bất trắc, mấy lá bùa này các người cầm lấy, dán sát vào người, có thể bảo vệ an toàn cho các người!" "Đi thôi, các người vào trước đi!" Ba người Tư Mã Khôi cất kỹ bùa, nhét vào túi áo trong.

Sau đó, liền chui vào trong hầm.

Sau khi cả mấy người đều vào hết, Thẩm Hạo lại khôi phục cửa động về nguyên dạng.

Cuối đường hầm là một bức tường bê tông cốt thép kiên cố.

Trên đó có một khe nứt rất lớn, đủ cho một người chui qua.

Ba người cẩn thận cầm đèn pin, chui vào bên trong pháo đài dưới lòng đất này.

Bên trong tối om, đi về phía trước lại là một lớp tường bê tông dày, khoảng cách giữa hai lớp tường không lớn lắm.

Mấy người cẩn thận đi về phía trước, rất nhanh đã tìm thấy một khe nứt khác, thông xuống nhà kho bên dưới.

Vị trí họ vừa đứng chỉ có thể coi là trên nóc nhà kho.

Thứ đập vào mắt là một khẩu pháo hạng nặng cỡ nòng cực lớn, riêng nòng pháo đã dài mấy mét!

Chương 492

Xung quanh còn chất đống từng hòm đạn pháo, trên tường còn viết khẩu hiệu.

Hóa ra đây lại là một kho quân sự!

Nhưng có lẽ đã bị bỏ hoang từ lâu rồi.

Trong lúc mấy người Tư Mã Khôi cẩn thận quan sát xung quanh, thành viên của Lục Sắc Phần Mộ kia cũng đang rình mò ở một bên.

Người này là một thợ săn đã chết từ nhiều năm trước, người ta gọi là Lão Xà!

Người mà Tư Mã Khôi nhìn thấy qua khe cửa lúc nãy chính là gã!

Do Lục Sắc Phần Mộ có thể điều khiển những phân thân con rối này từ xa, thậm chí còn chia sẻ tầm nhìn.

Thẩm Hạo tạm thời không muốn bại lộ sự tồn tại của mình.

Trong kho pháo quân sự bỏ hoang, Thẩm Hạo cùng Ô Thiền, Tiểu Cửu và Ngọc Diện Hồ Ly bốn người lơ lửng trên không, nhìn xuống mấy người Tư Mã Khôi bên dưới, cũng như Lão Xà đang ẩn nấp một bên.

Thẩm Hạo biết, Lục Sắc Phần Mộ nhất định đang thông qua tầm nhìn của Lão Xà, theo dõi mấy người Tư Mã Khôi.

Thế là, anh truyền âm cho ba người: "Kẻ đó đang ở phía sau mấy thùng dầu cách các người không xa, chờ cơ hội đánh lén, các người cẩn thận một chút.

Kẻ này đã bị Lục Sắc Phần Mộ điều khiển, hiện tại chỉ là một cái xác biết đi có ý thức, phương pháp thông thường không giết được nó

đâu!

Lát nữa chú ý phối hợp, canh chuẩn thời cơ, sau khi bắt được nó, trực tiếp chặt đứt tứ chi và đầu lâu, phanh thây nó!

Như vậy mới có thể tiêu diệt nó hoàn toàn!" Ba người Tư Mã Khôi nghe được lời truyền âm của Thẩm Hạo cũng giật mình.

May mà trong kho pháo này tối om, Lão Xà kia cũng không có khả năng nhìn trong đêm, không để ý đến sắc mặt của ba người.

Ba người Tư Mã Khôi lập tức nhớ lại thành viên Lục Sắc Phần Mộ tên Điền Sâm mà họ gặp dưới Hắc Môn ở Lâu Lan.

Tự phanh thây mình ra thành như vậy mà vẫn không chết.

Chỉ còn lại cái đầu, một đoạn ruột, và một bàn tay mà vẫn có thể theo họ suốt chặng đường, tiến vào công sự ngầm của Liên Xô.

Thực sự quá kinh khủng!

Quả thực là con rối bất tử, quá điên cuồng!

Lục Sắc Phần Mộ này thật sự quá quỷ dị!

Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu trong mắt đều lóe lên một tia hung ác.

Đối phó với loại vật quỷ dị này, thật sự không thể không dùng chiêu độc!

Mặc kệ nó sống hay chết, đều phải khiến nó hoàn toàn mất đi khả năng hành động mới được.

Nếu không, cứ ở dưới sự giám sát của nó, làm sao cũng không yên tâm nổi!

Ba người không để lộ cảm xúc mà liếc nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó, ba người hơi tản ra một chút, giữ đội hình tam giác.

Như vậy, cho dù kẻ kia đánh lén thành công, cũng chỉ có thể đánh trúng một người, hai người còn lại có thể lập tức chi viện.

Thùng dầu mà Lão Xà ẩn nấp chỉ cách họ bốn năm mét.

Ba người đi chậm lại, miệng vẫn nói chuyện để làm đối phương mất cảnh giác.

"Cái kho pháo này mẹ nó chứ lớn thật đấy!

Nhiều đạn pháo thế này!

Còn có khẩu pháo hạng nặng này nữa, chà chà!" "Nhìn thấy khẩu pháo hạng nặng này, tôi lại nhớ đến hồi ở Miến Điện đánh du kích, thi thể của những chiến hữu đó thất khiếu chảy máu, đều là bị đạn pháo chấn nát nội tạng mà chết!" "Hả?

Tàn nhẫn và đẫm máu đến vậy sao?" Lão Xà nấp sau thùng dầu nghe thấy ba người vừa nói chuyện vừa tiến lại gần.

Thân mình bất giác co rúm lại, toàn thân căng cứng như một cây cung, chuẩn bị phát động tấn công bất ngờ.

Và mục tiêu đầu tiên của gã chính là Tư Mã Khôi.

Bị ảnh hưởng bởi Lục Sắc Phần Mộ, Lão Xà theo bản năng cảm thấy Tư Mã Khôi là mối đe dọa lớn nhất đối với gã.

Thấy ba người đã đến gần.

Lão Xà lập tức từ phía sau thùng dầu, với một góc độ cực kỳ hiểm hóc, lao ra, nhắm vào Tư Mã Khôi.

Ba người vốn đã đề phòng tối đa, nhưng thấy Lão Xà đột nhiên lao ra, vẫn bị giật mình, thần kinh lập tức căng như dây đàn.

Tư Mã Khôi mắt nhanh tay lẹ, phản ứng cực nhanh, thấy mục tiêu

của con chó này là mình, lập tức dùng thế "lừa lăn", lộn một vòng ra sau, né được cú đánh lén này.

La Đại Thiệt Đầu cũng phản ứng lại ngay sau đó, lập tức giơ súng bắn.

Súng săn liên tục bắn mấy phát, tất cả đều trúng vào người Lão Xà.

Lão Xà sau khi trúng đạn, lập tức thuận thế lăn hai vòng trên đất giả chết, định bụng đánh lén lần nữa.

Nhưng ba người đã biết trước gã đang giả chết, thế là La Đại Thiệt Đầu nhắm súng vào cổ gã mà bắn.

Tuy không quen biết Lão Xà, nhưng không ngăn cản họ ra tay độc ác.

Còn Tư Mã Khôi thì từ bên cạnh vớ lấy một cây cờ lê sắt to dài, vung lên định đập vào khớp gối của Lão Xà, muốn phế đi khả năng di chuyển của gã trước, sau đó xử lý gã sẽ dễ hơn nhiều.

La Đại Thiệt Đầu cất súng, cũng định làm theo.

Chỉ là, Lão Xà ăn một cây cờ lê của Tư Mã Khôi, một chân đã phế, trong lòng cũng cảnh giác, vội lăn một vòng né đòn thứ hai.

Nhưng khả năng di chuyển của gã đã bị ảnh hưởng lớn.

Không đau thì không đau, nhưng ảnh hưởng vẫn rất lớn.

Gã Lão Xà này đã chết từ lâu, hiện tại hoàn toàn dựa vào formalin để bảo quản thi thể, nếu không đã sớm cứng đờ.

Xương của gã rất giòn, bị Tư Mã Khôi một phát đã đập nát đầu gối, xương chân cũng vỡ không ít.

Hai người thấy vậy, lập tức đuổi theo Lão Xà, quyết truy cùng giết tận.

Còn Thắng Hương Linh thì ở một bên cầm đèn pin, cung cấp tầm nhìn.

Tay có cờ lê sắt, đối thủ Lão Xà tay không tấc sắt, quá chiếm lợi thế.

Lão Xà hai tay khó địch cờ lê, hai tay cũng bị đánh gãy.

Chỉ có thể lê một chân cố gắng né tránh.

Không bao lâu sau đã bị đuổi kịp, chân còn lại cũng bị đập gãy.

Bây giờ đã không đứng dậy nổi, chỉ có thể bò trên đất.

"Hai vị hảo hán, tha mạng a~" Lão Xà vội vàng cầu xin tha thứ.

"Lão già tôi có mắt không tròng, không nên chọc giận mấy vị, cầu xin các ngài tha cho tôi đi~" Giọng Lão Xà thê thảm, nói năng nước mắt lưng tròng, người không biết chân tướng nghe thấy, không chừng sẽ bị gã lừa gạt.

Người này, mặt đen sì, một đôi mắt đỏ như máu, hoàn toàn là bộ dạng của một con quái vật.

Chính là hình ảnh mà Tư Mã Khôi nhìn thấy qua khe cửa!

Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu trong lúc vung cờ lê đã liếc nhìn nhau, cả hai đều nín nhịn không nói, im lặng mà đập tới tấp.

Cờ lê đập xuống đất phát ra từng tiếng "thang~ thang~".

Hai người trực tiếp đập nát toàn bộ tứ chi của Lão Xà.

Ba người nhìn thấy rõ ràng, Lão Xà này tay chân đều bị đập nát, máu thịt bầy nhầy, nhưng không có một giọt máu nào chảy ra!

Chương 493

Rõ ràng đây là một người chết.

Trong mắt ba người đều lộ ra vẻ kinh hãi!

“Khốn kiếp!

Mày là quái vật gì vậy, xác chết thành tinh à?” “Huynh đệ, không thể giữ nó lại!

Lấy đồ nghề ra!

Hôm nay phải triệt để giữ nó lại đây!” La Đại Thiệt Đầu nói với Tư Mã Khôi.

Tư Mã Khôi gật đầu.

Sau đó hai người trực tiếp nhắm vào đầu Lão Xà mà đập.

Lão Xà bất lực, chỉ có thể chịu đòn, hộp sọ vỡ thành mảnh vụn!

Nhưng vẫn không yên tâm, hai người dùng cờ lê khiêng thi thể ra chỗ trống, trực tiếp châm lửa đốt.

Lục Sắc Phần Mộ vốn đang nhập vào Lão Xà suốt quá trình cũng thầm chửi ầm lên.

Lão Xà này cũng quá phế vật, đánh lén cũng không lại người ta, bị đánh chết cũng đáng đời.

Sau khi ngọn lửa bùng lên, Thẩm Hạo lén lút thi triển pháp thuật, khiến tốc độ ngọn lửa nuốt chửng thi thể nhanh hơn gấp nhiều lần.

Khói bụi và mùi lạ do đốt xác cũng bị anh thổi ra khe nứt trên vách núi bên ngoài.

Giết chết Lão Xà, không còn sự giám sát của Lục Sắc Phần Mộ,

mấy người cũng không cần phải bó tay bó chân nữa.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp dẫn họ đi xuống từ một khe nứt bên cạnh kho pháo, tiến vào một hẻm núi thần bí dưới lòng đất Thần Nông Giá!

Bên ngoài, Lục Sắc Phần Mộ lập tức đuổi theo về phía Thần Nông Giá.

Mất đi tai mắt, không cách nào nắm được hành tung của nhóm Tư Mã Khôi, gã chỉ có thể nhanh chóng đích thân đến theo dõi.

"Hê, không ngờ mấy người các ngươi lại cảnh giác cao như vậy!

Vậy thì ta sẽ chơi đùa với các ngươi!" Lục Sắc Phần Mộ không có khả năng trường sinh, khối thịt Cổ Thần Thương tuy kỳ dị, nhưng không phải linh đan diệu dược, không thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Tuy nhiên, nó có thể lưu trữ toàn bộ ký ức của mỗi người ký sinh.

Sau khi mỗi đời Lục Sắc Phần Mộ chết đi, đời kế tiếp được chỉ định sẽ ăn hết toàn bộ thi thể của đời trước, đồng thời cũng ăn luôn khối thịt Cổ Thần kia.

Sau đó kế thừa ký ức, rồi trở thành Lục Sắc Phần Mộ mới, tính cách, ký ức, tất cả đều được kế thừa.

Giống như đoạt xá tái sinh.

Mấy ngàn năm qua, gã lừa gạt, thông qua các loại thủ đoạn, cũng học được không ít kỳ pháp dị thuật, tuy đại đa số không ra gì, nhưng cũng có thể lấy ra vài trò vặt.

Bay lượn vẫn có thể làm được.

Lúc này, Lục Sắc Phần Mộ liền dùng thuật ngự vật, bay nhanh về phía nơi Lão Xà ở.

Suốt đường đi gã đều rất cẩn thận, che giấu thân hình.

Nhưng gã vẫn không qua mặt được ba người Hồ Bát Nhất đang ẩn nấp bên ngoài ngọn núi chính của Thần Nông Giá.

"Ừm, có người đến," Hồ Bát Nhất cúi đầu nhìn xuống khu rừng dưới núi.

Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử cũng chú ý đến động tĩnh này, cũng nhìn sang.

Chỉ thấy một bóng người lén lút, điều khiển một pháp khí phi kiếm, xuyên qua rừng cây, tốc độ khá nhanh.

Mặc dù gã rất cẩn thận, nhưng không thể qua mắt được ba người Hồ Bát Nhất.

Chênh lệch tu vi nằm ở đây.

Nhìn người này, Bàn Tử xoa cằm, thấp giọng nói: "Đây không phải là cái gã Lục Sắc Phần Mộ gì đó chứ?

Quả nhiên cũng ma mãnh ra phết, từ trên người gã lại không cảm nhận được chút sinh khí nào của người sống, giống như một người chết vậy!" Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng gật đầu: "Hẳn là gã rồi, ngay cả Thẩm gia cũng phải cẩn thận với gã, chúng ta đừng kinh động gã, cứ để gã đi qua!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều gật đầu.

Lục Sắc Phần Mộ này vẫn luôn cẩn thận quan sát bốn phía, không phát hiện điều gì bất thường xung quanh căn nhà gỗ này.

Gần đây cũng không phát hiện có ai tồn tại.

Thế là, gã đáp xuống, cẩn thận bước vào nhà, chui vào từ cái hố dưới hầm đất.

Rất nhanh, gã đã vào trong kho pháo, sau đó men theo khe nứt dưới lòng đất đuổi theo, cũng tiến vào không gian dưới lòng đất của Thần

Nông Giá.

Và khi gã lén lút lẻn vào, phân thân của Thẩm Hạo ẩn giấu trong kho pháo đã phát hiện ra gã.

Nhưng Thẩm Hạo không vội động thủ, đợi gã tiến vào dòng sông Trọng Tuyền dưới lòng đất, xuyên qua từ vân, khôi phục lại ký ức đã mất trước đây, rồi mới bắt gã.

Nhưng ký ức của Cổ Thần Thương này rất đồ sộ, mình vẫn phải cẩn thận một chút.

Thấy Lục Sắc Phần Mộ đã đến, phân thân liền lặng lẽ hóa thành một dấu ấn truy tung cực nhỏ, in lên người Lục Sắc Phần Mộ.

Ở phía trước, anh dẫn nhóm Tư Mã Khôi xuyên qua các hang động dưới lòng đất.

Trong một hang động, mọi người phát hiện ra hài cốt của các thành viên một đội thám hiểm từ mấy chục năm trước.

Những người này là người thời Dân Quốc.

Đây là một đội thám hiểm do người nước ngoài thành lập, ở đây có hơn chục người.

Đều là bị sư phụ của Lão Xà lừa giết ở đây năm đó.

Họ mang theo không ít súng ống, đều được bọc trong vải dầu bảo quản rất tốt.

Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu nhìn thấy những khẩu súng này, trong lòng lập tức có thêm dũng khí.

"Không ngờ ở đây lại có cả hàng khủng!" La Đại Thiệt Đầu cũng phấn khích nói: "Lúc trước không có súng trong tay, trong lòng cứ thấy không yên tâm, bây giờ có đồ nghề rồi, chúng ta cuối cùng cũng có chút tự tin!" Mấy khẩu súng săn Winchester, còn có súng săn hai

nòng, một khẩu súng lục Walther P38 do Đức sản xuất.

Hai người lập tức gọi Thắng Hương Linh, mỗi người lấy hai khẩu súng, lại nhét thêm một đống đạn vào trong túi.

Tiếp theo lại từ trong túi của đội thám hiểm này lôi ra mấy cuốn nhật ký thám hiểm.

Năm đó họ đã đi sâu vào rừng nguyên sinh Thần Nông Giá, và đã ghi chép lại rất nhiều.

Trên mấy cuốn nhật ký thám hiểm ghi lại các loại thực vật và động vật kỳ dị họ gặp phải trên đường đi sâu vào rừng nguyên sinh, còn có không ít ghi chép chuyên môn, đều chú thích bằng tiếng Anh.

Trong một cuốn nhật ký, còn vẽ một bản đồ đơn giản, cùng mấy tấm ảnh đen trắng mờ ảo, dường như chụp lại bích họa.

Lộ trình của bản đồ là đi xuyên qua một sườn núi, đường đi trong sườn núi vô cùng khúc khuỷu, mỗi đoạn lại đánh dấu một chấm đen.

Và điểm cuối là một vùng lòng chảo nơi địa mạch giao nhau.

Nhưng trên đó có một ký hiệu hình hộp sọ, trông rất quỷ dị âm u.

"Thẩm tiên sinh, ngài xem, tấm bản đồ này." Thẩm Hạo gật đầu, tấm bản đồ này là do đội thám hiểm vẽ lại dựa trên lộ trình của mình, xem ra họ quả thực đã đến nơi tế tự của nước Sở cổ, đó chính là nơi đi vào "thang máy" Trọng Tuyền dưới lòng đất.

Anh cầm lấy bản đồ, xem qua hai lần rồi lại đưa trả cho Tư Mã Khôi.

"Chúng ta cứ đi theo lộ trình trên bản đồ là được, lộ trình không có vấn đề gì, thu dọn đi, tiếp tục tiến lên." Ba người Tư Mã Khôi gật đầu.

Lúc này, Tiểu Cửu lên tiếng: "Hạo ca, Lục Sắc Phần Mộ sắp đuổi

kịp rồi.” Ba người Tư Mã Khôi nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía sau, nhưng không thấy gì cả.

Chắc là Lục Sắc Phần Mộ vẫn còn cách họ một khoảng.

Thế là, mấy người men theo hang động dưới lòng đất, đi theo lộ trình của đội thám hiểm kia, tiến về phía sâu trong rừng nguyên sinh Âm Dục Hải.

Xuyên qua thung lũng sâu mấy trăm mét này, địa thế ngày càng thấp, mọi người đã đi ra khỏi sườn núi, đến khu rừng nguyên sinh dưới lòng đất của Âm Dục Hải.

Đây là một không gian ngầm khổng lồ, trên mặt đất ngổn ngang rất nhiều cây cổ thụ khổng lồ đường kính mấy chục mét, đều đã mục nát.

Chương 494

Trên mặt đất còn chất đống rất nhiều lá cây khô mục.

Nhưng ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này, lại có rất nhiều thực vật đang sinh trưởng tươi tốt.

E là để sinh tồn, chúng đã trực tiếp thay đổi hướng tiến hóa gen.

Trên những cây gỗ mục còn mọc không ít nấm và rêu.

Bên trong còn phát ra ánh sáng màu xanh lam yếu ớt.

Tiếp tục đi về phía trước trong không gian dưới lòng đất này, dọc đường mọi người còn phát hiện không ít tượng đá và bình ngọc, vô cùng cổ xưa.

Tư Mã Khôi gạt lớp tro bụi và đất bùn trên đó, cẩn thận xem xét.

Tư Mã Khôi tinh thông thuật giám định đồ vật, nhận ra đây là một chiếc bình ngọc cổ xưa từ mấy ngàn năm trước, chỉ là hình dạng rất kỳ lạ, không biết dùng để làm gì.

Tiếp tục đi về phía trước, mọi người lại phát hiện thêm một số bình ngọc tương tự khác.

Trong không gian này, có không ít loài vật cổ đại còn sót lại, nhưng chúng đều sợ hãi khí tức trên người mấy người Thẩm Hạo, đều trốn đi thật xa, không dám đến gần.

Mấy người men theo lộ trình trên bản đồ đi suốt một đường, không gặp phải bất kỳ sự cố nào, còn Lục Sắc Phần Mộ thì bám theo xa xa phía sau, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng cười âm hiểm cứng nhắc.

Không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Nhưng càng đi về phía trước, gã càng cảm thấy mình dường như đã quên mất điều gì đó, đang dần nhớ lại.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ ta đã quên mất chuyện gì sao?" "Sao lại đột nhiên có cảm giác này?" Lục Sắc Phần Mộ rất nghi hoặc.

Theo lý mà nói, với năng lực của gã, không thể nào quên mất chuyện gì được.

"Chẳng lẽ là, ký ức trước kia của ta?" "Ta chỉ nhớ mình đến từ thế giới dưới lòng đất, nhưng những thứ khác đều không nhớ!" Lục Sắc Phần Mộ càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Thế là, gã càng thêm cấp bách muốn vào thế giới dưới lòng đất.

Mấy ngàn năm qua, gã vẫn luôn bày mưu tính kế muốn quay trở lại thế giới dưới lòng đất.

Chỉ là trình độ khoa học kỹ thuật thời cổ đại không làm được điều này.

Sức mạnh của tu sĩ, gã cũng rất khó tiếp cận.

Dựa vào sức mạnh của người thường, hơn hai ngàn năm, cho đến khi trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại tăng vọt, gã mới tìm được mấy lối đi nghi là thông đến thế giới dưới lòng đất.

Và còn cử phân thân con rối đi qua.

Chỉ là cuối cùng đều một đi không trở lại, mất tích, ngay cả bản thân gã cũng không liên lạc được.

Lần này, gã chuẩn bị đích thân đến, vào thế giới dưới lòng đất thăm dò một phen.

Không gian dưới lòng đất này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn.

Thần thức của Thẩm Hạo quét một vòng, trực tiếp tìm ra vị trí di

tích vu tế của nước Sở.

Chỉ là họ vẫn luôn ẩn giấu thân hình, Lục Sắc Phần Mộ không biết sự tồn tại của họ.

Họ dẫn ba người Tư Mã Khôi đi với tốc độ không nhanh, trông rất bình thường.

Lục Sắc Phần Mộ cũng vì càng đến gần thế giới tâm Trái Đất, ý niệm trong lòng rất hỗn loạn, cũng bỏ qua những điều bất thường này.

Mấy tiếng sau, nhóm người Thẩm Hạo đã đến hang động nơi đội thám hiểm phát hiện bích họa.

Họ cũng chỉ đến được đây, không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Bởi vì trong khu rừng dưới lòng đất này, đâu đâu cũng là nguy hiểm, trên đường đi họ đã gặp phải sự tấn công của rất nhiều động vật quỷ dị nguy hiểm, sâu trong hang động lại là vách núi dựng đứng.

Hơn nữa, trên đường đi, thu hoạch của họ đã đủ rồi, vì tính mạng, họ đã rút lui.

Nếu đi thêm một đoạn nữa, e là đã có thể phát hiện ra con Hàm Tái hình rùa rồng khổng lồ kia!

Nhưng sau khi họ quay về điểm xuất phát, lại bị người ta chơi xỏ một vố, tất cả đều chết trong hang động sườn núi, thật thảm!

Mấy người đi vào trong hang động khổng lồ này.

Hang động này được khoét vào vách núi, đường kính hơn trăm mét, thẳng đứng lên xuống, vô cùng hiểm trở.

Bên trong có rất nhiều lỗ hổng, vô số rễ cây lớn xuyên qua, đan xen vào nhau, che khuất cả vách đá, gần như đã mọc thành một thể.

Trên vách hang động vẽ rất nhiều bích họa, một số màu sắc vẫn còn tươi sáng, một số đã sớm mục nát khó nhận ra.

Nhưng nếu có không khí lọt vào, những bức bích họa này sẽ lập tức phai màu và hư hỏng.

Cũng là nhờ Thẩm Hạo đánh một đạo pháp lực qua, bảo vệ toàn bộ những bức bích họa này, cho dù gặp không khí cũng không phai màu, tiện cho việc xem xét.

Mọi người bật đèn pin, vén những dây leo và rễ cây che khuất cửa động, nhìn vào bên trong.

Nhưng trong động còn vứt bừa bãi rất nhiều xương khô, có xương người, có xương động vật.

Tìm một hang động có bích họa được bảo tồn tương đối tốt, mấy người đi vào xem kỹ.

Phát hiện trên đó đa số vẽ cảnh ác quỷ bắt người ăn thịt trong sương mù đen kịt, trong tranh những người đó bị gặm chỉ còn lại xương trắng.

Giữa bức bích họa, vẽ một cái hộp khổng lồ, trên đó đầy những hoa văn rồng cuộn.

Cái hộp này hé mở, bên trong nằm một bộ xương khô.

Nhìn thấy điều này, Tư Mã Khôi trong lòng chợt động, cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao trên bản đồ của đội thám hiểm lại vẽ một cái hộp, trên đó còn đánh dấu hình đầu lâu.

"Hóa ra cái hộp trong bản đồ nhật ký của đội thám hiểm chính là nó sao?" Những người khác cũng đi tới, ngắm nghía cái hộp trên bích họa.

Chỉ thấy trước cái hộp, còn có một vị vương giả cổ đại mặc mãng bào đeo đai ngọc, đang cúi người, ghé tai vào bên cạnh bộ xương khô, dường như đang nghe nó nói mật ngữ gì đó.

“Đây là ý gì?

Người đó là Sở Vương sao?” La Đại Thiệt Đầu hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: “Không sai, điều thể hiện trên đây, hẳn là chuyện vu quỷ tế tự của nước Sở cổ.

Người này, hẳn là Sở U Vương!” Phần giữa bức bích họa bị hư hỏng một phần, nhìn sang đầu kia, trong bích họa vẽ một cô gái trẻ dáng người thướt tha, đây là con gái của Sở U Vương.

Phía sau lại vẽ quan tài và thi thể của cô.

Sự việc được ghi lại trong bích họa tỏ ra quỷ quyệt khó lường.

Thẩm Hạo kết hợp ký ức của mình về tình tiết truyện, cùng với sự lý giải của bản thân, lên tiếng nói: “Nội dung bức bích họa này đại khái là Sở U Vương hỏi quẻ bộ xương khô kia, biết được có đại họa sắp đến.

Sau đó, con gái cưng của ông ta chết đi, ông ta vô cùng đau buồn, chôn cất con gái rất hậu, và dùng rất nhiều người để tuẫn táng cho con gái mình.

Sau đó Sở U Vương kinh hãi mơ thấy oan hồn đến đòi mạng kêu oan.

Dưới Âm Dục Hải của Thần Nông Giá này có một hang động, tương truyền có thể thông đến cửu tuyền, thế là Sở U Vương để bình ổn oán khí của quỷ, đã chôn rất nhiều châu báu xuống động để trấn quỷ.

Nhưng sau đó không lâu, Sở U Vương vẫn chết.” Tư Mã Khôi nghe Thẩm Hạo giải thích, cũng tán thành gật đầu.

“Tôi biết một câu chuyện, chính là liên quan đến con gái của Sở U Vương này.

Dường như có một lần có người bắt được một con cá trắng từ sông, dâng lên cho Sở U Vương, ông ta nghe nói cá trắng là do rồng rắn biến thành, ăn vào có thể trường sinh bất tử.

Thế là ra lệnh cho người nấu, mình ăn trước một nửa, nửa còn lại mang cho con gái ăn.

Kết quả con gái ông ta nhìn thấy con cá đã bị ăn một nửa này, vô cùng tức giận và xấu hổ, cho rằng Sở U Vương đang sỉ nhục mình, thế là tự sát!

Sở U Vương vô cùng đau đớn, liền chôn cất con gái hậu hĩnh, bồi táng theo món bảo vật quý giá kia!

Nhưng lại giấu kín không nói, bá tánh bên ngoài đều không biết chuyện này.

Sau đó, Sở U Vương ra lệnh cho người thả một con hạc trắng trong thành, dụ rất nhiều bá tánh trong thành đi theo xem, vào trong mộ!

Chương 495

Sau đó, Sở U Vương ra lệnh cho người hạ cơ quan cửa mộ, giết chết toàn bộ những người đó bên trong, tuẫn táng cho con gái mình!

Chính vì chuyện này, ông ta mới mơ thấy oan hồn đòi mạng.

Sau đó lại có truyền thuyết Sở U Vương dùng trọng bảo trấn quỷ.

Nhưng cũng có người nói, Sở U Vương đã lén giấu bảo vật trong hang Thi Tràng ở Thần Nông Giá này!" "Ai~, người xưa thật là khó hiểu, ăn nửa con cá mà đã là sỉ nhục, còn tự sát nữa, thật không hiểu nổi a~" La Đại Thiệt Đầu lắc đầu thở dài.

"Nếu là ông già nhà tôi, đừng nói là nửa con cá, cho dù gặm chỉ còn lại xương cá để lại cho tôi, tôi trong lòng cũng rất vui vẻ…" Thắng Hương Linh nói: "Chuyện này có lẽ liên quan đến quan niệm và tập tục của người xưa, người của hơn hai ngàn năm trước, quan niệm và người hiện đại khác nhau một trời một vực!

Đủ thứ quan niệm và suy nghĩ kỳ quái đều có, người hiện đại rất khó lý giải." Thắng Hương Linh nói không sai, hơn hai ngàn năm, vật đổi sao dời, người chưa từng trải qua thời đại đó, có lẽ đều không cách nào tưởng tượng được.

"Hạo ca, đây là dị thú gì vậy?

Nó xuất hiện trong bích họa rất nhiều lần rồi!" Tiểu Cửu tò mò hỏi Thẩm Hạo.

Loại dị thú trong bích họa này có hình dáng giống con rồng, có đầu nhưng không có mặt, tay cầm đèn đuốc, trên người khoác một vật như bánh xe.

Trông nó giống con Bí Hí, nhưng vẫn có không ít điểm khác biệt.

Hơn nữa, trên lưng nó là một cái hòm đá khổng lồ chứ không phải bia đá.

Tư Mã Khôi và mấy người khác cũng nhìn về phía dị thú mà Tiểu Cửu nói tới.

Trước đó họ cũng đã thấy, nhưng không mấy để tâm, chỉ nghĩ đó là Bí Hí.

Bây giờ nhìn kỹ lại, họ lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Thắng Hương Linh nhìn kỹ con thú này, suy tư một lúc.

Cô cảm thấy thứ này có thể là một loại thần thú trong truyền thuyết cổ đại.

Thế là cô lên tiếng: "Dị thú này có lẽ là một loại thần thú tên là 'Hàm Tái'!" "Thời xưa có thuyết về Hàm Tái, có một loại quái vật tên là 'Tái', cái hòm trên lưng gọi là 'Hàm', gộp lại là Hàm Tái!" "Nhưng đây là một loại thần thú không tồn tại, chỉ là do người ta bịa ra thôi!" "Hình dáng giống rồng, lưng gánh vác sự vận hành của vạn vật từ xưa đến nay." "'Tái' là một cách gọi của người xưa về thời gian, một tái chính là một năm.

Người xưa sùng bái quỷ thần, cho rằng thời gian sở dĩ không thể quay ngược mà chỉ có thể tiến về phía trước là vì có một con quái vật gánh vác càn khôn trời đất, không ngừng bò về phía trước trong hỗn độn." "Ồ, ra là còn có cả cách nói này à, trí tưởng tượng của người xưa thật phong phú!" Tiểu Cửu gật gù nói.

Là hậu duệ của cổ thần nắm giữ pháp tắc thời gian trên trời, cô tự nhiên biết thời gian là chuyện gì.

Nhưng cách nói về Hàm Tái này lại khiến cô cảm thấy mới mẻ.

Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc cũng giống như Tiểu Cửu.

Là thần Trị Niên Thái Tuế, cũng là một vị thần tiên liên quan đến thời gian, cô cũng vô cùng khâm phục trí tưởng tượng của những con người này.

Tư Mã Khôi nhìn bánh xe trên lưng con thú, trầm ngâm: "Không biết cái bánh xe trên lưng Hàm Tái này có quan hệ gì với Thần Nông Thiên Quỹ?" Xem xong bích họa, Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người: "Đi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước!" Tuy sâu trong động là vách núi, nhưng bên dưới lại là một đầm nước, nơi sinh sống của không ít dị thú viễn cổ, đều là những loài đã tuyệt chủng ở thế giới bên ngoài.

Rất nhiều loài chỉ được ghi chép trong Sơn Hải Kinh, còn trong thực tế thì chưa từng thấy bao giờ.

Hơn nữa, "thang máy" có thể thông đến thế giới lòng đất cũng ở ngay trong đó!

Cả nhóm tiếp tục đi sâu vào trong động.

Bên trong thông đến một không gian rất lớn.

Những nhánh động trước đó đều dẫn tới đây.

Đi đến cuối hang động, đã không còn đường đi.

"Hử?

Sao lại là vách núi?" Tư Mã Khôi kinh ngạc nói.

"Thẩm tiên sinh, lẽ nào chúng ta phải đi xuống dưới?" Cả nhóm tụ tập ở cửa động trên vách núi, vạch những dây leo che khuất cửa động ra và nhìn vào trong.

Chỉ thấy một mảng tối đen như mực, ánh sáng đèn pin không thể chiếu rõ được.

Thẩm Hạo liền thắp lên một quả cầu ánh sáng rực rỡ, bay lên giữa động lớn.

Lập tức, toàn bộ hang động sáng như ban ngày.

Mọi thứ đều được chiếu rọi.

Hang động khổng lồ này có hình gần như tròn, đường kính hơn trăm mét, chênh lệch độ cao trên dưới cũng rất lớn, cửa động cách đáy khoảng trăm mét.

Càng đi sâu vào lòng đất.

Toàn bộ đáy động lớn đều ngâm trong nước, có dòng nước từ suối Thiểm Điện chảy theo các kẽ nứt trong núi vào đây.

Dưới nước còn có không ít cá Lăng Kỳ Phi có hình thù kỳ lạ.

Đầu của loại cá này giống đầu lùn, miệng rộng tai ngắn, răng trong miệng nhỏ mà sắc bén, trên người không có vảy, da dày, và trên lưng có hai cặp vây như cánh.

Ngoài ra, còn có một loài động vật lưỡng cư cổ đại trông giống kỳ nhông, thân hình dài năm sáu mét.

Giữa động lớn là một con thú đá cực kỳ khổng lồ, thân mình chìm một nửa trong nước.

Trên lưng nó là một cái hòm đá khổng lồ, được tạc liền một khối với con thú.

Bên trên phủ đầy rêu xanh và dây leo khô héo, hiện ra một màu xanh thẫm âm u.

Trong làn nước xung quanh còn có không ít đồ đồng khổng lồ chìm dưới đáy.

"Đây hình như là dị thú Hàm Tái trên bích họa!" "To thế này!" La Đại Thiệt Đầu lập tức kinh ngạc kêu lên.

Tư Mã Khôi nhìn một lúc rồi nói: "Cái này hẳn là được tạc từ đá trầm tích trong địa tầng!" "Để tôi đưa các ngươi xuống, tiện thể vào

bên trong hòm đá xem thử!" Nói rồi, dưới chân Thẩm Hạo hiện ra một đám mây trắng tinh, nâng tất cả mọi người lên, bay xuống dưới động.

"Oa~, đằng vân giá vũ!" "Thẩm tiên sinh, ngài còn nói mình không phải thần tiên?" La Đại Thiệt Đầu vô cùng phấn khích nói.

Trải nghiệm bay lượn thế này thật sự khiến hắn cả đời khó quên!

Tư Mã Khôi và Thắng Hương Linh cũng lại một lần nữa bị chấn động.

Trong mắt họ, Thẩm Hạo giống như một vị thần tiên đang du ngoạn nhân gian.

Rất nhanh, mọi người đã được đám mây trắng đưa xuống đáy hang, lên lưng của Hàm Tái.

Lưng con thú đá Hàm Tái này cực kỳ rộng rãi, ngoài chiếc hòm đá khổng lồ ra vẫn còn rất nhiều diện tích.

Ở mặt sau của hòm đá, phía đuôi của Hàm Tái, có một hình nổi mặt thú khổng lồ, miệng nó là một cửa động sâu hun hút, thông vào bên trong hòm đá.

Hai bên vách động còn khắc hình rồng hổ cầm thú.

"Đi, chúng ta vào trong!" Nói xong, Thẩm Hạo đi đầu chui vào cửa động của hòm đá.

Lối đi trong động sâu thẳm và quanh co.

Những người còn lại theo sát phía sau, cũng chui vào trong động.

Ô Thiền dùng thần thức liếc nhìn ngôi mộ màu xanh lục đang trốn bên ngoài động, cuối cùng cũng bước vào.

Ngôi mộ màu xanh lục kia giống như một con quỷ nhát gan, trốn rất xa, dường như không dám lại gần.

Thấy mọi người đều đã chui vào trong hòm đá, nó mới thò đầu ra từ cửa động bên trên.

Quả cầu ánh sáng trong động lớn bên ngoài đã được Thẩm Hạo thu lại, nâng trong lòng bàn tay, chiếu sáng lối đi trong hòm đá.

Đi không xa, họ đã tiến vào không gian bên trong hòm đá.

Trong thạch thất, hai bên có một cây cột đá chống đỡ, trên đó khắc những vị thần linh kỳ dị đầu chim thân người, tràn ngập sắc thái vu thuật của nước Sở.

"Có thi thể!" La Đại Thiệt Đầu nhìn thấy thi thể dưới chân cột, lập tức kêu lên.

Tư Mã Khôi vỗ vào người La Đại Thiệt Đầu: "Đừng có giật mình một cái, người dọa người, dọa chết người đấy!" La Đại Thiệt Đầu gật đầu: "Ồ, tôi sẽ chú ý!" Mọi người nhìn về phía mấy cỗ thi thể.

Họ đều đeo mặt nạ đồng kỳ dị, đội mũ cao áo rộng, trên người phủ đầy bụi đất.

Chương 496

“Những thi thể này hẳn là vu tế!” Tư Mã Khôi nói.

“Vậy sao họ lại ở đây?

Canh cổng à?” La Đại Thiệt Đầu hỏi.

“Ai mà biết?

Hay cậu tự mình đến hỏi họ đi?” Tư Mã Khôi nói đùa.

La Đại Thiệt Đầu lắc đầu.

Mọi người tiếp tục đi, lại xuyên qua một đoạn đường hầm nữa, đến không gian lớn nhất ở trung tâm hòm đá.

Địa thế rất thoáng đãng, trở nên lồi lõm, tổng thể có hình lòng chảo, cả không gian gần như là một hình bầu dục.

Trên vách đá còn khắc rất nhiều hình vẽ bích họa, đây là “đồ ngôn”!

Dùng hình vẽ thay thế văn tự, để thông đạt với cõi u minh, không phải cho người sống xem!

Cấu trúc địa hình ở đây rất kỳ quái, Thắng Hương Linh cùng Ô Thiền, Tiểu Cửu, Đông Giai Ngọc mấy người phụ nữ đều không để ý.

Nhưng La Đại Thiệt Đầu lại lập tức chú ý tới.

“Này, sao người nước Sở lại làm thứ này thành hình trong tròn ngoài vuông thế nhỉ, họ định giở trò gì?” Thẩm Hạo cười nhìn hắn một cái: “Thời cổ đại có khái niệm trời tròn đất vuông, hòm đá này trong tròn ngoài vuông, có lẽ đại biểu cho ý nghĩa trời ở trong đất!” Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu đều rất không hiểu.

“Trời sao lại ở trong đất được?

Việc này có hàm ý đặc biệt gì sao?” Đầu óc Thắng Hương Linh rất nhanh nhạy, cô nhanh chóng nghĩ ra.

“Có lẽ đây là chỉ thế giới lòng đất chăng, nơi chúng ta đang ở bây giờ không phải là trong một không gian dưới lòng đất khổng lồ sao?” Tư Mã Khôi gật đầu: “Có lý, dưới lòng đất Lop Nur cũng có một không gian lòng đất khổng lồ như vậy, thậm chí dưới lớp vỏ trái đất còn có sự tồn tại của ‘Cực Uyên’, một khoảng không vô tận.” “Có lẽ ở đây tồn tại lối đi thông đến thế giới lòng đất, người xưa thậm chí đã từng đi vào đó!” “Nếu không thì sao họ lại có thể chắc chắn tạo ra một cái Hàm Tái trong tròn ngoài vuông như thế này?” Nói rồi hắn lại nhìn về phía Thẩm Hạo: “Thẩm tiên sinh, ngài tìm chúng tôi, muốn cùng đến đây, có phải là đã biết điều gì đó không?” Thẩm Hạo gật đầu: “Không sai, tôi quả thực biết một vài chuyện.” “Đi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước, các người sẽ biết ngay thôi!” La Đại Thiệt Đầu rất ngạc nhiên nói: “Vậy là tất cả bí mật đều giấu ở phía trước sao?” “Được, vậy chúng ta đi tiếp xem sao, đã đến đây rồi, xem cũng không sao!” Tư Mã Khôi gật đầu nói.

Mọi người tiếp tục tiến lên, lại đi qua rất nhiều hang đá, trong những hang này ngoài các loại điêu khắc ra còn có không ít tượng đồng người đồng thú.

Thẩm Hạo trực tiếp dẫn mọi người đến đáy thạch thất lõm xuống.

Đây là một hố tế tự, từ những dấu vết còn sót lại, có thể thấy được lượng lớn xương khô cùng những vết máu đen trên mặt đất.

Trong đó có một lối đi, xuyên qua đó lại ra khỏi hòm đá, trực tiếp đến vị trí đầu thú ở phía bắc.

Thẩm Hạo và mấy người đã dùng thần thức quét qua từ trước, biết rõ cấu tạo của toàn bộ hòm đá này.

Nhưng anh biết Tư Mã Khôi mấy người chắc chắn tò mò về bên trong hòm đá, nên mới dẫn họ đi một vòng bên trong.

Dù sao cũng không tốn nhiều thời gian, không có gì to tát.

Thấy Tư Mã Khôi và mấy người từ trong hòm đá đi ra, ngôi mộ màu xanh lục đang trốn trong hang động bên ngoài vội vàng ẩn mình.

Chỉ là nó thấy ngoài ba người Tư Mã Khôi ra lại có thêm một nam ba nữ, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

"Mấy người này lại từ đâu chui ra?

Sao lại đi cùng với bọn Tư Mã Khôi?" Hơn nữa, trông họ có vẻ không phải người thường.

Chỉ cần nhìn quả cầu ánh sáng mà hắn đang nâng trong tay là biết.

Dù sao thì bản thân ngôi mộ màu xanh lục cũng không làm được điều đó.

"Lẽ nào là nhắm vào ta?" "Không thể nào?" "Sự tồn tại của ta, lẽ ra không có mấy người biết mới phải!" "Ta cẩn thận ẩn nấp như vậy, cho dù là những tu sĩ mạnh mẽ kia cũng đừng hòng tìm thấy bản thể của ta mới đúng!" Ngôi mộ màu xanh lục trốn trong bụi rễ cây và dây leo trên vách đá.

Dù có đến gần cũng rất khó phát hiện.

Hơn nữa, nó rất tự tin vào thuật ẩn nấp của mình.

Nhưng nó không ngờ rằng mình đã quá tự tin.

Khối thịt Thượng Nhục tuy đủ thần dị, có thể khiến người khác không phát hiện ra khối thịt trong cơ thể nó, có thể tránh được sự tìm kiếm của thần thức.

Nhưng bây giờ trong động này, chỉ có một mình nó là người ngoài.

Thuật ẩn nấp này của nó, trong mắt tu sĩ cấp thấp có thể rất hoàn mỹ, nhưng trong mắt bốn tu sĩ đỉnh cao nhân gian Luyện Hư Hợp Đạo như Thẩm Hạo, Ô Thiền, Tiểu Cửu và Đông Giai Ngọc, lại hoàn toàn vô dụng.

Chỉ cần tùy ý dò xét là có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Nó hoàn toàn không biết, cái mà nó tự cho là ưu thế, thực ra chẳng khác gì đồ bỏ đi.

Không có đám đông che chắn, nó chẳng khác gì ngọn đèn sáng trong đêm tối.

Chỉ là chính nó vẫn chưa biết.

Thẩm Hạo không ra tay bắt nó, chỉ là đang đợi mà thôi.

Ta đang đợi ngươi khôi phục ký ức rồi bắt ngươi, còn ngươi đang đợi gì?

Đợi chết à?

Ánh mắt lướt qua ngôi mộ màu xanh lục đang trốn trong bụi rễ cây, đáy mắt Thẩm Hạo lóe lên một tia cười.

Đi theo là tốt rồi, sắp vào thế giới lòng đất rồi, ngươi phải theo cho sát đấy!

Trên đầu thú Hàm Tái, có hai con hổ đồng, trong miệng ngậm hai vòng đồng lớn to bằng cánh tay người lớn.

Hai vòng đồng này lần lượt khóa vào hai đầu của một chiếc hòm đồng lớn.

Giống như một chiếc quan tài nhỏ, có thể chứa được hai người.

Vừa nhìn thấy chiếc hòm bí ẩn này, ba người Tư Mã Khôi trong lòng căng thẳng.

“Lẽ nào đây chính là chiếc hòm đựng bộ hài cốt bí ẩn trong bích họa?” Thẩm Hạo gật đầu: “Không sai, chính là nó!” “Chúng ta qua đó đi!” Mọi người đi đến trước hòm đồng, cẩn thận xem xét.

Bốn người Thẩm Hạo đều phóng thần thức ra quét, chỉ là, trong hòm dường như tồn tại một luồng sức mạnh kỳ dị, thần thức quét qua cũng không nhìn rõ được thứ bên trong.

Chiếc hòm đồng này vì bị phơi bày ra bên ngoài, cộng thêm trong hang động có hơi nước, nên đã rỉ sét loang lổ.

Rất nhiều hoa văn trên đó đã mờ đi, nhưng đại khái vẫn có thể nhận ra hình ảnh lệ quỷ bắt người.

Dường như mở hòm đồng ra sẽ nhận phải lời nguyền của lệ quỷ!

Điều này khiến mấy người muốn mở hòm có chút do dự.

Thẩm Hạo thấy vậy cười nói: “Không cần sợ, hoa văn trên đây tuy có hơi tả thực một chút, nhưng không phải là lời nguyền gì cả.” “Nếu các người sợ thì lùi ra xa một chút, chúng tôi sẽ mở hòm.” Tư Mã Khôi lắc đầu: “Cảm ơn Thẩm tiên sinh, nhưng tôi tin rằng có các vị ở đây, dù có lệ quỷ thật cũng sẽ không sao!” “Ha ha, không tệ, Tư Mã Khôi ngươi quả nhiên có gan dạ, ngươi nói không sai, chỉ là lệ quỷ, quả thực không đáng kể!” Sau đó, Thẩm Hạo ngưng tụ ra một bàn tay pháp lực màu đen, trực tiếp mở chiếc hòm đồng ra.

Bên trong là một chiếc hòm ngọc cao hơn một người, trên đó vẽ những bức tranh màu sắc rực rỡ.

Thẩm Hạo thấy vậy, lại đánh ra một đạo pháp lực, bao bọc lấy chiếc hòm ngọc bên trong, không để hoa văn trên đó bị oxy hóa phai màu.

Nhìn kỹ, hoa văn trên đó cũng tương tự như trên hòm đồng, cũng là miêu tả dị tượng sẽ xuất hiện sau khi mở hòm.

Khi đó, sẽ có sương mù đen kịt từ dưới đất bốc lên, nữ quỷ trong suốt từ trong đó xuất hiện, đoạt mạng người.

Nhưng Thẩm Hạo không quan tâm đến những thứ này.

Nếu thật sự có lệ quỷ xuất hiện, tiện tay diệt luôn là được.

Theo như trong nguyên tác, đó là một loại sinh vật kỳ đặc sống trong tầng mây từ trường của thế giới lòng đất.

Bất kể nó là gì, đều không quan trọng.

Dám đến là chết!

Bàn tay pháp lực của Thẩm Hạo lướt một vòng quanh hòm ngọc, cắt đứt các khe hở của hòm, sau đó mở nắp ngọc ra.

Lập tức, từ trong hòm ngọc hai đạo hàn quang vọt lên trời, rồi nhanh chóng tan biến.

Một bộ hài cốt kỳ dị dài hơn hai mét xuất hiện trước mắt mọi người.

Chương 497

Trong hòm ngọc là một bộ hài cốt kỳ đặc, khiến người ta bất ngờ.

Bộ hài cốt này dài hơn hai mét, giống người mà không phải người, nhưng nó không phải là hài cốt của sinh vật nào cả.

Mà là một bộ hài cốt hình người được dung hợp từ vàng, mã não, hổ phách, pha lê và các dược liệu khác.

Xương cốt bằng vàng, nội tạng bằng mã não, hổ phách, gân cơ bằng pha lê.

Trong hốc mắt sâu hoắm của nó, hai viên ngọc mắt màu đen kỳ dị được khảm vào đó.

Ánh sáng vừa rồi chính là do ánh sáng bất ngờ chiếu vào phản xạ ra.

Toàn bộ bộ hài cốt này đều được chế tác bằng một thủ pháp vô cùng tinh xảo, khéo léo đoạt thiên công, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn ra chút dấu vết nhân tạo nào, phảng phất như trời sinh!

"Đây?

Đây chính là thi hài bí ẩn đó?" Bên cạnh, trong mắt Tư Mã Khôi, La Đại Thiệt Đầu và Thắng Hương Linh tràn đầy vẻ không thể tin được.

Ban đầu họ còn tưởng là thi hài của sinh vật bí ẩn nào đó, không ngờ lại là một "tác phẩm nghệ thuật", thứ này chắc chắn là do con người tạo ra!

"Tôi đại khái hiểu rồi!" Trong lòng Tư Mã Khôi đã có chút thông suốt.

“Chắc là người xưa đã tìm thấy vàng, pha lê, mã não từ lòng đất, tạo ra bộ hài cốt này.” “Sau này bị Sở U Vương phát hiện, coi là bảo hài có thể thông linh với quỷ thần!” “Thời kỳ Sở U Vương, nước Sở đã suy vong đến nơi, ông ta cho rằng đã đắc tội với quỷ thần, nên đặt bảo hài này ở đây để trấn áp ác quỷ!” “Điều này cho thấy, dưới lòng đất ở đây còn có nơi sâu hơn, có thể chính là Âm Sơn trong truyền thuyết của đất Sở, nơi giam giữ vô số ác quỷ!” “Bộ di hài bằng vàng pha lê này, e rằng chính là được mang về từ Âm Sơn đó!” “Không sai!” Thẩm Hạo gật đầu, Tư Mã Khôi phân tích không tồi, đã gần đúng rồi.

Dưới lòng đất này không phải là Âm Sơn thật sự, chỉ là một công cụ định vị của nền văn minh Bái Xà Nhân viễn cổ.

Họ rất am hiểu địa từ, sau khi phát hiện ra ngọn núi từ trường khổng lồ trôi nổi trên con sông ngầm dưới lòng đất này, họ đã lợi dụng hóa thạch ốc Anh Vũ viễn cổ, tiến vào lòng đất sâu hơn, xây dựng nên một thế giới dưới lòng đất.

Những nơi như Thổ Hỏa La quốc ở Tây Vực, Diệt Hỏa quốc ở Miến Điện, đều do hậu duệ của Bái Xà Nhân xây dựng.

Lúc này, gió âm xung quanh nổi lên, cuộn theo một làn sương đen từ dưới đất bốc lên.

Đây là sương mù âm khí!

Trong đó còn có những thứ không rõ hình dáng ẩn hiện.

Ba người Tư Mã Khôi lập tức dựng tóc gáy, nổi da gà khắp người, một cảm giác sợ hãi, rét lạnh tột độ lan tỏa trong lòng.

“Không ổn!

Có ma!” Tư Mã Khôi cảm thấy tình hình không ổn, lập tức hét lớn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, cảm giác rét lạnh kinh hoàng đó đã biến mất không dấu vết.

Hóa ra là Thẩm Hạo đã ra tay.

Trong tay anh, một ngọn Ám Nhật Chân Hỏa cuộn lên, trực tiếp thiêu rụi sạch sẽ đám quỷ vật xung quanh, ngay cả chút âm khí cũng không còn.

Ám Nhật Chân Hỏa, là một loại hỏa diễm cực kỳ mạnh mẽ, không chỉ có thể thiêu đốt tà khí.

Những loại hỏa diễm mạnh mẽ này có thể nói là không có gì không đốt được, chỉ là mỗi loại có đặc tính riêng mà thôi.

Mà đặc tính của Ám Nhật Chân Hỏa chính là khả năng khắc chế tà khí cực mạnh.

Ngọn lửa màu đen bùng lên hừng hực, quét sạch gió âm xung quanh, đồng thời cũng thiêu rụi cả sinh vật giống như sứa ma quái ẩn náu trong sương mù.

Ngôi mộ màu xanh lục trốn trong bụi rễ cây nhìn thấy ngọn lửa màu đen này, trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận run rẩy.

"Loại hỏa diễm này..." Ngọn lửa màu đen này dường như có khả năng khắc chế cực lớn đối với nó, nếu dính phải, e rằng sẽ bị thương rất nặng.

"Hừ~" "Xem ra phải cẩn thận một chút!" Ngôi mộ màu xanh lục thầm nghĩ.

Còn phía Tư Mã Khôi, ba người vẫn chưa hết bàng hoàng, tình huống vừa rồi thật sự quá quỷ dị.

Trong biển cát dưới lòng đất Lop Nur, tuy cũng gặp phải tình huống tương tự, nhưng âm hồn quỷ dị ở đó lại không hề có ý định

làm hại họ.

Nhưng ở đây thì khác, hoàn toàn là muốn lấy mạng!

"Sương mù âm khí này từ đâu ra vậy?

Thật quỷ dị!" La Đại Thiệt Đầu hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

Thẩm Hạo thu lại Ám Nhật Chân Hỏa, lên tiếng: "Dưới lòng đất này còn có một thế giới lòng đất sâu hơn, chính là từ nơi đó bốc ra!" "A?

Vậy không phải là nói, bên dưới còn có nhiều thứ quỷ dị như vậy hơn sao?" La Đại Thiệt Đầu sững sờ.

"Lẽ nào Sở U Vương hỏi quỷ, chính là hỏi bọn chúng?" Thẩm Hạo cười cười, chỉ vào bức tường trong hang động hòm đá sau lưng họ: "Ở đó có câu trả lời, chúng ta xem là biết." Ba người Tư Mã Khôi quay đầu nhìn bức tường bích họa trong hang đá.

Lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc nhẹ nhàng phất tay, lập tức những viên gạch trên bức tường đá đó đều bong ra.

Để lộ ra bức bích họa ẩn giấu sau lớp tường này.

"Đây là?

Bích họa bị giấu đi?" "Trên đó vẽ cái gì vậy?" La Đại Thiệt Đầu quay đầu hỏi mọi người bên cạnh.

Thắng Hương Linh nói: "Anh đừng vội, để chúng tôi xem kỹ đã rồi nói!" Bản thân Thắng Hương Linh làm công việc đo đạc khảo sát, rất quen thuộc với nhiều điển cố về sơn kinh thủy pháp, nhìn bức bích họa cổ của nước Sở mang ý nghĩa thần bí này, cô cũng có thể hiểu được không ít nội dung.

Bích họa của người xưa, nói ra thì cũng có phần trừu tượng, Thẩm Hạo tuy không giỏi về phương diện này, nhưng bản thân có

ngộ tính nghịch thiên, giải mã cũng không khó, cộng thêm ký ức về nguyên tác, hai thứ kết hợp lại cũng có thể giải mã được bảy tám phần.

Thế là, anh liền nói nội dung trong bích họa cho mọi người nghe.

Ô Thiền, Tiểu Cửu và Đông Giai Ngọc cũng rất hứng thú với điều này, giống như một câu chuyện thần dị chí quái.

Câu chuyện trên bức họa bắt đầu từ thời viễn cổ.

Mở đầu miêu tả lai lịch hình thành của Thần Nông Giá.

Thời viễn cổ, trời đất có tám cây cột chống, hai cây bị đổ, từ đó hơi nước và không khí cùng tồn tại.

Sau đó mưa như trút nước, mưa không ngớt, hình thành nên đại dương, lúc đó Thần Nông Giá cũng ở dưới đáy biển, sau này địa môn mở ra hút nước biển vào, khiến dãy núi được nâng lên.

Sau đó, trong lúc thương hải tang điền, có một hòn đảo chìm vào kẽ nứt của địa môn.

Rất lâu sau, một nhóm người cổ đại đầu trang trí sừng quái, thân hình cao lớn, dựng nhà trên cây trong núi, những người này có thể là thị tộc Thần Nông.

Sau đó họ phát hiện ra hòn đảo dưới lòng đất này và hang động trên đảo, bên dưới là một cái động không đáy, không biết sâu bao nhiêu.

Trong thung lũng sâu này lại có một ngọn Âm Sơn, nó lúc có lúc không, sau đó một ngày nọ, người xưa từ trên Âm Sơn tìm thấy một bộ di hài, chính là bảo hài trong hòm đồng.

Truyền đến thời nước Sở, được phụng làm thánh vật, để thông linh với quỷ thần.

Nơi phát hiện ra bộ di hài đó có rất nhiều vật thể hình tròn kỳ lạ, được miêu tả thành từng vòng tròn.

Sở U Vương sau khi mất con gái đã dùng một lượng lớn dân chúng để tuẫn táng, nhưng vu tế chiêm bốc là điềm không lành, bèn ra lệnh cho người tạc ra con thú Hàm Tái khổng lồ này để trấn áp quỷ động Âm Sơn.

Trong những bức bích họa phía sau, có một cảnh tượng gần như giống hệt với cảnh mà mọi người đã gặp trước đó.

Ở vị trí bích họa gần cửa động, hình ảnh ở đây ghi lại một lần tế tự hỏi quỷ đặc biệt do Sở U Vương tiến hành, dường như là cảnh tượng hỏi quỷ thất bại.

Rất giống với cảnh tượng mà mọi người vừa gặp, sau khi mở hòm ngọc, để lộ bảo hài, trong hang động gió âm nổi lên, sương đen bao phủ, và những người trong tranh đều trốn vào trong động hòm đá, tránh được sự truy đuổi của quỷ vật.

Tiếp đó lại có một hình ảnh, là mười mấy vu tế, đặt bảo hài này vào một vị trí đặc biệt, sau đó, con Sở Tái khổng lồ này liền tiến vào thế giới lòng đất.

Sở U Vương lo lắng bảo hài này đến từ vực sâu lòng đất, để lại trên đời sẽ gây ra sự đố kỵ của quỷ thần, dẫn đến tai họa, thế là muốn đưa bảo hài này trở về Âm Sơn.

Thế là, thông qua Sở Tái, tiến vào thế giới lòng đất, đưa di hài đến Âm Sơn.

Trong tranh, có mấy nhân viên vu tế đứng bên ngoài hòm đá, vẻ mặt kinh hãi, vì trong sương đen, có mấy bóng người giống hệt họ.

Xung quanh còn có mấy người nằm chết trên đất.

Trong sương mù xung quanh còn có rất nhiều nhân vật giống như

tiên nữ thân hình mảnh mai, bay lượn quanh con thú đá Hàm Tái khổng lồ này.

Bức bích họa này tuy theo phong cách tả thực, nhưng trong mắt ba người Tư Mã Khôi lại trông vô cùng khó hiểu, thần huyễn quỷ dị.

Chương 498

“Bức bích họa này rốt cuộc có ý gì?

Sao trông kỳ quái thế?” La Đại Thiệt Đầu không hiểu, chỉ có thể hỏi.

Thẩm Hạo cười nói: “Đừng vội, các ngươi sẽ được thấy ngay thôi~” “Thực ra bức bích họa này vẽ rất tả thực, chỉ là các ngươi không dám tin mà thôi~” “Tiểu Cửu, Tiểu Ngọc, hai em đến đặt bảo hài này vào vị trí nói trong bích họa đi.” Thẩm Hạo lại nói với Tiểu Cửu và Ngọc Diện Hồ Ly bên cạnh.

Hai người gật đầu, đối chiếu với vị trí trên bích họa, đặt bảo hài vào vị trí giữa hai con thú đồng.

Sau đó, Thẩm Hạo dọn sạch bụi trong mắt hai con thú đồng, bên trong còn có nửa đoạn bấc đèn, trong mắt còn có một cái chao đèn hình bán nguyệt, giống như thành trong của đèn pin, có thể hội tụ ánh sáng, ngưng tụ thành một chùm.

Sau đó, Thẩm Hạo đốt nến bên trong.

Thẩm Hạo thu lại quả cầu ánh sáng, lập tức, toàn bộ hang động chìm trong bóng tối, chỉ còn lại ánh sáng lúc tỏ lúc mờ trong mắt hai con thú đồng.

Giống như đang từ từ mở mắt trong bóng tối.

Thẩm Hạo quay đầu nói với ba người Tư Mã Khôi: “Ba người vào trong động hòm đá đi, vịn chắc tường, đứng cho vững!” “Ồ, được~” Ba người không biết tại sao Thẩm Hạo lại bảo họ làm vậy, nhưng nghe lời là đúng rồi.

Ba người đứng ở vị trí gần cửa động, nhìn ra ngoài.

Còn bốn người Thẩm Hạo thì vẫn đứng trên lưng Sở Tái bên ngoài cửa động hòm đá, nhìn bảo hài và thú đồng ở vị trí đầu thú.

Ánh nến trong mắt thú đồng dần dần sáng lên, ánh sáng hội tụ, chiếu thẳng vào bảo hài.

Từ trong bảo hài phát ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo âm u quỷ dị.

Lập tức, Thẩm Hạo cảm nhận được, trong bảo hài, một loại sức mạnh kỳ dị đã được kích hoạt.

Không lâu sau, con thú Sở Tái khổng lồ đột nhiên rung chuyển một trận, rơi thẳng xuống sâu dưới lòng đất.

Con thú Sở Tái khổng lồ này vốn dĩ đè lên một cửa động thông đến nơi sâu trong lòng đất.

Mà bên dưới còn có loại sinh vật kỳ đặc bị sức mạnh kỳ dị trong bảo hài này hấp dẫn đến, đã phá hủy tầng đáy của cửa động.

"Mẹ kiếp, cái hòm đá này đúng là giống như thang máy thật, đưa chúng ta xuống lòng đất à?" La Đại Thiệt Đầu vịn chặt tường nói.

Nhìn ra ngoài, đèn của thú đồng vẫn đang sáng.

Lúc này Thẩm Hạo đã chú ý thấy, xung quanh sương đen bao phủ, xuất hiện rất nhiều bóng người hình dáng tiên nữ.

Thế là trong tay Thẩm Hạo lại sáng lên một quả cầu ánh sáng, độ sáng không lớn, nhưng có thể chiếu rõ mọi thứ xung quanh.

Những tiên nữ kỳ dị đó cũng hiện ra hình dáng dưới ánh sáng này.

Nhìn thấy cảnh đó, ba người Tư Mã Khôi trong động đá đều trợn mắt há mồm.

Những bóng người này mảnh mai thon dài, quả nhiên giống hệt như trong bích họa, có hình người màu trắng kỳ dị, giống như tiên nữ.

Nhưng sương mù dày đặc thê lương xung quanh lại tạo thành sự tương phản rõ rệt, cảnh tượng này dù nhìn thế nào cũng rất quỷ dị rợn người.

"Đây chính là tiên nữ trên bích họa?

Đúng là giống y như đúc!" La Đại Thiệt Đầu trợn to mắt nói.

Nhìn những sinh vật kỳ dị giống như nữ quỷ xung quanh, Thẩm Hạo cũng không có ý định bảo tồn đa dạng sinh học gì, trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, đánh tan tất cả bọn chúng.

Rất nhanh con thú đá này đã xuyên qua tầng đáy, tiến vào một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Xuyên qua một tầng mây từ trường đen kịt, tiếp tục chìm xuống.

Cùng với sự hạ xuống không ngừng của con thú đá, áp lực xung quanh cũng có sự thay đổi rõ rệt, lúc này địa áp đang tăng lên.

Ba người Tư Mã Khôi đều cảm thấy màng nhĩ hơi đau, cảm giác này họ đã rất quen thuộc, đây là tình huống chỉ xuất hiện khi đi sâu vào lòng đất.

Bây giờ, e rằng đã ở độ sâu mấy ngàn mét dưới lòng đất!

Càng ngày càng gần đáy, trên người ba người họ đều xuất hiện triệu chứng rõ rệt, mạch máu trên mặt đều nổi lên.

Thẩm Hạo thấy vậy, đánh ra một đạo pháp lực, bảo vệ họ, áp lực nặng nề đó cũng bị triệt tiêu.

"Phùm~" Con thú Sở Tái khổng lồ này, đột ngột rơi vào con sông ngầm khổng lồ sâu trong lòng đất, phát ra một tiếng động lớn.

Ba người Tư Mã Khôi được pháp lực của Thẩm Hạo bảo vệ, không bị tổn thương bởi địa áp và lực va chạm này, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, bị hất tung lên tại chỗ, nhưng không bị thương.

Một lượng lớn nước tràn vào hang động hòm đá.

Ba người nhận ra đã rơi xuống nước, vội vàng bò ra khỏi hang động.

Thẩm Hạo thả Mặc Vân Chu ra, dừng trên mặt nước, kéo ba người lên thuyền.

Xung quanh sóng đỏ cuồn cuộn, tiếng nước gầm vang, vùng nước vô cùng rộng lớn.

Mà Mặc Vân Chu lại đứng sừng sững trong dòng nước, không hề nhúc nhích, ngay cả một chút chao đảo cũng không có.

Ba người Tư Mã Khôi đứng trên boong tàu, nhìn ra bốn phía, chỉ cảm thấy một mảng tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Thẩm Hạo đúng lúc thắp lên một quả cầu ánh sáng lớn, ánh sáng chiếu rọi, soi sáng phạm vi mấy trăm mét xung quanh.

Nơi đây chính là vực sâu, khe nứt địa môn được ghi lại trên bích họa!

Hơn nữa, bên dưới này còn là một con sông cực kỳ rộng lớn và hung dữ.

Trên không trung cao trăm mét là một tầng mây đen dày đặc.

Trên mặt nước, dòng nước cuộn trào tung lên những mảng sương nước lớn, lơ lửng trong không trung, như một vùng trời âm u.

Mà phạm vi ánh sáng này không thể chiếu hết được toàn bộ chiều rộng của vùng nước.

"Trời ơi, lẽ nào đây là một đại dương dưới lòng đất sao?

Lớn đến vậy?" La Đại Thiệt Đầu chấn kinh nói.

Thắng Hương Linh cũng nói: "Vùng nước này vẫn đang chảy về

phía trước, cũng không biết rốt cuộc chảy về đâu!" Lúc này, trong nước xung quanh, nổi lên mấy con cá quái thân hình khổng lồ, đều là những loài viễn cổ sống trong vùng nước này.

Khóe miệng còn có hai sợi râu dài, trong miệng răng nanh sắc bén.

Đám cá quái đồng loạt ngẩng đầu, nhìn quả cầu ánh sáng rực rỡ giữa không trung, dường như bị nó thu hút.

Chúng vốn sống ở nơi không một tia sáng dưới lòng đất, có thể nói là chưa từng thấy ánh sáng bao giờ, vì vậy tất cả đều bị thứ ánh sáng đột ngột này hấp dẫn.

Thẩm Hạo liền thu lại quả cầu sáng, điều khiển Mặc Vân Chu bay lên lơ lửng giữa không trung.

Anh định ở đây ôm cây đợi thỏ, chờ đợi Mộ Xanh đến.

Ngoại trừ ba người Tư Mã Khôi không nhìn thấy gì trong bóng tối, bốn người Thẩm Hạo lại thấy rõ mồn một mọi thứ, không hề bị ảnh hưởng.

Thế là Thẩm Hạo dẫn mọi người vào trong khoang thuyền.

Khoang thuyền giống như một căn phòng, đèn đuốc sáng trưng.

Vừa vào đây, ba người Tư Mã Khôi cảm giác như bước vào một khách sạn cao cấp, nhất thời có chút hoảng hốt.

Bọn họ vừa mới còn đang vật lộn trong vùng nước sâu thẳm dưới lòng đất, bây giờ cứ như đang nằm mơ.

Mọi người ngồi xuống, Thẩm Hạo lấy ra một ít thức ăn đặt lên bàn, bảo họ ăn chút gì đó lót dạ.

Ăn xong, Tư Mã Khôi lau miệng, hỏi Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm gì?" "Đợi!" Thẩm Hạo thốt ra một chữ.

"Đợi?

Đợi cái gì?" La Đại Thiệt Đầu hỏi.

Một tia sét lóe lên trong đầu Thắng Hương Linh, cô nghĩ ra đáp án: "Chẳng lẽ là đợi Mộ Xanh?" "Thẩm tiên sinh, dường như anh rất hiểu về Mộ Xanh?" Thẩm Hạo cười nói: "Cũng không tính là rất hiểu, chỉ là biết một vài thứ thôi." Tư Mã Khôi lúc này cũng nói: "Vậy Thẩm tiên sinh, anh có biết Mộ Xanh này rốt cuộc có lai lịch gì không?

Tại sao lại quỷ dị như vậy?" Thẩm Hạo gật đầu: "Được thôi!" Ba người nghe vậy, lập tức ngồi thẳng lưng, chăm chú lắng nghe.

Chương 499

“Mộ Xanh này, thực ra mà nói, nó không phải là người!” “Cái gì?

Tôi biết ngay mà, cái thứ chó chết này quỷ dị như vậy, chắc chắn không phải là người!” La Đại Thiệt Đầu hung hăng nói.

“Vậy rốt cuộc nó là thứ quái gì?” Tư Mã Khôi hỏi.

Thắng Hương Linh cũng tò mò nhìn về phía Thẩm Hạo.

Ngay cả Ô Thiền, Tiểu Cửu và Đông Giai Ngọc bên cạnh cũng nhìn sang.

Với trí tuệ của ba cô gái, họ đã sớm đoán ra Mộ Xanh này chắc chắn có liên quan sâu sắc đến Cổ Thần Thương, nếu không Thẩm Hạo cũng sẽ không chuyên môn đợi nó tự dâng mình tới cửa ở đây.

Thẩm Hạo nói tiếp: “Những chuyện sắp nói tới đây có lẽ sẽ đảo lộn thế giới quan của các vị, sau khi nghe xong, các vị tự mình biết là được, không cần nói cho người khác.” Ba người đều gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Thẩm Hạo thấy vậy tiếp tục nói: “Thế giới này, không hề đơn giản như bề ngoài các vị thấy.” “Sâu dưới lòng đất này, có một sinh vật viễn cổ được gọi là Cổ Thần.” “Và từng có một nền văn minh dưới lòng đất phát triển rất thịnh vượng, gọi là Bái Xà Nhân!” “Bọn họ thờ phụng Vũ Xà Thần, sau này, vì sự xuất hiện của vị Cổ Thần này, Bái Xà Nhân buộc phải thờ phụng nó, và cung cấp vật tế là người.” “Mà khẩu vị của Cổ Thần này ngày càng lớn, vì vậy nền văn minh đó dần dần suy yếu.” “Sau này, nền văn minh Bái Xà Nhân tình cờ có được một phương pháp, nhốt Cổ Thần này ở sâu dưới lòng đất, nền văn minh mới được tiếp tục.” “Mộ Xanh này, thực ra, chỉ là một miếng thịt trên người Cổ Thần đó mà thôi!” Nghe đến đây, mấy người

có mặt, bao gồm cả nhóm Ô Thiền, cũng đều kinh ngạc.

Một miếng thịt mà đã có thể gây sóng gió trên đời ư?

Thẩm Hạo tiếp tục nói: "Miếng thịt này, là vào lúc Bái Xà Nhân mới bắt đầu thờ phụng vị Cổ Thần này, nó đã chủ động cắt xuống từ trên người mình, thông qua miếng thịt này, Bái Xà Nhân có thể liên lạc với Cổ Thần bất cứ lúc nào." "Thế là Bái Xà Nhân đã chế tạo một cỗ quan tài bằng pha lê vàng, đặt miếng thịt vào trong để thờ phụng." "Chính là cái vừa rồi!" "Bái Xà Nhân có một tập tính, đó là thích đào hang, không ngừng đào xuống dưới, cũng chính vì vậy mà đã dẫn đến sự hủy diệt của nền văn minh của họ!" "Trong một lần, họ vô tình đào xuyên qua trọng tuyền dưới lòng đất, khiến cho vùng nước áp suất cao ở nơi cực sâu dưới lòng đất phun trào, gây ra một trận đại hồng thủy diệt thế trên toàn cầu!" "Và Vũ Vương trị thủy, cũng chính là vào thời điểm đó!" "Cũng chính vì trận đại hồng thủy này, cỗ quan tài đó bị cuốn ra khỏi lòng đất, xuất hiện trên cái gọi là 'Âm Sơn', được người xưa nhặt được, sau này truyền đến tay Sở vương." "Chỉ là, Âm Sơn có từ trường cực mạnh, sẽ làm tổn thương não của người bình thường, một khi ở trên đó quá một ngày, não sẽ bị tổn thương hoàn toàn, biến thành quái vật." "Đây cũng là nguồn gốc của cái tên Âm Sơn, những ngôi nhà quỷ trên đó, thực chất đều là vật tế người bị các tư tế ném xuống từ thời viễn cổ, hoặc là do một số Bái Xà Nhân biến thành!" "Mà cỗ quan tài chứa miếng thịt Cổ Thần, đã được đặt trên Âm Sơn không biết bao nhiêu năm, từ trường mãnh liệt đã xóa sạch toàn bộ ký ức của nó, vì vậy nó không hề nhớ gì về chuyện trước kia, chỉ biết mình đến từ lòng đất." "Cho nên từ xưa đến nay, nó vẫn luôn tìm cách quay trở lại thế giới dưới lòng đất!" "Mãi cho đến bây giờ, nó mới có cơ hội!" "Nó vẫn luôn đi theo sau chúng ta, rất nhanh cũng sẽ xuống đây!" Ba người Tư Mã Khôi nghe xong, trong lòng vô cùng chấn động.

“Không ngờ, Mộ Xanh này lại có lai lịch lớn đến vậy?” Tư Mã Khôi lẩm bẩm.

La Đại Thiệt Đầu cũng một phen sợ hãi, cảm thán: “May mà nó mất trí nhớ, nếu không, e là chúng ta toi đời từ lâu rồi!” “Còn nhiều hơn nữa thì tôi không rõ lắm.” Thẩm Hạo nói, “Nhưng mà, Mộ Xanh này đã ở bên ngoài hơn hai ngàn năm, lần nữa trở lại lòng đất, tác dụng của từ trường chắc chắn sẽ kích thích nó!” “Theo tôi quan sát, vừa rồi ở bên ngoài nó đã có dấu hiệu hồi phục ký ức!” “Chắc là sau khi trở lại thế giới dưới lòng đất này, nó sẽ có thể lấy lại ký ức trước kia!” “Đến lúc đó, nó sẽ không còn nghĩ đến việc giết các vị nữa, nó sẽ tìm mọi cách để chúng ta đi giải thoát cho bản thể của nó!” “Lúc đó sẽ phải đối mặt trực diện với Cổ Thần, nhưng các vị không cần lo lắng, có chúng ta ở đây!” “Mục đích chúng ta xuống đây, chính là để tiêu diệt vị Cổ Thần tà ác này!” Tư Mã Khôi lúc này mới hiểu, tại sao mấy người Thẩm Hạo lại rảnh rỗi đến thế giới dưới lòng đất này, hóa ra là đến để trảm yêu trừ ma.

Chỉ là không biết, bọn họ có phải là đối thủ của Cổ Thần này không!

Dường như nhìn ra được sự lo lắng của Tư Mã, Thẩm Hạo nói: “Cổ Thần, tuy có một chữ Thần, nhưng nó không lợi hại như các vị tưởng tượng đâu.” “Một tấm bia đá đã nhốt được nó, nó còn không có cách nào thoát ra từ nơi khác, có thể thấy sức mạnh của nó cũng không mạnh cho lắm!” “Dị tượng to lớn mấy hôm trước chắc các vị cũng đã thấy rồi chứ?” Ba người gật đầu, không biết Thẩm Hạo có ý gì.

“Đó là dị tượng tu sĩ phi thăng thành tiên!” “Mấy người chúng ta cách cảnh giới đó cũng không còn xa nữa!” “Cái gì?” Ba người lại một lần nữa bị lời nói của Thẩm Hạo làm cho chấn động.

Họ không kìm được mà đứng bật dậy, mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm vào mấy người Thẩm Hạo.

"Các vị, các vị, cũng sắp thành tiên rồi sao?" "Ối đệt, cái này, mẹ nó chứ, tôi không đang mơ đấy chứ?" La Đại Thiệt Đầu tự véo đùi mình một cái, cảm giác đau đớn dữ dội khiến anh ta xác định, mình không hề nằm mơ, tất cả đều là thật!

Ngay lúc ba người còn đang chấn động trên thuyền, trong hang động dưới lòng Âm Dục Hải, Mộ Xanh cũng đã chuẩn bị xong để tiến vào lòng đất.

Nó cố ý đợi ở cửa hang một lúc, định đợi nhóm Tư Mã Khôi đã xuống trước rời đi rồi mới tính.

Nó không muốn đối mặt với họ ngay như vậy.

Chỉ là nó không ngờ, bên dưới có một lão cáo già như Thẩm Hạo đang đợi nó.

"Hê~" "Thời gian cũng gần rồi, cũng nên xuống thôi!" "Dường như, sắp nhớ ra được chuyện gì đó rồi!" Ngay sau đó, nó liền nhảy từ cửa hang xuống.

Rơi thẳng xuống vực sâu dưới lòng đất.

Tốc độ rơi tự do vẫn rất nhanh, và càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh, nó đã xuyên qua lớp mây từ trường đen kịt dày đặc trên tầng cao nhất của không gian dưới lòng đất.

Lập tức, miếng thịt trong cơ thể nó nhận được một luồng xung kích địa từ, những ký ức đã mất trước đây lại một lần nữa hiện về.

"Hê~" "Hóa ra là vậy!" "Tư Mã Khôi, vậy thì trông cậy vào các ngươi, đừng để ta thất vọng nhé!" Sau đó nó dang rộng tứ chi, mở rộng diện tích cản gió, thi triển pháp thuật, làm chậm tốc độ của mình,

rồi lơ lửng bay giữa không trung.

Trong Mặc Vân Chu, Thẩm Hạo cảm nhận được sự xuất hiện của Mộ Xanh.

"Đến rồi!" Ngay lập tức, anh điều khiển Mặc Vân Chu đang ẩn thân, lặng lẽ bay đến bên cạnh nó.

Thẩm Hạo toàn lực ra tay, pháp lực hùng hậu lập tức giam cầm Mộ Xanh, khiến nó không thể động đậy.

Sau đó, một tay kéo nó lên trên boong Mặc Vân Chu.

"Ể~, chuyện gì vậy?" Mộ Xanh ngơ ngác, đột nhiên không thể cử động được, lại còn bị đưa lên boong của một chiếc thuyền.

Lúc này, Thẩm Hạo dẫn theo mấy người Tư Mã Khôi từ trong khoang thuyền bước ra.

"Hê~, là các ngươi à!" "Các ngươi rốt cuộc là ai?" "Muốn làm gì?" Mộ Xanh thấy Tư Mã Khôi và mấy người Thẩm Hạo, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Trong đôi con ngươi đen kịt sâu thẳm, không nhìn ra một tia cảm xúc nào, ánh mắt không giống của người sống.

Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu thấy người nằm bất động trên boong là Mộ Xanh, vừa nghe thấy giọng nói của nó, lập tức nhận ra.

Giọng nói khàn khàn cứng nhắc này, bọn họ cả đời khó quên!

Hai người đi đến trước mặt Mộ Xanh ngồi xổm xuống.

Tư Mã nắm lấy cổ áo Mộ Xanh, hỏi: "Từ sau núi Dã Nhân, có bốn người trốn thoát, ngoài hai chúng ta, Ngọc Phi Yến và A Thúy còn sống không?" Mộ Xanh tuy không thể cử động, nhưng vẫn có thể nói chuyện.

Chỉ thấy nó cười một cách âm hiểm, rồi nói: "Trong lòng các

ngươi, chắc đã có đáp án rồi, không phải sao?

Cần gì phải hỏi nữa?" "Ở một nơi hỗn loạn như Miến Điện, ta muốn giết chúng quá dễ, tùy tiện là có thể tạo ra một tai nạn!" "Hê~" "Chúng chết quá dễ dàng, không giống hai ngươi, khó giết như vậy~" Thắng Hương Linh nghe vậy, mi mắt cụp xuống, trong lòng một trận mất mát và đau buồn, người chị họ mà mình chưa từng gặp mặt, cứ thế mà chết rồi.

Mình trên thế giới này không còn người thân nào nữa!

Tư Mã Khôi thấy Thắng Hương Linh tâm trạng sa sút, trong ánh mắt lóe lên một tia đau lòng, theo sau đó là sự phẫn nộ, bi thương.

La Đại Thiệt Đầu cũng tức giận, hai mắt đỏ ngầu, rõ ràng là vô cùng phẫn nộ, trực tiếp nhấc chân, đá mạnh vào người Mộ Xanh mười mấy cái mới dừng lại.

Chỉ là, Mộ Xanh này, trông như không có chuyện gì, cứ như người bị đá không phải là nó.

Tư Mã Khôi hiểu, Thẩm Hạo trước đó đã nói, Mộ Xanh này đã không còn là người sống nữa.

Từ lúc nó nói chuyện đến giờ, anh vẫn luôn nhìn chằm chằm Mộ Xanh, chưa từng thấy nó chớp mắt một lần.

Người sống sao có thể không chớp mắt chứ?

Tư Mã Khôi nheo mắt lại, không còn bận tâm đến những chuyện này nữa.

Người đã mất, hiện tại quan trọng nhất chính là Mộ Xanh này.

Đã dây dưa với nó lâu như vậy, nó chưa bao giờ chịu lộ mặt thật, sợ người khác nhìn thấy mặt nó.

Đặc biệt là với Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu, mỗi lần định lột

mặt nạ của nó, đều luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị nó né được.

Bây giờ, Tư Mã Khôi thật sự rất muốn biết, rốt cuộc nó có gì không thể để người khác thấy?

"Để chúng ta xem xem, rốt cuộc ngươi trông như thế nào?

Có phải là người chúng ta quen không!" Tư Mã Khôi nói rồi, trực tiếp giật phăng mũ bảo hiểm, gỡ khăn che mặt của Mộ Xanh, lột bỏ mặt nạ trên mặt nó!

Mộ Xanh không thể động đậy, không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị Tư Mã Khôi lột mặt nạ.

Một khuôn mặt khiến Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu không ngờ tới xuất hiện trước mắt!

Tuy đã khô quắt có chút biến dạng, nhưng họ chắc chắn chính là hắn!

Gương mặt này, gợi lại ký ức của họ về thời gian chiến đấu ở Miến Điện để giải phóng thế giới.

Bọn họ chính là đi theo hắn đến Miến Điện, chỉ là hắn đã chết ở đó, ngay cả thi thể cũng không rõ tung tích!

Chỉ không ngờ, hôm nay lại gặp nhau theo cách này!

"Sao lại là ngươi?" Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu đều chấn kinh.

Lại là Hạ Thiết Đông!

Mộ Xanh, thấy bộ mặt thật của mình đã bị phơi bày, cũng không còn che giấu nữa.

"Hê~, không sai, là ta~" "Thế nào, có kinh ngạc không, có bất ngờ không?" "Hừ!" Tư Mã Khôi hừ lạnh một tiếng, bọn họ vừa mới biết được chân tướng của Mộ Xanh từ chỗ Thẩm Hạo, tự nhiên biết sự

việc không đơn giản như vậy!

Năm đó Hạ Thiết Đông bị bắt trong một lần đi trinh sát, bị chôn sống thảm thương.

Chắc chắn là lúc đó, Mộ Xanh đã tình cờ chuyển miếng thịt trong cơ thể mình vào cơ thể Hạ Thiết Đông.

Có lẽ Hạ Thiết Đông vì cầu sinh mà đã đồng ý, chỉ không ngờ, mình lại bị Mộ Xanh khống chế, mình đã không còn là mình nữa!

Chương 500

“Ngươi còn muốn giở trò với chúng ta sao?” “Ngươi tưởng chúng ta không biết lai lịch của ngươi?” “Bây giờ, ngươi đã nhớ lại ký ức đã mất của mình rồi chứ?” Lời của Tư Mã Khôi khiến Mộ Xanh giật mình: “Ngươi, sao ngươi lại biết?” Tư Mã Khôi hoàn toàn không để ý đến nó, mà đi đến bên cạnh Thẩm Hạo: “Thẩm tiên sinh, Đông Tử, còn cứu được không?” Thẩm Hạo lắc đầu.

Anh vừa rồi đã dò xét kỹ, cơ thể này của Mộ Xanh, không còn chút sinh khí nào, hoàn toàn là dựa vào sức mạnh thần dị của miếng thịt đó mới có thể trông giống người sống.

Trên thực tế, đã chết từ lâu rồi!

Một khi rời khỏi miếng thịt, sẽ lập tức biến thành một cái xác.

Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu đành chịu.

“Thẩm tiên sinh, phiền ngài rồi, nhưng tôi hy vọng có thể giữ lại toàn thây cho Đông Tử!” Thẩm Hạo không hề bất ngờ trước lời thỉnh cầu của Tư Mã Khôi.

Hạ Thiết Đông và bọn họ là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, lại có tình chiến hữu sâu sắc trên chiến trường.

Cùng nhau vác súng, cùng nhau chung cửa sổ, cùng nhau chơi gái, cùng nhau chia của.

Tứ đại thiết của đời người, mấy người họ cơ bản đã có đủ cả.

Thẩm Hạo nhìn về phía Mộ Xanh đang nằm trên đất.

Ánh mắt xuyên qua quần áo, da thịt của nó, nhìn thấy miếng thịt kỳ dị to lớn trong dạ dày.

Nó gần như chiếm trọn cả dạ dày, nhưng vẫn là một khối hoàn chỉnh, thật không biết nó đã nuốt vào bằng cách nào.

Trên miếng thịt này tỏa ra một trường năng lượng kỳ dị, giống như từ trường, vô cùng đặc biệt, khiến nó có thể dễ dàng né tránh sự dò xét của thần thức.

Thần thức quét qua, hoàn toàn không thấy được sự tồn tại của nó.

Trong pháp nhãn của Thẩm Hạo, trường năng lượng kỳ dị mà nó tỏa ra, còn không ngừng truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Đặc biệt là kết nối truyền đến nơi sâu thẳm dưới lòng đất là mạnh nhất.

Miếng thịt này là huyết nhục của Cổ Thần Thương, Thẩm Hạo lấy về cũng không có tác dụng gì, ngược lại nói không chừng còn bị nó ảnh hưởng.

Thế là, Thẩm Hạo trực tiếp tế ra Bỉ Ngạn Hoa, sức mạnh âm dương sinh tử cường đại xuyên thẳng qua quần áo và bụng, đánh vào miếng thịt đó.

Sức mạnh âm dương sinh tử có thể hòa tan vạn vật.

Trường năng lượng kỳ dị trên miếng thịt này lập tức bị suy yếu, tan rã.

Kéo theo cả sức mạnh trên người Mộ Xanh cũng bị hòa tan, tan rã.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo đưa một tay ra, đặt lên đầu Mộ Xanh, sử dụng thuật Sưu Hồn.

Thịt của Thương rất đặc biệt, nó có thể lưu trữ toàn bộ ký ức của các vật chủ và con rối trong quá khứ, mỗi khi cơ thể của một Mộ Xanh hoàn toàn mục nát, nó sẽ chọn một cơ thể mới, để người đó ăn lại miếng thịt này, kế thừa tất cả ký ức.

Người bị Mộ Xanh khống chế, sau khi ăn miếng thịt, không chỉ cơ thể bị chiếm đoạt, mà cả linh hồn cũng sẽ bị chiếm đoạt.

Vì vậy, trực tiếp Sưu Hồn cơ thể của Mộ Xanh là được.

Ký ức của Mộ Xanh này kéo dài hơn hai ngàn năm, mà bản thân miếng thịt này còn có ký ức khổng lồ của Cổ Thần Thương, tuy có thiếu sót, nhưng cũng không thể xem thường.

Dù Thẩm Hạo là đại năng Luyện Hư Hợp Đạo, cũng không dám coi nhẹ.

Huống chi, trong ký ức của nó, còn có khả năng hiểu ngôn ngữ và văn tự của Bái Xà Nhân, có thể đọc hiểu tử chú trên bia đá của Bái Xà Nhân, điều này càng phải chú ý hơn.

Thế là anh mượn sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa, bắt đầu duyệt qua những ký ức này, sau khi loại bỏ những phần hỗn tạp, dư thừa vô dụng, anh cũng cẩn thận sắp xếp lại phần còn lại.

Không hổ là Cổ Thần đã sống mấy vạn năm, một tồn tại đã nuốt chửng vô số ký ức linh hồn của Bái Xà Nhân, những thứ trong ký ức của nó quá nhiều!

Thẩm Hạo cẩn thận sắp xếp, dù đã loại bỏ chín mươi chín phần trăm những trải nghiệm vô dụng, vẫn còn rất đồ sộ.

Dù sao đó không chỉ là ký ức của chính Thương, mà còn là ký ức cuộc đời của vô số người đã chết.

Thẩm Hạo đoán, Cổ Thần Thương này, ban đầu có hình dạng một cái cây, sau này, nuốt chửng vô số ký ức vong hồn, trên thân cây mới mọc ra vô số con mắt, đó là sự thể hiện bên ngoài của ký ức vong hồn.

Cộng thêm ảnh hưởng sâu xa của tà khí.

Khiến nó biến thành bộ dạng toàn thân mọc đầy những con mắt quái dị, tràn ngập tà khí sâu thẳm như hiện nay.

Thẩm Hạo nghi ngờ, nguồn gốc tà khí của thế giới này, có lẽ đều có liên quan đến tám vị Cổ Thần này!

Dường như mỗi một vị, đều có thể dính dáng đến tà khí.

Năm ngày sau, Thẩm Hạo cuối cùng cũng tiêu hóa xong ký ức khổng lồ của Cổ Thần Thương.

Quá trình này cũng đầy rẫy hiểm nguy.

Dù sao kinh nghiệm sống của chính Thẩm Hạo mới có hơn hai mươi năm.

Mà tổng hòa ký ức của Cổ Thần Thương, dài đến hàng trăm triệu năm.

Một chút sơ sẩy, sẽ bị ký ức của chính mình che lấp.

May mà có tiên thiên linh bảo Bỉ Ngạn Hoa trợ giúp, cộng thêm lực lượng pháp tắc của vân lục triện thư trong Càn Khôn Xã Tắc Đồ, gia trì cho nguyên thần cường hãn của mình, và nhờ Tiểu Cửu dùng pháp tắc thời gian để tăng tốc thời gian phụ trợ.

Nhờ vậy mới tốn một chút thời gian, xem lại ký ức của Thương dưới góc độ của một người ngoài cuộc, chứ không phải tiếp thu trực tiếp.

Giờ khắc này, Thẩm Hạo giống như đã trải qua vô số năm tháng gột rửa, trên người xuất hiện một tia khí tức trầm lắng của thời gian, khí chất cả người cũng trở nên trầm ổn hơn.

Đây là khí chất chỉ có được sau khi một người có đủ kinh nghiệm sống.

Ký ức của Cổ Thần Thương, giống như để anh trải qua vô số lần

luân hồi chuyển thế, trải nghiệm đủ loại cuộc đời khác nhau.

Tâm cảnh của Thẩm Hạo đã có một sự lột xác không nhỏ.

Quá trình trưởng thành của Cổ Thần Thương, sự biến thiên của thế giới, sự trỗi dậy và diệt vong của Bái Thần Nhân, đều được Thẩm Hạo nhìn thấy rõ ràng qua góc nhìn của Thương.

Cũng biết được không ít bí mật đã bị chôn vùi trong dòng thời gian, tuy đều là những thứ không quá quan trọng.

Lần này, có thể nói là thu hoạch cực lớn.

Tiêu hóa xong những lợi ích có được từ ký ức của Mộ Xanh, Thẩm Hạo mở mắt ra, Tiểu Cửu cũng thu lại lực lượng pháp tắc thời gian.

Mà bên ngoài, mới chỉ trôi qua mấy phút.

Sau đó, Thẩm Hạo tiếp tục thúc đẩy sức mạnh của Bỉ Ngạn Hoa, cả khối thịt đều bị sức mạnh âm dương thần thức bao bọc, từ từ hòa tan.

Sau đó, ý thức của Mộ Xanh trực tiếp bị xóa sổ, cơ thể của Hạ Thiết Đông cũng trở lại thành một cái xác thực sự.

Thẩm Hạo tiện tay gọi một dòng nước, bao bọc thi thể Hạ Thiết Đông, biến thành một khối băng lớn, bảo quản nó lại.

Sau đó thu vào nhẫn trữ vật, đợi sau này tìm một vị trí thích hợp để chôn cất.

Xem ý kiến của hai người Tư Mã Khôi và La Đại Thiệt Đầu ra sao.

Ngay khoảnh khắc Mộ Xanh hoàn toàn chết đi, trên khắp thế giới, những người đã trở thành phòng của Mộ Xanh, tất cả đều thần sắc hoảng hốt, thậm chí trực tiếp ngã xuống đất chết bất đắc kỳ tử.

Những người chưa bị khống chế hoàn toàn hóa thành con rối, chỉ hoảng hốt một chút.

Còn những người đã bị Mộ Xanh ký sinh chiếm đoạt hoàn toàn ý thức thể xác, hóa thành phân thân con rối, thì trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi, trong nháy mắt mất đi dấu hiệu sinh tồn.

Lập tức gây ra một sự hỗn loạn lớn.

Trên khắp thế giới, trong nước ngoài nước, có rất nhiều người như vậy, tất cả đều chết cùng một lúc.

Vô cùng kỳ lạ.

Trong đó không thiếu một số nhân vật lớn có địa vị tương đối cao.

Nhưng mà, những chuyện này đều không liên quan đến mấy người Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhìn ba người Tư Mã Khôi, hỏi: "Bây giờ, Mộ Xanh đã chết, các vị quay về, hay là tiếp tục đi sâu vào thế giới dưới lòng đất cùng chúng ta?" Mối đe dọa của Mộ Xanh đột ngột biến mất như vậy, nhóm người Tư Mã Khôi nhất thời còn có chút không quen.

Nhưng suy nghĩ kỹ, Tư Mã Khôi vẫn cảm thấy, không nên mạo hiểm thì tốt hơn.

Chương 501

"Hay là, chúng ta quay về đi, dù sao chúng ta cũng chỉ là người bình thường, Cổ Thần gì đó, thật sự không phải là thứ chúng ta nên đối mặt, các vị thấy sao?" Tư Mã Khôi nhìn La Đại Thiệt Đầu và Thắng Hương Linh hỏi.

Hai người đều gật đầu.

"Được!" Đối với câu hỏi của Tư Mã Khôi, La Đại Thiệt Đầu và Thắng Hương Linh đều không chút do dự, lập tức đồng ý.

Dù sao đó cũng là đối mặt với Cổ Thần, là thần đấy!

Chỉ cần do dự một chút, đều là không có trách nhiệm với tính mạng của mình.

Chuyện Cổ Thần này, vẫn nên giao cho các đại lão như Thẩm Hạo họ giải quyết đi.

Mấy người mình vốn dĩ là vì cái thằng chó Mộ Xanh này mới bất đắc dĩ đến thế giới dưới lòng đất tìm kiếm chân tướng, tranh thủ một tia sinh cơ.

Bây giờ Mộ Xanh đã bị Thẩm Hạo giải quyết trực tiếp, Cổ Thần đứng sau cũng có họ đối phó, đã hoàn toàn không cần mấy con tép riu như mình mạo hiểm tính mạng tham gia nữa.

Chỉ cần quay về đợi kết quả là được rồi.

Thẩm Hạo nhìn ba người trước mặt, gật đầu.

"Được, nếu các vị chọn quay về, vậy tôi sẽ đưa các vị về." Sau đó Thẩm Hạo phân ra một đạo phân thân, trực tiếp mang ba người Tư Mã Khôi bay lên khỏi thế giới dưới lòng đất này, quay trở lại thế giới dưới lòng Âm Dục Hải ban đầu.

Tiếp đó, lại trực tiếp đưa họ độn khỏi tầng đáy, quay về mặt đất, đưa họ đến chỗ Hồ Bát Nhất.

Để Hồ Bát Nhất đưa Tư Mã Khôi ra ngoài đợi trước.

Phân thân trực tiếp đưa người đến chỗ ba người Hồ Bát Nhất.

Ba người suýt chút nữa bị Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện dọa cho giật nảy mình.

"Thẩm gia, sao ngài lại đến đây, ủa?

Sư huynh các anh cũng ở đây à?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Thẩm Hạo gật đầu, trực tiếp mở miệng nói: "Mộ Xanh đã bị chúng ta giải quyết rồi, tiếp theo chúng ta phải tiến vào sâu trong lòng đất, nơi đó còn nguy hiểm hơn." "Tư Mã Khôi họ không cần thiết phải tham gia nữa, Lão Hồ anh đưa họ đến huyện thành gần đó nghỉ ngơi một lát đi." "Đợi chúng ta giải quyết xong chuyện ở thế giới dưới lòng đất, sẽ ra ngoài hội hợp!" Hồ Bát Nhất lập tức gật đầu: "Vâng, Thẩm gia." Sau đó, phân thân của Thẩm Hạo biến mất, đã được thu hồi.

Hồ Bát Nhất nhìn ba người Tư Mã Khôi, mở miệng nói: "Sư huynh, anh La, cô Thắng, chúng ta đi thôi." "Tôi đưa các vị về huyện thành trước." Hồ Bát Nhất trực tiếp phóng ra phi kiếm, sau đó, nó trở nên vô cùng rộng lớn, lơ lửng trên không trung cách mặt đất hai mươi centimet.

Sau đó, ba người Hồ Bát Nhất bước lên phi kiếm.

"Sư huynh, các vị lên đi!" La Đại Thiệt Đầu nhìn thanh phi kiếm to hơn cả tấm ván cửa, không nhịn được cảm thán: "Ây da, Hồ huynh đệ à, không ngờ, cậu cũng lợi hại như vậy!

Thật là giấu quá kỹ rồi!" "Hê hê hê, anh La già, không chỉ có Lão Hồ đâu, còn có tôi và tham mưu Dương nữa!

Hai chúng tôi cũng không kém Lão Hồ đâu!" Bàn Tử không nhịn được cũng nói, sau đó một cú nhào lộn xoay người, nhảy một cách điệu nghệ lên phi kiếm.

Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, nhẹ nhàng nhấc đôi chân dài, bước lên phi kiếm, đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Sau đó, ba người mỗi người kéo một, đưa ba người Tư Mã Khôi lên phi kiếm.

Sau đó, Hồ Bát Nhất thi pháp, che giấu thân hình, rồi điều khiển phi kiếm bay lên không trung.

Tốc độ phi kiếm rất nhanh, xé gió bay đi, nhưng lại không hề cảm nhận được gió bên ngoài thổi vào mặt.

Bởi vì bên ngoài có một lớp màn bảo vệ do pháp lực của Hồ Bát Nhất hình thành, bảo vệ bên trong.

Một phút sau, mấy người Hồ Bát Nhất đã đến ven huyện Phòng, hạ cánh xuống một khu rừng vắng người xung quanh.

Về đến huyện thành, mấy người ăn một bữa no nê, nghỉ ngơi một lát.

Không còn ác quỷ đòi mạng Mộ Xanh đuổi theo sau lưng, ba người Tư Mã Khôi đều rất thoải mái.

Mấy người đều uống một chút rượu, đặc biệt là ba người Tư Mã Khôi.

Tư Mã Khôi nhìn Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ: "Sư đệ à, cậu và cô Dương đây trông quan hệ không bình thường nhỉ?" Không đợi Hồ Bát Nhất trả lời, Vương Bàn Tử đã nhanh nhẩu nói: "Hê hê, đúng thế, Lão Hồ nhà chúng ta và tham mưu Dương là một đôi uyên ương đấy~" Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ nhìn nhau, trên mặt nở một nụ cười nhẹ.

Tư Mã Khôi cười nói: “Ha ha, sư đệ tốt số thật~, cô Dương này, nhìn thế nào cũng không phải người thường, sư đệ có thể tìm được người vợ tốt như vậy, thật đáng ngưỡng mộ!” Hồ Bát Nhất khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, sư huynh cũng không cần ngưỡng mộ, tôi thấy anh cũng không tệ mà, tôi thấy anh và cô Hương Linh, cũng chỉ còn thiếu nước chọc thủng lớp giấy cửa sổ nữa thôi~” Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì uống rượu của Thắng Hương Linh càng đỏ hơn, đỏ đến tận mang tai, cả người cũng nóng lên.

Cô xấu hổ cúi đầu.

Tư Mã Khôi cũng ho nhẹ hai tiếng, uống một ngụm rượu để xua tan sự ngượng ngùng.

Nhưng, ánh mắt của anh lại thỉnh thoảng liếc qua Thắng Hương Linh.

Tổ hợp ba người họ, đã cùng chung hoạn nạn, trải qua sinh tử, tình cảm sâu đậm hơn người thường rất nhiều.

La Đại Thiệt Đầu giống như Bàn Tử, không có suy nghĩ về phương diện này, còn Tư Mã Khôi và Thắng Hương Linh thì cũng đã để ý đến nhau.

Chỉ là, tình cảm đều rất kín đáo, chưa bao giờ nói rõ ra.

Bây giờ, trực tiếp bị Hồ Bát Nhất nói toạc ra.

La Đại Thiệt Đầu lúc này trợ công: “Hê hê, Tư Mã Khôi, Hương Linh, tôi nói hai người làm cái gì thế?

Tự lừa mình dối người à?” “Tình hữu nghị cách mạng của chúng ta, đều đã trải qua thử thách sinh tử, không thể phá vỡ!” “Hai người đều có ý thì cứ yêu đi~” “Cứ rụt rè thế này, không giống cậu chút nào, Tư Mã Khôi!” “Khụ khụ~, cái này, tôi đây... ...còn phải xem ý của em gái Hương Linh nữa chứ?” Tư Mã Khôi ấp úng nói.

Ngược lại, Thắng Hương Linh thì dứt khoát hơn nhiều.

“Nếu anh Khôi có ý, vậy thì cứ thử xem sao~” Bàn Tử lập tức vỗ tay: “Hê hê, được, hôm nay Bàn gia ta đã làm bà mai một phen, hê hê hê~” “Anh La già, nào, chúng ta cạn một ly, ha ha~” La Đại Thiệt Đầu lập tức nâng ly rượu, cụng với Vương Bàn Tử.

“Nào, cạn!

Ha ha~” Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng cười nói với Tư Mã Khôi: “Chúc mừng nhé, sư huynh, có tình nhân cuối cùng cũng thành người nhà~” Đối mặt với tình cảm dâng trào, Tư Mã Khôi hiếm khi ngượng ngùng.

Cuối cùng, một bữa cơm kết thúc trong tiếng cười nói vui vẻ.

Mấy người đều uống không ít rượu.

Ba người Tư Mã Khôi đều uống đến mơ hồ...

Trong thế giới dưới lòng đất.

Thẩm Hạo trực tiếp tìm đến nơi có từ sơn.

Anh không cần phải mượn từ sơn và hóa thạch ốc anh vũ để xuyên qua vùng nước, tiến vào thế giới dưới lòng đất sâu hơn.

Thẩm Hạo trực tiếp điều khiển Mặc Vân Chu, đâm thẳng xuống đáy nước, đi xuống dưới.

Vùng nước nguyên thủy khổng lồ này, men theo vĩ tuyến 30 độ Bắc, vẽ một vòng tròn khổng lồ dưới lòng đất của Trái Đất.

Và từ đây, còn có thể thông đến thế giới dưới lòng đất sâu hơn.

Mặc Vân Chu xuyên qua suối sâu mấy trăm mét, cuối cùng tiến vào một thế giới màu đỏ sẫm chảy đầy dung nham và suối nước nóng dưới lòng đất.

Nhiệt độ ở đây cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Xa xa một cột khí đen khổng lồ, xông thẳng lên trời.

Mấy người Thẩm Hạo phóng thần thức quét qua, trong nháy mắt đã nắm rõ tình hình xung quanh.

Nơi mọi người đang đứng là một hẻm núi khổng lồ dưới lòng đất.

Nơi này đã ở rất sâu dưới mặt đất, sâu hơn nữa chính là lớp dung nham của vỏ Trái Đất, một nơi mà sinh vật không thể tồn tại.

Hẻm núi này không quá cao, chỉ khoảng một trăm mét.

Phía trên không trung dày đặc khí nén áp suất cao, ngăn cách với vùng nước.

Lượng nước kia, một khi rơi xuống, lại biến thành hơi nước, bị khí nén từ lòng đất đẩy ngược lên, chỉ có một lượng nhỏ rò rỉ xuống dưới.

Toàn bộ không gian dưới lòng đất là những mạch vàng khổng lồ uốn lượn như dãy núi và những khu rừng pha lê điểm xuyết như những cánh rừng thực thụ.

Vàng và pha lê đều được hình thành trong môi trường nhiệt độ cao và áp suất lớn dưới lòng đất.

Chương 502

Thông thường, pha lê và vàng sẽ không xuất hiện trong cùng một khu vực, nhưng ở đây chúng lại cùng tồn tại, thật là một điều kỳ diệu.

Nếu như đám Ma Điến Thần và Huyết Ma Cô biết nơi này có cả một dãy núi vàng, e rằng dù có chết chúng cũng muốn xuống đây bằng được.

Nơi này cách di tích cổ thành dưới lòng đất của người Bái Xà đã không còn xa, thế là cả nhóm trực tiếp bay qua đó.

Lối vào di tích cổ thành nằm ở phía tây của hẻm núi.

Xung quanh còn mọc rất nhiều những cây nấm nhục chi to như cái mâm.

Những cây nhục chi này có màu sắc sặc sỡ, mềm mại và vô cùng to lớn.

Thân nấm của chúng đã dày tới mười mấy mét, và phân bố cực kỳ rộng.

Có lẽ những người Bái Xà đã dùng thứ này làm thức ăn.

Nếu không, dưới lòng đất này cũng chẳng có thứ gì khác để ăn.

Những cây nhục chi này đã sinh trưởng dưới lòng đất không biết bao nhiêu vạn năm, hấp thụ một lượng lớn linh khí Hỏa và Thổ.

Hơn nữa, sau khi được nhục chi chuyển hóa, linh khí bên trong nó trở nên vô cùng ôn hòa, dễ tiêu hóa, cũng được xem là một loại linh dược liệu không tồi.

Thẩm Hạo hái vài cây có dược lực mạnh nhất, cất đi, sau này quay về có thể luyện thành đan dược để dùng.

Nó có lợi ích rất lớn cho việc tu luyện thuộc tính Hỏa và Thổ.

Di tích của người Bái Xà vẫn còn ở sâu dưới lòng đất, và lối vào của nó nằm trong một khu rừng pha lê phía trước.

Bốn người trực tiếp xuyên qua khu rừng pha lê rộng lớn, tiến vào trong hang động.

Khu di tích dưới lòng đất này, ngoài nhóm người Thẩm Hạo, trước họ cũng đã có một nhóm người khác ghé thăm.

Trên mặt đất trước cửa động, vẫn còn xác của khinh khí cầu mà họ đã dùng để xuống đây năm đó, túi khí mắc trên một cột pha lê khổng lồ, còn giỏ treo bên dưới thì rơi xuống đáy thung lũng pha lê, vỡ tan tành.

Tuy nhiên, vật tư bên trong vẫn còn khá nguyên vẹn, chỉ là nhóm Thẩm Hạo cũng không cần dùng đến.

Dưới đáy động pha lê này, có vô số mạch nước ngầm đã tích tụ không biết bao nhiêu năm, có lẽ đã hàng chục triệu năm.

Bên trong còn tồn tại không ít loài cá, đặc biệt là một số loài cá thời tiền sử, có kích thước khổng lồ.

Có lẽ chúng đã theo dòng nước nguyên thủy từ trên cao rò rỉ xuống đây từ rất sớm.

Thẩm Hạo cùng Ô Thiền, Tiểu Cửu, và Đông Giai Ngọc ba người cùng nhau xuyên qua vùng nước, tiến vào sâu trong động.

Trong nước có rất nhiều loài cá, sớm đã hình thành một hệ sinh thái độc đáo, tự cung tự cấp.

Ngoài các loại cá nhỏ, còn có một loài cá rất lớn, thân hình to bằng chiếc xe tải.

Dáng vẻ của nó rất kỳ lạ, trên thân mọc một lớp mai cứng như

mai rùa, cổ rất dài, đầu hình tam giác dẹt như đầu rắn, khóe miệng còn có nhiều xúc tu, không ngừng ngoe nguẩy trong nước để dụ cá nhỏ đến.

Giống như mồi câu lóc vậy.

Thỉnh thoảng lại có vài con cá nhỏ bị dụ đến, tự chui vào miệng nó, đúng là tự dâng tới cửa.

Cách chúng không xa, có một khe nứt pha lê dẫn vào sâu trong hang động.

Đó là con đường phải đi qua để đến vùng đất của người Bái Xà.

Nhóm Thẩm Hạo không để ý đến mấy con cá này, trực tiếp bay qua bên cạnh chúng, tiến vào hang động phía sau khe nứt.

Di tích của người Bái Xà vốn có một lối ra chính, không phải ở đây.

Chỉ là do trận đại hồng thủy mà người Bái Xà gây ra phun trào, địa hình ở cửa động đã bị phá hủy, con đường ban đầu bị pha lê và đá sập chôn vùi, chỉ còn lại con đường nhỏ này.

Xuyên qua con đường nhỏ, đi sâu vào rừng pha lê, Thẩm Hạo cuối cùng cũng đến được cổng chính của vương quốc dưới lòng đất của người Bái Xà.

Đây là một hang động khổng lồ, đỉnh động như một mái vòm hình tròn, dưới đáy động có rất nhiều khe nứt, hơi nước nóng bỏng từ đó phun ra, khiến nhiệt độ trong động hơi cao.

Trên vách động, còn lưu lại không ít những bức tranh đá cổ xưa.

Thần thức quét qua, mọi ngóc ngách dưới lòng đất đều hiện rõ trong mắt, mọi người trực tiếp chọn con đường đúng, đi thẳng một mạch.

“Đến rồi, đây chính là lối vào di tích dưới lòng đất của người Bái Xà cổ đại!” Thẩm Hạo nhìn vào đường nét bức phù điêu Vũ Xà Thần khổng lồ trên vách tường mà nói.

Các cô gái nhìn vào bức tranh đá trước mặt, chỉ thấy đó là một pho tượng quái dị mặt người chân thú, lưng mọc cánh chim, tay người.

Trong hệ thống thần thoại của người Bái Xà, đây là thần linh của âm gian, sau khi người ta chết, linh hồn đều sẽ quy về với nó.

Điều này lại khác xa so với Vũ Xà Thần trong di tích văn minh Maya của người Inca ở thế giới bên ngoài, Vũ Xà Thần đó có hình dáng giống rồng hơn.

“Đây là thần linh mà người Bái Xà tôn thờ sao?” “Vũ Xà Thần?” Ánh mắt Tiểu Cửu tràn đầy vẻ tìm tòi.

Ô Thiền cũng rất hứng thú.

Thẩm Hạo nhìn họ, mở lời: “Vương quốc dưới lòng đất của người Bái Xà này, so với Quỷ Động tộc của các nàng, hay Tuyết Vực Ma Quốc, còn cổ xưa hơn nhiều.” “E rằng cũng chỉ có bộ tộc Zagrama còn sót lại từ kỷ nguyên trước mới cổ xưa hơn họ!” “Hơn nữa, tín ngưỡng văn minh của hai bên cũng có không ít điểm tương đồng.” “Có lẽ nguồn gốc của cả hai còn có liên quan đến nhau.” “Chỉ có điều, người Bái Xà này gan lớn hơn, dám đào hang thẳng xuống tận sâu dưới lòng đất!” Thậm chí còn xây dựng được một nền văn minh dưới lòng đất không hề yếu kém.

Rất lâu trước cả nền văn minh nhân loại hiện đại.

Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc lúc này cũng nói: “Vũ Xà Thần này, trong ký ức của ta, quả thật đã từng gặp qua!” “Ồ?

Tiểu Ngọc tỷ tỷ, tỷ từng gặp sao?” Tiểu Cửu nắm lấy tay Đông Giai Ngọc hỏi.

Đông Giai Ngọc gật đầu: "Ừ, không sai." "Mấy vạn năm trước, nó đã tồn tại rồi, cái thứ hình dạng giống rắn, nhưng lại có mặt người chân thú, còn mọc cả cánh này, vào thời đó cũng có khá nhiều." "Cũng được xem là một loại dị thú, bẩm sinh có dị năng, lấy hồn phách của sinh linh làm thức ăn, cũng coi như phi phàm." "Nhưng sau đó, vì mấy trận đại loạn, chết đi rất nhiều, không còn lại bao nhiêu." "Có lẽ mấy ngàn năm trước, người Bái Xà này vừa hay gặp được một con, chứng kiến được năng lực mạnh mẽ của nó, nên đã xem nó như thần linh để tế bái!" "Chỉ là cuối cùng ra sao, thì không rõ nữa." Ô Thiền suy đoán: "Vậy có thể nào nó đã bị Cổ Thần Thương kia giết chết không?" "Dù sao không phải đã nói, Thương đã thay thế vị thần mới mà người Bái Xà phụng thờ sao?" Thẩm Hạo gật đầu: "Điều đó cũng có khả năng!" "Đi, chúng ta vào trong thôi!" Ở phần miệng của bức phù điêu Vũ Xà Thần, là một cánh cửa đá lõm sâu.

Lối vào trong miệng của Vũ Xà Thần bị một cánh cửa đá chặn lại, cửa lớn đóng chặt.

Thẩm Hạo tiện tay đánh ra một đạo pháp lực, biến cửa đá thành một vũng bùn, lối vào lập tức lộ ra.

Sau cánh cửa là một hành lang dài, phía sau là một gian thạch thất mái vòm khổng lồ, nằm sâu trong lòng núi, không gian rất lớn.

Thần thức quét sâu vào bên trong.

Tòa cổ thành này vô cùng rộng lớn, nhưng ở các góc, lại có rất nhiều chuột lông xám sinh sống, con lớn con nhỏ, con lớn thậm chí to bằng một con chó trưởng thành.

Trên vách tường của các hành lang trong cổ thành, những hốc lớn nhỏ lồi lõm, toàn bộ đều là những khuôn mặt người chết.

Di hài của những người Bái Xà viễn cổ này, bị chôn vào trong các hốc trên tường, trải qua nhiệt độ cao và áp suất lớn dưới lòng đất, đã

hình thành như hóa thạch, dung hợp làm một với vách tường.

Rất nhiều loại nấm kỳ dị mọc ra từ miệng các cổ thi.

Đây không phải là nấm, mà là một loại độc trùng kỳ dị, tụ tập lại với nhau, là một loại dị trùng ngưng kết từ tử khí, độc tính cực mạnh.

Ngoài ra còn có rất nhiều tượng đá thần thánh kỳ dị, trên các vách đá xung quanh, còn có không ít phù điêu và tranh đá kể chuyện.

Cuối hành lang là một cái hố thẳng đứng, đường kính gần trăm mét, tựa như nội thành.

Và ở trung tâm cái hố lớn này, là những pho tượng đá cổ xưa.

Toàn bộ mặt đất, lồi lõm không bằng phẳng, cũng tựa như một khuôn mặt quỷ khổng lồ.

Dưới đáy động, có không ít những khe nứt khổng lồ, bên dưới còn có một tầng không gian ngầm sâu hơn nữa!

Một tòa cổ thành dưới lòng đất vốn nên được phong bế, lại nằm ở phía dưới.

Chỉ là do những khe nứt trên mặt đất, đã khiến nó lộ ra một lần nữa.

Trong cổ thành, cũng chất đống không ít xương khô và thi hài.

Trong thành là một vùng tường đổ nát, một quả cầu sắt đường kính hơn mười mét đã làm sập nơi này.

Bên cạnh quả cầu sắt, là một cái đầu tượng đá bị gãy, còn to lớn hơn nhiều, quả cầu sắt này chỉ là con mắt của pho tượng mà thôi.

Không xa là pho tượng không đầu còn cao lớn hơn, đứng sừng sững ở đó, nằm ở rìa phía tây của cổ thành.

Pho tượng đối diện với một cửa động bị bịt kín.

Chương 503

Thần thức xuyên qua những tảng đá chặn cửa động, tiến vào một hành lang rộng lớn và khúc khuỷu, đi sâu vào vài nghìn mét.

Trong động, cứ một đoạn lại xuất hiện một vùng đầm lầy huỳnh quang, lúc sâu lúc cạn.

Sau khi đi sâu vào hơn mười nghìn mét, cuối cùng cũng nhìn thấy thần miếu của người Bái Xà.

Thần miếu này cực kỳ cao lớn và hùng vĩ, bốn phía đều có những pho tượng thần khổng lồ đối mặt nhau sừng sững.

Trên các vách đá xung quanh, khắc không ít bích họa và thạch khắc.

Còn vách tường phía tây lại bị đá lớn chặn lại, chỉ để lại một vài khe hở không nhỏ.

Thần thức tiếp tục đi sâu, xuyên qua tầng tầng đá lớn, mọi người nhìn thấy tấm bia đá khổng lồ của người Bái Xà.

Trên bia đá, khắc mười mấy hàng chữ viết kỳ dị của người Bái Xà.

Đến đây, Thẩm Hạo lập tức nhắc nhở các cô gái: "Được rồi, đừng thăm dò về phía trước nữa, dừng ở đây thôi!" Các cô gái nhận được ý niệm thần thức của Thẩm Hạo, liền lần lượt thu hồi thần thức.

"Hạo ca, sao vậy?

Tại sao không thể thăm dò tiếp?" Tiểu Cửu nắm lấy cánh tay Thẩm Hạo hỏi.

Thẩm Hạo cảm nhận được cảm giác mềm mại ấm áp từ cánh tay

truyền đến, vô cùng thoải mái, anh mở lời: "Tấm bia đá kia các nàng đều thấy rồi chứ?

Đó chính là bia đá của người Bái Xà!" "Đi tiếp về phía trước, sẽ phải đối mặt trực tiếp với Cổ Thần Thương!" "Chúng ta hãy chuẩn bị trước, đừng mạo hiểm đi qua kinh động nó!" "Cổ Thần Thương này, phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái ngủ say, cứ mỗi mười mấy hai mươi năm mới tỉnh lại một lần!" "Tuy nhiên, trước đó chúng ta đã tiêu diệt Lục Sắc Phần Mộ, có lẽ đã khiến nó tỉnh giấc rồi!" "Vẫn nên cẩn thận là hơn!" Ba cô gái lần lượt gật đầu.

Đối mặt với một Cổ Thần đang tỉnh giấc, vẫn phải hết sức cẩn thận.

"Trước tiên hãy kích hoạt toàn bộ phòng ngự trên người, sau đó chúng ta cùng vào!" Thẩm Hạo nói với các cô gái.

Bốn người đều kích hoạt các loại pháp bảo phòng ngự trên người, bất kể là bảo vệ thân thể hay bảo vệ linh hồn.

Cuối cùng còn kích hoạt thêm vài lá phù lục, gia trì lên người.

Sau đó mới tiến vào trong động.

Men theo con đường mà thần thức vừa thăm dò, cả nhóm bay thẳng về phía trước.

Tốc độ của bốn người cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến được thần miếu của người Bái Xà.

Tại đây, Thẩm Hạo dẫn các cô gái tạm thời dừng lại.

"Nơi này là thần miếu của người Bái Xà, trên những bức bích họa này ghi lại không ít thông tin, chúng ta xem qua trước đã!" "Cũng để hiểu rõ hơn về vị Cổ Thần này." Thẩm Hạo nói rồi, nâng lên một quả cầu ánh sáng, chiếu rọi cả điện đá thần miếu.

Trên bốn bức tường của thần miếu, nội dung khắc họa không ít.

Hầu hết là hình ảnh của những con mãng xà khổng lồ và cây cổ thụ.

Cả nhóm không cần nhiều lời cũng biết, đây là đại diện cho Vũ Xà Thần và Cổ Thần Thương, hai vị thần linh của người Bái Xà.

Trong đó có một bức bích họa, miêu tả một xà nữ tay người thân rắn, đang cuộn mình trong động, dường như đang mở miệng thì thầm, kể về một bí mật nào đó, mà trước mặt nàng, còn có mấy vị vua của người Bái Xà, đang chăm chú lắng nghe.

Nhìn lên trên, ở phía trên của bức tranh, là một biển sương mù, Vũ Xà Thần đang lượn lờ trong đó.

Đây là cảnh Vũ Xà Thần thông qua xà nữ để truyền đạt thông tin bí mật cho người Bái Xà.

Ban đầu là năm vị vua, sau đó xuất hiện chín vị vua.

Họ lần lượt nắm giữ bí mật này.

Cuối cùng, họ cùng nhau khắc bí mật này lên một tấm bia đá khổng lồ.

Và khi khắc, họ còn che đi những phần bên cạnh rồi mới khắc.

Bởi vì, một khi nhìn thấy toàn bộ bí mật này, sẽ lập tức chết đi.

Thấy vậy, ba cô gái đều nhìn về phía Thẩm Hạo: "Phu quân, bí mật đó, có trong ký ức của Lục Sắc Phần Mộ không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Trong ký ức của nó quả thực có." "Khối thịt Thương là Lục Sắc Phần Mộ này, đã bị chia cắt từ rất sớm, từ lúc đó ký ức đã bị gián đoạn, những chuyện xảy ra sau này, nó đều không biết!" "Tuy nhiên, sau khi tiến vào thế giới lòng đất giả, khối thịt và bản thể của Thương lại trao đổi ký ức với nhau, nhờ đó mà biết được rất nhiều chuyện!"

“Tấm bia đá này, được dùng để giam cầm Thương!” “Nội dung trên đó vô cùng nguy hiểm!” “Thậm chí nghĩ đến cũng không được!” “Ta đã sớm phong tỏa đoạn ký ức liên quan đến văn tự của người Bái Xà trong trí nhớ của mình rồi!” “Bởi vì, một khi hiểu được nội dung trên bia đá, sẽ lập tức kích hoạt tử chú, chết ngay tại chỗ!” Các cô gái nghe vậy, lập tức biến sắc.

“A?

Phu quân, nguy hiểm như vậy, không được, hay là chúng ta đừng xuống nữa!” Ô Thiền lo lắng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, quá nguy hiểm rồi, Hạo ca, huynh không thể mạo hiểm được đâu!” Tiểu Cửu cũng vô cùng lo lắng.

Đông Giai Ngọc cũng nhíu chặt mày: “Vậy vừa rồi thần thức của chúng ta đều đã thăm dò đến chỗ bia đá, có ảnh hưởng gì đến huynh không?” Thẩm Hạo lắc đầu: “Không sao đâu, yên tâm đi, một là ta đã phong ấn phần ký ức đó, hai là vừa rồi ta đã cố ý tránh bia đá, để phòng bất trắc.” “Các nàng phải có chút lòng tin vào ta chứ?” “Ây da, bọn tỷ muội này chẳng phải là lo lắng cho huynh sao?” Đông Giai Ngọc nhướng đôi mày xinh đẹp nói.

“Khụ khụ, ta đương nhiên biết, nhưng các nàng cứ yên tâm, sao ta có thể đem mạng sống của mình ra đùa được chứ?” Thẩm Hạo lắc đầu, ôm các cô gái vào lòng.

“Vào thì vẫn phải vào!” “Tuy nhiên, phía sau tấm bia đá đó, chính là nơi Thương tọa lạc!

Chính vì sự tồn tại của nó, mới có thể chặn Cổ Thần Thương này ở dưới lòng đất, vĩnh viễn không thể ra ngoài!” “Ta đã phong ấn tất cả ký ức liên quan đến ngôn ngữ của người Bái Xà rồi, ngoài ta ra, không ai có thể giải được!” “Các nàng yên tâm đi, không sao đâu!” “Lát nữa ta không nhìn vào nội dung trên bia đá là được!” “Chuyện này...” Các

cô gái vẫn còn do dự.

Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến sinh tử!

Thế là, Thẩm Hạo lại nói: "Các nàng phải có lòng tin vào phu quân của mình chứ!" "Phu quân của các nàng, ta đây, là người được Tam Thanh Tổ Sư để mắt tới, sao có thể là người bình thường được?" "Hơn nữa, ta tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công do Thiên Tôn đích thân truyền dạy, nguyên thần cường đại, có thể nói là chưa từng có ở thế giới này!" "Thêm vào đó, hành sự cẩn thận, sẽ không có vấn đề gì đâu!" "Thực sự không được, lát nữa các nàng cứ thu tấm bia đá này lại trước!

Không cho ta nhìn thấy là được!" "Nhưng như vậy, Cổ Thần Thương kia sẽ thoát khỏi vòng vây!" "Nhưng cũng không vấn đề gì lớn, chúng ta cứ sao chép lại bia văn vài bản, cho dù Cổ Thần Thương này chạy ra, chúng ta trực tiếp cho nó xem bia văn!" "Như vậy, còn không cần chúng ta tốn sức!" "Thế này được chưa?" Ba cô gái suy nghĩ nghiêm túc một lúc, thấy rằng phương pháp này cũng không tồi, vừa có thể bảo vệ bản thân, vừa có thể đối phó với Cổ Thần Thương.

"Được, phu quân, cứ thử theo cách huynh nói đi!" Ô Thiền gật đầu nói.

"Thiền nhi nàng yên tâm đi, tấm bia này, đối với Cổ Thần Thương kia, có thể nói là thiên khắc!" "Theo ký ức của Lục Sắc Phần Mộ, Cổ Thần Thương này, trong vô số năm qua, đã không biết bao nhiêu lần muốn đột phá phong ấn của tấm bia đá giả!" "Chỉ là mỗi lần nhìn thấy tấm bia đá này, sẽ lập tức bị trọng thương." "Phần cơ thể nào nhìn thấy bia văn, lập tức sẽ tan rã mà chết!" "Nếu không phải sinh mệnh lực của nó cực mạnh, thân hình lại lớn, còn có một phần chưa nhìn thấy bia văn, nếu không, đã sớm chết rồi!" "Ồ?

Vậy sao?" Các cô gái trở nên hứng thú, thế là Đông Giai Ngọc hỏi:

“Thương đó, năm đó ta nhớ, cũng chỉ là một cái cây con bình thường, bây giờ đã lớn thành hình dạng gì rồi?” Thẩm Hạo trả lời: “Bây giờ nó trông đáng sợ lắm, vẫn là hình dạng cây, nhưng trên thân cây mọc đầy mắt, trông rất tà ác.” “Hơn nữa, đã trải qua hàng ngàn năm tế sống, không phải là thứ gì tốt đẹp!” “Ta cảm ứng được, nguồn gốc của luồng tà khí lớn nhất dưới lòng đất này, chính là nó!” “Cho nên, chúng ta vẫn nên tiêu diệt nó đi thì hơn, nếu không đợi nó mạnh đến một mức độ nhất định, e rằng sẽ không sợ bia văn trên tấm bia đá này nữa!” “Đến lúc đó, sẽ là một trận đại nạn!” Ba cô gái đều đồng tình gật đầu: “Phu quân nói đúng!” Sau đó, bốn người tiến vào phía tây thần miếu, vào trong hành lang bị vô số đá lớn chặn lại, đi thẳng đến trước tấm bia đá của người Bái Xà ở cuối đường.

Tấm bia đá của người Bái Xà này rất lớn, trực tiếp chặn kín hành lang đối diện, chỉ để lại một khe hở khoảng nửa mét ở phía trên cùng.

Trên bia đá tổng cộng khắc mười ba hàng chữ viết kỳ dị của người Bái Xà, mỗi hàng chín chữ, phủ kín toàn bộ mặt bia.

Và mặt còn lại của bia đá, dĩ nhiên cũng như vậy.

Thẩm Hạo sớm đã biết hình dáng của tấm bia đá này, nhưng để cho chắc chắn, anh vẫn không nhìn vào nó.

“Thiền nhi, Tiểu Cửu, Tiểu Ngọc, các nàng lần lượt ghi lại nội dung trên bia đá này, lát nữa sẽ có ích!” Ba cô gái mỗi người lấy ra một miếng kim loại, khắc những hàng chữ của người Bái Xà lên đó.

Tiếp đó Thẩm Hạo lại chỉ huy: “Thiền nhi nàng đến thi pháp, Tiểu Cửu, Tiểu Ngọc, chú ý cảnh giác Thương tấn công!” Ba người ngầm hiểu ý, gật đầu, đều vận khởi toàn thân pháp lực, giương cung mà không bắn, một khi ra tay, sẽ là một đòn sấm sét.

Pháp lực của Ô Thiền bao phủ mọi người, thi triển Ngũ Hành Độn Thuật, trực tiếp như cá lặn xuống nước, đưa mọi người chui vào

trong tầng đá, tiến thẳng vào hang động phía sau bia đá.

Ô Thiền ghi nhớ lời của Thẩm Hạo, không đi sâu vào trong động, chỉ dừng lại ở cửa động, thoát ra khỏi tầng đá, tiến vào hành lang.

Sau đó, Thẩm Hạo thi pháp, bịt kín cửa động phía sau, che đi nội dung của bia đá.

Lúc này, ở cuối hang động, trong một không gian hư vô vô cùng rộng lớn, Cổ Thần Thương đang yên tĩnh ở đó.

Nó có hình dạng một cái cây to lớn, trên thân cây mọc đầy mắt, trông vô cùng tà dị.

Hơn nữa, xung quanh nó tỏa ra một luồng hắc khí nồng nặc.

Khi nhóm Thẩm Hạo tiến vào hang động phía sau bia đá này, nó lập tức phát hiện ra.

Nó lập tức phóng ra ý niệm linh thức của mình, quét về phía trong động.

Lập tức một luồng uy áp nặng nề ập đến.

"Thương đến rồi!" Nhóm Thẩm Hạo thấy vậy, cũng lần lượt tỏa ra khí thế của bản thân, trực tiếp triệt tiêu khí thế của Thương, thậm chí còn áp ngược lại lên người Thương.

Trên thân cây của Thương không có miệng, nhưng lại có thể phát ra âm thanh.

"Hắc hắc ~, có người đến rồi, rất tốt!" "Xem ra, kẻ giết chết phân thân của ta chính là các ngươi!" "Nếu các ngươi giúp ta phá bỏ tấm bia đá, ta có thể tha cho các ngươi một mạng, thế nào?" Một giọng nói kỳ dị, từ sâu trong hang động truyền ra, giọng nói này không chỉ là âm thanh, mà còn có thể truyền thẳng vào tâm trí, ngôn ngữ nó nói tuy kỳ lạ, nhưng vừa nghe đã có thể hiểu được.

Trong lòng mọi người đều có suy đoán, đây có lẽ là ngôn ngữ của người Bái Xà!

Lời của tà thần vốn không thể tin, hơn nữa, mục đích của cả nhóm đến đây là để giết chết Thương, sao có thể nghe nó nói bậy bạ?

Tuy nhiên, từ khí thế và giọng nói truyền âm vừa rồi, Thẩm Hạo đã nhìn ra được một chút hư thực của Thương, quả nhiên nó không lợi hại đến vậy!

Chương 504

Luồng truyền âm vừa rồi, là thông qua linh thức và khí thế của nó truyền đến.

Linh thức là gì, đó là tinh thần niệm lực của tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ lột xác mà thành.

Phải lột xác lần nữa, mới trở thành thần thức!

Thương thông qua mối quan hệ với phân thân Lục Sắc Phần Mộ, cũng đã có được một số pháp môn tu luyện sơ cấp, nhưng không có cái cao thâm!

Điều đó cũng dẫn đến tu vi luyện khí của nó, chỉ có Trúc Cơ.

Chỉ có điều, nó là sinh linh nguyên thủy được sinh ra dưới lòng đất, tương tự như khái niệm tiên thiên sinh linh, căn cơ khá cao, đã được nuôi dưỡng dưới lòng đất vô số năm, nền tảng sâu dày, điều này mới khiến nó trông rất lợi hại.

Thêm vào đó là năng lực thiên phú của nó, có thể điều khiển hộp thời gian, và xé rách không gian.

Nếu có thể tu hành đến cảnh giới cao, thì thật sự không thể xem thường!

Nhưng vì bị nhốt dưới lòng đất, kiến thức mà nó có được từ người Bái Xà, không thể giúp nó tiến bộ trong tu luyện.

Cổ Thần Thương luôn muốn rời khỏi lòng đất, tiến vào thế giới trên mặt đất.

Nếu không có người Bái Xà cản trở, có lẽ nó đã tiến vào thế giới trên mặt đất từ bảy tám ngàn năm trước.

Vào thời điểm đó, nhân loại vẫn còn ở trạng thái rất nguyên thủy.

Thời kỳ đó, có lẽ những vị cổ thần kia vẫn còn tồn tại, hoạt động trên thế gian.

Nhưng nếu thật sự ra ngoài, e rằng kết cục bây giờ, cũng sẽ giống như mấy vị cổ thần còn lại, nửa sống nửa chết, thậm chí chết thẳng!

Tóm lại là không tốt đẹp gì!

Đây cũng xem như là may mắn của nó.

Có lẽ là vì, nó được xem là sinh linh bản địa, có hộ khẩu tại đây, cho nên, ý chí thế giới có chút chiếu cố nó.

Chỉ tiếc là, nó vẫn phát triển lệch lạc, biến thành một tà thần.

Bây giờ, đến lượt nó rồi, đáng chết!

"Ha ha, đối với Cổ Thần Thương này, trong lòng ta đã có chút nắm chắc rồi, đi, chúng ta vào thẳng luôn!" Thẩm Hạo cười nói với các cô gái bên cạnh.

Tay trái anh nâng đóa Bỉ Ngạn Hoa, tỏa ra ánh sáng đỏ rực yêu diễm như máu, trên đầu đội Càn Khôn Xã Tắc Đồ, ánh tiên quang mờ ảo bao phủ mọi người.

Ba cô gái cũng dốc toàn lực, Ô Thiền giơ cao quyền trượng, trên đỉnh trượng một viên ngọc nhãn tỏa ra hồng quang.

Tiểu Cửu lòng bàn tay bùng lên ngọn lửa Cổ Trụ Chi Viêm, Tiểu Ngọc cũng toàn thân bao bọc bởi một luồng huyết sắc kỳ dị, trên năm ngón tay đeo một bộ móng vuốt vàng.

Hành lang không dài, bốn người xuyên qua hành lang, đến trước một hang động dưới lòng đất vô cùng rộng lớn.

Trong động này nhìn không thấy điểm cuối, dường như là một bí cảnh hư vô.

Nó thông với thế giới bên ngoài qua cửa động này.

Và trong không gian khổng lồ này, một cái cây khổng lồ mọc đầy những con mắt kỳ quái, cắm rễ ở đó.

Nhóm Thẩm Hạo vừa vào, đã bị vô số con mắt kỳ quái đó nhìn chằm chằm.

Nếu là người có sức chịu đựng tâm lý kém, hoặc mắc chứng sợ lỗ, nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng sẽ bị dọa chết.

Vô số con mắt nhìn chằm chằm vào bạn, quá quỷ dị.

"Đây là Thương sao?

Trông thật quỷ dị a!" Ô Thiền nhíu mày nói.

"Đúng vậy đúng vậy!

Trông gớm quá!" Tiểu Cửu vô cùng đồng tình.

Tiểu Ngọc cũng lắc đầu, ánh mắt mang theo vẻ tiếc nuối nói: "Ha ha, tiểu gia hỏa này, vốn dĩ cũng không tệ, tiếc là phát triển lệch lạc rồi~" Cổ Thần Thương nghe vậy, vô số con mắt đồng loạt chuyển hướng, nhìn về phía Ngọc Diện Hồ Ly Đông Giai Ngọc.

"Ngươi là ai?

Trên người ngươi dường như ta cảm nhận được một cảm giác quen thuộc?" Cổ Thần Thương hỏi Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nghe vậy nhếch môi, cười một cách tà mị: "Vậy sao?

Vậy ngươi nhìn lại xem, ta là ai?" Nói rồi, luồng tinh thần niệm lực cường đại và mênh mông của Tiểu Ngọc tuôn ra, trực tiếp bao phủ toàn bộ hư không trong hang động này.

"Hửm?

Là ngươi?" Thương nhớ ra rồi.

Đó là khi nó vừa mới sinh ra không lâu, còn rất mơ hồ, trong một khoảng thời gian rất dài, nó luôn ở trong trạng thái này.

Dù sao cũng là sinh linh thực vật, đều như vậy, phải trải qua thời gian dài, mới sinh ra đủ linh trí.

Sau khi nó sinh ra linh trí, đã từng nhiều lần cảm nhận được, luồng tinh thần niệm lực cường đại bao phủ toàn bộ thế giới đó.

Toàn bộ Trái Đất đều bị niệm lực bao bọc, gần như không nơi nào thoát khỏi sự dò xét của nàng.

Và thế giới lòng đất nơi Thương tọa lạc, cũng bị Huyền Dặc nhìn thấy.

Từng chú ý đến mấy lần.

Cũng chính vì vậy, Thương nhớ được khí tức của Huyền Dặc.

Và bây giờ, khí tức của Huyền Dặc, lại xuất hiện trên người Tiểu Ngọc, Thương rất kinh ngạc!

“Ngươi sao thế?

Ta nhớ khí tức của ngươi, đã biến mất từ rất lâu rồi!” Thương hỏi.

“Ha ha, ta bị trọng thương, tự nhiên phải ẩn mình đi!” Tiểu Ngọc trả lời.

Thương im lặng!

Còn Thẩm Hạo ở bên cạnh, thông qua cuộc đối thoại của Thương và Tiểu Ngọc phát hiện, linh trí của Thương dường như vẫn khá bình thường.

Nhưng toàn thân nó đầy tà khí, mà thần trí lại không bị ảnh hưởng nhiều?

Điểm này, quả thực rất lợi hại!

Thẩm Hạo mở pháp nhãn, cẩn thận nhìn Thương.

Anh phát hiện, luồng tà khí nồng nặc trên người Thương, đều bắt nguồn từ vô số con mắt trên bề mặt cơ thể.

Trong những con mắt này, đều toát ra vẻ tà dị.

Và những con mắt này tuy mọc trên thân cây, nhưng lại không xâm thực sâu vào bên trong cơ thể của Thương!

Bên trong nó, vẫn giữ được một vùng thuần khiết!

Điều này khiến suy nghĩ của Thẩm Hạo có chút thay đổi.

Nếu Thương này đủ thông minh, cũng không nhất thiết phải giết nó!

Lúc này, Thương lại mở lời: "Các ngươi...

đến đây làm gì?" "Chẳng lẽ là vì ta mà đến sao?" Đối mặt với thân phận Cổ Thần Huyền Dặc của Đông Giai Ngọc, trong lòng Thương vẫn có chút e ngại.

Nó từ khí thế của Đông Giai Ngọc, đã nhìn ra, mình không phải là đối thủ của nàng, mà bên cạnh còn có ba người không yếu hơn nàng!

Thẩm Hạo liếc nhìn Tiểu Ngọc, ra hiệu cho cô đừng nói, để mình lo.

"Không sai, đúng là như vậy!" "Giữa thiên địa, tám vị Cổ Thần, người đã khuất thì đã khuất, người rời đi thì đã rời đi, người chết thì đã chết!" "Còn lại, chính là Tiểu Cửu và Tiểu Ngọc bọn họ!" "Trải qua nỗ lực của chúng ta, bây giờ, thế giới này chỉ còn lại ngươi là mối họa ngầm cuối cùng!" Thương nghe vậy kinh hãi, toàn bộ thân cây khổng lồ chấn động một cái, gây ra một trận rung lắc dữ dội trong hang động dưới lòng đất, như một trận động đất.

Chương 505

“Ngươi... ngươi cũng là...

Cổ Thần?” Thương nhìn Tiểu Cửu, quả thực có chút không dám tin!

Đương nhiên điều nó không biết là, Tiểu Cửu không phải là vị Cổ Thần đó, mà là hậu duệ của ngài, nhưng tính ra, Tiểu Cửu bây giờ cũng có vị thế của Cổ Thần, chỉ là, đây không phải là thứ có ý nghĩa hay tác dụng thực tế gì.

Tiếp đó lại nhìn về phía Thẩm Hạo: “Ngươi lại có thể khiến hai vị ấy cam tâm tình nguyện phục vụ cho ngươi?” Thẩm Hạo phản bác: “Nói cái gì vậy?

Họ là bị mị lực của ta thu hút sâu sắc!” “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ta thấy trên người ngươi, tuy tà khí nặng nề, nhưng cũng chưa xâm thực quá nhiều vào bản nguyên của ngươi!” “Bây giờ, tùy ngươi lựa chọn?” “Là muốn bị chúng ta trảm yêu diệt tà, hay là thức thời đầu hàng!” “Ta có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề tà khí trên người!” Thương nghe vậy, trong lòng vô cùng động lòng.

“Hắn nói thật sao?

Nhưng có hai vị tiền bối Cổ Thần lựa chọn đứng về phía hắn, xem ra vẫn rất có sức thuyết phục!” Nhưng nó lại có chút do dự.

“Hắn thật sự có thể giải quyết vấn đề tà khí trên người ta sao?

Thứ này không dễ xử lý đâu!

Dính vào rồi, làm sao cũng không gỡ ra được!” Nhưng lúc này, nó đột nhiên cảm nhận được một luồng ý chí trong cõi u minh, bảo nó đồng ý.

“Hửm?

Đây là?” Thương lập tức kinh ngạc, thân cây cũng rung lên một cái, gây ra một trận chấn động.

Cảm giác này, nó đã trải qua nhiều lần, mỗi khi có quyết định trọng đại, nó dường như đều có thể cảm nhận được.

Đưa ra lựa chọn theo giọng nói đó, mỗi lần đều sẽ nhận được lợi ích rất lớn!

Nói ra, nó biến thành thế này, thực ra cũng là do sự dẫn dắt của ý chí đó.

Điều này khiến nó bây giờ lại có chút do dự...

Tại nơi sâu thẳm không thể biết của bản nguyên thế giới.

Ý chí Địa Cầu, ý thức thế giới, hay Thiên Đạo, nếu không phải vì nó không có ý chí nhân cách hóa, thì lúc này chắc đã cạn lời.

Ta nói chuyện sao ngươi không nghe?

Đúng là một đứa trẻ cứng đầu!

Nếu không phải nhờ ý chí thế giới dẫn dắt, để nó sở hữu tà khí, thì lúc này nó đã sớm toi mạng rồi!

Từ góc độ của ý chí thế giới, có thể thấy rằng trước đây nó cũng có không ít những đứa trẻ cứng đầu, không nghe lời nó, và bây giờ gần như đã chết sạch. ...Thương ở đây, được xem là một đứa tương đối nghe lời, vì vậy, bà mẹ ý chí thế giới cũng xem như khá chiếu cố nó.

Thế giới âm dương luân chuyển, âm thịnh dương suy, tà khí xâm nhiễm, tất cả chỉ là một mắt xích trong quá trình diễn biến của thế giới mà thôi.

Giống như những sinh linh tiên thiên nguyên thủy như Thương,

tại một số thời điểm quan trọng trong quá trình diễn biến của thế giới, ý chí thế giới đều sẽ cho chúng một vài sự chiếu cố đặc biệt, chẳng hạn như những lời nhắc nhở.

Thương cảm nhận được lời nhắc nhở từ bà mẹ ý chí thế giới, do dự một lúc rồi quyết định vẫn làm theo lời bà mẹ.

Ngay khi nó đưa ra quyết định này, nó cảm thấy linh hồn và ý chí của mình có một sự nhẹ nhõm chưa từng có.

Dường như việc đưa ra lựa chọn này sẽ mang lại cho nó những lợi ích chưa từng thấy.

Vì thế, điều này càng khiến Thương quyết tâm đồng ý với Thẩm Hạo.

"Được!

Ta đầu hàng." Thương đưa ra lựa chọn theo con tim mách bảo.

Nghe thấy lựa chọn của Thương, Thẩm Hạo liền mỉm cười, Ô Thiền và mấy nàng cũng nở nụ cười rạng rỡ.

Không cần phải đại chiến một trận, đó là kết quả tốt nhất.

Binh pháp Tôn Tử có câu, thượng binh phạt mưu, không đánh mà khuất phục được quân địch.

Chiến đấu công phạt, đó là thủ đoạn cuối cùng.

Đối với cả hai bên, đó đều không phải là lựa chọn tốt nhất.

Tuy chỉ là lời hứa miệng, nhưng Thẩm Hạo không hề cảm thấy Thương đang nói dối hay giở trò âm mưu.

Hắn thân mang đại công đức, đại khí vận, sự dao động của khí vận mách bảo hắn rằng, đây là sự thật.

"Tốt, ngươi có thể đưa ra lựa chọn này, đó là chuyện tốt cho cả

hai chúng ta!" "Bản nguyên của ngươi vẫn còn rất tinh khiết, chưa hoàn toàn bị tà khí ô nhiễm." "Vậy tiếp theo, ngươi hãy cắt phần bị ô nhiễm ra, ta sẽ giúp ngươi tịnh hóa toàn bộ tà khí!" "Còn về phần tổn thất của ngươi, ta cũng sẽ cố gắng hết sức để bù đắp lại cho ngươi!" Lời nói của Thẩm Hạo, đối với Thương, mang lại một cảm giác tin tưởng khó tả, vừa nghe đã thấy đáng tin, không vì lý do gì cả, chỉ là cảm thấy đáng tin mà thôi.

Vì thế, nó liền làm theo ý của Thẩm Hạo.

Lòng nó nhẫn tâm, trực tiếp cắt lìa bản nguyên của chính mình.

Cảm giác đau đớn thấu tim ăn mòn linh hồn lan tỏa trong lòng Thương.

Khiến cho thân cây khổng lồ của nó bất giác run rẩy, gây ra một trận động đất nhỏ trên diện rộng.

Một tiếng hét thảm thiết khiến Thẩm Hạo và mấy người cảm động như chính mình đang trải qua vang lên từ thân cây khổng lồ của Thương, quả thật là người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Tiếng hét thảm đó, dù nghe thế nào, cũng có thể cảm nhận được một chữ, thảm!

Sau đó, khí tức của Thương trực tiếp sụt giảm một đoạn.

Đây là tổn thương bản nguyên.

Lúc này, Thương lại đẩy phần bản nguyên mà nó đã cắt ra đến trước mặt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp nhận lấy.

Sau đó, một con Ám Nhật Kim Ô màu vàng sẫm bay ra từ lòng bàn tay hắn, cái mỏ nhỏ há ra, trực tiếp nuốt chửng khối bản nguyên đó.

Một khối bản nguyên của một vị cổ thần, quả thật là một nguồn

sức mạnh cực kỳ khổng lồ.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo tạm thời không luyện hóa nó, vì điều đó cần một chút thời gian, mà hiện tại, còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Trên thân cây của Thương, vẫn còn một lượng lớn tà khí cần phải thanh lý, nếu không, những tà khí này sẽ tiếp tục ăn mòn bản nguyên của nó.

Thẩm Hạo khẽ đẩy lòng bàn tay.

Con Ám Nhật Kim Ô anh võ thần tuấn vỗ cánh bay cao, bay thẳng đến trước mặt Thương.

Thân hình nó cũng đồng thời phóng to.

Cuối cùng, khi đến trước thân cây của Thương, nó mổ một phát, trực tiếp mổ một lỗ trên một con mắt.

Tức thì, từ nhãn cầu bị tổn hại, một vũng nước đen tà khí chảy ra.

Ám Nhật Kim Ô không ngừng mổ vào thân cây của Thương, giống như một con chim gõ kiến, mổ không ngừng.

Vài phút sau, Ám Nhật Kim Ô đã mổ vỡ tất cả các con mắt của Thương, dòng nước đen âm tà đặc sệt không ngừng chảy ra.

Trước khi dòng nước đen này chảy xuống mặt đất, Thẩm Hạo đã phóng ra một ngọn Ám Nhật Chân Hỏa ở bên dưới.

Hắn luyện hóa hết những dòng nước đen này, và ngọn lửa từ gốc cây không ngừng lan lên trên.

Thiêu hủy từng con mắt một.

Ám Nhật Kim Ô cũng lao mạnh một cái, trực tiếp chui vào bên trong thân cây, từ trong ra ngoài, phóng ra Ám Nhật Chân Hỏa, thiêu đốt thân cây to lớn này.

Dưới sự công phá từ trong lẫn ngoài, ngọn lửa bùng lên không thể kiểm soát.

Trực tiếp bao bọc toàn bộ Thương vào trong đó.

Cảm giác kích thích mãnh liệt từ Ám Nhật Chân Hỏa khiến Thương không ngừng gào thét đau đớn.

Chương 506

Tuy nhiên, nó cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự khắc chế của ngọn lửa đen này đối với tà khí.

Thương hiện tại, có thể xem là đang cạo xương trị độc, bỏ chi giữ mạng.

Vứt bỏ toàn bộ thân cây bên ngoài này để thanh lọc bản nguyên của chính mình.

Cùng với sự thiêu đốt không ngừng của Ám Nhật Chân Hỏa.

Bản nguyên của Thương thu liễm những tinh hoa chưa bị ô nhiễm trong cơ thể lại với nhau, hình thành một hạt giống, ẩn giấu trong tâm cây.

Còn toàn bộ thân cây bên ngoài, nó đều đã từ bỏ.

Sự tổn thất này không thể nói là không lớn.

Nhưng nó cảm thấy tất cả đều xứng đáng.

Cảm giác thuần khiết không ô nhiễm sẽ tốt hơn.

Cuối cùng, bản thể của Thương biến thành một khúc dược liệu đỉnh cấp, than gỗ tà hỏa.

Thẩm Hạo với nguyên tắc không lãng phí đã thu lại khúc than gỗ lớn như vậy.

Ba nàng đứng bên cạnh nhìn cảnh này, ánh mắt đầy vẻ kỳ lạ.

“Hạo ca ca, không phải huynh đã lừa phỉnh, lừa Thương đến chết chứ?

Để nó không chút phản kháng mà bị huynh giết chết?” Tiểu Cửu chớp đôi mắt to quyến rũ xinh đẹp, hỏi Thẩm Hạo.

Trong mắt Ô Thiền và Đông Giai Ngọc cũng đầy vẻ nghi vấn.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Tiểu Cửu, phu quân của em là người như vậy sao?" "Còn Thiền Nhi, Tiểu Ngọc, ánh mắt của hai người là có ý gì?

Không tin à?" "Ta không hề lừa nó." "Mọi người xem!" Nói rồi, hạt giống hóa thành từ bản nguyên của Thương được Thẩm Hạo lấy ra riêng, tiếp tục trồng vào mảnh không gian nơi nó được sinh ra.

"Đây là hạt giống ngưng kết từ bản nguyên thuần khiết nhất mà nó giữ lại, ta bây giờ trồng lại nó!" Hạt giống rơi xuống đất bén rễ, nảy mầm trở lại.

Thẩm Hạo trực tiếp thúc đẩy Thế Giới Thụ, truyền cho nó một luồng hỗn độn nguyên khí do Thế Giới Thụ tinh luyện.

Tức thì, Thương giống như được tiêm thuốc kích thích, sinh trưởng cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, từ một hạt giống nảy mầm, nó đã lớn thành một cây đại thụ che trời không hề thua kém trạng thái trước đó.

Thương hiện tại chính là hình thái của một cây đại thụ.

Thân cây màu nâu xám, trên những cành cây trơ trụi không hề mọc ra lá.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại thúc đẩy Thế Giới Thụ của mình, sinh ra một hạt giống, ném cho Thương để nó luyện hóa.

Đừng nhìn Thương bây giờ trông có vẻ tầm thường, nhưng nó thực sự có tiềm năng phát triển thành Thế Giới Thụ, và hiện tại đang phát triển theo hướng đó.

Tốc độ sinh trưởng của Thương rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lớn đến kích thước ban đầu.

Mà hạt giống Thế Giới Thụ Thẩm Hạo ném cho nó, bên trong ẩn chứa một tia bản nguyên của Thế Giới Thụ, tuy không nhiều nhưng lại có lợi ích cực lớn đối với Thương.

Nó đã phá vỡ giới hạn sinh mệnh của chính mình, nhìn thấy được một tầng thứ cao hơn.

Bây giờ, xem như đã hoàn toàn mở ra con đường tiến đến tầng thứ cao hơn.

Thông qua một tia sức mạnh bản nguyên của Thế Giới Thụ này, nó có thể đột phá giới hạn căn cơ, tiến hóa thành Thế Giới Thụ.

Tuy nhiên, thời gian cần thiết chắc chắn sẽ không ngắn.

Thứ như Thế Giới Thụ, ngoài việc sinh ra từ tiên thiên đã là Thế Giới Thụ, cũng có thể do cây cối hậu thiên tiến hóa mà thành.

Giống như cá chép hóa rồng, đột phá tầng thứ sinh mệnh.

Hấp thụ sức mạnh bản nguyên của hạt giống Thế Giới Thụ, trên thân cây của Thương dần dần tỏa ra một màu xanh lục, từ trên xuống dưới, toát ra sức sống dồi dào.

Một luồng khí tức sinh cơ dày đặc, từ trên người Thương bùng phát ra.

Thương, sinh ra từ nơi sâu thẳm dưới lòng đất, hoàn toàn khác với những cây cối mọc trên mặt đất, chủng loại vô cùng đặc biệt.

Hiện tại, nó đã lột xác thành một chủng loại hoàn toàn mới, gọi là Đại Địa Mẫu Thụ.

Sinh ra từ đất mẹ và sinh cơ.

Thẩm Hạo và ba người tắm mình trong ánh sáng sinh cơ tỏa ra từ người Thương, có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh sinh cơ nồng đậm, chiếu rọi lên người.

Ấm áp mà dễ chịu.

Thân hình Thương vẫn không ngừng lớn lên.

Lúc này, Thẩm Hạo cảm nhận được một ý chí sâu thẳm, cao xa và vĩ đại, giáng lâm xuống không gian bí cảnh dưới lòng đất này.

Ô Thiền, Tiểu Cửu, và cả Đông Giai Ngọc đều vô cùng kinh ngạc.

Họ cũng cảm nhận được.

"Phu quân, đây là?" Ba người nhìn về phía Thẩm Hạo.

Đối mặt với ý chí lúc có lúc không này, họ chỉ có thể cảm nhận được một chút, không nhiều.

Nếu là người khác, thậm chí có thể không cảm nhận được.

Đối mặt với ý chí thần bí này, mấy người đều cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân.

Đây là sự chênh lệch về tầng thứ sinh mệnh.

Dù sao đây cũng là "Thiên Đạo", còn họ chỉ là tu sĩ dưới Thiên Đạo.

Dù có phi thăng thành tiên, cũng không thể so sánh với Thiên Đạo, không có tính so sánh.

Trừ khi thực lực mạnh đến mức có thể khai phá ra một thế giới như vậy, mới có thể so sánh được chăng.

Thẩm Hạo ngẩng đầu, nhìn vào nơi sâu thẳm trên bầu trời không gian bí cảnh.

Cảm nhận của hắn rõ ràng hơn Ô Thiền và ba nàng, hắn dường như có thể thấy được một ý chí vĩ đại đang ngự trị ở đó, quan sát sự biến đổi của sự việc trong không gian.

"Đó là ý chí thế giới, hay nói cách khác, là Thiên Đạo!" Thẩm Hạo

nghiêm nghị nói.

“Cái gì?

Thiên Đạo?” Ba người lại một lần nữa kinh ngạc.

Không ngờ rằng, Thiên Đạo hư vô mờ mịt, hôm nay họ lại được diện kiến.

Ngay sau đó, họ liền im lặng, trong lòng giữ sự kính sợ, lẳng lặng quan sát.

“Có lẽ, ý chí thế giới chính là thấy được Thương có tiềm năng tiến hóa thành Thế Giới Thụ, nên mới chiếu cố nó như vậy!” “Luôn bị giam cầm dưới lòng đất, không cho nó ra ngoài, từ đó bảo toàn được thực lực ở mức độ lớn!” “Sau đó, sự xuất hiện của ta, chính là cơ hội để nó lột xác!” Trong không gian nhỏ, Thương ngày càng lớn, sắp chạm đến đỉnh của không gian.

Lúc này, ý chí thế giới giáng xuống một luồng sức mạnh cường đại.

Trực tiếp tác động lên không gian bí cảnh này.

Toàn bộ bí cảnh đều không ngừng bay lên.

Thẩm Hạo và mấy người đều ở trong bí cảnh, không cảm nhận được sự thay đổi bên ngoài.

Toàn bộ bí cảnh này đang từ dưới tầng đất không ngừng nâng lên.

Rất nhanh, nó đã đến vị trí trung tâm của Âm Dục Hải, nơi sâu nhất trong khu rừng nguyên sinh Thần Nông Giá.

Không gian bí cảnh, tuy đã xuất hiện trên mặt đất, nhưng lại không phải ở không gian bề mặt.

Không gian thế giới có nhiều chiều không gian, không chỉ có một tầng mà chúng ta thấy bên ngoài.

Chương 507

Phía sau nó, còn có những chiều không gian sâu hơn, nhiều hoặc ít.

Và hiện tại, bí cảnh nơi Thương đang ở chính là nằm ở tầng không gian thứ hai.

Cùng với thân cây của Thương đột phá chiều cao của không gian bí cảnh, toàn bộ bí cảnh đã hòa nhập vào thế giới bên ngoài.

Thẩm Hạo và mấy người cũng từ dưới lòng đất lên mặt đất.

"Ủa?

Chuyện gì vậy?

Đây là đâu?" "Đúng vậy, sao chúng ta đột nhiên xuất hiện ở đây?" Ba nàng lập tức vây quanh Thẩm Hạo, cảnh giác nhìn xung quanh.

Thẩm Hạo thấy vậy, lập tức an ủi ba nàng.

"Đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu!" Nơi được ý chí thế giới bao bọc, liệu có thể để Thẩm Hạo, người mang đại công đức, đại khí vận, một người con của khí vận gặp chuyện được sao?

Đó không phải là chuyện đùa sao?

Thẩm Hạo hoàn toàn không lo lắng về điều này.

Sự thay đổi kết thúc rất nhanh.

Toàn bộ bí cảnh hoàn toàn hòa nhập vào thế giới mặt đất.

Giống như trên bề mặt thế giới, bị khoét vào một cái bong bóng.

Cây Thế Giới Thụ đang lột xác của Thương, mọc ở trong đó.

Hiện tại, cây Thế Giới Thụ của Thương đã mọc cực kỳ cao lớn, có thể sánh với cây cự mộc tháp lật trong cổ mộ Khuyển Nhung.

Còn Thương thì đã đi vào giấc ngủ sâu.

Cành của nó thậm chí đã xuyên thấu không gian, đi sâu vào các chiều không gian khác.

Rễ của nó, xuyên qua tầng đất dày, một số cũng xuyên qua không gian, cắm vào các chiều không gian khác.

Xem ra, cây Thế Giới Thụ này là ổn rồi.

Ý chí thế giới quả là có bản lĩnh!

Có ý chí thế giới trông nom, cây Thế Giới Thụ này chắc chắn có thể phát triển khỏe mạnh, tương lai, thậm chí có thể thúc đẩy toàn bộ thế giới thăng cấp lột xác.

Đến lúc đó, thế giới này sẽ còn tiến lên một tầm cao mới!

Tuy nhiên, khoảng thời gian đó sẽ rất dài.

Đơn vị tính bằng vạn năm, thời gian đối với thế giới là thứ rẻ mạt nhất.

Thời gian vốn sinh ra từ thế giới.

Lúc đó, Thẩm Hạo chắc chắn đã ở tiên giới.

Tuy nhiên, nếu thế giới này trong tương lai lột xác đủ mạnh, nói không chừng hắn còn có thể trở về quê nhà này xem một chút.

Bí cảnh này vẫn bảo vệ Thương, không để thế giới bên ngoài quấy rầy nó.

Hơn nữa, cây Thế Giới Thụ đang lột xác này đã bắt đầu bước đầu phản hồi lại thế giới.

Từng tia nguyên khí thoát ra, không ngừng tưới nhuần khu rừng nguyên sinh Thần Nông Giá này.

Tương lai còn sẽ lan tỏa ra toàn thế giới.

Đến đây, cũng đã gần xong, không còn chuyện gì của Thẩm Hạo và họ nữa.

Vì vậy, Thẩm Hạo dự định đưa mấy nàng rút lui.

Lúc này, ý chí thế giới bao trùm trên bầu trời thế giới, bắn ra một đạo thần quang vô hình, bay về phía Thẩm Hạo.

Đây là phần thưởng của ý thức thế giới dành cho Thẩm Hạo.

Một luồng hồng quang bảy màu rực rỡ tỏa ra khí tức sâu thẳm cao xa, trực tiếp rơi vào thức hải của Thẩm Hạo.

Đây lại là một luồng sức mạnh bản nguyên của thế giới!

Lần này Thẩm Hạo giúp đỡ thế giới quả thực là quá lớn!

Đây là việc lớn thúc đẩy thế giới tiến hóa lên tầng thứ cao hơn, ý chí thế giới Thiên Đạo cũng không hề keo kiệt, trực tiếp ban cho một luồng bản nguyên thế giới.

Lợi ích này quả là quá lớn.

Từ đạo hồng quang bảy màu này, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được sự phi thường của nó, có một sự khao khát mãnh liệt.

Thẩm Hạo trực tiếp dung nhập luồng bản nguyên thế giới này vào nguyên thần, từ từ luyện hóa.

Sau đó, Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn lên trời, cúi người bái một cái.

Ba nàng thấy vậy cũng làm theo.

Sau đó, Thẩm Hạo không ở lại lâu nữa, trực tiếp đưa ba người bay ra khỏi phạm vi bí cảnh.

Chuyến đi lần này, thật sự nằm ngoài dự đoán của Thẩm Hạo.

Vốn tưởng rằng sẽ có một trận đại chiến, kết quả lại đầu voi đuôi chuột, không hề có chiến đấu xảy ra.

Không chỉ từ ký ức của phân thân Thương trong ngôi mộ màu xanh, nhìn trộm được những bí mật lịch sử xa xưa, mà còn thúc đẩy sự lột xác của Thương, khiến nó lột xác thành Thế Giới Thụ.

Càng vì vậy mà nhận được một luồng bản nguyên thế giới do Thiên Đạo ban thưởng.

Thứ này, ngay cả những đại năng tiên giới cũng cực kỳ xem trọng.

Bay ra khỏi phạm vi bao trùm của bí cảnh, mọi người trực tiếp xuất hiện trong rừng rậm nguyên sinh của Âm Dục Hải.

Rừng biển bao phủ, cây cối rậm rạp.

Và ngay trong rừng biển này, ẩn giấu một bí cảnh quan trọng nhất của thế giới này, Thế Giới Thụ trong tương lai, sẽ mọc ở đây.

"Ủa?

Chúng ta lại trực tiếp trở về mặt đất?

Lợi hại quá!" Chỉ trong chốc lát, họ đã từ độ sâu mấy nghìn, thậm chí hàng vạn mét dưới lòng đất, trực tiếp trở về mặt đất, Tiểu Cửu vô cùng kinh ngạc.

"Đúng vậy, cứ lặng lẽ không một tiếng động như vậy mà chuyển cả bí cảnh lên mặt đất, thủ đoạn của Thiên Đạo quả nhiên lợi hại!" Đông Giai Ngọc từng là thiên thần, đối với điều này càng có cảm xúc sâu sắc.

Thủ đoạn này có thể gọi là thay trời đổi đất, dời non lấp biển.

Chỉ có những đại năng cực kỳ mạnh mẽ mới có thể làm được.

"Đúng vậy, quá mạnh, không biết khi nào, chúng ta mới có thể sở hữu sức mạnh mạnh mẽ như vậy?" Ô Thiền đối với sức mạnh mạnh mẽ như vậy cũng vô cùng khao khát, thừa hưởng sức mạnh của Xà Thần, tương lai của nàng vẫn rất tươi sáng.

Nhìn thấy dáng vẻ của mấy nàng, Thẩm Hạo ôm cả ba vào lòng.

“Không cần ngưỡng mộ, có ta ở đây, sau này chúng ta cũng sẽ có cơ hội nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ như vậy!” “Bây giờ khoảng cách đến thành tiên cũng không còn quá xa, tiên giới càng thêm rộng lớn bao la, tầng thứ sức mạnh càng cao, sẽ có cơ hội!” “Vâng.” Ba nàng lần lượt gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo đưa ba nàng bay ra khỏi rừng rậm nguyên sinh Thần Nông Giá, trở về huyện thành Phòng Huyền.

Họ ở trong thế giới dưới lòng đất, tổng cộng cũng chỉ nửa ngày là đã ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, lại xảy ra một sự kiện lớn ảnh hưởng đến xu thế của cả thế giới.

Lúc này, trời mới vừa về đêm.

Trong nhà khách của huyện thành, Hồ Bát Nhất và Tư Mã Khôi mấy người ăn xong bữa tối, đang ở trong phòng nói chuyện phiếm.

Chương 508

Bỗng nhiên, Hồ Bát Nhất và ba người nhận được truyền âm của Thẩm Hạo.

Ba người lần lượt đứng dậy.

“Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?” Tư Mã Khôi cũng đứng dậy hỏi.

“Đúng vậy, sao các người đều đứng dậy vậy?” La Đại Thiệt Đầu và Thắng Hương Linh cũng rất tò mò.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tư Mã Khôi mấy người nói: “Là Thẩm gia họ đã trở về!” “Đi, chúng ta mau ra ngoài nghênh đón.” Sau đó, mọi người lần lượt đi ra ngoài, đến trước cửa lớn nhà khách, chờ đợi.

Rất nhanh, Thẩm Hạo và mấy người đã xuất hiện trước mắt.

Họ từ góc phố đi ra, hướng về phía nhà khách.

“Thẩm gia, các ngài đã về.” Hồ Bát Nhất mấy người lập tức tiến lên đón.

Mọi người trở về nhà khách, làm thủ tục nhận phòng.

Sau đó, mọi người tụ tập lại với nhau.

Thắng Hương Linh không nhịn được tò mò, hỏi: “Thẩm tiên sinh, và mấy vị tỷ tỷ, sao mọi người lại trở về nhanh như vậy?” Thấy Thắng Hương Linh hỏi, Ô Thiền cười đáp: “Vốn tưởng sẽ mất một chút thời gian, nhưng lại xảy ra một số chuyện ngoài dự kiến, khiến chúng ta không hề giao chiến với cổ thần Thương.” “Cổ thần Thương trong quá khứ đã không còn tồn tại, sau này, sẽ là một sinh linh hoàn toàn mới!” “Tin rằng không lâu nữa, thế giới của chúng ta sẽ xảy ra

những thay đổi to lớn, các người nên chuẩn bị trước đi." "A?

Thay đổi to lớn?

Thay đổi gì vậy?" Thắng Hương Linh lại hỏi.

Ô Thiền nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nói: "Trời đất đại biến, thế giới sắp tiến hành nâng cấp, thiên địa linh khí sẽ càng thêm dồi dào!" "Sự mất cân bằng âm dương của trời đất sẽ được khôi phục lại cân bằng, tiến vào một thời đại hoàng kim của người tu hành." "Đến lúc đó, nói không chừng sẽ mở ra một làn sóng toàn dân tu hành!" "Về mặt phát triển khoa học kỹ thuật, Hạ quốc có thể hơi lạc hậu một chút, nhưng về mặt tu hành, nền tảng của Hạ quốc cực kỳ sâu dày, hẳn là sẽ dẫn đầu toàn cầu một cách áp đảo!" "Đến lúc đó, e rằng sẽ mở ra một trật tự hoàn toàn mới, có lẽ sẽ trải qua một khoảng thời gian hỗn loạn!" "Các người cũng phải chuẩn bị sẵn sàng!" Nói rồi, Thẩm Hạo quay đầu nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu có thể xem xét truyền thụ cho họ một số thứ, để họ chuẩn bị trước, sau này cũng dễ dàng đứng vững!" Đây là một sự chiếu cố đặc biệt của Thẩm Hạo đối với người của mình.

Đợi khi trở về, còn có Bạch Thắng Lỵ, Tác Ni, ở Cương Cương Doanh Tử còn có Anh Tử.

Đây đều là bạn bè của mình, đương nhiên phải chiếu cố trước một phen.

Hồ Bát Nhất thấy Thẩm Hạo nói vậy, lập tức gật đầu.

"Được rồi, Thẩm gia, vậy tôi thay mặt sư huynh cảm ơn ngài." Tư Mã Khôi cũng phản ứng lại, vội vàng cảm ơn Thẩm Hạo: "Thật cảm ơn ngài, Thẩm tiên sinh, không ngờ tôi Tư Mã Khôi cũng có cơ duyên lớn như vậy!" Tư Mã Khôi mặt đầy nụ cười phấn khích.

"Sau này nếu ngài có cần tôi làm gì, ngài cứ việc mở lời, chúng tôi

nhất định sẽ hoàn thành hết sức mình!" Tiếp đó, anh ta lại kéo La Đại Thiệt Đầu và Thắng Hương Linh.

Hai người cũng lập tức đứng dậy cúi đầu cảm ơn Thẩm Hạo.

La Đại Thiệt Đầu vô cùng kích động: "He he, Thẩm gia, sau này ngài có việc gì, cứ phân phó anh em chúng tôi!" "Ha ha, đây thật sự là chồn hoang cõng ong, một bước lên trời a, ha ha." Thắng Hương Linh đợi La Đại Thiệt Đầu nói xong, cũng nói: "Hương Linh cũng ở đây cảm ơn Thẩm tiên sinh, sau này Thẩm tiên sinh có bất kỳ yêu cầu gì, tôi bảo đảm để hai người họ hoàn thành nhiệm vụ, ngài bảo họ đi đông, tôi tuyệt đối không để họ đi tây!" Mọi người trong phòng nghe lời của Thắng Hương Linh, đều bật cười.

La Đại Thiệt Đầu còn nhướng mày, nhìn về phía Tư Mã Khôi: "Tư Mã Khôi, sau này cậu phải ngoan ngoãn chấp nhận sự giám sát của em gái Hương Linh đấy, nếu dám lười biếng, tôi sẽ cùng em gái Hương Linh đánh cậu." Tư Mã Khôi hiếm khi có chút ngượng ngùng.

"Ha ha, em gái Hương Linh, em yên tâm, anh chấp nhận sự giám sát của em, tuyệt đối không lười biếng, he he." Thẩm Hạo cũng cười nói: "Ha ha, tốt, Hương Linh cô nương là một cô nương tốt, Tư Mã Khôi cậu phải trân trọng đấy." "Các người cũng không cần vội trở về, cứ ở lại đây, nhân khoảng thời gian này, Lão Hồ các cậu hãy dạy dỗ họ thật tốt, đặt nền móng cho vững chắc." "Sau đó, tu hành ở đây một thời gian!" "Nơi này, sau này sẽ là trung tâm của thế giới!" "Các người có thể tìm một ngọn núi hẻo lánh gần đây, chiếm trước, sau này ta sẽ để quan phương đến đây quản lý chuyên môn!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Được rồi, Thẩm gia, chúng tôi biết rồi!" Thẩm Hạo khẽ gật đầu: "Tốt, vậy chúng ta đi trước, các người ở đây tu hành cho tốt, bản thân các người tu hành cũng không được lười biếng!" "Có cần gì, cứ liên lạc với ta." Thần Nông Giá ở phía tây Hồ Bắc, nói ra, vị trí của nó vừa hay nằm ở trung tâm nội địa của bản đồ Hạ quốc.

Và trùng hợp là, nó vừa hay nằm ở vị trí giữa Kinh Thành và Trùng Cốc, khoảng cách đến hai bên đều gần như nhau.

Vị trí này, có thể nói là vị trí trung tâm của đồng bằng và đồi núi phía đông Hạ quốc.

Thế Giới Thụ mọc ở vị trí này, có thể nói là vô cùng thích hợp.

Đợi nó lớn lên, có thể dễ dàng bao phủ toàn bộ lãnh thổ quốc gia.

Đứng trên Mặc Vân Chu, Thẩm Hạo từ trên cao nhìn xuống toàn bộ khu rừng Thần Nông Giá.

Sau khi rời khỏi bí cảnh Thế Giới Thụ đó, từ bên ngoài, mấy người họ dù thế nào cũng không thể nhìn xuyên qua không gian, không thể nhìn thấy cây Thế Giới Thụ khổng lồ của Thương nữa!

Đây là đã được ý chí thế giới bảo vệ.

Người bình thường căn bản không thể vào được.

Trừ khi là người được ý chí thế giới công nhận, giống như Thẩm Hạo và họ.

Cùng với sự xuất hiện của Thế Giới Thụ, cục diện của cả thế giới sẽ có những thay đổi lớn.

Trước hết là nồng độ linh khí, là nơi tồn tại của thế giới, linh khí của Hạ quốc sẽ là nơi đầu tiên tăng trưởng.

Nơi được hưởng lợi đầu tiên cũng sẽ là khu vực gần khu rừng Thần Nông Giá này, từ từ lan tỏa ra bên ngoài.

Xung quanh Thế Giới Thụ còn có rất nhiều lợi ích ẩn, động vật ở đây có thể sẽ sinh ra linh trí mạnh mẽ, như vậy yêu tộc cũng sẽ thuận thế xuất hiện.

Đến lúc đó, xung đột là không thể tránh khỏi.

Tốt nhất vẫn là nên bố trí kiểm soát trước.

Thế giới này cuối cùng vẫn do nhân tộc chủ đạo, mọi thứ đều là để phục vụ cho nhân tộc.

Những yêu tộc này, có thể thu phục lợi dụng là tốt nhất, nếu không được, vậy cũng chỉ có thể cống hiến một chút dược liệu.

"Chúng ta đi thôi." Thẩm Hạo nói với mấy nàng bên cạnh một tiếng, sau đó liền trực tiếp thúc đẩy Mặc Vân Chu, lao nhanh về phía Kinh Thành.

Rất nhanh, đã trở về Kinh Thành.

Đưa mấy nàng về nhà xong.

Thẩm Hạo hiếm khi lại đến tổng bộ Dân Điều Cục.

Mà bên trong Dân Điều Cục, đã sớm liệt Thẩm Hạo vào danh sách nhân viên trọng điểm.

Hắn vừa đến, đã có người đi thông báo cho cục trưởng và một đám trưởng lão đang ở trong cục.

Trong văn phòng cục trưởng, Nam Cung Nhận đang xử lý công vụ, lúc này, cửa lớn bị gõ.

"Vào đi." Nam Cung Nhận gọi ra ngoài cửa.

Người gõ cửa là thư ký của ông, cũng là cánh tay phải đắc lực của Nam Cung Nhận.

"Tiểu Lý à, có chuyện gì vậy?

Hôm nay sao lại vội vàng thế?" Nam Cung Nhận nhìn thư ký Lý Chính Kỳ của mình nói.

Thư ký Lý mở cửa ra, bước nhanh đến trước bàn làm việc của Nam Cung Nhận, vừa đi vừa nói: "Cục trưởng, Thẩm Hạo đến rồi!"

“Ồ?

Cậu ta đến thì đến, sao vậy?” Nam Cung Nhận đầu cũng không ngẩng lên, Thẩm Hạo xem như thường xuyên đến cục, mỗi tháng đều đến mấy lần mà.

Không phải đều là phân thân của cậu ta sao, Nam Cung Nhận đã quen rồi.

Phân thân đến có gì đáng kinh ngạc đâu?

Lúc này ông mới phản ứng lại, chẳng lẽ không phải phân thân?

“Tiểu Lý, ý cậu là, bản thể của Thẩm Hạo đến?” Thư ký Lý vội vàng gật đầu: “Không sai, cục trưởng, là bản thể!” “Tốt!

Đi đi đi, mau phái người đi thông báo cho các vị trưởng lão.” “Đúng rồi, mời Thẩm Hạo đến phòng họp lớn!” “Lát nữa người muốn tìm cậu ta, chắc chắn sẽ rất nhiều!” “Đi đi đi, chúng ta qua đó trước, đến trước được trước!” Người đàn ông lập tức ném cây bút trong tay xuống, gấp tài liệu lại, lập tức đứng dậy, kéo thư ký Lý cùng đi ra khỏi văn phòng.

Sau đó, hai người rất nhanh đã tìm thấy Thẩm Hạo.

Mà Thẩm Hạo, cũng đang đi về phía văn phòng của cục trưởng Nam Cung Nhận, ba người gặp nhau ở hành lang.

“Ha ha ha, Thẩm Hạo à, cậu đến rồi.” “Đi đi đi, đi theo chúng tôi.” Thẩm Hạo cứ như vậy bị Nam Cung Nhận kéo đi về phía phòng họp lớn.

“Ách, cục trưởng, ông đang làm gì vậy?” “Khụ khụ, đừng vội, cậu không biết cậu bây giờ đại diện cho cái gì sao?

Cậu chính là một kho báu di động đó!” “Lát nữa rất nhiều trưởng lão và đội trưởng trong cục, chắc chắn đều sẽ đến tìm cậu.” “Lão phu

hôm nay, cũng xem như lợi dụng chức vụ một lần, chiếm tiên cơ!" Ba người rất nhanh đã vào phòng họp lớn.

Nam Cung Nhận không thể chờ đợi được nữa hỏi Thẩm Hạo: "Tiểu Thẩm à, trong tay cậu còn bao nhiêu đồ tốt?

Lão phu ta mua giá cao!" "Thiên Lộ trong tay cậu, còn có lần trước tiền bối phi thăng, chắc cậu cũng được không ít lợi ích, có dư không, lão phu ta muốn!" Thẩm Hạo thấy vậy nói: "Thiên Lộ quả thực vẫn còn một ít." "Lý Ẩn tiền bối phi thăng, lợi ích lớn nhất chính là quan sát pháp tắc tiên giới ở cự ly gần và hấp thụ tiên giới nguyên khí." "Thứ như pháp tắc không phải là vật thật, tuy nhiên, tiên giới nguyên khí, ta lại lưu trữ không ít, cục trưởng nếu ông cần, ta sẽ bán cho ông!" "Tốt, tiên giới nguyên khí cũng rất tốt, Thiên Lộ ta cũng muốn một ít." Tài sản tích lũy nhiều năm của Nam Cung Nhận bị moi ra không ít, từ tay Thẩm Hạo đổi được mấy lít Thiên Lộ còn có hai bình linh dịch ngưng tụ từ tiên giới nguyên khí.

Giao dịch được những thứ này, tâm trạng Nam Cung Nhận rất tốt, rất muốn cười to một trận.

Chương 509

Chỉ là, ông còn chưa kịp vui mừng, cửa phòng họp lớn lại bị đẩy ra.

Một đám người từ bên ngoài ùa vào.

Chẳng mấy chốc, đã có mấy chục người vào.

Thẩm Hạo nhìn những người đến, có chút bất ngờ, sao tự nhiên lại có nhiều người chạy đến như vậy.

"Ha ha ha ha, Thẩm tiểu hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Đúng vậy đúng vậy, một thời gian không gặp, khí tức của Thẩm tiểu hữu càng thêm sâu lắng, xem ra, so với đám lão già chúng ta, cũng không hề thua kém a!" "Đúng vậy đúng vậy." Thẩm Hạo đã nhận ra, đây đều là những trưởng lão xa xưa của Dân Điều Cục, lần trước ở Môn Lĩnh, hắn đã gặp mặt họ.

Lúc đó, trưởng lão Dân Điều Cục cơ bản đều tụ tập đông đủ.

Ở đây bây giờ, chỉ có số ít người Thẩm Hạo chưa từng gặp.

Trong đó có phó cục trưởng Dân Điều Cục Thẩm Thiên Lỗi, trưởng phòng tình báo Cát Đồng và những người khác.

Nam Cung Nhận nhiệt tình giới thiệu cho Thẩm Hạo một lượt, Thẩm Hạo lần lượt chào hỏi.

Sau khi khách sáo đơn giản một phen, mọi người đi thẳng vào chủ đề.

"Thẩm tiểu hữu, lần trước ở Môn Lĩnh, nơi Lục tiên phi thăng từ biệt, nay phong thái vẫn như xưa, càng hơn trước a." "Lúc đó Thẩm tiểu hữu quan sát tiền bối phi thăng ở cự ly gần, chắc hẳn thu hoạch rất lớn, chúng ta đều là vì tiên giới nguyên khí trong tay tiểu hữu mà

đến!" "Không biết trong tay tiểu hữu còn bao nhiêu, chúng ta mua giá cao!" một trưởng lão tóc râu bạc trắng lên tiếng trước.

Mọi người cũng đều dùng ánh mắt nhiệt liệt nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lập tức hiểu ra, những người này hóa ra là vì tiên giới nguyên khí mà đến, mục đích giống như cục trưởng.

Thẩm Hạo nhìn một lượt, lần này đến có hơn ba mươi người.

Vì Thẩm Hạo đến đột ngột, người còn ở trong cục chưa đi ra ngoài không nhiều, chỉ có bấy nhiêu thôi, họ đã rất may mắn khi gặp được Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lấy ra hơn ba mươi cái bình ngọc, đem tiên giới nguyên khí mà mình thu được, mỗi người một bình.

Những tiên giới nguyên khí này, đối với Thẩm Hạo mà nói, tác dụng không lớn, Thẩm Hạo giao dịch cho họ, cũng xem như là đóng góp một chút cho sự phát triển của quốc gia.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy bình ngọc ra.

Thẩm Hạo vừa lấy những bình ngọc này ra, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lại, rực lửa.

"Thẩm tiểu hữu, đây chính là Tiên giới nguyên khí sao?

Không biết một bình này có bao nhiêu?" Thẩm Hạo gật đầu, thấy vậy liền khẽ mở nút một bình ngọc ra một chút, một luồng khí tức Tiên giới nguyên khí rò rỉ ra ngoài.

Mọi người đều là cao thủ, lập tức cảm nhận được khí tức tiên giới này.

Xác nhận không sai.

Thẩm Hạo lại lập tức đậy nút lại.

“Hôm nay mọi người đến đây đông đủ, tôi tự nhiên cũng không thể để mọi người thất vọng, số Tiên giới nguyên khí này, mỗi người một bình nhé!” Về phần giá cả, Thẩm Hạo định giá không đắt, các vị trưởng lão này đều có thể trả được.

Quy đổi thành điểm cống hiến của Dân Điều Cục thì vào khoảng năm mươi vạn điểm, không hề đắt.

Dù sao đây cũng là vật tư cao cấp, hơn nữa còn là hàng hiếm.

Thẩm Hạo xem như nửa bán nửa tặng.

“Tốt, Thẩm tiểu hữu hào sảng, chúng tôi đều nhận tấm lòng của tiểu hữu!” “Sau này tiểu hữu nếu có chuyện gì, cứ việc mở lời, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, chúng tôi đều nghĩa bất dung từ!” Xử trưởng tình báo Cát Đồng trịnh trọng nói với Thẩm Hạo.

Những người còn lại cũng lần lượt tán đồng gật đầu, phụ họa.

“Ha ha, không tệ, Lão Cát nói không sai, tôi cũng có ý này!” “Đúng đúng, Cát xử trưởng nói không sai!” Một đám người đều lên tiếng phụ họa lời của Cát Đồng, bày tỏ sự cảm tạ với Thẩm Hạo.

Sau đó, họ lần lượt lấy ra các loại tài nguyên cao cấp trên người, quy đổi thành điểm cống hiến, để giao dịch Tiên giới nguyên khí với Thẩm Hạo.

Có trưởng lão bộ Đan, lấy ra mấy bình đan dược cao cấp chuyên dụng cho tu sĩ cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, loại đan dược này trong cả Dân Điều Cục số lượng cũng không nhiều.

Lại có trưởng lão bộ Khí, dùng ba món thượng phẩm linh khí và mấy loại dược liệu quý hiếm để đổi lấy một bình Tiên giới nguyên khí này. … Mọi người lần lượt thu một phần Tiên giới nguyên khí này vào túi.

Sau đó, hài lòng rời đi.

Cuối cùng, trong phòng họp lớn, chỉ còn lại Thẩm Hạo, Cục trưởng Nam Cung Nhận và bí thư của ông là Lý Chính Kỳ.

Nam Cung Nhận nhìn về phía bí thư Lý: "Tiểu Lý, mau pha cho Tiểu Thẩm một tách trà." "Vâng!" Lý Chính Kỳ lập tức gật đầu, đi sang một bên chuẩn bị trà nước.

"Tiểu Thẩm à, lần này đến cục, có phải có chuyện gì không?" "Bình thường không phải phân thân của cậu đến sao?

Sao hôm nay lại đích thân đến vậy?" Nam Cung Nhận nhìn Thẩm Hạo hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, quả thực có một chuyện lớn cần đến báo cáo, tôi vừa mới chuẩn bị đến văn phòng tìm ngài đây." "Ồ?

Chuyện lớn?

Chuyện gì vậy?" Nam Cung Nhận nhíu mày.

Thẩm Hạo đã nói là chuyện lớn, vậy thì chuyện này nhất định không đơn giản, e rằng ảnh hưởng sẽ vô cùng lớn, phải hết sức thận trọng mới được.

Chỉ nghe Thẩm Hạo nói: "Cục trưởng, ở khu vực Thần Nông Giá phía tây Hồ Bắc, một cây Thế Giới Thụ đang trong quá trình lột xác." "Tin rằng rất nhanh thôi, sẽ gây ra ảnh hưởng trên phạm vi lớn cho toàn bộ Hạ Quốc." "Đến lúc đó, nồng độ linh khí của Hạ Quốc sẽ còn tăng lên một bước nữa!" Nghe tin tức từ Thẩm Hạo, Nam Cung Nhận suýt nữa kinh ngạc đến rớt cằm!

"Cái gì?

Thế Giới Thụ?" "Đây, đây không phải là thứ trong truyền thuyết sao?

Lại có thật sự tồn tại?" Thẩm Hạo thấy phản ứng của Nam Cung

Nhận, cười nói: "Cục trưởng, những truyền thuyết này, cũng đều là do các sự kiện có thật từ thời viễn cổ diễn biến mà thành." "Chỉ là thời gian trôi qua đã lâu, bị sai lệch, nhưng, nó lại thực sự tồn tại." Nam Cung Nhận trong mắt lóe lên một tia sáng: "Tốt, tốt quá!" "Nếu thật sự có Thế Giới Thụ, vậy thì Hạ Quốc của chúng ta sẽ là bên hưởng lợi nhiều nhất!" "Thật khó mà tưởng tượng!" "Đến lúc đó, Hạ Quốc của chúng ta chính là đệ nhất thế giới không thể tranh cãi!" "Xem bọn chúng còn dám kiêu ngạo không?" Nam Cung Nhận giọng điệu phấn khích, tuy nhiên, ông vẫn giữ được sự tỉnh táo, dù sao vẫn chưa tự mình xác nhận tin tức này.

"Tiểu Thẩm à, chuyện này, tôi sẽ đích thân dẫn người đi xác nhận, nếu là thật, sẽ được liệt vào hàng tối mật!" "Đồng thời, tôi cũng sẽ phái người đóng quân ở đó!" "Nơi đó sẽ là khu vực bảo mật cấp cao nhất." "Nhất định phải bảo vệ tốt Thế Giới Thụ!" Thẩm Hạo gật đầu, rồi lại hỏi Nam Cung Nhận: "Cục trưởng, không biết ngài hiểu biết bao nhiêu về Cổ Thần?" "Cổ Thần?" Nam Cung Nhận nhíu mày, đây là một từ cấm kỵ có mức độ bảo mật rất cao.

Họ là một nhóm sinh mệnh cổ xưa bí ẩn nhất trong thế giới này, sức mạnh cường đại, vị thế cực cao, có liên quan sâu sắc đến thế giới.

Tuy nhiên những Cổ Thần này, đa số đều đã xảy ra vấn đề, hoặc là đã chết, hoặc là trạng thái bất thường.

Dân Điều Cục cũng chỉ biết một vài thông tin về Cổ Thần, nhưng cụ thể thì không có.

Bởi vì Cổ Thần quá nguy hiểm, ngay cả việc tiếp cận cũng rất khó.

Giống như Cổ Thần Môn Trùng ở Môn Lĩnh vậy!

Bao nhiêu năm qua, không biết bao nhiêu đội viên Dân Điều Cục

đã mắc kẹt trong đó.

"Sao cậu đột nhiên lại hỏi về Cổ Thần?" "Nói ra thì, Tiểu Thẩm cậu hình như có liên quan đến không ít Cổ Thần nhỉ?" Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, theo tôi được biết, thế giới này có tổng cộng tám vị Cổ Thần!" "Tám vị Cổ Thần này, tôi đã tiếp xúc qua tất cả!" Nam Cung Nhận đồng tử co rụt lại, ánh mắt ngưng tụ: "Cậu nói gì?

Tám vị Cổ Thần, nhiều như vậy sao?

Cậu đều đã tiếp xúc qua?" "Điều, điều này sao có thể?" Thẩm Hạo khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Cục trưởng, tin rằng Dân Điều Cục đối với những Cổ Thần này hẳn đều có hiểu biết, ít nhiều mà thôi!" "Mà tôi muốn nói cây Thế Giới Thụ này, chính là do một trong số đó lột xác mà thành!" "Nó là một loại sinh mệnh thực vật nguyên thủy kỳ đặc được sinh ra từ thời viễn cổ, vẫn luôn tồn tại trong thế giới dưới lòng đất sâu thẳm!

Gần đây cũng đã được một số nhà khoa học phát hiện, tên của nó là Thương!" "Nó được người Bái Xà cổ xưa thờ phụng như thần, nó từng có phân thân con rối đi lại trên thế gian, đã mấy ngàn năm!" "Hiện tại đã bị tôi tiêu diệt rồi!" "Tuy nhiên nó bị tà khí xâm thực, xảy ra chút vấn đề, một thời gian trước, vừa hay tôi đến thế giới dưới lòng đất một chuyến, giúp nó giải quyết vấn đề." "Mà dưới cơ duyên xảo hợp, nó cũng nhờ đó thoát kiếp, thành công lột xác theo hướng Thế Giới Thụ!" "Đã được ý chí thế giới từ thế giới dưới lòng đất chuyển dời lên mặt đất, ngay tại khu rừng Thần Nông Giá." "Tuy nhiên, đã bị ý chí thế giới ẩn giấu đi, tu sĩ bình thường khó mà phát hiện!" Nam Cung Nhận nghe xong, cả người có chút ngây ra.

Thì ra cây Thế Giới Thụ này, lại là do Cổ Thần lột xác mà thành, vậy nó chẳng phải là có ý chí của riêng mình, có yêu ghét, nếu không xử lý tốt mối quan hệ, chẳng phải sẽ gay go sao!

Nam Cung Nhận đem nỗi lo của mình nói ra.

Thẩm Hạo lại an ủi: "Cục trưởng yên tâm, cấp độ sinh mệnh của nó đã không giống chúng ta rồi, nó sẽ không để ý đến những thứ này đâu, thậm chí còn không để ý đến chúng ta." "Chỉ cần cẩn thận một chút, chú ý một chút, sẽ không có vấn đề gì!" Nam Cung Nhận gật đầu: "Được, tôi sẽ sắp xếp nhân lực ngay, chuyện lớn như vậy, tôi phải đích thân đi một chuyến mới được!" Phía tây Hồ Bắc, khu vực Thần Nông Giá, Nam Cung Nhận đích thân dẫn đội, còn mang theo mấy vị trưởng lão cảnh giới Luyện Hư, cùng nhau đến đây.

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, một nhóm người, thâm nhập vào khu rừng Thần Nông Giá, đến bên cạnh bí cảnh Thế Giới Thụ trong sâu thẳm Âm Dục Hải.

Lúc này, bí cảnh này đã bị ý chí thế giới phong bế, ngay cả Thẩm Hạo cũng rất khó đi vào.

Thế là Thẩm Hạo liền dẫn họ đến khu vực ngoại vi.

Tuy nhiên, vị trí của bí cảnh so với thế giới bên ngoài là cố định.

Thẩm Hạo và mọi người bay trên không, tay anh chỉ về một sườn đồi thấp: "Chính là ở đây!" "Bí cảnh nơi có Thế Giới Thụ, nằm trong không gian sâu thẳm, đã bị ý chí thế giới phong bế, không vào được!" "Tuy nhiên, chúng ta cũng không cần vào trong, canh giữ ở ngoại vi là được rồi!" Nam Cung Nhận gật đầu, nhìn khu rừng nguyên sinh Âm Dục Hải bên dưới nói: "Chính là ở đây sao?" "Không sai, tôi quả thực cảm nhận được một cảm giác không tầm thường!" "Dường như ở đây không chỉ nồng độ linh khí cao hơn bên ngoài, mà linh khí còn hoạt bát hơn!" "Hình như chất lượng còn tốt hơn nhiều so với linh khí ở những nơi khác!" "Không sai, tôi cũng cảm nhận được, hơn nữa, dường như còn có một ý chí vĩ đại cao xa bao trùm nơi này, lúc có lúc không, nếu không phải khả năng cảm tri của tôi mạnh, thật sự không

nhận ra!" Một vị trưởng lão đi cùng đội ngẩng đầu nhìn trời nói.

"Cái gì?" Nam Cung Nhận và những người khác, lần lượt ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 510

Bầu trời một màu xanh biếc, trôi nổi mấy đám mây trắng, mọi thứ dường như không có gì bất thường.

Nhưng cẩn thận cảm nhận, hình như có chút khác biệt, nhưng lại không phân biệt được là thứ gì.

Nhìn một lúc sau, Nam Cung Nhận liền thu hồi ánh mắt.

"Mấy vị trưởng lão, sau này xin phiền mấy vị đóng quân ở đây, một khi có tình huống gì, liền truyền tin cho tôi!" "Vâng, Cục trưởng, cứ giao cho chúng tôi, ngài yên tâm!" Vị trưởng lão dẫn đầu nghiêm nghị nói.

Sau đó, ông liền dẫn một đám trưởng lão và đội viên, bay xuống, trên một đỉnh đồi nhỏ, xây dựng một trạm điểm tạm thời, đợi sau này mở rộng tu sửa lại, là có thể dùng làm một cứ điểm.

Đặc biệt là nơi này ngay cạnh Thế Giới Thụ, tương lai tất sẽ phát triển thành một phân bộ không thua kém tổng bộ.

Lúc này, bên dưới truyền đến tin tức, nói là phát hiện tung tích của người khác ở gần đây.

"Hửm?

Ở đây lại còn có người khác?" Nam Cung Nhận ánh mắt híp lại.

Thẩm Hạo nghe vậy, nhíu mày, lập tức mở rộng cảm tri, thần thức quét qua xem xét, thì ra là năm người Hồ Bát Nhất.

Họ được Thẩm Hạo sắp xếp tu luyện ở đây, vừa rồi đã bị người của Dân Điều Cục phát hiện.

Thế là Thẩm Hạo mở miệng nói: "Không sao, mấy người đó là đội

viên do tôi chiêu mộ!" "Trước kia là theo tôi, không phải nơi này gần Thế Giới Thụ sao, số lượng và chất lượng linh khí đều cao hơn một bậc, nên tôi sắp xếp họ tu luyện ở gần đây." "Vậy sao?" Nam Cung Nhận nghe lời Thẩm Hạo, liền gật đầu.

"Không phải người ngoài là được rồi.

Nếu bí mật ở đây bị tiết lộ ra ngoài thì không hay!" "Hiện tại tình hình đất nước chúng ta nghiêm trọng, trước khi phát triển đến một mức độ nhất định, đều phải giữ kín đáo!" "Tin tức về chí bảo như Thế Giới Thụ nếu bị tiết lộ ra ngoài, tất sẽ gây ra lòng tham của các nước trên thế giới, đến lúc đó, e rằng một trận đại chiến tu sĩ lan rộng toàn thế giới là không thể tránh khỏi!" Thẩm Hạo gật đầu: "Tôi hiểu!" Chuyện này, ảnh hưởng vẫn là quá lớn, vẫn nên kín đáo thì tốt hơn.

Tuy Hạ Quốc có không ít tu sĩ cường đại, nhưng đối mặt với sự liên hợp của các quốc gia trên toàn cầu, cũng là lực bất tòng tâm!

Đánh đến cuối cùng, kết quả tốt nhất cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, đây không phải là điều Thẩm Hạo muốn thấy.

Hơn nữa, tu sĩ cường đại đánh nhau, động một chút là hủy thiên diệt địa, dù có kiềm chế thế nào, cũng không thể không gây ảnh hưởng đến người dân bình thường!

Ngoại vi Âm Dục Hải ở Thần Nông Giá, mấy người Hồ Bát Nhất còn không biết Dân Điều Cục đã đến một đám nhân vật lớn, mấy người họ đã bị bại lộ dưới mí mắt của đối phương.

Tuy nhiên, họ vốn dĩ không ở gần bí cảnh, vẫn còn một khoảng cách, mấy vị trưởng lão Dân Điều Cục, đối với việc này không để ý, sẽ không ảnh hưởng đến họ.

Sau đó, Thẩm Hạo cùng Nam Cung Nhận đi tuần tra một vòng.

"Hửm?" Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên cảm nhận được một cảm

giác triệu hoán từ trong không gian sâu thẳm truyền đến, anh lập tức dừng bước, cẩn thận cảm nhận.

Nam Cung Nhận thấy vậy, cũng dừng bước: "Sao vậy?" "Tôi cảm nhận được một luồng triệu hoán." Thẩm Hạo vẻ mặt vui mừng: "Đi, tôi có thể dẫn các vị vào trong tận mắt xem Thế Giới Thụ rồi!" Thẩm Hạo trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, không tận mắt nhìn thấy Thế Giới Thụ, chỉ dựa vào một mình anh nói, e rằng rất khó khiến người ta tin phục!

Chuyện không có chứng cứ, luôn có người không tin!

"Cái gì?

Thật sao?" Nam Cung Nhận cũng vui mừng khôn xiết, "Tốt tốt tốt, tôi gọi họ qua đây tập hợp ngay!" Nam Cung Nhận lập tức phát tin cho vị trưởng lão dẫn đội!

Vị trưởng lão này nhận được tin, sắc mặt đại biến.

"Mau!

Tất cả mọi người tập hợp!" Ông lập tức phát lệnh.

Đông đảo đội viên rất nhanh đã tập trung lại, sau đó, bay về phía Nam Cung Nhận và Thẩm Hạo.

"Cục trưởng, chúng tôi đến rồi!" Nam Cung Nhận thấy tất cả mọi người đã đến đủ, liền nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu, lập tức, thả ra khí tức của mình, tương ứng với bí cảnh, tức thì, một cánh cửa vô hình mở ra.

Nguyên khí nồng đậm từ bên trong tràn ra.

"Đi theo tôi!" Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người, rồi đi về phía trước.

Bước ra mấy bước, người liền mất tung ảnh, biến mất không

thấy.

Nam Cung Nhận biết, đây là đã vào trong bí cảnh.

"Đi, chúng ta cũng vào trong!" Sau đó, Nam Cung Nhận đi đầu theo sau Thẩm Hạo, xuyên qua một cánh cửa vô hình, tiến vào bên trong bí cảnh!

Tiếp theo, mấy vị trưởng lão, cùng với các đội viên, cũng lần lượt tiến vào bí cảnh.

Sau đó, họ liền bị cảnh tượng trước mắt chấn động!

Chỉ thấy một cây cổ thụ khổng lồ cao chọc trời, sừng sững trước mắt, một cái nhìn không thấy đỉnh.

Mà cành của cây cổ thụ khổng lồ này, trực tiếp xuyên thấu vào không gian, vươn đến nơi không biết.

Cây cổ thụ xanh um tươi tốt, cành nhánh gân guốc, khí tức hồn hậu sâu thẳm mà cao xa!

"Đây, đây chính là Thế Giới Thụ?

Quả nhiên là nó!

Quá lớn!

Kiến Mộc thông thiên a!" Nam Cung Nhận phát ra lời cảm thán!

Một đám trưởng lão và đội viên còn lại, tận mắt nhìn thấy Thế Giới Thụ này, tất cả đều chấn động không thôi, hai mắt trợn tròn, miệng hơi há, không nói nên lời.

"Thật sự là Thế Giới Thụ!

Tốt quá rồi!" Sau khi hoàn hồn từ sự chấn động do Thế Giới Thụ mang lại, mọi người lại nhìn ra xung quanh, phát hiện, từ trong bí cảnh có thể trực tiếp nhìn thấy khu rừng Thần Nông Giá bên ngoài.

Giống như đang nhìn ra ngoài từ một căn phòng lắp kính một chiều!

Mà ở trên cao trong bầu trời bí cảnh, luồng ý chí vĩ đại uy nghiêm kia, càng thêm sâu thẳm, tất cả mọi người đều cảm nhận được.

Tức thì trong lòng họ đồng thời nảy sinh một ý niệm: Nên rời đi!

Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó, Cục trưởng Nam Cung Nhận mở miệng nói: "Các vị cũng cảm nhận được rồi phải không!" "Được, nếu đã tận mắt nhìn thấy Thế Giới Thụ, chúng ta cũng nên đi rồi, không thể ở lâu!" Mọi người đều gật đầu.

Lúc này Thẩm Hạo mở miệng nói: "Chuyện này vô cùng trọng đại, hẳn là cần một ít chứng cứ, chúng ta chụp mấy tấm ảnh đi!" Nam Cung Nhận nghĩ một lát, cũng được, mấy tấm ảnh mà thôi, qua tay họ, cũng sẽ không bị truyền ra ngoài.

Lập tức, Nam Cung Nhận lấy máy ảnh ra, đối diện với Thế Giới Thụ này "cạch cạch" chụp mấy tấm.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, mọi người rời khỏi bí cảnh Thế Giới Thụ, trở về thế giới bên ngoài.

Thẩm Hạo vừa rồi đã nhìn Thương đang trong quá trình lột xác, ý thức của nó hẳn là đang trong trạng thái ngủ say, nhưng ý chí thế giới, vẫn luôn chú ý đến nơi này.

Có thể để Thẩm Hạo dẫn người vào tham quan, đã là nể mặt anh lắm rồi!

Sự chấn động mà Thế Giới Thụ mang lại, vẫn còn quanh quẩn trong lòng mọi người của Dân Điều Cục, mãi không tan đi!

Bây giờ, họ càng có thêm động lực, hơn nữa, ở đây, là nơi gần Thế Giới Thụ nhất, lợi ích cũng là những nơi khác bên ngoài không thể so sánh được!

Mấy người lại trở về nơi đã chọn làm căn cứ, tiếp tục hừng hực khí thế xây dựng.

Sức mạnh của pháp thuật, tốc độ xây dựng căn cứ rất nhanh.

Mà Nam Cung Nhận, thì dưới sự đồng hành của Thẩm Hạo, đi dạo một vòng xung quanh, sau đó liền rời khỏi Thần Nông Giá, trở về kinh thành.

Nam Cung Nhận sau khi trở lại văn phòng, liền bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng.

Có chí bảo như Thế Giới Thụ tồn tại, giới tu hành Hạ Quốc phát triển, tất yếu sẽ nhanh hơn và tốt hơn!

Ảnh hưởng do sự gia tăng linh khí mang lại là rất lớn, trong số người bình thường, rất có thể sẽ sinh ra một số người may mắn, thức tỉnh một số thiên phú đặc biệt, nếu không được dẫn dắt, rất có thể sẽ đi vào con đường sai trái.

Vậy thì việc dẫn dắt đối với người bình thường, phải được đưa vào chương trình nghị sự.

Thế là Nam Cung Nhận lập tức viết một bản báo cáo, muốn trình lên cấp trên. 《Báo cáo kế hoạch sơ bộ về việc hướng dẫn kiến thức tu hành cho người dân thường trong bối cảnh linh khí gia tăng》 Báo cáo trọng điểm đề cập đến Thế Giới Thụ thông thiên ẩn giấu ở Thần Nông Giá, ông và một đám thành viên Dân Điều Cục, đã tận mắt chứng kiến.

Chương 511

Mà theo sự lột xác trưởng thành của Thế Giới Thụ, sẽ có ảnh hưởng ngày càng lớn đến Hạ Quốc, cơ số người bình thường rất lớn, có tới một tỷ tư người, dưới cơ số dân số lớn như vậy, rất dễ dàng sẽ xuất hiện một số người có thiên phú dị bẩm.

Có thể họ sẽ đột nhiên thức tỉnh năng lực gì đó, nếu không tiến hành dẫn dắt và quy phạm, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đến xã hội.

Cần phải bố cục cải cách từ trước.

Kiến nghị bắt đầu từ học sinh.

Đặc biệt là trung học cơ sở và trung học phổ thông, họ đang ở độ tuổi thanh niên, tiềm năng vô hạn.

Có thể thêm vào chương trình học kiến thức về huyệt vị, kinh mạch trong đông y, còn có các loại kiến thức nhập môn sơ cấp kinh điển của Đạo gia.

Còn có quan niệm tu hành đúng đắn, cũng phải được truyền bá ra ngoài.

Như vậy, có thể giảm đi một phần lớn rủi ro tiềm ẩn.

Sau khi viết xong một bản đề cương báo cáo sơ bộ, ông gọi bí thư Lý Chính Kỳ đến, bảo anh ta điền thêm và trau chuốt lại.

“Tiểu Lý, đây là báo cáo tôi muốn trình lên cấp trên, tình hình cơ bản tôi đã viết gần xong rồi, cậu xem còn gì cần bổ sung không, tiện thể giúp tôi điền thêm nội dung, rồi trau chuốt lại.” “Bản báo cáo này rất quan trọng, những việc không quan trọng khác trong tay cậu tạm thời gác lại, trước tiên sửa cho xong bản báo cáo này đã!” Bí thư Lý nhận lấy báo cáo, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Vâng, Cục trưởng!”

Sau đó, anh ta mang báo cáo về chỗ ngồi của mình, sau khi xử lý xong công việc trong tay, liền lao vào việc sửa đổi báo cáo này.

Nhìn nội dung kinh thiên động địa trong báo cáo, trong mắt bí thư Lý tràn đầy kinh ngạc.

"Cái này, lại thật sự tồn tại?" "Quả nhiên chuyện này rất trọng đại, phải nhanh chóng làm xong mới được!" Thế là, bí thư Lý liền hoàn toàn chìm đắm vào đó, trước tiên đưa toàn bộ báo cáo vào khuôn mẫu, sau đó bắt tay vào việc điền thêm nội dung cho báo cáo.

Việc viết báo cáo như thế này, anh ta có thể nói là dễ như trở bàn tay, đơn giản vô cùng.

Chỉ là, quá trình khá rườm rà, phải tốn một chút thời gian.

Tuy nhiên, mọi người đều là tu sĩ cao cấp, hoàn toàn không cần ngủ, hoàn toàn có thể làm việc liên tục 24 giờ mà không hề mệt mỏi.

Thế là, bí thư Lý tăng ca thêm giờ, thức đêm làm việc, sửa cho xong bản báo cáo này.

Sáng ngày thứ hai, trình lên cho Nam Cung Nhận.

"Tốt, Tiểu Lý, hiệu suất làm việc của cậu thật không tệ!" "Vất vả cho cậu rồi!" Bí thư Lý cúi người khiêm tốn nói: "Cục trưởng quá lời rồi, không vất vả." Nam Cung Nhận cười cười, sau đó đích thân mang theo báo cáo, đi vào nội thành, ông muốn đích thân diện kiến thủ trưởng, trình báo cáo.

Kinh thành, Trung Nam Hải, sau khi qua nhiều lớp kiểm tra nghiêm ngặt, cuối cùng, Nam Cung Nhận cũng đã gặp được Thủ trưởng số 1 trong văn phòng.

Thủ trưởng số 1 là một lão giả tóc hoa râm, dung mạo nghiêm nghị trang trọng, trông khoảng hơn sáu mươi tuổi, đang cúi đầu trước bàn làm việc xử lý công vụ.

Là người đứng đầu một quốc gia, mỗi ngày phải xử lý những công việc vô cùng phức tạp, người bình thường căn bản không xử lý nổi, hơn nữa công việc không hề ít!

Trong và ngoài văn phòng của thủ trưởng, có mấy vị đại tu sĩ hàng đầu, đang cảnh giới xung quanh, đồng thời cũng đang theo dõi Nam Cung Nhận.

Ở đây, bất kỳ ai tiếp xúc với Thủ trưởng số 1, đều sẽ bị giám sát chặt chẽ, có bất kỳ điều gì không ổn, đều sẽ ra tay ngay lập tức!

Thấy có người vào, Thủ trưởng số 1 ngẩng đầu liếc một cái, có chút kinh ngạc.

"Ồ, là cậu à, Nam Cung, sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ tôi?

Có chuyện gì quan trọng sao?" Nam Cung Nhận gật đầu: "Không sai, thưa Thủ trưởng, có một chuyện vô cùng quan trọng, tôi phải đích thân qua đây một chuyến, đây là báo cáo!" Nam Cung Nhận vô cùng cung kính trình báo cáo lên.

Thủ trưởng số 1 nhận lấy bao bì, mở ra xem kỹ một lượt.

Tức thì, cũng kinh ngạc đứng bật dậy.

"Nam Cung, cái này, cái này xác định là thật sao?" Thủ trưởng số 1 mặt đầy vẻ không thể tin nổi hỏi.

"Thưa Thủ trưởng, đã xác nhận rồi, chúng tôi đã tận mắt chứng kiến!" Nam Cung Nhận vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Thủ trưởng số 1 vui mừng khôn xiết, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ: "Tốt tốt tốt!

Không ngờ, thần thoại truyền thuyết như vậy lại là thật!" "Có nó, Hạ Quốc phục hưng, chỉ trong nay mai!" Sau đó ông dừng lại một chút, suy nghĩ một lát.

“Kiến nghị của cậu trong báo cáo, tôi thấy khả thi, lát nữa, tôi sẽ để các bộ ngành liên quan và Bộ Giáo dục cùng nhau thảo luận, xây dựng chi tiết và phương án cụ thể.” “Nam Cung à, cậu không có việc gì thì về bận tiếp đi, gánh nặng của Dân Điều Cục cũng không nhẹ đâu!” Nam Cung Nhận nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười: “Vâng, thưa Thủ trưởng!” Sau đó, Nam Cung Nhận xoay người rời khỏi văn phòng của thủ trưởng, trở về Dân Điều Cục.

Mà Thủ trưởng số 1 ngồi xuống lại, trong lòng vẫn không hề bình tĩnh.

Đó là Thế Giới Thụ a.

Trong truyền thuyết viễn cổ chống đỡ sự tồn tại của thế giới.

Sau khi Chuyên Húc Đế Tuyệt Địa Thiên Thông, liền không còn truyền thuyết về nó nữa!

Sáng ngày thứ hai, Đại trưởng lão đã triệu tập nhân viên của các bộ ngành liên quan, tiến hành nghiên cứu thảo luận về báo cáo này.

Chủ yếu là thảo luận nên xây dựng các nội dung chính sách liên quan như thế nào.

Hội nghị chỉ thảo luận những chính sách chủ yếu, các chi tiết còn lại, sẽ giao cho Bộ Giáo dục cũng như các nhân sĩ liên quan xây dựng.

Đợi đến cuối cùng, khi quy tắc cụ thể thành hình, sẽ trình lên Đại trưởng lão.

Hội nghị kéo dài suốt mấy ngày.

Dù sao chuyện lớn như vậy, không phải một sớm một chiều là có thể thảo luận xong.

Tuy nhiên, phương hướng lớn đã sớm có định hướng cơ bản, đó là dần dần phổ cập tu hành vào trong trường học.

Làm từng chút một, để xã hội và mọi người chấp nhận việc tu hành.

Hơn nữa, kỳ thi đại học vừa mới khôi phục không lâu, hiện tại chính là một thời cơ tốt, có thể bồi dưỡng giáo dục từ nhỏ.

Đợi đến hai mươi năm sau, Hạ Quốc khi đó, có thể nói, thật sự có thể hoàn thành chuyển đổi!

Trực tiếp vượt mặt ở khúc cua, khoa học kỹ thuật tuy chưa đuổi kịp A-mê-ri-ca, nhưng ta trực tiếp tu tiên, chuyển đổi thành một đại quốc tu hành.

Ngươi có khoa học kỹ thuật, ta có tiên pháp, hỏi ngươi có sợ không?

Một khi làn sóng toàn dân tu tiên bắt đầu, việc vượt qua John Bull, Gà trống Gaul và A-mê-ri-ca, chỉ trong nay mai!

Ở những quốc gia tư bản chủ nghĩa của họ, không thể làm được việc toàn dân tu hành, tài nguyên có hạn, toàn bộ đều nằm trong tay các tập đoàn, tư bản, người dân tầng lớp dưới, mãi mãi là tài nguyên, là trâu ngựa, chỉ làm công kiếm tiền cho họ mà thôi.

Cho dù thỉnh thoảng có một vài người may mắn, cũng hoặc là bị tư bản tiêu diệt, hoặc là, trở thành nanh vuốt của tư bản.

Mà Hạ Quốc, có thể dùng sức mạnh cả nước, thực hiện việc vượt mặt ở khúc cua.

Hơn nữa, còn có một nguyên nhân khác.

Đó là vì linh khí gia tăng, trật tự xã hội sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề, nồng độ linh khí cao, sẽ thúc đẩy sự ra đời của một lượng lớn sơn tinh dã quái, sẽ gây ra một lượng lớn các sự kiện siêu phàm, sớm muộn cũng không thể đè nén được.

Chẳng bằng sớm tung tin ra, từng chút một dẫn dắt người dân, như vậy, đợi đến khi hoàn toàn mở cửa toàn diện, người dân cũng dễ dàng chấp nhận hơn.

Vì vậy thay đổi trước một bước, chuẩn bị đối phó, thuận theo thời thế, càng có thể biến nguy thành cơ.

Nửa tháng sau, Bộ Giáo dục đã ban hành văn kiện chính sách, sửa đổi sách giáo khoa hiện hành của tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông.

Theo thứ tự, từ ít đến nhiều, thêm vào các nội dung liên quan đến tu hành.

Mà bên Dân Điều Cục, cũng đang sàng lọc nhân viên, và xây dựng chuẩn bị các khóa học tu hành liên quan cho đại học.

Đây là đại học tu tiên khác biệt với đại học thông thường, bên trong sẽ không dạy những thứ thông thường, toàn bộ đều là các nội dung liên quan đến mọi phương diện của tu hành.

Sẽ xây dựng nhiều trường đại học tu tiên trên phạm vi toàn quốc.

Mà thời kỳ trung học phổ thông, là một giai đoạn quan trọng, vào lúc này, nên mở ra con đường tu hành, sàng lọc những người có thiên phú tư chất ưu tú, để chuẩn bị cho việc tiến vào đại học tu tiên trọng điểm bồi dưỡng.

Chính sách như vậy vừa ra, những người có hiểu biết về giới tu hành, đều không lên tiếng, ngược lại có rất nhiều chuyên gia, giáo sư là người bình thường, nhảy ra phản đối.

Họ đồng loạt la hét, đây là đang tuyên truyền mê tín phong kiến, đi lùi bánh xe lịch sử, chủ nghĩa duy vật, phải đả đảo tất cả ngưu quỷ xà thần!

Tuy nhiên, rất nhanh cũng bị dẹp yên.

Thời đại này, những trí thức này, không nhiều.

Biết chữ, đã được coi là tốt rồi.

Chương 512

Thẩm Hạo không lâu sau đó, cũng nhận được tin tức.

“A a, hiệu suất của quan phương thật sự không tệ, xem ra đã hạ quyết tâm rồi!” “Như vậy cũng tốt!” “Có cây Thế Giới Thụ Thương này ở đây, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tài nguyên trái đất không đủ!” Sau đó, Thẩm Hạo liền không còn quan tâm đến những chuyện này nữa.

Trở về Trùng Cốc, lại cùng chúng nữ lao vào tu hành.

Chủ yếu là giúp đỡ chúng nữ bên cạnh nâng cao tu vi, đẩy nhanh tốc độ tu hành.

Thời gian thoáng qua, lại mấy tháng nữa trôi qua.

Cải cách giáo dục, đã bắt đầu thực thi sơ bộ.

Ở các thành phố trên toàn quốc, chương trình học của trường học, đều đã được điều chỉnh, sách giáo khoa cũng đã thêm vào một số.

Đặc biệt là học sinh trung học phổ thông và sinh viên đại học là khổ nhất, phải học nhiều thứ nhất.

Kiến thức về huyệt vị, kinh lạc, rất nhiều, chỉ có thể dựa vào học vẹt.

Còn học sinh tiểu học, thì hạnh phúc rồi, họ có ít nhất sáu năm trở lên để ghi nhớ những kiến thức này, đặt nền móng vững chắc.

Trong quá trình này, còn sẽ tiến hành sàng lọc, thi trung học cơ sở sàng lọc lần đầu, thi đại học lại sàng lọc kỹ hơn, hoàn toàn phân luồng nhân tài.

Tiến vào đại học tu tiên hoặc đại học thông thường.

Tuy nhiên, do thời đại hạn chế, kinh tế phát triển chưa đủ, hiện tại, số người có thể đi học, vẫn còn quá ít, không đạt đến mức độ như mấy chục năm sau.

Hiện tại, ngay cả giáo dục bắt buộc chín năm cũng còn chưa được thực thi.

Tuy nhiên, đã sớm được xây dựng, rất nhanh sẽ được triển khai.

Đối với những thay đổi của Hạ Quốc trong khoảng thời gian này, các nước bên ngoài, đều đã nhận được tin tức.

Họ một mặt lớn tiếng công kích Hạ Quốc mê tín phong kiến, ngu dân, mặt khác, lại ngấm ngầm dốc sức ủng hộ sự phát triển của sức mạnh siêu phàm trong nước mình.

Họ đã cảm nhận được nguy cơ.

Mấy đại quốc nắm giữ vũ khí hạt nhân, đều như vậy.

Nhưng họ đối với cách làm của Hạ Quốc, lại tỏ ra khinh thường.

Họ đều cho rằng, nên tập trung tài nguyên và sức mạnh, để định hướng bồi dưỡng nhân tài mới đúng, phân tán trải rộng ra như vậy, không phải là lãng phí sao?

Nhưng Hạ Quốc đối với điều này không hề để tâm.

Với tình hình của Hạ Quốc, hiện tại không bị ảnh hưởng nhiều bởi chủ nghĩa tư bản nước ngoài này.

Tuy đã cải cách mở cửa, nhưng, vẫn chịu sự kiểm soát của quan phương.

Hạ Quốc tuy thực lực kinh tế không bằng các nước phát triển đó, nhưng, sức mạnh siêu phàm đằng sau quả thực rất mạnh.

Vũ khí hạt nhân đối với tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư mà nói, căn bản không đáng nhắc tới.

Thậm chí, ngươi căn bản còn không đánh tới được!

Phản thủ đánh trả lại cho ngươi cũng dễ như trở bàn tay.

Hệ thống tu tiên, trong các loại sức mạnh siêu phàm, thuộc về một trong những hệ thống tốt nhất.

Tính mệnh song tu, phát triển cân bằng.

Không giống như những hệ thống của nước ngoài, đều là lệch khoa nghiêm trọng.

Vũ sư, hệ thống ma pháp, quá chú trọng vào tinh thần.

Mà chiến sĩ, khí thể đấu khí, chuyên chú vào nhục thân.

Nào có giống như luyện khí tu tiên, tính mệnh song tu.

Lợi ích rõ ràng nhất chính là, trường thọ a!

Mỗi lần đột phá một đại cảnh giới, đều có thể được tăng tuổi thọ.

Còn như hệ thống vu sư ma pháp, chiến sĩ đấu khí, trước khi đạt đến thực lực nhất định, sản sinh chất biến, lột xác, thậm chí còn làm tổn thương cơ thể!

Căn bản không thể so sánh, tu tiên hoàn thắng!

Những người nước ngoài này không phải là không muốn tu tiên!

Mà là, ngay cả người của chúng ta cũng có rất nhiều người tu không hiểu.

Không có nền tảng văn hóa Hạ Quốc sâu sắc, ngay cả công pháp tu hành cũng xem không hiểu, lý giải không nổi!

Bọn đảo quốc chân bồn nhỏ bé bên kia, từ phía Hạ Quốc trộm đi không ít công pháp điển tịch, ngược lại là lấy phải đồ bỏ đi, bỏ mất tinh hoa!

Luyện ra được đều là mấy thứ hàng lởm.

Trận chiến tranh nhiều năm trước, các tu sĩ tu vi cao, vốn dĩ không định can thiệp, cho đến sau này, đối phương bắt đầu không nói võ đức, lúc này mới dần dần tham gia vào.

Nếu ngay từ đầu đã ra tay, đương nhiên sẽ không phải là kết quả này.

Dù sao người tu hành xuất thế, không màng thế sự, đã là truyền thống mấy ngàn năm nay.

Tại Trùng Cốc.

Mấy tháng tu luyện bình tĩnh trôi qua, các nàng đều có tiến bộ rất lớn.

Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình là ba người có tu vi thấp nhất, đã đột phá đầu tiên, từ cảnh giới Kim Đan lên cảnh giới Nguyên Anh.

Bên ngoài phòng tu luyện, Thẩm Hạo lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau, ba người hoàn thành đột phá, củng cố xong tu vi cảnh giới liền lập tức xuất quan, bước ra khỏi phòng tu luyện.

Trong mắt ba người lóe lên tinh quang, đây là biểu hiện của tinh thần lực tăng mạnh, hiện rõ qua ánh mắt.

Bọn họ vừa mới đột phá, vẫn cần chút thời gian để thích ứng với sức mạnh tăng vọt do cảnh giới mới mang lại.

Nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn thu liễm lại được.

Ba người vừa xuất quan liền chạy về phía Thẩm Hạo, sau đó cùng lao vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn.

Do chưa thu liễm được sức mạnh, những cú va chạm trực tiếp vào người Thẩm Hạo phát ra tiếng "bộp bộp" trầm đục.

Nhưng với cảnh giới cao thâm và thể phách cường đại của Thẩm

Hạo, chút sức lực này chẳng hề hấn gì.

Thẩm Hạo dang tay, ôm trọn cả ba nàng vào lòng, siết chặt. "Hạo ca ~" "Bọn em đột phá Nguyên Anh rồi ~" Cả ba gương mặt đều tràn ngập niềm vui, ánh mắt ánh lên vẻ hưng phấn. "Tốt, tốt, tốt ~, đột phá là tốt rồi!" Thẩm Hạo cười nói với các nàng, "Nhưng mà, các em vẫn còn kém xa lắm ~, trong tất cả các chị em, ba đứa tu vi thấp nhất, vẫn phải tiếp tục nỗ lực nhé ~ Đừng lười biếng, càng không được kiêu ngạo tự mãn ~, anh cũng sẽ toàn lực giúp đỡ các em ~" Ba người nép trong lòng Thẩm Hạo, má áp vào ngực và vai hắn, gật đầu. "Bọn em sẽ cố gắng, Hạo ca ~" Ba nàng đồng thanh nói.

Thẩm Hạo vỗ nhẹ lên lưng ba người. "Được rồi, các em đột phá xong rồi thì về phòng củng cố tu vi đi!

Tiếp theo sẽ đến lượt Tiểu Thanh và những người khác đột phá Hóa Thần, các em mau củng cố cảnh giới rồi qua xem!

Sẽ có ích rất lớn cho việc tu luyện sau này của các em!" "Vâng ạ ~" Ba nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó, họ rời khỏi vòng tay của Thẩm Hạo, trở về phòng mình tiếp tục củng cố tu vi cảnh giới.

Một ngày sau, ba người đã củng cố xong.

Vừa hay, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng, cùng với Thanh Tuyền và Thanh Y cũng đã chuẩn bị đột phá Hóa Thần.

Chương 513

Những người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo đều có căn cơ tu vi vô cùng vững chắc, Thẩm Hạo không vội để họ đột phá cảnh giới, mà chú trọng ổn định nền tảng, cho dù có tốn thêm thời gian cũng không sao.

Dù sao thì, so ra khoảng thời gian này cũng chẳng đáng là bao.

So với những tu hành giả bình thường bên ngoài, tốc độ của họ đã nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cảnh giới mà người khác phải mất mấy năm, mấy chục năm mới đột phá được, ở chỗ họ, nhanh thì vài tháng, chậm thì một năm rưỡi, có thể nói là cực nhanh!

Nếu không phải vì muốn ổn định căn cơ, Thẩm Hạo có thể để họ một tháng lên Nguyên Anh, ba tháng lên Hóa Thần, nhưng như vậy sẽ được không bù mất!

Thẩm Hạo không muốn làm thế.

Trong dòng sông bên cạnh Long Đàm, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng ba người, mỗi người chiếm một đoạn sông, đang ngồi ngay ngắn trên dòng nước xiết, điều chỉnh trạng thái bản thân, chuẩn bị đột phá.

Ở một khoảng đất trống trong rừng cây bên kia, Thanh Tuyền cũng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Còn trong Long Đàm, Thanh Y ngồi xếp bằng trong vỏ trai của mình, vỏ trai lục giáp mở rộng, giống như một chiếc thuyền nhỏ, lặng lẽ trôi nổi trên mặt nước.

Năm nàng đều đang điều chỉnh trạng thái bản thân.

Họ sẽ không đột phá cùng một lúc, trước đó đã thương lượng xong thứ tự, từng người một.

Mà lễ tẩy rửa pháp tắc khi đột phá cũng sẽ giúp những người quan sát gần đó nhận được lợi ích.

Năm người đột phá riêng lẻ, thì có thể quan sát và cảm ngộ năm lần, như vậy sẽ có lợi hơn.

Đầu tiên là Tiểu Thanh và Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng với dáng vẻ hiên ngang xinh đẹp, trong nháy mắt hóa thành một con giao long đỏ rực như lửa.

Sau khi lượn một vòng trên mặt sông, nó ngẩng đầu lên trời, khí thế bùng nổ.

Sau đó, mây sấm hội tụ trên bầu trời, ánh điện lóe lên.

Chẳng mấy chốc, sấm sét đã bổ xuống Tiểu Hồng.

Lôi đình trên trời to bằng cánh tay, mỗi một đạo đều ẩn chứa thiên uy cường đại.

Thiên kiếp của Tiểu Hồng nặng hơn những người khác một chút.

Dù sao trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, dưới sự thờ cúng của Di Nhân và thời kỳ Hiến Vương, nàng đã tạo ra không ít tội nghiệt.

Trước đây nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Hạo đã tiêu giảm không ít, nhưng cũng giống như công đức khó có được, tội nghiệt nghiệp lực cũng khó mà tiêu giải.

Bây giờ, nó đã phản ánh lên thiên kiếp.

Thiên kiếp của nàng nặng hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, căn cơ của Tiểu Hồng cũng mạnh hơn những người

khác, gốc gác từ Hoắc thị bất tử trùng lột xác thành giao long, sinh mệnh lực và khả năng phục hồi đều cực kỳ mạnh mẽ, đối mặt với lôi kiếp Hóa Thần này, không thể nói là rất nhẹ nhàng, nhưng cũng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Sáu chín năm mươi bốn đạo kiếp lôi lần lượt bổ xuống.

Một đạo mạnh hơn một đạo.

Điện quang lóe sáng, sấm sét vang trời, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Lớp vảy đỏ tươi như lửa của Tiểu Hồng bị sét đánh cháy đen một mảng lớn.

Rất nhiều vảy rụng ra, lớp da dày cũng bị đánh ra những vết thương dữ tợn.

Máu thịt bầy nhầy!

Một lượng lớn máu nóng hổi văng xuống sông, theo dòng nước chảy vào Long Đàm.

Bị vô số tôm cá trong đầm tranh nhau nuốt sạch.

Mà chúng sau khi nuốt máu của Tiểu Hồng, cũng coi như có thêm một tia huyết mạch long tộc, nếu cơ duyên xảo hợp, sau này nói không chừng còn có thể bước lên con đường tu luyện.

Sáu chín thiên lôi đánh xong, Tiểu Hồng nằm mềm oặt trên đất, toàn thân da tróc thịt bong, một mảng cháy đen, tỏa ra mùi thịt nướng khét lẹt.

Doãn Thanh Sương và hai người kia đứng xa xa nhìn mà tim đập chân run.

Thế nhưng, tuy bề ngoài Tiểu Hồng trông khá thảm, nhưng thực tế không bị thương quá nặng.

Phần lớn sát thương đã được nhiều pháp khí trên người chia sẻ, một lượng nhỏ sức mạnh lôi đình còn giúp nàng rèn luyện thể chất.

Sinh mệnh lực cường đại của nàng đang nhanh chóng chữa lành vết thương.

Ngay sau đó, nàng hóa thành hình dạng long nữ với hai chiếc sừng trên đầu, tuy trông có chút nhếch nhác, y phục rách nát, nhưng lại càng thêm xinh đẹp hiên ngang.

Nàng ngồi xếp bằng, khí thế toàn thân tăng vọt một đoạn, thuận lợi đột phá cảnh giới Hóa Thần.

Nguyên thần của nàng thoát ra khỏi cơ thể, cao đến một trượng, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Ngay sau đó, lễ tẩy rửa pháp tắc giáng xuống.

Nguyên thần chìm vào biển pháp tắc, mấy hơi thở sau, nguyên thần của Tiểu Hồng lại hiện ra, đã cao tới hai trượng.

Toàn thân bao quanh bởi lửa, nước, gió và mây.

Đây là sự cụ thể hóa của lực lượng pháp tắc, đại diện cho những lực lượng pháp tắc mà Tiểu Hồng đã lĩnh ngộ.

Thu hồi nguyên thần, Tiểu Hồng đứng dậy, thân hình lóe lên, trực tiếp đến bên cạnh Thẩm Hạo, lao vào lòng hắn tìm kiếm sự an ủi.

Thẩm Hạo thương tiếc ôm lấy Tiểu Hồng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

Tiếp theo, đến lượt Tiểu Thanh bắt đầu đột phá.

Cuộc đột phá rất thuận lợi, so với Tiểu Hồng, uy lực của lôi kiếp đã giảm đi không ít.

Sau khi sáu chín đạo lôi đình giáng xuống, Tiểu Thanh cũng bình an vượt qua, sau đó nhận được lễ tẩy rửa pháp tắc.

Nàng lĩnh ngộ được pháp tắc của mộc, thủy, phong và vân.

Sau đó, cũng lao vào lòng Thẩm Hạo.

Tiếp đến là Tiểu Bạch, quá trình đột phá không khác Tiểu Thanh là mấy.

Nhưng trong lúc tẩy rửa pháp tắc, nàng đã lĩnh ngộ thêm pháp tắc của băng.

Dưới ảnh hưởng của pháp tắc băng này, khí chất của nàng có chút thay đổi, trở nên có phần lạnh lùng, nếu không cười thì hoàn toàn là một nữ thần băng giá.

Sau đó là Thanh Y và Thanh Tuyền.

Hai nàng này đều là tinh linh do trời đất tạo hóa mà thành.

Một người là con trai mẹ gánh vác việc cân bằng sinh khí của long mạch đại dương.

Một người là tinh linh cây cỏ được sinh ra và nuôi dưỡng tại Trùng Cốc này.

Đều là những sinh linh tu luyện từ tạo hóa.

Những người phụ nữ bên cạnh Thẩm Hạo, đặc biệt là Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình, Huyền Dặc, Thanh Tuyền, Thanh Y, đều là những người có thân phận phi phàm.

Người bình thường ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có, huống chi là có được họ.

Cũng chỉ có Thẩm Hạo, với một thân công đức khí vận, địa vị sánh ngang con cưng của vận mệnh, mới có thể thu hết các nàng vào phòng mình.

Trong đó, không thể thiếu sự thúc đẩy của ý chí thế giới, nếu không có sự ưu ái của ý chí thế giới thì đừng hòng nghĩ tới.

Thanh Tuyền sau khi đột phá, từ trong lễ tẩy rửa pháp tắc đã lĩnh ngộ được các pháp tắc như thủy, quang, thái âm, hắc ám, dị tượng bao quanh nguyên thần, vô cùng lộng lẫy.

Có thể thấy, tiềm lực của nàng không hề tầm thường.

Mà Thanh Tuyền thì lĩnh ngộ được các pháp tắc như mộc, sinh mệnh, tạo hóa, toàn thân ánh sáng xanh lục rực rỡ, khí tức sinh cơ tạo hóa nồng đậm lan tỏa, trông thần thánh phi phàm.

Chương 514

Năm nàng đều vô cùng thuận lợi vượt qua thiên kiếp, đột phá đến cảnh giới Hóa Thần.

Bây giờ, đã thực sự có một chút khí chất phong vận của nữ thần.

Các nàng lần lượt lao vào lòng Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lần lượt ôm từng người, an ủi ôn tồn một hồi, rồi để họ trở về củng cố cảnh giới và tu vi.

Tiện thể, hắn còn truyền thụ cho họ Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật.

Để họ tự mình lựa chọn những pháp thuật thích hợp để bắt đầu tu luyện.

Thủ đoạn đấu pháp của họ vẫn còn quá ít, cần phải nắm giữ nhiều hơn.

Ô Thiền và Tiểu Cửu vẫn đang ở cảnh giới Luyện Hư, nhưng cũng đã bắt đầu tu luyện luyện thần hoàn hư.

Việc rèn luyện nguyên thần là một quá trình lâu dài, họ không thể rèn luyện nhanh chóng như Thẩm Hạo.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo có thể cung cấp sự giúp đỡ, đẩy nhanh tốc độ tu luyện của họ.

Còn Huyền Dặc, đã ở cảnh giới Hợp Đạo, cùng đẳng cấp với Thẩm Hạo, là người có cảnh giới và chiến lực cao nhất trong các nàng.

Áo Cổ ở Âm giới, tu luyện cũng rất nhanh, Thẩm Hạo cũng có thể đến Âm giới gặp mặt bất cứ lúc nào.

Những ngày tiếp theo, Thẩm Hạo không ngừng thông qua hình

thức âm dương song tu, giúp các nàng nâng cao tu vi.

Mỗi ngày đều chìm đắm trong ôn nhu hương nước sôi lửa bỏng.

Thỉnh thoảng cũng sẽ vào Âm giới, tìm Áo Cổ để hạ nhiệt, trải nghiệm cảm giác suối băng lạnh giá, đổi khẩu vị.

Tu vi của Áo Cổ cũng tăng vọt lên rất nhiều.

Còn Tiểu Cửu và Ô Thiền, khi nguyên thần giao tu, khí tức thuần dương từ nguyên thần của Thẩm Hạo cũng sẽ trực tiếp giúp hai nàng tẩy luyện nguyên thần, luyện hóa âm trọc, hiệu suất còn cao hơn nhiều so với tu luyện bằng khí tức.

Thẩm Hạo mỗi ngày đều chìm đắm trong ôn nhu hương.

Pháp môn song tu quả thật là một thứ tốt, quá mạnh mẽ!

Còn thế giới bên ngoài, ảnh hưởng do cải cách giáo dục ngày càng trở nên gay gắt.

Những người dân bình thường ở tầng lớp dưới có lẽ không biết điều này có ý nghĩa gì, yêu cầu của họ lúc này chỉ là cơm ăn áo mặc, cuộc sống khá giả mà thôi.

Còn ở các thành phố, đặc biệt là những gia đình trung lưu và giàu có có địa vị, có kiến thức, họ đã có những phỏng đoán.

Họ lần lượt dùng quan hệ của mình để dò hỏi nguyên nhân của sự thay đổi lớn này.

Ngay cả cục diện thế giới cũng đang âm thầm thay đổi.

Chẳng bao lâu, trong nước Hạ, chế độ giáo dục bắt buộc chín năm được nhanh chóng thúc đẩy và thực thi, triển khai toàn diện!

Các lãnh đạo và quan viên ở khắp nơi đều bật đèn xanh, phối hợp thúc đẩy thực thi.

Là người của chính quyền, thông tin họ biết đương nhiên nhiều hơn và toàn diện hơn dân chúng.

Ai nấy đều nhìn ra thâm ý của hành động này.

Tu hành là có thật, mọi người đều có cơ hội tu hành!

Đây là muốn thúc đẩy toàn dân tu hành!

Họ sẽ có thể thu được lợi ích to lớn từ đó!

Vì vậy, tất cả đều đang nỗ lực thúc đẩy, hiếm khi trên dưới một lòng như vậy.

Khắp nơi trên cả nước, việc xây dựng thêm các trường tiểu học, trung học đều đang được tiến hành theo kế hoạch.

Do hạn chế về kinh tế, không thể triển khai toàn diện, chỉ có thể thúc đẩy từng chút một, từ thành phố đến huyện thị, rồi đến làng xã, từ từ lan rộng.

Chính sách toàn dân tu hành, ở tầng lớp cao, đã là một bí mật mà ai cũng biết.

Nhất thời, nhiều người lớn tuổi không muốn chết, lòng dạ lập tức nóng lên.

Hóa ra trường sinh mà họ khổ công theo đuổi quả thực tồn tại.

Trên đời, không chỉ có huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương là tộc người trường sinh.

Cũng không chỉ có Thi Miết Đan của Tây Vương Mẫu, một loại đan dược có tác dụng phụ cực lớn, mới có thể khiến người ta trường sinh.

Trong tay các tu sĩ mạnh mẽ, nhất định có linh đan diệu dược có thể kéo dài tuổi thọ, phục hồi sinh lực.

Trong chốc lát, những người này lần lượt hành động, vận dụng mọi quan hệ và sức mạnh của mình để tìm kiếm cao nhân, cầu xin linh dược.

Trong số đó, đặc biệt là các thành viên của tổ chức "Nó" là hưng phấn nhất.

Thậm chí có hai kẻ xui xẻo, vì quá phấn khích mà chết đột tử.

Chỉ có thể trách họ không có số mệnh đó.

Ngoài ra, một số người già không thuộc tổ chức "Nó", trong lòng cũng có suy nghĩ.

Họ lần lượt hành động.

Tuy nhiên, việc kéo dài tuổi thọ cho người thường, về cơ bản không ai làm.

Trừ phi người đó có đại ân với tu sĩ! ...Kinh thành, nhà họ Hoắc.

Hoắc Linh Nhi đi xa đã lâu nay đã trở về.

Hoắc Linh Nhi làm việc tại cục di tích văn vật, từ bảy tám năm trước đã thường xuyên tham gia vào công tác khảo cổ ở khắp nơi.

Lúc đó, Hoắc Tiên Cô vẫn chưa quá lo lắng cho sự an toàn của Hoắc Linh Nhi.

Nhưng bây giờ, Hoắc Tiên Cô lại vô cùng lo lắng.

Bởi vì, thế giới này không phải là một thế giới bình thường, tồn tại sức mạnh siêu phàm!

Nói không chừng trong ngôi mộ nào đó lại ẩn giấu yêu ma quỷ quái.

Những nơi âm u như vậy dễ sinh ra tà ma quỷ vật nhất!

Đặc biệt, lần này Hoắc Linh Nhi trở về, cả người có sự tương

phản rất lớn so với trước đây.

Trước đây cô là người có tính cách khá hoạt bát, lần này trở về lại lo lắng không yên, trở nên trầm mặc.

Hoắc Tiên Cô nhìn thấy, trong lòng đã có những phỏng đoán không tốt. "E rằng, Linh Nhi đã gặp chuyện rồi!" Sau khi cân nhắc trong lòng, Hoắc Tiên Cô định tìm Hoắc Linh Nhi để nói chuyện thẳng thắn.

Xem rốt cuộc là chuyện gì!

Hơn nữa, có Thẩm Hạo, một người con rể mạnh mẽ chống lưng cho họ, trong lòng bà tự nhiên có một cảm giác an tâm, đây là cảm giác có chỗ dựa!

Chứ không phải là kiểu tự tin mù quáng!

Thế là Hoắc Tiên Cô phái thị nữ gọi Hoắc Linh Nhi đến chỗ mình. "Linh Nhi, lần này con có phải đã gặp chuyện gì không?" Hoắc Tiên Cô nhìn con gái mình đầy thương cảm, "Từ lúc con về, cứ buồn bã không vui, lo lắng không yên, mẹ nhìn thấy trong lòng rất khó chịu!

Có chuyện gì, cứ nói với mẹ!

Nhà họ Hoắc chúng ta đã không còn như trước nữa!" Cô bé con vốn lanh lợi, nay lại trở nên trầm mặc ít nói, đây phải là đả kích lớn đến mức nào chứ?

Trên gương mặt dịu dàng như nước của Hoắc Tiên Cô, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Chương 515

Trong ánh mắt cũng đầy vẻ sắc bén, nhìn thẳng vào Hoắc Linh Nhi.

Hoắc Linh Nhi nhìn mẹ mình, lòng rất rối bời.

Gần đây cô bị ra lệnh sắp xếp đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mục ở Thanh Hải để kiểm tra và nghỉ ngơi.

Bởi vì, mấy người trong đội khảo cổ của họ đều bị ép uống "tiên đan"!

Thực ra cô không muốn ăn viên tiên đan này.

Thứ này được đặt trong mộ mấy trăm năm, dùng đầu ngón chân cũng biết là không thể ăn!

Nhưng cô vẫn bị ép ăn!

Những người đó là ai, cô không rõ, nhưng dường như cô biết mình không thể đắc tội, sau lưng họ đều là những nhân vật lớn!

Nhà họ Hoắc của mình so với họ, chẳng khác nào đom đóm so với trăng rằm, không có sức chống cự!

Những người đó đã dùng nhà họ Hoắc để uy hiếp, khiến cô không thể không nghe theo.

Hoắc Linh Nhi rất muốn nói ra, nhưng lại không dám nói, sợ liên lụy đến mẹ, em gái và gia tộc.

Hoắc Tiên Cô thấy thái độ của con gái có phần mềm đi, bèn rèn sắt khi còn nóng. "Có phải có người uy hiếp con không?

Con đừng lo, em gái và em rể của con không phải là người bình thường, họ là những tu sĩ mạnh mẽ!

Nhìn mẹ xem, có phải còn trẻ hơn trước không, da dẻ cũng mịn màng hơn.

Đây đều là công lao của em gái và em rể con!

Họ không phải là tu sĩ bình thường đâu.

Đặc biệt là em rể Thẩm Hạo của con, trong giới tu sĩ, nó cũng là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, con không cần phải e dè gì cả!

Nhà họ Hoắc chúng ta không phải là hạng mèo chó nào cũng có thể uy hiếp được!" Hoắc Tiên Cô nói, trên người cũng tỏa ra một luồng khí thế.

Giọng điệu cũng ngày càng lạnh lùng! "Mẹ, con, con không dám nói!

Họ thật sự rất lợi hại, không phải người bình thường!

Người đứng sau họ càng là người có quyền cao chức trọng, chúng ta, e là không đắc tội nổi!" Ánh mắt Hoắc Linh Nhi ngày càng do dự.

Hoắc Tiên Cô thấy vậy, trong lòng cũng bất lực, nhưng đối với những người mà con gái nói, lửa giận càng bùng lên!

Suy đi nghĩ lại, bà quyết định gửi tin cho cô con gái kia của mình, Hoắc Uyển Nhi, bảo nó và con rể Thẩm Hạo cùng về một chuyến, giúp đỡ chị gái.

Ngay sau đó, bà trước mặt Hoắc Linh Nhi, lấy ra một miếng ngọc phù truyền tin.

Đây là ngọc phù truyền tin mà Thẩm Hạo đã để lại, có thể trực tiếp gửi tin nhắn cho Hoắc Uyển Nhi. "Linh Nhi, nếu con đã lo lắng, không dám nói ra, vậy mẹ sẽ bảo Uyển Nhi đưa Thẩm Hạo về một chuyến, để họ xem giúp con!

Cũng để con xem chỗ dựa của nhà họ Hoắc chúng ta!" Nói xong,

bà liền lập tức kích hoạt ngọc phù, truyền tin vào trong.

Hoắc Tiên Cô những năm gần đây cũng đã bước lên con đường tu luyện, tuy không đi được xa, nhưng cũng đã luyện ra chân khí, vừa đủ để kích hoạt ngọc phù.

Trong Trùng Cốc, Hoắc Uyển Nhi đang ngồi tĩnh tọa tu luyện trong phòng.

Lúc này, cô chú ý đến miếng ngọc phù truyền tin của mẹ trong túi mình rung lên.

Hoắc Uyển Nhi lập tức mở mắt, lấy ngọc phù ra xem. "Uyển Nhi, con dạo này có khỏe không?

Chị con về rồi, nhưng trên người nó đã xảy ra một số chuyện mà mẹ không biết!

Có người dùng chúng ta để uy hiếp chị con, mẹ hỏi nó mà nó còn không dám nói ra!

Uyển Nhi, con và Thẩm Hạo khi nào về một chuyến, giúp chị con xem sao?" Xem xong tin nhắn trong ngọc phù, Hoắc Uyển Nhi nhíu mày. "Lại có người dám lấy nhà họ Hoắc của ta ra uy hiếp chị gái?

Đúng là không biết sống chết!

Hừ!" Ngay sau đó, cô cũng dùng ngọc phù, gửi lại một tin nhắn. "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ cùng Thẩm Hạo về ngay, xem xem là kẻ nào ăn gan hùm mật gấu, chúng con sẽ xử lý tốt chuyện này, mẹ yên tâm!" Bên phía nhà họ Hoắc ở Kinh thành, Hoắc Tiên Cô rất nhanh đã nhận được tin.

Lập tức, bà vui vẻ cười. "Linh Nhi, em gái và em rể con sẽ về sớm thôi, mẹ ngược lại muốn xem xem, là kẻ không có mắt nào, đúng là tìm chết!

Nhà họ Hoắc ta từ trước giải phóng đã nổi lên ở Sa Thành, trải qua kháng chiến, nhiều năm kinh doanh, không mấy khi động võ, xem ra, người đời coi chúng ta là quả hồng mềm!

Lần này, xem chúng ta không đánh rụng răng của hắn!" Tại Trùng Cốc, Hoắc Uyển Nhi lập tức bước ra khỏi phòng, đi về phía phòng của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cảm nhận được sự có mặt của Hoắc Uyển Nhi, cũng lập tức thu công.

Những người phụ nữ của hắn, khi hắn tu luyện, đều không đến làm phiền, đã đến thì chứng tỏ có chuyện quan trọng!

Thẩm Hạo trực tiếp mở cửa phòng, kéo Hoắc Uyển Nhi vào.

Sau đó, cửa phòng lại đóng lại.

Hoắc Uyển Nhi đã xuất hiện trong lòng Thẩm Hạo. "Uyển Nhi, có chuyện gì vậy, sao lại đến vào lúc này?" Hoắc Uyển Nhi gật đầu: "Vâng, Hạo ca, chị gái em ở nhà có chuyện, mẹ truyền tin cho em, muốn em đưa anh về giúp xem sao." "Ồ?

Chị gái em?" Thẩm Hạo nghĩ đến Hoắc Linh Nhi, một thành viên trong đội khảo cổ, đã ăn Thi Miết Đan, cuối cùng biến thành Cấm bà.

Nhìn lại thời gian, lúc này, họ dường như đã vào ngôi mộ dưới đáy biển.

Vậy bây giờ là đã trở về?

Không biết là chuyện gì?

Có lẽ liên quan đến Thi Miết Đan đó, và cả "Nó". "Chị gái em có chuyện, vậy chúng ta về xem sao, cũng lâu rồi không về, em cũng nhớ mẹ rồi phải không?" Thẩm Hạo từ phía sau ôm lấy Hoắc Uyển Nhi, cằm tựa vào vai cô hỏi.

Hoắc Uyển Nhi gật đầu: "Vâng ~, có chút nhớ ~ Chị gái cũng lâu rồi không gặp ~" Thẩm Hạo cúi đầu cọ cọ, sau đó nói: "Được, vậy chúng ta đi ngay bây giờ!" Sau đó, ôm Hoắc Uyển Nhi cùng nhau bay ra khỏi Trùng Cốc, lên Mặc Vân Chu, bay về Kinh thành.

Vài phút sau, hai người đến trên bầu trời sân nhà họ Hoắc.

Sau đó trực tiếp bay xuống.

Tìm thấy vị trí của Hoắc Tiên Cô và Hoắc Linh Nhi, họ bay thẳng qua đó. "Mẹ, chị, chúng con về rồi ~" Hoắc Uyển Nhi bước vào phòng, gọi hai người bên trong.

Hoắc Tiên Cô nghe thấy tiếng gọi của Hoắc Uyển Nhi, ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Hoắc Uyển Nhi và Thẩm Hạo đi theo sau. "Ủa?

Sao các con về nhanh vậy?

Mẹ còn định chuẩn bị đón gió tẩy trần cho các con chứ!" Hoắc Tiên Cô đứng bật dậy, nhìn hai người trước mặt, đầy kinh ngạc, nhanh quá đi!

Hoắc Linh Nhi cũng vậy, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Mới vừa gửi tin đã về, mới có mấy phút thôi mà đã đến rồi sao?

Chương 516

Đi từ cổng vào đây cũng phải mất nhiều thời gian hơn chứ? "Uyển Nhi, sao các con nhanh vậy?" Hoắc Linh Nhi cũng đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ khó tin. "Mình có nên nói cho họ biết không?

Họ có thật sự mạnh như vậy không?

Em rể không biết có phải là đối thủ của họ không?" Hoắc Linh Nhi trong lòng có chút rối bời. "Uyển Nhi, A Hạo, các con mau lại đây ~ Các con mau xem giúp mẹ, Linh Nhi nó bị làm sao vậy?" Hoắc Tiên Cô nói với hai người Thẩm Hạo. "Mẹ yên tâm, có Hạo ca ở đây, chị sẽ không có chuyện gì đâu!" Hoắc Uyển Nhi tràn đầy niềm tin vào chồng mình, Thẩm Hạo.

Hơn nữa, mẹ vợ nhờ con rể giúp, Thẩm Hạo đương nhiên sẽ không từ chối.

Huống chi, còn là để cứu chị vợ của mình. "Được, mẹ, để con xem!" Ngay sau đó, Thẩm Hạo nhìn về phía Hoắc Linh Nhi, dùng pháp nhãn quan sát, mọi thứ bên trong cơ thể Hoắc Linh Nhi đều hiện ra trong mắt Thẩm Hạo.

Trong đầu Hoắc Linh Nhi, một con côn trùng nhỏ màu đỏ máu đang bám trên não.

Một luồng sức mạnh dược liệu kỳ lạ bao bọc lấy con côn trùng này, ngăn cách nó với vỏ não.

Từ con côn trùng nhỏ màu đỏ máu này tỏa ra một luồng sức mạnh, hòa quyện với sức mạnh dược liệu kia, hình thành một luồng sức mạnh đặc thù, dung nhập vào vỏ não và máu thịt của Hoắc Linh Nhi, lưu chuyển khắp toàn thân.

Tuy nhiên, luồng sức mạnh này vẫn còn rất yếu.

Có lẽ là vì nó mới xâm nhập vào cơ thể Hoắc Linh Nhi không lâu, thời gian còn ngắn.

Đợi một thời gian nữa, luồng sức mạnh này sẽ lưu chuyển toàn thân, phát huy tác dụng.

Lúc đó, sẽ khiến người ta mất mạng, trực tiếp biến thành Cấm bà không có trí tuệ.

Trở thành một cái xác biết đi.

Thẩm Hạo nhắm pháp nhãn lại, nhìn lại Hoắc Linh Nhi. "Thời gian trước em có ăn một loại đan dược kỳ lạ phải không?" Thẩm Hạo hỏi.

Hoắc Linh Nhi kinh ngạc nói: "Anh... anh sao lại biết?" "Nhìn ra!" Thẩm Hạo nói, "Loại đan dược này, đối với người thường mà nói, là một loại độc dược!

Nó sẽ khiến người ta biến thành một loại quái vật như xác sống.

Cốt lõi của loại đan dược này là một loại côn trùng, nó hiện đang ký sinh trong não của em, không ngừng tiết ra một loại độc tố, ảnh hưởng đến em!" Hoắc Tiên Cô nghe vậy, vô cùng kinh hãi. "Linh Nhi, sao con lại ăn loại đan dược này?" Trên mặt Hoắc Linh Nhi cũng đầy vẻ hoảng sợ, sau khi nghe về vấn đề của viên đan dược này, sắc mặt cô đã thay đổi. "Vậy... vậy phải làm sao?" Hoắc Linh Nhi nói, "Viên đan dược này, những người đó gọi nó là tiên đan, nói là ăn vào có thể trường sinh!

Là lần này, chúng tôi phát hiện trong ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Tôi vốn cũng không muốn ăn, là họ ép tôi ăn!" Hoắc Linh Nhi vừa dứt lời, trên mặt Hoắc Tiên Cô đã đầy vẻ tức giận, gương mặt vốn

dịu dàng nay đầy sương lạnh, trong mắt là ngọn lửa phẫn nộ.

Hoắc Uyển Nhi và Thẩm Hạo cũng ánh mắt ngưng lại!

Hoắc Uyển Nhi mặt lạnh như sương: "Bọn họ thật to gan!

Lại dám ép chị ăn thứ này!

Hạo ca, anh giúp chị đi, tìm ra đám súc sinh này, em muốn cho chúng biết tay!" Thẩm Hạo gật đầu: "Uyển Nhi, em yên tâm, anh vừa hay biết một chút về lai lịch của chúng!

Đám người này không phải thứ gì tốt đẹp, để lại cũng là tai họa, vậy thì nhân dịp này, nhổ cỏ tận gốc, triệt để trừ khử chúng đi!" Hoắc Tiên Cô nghe con rể Thẩm Hạo nói vậy, rất vui mừng. "Tốt, vậy A Hạo à, phiền con rồi!

Đúng rồi, tình hình của Linh Nhi, phải làm sao đây?

Còn cứu được không?" Hoắc Uyển Nhi nắm lấy tay mẹ, an ủi: "Mẹ yên tâm, chỉ là một con côn trùng trong cơ thể thôi, lấy ra dễ như trở bàn tay, những độc tố đó bây giờ còn rất yếu, dọn dẹp là được rồi, rất đơn giản, ngay cả con cũng làm được, Hạo ca ra tay thì càng chắc chắn hơn!" Hoắc Tiên Cô nghe vậy, lòng mới yên, lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi ~ A Hạo, vậy phiền con rồi ~" Thẩm Hạo xua tay: "Không phiền, nhanh thôi." Sau đó, trong lòng bàn tay hắn dâng lên một luồng pháp lực, tỏa ra ánh sáng.

Hắn trực tiếp điều khiển pháp tắc không gian, một phát di chuyển con Thi Miết Vương màu đỏ máu trong đầu Hoắc Linh Nhi đến lòng bàn tay mình.

Đồng thời, một chút độc tố bám trên vỏ não của cô cũng bị tách ra.

Lập tức, Hoắc Linh Nhi cảm nhận được một cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không có, tự nhiên nảy sinh từ sâu trong lòng.

Ánh sáng trong lòng bàn tay Thẩm Hạo tan đi, con bọ cánh cứng nhỏ bé hiện ra.

Hoắc Tiên Cô, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Linh Nhi ba người nhìn vào lòng bàn tay Thẩm Hạo. "Đây chính là con côn trùng đó sao?

Trông giống như một con bọ rùa vậy!" Con côn trùng nhỏ này không lớn, chỉ bằng hạt lạc, nhưng toàn thân đỏ như máu, còn tỏa ra một mùi cay nồng kỳ dị, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt lành.

Thẩm Hạo gật đầu: "Đây là Thi Miết Vương!" "Thi Miết Vương?" Sắc mặt Hoắc Tiên Cô thay đổi, "Thứ này, năm đó Ngô Lão Cẩu nhà họ Ngô lúc nhỏ hình như đã gặp qua!

Ông nội, cha và chú của ông ta, có mấy người đều vì nó mà mất mạng, biến thành huyết thi!

Con Thi Miết Vương này còn có kịch độc, chạm vào là chết!

Linh Nhi, con bây giờ cảm thấy thế nào, có khó chịu ở đâu không?" Hoắc Linh Nhi lắc đầu: "Không có, con bây giờ cảm thấy rất tốt, có một cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có!" Thẩm Hạo cũng nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, tất cả độc tố đã được con tách ra hết rồi, đã không sao rồi!" Hoắc Tiên Cô nghe Thẩm Hạo nói vậy, cuối cùng mới yên lòng!

Thấy Thẩm Hạo cầm con Thi Miết Vương trong tay, bà lo lắng hỏi: "A Hạo, con cứ cầm con Thi Miết Vương như vậy, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Thẩm Hạo cười nói: "Không sao đâu mẹ, độc tố của Thi Miết Vương này không ảnh hưởng gì đến con, mẹ yên tâm!" Ngay sau đó, trong lòng bàn tay Thẩm Hạo dâng lên một ngọn lửa Ám Nhật Chân Hỏa, trực tiếp thiêu con Thi Miết Vương này và độc tố nó tỏa ra thành tro bụi.

Thẩm Hạo chấn động pháp lực, tro bụi lập tức hóa thành vi trần

không thể nhìn thấy, bị Thẩm Hạo rắc ra gió bên ngoài, tan theo gió. "Được rồi, đã giải quyết xong!" Thẩm Hạo nhàn nhạt nói.

Hoắc Tiên Cô nắm lấy tay Hoắc Linh Nhi, nói: "Linh Nhi, sau này, con đừng đi làm khảo cổ nữa, suốt ngày chạy khắp nơi, mấy tháng không về nhà, một năm mẹ cũng không gặp con được mấy lần.

Những ngôi mộ cổ đó quá nguy hiểm, mẹ không yên tâm về con!" Hoắc Linh Nhi nghe vậy chợt nhớ ra, các thành viên đội khảo cổ của cô, đặc biệt là mấy người đã ăn tiên đan, đều phải được sắp xếp đến viện điều dưỡng để phối hợp kiểm tra. "Mẹ, họ sắp xếp tất cả người trong đội khảo cổ của chúng con đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mục ở Thanh Hải, yêu cầu con phải phối hợp kiểm tra!

Vốn dĩ lần này về thăm mẹ xong là con phải đi!" "Cái gì?

Đây chắc chắn là do bọn họ làm, e rằng mục đích của họ không đơn giản!" Sắc mặt Hoắc Tiên Cô trở nên rất khó coi. "Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mục?" Thẩm Hạo nghe đến địa danh quen thuộc này, có chút kinh ngạc. "Nơi đó sao?

Em không cần phải đi đâu, tôi sẽ đích thân đến đó xem, sau đó xử lý bọn họ!

Những người này chẳng qua chỉ là một đám sâu bọ vọng tưởng trường sinh mà thôi!

Tôi sẽ báo cáo lên Dân Điều Cục, để họ phái người đến xử lý!" Hoắc Tiên Cô vô cùng vui mừng, con gái không cần phải đi, có thể ở lại bên cạnh.

Chứ không phải như trong nguyên tác, bị giam trong viện điều dưỡng, biến thành Cấm bà, lần gặp mặt đó đã thành vĩnh biệt.

Thẩm Hạo và Hoắc Uyển Nhi ở lại nhà họ Hoắc một đêm, đến ngày hôm sau mới từ biệt Hoắc Tiên Cô và Hoắc Uyển Nhi.

“Mẹ, đợi chúng con xử lý xong chuyện ở viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mục sẽ trở về, mẹ cứ yên tâm nhé!” Hoắc Uyển Nhi tạm biệt Hoắc Tiên Cô.

“Được, các con phải cẩn thận đấy.” “Uyển Nhi, hai đứa cẩn thận nhé!” Hoắc Linh Nhi cũng dặn dò.

“Hai người cứ yên tâm!” Cả hai đều gật đầu đáp.

Sau đó, hai người rời khỏi nhà họ Hoắc, bay thẳng đến Cách Nhĩ Mục ở Thanh Hải.

Chương 517

Khoảng cách tuy khá xa, nhưng đối với hai người họ thì chẳng đáng là gì.

Mặc Vân Chu xuyên qua bầu trời, rất nhanh đã đến Cách Nhĩ Mục, một thành phố nằm sâu trong lục địa.

Lúc này, thành phố này vẫn còn rất lạc hậu, phạm vi cũng không lớn như đời sau.

Hơn nữa, nó còn khá hẻo lánh.

Vì thế, nơi đây đã trở thành địa điểm để một số người tiến hành thí nghiệm trường sinh.

Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mục chính là một trong số đó.

Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mục lúc này mới được xây dựng không lâu, xung quanh có không ít binh lính canh gác.

Trong mắt người ngoài, đây là một nơi vô cùng quan trọng, người thường còn không dám lại gần.

Nơi đây được tuyên bố là nơi nghỉ dưỡng và trị liệu cho các cán bộ cấp cao đã nghỉ hưu.

Trên thực tế, những cán bộ cấp cao này đều là thành viên của tổ chức "Nó", hoặc là thành viên ngoại vi.

Bề ngoài là viện dưỡng lão, nhưng thực chất lại là một viện nghiên cứu dưới lòng đất.

Thẩm Hạo và Hoắc Uyển Nhi ngồi trên Mặc Vân Chu, đứng giữa không trung, nhìn xuống thành phố.

Vị trí của viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mục vô cùng nổi bật, hai

người nhanh chóng tìm thấy.

Tuy nhiên, để tránh bứt dây động rừng, Thẩm Hạo bảo Hoắc Uyển Nhi không sử dụng thần thức để dò xét.

Bởi vì tu vi của cô còn tương đối thấp, dễ bị người khác phát hiện.

Thẩm Hạo phóng ra thần thức cường đại của mình, lặng lẽ quét về phía viện dưỡng lão.

Ngay lập tức, toàn bộ viện dưỡng lão trên dưới, trong ngoài, tất cả đều thu vào tầm mắt.

Trong viện dưỡng lão này không có tu sĩ nào, nhiều nhất cũng chỉ là một vài kẻ nửa mùa, không thể coi là tu sĩ.

Phần trên mặt đất còn có dáng vẻ của một viện dưỡng lão, có phòng bệnh và nhân viên y tế, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Mấy người đồng nghiệp của Hoắc Linh Nhi ở viện khảo cổ cũng đang ở trong các phòng bệnh trên đó.

Còn phần dưới lòng đất lại là hai tầng ký túc xá và những căn phòng như nhà giam, cùng với vài phòng thí nghiệm.

Không ít nhân viên y tế kỳ lạ đang đi lại trong các phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Trong một căn phòng bị khóa bởi cánh cửa sắt lớn, Thẩm Hạo còn nhìn thấy một người trẻ tuổi khác, tay chân bị xiềng xích, nằm bất động trên giường.

Thẩm Hạo nhíu mày, tập trung xem xét người này.

Thần thức lướt qua người hắn.

Thẩm Hạo thấy trước ngực và sau lưng hắn là một mảng hình xăm kỳ lân lớn.

Dù đang ngủ say, nhưng chân mày hắn bất giác nhíu lại, rồi nhanh chóng giãn ra.

"Thú vị thật." Thẩm Hạo thầm nghĩ.

"Chẳng lẽ đây là Trương Khởi Linh?

Ta nhớ vào thời điểm này, hình như cậu ta bị nhốt ở đây, bị người ta rút máu nghiên cứu thì phải?" Phải đến khi Ngô gia và Giải gia liên thủ tấn công viện dưỡng lão này, Trương Khởi Linh mới trốn thoát thành công.

Người này hiện tại rất yếu, xem ra còn bị tiêm thuốc an thần.

Thứ này tiêm nhiều quá, chung quy cũng có hại cho cơ thể.

Thể chất máu Kỳ Lân tuy mạnh, nhưng cũng không chịu nổi việc bị rút máu và tiêm thuốc an thần quanh năm!

Tiểu ca Kỳ Lân à, sao có thể để cậu ta bị nhốt ở đây được chứ?

Tư chất thiên phú của cậu ta rất tốt, mấy chục năm nay thật là lãng phí.

Nếu được tu luyện từ nhỏ, bây giờ cũng đã là một tu sĩ hùng mạnh.

Nhưng Trương gia đã suy tàn, lại bị Uông gia, tổ chức "Nó", cùng một số kẻ thù điên cuồng nhắm vào, có thể nói Trương gia đã tan rã.

Một gia tộc được truyền thừa từ thời thượng cổ, cũng coi như đã bị hủy diệt!

Thật đáng tiếc.

Thiên phú huyết mạch này, biết bao nhiêu người phải ao ước.

Nó có tác dụng hỗ trợ rất lớn cho việc tu hành.

Đã là tiểu ca Trương Khởi Linh, sao Thẩm Hạo có thể không cứu?

Thẩm Hạo trực tiếp thúc đẩy không gian pháp tắc, tiến vào căn phòng chật chội nơi tiểu ca đang bị giam giữ.

Căn phòng rất bẩn thỉu, lộn xộn, xem ra rất ít khi có người đến dọn dẹp vệ sinh.

Thẩm Hạo lắc đầu, trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, làm đứt toàn bộ xiềng xích trên tay chân tiểu ca.

"Rắc, rắc." Sau khi xiềng xích bị đứt, Thẩm Hạo ném xuống đất.

Sau đó, hắn lại đánh ra một đạo pháp lực, giúp tiểu ca dưỡng lại cơ thể.

Tiếp theo, hắn lại thúc đẩy không gian pháp tắc, trực tiếp quay về Mặc Vân Chu, mang theo tiểu ca trở về.

Hắn cho cậu ta uống một ít linh dịch và đan dược cố bản bồi nguyên, giúp cậu ta luyện hóa.

Hoắc Uyển Nhi đứng bên cạnh nhìn, rất tò mò.

"Hạo ca, anh ta là ai vậy?

Sao anh lại mang anh ta về?" Sau khi xử lý xong cho tiểu ca, Thẩm Hạo để cậu ta tiếp tục ngủ say nghỉ ngơi, hấp thu dược lực.

Đan dược và linh dịch đang không ngừng chữa trị những tổn thương và thiếu hụt trong cơ thể cậu ta.

Thẩm Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ của Hoắc Uyển Nhi, quay lại boong tàu, ngắm nhìn phong cảnh thành phố.

"Người này, có lẽ là hậu duệ của Trương gia ở Đông Bắc.

Gia tộc này có huyết mạch Kỳ Lân truyền thừa, con cháu Trương thị thuần huyết có tố chất cơ thể và tuổi thọ vượt xa người thường!

Nguồn gốc huyết mạch của họ có lẽ không hề nhỏ!

Hơn nữa, ta thấy tư chất của cậu ta không tệ, nên tiện tay cứu." "Ồ, ra là vậy." Hoắc Uyển Nhi gật đầu.

"Đúng rồi, vậy anh có tìm thấy đồng nghiệp của chị em không?" Thẩm Hạo cười nói: "Đương nhiên là tìm thấy rồi, bọn họ bây giờ đều rất ổn, em yên tâm đi." Trong nhóm người này, có rất nhiều người Thẩm Hạo chưa từng nghe nói đến.

Về cơ bản đều là những nhân vật phụ, số lần xuất hiện ít đến đáng thương.

Hơn nữa, họ đều bị tổ chức "Nó" uy hiếp lợi dụng, cho ăn thi miết đan.

Trong đó có một cô gái có dung mạo tinh xảo, chính là bạn thân của Hoắc Linh Nhi, Trần Văn Cẩm.

Cứu họ thực ra không khó, nhưng Thẩm Hạo không định tự mình ra tay.

Viện dưỡng lão này dính líu đến không ít chuyện, hắn không cần thiết phải tự mình xông vào phá hoại.

Hơn nữa mình cũng không phải là người đơn độc, sau lưng cũng có thế lực mà.

Tấm biển Dân Điều Cục lớn như vậy, cũng nên phát huy tác dụng rồi.

Thế là, hắn lập tức gửi tin nhắn cho cấp trên của mình.

Không bao lâu sau, cấp trên đã trả lời.

Chương 518

Ông ta nói sẽ để người của phân cục Thanh Hải đến phối hợp hành động, phá hủy căn cứ thí nghiệm phi pháp này.

Về phần những nhân viên cấp cao dính líu sau đó, cứ để Dân Điều Cục xử lý.

Không cần Thẩm Hạo phải tự mình bận tâm.

Về việc xử lý thế nào, Thẩm Hạo cũng lười quan tâm, chỉ cần không chọc đến mình, muốn xử lý thế nào thì xử lý.

Cứ xem quyết tâm của phía chính quyền thế nào.

Nói cho cùng, mình thuộc dạng nhân viên tạm thời, không phải biên chế chính thức.

Thẩm Hạo đậu Mặc Vân Chu trên một ngọn đồi nhỏ gần đó, không còn che giấu khí tức nữa.

Rất nhanh, nhân viên của phân cục Thanh Hải đã tìm thấy Thẩm Hạo, đến để thảo luận kế hoạch hành động.

Thẩm Hạo chẳng thiết kế kế hoạch gì, cứ xông thẳng vào, đánh úp là được.

Cần kế hoạch gì chứ?

Các thành viên của phân cục Thanh Hải thuộc Dân Điều Cục hành động rất nhanh.

Tu sĩ đối đầu với người thường, chính là nghiền ép trực tiếp.

Những nhân viên bên trong không có chút sức phản kháng nào đã bị khống chế.

Các loại thí nghiệm vô nhân đạo bên trong khiến họ nhìn mà kinh

hãi.

Thế là, đội trưởng tiểu đội dẫn đầu đã tự mình báo cáo sự việc lên trên.

Chuyện lần này, cảm giác có chút nghiêm trọng, không phải một tiểu đội trưởng Kim Đan kỳ như anh ta có thể gánh nổi.

Trên tầng ba của viện dưỡng lão, chỗ của Trần Văn Cẩm và những người khác, mọi thứ vẫn như thường lệ.

Họ chỉ ở trong phòng, không đi đâu cả.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến những tiếng động hỗn loạn, thu hút sự chú ý của họ.

"Có chuyện gì vậy?

Bên ngoài sao thế?" Trần Văn Cẩm nhíu mày nói.

"Hình như có chuyện gì đó hỗn loạn, chúng ta có nên ra xem không?" Một người phụ nữ ở phòng bên cạnh nói.

Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Thôi bỏ đi, không liên quan đến chúng ta, vốn đã rất phiền phức rồi, chúng ta đừng nên tự tìm chuyện nữa!" Sự hỗn loạn nhanh chóng được dẹp yên.

Mà trên đỉnh núi xa xa, Thẩm Hạo vẫn luôn chú ý đến tình hình trong viện dưỡng lão.

Không tệ, rất nhanh chóng.

Khi viện dưỡng lão xảy ra chuyện, lập tức có người muốn lén lút chạy ra ngoài truyền tin, nhưng đều bị chặn lại.

Không một chút tin tức nào bị rò rỉ ra ngoài.

Không bao lâu, lại có mấy tu sĩ Hóa Thần và Nguyên Anh cảnh giới vội vã đến.

Họ mang theo không ít người, đến phong tỏa mọi thứ trong viện dưỡng lão.

Về phần Trần Văn Cẩm và những người bị giam lỏng, thì bị đưa ra ngoài trong trạng thái ngơ ngác.

Họ vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Mấy người mình mới bị đưa vào có vài ngày, giờ lại sắp bị đưa ra ngoài rồi sao?

Chẳng lẽ là đổi nơi giam lỏng?

Viện dưỡng lão bị điều tra, chuyện lớn như vậy tự nhiên không thể giấu được, dù có thành viên của Dân Điều Cục cố gắng che đậy, một giờ sau, tin tức vẫn bị rò rỉ ra ngoài.

Một số thành viên của tổ chức "Nó" lập tức bị kinh động, ra lệnh điều tra ngay lập tức.

Nhưng họ cũng khó mà điều tra ra được gì.

Họ sẽ không thể ngờ rằng, Thẩm Hạo vì Hoắc Linh Nhi và Trần Văn Cẩm mà đặc biệt nhờ Dân Điều Cục, cơ quan quản lý sức mạnh siêu phàm này, đến điều tra họ.

Đây đúng là giết gà dùng dao mổ trâu!

Mà chuyện họ không biết là, sau khi Thẩm Hạo báo cáo sự việc này lên trên, cấp trên cũng đã quyết tâm, định nhân cơ hội này để dọn dẹp đám sâu mọt "Nó" này!

Thí nghiệm trên cơ thể người vô nhân đạo, giết hại công dân phi pháp, tham ô nhận hối lộ, kết bè kết phái... tội danh nhiều lắm, một đống tội danh đều có thể gán cho chúng.

Về phần những lão già không chết đứng sau lưng, cứ để chúng ở nhà dưỡng lão cho xong đời.

Mất đi những vây cánh này, dù chúng có muốn làm gì, cũng không có ai làm việc cho chúng.

Sự việc diễn ra rất thuận lợi.

Sau đó, Thẩm Hạo đích thân gặp mấy vị lãnh đạo của phân cục Thanh Hải.

Nói ra thì, có mấy người lần trước đã gặp rồi.

Sau đó, Thẩm Hạo đến chỗ của Trần Văn Cẩm và mấy người kia.

Đây cũng là mục đích chính của hắn lần này.

Hắn tiện tay thi triển một ảo thuật, khiến mọi người đều chìm vào trong đó, sau đó thúc đẩy không gian pháp tắc, tách thi miết vương và độc tố của nó ra khỏi cơ thể họ.

Thế là xong việc.

"Được rồi, lần này đa tạ sự giúp đỡ của mấy vị đạo hữu, mục đích của tôi cũng đã hoàn thành.

Chuyện tiếp theo, các vị cứ theo quy trình mà xử lý." Thẩm Hạo khách sáo nói với mấy người họ.

"Thẩm đạo hữu khách sáo rồi, đạo hữu đại giá quang lâm, là vinh hạnh của chúng tôi!" Vị lãnh đạo Hóa Thần cảnh giới rất khách khí.

Thẩm Hạo lấy ra một bình đan dược cao cấp do chính mình luyện chế, có ích lợi rất lớn cho việc tu luyện của Hóa Thần cảnh giới, bên trong còn ẩn chứa một tia pháp tắc mà hắn lĩnh ngộ được, sau khi dùng có thể thuận thế lĩnh ngộ.

Hơn nữa, dược hiệu đối với nguyên thần vô cùng tốt, có thể làm lớn mạnh nguyên thần.

"Bình hóa thần đan dược này, coi như là quà tạ lễ của tôi cho mấy vị, không thể để các vị đi một chuyến tay không." Thẩm Hạo đẩy bình

đan dược đến trước mặt mấy người.

Mấy người lập tức từ chối, không chịu nhận.

Thẩm Hạo nhìn thấu nhưng không nói ra, biết ý của họ.

Mấy người từ chối ba lần mới chịu nhận.

Sau đó, Thẩm Hạo liền dẫn Hoắc Uyển Nhi rời đi.

Mà mấy người này, đợi một lúc, nhìn nhau mấy lần.

Sau đó, liền lập tức mở bình ngọc, bên trong có bảy tám viên đan dược, đủ cho mỗi người họ được hai viên.

Mấy người trong mắt đều lóe lên tia vui mừng.

Lập tức chia đan dược.

Về phần cấp dưới, họ sẽ tự lấy ra những thứ thích hợp để ban thưởng.

Thẩm Hạo dẫn Hoắc Uyển Nhi rời đi.

Chuyện viện dưỡng lão coi như đã giải quyết xong.

Tuy nhiên, trong tổ chức "Nó" có một thành viên cốt cán, là Uông gia.

Chương 519

Sự suy tàn của Trương gia cũng là do sự nhắm vào điên cuồng của họ gây ra.

Đàn ông bị rút máu nghiên cứu, phụ nữ biến thành máy đẻ.

Tất cả chỉ để nghiên cứu huyết mạch trường sinh của Trương gia.

Giữa người tu hành và người thường luôn có ranh giới rõ ràng, Uông gia tìm kiếm trường sinh, nhưng thủy chung không có tiên duyên, không tìm được tung tích của tu sĩ, đến nỗi họ cho rằng trên thế giới này không tồn tại tu sĩ.

Mà là tử đối đầu của Trương gia, trụ sở chính của Uông gia cũng chọn ở rất gần Trương gia, chơi trò "đèn dầu không soi chân đèn".

Chính là ở huyện Mạc Hà, Đông Bắc, vị trí địa lý rất kín đáo, với điều kiện thời xưa, quả thực rất khó phát hiện.

Hơn nữa, Uông gia còn có một bộ phận tính toán thần bí, thông qua tính toán phức tạp, có thể tính ra rất nhiều chuyện.

Nền tảng của bộ phận tính toán này, lại là một mảnh vỡ của cánh cổng đồng xanh!

Cánh cổng đồng xanh này, lai lịch bất phàm, là một thứ vô cùng thần bí.

Sau cánh cửa, nghe nói ẩn giấu bí mật cuối cùng của thế giới.

Thẩm Hạo đối với điều này có chút tò mò.

Nói đến cánh cổng đồng xanh, Thẩm Hạo lại nhớ đến vẫn đồng và vẫn ngọc, còn có vẫn thạch thần bí.

Từ thời viễn cổ rơi từ ngoài vào trái đất.

Rất có khả năng chính là cái mà hắn đã thấy khi ở rừng vàng Trường Bạch Sơn, trải qua thời gian đảo ngược, quay về thời viễn cổ.

Nó đã làm trọng thương Sinh Mệnh Chi Thụ, sau đó tan rã, phân tán đến các nơi ở Hạ quốc.

Mảnh ở Trường Bạch Sơn đã bị hắn thu đi.

Ngoài ra còn ở mẫu quốc Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà, Tây Cương.

Còn có dưới lòng đất mỏ khoáng ở Sa Thành, Ba Nãi ở Quế Tỉnh, Mặc Thoát ở Tạng Địa, núi Tứ Cô Nương ở tỉnh Xuyên...

Đặc biệt là phần vẫn ngọc, kết hợp với thi miết đan, còn có thể có công hiệu trường sinh, rất bất phàm.

Nhưng đối với Thẩm Hạo mà nói, đã không còn sức hấp dẫn lớn nữa.

Bây giờ, hắn lại rất tò mò, sau cánh cổng đồng xanh rốt cuộc là cái gì?

Đợi tiểu ca dưỡng thương xong, có thể có cơ hội nhờ cậu ta dẫn đi xem.

Chỉ là không biết, sau này Hạo Thiên Chân, còn có cơ hội đến Trường Bạch Sơn thấy cổng đồng xanh hay không.

Sau khi đưa tiểu ca đến tứ hợp viện ở kinh thành, do phân thân chăm sóc.

Thẩm Hạo dẫn Hoắc Uyển Nhi, trực tiếp lái Mặc Vân Chu, hướng về Đông Bắc.

Lại một lần nữa đến Đông Bắc.

Lần này, hắn nhắm thẳng vào căn cứ của Uông gia.

Chỉ cần thần thức quét qua, đã xác định được vị trí.

Huyện Mạc Hà, nằm ở phía bắc Đại Hưng An Lĩnh, vị trí địa lý có thể nói là rất tốt.

Nơi đây đã là cực bắc của Hạ quốc, đi tiếp nữa là biên giới của nước Mao Hùng.

Nơi đây bây giờ còn lâu mới phát triển, người định cư ở đây cũng không nhiều.

Căn cứ của Uông gia, nằm trên một bình nguyên hoang vắng không người.

Bên ngoài còn có một ít cây cối và đồi cát thấp che chắn, không lại gần, sẽ không có ai phát hiện ra căn cứ này.

Hiện tại căn cứ này, còn lâu mới lớn bằng mấy chục năm sau, xây dựng cũng rất bình thường.

Trên mặt đất chỉ là nhà trệt và mấy tòa nhà nhỏ không quá ba tầng.

Ngược lại phần dưới lòng đất, có mấy tầng không gian.

Người bên trong không ít, đếm sơ qua cũng có hơn hai trăm người.

Trong đó có không ít trẻ em, đang tiến hành các loại huấn luyện.

Ngoài ra còn có rất nhiều phần tử vũ trang, phân bố ở các nơi trong căn cứ để cảnh giới.

Sau đó là nhân viên xử lý các loại thông tin.

Rồi là một số tù phạm bị giam giữ, chắc phần lớn là người Trương gia.

Thần thức xuyên qua mặt đất, sâu vào dưới lòng đất mấy chục mét, Thẩm Hạo phát hiện một căn phòng dưới lòng đất độc lập.

Đến đây chỉ có hai lối đi, một lối rõ ràng, còn một lối rất kín đáo.

Trên mặt đất trung tâm căn phòng này, đặt một mảnh vỡ của cánh cổng đồng xanh khổng lồ, rộng ba mét vuông.

Cũng không biết họ lấy được lúc nào.

Chẳng trách họ xây dựng trụ sở chính ở đây, một mặt là vị trí tốt, "đèn dầu không soi chân đèn", lại kín đáo.

Mặt khác, là vì gần, mảnh vỡ cổng đồng xanh lớn như vậy, với sức vận chuyển ngày xưa, muốn vận chuyển xa là rất khó!

Chọn một nơi gần để giấu là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên, dù cùng ở Đông Bắc, nhưng nơi này cách cổng đồng xanh ở Trường Bạch Sơn cũng có khoảng cách mấy trăm cây số.

Sức mạnh của đám người Uông gia này, cũng rất đáng gờm!

Uông gia này ở Hạ quốc dù có khuấy đảo thế nào, cũng chỉ là một đám người thường.

Trước mặt tu sĩ, không gây ra được sóng gió gì.

Hiện tại, toàn bộ Hạ quốc đã bắt đầu chuyển mình, mà phía chính quyền sớm đã nắm chắc phần lớn sức mạnh siêu phàm.

Có thực lực tuyệt đối, có thể trấn áp trong nước.

Thẩm Hạo cũng không cần thiết phải tự mình ra tay đối phó với Uông gia.

Mình chỉ cần cung cấp thông tin, để người khác làm là được.

Trong đám người Uông gia này, cũng không phải tất cả đều một lòng.

Rất nhiều người bị ép gia nhập, lại không thể thoát ra.

Bề ngoài trung thành tận tụy, nhưng thực tế, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Thẩm Hạo cũng không thể tự mình ra tay giết người.

“Đi, chúng ta lặng lẽ vào trong.” Thẩm Hạo thu lại Mặc Vân Chu, dẫn Hoắc Uyển Nhi trực tiếp độn xuống lòng đất, hướng đến căn phòng được giấu sâu nhất của Uông gia.

“Hạo ca, chúng ta phải làm gì?” Hoắc Uyển Nhi hỏi.

Thẩm Hạo suy nghĩ một chút, nói: “Cứ lặng lẽ phá hoại là được, đừng động đến người bên trong.

Ở đây cũng không phải toàn người xấu, đừng làm bị thương nhầm người!” Hoắc Uyển Nhi nghe vậy, ánh mắt lóe lên, lộ ra vẻ giảo hoạt: “He he, Hạo ca, ý này hay đấy, em thích.” “Hừ hừ, dám làm hại chị ta, ta không tha cho chúng đâu!

Ta phải biến tất cả thiết bị ở đây thành sắt vụn mới được!” Thẩm Hạo véo nhẹ chiếc mũi xinh của Hoắc Uyển Nhi: “Được rồi, anh đã dò xét qua, ở đây không có tu sĩ, nhưng em cũng đừng quá kiêu ngạo, đừng để họ phát hiện.” Hoắc Uyển Nhi gật đầu, cười gian xảo: “Cứ để họ tưởng là có ma đi, sống trong sợ hãi đi.” “Đi đi.” Thẩm Hạo gật đầu.

Sau đó, Hoắc Uyển Nhi cũng thi triển thuật độn thổ, trực tiếp tiến vào những căn phòng dưới lòng đất, rồi ẩn thân, lặng lẽ phá hoại.

Mục tiêu đầu tiên của cô là nhà kho vật tư.

Cô trực tiếp lẻn vào, chuyển rất nhiều đồ đạc bên trong vào nhẫn trữ vật của mình.

Chương 520

Chỉ để lại một lượng nhỏ lương thực, nhiên liệu, và những thứ cô không để mắt tới.

Sau đó, cô lại đi phá hoại phòng điện của họ.

Lập tức toàn bộ căn cứ trên dưới, đều chìm vào một màn đêm đen tối.

Đặc biệt là phần dưới lòng đất.

Còn Thẩm Hạo, đã đến bộ phận tính toán được giấu sâu nhất này.

Bộ phận tính toán này, trong toàn bộ nội bộ Uông gia, cũng là một bí mật được giấu rất kỹ, không nhiều người biết.

Bộ phận này, thực ra mới được thành lập không lâu.

Chủ yếu là nghiên cứu xung quanh mảnh vỡ cổng đồng xanh này, lợi dụng sức mạnh đặc thù của nó.

Hiện tại đã có thành quả ban đầu.

Giữa căn phòng rộng gần một trăm mét vuông, mảnh vỡ cổng đồng xanh khổng lồ, nằm trên mặt đất, bên cạnh dựng lên đài thí nghiệm, còn có không ít thiết bị nghiên cứu đặt một bên.

Khu vực này, bị một tấm vật liệu trong suốt đặc biệt ngăn cách.

Khí tức đặc thù tỏa ra từ cổng đồng xanh, bị nó ngăn lại bên trong, không lan ra ngoài.

Mấy nhân viên thí nghiệm, đang thao tác nghiên cứu trên thiết bị.

Chỉ là đột nhiên, tất cả đèn đều tắt, thiết bị cũng ngừng hoạt động.

“Không hay rồi, sao đột nhiên mất điện?” “Nghiên cứu đang ở giai

đoạn quan trọng, lần này lại phải bắt đầu lại từ đầu!" "Sớm không đến muộn không đến, sao lại đến ngay lúc này?

Thật là!" Mấy nhà nghiên cứu, chửi bới, nhưng tố chất của họ khá cao, đều không chửi bậy.

Nhân lúc mất điện, dưới lòng đất tối đen như mực, Thẩm Hạo nhân cơ hội, lặng lẽ xuyên qua lớp màng bảo vệ, tiến vào bên trong.

Cổng đồng xanh này, tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, có chút cổ xưa.

"Ha ha, mảnh vỡ cổng đồng xanh này, ta xin nhận vậy!

Các ngươi cứ nghiên cứu không khí đi." Thẩm Hạo vung tay, trực tiếp thu mảnh vỡ cổng đồng xanh này vào không gian nhẫn.

Toàn bộ quá trình không phát ra một chút động tĩnh nào.

Sau đó, Thẩm Hạo độn xuống lòng đất, đi giải cứu những người Trương gia bị giam cầm.

Còn trong bộ phận tính toán.

Trong số mấy nhà nghiên cứu, có một người, lòng phiền ý loạn, rời khỏi đài thí nghiệm, định ra ngoài hút điếu thuốc.

Kết quả, khi đi qua mảnh vỡ cổng đồng xanh, phát hiện có điều bất thường.

Hắn theo thói quen muốn sờ vào mảnh vỡ này, kết quả lại sờ vào không khí.

"Hả?

Có gì đó không đúng?" Hắn lại đưa tay ra, sờ về phía trước mấy lần nữa, vẫn không sờ thấy.

Thế là hắn lại đi về phía trước mấy bước, kết quả vẫn sờ vào

không khí.

Hắn lập tức cúi người xuống, tiếp tục sờ soạng về phía trước.

Lại phát hiện, mảnh vỡ cổng đồng xanh lớn như vậy, đã biến mất!

“Không hay rồi!

Có ma!

Mảnh vỡ cổng đồng xanh biến mất rồi!” Hắn lập tức hét lên với mấy người còn lại.

“Cái gì?” “Biến mất rồi?” “Sao có thể?” Mấy người có chút không tin, tưởng là đang đùa.

Nhưng nghe dáng vẻ của hắn, không giống đang đùa!

Thế là vội vàng chạy lại.

Kết quả, quả nhiên là biến mất thật!

Mấy người lập tức trán vã mồ hôi lạnh, áo trước ngực sau lưng cũng ướt đẫm!

“Xảy ra chuyện lớn rồi!” “Mau đi báo cáo cấp trên!” Mấy người vội vàng mò mẫm trong bóng tối mở cửa phòng, đi ra ngoài, trên đường va va vấp vấp, quay về mặt đất.

“Các ngươi nói cái gì?

Mảnh vỡ cổng đồng xanh biến mất rồi!” Thủ lĩnh của căn cứ, Uông tiên sinh, mặt đầy vẻ không thể tin nổi!

Vị Uông tiên sinh này, không ai biết tên ông ta là gì, từ trước đến nay, đều gọi là Uông tiên sinh.

“Các ngươi nói lại lần nữa?

Ta không nghe nhầm chứ?” Bốn nhà nghiên cứu mặt đầy kinh hoảng đứng trước bàn làm việc, run rẩy.

Uông gia có đẳng cấp nghiêm ngặt, chênh lệch địa vị rất lớn.

“Thủ lĩnh, ngài không nghe nhầm đâu, mảnh vỡ cổng đồng xanh đột nhiên biến mất rồi!

Chúng tôi đã xác nhận đi xác nhận lại mấy lần!

Đợi có điện lại là có thể thấy!” Sắc mặt Uông tiên sinh đen lại!

Trong mắt như bùng lên một ngọn lửa, nộ khí dâng trào, ông ta cảm thấy mình sắp không kìm nén được nữa!

Lúc này, lại có người vào báo cáo.

“Báo cáo thủ lĩnh, chúng tôi kiểm tra phát hiện, phòng điện bị người ta phá hoại, đường dây điện bên trong bây giờ loạn thành một nùi rồi, muốn sửa chữa, e là phải mất mấy ngày!” Uông tiên sinh nhíu chặt mày, mặt đầy vẻ lạnh lùng không tan, ánh mắt rét lạnh.

“Được rồi, ta biết rồi, các ngươi lui đi, nghĩ cách khôi phục điện lực càng sớm càng tốt!

Còn nữa, kẻ phá hoại, nhất định phải bắt được, nghiêm trị!!” Giọng ông ta lạnh như băng nói.

Ông ta kìm nén cơn giận của mình.

Tức giận, sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của con người, khiến người ta có những hành vi không lý trí.

Cho nên, ông ta rất ít khi nổi giận.

“Có người phá hoại căn cứ Uông gia của ta!

Không biết là lẻn vào, hay là có nội gián?

Hừ, thật to gan, dám vuốt râu hùm trên đầu Uông gia ta?

Tìm chết!” Uông tiên sinh tự nói với mình.

Giọng điệu chậm rãi mà kiên định, như không thể nghi ngờ, đang

tuyên án cho kẻ phá hoại.

“Các ngươi cũng về trước đi, ta sẽ cử người đến điều tra!” Uông tiên sinh nhìn mấy nhà nghiên cứu nói.

“Vâng, thủ lĩnh, chúng tôi xin lui.” Mấy người run rẩy lui ra khỏi phòng làm việc.

Ra đến quảng trường bên ngoài, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi không khí trong phòng làm việc quá ngột ngạt, khí thế của người ở địa vị cao nhiều năm của Uông tiên sinh, đè nén họ đến sắp không thở nổi.

Còn trong phòng làm việc.

Vị Uông tiên sinh này, nheo mắt, yên lặng suy nghĩ.

Chương 521

Trong mắt đầy hàn quang.

Chó cắn người không sủa, đây chính là điển hình.

Một khi có cơ hội, sẽ cho đối thủ một đòn hiểm!

"Rốt cuộc là ai?

Hắn làm vậy với mục đích gì?

Chẳng lẽ hắn cho rằng, như vậy, là có thể đối phó chúng ta sao?

Còn mảnh vỡ cổng đồng xanh kia, lớn như vậy, rốt cuộc biến mất thế nào?

Không thể biến mất không dấu vết được!

Chẳng lẽ, là tu sĩ làm?" Vị Uông tiên sinh này, tự nhiên cũng biết thời gian gần đây, cả nước bắt đầu thực hiện cải cách giáo dục.

Bên trong còn liên quan đến những kiến thức tu hành huyền học, càng lên cao càng nhiều.

Ông ta ý thức được, đây là tín hiệu mà phía chính quyền đưa ra.

Điều này cho thấy, trên thế giới này, vẫn luôn tồn tại tu sĩ!

Chỉ là Uông gia họ tìm kiếm lâu như vậy, lại không thể tiếp xúc được!

Điều này khiến họ rất bất lực.

Tiếp xúc còn không được, nói gì đến trường sinh?

Mà bây giờ, đây là muốn mở cửa cho chuyện tu sĩ sao?

Uông tiên sinh vẫn có chút không hiểu.

Nhưng ông ta biết, đây có lẽ là một cơ hội, một khi chuyện tu hành được mở ra, những thứ trước đây tìm mọi cách cũng không thể tiếp xúc được, sau này, sẽ trong tầm tay!

Vậy thì những thí nghiệm về trường sinh này, có vẻ không còn quan trọng nữa.

Vậy những người đến phá hoại này, rốt cuộc có mục đích gì?

Chẳng lẽ họ đã chọc giận ai đó?

Nghĩ đến đây, trong lòng Uông tiên sinh đột nhiên có chút căng thẳng.

Tục ngữ nói hay, mời thần dễ tiễn thần khó.

Kết giao với người không dễ, nhưng đắc tội với người lại vô cùng đơn giản.

"E là thật sự có tu sĩ ra tay với chúng ta rồi!

Nếu không mảnh vỡ cổng đồng xanh lớn như vậy, không thể biến mất không dấu vết được!

Xem ra, ta phải nghĩ cách rời khỏi đây thôi!

Nơi này đã không phải là nơi tốt lành gì, phải tìm đường lui khác thôi!" Từ khi trong nước bắt đầu có biến đổi, Uông gia cũng chia thành hai phe.

Một phe, là đi theo bước chân của quốc gia, bắt đầu tu hành, chủ trương không tiến hành những thí nghiệm ghê tởm kia nữa!

Nghiên cứu lâu như vậy, đầu tư nhiều tài nguyên như vậy, một chút tiến triển cũng không có, quả thực là lãng phí!

Phe còn lại, thì kiên trì tiếp tục tiến hành thí nghiệm trường sinh.

Dù sao, tuổi của mình cũng đã lớn, e là rất khó tu luyện thành

công.

Tu hành dù sao cũng xem trọng tư chất, không phải ai cũng có thể tu hành.

Nếu họ không có tư chất thì sao, tu hành khó khăn thì sao, vẫn phải nghĩ cách ở thí nghiệm trường sinh.

Ông ta, Uông tiên sinh, chính là phe kiên trì tiến hành thí nghiệm trường sinh.

Hiện tại, sự kiện Thẩm Hạo và mấy người phá hoại căn cứ xảy ra, trong lòng ông ta sợ hãi.

Tu sĩ không phải là người nói lý lẽ.

Họ nắm giữ sức mạnh, một lúc không vui, giết mình, người khác cũng không biết.

Dù có biết, e là cũng xử lý nhẹ nhàng.

Vạn nhất đối phương còn có bối cảnh, vậy thì càng không có chuyện gì.

Mình vẫn nên sớm rút lui thì hơn.

Dù không thể trường sinh, cũng tốt hơn là chết sớm phải không?

Thế là, sau khi dẹp yên sự hỗn loạn trong căn cứ, sắp xếp mọi việc xong xuôi, ông ta lập tức phản ánh tình hình với nhân vật cấp trên đứng sau, đồng thời, tặng quà, tìm quan hệ, điều chuyển vị trí cho mình.

Ở lại đây nữa, dễ xảy ra chuyện!

Uông tiên sinh đã tự suy diễn rất nhiều, càng nghĩ càng bất an.

Mà dưới lòng đất căn cứ, Thẩm Hạo cẩn thận phân biệt khí tức của những người này, trong đó có không ít người Trương thị.

Sau khi đánh ngất toàn bộ, mang họ lên mặt đất, chờ Hoắc Uyển Nhi quay lại.

Hoắc Uyển Nhi, đã phá hoại nhiều nơi trong căn cứ, không chỉ là phòng điện, mà cả tổ máy phát điện cũng bị cô phá hoại.

Đợi không lâu, Hoắc Uyển Nhi cũng quay lại bên cạnh Thẩm Hạo.

"Hi hi, Hạo ca, anh xem em làm thế nào?" Hoắc Uyển Nhi cười hì hì hỏi.

Thẩm Hạo ôm Hoắc Uyển Nhi vào lòng, xoa nhẹ.

"Uyển Nhi làm tốt lắm, một mớ hỗn loạn, muốn khôi phục, phải mất mấy ngày." Thẩm Hạo khen ngợi.

"Chúng ta về thôi, những người này cũng phải xử lý một chút." Hoắc Uyển Nhi chú ý đến mười mấy người đang nằm bên cạnh, liền hỏi: "Họ là ai vậy?

Trông có vẻ thảm quá." Thẩm Hạo trả lời: "Đều là những người bị Uông gia bắt về làm vật thí nghiệm trường sinh!

Đa số là người Trương gia!" "Chậc chậc, người Trương gia này thật là xui xẻo." Hoắc Uyển Nhi lắc đầu nói.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Thẩm Hạo phóng ra Mặc Vân Chu, vung tay, đưa tất cả họ lên Mặc Vân Chu, mang về kinh thành, sắp xếp ở căn cứ đã lâu không sử dụng trên dãy núi Thái Hành.

Hắn tách ra một hóa thân ở đây chăm sóc, để lại một ít đan dược chữa thương và cố bản bồi nguyên.

Những người này, nền tảng vẫn còn, chỉ cần bồi dưỡng một chút, cũng là những thuộc hạ không tồi.

Đặc biệt là những người Trương thị mang huyết mạch Kỳ Lân.

Căn cứ nhỏ ở Thái Hành Sơn này lại được Thẩm Hạo cải tạo một

phen, ngăn ra thêm một vài phòng nhỏ.

Lúc này, mấy chục người được cứu ra từ căn cứ Uông gia đang yên tĩnh ngủ say trong một căn phòng.

Thẩm Hạo tách ra một phân thân, cho họ uống linh dịch và đan dược.

Cơ thể họ đang hồi phục nhanh chóng.

Không lâu sau, từng người một lần lượt tỉnh lại.

Tất cả họ đều tập trung lại với nhau.

Vừa đứng dậy, họ liền nhìn thấy những người khác bên cạnh.

“Ưm~, đây là đâu?

Mọi người là ai?” “Ủa?

Chương 522

Tiểu An, là cậu à?" "Ai, A Hải?" Sau khi tỉnh lại, những người này nhìn thấy những người khác bên cạnh mình.

Trong số họ có không ít người quen biết nhau, đặc biệt là những hậu duệ của Trương gia, một số đã sống cùng nhau từ nhỏ.

Tuy nhiên, phần lớn vẫn không quen biết nhau.

Họ lặng lẽ nhìn những người xung quanh.

"Sao chúng ta lại ở đây?" "Phải đó, tôi nhớ không phải là bị người Uông gia bắt, nhốt trong nhà lao rồi sao?" Họ có chút nghi hoặc, hoang mang, tại sao ngủ một giấc tỉnh lại đã đổi chỗ khác rồi, lẽ nào đang nằm mơ?

"Hả?

Vết thương trên người mình, lành rồi?" Một người chú ý thấy vết thương trên người mình đã biến mất, sờ soạng khắp nơi, không còn chút đau đớn hay cảm giác suy yếu nào.

Cứ như đang mơ vậy.

Những người còn lại nghe anh ta nhắc, cũng phát hiện ra vết thương trên người mình đều đã lành cả.

"Chuyện này là sao?" Sau đó, mọi người bắt đầu trao đổi với nhau.

Trong số những người này không thiếu người hoạt ngôn, nhanh chóng làm quen với mọi người, sau đó kéo cả những người ít nói, trầm mặc vào cuộc.

Cùng nhau tìm hiểu tình hình.

Mọi người cũng đã hiểu sơ qua về tình hình của những người

khác.

Trong nhóm người này, có mười bảy tộc nhân họ Trương, và bốn kẻ bị Uông gia ruồng bỏ.

Họ đều bị nhốt vào nhà lao vì chống lại Uông gia.

Chờ đợi họ, hoặc là bị tra tấn đến chết, hoặc là trở thành vật thí nghiệm, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết thảm.

Bây giờ, không hiểu sao lại xuất hiện ở nơi này, khiến hy vọng trong lòng họ lại bùng lên.

Lúc này, Thẩm Hạo bước vào.

Thật ra, anh đã biết từ lúc những người này tỉnh lại, nhưng anh không vội vào ngay mà cho họ chút thời gian để tự làm quen với nhau.

Trong một môi trường xa lạ, con người đều cần một chút thời gian để thích ứng.

Sau cuộc nói chuyện sưởi ấm cho nhau, bây giờ họ đã khá hơn nhiều.

Thế là Thẩm Hạo bước vào.

"Các ngươi tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?" Bầu không khí vốn đang khá sôi nổi bỗng chốc tan biến.

Mọi người đều im lặng, nhìn về phía Thẩm Hạo, trong ánh mắt mang theo một tia sợ hãi và mong chờ.

"Anh... anh là ai?

Chúng tôi đang ở đâu?" Có người lấy hết can đảm hỏi trước.

Thẩm Hạo tỏa ra khí chất ôn hòa, nói với những người trước mặt: "Mọi người không cần sợ hãi, các ngươi bây giờ đã không còn ở Uông gia nữa!" "Ta đã cứu tất cả các người ra ngoài!

Sau này cũng sẽ không bị Uông gia hành hạ nữa!" Lời của Thẩm Hạo vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn động.

"Cái gì?

Chúng ta được cứu rồi sao?

Tốt quá rồi, cuối cùng cũng rời khỏi cái địa ngục chết tiệt đó rồi!" "Tốt, tốt quá, cuối cùng cũng rời khỏi cái nhà lao dưới lòng đất tăm tối đó rồi!" "Được cứu rồi sao?" Có người kích động đến rơi nước mắt, có người vẫn im lặng đối mặt.

Khí chất toả ra từ Thẩm Hạo và nụ cười như gió xuân của anh khiến người ta tin phục.

Tuy nhiên, trong ánh mắt của tất cả mọi người, đều lóe lên ánh sáng.

Có hy vọng, cũng có bi thương, và còn có cả phẫn nộ, báo thù.

Đã thoát khỏi Uông gia, vậy thì tiếp theo, Uông gia sẽ phải gánh chịu cơn thịnh nộ của họ!

Những người này, không ai là không căm hận Uông gia, một khi có cơ hội, e rằng họ sẽ không tha cho bất kỳ một người nào của Uông gia.

Ngay cả mấy kẻ vốn là người của Uông gia bị ruồng bỏ cũng vậy.

Lý niệm của bản thân họ vốn đã không phù hợp với lý niệm nực cười của Uông gia, ý chí của họ tương đối mạnh mẽ hơn một chút, không bị đám người Uông gia kia tẩy não.

Họ biết những người Uông gia này, đặc biệt là các nhân vật cấp cao, chẳng phải thứ gì tốt đẹp.

Họ cũng rất muốn hủy diệt Uông gia!

"Xin chào, xin hỏi ngài là?" Có người hỏi.

“Các người có thể gọi tôi là Thẩm tiên sinh!” “Sau này các người cứ theo sau tôi làm việc đi!” “Đặc biệt là những người mang huyết mạch Trương gia các người, trời sinh thiên phú xuất chúng, trong thời đại sắp toàn dân tu hành này, phải thỏa sức thể hiện thiên phú của mình mới phải, đừng lãng phí!” “Còn về Uông gia, đợi các người nắm giữ sức mạnh rồi, muốn xử trí thế nào cũng được!” Những lời Thẩm Hạo nói ra lần nữa lại khiến mọi người kinh ngạc.

“Toàn dân tu hành?

Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?” Mọi người đều không thể hiểu nổi.

Trong số họ, người bị giam ở căn cứ Uông gia ngắn nhất cũng đã năm sáu năm, còn người lâu nhất thì từ khi sinh ra đã ở Uông gia.

Từ nhỏ đến lớn, họ đều sống trong căn cứ Uông gia, bị người Uông gia tẩy não.

Mấy người họ Uông này chính là số ít người không bị tẩy não thành công.

Thậm chí trong lòng còn nảy sinh ý định phản kháng.

Nhưng sức mạnh của họ, so với cả căn cứ Uông gia, vẫn quá nhỏ bé, ngay cả trốn cũng không trốn thoát được, cuối cùng bị giam giữ.

“Chúng tôi theo ngài làm việc sao?” “Không biết ngài muốn chúng tôi làm gì cho ngài?” Trong lòng họ vẫn có chút lo lắng, lỡ như Thẩm Hạo cũng giống như đám người Uông gia kia, thì không hay rồi.

Thẩm Hạo ôn hòa cười nói: “Không cần lo lắng.” “Hiện tại tôi là đội trưởng Dân Điều Cục của Hạ quốc, chuyên phụ trách duy trì ổn định xã hội, cũng như xử lý các sự kiện siêu phàm.” “Hiện tại, Hạ quốc đang thúc đẩy theo hướng toàn dân tu hành, dưới trướng tôi cũng cần thêm một số người mới.” “Tương lai khi sức mạnh siêu phàm

phổ biến, số lượng các vụ án siêu phàm chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, cần bổ sung nhân tài." "Tôi rất coi trọng các người~" Sức ảnh hưởng và sự thân thiện của Thẩm Hạo rất tốt, mọi người đều tin lời của anh.

Anh lại nói tiếp: "Tiếp theo, các người hãy nghỉ ngơi một ngày, sau đó, tôi sẽ bắt đầu huấn luyện các người!" "Các người hãy chuẩn bị sẵn sàng!" Hai mươi mốt người này đều nhất trí, gật đầu đồng ý.

Sau đó, Thẩm Hạo liền triển khai huấn luyện họ, truyền thụ mấy bộ công pháp tu luyện, để họ bắt đầu tu luyện.

Tư chất của những người này, Thẩm Hạo đã xem qua, đều không tệ.

Sau khi huấn luyện một thời gian, anh sẽ để họ gia nhập Dân Điều Cục, sau đó thu nhận dưới trướng mình làm việc.

Với tu vi và sức mạnh hiện tại của Thẩm Hạo, chức vị đội trưởng đã có chút không đủ.

Cục trưởng tổng cục Nam Cung Nhận cũng đang suy nghĩ xem nên sắp xếp Thẩm Hạo thế nào.

Với quy mô hiện tại của Dân Điều Cục, ở Hạ quốc sau khi toàn dân tu hành, chắc chắn là không đủ, còn phải tiếp tục mở rộng quy mô.

Thậm chí có thể phải hình thành một cơ cấu tương tự như cục cảnh sát mới được.

Nam Cung Nhận cũng định đề bạt chức vị cho Thẩm Hạo.

Dù sao người tài giỏi thì làm nhiều, tận dụng hết tài năng mới phải.

Thẩm Hạo để lại một đạo phân thân, định ở Thái Hành Sơn này

dạy dỗ, huấn luyện nhóm người này.

Sau đó, bản thân anh thì đưa Hoắc Uyển Nhi về nhà họ Hoắc.

Lúc này, trời đã về đêm.

Hoắc Tiên Cô và Hoắc Uyển Nhi vẫn đang trò chuyện ở hậu sảnh.

Họ không biết khi nào Thẩm Hạo và Hoắc Uyển Nhi sẽ về.

Tuy nhiên, muốn xử lý tốt chuyện này, e rằng cũng cần một chút thời gian.

Chương 523

Sau khi hai người Thẩm Hạo trở về, thấy Hoắc Tiên Cô và Hoắc Linh Nhi vẫn ở hậu sảnh, bèn đi thẳng qua.

“Mẹ, chị, chúng con về rồi~” Hoắc Uyển Nhi mỉm cười, chạy lon ton đến trước mặt hai người.

“Ủa?

Uyển Nhi, A Hạo, sao hai đứa về nhanh vậy?” Hoắc Tiên Cô đầy kinh ngạc, Hoắc Linh Nhi cũng vậy.

Thẩm Hạo bước tới, cười nói: “Chuyện đã xử lý xong, đương nhiên là về rồi.” “A?

Nhanh vậy sao?” Hoắc Tiên Cô lại kinh ngạc hỏi.

“A Hạo, Uyển Nhi, hai đứa xử lý thế nào, có thể nói cho mẹ nghe được không?” Hoắc Tiên Cô tò mò hỏi.

“Em cũng tò mò lắm, nói được không?” Hoắc Linh Nhi cũng tò mò nói.

Vì mẹ vợ và chị vợ đều đã hỏi, Thẩm Hạo dĩ nhiên cũng không có gì phải giấu giếm, nói sơ qua là được.

“Ha ha, cũng không có gì không thể nói.” Thẩm Hạo cười nói, “Sau khi chúng con đến Golmud, con đã tìm người đến giúp, dọn sạch cái viện điều dưỡng đó.” “Vấn đề bên trong quả thật là kinh tâm động phách!” “Những kẻ đứng sau bọn họ cũng không thoát được đâu, mọi người cứ yên tâm.” “Vấn đề của những người này không nhỏ, hiện tại lại là giai đoạn chuyển mình quan trọng, tin rằng phía chính quyền cũng sẽ không dung túng.” “Cũng sẽ không liên lụy đến nhà chúng ta đâu, mọi người yên tâm đi.” Nghe Thẩm Hạo nói vậy, Hoắc Tiên Cô

biết vấn đề đằng sau rất lớn, bà cũng không dám hỏi tới cùng.

Hoắc Linh Nhi hỏi: "Vậy mấy đồng nghiệp của em thế nào rồi?

Văn Cẩm bọn họ không sao chứ?" Thẩm Hạo gật đầu: "Họ đều rất an toàn, thi miết và độc tố trong cơ thể đã được loại bỏ hoàn toàn, người cũng sẽ sớm về nhà, yên tâm đi." "Vậy thì tốt rồi." Hoắc Linh Nhi nghe Thẩm Hạo nói vậy, cuối cùng cũng yên lòng.

Hoắc Tiên Cô cũng khẽ hừ một tiếng: "Đúng là hời cho lão già Trần Bì đó!" Trần Văn Cẩm là con gái út của Trần Bì, sinh khá muộn, trạc tuổi Hoắc Linh Nhi, cũng làm việc ở cục di sản văn hóa, là đồng nghiệp của Hoắc Linh Nhi.

Hai người họ cũng tham gia cùng một đội khảo cổ.

Mà đội khảo cổ này, theo Hoắc Tiên Cô biết, không chỉ có nhà họ Hoắc và nhà họ Trần, mà cả người nhà họ Ngô và họ Giải cũng ở trong đó.

Còn có cả người của các gia tộc khác trong Cửu Môn cũng tham gia.

Chuyện này quá trùng hợp.

Hoắc Tiên Cô cũng từng nhiều lần dò la, nhưng không tra được manh mối hữu ích nào.

Bây giờ không ngờ lại liên lụy đến nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn muốn mạng của họ.

Đám người đứng sau đó thật sự là mất hết nhân tính!

"Chuyện đã giải quyết xong, vậy A Hạo, Uyển Nhi, hai đứa hôm nay ở nhà nghỉ một đêm đi, có muốn ở thêm mấy ngày không?" Hoắc Tiên Cô đổi sang vẻ mặt tươi cười, không nghĩ đến những chuyện đó nữa, mà nhiệt tình nói với hai người Thẩm Hạo.

“Được ạ, vậy hôm nay chúng con ở lại đây~” Thẩm Hạo đương nhiên không có ý kiến, mẹ vợ nhiệt tình mời, nào có lý do từ chối.

Thế là, Hoắc Tiên Cô sắp xếp cho hai người vẫn ở trong phòng cũ của Hoắc Uyển Nhi.

Phòng của cô vẫn luôn được dọn dẹp sạch sẽ.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau, hai người Thẩm Hạo được Hoắc Tiên Cô nhiệt tình chiêu đãi, ăn sáng xong liền cáo từ.

Hai người trực tiếp trở về Trùng Cốc.

Mà bên tứ hợp viện ở Kinh thành, tối hôm qua, Tiểu Ca Trương Kỳ Lân đã tỉnh lại.

Lần này, là lần đầu tiên trong nhiều năm qua cậu ngủ ngon và yên ổn như vậy.

Dưới tác dụng của linh dịch và đan dược, sự thiếu hụt nhiều năm của cơ thể đã được bù đắp và sửa chữa không ít.

Sau khi tỉnh lại, cả người tinh thần vô cùng phấn chấn.

Mặc dù vẫn trầm mặc ít nói, nhưng dáng vẻ của một Tiểu Ca thời kỳ đỉnh cao đã xuất hiện.

Ngọc Thai phân thân đã giao lưu với Tiểu Ca một hồi.

Tiểu Ca đã trải qua nhiều lần mất trí nhớ, bây giờ giống như một tờ giấy trắng.

Nhưng khí tức trên người Thẩm Hạo khiến cậu cảm thấy rất thoải mái, cậu cũng có một cảm giác tin tưởng khó hiểu đối với Thẩm Hạo.

Thế là, Thẩm Hạo cứ thế thu nhận Tiểu Ca vào dưới trướng mình.

Sáng sớm, bên Ngọc Thai phân thân đã chuẩn bị bữa sáng cho hơn

hai mươi người, cất vào trong nhẫn trữ vật.

Sau đó, trực tiếp xách Tiểu Ca Trương Kỳ Lân bay đến căn cứ nhỏ ở Thái Hành Sơn.

"Đây là một căn cứ nhỏ của ta, tạm thời, ngươi cứ ở đây đi." "Đúng rồi, ở đây còn có không ít tộc nhân của ngươi, họ sẽ trở thành những trợ thủ đắc lực của ngươi!" Tiến vào không gian căn cứ trong lòng núi, Thẩm Hạo dẫn theo Tiểu Ca rất nhanh đã gặp được hai mươi mốt người kia.

Mặc dù Tiểu Ca không nhớ, không quen biết họ, nhưng cảm ứng đến từ huyết mạch Kỳ Lân khiến cậu có cảm giác thân thuộc bẩm sinh với những người này.

Tương tự, những người này cũng có cảm ứng với Trương Kỳ Lân.

"Bốp bốp bốp~" "Các vị, qua đây một chút!" Thẩm Hạo vỗ tay, triệu tập mọi người qua.

Mọi người đều tập trung quanh Thẩm Hạo, nhìn anh và một người trẻ tuổi xa lạ.

Trương Kỳ Lân đánh giá những người trước mặt, và họ cũng đang đánh giá cậu.

Trong lòng cậu có một chút rung động.

Lúc này, Thẩm Hạo lên tiếng, anh vỗ vai Tiểu Ca, nói với mọi người: "Chắc hẳn các người đều có chút cảm ứng, để ta giới thiệu một chút, vị tiểu ca này, tên là Trương Kỳ Lân, là tộc trưởng đương nhiệm của tộc Trương thị Đông Bắc các người!" "Nhưng vì một số nhược điểm của huyết mạch Kỳ Lân, hiện tại cậu ấy đã mất trí nhớ." "Sau này, các người đều theo cậu ấy cùng làm việc cho ta đi~" Lời này của Thẩm Hạo vừa nói ra, lập tức gây ra một trận xôn xao.

“Cái gì?

Trương Kỳ Lân?” “Hít~, tộc trưởng?” “Thật sự là... tộc trưởng?” Mười mấy tộc nhân Trương gia bàn tán xôn xao, ngay cả mấy người Uông gia cũng vô cùng kinh ngạc!

Tộc trưởng Trương gia Trương Kỳ Lân, đó là chức vụ mà chỉ những người có huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết nhất của Trương gia qua các thế hệ mới có thể đảm nhận.

Họ từng nghe nói Trương Kỳ Lân đã bị bắt, bây giờ lại xuất hiện ở đây, xem ra đã được vị Thẩm tiên sinh này cứu ra!

Một lát sau, mọi người ngừng bàn tán.

Thẩm Hạo lại tiếp tục nói với Trương Kỳ Lân: “Bên này mười bảy người, đều là hậu duệ Trương gia của ngươi,” “Ngoài ra còn có bốn người, cũng là ta giải cứu từ căn cứ Uông gia ra.” “Mấy ngày này, các người tìm hiểu lẫn nhau, sau đó sẽ chính thức bắt đầu huấn luyện.” “Sau đó, ta sẽ đề cử các ngươi vào Dân Điều Cục, chính thức làm việc dưới trướng ta!” “Vâng, Thẩm tiên sinh!” Ngoài Trương Kỳ Lân ra, tất cả mọi người đều đồng thanh hô lớn.

Trương Kỳ Lân cũng im lặng gật đầu.

“Được rồi, ta mang bữa sáng cho các người, các người ăn xong thì làm quen với nhau đi~” Sau một ngày làm quen, Trương Kỳ Lân cũng coi như hòa nhập với những người này.

Mười bảy người Trương gia có thái độ rất tốt với Trương Kỳ Lân, không phải vì thân phận tộc trưởng hay không, mà là sự công nhận cùng là hậu duệ Trương gia.

Còn bốn người Uông gia thì tụ lại với nhau.

Họ không thể hòa nhập vào tập thể Trương gia.

Không chỉ vì quan hệ huyết mạch, mà còn vì họ là người Uông gia.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không để tâm đến điều này, chỉ cần các người đều tận tâm tận lực làm việc cho ta là được.

Bốn người Uông gia này, tên là Uông Minh, Uông Tuyền, Uông Tâm Viễn, Uông Nguyên Vũ, từ nhỏ đã được Uông gia bồi dưỡng, khả năng chiến đấu đều rất mạnh, giỏi dùng chủy thủ, đoản đao, được bồi dưỡng theo hướng thích khách.

Họ đều là những đứa trẻ mồ côi được Uông gia mang về từ khắp nơi, chuyên môn bồi dưỡng thành công cụ để sử dụng.

Bốn người này, sau khi Thẩm Hạo huấn luyện xong, sẽ chọn ra một người làm lão đại của họ.

Còn về người Trương gia, thì giao cho Trương Kỳ Lân lãnh đạo.

Sáng sớm tinh mơ, sau khi ăn sáng, Thẩm Hạo tập hợp họ lại, truyền thụ cho họ phương pháp thổ nạp luyện khí cơ bản.

Mới bước vào con đường tu luyện, họ có rất nhiều thứ không hiểu, Thẩm Hạo phải dạy họ từng chút một.

Ngoài việc luyện khí thổ nạp, phân thân của Thẩm Hạo còn chuyên môn mở lớp cho họ, giảng dạy những kiến thức cơ bản liên quan đến tu hành.

Như kinh mạch, huyệt khiếu, và một số thuật ngữ chuyên môn trong công pháp.

Nếu không học những thứ cơ bản này, việc tu luyện sau này vẫn sẽ gặp nhiều trắc trở, thậm chí trực tiếp bị kẹt lại.

Chương 524

Nền tảng rất quan trọng, Thẩm Hạo đương nhiên sẽ không xem nhẹ.

Ngày tháng trôi qua.

Vài ngày sau, Tiểu Ca Trương Kỳ Lân là người đầu tiên nhập môn thổ nạp, thuận lợi cảm ứng được khí.

Nền tảng của cậu tốt nhất, huyết mạch Kỳ Lân nồng đậm nhất, mặc dù tuổi thực của cậu đã bốn năm mươi tuổi, nhưng với người Trương gia sống lâu, tuổi này chẳng đáng là bao.

Còn những người Trương gia còn lại, độ nồng đậm của huyết mạch kém hơn một chút, nhưng cũng sau vài ngày, lần lượt nhập môn.

Còn bốn người Uông Minh, thiên phú cũng không tồi, cũng nhập môn thổ nạp cùng thời gian với những người khác.

Sau khi cảm ứng được khí cảm, Thẩm Hạo liền sắp xếp cho họ tập trung vào thổ nạp trước, ổn định khí cảm, luyện ra chân khí rồi mới bắt đầu thêm các nội dung tu luyện khác.

Hai nhóm người cạnh tranh với nhau, mặc dù số lượng chênh lệch, nhưng đây là cạnh tranh lành mạnh, Thẩm Hạo ủng hộ.

Sau khi họ luyện ra chân khí, Thẩm Hạo liền cung cấp thuốc hỗ trợ cho họ, để họ đẩy nhanh tốc độ tu hành.

Vốn dĩ xuất phát muộn, muốn đuổi kịp, tự nhiên phải dùng biện pháp hỗ trợ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua một tháng.

Hai mươi hai người này đều đã chính thức bước vào Luyện Khí

kỳ!

Chân khí trong cơ thể dồi dào, thể chất vượt xa người thường.

Còn về quyền cước, Thẩm Hạo không cần phải lo lắng nhiều.

Bất kể là Trương gia hay Uông gia, đều rất chú trọng bồi dưỡng hậu đại, việc tu luyện quyền cước đều bắt đầu từ nhỏ.

Trong số những người này, chỉ có vài người không thông thạo quyền cước, những quyền cước cơ bản, những người Trương gia này giúp đỡ lẫn nhau, cũng nhanh chóng quen thuộc.

Sau đó, Thẩm Hạo dựa vào đặc điểm của họ, phân chia họ ra, lần lượt truyền thụ các loại quyền cước như Hình Ý Quyền, Bát Cực Quyền, Bát Quái Chưởng, Đàm Thối.

Tiếp theo lại dạy họ đao pháp.

Đao pháp là loại đơn giản nhất, dễ học nhất.

Luyện tập cũng ra dáng ra hình.

Ngày hôm đó, Thẩm Hạo lại triệu tập mọi người lại.

Nhìn những chàng trai trẻ tinh khí thần sung mãn trước mặt, Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

"Tiến độ tu hành của các ngươi đều rất tốt, sau này, các ngươi sẽ còn bước vào một thế giới rộng lớn hơn!" Sau đó Thẩm Hạo nhìn về phía bốn người Uông Minh.

"Tiếp theo, Uông Minh, do ngươi dẫn dắt ba người Uông Tuyền bọn họ, ngươi làm lão đại." Tiếp đó, anh lại nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

"Còn các ngươi, con cháu Trương thị, thì do ngươi, Trương Kỳ Lân, dẫn dắt." "Các ngươi tạm thời cứ ở đây tiếp tục tu luyện, tính thời gian cũng sắp rồi, qua một thời gian nữa, các ngươi có thể vào

Dân Điều Cục, đến lúc đó, hãy làm việc cho tốt!" Tất cả mọi người đều gật đầu vâng dạ.

Quả không ngoài dự liệu của Thẩm Hạo, một tháng sau, bên Dân Điều Cục đã đến tìm anh.

Sau khi Thẩm Hạo đến tổng cục, Nam Cung Nhận lại đích thân tiếp đãi.

"Cục trưởng, ngài vẫn khỏe chứ~" "Ha ha~, Thẩm Hạo à, cậu đến rồi, lại đây, mau ngồi!" Sau khi ngồi xuống, hai người hàn huyên một hồi.

Sau đó, Nam Cung Nhận tuyên bố bổ nhiệm, trực tiếp thăng Thẩm Hạo lên cấp bậc trưởng lão của Dân Điều Cục.

Đồng thời, dưới trướng có thể thành lập một đại đội nhân mã.

Trong số những người này, ai có công tích nổi bật, có thể được đề bạt lên chức vụ cao hơn, thuộc biên chế chính thức của Dân Điều Cục.

Bản thân Thẩm Hạo tuy không phải nhân viên biên chế chính thức, nhưng với tư cách trưởng lão, anh sở hữu quyền lực không nhỏ.

Quyết định bổ nhiệm mới đã có, Thẩm Hạo đương nhiên rất vui.

"Tốt, vậy tôi xin đa tạ sự ưu ái của cục trưởng~" Thẩm Hạo cười, chắp tay cảm tạ Nam Cung Nhận.

Nam Cung Nhận mỉm cười, hiền hòa nói với Thẩm Hạo: "Thẩm Hạo à, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, trước đây cậu chỉ có một chức vị không lớn không nhỏ, thật là uổng phí tài năng!" "Hiện tại, Dân Điều Cục đang trong giai đoạn mở rộng nhân sự, tự nhiên phải tận dụng hết tài năng." "Chỉ là, bên Kinh thành không có chức vụ nào trống, thật không tiện sắp xếp chức vụ tốt nào cho cậu, nên chỉ có thể cho cậu một chức danh trưởng lão!" "Không biết cậu có muốn

đến địa phương nhậm chức không?

Như vậy cũng coi như là một phương trấn giữ, mới không uổng phí tài năng!" "Ồ?

Vậy sao?" Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

"Tôi thường ở Trùng Cốc, Điền Nam tu luyện, coi như đã xây dựng đạo trường ở đó." Nam Cung Nhận nghe vậy, liền vui mừng: "Ha ha, vậy thì tốt quá, hay là, để cậu trấn thủ tỉnh Điền Nam đi, mang danh phó cục trưởng tỉnh cục, bình thường cậu cứ yên tâm tu luyện là được, khi nào có nhiệm vụ quan trọng mới tìm cậu ra tay!" "Còn người của cậu, cũng sắp xếp ở phân cục Điền Nam luôn." "Cậu thấy thế nào?" Thẩm Hạo đương nhiên không có ý kiến, liền đồng ý ngay: "Được, không vấn đề, tôi không có ý kiến." Nam Cung Nhận cười nói: "Ha ha, tốt, vậy quyết định thế nhé!" "Tôi sẽ cấp thêm cho cậu một giấy ủy nhiệm và chứng chỉ." Nam Cung Nhận lập tức lấy ra một loại giấy ủy nhiệm và chứng chỉ trống, viết xong, đóng dấu của cục trưởng, rồi đưa cho Thẩm Hạo.

Về mặt nhân sự, Dân Điều Cục hoàn toàn có quyền tự chủ quyết định.

"Vậy xin đa tạ cục trưởng~" Thẩm Hạo nhận lấy thư bổ nhiệm, cảm tạ Nam Cung Nhận.

Hai người khách sáo một hồi, Thẩm Hạo liền cáo từ.

Sau đó, anh trở về căn cứ nhỏ ở Thái Hành Sơn, mang theo những người này, thẳng tiến về Điền Nam.

Họ được trải nghiệm cảm giác mạnh trên phi thuyền bay trên không.

Vài phút đã vượt qua ba ngàn cây số.

Tại Xuân Thành, Thẩm Hạo mua mấy căn nhà cho họ ở tạm.

Hai ngày sau, anh dẫn hai mươi hai người này chuẩn bị đến tỉnh cục Điền Nam.

Tỉnh cục Điền Nam, Thẩm Hạo đầu tiên một mình đến cửa, rất nhanh, sự xuất hiện của anh đã được báo lên văn phòng cục trưởng.

Cục trưởng Dân Điều Cục tỉnh Điền Nam, Chử Sư Tu, đích thân nhiệt tình tiếp đãi.

Mấy ngày trước ông đã nhận được thông báo bổ nhiệm từ cấp trên, sẽ có một vị đại lão đến đóng quân tại phân cục tỉnh Điền Nam, mang danh phó cục trưởng.

Chử Sư Tu rất vui mừng, tỉnh Điền Nam lại có thêm một chiến lực mạnh mẽ quan trọng.

Tỉnh Điền Nam là một tỉnh biên giới lớn, việc phải xử lý rất nhiều.

Đặc biệt là ở đây rừng rậm nguyên sinh dày đặc, yêu thú bên trong không ít.

May mà ở vùng đất Nam Cương này, có nhiều cổ tu trú đóng truyền thừa tại đây.

Thêm vào sự quản lý của Dân Điều Cục, cũng coi như không tệ.

Thỉnh thoảng còn có tà tu nước ngoài lén lút xâm nhập.

Tóm lại là không thiếu việc.

Có thêm một chiến lực cao cấp, có thể giảm bớt rất nhiều áp lực.

Chử Sư Tu vô cùng hoan nghênh điều này.

Đợi hai ngày, vị đó cuối cùng cũng đến.

Chử Sư Tu nhiệt tình pha một tách linh trà chiêu đãi Thẩm Hạo.

Sau đó, Chử cục trưởng lại gọi mấy người phụ trách các bộ phận

dưới quyền đến, bái kiến Thẩm Hạo.

"Cục trưởng, và các vị đồng liêu, xin chào, tại hạ Thẩm Hạo, sau này mọi người sẽ cùng nhau làm việc." Thẩm Hạo mỉm cười, chào hỏi mọi người trước.

Mọi người cũng lần lượt tự giới thiệu.

Điền Cương đi đầu cười nói: "Ha ha, mấy ngày trước đã nghe nói có một vị đại lão sắp đến phân cục tỉnh Điền Nam của chúng ta, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người thật!" "Tiền bối chào ngài, tôi là Điền Cương!" Điền Cương trông khá vạm vỡ, cao một mét tám, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, là trưởng phòng Tuần tra của tỉnh cục.

Tiếp theo là trưởng phòng Hành động Dương Vũ, cũng là Nguyên Anh hậu kỳ, người cao gầy, trông khoảng ba mươi mấy tuổi.

"Thẩm cục, chào ngài, tôi là Dương Vũ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Rồi đến trưởng phòng Hậu cần Hồ Quỳnh Anh, cũng là một mỹ phụ khoảng ba mươi mấy tuổi, mái tóc dài buộc sau gáy.

Một thân áo xanh, trông vô cùng tháo vát, cho người ta một cảm giác quyến rũ trong bộ đồng phục.

Cô khẽ cúi người nói: "Thẩm cục trưởng, chào ngài, tôi là trưởng phòng Hậu cần Hồ Quỳnh Anh, sau này, còn phải nhờ Thẩm cục trưởng chiếu cố nhiều~" "Ba vị khách sáo rồi, mọi người cùng nhau tiến bộ!" Thẩm Hạo cười nói với ba người.

Chương 525

Lúc này, lại có mấy người cùng đến.

Chính là mấy vị trưởng lão của tỉnh cục Dân Điều Cục Điền Nam.

Có bốn vị Hóa Thần kỳ, ba vị Luyện Hư kỳ.

Chử cục trưởng thấy mấy vị trưởng lão đến, liền cười nói: "Ha ha, Chu trưởng lão, Mục trưởng lão, các vị đến đúng lúc lắm, mau đến gặp Thẩm đạo hữu!" Bảy người lập tức bước tới, vừa đi vừa chắp tay hành lễ với Thẩm Hạo.

"Ha ha ha, Thẩm đạo hữu, vẫn khỏe chứ!

Từ lần chia tay hôm đó đến nay, phong thái vẫn như xưa a!" Người đi đầu cười hỏi thăm Thẩm Hạo.

"Chào các vị đạo hữu!" Thẩm Hạo cũng chắp tay hành lễ.

Chử cục trưởng cười nói với Thẩm Hạo: "Ha ha, để tôi giới thiệu một chút, đây là các vị trưởng lão." "Đây là Mục trưởng lão, Lam trưởng lão, Tiêu trưởng lão, Chu trưởng lão, Lý trưởng lão, Đoạn trưởng lão và Đao trưởng lão." Thẩm Hạo theo lời giới thiệu của Chử cục trưởng lần lượt nhìn qua, gật đầu ra hiệu.

Bảy người này, năm nam hai nữ, trông đều khoảng ba mươi tuổi.

Tuổi của tu sĩ không bao giờ có thể đánh giá qua vẻ ngoài.

Tu vi càng cao, lão quái càng già, có thể trông càng trẻ.

Còn tu vi thấp, có thể vì tuổi thọ mà trông già hơn.

Điều này rất bình thường.

Mấy người đều là tu vi Hóa Thần, Luyện Hư, tuổi tác chắc chắn không nhỏ.

Chiến lực cao nhất của phân cục tỉnh Điền Nam về cơ bản đều tập trung ở đây.

Nhìn như vậy, Thẩm Hạo ngược lại trở thành chiến lực cao nhất.

Cả nước cũng không có mấy tu sĩ Hợp Đạo cảnh.

Tất cả đều đang trấn thủ ở những nơi quan trọng, không thể dễ dàng ra ngoài.

Trước đây trong sự kiện Địa Tiên phong sư cỗ, bề ngoài chỉ có Thẩm Hạo và một đám tu sĩ Hóa Thần, nhưng trong bóng tối, ai biết có bao nhiêu tu sĩ Luyện Hư và Hợp Đạo ẩn mình?

Nếu lúc đó Thẩm Hạo và những người khác không chống cự được, họ chắc chắn sẽ ra tay!

Sau khi gặp mặt một đám trưởng lão và trưởng phòng trong cục, hàn huyên một hồi, mọi người đều quay về lo việc của mình.

Sau đó, Thẩm Hạo nói với Chử cục trưởng: "Chử cục, lần này tôi đến, còn mang theo một số người, phiền cục trưởng sắp xếp một chút." "Tu vi của họ hiện tại còn thấp, nhưng tư chất đều không tồi." "Hiện tại các nơi đều đang tuyển thêm người, chắc hẳn bên chúng ta cũng rất thiếu người, cục trưởng ngài xem xét sắp xếp là được." Cục trưởng Chử Sư Tu nghe vậy, có chút bất ngờ, không ngờ vị đại lão này không chỉ tự mình đến mà còn mang theo người.

Vậy thì tốt quá, hiện tại đang thiếu người.

Chử cục trưởng liền cười nói: "Vậy thì tốt quá, đa tạ Thẩm đạo hữu, đây thật sự là giúp tôi một việc lớn!" Thẩm Hạo cũng cười nói: "Vậy đa tạ cục trưởng, dưới trướng tôi còn có mấy người, qua một thời gian nữa cũng sẽ đến, đến lúc đó, cũng ghi danh dưới tên tỉnh Điền Nam chúng ta đi." Thẩm Hạo nói đến là ba người Hồ Bát Nhất.

Bây giờ họ đều là những người không thiếu tiền, không cần thiết

phải đi trộm mộ nữa.

Hơn nữa, mối họa tiềm ẩn của tám cổ thần cũng đã được giải quyết.

Thẩm Hạo đã cảm ứng được, tà khí trên thế gian này đang từ từ tiêu tan.

Trạng thái âm dương mất cân bằng đang dần được cải thiện, tin rằng chỉ vài chục năm nữa sẽ khôi phục lại cân bằng âm dương.

Từ đó, Thẩm Hạo suy đoán, việc âm dương mất cân bằng này có thể có quan hệ rất lớn với tám cổ thần kia.

Còn nguyên nhân là gì, Thẩm Hạo cũng không muốn đi sâu tìm hiểu, dù sao âm dương cũng sắp khôi phục cân bằng rồi.

Khi đó, có lẽ anh đã phi thăng tiên giới.

Sau khi thống nhất với Chử Sư Tu về việc nhân sự, Thẩm Hạo liền đề nghị cáo từ, muốn đi đưa họ đến, làm thủ tục nhập chức.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn hai mươi hai người Trương Kỳ Lân lại đến Dân Điều Cục.

Cục trưởng đích thân cử thư ký sắp xếp việc này.

Không lâu sau, thủ tục của cả nhóm người đều đã hoàn tất.

Sau đó, thư ký đưa Thẩm Hạo đến một văn phòng bên cạnh văn phòng của Chử cục trưởng, đây là văn phòng phó cục trưởng được chuẩn bị riêng cho Thẩm Hạo.

Sau này, Thẩm Hạo sẽ làm việc ở đây.

Nhưng anh chỉ là mang danh, sẽ không thường xuyên ở đây.

Nửa tiếng sau, thư ký của Chử cục trưởng đến tìm Thẩm Hạo báo cáo tình hình sắp xếp của hai mươi hai người kia.

Họ được phân đến phòng Tuần tra, đảm nhiệm chức vụ điều tra viên bình thường, do hai điều tra viên cũ làm đội trưởng, chia làm hai đội.

Hiện tại họ phụ trách nhiệm vụ tuần tra hàng ngày, xử lý một số sự kiện siêu phàm thường gặp.

Tuy nhiên, còn phải trải qua một thời gian huấn luyện mới có thể nhận nhiệm vụ.

Thẩm Hạo không có ý kiến gì về việc này, mọi thứ cứ theo quy trình là được.

Sau đó, Thẩm Hạo lại tìm Chử cục trưởng, đưa cho ông một miếng ngọc phù truyền tin chuyên dụng.

"Chử cục, sau này có việc gì cần tôi xử lý, cứ dùng ngọc phù truyền tin cho tôi là được, tôi sẽ đến ngay lập tức." "Được, tôi biết rồi, Thẩm đạo hữu." Chử Sư Tu đương nhiên không có ý kiến, vốn dĩ là mang danh, bình thường cũng sẽ không làm phiền anh, chỉ cần lúc quan trọng có thể tìm được người là được.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Trương Khởi Linh và những người khác, Thẩm Hạo liền quay về Trùng Cốc chứ không ở lại Dân Điều Cục nữa.

Ở lại đó cũng chẳng có việc gì, chẳng bằng quay về tu luyện.

Tại Trùng Cốc, Thẩm Hạo ngày nào cũng bận rộn, được các mỹ nhân vây quanh, huynh đệ thường xuyên rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Tuy nhiên, dưới sự chăm chỉ không ngại gian khổ, giáp thương đái bổng của hắn, tu vi của các nàng cũng nước lên thì thuyền lên.

Trong lúc bản thể ngày ngày vất vả, bên phía Kinh thành, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đã ở lại được một thời

gian.

Thế là Thẩm Hạo liền để Ngọc Thai phân thân đến tìm bọn họ.

Ba người thấy Thẩm Hạo đến, lập tức ra nghênh đón.

“Thẩm gia, ngài đến rồi, mời vào mau ~” Ba người nhiệt tình mời Thẩm Hạo vào nhà ngồi.

“Ừm ~” Thẩm Hạo gật đầu, đi vào phòng khách ngồi xuống.

“Thẩm gia, ngài đến đây có chuyện gì không ạ?

Cứ việc phân phó ~” Bàn Tử hỏi Thẩm Hạo.

“Ha ha, các cậu không cần phải như vậy, lần này đến tìm các cậu cũng là có chuyện tốt.” Thẩm Hạo cười nói.

“Ồ, chuyện tốt, chuyện tốt gì thế ạ?” Ba người lập tức nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt tràn đầy tò mò.

“Chắc tôi cũng từng nói với các cậu rồi, tôi có một thân phận là thành viên của Dân Điều Cục.” “Lần này, do thế giới bị tổn thương, Hạ quốc sắp nghênh đón một thời kỳ tu hành thịnh thế, cho nên, cấp trên muốn mở rộng quy mô Dân Điều Cục, nhưng mà, nhân lực lại không đủ.” “Vì vậy, tôi đã tiến cử các cậu.” “Lần này đến là để đưa các cậu đến phân cục Điền Tỉnh báo danh.” “Nơi đó rất gần Trùng Cốc, vô cùng tiện lợi, sau này lúc không có việc gì thì về Trùng Cốc tu luyện.” “Tôi cũng giữ một chức Phó Cục trưởng ở phân cục Điền Tỉnh.” “Sau này, các cậu cũng được xem là công chức nhà nước.” “Thế nào?” Thẩm Hạo cười nói với ba người.

Ba người nhìn nhau, đều thấy được sự hứng thú trong mắt đối phương.

Thế là, Hồ Bát Nhất liền không do dự mà đồng ý.

“Được, Thẩm gia, chúng tôi nghe theo ngài.” Dương Tuyết Lỵ

cũng lên tiếng hỏi: "Vậy khi nào chúng ta xuất phát đi Điền Tỉnh ạ?" Thẩm Hạo cười nói: "Cái này không vội, các cậu có thể thu dọn, chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa đi là được." "Đến đó rồi, các cậu còn phải huấn luyện một thời gian mới có thể nhận việc." "Tuy nhiên, nội dung huấn luyện đều rất đơn giản, đối với các cậu mà nói, dễ như trở bàn tay." "Tu vi của các cậu bây giờ đã là Kim Đan kỳ, nhưng vì là người mới nên sẽ bắt đầu từ cấp cơ sở, có điều tu vi của các cậu ở đó, thăng chức cũng sẽ nhanh hơn một chút." "Chẳng bao lâu, các cậu cũng có thể làm tiểu đội trưởng, dưới tay có thể dẫn dắt hơn mười người." "Về tu hành, các cậu cũng đừng lơ là, Dân Điều Cục có không ít tài nguyên quý hiếm, sẽ giúp ích không nhỏ cho các cậu, nhưng điều đó cần các cậu tự mình đi tranh thủ!" Ba người đều gật đầu, đối với điểm này, trong lòng họ đã hiểu rõ.

Cũng chỉ có ở chỗ Thẩm Hạo, họ mới được miễn phí nhiều đan dược và tài nguyên hỗ trợ đến vậy, giúp họ đột phá đến cảnh giới Kim Đan chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi.

Bản thân họ cũng đã ngại cứ mãi dựa dẫm vào Thẩm Hạo, cứ ăn không lấy không như vậy, cho nên sau khi rời khỏi Trùng Cốc, không một ai đề nghị quay về.

Chính là vì không muốn phiền Thẩm Hạo quá nhiều.

Thẩm Hạo đương nhiên cũng nhìn ra, thế là dứt khoát để họ gia nhập Dân Điều Cục, đi làm kiếm tiền vậy.

"Được rồi, vậy tôi về trước đây, các cậu chuẩn bị xong thì đến nhà tôi tìm tôi là được." Thẩm Hạo nói xong liền rời đi.

Sau khi Thẩm Hạo đi, Hồ Bát Nhất nhìn Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử, nói: "Lâu nay chúng ta đã phiền Thẩm gia quá nhiều rồi, tuy đã xuống mấy ngôi mộ, được không ít minh khí, nhưng so với những đan dược mà Thẩm gia cho chúng ta, thì hoàn toàn không đáng là gì!"

“Đúng vậy, những đan dược và tài nguyên tu hành này, nếu ở bên ngoài, đều là những thứ có giá trị cực cao.

Chương 526

Nhưng Thẩm gia lại trực tiếp cung cấp miễn phí cho chúng ta, ân tình này quá lớn!" Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

"Hầy, hai người nói không sai, nhưng Thẩm gia không phải là người hay tính toán.

Tuy nhiên, dù Thẩm gia không để ý, nhưng chúng ta nhận ơn của người ta thì không thể không ghi nhớ ân tình này.

Nói ra thì, chúng ta cũng không biết có thể giúp được Thẩm gia việc gì, nhưng sau này nếu Thẩm gia có phân phó gì, chúng ta cứ dốc toàn lực là được!" Bàn Tử cũng gật đầu nói.

Hồ Bát Nhất vô cùng tán đồng lời của Bàn Tử.

"Bàn Tử nói không sai, chúng ta cứ ở Dân Điều Cục Điền Tỉnh đứng vững gót chân trước, sau đó toàn lực phát triển, sau này biết đâu có thể giúp được Thẩm gia." Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Đúng, tuy chúng ta không biết Thẩm gia hiện tại tu vi thế nào, nhưng chắc chắn rất cao, với thực lực hiện tại của chúng ta, muốn giúp cũng không giúp được." "Nhưng ngài ấy đã để chúng ta vào Dân Điều Cục, chứng tỏ chúng ta có thể giúp được ngài ấy trong Dân Điều Cục!" "Ủa?

Có lý nha, vậy chúng ta phải thể hiện thật tốt ở Dân Điều Cục mới được!" Bàn Tử nói.

Thế là, ba người đơn giản thu dọn nhà cửa, đem tất cả những thứ cần dùng bỏ vào nhẫn trữ vật.

Nửa giờ sau, ba người liền ra cửa, đi đến tứ hợp viện của Thẩm Hạo.

Sau đó, Thẩm Hạo trực tiếp đưa ba người trở về Trùng Cốc.

"Các cậu tạm thời nghỉ ngơi một đêm ở Trùng Cốc, sáng mai, tôi sẽ đưa các cậu đến Dân Điều Cục làm thủ tục." Ba người tự nhiên không có ý kiến gì, ở trong sân của mình tu luyện một đêm.

Nồng độ linh khí ở Trùng Cốc cao hơn ở Kinh thành rất nhiều.

Tốc độ tu luyện cũng tăng lên một bậc.

Một đêm trôi qua, hiệu quả rõ rệt.

Buổi sáng, Thao Thiết phân thân của Thẩm Hạo đưa ba người đến Dân Điều Cục.

Ngọc Thai phân thân đã trở về Kinh thành.

Việc làm thủ tục rất nhanh chóng, sau đó, họ được đưa đến phòng huấn luyện tân binh để báo danh.

Sau đó thì phải xem bản thân họ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nồng độ linh khí trong lãnh thổ Hạ quốc vẫn đang từ từ tăng lên.

Đặc biệt là ở khu vực Thần Nông Giá, nơi đó đã hoàn toàn thay đổi.

Một lượng lớn rừng nguyên sinh bị chặt phá đã mọc trở lại, và lan rộng ra bên ngoài.

Cây cỏ mọc vô cùng um tùm.

Hệ sinh thái viễn cổ bên dưới Âm Dục Hải được hưởng lợi rất lớn, số lượng không ít dị thú đã tăng lên.

Nơi đó trực tiếp được mấy vị trưởng lão của Dân Điều Cục khoanh vùng nuôi dưỡng.

Con đường thông tới thế giới dưới lòng đất tự nhiên cũng được

phát hiện.

Vùng nước cực sâu dưới lòng đất ở đó bao quanh toàn bộ vĩ độ 30 Bắc, là một địa điểm chiến lược rất tốt.

Chưa kể, dưới đáy vùng nước, bên dưới Trọng Tuyền, còn có Kim Sơn và Thủy Tinh Sơn.

Nơi đây còn có không ít dược liệu quý giá.

Còn về Tư Mã Khôi, hắn vận khí rất tốt, cùng với Thắng Hương Linh, cũng được thu nạp vào Dân Điều Cục, đóng quân tại Thần Nông Giá.

Một thời gian sau, Hồ Bát Nhất ba người, cùng với Trương Khởi Linh và hơn hai mươi người khác, đều hoàn thành huấn luyện, chính thức nhận việc.

Bắt đầu công việc vĩ đại bảo vệ hòa bình thế giới!

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Một ngày nọ, nhà Doãn Thanh Sương truyền đến tin tức, nói là lão tổ của gia tộc đã trở về, triệu tập tất cả đệ tử về nhà bái kiến.

Lão tổ có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

Thế là, Doãn Thanh Sương tìm đến Thẩm Hạo: "Phu quân, nhà em gửi tin đến, nói là lão tổ đã về, bảo em phải về bái kiến ~" "Ồ?

Lão tổ nhà em?" Thẩm Hạo có chút tò mò.

"Vâng ~, phu quân, hay là anh về cùng em đi ~, anh là con rể của nhà họ Doãn mà ~" Doãn Thanh Sương nũng nịu hỏi.

"Được thôi, gần đây tu vi của các nàng ấy tăng hơi nhanh, để các nàng ấy lắng đọng một chút cũng tốt, ta đi cùng nàng một chuyến!" Thẩm Hạo gật đầu đồng ý.

Sau khi để lại tin nhắn cho các nàng, Thẩm Hạo liền đưa Doãn Thanh Sương đến nhà họ Doãn ở Kinh thành.

Mấy phút sau, hai người đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh cả Doãn Thanh Lâm nghe tin từ người bên dưới, lập tức đích thân ra nghênh đón.

"Thanh Sương, em rể cũng đến à ~" Doãn Thanh Lâm ngạc nhiên nói.

"Vâng, anh cả, em đi cùng Sương Nhi về xem sao, em cũng khá tò mò về lão tổ của nhà mình." Thẩm Hạo cười nói.

Doãn Thanh Lâm gật đầu: "Ồ, vậy sao, nào, mời lên ngồi." Doãn Thanh Lâm đưa hai người đến phòng khách nghỉ ngơi.

"Hai người ngồi một lát đi, hôm nay cứ nghỉ ở đây, ngày mai, chúng ta cùng đến tổ địa bái kiến lão tổ." Doãn Thanh Lâm nói với hai người.

Hai người gật đầu, ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm một ngày.

Ngày thứ hai, hai người Thẩm Hạo cùng với đoàn người của nhà họ Doãn lên đường đến tổ địa.

Tổ địa của nhà họ Doãn nằm ngay bên cạnh bí cảnh Thủy Nguyệt Động Thiên, trên di chỉ của Ngự Kiếm Sơn Trang năm xưa, trong một vùng núi sâu ở Tô Hàng.

Chuyến đi này do một tu sĩ Nguyên Anh của nhà họ Doãn dẫn đội.

Ông ta thúc giục một kiện pháp bảo không gian, thu mọi người vào trong, chính là chiếc hồ lô pháp bảo từng được giấu sâu dưới lòng đất.

Sau đó, mọi người rất nhanh đã đến tổ địa của nhà họ Doãn.

Ông ta lại thúc giục hồ lô, thả tất cả mọi người ra.

Mọi người từ trong hồ lô đi ra, đến trước một thung lũng rộng lớn.

Trong cốc, suối nước róc rách, cây cỏ um tùm, xanh tươi mơn mởn.

Quả là một phong cảnh tuyệt đẹp.

"Mọi người theo ta!" Vị lão tổ Nguyên Anh kia vẻ mặt có chút kích động, nói với mọi người.

Giọng nói được pháp lực gia trì, truyền rõ vào tai mỗi người.

Sau đó, chỉ thấy ông ta đi về phía một vách núi trước mặt, trực tiếp đâm thẳng vào.

Mà vách núi kia lại không hề hấn gì, không có một chút thay đổi nào.

Thẩm Hạo nhướng mày, ý thức được đây là kết giới che mắt do nhà họ Doãn bố trí để ngăn người ngoài đi lạc vào.

Một bộ phận người nhà họ Doãn thấy lạ mà không lạ, trực tiếp theo bước lão tổ, xuyên qua kết giới thạch bích, đi vào bên trong.

Còn một bộ phận người chưa từng đến đây, lần đầu tiên thấy, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Hạo ca, chúng ta cũng vào đi ~" Doãn Thanh Sương kéo tay Thẩm Hạo, đi về phía vách đá.

Hai người trực tiếp xuyên qua lớp vách đá chân thực này, như thể xuyên qua một lớp bong bóng khí.

Sau vách đá là một hẻm núi rộng chừng ba mét.

Hẻm núi khá cao, khoảng hơn bốn trăm mét.

Toàn bộ kết giới vách đá bao phủ mặt này của hẻm núi.

Hẻm núi thẳng tắp, như thể bị ai đó dùng một kiếm chém ngọn núi này ra làm đôi.

Chương 527

Mọi người lần lượt đi vào hẻm núi, theo đoàn người đi về phía trước.

Hẻm núi này không dài, chỉ khoảng trăm mét.

Xuyên qua hẻm núi là một thung lũng rộng mở, trong cốc núi non tú lệ.

Một thác nước rộng hơn mười mét từ trên đỉnh núi đổ xuống.

Giữa hẻm núi là một đầm đá, xung quanh là rừng cây xanh um.

Từ đầm nước chảy ra một con suối nhỏ, xuyên qua rừng cây chảy ra thế giới bên ngoài.

Bên bờ đầm nước, trên một khoảng đất trống đối diện thác nước, một quần thể kiến trúc cổ xưa sừng sững trong thung lũng.

Tường trắng ngói xanh, khá có ý cảnh.

Quần thể kiến trúc trước mắt này, ít nhất cũng đã có lịch sử vài trăm năm.

Có lẽ là sau khi triều đại sụp đổ, chiến loạn xảy ra, người nhà họ Doãn mới chuyển đến đây.

Lúc này, Doãn Trọng đang tĩnh tọa trong hậu đường, chờ đợi con cháu trong gia tộc đến đủ, sau đó sẽ mở Thủy Nguyệt Động Thiên.

Bỗng nhiên, ông ta cảm nhận được, trong số những đệ tử gia tộc trở về, có một người khí tức vô cùng cường đại, gần như không thua kém gì mình!

"Đây là ai?

Chắc không phải là con cháu hậu bối của mình chứ?" Doãn Trọng

có chút kinh ngạc.

"Vị đạo hữu có tu vi tương đương ta đến đây, vẫn nên đích thân tiếp kiến thì hơn." Ngay lập tức ông ta đứng dậy, đi về phía tiền viện.

Mọi người theo vị lão tổ Nguyên Anh kia, đi một mạch đến trước đại môn, vệ binh trước cửa mở cổng, mọi người lần lượt đi vào tiền viện.

Ngay khi Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương đang ở tiền viện, chờ đợi sắp xếp tiếp theo, vị lão tổ trong truyền thuyết của nhà họ Doãn lại đích thân ra mặt, đi thẳng về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo lập tức cảm nhận được khí tức của ông ta, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên tóc đen trắng xen kẽ đang đi về phía mình.

Mà khi thấy ông ta ra ngoài, đám đệ tử họ Doãn đang duy trì trật tự bên cạnh lập tức cúi đầu hành lễ, miệng hô to "Lão tổ"!

Lão tổ nhà họ Doãn không để ý đến tiếng hô của họ, đi thẳng về phía Thẩm Hạo.

Khí tức toàn thân ông ta nội liễm mà sâu thẳm, hơi thở trầm ổn, bước chân vững chãi.

Ông ta vừa bước tới, liền chắp tay hành lễ nói: "Đạo hữu từ xa tới, Doãn Trọng có lỗi không ra đón từ xa, mong được lượng thứ!" Thẩm Hạo biết sự xuất hiện của mình đã kinh động đến ông ta, bèn cũng chắp tay nói: "Đạo hữu khách sáo rồi, tại hạ Thẩm Hạo, hôm nay ta chỉ đi cùng Sương Nhi đến xem một chút, đạo hữu không cần quá để tâm đến ta." "Sao được chứ, đạo hữu có thể đến, nhà tranh vách đất của ta cũng thêm phần rạng rỡ, sao có thể chậm trễ được?" Doãn Trọng tự nhiên không thể làm theo lời Thẩm Hạo nói.

Như vậy chính là thất lễ.

Người ta có thể nói như vậy, nhưng mình không thể thật sự làm vậy, nếu không thì quá ngu ngốc.

Doãn Trọng lập tức mời Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương cùng đến hậu đường gặp mặt riêng.

Từ trên người Doãn Thanh Sương, ông ta cảm nhận được khí tức huyết mạch, là hậu duệ của mình.

Mà vị Thẩm Hạo đạo hữu này lại là đạo lữ của cô, Doãn Trọng vô cùng vui mừng, thậm chí có chút muốn cười.

Không ngờ lại âm thầm kết giao được với một tu sĩ cường đại như vậy.

"Thẩm đạo hữu mời ngồi ~" Doãn Trọng mời hai người ngồi xuống, sau đó lại lấy linh trà, linh quả ra đãi Thẩm Hạo.

Ông ta phát hiện, tu vi của Thẩm Hạo rất cao, mà tu vi của Doãn Thanh Sương cũng không tệ, tu vi Nguyên Anh kỳ, ở nhà họ Doãn hiện tại, có thể nói là một trong những người có tu vi cao nhất.

Không ngờ cô tuổi còn nhỏ, đã có tu vi như vậy, tương lai hứa hẹn!

Hơn nữa, Doãn Trọng còn nhận thấy, trong cơ thể Doãn Thanh Sương, huyết mạch Long Thần dường như đã thức tỉnh.

Thế là Doãn Trọng ngay lập tức quyết định, sau khi Thủy Nguyệt Động Thiên mở ra, sẽ đích thân truyền thụ Long Thần Công cho Doãn Thanh Sương.

Doãn Trọng đã xem xét, trong số những hậu bối này, cô là người duy nhất đủ điều kiện tu luyện Long Thần Công, tự nhiên không thể lãng phí.

Vì thế, ông ta trở nên nhiệt tình hơn.

Doãn Trọng và Thẩm Hạo đã có một cuộc trò chuyện vui vẻ.

Doãn Trọng biết được thân phận của Thẩm Hạo, là một nhân viên cấp cao của Dân Điều Cục chính phủ, thực lực rất mạnh.

Mà Thẩm Hạo cũng biết được, vị Doãn Trọng này chính là nhân vật trong bộ phim truyền hình trong ký ức của hắn, không ngờ cũng đã dung nhập vào thế giới này như vậy.

Quả thật là kỳ diệu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một buổi chiều đã qua.

Thẩm Hạo và Doãn Trọng trò chuyện cả buổi chiều, Doãn Thanh Sương chỉ ngồi bên cạnh yên lặng lắng nghe.

Buổi tối, Ngự Kiếm Sơn Trang chuẩn bị một bữa tiệc tối thịnh soạn.

Mọi người trong bữa tiệc đều được gặp vị lão tổ trong truyền thuyết này.

Do người quá đông, phòng ốc ở Ngự Kiếm Sơn Trang không đủ, nên chỉ có thể để một số người ở chung.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Trọng dẫn một bộ phận người, bao gồm Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương, đến trước thác nước trong thung lũng.

Doãn Trọng bước lên, đối mặt với thác nước kết xuất thủ ấn, miệng niệm chú ngữ, sau đó, đột nhiên chỉ về phía thác nước.

Tức thì, thác nước rộng lớn tách ra từ giữa, lộ ra một hang động sâu thẳm.

Sau đó Doãn Trọng vẫy tay với mọi người phía sau: “Chúng ta vào thôi!” Sau đó, Doãn Trọng đi đầu vào động, mọi người theo sát phía

sau.

Hang động này không nhỏ, nhưng xem ra là thông vào trong lòng núi.

Tuy nhiên, khi mọi người bước vào hang động, lập tức chìm vào một vùng bóng tối.

Không ít người lập tức hoảng sợ, kinh hoảng thất thố la hét lên.

Ngay lập tức có một người dẫn đầu hét lên: "La hét cái gì?

Im miệng, lão tổ đã vào trước rồi, lẽ nào lại để chúng ta xảy ra chuyện hay sao?" Lúc này, phía trước truyền đến giọng nói của Doãn Trọng: "Tất cả yên lặng!

Không cần hoảng sợ, cứ đi thẳng về phía trước là được!" "Đây là kết giới hắc ám, chỉ tạm thời làm các ngươi không nhìn thấy mà thôi, qua khỏi đoạn đường này là được rồi!" Lời của Doãn Trọng vừa vang lên, tất cả mọi người xung quanh lập tức trấn tĩnh lại.

Uy vọng của Doãn Trọng vẫn rất đủ, ông ta vừa lên tiếng, mọi người lập tức yên lặng.

Mọi người lấy hết can đảm, cất bước đi về phía trước.

Kết giới hắc ám này tuy không tệ, nhưng chỉ nhắm vào tu sĩ cấp thấp và người thường.

Loại bóng tối này chỉ che mờ thị giác trong ngũ quan mà thôi, Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương đều có thể dùng thần thức để quan sát xung quanh.

Đây chỉ là hang động đầu tiên.

Hơn nữa hang động này cũng không dài, chỉ khoảng hai mươi mét.

Hai người động tác nhanh nhất, rất nhanh đã đi đến cuối.

Đây là một cửa động, xuyên qua cửa động này, coi như chính thức tiến vào Thủy Nguyệt Động Thiên.

Cửa động này chính là lối vào Thủy Nguyệt Động Thiên.

Vừa vào, thị giác của Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương liền khôi phục, xuất hiện trong một khu rừng.

Phía sau là một vách đá, hiển nhiên cũng bị thuật kết giới che khuất.

Mà Doãn Trọng, đang chắp tay đứng ở phía trước không xa, nhìn hai người.

“Thẩm đạo hữu, xin chờ một lát, đợi bọn họ vào hết.” Thẩm Hạo gật đầu.

Chương 528

Sau đó, quan sát xung quanh.

Trong không khí xung quanh, còn vương một luồng khí lạnh, nhiệt độ so với bên ngoài thấp hơn mười mấy độ.

Không ít nơi còn sót lại những mảnh băng.

Cây cối xung quanh cũng đều trong trạng thái khô héo, cỏ dại trên mặt đất cũng một màu vàng úa.

Trên cây cũng là một mảng lá vàng khô, không ít đã rụng xuống đất.

Những dây leo quấn quanh thân cây cũng cơ bản đã chết khô.

Rõ ràng, Thủy Nguyệt Động Thiên này mới vừa được giải băng không lâu.

Chắc là giải băng tự nhiên, băng đã tan hết.

Thẩm Hạo biết, trong Thủy Nguyệt Động Thiên này có một hồ dung nham địa ngục, đó chính là nguồn nhiệt của một ngọn núi lửa đang hoạt động, có thể theo thời gian loại bỏ lớp băng do Tuyết Như Ý vỡ nát tạo thành, không khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Ngược lại Doãn Thanh Sương rất tò mò về xung quanh.

"Nơi này, nơi này hình như không còn là phạm vi thung lũng lúc nãy nữa, là bí cảnh gì sao?" Doãn Trọng nghe thấy sự nghi hoặc của Doãn Thanh Sương, cười nói: "Không sai, nơi này là bí cảnh của tộc Đồng thị ngàn năm trước, Thủy Nguyệt Động Thiên!" "Tuy nhiên, vì một tai nạn năm xưa, toàn bộ Thủy Nguyệt Động Thiên bị băng phong, tộc Đồng thị trừ một vài người ở bên ngoài thoát nạn, những người còn lại đều chết ở bên trong." "A?

Nếu là bí cảnh của tộc Đồng thị, vậy tại sao lại rơi vào tay gia tộc chúng ta ạ?" Doãn Thanh Sương hỏi.

Doãn Trọng cười đáp: "Nói ra cũng là tạo hóa trêu ngươi, mấy người tộc Đồng thị còn lại, lúc đầu ở bên ngoài phát triển cũng tốt, nhưng sau này, dần dần suy tàn, vì tu vi của họ đều không cao, qua mấy đời sau, càng hoàn toàn quên mất Thủy Nguyệt Động Thiên." "Ngoài ra, lão tổ của con, ta đây, thực ra cũng là người tộc Đồng thị, cho nên, chúng ta không tính là cướp đoạt đồ vật của tộc Đồng thị." "Nhiều nhất chỉ là kế thừa mà thôi." Doãn Trọng nói như vậy Doãn Thanh Sương liền hiểu ra.

Lúc này, những người phía sau cũng lục tục đi ra từ kết giới hắc ám.

Thế là, Doãn Trọng vung tay: "Nếu mọi người đã ra hết rồi, vậy thì xuất phát thôi!" Dưới sự dẫn dắt của Doãn Trọng, mọi người xuyên qua khu rừng.

Khu rừng này vốn là phạm vi của kết giới hoạt lâm, chỉ là dưới sự băng phong mấy trăm năm, dây leo trong kết giới hoạt lâm này đã chết gần hết.

Tiếp đó lại xuyên qua một con suối nhỏ, trên suối có một cây cầu, mọi người qua cầu.

Rất nhanh, đã đến một nơi rộng rãi.

Chỉ thấy phía trước không xa, tọa lạc không ít ngôi nhà gỗ, đây là nơi ở của người tộc Đồng thị năm xưa.

Tuy nhiên, thi thể của những người tộc Đồng thị bên trong đã được Doãn Trọng thu gom, đưa đến mộ địa an táng.

Hiện tại chỉ còn lại một dãy nhà trống.

Doãn Trọng trực tiếp dẫn mọi người đến trước một kiến trúc đặc

biệt.

Đây là từ đường của tộc Đồng thị.

Bọn họ tuy đã tự lập thành tộc Doãn thị, nhưng nguồn gốc vẫn là từ tộc Đồng thị, Doãn Trọng dự định sẽ để mọi người đến từ đường tế bái một phen.

Đứng trước từ đường, Doãn Trọng nói với mọi người: "Nơi này là Thủy Nguyệt Động Thiên, một động thiên bí cảnh, là nơi sinh sống của Doãn thị chúng ta sau này, các ngươi cũng đã thấy, nơi này hiện tại không thích hợp cho nhiều người ở, cho nên cần phải cải tạo mở rộng." "Việc này cần các ngươi góp sức." "Tiếp theo các ngươi đi đưa những tộc nhân còn lại vào đây, cùng nhau đến tế bái tổ tiên." Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương được giữ lại, những người còn lại thì ra ngoài dẫn các tộc nhân còn lại vào.

Nửa giờ sau, mọi người đã đến đủ.

Tất cả mọi người cùng nhau tế bái trước từ đường một phen.

Sau đó Doãn Trọng lại có bài diễn văn, khuấy động tinh thần của đông đảo tộc nhân.

Không ít tộc nhân không phải tu sĩ, nhiệt tình dâng cao, có một động thiên bí cảnh làm nền tảng, Doãn thị tất sẽ trỗi dậy lần nữa, tạo nên huy hoàng.

Mấy trăm năm qua, họ đã suy tàn.

Bây giờ, dưới sự dẫn dắt của lão tổ, tất sẽ một lần nữa vang danh trong giới tu hành.

Sau đó, toàn bộ tộc Doãn thị hừng hực khí thế bắt tay vào cải tạo Thủy Nguyệt Động Thiên.

Gia tộc Doãn thị, tài sản hùng hậu, đã mua một lượng lớn vật tư

xây dựng, bí mật vận chuyển vào trong thung lũng, đưa vào Thủy Nguyệt Động Thiên, bắt đầu xây dựng nhà cửa.

Tộc Doãn thị, số người cũng không ít, họ đã triệu tập một lượng lớn tộc nhân bình thường, tham gia vào việc xây dựng.

Tuy nhiên, để cải tạo toàn bộ Thủy Nguyệt Động Thiên, tất phải tốn rất nhiều thời gian, cho dù họ là người tu hành, cũng chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ một chút mà thôi, không có cách nào làm xong trong một bước.

Doãn Trọng thi pháp, tạo ra một dãy nhà tạm, cho mọi người ở.

Trong thời gian thi công, Doãn Trọng lại dẫn Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương đến một nơi hẻo lánh.

Doãn Trọng cũng không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Thanh Sương, con là người có huyết mạch mạnh nhất trong số hậu nhân của ta, ngay cả tu vi cũng thuộc hàng mạnh nhất!" "Ta rất xem trọng con!" "Hơn nữa, ta thấy căn cơ của con hùng hậu vững chắc, lực lượng huyết mạch cũng đã đạt tiêu chuẩn!" "Ta quyết định, truyền thụ cho con 《Long Thần Công》!" Doãn Thanh Sương nghe vậy, vô cùng vui mừng.

Nhất thời hơi thở cũng có chút dồn dập, sắc mặt ửng hồng.

Cô từ nhỏ đã nghe nói về uy danh của 《Long Thần Công》, chỉ là trong gia tộc, chưa từng có ai có thể tu luyện.

Chỉ biết nó rất mạnh, nhưng chưa bao giờ được chứng kiến.

Hôm nay, lại được lão tổ truyền thụ!

Doãn Thanh Sương lập tức cúi đầu hành lễ với Doãn Trọng.

"Đa tạ lão tổ truyền công!" Doãn Trọng nhẹ nhàng vuốt râu, cười gật đầu.

“Thẩm đạo hữu nếu có hứng thú, cũng có thể cùng học một chút, tuy nhiên, muốn tu hành thành công công pháp này, cần phải có huyết mạch Long Thần, người bình thường quả thực không học được!” “Thẩm Hạo nếu có hứng thú có thể nghe một chút, biết đâu có hiệu quả suy một ra ba!” Doãn Trọng không sợ Long Thần Công bị người khác học mất, công pháp này, người khác có được cũng không luyện được, không có huyết mạch Long Thần, căn bản không luyện thành, cưỡng ép tu luyện, chỉ có thể phản tác dụng, phản phệ bản thân.

Thẩm Hạo gật đầu nói: “Được, vậy đa tạ đạo hữu một phen hảo ý!” Cái gọi là Long Thần, thực ra chỉ là một vị tiên tổ của tộc Đồng thị mà thôi, ông ta mang huyết thống long tộc, tu hành có thành tựu, sáng tạo ra Long Thần Công này, trong đó thêm vào gông cùm huyết mạch.

Thực tế, chỉ có hậu duệ của tộc Đồng thị mới có thể tu thành.

Nhưng nếu phá bỏ gông cùm huyết mạch này, những người khác cũng có thể tu hành, nhưng điều này rất khó, người bình thường không làm được.

Loại sức mạnh di truyền trong huyết mạch này, người không cùng đẳng cấp, ngay cả nhìn cũng không nhìn thấu, huống chi là phá giải.

Thực ra Thẩm Hạo không quá coi trọng Long Thần Công này.

Công pháp này, thực chất là tu luyện theo hướng thần long mà thôi, luyện thành thân rồng.

Mà bản thân Thẩm Hạo đã có một long tử Thao Thiết phân thân, hoàn toàn không cần đến công pháp như vậy.

Cũng chỉ có tác dụng tham khảo mà thôi.

Doãn Trọng trực tiếp trước mặt hai người, đọc vanh vách khẩu quyết công pháp Long Thần Công, và nhấn mạnh một số điểm cần

chú ý.

Sau đó lại nói: “Long Thần Công này, trong số các công pháp tu hành trong thiên hạ, cũng thuộc hàng đầu, có thể trực thông tiên thần!” “Tập hợp giải độc, chữa thương, đoạt vật, hộ thể làm một, biến hóa đa đoan, uy lực vô cùng!” “Luyện đến tiểu thành, liền có thể dùng pháp lực huyễn hóa ra hình rồng, tăng phúc toàn diện thực lực bản thân.” “Sau đó, tu luyện càng sâu, cảnh giới càng cao, thì hình rồng càng hoàn thiện.” “Đến khi đại thành, có thể biến hóa ra hình rồng hoàn chỉnh!

Uy lực lại lên một bậc!” “Và cuối cùng, cần dùng huyết mạch Long Thần làm dẫn, có thể triệt để lột xác thành chân thân long tộc!” “Giai đoạn này, có thể gọi là bất tử nhân thần!

Cũng có thể gọi là bán thần!” “Là cảnh giới đặc thù độc nhất của tộc Đồng thị chúng ta!” “Tuy nhiên, sau khi đạt đến cảnh giới này, sẽ phải chịu khảo nghiệm của trời đất, thần tính và ma tính xung đột!” “Thần ma chỉ trong một ý niệm!” “Đây là thần ma chi kiếp!” “Năm xưa lão phu, chính là bị kẹt trong kiếp này, suýt nữa sa vào ma đạo!

Tốn gần ngàn năm thời gian, mới khó khăn lắm mới hồi phục lại được!” Nói đến đây, Doãn Trọng cũng trở nên vô cùng cảm khái, ông ta lại nhớ lại những cảnh tượng năm xưa.

“A?

Hóa ra lão tổ lánh đời không ra ngoài còn có ẩn tình như vậy ạ?” Doãn Thanh Sương vô cùng kinh ngạc.

“Tuy nhiên, hiện tại vẫn còn một vấn đề tồn tại.” “Đó là Long Thần Công này, chí dương chí cương, mà Thanh Sương con là nữ tử, thuộc âm, tu luyện Long Thần Công chí dương chí cương này, e là có chút trở ngại!” “Thậm chí còn có thể có tác dụng ngược lại, như vậy thì được không bù mất!” Doãn Thanh Sương lại một phen kinh ngạc,

cô không ngờ, Long Thần Công, lại có ẩn họa như vậy.

Doãn Trọng lại nói: "Long Thần Công này, từ khi được sáng tạo ra, từ trước đến nay những người tu luyện có thành tựu, đều là nam tử, không có nữ tử!

Rất có thể là vì nguyên nhân này!" "Lão phu cũng già rồi lẩm cẩm, vừa rồi mới nhớ ra chuyện này!" Doãn Trọng nhất thời có chút hối hận, sao lại quên mất chuyện này.

Công pháp này không thích hợp, ông ta chỉ có thể cứu vãn bằng cách khác: "Vậy đi, ta vẫn là truyền thụ cho con pháp thuật của tộc Đồng thị vậy!" "Ta vốn định, đợi con tu luyện Long Thần Công có thành tựu, rồi mới học pháp thuật Đồng thị, để từ đó đặt chân lên cảnh giới bán thần, bây giờ xem ra, là không được." Lúc này, Thẩm Hạo cười nói: "Cũng chưa chắc!" "Doãn đạo hữu, Long Thần Công này ta nghiên cứu một thời gian, cải tiến nó một phen, đến lúc đó, Sương Nhi tu hành sẽ không có vấn đề gì!" Doãn Trọng vô cùng kinh ngạc, mắt hổ trợn tròn.

"Ngươi nói gì?

Chẳng lẽ đạo hữu nhanh như vậy đã lĩnh hội hết Long Thần Công rồi?

Đây...

Chương 529

đây sao có thể?" Doãn Thanh Sương cũng rất kinh ngạc, đôi mắt đẹp nhìn về phía Thẩm Hạo, tràn đầy kinh hỉ.

Thẩm Hạo lắc đầu, cười nói: "Làm gì có nhanh như vậy!" "Ta cứ tham ngộ mấy ngày, thử một chút." "Nhân khoảng thời gian này, Doãn đạo hữu cứ truyền thụ pháp thuật cho Sương Nhi đi." Doãn Trọng gật đầu nói: "Được, cứ theo lời đạo hữu!" Doãn Thanh Sương nhìn Thẩm Hạo: "Hạo ca, cảm ơn anh ~" Thẩm Hạo xoa đầu Doãn Thanh Sương: "Cô ngốc, nói cảm ơn gì chứ, nàng là nữ nhân của ta mà!" "Nàng cứ theo lão tổ học tập pháp thuật Đồng thị cho tốt, chờ tin tốt của ta nhé!" Doãn Thanh Sương ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó, Thẩm Hạo tìm một đỉnh núi, bắt đầu nghiên cứu.

Long Thần Công chí dương chí cương, là do nam tử sáng tạo, tự nhiên phù hợp nhất với nam tử.

Nữ tử tu luyện thì rất không phù hợp, làm nhiều công ít.

Muốn thay đổi, phải phù hợp với cấu tạo cơ thể của nữ tử.

Thẩm Hạo tinh thông thuật song tu, đối với cấu tạo cơ thể của phụ nữ, đã vô số lần tìm hiểu sâu sắc, có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay.

Sự khác biệt giữa nam và nữ vẫn là rất lớn.

Thẩm Hạo dưới sự gia trì của nghịch thiên ngộ tính, bắt tay vào Long Thần Công.

Đầu tiên từ ý tưởng, biến chí dương chí cương thành chí âm chí nhu.

Sau đó, là các chi tiết của công pháp.

Hắn kết hợp với vô số truyền thừa long tộc của Thao Thiết phân thân, tiến hành sửa đổi Long Thần Công này.

Ba ngày sau, cuối cùng hoàn thành.

Thẩm Hạo không chỉ đảo ngược âm dương của Long Thần Công, mà còn tiến hành cường hóa nó rất nhiều.

Long Thần Công hiện tại đã mạnh hơn bản gốc rất nhiều.

Nó không còn đơn giản là biến thân thành hình rồng nữa.

Long Thần Công nguyên bản chỉ có thể coi là có hình rồng suông, hoàn toàn không có uy thế của long tộc chân chính, chỉ sau khi triệt để lột xác thành chân thân long tộc mới hoàn toàn thay đổi.

Bởi vì người sáng tạo ra nó, xét cho cùng vẫn là người.

Còn hiện tại, Thẩm Hạo đã kết hợp truyền thừa của long tộc chân chính để sửa đổi nó.

Điều này khiến cho Long Thần Công trong quá trình tu luyện sẽ không ngừng thúc đẩy huyết mạch long tộc của bản thân, khiến năng lực huyết thống long tộc dần dần hiển hiện ra.

Sau khi biến thành hình rồng, theo cảnh giới càng cao, uy thế của long tộc thể hiện càng nhiều!

Ví dụ như long uy, long khí, long tức, cũng như các năng lực hô phong hoán vũ, điều khiển nước lửa.

Phần này, trong tộc Đồng Thị nguyên bản, có thể đạt được thông qua việc kết hợp Long Thần Công với pháp thuật của Đồng Thị.

Mà trong công pháp Thẩm Hạo cải tiến cho Doãn Thanh Sương, tự nhiên không phiền phức như vậy.

Tuy nhiên, hắn còn chuẩn bị một phiên bản yếu hóa, đến lúc đó sẽ giao cho Doãn Trọng, xem như là lời cảm ơn ông ta.

Phiên bản yếu hóa chỉ thể hiện một số năng lực thiên phú của long tộc, mà không có sức mạnh pháp thuật cường đại, cần họ phải tự mình học pháp thuật của Đồng Thị để có được.

Chỉ là thêm một bước mà thôi.

Lúc này, về phía Doãn Thanh Sương, sau ba ngày học tập, cô đã nắm được gần như toàn bộ các loại pháp thuật của tộc Đồng Thị.

Dù sao cũng là một tu sĩ Nguyên Anh, năng lực học tập và ngộ tính vượt xa người thường.

Đúng lúc này, Thẩm Hạo vừa bay tới.

"Hạo ca, anh đến rồi à?

Sao rồi?" Doãn Thanh Sương đầy mong đợi hỏi.

Thẩm Hạo tự nhiên sẽ không để Sương nhi của mình thất vọng.

Hắn gật đầu nói: "Đương nhiên là thành công rồi, có vui không?" Doãn Thanh Sương mừng rỡ: "Thật sao?

Tốt quá!" Cô trực tiếp lao vào lòng Thẩm Hạo, đem cặp núi đầy đặn của mình áp vào ngực hắn, ra sức cọ mấy cái để thưởng cho hắn.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng Doãn Thanh Sương.

Nếu không phải Doãn Trọng còn ở đây, hắn đã trực tiếp tại chỗ chính pháp tiểu yêu tinh này rồi!

Doãn Thanh Sương hiểu ý, ngoan ngoãn buông Thẩm Hạo ra.

Doãn Trọng cũng nhìn sang, trong mắt đầy kinh ngạc và tò mò: "Cậu thật sự làm được rồi?" Ông ta có chút không dám tin.

Thẩm Hạo thản nhiên cười: "Công pháp đã thành, ta truyền cho đạo hữu xem là biết ngay!" Nói rồi, hắn lấy ra hai miếng ngọc giản, trên đó lần lượt khắc hai thiên Âm Dương của Long Thần Công đã

được cải tiến, đưa cho Doãn Trọng.

Doãn Trọng lập tức nhận lấy, dùng thần thức nhanh chóng xem xét!

Không xem thì thôi, xem rồi mới giật mình.

Thẩm Hạo không chỉ cải tiến ra Long Thần Công chí âm chí nhu, mà còn cải tiến cả Long Thần Công chí dương chí cương nguyên bản.

Doãn Trọng lập tức kinh ngạc như gặp thiên nhân!

"Chuyện này, Thẩm đạo hữu quả thật là thiên tư tuyệt thế, ngộ tính phi phàm, vậy mà chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã cải tiến Long Thần Công đến mức thay đổi trời đất như vậy, thật khiến người ta phải thán phục!" Sự cải tiến này không chỉ giữ lại công hiệu ban đầu, mà còn thêm vào một số sức mạnh thiên phú của long tộc.

Theo quá trình tu luyện công pháp, huyết mạch được cường hóa, từ đó thể hiện ra một tia uy năng của long tộc chân chính.

Doãn Trọng đối với Thẩm Hạo, bây giờ có thể nói là vô cùng bội phục!

"Thẩm đạo hữu, đại ân như vậy, ta quả thực không lấy ra được thứ gì để báo đáp, chuyện này thật là..., lão phu thật sự áy náy quá!" Doãn Trọng có chút đỏ mặt nói, đã bao lâu rồi ông ta không có cảm giác này, chắc cũng phải cả ngàn năm rồi.

Thẩm Hạo lại chẳng hề để tâm, đối với hắn, chuyện này chẳng là gì.

"Đạo hữu nói quá lời rồi, nhà họ Doãn là mẫu tộc của Sương nhi, ta là con rể nhà họ Doãn, cống hiến một chút cho gia tộc cũng là lẽ thường tình, đạo hữu không cần áy náy!" "Cứ coi như là cống hiến của Sương nhi cho gia tộc đi!" Doãn Trọng cũng không phải người câu nệ, lập tức đồng ý: "Được, vậy cứ quyết định như thế đi." "Tuy

nhiên, sau này, địa vị của Thanh Sương trong gia tộc sẽ chỉ dưới ta!" "Thiên phú và thực lực của con bé đều xuất chúng như vậy, trong gia tộc cũng nên có được địa vị tương xứng!" Doãn Trọng lập tức đưa ra quyết định, đã không thể báo đáp Thẩm Hạo được gì, vậy thì báo đáp cho Doãn Thanh Sương, đây cũng là điều cô xứng đáng có được.

Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương đều không có ý kiến.

Sau đó, Thẩm Hạo trực tiếp truyền phiên bản Long Thần Công cường hóa do mình cải tiến cho Doãn Thanh Sương.

Doãn Thanh Sương lập tức xem xét, trong mắt tràn đầy mong đợi.

"Đúng rồi, Sương nhi, mấy ngày nay học pháp thuật của Đồng Thị thế nào rồi?" Thẩm Hạo lại hỏi.

Doãn Thanh Sương kiêu ngạo ngẩng đầu: "Đương nhiên là học hết rồi, mấy cái pháp thuật cỏn con làm sao làm khó được thiếu nữ thiên tài này chứ?" Thẩm Hạo cười xoa đầu Doãn Thanh Sương: "Đúng vậy, thiếu nữ xinh đẹp thiên tài ~, ha ha ~" Doãn Trọng nhìn bộ dạng của Doãn Thanh Sương, có cảm giác như đang nhìn thấy con gái mình, nhất thời hoài niệm.

Đợi Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương âu yếm xong, Doãn Trọng nói với Doãn Thanh Sương: "Sương nhi, con còn chưa thấy Long Thần Công đại thành trông như thế nào đúng không?" "Hôm nay, ta sẽ thi triển Long Thần Công một lần, cho con mở mang tầm mắt!" "Dạ được ạ ~" Doãn Thanh Sương lập tức vỗ tay.

Doãn Trọng gật đầu, lập tức vận toàn thân pháp lực, tức thì hóa thành một con rồng dài màu đỏ thẫm dài mấy trượng.

Con rồng đỏ này, vảy, râu, sừng, vuốt rồng đều đủ, sống động như thật.

Tuy nhìn có chút hư ảo, nhưng đã hoàn toàn có hình dạng rồng,

không hề có chút mơ hồ nào.

Thậm chí còn có thể chớp mắt.

Xích long do Doãn Trọng hóa thành bay lượn mấy vòng trên không, thực hiện các động tác như xích long tham trảo, thần long bãi vĩ, phi long tại thiên, vô cùng sống động.

Sau khi biến hóa mấy động tác, Doãn Trọng biến trở lại hình người, thở ra một hơi dài.

Vết thương ông ta nhận năm đó, đến giờ thực ra vẫn chưa lành, không thể vận công quá độ, cần phải tu dưỡng.

Ngàn năm qua, bị ảnh hưởng bởi thần tính và ma tính, mấy trăm năm đầu gần như không chữa trị gì, vết thương cứ kéo dài.

Sau này mới hồi phục được một chút.

Hiện tại, những vết rách trên ngực vẫn còn âm ỉ đau.

Thẩm Hạo nhìn ra thương thế của Doãn Trọng, thế là lập tức lấy ra một ít đan dược chữa thương cực mạnh.

Loại đan dược này, đối với vết thương cấp Luyện Hư Hợp Đạo cũng có tác dụng mạnh mẽ.

Chương 530

Có thể mài mòn đạo thương do pháp tắc gây ra.

Đưa đan dược cho Doãn Trọng, Thẩm Hạo nói: "Vết thương trên người đạo hữu chưa lành, ta có một ít đan dược, chắc sẽ có tác dụng với ông." Doãn Trọng cũng không khách sáo, nhận lấy đan dược, nói một tiếng cảm ơn.

Sau đó ba người cùng nhau trở về nơi ở tạm thời.

Doãn Trọng trực tiếp bế quan chữa thương.

Ông ta lấy một viên đan dược ra nuốt xuống.

Tức thì, dược lực mạnh mẽ được ông ta luyện hóa, bắt đầu chữa trị đạo thương trên người.

"Hít, dược hiệu thật mạnh, lại có thể chữa trị đạo thương!" "Quả thật là lợi hại!" "Sương nhi tìm được một phu quân như vậy, thật là may mắn!" Cảm nhận được hiệu quả của đan dược tốt đến bất ngờ, Doãn Trọng vui mừng khôn xiết.

Vết thương hành hạ ông ta bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng sắp lành rồi!

Ông ta lập tức vận toàn thân pháp lực, lưu chuyển trong kinh mạch toàn thân.

Pháp lực nuôi dưỡng nhục thân, tăng tốc hồi phục vết thương, đưa dược lực của đan dược theo dòng pháp lực đến khắp nơi trong cơ thể.

Sức mạnh pháp tắc quấn quanh vết thương, vốn như giòi trong xương, giờ đây đang bị sức mạnh của đan dược nhanh chóng mài mòn.

Trên ngực Doãn Trọng, vết thương dữ tợn như khe nứt hẻm núi đang dần khép lại.

Vết thương này trông như muốn xé người ta ra làm tám mảnh, hệt như lòng hồ khô cạn nứt nẻ.

Tại vết thương, thịt non đang trồi lên, từ từ đóng vảy.

Doãn Trọng là một người bất tử, vết thương nghiêm trọng như vậy cũng không giết được ông ta, nhiều nhất chỉ khiến ông ta mất khả năng hành động mà thôi.

Sau đó, sẽ tự động hấp thụ linh khí trời đất để chữa trị vết thương.

Sau khi vết thương hồi phục được bảy tám phần, Doãn Trọng lập tức xuất quan, tìm đến Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương.

Hai người vẫn còn ở trong Thủy Nguyệt Động Thiên, chưa rời đi.

"Hai người vẫn chưa đi, vậy thì tốt rồi!" Doãn Trọng thở phào nhẹ nhõm.

"Lão tổ, sao vậy?

Có chuyện gì sao ạ?" Doãn Thanh Sương nghi hoặc hỏi.

Doãn Trọng gật đầu: "Ừ, đúng là có chuyện." "Con bây giờ tuy đã tu luyện Long Thần Công và pháp thuật Đồng Thị, nhưng vẫn còn một việc chưa làm!" "Việc này rất quan trọng đối với con!" Doãn Thanh Sương vô cùng tò mò: "Lão tổ, là chuyện gì ạ?" Doãn Trọng nói thẳng: "Là hậu nhân của Đồng Thị, thiên phú của con vẫn chưa thức tỉnh!" "Ban đầu, hậu nhân Đồng Thị ai cũng có dị năng, có thể dễ dàng thi triển pháp thuật!" "Chỉ là sau này, khi Đồng Thị chuyển vào Thủy Nguyệt Động Thiên để ở ẩn, theo sự sinh sôi nảy nở, dị năng dần ẩn đi, số người có thể thi triển pháp thuật ngày càng ít!" "Phải thông qua Linh Kính để tiến hành khai quang, mới có thể thức tỉnh thiên phú!"

“Chỉ là thiên phú này, cũng không phải ai cũng có thể thức tỉnh!

Đã có rất nhiều người thất bại!” “Nhưng ta tin rằng, Sương nhi con chắc chắn không có vấn đề gì!” Doãn Trọng rất có lòng tin với Doãn Thanh Sương.

Nếu Doãn Thanh Sương cũng không thể thức tỉnh, thì e rằng không còn ai có thể nữa!

Doãn Thanh Sương nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt mang theo ý hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu nói: “Sương nhi, nếu đã như vậy, thì hãy để Doãn đạo hữu giúp em thức tỉnh đi, anh cũng rất tò mò, sau khi được Linh Kính khai quang, thiên phú của em rốt cuộc mạnh đến mức nào!” Doãn Thanh Sương thấy vậy liền gật đầu.

“Vâng, lão tổ, làm phiền ngài rồi!” Doãn Trọng một tay vuốt râu, mặt mày tươi cười nói: “Được, vậy theo ta.” “Lúc Linh Kính khai quang sẽ gây ra động tĩnh khá lớn, tốt hơn là tìm một nơi yên tĩnh, để không làm phiền đến họ.” Nói rồi ông quay người, bay về phía sau dãy núi bên cạnh.

Thẩm Hạo lập tức đưa Doãn Thanh Sương theo sau, bay qua.

Ba người rất nhanh đã bay ra mấy nghìn mét, đến một sơn cốc không người.

Nơi đây từng là nơi tộc Đồng Thị chuyên dùng để tập trung thức tỉnh khai quang.

Trong sơn cốc còn có một tòa lầu nhỏ hơi cũ nát, trên đó còn sót lại những mảnh băng và giọt nước.

Hai người Thẩm Hạo đi theo sau Doãn Trọng, tiến vào trong lầu nhỏ.

Trong lầu, bài trí vô cùng đơn giản, chỉ có mấy cái bồ đoàn.

Mái nhà là một cửa sổ trời, có thể nhìn thẳng lên bầu trời.

Một cái bồ đoàn được đặt ngay bên dưới cửa sổ trời.

"Sương nhi, ngồi lên đó đi!" Doãn Trọng chỉ vào cái bồ đoàn đó nói.

Doãn Thanh Sương thấy vậy, lập tức ngồi xếp bằng lên.

Sau đó, Doãn Trọng từ sau lưng lấy ra Linh Kính.

Đây là một chiếc gương cổ hình tròn, toàn thân màu trắng bạc.

Xung quanh gương cổ có một vòng hoa văn hình rồng quấn quýt, mỗi một đoạn lại có một phần nhô ra.

Về tạo hình, trông như một mặt trời nhỏ màu bạc.

Ngoài ra còn có một tay cầm, tiện cho việc cầm nắm.

Đây không phải là gương đồng, mà là gương bạc.

Hiệu quả phản chiếu hình ảnh không thua kém gì công nghệ hiện đại, vô cùng rõ nét, màu sắc cũng không bị sai lệch.

Doãn Trọng thúc đẩy pháp lực, truyền vào trong Linh Kính.

Lập tức Linh Kính tỏa ra thần quang rực rỡ, lơ lửng bay đến trước mặt Doãn Thanh Sương.

Mặt gương đối diện với mặt của Doãn Thanh Sương.

Một luồng thần lực từ trong Linh Kính bắn ra, xông vào cơ thể Doãn Thanh Sương.

Tức thì, quanh người Doãn Thanh Sương hiện lên đủ loại dị tượng, pháp lực lưu chuyển, hình thành thần quang lượn lờ quanh thân.

Ngay sau đó, bầu trời bên ngoài đột nhiên truyền đến từng trận sấm rền.

Trên trời mây đen cuồn cuộn, sấm chớp lóe lên.

Một trận gió lớn bỗng nổi lên trong sơn cốc, thổi lá cây xung quanh kêu xào xạc.

Gió rít vù vù ~ sấm nổ đùng đoàng ~ Rất nhanh, mưa đã rơi xuống.

Dung nham địa ngục ở đáy động thiên cũng trở nên náo động, dòng dung nham cuồn cuộn vỗ vào bờ.

Năng lượng địa hỏa khổng lồ truyền ra, nhiệt độ cả Thủy Nguyệt Động Thiên đều tăng lên một chút.

Những mảnh băng còn sót lại đều đang nhanh chóng tan chảy.

Sau mấy hơi thở, thần quang bắn ra từ Linh Kính tiêu tan.

Dị tượng trời đất bên ngoài cũng dần thu liễm và biến mất.

Mây tan mưa tạnh.

Mà trên người Doãn Thanh Sương, một luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát.

Thần quang kỳ dị quanh thân cũng bùng nổ một mảng lớn, hệt như nữ thần giáng trần, có một cảm giác thần thánh cao quý chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn.

Thẩm Hạo mở pháp nhãn, quan sát nhục thân và thần hồn của Doãn Thanh Sương.

Hắn phát hiện, tư chất và thiên phú của Doãn Thanh Sương đều tăng lên một bậc.

Linh Kính khai quang đã trực tiếp thức tỉnh thiên phú ẩn giấu chưa thức tỉnh của cô.

Hiện tại, tư chất của Doãn Thanh Sương có thể nói là tốt nhất trong số các cô gái!

Khóe miệng Thẩm Hạo không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Mà Doãn Trọng ở bên cạnh cũng vậy.

Khí tức trên người Doãn Thanh Sương bùng nổ một bậc, đây không phải là tu vi tăng lên, mà là căn cơ được nâng cao.

Chương 531

Chỉ cần tu hành củng cố một chút, tu vi cũng sẽ có được sự tăng trưởng vượt bậc.

Doãn Thanh Sương cảm nhận sự thay đổi của bản thân.

Chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, một cảm giác vô cùng khoan khoái nhẹ nhõm bao bọc lấy cô.

Cô cũng nhận ra căn cơ của mình đã được nâng cao rất nhiều, thiên phú cũng tăng lên không ít.

Ngay cả ngộ tính cũng tăng lên đáng kể.

Thức tỉnh bằng Linh Kính khai quang này là một sự nâng cấp toàn diện!

Doãn Thanh Sương mở mắt ra, trong mắt đầy kinh hỉ, trên mặt cũng treo đầy nụ cười.

Cô nhanh chóng đứng dậy, vui mừng reo lên: "Hạo ca, lão tổ, con cảm thấy thiên phú và căn cơ của mình đã tăng lên rất nhiều đó ~" "Lợi hại quá!" Doãn Trọng cười nói: "Đó là đương nhiên, thiên phú của con đã thức tỉnh, sau này bất luận là tu hành hay pháp thuật, đều sẽ có sự lột xác to lớn!" "Tu luyện pháp thuật Đồng Thị và Long Thần Công sẽ càng nhanh hơn nữa!" "Sự thân hòa với linh khí trời đất và pháp tắc cũng đã tăng lên rất nhiều!" "Đối với việc tu hành sau này của con có lợi ích cực lớn!" Thẩm Hạo cũng gật đầu: "Doãn đạo hữu nói không sai, Sương nhi em phải nỗ lực tu luyện nhé, vậy thì không lâu nữa là có thể theo kịp bước chân của anh rồi!" Doãn Thanh Sương ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng vâng ~" Thẩm Hạo nhìn về phía Linh Kính màu trắng bạc vẫn còn lơ lửng trên không.

Cái Linh Kính này là một món thiên địa bảo vật lợi hại, có thể sánh với linh bảo.

Theo ký ức của Thẩm Hạo, đây là một viên Ngũ Sắc Thần Thạch do Nữ Oa vá trời để lại, được trời đất thai nghén mà thành, hóa thành Linh Kính.

Nó có thể tiếp nhận thông tin từ trời đất, có thể nói là một bảo vật trung gian giao tiếp với ý chí thế giới.

Nó có thể biết được một số thông tin từ xưa đến nay, thậm chí còn có thể dự đoán tương lai.

Hơn nữa, còn có một đặc tính thần kỳ, đó là sau khi bị hư hại, chỉ cần trăm ngày là có thể tự động hồi phục như cũ.

Vốn dĩ Linh Kính này có hai mặt âm dương, sau này âm dương hợp nhất, hợp thành một thể, chính là chiếc Linh Kính trước mắt.

Hơn nữa, nó không chỉ có những năng lực phụ trợ trên, mà còn có sức tấn công mạnh mẽ.

Năm đó, Doãn Trọng chính là bị Long Đằng dùng sức mạnh của Linh Kính làm bị thương, để lại một thân đạo thương, đến giờ vẫn chưa hồi phục.

Nhưng thời thế đã thay đổi, bây giờ, tộc Đồng Thị đã biến mất, Linh Kính lại rơi vào tay Doãn Trọng.

Quả thật là vận mệnh huyền bí, không có sự trùng hợp thì không thành chuyện.

Tuy nhiên, Thẩm Hạo không có ý định chiếm đoạt nó.

Nhưng đối với người ngoài thì khác.

Vì vậy, Doãn Trọng sẽ không lấy nó ra trước mặt người ngoài, để tránh gây ra sự thèm muốn.

Doãn Trọng vung tay thu hồi Linh Kính, sau đó dẫn Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương trở về nơi ở tạm thời tại quảng trường của tộc.

Sau đó Doãn Trọng lại nói với hai người: "Lần này triệu tập tất cả tộc nhân họ Doãn trở về, một là để báo cho họ biết chuyện về Thủy Nguyệt Động Thiên, hai là về việc xây dựng sửa chữa." "Hiện tại, mọi việc đều đã đi vào quỹ đạo." "Nếu hai người có việc, cũng có thể trở về." "Ngoài ra, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể nói là sản nghiệp trụ cột của tộc Doãn, cũng không thể nghỉ kinh doanh quá lâu, lúc hai người đi, hãy đưa cả Thanh Lâm và các tộc nhân phụ trách công việc của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi cùng." Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương gật đầu.

Đúng là nên đi rồi, nhưng cũng không vội.

Họ định đi dạo một vòng trong Thủy Nguyệt Động Thiên, khó có dịp đến đây một lần.

Hơn nữa đây cũng là một tiểu thế giới động thiên, ngắm nhìn cũng tốt.

Thế là hai người liền du ngoạn trong Thủy Nguyệt Động Thiên.

Cảnh sắc của động thiên này vẫn rất đẹp.

Bốn mùa như xuân.

Sau khi băng tan, hệ sinh thái trong toàn bộ động thiên cũng đang nhanh chóng hồi phục.

Hai người ngắm nhìn núi cao thác nước, rừng rậm xanh tươi, sông ngòi hồ nước.

Thực ra cũng không khác gì thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên, khi du ngoạn, hai người gặp một cô bé.

Là con gái của một người chị họ của Doãn Thanh Sương, vị chị

họ này vốn có thiên phú tu luyện rất tốt, chỉ là khi tu luyện đã xảy ra sự cố, vận công sai lầm, dẫn đến tu vi bị hủy hết, căn cơ tan nát, kinh mạch toàn thân cũng bị tổn thương, sức khỏe cũng kém đi nhiều, bệnh tật đầy người, hai năm trước mắc bệnh nặng qua đời.

Chỉ để lại một cô con gái, ở cùng cha.

Cô bé mặc mấy lớp quần áo, yên tĩnh ngồi dưới một gốc cây, nhìn cảnh tượng nhiều người đang bận rộn ở không xa.

Nơi đó đang xây dựng nhà cửa.

Doãn Thanh Sương nhìn thấy cô bé, lập tức đi tới, ngồi xổm xuống.

"Tiểu Nam Phong, sao con lại ở đây một mình vậy?" Giọng Doãn Thanh Sương vô cùng dịu dàng dễ nghe, hào quang của tình mẫu tử đang tỏa sáng.

Doãn Nam Phong quay đầu, thấy Doãn Thanh Sương đến, lập tức chạy tới, lao vào lòng Doãn Thanh Sương.

"Dì Thanh Sương, lâu lắm rồi dì không đến thăm Nam Phong ~" "Nam Phong nhớ dì lắm ~" Doãn Nam Phong bây giờ mới năm tuổi, giọng nói mềm mại, vô cùng đáng yêu.

Doãn Thanh Sương yêu thương xoa đầu Doãn Nam Phong, ôm cô bé nói: "Dì Thanh Sương dạo này hơi bận, nhưng cơ bản đã xong việc rồi, sau này dì sẽ thường xuyên đến thăm con, được không?" "Dạ ~" cái đầu nhỏ của Doãn Nam Phong gật mạnh.

"Dì ơi, chú này là ai ạ?" Doãn Nam Phong nghiêng đầu nhìn Thẩm Hạo.

Doãn Thanh Sương ôm Doãn Nam Phong, cười nói: "Đó là chồng của dì, con nên gọi là dượng nhé ~" Doãn Nam Phong rất ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ~" Sau đó cô bé nhìn Thẩm Hạo, gọi một tiếng dượng.

Thẩm Hạo cũng cười ngồi xổm xuống: "Tiểu Nam Phong ngoan quá, nào, đây là quà gặp mặt của dượng cho con ~" Nói rồi, Thẩm Hạo lấy ra một quả linh quả sơ cấp, chứa một tia linh khí tinh thuần, có thể nuôi dưỡng cơ thể Doãn Nam Phong, tăng cường thể chất.

Doãn Nam Phong vui vẻ nhận lấy linh quả: "Cảm ơn dượng ~" Nói xong lời cảm ơn, Doãn Nam Phong liền vội vàng ăn.

Linh quả này đỏ mọng, quá hấp dẫn, tiểu Doãn Nam Phong không nhịn được nuốt nước bọt.

Rồi cắn một miếng, nước quả tràn đầy.

"Chẹp ~ chẹp ~" Ngon quá ~ Thẩm Hạo cười đưa tay ra, xoa đầu Doãn Nam Phong, nhân lúc xoa đầu, tiện thể kiểm tra luôn tư chất tu hành của cô bé.

Tư chất rất tốt, trong số người thường thuộc loại rất tốt, tư chất thượng đẳng.

Trong số trẻ em nhà họ Doãn, cũng thuộc hàng đầu!

Lại có sự chăm sóc của Doãn Thanh Sương, cô bé rất nhanh sẽ có thể nổi bật.

Cô bé cũng đã đến tuổi tu hành, tu hành nên bắt đầu sớm, năm sáu tuổi là độ tuổi thích hợp nhất.

Nhân giai đoạn này đặt nền móng, tương lai sẽ được hưởng lợi vô cùng.

Cái miệng nhỏ của Doãn Nam Phong nhanh chóng ăn hết quả linh quả.

Luồng linh khí đó, theo đường ruột, đi khắp kinh mạch trong cơ thể, nuôi dưỡng cơ thể cô bé.

"Tiểu Nam Phong, ở nhà phải ngoan nhé, dì và dượng có việc phải

đi trước." "Lần sau lại đến thăm con nhé ~" Doãn Nam Phong ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng vâng ~, tạm biệt dì, tạm biệt dượng ~" "Nam Phong sẽ nhớ hai người ~" "Nhớ đến thăm Nam Phong nhé ~" Thẩm Hạo cười xoa đầu Doãn Nam Phong: "Bọn ta cũng sẽ nhớ con, lần sau đến sẽ mang quà cho con nhé ~" Sau đó, trong ánh mắt của Doãn Nam Phong, hai người đi về phía lối ra.

Cho đến khi mất hút bóng dáng hai người, Doãn Nam Phong mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn công nhân thi công ở xa.

Doãn Nam Phong trong Đạo Mộ Bút Ký là một nhân vật quan trọng, lúc đó, cô đã là người cầm lái của Tân Nguyệt Phạn Điếm, quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đó đã là cốt truyện gốc của hai ba mươi năm sau.

Mà ở thế giới này, có sự tồn tại của Thẩm Hạo, mọi thứ đều sẽ xảy ra những thay đổi trời long đất lở.

Hai người Thẩm Hạo đi qua kết giới hoạt lâm đã trở thành vật trang trí, tiến vào trong sơn động, xuyên qua cửa động thiên, trở về sơn động của thế giới bên ngoài.

Sau đó, xuyên qua thác nước, trở về thung lũng bên ngoài.

Trong cốc, tại Ngự Kiếm Sơn Trang, vẫn còn lại không ít người ở đây.

Sau khi hai người ra ngoài, không đến Ngự Kiếm Sơn Trang nữa, trực tiếp triệu hồi Mặc Vân Chu, bay lên trời rời đi.

Hai người trực tiếp về Trùng Cốc.

Trong Trùng Cốc, các cô gái ngoài việc tu luyện hàng ngày, thì cùng nhau lập nhóm đi Hồng Kông du ngoạn.

Lúc này, các cô gái vừa hay đều tụ tập lại, đang chuẩn bị ra ngoài

chơi, đúng lúc gặp Thẩm Hạo trở về.

Chương 532

"Phu quân, chàng về rồi à ~" Ô Thiền, Tiểu Cửu và những người khác lập tức phát hiện ra Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương vừa trở về.

Thẩm Hạo thấy các cô gái đều tụ tập lại, liền hỏi: "Sao mọi người lại tụ tập ở đây, định ra ngoài chơi à?" Tiểu Cửu gật đầu nói: "Đúng vậy, bế quan lâu quá rồi, chán lắm, bọn em đã hẹn nhau rồi, sẽ cùng nhau ra ngoài chơi ~" Thẩm Hạo cười nói: "Được, vậy mọi người đi đi, chơi vui vẻ nhé ~" Ô Thiền và mấy cô gái chuẩn bị xong, liền cùng nhau bay đến Hồng Kông.

Nhóm họ có mười người, tất cả đều là những đại mỹ nữ tuyệt đỉnh về dung mạo, khí chất và thân hình, xuất hiện cùng nhau chắc chắn sẽ gây chấn động, nói không chừng còn gây ra không ít phiền phức.

Phiền phức là thứ đáng ghét nhất!

Vì vậy, các cô gái đều thi pháp, che giấu vẻ đẹp của mình.

Hồng Kông thời đại này, chiếm một vị trí trên thế giới, là trung tâm tài chính của phương Đông, đứng đầu tứ tiểu long châu Á!

Là thành phố phồn hoa nhất cả nước.

Các cô gái trực tiếp tiêu xài thả ga ở Hồng Kông, mua sắm không ngừng ~ lại trải nghiệm các món ăn ngon của Hồng Kông, vô cùng mới lạ.

Mà ở Trùng Cốc, chỉ còn lại Thẩm Hạo và Doãn Thanh Sương.

Vì vậy, Thẩm Hạo tập trung chăm sóc việc tu hành của Doãn Thanh Sương.

Bây giờ, thiên phú của Doãn Thanh Sương đã được nâng cao vượt bậc, tu hành sẽ làm ít công nhiều, hiệu suất tăng lên rất nhiều.

Doãn Thanh Sương đặt trọng tâm vào việc tu hành Long Thần Công.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã trực tiếp tu luyện đến tiểu thành.

Có thể huyễn hóa ra hình rồng.

Dị tượng thiên mệnh của cô vốn là một con bạch long, đối với việc tu hành Long Thần Công lại càng có tác dụng hỗ trợ.

Tiến độ tu hành cực nhanh.

Đứng trên đài trước Lăng Vân Tiên Cung, Doãn Thanh Sương thúc đẩy toàn thân pháp lực, tức thì, toàn thân bạch quang tỏa ra rực rỡ.

Pháp lực hóa hình, trực tiếp huyễn hóa ra một đầu rồng trắng hơi hư ảo, cùng với phần cổ.

Phần vuốt trước và phía sau, tạm thời còn chưa thể huyễn hóa ra được.

Cần phải nắm vững Long Thần Công sâu hơn nữa mới có thể làm được.

Doãn Thanh Sương thúc đẩy Long Thần Công, bay thẳng lên trời.

Cùng với một tiếng rồng ngâm nhàn nhạt vang lên, Doãn Thanh Sương bay lượn trên bầu trời.

Chui vào trong sương mù của vầng hào quang rồng, lúc ẩn lúc hiện, phảng phất như một con thần long thật sự, thấy đầu không thấy đuôi.

Sau khi bay mấy vòng trên trời, Doãn Thanh Sương hạ xuống đài của Lăng Vân Tiên Cung, bên cạnh Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo ôm Doãn Thanh Sương vào lòng, khen ngợi: "Sương nhi giỏi thật, mới đó đã tu luyện Long Thần Công đến tiểu thành, có thể huyễn hóa hình rồng, không tệ!" "Sau này, khi tu hành Long Thần Công, có thể giao lưu nhiều hơn với Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Tiểu Hồng." "Ba đứa nó bản thân là long chủng, đối với cấu tạo cơ thể của long tộc quen thuộc hơn em, sẽ có sự giúp đỡ không nhỏ cho việc tu luyện Long Thần Công của em." Doãn Thanh Sương nép vào ngực Thẩm Hạo, gật đầu thật mạnh.

"Vâng vâng ~, em sẽ làm vậy ~" Sau đó, Doãn Thanh Sương bắt đầu bế quan tu hành.

Thẩm Hạo cũng bắt đầu tu luyện.

Cửu Chuyển Nguyên Công đệ nhị chuyển, hiệu quả càng mạnh hơn, nguyên thần của hắn không ngừng lột xác.

Nguyên thần ngưng tụ, tỏa ra thần quang rực rỡ.

Từng lớp sức mạnh pháp tắc, ngưng tụ thành đại đạo thần hoàn, quấn quanh thân hắn.

Khiến hắn trông vừa tôn quý vừa thần thánh.

Thần quang óng ánh từ thân thể tỏa ra, chiếu sáng cả căn phòng.

Theo sự vận chuyển của Cửu Chuyển Nguyên Công, nguyên thần của Thẩm Hạo bị một luồng sức mạnh thần bí khó lường không ngừng tôi luyện.

Nguyên thần vốn đã như thực chất, bị luồng sức mạnh này không ngừng đập nện, phát ra những âm thanh đinh đinh đông đông, hệt như những nốt nhạc nhảy múa.

Kỳ dị mà du dương.

Mặt trời mọc mặt trăng lặn, thời gian lặng lẽ trôi.

Lại ba ngày nữa trôi qua.

Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình, Thanh Tuyền và các cô gái đi Hồng Kông du ngoạn cũng đã trở về Trùng Cốc.

Mà về phía Thẩm Hạo, dưới sự hỗ trợ của ngộ tính nghịch thiên, tốc độ tu hành của hắn có thể nói là cực nhanh.

Lượng lớn linh khí được hấp thu, các loại đan dược mạnh mẽ được luyện hóa, lại có Thế Giới Thụ trong thức hải không ngừng cung cấp nguyên khí chất lượng cao, toàn bộ được luyện vào nguyên thần, bị đập nện không ngừng, hoàn toàn tiêu hóa.

Nguyên thần của hắn, cứng rắn như sắt thép.

Còn mạnh hơn cả nhục thân của một số người!

Sau khi các cô gái trở về, Thẩm Hạo cũng thu công xuất quan.

Sau đó là một phen triền miên ái ân.

Mà ở Điền Tỉnh, Xuân Thành không xa, đám người Hồ Bát Nhất, còn có Trương Khởi Linh, cũng đã sớm kết thúc huấn luyện tân binh, bắt đầu tham gia vào các nhiệm vụ tuần tra hàng ngày.

Trong Thần Nông Giá, từ khi Thương thoát khỏi sự quấy nhiễu của tà khí, lại được Thẩm Hạo giúp đỡ, bắt đầu lột xác thành Thế Giới Thụ.

Môi trường của Hạ quốc mỗi ngày đều đang thay đổi.

Trong bí cảnh Thế Giới Thụ ở Thần Nông Giá, ý chí thế giới vẫn luôn quanh quẩn ở đây, quan sát sự trưởng thành của Thương.

Tốc độ trưởng thành của Thương rất nhanh, trong khoảng thời gian này, đã cao đến ngàn mét.

Nhưng vì cành lá của nó ẩn trong không gian khác, nên thế giới bên ngoài không thể nhìn thấy.

Và theo sự trưởng thành nhanh chóng của nó, linh khí mà nó phản hồi ra cũng ngày càng khổng lồ.

Khu rừng Thần Nông Giá, bây giờ đã xảy ra những thay đổi trời long đất lở.

Những lâm trường xung quanh gần phúc địa Thần Nông Giá trước đây đều đã được di dời.

Thị trấn nhỏ trước đây cũng đã được nhanh chóng di dời đến nơi khác.

Toàn bộ khu rừng Thần Nông Giá đều đã trở lại thành rừng rậm tự nhiên nguyên thủy.

Chỉ có một phân bộ đặc biệt của Cục 749 được giữ lại bên trong.

Mà linh khí lan tỏa, dần dần chảy về bốn phương tám hướng.

Nồng độ linh khí ở khu vực Thăng Long bây giờ đã tăng lên một bậc rõ rệt.

Mà các khu vực khác trong nước, nồng độ linh khí cũng có mức độ tăng khác nhau.

Như Đông Bắc, Tây Cương và Tạng Địa, ba nơi xa nhất, linh khí tăng lên ít nhất.

Mà Điền Tỉnh, là một tỉnh có tỷ lệ diện tích rừng nguyên sinh rất cao, nồng độ linh khí vốn đã cao hơn những nơi khác.

Bây giờ linh khí lại tăng lên không ít.

Vì vậy, các vụ án tấn công của quỷ quái, yêu thú cũng tăng lên.

Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh và những người khác, bây giờ về cơ bản đều đã gia nhập vào hàng ngũ hàng yêu trừ ma.

Trương Khởi Linh và một đám người, mới bắt đầu tu hành, chỉ

làm màu ở vòng ngoài.

Về phần chủ lực, vẫn là những tu sĩ có đủ tu vi như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ.

Ba người Hồ Bát Nhất đã xử lý không ít vụ lệ quỷ báo thù, yêu thú ăn thịt người, tà tu hại người.

Mà Điền Tỉnh là biên giới quốc gia, giáp với Đông Nam Á, không ít tà thuật sư, hàng đầu sư, cổ sư của Đông Nam Á muốn nhập cảnh phá hoại, cũng đã bị bắt không ít lần.

Chương 533

Đám người này, giết hết đợt này đến đợt khác, vẫn điên cuồng muốn xâm lược.

Việc linh khí trong nước tăng lên, đã bị không ít kẻ có ý đồ ở nước ngoài phát hiện qua các phương pháp như gián điệp, mật thám, hán gian.

Vì vậy, không ngừng phát động thăm dò, muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Chỉ có điều, Dân Điều Cục đã mở rộng nhân lực, về cơ bản đã chặn được họ ở biên giới.

Một số ít lọt vào cũng không gây hại gì lớn.

Đã đến thì cứ ở lại, đến rồi thì đừng đi nữa!

Trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua.

Thẩm Hạo lại một lần nữa đến cục tỉnh của Dân Điều Cục tỉnh Điền.

Các lãnh đạo cấp cao đều biết hắn chỉ là chức danh trên giấy, thỉnh thoảng mới đến một lần là chuyện bình thường.

Cục trưởng Chử Sư Tu ngay lập tức kéo Thẩm Hạo qua, đến văn phòng của mình.

"Thẩm đạo hữu, đã lâu không gặp!" Cục trưởng Chử cười nói.

"Chử đạo hữu, hơn một tháng không gặp, vẫn khỏe chứ?" Thẩm Hạo cũng mở lời hỏi thăm.

"Đạo hữu lần này qua đây, có phải là muốn xem tình hình của những người dưới quyền anh không?" Cục trưởng Chử trực tiếp hỏi.

Thẩm Hạo gật đầu: “Không sai, hơn một tháng rồi, chắc là cũng ổn cả chứ!” “Trước khi đến, tôi đã kiểm tra tư chất của họ, đều là những người có tư chất thượng giai.” Cục trưởng Chử liếc nhìn Thẩm Hạo một cái, ánh mắt có chút ngưỡng mộ.

“Người của Thẩm đạo hữu, quả thật ai nấy đều không tầm thường!” “Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, tất cả đã tu luyện nhập môn, hơn nữa, sức chiến đấu không thể xem thường!” “So với những người mới khác, lợi hại hơn nhiều!” “Hơn nữa tôi còn đích thân xem qua, trong đó mười tám người dường như đều có huyết mạch đặc thù, trên con đường tu hành rất có lợi thế!” “Thật khiến người ta ngưỡng mộ!” Thẩm Hạo thấy bộ dạng thèm thuồng ngưỡng mộ của Cục trưởng Chử Sư Tu thì không khỏi bật cười.

“Ha ha ha, Cục trưởng hà tất phải ngưỡng mộ, bây giờ họ không phải đều làm việc dưới trướng đạo hữu sao?

Đều là binh của ngài cả mà.” “Những người này, tôi cũng phải khó khăn lắm mới tìm được đấy.” Cục trưởng Chử cũng cười nói: “Ồ, ra là vậy, nhìn ra được, huyết mạch của họ không tầm thường, muốn tìm được nhiều người như vậy cùng lúc quả thực không dễ!” “Nền tảng của họ rất tốt, tinh thông đối kháng, dường như được huấn luyện từ nhỏ.” “Đúng là những hạt giống tốt!” “Chỉ cần bồi dưỡng một chút, tương lai ắt thành tài!” Thẩm Hạo gật đầu tán thành: “Đúng vậy.” “Cục trưởng, không biết biểu hiện của họ trong thời gian này thế nào?” Nói đến biểu hiện, trên mặt Cục trưởng Chử lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

“Ha ha, biểu hiện của họ rất tốt!” “Mỗi khi có hành động đều rất tích cực, xông lên hàng đầu, hơn nữa phối hợp với nhau rất ăn ý, không phải người bình thường có thể sánh được!” “Bây giờ, họ đã nổi danh khắp cả cục rồi.” “À đúng rồi, đặc biệt là người dẫn đầu, bất kể là sức chiến đấu, tu vi hay tốc độ tu hành, đều là người nhanh

nhất trong nhóm!" "Hơn nữa khi bộc phát toàn lực, trên người còn hiện ra một hình xăm kỳ dị, theo quan sát, đó là hình xăm Kỳ lân, thật là lạ." "Tôi nhớ cậu ta tên là Trương Kỳ Lân, bây giờ có một số người đặt cho cậu ta một biệt danh, gọi là Lãnh diện Kỳ lân~" "Ha ha ha~" "Cũng thật xác đáng!" "Tôi nhớ cậu thanh niên đó, cả ngày mặt không biểu cảm, đối với ai cũng lạnh lùng." "Đúng là lãnh diện~" "Cậu nhóc này, tương lai ắt thành tài!" Thẩm Hạo cũng cười theo.

"Trương Kỳ Lân, tư chất của hắn là tốt nhất trong số những người này, chỉ là, hắn có chút đặc thù, tuổi tác đã không còn nhỏ." "Tuy nhiên, do huyết mạch Kỳ lân của gia tộc họ có đặc tính trường thọ nên mới trông trẻ như vậy, thực ra, tính ra chắc cũng phải năm mươi tuổi rồi!" Chử Sư Tu nghe Thẩm Hạo nói, lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

"Anh nói gì?

Cậu ta đã năm mươi rồi?" "Trời ạ, không nhìn kỹ, vậy mà lại bị vẻ ngoài của cậu ta lừa mất!" "Khoan đã, anh nói gì?

Huyết mạch Kỳ lân?" Thẩm Hạo cười gật đầu: "Đúng vậy, huyết mạch Kỳ lân, sao thế?" Chử Sư Tu hít sâu một hơi nói: "Đây là huyết mạch thần thú mà?

Sao cậu ta lại có?" Thẩm Hạo nhếch mép cười: "Nói ra sợ dọa ngài, không chỉ Trương Kỳ Lân, mà mười bảy người em của hắn cũng đều có huyết mạch Kỳ lân đấy~" "Chỉ là, nồng độ huyết mạch mỗi người khác nhau, và không cao bằng hắn mà thôi!" "Hả?

Trời ơi, Thẩm đạo hữu, anh đúng là cho tôi một bất ngờ lớn!" Chử Sư Tu không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Một người có huyết mạch Kỳ lân đã đành, đằng này lại cả một đám!

“Ha ha, tin này đủ chấn động chứ?” Thẩm Hạo cười tủm tỉm nhìn Chử Sư Tu hỏi.

“Đúng vậy, quá chấn động!” Chử Sư Tu gật đầu.

“Anh lừa được đám mầm non tốt này từ đâu vậy?

Nói cho tôi biết, tôi cũng đi xem thử.” Thẩm Hạo không khỏi cười lắc đầu: “Cục trưởng ngài nghĩ nhiều rồi.” “Họ xuất thân từ Trương gia ở Đông Bắc, là một đại gia tộc đã truyền thừa mấy ngàn năm!” “Huyết mạch Kỳ lân này là do trời ban!” “Đời đời bảo vệ một bí mật lớn!” “Tuy nhiên, do huyết mạch Kỳ lân có thể giúp người ta trường thọ, tuổi thọ gấp hai ba lần người thường.” “Vì vậy, bị người khác nhắm tới, bản thân họ tu hành không thành, liền đi theo con đường tà đạo, khắp nơi nhằm vào Trương gia!” “Trương gia lớn mạnh như vậy, sớm đã tan rã từ mấy chục năm trước, vào thời kỳ quân phiệt hỗn chiến!” “Đại đa số người đều bị bắt đi rút máu thí nghiệm, trở thành vật thí nghiệm, phụ nữ trở thành máy đẻ, vô cùng thê thảm!” “Người Trương gia thuần huyết còn sống sót đã ít đến đáng thương!” “Họ là do tôi cứu ra từ căn cứ thí nghiệm của những kẻ đó!” “Bây giờ bên ngoài dù còn người mang huyết mạch Trương thị, e rằng cũng rất ít!” “Muốn tìm được họ, chẳng khác nào mò kim đáy bể!” Chử Sư Tu nghe vậy, không khỏi lắc đầu.

“Chậc chậc, đúng là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!” “Hơn nữa, họ có ưu thế tốt như vậy, mà cũng không chống lại được ác ý từ bên ngoài sao?” “Thật đáng tiếc!” Thẩm Hạo cũng gật đầu nói: “Đúng là rất đáng tiếc, loại đại gia tộc này, truyền thừa mấy ngàn năm, e rằng vấn đề nội bộ của họ rất lớn, mới dẫn đến bị ngoại nhân thừa cơ!” “Tuy nhiên, dù vậy, họ vẫn đang kiên trì với nhiệm vụ của gia tộc mình.” Nói đến đây, Thẩm Hạo có chút cảm khái.

“Trương Kỳ Lân đó, thực ra chính là tộc trưởng đời này của

Trương gia!" "Đây cũng là lý do tại sao những người kia lại tin phục hắn như vậy!" Lòng hiếu kỳ của Chử Sư Tu trỗi dậy: "Nhiệm vụ gia tộc, là nhiệm vụ gì?" Thẩm Hạo lắc đầu: "Cái này thì tôi không biết, họ cũng chưa bao giờ chịu nói!" Thực ra Thẩm Hạo đương nhiên là biết, chỉ là hắn không muốn nói.

Nói ra thì có ích gì, để người khác dòm ngó thứ đằng sau cánh cửa đồng đó sao?

Cái gọi là chung cực của thế giới?

Thẩm Hạo cảm thấy, có lẽ rất nhanh, hắn sẽ có cơ hội biết được.

Dù sao thì, cánh cửa đồng đó, cứ mười năm, lại phải có người đến thay phiên canh giữ!

Tính toán thời gian, dường như cũng sắp đến rồi.

Theo việc tu hành ngày càng sâu, di chứng mất trí nhớ của Trương Kỳ Lân cũng đang dần được chữa trị, tin rằng không lâu nữa, hắn sẽ nhớ lại những ký ức đã mất.

Sau khi ngồi một lúc trong văn phòng Cục trưởng Chử Sư Tu, Thẩm Hạo liền đến văn phòng phó cục trưởng của mình.

Sau đó, Thẩm Hạo truyền tin cho Trương Kỳ Lân, bảo hắn đến văn phòng một chuyến.

Hôm nay vừa hay không có việc gì.

Những nhiệm vụ và án kiện siêu phàm đó cũng không phải ngày nào cũng có, hơn nữa, nhân lực trong cục không thiếu, đủ để xử lý.

Trương Kỳ Lân nhận được tin nhắn của Thẩm Hạo, lập tức đi về phía văn phòng phó cục trưởng của hắn.

"Cốc cốc cốc~" Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi~" Thẩm Hạo ngẩng đầu nhìn ra cửa, là Trương Kỳ Lân

đến.

Trương Kỳ Lân vào trong, đóng cửa lại, đi thẳng đến trước mặt Thẩm Hạo.

“Thẩm tiên sinh!” Trương Kỳ Lân cung kính gọi.

“Không cần phải cung kính như vậy, lại đây, ngồi đi~” Thẩm Hạo giơ tay nói.

Sau đó hắn nhìn Trương Kỳ Lân một cái.

Tu vi của hắn đã là Luyện Khí hậu kỳ, tốc độ tu hành rất nhanh.

Xem ra hai tháng nay, đều đã tu hành rất chăm chỉ.

Cộng thêm những đan dược Thẩm Hạo cung cấp cho họ, tốc độ tu hành không nhanh mới là bất thường!

Họ có huyết mạch Kỳ lân, khởi điểm và tư chất đều tốt hơn người thường không ít.

Sau khi ngồi xuống, Trương Kỳ Lân mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, chờ Thẩm Hạo hỏi chuyện.

“Gần đây, các cậu tu hành thế nào, bây giờ đều là tu vi gì?” Thẩm Hạo hỏi.

Trương Kỳ Lân nghe Thẩm Hạo hỏi, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thẩm Hạo, sau đó dùng giọng điệu bình thản, gần như không có chút gợn sóng nào để trả lời.

“Chúng tôi tất cả mọi người đều tu luyện rất nghiêm túc, không có ai lười biếng, trốn tránh.” “Tôi hiện tại là Luyện Khí hậu kỳ, họ cũng đã toàn bộ tiến vào Luyện Khí trung kỳ!” “Hơn một tháng nay, chúng tôi đã thực hiện tám lần nhiệm vụ, tất cả mọi người đều dũng cảm không sợ chết, xông lên hàng đầu.” “Thời gian còn lại, cũng đều đang nghiêm túc tu luyện.” Thẩm Hạo gật đầu: “Ừ, không tệ.” “Việc tu

hành, không thể lười biếng, tuy nhiên, cũng phải chú ý kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, đừng chỉ chăm chăm vào tu hành!" "Ta ở đây còn có một ít đan dược, ngươi cầm về chia ra, coi như là ta hỗ trợ cho các ngươi, dù sao các ngươi cũng là người của ta." "Về phần tài nguyên trong cục, các ngươi cứ tranh thủ những gì đáng tranh thủ, không cần phải quá e dè!" Trương Kỳ Lân nghe Thẩm Hạo nói, mặt không biểu cảm gật đầu.

"Vâng!" Lúc này Thẩm Hạo đột nhiên hỏi một chuyện không liên quan đến công việc.

"Ký ức của ngươi, bây giờ đã hồi phục được bao nhiêu rồi?" Trương Kỳ Lân nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

"Đã nhớ lại được rất nhiều nội dung, tôi cũng không biết là bao nhiêu." Thẩm Hạo gật đầu: "Có thể nhớ lại là được, điều này cho thấy, tu luyện có thể áp chế, thậm chí tiêu trừ những ảnh hưởng xấu mà huyết mạch Kỳ lân của các ngươi mang lại!" "Đợi sau này tu vi tăng lên, sẽ không còn bị mất trí nhớ nữa!" Ánh mắt Trương Kỳ Lân tràn đầy mong đợi.

Hắn không biết mình đã mất bao nhiêu ký ức, nhưng hắn biết, mình vẫn còn rất nhiều ký ức chưa hồi phục, ví dụ như ký ức lúc nhỏ.

Nhất thời, suy nghĩ của Trương Kỳ Lân có chút bay bổng.

"Đúng rồi, về cánh cửa đồng ở núi Trường Bạch, ngươi đã nhớ ra chưa?" Lúc này, giọng nói của Thẩm Hạo lại truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của hắn.

Trương Kỳ Lân, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc, thăm dò.

"Ngài... ngài làm sao biết về cửa đồng?" Giọng điệu của Trương

Kỳ Lân cuối cùng cũng có gợn sóng, hắn rất kinh ngạc, sự tồn tại của cửa đồng là một bí mật, người Trương gia từ xa xưa đã canh giữ đến tận bây giờ.

Thế giới bên ngoài gần như không ai biết.

Thẩm Hạo nhìn Trương Kỳ Lân, không nói gì.

Trên mặt Trương Kỳ Lân lộ ra vẻ hồi tưởng.

Chương 534

Sau đó, chậm rãi nói: "Cửa đồng, là bí mật mà Trương gia chúng tôi đã canh giữ mấy ngàn năm, liên quan đến chung cực của thế giới!" "Nhưng chung cực rốt cuộc là gì, tôi cũng không biết, bởi vì, tôi không có ký ức về nơi đó!" "Sau cánh cửa là gì, mọi thứ bên trong, tôi đều không nhớ!" "Tuy nhiên, từ hơn năm mươi năm trước, cứ cách mười năm, Trương gia sẽ cử người đến cửa đồng, thay phiên một lần." "Người canh giữ nhiệm kỳ trước, có thể còn sống, cũng có thể đã chết." "Tuy nhiên, một khi đã vào trong cửa đồng, lúc họ ra ngoài, lại không phải ở chỗ cửa đồng, mà xuất hiện ở các nơi khác nhau trong nước!" "Đối với ký ức trong khoảng thời gian đó, tất cả những điểm mấu chốt đều bị mất hết!" "Chỉ biết mình đã vào cửa đồng, canh giữ nhiều năm, sau đó đến thời gian thì ra ngoài!" "Ồ, vậy sao?

Thật là thần kỳ, xem ra, đằng sau cánh cửa đồng đó không đơn giản đâu!" Thẩm Hạo nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

"Đúng rồi, thời gian thay phiên này, chắc là sắp đến rồi phải không?" Thẩm Hạo hỏi.

Hắn nhớ, trong cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký, ước hẹn mười năm dường như là vào khoảng năm 2005, 2015.

Đây là chuyện do Cửu Môn Trương Đại Phật Gia đã ước định, mỗi nhà trong Cửu Môn, thay phiên nhau canh giữ bí mật sau cửa đồng, cứ mười năm thay phiên một lần.

Bây giờ, đáng lẽ phải là người Cửu Môn đang canh giữ cửa đồng, tuy nhiên, trong cốt truyện, Cửu Môn trừ Trương gia ra, không có nhà nào tuân thủ ước định.

Chỉ có Trương gia một mình gánh vác.

Tuy nhiên, nơi đó, dường như rất khác biệt, những người tu luyện cao cấp kia, dường như đều chưa từng đặt chân đến đó.

Núi Trường Bạch, nơi có núi trắng sông đen, trong rừng sâu núi thẳm, thời xưa có nhiều yêu ma, dù là tu sĩ cũng không muốn dây vào.

Có lẽ là vì nguyên nhân này.

Trương Kỳ Lân gật đầu: "Vâng, sắp đến thời gian rồi!" "Chỉ là tôi không nhớ người canh giữ cửa đồng trước đó là ai, bây giờ cũng không biết thế nào rồi!" "Nơi đó quá nguy hiểm!" "Hơn nữa Trương gia chúng tôi lại bị tấn công trên diện rộng, không có ai đến chi viện cho họ, e rằng lành ít dữ nhiều!" "Nếu đã như vậy, thì các ngươi hãy tranh thủ tu luyện, cố gắng nâng cao thêm một chút thực lực, như vậy khi đối mặt với nguy hiểm, mới có đủ sức tự vệ!" "Lần này, ta sẽ đi cùng các ngươi xem thử!" "Ta đối với bí mật sau cửa đồng, cũng khá tò mò!" Trương Kỳ Lân suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu đồng ý.

"Còn mấy tháng nữa, tuy nhiên, còn phải tìm được Quỷ Tỳ trước đã, nó được tôi đặt trong một ngôi mộ cổ ở Lỗ Tỉnh, chúng ta phải đi lấy trước mới được!" "Không sao, chuẩn bị trước là được, đến lúc đó chúng ta cùng đi qua!" "Được!" Trương Kỳ Lân im lặng gật đầu.

Lúc này Thẩm Hạo lại nói: "Đúng rồi, ngươi hiện tại là Luyện Khí hậu kỳ, sắp phải Trúc Cơ rồi." "Giai đoạn này là một nút thắt vô cùng quan trọng." "Sự khác biệt của đạo cơ là rất lớn, có Thiên Mệnh Trúc Cơ, Địa Bảo Trúc Cơ và Trúc Cơ thông thường." "Ngươi căn cứ vào tình hình của mình, phải cố gắng hết sức, nâng cao phẩm chất đạo cơ, tốt nhất là có thể cảm ngộ được Thiên Mệnh của mình, từ đó tiến hành Thiên Mệnh Trúc Cơ!" "Ta bây giờ truyền cho ngươi Trắc Bặc Thiên Mệnh Chi Pháp và Trúc Cơ Chi Pháp, ngươi về truyền lại cho những người khác, để họ cũng cảm ngộ cho tốt!" "Nếu có cơ hội, thì tiến hành Thiên Mệnh Trúc Cơ, thực sự không được thì lùi lại một

bước, chọn Địa Bảo Trúc Cơ!" "Vâng, Thẩm tiên sinh, tôi biết rồi, tôi sẽ để họ cảm ngộ thật tốt!" Trương Kỳ Lân lại gật đầu.

Tức thì, Thẩm Hạo đưa kiếm chỉ ra điểm một cái, một đốm linh quang từ đầu ngón tay bay ra, chui vào trong đầu Trương Kỳ Lân.

Hai môn công pháp huyền diệu lập tức hiện ra trong đầu Trương Kỳ Lân.

Một là Trắc Bặc Thiên Mệnh Chi Pháp, một là Trúc Cơ Chi Pháp!

Tiếp đó, Thẩm Hạo lại tiện tay tạo ra mấy chục trang giấy, khắc ghi hai môn pháp môn lên trên, giao cho Trương Kỳ Lân.

"Đợi các ngươi cảm ngộ Thiên Mệnh gần xong, thì liên lạc với ta, ta sẽ chuẩn bị linh vật liệu Trúc Cơ cho các ngươi!" "Được rồi, ngươi về tu luyện cho tốt đi, đừng ở đây lãng phí thời gian." Thẩm Hạo vẫy tay với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nhận lấy chồng bí tịch, gật đầu, đứng dậy cáo từ.

"Thẩm tiên sinh, tôi về đây!" Sau đó, liền với vẻ mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm rời đi.

Trên đường về ký túc xá, hắn yên lặng suy nghĩ.

Quyết định vẫn là đợi đến gần ngày, mới nói cho họ biết chuyện cửa đồng, đến lúc đó, dẫn theo vài người đi cùng là được.

Sau đó, hắn triệu tập mọi người, đem đan dược Thẩm Hạo cho phát xuống.

Trên mặt mỗi người đều tràn ngập nụ cười.

"Đây là đan dược Thẩm tiên sinh nhờ tôi mang cho mọi người!" "Ngài biết chúng ta trong thời gian này đều rất nỗ lực tu luyện và thực hiện nhiệm vụ, vì vậy thưởng cho chúng ta." "Tiếp theo, các ngươi phải nỗ lực hơn nữa, không được lười biếng, biết chưa?" Trương Kỳ

Lân sau khi phát đan dược xong, lạnh mặt lớn tiếng nói với mọi người.

"Vâng, tộc trưởng, chúng tôi biết rồi!" Mọi người đều lớn tiếng đáp lại.

Phần thưởng đan dược của Thẩm Hạo khiến họ rất kích động.

Điều này cho thấy, họ vẫn được Thẩm Hạo coi trọng.

Trương Kỳ Lân nhìn mọi người nhiệt tình dâng cao, trong lòng thầm gật đầu.

Đợi mọi người đều yên lặng xuống, Trương Kỳ Lân lại tiếp tục nói: "Qua một thời gian nữa, chúng ta còn có một nhiệm vụ đặc biệt phải làm, đến lúc đó, Thẩm tiên sinh sẽ đi cùng chúng ta!" "Tôi sẽ chọn vài người cùng hành động." "Trong số các ngươi, người có tu vi cao sẽ được ưu tiên!" Lời nói của Trương Kỳ Lân, một lần nữa đốt cháy nhiệt tình của mọi người.

"Cái gì?

Có nhiệm vụ bí mật sao?" "Thẩm tiên sinh cũng đi, vậy thì tốt quá!" "Đến lúc đó, tôi nhất định phải biểu hiện thật tốt!" "Ha ha, cơ hội này tôi phải có một suất!" "Cái công phu mèo cào của ngươi, vẫn là để tôi đi đi!". .....

"Được rồi, đừng ồn nữa, có thời gian cãi nhau, không bằng đi tu luyện nghiêm túc!" Trương Kỳ Lân vận khởi pháp lực, tức thì giọng nói vang vọng khắp nơi.

Mọi người lập tức im lặng.

Tức thì, Trương Kỳ Lân tiếp tục nói.

"Bây giờ còn một chuyện nữa!" "Thẩm tiên sinh đã truyền cho tôi hai môn công pháp vô cùng huyền diệu, bảo tôi truyền lại cho các

ngươi, và dặn dò, để các ngươi tu luyện cẩm ngộ cho tốt!" "Điều này đối với việc Trúc Cơ sau này vô cùng quan trọng, các ngươi một chút cũng không được coi thường, nhất định phải nghiêm túc tu luyện, cẩm ngộ, biết chưa?" "Vâng!

Biết rồi!" Mọi người đồng thanh đáp.

Sau đó, Trương Kỳ Lân từ trong áo lấy ra mấy chục trang bí tịch, phát xuống, mỗi người một phần.

"Được rồi, các ngươi đi tu luyện đi!" Sau đó, mọi người lần lượt trở về tu luyện.

Về đến phòng của mình, họ lần lượt cầm trang giấy lên xem xét kỹ lưỡng.

Sự huyền diệu của công pháp này khiến họ kinh ngạc.

Tuy nhiên, trước khi đột phá, lại không thích hợp để tu luyện.

Vì vậy liền bắt đầu chuyển sang tu luyện công pháp của bản thân, luyện hóa pháp lực, tăng tiến tu vi.

Đan dược Thẩm Hạo cho không ít, chủng loại cũng nhiều.

Họ theo thứ tự dược lực từ yếu đến mạnh, lần lượt phục dụng luyện hóa, tăng tiến tu vi.

Trương Kỳ Lân cũng im lặng trở về phòng của mình, bắt đầu tu luyện.

Hắn đã là Luyện Khí hậu kỳ, cách đột phá Trúc Cơ không xa.

Hắn quyết định, trước tiên nâng tu vi lên đến cực hạn, sau đó mới nghiên cứu hai môn công pháp kia.

Vì vậy, hắn lấy ra đan dược, nuốt một viên, bắt đầu vận công luyện hóa.

Dược lực theo đường ruột, hòa vào kinh mạch, chảy đến tứ chi bách hài, toàn thân kinh lạc, sau khi được luyện hóa, lại quy về đan điền.

Giai đoạn Luyện Khí, chính là một quá trình tích lũy, không ngừng tích lũy pháp lực, mở rộng số lượng.

Khi số lượng đạt đến một mức độ nhất định, sẽ tự nhiên có thể đột phá.

Mà đến Trúc Cơ, lại cần có sự thay đổi về chất.

Trương Kỳ Lân sau khi luyện hóa mấy viên đan dược, tu vi liền không ngừng tăng lên.

Không lâu sau, đã đến cực hạn của kỳ Luyện Khí.

Mấy viên đan dược, có thể trực tiếp sánh ngang với mấy tháng khổ tu.

Cảm nhận được pháp lực tràn đầy trong cơ thể, Trương Kỳ Lân dừng tu luyện.

Chuyển sang tham ngộ Trắc Bặc Thiên Mệnh Chi Pháp.

Đây là loại pháp môn đơn giản đầu tiên, tham ngộ không khó.

Tuy nhiên muốn thông qua pháp môn này, cảm ngộ được thiên mệnh, lại tùy thuộc vào mỗi người.

Có người cảm ngộ thiên mệnh rất dễ dàng, có người, lại vô cùng gian nan.

Bởi vì, không phải ai cũng có thiên mệnh bên mình.

Hơn nữa, thiên mệnh của những người này, có lớn có nhỏ, mỗi người có một trọng điểm riêng.

Muốn biến thiên mệnh hư ảo này thành đạo cơ chân thực, lại càng

khó hơn!

Trương Kỳ Lân chìm đắm trong Trắc Bặc Thiên Mệnh Chi Pháp huyền diệu này.

Nhất thời lại chìm sâu vào đó.

Trong lúc mơ màng, ý thức của hắn tiến vào một nơi không thể biết rõ.

Chương 535

Xung quanh một mảnh tối tăm, không nhìn thấy gì.

Trước mắt, chỉ có màu đen.

"Đây là đâu?" "Sao mình lại đến đây!" Đúng lúc này, đột nhiên một luồng sáng chói mắt phá vỡ bóng tối.

Cảnh vật xung quanh nhanh chóng thay đổi, một mảng mơ hồ.

Ý thức của Trương Kỳ Lân, phảng phất như đến một chốn tiên cảnh nhân gian.

Núi xanh nước biếc, trời xanh mây trắng.

Toàn bộ thế giới dần dần từ mơ hồ trở nên rõ ràng.

Lại thấy một sinh vật màu đen khổng lồ đứng sừng sững trên bầu trời, cúi đầu nhìn xuống, đang nhìn hắn.

Trương Kỳ Lân ngưng mắt nhìn kỹ.

Đó lại là một con Kỳ lân màu đen to lớn!

Toàn thân lớp vảy đen sâu thẳm, hình dáng như rồng, lại như ngựa.

Đầu mọc sừng hươu, cằm có râu.

Đứng sừng sững ở đó, không giận mà uy.

Dưới chân đạp mây lửa màu đỏ thẫm, quanh thân ngọn lửa đỏ rực vờn quanh.

Nộ Diễm Kỳ Lân, Đạp Hỏa Phần Phong!

Một đôi mắt to lớn, đối diện với Trương Kỳ Lân.

Giây phút này, Trương Kỳ Lân đã giác ngộ.

Con Kỳ lân này, chính là thiên mệnh của hắn!

Giây tiếp theo, ý thức của Trương Kỳ Lân thoát khỏi không gian kỳ dị này, trở về với cơ thể của mình.

Trương Kỳ Lân mở mắt, trong mắt có một trận gợn sóng.

Lẩm bẩm nói: "Đây là thiên mệnh của ta?" "Kỳ lân?" Là người của gia tộc mang huyết mạch Kỳ lân do trời ban, thiên mệnh là dị tượng Kỳ lân, cũng không khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Điều này rất phù hợp.

"Không biết thiên mệnh của họ sẽ là gì?" Trương Kỳ Lân rất tò mò, các anh chị em Trương gia khác, sẽ có thiên mệnh như thế nào, có lẽ cũng là Kỳ lân?

Đoán được thiên mệnh, bước tiếp theo, chính là Trúc Cơ!

Nếu đã bói ra được thiên mệnh, Trương Kỳ Lân định làm một mạch, trực tiếp thử xem có thể trực tiếp Thiên Mệnh Trúc Cơ hay không.

Vì vậy, hắn lập tức tham ngộ.

Thiên Mệnh Trúc Cơ Chi Pháp, huyền diệu vô cùng, nó không cần dựa vào bất kỳ tài nguyên thiên tài địa bảo nào, mà là mượn sức thiên mệnh, ngưng tụ thành đạo cơ.

Lúc này, hoàn toàn phụ thuộc vào sự ưu ái của ý chí thế giới.

Ngươi được trời giúp, liền có thể rất dễ dàng hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Nếu không có trời giúp, thì rất khó, quá trình sẽ rất gian nan, thậm chí tốn thời gian mà cũng không thể nào Thiên Mệnh Trúc Cơ được.

Hoàn toàn xem mệnh!

Nếu không sao lại gọi là thiên mệnh?!

Thiên Mệnh Trúc Cơ Chi Pháp này, không phức tạp, thậm chí có thể nói là đơn giản.

Bởi vì điểm khó của nó không nằm ở đây.

Trương Kỳ Lân rất nhanh đã tham ngộ xong Thiên Mệnh Trúc Cơ Chi Pháp này.

Trong lòng âm thầm lướt qua toàn bộ quá trình một lần, sau đó, hắn liền chuẩn bị bắt đầu Trúc Cơ.

Dùng thần hồn chi lực, điều khiển pháp lực trong đan điền bắt đầu không ngừng nén lại.

Rất nhanh, liền từ thể khí chuyển sang thể lỏng, nén thành một đám sương mù chân khí.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, thần hồn chi lực có thể dẫn dắt chân khí nén lại.

Cuối cùng, những chân khí dạng sương mù này, ngưng tụ lại với nhau, hóa thành một khối pháp lực dạng lỏng.

Lơ lửng trong khí hải đan điền.

Toàn thân chân khí, đều theo kinh mạch, chảy vào trong đan điền, hòa vào khối chân nguyên dạng lỏng này.

Trương Kỳ Lân lấy ra mấy viên đan dược nuốt xuống, trong nháy mắt luyện hóa, bổ sung chân nguyên pháp lực.

Một giờ sau, Trương Kỳ Lân cuối cùng cũng lấp đầy đan điền.

Mức độ này, đã không thua kém những người đã bước vào cảnh giới Trúc Cơ.

Tuy nhiên hiện tại, việc Trúc Cơ thật sự, vẫn chưa bắt đầu.

“Chân nguyên sung mãn, cũng nên bắt đầu thử Trúc Cơ thật sự rồi!” Trương Kỳ Lân trong lòng thầm nói.

Tức thì, hắn dùng ý niệm dẫn dắt chân nguyên trong đan điền của mình, theo một phương thức kỳ dị huyền ảo lưu động, vận chuyển.

Đồng thời, không ngừng dùng ý niệm giao tiếp với thiên mệnh Kỳ lân của mình.

Rất nhanh, một tia sáng đen, xé rách hư không, rơi vào trong đan điền của hắn.

Một hư ảnh Nộ Diễm Kỳ Lân màu đen, xuất hiện trong đan điền, tại nút trung tâm của tất cả các đường vận hành pháp lực.

Sau đó, trong đan điền, tất cả pháp lực đều hội tụ lại, rót vào hư ảnh Kỳ lân này.

Sau đó, thân ảnh Kỳ lân này không ngừng ngưng thực, cuối cùng, phảng phất như hoàn toàn hóa thành thực chất.

Theo sự tiêu hao của pháp lực, Trương Kỳ Lân không thể không tiếp tục nuốt đan dược, luyện hóa chân nguyên, bổ sung vào.

Sau đó, toàn bộ rót vào Nộ Diễm Kỳ Lân trong đan điền.

Sau đó, dưới chân Kỳ lân, lại sinh ra một bệ đài bốn góc.

Theo sự rót vào không ngừng của pháp lực, bệ đài này cũng tăng lên từng tầng một.

Cho đến cuối cùng, đã xây thành một đài cao chín tầng.

Chỉ là, đài cao chín tầng này, trông có vẻ hơi hư ảo, không đủ ngưng thực.

Tuy nhiên, có Kỳ lân trấn áp, đài cao chín tầng này, vô cùng vững chắc, không có dấu hiệu sẽ tan rã.

Đạo cơ đã thành!

Tức thì, một tia tâm niệm của Trương Kỳ Lân, rơi vào trong Nộ Diễm Kỳ Lân này, nó phảng phất như trở thành hóa thân của hắn.

"Ông~" Một đạo âm vô hình vang vọng trong thức hải của Trương Kỳ Lân.

Thiên Mệnh Trúc Cơ, hoàn thành!

Một cảm giác nóng rực, quét qua toàn thân.

Hình xăm Kỳ lân trên người Trương Kỳ Lân, tự động hiện ra.

Hơn nữa là ở trạng thái hoàn chỉnh.

Giống hệt với dị tượng thiên mệnh kia.

Chương 536

Nộ Diễm Kỳ Lân, Đạp Hỏa Phần Phong!

Dưới bốn móng, đạp lên ngọn lửa, quanh thân cũng có ngọn lửa vờn quanh, tỏa ra một cảm giác uy nghiêm.

Vài hơi thở sau, hình xăm Kỳ lân này lại ẩn đi.

Thân nhiệt trở lại bình thường.

Trương Kỳ Lân mở mắt, thở ra một hơi trọc khí.

Hắn chỉ thử một chút, không ngờ, lại trực tiếp thành công!

Theo ghi chép trong Thiên Mệnh Trúc Cơ Pháp, người có thể Thiên Mệnh Trúc Cơ, đều là người mang thiên mệnh quan trọng.

Tương lai cần phải hoàn thành sứ mệnh!

Về việc sứ mệnh đó là gì, tuy không thể biết được, nhưng vận mệnh sẽ tự nhiên dẫn dắt, cho đến khi hoàn thành sứ mệnh.

Thu hồi suy nghĩ, Trương Kỳ Lân lại tiếp tục nuốt đan dược luyện hóa.

Đan dược Thẩm Hạo cho không ít, đặc biệt là phần của hắn, nhiều hơn những người khác không ít.

Bây giờ vừa hay dùng đến.

Theo việc không ngừng luyện hóa dược lực, đạo cơ chín tầng của Trương Kỳ Lân, không ngừng ngưng thực, cho đến khi hoàn toàn hình thành thực chất.

Sau đó, pháp tắc vô hình đan xen, cố định hoàn toàn hình thái đạo cơ.

Mà pháp lực dùng để xây dựng đạo cơ ban đầu, lại toàn bộ chảy vào Nộ Diễm Kỳ Lân.

Những pháp lực này, qua thần hỏa của Kỳ lân luyện hóa, lại một lần nữa chảy ra, trở về đan điền.

Tuy nhiên, số lượng pháp lực đã giảm đi rất nhiều, nhưng chất lượng lại tăng lên đáng kể.

Chỉ riêng bước này, đã tương đương với mấy năm khổ tu của tu sĩ bình thường.

Bây giờ, trực tiếp một bước đến nơi.

Trương Kỳ Lân thu công, nhìn thời gian, đã là đêm khuya.

Tu hành cần kết hợp làm việc và nghỉ ngơi.

Lúc Trúc Cơ trước đó, đã hao tổn không ít tinh lực, hắn cũng nên nghỉ ngơi.

Ở một nơi khác, mười bảy đệ tử Trương gia còn lại, lúc này cũng nhờ sự trợ giúp của đan dược, đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ.

Tư chất của họ so với Trương Kỳ Lân kém hơn một chút.

Vì vậy chậm hơn một chút là bình thường.

Từng người họ hiện tại đều đang tu luyện nghiêm túc.

Còn Thẩm Hạo, lúc này đã trở về Trùng Cốc.

Trong Trùng Cốc, một khung cảnh tiên gia tường hòa, sương mù của Thủy Long Vựng lượn lờ, phản chiếu vạn đạo cầu vồng, khắp trời mây ngũ sắc, Lăng Vân tiên cung lơ lửng trên trời, đứng trên ánh sáng đỏ, mang đậm khí thế tiên đạo.

Các nàng đều đang ở trong phòng của mình, yên tĩnh tu luyện.

Lúc này, Ô Thiền đang tĩnh tu, đột nhiên nguyên thần truyền đến

một trận xúc động.

Nàng lập tức tỉnh lại từ trong tu luyện, cẩn thận cảm ngộ, tìm kiếm nguyên nhân của sự xúc động trong nguyên thần.

Loại cảm ứng này, đối với tu sĩ mà nói, đều là có dự báo, không phải là không có căn cứ.

Theo việc nàng tập trung ý chí của mình, tức thì, trước mắt xuất hiện một bức tranh.

Trong không gian tối tăm, một hố đen vực sâu khổng lồ.

Mà thứ gây ra sự xúc động cho Ô Thiền, lại đến từ phía dưới hố đen.

"Đây là...

Quỷ Động!" "Sao có thể?" Ô Thiền tâm niệm vừa động, tiếp tục nhìn xuống, tầm nhìn không ngừng hạ xuống theo Quỷ Động.

Không biết đã rơi xuống bao sâu, cuối cùng đến một không gian kỳ dị.

Nơi đây tà khí lan tràn, trên cả mặt đất, toàn là nước đen sâu thẳm vô tận!

Không có một mảnh đất liền nào.

Trong nước đen này, còn trôi nổi rất nhiều thi thể hình thù kỳ quái.

Toàn bộ không gian, đều trông vô cùng tà ác!

Tầm nhìn tiếp tục hướng xuống, xuyên qua nước đen sâu thẳm, đến đáy không gian.

Nước đen này, lại tích tụ sâu đến hàng ngàn mét!

Mà ở đáy sâu nhất, một khe nứt không gian khổng lồ bị chôn vùi dưới nước.

Nước đen không ngừng từ trong thông đạo rót vào.

Đi dọc theo thông đạo này tiếp tục về phía trước, xuyên qua khe hở giữa âm dương, tiến vào trong âm giới.

Trong một đại dương màu đen vô tận.

Nước đen không ngừng rót vào thông đạo.

Xung quanh, còn có không ít yêu tà quỷ quái khí tức mạnh mẽ chiếm cứ, nhìn chằm chằm vào thông đạo này, như hổ rình mồi!

Ô Thiền cảm thấy mình như một người ngoài cuộc, vừa xem lại từng cảnh tượng ban nãy.

Nàng đột nhiên cảm thấy hai mắt mình giật giật, không phải nhãn cầu của nàng, mà là động tĩnh phát ra từ đôi Xà Thần Chi Nhãn sau khi đã luyện hóa dung hợp.

"Đây là Xà Thần Chi Nhãn? " "Chẳng lẽ là cảnh báo của Xà Thần? " Ô Thiền mở mắt, mày liễu hơi nhíu lại.

"Xem ra bên trong Quỷ Động dưới vương thành vẫn còn ẩn họa rất lớn, phong ấn lần trước gia cố cũng không vững chắc! " "Phía dưới Quỷ Động, vấn đề rất lớn a! " "Trước kia có Xà Thần Chi Nhãn trấn áp, bây giờ, Xà Thần Chi Nhãn đã bị ta lấy đi, e rằng đã phát sinh vấn đề rồi! " "Bắt buộc phải xử lý mới được! " "Vẫn là nên tìm phu quân thương lượng một chút! " Ngay sau đó, Ô Thiền không bế quan tu luyện nữa mà trực tiếp rời khỏi phòng tu luyện, trở về phòng ngủ.

Trong phòng, Thẩm Hạo không có ở đây mà đang tu luyện trong phòng tu luyện.

"Xem ra phu quân đang tu luyện, vậy thì đợi một lát vậy~" Thế là Ô Thiền ngồi trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến tối.

Thẩm Hạo cũng ngừng tu luyện, trở về phòng thì liền nhìn thấy Ô Thiền đang tựa người trên giường.

Dáng người uyển chuyển quyến rũ, trước sau lồi lõm, dường như mị cốt thiên thành.

Cánh tay và bắp đùi trắng như tuyết lộ ra ngoài.

Núi tuyết trước ngực cũng hé ra một khe rãnh sâu không thấy đáy.

Chương 537

Một mùi hương thoang thoảng toả ra từ ngọc thể.

Thẩm Hạo mỉm cười, đi đến bên giường ngồi xuống.

Ô Thiền lập tức tỉnh lại, mở mắt nhìn Thẩm Hạo trước mặt.

“Phu quân, chàng đã về~” Thẩm Hạo một tay ôm Ô Thiền vào lòng, hai cơ thể áp sát vào nhau.

“Thiền nhi, sao không tu luyện mà lại chạy vào phòng thế này, chẳng lẽ là nhớ vi phu rồi sao? ” Gương mặt mỹ diễm của Ô Thiền ửng lên một vầng hồng quyến rũ, đôi môi đỏ mọng như sắp rỉ nước.

Thẩm Hạo cúi đầu, hôn một cái.

“Phu quân, Thiền nhi tìm chàng có việc chính~” Ô Thiền nũng nịu nói.

“Chính sự gì a? ” Thẩm Hạo hít hà khí tức của Ô Thiền, say sưa hỏi.

Ô Thiền như một mỹ nữ xà, uốn éo thân thể, cọ xát trong lòng Thẩm Hạo.

“Phu quân, hôm nay lúc tu luyện, nguyên thần của thiếp đột nhiên xúc động, nhận được cảnh báo đến từ Xà Thần Chi Nhãn! ” “Quỷ Động dưới Tinh Tuyệt Vương Thành dường như đã xảy ra vấn đề lớn, chúng ta phải đi xử lý một chút mới được! ” “Nếu không chắc chắn sẽ xảy ra chuyện! ” Thẩm Hạo hơi nhíu mày: “Ồ?

Quỷ Động xảy ra vấn đề rồi? ” “Vậy xem ra vấn đề không đơn giản nhỉ? ” “Đúng là cần phải xem trọng! ” “Vậy phu quân, khi nào chúng ta qua đó tìm hiểu ngọn ngành? ” Ô Thiền hỏi.

Thẩm Hạo nở một nụ cười xấu xa: “Hì hì, việc đó không vội, chúng ta làm ‘việc chính’ trước đã~” “Việc chính?

Còn có việc chính gì nữa?

Chàng muốn làm gì? ” Ô Thiền có chút không hiểu nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp đè xuống: “Muốn~” Ô Thiền lập tức hiểu ra.

Một đôi mắt quyến rũ liếc Thẩm Hạo một cái đầy hờn dỗi.

“A~, tên tiểu xấu xa~” Ngay sau đó, nàng đưa đôi tay ngó sen ra, ôm lấy cổ Thẩm Hạo, ấn xuống.

Thưởng cho Thẩm Hạo một màn ấn đầu vào ngực.

Thẩm Hạo cũng không khách khí.

Hai người triền miên bên nhau.

Rất nhanh, một luồng đạo vận âm dương tràn ngập khắp căn phòng. . . . . .

Sáng sớm hôm sau, hai người tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Thân thể kiều diễm hoàn mỹ của Ô Thiền rúc vào lòng Thẩm Hạo.

Tấm lưng ngọc mịn màng trắng nõn dường như lấp lánh ánh ngọc.

Nhìn ngọc thể quyến rũ này, tay Thẩm Hạo bắt đầu hoạt động, đại huynh đệ cũng ngóc đầu nhìn quanh.

Ô Thiền lườm Thẩm Hạo một cái, trong ánh mắt hờn dỗi của nàng, hai người “luyện công buổi sáng” một phen.

Mười tám thế võ nghệ, tất cả đều thao luyện một lượt, lúc này mới chịu dừng lại.

Nhìn đồng hồ đã không còn sớm nữa.

Thế là, sau khi ăn mặc chỉnh tề, hai người quyết định lập tức khởi hành, đến Tinh Tuyệt Vương Thành ở sa mạc Tây Cương xem xét tình hình.

Mọi người đều đang tự mình tu luyện, bên ngoài không thấy một bóng người.

Hai người đi ra khỏi Trùng Cốc, đến cổng lớn.

Thẩm Hạo tế ra Mặc Vân Chu, hai người bước lên phi thuyền, bay về phía sa mạc Tây Cương.

Sa mạc Tây Cương là sa mạc lớn nhất Hạ quốc, cũng là sa mạc lớn thứ mười trên Trái Đất, đồng thời là sa mạc di động lớn thứ hai trên Trái Đất.

Nó vẫn luôn không ngừng xâm thực ra bên ngoài.

Tuy nhiên, phía Hạ quốc cũng chú trọng công trình chống sa mạc hóa, đã xây dựng các vành đai rừng phòng hộ, cố định cát xung quanh, khống chế chặt chẽ phạm vi sa mạc, không cho nó mở rộng ra ngoài.

Hạ quốc có nhiều tu sĩ mạnh mẽ như vậy, nếu muốn biến toàn bộ sa mạc thành ốc đảo thì cũng có thể làm được.

Nhưng mà, quan phương lại không làm vậy.

Sa mạc này đã tồn tại mấy nghìn năm, sớm đã hình thành một hệ sinh thái độc đáo, cũng có thể sản sinh ra một số linh tài liệu đặc biệt, cũng là một loại tài nguyên.

Duy trì hiện trạng là được rồi.

Những vùng đất cát, sa mạc lớn khác trong nước cũng như vậy.

Còn những vùng nhỏ, mới xuất hiện thì đều bị tu sĩ dùng sức mạnh dọn dẹp sạch sẽ.

Đối với tu sĩ mà nói, môi trường vô cùng quan trọng.

Trừ phi là người có công pháp đặc thù, mới cần môi trường đặc biệt.

Nhưng Hạ quốc đông dân, loại người nào cũng có, cũng có không ít nhân tài đặc thù như vậy, do đó, những địa hình đặc biệt này cũng coi như là để lại cho họ.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người ngồi trên Mặc Vân Chu, trong nháy mắt vượt qua ngàn núi vạn sông, băng qua mấy nghìn dặm.

Vượt qua nóc nhà thế giới, đi thẳng vào trung tâm sa mạc Tây Cương.

Rất nhanh, họ đã đến không trung phía trên Tinh Tuyệt Vương Thành có hình dạng như con mắt.

Một dãy núi Trát Qua Lạp Mã đen kịt, uốn lượn như một con rồng khổng lồ, nằm ngang giữa núi và biển, che chắn cát cho Tinh Tuyệt Vương Thành.

Mọi thứ vẫn quen thuộc như xưa.

Ô Thiền nhìn tòa vương thành đổ nát hoang tàn này, trong mắt tràn đầy hoài niệm và cảm khái.

Năm đó, Tinh Tuyệt quốc là quốc gia mạnh nhất trong ba mươi sáu nước Tây Vực.

Môi trường xung quanh cũng được coi là cây cỏ tươi tốt.

Hai nghìn năm qua, bãi bể nương dâu, gió cát đã xâm thực tất cả, chỉ để lại một đống hoang tàn.

Chương 538

Những công trình kiến trúc bị phong hóa, tàn phế, lặng lẽ kể lại sự biến thiên của ngàn năm.

Đứng trên không trung dãy núi Trát Qua Lạp Mã.

Hai người đều nhận ra, khí tức dưới lòng đất đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Luồng khí tức tà ác sâu thẳm kia đã lan ra từ trong Quỷ Động.

Ánh mắt xuyên qua lớp nham thạch của từ sơn, nhìn thấy không gian khổng lồ dưới lòng đất.

Phong ấn mà Ô Thiền để lại năm đó đã có phần hư tổn.

Sự va chạm của tà khí trong Quỷ Động này quả là có chút lợi hại, mới có mấy năm mà phong ấn đã không chống đỡ nổi.

Phong ấn chỉ là biện pháp trị ngọn không trị gốc.

Vẫn phải đi xuống, giải quyết tận gốc vấn đề trong Quỷ Động mới được.

Vốn dĩ tà khí trên thế giới đã bắt đầu tiêu tan.

Nhưng trong Quỷ Động này lại đang gây rối, đi ngược lại với xu thế, vậy thì không thể không xử lý một chút!

"Đi, chúng ta vào xem! " Ngay sau đó, Thẩm Hạo đưa Ô Thiền, trực tiếp độn xuống lòng đất, đến trước Quỷ Động.

Xuyên qua tiến vào bên trong phong ấn.

Bên trong phong ấn, tà khí sâu thẳm như vực, lan tràn khắp nơi, xung quanh một màu đen kịt.

Thẩm Hạo ra tay gia cố phong ấn một chút, tránh để lát nữa xảy ra sự cố bất ngờ.

Pháp lực trong lòng bàn tay Thẩm Hạo tuôn trào, tỏa ra ánh huỳnh quang rực rỡ.

Mười ngón tay chuyển động, đánh ra những ấn quyết kỳ dị.

Pháp lực không ngừng ngưng luyện, hình thành từng phù văn tự thể kỳ lạ, rơi xuống trận pháp phong ấn do Ô Thiền thiết lập.

Chính là phù văn Vân Triện Thiên Thư.

Mỗi một tự thể đều ẩn chứa sức mạnh kỳ đặc, câu thông, dẫn động sức mạnh của thiên địa pháp tắc này.

Từng phù văn một rơi vào các tiết điểm của trận pháp phong ấn.

Lập tức toàn bộ trận pháp phong ấn được cường hóa, gia cố.

Sức mạnh của phù văn Vân Triện chống đỡ cho toàn bộ trận pháp phong ấn vận hành hiệu quả cao, khiến cho uy lực của nó tăng mạnh.

Phong ấn trong nháy mắt lớn lên, trực tiếp bao trùm toàn bộ không gian phía trên Quỷ Động.

Tất cả tà khí trong không gian đều bị áp chế, không còn rò rỉ ra ngoài dù chỉ một chút.

Gia cố xong phong ấn, tay Thẩm Hạo lại đặt lên eo thon của Ô Thiền.

“Đi, chúng ta xuống xem! ” Ô Thiền gật đầu.

Ngay sau đó, nàng lập tức thúc đẩy sức mạnh của Xà Thần Chi Nhãn, hình thành một vòng hộ tráo hình tròn màu tím nhạt xung quanh hai người.

Thoạt nhìn, nó giống như một quả trứng rắn màu đen, trên đó còn

có từng mảng vảy màu tím sẫm.

Thẩm Hạo ôm lấy Ô Thiền, trực tiếp nhảy từ miệng động xuống, nhảy vào trong Quỷ Động.

Hai người men theo Quỷ Động, không ngừng rơi xuống, tốc độ ngày càng nhanh.

Gia tốc trọng trường khiến hai người họ không ngừng tăng tốc.

Quỷ Động này phẳng phất sâu không thấy đáy, thần thức cũng không có cách nào dò xét được đến đáy.

"Cứ rơi tự do thế này, tốc độ quá chậm, muốn rơi xuống đáy còn không biết phải mất bao lâu nữa, chúng ta tăng tốc! " Thẩm Hạo nói xong, trực tiếp thúc đẩy thần thông, đưa Ô Thiền cùng nhau hóa thành một luồng kim quang đỏ rực, với tốc độ cực nhanh bay xuống dưới Quỷ Động.

Đây là thần thông sinh ra khi ngưng kết Kim Đan, một năng lực đi kèm của Ám Nhật Kim Ô, Hóa Hồng Chi Thuật, là một loại độn thuật cường đại, thuộc hàng cực tốc thế gian, một thoáng vạn dặm!

Dưới sự gia trì của độn thuật khủng bố này, hai người men theo Quỷ Động bay xuống mấy hơi thở, cuối cùng cũng đến được đáy Quỷ Động.

Điểm cuối của Quỷ Động này, bất ngờ là một không gian khổng lồ.

Thẩm Hạo và Ô Thiền lần lượt thả thần thức ra quét một lượt, phát hiện đây là một nơi giống như một tiểu thế giới bí cảnh.

Không gian không nhỏ!

Chỉ là nơi đây một màu âm u sâu thẳm.

Xung quanh đâu đâu cũng tràn ngập tà khí.

Hai người lơ lửng giữa không trung, dưới chân là một đại dương màu đen, nhìn không thấy bến bờ.

Lúc nãy thần thức dò xét phát hiện, toàn bộ không gian này đã hoàn toàn bị nước đen tà dị nhấn chìm.

Không có một mảnh đất nào tồn tại.

Chẳng khác nào một thế giới đại dương, toàn là nước!

Trong làn nước đen sâu thẳm này, có một lượng lớn rắn đen đang uốn éo, bơi lội.

Thân hình có lớn có nhỏ, con lớn có thể to bằng một mét, con nhỏ chỉ bằng chiếc đũa.

Trong nước, không chỉ có rắn đen còn sống, mà còn có một lượng lớn rắn đen đã chết.

Chúng nó nổi lềnh bềnh trên mặt nước đen, thậm chí chất đống thành một hòn đảo nhỏ, ngọn núi nhỏ.

Sức nổi của nước đen này lớn hơn nhiều so với nước thông thường.

Nếu so với linh khí, nước đen này chính là linh khí hóa lỏng, tích tụ thành biển a~ Thẩm Hạo quét mắt nhìn đại dương nước đen xung quanh một vòng, phát hiện, ngoài rắn đen ra, còn có một lượng lớn thi thể của các loài vật khác.

Mà hình dạng thì thiên kỳ bách quái.

Có hình người, tay trắng như giấy, bốn chân, hoặc hai đầu, thậm chí ba đầu.

Có con còn mọc cánh dơi, vuốt, móng guốc các loại.

“Thiền nhi, những con rắn đen này, nàng có muốn không, nếu muốn thì bắt một ít đi~” Thẩm Hạo quay đầu nhìn Ô Thiền.

Ô Thiền lúc này cũng đang đánh giá những con rắn đen kia, đặc biệt là những con có thân hình lớn nhất.

Ô Thiền nghe vậy, lập tức gật đầu.

“Đương nhiên là muốn, những con rắn này đều lớn đến như vậy, rất hiếm có a! ” “Dùng làm tay sai cũng rất tốt! ” “Sau này nói không chừng sẽ dùng đến! ” Ngay sau đó, nàng lập tức thúc đẩy Xà Thần Chi Nhãn, bộc phát ra sức mạnh của Xà Thần.

Một luồng uy thế mênh mông, hùng vĩ, trong nháy mắt khuếch tán ra.

Xà Thần là nguồn gốc của những con rắn đen này, về mặt vị thế, có sức áp chế tự nhiên.

Lập tức, những con rắn đen đang uốn éo trên mặt biển, tất cả đều như nhìn thấy tổ tông, giống như bị bấm nút tạm dừng, không dám động đậy.

Đặc biệt là những con rắn nhỏ, rắn lớn sau khi chống cự một chút, cũng ngoan ngoãn bất động.

Chương 539

Ngay sau đó, Ô Thiền mở ra Vô Giới Yêu Đồng, quét qua từng con một.

Chỉ cần bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm, con rắn lớn lập tức sẽ biến mất, bị Ô Thiền bắt vào trong Hư Số Không Gian của mình.

Bây giờ, tu vi của Ô Thiền rất cao, lại học được Địa Sát thuật Hồ Thiên, Hư Số Không Gian kia đã được mở rộng hơn vạn lần, giờ đã là một không gian cực lớn, chẳng khác nào một tiểu thế giới.

Hiện tại bên trong ngoài một lượng tương đối ít rắn đen và băng hỏa biều trùng ra, cũng không có thứ gì khác.

Những con rắn lớn này sống ở bên trong, thừa sức.

Trong biển nước đen này, số lượng rắn lớn không ít, chỉ một lát, Ô Thiền đã bắt được năm con rắn đen khổng lồ to hơn một mét!

Những con nhỏ hơn, nàng cũng bắt không ít.

Ngay cả nước đen, cũng chứa rất nhiều vào, trong tiểu thế giới, hình thành một đại dương biển đen.

Thẩm Hạo nhạy bén phát hiện, toàn bộ biển nước đen đã hạ xuống mấy milimet.

Bị Ô Thiền rút đi.

“Thiền nhi, nước đen tà dị này có ích cho nàng, vậy thì thu thêm một ít đi. ” “Nếu không, lần sau muốn lấy được nước đen tà dị này, phải đến Âm giới. ” Trong đôi mắt đen kịt của Ô Thiền, lóe lên ánh sáng, nàng gật đầu, sau đó, toàn lực thúc đẩy Vô Giới Yêu Đồng, bắt đầu thôn phệ hắc thủy.

Đôi đồng tử của Ô Thiền, giống như một cặp hố đen sâu thẳm, ngay cả ánh sáng cũng bị thôn phệ, hiện tại một màu đen thuần khiết, ngay cả ánh sáng lấp lánh lúc trước cũng không còn.

Trong biển nước đen này, trực tiếp mở ra một cánh cửa không gian khổng lồ.

Cửa vừa mở, lượng lớn nước đen đổ vào, dần dần hình thành một xoáy nước khổng lồ, mỗi giây đều có hàng nghìn vạn tấn nước đen tràn vào.

Trong thực tế, muốn khai phá một không gian, độ khó không nhỏ, hơn nữa, theo không gian lớn lên, độ khó tăng lên gấp bội.

Nhưng trong Hư Số Không Gian thì khác, một chữ "hư" đã đại diện cho tính chất của nó.

Không gian này, không có giới hạn lớn nhỏ, cũng không theo sự mở rộng mà sinh ra độ khó lớn hơn.

Ô Thiền vừa duy trì cửa không gian thôn phệ nước đen, vừa thúc đẩy Hồ Thiên chi thuật, mở rộng Hư Số Không Gian.

Trực tiếp khai phá nó đến giới hạn mà mình có thể chống đỡ.

Ô Thiền toàn tâm toàn ý, tất cả tâm thần đều đặt vào việc khai phá không gian.

Thẩm Hạo liền ở bên cạnh nàng bảo vệ.

Một ngày sau, cuối cùng cũng đến giới hạn.

Hiện tại, Hư Số Không Gian mà Ô Thiền nắm giữ đã lớn gần bằng Trái Đất!

Không gian bên trong cũng được nàng tham chiếu Trái Đất mà phân chia, chia thành lục địa và hải dương.

Sau này, Hư Số Không Gian này có thể thu thập, sinh tồn nhiều

thứ hơn.

Ô Thiền hỏa lực toàn khai, xoáy nước lập tức khuếch đại gấp mười.

Đến khi Ô Thiền xong việc, đại dương màu đen này, mực nước trực tiếp hạ xuống hơn một trăm mét.

Tắt Vô Giới Yêu Đồng, sắc mặt Ô Thiền trở nên hồng nhuận lạ thường, hô hấp cũng dồn dập lên.

Đôi núi tuyết đầy đặn cũng phập phồng kịch liệt.

Ngay cả tiếng tim đập cũng trở nên rất nhanh.

Mở rộng Hư Số Không Gian, luyện hóa một lượng lớn nước đen tà dị.

Kéo theo hai con mắt Xà Thần Chi Nhãn của nàng cũng được cường hóa rất nhiều.

Thực lực một lúc tăng lên không ít.

Tuy nhiên, khai phá Hư Số Không Gian đến cực hạn, áp lực mang lại cũng không nhỏ.

Cố gắng bình ổn sức mạnh cuồn cuộn, hô hấp của Ô Thiền dần dần ổn định.

"Thiền nhi, lần này có hơi ăn no quá rồi nhỉ? " Thẩm Hạo bay tới, ôm lấy Ô Thiền cười nói.

"Ân~, đúng vậy, không ngờ một lúc có hơi làm quá, suýt nữa tiêu hóa không nổi~" Ô Thiền cũng thuận tay ôm lấy cổ Thẩm Hạo nói.

"Được rồi, tiếp theo, đến lượt ta. " Thẩm Hạo cọ cọ má Ô Thiền, ánh mắt nhìn về phía biển nước đen này.

Với thực lực Hợp Đạo cảnh hiện tại của Thẩm Hạo, Ám Nhật

Kim Ô chính là khắc chế tà khí nhất, luyện hóa những nước đen tà khí này, đối với hắn rất đơn giản.

Hơn nữa hiệu suất cũng đã tăng lên mấy chục lần.

Trong biển nước đen không còn gì, đã bị Ô Thiền thu lấy rất nhiều, tuy nhiên, vẫn còn tồn tại một lượng lớn.

Đều là trong mấy nghìn năm qua, sinh sôi nảy nở ra.

Thẩm Hạo trực tiếp triệu hồi dị tượng Ám Nhật.

Một vầng mặt trời hắc ám khổng lồ xuất hiện trong không gian bí cảnh này, lơ lửng trên mặt biển.

Đường kính có đến cả nghìn mét.

Thẩm Hạo vung tay ấn xuống, lập tức, mặt trời hắc ám này cực tốc rơi xuống.

Thẩm Hạo trực tiếp chơi một chiêu mặt trời tắm biển Đông.

Mặt trời hắc ám đập vào trong nước đen, phảng phất như một cái động không đáy, vô số nước đen bị thôn phệ vào trong.

Lần này, không hề bốc cháy, mà là trực tiếp thôn phệ luyện hóa.

Theo mặt trời không ngừng chìm xuống, mực nước của biển nước đen cũng không ngừng hạ xuống, đạt đến một loại cân bằng, trông giống như mặt trời đang trôi nổi trên mặt biển vậy.

Mà theo mặt trời không ngừng thôn phệ nước đen luyện hóa, kéo theo cả những con rắn đen, thi thể trong nước đen cũng bị thôn phệ luyện hóa sạch.

Toàn bộ hóa thành sức mạnh tinh thuần, dung nhập vào Ám Nhật Kim Ô trong hạch tâm của Ám Nhật.

Sau đó, sức mạnh càng tinh thuần hơn phản hồi lại cho Thẩm

Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp ngồi mát ăn bát vàng.

Tuy nhiên Thẩm Hạo lại rất không hài lòng với tốc độ này!

“Có hơi chậm! ” “Theo tốc độ này, e rằng còn không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể thôn phệ hết đám nước đen này! ” “Phải tăng tốc! ” “Ta không muốn lãng phí thời gian ở đây! ” Tốc độ Ám Nhật thôn phệ nước đen tuy nhanh, nhưng vẫn chưa đủ.

Biển nước đen này rất sâu, ít nhất cũng phải sâu mấy nghìn mét, còn có thể gây nhiễu loạn thần thức dò xét.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức thúc đẩy nguyên thần, vận chuyển toàn thân pháp lực, toàn lực bộc phát!

Lập tức, vầng Ám Nhật này lại cực tốc bành trướng, khuếch đại gấp trăm lần!

“Lệ~” Ám Nhật Kim Ô kêu một tiếng, vang vọng khắp không gian bí cảnh.

Chương 540

Được Thẩm Hạo toàn lực hỗ trợ, nó cũng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Lập tức thúc đẩy mặt trời hắc ám, càng nhanh chóng chìm xuống.

Hiệu suất lập tức tăng lên mấy chục lần.

Mỗi một giây, mặt trời hắc ám này đều có thể chìm xuống hơn một mét.

Trên bầu trời, Thẩm Hạo ôm Ô Thiền, lặng lẽ nhìn Ám Nhật rơi xuống.

Trong không gian bí cảnh tối tăm âm u, không có phân biệt ngày đêm.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bất tri bất giác, đã qua một ngày.

Cuối cùng, Ám Nhật này cũng chìm xuống đáy.

Thẩm Hạo và Ô Thiền đứng trên bầu trời nhìn xuống, mặt trời hắc ám có đường kính vạn mét kia, chỉ còn lớn bằng một viên bi ve.

“Sắp đến đáy rồi, chúng ta xuống thôi! ” Ô Thiền nói với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu, ngay sau đó, nhanh chóng bay xuống.

Lúc này, mặt đất của không gian bí cảnh đã lộ ra.

Vừa rồi không gian bí cảnh này giống như một cái hồ nước, chứa đầy nước đen, bây giờ, cuối cùng cũng đã tháo cạn nước, lộ ra đáy hồ.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên cảm ứng được, trong nước đen phía dưới xuất hiện thứ gì đó khác.

“Ủa?

Hình như có thứ gì đó kỳ kỳ quái quái lẫn vào~” Thứ đó sau khi xuất hiện, trong nháy mắt đã bị hút vào trong Ám Nhật, bị lửa của Ám Nhật luyện hóa trong tức khắc.

Thẩm Hạo còn chưa kịp nhìn rõ là thứ gì.

Ô Thiền nghe vậy, có chút tò mò hỏi: “Thứ gì vậy?

Chẳng lẽ ở đây còn có sinh linh nào đó sống sót hay sao? ” Thẩm Hạo lắc đầu: “Đương nhiên không phải là vật sống rồi. ” “Chúng ta xuống xem kỹ~” Hai người trong nháy mắt đã đến đáy.

Chỉ thấy dưới Ám Nhật khổng lồ, đang đè lên một vết nứt không gian cực lớn dài tới hàng trăm mét.

Giống như một vết thương dữ tợn, chém trên tầng đất mặt.

Nước đen trên mặt đất xung quanh đã bị luyện hóa sạch, lộ ra một vùng đất và nham thạch đen kịt, không một ngọn cỏ, trơ trụi, không có bất kỳ dấu vết sự sống nào.

Mà vết nứt kia, giống như một vòi phun.

Một luồng nước đen từ bên trong bắn ra, bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Tuy nhiên, lúc này đã bị Ám Nhật đè lại, nước đen không bắn ra được.

Vừa rồi, chính là có một thứ từ trong vết nứt không gian khổng lồ này, theo nước đen lao ra, trực tiếp đâm vào trong Ám Nhật, bị luyện hóa trong nháy mắt.

Hai người đáp xuống mặt đất cuối cùng cũng đã lộ ra, lần lượt thả ra thần thức, dò xét về phía sau vết nứt.

Lối đi phía sau vết nứt không gian này rất dài, hơn nữa, trong đó

tràn ngập nước đen, toàn bộ lối đi đều đầy ắp tà khí.

Đối với thần thức, có trở ngại không nhỏ.

Tuy không nhìn thấy điểm cuối, nhưng hai người đều đã biết đối diện là nơi nào rồi.

"Xem ra đối diện là Âm giới, nếu không, cũng sẽ không có lượng hắc thủy tà dị khổng lồ như vậy trào qua. " Đôi mắt đẹp của Ô Thiền hơi híp lại.

Vết nứt không gian này lớn như vậy, bên trong lại đầy nước đen, e rằng không đơn giản.

Thần thức của hai người xuyên qua vết nứt không gian, thăm dò một lượt trong dòng nước đen cuồn cuộn.

Lập tức phát hiện, trong dòng nước đen cuồn cuộn đổ tới, có thêm rất nhiều lệ quỷ ác linh hình thù kỳ dị!

Ba đầu, sáu tay, tám chân, toàn thân chảy mủ, khắp người là mắt, đầu người thân khỉ, móng ngựa đuôi dê, hình thù kỳ dị, giống như được vá víu lại một cách bừa bãi.

Loại quỷ vật này, Thẩm Hạo rất quen thuộc rồi.

Đây không phải là quỷ vật bình thường, quỷ vật bình thường hấp thụ âm khí tu luyện tiến giai, giống như người hấp thu linh khí tu luyện, là chính thống tu hành chi pháp.

Mà những con trước mắt này, là ác quỷ hình thành do thôn phệ lẫn nhau để nhanh chóng tiến giai.

Tuy đã thôn phệ quỷ vật khác, nhưng không tiêu hóa được, đặc chất của đối phương liền xuất hiện trên quỷ thể của mình, sau đó nhiều ý thức xung đột lẫn nhau, hỗn loạn, rồi thần trí không rõ, triệt để biến thành ác linh lệ quỷ, không hề có lý trí.

Loại quỷ vật này, không có gì để cứu, trực tiếp chém giết là được rồi.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức thúc đẩy Ám Nhật thu nhỏ hình thể, hóa thành hình dạng tương đương với vết nứt không gian.

Bị Thẩm Hạo trực tiếp nhét vào, ngược lại với dòng hắc thủy đang phun ra.

Cảnh tượng này, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một vài chuyện có màu~ Toàn bộ vết nứt không gian đều bị căng ra không ít.

Ám Nhật bị Thẩm Hạo đẩy vào trong đường hầm không gian phía sau vết nứt.

Chống lại áp lực của nước đen, tiến về phía trước.

Dị tượng Ám Nhật này có một điểm tốt, đó là dù ở đâu, chỉ cần Thẩm Hạo và nó vẫn còn liên hệ, liền có thể trong một ý niệm, trực tiếp thu hồi nó lại.

Đây vốn là do thiên mệnh dị tượng cụ hiện ra, gốc rễ vẫn ở chỗ Thẩm Hạo.

Đường hầm không gian này rất dài.

Thẩm Hạo cũng không cần tìm đến đầu bên kia.

Chỉ cần đẩy đến một khoảng cách tương đối, sau đó cắt đứt đường hầm không gian là được rồi.

Tốc độ đẩy của Ám Nhật rất nhanh, trong mấy hơi thở, đã ngược dòng đẩy được mấy nghìn mét.

Những tà túy quái dị ẩn giấu trong nước đen, cũng đều đâm vào trong Ám Nhật, tự chui đầu vào lưới, bị luyện hóa trong nháy mắt.

Còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp không còn.

Lại đợi một lát sau, thời gian cũng gần đủ.

Dị tượng Ám Nhật đã đẩy được năm mươi nghìn mét.

Thế là, Thẩm Hạo lập tức nhìn Ô Thiền, ra hiệu cho nàng chuẩn bị động thủ, cắt đứt đường hầm không gian.

"Thiền nhi, chuẩn bị động thủ! " Ô Thiền vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Sau đó cùng với Thẩm Hạo, vận khởi pháp lực, vận chuyển Hồ Thiên chi thuật, thúc đẩy pháp tắc không gian, một lưỡi đao sắc bén cắt đứt không gian, chém về phía đầu xa của đường hầm không gian phía sau vết nứt.

"Xoẹt~" "Rắc rắc~" Sau một tiếng như dao cắt vải, lại vang lên một tràng âm thanh như kính vỡ.

Liên hệ giữa Thẩm Hạo và dị tượng Ám Nhật yếu đi rất nhiều, hơn nữa còn đang tiếp tục suy yếu.

Thẩm Hạo lập tức ý niệm khẽ động, thu hồi dị tượng Ám Nhật.

Mặt trời hắc ám đang chặn dòng nước đen cuồn cuộn ngược dòng lập tức biến mất.

Dòng chảy cuồn cuộn không còn trở ngại, trong nháy mắt lao về phía trước, men theo đường hầm không gian, tiếp tục lao tới.

Chương 541

Mà bên phía Thẩm Hạo hai người, sau khi đánh ra một đòn, lại liên tục đánh ra mấy đòn nữa.

Đòn đầu tiên, đánh vào một đoạn xa của đường hầm không gian, mấy đòn sau, lần lượt tiến gần hơn một chút.

Trực tiếp cắt đoạn đường hầm không gian này thành mấy khúc.

Mấy khúc ở giữa bị dòng chảy hỗn loạn của hư không bên ngoài cuốn đi.

Đường hầm không gian, triệt để bị cắt đứt.

Không còn đường hầm không gian liên tục vận chuyển nước đen gây nhiễu loạn sự tự động phục hồi của không gian, bây giờ ý chí thế giới cũng bắt đầu tăng cường sức mạnh, sửa chữa vết nứt không gian này.

Thẩm Hạo và Ô Thiền hai người cũng thúc đẩy pháp tắc không gian, luồn kim dẫn chỉ, khâu vá san phẳng vết nứt, giống như đang làm phẫu thuật ngoại khoa vậy.

Việc này hai người rất quen tay a, trước đó ở Long Lĩnh, đã từng tự mình múa dao một lần rồi.

Tuy nhiên, lúc đó, sức mạnh của hai người không đủ để cắt đứt đường hầm không gian, thế nên đã mượn sức mạnh di thể của Lý Thuần Phong.

Sau đó hai người mới không còn nỗi lo về sau mà khâu vá vết nứt không gian.

Vết nứt không gian này tuy lớn, nhưng không có gì khó khăn.

Dưới sự phối hợp chủ động của ý chí thế giới, vết nứt này được khâu vá rất nhanh.

Một khắc sau, vết nứt không gian này đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Mà tiểu thế giới bí cảnh này, cuối cùng cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Chỉ là, nơi đây hoàn toàn là một vùng hoang vu tịch mịch, không có bất kỳ vật sống nào tồn tại.

Cũng không biết không gian này hình thành như thế nào, là hình thành cùng với Quỷ Động này sao?

Hay là sau này vì sự tồn tại của nước đen mà hình thành?

Hai người không đi sâu tìm hiểu, sau khi sửa chữa vết nứt không gian, hai người trực tiếp quay về đường cũ, trên không trung của thế giới bí cảnh, nơi giống như hố đen kia, chính là nơi kết nối giữa Quỷ Động và bí cảnh này.

Trở lại bên ngoài Quỷ Động.

Lúc này toàn bộ không gian, tuy vẫn còn rất âm u tăm tối, nhưng, luồng khí tức tà dị kia đã hoàn toàn biến mất.

Thẩm Hạo thu lại trận pháp phong ấn, sau đó, hai người men theo đường hầm trong động, trở về bên bờ sông ngầm dưới lòng đất kia.

Ô Thiền phất tay, đánh ra thuật Hóa Thạch Thành Nê, phong bế toàn bộ đường hầm, ngay cả cánh cửa sắt lớn ở lối vào cũng bị hòa tan vào vách tường, dùng nham thạch bao phủ, chôn sâu vào bên trong.

Toàn bộ, lại làm cho đá bùn cứng lại, hóa thành nham thạch cứng rắn.

Bây giờ nhìn lại, nơi này hoàn toàn là một bức tường đặc, từ bên

ngoài nhìn vào, căn bản không thể nhận ra từng là một lối đi.

Nếu không phải là người tu hành, có khả năng xuyên tường độn địa, căn bản sẽ không biết, phía dưới này, còn có một không gian sâu hơn!

Làm xong việc này, đôi mắt đẹp của Ô Thiền nhìn về phía Thẩm Hạo: "Phu quân, Quỷ Động này tuy không còn uy hiếp, nhưng dù sao cũng là nơi thiếp thân từng ngủ say, không muốn bị ngoại nhân quấy rầy. " Thẩm Hạo không quan tâm gật đầu: "Ân, vậy thì cứ như vậy đi, dù sao sau này e rằng cũng sẽ không có ai đến nữa! " "Thời đại siêu phàm sắp giáng lâm, giáo sư Trần bọn họ, e rằng cũng sẽ không có cơ hội đến đây nữa! " Sau đó, hai người độn lên mặt đất, trở về dãy núi Trát Qua Lạp Mã hoang vu đen kịt.

Trời đã tối, hoàng hôn trên sa mạc có một hương vị riêng.

Hai người ngồi trên núi, tựa vào nhau, ngắm hoàng hôn.

Dưới ánh chiều tà màu vàng đỏ, bóng dáng hai người áp sát vào nhau.

Mặt trời lặn dần, chìm xuống dưới biển cát sa mạc.

Ánh sáng mờ dần, trên bầu trời các vì sao lấp lánh.

Hai người tận hưởng làn gió nhẹ thổi qua, lặng lẽ ôm nhau ngồi một lúc.

Sau đó, hai người mới đứng dậy quay về.

Mặc Vân Chu lặng lẽ xé toạc bầu trời, không mang đi một áng mây, cũng không để lại một tia dấu vết.

Rất nhanh, hai người đã trở về Trùng Cốc.

Sau khi giải quyết xong ẩn họa dưới đáy Quỷ Động, Ô Thiền cảm thấy một trận thư thái.

Đôi mắt Xà Thần Chi Nhãn này dường như càng thân cận với nàng hơn, triệt để buông lỏng, hoàn toàn nằm trong sự khống chế của nàng.

Cảm giác này khác với trước đây.

Ô Thiền thầm cảm ơn Xà Thần một phen.

Mà lúc này Xà Thần kia ư, đang ở trong một động thiên phúc địa nào đó, thoải mái ngâm mình trong linh tuyền.

Nàng thông qua đôi mắt di thể của mình để lại cho người thừa kế đời sau một vài thử thách.

Nếu đã vượt qua thử thách, vậy thì thứ này, cứ tặng cho hậu bối vậy.

Thông qua nhãn cầu di thể này, họ nhạy bén cảm nhận được sự thay đổi của mẫu giới, thế là, thuận tay để người thừa kế của mình giải quyết luôn ẩn họa ở trong Quỷ Động.

"Không tệ không tệ, hậu bối này rất có tiền đồ a~" "Nói không chừng sau này còn có thể gặp lại ở tiên giới~" "Ha ha~" Trong toàn bộ thế giới Đạo Mộ, ngoại trừ Kiếp Diệt Thiên Địa Chi Thụ quá mức trâu bò ra.

Trong số các cổ thần còn lại, thì có Xà Thần, Cửu Đầu Trùng, Bão Tương Hoa là sống tốt nhất, sớm đã phi thăng thoát khỏi thế giới này.

Tuy nhiên, lại đều để lại di thể, làm hậu thủ.

Xà Thần để lại xương cốt và đôi mắt.

Cửu Đầu Trùng, thai nghén ra hậu duệ.

Bão Tương Hoa lại nở ra hoa mới, nhưng bị tà khí xâm nhiễm, hóa thành Vô Tướng Hoa.

Cổ thần còn lại, Thương Tối, được ý chí thế giới ưu ái, hiện tại

đã đầy máu hồi sinh.

Huyền Dặc từ trên xuống lịch kiếp, hiện tại là người của Thẩm Hạo, cũng đang nhanh chóng hồi phục.

Còn lại, Sinh Mệnh Chi Thụ và Môn Trùng, hai kẻ xui xẻo, đã toi đời!

Xà Thần Chi Nhãn đã được luyện hóa triệt để, không còn bất kỳ trở ngại nào.

Ô Thiền bây giờ có thể hoàn toàn khống chế chúng.

Ấn ký mà Xà Thần để lại trên đó cũng đã bị nàng chủ động xóa bỏ, cặp mắt này coi như tặng cho hậu bối truyền thừa là nàng.

Cặp Xà Thần Chi Nhãn này, một âm một dương, được nuôi dưỡng trong đôi mắt của nàng, đồng thời cũng có thể dùng sức mạnh của Xà Thần để ôn dưỡng chính đôi mắt của mình, tăng cường sức mạnh cho Vô Giới Yêu Đồng.

Sau khi trở về từ quỷ động, Ô Thiền trong lòng có cảm ứng nên đã tiến vào bế quan tu luyện.

Thẩm Hạo đứng bên cửa sổ hậu điện của Lăng Vân Tiên Cung, nhìn xuống khu rừng rậm ở Trùng Cốc.

Trong khu rừng bên cạnh Long Đàm ở Trùng Cốc chính là nơi Doãn Thanh Sương tu luyện.

Bởi vì phải tu hành Long Thần Công nên việc tĩnh tu trong phòng đã không còn thích hợp.

Chỉ có thể ra ngoài trời để tu luyện.

Lúc này, Doãn Thanh Sương vẫn đang không ngừng luyện tập Long Thần Công.

Thỉnh thoảng lại có thể thấy nàng hóa thành một con bạch long hư

ảo bay vút lên không trung, du động lượn lờ trên bầu trời khu rừng.

Mới chỉ qua mấy ngày mà nàng đã nắm giữ môn Long Thần Công này rất sâu sắc.

Hiện tại, toàn bộ hình rồng đã gần như hoàn chỉnh, trông rất ra dáng.

Chương 542

Trong Trùng Cốc, không khí tu luyện rất sôi nổi.

Thẩm Hạo rất vui mừng.

Hắn đột nhiên lại nhớ đến Áo Cổ ở Âm giới, mấy tháng không gặp, không biết bây giờ nàng thế nào rồi.

Thẩm Hạo vừa nảy ra ý nghĩ liền không chút do dự, lập tức hành động, đi về phía thiên khanh ở hậu sơn Ưng Truân, vùng Đông Bắc.

Lúc này trong Âm giới, Áo Cổ sau mấy tháng tu hành, tu vi đã tăng lên không ít.

Mà nhục thân của nàng, đặt bên cạnh Bát Quái Lô, được Cửu U Minh Hỏa tôi luyện, hiện tại cũng đã rất mạnh mẽ.

Mặc dù còn kém xa tu vi nguyên thần của nàng, nhưng cũng đang nhanh chóng đuổi kịp.

Bên cạnh nàng là nhục thân của Thanh Yểu, tốc độ tôi luyện chậm hơn Áo Cổ rất nhiều.

Nguyên thần của Thanh Yểu, dưới sự chỉ đạo của Áo Cổ, tu luyện cũng không tệ, tiến độ rất khả quan.

Đã có tu vi Trúc Cơ kỳ.

Vì không phải người sống, con đường tu hành khác biệt rất lớn so với người sống.

Đã không thể thực hiện Thiên Đạo Trúc Cơ.

Nhưng việc cảm ngộ thiên mệnh thì không bị cản trở, thiên mệnh của kiếp trước vẫn còn đó.

Vì vậy, Áo Cổ đã giúp nàng tiến hành Địa Bảo Trúc Cơ.

Dùng nước Minh Hà, phối hợp với U Minh Tinh Kim, cùng một số thiên tài địa bảo đặc sản của Minh giới để hoàn thành Trúc Cơ.

Thanh Yểu cũng rất có thiên phú trong việc tu hành pháp môn [Vạn Tà Thăng Tiên].

Hồn thể tách rời là điều kiện nhập môn của công pháp này, người sống không thể luyện được.

Cả Áo Cổ và Thanh Yểu đều đặt nhục thân bên cạnh Bát Quái Lô để dùng sức mạnh của Cửu U Minh Hỏa tôi luyện, dùng âm khí nồng đậm khắp nơi để dưỡng thi.

Còn thần hồn thì xử lý các sự vụ trong tiểu thành này, cũng như tu luyện thần hồn.

Thần hồn của Áo Cổ hiện tại vẫn ở trạng thái âm thần, nhưng dưới sự giúp đỡ của Thẩm Hạo, đã bắt đầu chuyển biến thành dương thần.

Còn Thanh Yểu chỉ là một âm hồn, phải đợi đến khi tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần mới có thể hóa thành âm thần.

Hơn nữa, pháp môn Vạn Tà Thăng Tiên của hai người họ không đi theo con đường tu luyện kim đan, mà là cổ pháp, đi thẳng con đường luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, ở giữa không ngưng kết kim đan gì cả.

Đặc biệt là việc tu luyện thần hồn của họ.

Ngược lại, nhục thân thì có thể ngưng kết ra thi đan.

Trong tiểu thành hiện tại chỉ có những âm hồn bám vào người giấy đang hoạt động, hoặc là canh gác cổng lớn, hoặc là vận chuyển thi thể, lột da, vân vân.

Toàn bộ bí cảnh đều đã được người giấy của Áo Cổ thăm dò qua.

Không chỉ bên trong bí cảnh, mà cả vùng đất Âm giới bên ngoài bí cảnh cũng đã được Áo Cổ phái không ít người giấy đi ra, tra xét tình hình xung quanh.

Về phần những thi thể kia, thì bị người giấy ném vào Bát Quái Lô thiêu hủy, nuôi dưỡng Cửu U Minh Hỏa.

Còn da người thì được thu thập lại, Áo Cổ cứ cách một khoảng thời gian lại dùng da người luyện chế ra người giấy mới, hoặc là nhét da người vào Nhân Hoàng Phiên.

Nhân Hoàng Phiên được dựng ở trung tâm tiểu thành, giống như một cây đại kỳ.

Không có gió mà tự phấp phới, khí đen kịt nồng đậm lượn lờ xung quanh.

Thỉnh thoảng còn có thể thấy hư ảnh âm hồn hiện ra từ trên đó.

Thẩm Hạo bay vào thiên khanh, xuyên qua trận pháp, tiến vào tòa trạch viện Lân Chung Điện này.

Sau đó, hắn đến cửa sau, đánh ra pháp quyết, mở ra cánh cổng Âm giới, bước vào trong.

Nhục thân lập tức hóa thành nguyên thần, chuyển đổi liền mạch.

Mà nguyên thần của Thẩm Hạo, ngưng luyện vô cùng, gần như không có gì khác biệt so với nhục thân.

Vừa vào bí cảnh Âm giới, Thẩm Hạo bay lên, hướng về phía thành lột da ở chỗ thác nước Táng Đầu Hà.

Thẩm Hạo không hề che giấu khí tức của mình, hắn vừa đến, Áo Cổ đã phát giác được.

Ánh mắt Áo Cổ tràn đầy kinh hỉ.

"Phu quân đến rồi!" "Tốt quá rồi~" Áo Cổ lập tức thông báo cho

Thanh Yểu đến.

Thanh Yểu vẫn đang bế quan tu luyện, đột nhiên nhận được truyền tin của Áo Cổ, bèn lập tức xuất quan, chạy về phía sân viện.

Thẩm Hạo tốc độ rất nhanh, chỉ trong mấy hơi thở đã tiến vào tiểu thành, đến trước mặt Áo Cổ.

Hắn nhìn thấy Áo Cổ đang đứng đợi trước cổng sân.

Một thân hồng y, váy dài tay rộng, rực rỡ như lửa.

Mái tóc đen óng bay trong gió ~ ánh mắt long lanh như nước ~ Thẩm Hạo trong nháy mắt đã đến trước mặt Áo Cổ, ôm chầm lấy nàng.

"Áo Cổ, có nhớ vi phu không?" Áo Cổ cũng lao vào lòng Thẩm Hạo, ôm chặt lấy hắn.

"Nhớ~" "Áo Cổ đương nhiên nhớ chàng, phu quân~" Hai người ôm nhau ôn tồn một lúc, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến.

Là Thanh Yểu đến.

Thế là hai người liền buông tay, rời khỏi vòng tay nhau.

"Áo Cổ tỷ tỷ, Thẩm tiên sinh~" Thanh Yểu chạy tới gần, kính cẩn gọi.

Thẩm Hạo nhìn tu vi của Thanh Yểu, đã là Trúc Cơ kỳ, rất không tệ, hơn nữa còn là Địa Bảo Trúc Cơ, tiềm lực cũng rất lớn.

"Không tệ, xem ra khoảng thời gian này, ngươi tu hành cũng rất nỗ lực, rất tốt~" Thẩm Hạo khen ngợi Thanh Yểu.

Được Thẩm Hạo khen, Thanh Yểu rất vui vẻ.

"Đều là Áo Cổ tỷ tỷ dạy dỗ tốt~" Áo Cổ dịu dàng mỉm cười, nhìn về phía Thẩm Hạo: "Phu quân, sao chàng lại đến đây~" Thẩm Hạo

cười nói: "Đương nhiên là nhớ nàng rồi, đã mấy tháng không đến thăm nàng." "Nàng tiến bộ cũng rất nhanh mà, đã gần đến dương thần rồi, cứ để phu quân ta giúp nàng một tay." "Có điều, sau này nàng phải ưu tiên nâng cao tu vi nhục thân lên trước, nếu không sẽ bất lợi cho việc đột phá cảnh giới tiếp theo." "Đợi khi nhục thân của nàng tương xứng với tu vi nguyên thần, thân thần hợp nhất rồi hãy đột phá sẽ tốt hơn, nếu không mối liên hệ giữa nhục thân và nguyên thần sẽ bị loãng đi, như vậy không tốt lắm!" "Vâng~, đa tạ phu quân nhắc nhở~" Áo Cổ nghiêm túc gật đầu.

Thanh Yểu đứng bên cạnh cũng lặng lẽ ghi nhớ điểm cần chú ý này.

Sau đó, Thẩm Hạo lấy ra một ít đan dược tư dưỡng thần hồn đưa cho Áo Cổ, chia một ít đan dược cảnh giới thấp cho Thanh Yểu.

Sau đó, Thanh Yểu liền hành lễ với hai người Thẩm Hạo, rồi nói: "Thanh Yểu xin cáo lui trước, không làm phiền Áo Cổ tỷ tỷ và Thẩm tiên sinh ôn chuyện~" Thẩm Hạo và Áo Cổ đều gật đầu.

Thanh Yểu rất có mắt nhìn, biết Thẩm Hạo và Áo Cổ lâu ngày không gặp, chắc chắn cần phải thổ lộ tâm tình, để giải tỏa nỗi tương tư.

Nàng không thích hợp ở lại đây làm kỳ đà cản mũi, vì vậy, trực tiếp cáo lui, quay về tu luyện.

Áo Cổ trực tiếp dẫn Thẩm Hạo về phòng của mình.

Đây là phòng ngủ chính của tòa tiểu viện này, diện tích rất lớn.

Giữa phòng là một chiếc giường thật lớn, là do Áo Cổ trong khoảng thời gian này đặc biệt phái người giấy đi thu thập vật tư trong Âm giới, chuyên môn luyện chế ra.

Sau khi thuận tay bố trí một pháp trận cách âm, Thẩm Hạo bế

bổng Áo Cổ lên, đi về phía giường.

Sau đó là một màn mưa bụi triền miên.

Một luồng đạo vận âm dương lan tỏa trong phòng.

Nguyên thần thuần dương của Thẩm Hạo rót một luồng sức mạnh thuần dương hùng hậu vào trong âm thần của Áo Cổ.

Hợp nhất những sức mạnh dương tính trước đó trong cơ thể nàng.

Áo Cổ ngưng thần luyện hóa nó.

Chương 543

Tốc độ rất nhanh, dưới sự phụ trợ của Thẩm Hạo, chẳng mấy chốc đã luyện hóa xong.

Sau đó, đường lưu chuyển pháp lực trong cơ thể hai người nối liền với nhau, hình thành một đại tuần hoàn đôi.

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, sức mạnh thuần dương trong cơ thể Áo Cổ không ngừng lưu chuyển, luyện hóa âm trọc, bài xuất ra ngoài cơ thể.

Khí tức thuần dương trên người Áo Cổ ngày càng nồng đậm.

Ba ngày sau.

Khí tức toàn thân Áo Cổ chấn động, tăng vọt lên.

Âm trọc toàn thân cuối cùng đã được luyện hóa hết, thành công đột phá đến cảnh giới Dương Thần.

Nguyên thần của Áo Cổ, một thân thuần dương vô cấu, trong suốt không tì vết.

Tuy nhiên, khác với nguyên thần của tu sĩ bình thường.

Nàng tuy là dương thần, nhưng dương thần này toàn thân lại tỏa ra vầng sáng như hắc diệu thạch, quanh thân nở rộ một luồng hắc quang.

Tựa như một pho tượng thần bằng hắc diệu thạch.

Mang một cảm giác tà dị.

Đây là pháp môn Vạn Tà Thăng Tiên đã bước lên một tầng thứ mới.

Giờ khắc này, nguyên thần của Áo Cổ có thể được coi là tà thần

chân chính.

Pháp môn Vạn Tà Thăng Tiên, khi thần hồn tu luyện đến một trình độ nhất định sẽ lột xác thành tà thần.

Còn nhục thân thì hóa thành thi tiên.

Sau đó, hai thứ hợp nhất, bù đắp căn cơ, thân thần nhất thể, đột phá đến cảnh giới tiếp theo.

Còn về Phong Sư Cổ, tình huống của nàng ta lại có chút khác biệt.

Nàng ta mượn sức mạnh Bàn Cổ Thi Mạch của chiếc hộp quan tài, lại có kỳ vật Thi Tiễn do thi mạch thai nghén để bổ sung.

Nguyên thần luyện hóa Thi Tiễn, nhục thân luyện hóa sức mạnh thi mạch.

Tốc độ trưởng thành của nàng ta cũng rất nhanh.

Trực tiếp trong quan tài hoàn thành các bước Luyện Thần Hoàn Hư và Luyện Hư Hợp Đạo, trực tiếp một bước thành tiên.

Tình huống rất đặc thù.

Thanh Yểu ngược lại có thể thử tham chiếu con đường của nàng ta.

Còn Áo Cổ thì không được.

Áo Cổ nhắm chặt hai mắt, cảm nhận cảm giác khoan khoái khi đột phá, nguyên thần phiêu phiêu dục tiên, tựa như đang bay lượn trên mây.

Thẩm Hạo và Áo Cổ, một đen một vàng, tựa như thái cực âm dương, quấn quýt lấy nhau.

Phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa.

Một lát sau, Áo Cổ tỉnh lại từ trong cơn đắm chìm.

Hắc quang trên nguyên thần thu liễm lại, một lần nữa khôi phục thành một mỹ nhân kiều diễm động lòng người.

Nàng mở mắt, nở nụ cười quyến rũ, ôm lấy cổ Thẩm Hạo.

Ngay sau đó, hai người lại quấn lấy nhau… Sau khi ra khỏi phòng khuê, hai người đi về phía Bát Quái Lô ở nhà sau.

Nhục thân của Áo Cổ đang được nuôi dưỡng ở đây.

Thẩm Hạo qua xem một chút, tiện thể giúp nàng tăng nhanh tốc độ dưỡng thi cho nhục thân.

Dưỡng thi, ngoài việc cần có âm sát chi khí nồng đậm, còn có thể thêm vào một số thiên tài địa bảo để đẩy nhanh quá trình lột xác của thi thể.

Vừa vào trong phòng, Thẩm Hạo liền nhìn thấy hai chiếc giường đá đặt song song bên cạnh Bát Quái Lô.

Hai thân thể ngọc ngà tinh xảo lần lượt nằm trên giường đá.

Không một mảnh vải che thân.

Thân thể trắng ngần, tỏa ra một vầng sáng óng ánh, tựa như người ngọc.

Nhưng gương mặt lại toát ra một luồng tử khí, không chút sinh cơ.

Chính là thi thể của Áo Cổ và Thanh Yểu.

Nhìn giống như hai con búp bê silicone cực kỳ chân thật.

Áo Cổ mặt đỏ bừng.

Nàng quên mất, để hiệu quả tôi luyện tốt hơn, thân thể của mình và Thanh Yểu đều đang không mặc gì.

Khóe miệng Thẩm Hạo nhếch lên một nụ cười, vui vẻ đón nhận phúc lợi này.

Lướt mắt qua nhục thân của Áo Cổ xong, Thẩm Hạo nhìn sang thân thể của Thanh Yểu.

So với lúc ban đầu trông như một cái xác khô, bộ dạng hiện tại đã dễ nhìn hơn nhiều.

Tôi luyện bình thường không thể biến thành thế này, hẳn là Áo Cổ đã giúp Thanh Yểu khôi phục lại dung mạo và thân thể.

Nếu không bộ dạng xác khô đen kịt kia cũng quá khó coi.

Chính Thanh Yểu cũng không chịu nổi.

"Không tệ~" "Bộ dạng này tốt hơn trước nhiều~" Áo Cổ thấy Thẩm Hạo bình phẩm thân thể Thanh Yểu, liền véo nhẹ vào ngực hắn một cái.

"Aiya~, chàng còn nhìn~" Thẩm Hạo thấy vậy cười nói: "Được rồi được rồi, không nhìn nữa~" Sau đó, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ của Áo Cổ, đi đến bên giường đá của nàng.

Phóng ra thần thức cẩn thận kiểm tra trong ngoài nhục thân của Áo Cổ một lượt.

Thi thể vốn đã được chôn cất hơn một nghìn năm, mặc dù bề ngoài bảo quản không tệ, nhưng nội tạng đã sớm khô héo gần như mục nát.

Bây giờ, dưới sự bổ sung của âm khí nồng đậm ở Âm giới, cùng với sự tôi luyện của Cửu U Minh Hỏa, nội tạng, kinh mạch, xương cốt, huyết nhục đều đã khôi phục lại như người bình thường.

"Nhục thân của nàng khôi phục rất tốt, bây giờ trông không khác gì người sống~" Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

Áo Cổ cũng rất hài lòng: "Đúng vậy~, phu quân, chàng xem có động lòng không?" "Đợi Áo Cổ đột phá xong, có thể cùng phu quân

chơi trò mới nha, một người dùng như hai người, hi hi~" Thẩm Hạo nghe vậy, lông mày nhướng lên, tròng mắt đảo một vòng, lập tức hiểu ra ý của nàng.

"Áo Cổ nàng đúng là biết chơi đó~, ta thích~, haha~" Hắn trong lòng khẽ động, sau đó lại nén xuống.

Tiếp đó hắn lại nói: "Ở nơi Âm giới này luyện thi, dưỡng thi, đúng là chiếm hết cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa!" "Nhưng mà, có một khuyết điểm là không có sức mạnh dương tính bổ sung." "Vạn vật phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa!" "Ở dương thế, cho dù là nơi âm sát dưỡng thi, cũng không phải thuần túy chỉ có âm, không có dương!" "Nhưng ở Âm giới này, sức mạnh dương tính quá ít, mà nơi này lại càng không có!" "Như vậy không tốt cho nhục thân của nàng." "Ta giúp nàng bổ sung một chút nhé!" Nói rồi, Thẩm Hạo đưa ngón tay ra, điểm vào giữa trán nhục thân của Áo Cổ.

Một ấn ký màu vàng kim hiện lên trên trán nàng.

Một hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa được Thẩm Hạo đánh vào trong hộp sọ của Áo Cổ.

Áo Cổ lập tức điều khiển nhục thân của mình, luyện hóa hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa này, ẩn chứa nó trong hộp sọ.

Trong âm sát của toàn bộ nhục thân, có thêm một chút dương hỏa.

Tựa như con mắt của con cá dương trong thái cực đồ.

Bù đắp âm dương, bây giờ, hiệu quả tôi luyện nhục thân của Áo Cổ lại lên một tầm cao mới.

Trên nhục thân trắng bệch như ngọc, dường như có thêm một vệt huyết sắc.

Thẩm Hạo nhìn nhục thân của Thanh Yểu, liền bảo Áo Cổ gọi Thanh Yểu đến.

Tiện thể giúp nàng ta gieo hỏa chủng luôn.

Chương 544

"Thanh Yểu, mau đến Bát Quái Lô một chuyến, có cơ duyên cho ngươi~" Áo Cổ đánh ra một đạo tin tức bay về phía Thanh Yểu.

Thanh Yểu nhận được truyền tin, mặt liền đỏ bừng.

"A~, thân thể của ta~" Nhục thân của nàng đang nằm trên giường đá bên cạnh Bát Quái Lô, không mặc quần áo, chẳng phải là bị Thẩm tiên sinh nhìn hết rồi sao?

Thật xấu hổ quá~ Thanh Yểu mặt nóng bừng vội vã chạy đến Bát Quái Lô.

Chẳng mấy chốc, nàng đã đến nơi.

Sau khi vào, ánh mắt nàng có chút né tránh đi đến bên cạnh Thẩm Hạo và Áo Cổ, trên mặt nhuốm một vầng hồng quyến rũ.

"Áo Cổ tỷ tỷ, Thẩm tiên sinh, ta đến rồi~" Thanh Yểu liếc nhìn nhục thân trần trụi của mình, không chút che đậy phơi bày trước mắt mọi người, không khỏi có chút né tránh, không dám nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy mỉm cười, lập tức biết cô bé này đang nghĩ gì, hắn không hề để tâm.

"Vạn vật phụ âm nhi bão dương, Âm giới này, âm sát chi khí thì thừa, nhưng dương cương chi khí lại không đủ, như vậy đối với việc dưỡng thi tuy rất tốt, nhưng chung quy không đủ hoàn mỹ, càng về sau khuyết điểm này sẽ càng bị phóng đại." "Cho nên, lát nữa ta sẽ gieo một hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa vào trong cơ thể ngươi, ngươi khống chế thân thể luyện hóa nó là được~" Thẩm Hạo dùng giọng ôn nhu nói với Thanh Yểu.

Thanh Yểu nghiêm túc gật đầu: "Vâng~, ta biết rồi, Thẩm tiên

sinh~" Ngay sau đó, Thẩm Hạo đi đến bên cạnh thân thể của Thanh Yểu, tùy ý đánh giá một lượt cơ thể trắng như ngọc trước mắt.

Rồi đưa ngón tay ra, điểm vào giữa trán Thanh Yểu.

Một vệt vàng kim mảnh hiện ra trên trán nàng.

Hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa đã được đánh vào trong đầu của nhục thân Thanh Yểu.

Thanh Yểu men theo mối liên hệ giữa nhục thân và thần hồn của mình, cảm nhận được trong hộp sọ của nhục thân đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh nóng rực mà dương cương.

Tuy nhỏ, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

Tu vi của nàng còn quá thấp, không có cách nào như Áo Cổ, trực tiếp điều khiển nhục thân từ xa để luyện hóa hỏa chủng này.

Thế là, nàng bước một bước, trực tiếp nhập vào nhục thân của mình.

Sau đó dùng sức mạnh thần hồn, phụ trợ nhục thân luyện hóa hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa này đã được Thẩm Hạo xử lý đặc biệt, không có tính công kích, có thể từ từ luyện hóa.

Một khắc sau, Thanh Yểu cuối cùng đã luyện hóa toàn bộ hỏa chủng này.

Theo đó, nàng cảm giác được, nhục thân của mình, dưới sự gia trì của luồng sức mạnh dương tính này, tiềm lực càng mạnh hơn!

Hơn nữa, sức mạnh âm dương điều hòa khiến tốc độ thăng cấp của nhục thân càng nhanh hơn.

Thanh Yểu lập tức thoát ly nhục thân, trở lại bên cạnh Thẩm Hạo và Áo Cổ.

Sau đó cúi người, bày tỏ lòng cảm tạ với Thẩm Hạo và Áo Cổ.

"Thẩm tiên sinh, Áo Cổ tỷ tỷ, thật sự cảm ơn hai người~" Một khe rãnh sâu thẳm được kẹp giữa hai ngọn núi hùng vĩ, phơi bày ra trước mắt Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo nhướng mày.

Lời cảm ơn như thế này, quả là thành ý tràn đầy mà~ Thanh Yểu sau khi đứng thẳng người dậy, mặt vẫn còn đầy kích động, hoàn toàn không chú ý đến điểm này.

Ngược lại, Áo Cổ đứng bên cạnh lại che miệng cười khẽ.

"Được rồi được rồi, không cần như vậy, tỷ tỷ xem ngươi như em gái ruột mà~" Thẩm Hạo nhìn vào trong Bát Quái Lô, thấy U Minh Tinh Kim đã được tôi luyện xong rồi nói: "Được rồi, chúng ta quay về thôi~" Sau đó ba người cùng nhau rời khỏi căn phòng này, đóng cửa lại.

Trong phòng, trận pháp vận chuyển, hiệu suất tôi luyện, dưỡng thi lại tăng lên.

Lúc trước trong phòng, hiệu suất vận hành của trận pháp đã giảm xuống để tiện cho ba người họ hoạt động, bây giờ rời đi, hiệu suất lại được tăng trở lại.

Đi được không xa, Thanh Yểu đỏ mặt, cáo biệt hai người, trở về phòng mình tu luyện.

Một chút Thái Dương Chân Hỏa trong nhục thân không chỉ giúp nhục thân được nâng cao, mà thần hồn của nàng cũng được lợi không ít.

Hiện tại, hiệu suất tu luyện của nàng đã tăng lên không nhỏ.

Còn Thẩm Hạo và Áo Cổ thì đi dạo một vòng trong tiểu thành.

Trong tiểu thành, rất nhiều người giấy đang bận rộn, đều là những âm hồn bám trên người giấy.

Sau khi đi một vòng trong Nhân Hoàng Phiên, tất cả đều bị Áo Cổ khống chế.

Chúng bắt thi thể và âm hồn từ Minh Hà vào, lột da, luyện hồn, đốt xác, mọi thứ đều vận hành như trước kia, chỉ là trật tự hơn, hiệu suất tăng lên rất nhiều.

Tiếp đó, hai người lại đi ra ngoài bí cảnh, xem xét Minh Hà bên ngoài, con dị loại được mang ra từ Môn Lĩnh được nuôi ở đây để canh cửa cho Áo Cổ.

Áo Cổ nói với Thẩm Hạo: "Con dị loại này ở trong Minh Hà như cá gặp nước, trưởng thành rất nhanh, bây giờ đã thay đổi rất nhiều~" "Hơn nữa, thực lực cũng tăng lên đáng kể đó~" Thẩm Hạo gật đầu, sau đó nhìn về phía Minh Hà trước mặt.

Ánh mắt xuyên qua mặt sông, nhìn thấy con dị loại đang nghỉ ngơi trong động huyệt dưới đáy sông.

Lúc này, nó đã thoát khỏi hình người, hiện ra hình rồng.

Ở trong Minh Hà này, có vô số âm khí và lượng lớn vong hồn cho nó nuốt chửng.

Giống như chuột sa chĩnh gạo, khắp nơi đều là thức ăn~ Trong môi trường như vậy, nó trưởng thành vô cùng nhanh chóng.

Nó vốn là thận khí của yêu Hoàng ngàn năm do trời đất sinh ra, thuộc loài rồng, bộ dạng hiện tại ngược lại có chút giống minh long.

Nhưng vẫn còn kém xa.

Hiện tại, nó chỉ có thể xem là giao long.

Muốn thực sự hóa thành minh long, thì ít nhất cũng phải đến cấp

tiên mới được.

Thẩm Hạo hài lòng gật đầu.

Hắn lại phóng ra thần thức, quét một vòng xung quanh, xung quanh không có quỷ vật lợi hại nào.

Hơn nữa, trong phạm vi mấy trăm dặm cũng không có quỷ vật nào, xem ra đều đã bị Áo Cổ bắt hết, đưa vào Nhân Hoàng Phiên đoàn tụ rồi~ Nơi này dường như ở một vị trí khá hẻo lánh trong Âm giới, xung quanh cũng không có quỷ quái lợi hại nào.

Rất tốt!

Trở lại bí cảnh, Thẩm Hạo lại ôm Áo Cổ về phòng.

Một lần nữa phát tiết, để thỏa nỗi tương tư.

Thân thể tựa như ngọc đen, mang một vẻ đẹp tà dị.

Thẩm Hạo phát hiện, trên ngọc thể của Áo Cổ cũng bắt đầu hiện ra một số hoa văn kỳ diệu mà tinh xảo.

Loại hoa văn này, ban đầu hắn đã thấy trên người Tiêu thái hậu, vô cùng tà dị.

Có điều, của Tiêu thái hậu là do bị tà khí xâm thực đoạt xá mà sinh ra.

Còn của Áo Cổ là do chính mình tu luyện ra.

Sau khi hoa văn này xuất hiện, màu đen trên người Áo Cổ dường như nhạt đi một chút.

Phát hiện ra điều này, Thẩm Hạo lập tức ôm Áo Cổ vào lòng, cẩn thận tham ngộ.

Vài giờ sau, Thẩm Hạo đã nhìn thấu được bí ẩn của hoa văn.

Hóa ra là hiệu ứng đặc biệt do tinh hoa của tà khí hội tụ mà sinh

ra, cũng có một số công dụng kỳ diệu.

Vì vậy, Thẩm Hạo chuyên môn dựa vào đây, sáng tạo ra một bộ công pháp, để Áo Cổ tu hành, ngưng tụ toàn thân tà khí thành hoa văn.

Như vậy có thể trở lại thân thể ngọc trắng ngần.

Hoa văn màu đen kia ngược lại sẽ biến thành như lụa đen.

Bộ dạng đầy hoa văn này, ban đầu khi thấy trên người Tiêu thái hậu, đã cảm thấy cực kỳ quyến rũ.

Tựa như đồ lót gợi cảm.

Chương 545

Nghĩ đến đã khiến người ta rùng mình~ Sau đó, Thẩm Hạo truyền công pháp cho Áo Cổ.

Công pháp ngưng tụ hoa văn này của Thẩm Hạo khác rất nhiều so với hoa văn do tà khí tự nhiên ngưng tụ.

Đây là do Thẩm Hạo lấy Vân Triện Thiên Thư làm cơ sở, kết hợp với hoa văn tà khí mà sáng tạo ra.

Nó có thể ngưng tụ tà khí vào bên trong, và có hiệu quả trấn áp, khiến cho tà khí này hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Áo Cổ.

Để tránh những hiểm họa có thể xảy ra.

Áo Cổ vui mừng tiếp nhận công pháp do Thẩm Hạo truyền lại.

Để biểu đạt tình yêu, nàng nghĩ ra một cách hay~ "Phu quân, đợi thiếp thân đột phá cảnh giới Luyện Hư xong, nhất định phải cảm tạ chàng thật tốt~" "Thiếp thân vừa nghĩ ra một cách chơi rất vui, không biết chàng có hứng thú không~" Thẩm Hạo nhướng mày, vùi đầu vào khe rãnh sâu thẳm hít một hơi thật sâu.

"Ồ~, phương pháp gì vui vậy?" Áo Cổ ghé vào tai Thẩm Hạo, hơi thở như lan nói: "Đợi sau khi đột phá Luyện Hư, thiếp thân có thể nhất tâm nhị dụng, đến lúc đó, để phu quân chàng trải nghiệm thử, cảm giác một người hai công dụng nha~" "Niềm vui nhân đôi~, có được không ạ?" Giọng nói của Áo Cổ mang theo một sự quyến rũ khó có thể kháng cự, tựa như mị ma đang thì thầm bên tai, khiến người ta không thể sinh lòng chống cự.

Trong mắt Thẩm Hạo lập tức lóe lên tinh quang.

Hắn nhìn Áo Cổ với ánh mắt rực lửa.

“Hay lắm~, Áo Cổ nàng đúng là một tiểu yêu tinh~, chuyện này mà cũng nghĩ ra được~” “Hi hi~” Ánh mắt Áo Cổ quyến rũ.

Thẩm Hạo hứng khởi, hai người lại tiến hành một vòng giao đấu.

Ở lại chỗ Áo Cổ mấy ngày, Thẩm Hạo cáo biệt Áo Cổ và Thanh Yểu, trở lại dương thế.

Về đến Trùng Cốc, hắn tiếp tục lao vào tu luyện.

Thỉnh thoảng quan tâm đến tình hình của mấy người Hồ Bát Nhất và Trương Kỳ Lân.

Thời gian trôi nhanh, một tháng đã qua.

Thẩm Hạo tu hành Cửu Chuyển Nguyên Công đệ nhị chuyển cũng đã hoàn thành được một nửa.

Tu vi nguyên thần lại tăng lên không ít.

Mà thông qua âm dương song tu, tu vi của các nàng cũng tăng lên rất nhanh.

Ra khỏi phòng tu luyện, Thẩm Hạo xem giờ, đã hơn một tháng trôi qua.

Cách ngày mấy người Trương Kỳ Lân đi đến Trường Bạch Sơn cũng chỉ còn lại khoảng hai tháng.

Vì vậy hắn lại đến văn phòng của Dân Điều Cục.

Trương Kỳ Lân biết tin Thẩm Hạo đến, liền lập tức qua xin gặp.

Sau khi vào, Trương Kỳ Lân cung kính đứng trước bàn.

“Ngồi đi, đừng đứng nữa~” Thẩm Hạo nói với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nghe lời ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh.

“Cậu đến tìm tôi, là vì chuyện Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn phải không?” Thẩm Hạo sắc mặt như thường, giọng điệu vô

cùng bình thản.

Trương Kỳ Lân mặt không biểu cảm gật đầu.

Chuyện này, lần trước trong văn phòng này, đã từng nói qua.

Lúc đó Thẩm Hạo đã biết ngày hẹn mười năm ở Trường Bạch Sơn sắp đến.

Trương Kỳ Lân không hề ngạc nhiên về điều này.

"Tôi muốn đưa mấy người cùng đi." "Còn phải vào trong cửa xem thử." "Tôi nhớ, chỉ có vào trong cửa, mới có thể khôi phục ký ức, biết mình phải làm gì!" Thẩm Hạo gật đầu: "Chuẩn bị khi nào xuất phát?" Trương Kỳ Lân trả lời: "Ba ngày sau sẽ xuất phát!" "Được, vậy thì ba ngày sau, cậu có kế hoạch gì không?" Thẩm Hạo hỏi.

Trương Kỳ Lân với giọng điệu gần như không có chút dao động nói: "Để mở Thanh Đồng Môn, cần dùng đến Quỷ Tỳ, tôi đã đặt nó trong một ngôi mộ lớn ở Lỗ Tỉnh, chúng ta phải qua đó lấy Quỷ Tỳ trước, sau đó mới chuyển đến Trường Bạch Sơn." Thẩm Hạo có chút bất ngờ, sớm như vậy đã đặt Quỷ Tỳ vào trong Lỗ Vương Cung rồi sao?

Trương gia bảo vệ Thanh Đồng Môn, e rằng ngoài các tộc trưởng các đời, sẽ không có ai khác được vào trong Thanh Đồng Môn.

Người khác không có nồng độ huyết mạch như tộc trưởng, có thể không đạt tiêu chuẩn.

Sau Thanh Đồng Môn, có lẽ còn rất nhiều nguy hiểm không rõ, người bình thường không đối phó được, ngay cả tộc trưởng Trương gia tự mình vào cũng rất nguy hiểm.

Mà cái gọi là "chung cực", có lẽ liên quan rất lớn, vì vậy, không cho người khác vào.

“Được, vậy tôi đợi tin của cậu, chuẩn bị xong thì thông báo cho tôi.” Thẩm Hạo gật đầu.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một miếng ngọc phù truyền tin, đưa cho Trương Kỳ Lân.

Thông qua miếng ngọc phù này, có thể liên lạc được với hắn, thậm chí Thẩm Hạo còn có thể thông qua nó để định vị vị trí của Trương Kỳ Lân.

Nói xong chuyện, Trương Kỳ Lân liền rời đi.

Anh ta trở về ký túc xá, triệu tập ba người đến.

Lần lượt tên là Trương Lăng Phong, Trương Mộc Phong, Trương Phi Vân, thuộc bối chữ Phong và chữ Vân.

Ba người này là những người thông minh nhạy bén nhất trong số mười bảy đệ tử Trương gia.

Tu vi của ba người họ cũng xếp hàng đầu trong số mọi người, đã là Trúc Cơ.

Vì vậy, được Trương Kỳ Lân gọi đến, định mang theo cùng đi.

Không chỉ họ, còn có bốn người họ Uông, cũng đều đã đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ.

Trong số họ, không còn ai có thể hoàn thành Thiên Mệnh Trúc Cơ.

Không thể như Trương Kỳ Lân, nước chảy thành sông, một phát liền Thiên Mệnh Trúc Cơ, để tiến bộ nhanh chóng, chỉ có thể Địa Bảo Trúc Cơ.

Dược liệu dùng để Trúc Cơ, toàn bộ đều do Thẩm Hạo chuẩn bị cho họ.

Dùng đều là thiên tài địa bảo trung thượng đẳng, nền tảng của họ đều rất vững chắc!

Trương Lăng Phong ba người là những người xuất sắc nhất trong số đó.

Ba người đều là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, còn Trương Kỳ Lân cũng đã là Trúc Cơ hậu kỳ.

Trong một tháng này, dưới sự trợ giúp của đan dược, tiến bộ rất nhanh!

Dù sao cũng là cảnh giới đặt nền móng, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, là có thể tiến bộ nhanh chóng.

Trong ba ngày này, mấy người Trương Kỳ Lân xử lý xong chuyện của mình, sau đó giao phó cho những người còn lại, rằng mình sẽ đưa ba người đi làm việc, bảo những người này tiếp tục tu luyện nghiêm túc, thực hiện chức trách.

Ba ngày thoáng chốc trôi qua.

Trương Kỳ Lân đưa ba người đến một nơi hẻo lánh ngoài thành, lấy ngọc phù truyền tin ra, gửi tin tức cho Thẩm Hạo.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Hạo đã đến.

Hắn hóa thành một luồng sáng, xuất hiện trước mặt bốn người.

"Thẩm tiên sinh!" Bốn người cung kính gọi.

"Chỉ có bốn người các cậu thôi sao?" Thẩm Hạo nhìn Trương Kỳ Lân hỏi.

Trương Kỳ Lân nhìn Thẩm Hạo đột nhiên xuất hiện, gật đầu nói: "Đúng, tôi định đưa ba người họ đi cùng!" Thẩm Hạo gật đầu: "Được, vậy chúng ta xuất phát thôi!" Hắn vung tay, thả Mặc Vân Chu ra.

"Lên thuyền!" Thẩm Hạo lại vung tay, đưa bốn người lên boong tàu, sau đó, tiến vào khoang thuyền.

Mặc Vân Chu ẩn đi thân hình, sau đó nhanh chóng bay lên, hướng về phía Lỗ Tỉnh ở vùng Đông Bắc.

Ba người Trương Kỳ Lân đều tò mò đánh giá mọi thứ bên trong Mặc Vân Chu.

Chỉ thấy bên trong khoang thuyền này, thậm chí còn xa hoa hơn cả hoàng cung.

Các loại đồ trang trí, với nhãn lực của Trương Kỳ Lân, liếc mắt một cái đã nhận ra, vô cùng đắt giá.

Chương 546

Có điều, những tài vật phàm tục này, đối với người tu hành, đã không đáng nhắc tới.

Bố trí như vậy, chỉ là để vui mắt một chút mà thôi.

Sau đó, bốn người liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ trên cao nhìn xuống non sông đất nước, lướt qua dưới mắt, vô cùng hùng vĩ.

Ánh mắt mấy người đều tràn đầy chấn động, ngay cả tâm linh cũng được một lần gột rửa nhẹ nhàng.

Ba người mà Trương Kỳ Lân dẫn theo lần lượt tên là Trương Lăng Phong, Trương Mộc Phong và Trương Phi Vân.

Họ đều là những người nổi bật trong lứa này, thiên phú và năng lực đều rất tốt.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu bay thẳng về hướng Nghi Thị, Lỗ Tỉnh.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã nhìn thấy biển lớn.

Theo những gì Thẩm Hạo biết, cổ mộ cung Lỗ Vương này nằm ở Nghi Thị trong núi Mông Sơn.

Đây là một ngôi cổ mộ từ thời Xuân Thu, đã có lịch sử hơn hai nghìn năm.

Vô cùng cổ xưa.

Mông Sơn không lớn, so với Tần Lĩnh, Côn Luân, Trường Bạch Sơn thì chỉ có thể xem là một ngọn núi nhỏ.

Nó chạy theo hướng đông nam - tây bắc, trải dài hơn bảy mươi

dặm, chỉ vắt ngang qua địa phận bốn huyện.

Thẩm Hạo lái Mặc Vân Chu bay thẳng lên không trung trên Mông Sơn, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ dãy núi.

Thần thức quét xuống, bao trùm cả Mông Sơn, xuyên sâu vào lòng đất vài trăm mét.

Trong Mông Sơn không có nhiều cổ mộ.

Mà ngôi mộ có quy mô lớn thì lại càng chỉ có một.

Không cần nhìn Thẩm Hạo cũng biết, ngôi mộ lớn nhất này chính là cung Lỗ Vương.

Ban đầu, nơi đây dường như là hoàng lăng của Chu Mục Vương, chỉ là không may bị Lỗ Thương Vương đào được, sau đó cải tạo thành lăng mộ của chính mình.

Chỉ có điều, quân sư của hắn là Thiết Diện Sinh cao tay hơn một bậc, đã lừa Lỗ Thương Vương, tự mình chiếm lấy ngọc dũng để cầu trường sinh.

Trong đó, thảm nhất chính là Chu Mục Vương, bị lôi ra khỏi ngọc dũng, biến thành huyết thi, phải đi giữ cửa cho người khác.

Thật thảm!

Sau khi xác định vị trí của cung Lỗ Vương, Thẩm Hạo hạ Mặc Vân Chu xuống, dẫn theo bốn người Trương Kỳ Lân đáp thẳng xuống ngay phía trên cổ mộ.

Cất Mặc Vân Chu đi, Thẩm Hạo nói với bốn người: "Bên dưới đây chính là ngôi mộ lớn nhất trong núi!" "Hẳn là ngôi cổ mộ nước Lỗ mà cậu cần tìm rồi!" Thẩm Hạo dùng thần thức xâm nhập vào địa cung.

Trong địa cung có một bộ Thất Tinh Nghi Quan, trên quan tài còn

khắc không ít chữ nhỏ.

Đó là văn tự thời Xuân Thu nước Lỗ.

"Chủ nhân ngôi mộ này dường như tên là Lỗ Thương Vương, sâu trong cổ mộ còn có một hang động, bên trong mọc một cây cổ thụ, trên đó treo rất nhiều thi thể!" Nghe Thẩm Hạo nói, Trương Kỳ Lân gật đầu: "Không sai, chính là nơi này!" "Chính là ngôi mộ Lỗ Thương Vương này, Quỷ Tỳ được tôi đặt ở trong đây!" Nhận được xác nhận của Trương Kỳ Lân, Thẩm Hạo cũng không nhiều lời nữa.

"Được, nếu đã xác nhận là ngôi mộ này, vậy chúng ta không lãng phí thời gian nữa, vào thẳng thôi!" Thẩm Hạo trực tiếp đánh ra một luồng pháp lực, bao bọc lấy bốn người Trương Kỳ Lân, sau đó, tâm niệm Thẩm Hạo khẽ động, bốn người trực tiếp chìm vào lớp đất đá, lún sâu xuống lòng đất.

Đất đá xung quanh phỏng như biến thành nước, mấy người cứ thế rơi thẳng xuống.

Lớp khiên pháp lực mà Thẩm Hạo tạo ra tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, chiếu sáng cả lòng đất.

Ánh mắt mấy người Trương Kỳ Lân tràn đầy tò mò quan sát xung quanh.

Nhìn đất đá, hốc rỗng, thậm chí cả giun đất, rắn rết nhanh chóng lùi về phía sau, còn họ thì không ngừng tiến tới.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước một bức tường gạch.

Đây là đỉnh mộ.

Bức tường gạch trên đỉnh mộ này như thể không tồn tại, ánh sáng pháp lực lưu chuyển, trực tiếp đưa mọi người xuyên qua, đáp xuống nền đất trong cổ mộ.

Mấy người Trương Lăng Phong lập tức lấy đèn pin ra bật lên, chiếu sáng toàn bộ mộ đạo.

Nơi này là một mộ đạo rộng lớn, và không xa phía trước mộ đạo là một cánh cổng ngọc khổng lồ.

Cánh cổng này đã được mở ra.

Rất có thể là do Trương Kỳ Lân đã mở từ trước.

Ở hai bên cổng ngọc, mỗi bên có một bức tượng ác quỷ, một tay cầm quỷ trảo, tay kia thì bưng một chiếc ngọc tỷ màu đen.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân khẽ động, nhìn về phía tượng ác quỷ trước cửa, thấy được ngọc tỷ trong tay bức tượng.

Đó chính là Quỷ Tỳ, năm xưa chính tay anh đã đặt nó lên!

Anh nhanh chân bước tới, lấy Quỷ Tỳ trong tay tượng ác quỷ xuống.

Quỷ Tỳ này không lớn, chỉ khoảng hai tấc vuông.

Trên đó điêu khắc mấy con ác quỷ nổi bật nhất, xung quanh còn có vài thứ hình thù tựa rồng tựa cá, trên mình khắc vảy.

Quỷ Tỳ này, tên đầy đủ phải là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ.

Nó không phải là một món đồ bình thường.

Từ góc nhìn của Thẩm Hạo, trên Quỷ Tỳ này tụ đầy năng lượng âm sát.

Đây là một món pháp bảo có phẩm cấp không thấp.

Thông qua nó có thể giao tiếp âm dương, triệu hồi một đội âm binh và điều khiển họ chiến đấu.

Lỗ Thương Vương năm xưa chính là dựa vào nó để tạo nên danh tiếng, được phong vương tước.

Có điều, thứ này Thẩm Hạo không lọt vào mắt.

Hắn chỉ cần nhìn thoáng qua đã thấu suốt bản chất của Quỷ Tỳ, chẳng qua chỉ là bên trong nuôi dưỡng một ít âm binh mà thôi.

Toàn là tiểu quỷ, không hề mạnh.

Tuy nói là đã có lịch sử hơn hai nghìn năm, nhưng đám quỷ vật bên trong dường như thực lực chẳng tăng tiến được bao nhiêu.

Hơn nữa, công dụng chính khi món đồ này được tạo ra là làm chìa khóa Thanh Đồng Môn.

Lấy được Quỷ Tỳ, Trương Kỳ Lân cất thẳng vào trong túi.

Lúc này, anh lại nói: "Đã đến đây rồi, còn một việc nữa, làm luôn một thể đi!" "Còn việc gì nữa ạ?

Lão đại!" Trương Lăng Phong tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân đảo mắt, sắp xếp lại ngôn từ, suy nghĩ xem nên nói thế nào.

Thẩm Hạo lên tiếng: "Chúng ta vừa đi vừa nói đi, đừng đứng ngẩn ra đây nữa." Trương Kỳ Lân gật đầu, vẫy tay với ba người sau lưng.

Mọi người đi qua cổng mộ thất, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi vào trong mộ thất, không gian rất lớn, giữa mộ thất đặt bảy cỗ quan tài đá, xếp không ngay ngắn mà theo một quy luật kỳ lạ nào đó.

Thẩm Hạo lên tiếng: "Đây là Thất Tinh Nghi Quan, được sắp xếp theo vị trí của sao Bắc Đẩu!" "Quách của chủ mộ không ở đây, bảy cỗ quan tài đá này đều có cơ quan cả!" Trương Kỳ Lân gật đầu, rồi nói: "Thẩm tiên sinh, mục tiêu của chúng ta là hang động phía sau mộ thất, anh đưa thẳng chúng tôi qua đó đi." Thẩm Hạo gật đầu: "Được,

ở đây cũng không có gì đáng xem, không lãng phí thời gian ở đây nữa.” Hắn lại vung tay đánh ra một luồng pháp lực, bao bọc mọi người bên trong.

Sau đó, hóa thành một luồng sáng, xuyên qua lớp đá của mộ thất, độn về phía sau.

Chẳng mấy chốc đã đến một không gian hang động ngầm khổng lồ.

Ánh đèn pin của ba người Trương Lăng Phong chiếu vào hang động khổng lồ này chỉ có thể soi sáng một khu vực nhỏ, không thể chiếu rọi toàn bộ.

Chương 547

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng đen khổng lồ ở phía xa, không rõ hình dạng.

"Đây là… nơi nào vậy?" Trương Phi Vân tò mò nhìn quanh, lia đèn pin khắp nơi.

Nhưng hiệu quả không tốt, không nhìn rõ được.

Thẩm Hạo giơ tay thi triển một thuật Quang Lượng, một quả cầu sáng rực ngưng tụ trong lòng bàn tay, được hắn ném lên đỉnh hang.

Ánh sáng rực rỡ lập tức chiếu sáng toàn bộ không gian hang động sáng như ban ngày.

Cách đó mấy chục mét, một cây đại thụ cao sáu bảy mươi mét hiện ra trước mắt mọi người.

Ba người Trương Lăng Phong, Trương Mộc Phong và Trương Phi Vân lập tức há hốc mồm, mắt tròn mắt dẹt.

"Cây to quá!" Tiếng nói vừa dứt, xung quanh vang lên một trận xào xạc.

Một loạt âm thanh nhỏ bé vang lên từ xung quanh, giống như tiếng rắn rết bò trên mặt đất.

Trong hang động trống trải, yên tĩnh này, âm thanh đó đặc biệt chói tai.

"Thứ gì vậy?" Trương Mộc Phong cảnh giác nhìn quanh.

Quét một vòng, rất nhanh đã phát hiện ra một mảng lớn những thứ màu xanh lục, giống như rắn, chui ra từ các kẽ đá.

Trương Kỳ Lân cũng chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Anh lập tức đấm một quyền vào vách đá sau lưng.

"Bốp!" Đá bị đập vỡ, bụi bay tứ tung.

Tảng đá này bị đấm nát thành bột mịn.

Anh vơ một nắm bột, bôi lên người ba người Trương Lăng Phong và chính mình.

Bột này màu trắng nhạt, trông không có gì đặc biệt.

Ba người Trương Lăng Phong cảm thấy rất kỳ lạ, Trương Lăng Phong bèn hỏi: "Lão đại, đây là gì vậy?" Sau khi bôi xong bột đá cho ba người và mình, Trương Kỳ Lân bước lên phía trước, mặt không biểu cảm nói: "Đây là bột Thiên Tinh Thạch, chuyên dùng để khắc chế Cửu Đầu Xà Bách!" "Chỉ cần trên người có bột Thiên Tinh Thạch, Cửu Đầu Xà Bách sẽ không đến gần chúng ta!" "Cửu Đầu Xà Bách?

Đó là thứ gì?

Là rắn à?" Trương Phi Vân nhìn Trương Kỳ Lân, tò mò hỏi.

Trương Lăng Phong và Trương Mộc Phong cũng tò mò nhìn sang.

Trương Kỳ Lân chỉ vào cây đại thụ cách đó mấy chục mét nói: "Kia chính là Cửu Đầu Xà Bách!" "Là một loại thực vật kỳ lạ, dây leo trên thân nó có thể giống như rắn, bắt giữ sinh vật sống, hấp thụ tinh huyết!" "Hít…, lợi hại vậy sao, chẳng lẽ đã thành cây yêu rồi?" Trương Lăng Phong hít một hơi khí lạnh nói.

Lúc này Thẩm Hạo lên tiếng: "Loài cây cỏ muốn thành yêu rất khó, cần phải trải qua một thời gian rất dài mới có thể khai mở linh trí." "Do hạn chế của bản thân chúng, không thể di chuyển, nên rất dễ trở thành mục tiêu của các yêu vật khác!" "Cây Cửu Đầu Xà Bách này, trồng ở đây, ít nhất cũng đã mấy nghìn năm rồi." "Ở nơi âm khí nồng đậm này, nó coi như đã khai mở linh trí!" "Có điều, do ảnh hưởng của âm sát, lại giết hại rất nhiều người sống, dù có thành yêu

thì cũng là một con ác yêu!" "Nhân lúc trời đất đại biến này, chúng đều là những nhân tố bất ổn!" "Nhân cơ hội này, chi bằng trừ khử nó luôn đi!" "Để tránh sau này nó gây họa một phương!" Ba người Trương Lăng Phong ngẩng đầu nhìn lên cây.

Chỉ thấy cây đại thụ này cành lá xum xuê, xanh um tươi tốt.

Chỉ là, giữa những cành lá rậm rạp ấy, ẩn giấu vô số thi thể.

Tất cả đều bị dây leo của Cửu Đầu Xà Bách quấn chặt, treo trên cây.

Nhìn kỹ, còn có thể thấy những chiếc đầu lâu khô khốc lộ ra từ giữa kẽ lá.

"Hít~, vậy mà lại giết nhiều người như thế?" "Cây Cửu Đầu Xà Bách này, xem ra thật không phải thứ gì tốt lành!" "Đúng vậy, đây sợ là có mấy trăm bộ thi thể rồi!" Ba người Trương Lăng Phong kinh hãi nhìn cây Cửu Đầu Xà Bách cao lớn.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn ba người rồi nói: "Mục tiêu của chúng ta ở ngay dưới gốc cây Cửu Đầu Xà Bách!" "Đi, chúng ta qua đó đi!" Sau đó, mọi người đi về phía gốc cây.

Dưới gốc cây có một đài tế bằng đá rộng lớn, một bậc thang đá nối thẳng đến trước mặt mọi người.

Bước lên mười bậc, mọi người đã đứng trên đài đá.

Chỉ thấy trên đài đá đặt một chiếc giường ngọc, trên đó nằm hai bộ thi thể.

Một nam một nữ.

Người nam mặc giáp đen, mặt đeo mặt nạ đồng hình hồ ly, không thấy rõ dung mạo, trong lòng ôm một chiếc hộp màu tím vàng.

Còn thi thể nữ thì khoác một lớp lụa trắng mỏng, gương mặt an

nhiên, trông như người sống, không thấy một chút dấu vết mục rữa!

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân không quá chú ý đến hai bộ thi thể này.

Chỉ liếc nhìn hai cái.

Ba người Trương Lăng Phong thì lại tỏ ra hứng thú, muốn đến gần xem thử.

Đặc biệt là chiếc hộp tím vàng mà thi thể nam mặc giáp đen ôm trong lòng, họ vô cùng tò mò.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, phát hiện trong hộp có một con Xà Mi Đồng Ngư nhỏ, được bọc trong lụa trắng.

Xem ra, ngôi mộ này cũng đã được Uông Tàng Hải ghé thăm.

Đã đặt Xà Mi Đồng Ngư vào trong đó.

Mà thi thể nam này cũng không tầm thường, là một Thanh Nhãn Hồ Thi.

Đôi mắt của nó có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh, tự tàn sát lẫn nhau.

Người thường chỉ cần nhìn một cái là sẽ rơi vào ảo cảnh.

Thẩm Hạo thấy ba người họ muốn qua đó, bèn lên tiếng nhắc nhở: "Trên thi thể đó có đặt cạm bẫy cơ quan, các cậu cẩn thận đừng kích hoạt." "Ngoài ra, thi thể nam này là một Thanh Nhãn Hồ Thi, chú ý không được nhìn vào mắt nó, nếu không sẽ rơi vào ảo giác!" "Ồ, vâng thưa Thẩm tiên sinh, tôi sẽ cẩn thận." Sau đó, ba người cẩn thận tiến lại gần giường ngọc.

Thẩm Hạo không mấy để tâm, chút cơ quan này không làm họ bị thương được, dù có bị Thanh Nhãn Hồ Thi kéo vào ảo giác, hắn cũng có thể giải trừ bất cứ lúc nào, cứ để họ đi.

Ba người đi đến trước giường ngọc, cẩn thận quan sát hai bộ thi

thể.

Thi thể nam ngoài chiếc hộp trên tay ra thì không có gì đáng xem.

Ngược lại, thi thể nữ trông rất xinh đẹp.

May mà mấy tháng nay ba người họ đã làm không ít nhiệm vụ ở Dân Điều Cục, đã trải nghiệm sự phồn hoa của thế gian, đã thấy qua đủ loại mỹ nữ, nếu không, với kinh nghiệm sống trước đây của họ, e là nhìn thi thể nữ này cũng thấy mày thanh mắt tú, có thể "dựng cờ chào" rồi.

Đặc biệt là trên người thi thể nữ chỉ có hai lớp lụa trắng mỏng.

Chất liệu lụa này rất tốt, trải qua hơn hai nghìn năm mà không mục nát.

Dưới lớp lụa, thân thể của thi thể nữ lờ mờ lộ ra trước mắt ba người.

Có một vẻ quyến rũ ẩn hiện, như ôm đàn tỳ bà che nửa mặt.

Bên trên có thể thấy hai điểm hồng, bên dưới lờ mờ lộ ra một mảng đen.

Lớp lụa này thật mỏng!

Nếu đây không phải là một thi thể nữ, thì thật sự rất quyến rũ.

Ba người lén lút liếc nhìn thi thể nữ một lúc, mới có chút luyến tiếc dời ánh mắt sang thi thể nam mặc giáp đen.

"Nếu không thể nhìn vào mắt thi thể nam, vậy sao không che mặt hắn lại, như vậy sẽ an toàn hơn nhiều!" Trương Lăng Phong nói.

"Có lý!" Trương Mộc Phong và Trương Phi Vân đều đồng tình.

Ngay sau đó, Trương Lăng Phong lấy từ trong túi ra một mảnh vải, che kín mặt thi thể nam, rồi nhét mép vải ra sau gáy.

Ba người lúc này mới yên tâm quan sát thi thể nam.

Trương Phi Vân cầm chiếc hộp tím vàng trong tay thi thể lên xem, phát hiện đó là một chiếc hộp cơ quan, hoàn toàn không mở được, cần có chìa khóa.

Ba người nghiên cứu một hồi rồi bỏ cuộc.

Trương Phi Vân ôm thẳng chiếc hộp, cùng Trương Lăng Phong và Trương Mộc Phong đến chỗ Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân.

Thẩm Hạo liếc nhìn rồi nói: “Sao cậu lại mang cả cái hộp qua đây, thứ trong hộp không có tác dụng gì với chúng ta, cũng không phải bảo vật gì, đặt lại đi.” “A?

Chương 548

Ồ.” Trương Phi Vân vô cùng thất vọng, bèn đặt lại chiếc hộp tím vàng vào lòng Thanh Nhãn Hồ Thi, còn đặt tay nó lên trên hộp.

Còn ở gốc cây Cửu Đầu Xà Bách.

Trương Kỳ Lân từ trong bụi rễ cây lôi ra một sợi xích đồng.

Lập tức, tiếng cơ quan “cạch cạch” vang lên.

Một chiếc quách đồng bị đẩy ra từ dưới gốc cây.

Quách đồng dưới sức mạnh của cơ quan đã làm gãy rất nhiều rễ cây, bị đẩy ra từ dưới gốc cây.

Phần gốc cây đã nứt ra một miệng lớn.

Trên quách đồng còn quấn mấy sợi xích đồng to.

“Oa, vậy mà lại giấu quách ở đây à?” “Đúng là có ý tưởng, giấu kỹ thật!” Mấy người Trương Lăng Phong vô cùng kinh ngạc.

Giấu quách dưới gốc cây Cửu Đầu Xà Bách biết tấn công người, người bình thường ai mà nghĩ ra được!

“Lão đại, chẳng lẽ thứ anh cần tìm ở trong quách sao?” Trương Mộc Phong hỏi.

Trương Kỳ Lân gật đầu: “Không sai!” “Thứ ta cần tìm, chính là gã nằm trong quan tài này!” “A?

Ý gì vậy?

Lão đại, anh tìm thi thể trong quan tài làm gì?” Trương Phi Vân vô cùng khó hiểu.

Một cái thi thể, chẳng lẽ còn có gì đặc biệt sao?

Còn cần lão đại đích thân đến tìm?

Thẩm Hạo đứng bên cạnh, lẳng lặng quan sát, như một người ngoài cuộc.

Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Người trong quan tài này vẫn chưa chết, có điều, sắp chết rồi!" "Hắn bây giờ cũng không thể coi là người sống, nhiều nhất chỉ là một cái hoạt thi mà thôi!" Lời của Trương Kỳ Lân vừa dứt, trong quách vang lên một tiếng động.

Dường như hoạt thi bên trong nghe thấy lời Trương Kỳ Lân, sợ đến mức run lên, phát ra tiếng động.

Trên gương mặt không biểu cảm của Trương Kỳ Lân cũng nở một nụ cười lạnh.

Anh nhanh chóng gỡ những sợi xích trên quách đồng.

Sau đó, rút đao ra, nạy nắp quách lên.

Mấy người Trương Lăng Phong thấy vậy cũng đến giúp, đẩy mạnh nắp quách đồng nặng tám chín trăm cân này sang một bên, rơi xuống đất.

Lộ ra bên trong là một cỗ quan tài gỗ sơn mài nạm ngọc tinh xảo.

Trên quan tài, khảm đầy các loại ngọc thạch, xếp thành hình tròn và hình thoi.

"Trời ạ, trên quan tài này khảm nhiều ngọc thế, đúng là xa hoa chết tiệt!" Trương Lăng Phong bất giác cảm thán.

Sau đó, Trương Kỳ Lân dùng thủ pháp cực kỳ chuyên nghiệp, mất hơn mười phút, tháo lớp vỏ nạm ngọc bên ngoài quan tài xuống.

Không hề có chút hư hại, thủ pháp vô cùng chuyên nghiệp.

Sau khi lớp vỏ nạm ngọc được tháo ra, bộ mặt thật của cỗ quan tài sơn mài lộ ra.

Trên đó vẽ mấy bức tranh tự sự.

Miêu tả chính là cảnh tượng quách được chôn cất.

Vô số bộ xương khô, khiêng một cỗ quan tài đồng, vận chuyển vào một khe nứt dưới một cây đại thụ.

Trong lúc mọi người đang quan sát những bức tranh màu trên quan tài sơn mài, Trương Kỳ Lân đã tìm thấy cơ quan trên nội quan.

Anh đưa tay đến một vị trí bên hông quan tài, đột ngột dùng sức ấn mạnh.

Lập tức, "cạch" một tiếng, quan tài tách làm đôi ở giữa, mở ra hai bên.

Đồng thời, trong quan tài vang lên một tiếng hét thảm thiết!

Không biết là do sợ hãi mà hét lên, hay là thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy tiếng hét thảm này, ba người Trương Lăng Phong đều biến sắc, không khỏi nín thở, lập tức lùi lại mấy bước, rút đao kiếm vũ khí ra cầm trong tay, cẩn thận đề phòng.

"Tiếng gì vậy?

Chẳng lẽ là hoạt thi trong quan tài vừa phát ra sao?" "Đúng vậy, kêu thảm thế, không phải là thi biến rồi chứ?" "Ai biết được?

Tóm lại chắc chắn không phải thứ gì tốt lành!" Ba người mỗi người một câu, nhưng sự chú ý đều dồn cả vào quan tài.

Một khi trong quan tài có biến cố gì, có thể phản ứng ngay lập tức.

Còn Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân thì vẫn vững như núi, vẫn đứng yên trước quách.

Quách vừa mở ra, lập tức, hoạt thi mặc ngọc dũng bên trong được

một cây gậy chống lên ngồi dậy.

Thi thể này tuy mặc ngọc dũng, nhưng không bao bọc toàn thân, đầu lâu, cánh tay, và một phần ngực bụng đều lộ ra ngoài.

Giống như một bộ áo giáp.

Bên trong dường như không một mảnh vải che thân.

Ba người Trương Lăng Phong nhìn thấy dáng vẻ của hoạt thi trong quách, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Hít~" "Đây… đây chính là cái gì hoạt thi sao?" Cái hoạt thi này, da dẻ trông vô cùng trắng bệch, đã trắng đến mức có cảm giác trong suốt.

Gương mặt nó hai mắt nhắm nghiền, ngũ quan méo mó, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Lồng ngực vẫn còn phập phồng, nhưng tần suất khá thấp, trong mũi còn có hơi ẩm thở ra.

Có điều, dưới sự quan sát của mọi người, hô hấp của nó dường như gấp gáp hơn một chút.

Dường như nó có ý thức, có thể cảm nhận được sự thay đổi của thế giới bên ngoài, nhưng lại không thể cử động.

Trên ván quan tài xung quanh còn rải rác không ít những thứ giống vảy, đó chính là lớp da mà cái hoạt thi này đã lột ra trong mấy nghìn năm qua.

Trương Kỳ Lân chậm rãi bước đến trước thi thể, sắc mặt lạnh lùng, giọng điệu cũng cực kỳ lạnh nhạt nói: "Ngươi sống đã đủ lâu rồi, có thể chết được rồi!" Nói rồi, anh đưa tay phải ra, biến thành trảo, ra tay cực kỳ nhanh chóng, với thế sét đánh không kịp bưng tai, tóm thẳng vào yết hầu của hoạt thi.

“Rắc rắc~” một tiếng xương vỡ vang lên.

Pháp lực trong lòng bàn tay Trương Kỳ Lân phun ra, trực tiếp bóp nát cổ và đốt sống cổ của hoạt thi.

Hoạt thi lập tức tứ chi không ngừng run rẩy, co giật.

Chưa đầy mấy giây, nó đã duỗi thẳng chân, bất động.

Sau đó, làn da trắng bệch gần như trong suốt của nó nhanh chóng biến đen, rồi rách toạc.

Da dẻ phỏng như bị tan chảy, trở nên máu thịt be bét, một lượng lớn máu từ bên trong thấm ra.

Cái hoạt thi này, sau khi chết, chỉ trong một chốc lát đã biến thành huyết thi.

Sau đó, liền xảy ra thi biến.

Tứ, còn chưa đợi huyết thi này bò dậy, pháp lực trong tay Trương Kỳ Lân phun ra, trực tiếp đập nát đầu của huyết thi.

Kéo theo cả con thi miết vương ẩn náu trong não cũng bị đập nát.

“Lão đại, cái hoạt thi này rốt cuộc là ai vậy?

Chẳng lẽ là Lỗ Thương Vương gì đó sao?” Trương Lăng Phong hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu nói: “Không phải, hắn không phải Lỗ Thương Vương, mà là quân sư của Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh!” “Tên cụ thể là gì thì không biết!” “Lỗ Thương Vương khai quật đại mộ, phát hiện ra nơi này vốn đã tồn tại một hoàng lăng Tây Chu, và quân sư của hắn là Thiết Diện Sinh phát hiện ra, chủ mộ mặc ngọc dũng, có thể trường sinh lột xác, cải lão hoàn đồng!” “Thế là sau khi lăng mộ xây xong, đã lôi Lỗ Thương Vương đã nhập liệm ra, tự mình nằm vào, thay thế Lỗ Thương Vương, mưu đồ trường sinh!”

“Có điều, loại pháp thuật trường sinh nhờ ngọc dũng này rất quỷ dị, hơn nữa lại tốn thời gian rất dài!” “Chỉ cần có một chút sơ suất, người bên trong sẽ biến thành huyết thi, trở thành quái vật!” “À, ra là vậy sao, thế dùng ngọc dũng này, thật sự có thể thành tiên sao?” Trương Mộc Phong hỏi.

Chương 549

Trương Kỳ Lân lắc đầu, anh cũng không biết.

“Lão đại, anh vừa nói, nơi này vốn là hoàng lăng Tây Chu, vậy hoàng đế Tây Chu đó là ai?” Trương Kỳ Lân lại lắc đầu: “Không biết!” Tuy nhiên, Thẩm Hạo lại biết là ai, hắn cười nói: “Ngôi mộ Tây Chu này, hẳn là mộ của Chu Mục Vương!” “Chu Mục Vương?

Mục Thiên Tử?” Trương Phi Vân kinh hô.

“Đúng vậy, Mục Thiên Tử, pháp thuật trường sinh bằng ngọc dũng này, chính là học được từ chỗ Tây Vương Mẫu!” Thẩm Hạo lại nói.

“Dao Trì A Mẫu ỷ song khai, Hoàng Trúc ca thanh động địa ai.

Bát Tuấn nhật hành tam vạn lý, Mục Vương hà sự bất trùng lai?” (Mẹ Tây Vương ở Dao Trì mở cửa sổ, tiếng hát Hoàng Trúc bi ai động đất trời.

Tám con tuấn mã ngày đi ba vạn dặm, Vua Mục vì sao không trở lại?) “Truyền thuyết Chu Mục Vương tuần du về phía tây, cưỡi Bát Tuấn, do Tạo Phụ đánh xe, Bá Yểu làm người dẫn đường, từ Tông Chu xuất phát đến nước của Tây Vương Mẫu, vượt qua Chương Thủy, qua Hà Tông, núi Dương Vu, núi Quần Ngọc, tây đến nước của Tây Vương Mẫu, cùng Tây Vương Mẫu yến ẩm tại Dao Trì.” “Hai người dường như đã phải lòng nhau, thế là Tây Vương Mẫu đã truyền thụ cho Chu Mục Vương pháp thuật trường sinh.” “Ông ta cho xây lăng mộ lớn, mặc ngọc dũng hạ táng, chờ đợi lột xác trường sinh.” “Chỉ không ngờ, mới mấy trăm năm, đã bị Lỗ Thương Vương thời Xuân Thu đào lên, giấc mộng trường sinh tan vỡ!” “Hơn nữa còn biến thành huyết thi, ngay trong mộ thất ở đầu kia của dũng đạo lúc

nãy chúng ta đi qua, đang giữ cửa cho người ta đấy." Thẩm Hạo đem câu chuyện về Chu Mục Vương mà mình biết kể lại đại khái cho mấy người Trương Kỳ Lân nghe.

Thế giới này dính dáng đến màu sắc thần thoại, câu chuyện có rất nhiều sai lệch.

"Oa, không ngờ còn có câu chuyện như vậy." "Chu Mục Vương này cũng thật thảm, khó khăn lắm mới có được thuật trường sinh, kết quả bị người ta phá hoại, cuối cùng còn phải đi giữ cửa." "Vậy nói như thế, Tây Vương Mẫu thật sự tồn tại sao?

Bà ta cũng có thuật trường sinh, không lẽ vẫn còn sống?" Mấy người Trương Lăng Phong vô cùng kinh ngạc, một lăng mộ Lỗ Thương Vương vậy mà lại liên quan đến cả Chu Mục Vương, và Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Ai mà biết được, dù sao loại thuật trường sinh này tác dụng phụ lớn như vậy, có thành công được hay không cũng không chắc!" Trong một thế giới có tất cả các tu sĩ mạnh mẽ, còn có bối cảnh thần thoại truyền thuyết, Tây Vương Mẫu này đương nhiên không thể là Tây Vương Mẫu thật sự, rất có khả năng chỉ là một bộ lạc phương Tây, mượn câu chuyện thần thoại, tự xưng là nước Tây Vương Mẫu.

Có lẽ có chút quan hệ với Tây Vương Mẫu, nhưng chắc chắn không phải là Tây Vương Mẫu thật sự.

Loại thuật trường sinh bằng ngọc dũng này, nói cho cùng là một loại thuật cộng sinh giữa người và thú, nhờ đó đạt được mục đích trường sinh.

Trong truyền thuyết xa xưa, Tây Vương Mẫu là nhân vật cùng thời đại với Phục Hy, Nữ Oa.

Phục Hy, Nữ Oa, mình người đuôi rắn.

Tây Vương Mẫu của thế giới này, theo trí nhớ của Thẩm Hạo, cũng là hình thái mình người đuôi rắn, khả năng liên quan giữa ba người rất lớn.

Họ hẳn là những người tiên phong trong văn minh tu luyện của thế giới này, chỉ là, con đường cộng sinh người thú này đã thất bại.

Theo như Thẩm Hạo biết trước đó, truyền thừa tu luyện của thế giới này là do tiên nhân thượng giới truyền thụ.

Có lẽ cũng vì vậy, thuật trường sinh cộng sinh người thú đã bị loại bỏ hoàn toàn, chỉ còn một số ít nơi còn lưu giữ.

Ví dụ như nước Tây Vương Mẫu, và nước Đông Hạ.

Nước Tây Vương Mẫu nghiên cứu cộng sinh người-rắn, và cộng sinh người-trùng.

Còn nước Đông Hạ, thì là cộng sinh với du diên.

Những thứ này, phần lớn đều đã bị chôn vùi trong lịch sử, không thể biết được.

Tuy nhiên, chuyến đi Trường Bạch Sơn sắp tới, rất có khả năng sẽ giải mã được những bí mật này.

Cái chung cực sau Thanh Đồng Môn, rất có thể có liên quan đến điều này!

"Được rồi, tiếp theo, giải quyết cái cây này, chúng ta có thể đi!" Thẩm Hạo lên tiếng.

Hắn nhìn về phía cây Cửu Đầu Xà Bách cao lớn này.

Thân cây to khỏe, mười người ôm cũng không xuể.

Cành cây uốn lượn, cành lá xum xuê, những dây leo trên đó càng

giống như mãng xà, có thể hoạt động tùy ý.

Cây Cửu Đầu Xà Bách này đã có ý thức đơn giản rồi.

Đối với Thẩm Hạo, việc diệt sát cây Cửu Đầu Xà Bách này rất đơn giản.

Cũng không cần phải đốt lửa, như vậy không chừng còn gây ra cháy rừng.

Thần niệm của Thẩm Hạo quét qua cây Cửu Đầu Xà Bách, tìm ra vị trí hạt nhân sinh mệnh của nó.

Thần niệm như kiếm, trực tiếp chém diệt ý thức của nó, khiến nó trở lại thành một cái cây, cắt đứt tiềm năng thành yêu.

Mấy người Trương Kỳ Lân bên cạnh không hề có cảm giác gì, Thẩm Hạo đã làm xong tất cả.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Thẩm Hạo vẫy tay với mọi người.

"A?

Xong rồi?

Nhanh vậy?" Trương Phi Vân đầy kinh ngạc.

"Đúng vậy, dường như chẳng làm gì cả, thế là xong rồi?" Trương Mộc Phong cũng không hiểu nổi.

Trương Lăng Phong như có điều suy nghĩ nói: "E rằng thực lực của Thẩm tiên sinh quá mạnh, ngài ấy ra tay, chúng ta đến nhìn cũng không thấy!" Chỉ đứng trước cây Cửu Đầu Xà Bách nhìn một lúc, là xong rồi?

Thực lực của Thẩm tiên sinh, thật là sâu không lường được, đến nhìn cũng không thấy!

Hai người Trương Phi Vân và Trương Mộc Phong đều gật đầu lia

lịa, đồng tình với lời của Trương Lăng Phong.

Ba người kinh thán thực lực mạnh mẽ của Thẩm Hạo.

Trương Kỳ Lân vẫn là gương mặt liệt không cảm xúc, chỉ là, trong lòng lại dậy sóng, sóng to gió lớn.

Thẩm Hạo vung tay đánh ra một luồng pháp lực, bao bọc bốn người họ, trực tiếp bay lên, theo lối ra ẩn khuất trong bụi cây Cửu Đầu Xà Bách bay ra ngoài, trực tiếp trở lại ngọn núi bên ngoài.

Cây Cửu Đầu Xà Bách này chính là thông qua lối ra này để thông với thế giới bên ngoài, hàng trăm bộ xác khô treo trên cây của nó cũng là thông qua lối ra này, bắt những người đi săn, người dân núi vào núi.

Họ đi lạc vào đây, bị cây giết người này bắt giữ, tuyệt vọng chết ở đây.

Vì vậy, ở địa phương còn lưu truyền không ít truyền thuyết kinh dị.

Người dám vào núi sâu ngày càng ít đi.

Bây giờ, Thẩm Hạo đã chém diệt ý thức của Cửu Đầu Xà Bách, sau này sẽ không còn chuyện như vậy nữa.

Đứng trên sườn núi, Thẩm Hạo trực tiếp thả ra Mặc Vân Chu.

“Lên thuyền, tiếp theo, chúng ta đi thẳng đến Trường Bạch Sơn!” Sau khi mọi người lên Mặc Vân Chu, phi chu cất cánh, bay về phía đông bắc.

Trong phòng khách của khoang thuyền, Trương Kỳ Lân lên tiếng: “Thanh Đồng Môn không nằm trên dãy núi chính của Trường Bạch Sơn, mà nằm trên một nhánh núi ở biên giới!” “Ở đó có một ngọn núi tuyết, gọi là Tam Thánh Tuyết Sơn.” “Bên trong từng có một hoàng lăng Ân Thương, sau này bị Uông Tàng Hải cải tạo thành lăng mộ của

Vạn Nô Vương nước Đông Hạ!" "Và Thanh Đồng Môn nằm ở dưới lòng đất sâu nhất của lăng mộ!" Thẩm Hạo gật đầu: "Cậu chú ý địa hình bên dưới, xem ngọn nào là Tam Thánh Tuyết Sơn." Phi chu rất nhanh, đã vượt qua ngàn dặm, đến đường biên giới phía đông bắc.

Ngọn Tam Thánh Tuyết Sơn này, chỉ có một phần nhỏ nằm trong nước, phần lớn còn lại đều ở ngoài nước.

Mà Vân Thiên Cung này, thực ra đã không còn trong nước nữa.

Người bình thường muốn lén lút vượt qua biên giới là cực kỳ khó.

Đôi khi là sự phòng thủ của phía đối diện, lính biên phòng đều được trang bị vũ khí đầy đủ, bất kỳ ai đến gần đều sẽ bị cảnh cáo, nếu không nghe, sẽ không cảnh cáo lần thứ hai, mà là trực tiếp nổ súng bắn chết.

Phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, người bình thường căn bản không thể qua được.

"Đến rồi, chính là ngọn núi tuyết đó!" Trương Kỳ Lân qua cửa sổ, chỉ vào một ngọn núi tuyết cao lớn trên mặt đất.

Trên núi tuyết, trắng xóa một màu, trên đỉnh núi nhọn, phủ một lớp tuyết trắng.

Giống như một cây kem sô cô la, bên dưới là màu đen, màu xanh lá cây, trên đỉnh là một mảng trắng.

Thẩm Hạo lặng lẽ hạ phi chu, đáp xuống núi tuyết.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua cả ngọn núi tuyết, phát hiện ở các cửa ải và điểm nút dưới núi quả nhiên có không ít trạm gác ngầm, bên trong đều là lính biên phòng được trang bị vũ khí tận răng, luôn chú ý đến động tĩnh ở biên giới.

Đây đều là người của Bắc Bổng.

Không thèm để ý đến họ, Thẩm Hạo trực tiếp tung ra pháp lực, dẫn theo bốn người Trương Kỳ Lân độn thổ di chuyển.

Trực tiếp đi sâu vào lòng đất.

Xuyên qua lớp đá dày mấy nghìn mét, tiến sâu vào khe nứt trong hẻm núi dưới lòng đất.

Chương 550

Họ đến thẳng hẻm núi lớn nơi có Thanh Đồng Môn.

Trương Kỳ Lân chỉ cảm thấy như đang ở trong mơ.

Đây là lần tìm đến Thanh Đồng Môn dễ dàng nhất của hắn.

Hoàn toàn là được Thẩm Hạo "gánh".

Một đường thông suốt không gặp trở ngại, cứ thế mà đến nơi.

Không cần phải đi qua hoàng lăng nhà Ân Thương và mộ Vạn Nô Vương dưới lòng đất.

Trong hẻm núi khổng lồ dưới lòng đất, một mảng tối đen, đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Ba người Trương Lăng Phong bật đèn pin lên, mang đến một vệt sáng cho thế giới dưới lòng đất quanh năm không thấy ánh mặt trời này.

Cánh cổng đồng khổng lồ cao đến mười trượng, rộng hai mươi trượng.

Hai cánh cổng đồng khổng lồ này trông như một khối thống nhất, được đúc thành một thể chứ không phải ghép lại.

Hơn nữa, cánh cổng đồng này vô cùng dày, ít nhất cũng phải dày năm mươi centimet!

Nếu nhìn từ góc độ của người thường, thật khó mà tưởng tượng được, người xưa mấy nghìn năm trước rốt cuộc đã làm thế nào, không chỉ đúc ra nó mà còn vận chuyển nó đến đây, đặt nó lên.

Nhìn thế nào cũng không giống như sức người có thể làm được.

Quả thực là kỳ tích của thế giới, một bí ẩn chưa có lời giải.

Tuy nhiên, từ góc độ của tu sĩ, việc này lại quá đơn giản, hoàn toàn không đáng kể.

Thời viễn cổ, còn có cổ thần tồn tại.

Sức mạnh của thần linh, dời non lấp biển cũng dễ như trở bàn tay.

Cánh cổng đồng khổng lồ này, với thể tích như vậy, nặng đến hàng vạn tấn.

Dùng cách thông thường chắc chắn không thể mở được.

Cách Thanh Đồng Môn không xa, còn có một bệ đá được làm bằng đá tảng, trông như một kim tự tháp.

Nơi đó chính là chỗ đặt quan tài của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ.

Hắn dường như vẫn chưa chết, chỉ đang ngủ say trong quan tài, giống như những người mặc áo ngọc, trốn trong quan tài lăng mộ chờ đợi lột xác.

Vạn Nô Vương khác với họ, hắn đã cộng sinh thành công, hình thể đã lột xác.

Hắn đã biến thành một con rết hình người, sau lưng mọc ra mười cánh tay, nếu bò trên mặt đất thì chẳng khác nào một con rết hình người sống sờ sờ.

Tương truyền, các hoàng đế của tộc Đông Hạ đều bò ra từ dưới đất.

Chắc hẳn có liên quan rất lớn đến Thanh Đồng Môn này.

Thẩm Hạo không để ý đến Vạn Nô Vương đang nằm trong quan tài.

Anh trực tiếp dẫn mọi người đến trước Thanh Đồng Môn.

Nơi này không thấy dấu vết hoạt động của con người.

Rõ ràng, lần trước người của Trương gia đến bảo vệ Thanh Đồng Môn đã đi vào trong cổng.

Có lẽ mỗi lần người Trương gia đến bảo vệ bí mật của Thanh Đồng Môn đều đi vào sau cánh cổng.

Thẩm Hạo thả thần niệm ra, bao trùm toàn bộ Thanh Đồng Môn.

Trên cánh cổng, âm khí nồng nặc tỏa ra, khuếch tán ra ngoài.

Thanh Đồng Môn này đã sớm bị âm sát chi lực ăn mòn.

Tuy nhiên, trên đó lại không có một chút tà khí nào.

Rõ ràng sự tồn tại của nó vô cùng không đơn giản!

Cánh cổng mang một sức mạnh kỳ dị, cho dù là tu hành giả cao giai cũng không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho nó.

Âm sát chi lực nồng nặc bị sức mạnh này hóa thành một loại âm sát chi hỏa.

Nếu chạm vào làm rung động Thanh Đồng Môn, âm sát chi hỏa sẽ phun ra nuốt chửng người trước cổng.

Nếu không thể chống cự, sẽ bị thiêu thành tro bụi. "Chuẩn bị mở cổng đi!" Thẩm Hạo nói với Trương Kỳ Lân.

Anh rất tò mò về bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn.

Trương Kỳ Lân im lặng gật đầu.

Hắn lấy Quỷ Tỳ ra, đi đến trước Thanh Đồng Môn.

Cánh cổng đồng này quá lớn, hai cánh cổng rộng đến hơn sáu mươi mét.

Trương Kỳ Lân lại một lần nữa đến vị trí quen thuộc.

Ở khe hở chính giữa Thanh Đồng Môn, có một rãnh lõm kín đáo,

được khéo léo hòa làm một với những hình điêu khắc và hoa văn kỳ dị trên cổng.

Dù nhìn gần cũng không thấy có gì đặc biệt.

Sự huyền diệu trong đó, người thường không thể nhìn ra, cho dù là tu sĩ cũng không dễ dàng nhận thấy.

Vị trí của Thanh Đồng Môn này rất kín đáo, tu sĩ bình thường căn bản không biết.

Không có ai rảnh rỗi lại dò thần thức vào sâu trong lòng núi.

Hơn nữa, Thanh Đồng Môn này, chỉ biết vị trí là ở dưới núi tuyết Tam Thánh, nói ra thì đã ở ngoài biên giới.

Vậy thì càng không có ai làm như vậy.

Chỉ có một số ít tu sĩ cao giai biết nơi này, nhưng sau khi thăm dò Thanh Đồng Môn không có kết quả, họ cơ bản đều đã từ bỏ.

Trương Kỳ Lân ấn Quỷ Tỳ vào một chỗ lõm có hoa văn trước mặt.

Vị trí đó không phải là một chỗ lõm vừa khít với Quỷ Tỳ, thậm chí còn rất lớn.

Nhìn thế nào cũng không giống ổ khóa.

Nhưng lại chính là vị trí này, người bình thường căn bản không thể nghĩ tới.

Quỷ Tỳ được ấn lên Thanh Đồng Môn.

Tức thì, toàn bộ Thanh Đồng Môn khẽ rung lên, phát ra một tiếng va chạm kim loại trong trẻo.

Từ trong Quỷ Tỳ bắn ra một luồng âm sát chi lực, cộng hưởng với sức mạnh kỳ dị trên Thanh Đồng Môn.

Sức mạnh vô hình va chạm, tạo ra phản ứng kỳ diệu.

Quỷ Tỳ cứ thế bị hút chặt vào Thanh Đồng Môn, dù dùng sức cũng không gỡ ra được.

Quỷ Tỳ này giống như một chiếc chìa khóa, một mảnh ghép quan trọng, bổ sung hoàn chỉnh cho đoạn đứt gãy trong trận pháp cấm chế trên Thanh Đồng Môn, từ đó tạo ra sức mạnh khổng lồ, đẩy Thanh Đồng Môn từ trong ra ngoài. "Két~" Thanh Đồng Môn mở ra, khe hở ở giữa dần dần rộng ra, mở sang hai bên.

Quỷ Tỳ đang hút trên cổng rơi trở lại vào tay Trương Kỳ Lân, được hắn thu lại.

Hắn lập tức lùi nhanh về sau mấy chục mét.

Trên Thanh Đồng Môn, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa màu xanh đen, từ trong khe cửa bay ra.

Chương 551

Toàn bộ Thanh Đồng Môn khổng lồ đều bị ngọn lửa xanh bao phủ.

Ánh sáng xanh lục u ám chiếu rọi hẻm núi lớn rộng mấy trăm mét dưới lòng đất, trông thật âm u quỷ dị.

Khắp nơi đều lấp lánh ánh sáng xanh thê lương.

Phảng phất như đã đến địa ngục âm gian.

Ngọn quỷ hỏa xanh thẳm làm lay động tâm trí của ba người Trương Lăng Phong. "Quỷ dị quá~" "Đúng vậy, sao mở Thanh Đồng Môn lại xảy ra chuyện âm u thế này?" "Nhìn lão đại bình tĩnh thế kia, sợ là đã trải qua nhiều lần rồi, thành quen rồi~" Ba người ghé vào nhau, nhỏ giọng thảo luận.

Thực tế, Trương Kỳ Lân đúng là đã trải qua nhiều lần mở Thanh Đồng Môn.

Tuy nhiên, không phải lần nào động tĩnh cũng lớn như vậy.

Lùi lại mấy chục mét, một mặt là để nhường đường cho Thanh Đồng Môn mở ra, mặt khác cũng là để tránh nguy hiểm có thể xảy ra.

Không ngờ lần này vận may lại "tốt" như vậy, gặp phải lúc lửa xanh bùng lên dữ dội.

Âm sát khí tích tụ sau Thanh Đồng Môn đều bị ngọn lửa xanh thê lương này đốt sạch, sau đó ngọn lửa mới từ từ tắt đi.

Mặc dù là lửa, nhưng mọi người lại không cảm nhận được chút nhiệt độ nào.

Thanh Đồng Môn vẫn lạnh lẽo như vậy.

Sau cánh cổng, cũng là một mảng tối tăm.

Thanh Đồng Môn khổng lồ dần dần mở ra.

Rất nhanh đã mở rộng đến hơn mười mét rồi dừng lại.

Thẩm Hạo thả thần thức, thăm dò phía sau Thanh Đồng Môn.

Dường như sau cánh cổng là một không gian mờ mịt, nhưng khi thần thức xuyên qua Thanh Đồng Môn lại gặp phải trở ngại.

Ở cửa này lại có một sức mạnh thần dị cản trở thần thức dò xét. "Xem ra, chỉ có thể tự mình vào xem mới biết được bí mật cuối cùng này!" Thẩm Hạo thầm lắc đầu.

Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn Thẩm Hạo và ba người Trương Lăng Phong cách đó không xa. "Cổng đã mở, chúng ta phải tranh thủ thời gian vào trong, hết giờ nó sẽ tự động đóng lại!" Thẩm Hạo gật đầu: "Không thể chậm trễ, đi thôi!" Sau đó, anh đi đầu tiến vào sau cánh cổng.

Tuy nhiên, trước khi vào, anh đã thi triển một lớp phòng hộ cho mình và bốn người Trương Kỳ Lân.

Đồng thời, Càn Khôn Xã Tắc Đồ, hoa Bỉ Ngạn đều đã sẵn sàng, chuẩn bị kích hoạt bất cứ lúc nào.

Ngay cả món tiên thiên linh bảo Tạo Hóa Hồ Lô, Thẩm Hạo cũng âm thầm thúc giục, chuẩn bị đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện.

Thẩm Hạo đưa mấy người Trương Kỳ Lân đến gần mình.

Một khi có biến cố gì, anh có thể ra tay bất cứ lúc nào để bảo vệ họ.

Năm người cẩn thận đi qua Thanh Đồng Môn.

Giống như xuyên qua một lớp màng ngăn, tiến vào một không gian khác. "Két~" Ngay khi năm người đi qua Thanh Đồng Môn, tiến vào

thế giới sau cánh cổng, Thanh Đồng Môn bắt đầu tự động đóng lại.

Trong hẻm núi trước Thanh Đồng Môn, trong quan tài trên bệ cao, Vạn Nô Vương cuối cùng cũng tỉnh dậy từ giấc ngủ say.

Mười hai cánh tay vịn vào thành quan tài, đứng dậy từ trong đó.

Hắn liếc mắt, đột nhiên thấy Thanh Đồng Môn không biết từ lúc nào đã mở ra, và đang từ từ đóng lại!

Hắn lập tức toàn thân chấn động, hai mắt trợn trừng.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, hắn đã phản ứng lại.

Mười hai cánh tay sau lưng cùng lúc dùng sức, cả người phảng phất biến thành một con côn trùng đang bò, cánh tay chống xuống đất, nhanh chóng bò về phía Thanh Đồng Môn.

Chỉ là, lúc này Thanh Đồng Môn đã sắp đóng lại.

Hắn dốc toàn lực cũng không đuổi kịp.

Cuối cùng, một đầu đập vào cánh cổng, phát ra một tiếng "Đùng~" vang dội.

Âm thanh truyền khắp hẻm núi.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, mười hai cánh tay bám vào cổng, muốn cạy mở nó ra.

Nhưng chỉ là vô ích.

Thanh Đồng Môn không hề nhúc nhích, không có một chút phản ứng nào. "Gào~" Vạn Nô Vương vô cùng không cam lòng đấm vào Thanh Đồng Môn.

Tiếng động kinh thiên vang vọng trong hẻm núi.

Đám chim mặt người đang nghỉ ngơi phía trên hẻm núi đều bị đánh thức.

Từng con một vỗ cánh bay về phía Thanh Đồng Môn.

Miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu quái dị.

Tay của Vạn Nô Vương, thật trùng hợp, lại đấm vào "ổ khóa" trên cổng, chính là vị trí mà Quỷ Tỳ dùng để mở cổng.

Kết quả là kích hoạt sức mạnh kỳ dị trên Thanh Đồng Môn.

Tức thì, một luồng lửa xanh dữ dội phun ra, bao trùm lấy Vạn Nô Vương.

Nỗi đau thấu xương thấu tủy bao trùm lấy tâm trí Vạn Nô Vương.

Hắn không nhịn được mà phát ra tiếng hét thảm thiết, vang vọng trong hẻm núi, dọa cho đám chim mặt người không ngừng vỗ cánh loạn xạ.

Mười hai cánh tay của hắn điên cuồng đập vào người, cố gắng dập tắt ngọn lửa, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Cuối cùng không chịu nổi nữa, hắn lăn lộn trên mặt đất.

Ngọn lửa xanh càng cháy càng dữ, thiêu đốt cả áo giáp, da, lông tóc, máu thịt trên người Vạn Nô Vương.

Chẳng mấy chốc, Vạn Nô Vương đã biến thành một cái xác khô.

Mà con rết cộng sinh trong cơ thể hắn cuối cùng cũng không chịu nổi, phá bụng chui ra.

Nói ra, con rết này mới là bản thể của Vạn Nô Vương.

Sau khi cộng sinh người-thú, ý thức linh hồn yếu ớt của con rết này đã hoàn toàn bị Vạn Nô Vương đồng hóa.

Tương đương với một người có hai mạng sống.

Chỉ cần con rết này còn, hắn có thể tìm một cơ thể khác để ký sinh, tương đương với việc tái sinh.

Miệng con rết phát ra tiếng kêu "chi chi~", dường như là Vạn Nô Vương đang chửi rủa.

Chỉ là, ngọn lửa xanh trên thi thể vẫn chưa tắt.

Nhưng nó lại không thể không bò ra, nếu không, đợi đến khi máu thịt trên thi thể cháy hết, lửa vẫn sẽ cháy đến người nó.

Vạn Nô Vương vẫn còn ôm hy vọng may mắn, nhưng thân thể con rết này vừa chui ra, đã lập tức bị lửa xanh quấn lấy.

Vạn Nô Vương kinh hãi, các xúc tu và mấy chục cặp chân trên người đều vung vẩy, muốn tránh né sự tấn công của ngọn lửa.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát được.

Chương 552

Ngọn lửa một khi đã dính vào, liền men theo cơ thể nó lan ra, mà lại không thể dập tắt.

Cuối cùng, Vạn Nô Vương này cứ thế mà chết một cách lãng xẹt ở đây.

Trên mặt đất, chỉ còn lại hai đống tro tàn, một đống hình dài, một đống gần giống hình người nhưng có rất nhiều cánh tay.

Mà ở phía sau Thanh Đồng Môn, mọi người đều nghe thấy tiếng động vừa rồi, tiếng Thanh Đồng Môn bị đập.

Mấy người đều quay đầu nhìn lại, nhưng có Thanh Đồng Môn cản trở, Thẩm Hạo cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. "Mẹ kiếp, bên ngoài không phải còn có người khác chứ?" Trương Lăng Phong kinh hãi kêu lên. "Không thể nào, nếu có người, Thẩm tiên sinh đã sớm phát hiện rồi!" Trương Mộc Phong phủ định. "Vậy đó là gì?

Đập cửa rung trời, lẽ nào là có quỷ sao?" Trương Phi Vân rất nghi hoặc.

Nhưng chỉ một lúc sau, động tĩnh đó đã không còn. "Mặc kệ đi, dù thứ bên ngoài là gì cũng không vào được, lát nữa chúng ta ra ngoài rồi tính!" Thẩm Hạo lên tiếng. "Bây giờ, cứ xem tình hình ở đây thế nào đã!" Thẩm Hạo nhìn về phía Trương Kỳ Lân. "Thế nào rồi?

Ký ức đã khôi phục chưa?

Có nhớ ra gì không?" Trương Kỳ Lân yên lặng đứng tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền.

Từng cảnh tượng sau khi hắn tiến vào Thanh Đồng Môn hiện ra trong đầu, hiện lên trước mắt.

Ký ức đã mất đang được khôi phục.

Thấy Trương Kỳ Lân như vậy, Thẩm Hạo biết ký ức của hắn đang trong quá trình khôi phục, nhưng cần có thời gian.

Ba người Trương Lăng Phong cũng nhận ra, liền đứng yên xung quanh, không làm phiền hắn.

Mà nhân lúc này, Thẩm Hạo cũng quan sát xung quanh.

Nơi này dường như cũng là một không gian hang động, xung quanh tràn ngập sương mù xám mờ.

Chỗ xa hơn một chút đã không nhìn rõ.

Tuy nhiên, trở ngại đối với thần thức lại không lớn.

Thẩm Hạo quét thần thức qua, liền thu hết cảnh tượng của cả hang động vào mắt.

Trong hang động, ngoài nham thạch ra, còn có không ít nấm khổng lồ, và không ít loại côn trùng sống xung quanh.

Như rắn, kiến, chuột, rết, bọ cánh cứng...

Cách đó không xa, còn có một lối đi dẫn ra ngoài.

Thần thức của Thẩm Hạo khuếch tán ra ngoài, đến bên ngoài hang động.

Bên ngoài là một vùng đồi núi rộng lớn, chỉ có nơi mọi người đang đứng là một ngọn núi lớn.

Trong vùng đồi, có không ít động vật sinh sống.

Cây cối rậm rạp, cây cối cao lớn, bụi rậm um tùm.

Lúc này, Thẩm Hạo chú ý thấy Trương Kỳ Lân đã mở mắt, chắc hẳn đã khôi phục ký ức. "Nơi này giống như một động thiên bí cảnh!" "Kỳ Lân, tiếp theo, do cậu dẫn đường đi!" Thẩm Hạo nói với Trương

Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân dẫn mọi người men theo hang động, đi ra ngoài.

Thế giới bên ngoài hang động, một mảng âm u.

Bầu trời mây đen dày đặc, không thấy mặt trời.

Xung quanh tuy cây cỏ không ít, nhưng lại có vẻ hơi hoang tàn.

Trong không khí cũng tràn ngập sương mù xám mờ.

Đây là âm tà chi khí, Thẩm Hạo rất quen thuộc với nó.

Thần thức của Thẩm Hạo hoàn toàn mở ra, tức thì, toàn bộ động thiên bí cảnh đều bị bao phủ dưới thần thức của anh.

Tất cả đều hiện ra không sót thứ gì. "Tôi đã nói sao âm tà chi khí lại nồng nặc như vậy, thì ra bên trong có một vết nứt Âm Dương!" Dưới sự quan sát của thần thức Thẩm Hạo, ở rìa của động thiên cách đó trăm dặm, có một vết nứt Âm Dương dài hơn mười mét.

Nó trông dữ tợn như một con rết, không ngừng uốn éo.

Âm tà chi khí, theo vết nứt Âm Dương này, rót vào trong động thiên.

Đến nay, toàn bộ động thiên này đã bị âm tà chi khí bao phủ hàng nghìn năm.

Tất cả sinh vật, thậm chí cả vật chết bên trong, cũng đều đã sinh ra dị biến.

Nghe Thẩm Hạo nói, sắc mặt mấy người Trương Kỳ Lân ngưng lại.

Vết nứt Âm Dương, vừa nghe đã biết thứ này không đơn giản, họ mới bước vào con đường tu luyện, rõ ràng là không có cách nào đối phó với nó.

Vì vậy, họ chỉ có thể đặt hy vọng vào Thẩm Hạo. "Vết nứt Âm Dương?

Xem ra phiền phức rồi!" "Chúng ta chắc chắn không xử lý được!" "Thẩm tiên sinh, không biết ngài có cách nào không?" Trương Kỳ Lân nhìn về phía Thẩm Hạo, khuôn mặt vốn không chút biểu cảm giờ cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Ba người Trương Lăng Phong cũng trông mong nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu: "Chuyện nhỏ, vết nứt Âm Dương này không lớn, vá lại cũng rất đơn giản, không cần lo lắng!" "Các cậu cứ ở đây, tôi đi xử lý vết nứt Âm Dương này trước đã!" "Bầu không khí tràn ngập âm tà chi khí này khiến người ta rất khó chịu!" Ngay sau đó, thân hình Thẩm Hạo biến mất tại chỗ.

Anh chỉ tùy ý bước vài bước, đã đến ngay bên cạnh vết nứt Âm Dương ở rìa động thiên.

Vết nứt Âm Dương này, đừng nói so với cái dưới Quỷ Động, ngay cả cái trong mộ Thuần Phong ở Cổ Lam cũng không bằng.

Tuy nó dài hơn mười mét, nhưng âm tà chi khí phun ra lại không nhiều.

Xem ra, vị trí của nó ở Âm giới cũng không phải là vị trí gì đặc biệt, chỉ là một vị trí rất bình thường, ngay cả âm tà chi khí cũng không quá nồng nặc.

Đây là một tin tốt cho động thiên này, nếu không qua mấy nghìn năm, động thiên này đã sớm không chống đỡ nổi rồi.

Thần thức xuyên qua vết nứt Âm Dương, đi sâu vào thông đạo không gian phía sau nó.

Thẩm Hạo phát hiện, thông đạo không gian này không ổn định, xung quanh có dòng chảy hỗn loạn của hư không rất mạnh.

Âm tà chi khí, thậm chí là hắc thủy âm tà truyền từ Âm giới đến, trong quá trình truyền đi trong thông đạo đều bị dòng chảy hỗn loạn của hư không cuốn đi.

Chín mươi chín phần trăm đều rơi vào hư không, chỉ có một phần trăm thuận lợi truyền đến đầu này, chảy vào trong động thiên.

Thẩm Hạo trực tiếp tách ra một phân thân pháp lực, trong phân thân thuật, Thẩm Hạo đã để lại mấy đạo pháp thuật mạnh mẽ.

Đến lúc đó, chọn một vị trí thích hợp, trực tiếp thi triển pháp thuật, chặt đứt thông đạo là được.

Con đường này vốn đã không ổn định, muốn chặt đứt nó cũng rất dễ dàng.

Sau khi thông đạo bị cắt đứt, vết nứt Âm Dương ở đầu đối diện sẽ từ từ tự tiêu tan.

Ngay sau đó, phân thân của Thẩm Hạo, tay nâng dị tượng Ám Nhật, chui vào trong vết nứt, men theo thông đạo ngược dòng đi lên.

Tất cả âm tà chi khí trên đường đi đều bị Ám Nhật nuốt chửng không còn một chút.

Chương 553

Thông đạo này khá dài, đến thần thức của Thẩm Hạo cũng không dò được đến cuối.

Cũng chính vì quá dài, ở giữa có quá nhiều biến cố, dẫn đến thông đạo không ổn định, bị dòng chảy hỗn loạn của hư không nhiễu loạn quá nghiêm trọng.

Trong thông đạo, vô cùng huyền ảo, xung quanh đều là những luồng sáng kỳ dị.

Thỉnh thoảng còn có những dòng sức mạnh kỳ dị màu xanh lam, đen, trắng chảy qua.

Những luồng âm tà chi khí truyền đến, sau khi tiếp xúc với chúng, lập tức giảm đi rất nhiều, nồng độ ngày càng thấp.

Phân thân men theo thông đạo không ngừng tiến về phía trước.

Nuốt sạch tà khí trên đường đi.

Càng vào sâu, tà khí càng nồng nặc, màu sắc càng đậm.

Lượng đủ lớn để bù đắp cho những gì bị tiêu hao.

Đi được mấy trăm dặm.

Tà khí ở đây đã hóa thành sương mù, đi thêm một đoạn nữa chắc sẽ là dạng hắc thủy. "Cũng gần được rồi, ở đây đi!" Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, dị tượng Ám Nhật biến mất.

Đồng thời điều khiển phân thân này kích nổ các thủ đoạn trên người. "Ầm~" Phân thân trực tiếp tự bạo.

Đồng thời, các thủ đoạn trên người bùng phát.

Không gian pháp tắc bị kích hoạt, một đạo kiếm khí chém phá

không gian chém ra, trực tiếp chém ngang thông đạo. "Xoẹt xoẹt~" Kiếm khí tung hoành, cả thông đạo không gian lập tức bị xé rách, đứt đoạn.

Tiếp đó lại có lửa, sấm sét, phong nhận tàn phá tứ phía.

Khiến cho thông đạo đã bị cắt đứt càng thêm tan nát. "Rào rào rào~" Dòng chảy hỗn loạn của hư không bên ngoài theo vết nứt tràn vào.

Tình thế lập tức không thể cứu vãn.

Toàn bộ thông đạo không gian, theo chỗ đứt gãy này, từng mảng sụp đổ.

Vô số mảnh vỡ không gian bị cuốn vào dòng chảy hỗn loạn của hư không, hóa thành lưỡi dao sắc bén, tiếp tục phá hủy phần thông đạo còn lại.

Trong động thiên, trước vết nứt Âm Dương, Thẩm Hạo sử dụng thuật Hồ Thiên, thúc đẩy không gian pháp tắc, chặt đứt đoạn thông đạo phía sau vết nứt.

Sau đó, luyện hóa sức mạnh không gian trong đó để vá lại vết nứt Âm Dương dữ tợn này.

Mất đi sự rót vào của âm tà chi khí từ Âm giới, xoáy nước trên vết nứt Âm Dương biến mất không thấy.

Thẩm Hạo dùng sức mạnh không gian đó, luồn kim dẫn chỉ, khâu vết nứt lại.

Mà thế giới sức mạnh cũng đang tự động vá lại vết nứt này.

Rất nhanh, vết nứt này đã biến mất không thấy.

Sự dao động không gian phía sau nó cũng bị san phẳng.

Sau đó Thẩm Hạo lại lần nữa triệu hồi dị tượng Ám Nhật, nuốt

sạch âm tà chi khí trong toàn bộ động thiên bí cảnh.

Tức thì, bầu trời u ám trở nên sáng sủa.

Từ trời âm u, trong nháy mắt chuyển thành trời quang.

Bầu không khí u uất đó cũng lập tức tan biến.

Tâm trạng của mấy người Trương Lăng Phong đột nhiên cũng tốt lên một chút.

Dọn dẹp xong vết nứt Âm Dương và tà khí, Thẩm Hạo quay lại bên cạnh mấy người Trương Kỳ Lân. "Xong rồi, chúng ta tiếp tục thôi~" Thẩm Hạo nói với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân gật đầu, nhìn xung quanh, nhận diện phương hướng một chút, rồi tiếp tục dẫn đường.

Thời tiết thay đổi rất lớn, nhưng địa hình môi trường vẫn như cũ.

Trương Kỳ Lân chỉ liếc nhìn vài cái đã xác định được phương hướng.

Mọi người đi được khoảng trăm mét, đến một vùng thung lũng lòng chảo.

Nhìn từ xa, còn có thể thấy trong thung lũng có rất nhiều công trình nhà cửa đơn sơ, vô cùng cổ xưa.

Xung quanh còn có hài cốt tàn tích.

Còn có không ít quái vật hình thù kỳ lạ.

Có con đầu người thân rắn, có con mọc ra mười mấy cánh tay, có con toàn thân khô quắt, như cương thi.

Đây đều là những quái vật được sinh ra bởi tà dị.

Vừa thấy mọi người đến gần, chúng liền gầm thét lao tới. "Mẹ kiếp, sao ở đây lại có quái vật~" Trương Mộc Phong kinh hãi kêu lên.

Thẩm Hạo liếc mắt một cái, sau đó tung ra một đạo kiếm khí, tức thì, tất cả những tà vật lao tới đều bị chém giết.

Ám Nhật chân hỏa lướt qua, thi thể lập tức hóa thành tro bụi. "Chỉ là mấy con quái nhỏ thôi, không cần phải làm ầm lên." "Đi tiếp đi!" Mọi người rất nhanh đã đến trung tâm thung lũng.

Ở trung tâm của khu kiến trúc cổ xưa này, có tám bệ đá.

Ở chính giữa, còn có một tảng đá kỳ dị cao vài mét.

Tám bệ đá vây quanh nó.

Gần đó còn có rất nhiều xương khô.

Có hình người, cũng có hình thú.

Phần lớn là xương rắn, ngoài ra còn có một số xác côn trùng khô quắt. "Đây là nơi nào?" Thẩm Hạo hỏi đạo.

Trương Kỳ Lân thu lại ánh mắt, quét qua khu kiến trúc cổ xưa, nhìn vài cái rồi nói: "Nơi này, chính là nơi cất giấu bí mật cuối cùng!" "Bí mật cuối cùng?" Ba người Trương Lăng Phong nhìn nhau.

Tuy họ là người Trương gia, nhưng đối với loại bí mật này, họ hoàn toàn không biết gì.

Trong cả Trương gia, người biết về Thanh Đồng Môn không nhiều, chỉ có một số ít cao tầng biết.

Người Trương gia bình thường không hề hay biết.

Thần thức của Thẩm Hạo quét qua các công trình kiến trúc và hài cốt trước mắt.

Phát hiện, trong những hài cốt này, phần lớn đều xuất hiện theo cặp.

Trong mỗi bộ hài cốt người, còn có một bộ hài cốt của rắn hoặc

côn trùng.

Thẩm Hạo nhớ lại, trong cả series Đạo Mộ Bút Ký, cái gọi là thuật trường sinh đều là một loại phương pháp cộng sinh người-thú.

Ví dụ như Thi miết đan, sau khi uống, Thi miết vương sẽ bò ra từ vỏ đan, chui vào trong não.

Mà bộ áo giáp ngọc mặc trên người là để áp chế Thi miết vương, khiến nó ngủ say.

Chương 554

Sau mấy nghìn năm dài đằng đẵng, sẽ cùng người đạt đến cộng sinh, cùng hưởng tuổi thọ.

Nghĩ đến đây, nơi này cũng vậy.

Những xác rắn và xác côn trùng này chính là cộng sinh người-rắn, và cộng sinh người-côn trùng.

Thẩm Hạo quét mắt một vòng rồi nói: "Nơi này, chắc là nơi thí nghiệm thuật trường sinh đó nhỉ?" Trương Kỳ Lân nhìn Thẩm Hạo, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

Không ngờ Thẩm Hạo lại có thể nhìn ra ngay lập tức.

Hắn gật đầu nói: "Không sai, nơi thí nghiệm!" "Những hài cốt này, phần lớn là sản phẩm của thí nghiệm thất bại." "Đây chỉ là một phần nhỏ, chưa kịp dọn dẹp." "Nhiều hơn nữa, được chôn dưới lớp đất kia!" Tiếp đó Trương Kỳ Lân lại dẫn mọi người đến bên vách núi ở sườn thung lũng.

Trên vách đá, còn vẽ một số bức bích họa.

Mấy bức đầu tiên, vẽ một số người và dã thú như rắn, côn trùng.

Mấy bức ở giữa, chắc là quá trình thí nghiệm, thông qua các thủ đoạn, đưa rắn, côn trùng vào trong cơ thể người, đạt được một loại cộng sinh kỳ lạ nào đó.

Mấy bức cuối cùng, chắc là dáng vẻ sau khi thuật cộng sinh thành công.

Người trong tranh biến thành thân người đuôi rắn, thậm chí còn mọc ra nhiều cặp tay.

Trương Kỳ Lân tiếp tục nói: "Những bức bích họa này, chính là ghi chép về thuật trường sinh cộng sinh người và thú!" "Sau khi thành công, sẽ biến thành dáng vẻ nửa người nửa thú này!" "Theo thông tin được Trương gia chúng ta truyền lại từ đời này sang đời khác, Trương gia chúng ta, vào thời viễn cổ, là hậu duệ thuần túy của bộ lạc Nữ Oa!" "Lúc đó, có tổng cộng ba bộ lạc lớn nhất!" "Lần lượt là bộ lạc Phục Hy, bộ lạc Nữ Oa và bộ lạc Tây Vương Mẫu!" "Tương truyền thủ lĩnh của ba bộ lạc đã vô tình tiến vào một bí cảnh, tình cờ phát hiện ra sự phi phàm trong bí cảnh." "Sinh vật bên trong, sinh mệnh lực cường đại, có thể sống rất lâu." "Vì vậy họ bắt đầu nghiên cứu, nghiên cứu ra phương pháp trường sinh cộng sinh người-thú này." "Do đó, Phục Hy và Nữ Oa đều biến thành hình tượng đầu người thân rắn!" "Đó là hình tượng sau khi thuật trường sinh của họ thành công!" "Tây Vương Mẫu cũng vậy!" "Sau này, một trận đại hồng thủy tận thế xuất hiện, người của ba thị tộc thương vong thảm trọng, trốn vào trong bí cảnh mới có một bộ phận tộc nhân sống sót." "Sau này, một người của thị tộc Nữ Oa, trong bí cảnh vô tình có được huyết mạch Kỳ Lân, nghe nói là do trời ban." "Bà ấy đã dẫn một bộ phận người di cư ra ngoài.

Sau này, hình thành nên Trương gia!" "Huyết mạch Kỳ Lân cũng được truyền thừa xuống!" Ba người Trương Lăng Phong cảm thấy như đang nghe chuyện thần thoại, ngay cả lão tổ của nhân tộc là Phục Hy, Nữ Oa cũng xuất hiện.

Tuy nhiên, huyết mạch Kỳ Lân lại thực sự tồn tại. "Thì ra, Trương gia chúng ta còn có nguồn gốc như vậy, thật kỳ diệu!" "Bí cảnh đó, không phải là ở đây chứ?" Trương Phi Vân hỏi.

Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu: "Không sai, chính là nơi này!" "Ồ, vậy Thanh Đồng Môn này là sao?

Được lắp đặt từ lúc nào?" Trương Lăng Phong cũng hỏi. "Theo

ghi chép, sự ra đời của Thanh Đồng Môn có liên quan đến âm tà chi khí ở đây vừa rồi!" "Vì luồng âm tà chi khí này, trong động thiên đã xảy ra dị biến lớn, dẫn đến người của ba tộc thương vong nặng nề." "Vì vậy Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu đã liên thủ đúc ra Thanh Đồng Môn này, phong tỏa bí cảnh lại, người thường không thể vào được!" "Mà người Trương gia chúng ta, vì có huyết mạch Kỳ Lân, có thể không sợ ảnh hưởng của tà khí này!" "Do đó, nhiệm vụ bảo vệ Thanh Đồng Môn đã được giao cho Trương gia." "Còn ba vị thủ lĩnh thị tộc, nghe nói đã rời khỏi thế giới này.

Có lẽ là đã phi thăng đến tiên giới rồi!" Thẩm Hạo trong lòng đã hiểu, thì ra lai lịch của Trương gia lại là như vậy.

Trương gia tuy có lai lịch lớn, từng rất huy hoàng, nhưng hiện tại đã suy tàn.

Bị một số kẻ thèm muốn thuật trường sinh, âm mưu trường sinh liên thủ phá diệt.

Hiện tại, chỉ còn lại vài mống, phân tán lưu lạc khắp nơi, trốn tránh sự bức hại từ các phe phái.

Tuy nhiên, hiện tại, có sự can thiệp của Thẩm Hạo, tình hình đã đảo ngược, đợi đến khi những người như Trương Kỳ Lân tu luyện thành công, Trương gia sẽ lại một lần nữa trỗi dậy, hơn nữa, sẽ hóa thành tu sĩ gia tộc, trường sinh tiên tộc. "Những ghi chép cổ xưa này gần như là truyền thuyết, thời gian quá lâu, lại trải qua mấy lần động loạn, có thể ghi chép cũng không chắc đã đúng." Trương Kỳ Lân lại tiếp tục nói. "Nghe nói năm đó còn có một bộ phận người thí nghiệm thành công, ở lại trong bí cảnh này tiếp tục làm thí nghiệm, cố gắng tiến thêm một bước." "Bởi vì loại thuật trường sinh này, khiến người ta biến thành quái vật, không hề hoàn mỹ!" "Họ muốn có thuật trường sinh hoàn mỹ!" "Chỉ là bây giờ xem ra, đã không thành công!" Thẩm

Hạo cũng gật đầu nói: "Chắc là như vậy không sai, mấy con quái vật bị tà khí xâm thực, như cương thi, nửa người nửa rắn vừa rồi, có lẽ chính là những người cậu nói!" "Thật không biết, loại thuật cộng sinh quái dị này, họ đã nghĩ ra như thế nào!" Thẩm Hạo nghĩ đến những con thi miết cộng sinh với rết bên ngoài Lỗ Vương Cung, còn có chim mặt người trong hẻm núi bên ngoài.

Trong cơ thể loài chim mặt người này, cộng sinh với một con khỉ quái rất nhỏ.

Có lẽ, là nhận được cảm hứng từ loài chim mặt người này.

Cái gọi là "chung cực", thì ra chính là thuật trường sinh cộng sinh người-thú này!

Tranh khắc trên vách đá trong hẻm núi, ngoài một phần ở đây, đi tiếp về phía trước vẫn còn một phần nữa.

Ngoài ra, trên vách đá ở phía bên kia cũng có không ít.

Mọi người tiếp tục xem.

Bức bích họa này lại có chút khác biệt.

Bức vừa rồi giống như là tổng thuật về ba thị tộc, còn ở đây lại chỉ kể về một thị tộc trong số đó.

Nhìn vào nội dung bích họa, trong tranh phần lớn là nam tử.

Hơn nữa còn xuất hiện rắn và một loại côn trùng, trông giống con rết, có lẽ là du diên.

Bởi vì, bên dưới miệng núi lửa của Tam Thánh Sơn này, có hàng trăm triệu con du diên núi lửa sinh sống, lớn nhỏ khác nhau, chênh lệch cực lớn.

Trong đó những con lớn thậm chí còn được nước Đông Hạ tôn thờ như đồ đằng Bách Túc Thiên Long.

Cỗ quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương cũng do chín con du diên khổng lồ khiêng.

Theo như miêu tả trên tranh khắc đá, đây có lẽ là thí nghiệm trường sinh của thị tộc Phục Hy.

Thị tộc Phục Hy lấy rắn và du diên làm thú cộng sinh.

Trong tộc xuất hiện hai loại người trường sinh, một loại là với rắn, một loại là với du diên.

Cộng sinh với rắn thì biến thành đầu người thân rắn, cộng sinh với du diên thì mọc ra nhiều cặp cánh tay.

Sau này thậm chí họ còn nghiên cứu cách hợp nhất cả rắn và du diên.

Chỉ có điều dường như chỉ có một người thành công, người này có hình dáng cao lớn uy vũ, trên thân rắn mọc ra hai cặp móng vuốt.

Dường như đã biến thành hình tượng đầu người thân rồng.

Còn những người khác, dường như không ai thành công nữa.

"Bức bích họa này miêu tả có lẽ là thị tộc Phục Hy, những người của nước Đông Hạ này hẳn là hậu duệ của thị tộc Phục Hy, vẫn còn lưu giữ bí thuật trường sinh cộng sinh với du diên!" "Trên đài cao trong hẻm núi, Vạn Nô Vương Đông Hạ chính là hình tượng mười hai tay!" Thẩm Hạo xem xong liền nói với mọi người.

"Bên kia còn hai bức bích họa nữa, nếu ta đoán không lầm thì chính là quá trình thí nghiệm của thị tộc Nữ Oa và thị tộc Tây Vương Mẫu!" "Đi xem thử đi." Mọi người đều gật đầu.

Sau đó, mọi người đi theo sau Thẩm Hạo, đến bên vách đá ở phía bên kia hẻm núi.

Trong tranh khắc đá, quả nhiên ghi lại riêng biệt thí nghiệm trường

sinh của thị tộc Nữ Oa và thị tộc Tây Vương Mẫu.

Thị tộc Nữ Oa, đầu người thân rắn, trong tranh từ đầu đến cuối đều không có gì thay đổi, rõ ràng là chuyên tâm nghiên cứu cộng sinh với loài rắn.

Còn thị tộc Tây Vương Mẫu, ngoài loài rắn ra, họ cũng nghiên cứu cả loài côn trùng.

Nhưng không phải du diên, mà là một loại côn trùng giống bọ hung, thân hình rất nhỏ.

Bích họa đã lốm đốm, không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, nhưng Thẩm Hạo đoán rằng con trùng này màu đỏ.

Bởi vì Thi Miết Vương chính là màu này, những loại thuốc trường sinh từng xuất hiện trên đời cũng đều là thi miết đan.

Trong thị tộc Tây Vương Mẫu, xuất hiện hình tượng người có sáu cánh tay.

Nhưng số lượng rất ít, về sau thậm chí không còn xuất hiện nữa.

Rõ ràng phương thức trường sinh cộng sinh bằng thi miết đan này có hiệu quả tốt nhất.

Trong bức tranh khắc đá thứ hai từ dưới lên, một cây đại thụ bị thiên thạch đập gãy ngang thân, thiên thạch vỡ ra và phân tán khắp nơi.

Trong đó một mảnh lớn bay về phía tây xa xôi.

Ở bức tranh cuối cùng, một trận đại hồng thủy càn quét thế giới, khắp nơi là một biển nước, người của thị tộc Nữ Oa và thị tộc Phục Hy ở lại Trường Bạch Sơn.

Còn người của thị tộc Tây Vương Mẫu thì di cư về phía tây, đi tìm mảnh vỡ thiên thạch đó.

Hai bức tranh này giải thích lai lịch của hòn đá và hướng đi của ba thị tộc.

Nhưng mấy nghìn năm sau, cả ba thị tộc đều đã bị nhấn chìm trong lịch sử.

Thẩm Hạo nhìn về phía hòn đá ở trung tâm tám bệ đá.

Hòn đá này tỏa ra một luồng sức mạnh kỳ dị, chiếu xạ ra xung quanh.

Nhưng chủ yếu vẫn là chiếu lên tám bệ đá này.

Trên hòn đá, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Chương 555

Đây là khí tức của vẫn ngọc.

Trong nhẫn của hắn cũng có một khối tương tự.

Chính là mảnh vỡ thiên thạch đã đập nát Cây Sinh Mệnh.

Mảnh thiên thạch đó đã vỡ thành nhiều mảnh, rơi rải rác khắp nơi ở Hạ quốc.

Trên vẫn ngọc này có một loại sức mạnh đặc biệt, có thể áp chế các loài rắn, côn trùng cộng sinh trong cơ thể, khiến chúng chìm vào giấc ngủ.

Điều này giúp cho việc cộng sinh do con người làm chủ đạo.

Theo thời gian, ý chí của con người thậm chí có thể xóa sổ con thú cộng sinh và thay thế nó, tương đương với việc có hai mạng sống.

Nhưng lúc đó, con thú cộng sinh lại trở thành chủ thể, quan trọng hơn.

Giống như Vạn Nô Vương bên ngoài Cửa Đồng, thân người chết đi, vẫn có thể thông qua thân thể du diên để đổi một cơ thể khác.

Nghe nói các đời Vạn Nô Vương đều như vậy, từ đầu đến cuối, đều là cùng một người.

"Hòn đá này rất không tầm thường!" "Thuật cộng sinh này có thể thành công, không thể tách rời khỏi hòn đá này!" "Đây hẳn là một khối vẫn ngọc!" "Không phải là sản vật bản địa của Trái Đất!" "Bên trên ẩn chứa một luồng sức mạnh rất đặc biệt!" Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, một bàn tay lớn do pháp lực hóa thành hiện ra, một tay tóm lấy hòn đá lớn ở trung tâm bệ đá, giống như nhổ củ cải, trực tiếp nhổ nó lên khỏi mặt đất.

Phần lộ ra trên mặt đất của khối vẫn ngọc này chỉ chiếm một phần tư tổng thể, ba phần tư còn lại đều chôn dưới lòng đất.

Dưới tám bệ đá cũng có kết cấu đặc biệt, kết nối với vẫn ngọc.

Bây giờ, vẫn ngọc bị Thẩm Hạo nhổ lên, tám bệ đá liền mất hết tác dụng, biến thành vật phàm bình thường.

"Một khối vẫn ngọc lớn như vậy, không tệ, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ!" Khóe miệng Thẩm Hạo bất giác nhếch lên một nụ cười.

Khối vẫn ngọc này quả thực là thứ tốt, bên trong ẩn chứa năng lượng thần hồn tinh khiết.

Tuy hắn không dùng đến, nhưng đối với các bà vợ của hắn thì lại vô cùng thích hợp.

Nó có thể giúp họ tu luyện rất nhiều, nhanh chóng nâng cao tu vi.

Nói đến vẫn ngọc, mấy khối lớn nhất cũng chỉ có ở Trường Bạch Sơn và Tháp Mộc Đà.

Trong đó một khối chủ thể đã bị Thẩm Hạo thu lại, khối đó là chủ thể đã đập nát Cây Sinh Mệnh, còn sót lại ở chỗ Cây Sinh Mệnh, bị Thẩm Hạo lấy đi.

Khối đó rất thích hợp để rèn đúc pháp bảo.

Còn một khối khác, ở Tháp Mộc Đà, thì lại ẩn chứa năng lượng thần hồn tinh khiết, giống hệt khối trước mắt.

Thể tích lớn như vậy đã đủ cho các nàng sử dụng.

Thẩm Hạo dự định, sau khi chuyện ở đây kết thúc, sẽ đến Tháp Mộc Đà một chuyến, mang khối vẫn ngọc ở đó đi.

Để lại đó cũng chỉ lãng phí vô ích.

Chẳng bằng đóng góp một chút cho Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo trực tiếp thu khối vẫn ngọc này lại, để lại một cái hố lớn tại chỗ.

Tiếp theo, Thẩm Hạo nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

"Ngươi từng nói, tổ tiên Trương thị đã nhận được huyết mạch Kỳ Lân ở đây!" "Xem ra, động thiên này không chỉ đơn giản là phòng thí nghiệm trường sinh!" "Chắc chắn còn có những bí mật khác ẩn giấu." "Chúng ta tìm thử xem, có lẽ sẽ có lợi ích rất lớn cho các ngươi!" Trương Kỳ Lân gật đầu, lập tức chỉ huy ba người Trương Lăng Phong tản ra bốn phía tìm kiếm.

Cả bí cảnh đã không còn nguy hiểm gì nữa, mấy con quái nhỏ duy nhất đã bị Thẩm Hạo tiện tay dọn dẹp rồi.

Bốn người Trương Kỳ Lân chia ra bốn hướng đông tây nam bắc, tự mình tìm kiếm.

Còn Thẩm Hạo thì đứng trên không trung của hẻm núi, ánh mắt như điện, dò xét khắp nơi.

Bí mật này ẩn giấu sâu như vậy, chỉ có tổ tiên Trương thị năm xưa tình cờ phát hiện, nhận được tạo hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Còn bao nhiêu người khác, qua hàng trăm nghìn năm, đều không ai phát hiện.

Vậy thì chắc chắn không phải là nơi dễ tìm.

Thần thức của Thẩm Hạo bao trùm xung quanh, nhưng không phát hiện điều gì bất thường, rõ ràng, nơi bí mật này có thể ngăn cản sự dò xét của thần thức.

Muốn dùng thần thức để tìm, trừ phi tu vi cực kỳ mạnh mẽ, nếu không, e là không thể phát hiện.

“Huyết mạch Kỳ Lân~” “Ở đây, có lẽ còn có dấu tích của thần thú Kỳ Lân viễn cổ!” “Hoặc có lẽ còn sót lại thứ gì đó cũng không chừng!” “Nếu thần thức không tìm được, vậy chỉ có thể tìm từng tấc một!” Pháp nhãn của Thẩm Hạo chiếu rọi tám phương, không bỏ sót bất kỳ tấc đất nào xung quanh.

Dọc theo hẻm núi này, hắn tìm kiếm ra bốn phía.

“Động thiên này không lớn lắm, từ từ tìm, rồi cũng sẽ tìm được thôi!” “Nhưng mà, giấu cũng kỹ thật!” “Muốn tìm được nó, thủ đoạn thông thường xem ra không được rồi, có lẽ có thể thử cảm ứng huyết mạch?” Thẩm Hạo tâm niệm vừa chuyển, bèn lập tức truyền âm cho bốn người Trương Kỳ Lân.

“Các ngươi toàn lực thúc đẩy huyết mạch Kỳ Lân của mình, thử dùng huyết mạch cảm ứng, xem có thể phát hiện được gì không!” Bốn người Trương Kỳ Lân nghe vậy, lập tức gật đầu.

Sau đó vận chuyển pháp lực, toàn lực thúc đẩy sức mạnh huyết mạch.

Giữa những huyết mạch tương đồng, có sự cảm ứng rất mạnh.

Mà tổ tiên Trương thị đã nhận được huyết mạch Kỳ Lân từ đây, vậy thì, thông qua cảm ứng huyết mạch Kỳ Lân, nhất định có thể tìm ra nơi bí mật ẩn giấu đó.

Kỳ Lân là thần thú mang điềm lành của trời đất, trấn giữ trung ương đại địa, nó ẩn mình trong đất, người ngoài muốn tìm kiếm, có thể nói là cực khó.

Chỉ có dựa vào cảm ứng đồng nguyên của huyết mạch Kỳ Lân mới có cơ hội.

Người ngoài nếu không có cơ duyên, e là tìm thế nào cũng không ra!

Trương Kỳ Lân là tộc trưởng Trương gia đương nhiệm, nồng độ huyết mạch cao nhất.

Lại mang trong mình Thiên mệnh Kỳ Lân, hiện tại đã Trúc Cơ thành công nhờ Thiên mệnh, Thiên mệnh nhập vào người, về phương diện cảm ứng huyết mạch, cũng mạnh hơn ba người Trương Lăng Phong rất nhiều.

Trương Kỳ Lân thúc đẩy huyết mạch, cẩn thận cảm ứng, sau khi đi về phía đông mười mấy dặm, cảm ứng huyết mạch của hắn đột nhiên xuất hiện dao động.

"Hử?

Có phản ứng rồi!" Trương Kỳ Lân nhíu mày, trên khuôn mặt vốn tĩnh lặng như nước cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn men theo cảm ứng, đi về phía một vách đá không xa.

Càng đến gần, cảm ứng huyết mạch càng mãnh liệt.

"Xem ra, chính là ở đây rồi!" Hắn nhìn vách đá trước mặt, vách đá này không cao lớn, chỉ cao hơn năm mét.

Mắt thường nhìn qua, không thấy có gì bất thường, linh thức Trúc Cơ kỳ dò xét qua, cũng chỉ là tầng đất đá bình thường, không nhìn ra bất kỳ điểm khác lạ nào.

Nhưng, nơi huyết mạch cảm ứng được chính là ở đây, cho hắn biết, mình không tìm nhầm chỗ.

Hắn bước lên, đến bên vách đá, đưa tay sờ lên vách đá, cảm giác lạnh lẽo của đá tảng cũng đang nhắc nhở hắn, nơi này, dường như không có gì bất thường.

Nhưng cảm ứng của huyết mạch Kỳ Lân không thể là giả!

Vì vậy Trương Kỳ Lân lập tức lên tiếng, gọi Thẩm Hạo và mấy

người Trương Lăng Phong cùng đến xem.

"Thẩm tiên sinh, tôi ở đây dường như có phát hiện!" "Ồ?

Có phát hiện rồi sao?" Thẩm Hạo nghe vậy, lập tức bay tới.

Đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, Thẩm Hạo nhìn vách đá trước mặt hắn, thần thức dò xét qua, xem xét kỹ lưỡng cả vách đá trên dưới, trong ngoài một lượt, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Từ góc nhìn của thần thức, đây chỉ là một phiến đá bình thường.

Rất nhanh, ba người Trương Lăng Phong cũng chạy tới.

Ba người vừa đến gần đây, huyết mạch Kỳ Lân trong người cũng sinh ra cảm ứng mãnh liệt.

"Oa, ta cảm nhận được rồi, cảm giác này mạnh thật!" Trương Lăng Phong kinh hô.

Trương Mộc Phong và Trương Phi Vân hai người cũng vậy.

Chương 556

"Đúng vậy, ta cũng cảm nhận được, cảm ứng này, thật kỳ diệu!" "Phải đó, ta cũng vậy!" Thẩm Hạo nghe vậy, gật đầu ra vẻ suy tư.

Thần thức khó mà tìm ra, xem ra chỉ có thể dựa vào cảm ứng huyết mạch.

"Xem ra, nơi này cần phải dựa vào huyết mạch Kỳ Lân mới có thể mở ra!" "Nếu đã như vậy, Kỳ Lân, ngươi nhỏ một giọt máu lên xem sao!" Thẩm Hạo nói với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân gật đầu, từ đầu ngón tay ép ra một giọt máu tươi, nhỏ lên vách đá.

Tức thì, vách đá nổi lên từng gợn sóng, tựa như mặt nước tĩnh lặng bị người ta ném một viên sỏi vào.

Gợn sóng ngày càng lớn, cuối cùng, vách đá đột nhiên tách ra, lộ ra một sơn động cao hơn hai mét.

"Cửa mở rồi, đi, chúng ta vào xem thử." Thẩm Hạo nói với mọi người.

Năm người lần lượt đi qua cửa động, nối đuôi nhau vào trong.

Bên trong hang động, không gian không nhỏ, một luồng khí tức kỳ dị nồng nặc vẫn còn sót lại trong không gian hang động này.

Trong động có bàn đá, ghế đá, giường đá các thứ, trông có vẻ giống như động phủ của tu sĩ.

Trên bàn đá, còn có một cái bát đá trống không, bên trong dường như từng đựng thứ gì đó.

Thẩm Hạo đi đến trước bàn đá, cẩn thận xem xét, phát hiện luồng

khí tức kỳ dị trên đó càng thêm mãnh liệt.

"Xem ra, năm xưa tổ tiên Trương thị của các ngươi chính là từ chiếc bát đá này mà có được huyết mạch Kỳ Lân!" Nhưng chiếc bát đá này không đặt ở chính giữa bàn, mà lệch đi một chút.

Thẩm Hạo đưa tay ra, sờ lên bàn đá, phát hiện dường như có dấu vết của trận pháp che giấu.

Có lẽ cái này cũng cần thông qua cảm ứng huyết mạch để mở ra.

"Kỳ Lân, vẫn là ngươi đi!" "Dùng tâm cảm ứng!" Thẩm Hạo gọi Trương Kỳ Lân lại.

Trương Kỳ Lân thúc đẩy cảm ứng huyết mạch, lại ép ra một giọt máu, nhỏ lên mặt bàn.

Lập tức, một tiếng "rắc rắc" vỡ vụn vang lên.

Ngay sau đó, trên bàn đá sáng lên một vầng hào quang trắng xóa, cấm chế trận pháp tức thì vỡ tan, lộ ra thứ bị che giấu bên trong.

Chỉ thấy một khối ngọc giản, và một chiếc bình thủy tinh trong suốt đặt ở giữa bàn đá.

Trong bình thủy tinh, một giọt máu tươi, đỏ như đan sa.

Bốn người Trương Kỳ Lân nhìn thấy giọt máu này, đáy lòng lập tức dâng lên một khao khát mãnh liệt.

Bốn người đều không khỏi nuốt nước bọt.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Trương Kỳ Lân, biểu cảm cũng trở nên phong phú.

"Xem ra, đây hẳn là một giọt máu Kỳ Lân!" "Kỳ Lân, ngươi là tộc trưởng Trương gia, lại gánh vác Thiên mệnh Kỳ Lân, giọt máu Kỳ Lân này, nên do ngươi sử dụng!" "Như vậy mới có thể phát huy tối đa giá trị của nó!" Thẩm Hạo nhìn mấy người Trương Kỳ Lân nói.

Ba người Trương Lăng Phong cũng lần lượt gật đầu, kiềm chế sự khao khát trong lòng.

"Đúng, Thẩm tiên sinh nói không sai, lão đại, vẫn là anh dùng là hợp nhất!" "Đúng vậy!" "Lăng Phong nói đúng!" Trương Kỳ Lân gật đầu, cầm lấy giọt máu Kỳ Lân, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, lập tức ngồi xếp bằng tại chỗ vận công, luyện hóa máu Kỳ Lân.

Tức thì, hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Kỳ Lân hiện lên, nhiệt độ cơ thể tăng vọt.

Trương Kỳ Lân ngồi xếp bằng, toàn lực vận công, luyện hóa giọt máu Kỳ Lân này.

Vì bản thân đã có huyết mạch Kỳ Lân, lại mang Thiên mệnh Kỳ Lân, nên việc luyện hóa không hề khó khăn.

Nếu là người khác, không có huyết mạch Kỳ Lân, việc luyện hóa sẽ khó khăn hơn nhiều.

Giọt máu Kỳ Lân đỏ như đan sa này, theo thực quản chảy vào trong bụng.

Trương Kỳ Lân vận chuyển pháp lực, không ngừng hấp thụ sức mạnh huyết mạch trong đó, hòa vào huyết mạch của chính mình.

Giọt máu này tỏa ra ánh sáng đỏ rực, tựa như ngọn lửa bùng cháy.

Phản ứng lên người Trương Kỳ Lân, hình xăm Kỳ Lân trên người hắn sáng rực lên.

Cách lớp quần áo, vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng của hình xăm.

Chẳng mấy chốc, hình xăm Kỳ Lân này xuyên qua cơ thể hiện ra.

Từ hình xăm, biến thành một dị tượng bên ngoài cơ thể.

Một con Kỳ Lân rực lửa sống động như thật, bao bọc Trương Kỳ Lân bên trong.

Ngọn lửa xung quanh bùng cháy, tỏa ra nhiệt độ cao dữ dội.

Không khí xung quanh đều bị bóp méo, từng đợt gợn sóng nổi lên.

Con Kỳ Lân màu đen, chân đạp lửa, toàn thân lửa cháy bừng bừng, vây quanh, ngẩng đầu hú trời.

Dị tượng Kỳ Lân đạp lửa, khiến ba người Trương Lăng Phong trợn mắt há mồm.

Tuy họ cũng có hình xăm Kỳ Lân, nhưng chỉ có bản thân Kỳ Lân, không có thêm bất cứ thứ gì khác.

Dưới chân không có lửa, toàn thân cũng không có lửa bao quanh.

Chỉ là một hình xăm Kỳ Lân rất bình thường.

So với Trương Kỳ Lân, thì kém xa.

Ba người nhìn mà không khỏi ngưỡng mộ.

Theo quá trình luyện hóa máu Kỳ Lân, trong đầu Trương Kỳ Lân hiện lên không ít truyền thừa huyết mạch.

Đều là những kỹ năng do thiên phú huyết mạch mang lại.

Như Kỳ Lân hỏa diễm, pháp môn rèn luyện huyết mạch, Kỳ Lân luyện thể pháp vân vân.

Một khắc sau, nhiệt độ giảm xuống, dị tượng dần dần thu lại, biến trở lại thành hình xăm.

Sau đó dần dần mờ đi, ẩn vào dưới da.

Lúc này Trương Kỳ Lân, khí thế toàn thân tăng mạnh, tuy cảnh giới không đột phá, nhưng căn cơ lại vững chắc hơn rất nhiều.

Giọt máu Kỳ Lân này, không chỉ bù đắp lại toàn bộ tổn thương căn

cơ mấy chục năm qua của hắn, mà còn nâng cao rất nhiều.

Những năm bị tổ chức "nó" bắt giữ, giam trong viện điều dưỡng để lấy máu làm thí nghiệm, đã khiến căn cơ của hắn bị tổn thương.

Nếu không phải nhờ huyết mạch Kỳ Lân khiến thể chất hắn cường đại, sớm đã bị rút máu thành tàn phế.

Ở cùng cấp độ, hắn một mình đánh mười người cũng nhẹ nhàng.

Trương Kỳ Lân mở mắt ra, đứng dậy.

Ba người Trương Lăng Phong lập tức chạy tới, quan tâm hỏi: "Lão đại, thế nào rồi?" Trương Kỳ Lân gật đầu: "Ta cảm thấy rất tốt, rất thoải mái!" "Sức mạnh huyết mạch tăng mạnh, các phương diện đều được nâng cao rất nhiều!" "Còn có một số truyền thừa huyết mạch, đây sẽ là nền tảng để Trương gia chúng ta đứng vững!" Ba người Trương Lăng Phong nghe vậy, trên mặt đều lộ vẻ kích động.

"Tốt quá rồi, thật sự là tốt quá rồi!" Sau đó, Trương Kỳ Lân lại nhìn về thứ cuối cùng trên bàn đá, một khối ngọc giản.

Thẩm Hạo dùng cằm chỉ vào ngọc giản nói: "Đi lấy xem thử đi, bên trong có lẽ cũng là truyền thừa quan trọng nào đó." Ngọc giản này, có lẽ cũng có thứ gì đó như kiểm tra huyết mạch.

Đồ của tu sĩ rất phức tạp, nếu bên trong bị hạ cấm chế gì đó, không phải mục tiêu chỉ định sử dụng, rất có thể sẽ khiến đồ vật tự hủy, vậy thì được không bù mất.

Vì vậy Thẩm Hạo đã không động vào khối ngọc giản đó trong lúc Trương Kỳ Lân luyện hóa máu Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân gật đầu, đưa tay ra, cầm lấy ngọc giản, bắt đầu xem xét.

Linh thức xâm nhập vào ngọc giản, Trương Kỳ Lân cẩn thận xem

xét.

Bên trong ngọc giản này, quả nhiên ghi lại một bộ truyền thừa kỳ diệu và mạnh mẽ.

Chương 557

Là một loại thần thông pháp thuật mạnh mẽ của tộc Kỳ Lân.

Có một cái tên, gọi là Kỳ Lân bảo thuật!

Bên trong có Kỳ Lân văn, Kỳ Lân bộ, Kỳ Lân quyền, Kỳ Lân túc... mấy loại thần thông pháp thuật.

Còn có một bức đồ Kỳ Lân đạp lửa, thông qua quan sát, quán tưởng, có thể lĩnh ngộ được chân ý của Kỳ Lân.

Kỳ Lân bảo thuật này, người ngoài cũng có thể học, nhưng so với người thừa kế huyết mạch Kỳ Lân, thì khó hơn rất nhiều.

Hơn nữa, về uy lực, cũng sẽ có sự khác biệt.

Trừ phi có thể cảm ngộ được chân ý của Kỳ Lân.

Nếu không, khi sử dụng, uy lực sẽ không bằng người sở hữu huyết mạch Kỳ Lân.

Dưới sự gia trì của huyết mạch Kỳ Lân, uy lực sẽ được tăng lên.

Hơn nữa, còn có thể từ trong huyết mạch của mình, cảm ngộ chân ý Kỳ Lân một cách tiện lợi và nhanh chóng hơn.

Trong đó, Kỳ Lân văn này, chính là nguồn gốc hình xăm trên người của Trương gia.

Chỉ là trong biến thiên của năm tháng, truyền thừa có phần thiếu sót, hậu nhân dựa theo lý giải của mình mà bổ sung.

Vì vậy, trong hậu nhân Trương gia, chủ gia có hình xăm Kỳ Lân, còn phân gia nhánh phụ có hình xăm Cùng Kỳ.

Mà truyền thừa Kỳ Lân văn chân chính, là do tu luyện mà ra, chứ không phải do vẽ ra.

Sau khi xem xong truyền thừa trong ngọc giản, Trương Kỳ Lân lại đưa ngọc giản cho Thẩm Hạo.

"Thẩm tiên sinh, ngài cũng xem đi, bên trong là một bộ truyền thừa mạnh mẽ, có lẽ sẽ hữu dụng với ngài!" Thẩm Hạo gật đầu: "Được, vậy đa tạ." Nhận lấy ngọc giản, Thẩm Hạo cũng bắt đầu xem xét.

Nhìn thấy nội dung, hắn không khỏi nhướng mày.

"Ồ?

Kỳ Lân bảo thuật?

Lợi hại vậy sao?" Sau khi luyện thành, mỗi chiêu mỗi thức đều mang uy nghiêm của Kỳ Lân, uy lực rất mạnh.

Nhưng nhập môn rất khó.

Người bình thường căn bản không luyện được.

Hơn nữa, đến Kỳ Lân còn chưa từng thấy, không biết nó trông như thế nào, lấy đâu ra uy nghiêm của Kỳ Lân, đến uy nghiêm thế nào còn không biết.

Không có chân ý của Kỳ Lân, căn bản không có uy lực gì, tương đương với vẽ mèo ra hổ, không ra thể thống gì.

Nhưng may mà có một bức đồ Kỳ Lân đạp lửa, chân ý Kỳ Lân có thể lĩnh ngộ từ trên đó!

Kỳ Lân thật thì không thấy được, nhưng đồ quán tưởng thì vẫn có.

Thẩm Hạo nhờ vào ngộ tính nghịch thiên, ghi nhớ kỹ bức đồ quán tưởng này.

Bức đồ này, được xem là căn bản của thuật này, tuyệt đối không thể để mất, nếu không, độ khó đột nhiên tăng lên mấy chục lần.

Sau khi ghi nhớ hoàn toàn Kỳ Lân bảo thuật và đồ Kỳ Lân đạp lửa,

Thẩm Hạo trả lại ngọc giản cho Trương Kỳ Lân.

Và dặn dò: "Đồ Kỳ Lân đạp lửa trong ngọc giản này là thần ý truyền thừa, rất quan trọng, nhất định phải bảo quản tốt, đừng để mất, nếu không, Kỳ Lân bảo thuật này, sẽ rất khó!" "Tốt nhất là sau khi tham ngộ, lưu lại vài bức đồ phỏng theo, sau này tu luyện, cứ dùng đồ phỏng theo là được." "Việc này ta có thể giúp ngươi, về rồi ta giúp ngươi vẽ mấy bức!" Trương Kỳ Lân lấy lại ngọc giản, cất vào nhẫn trữ vật, rồi gật đầu.

"Được, cảm ơn Thẩm tiên sinh!" Trong động phủ Kỳ Lân này, hai vật truyền thừa đều đã lấy được, không còn thứ gì khác.

Vì vậy mọi người liền lui ra khỏi động phủ.

Nơi cửa động, lại gợn lên sóng lăn tăn, đá tảng dao động như nước, lại đóng kín cả động phủ, biến mất không dấu vết.

"Đi thôi, chúng ta trở về!" "Nơi này không còn gì khác nữa!" Vì vậy mọi người quay trở lại theo đường cũ, trở về sơn động.

Trương Kỳ Lân lấy ra Quỷ Tỳ, một lần nữa mở ra Thanh Đồng Môn.

Từ trong bí cảnh động thiên sau cửa đi ra.

Chuyến đi này, thật sự có thể nói là thu hoạch đầy ắp, không uổng công!

Cánh cửa Thanh Đồng Môn lại đóng lại.

Nhưng lúc này, Thanh Đồng Môn đã không còn vẻ âm u, quỷ dị như lúc mới vào.

Khí tức tà dị trên cửa cũng đã tiêu tan hết.

Bây giờ nhìn lại, nó chỉ là một vật khổng lồ tỏa ra khí tức lịch sử nồng nặc.

“Ủa, đây là cái gì vậy?” Trương Phi Vân nhìn hai đống tro tàn không xa trước cửa, kinh ngạc la lên.

Mọi người đến gần xem, hai đống tro tàn này, một đống có hình người nhiều tay kỳ dị, đống còn lại có hình dài, còn có một ít mảnh vỏ giáp khô héo sót lại.

Thẩm Hạo phóng ra thần thức, dò xét xung quanh, nhìn về phía quan tài của Vạn Nô Vương trên đài cao.

Quả nhiên phát hiện, thi thể bên trong đã biến mất.

Thẩm Hạo lắc đầu, cười nói: “Đây hẳn là thi thể của Vạn Nô Vương, đống tro côn trùng này, hẳn là con du diên cộng sinh trong cơ thể hắn!” “Vạn Nô Vương?” Trương Lăng Phong kinh ngạc nói.

Thẩm Hạo gật đầu: “Không sai, ban đầu hắn nằm trong quan tài trên đài cao kia!” “Có lẽ là bị động tĩnh khi chúng ta tiến vào sau Thanh Đồng Môn làm cho tỉnh lại.” “Hắn cũng muốn tiến vào sau Thanh Đồng Môn, chỉ có điều, e là không kịp, cửa lớn vừa hay đóng lại.” “Lúc chúng ta vào, không phải đã nghe thấy tiếng đập cửa sao?

Chắc là do hắn làm!” Ba người bừng tỉnh ngộ: “Tôi, tôi còn đang thắc mắc tiếng đập cửa quỷ dị đó từ đâu ra, hóa ra là do hắn gây ra!” “Dọa chúng tôi giật cả mình!” “Bảo sao tiếng động đột nhiên im bặt, hóa ra là bị thiêu thành tro rồi!

Đúng là đáng đời!” Lúc cửa đồng mở ra, ngọn lửa xanh hung hãn đó, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy, không cần nghĩ cũng biết, ngọn lửa đó không đơn giản.

Nếu dính phải, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Bây giờ, Vạn Nô Vương này lấy thân mình làm ví dụ, tự mình thực hành, cho mọi người một bài học.

Ngọn lửa xanh này, dính phải, sẽ bị thiêu thành tro tàn!

Thẩm Hạo lại nhìn lên đài cao, nhìn chín con du diên dưới đáy quan tài.

Thể tích lớn như vậy, thật sự có thể gọi là Bách Túc Thiên Long, chỉ là không biết bay mà thôi.

Đây có lẽ là lão tổ tông của tộc du diên núi lửa ở đây rồi, e là đã sống hàng nghìn năm.

Chắc hẳn không thể tách rời quan hệ với bí cảnh sau Thanh Đồng Môn này.

Chúng có lẽ cũng đã sớm dính phải tạo hóa của Kỳ Lân, mới đột phá được giới hạn căn cơ của chủng tộc, lớn được như vậy.

Nhưng thứ này, nếu để lại, tương lai ắt sẽ thành yêu làm loạn, vẫn nên giải quyết nó đi.

Thẩm Hạo sau đó đánh ra một đạo kiếm khí, bắn về phía chín con du diên trên đài cao.

"Vút~" Kiếm khí gầm rít, mang theo thế công sắc bén.

Chín con du diên khổng lồ, dường như cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Lần lượt thoát khỏi lớp vỏ đá trên người, vặn vẹo thân thể muốn tản ra.

"Rắc rắc~" Vỏ đá vỡ vụn, phát ra một tiếng vang.

Chỉ là, chúng còn chưa kịp chạy thoát, đã bị kiếm khí đánh trúng.

"Chít chít~" Tiếng côn trùng kêu thảm thiết vang lên.

Dọa ba người Trương Lăng Phong giật mình.

Họ trước đó thấy Thẩm Hạo đánh kiếm khí tấn công lên đài cao, còn có chút không hiểu, bây giờ cuối cùng đã hiểu.

Chương 558

"Má ơi, con trùng to quá!" "Đúng vậy, cái này còn to hơn cả mãng xà!" "Thật đáng sợ, con trùng lớn như vậy, nếu thành yêu tà, ra ngoài làm loạn, thật sự là một trận tai nạn!" Trong kiếm khí, mang theo ý chí mạnh mẽ của Thẩm Hạo, trực tiếp chém chết ý thức linh hồn của chín con du diên.

Kiếm khí chém vào trong cơ thể to lớn của chúng, không ngừng tàn phá, phá hủy, chém thân thể, vỏ giáp của chúng thành từng mảnh vụn, rơi lả tả khắp nơi.

"Đại công cáo thành, chúng ta cũng nên trở về rồi!" "Nhưng mà, để bí cảnh động thiên này ở đây, có chút lãng phí." "Kỳ Lân, sau này, ngươi định xây dựng lại Trương gia ở đâu?" Trương Kỳ Lân nghe Thẩm Hạo hỏi, không chút do dự, liền nói: "Vẫn là ở đất tổ Đông Bắc đi!" "Dù sao cũng đã truyền thừa ở đây mấy nghìn năm!" "Lúc nhỏ tôi cũng lớn lên ở đây!" Thẩm Hạo gật đầu: "Vậy được." "Vậy ta sẽ dời bí cảnh này đến đất tổ Trương gia của các ngươi!" "Coi như là quà ta tặng cho ngươi!" Tức thì, Thẩm Hạo thúc đẩy toàn thân pháp lực, thi triển ra Hồ Thiên Chi Thuật.

Lập tức trong hư không nổi lên từng luồng ánh sáng pháp tắc trong suốt óng ánh, pháp tắc không gian đang dao động.

Pháp lực mạnh mẽ của Thẩm Hạo nhanh chóng luyện hóa toàn bộ Thanh Đồng Môn, sau đó, men theo liên hệ sau Thanh Đồng Môn, bao trùm toàn bộ động thiên.

Sức mạnh pháp tắc đã tăng cường liên kết của động thiên lên nhiều lần.

Sau đó, luyện hóa toàn bộ động thiên!

“Ong ong~” Trong hư không vang lên một tiếng động nhẹ, sau đó, thân núi rung chuyển.

Thanh Đồng Môn khổng lồ này bị Thẩm Hạo tách ra!

Sau đó không ngừng thu nhỏ lại, biến thành chỉ bằng móng tay.

Mà bí cảnh động thiên này cũng bị ngưng luyện lại, biến thành một viên động thiên chi châu lớn bằng nắm tay.

Thanh Đồng Môn nhỏ bằng móng tay đó được khảm trên đó.

Toàn bộ quá trình, bị mấy người Trương Kỳ Lân, Trương Lăng Phong nhìn thấy, trợn mắt há mồm, vô cùng kinh ngạc.

Trong miệng không nói nên lời.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn Thẩm Hạo thực hiện một loạt thao tác vượt qua sức tưởng tượng của họ.

Trên vách núi ban đầu, đã mất đi dấu vết của Thanh Đồng Môn, chỉ để lại một khung cửa khổng lồ.

Sau này nếu có người đến đây thám hiểm, e là sẽ kinh ngạc lắm đây.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Thẩm Hạo đánh ra một đạo pháp lực, hóa thành ánh sáng trắng óng ánh, bao bọc mọi người bên trong, sau đó, mang họ xuyên qua tầng đất đá độn lên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, đã trở lại mặt đất.

Giữa một khu rừng xanh tươi.

“Đất tổ Trương gia ở đâu, Kỳ Lân, ngươi dẫn đường đi!” Thẩm Hạo nói với Trương Kỳ Lân.

Hắn phóng ra Mặc Vân Chu, chở mọi người bay lên không.

Dưới sự chỉ dẫn của Trương Kỳ Lân, mọi người bay về một sơn

cốc không xa gần đó.

Sơn cốc cách vị trí Tam Thánh Sơn không xa, chỉ khoảng một trăm dặm.

Để tiện cho việc bảo vệ bí mật của Thanh Đồng Môn.

Chỉ là, trong sơn cốc này, đã là một cảnh hoang tàn.

Không có một kiến trúc nào còn nguyên vẹn.

Khắp nơi là tường đổ vách nát, cỏ dại bụi rậm um tùm.

Cỏ cây hoang dã đã bao phủ chiếm cứ mặt đất vốn là nhà cửa.

Mấy chục năm trôi qua, nơi này đã không còn nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Từ trên trời nhìn xuống, hoàn toàn là một khu rừng rậm rạp.

Mặc Vân Chu hạ xuống, đậu trên một bãi cỏ trống trải trong sơn cốc.

Xuống thuyền, mấy người Trương Kỳ Lân nhìn sơn cốc trước mắt, trong mắt đầy vẻ cảm khái.

Trong ánh mắt của Trương Kỳ Lân, còn mang theo vẻ hoài niệm.

Sau khi Trương gia bị nhiều bên liên thủ công phá, tộc nhân bị bắt bớ nghiên cứu quy mô lớn, nhà cửa ở đất tổ cũng bị phá hủy.

"Đây chính là đất tổ của Trương gia sao, phá hủy triệt để thật!" Thần thức của Thẩm Hạo bao trùm cả sơn cốc, phát hiện, nơi đây khắp nơi đều bị đào sâu ba thước, đất đai đều bị lật lên.

Ngọn núi gần đó cũng không tha, khắp nơi đều có dấu vết của con người.

"Bí cảnh động thiên này, ta sẽ giúp ngươi đặt trong lòng núi." Thẩm Hạo nói xong, sau đó ném một cái, động thiên châu bay vào

trong lòng núi.

Động thiên châu được khảm vào trong lòng núi.

Trong lòng núi, Thẩm Hạo còn mở ra một không gian thung lũng rộng lớn, rộng khoảng hơn ba nghìn mét vuông.

Một lối đi nhỏ hẹp dẫn vào bên trong.

Ở lối vào động còn có dây leo và cửa đá che chắn.

Ngoài ra, Thẩm Hạo lại bố trí thêm một trận pháp che giấu cho hang núi này, cho dù có người bên ngoài dùng thần thức dò xét cũng không nhìn ra được gì, sẽ không phát hiện ra hang động này.

Trương Kỳ Lân muốn xây dựng lại tộc địa Trương gia, sẽ phải tốn không ít thời gian, việc xây dựng nhà cửa chính là một công trình lớn.

Hơn nữa, Trương gia còn có một số kẻ thù, đang rình rập trong bóng tối, không chừng sẽ phát hiện ra bọn họ rồi đến phá hoại.

Vì vậy, Thẩm Hạo lại thuận tay bố trí một bộ trận pháp ẩn nấp mê huyễn xung quanh thung lũng, từ bên ngoài nhìn vào, thung lũng vẫn là một cảnh hoang tàn đổ nát, cỏ cây mọc um tùm.

Những kẻ rình rập Trương gia đều là một đám người thường, không thể coi là tu sĩ, nếu không đã chẳng thèm khát trường sinh đến vậy.

Với Trương Kỳ Lân và đám người dưới trướng đều đã là tu vi Trúc Cơ, nếu có kẻ đến nộp mạng, có thể dễ dàng giải quyết.

Vì vậy, để lại Trương Kỳ Lân và bốn người Trương Lăng Phong ở đây dọn dẹp bên ngoài thung lũng.

Thẩm Hạo trở về Tranh Điền Nam, đưa mười bốn đệ tử Trương gia còn lại đến đây cho bọn họ.

Chuyện xây dựng nhà cửa họ không rành lắm, nhưng có thể bỏ tiền ra thuê người làm.

Mấy tháng làm việc ở Dân Điều Cục, bọn họ đều kiếm được không ít tiền, đủ để xây một trang viên lớn ở đây.

Thẩm Hạo không quan tâm đến họ, nếu có chuyện gì, họ sẽ liên lạc với hắn qua truyền tấn ngọc phù.

Hắn trở về Trùng Cốc, tiếp tục tu hành.

Thẩm Hạo đặt khối vẫn ngọc lấy được từ bí cảnh động thiên sau Thanh Đồng Môn vào trong đại điện của Lăng Vân Tiên Cung.

Sau đó, hắn gọi tất cả các nàng bên cạnh mình tới.

Không lâu sau, Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng, Thanh Y, Thanh Tuyền mấy người, tất cả đều đến đại điện Lăng Vân Tiên Cung.

Trong số các nàng, ngoại trừ Đông Giai Ngọc đang lo việc riêng ở kinh thành và Áo Cổ đang ở Âm giới, những người còn lại đều đã có mặt.

Oanh oanh yến yến, tụ tập một nơi, toàn bộ đều là những mỹ nữ tuyệt sắc tự nhiên, mỗi người một vẻ.

Có người nhiệt tình như lửa, có người lạnh lùng như sương, có người hoạt bát, có người dịu dàng, có người yêu kiều.

Nữ vương, long nữ, bạng nữ, yêu nữ, nữ thần, đều là tuyệt sắc.

Thẩm Hạo lướt mắt qua các nàng, ánh mắt tràn đầy cưng chiều và tự đắc.

Hưởng thụ cái phúc của Tề nhân~ Các nàng vừa bước vào liền nhìn thấy khối đá khổng lồ đặt ở trung tâm đại điện, cao bảy tám mét,

chỗ rộng nhất cũng phải năm sáu mét, thể tích không nhỏ.

Hơn nữa trên đó còn tỏa ra một luồng sức mạnh kỳ lạ, Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình, mấy người có tu vi cao nhất, đều chú ý đến nó.

Ô Thiền bước tới, ôm lấy cánh tay Thẩm Hạo, ánh mắt nhìn quanh tảng đá khổng lồ, đầy tò mò hỏi: "Phu quân, đây là đá gì vậy, trên đó hình như có một luồng sức mạnh rất kỳ diệu, chàng lấy nó từ đâu thế?" Có Ô Thiền là người nhanh miệng, đi đầu hỏi thay mọi người, các nàng cũng lần lượt nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười nói: "Khối đá này, gọi là Vẫn ngọc!" "Là một khối kỳ thạch từ ngoài không gian, lai lịch cụ thể đã không thể khảo chứng, nhưng nguồn năng lượng kỳ dị chứa đựng bên trong là một loại năng lượng thần hồn, rất có lợi cho việc tu luyện cảnh giới Nguyên Anh, Hóa Thần!" "Ta đặc biệt mang về cho các nàng tu luyện đó~" "Nhất là Sương nhi, Uyển nhi, Ngọc Đình, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng, Thanh Y, Thanh Tuyền mấy người." "Năng lượng trên khối Vẫn ngọc này chưa chắc đã đủ dùng, nhưng ta còn biết hai nơi khác cũng có Vẫn ngọc tương tự, mà thể tích đều không nhỏ, hai khối cộng lại, đủ cho tất cả chúng ta sử dụng!" "Qua một thời gian nữa, ta sẽ đi lấy về!" Thẩm Hạo nói xong, các nàng đều rất kinh ngạc.

"Vẫn ngọc này thần kỳ vậy sao?

Lại chứa năng lượng thần hồn có thể hỗ trợ tu luyện?" Tiểu Cửu đầy hiếu kỳ nhìn về phía Vẫn ngọc.

Chương 559

Điền Mộ Tình bên cạnh cũng dùng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào nó.

Hai người dùng thần thức dò xét khối Vẫn ngọc, quả nhiên phát hiện bên trong ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

"Năng lượng thần hồn thật tinh thuần!" "Đây rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại sinh ra được?

Thật không thể tin nổi!" Cả hai đều vô cùng ngạc nhiên.

Sức mạnh thần hồn chứa trong Vẫn ngọc có chất lượng cực cao, tốt đến bất ngờ, vô cùng cô đọng.

"Cái này thì ta không biết, dù sao cũng là vật từ ngoài không gian, không phải tự nhiên sinh ra trên Trái Đất!" Thẩm Hạo lắc đầu nói.

"Để khối vẫn thạch này trong Lăng Vân Tiên Cung cũng không thích hợp lắm, đợi sau này lấy được hai khối Vẫn ngọc lớn về sẽ không đặt vừa!" "Ta chuẩn bị xây một phòng tu luyện dưới lòng đất ở bên cạnh, chuyên dùng để chứa Vẫn ngọc, rồi bố trí một trận pháp, rút năng lượng của Vẫn ngọc ra để tiện cho việc tu luyện." Mọi người nghe xong đều rất tán thành.

"Được đó được đó, phu quân chàng nói sao thì làm vậy đi~" Nhưng những việc này, Thẩm Hạo không định tự mình làm, mà giao cho Thao Thiết phân thân đang trấn giữ Trùng Cốc.

Tu vi của Thao Thiết phân thân cũng đã đuổi kịp, hiện tại cũng là tu vi Hợp Đạo cảnh.

Ngọc Thai phân thân trấn giữ kinh thành cũng vậy.

Thẩm Hạo ý niệm vừa động, Thao Thiết phân thân liền biết mình phải làm gì.

"Ai, lại phải làm việc, bản thể đúng là biết hưởng thụ, việc nặng nhọc toàn đổ cho cái phân thân này của ta." Thao Thiết phân thân từ trong thủy tinh cung dưới Long Đàm bay ra.

Từ Lăng Vân Tiên Cung lơ lửng trên không, nó lấy Vẫn ngọc vào tay.

Sau đó nó đến vách núi phía tây Long Đàm, bên bìa rừng, dọn ra một khoảng đất trống, rồi thi triển pháp thuật, đào xuống lòng đất một không gian.

Sau đó, lại vận dụng Hồ Thiên chi thuật, mở rộng cái hố nhỏ này thành một không gian khổng lồ.

Hồ Thiên chi thuật đã sớm được Thẩm Hạo luyện đến thuần thục, có thể tùy tiện mở ra một không gian.

Sau khi mở ra không gian, Thao Thiết phân thân lại bắt đầu bố trí.

Lấy ra các loại dược liệu quý giá, bắt đầu khắc họa trận bàn, trận kỳ và các pháp bảo bố trận khác.

Trong lúc Thao Thiết phân thân bận rộn, bản thể của Thẩm Hạo lại cùng những mỹ nữ hậu cung của mình tiến hành một trận liên hoan hợp hoan thịnh đại, hoạt động nghiên cứu tìm hiểu sâu sắc.

Do số lượng người khá đông, hoạt động lần này kéo dài mấy ngày mới miễn cưỡng kết thúc.

Mấy ngày trôi qua, bên phía Thao Thiết phân thân cũng đã xây dựng xong phòng tu luyện hoàn toàn mới.

Trận pháp bao phủ, rút năng lượng của Vẫn ngọc ra, truyền đến phòng tu luyện cho mọi người sử dụng.

Nơi lõi trận pháp cất giữ Vẫn ngọc cũng đã chừa ra một không gian đủ lớn, có thể chứa được hai khối Vẫn ngọc khổng lồ kia.

Thao Thiết phân thân làm xong việc lại trở về thủy tinh cung dưới Long Đàm.

Mà các nàng sau khi kết thúc hoạt động, cũng đến phòng tu luyện mới bắt đầu tu luyện.

Dưới sự hỗ trợ của năng lượng Vẫn ngọc, tốc độ tu luyện của các nàng lại tăng vọt lần nữa.

Sau khi ở Trùng Cốc vài ngày, các nàng đều đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Thẩm Hạo liền một lần nữa rời khỏi Trùng Cốc.

Lần này, hắn định đến sa mạc tây bắc trước, nơi có mẫu quốc của Tây Vương Mẫu, trực tiếp lấy khối Vẫn ngọc khổng lồ kia.

Theo như tình tiết trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, Tháp Mộc Đà, nơi mẫu quốc của Tây Vương Mẫu tọa lạc, nằm trong bồn địa Sài Đạt Mộc của tỉnh Thanh Hải.

Bồn địa Sài Đạt Mộc là một trong ba bồn địa nội lục lớn nhất Hạ quốc, là một bồn địa đứt gãy khổng lồ khép kín giữa các dãy núi.

Được bao quanh bởi dãy núi Côn Luân, dãy núi Kỳ Liên và dãy núi A Nhĩ Kim.

Nơi đó là một vùng sa mạc khô cằn, thảm thực vật thưa thớt.

Nơi Tháp Mộc Đà tọa lạc lại nằm trong một thành phố ma.

Có thể nói đó là tuyệt cảnh đối với người thường, một khi lạc vào trong thì rất khó thoát ra.

Cùng với tình trạng sa mạc hóa nghiêm trọng, ngay cả những người dân du mục địa phương cũng ít ai đi vào sâu trong vùng hoang

mạc Gobi của bồn địa.

Các ngôi làng gần đó, ngay cả việc sinh tồn cũng thành vấn đề, cũng đã lần lượt di dời đi xa, đến những nơi có môi trường tốt hơn.

Thẩm Hạo cưỡi Mặc Vân Chu, bay thẳng đến tỉnh Thanh Hải.

Lần trước đến đó là vì chuyện ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, đã có cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với một số nhân viên của Dân Điều Cục địa phương.

Tuy nhiên, cũng không có giao tình gì.

Mặc dù nơi đó rất gần Cách Nhĩ Mộc.

Nhưng lần này Thẩm Hạo đến vùng hoang mạc Gobi, càng không kinh động đến họ.

Người của Dân Điều Cục chủ yếu vẫn phụ trách vấn đề an toàn cho người dân trong thành phố.

Những nơi ngoài thành phố không phải là đối tượng được quan tâm trọng điểm.

Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu, lặng lẽ đến không phận bồn địa Sài Đạt Mộc.

Bồn địa này là một khu vực hình dải dài theo hướng tây bắc - đông nam.

Mà đích đến của Thẩm Hạo là ở sâu trong sa mạc Gobi phía tây bắc.

Thành phố ma đó rất dễ nhận biết, phạm vi của nó rất lớn, Thẩm Hạo rất dễ dàng tìm thấy nó.

Nhìn từ trên cao xuống, toàn bộ thành phố ma này đều hoang vu như vậy, cát vàng khắp nơi.

Hoàn toàn không nhìn thấy ốc đảo sa mạc nào.

Tháp Mộc Đà kia lại không có chút tung tích.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ.

“Hử?

Lại không nhìn thấy?” “Chẳng lẽ còn có trận pháp nào ẩn giấu sao?” Thần thức của Thẩm Hạo bao phủ toàn bộ thành phố ma, cẩn thận dò xét.

Nhìn từ trên cao xuống, toàn bộ thành phố ma tạo thành một đồ án kỳ dị.

Thẩm Hạo có thể nhìn thấy dòng chảy của khí và sự lưu động của năng lượng địa mạch bên trong, khiến cho thành phố ma này hình thành một thế phong thủy đặc biệt.

Mặc dù bề mặt trông rất khô cằn, không có dòng nước.

Nhưng dưới lòng đất lại có sông ngầm chảy.

Mấy nghìn năm trước, nơi đây cũng là một vùng nước trù phú, cỏ cây tươi tốt.

Tộc của Tây Vương Mẫu di cư đến đây, định cư lại, tiếp tục nghiên cứu thuật trường sinh, đổi mới, tạo ra Thi miết đan, cũng như lợi dụng Vẫn ngọc để áp chế ý thức và độc tính của thi miết, dùng thời gian dài để đạt được sự lột xác trường sinh.

Mặc dù không biết họ cụ thể đã nắm giữ những thủ đoạn siêu phàm nào, nhưng Thẩm Hạo biết, sức mạnh của họ chắc chắn không yếu.

Mà việc lợi dụng sức mạnh của thế phong thủy trước mắt, họ chắc chắn đã nắm giữ.

Đạo phong thủy, từ khi trời đất sinh ra, đã tồn tại.

Tương truyền Phục Hy sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái.

Bát quái này vốn là thủ đoạn thường dùng của đạo phong thủy.

Tộc của Tây Vương Mẫu có tạo nghệ mạnh mẽ về đạo phong thủy, cũng là điều hợp lý.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát dòng chảy của địa khí, rất nhanh đã phát hiện, địa khí trong thành phố ma này, cuối cùng đều hội tụ về một thung lũng trũng ở phía tây bắc.

Chương 560

Nhìn từ bên ngoài, nơi đó chỉ là một thung lũng đầy cát vàng.

Nhưng Thẩm Hạo đã nhìn thấu, đây chắc chắn là thuật che mắt.

Dùng đạo phong thủy, dẫn động sức mạnh tự nhiên của trời đất, hình thành thuật che mắt.

Ngăn cản sự dòm ngó, ngay cả thần thức cũng không thể nhìn xuyên qua.

Nếu không, nơi này đã sớm bại lộ dưới mí mắt của tu sĩ.

Dân Điều Cục Thanh Hải nhiều người như vậy, thế nào cũng có người đi qua phát hiện.

Thẩm Hạo hạ Mặc Vân Chu xuống, tiến lại gần đó.

Phi chu bay qua lại trên thung lũng, nhưng vẫn không đột phá được lớp thuật che mắt này.

Rõ ràng, thuật che mắt này rất cao minh.

"Lợi hại vậy sao?" "Không đúng lắm, nếu thật sự lợi hại như vậy, thì trong tình tiết nguyên tác, toàn là một đám người thường, càng không thể phát hiện ra Tháp Mộc Đà!" Thẩm Hạo điều khiển Mặc Vân Chu tiếp tục hạ xuống.

Mãi cho đến khi thấp hơn độ cao của các tảng đá trong thành phố ma, cảnh tượng trước mắt mới đột ngột thay đổi.

Thẩm Hạo bay ra khỏi Mặc Vân Chu, đứng lơ lửng giữa không trung cách mặt đất năm sáu mét.

Ở khu vực này, các tảng đá, đỉnh núi của thành phố ma chỉ cao khoảng năm sáu mét.

Thẩm Hạo liếc nhìn xung quanh, trong lòng đã hiểu rõ.

Hóa ra thuật che mắt bằng thế phong thủy này, phạm vi bao phủ rất nhỏ, vừa vặn bao trùm thung lũng này.

Hơn nữa, độ cao của nó cũng chỉ ngang bằng với độ cao của các tảng đá trong thành phố ma.

Một khi nhìn xuống từ góc độ vượt quá độ cao của các tảng đá, sẽ chỉ thấy một vùng Gobi cát vàng.

Còn nếu thấp hơn độ cao này, mới có thể thực sự nhìn thấy ốc đảo thung lũng Tháp Mộc Đà này!

"Thiết kế thật tài tình!" Thẩm Hạo tán thưởng.

Phạm vi của Tháp Mộc Đà không lớn, chỉ bằng phạm vi của ốc đảo thung lũng này.

Bên ngoài toàn là hoang mạc Gobi.

Toàn bộ thành phố ma, cũng như khu vực xung quanh vài trăm dặm, sinh khí địa mạch, đều bị đại trận phong thủy này hút về, nuôi dưỡng ốc đảo Tháp Mộc Đà này.

Vì vậy nó mới có thể tồn tại an toàn nhiều năm như vậy.

Cây cối rừng rậm bên trong, thậm chí còn gần giống với rừng mưa nhiệt đới.

Đều là kết quả của trận pháp nuôi dưỡng.

Hi sinh sinh cơ của vài trăm dặm xung quanh để nuôi dưỡng một nơi này.

Hơn nữa, còn không chỉ dừng lại ở đó!

Thẩm Hạo dùng pháp nhãn quan sát, toàn bộ dòng chảy địa khí của Tháp Mộc Đà đều thu vào mắt.

Tại nơi cốt lõi dưới lòng đất của Tháp Mộc Đà, lực địa mạch ngưng kết, hóa thành một ngọn lửa sinh cơ.

Ngọn lửa này, trong mắt Thẩm Hạo, sáng như đuốc, vô cùng nổi bật.

Nơi đó, rõ ràng chính là nơi được miêu tả trong tình tiết nguyên tác, phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu.

Huyệt nhãn của toàn bộ đại trận phong thủy, thu hết tinh hoa của long mạch, để luyện đan trường sinh bất lão!

Tuy nhiên, vẫn là tà ma ngoại đạo. ...

Cho dù có thành công, có được cũng chỉ là tuổi thọ dài lâu, mà không có sức mạnh và tâm cảnh tương xứng.

Huống hồ, con đường này, dường như còn chưa có mấy người thành công.

Thẩm Hạo phỏng đoán, có lẽ cũng chỉ có ba vị thủy tổ của tam tộc ban đầu, ba người họ đã thành công.

Người thời đó, không giống như bây giờ.

Cùng với thời gian trôi đi, con người ngày càng yếu.

Người bây giờ quá yếu.

Mà ở bên cạnh phòng luyện đan này không xa, chính là nơi sâu nhất của mẫu quốc Tây Vương Mẫu, cũng chính là nơi có Vẫn ngọc.

Thần thức quét qua toàn bộ Tháp Mộc Đà, Thẩm Hạo lập tức hiểu rõ.

Hóa ra toàn bộ ốc đảo này đều mọc trên một lớp đất phía trên Vẫn ngọc.

Thung lũng này, vốn là do khối Vẫn ngọc này mà sinh ra!

Chính Vẫn ngọc đã chống đỡ nên ốc đảo thung lũng này!

Khối Vẫn ngọc này có mối liên hệ cực lớn với sự hình thành của ốc đảo này.

Nếu không có khối Vẫn ngọc này, có lẽ dựa vào sức mạnh của đại trận phong thủy, nơi đây vẫn có thể hình thành rừng rậm nhưng không thể phát triển thành bộ dạng rừng mưa nhiệt đới như thế này.

Có lẽ chỉ mọc ra một số loại cây thường thấy ở phương bắc.

Kích thước của cây cối cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Năng lượng kỳ dị của Vẫn ngọc, hiệu quả vẫn rất tuyệt vời.

Mà khả năng thích ứng của thực vật, dã thú, so với con người thì mạnh hơn rất nhiều.

Cũng vì vậy mà tạo thành môi trường sinh thái độc đáo ở nơi này.

Vẫn ngọc giống như một khối nền móng, chống đỡ địa mạo trong thung lũng.

Nếu Thẩm Hạo trực tiếp lấy Vẫn ngọc đi, e rằng sẽ gây ra sụt lún trên diện rộng, trước khi lấy Vẫn ngọc, còn phải gia cố lớp nền mới được.

Dưới cảm ứng thần thức của Thẩm Hạo, toàn bộ rừng rậm ốc đảo Tháp Mộc Đà, cũng như mọi thứ dưới nước, đều hiện lên trong đầu hắn, giống như một bản đồ 3D toàn cảnh, mọi chi tiết đều đầy đủ.

Một con côn trùng trong vỏ cây, một con tôm nhỏ trong lớp bùn dưới đáy nước.

Con rắn mào gà trườn bò trong đống cành khô lá mục.

Con rắn lớn trong khe nứt của núi.

Tất cả đều sống động như thật, không sai một ly.

Mà khối Vẫn ngọc khổng lồ kia cũng hiện ra trong hình chiếu này.

Đây là một khối vẫn thạch khổng lồ gần như hình elip, lồi lõm, bề mặt có vô số lỗ nhỏ.

Những lỗ nhỏ chi chít trên đó, trông như mặt rỗ, khiến người mắc chứng sợ lỗ cũng phải phát bệnh.

Mà trong một hang đá dưới đáy vẫn thạch, có một lối đi dẫn vào bên trong Vẫn ngọc, đây là lối đi được đào nhân tạo.

Chắc là do những người của mẫu quốc Tây Vương Mẫu chuyên môn đào ra.

Bên trong vẫn thạch, ngưng tụ năng lượng thần hồn tinh thuần, phân tán khắp khối vẫn thạch.

Bên dưới là một hang động lớn, trung tâm là một hồ nước ngầm khổng lồ, nước hồ rất sâu, thông với một con sông ngầm lớn hơn.

Mà trong lớp bùn cát dưới đáy hồ ngầm này, một con mãng xà đen khổng lồ đang ngủ say trong đó.

Con rắn khổng lồ này, hẳn là xà mẫu được nhắc đến trong nguyên tác, kích thước quả thật khổng lồ, e rằng đã sống được mấy nghìn năm.

Chương 561

Thân dài đến cả trăm mét, mà thân nó cũng thô khoảng một mét rưỡi, có thể nói là đồ sộ.

Trên thế giới muốn tìm được con rắn dài hơn nó, không phải chuyện đơn giản.

Chắc cũng chỉ có ở biển sâu, hoặc rừng mưa Amazon ở Nam Mỹ, hay rừng rậm châu Phi mới có khả năng.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng bản đồ toàn cảnh của thung lũng Tháp Mộc Đà, toàn thân Thẩm Hạo tỏa ra huyền quang, cả người trực tiếp độn xuống lòng đất.

Sau khi lặn xuống hơn trăm mét, hắn đi thẳng đến hang động dưới đáy Vẫn ngọc.

Tốc độ của Thẩm Hạo rất nhanh, lại lặng lẽ không tiếng động, khí tức toàn thân thu liễm, đám rắn rết kia không hề hay biết.

Chẳng mấy chốc, đã đến được hang động sâu dưới lòng đất này.

Đây đã là nơi sâu nhất dưới lòng đất của toàn bộ mẫu quốc Tây Vương Mẫu.

Thẩm Hạo ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Trong hồ nước, đầy những mảnh vỡ của vại gốm, bên trong lẫn lộn với sọ người.

Đây là thời kỳ của mẫu quốc Tây Vương Mẫu, những chiếc sọ người chuyên dùng để nuôi dưỡng nô lệ của thi miết vương.

Những nô lệ này, từ nhỏ đều được ăn ngon mặc đẹp, mục đích chỉ có một, là để họ cam tâm tình nguyện trở thành vật tế, dùng thân mình

nuôi dưỡng thi miết vương.

Từ nhỏ trên đầu đã đội một cái vại, đến khi lớn lên thành người, cái vại này hoàn toàn kẹt cứng trên đầu, không thể rút ra được nữa.

Đến tuổi thích hợp, liền cho uống trứng trùng, trứng trùng tiến vào sọ não ký sinh, hấp thu dinh dưỡng.

Cuối cùng, chặt đầu những nô lệ này, niêm phong trong vại gốm, thi miết vương sẽ nở ra trong đó.

Mà những thi miết vương này, ngoài việc dùng để luyện chế thi miết đan, công dụng lớn nhất khác chính là để tế tự cho xà mẫu đang nghỉ ngơi trong hồ sâu dưới lòng đất này.

Không biết mẫu quốc Tây Vương Mẫu làm thế nào phát hiện ra, xà mẫu này, thích ăn nhất là thi miết vương.

Có lẽ xà mẫu này cũng có khẩu vị nặng, cái bộ dạng đỏ rực của thi miết vương, cộng thêm mùi vị và khẩu cảm cay nồng, khiến nó rất thích chăng~ Trên lớp cát sỏi của lòng hồ gần bờ, đã phủ đầy một lớp mảnh vỡ vại gốm và sọ người.

Trên đỉnh đầu, ngay phía trên hồ ngầm, chính là nơi có Vẫn ngọc khổng lồ.

Đỉnh động nhô xuống, có hình cầu, trên đó đầy những lỗ nhỏ, chi chít.

Cách bờ hồ ngầm vài trăm mét, có một dãy cột đá nhô lên, giống như một ngọn núi nhỏ.

Đỉnh của nó tiếp giáp với Vẫn ngọc.

Vô số cột đá từ trên đó rủ xuống, tạo thành một thác đá.

Đây là di tích còn lại sau khi vẫn thạch rơi xuống đất, lực va chạm khổng lồ tạo ra nhiệt độ cao làm tan chảy nham thạch, sau khi chảy

xuống rồi nguội đi.

Giống như những xúc tu của yêu ma, trông gớm ghiếc và kỳ dị.

Giữa thác đá đó, còn có một bệ đá.

Thẩm Hạo thân hình lóe lên, trực tiếp đến trên bệ đá.

Trên bệ đá, đặt một chiếc ngai vàng bằng đá, trên đó ngồi ngay ngắn một cỗ thi thể nữ.

Trên đầu búi tóc phức tạp, đội một chiếc vương miện vàng lộng lẫy, trên người mặc một chiếc áo bào thêu đầy chỉ vàng, trên đó điểm xuyết rất nhiều miếng ngọc.

Đây là một bộ áo giáp ngọc dũng được chế tạo đặc biệt, hoàn toàn khác với bộ đã thấy trong địa cung của Lỗ Thương Vương.

Toàn thân trên dưới, không một chút nào lộ ra ngoài.

Bên cạnh ngai đá, còn có hai cỗ thi dũng đang đứng, chỉ là được bảo quản không tốt, đã mục nát chỉ còn lại xương.

Thẩm Hạo dùng thần thức quét qua, liếc nhìn một cái.

Thi thể nữ này, cũng là một người chết sống, trong cơ thể tuy vẫn còn sinh khí, nhưng đã là một hoạt thi.

Đây cũng là một người cầu trường sinh bằng thi miết đan.

Thẩm Hạo không động đến nàng, hắn cũng rất tò mò, người này rốt cuộc có thể thành công hay không~ Con thi miết vương trong đầu nàng đã gần như hóa tan được một nửa, sắp dung hợp làm một với đại não của nàng rồi.

Mô não đã có một phần nhỏ bị nhuộm thành màu đỏ.

Đi đến gần, Thẩm Hạo còn có thể nhìn thấy lồng ngực nàng khẽ phập phồng.

Hoạt thi này, phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái ngủ say, nhưng trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, cũng có rất nhiều lúc tỉnh táo.

Nhưng nàng chỉ có ý thức có thể hoạt động, còn cơ thể thì không thể cử động.

Lúc này, thật trùng hợp, nàng đang ở trong lúc tỉnh táo có ý thức.

Thẩm Hạo đến gần, không cố ý thu liễm động tĩnh, tiếng bước chân của hắn, nàng nghe thấy rất rõ.

Nàng có chút căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng gấp gáp hơn một chút.

Đi đến gần, Thẩm Hạo nhìn nữ thi được bao bọc kín mít, cười khẽ nói: "Nhìn bộ dạng của ngươi, chắc đã ngủ say rất lâu rồi, phải mấy nghìn năm rồi nhỉ, thêm hai nghìn năm nữa, nói không chừng là có thể hoàn thành lột xác thành công~" "Không cần căng thẳng, ta không có ác ý, mục tiêu của ta cũng không phải ngươi~" "Ta cũng khá tò mò, hai nghìn năm sau, ngươi có thể thành công không nhỉ?" Lời của Thẩm Hạo vừa dứt, nữ hoạt thi này không những không thả lỏng, ngược lại càng căng thẳng hơn.

Hô hấp càng thêm gấp gáp, phảng phất như đáy lòng dâng lên sóng to gió lớn, mãi không thể bình tĩnh lại được.

Nhìn bộ dạng này của nàng, Thẩm Hạo thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười.

"Ha ha~" Thẩm Hạo cười nhạt một tiếng.

Sau đó không còn chú ý đến nữ hoạt thi này nữa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu.

Phía trên đỉnh đầu chính là Vẫn ngọc, khoảng cách chỉ khoảng một

mét.

Thẩm Hạo giơ tay là có thể chạm tới.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng sờ vào khối Vẫn ngọc khổng lồ này.

Cảm giác khi chạm vào vô cùng ấm áp, không hề lạnh tay.

Ngọc, về bản chất, cũng là một loại đá.

Tuy nhiên, kết cấu và tính chất của nó có sự khác biệt rất lớn.

Vẫn ngọc này, màu sắc hiện ra một màu xanh lục hơi trầm.

Chất liệu tinh tế, sờ vào có cảm giác trơn nhẵn.

Mật độ cũng rất cao, dù sao đây không phải là ngọc bình thường, mà là vẫn ngọc, hoàn toàn khác với các loại ngọc thạch trên Trái Đất.

Bên trong lại ẩn chứa năng lượng thần hồn thần dị.

Ngay phía trên bệ đá này, có không ít hang động thẳng đứng thô to, cái lớn nhất có đường kính to bằng một bể bơi.

Thẳng tắp thông đến sâu bên trong Vẫn ngọc.

Thẩm Hạo dùng ánh mắt xuyên qua bóng tối nhìn sang.

Lối vào hang động này khá sâu, khoảng chừng năm mươi mét.

Thần thức quét qua, Thẩm Hạo phát hiện, mấy cái động này đều giống nhau, hội tụ vào một lối đi ngang phía trên.

Lối đi này, cũng như mấy lối đi thẳng đứng bên cạnh, đều do con người đào ra.

Những mảnh vụn Vẫn ngọc đào ra này, chính là nguyên liệu của những bộ ngọc dũng kia.

Được cắt thành từng miếng ngọc nhỏ, sau đó xâu bằng chỉ vàng, chế thành ngọc dũng.

Thần thức men theo lối đi thẳng về phía trước, lại đi qua gần trăm mét lối đi, cuối cùng đến một động thất hình vuông rộng rãi.

Chương 562

Trong động thất này, không chỉ có một lối đi, bốn mặt đều có một lối đi thông đến nơi khác.

Thần thức của Thẩm Hạo tỏa ra, men theo mấy lối đi dò xét.

Hắn phát hiện, những lối đi này đều nối với từng động thất tương tự.

Trong những động thất này, đặt từng chiếc quan tài ngọc, mà bên trong thì nằm từng hoạt thi đã dùng thi miết đan, đang chờ đợi lột xác.

Đa số đều ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, không thể cử động.

Thẩm Hạo nhẹ nhàng đẩy một chiếc quan tài ra xem.

Chiếc quan tài này cũng được làm bằng Vẫn ngọc.

Chỉ thấy, bên trong nằm một mỹ nhân lạnh lùng, rạng rỡ như hoa phù dung, lông mày như núi xa, môi son điểm nhẹ.

Trên người mặc một lớp áo sa trắng mỏng manh.

Những đường cong quyến rũ đều hiện ra rõ ràng.

Cả người tươi tắn như sống, vẫn còn giữ lại một chút sinh khí.

Cũng là một cỗ hoạt thi!

Thuật trường sinh bằng thi miết đan, phụ thuộc rất nhiều vào ngọc dũng.

Không có ngọc dũng, sẽ biến thành huyết thi!

Mà nơi này, nằm trong toàn bộ khối Vẫn ngọc khổng lồ, ở đây, tương đương với việc lúc nào cũng được Vẫn ngọc bao bọc, chỉ cần

không ra ngoài, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Là nơi ngủ say lột xác hoàn mỹ nhất!

Nhưng hôm nay, đã nghênh đón một vị khách không mời.

Vừa hay những chiếc quan tài này cũng là Vẫn ngọc, đến lúc đó, mời hết bọn họ ra ngoài vậy.

Thẩm Hạo định tự mình xây dựng một địa cung dưới lòng đất này để sắp xếp cho họ, người ngoài tuyệt đối không thể làm phiền đến họ.

Thẩm Hạo cẩn thận đếm lại, động thất như thế này, trong toàn bộ Vẫn ngọc, còn có tám cái, tổng cộng là chín cái, quan tài ngọc ghép lại cũng có tổng cộng bảy mươi ba cái.

Có tám động thất, mỗi động có tám chiếc quan tài ngọc, còn có một gian động thất, bên trong là một chiếc quan tài ngọc độc chiếm.

Rõ ràng gian đó là gian quan trọng nhất.

Vì vậy, Thẩm Hạo trực tiếp xuyên qua từng tầng động thất, đi thẳng đến gian cuối cùng này.

Thẩm Hạo phóng ra thần thức, cẩn thận cảm ứng vị trí của gian động thất này.

Kết quả phát hiện, gian động thất này, vừa hay ở vị trí cốt lõi của toàn bộ Vẫn ngọc.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát bố cục và cấu tạo của gian động thất này, lại phát hiện, nơi đây dường như không phải do con người đào đẽo ra, dường như vốn dĩ đã như vậy.

Toàn bộ động thất, có hình vuông góc tròn, bốn vách đá xung quanh vô cùng trơn nhẵn, giống như được đánh bóng.

Mấy gian thạch thất phía trước không có đãi ngộ này.

Tường tuy thẳng, nhưng lại hơi thô ráp, không được mài giũa cẩn thận.

Cũng may là không có ánh sáng, nếu không, Thẩm Hạo còn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên tường.

Quy cách của quan tài ngọc ở đây không thể so sánh với quan tài ngọc trong tám gian thạch thất bên ngoài.

Không chỉ thể tích lớn hơn, mà hoa văn điêu khắc, phù điêu rỗng trên đó cũng vô cùng tinh xảo.

Nắp quan tài cũng không đậy kín.

Thẩm Hạo đẩy nắp quan tài ra xem, bên trong nằm một bóng hình ung dung hoa quý.

Đầu búi tóc, đội kim quan ngọc trâm.

Trên người mặc một bộ bào phục lộng lẫy, hai tay đặt trên bụng.

Lặng lẽ nằm trong quan tài, không hề cử động, giống như một người đẹp đang ngủ.

"Đây là Tây Vương Mẫu sao?" "Không biết có phải là Tây Vương Mẫu đời đầu nghiên cứu thuật cộng sinh không?" Thẩm Hạo dùng thần thức dò xét.

Toàn thân trên dưới của cỗ nữ hoạt thi này đều bị quét qua một lượt.

Ở phần đầu, trong đại não, con thi miết vương màu đỏ tươi kia đã gần như hoàn toàn hóa tan.

Mà đại não của nàng cũng đã hoàn toàn nhuốm đỏ, phảng phất như đang rỉ máu.

"Chậc chậc, không đơn giản đâu!" "Lại đã gần hoàn thành lột xác!" "Đợi con thi miết vương hoàn toàn tan chảy, dung nhập vào đại

não, chắc là coi như lột xác thành công rồi nhỉ!" "Nhưng mà, nhược điểm là thời gian cần thiết quá dài!" "Dù sao Trái Đất cũng chỉ là một hành tinh nhỏ bé, giới hạn ở đây, không phải những thế giới rộng lớn kia!" "So sánh ra, thời gian càng quý giá hơn!" "Mấy nghìn năm đã là thương hải tang điền!" Dường như cảm nhận được sự dòm ngó của Thẩm Hạo, mí mắt của nữ tử trong quan tài động đậy mấy lần, bị Thẩm Hạo nhạy bén bắt được.

Cùng lúc đó, trong một tiên cảnh hư ảo, một nữ tử mặc phượng bào kim tuyến, đầu đội kim quan ngọc trâm, dung mạo dịu dàng hoa quý, sắc mặt biến đổi.

"Hửm?

Không ổn!" "Có người đang dòm ngó cơ thể của ta!" Nàng cảm nhận được ở thế giới thực, cơ thể của mình đang bị người khác dòm ngó.

Mà ở đây, là thần hồn của nàng!

Vùng đất kỳ dị này hoàn toàn dựa vào Vẫn ngọc mà tồn tại, là do nàng tình cờ phát hiện.

Khi ngủ say lột xác, thần hồn tiến vào đây, gần như không có gì khác biệt so với thế giới bên ngoài.

Là một thế giới chuyên dành cho thần hồn sinh hoạt.

Mấy nghìn năm qua, nàng vẫn luôn sống ở đây.

Không chỉ có nàng, mà cả những người trong tám gian thạch thất bên ngoài cũng đều bị nàng kéo vào thế giới này, cùng nhau sinh sống.

Có sự tồn tại của họ, thế giới này cũng có thêm không ít sinh khí, không còn cô đơn.

"Ta ngược lại muốn xem, là kẻ nào!" Nàng trực tiếp để thần hồn

trở về cơ thể, mở mắt ra!

Tuy nhiên, đôi mắt đó lại là một màu đen kịt, giống như một cặp hố đen nuốt chửng ánh sáng.

Chỉ là trong màn đêm đen đó, dường như không có chút gợn sóng.

Mắt Thẩm Hạo hơi nheo lại.

"Tỉnh rồi?" Bộ dạng này, so với Cấm bà, gần như không khác là bao.

Nhưng khác biệt ở chỗ, nàng có ý chí tinh thần của riêng mình.

Còn Cấm bà, hoàn toàn là một con dã thú không có linh hồn!

Có lẽ, đây chính là hiệu quả cuối cùng thực sự của thi miết đan!

"Ngươi là ai mà dám đến đây dòm ngó?" Người phụ nữ trong quan tài tỉnh lại, mở đôi mắt đen láy sâu thẳm như hố đen, một giọng nói nữ uy nghiêm như nữ vương phát ra từ cổ họng nàng.

Phong thái này hoàn toàn khác với Ô Thiền, nhưng cũng mang một vẻ quyến rũ cao cao tại thượng.

Khiến Thẩm Hạo không nhịn được muốn kéo nàng từ trên mây xuống, đè lên giường đánh cho một trận.

Dù trong lòng Thẩm Hạo có nhiều suy nghĩ, nhưng vẻ mặt vẫn hết sức trấn định.

Hắn hơi cúi người, nhìn người phụ nữ đang nằm thẳng trong ngọc quan.

"Chào cô, tại hạ là Thẩm Hạo." "Để tôi đoán xem, thân phận của cô, hẳn là một đời Tây Vương Mẫu nào đó nhỉ?" Thẩm Hạo đoán không sai, nàng quả thực là Tây Vương Mẫu, nhưng là đời thứ hai sau khi cả tộc di chuyển đến đây.

Đời Tây Vương Mẫu trước chính là tộc trưởng của họ, đã tiến hành thí nghiệm trường sinh ở chỗ Thanh Đồng Môn, đạt được tiến triển rất lớn, chỉ có điều, đã biến thành hình dạng thân người đuôi rắn.

Từ rất lâu trước đây, sau khi ba tộc trải qua trận hồng thủy diệt thế, bà liền biến mất.

Chương 563

Nghe nói là đã phi thăng tiên giới.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, ngày hôm đó, sau một trận cuồng phong bão táp, sấm chớp rền vang, chân trời rủ xuống một vầng tiên quang bảy màu, bao phủ cả một ngọn núi.

Nghe nói từ đó về sau, hai vị tộc trưởng còn lại cũng đều biến mất.

Trước khi họ biến mất, cũng xuất hiện dị tượng và tiên quang bảy màu tương tự.

Tuy nhiên, trước khi biến mất, họ đã sắp xếp xong người kế vị cho ba tộc.

Mà nàng, Dao Huỳnh, chính là người kế vị của bộ lạc Tây Vương Mẫu.

Cũng là người thực sự tạo ra quốc gia Tây Vương Mẫu này.

Dưới sự cai quản của nàng, từ một bộ lạc đã phát triển thành một quốc gia.

Hơn nữa, nàng còn cải tiến phương pháp cộng sinh với Thi Miết Vương mà tộc trưởng đời trước nghiên cứu, sẽ không xuất hiện tác dụng phụ biến thành hình thú.

Chỉ là muốn lột xác thành công, thời gian cần thiết vô cùng dài.

Thế là, nàng liền truyền vị trí của mình cho người kế nhiệm, còn mình thì tiến vào trong Vẫn Ngọc để lột xác trường sinh.

Mà sau đó mỗi một người kế nhiệm, thời gian tại vị đều không quá dài, chỉ có mấy chục năm, sau đó cũng đều tiến vào Vẫn Ngọc lột

xác.

Chỉ là quốc gia Tây Vương Mẫu, mỗi một đời kế nhiệm đều là nữ vương, hiện tại, trong Vẫn Ngọc Tiên Cảnh, toàn bộ đều là phụ nữ, không có một người đàn ông nào.

Dao Huỳnh mở mắt, sau khi hỏi xong, nhìn thấy Thẩm Hạo trước mắt, lập tức ngây người.

Trái tim đã tĩnh lặng mấy nghìn năm chợt đập mạnh!

Nàng nằm đó, ánh mắt nhìn Thẩm Hạo, khóe miệng nhếch lên.

"Thì ra là Thẩm công tử, xem ra, Thẩm công tử không phải người tầm thường đâu nhỉ ~" Nàng thấy linh quang trên người Thẩm Hạo nồng đậm, khí chất phiêu dật, càng nhìn càng không rời mắt được.

Nàng liền mở miệng nói: "Không biết Thẩm công tử có chỉ giáo gì?" Thẩm Hạo nhướng mày, xem ra vị Tây Vương Mẫu này lột xác rất thành công a.

"Xem ra sự lột xác của cô rất thành công, chắc cũng sắp hoàn thành rồi nhỉ?" Thẩm Hạo cười hỏi người phụ nữ trong quan tài.

Dao Huỳnh nghe vậy, hơi thở ngưng lại: "Công tử tuệ nhãn, quả thực như lời công tử nói, ta còn kém hai trăm ba mươi ba năm nữa là có thể hoàn toàn lột xác thành công ~" Trong lòng nàng run lên, nói thẳng ra.

"A ~, sao mình lại nói ra như vậy ~" Dao Huỳnh trong lòng đột nhiên có chút hối hận.

Mình đã đến thời khắc mấu chốt của sự lột xác, nếu xảy ra vấn đề, thì phải làm sao đây ~ Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt nàng cũng có chút né tránh.

Thẩm Hạo nhận ra sự lo lắng của nàng, bèn nói: "Cô yên tâm đi,

tôi sẽ không phá hoại sự lột xác của cô đâu." "Phải rồi, còn chưa biết phương danh của cô nương ~" Dao Huỳnh cúi mắt, không động đậy, chỉ có tiếng nói phát ra từ miệng: "Thiếp thân Dao Huỳnh, đa tạ công tử thông cảm ~" Nghe lời Thẩm Hạo, sự căng thẳng trong lòng Dao Huỳnh đột nhiên biến mất, như thể một tảng đá lớn đã rơi xuống đất.

"Dao Huỳnh, tên hay!" Thẩm Hạo khen ngợi.

Dao Huỳnh nghe vậy, trên gương mặt kiều diễm trắng đến gần như trong suốt, thoáng hiện một vệt hồng.

"Công tử, đây không phải nơi nói chuyện, hay là đến Dao Trì Tiên Cảnh của chúng ta ngồi một lát nhé ~" Dao Huỳnh mời Thẩm Hạo.

"Ồ?

Dao Trì Tiên Cảnh?" Thẩm Hạo ngạc nhiên nói.

Hắn đã dò xét qua, nơi này không có không gian bí cảnh nào cả.

Hơn nữa, trong truyền thuyết, Dao Trì Tiên Cảnh ở Tây Côn Luân, nơi này tuy là quốc gia Tây Vương Mẫu, nhưng không phải là nơi trong thần thoại truyền thuyết!

"Vậy thì ta rất tò mò, không biết Dao Trì Tiên Cảnh mà Dao Huỳnh cô nói trông như thế nào?" Thẩm Hạo cười nói.

Dao Huỳnh thấy vậy, cũng e thẹn cười nói: "Được, vậy xin công tử đợi một lát, ta sẽ mở cổng tiên cảnh, mời công tử vào trong!" Nói xong, Dao Huỳnh lại nhắm mắt lại, biến thành dáng vẻ người đẹp ngủ lúc nãy.

Đóng nắp ngọc quan lại, Thẩm Hạo yên lặng chờ đợi.

Vài giây sau, trong mật thất tối tăm tĩnh mịch này, đột nhiên hiện ra một cánh cổng ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng trắng tinh oánh trực tiếp chiếu sáng cả gian mật thất.

Cánh cổng ánh sáng này rộng hai mét, cao hơn ba mét.

Giống như một màn sáng trong suốt.

Trên đó tỏa ra dao động năng lượng thần hồn nồng đậm.

Thẩm Hạo chợt hiểu ra: "Thì ra là một tinh thần bí cảnh, không phải là không gian bí cảnh tồn tại trong thực tại!" "Tồn tại tương tự như không gian ảo a!" Thật không tồi, thì ra khối Vẫn Ngọc khổng lồ này còn có chức năng này, xem ra, kế hoạch phải thay đổi một chút.

Nếu chỉ coi nó như pin để rút năng lượng thần hồn, thì quá lãng phí!

Trong tinh thần bí cảnh này, chắc chắn còn có hiệu quả khác.

Hắn phải đích thân vào trải nghiệm một phen mới biết được!

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười, Thẩm Hạo không chút do dự, bước một bước, tiến vào cổng ánh sáng.

Cùng lúc đó, nhục thân của hắn trực tiếp chuyển hóa thành nguyên thần chi khu, tiến vào tinh thần bí cảnh rộng lớn sau cánh cổng.

Trong nháy mắt, Thẩm Hạo xuất hiện trong một thế giới non xanh nước biếc, sau lưng chính là cánh cổng ánh sáng đó.

Thế giới tinh thần bí cảnh này, vì là thế giới hư ảo, không gian cực lớn, dường như không có biên giới.

Mà nguyên thần chi khu của Thẩm Hạo, vừa xuyên qua cổng, tiến vào thế giới này, lập tức hiển hiện vô số thần dị.

Thần huy rực rỡ bao bọc quanh người Thẩm Hạo, thân hình hắn cũng tự động hiển hiện ra dáng vẻ cao tới chín trượng chín.

Bên ngoài thần huy, lại có các loại thần hoàn ngưng tụ từ pháp tắc vây quanh, hết vòng này đến vòng khác.

Mà sau gáy Thẩm Hạo, còn có một vòng Công Đức Kim Luân to lớn, lơ lửng sau gáy.

Vô số màu sắc kỳ dị bùng nổ, tôn lên vẻ Thẩm Hạo như một vị thần vương uy nghiêm.

Thẩm Hạo có chút bất ngờ, lại trực tiếp biến thành bộ dạng này.

Khiến cho Tây Vương Mẫu Dao Huỳnh đang đứng cách đó không xa nhìn đến ngây người!

"Hít ~, trời ơi ~" "Lợi hại quá ~" Dao Huỳnh trực tiếp mở cổng ánh sáng cách mình vài mét.

Thẩm Hạo vừa vào, liền xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Chỉ là, nàng không ngờ, người mình nhìn thấy, lại là một nhân vật lợi hại đến vậy.

Lợi hại hơn vô số lần so với tưởng tượng của nàng!

Dao Huỳnh trong lòng đột nhiên chấn động, nhìn thân ảnh khổng lồ uy nghiêm trước mắt như thần minh, đáy lòng tràn đầy kinh hãi không thể kìm nén.

Nàng che miệng nhỏ, lẩm bẩm: "Đây...

đây quả thực là thần minh a!" Thẩm Hạo nhìn lại trạng thái của mình, có chút kinh ngạc, sao lại hiển hiện ra bộ dạng này?

Thế là hắn lập tức thu liễm sức mạnh của mình, biến thành kích thước như người bình thường.

Sau đó, nhìn về phía Tây Vương Mẫu Dao Huỳnh trước mắt.

Dáng vẻ của nàng, hoàn toàn khác so với lúc nằm trong ngọc quan.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ phượng bào bằng tơ vàng mỏng manh, đầu đội quan miện, ung dung hoa quý, dáng vẻ vạn thiên.

Thân hình cao ráo đầy đặn, dung mạo càng là tuyệt sắc khuynh thành.

So với dáng vẻ trong ngọc quan, thân hình tuyệt mỹ này bây giờ mới hoàn toàn lộ ra.

Chỉ là trong đôi mắt to ngấn nước của nàng, vẫn tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Thẩm công tử, ngài...

Chương 564

ngài đến rồi ~" Dao Huỳnh đôi mắt đẹp lưu luyến, cười duyên.

Thẩm Hạo nhìn Dao Huỳnh, trên mặt cũng đầy ý cười: "Ừm, Dao Huỳnh, ta đến rồi ~" "Công tử, mời đi theo thiếp, để thiếp thân chiêu đãi ngài một phen." Thẩm Hạo tùy ý gật đầu.

Sau đó, Dao Huỳnh dẫn Thẩm Hạo vào cung điện bên cạnh.

Đi xuyên qua cung điện, đến một đài lộ thiên trên đỉnh núi.

Trên đài đặt bàn ghế.

Hai người trực tiếp ngồi xuống trước bàn.

Từ đây, có thể nhìn bao quát toàn bộ phong cảnh dưới núi.

Thẩm Hạo quan sát xung quanh.

Thì ra đây là đỉnh một ngọn núi lớn, và họ đang ở trong một quần thể cung điện khổng lồ.

Dao Huỳnh đưa tay ngọc vung lên, trên mặt bàn lập tức xuất hiện một ấm trà xanh cùng hai chén trà.

Nàng cầm ấm trà, rót cho Thẩm Hạo và mình mỗi người một chén.

"Công tử, mời dùng trà, đây là trà do thiếp tự tay hái và ngưng tụ từ thần dị chi lực trong Dao Trì Tiên Cảnh, có ích rất lớn đối với thần hồn ~" "Được, vậy đa tạ Dao Huỳnh cô ~" Thẩm Hạo cầm chén trà, nhấp một ngụm, quả thực như lời Dao Huỳnh nói, nước trà này, hoàn toàn là do năng lượng thần hồn nồng đậm ngưng kết thành.

Đối với thần hồn của tu sĩ, quả thực có lợi ích rất lớn!

Uống cạn nước trà, sau đó Thẩm Hạo nhìn phong cảnh dưới núi, hỏi Dao Huỳnh: "Dao Huỳnh, đây chính là Dao Trì Tiên Cảnh mà cô

nói sao?

Trông khá lớn đấy!" Dao Huỳnh gật đầu: "Không sai, có phải rất đẹp không?" "Năm xưa thủ lĩnh của chúng ta là Tây Vương Mẫu Dao Trì đã dẫn dắt chúng ta phát hiện ra tiên cảnh này, nên đã đặt tên nơi này là Dao Trì Tiên Cảnh!" "Hơn nữa, tiên cảnh này còn giúp ích rất lớn cho sự lột xác của chúng ta, vì vậy, từ đó về sau, các đời Tây Vương Mẫu của chúng ta đều sẽ đặt nhục thân vào sâu trong Vẫn Ngọc để lột xác, còn thần hồn thì tiến vào Dao Trì Tiên Cảnh." "Trong khi cơ thể lột xác, thần hồn của chúng ta cũng sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn trong Dao Trì Tiên Cảnh ~" Dao Huỳnh không hề giấu diếm, trực tiếp nói hết những thông tin này cho Thẩm Hạo.

Nàng không biết tại sao, trong lòng luôn có một cảm giác nhẹ nhõm khó tả, chỉ cần ở trước mặt Thẩm Hạo, dường như hoàn toàn không cần phải có bất kỳ lo lắng nào.

Có thể hoàn toàn mở lòng, đối với hắn càng không có một chút đề phòng nào.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Dao Huỳnh lúc này trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

"Ây da, sao mình lại nói hết ra vậy, lúc nãy mình rõ ràng chỉ là thấy sắc nảy lòng tham, muốn giữ hắn lại thôi mà ~" "Sao bây giờ, dường như đã lún sâu vào rồi?" "Cứ như có cảm giác...

đang yêu?" "Sao có thể?" "Kỳ lạ quá ~" Thẩm Hạo nghe lời Dao Huỳnh, cũng đã hiểu ra.

Thì ra lợi ích của Vẫn Ngọc này nhiều như vậy, hơn nữa, đã được Tây Vương Mẫu Dao Trì năm đó khai phá, tạo ra Dao Trì Tiên Cảnh.

"Dao Trì Tiên Cảnh này cũng khá tốt, nhưng vẫn còn thiếu chút gì đó, chưa đủ hoàn mỹ, so với trong thần thoại truyền thuyết, còn kém

xa ~" Thẩm Hạo thầm nghĩ.

"Thì ra là vậy!" Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài vẫn khen ngợi: "Dao Trì Tiên Cảnh này quả thực rất tốt, là phong cảnh bên ngoài không thể thấy được." Tâm tư Dao Huỳnh trồi sụt, phản ánh lên trên mặt, mặt mày tươi như hoa, kiều diễm vô cùng.

Rõ ràng chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng nàng lại có một sự thôi thúc khó tả.

"Công tử thích là được rồi ~" "Phải rồi, còn chưa biết, công tử lần này đến Tháp Mộc Đà để làm gì nhỉ ~" Dao Huỳnh tò mò hỏi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, cũng nói thẳng: "Thực ra lần này ta đến, chính là vì khối Vẫn Ngọc này!" "Ta muốn mang nó về đạo trường của ta!" "Dù sao thứ này, dùng để phụ trợ tu luyện, có hiệu quả rất tốt!" "Cái gì?" Dao Huỳnh nghe vậy lập tức kinh hãi, nàng không nhịn được che miệng nhỏ đứng dậy, động tác quá mạnh, khiến ngọn núi tuyết trước ngực rung rinh chao đảo.

"Ngài, ngài muốn mang Vẫn Ngọc đi?" Gương mặt Dao Huỳnh hoảng hốt.

Hơi thở cũng trở nên vô cùng gấp gáp, mặc dù đây là thế giới tinh thần bí cảnh, nàng là thần hồn chi khu, nhưng trong thế giới này, dường như không có gì khác biệt với thế giới bên ngoài.

Lúc trước Thẩm Hạo vào đây, đã thể hiện sự mạnh mẽ của mình rồi, sức mạnh như thần minh đó, không phải những người còn chưa lột xác hoàn toàn như họ có thể chống lại.

Chỉ cần có chút sơ suất, họ sẽ lột xác thất bại, biến thành một Cấm Bà mất đi lý trí.

"Ngài lấy Vẫn Ngọc đi rồi, chúng tôi phải làm sao?" Thẩm Hạo

lắc đầu, đứng dậy, đi đến bên cạnh Dao Huỳnh, hai tay đặt lên vai nàng, để nàng ngồi xuống lại.

"Dao Huỳnh, cô đừng lo lắng, ta sẽ không hại các cô đâu!" "Ban đầu ta chỉ định chuyển các cô ra ngoài, sau đó trực tiếp mang Vẫn Ngọc đi." "Nhưng bây giờ, ta đổi ý rồi." "Ta muốn mang tất cả các cô đi cùng!" Dao Huỳnh trong mắt lập tức sáng lên: "Cái gì?" "Ngài... ngài nói thật sao?" "Thật sự muốn mang chúng tôi đi cùng?" "Là đến cái đạo trường gì đó của ngài sao?" "Vậy thì tốt quá ~" Dao Huỳnh không giấu được niềm vui sướng, nói thẳng ra những lời trong lòng.

Thẩm Hạo nhướng mày, đáy mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

"Vui mừng như vậy, chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu?

Sức hấp dẫn của mình lớn đến vậy sao?" "Chắc không sai đâu, nếu không, sao Thiền Nhi và các nàng lại bám dính mình như vậy ~" Thẩm Hạo tự luyến nghĩ.

Hắn nhìn Dao Huỳnh, chỉ cảm thấy nàng mắt phượng mày ngài, sóng mắt lưu chuyển, không nói hết được vẻ e thẹn quyến rũ.

Trái ngược hoàn toàn với bộ dạng nữ đế phượng bào kim quan này của nàng.

Có một loại khoái cảm khác lạ.

Thẩm Hạo hai tay đặt trên vai Dao Huỳnh, nàng trực tiếp ngã mềm vào lòng Thẩm Hạo.

Tiếp xúc gần, lớp lụa mỏng hoàn toàn không thể ngăn cản được thân hình đầy đặn của nàng.

Hai người áp sát vào nhau, Thẩm Hạo có thể cảm nhận được từng đợt mềm mại, khiến lòng người xao xuyến.

Thẩm Hạo trực tiếp ôm Dao Huỳnh vào lòng.

“Ưm ~” Dao Huỳnh hít thở khí tức từ người Thẩm Hạo, mặt cười ửng hồng, cảm thấy toàn thân nóng ran.

Sao có thể không nóng được chứ?

Thẩm Hạo có thể nói là thuần dương nguyên thần không tì vết, còn Dao Huỳnh, chỉ là thần hồn bình thường mà thôi.

Dù có năng lượng thần hồn từ Vẫn Ngọc nuôi dưỡng, cũng chỉ được coi là âm thần.

Khí tức thuần dương, đối với Dao Huỳnh, có sức hấp dẫn cực lớn.

Giống như quỷ vật thích hút dương khí vậy.

Khí tức thuần dương toát ra từ người Thẩm Hạo, khiến Dao Huỳnh vô cùng mê đắm, chỉ hận không thể chìm đắm trong đó.

“Công tử, rốt cuộc ngài là ai?

Sao lại lợi hại như vậy?” Ánh mắt Tây Vương Mẫu Dao Huỳnh mê ly, thần thái đầy vẻ vũ mị.

Thẩm Hạo ghé sát vào tai Dao Huỳnh thì thầm: “Ta à, ta là một tu sĩ ~” “Tu sĩ?” “Ta hình như đã nghe qua ~” “Dường như là một loại sức mạnh từ bên ngoài truyền đến, ta nhớ ra rồi, năm đó tộc trưởng của họ, hình như chính là từ tay một nhóm người tự xưng là tu sĩ, nhận được thứ gì đó, sau đó mới bắt đầu nghiên cứu phương pháp trường sinh!” “Chỉ là, sức mạnh của tu sĩ, người bình thường rất khó nắm giữ, người có thể trở thành tu sĩ, quá ít!” Dao Huỳnh trong lòng Thẩm Hạo nhẹ nhàng cựa quậy, không hề phản kháng, ngược lại còn có chút hưởng thụ.

Khí tức trên người Thẩm Hạo, nàng quá thích, quả thực không thể kháng cự.

Thẩm Hạo nghe vậy, tâm niệm vừa chuyển, đã hiểu ra.

"Thì ra là vậy sao?" Thời đại của Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu là mấy nghìn năm trước.

Có thể chính trong khoảng thời gian đó, có tu hành giả ngoại giới đến đây truyền đạo.

Chỉ là, một thế giới tinh cầu hoàn toàn mới, đại diện cho vô số tài nguyên, những người này sao có thể bỏ qua được chứ?

E rằng vẫn là vì nguyên nhân của bát đại cổ thần, họ bị buộc phải từ bỏ thế giới tinh cầu này.

Nhưng truyền thừa đã lưu lại.

Hơn nữa, còn xuất hiện ba nhân vật Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu.

Có thể cũng thông qua chiến tranh, đã đuổi họ đi.

Phương pháp người thú cộng sinh này, có lẽ là một loại cổ thuật, vu thuật khác.

Có thể đoạt lấy sức mạnh của dị thú, biến thành của mình.

Chỉ là, phương pháp này, dường như đã bị tuyệt diệt.

Có lẽ đã bị tu sĩ chính thống tiêu diệt rồi.

Mà trường sinh đan Thi Miết do Dao Huỳnh cải tiến, thì tốn thời gian, tốn sức, lại tốn tài nguyên, ngay cả chính nàng cũng chưa thành công.

Chương 565

Mặc dù lưu truyền khá rộng, nhưng đến nay vẫn chưa có ai thành công.

Về cơ bản đều vì các loại tai nạn bất ngờ mà toi mạng.

Chú ý đến dị trạng của Dao Huỳnh, Thẩm Hạo nhìn nàng một cái.

Hồn thể của Dao Huỳnh rất thuần khiết, mang theo khí tức xử tử.

Thủ lĩnh bộ lạc thời viễn cổ, mỗi một đời thủ lĩnh của họ đều là cường giả được chọn ra.

Dao Huỳnh nắm giữ sức mạnh và quyền lực, vẫn còn là xử tử, cũng rất bình thường.

Xoay người Dao Huỳnh lại, đối diện với mình.

Bộ ngực vĩ ngạn, ép lên người, đều biến dạng, một loại cảm giác mềm mại mà đầy đặn đàn hồi, dâng lên trong lòng Thẩm Hạo.

Dao Huỳnh vẫn giữ bộ dạng say sưa mê đắm đó.

Cứ như vừa hút thuốc phiện, lâng lâng như tiên.

Một đôi tay ngọc trắng nõn, cũng dùng sức ôm chặt eo Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo biết, đây là ảnh hưởng do khí tức thuần dương trên người mình mang lại.

Mà Dao Huỳnh trong cơn mê say, vẫn giữ được sự tỉnh táo mười phần, nếu nàng muốn, có thể thoát ra bất cứ lúc nào.

“Dao Huỳnh, lúc trước ta nói, muốn mang Vẫn Ngọc đi, đồng thời cũng mang các cô đi cùng!” “Vậy, cô có bằng lòng đi theo ta không?” Dao Huỳnh nghe Thẩm Hạo hỏi, thoát ra khỏi cơn say.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Thẩm Hạo, có chút mong đợi.

“Công tử, thật sao?” Nhưng ngay sau đó lại biến thành lo lắng: “Nhưng, nhục thân của chúng ta quá yếu ớt, một khi xảy ra vấn đề, là xong đời!” Thẩm Hạo giơ tay sờ lên má cười trắng nõn của Dao Huỳnh.

“Yên tâm đi, ta có pháp bảo, có thể vận chuyển cả quan quách của các cô ra ngoài, không chút tổn thương, không có bất kỳ tai nạn nào!” “Điều kiện trong đạo trường của ta, tốt hơn nơi này của cô nhiều.” “Cô tuyệt đối sẽ không hối hận khi đi theo ta ~” “Đối với những người bên ngoài kia, cũng sẽ có lợi ích rất lớn, dưới sự gia trì của trận pháp của ta, sự lột xác của các cô cũng sẽ tăng tốc rất nhiều!” Dao Huỳnh nghe vậy, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Rõ ràng đã bị những lời Thẩm Hạo nói làm động lòng.

“Cái gì?

Lại có thể tăng tốc sự lột xác của chúng ta sao?” “Công tử, ta nguyện ý đi theo ngài ~” Dao Huỳnh sẽ đồng ý, Thẩm Hạo không hề ngạc nhiên.

Thẩm Hạo cười gật đầu, một tay nhẹ nhàng xoa mấy cái trên lưng Dao Huỳnh.

“Ưm ~” Dao Huỳnh bị khí tức thuần dương trên người Thẩm Hạo hấp dẫn, lại lần nữa say đắm.

Nàng vốn đã thấy sắc nảy lòng tham, bây giờ bị dương khí kích thích, càng không thể kìm nén được.

Nàng ngẩng đầu, trực tiếp hôn lên môi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hai người trực tiếp hôn nhau nồng nhiệt.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh này, thần hồn không phải là hư ảo, mọi thứ đều giống như thế giới bên ngoài, ngũ quan đều tồn tại.

Hôn nhau mấy phút, hai người mới rời môi.

"Công tử, chúng ta vào phòng đi ~" Dao Huỳnh vừa nói, vừa cựa quậy trong lòng Thẩm Hạo, thân hình đầy đặn, áp sát vào Thẩm Hạo, cực kỳ quyến rũ.

Thẩm Hạo mỉm cười nói: "Được ~" Sau đó, bế Dao Huỳnh, theo nàng vào khuê phòng.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh, mọi cơ sở vật chất, qua mấy nghìn năm, đã sớm được tạo ra vô cùng hoàn thiện, hoàn toàn là một tẩm cung vô cùng xa hoa.

Thẩm Hạo bế Dao Huỳnh, đến chiếc giường lớn xa hoa trong phòng.

Trên đó trải chăn gấm tơ vàng.

Một ý niệm thoáng qua, hai người cởi bỏ y phục.

Hai người không chút ngăn cách áp sát vào nhau.

"Ưm ~" "Công tử, xin hãy thương tiếc ~" Dao Huỳnh là một tuyệt sắc giai nhân, trước sự quyến rũ này, Thẩm Hạo cũng không cầm lòng được.

Đạo gia ta giảng một chữ tùy tâm, ý niệm thông đạt, trực tiếp ra tay!

Tuy hai người đều là thân thể thần hồn, nhưng có thể làm chuyện của nhục thân.

Dao Huỳnh không chỉ có gương mặt tuyệt sắc, mà còn ngực lớn mông cong, đôi chân ngọc trắng săn chắc đàn hồi.

Thân hình cao ráo, da dẻ trắng nõn mịn màng.

Thẩm Hạo rất thích!

Mà khí tức nồng đậm trên người Thẩm Hạo, cũng khiến Dao Huỳnh say mê.

Hai người như nước chảy thành sông, bắt đầu song tu.

Dao Huỳnh là một lão xử nữ mấy nghìn năm, vô cùng cô đơn, nên rất chủ động, nhiệt tình như lửa.

Đối với điều này, Thẩm Hạo tự nhiên vui vẻ chấp nhận.

Sau một hồi âm dương giao hòa, thuần dương chi khí của Thẩm Hạo dung nhập vào cơ thể Dao Huỳnh.

Thuần dương chi khí, không hề nóng bỏng, chỉ tỏa ra khí tức ấm áp, từ từ lan tỏa, bị động rèn luyện thần hồn của nàng.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại bắt đầu thần hồn song tu, dẫn dắt Dao Huỳnh, luyện hóa thuần dương chi khí trong cơ thể.

Âm trung một điểm dương, thần hồn của Dao Huỳnh, bắt đầu từ từ lột xác.

Sức mạnh dương tính, sẽ từ từ rèn luyện thần hồn của nàng, dần dần lột xác thành dương thần.

Sau một hồi triền miên, Dao Huỳnh lười biếng nằm trong lòng Thẩm Hạo.

Tiêu hóa những gì vừa nhận được.

Cả người vẫn còn có chút thất thần.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh, cũng giống như thế giới bên ngoài, có ngày đêm luân chuyển.

Ngày đêm thay đổi, là quy tắc mà người của Dao Huỳnh đã sớm quen.

Tuy nhiên, trong đó không có bốn mùa thay đổi, khắp nơi đều như mùa xuân, hoa hồng lá xanh.

Ở trung tâm tiên cảnh, trên ngọn thần phong cao lớn nguy nga, Dao Trì Tiên Cung sừng sững trên đó.

Trong cung điện, trên chiếc giường lớn trải chăn gấm.

Dao Huỳnh mắt phượng như tơ, tràn đầy xuân ý, một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, tinh oánh mềm mại, cứ thế lộ ra trong không khí.

Xuân quang đại tiết.

Tầm mắt của Thẩm Hạo, giống như một bàn tay lớn ấm áp, lướt qua lướt lại trên thân thể.

Tay cũng không ngừng lại.

Cảm giác như bị điện giật từ nơi nhạy cảm ập đến, trực kích đại não, khiến trong mắt Dao Huỳnh sắp rỉ ra nước.

Loại cảm giác trực kích linh hồn này, họ vốn dĩ đã là dùng phương thức hồn thể, quấn lấy nhau.

Kích thích mãnh liệt, không thể tránh né, trực kích sâu thẳm tâm linh.

Hoảng hốt như vào chốn không người, vô tri vô giác...

Dao Huỳnh cảm thấy, mình đã bị Thẩm Hạo chinh phục ~ Trong Dao Trì Tiên Cảnh, trời lại lần nữa sáng lên, trải qua một lần ngày đêm giao thế, âm dương luân chuyển.

Thẩm Hạo và Dao Huỳnh hai người mặc quần áo chỉnh tề, đi ra khỏi cung điện, bước lên đỉnh núi.

Chương 566

Tại điểm cao nhất của thần phong Dao Trì Tiên Cảnh, nhìn xuống toàn bộ tiên cảnh.

Thần niệm của Thẩm Hạo phóng ra bốn phía, trực tiếp bao phủ toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh.

Dao Trì Tiên Cảnh này, tuy được xưng là vô hạn lớn, nhưng dưới sự khống chế của Dao Huỳnh, cũng không biến thành quá lớn.

Bởi vì, tính cả chính nàng, trong toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh, cũng chỉ có bảy mươi ba người.

Người quá ít, nơi quá lớn, ngược lại trông quá trống trải.

Thẩm Hạo nhìn thấy những người khác ở các nơi trong tiên cảnh này.

Mỗi người đều sống trong cung điện do mình tạo ra.

Hơn nữa, toàn bộ đều là phụ nữ, mỗi người, đều rất xinh đẹp, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành.

Là thủ lĩnh một tộc, là bộ mặt tồn tại, tự nhiên phải có ngoại hình ưa nhìn.

Họ ngoài việc ở một mình, cũng thường xuyên tụ tập cùng nhau.

Sau khi xem một lúc trên đỉnh núi, hai người quay trở lại cung điện.

Trong đại điện, giống như Kim Loan Điện của hoàng đế thượng triều, tuy nhiên, hai bên đặt bảy mươi hai chiếc ghế, ở vị trí cao nhất, Thẩm Hạo ngồi trên một chiếc ghế mới thêm vào bên cạnh Dao Huỳnh, thần sắc thản nhiên.

Sau đó, Dao Huỳnh liền gõ chuông, đây là tín hiệu triệu tập mọi người.

Chuông vang lên, tiếng chuông vang dội lập tức truyền đi khắp bốn phương tám hướng của Dao Trì Tiên Cảnh.

Các giai lệ Dao Trì, các đời Tây Vương Mẫu, đều nhận được tín hiệu, lập tức đến cung điện trên thần sơn trung tâm.

Không lâu sau, mọi người đã ngồi vào chỗ của mình trong đại điện.

Họ đều tò mò đánh giá Thẩm Hạo, người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Trong ánh mắt, đều mang theo sự tò mò và đánh giá.

Trong lòng đều đoán, có phải Dao Huỳnh lão tổ xuân tâm manh động, từ bên ngoài tìm một tình lang?

Nghĩ đi nghĩ lại, chính mình cũng đỏ mặt theo, có chút xuân tâm manh động.

Dao Huỳnh thu hết hành động và ánh mắt của mọi người bên dưới vào mắt.

Chính nàng cũng đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, không động thanh sắc liếc mắt lườm Thẩm Hạo một cái.

Thẩm Hạo chú ý đến dị trạng của Dao Huỳnh, lập tức thần thức truyền âm đến tai Dao Huỳnh: "Huỳnh nhi, không phải là ngại ngùng rồi chứ?" Dao Huỳnh trong lòng không nhịn được đảo mắt một cái, lặng lẽ quay đầu đi.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, nàng lập tức mở miệng, hàn huyên với mọi người một phen, mở đầu cho cuộc họp chính thức lần này.

Sau đó, nàng lại giới thiệu Thẩm Hạo một phen.

"Vị này là Thẩm Hạo Thẩm công tử, sự xuất hiện của ngài ấy, liên quan đến một việc lớn!" Sau khi mở đầu đơn giản, Dao Huỳnh tuyên bố mục đích của cuộc họp lần này, cũng là sự kiện trọng đại nhất.

"Các muội muội, chúng ta sắp phải chuyển nhà rồi!" Dao Huỳnh vừa nói ra, những người bên dưới lập tức nhao nhao lên.

"Cái gì?

Chuyển nhà?" "A?" "Chuyển nhà là có ý gì?" "Phải đó, việc này có ảnh hưởng đến chúng ta không?". . . . . .

Dao Huỳnh giơ tay ra hiệu, mọi người nhanh chóng im lặng.

"Các tỷ muội, ta biết mọi người rất kinh ngạc, cũng rất lo lắng, tuy nhiên, không cần lo lắng, sẽ không ảnh hưởng đến sự lột xác của mọi người đâu, có thể yên tâm!" Dao Huỳnh tối qua sau một hồi triền miên kết thúc, liền cùng Thẩm Hạo thương lượng xong kế hoạch và quy trình chuyển nhà, đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề.

Dao Huỳnh là Tây Vương Mẫu cổ xưa nhất, trong số mọi người, uy vọng rất cao, thực lực cũng là mạnh nhất, mọi người đều rất tin tưởng nàng.

Dao Huỳnh sau một hồi khuyên bảo và giải thích, mọi người đều không có dị nghị.

"Tiếp theo, mọi người phải tạm thời rời khỏi Dao Trì Tiên Cảnh, trở về cơ thể một thời gian, đợi chúng ta chuyển đến đạo trường Trùng Cốc của Thẩm công tử là được rồi." "Quá trình này rất nhanh, chỉ cần không đến một ngày là được." Thời gian rất ngắn, căn bản không tốn bao nhiêu thời gian.

"Được ~" Các nữ nhân bên dưới đều gật đầu.

Sau đó, Dao Huỳnh trực tiếp mở cổng tiên cảnh.

"Việc không thể chậm trễ, chúng ta trực tiếp bắt đầu đi!" Sau đó, các nữ nhân lần lượt đi qua cổng ánh sáng, trở về nhục thân của mình.

Cuối cùng, là Dao Huỳnh và Thẩm Hạo hai người.

Thẩm Hạo đi qua cổng ánh sáng, vừa trở lại thế giới thực, cơ thể hoàn thành chuyển đổi, nhục thân hiện ra trở lại.

Mà Dao Huỳnh, thì trực tiếp trở về cơ thể của mình.

Ngay lập tức, giọng nói của nàng từ trong ngọc quan truyền ra: "Thẩm công tử... phu quân... tiếp theo, trông cậy vào ngài cả, tính mạng của thiếp thân và các vị tỷ muội, đều giao cho ngài ~" Trong giọng nói của Dao Huỳnh, mang theo chút mong đợi, chút bất đắc dĩ.

Thẩm Hạo gật đầu, vỗ nhẹ hai cái lên ngọc quan, "Yên tâm đi, vạn vô nhất thất." Thẩm Hạo ngay sau đó tế ra Mặc Vân Chu.

Giống như một mô hình tàu thủy, lơ lửng trên lòng bàn tay Thẩm Hạo.

Thu ngọc quan của Dao Huỳnh vào, đặt vào không gian khoang thuyền.

Tiếp theo, lại lần lượt thu các ngọc quan trong tám mật thất còn lại, từng cái một đặt vào cho gọn gàng.

Mặc Vân Chu sau khi chứa nhiều người như vậy, không thể thu vào không gian đan điền được nữa, thế là, Thẩm Hạo liền để nó ở bên ngoài.

Sau đó, rời khỏi Vẫn Ngọc.

Trở lại hang động dưới lòng đất.

Đến trước mặt vị Tây Vương Mẫu đời cuối cùng này.

“Vẫn Ngọc ta sắp thu đi, các tiền bối của ngươi bên trong, cũng sẽ cùng ta rời đi, ngươi cũng đi cùng ta đi ~” Nói rồi, trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, đưa bóng người đang ngồi trên ngai đá vào trong Mặc Vân Chu.

Thu người xong, tiếp theo, là thu Vẫn Ngọc.

Vẫn Ngọc lớn như vậy, trực tiếp di chuyển, không dễ dàng.

Thế là, Thẩm Hạo lấy ra một chiếc nhẫn không gian chất lượng tốt, thi triển Hồ Thiên chi thuật, không ngừng mở rộng không gian bên trong nó, cho đến khi có thể chứa được toàn bộ khối Vẫn Ngọc.

Sau đó, hắn lại thi pháp, gia cố làm cứng lớp đất đá dày mười mấy mét phía trên Vẫn Ngọc, để chống đỡ trọng lượng.

Sau đó, một tay ấn lên Vẫn Ngọc, trực tiếp thu nó vào nhẫn trữ vật, tại chỗ chỉ còn lại một cái hố khổng lồ.

Vẫn ngọc được thu đi, tại chỗ chỉ còn lại một cái hố rỗng khổng lồ.

Trải qua sự gia cố của Thẩm Hạo, nó có thể chống đỡ được một thời gian.

Tuy nhiên, cứ để lại cái hố rỗng này mãi cũng không ổn.

Vì thế, hắn từ tầng đá ngầm xung quanh vận chuyển đến một lượng lớn nham thạch và cát sỏi, nghiền nát một phần biến thành đất bùn.

Sau đó lấp vào cái hố rỗng, lấp đầy toàn bộ.

Còn về con Xà Mẫu dưới đáy hồ ngầm, Thẩm Hạo cũng không quản nhiều.

Chương 567

Cứ xem như để lại cho hậu thế một con tiểu BOSS để rèn luyện đi.

Toàn bộ quá trình hành động của Thẩm Hạo đều diễn ra lặng lẽ, không hề kinh động đến Xà Mẫu đang ngủ say dưới đáy hồ.

Thẩm Hạo lặng lẽ đến, rồi lại lặng lẽ đi.

Không mang đi một áng mây nào~ Mất đi bức xạ năng lượng của vẫn ngọc, hệ sinh thái khu vực này sẽ dần dần thoái hóa, không còn giữ được dáng vẻ rừng mưa nhiệt đới như hiện tại.

Tuy nhiên, cũng sẽ không tệ đến mức nào.

Hơn nữa, mất đi vẫn ngọc, nguồn gốc siêu phàm này, các loài động vật trong ốc đảo cũng sẽ dần dần thoái hóa.

Nhưng cùng với sự trưởng thành của Thương, sự lột xác của Thế Giới Thụ, linh khí ở Hạ quốc tăng trưởng, những ảnh hưởng tốt đến nơi này cũng sẽ khiến nó dần dần tốt lên.

Trở lại mặt đất.

Thẩm Hạo không phá hủy toàn bộ trận pháp phong thủy của Ma Quỷ Thành, nó vẫn duy trì sức mạnh của mình, vận chuyển năng lượng địa mạch xung quanh vào trong ốc đảo này.

E rằng không bao lâu nữa, nơi này sẽ bị những kẻ có lòng phát hiện và chiếm cứ.

Nhưng Thẩm Hạo không hề để tâm, thứ quan trọng nhất ở đây hắn đã lấy đi rồi, những thứ còn lại không đáng kể.

Mặc Vân Chu quay trở về Trùng Cốc.

Đồng thời, Thẩm Hạo tâm niệm vừa động, thông báo cho Thao Thiết phân thân chuẩn bị sẵn sàng.

Trong khoang thuyền, Thẩm Hạo dùng thần thức an ủi các nàng, bảo họ không cần căng thẳng.

"Vẫn ngọc tôi đã thu lại rồi, tiếp theo sẽ quay về Trùng Cốc, mấy phút nữa là đến, nhanh thôi~" "Chỉ mấy phút nữa, các nàng có thể trở lại Dao Trì Tiên Cảnh, ngọc quan và nhục thân của các nàng, tôi đều sẽ sắp xếp ổn thỏa, yên tâm đi~" Mặc Vân Chu tiến vào phạm vi Trùng Cốc, nhanh chóng hạ xuống.

Thẩm Hạo từ lối vào tiến vào trong cốc.

Đại trận Trùng Cốc, bình thường chỉ dùng để che giấu và phòng hộ đơn giản, không mở hoàn toàn, như vậy quá lãng phí năng lượng.

Chỉ khi có chuyện mới khởi động.

Đây cũng là cách làm chung của tất cả tông môn, môn phái và các thế lực.

Sau khi vào Trùng Cốc, Thẩm Hạo đi đến phòng tu luyện mới được xây dựng bên cạnh Long Đàm.

Trận pháp bên trong đã được mở, Thẩm Hạo trực tiếp đi vào.

Bên trong là một không gian đủ lớn.

Dù là khối vẫn ngọc khổng lồ đặt vào trong cũng dư sức.

Trong không gian, khắc họa vô số trận văn, dày đặc, bao phủ toàn bộ không gian.

Ở giữa có một vị trí trống, chính là để đặt vẫn ngọc.

Thẩm Hạo lấy vẫn ngọc ra, đặt lên trên.

Thao Thiết phân thân ngay lập tức khắc họa một lượng lớn trận

văn lên trên vẫn ngọc.

Ngay sau đó, những trận văn này sáng lên, kết nối với xung quanh.

Trong một ngày này, trận văn đã được sửa đổi.

Từ việc rút năng lượng vẫn ngọc một cách đơn giản thô bạo, đổi thành kết nối đến không gian hoàn cảnh thần hồn của vẫn ngọc.

Nguyên thần trực tiếp tiến vào bên trong tu luyện có rất nhiều lợi ích, tốt hơn nhiều so với việc chỉ đơn thuần hấp thu năng lượng để luyện hóa.

Sử dụng lâu dài thì tốt hơn là mua bán một lần.

Xung quanh không gian, còn thiết kế bảy mươi tư vị trí, dành cho các vị Tây Vương Mẫu này~ Khối vẫn ngọc khổng lồ vẫn lơ lửng giữa không trung, được sức mạnh trận pháp nâng đỡ.

Ngọc quan của Dao Huỳnh được đặt ngay bên dưới vẫn ngọc.

Vị trí này cũng là vị trí tốt nhất.

Quá trình lột xác của nàng đã sắp kết thúc, cứ để nàng hoàn thành trước, sau đó trống ra cho người khác sử dụng.

Xung quanh, theo phương vị bát quái, thiết kế tám khu vực, bao quanh vẫn ngọc.

Có trận văn tương liên, hình thành một đại trận Cửu Cung Bát Quái.

Sức mạnh tỏa ra từ vẫn ngọc được tích hợp lại, tận dụng hiệu quả, còn có thể rèn luyện nhục thân của họ.

Sức mạnh dư thừa cũng sẽ được dẫn ra ngoài, đến các phòng tu luyện bên ngoài, dùng để tu luyện.

Mà trong phòng tu luyện, Thẩm Hạo có thể thông qua sức mạnh

trận văn, tiến vào không gian hoàn cảnh thần hồn của vẫn ngọc, tức là Dao Trì Tiên Cảnh.

Dao Trì Tiên Cảnh này là một tiểu thế giới động thiên được hình thành từ tinh hoa cốt lõi của sức mạnh vẫn ngọc.

Thần hồn tu luyện trong đó, hiệu quả càng tốt, so với việc chỉ rút năng lượng để luyện hóa thì hiệu quả hơn nhiều.

Thẩm Hạo tế ra Mặc Vân Chu, lấy toàn bộ ngọc quan của các nàng trong Dao Trì ra, sắp xếp theo phương vị Cửu Cung.

Tại các vị trí phương vị Bát Quái, mỗi nơi đặt chín chiếc ngọc quan, xếp thành hình dạng lục hào tương ứng.

Quan quách của Dao Huỳnh được đặt ở vị trí trung cung.

Kích hoạt trận pháp, trận văn lóe lên ánh sáng chói mắt, khởi động đại trận Cửu Cung Bát Quái.

"Đại công cáo thành!" Thẩm Hạo vỗ tay.

Dao Huỳnh lại một lần nữa cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và vẫn ngọc.

"Xong rồi sao?

Nhanh quá!" "Ta lại cảm nhận được Dao Trì Tiên Cảnh rồi!" Thế là nàng lập tức mở Dao Trì Tiên Cảnh, và dẫn các chị em tiến vào.

Thẩm Hạo thì không vào.

Mà trong toàn bộ không gian, đại trận Cửu Cung Bát Quái, do liên kết với các trận pháp khác, điều động linh khí năng lượng từ bên ngoài rót vào, cùng với năng lượng tinh thần của vẫn ngọc, rèn luyện nhục thân và thần hồn của mọi người.

Điều này khiến cho Thi Miết Vương trong cơ thể họ được luyện hóa nhanh hơn, tốc độ tăng lên mấy chục lần.

Hơn nữa, càng về sau, tốc độ càng nhanh.

Bây giờ, Dao Huỳnh chỉ cần mấy năm là có thể hoàn thành lột xác!

Thời gian lột xác của Dao Huỳnh dài hơn, và sức mạnh sau khi thành công cũng mạnh hơn, điều này có quan hệ rất lớn đến chất lượng của Thi Miết Vương được sử dụng.

Càng về thời cổ đại, cấp năng lượng của thế giới càng mạnh, sinh vật thời đó cũng mạnh hơn so với hậu thế.

Mọi người trong Dao Trì Tiên Cảnh đều cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, mặt mày mừng rỡ không thôi.

"Tốt quá, Thẩm công tử nói đều là thật!" "Đúng vậy, ta cảm nhận được rồi, nhanh quá!" "Không sai, tốc độ lột xác nhanh hơn mấy chục lần, lợi hại thật!" Nhìn các chị em bên dưới tíu tít không ngừng, Dao Huỳnh cũng mỉm cười.

Nàng cẩn thận cảm nhận một lúc, rồi nói: "Không chỉ vậy đâu~, càng về sau, tốc độ lột xác sẽ càng nhanh hơn." "Những người sau này có phúc rồi!" "Sẽ rút ngắn đáng kể thời gian lột xác, thu hẹp khoảng cách với những người đi trước!" Lời này vừa nói ra, một số người bắt đầu lột xác sau cùng càng vui mừng reo lên.

"A~, thật sao?

Tốt quá!" "Đúng vậy, thật tốt quá~" "Ha ha ha~" Tất cả mọi người đều cười rạng rỡ như hoa, ai nấy đều yểu điệu thướt tha.

Họ nô đùa trêu chọc nhau, khiến y phục xộc xệch, xuân quang phơi phới.

Tiếc là Thẩm Hạo không có ở đây, nếu không đã được một phen mãn nhãn.

Nhưng ánh mắt Dao Huỳnh lại lóe lên.

Những người chị em tốt này, không thể để phì thủy chảy ruộng người ngoài.

Nàng đã có kế hoạch, dự định đưa hết vào hậu cung!

Chương 568

"Chị em tốt một đời, tất cả đều làm nữ nhân của phu quân đi~" Trong lòng Dao Huỳnh đã tính toán xong, để những người kế nhiệm, những người chị em tốt của mình, tất cả đều gia nhập hậu cung của Thẩm Hạo, phì thủy không chảy ruộng người ngoài.

Nàng đã nếm đủ mùi vị cô đơn, khi nếm được mùi vị của tình yêu, nàng cũng dự định chia sẻ cho những người chị em tốt của mình~ Bây giờ, mọi người đều đã nương tựa vào Thẩm Hạo, chẳng lẽ lại để họ rời đi sao?

Sau khi Dao Huỳnh đưa ra quyết định này, nguyên thần của Thẩm Hạo khẽ rung động, hắn hơi tính toán một chút, liền biết mình sắp đào hoa ngập lối.

Hơi suy nghĩ, hắn liền biết chuyện này liên quan đến những nữ nhân kia.

"Ha ha~, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ thế này?" Thẩm Hạo cười ha hả, không quá để tâm.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ trong không gian trận pháp, nơi này xem như đã hoàn thành.

Kể từ bây giờ, mọi người chỉ cần tu luyện trong phòng tu luyện ở đây là có thể kết nối vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Sau đó, nguyên thần tu luyện bên trong, hiệu suất có thể tăng lên không ít.

Thẩm Hạo rời khỏi không gian trận pháp, trở lại Trùng Cốc, đang định đánh thức các nàng đang tu luyện, để họ chuyển đến địa điểm mới, trải nghiệm Dao Trì Tiên Cảnh.

Lúc này, Thẩm Hạo đột nhiên nhận được truyền tin.

Lấy ngọc phù ra xem, thì ra là của Tiểu Ngọc gửi tới.

Tiểu Ngọc chính là Đông Giai Ngọc, tức là Huyền Dặc.

Nàng đã dùng một số thủ đoạn ôn hòa, hoàn toàn nắm trong tay gia tộc đứng sau, cũng như tổ chức đạo mộ quốc tế Quật Tử Quân do dòng dõi Câu Thi Pháp Vương khống chế.

Thời gian này nàng đã đi một vòng ở hải ngoại, không phát hiện được nơi nào tốt.

Ở những nơi như Mỹ, Anh, Hàn Quốc, do công nghiệp phát triển, môi trường bị phá hoại nghiêm trọng, địa mạch hỗn loạn, hồng trần nhiễu loạn.

Dù đất rộng người thưa, cũng không còn phù hợp với nhu cầu tu luyện hiện tại của nàng.

Vì thế nàng đã trở về.

Môi trường tu hành trong nước tốt hơn nước ngoài rất nhiều.

Đặc biệt, nàng còn có một phu quân là Thẩm Hạo.

Nàng đã từng đến Trùng Cốc, ở Hạ quốc, nơi đó cũng là phúc địa hàng đầu.

Tiểu Ngọc bây giờ cũng cần tập trung tâm trí vào việc tu luyện.

Vì vậy nàng đã truyền tin cho Thẩm Hạo.

“Phu quân, đã nhiều ngày không gặp, nhớ nhung vô cùng, Tiểu Ngọc nhớ chàng lắm~, chàng có nhớ Tiểu Ngọc không~?” “Nỗi nhớ trong lòng Tiểu Ngọc đã dâng trào, không thể kìm nén được tình cảm nhớ nhung phu quân~” “Phu quân, em đến đây~” “Hơn nữa, em còn chuẩn bị bất ngờ cho chàng nữa đó~, có muốn xem không?” “Tiểu Ngọc đến rồi sao~” Thẩm Hạo đọc xong tin nhắn, trong lòng không

khỏi rung động.

Quả thực đã lâu không gặp Tiểu Ngọc, cũng rất nhớ.

Thế là Thẩm Hạo trực tiếp ra đến cửa Trùng Cốc, chờ đợi, nghênh đón nàng một phen, tiện thể xem Tiểu Ngọc đã chuẩn bị bất ngờ gì~ Không bao lâu sau, Tiểu Ngọc cưỡi hồng quang, xé toang bầu trời, đáp xuống trước mặt Thẩm Hạo.

Hồng quang này đã được ẩn giấu, người thường không thể nhìn thấy.

Tiểu Ngọc thấy Thẩm Hạo đặc biệt ra đón, độn quang trong nháy mắt tăng tốc gấp mấy lần, đáp thẳng xuống trước mặt Thẩm Hạo, rồi nhào vào lòng hắn.

Trang phục của Tiểu Ngọc hôm nay rất có phong vị.

Ở Hạ quốc thời đại này, trang phục thời thượng trong nước, theo Thẩm Hạo thấy là rất quê mùa, hắn chẳng thích chút nào.

Mà bộ đồ này của Tiểu Ngọc lại rất hợp gu thẩm mỹ của hắn.

Đây là bộ trang phục nàng đã học được sau khi du lịch các nước phương Tây như Mỹ.

Tiểu Ngọc cảm thấy rất mới lạ, và cũng rất đẹp, liền học theo.

Bộ đồ hiện tại là trang phục công sở thường thấy của giới tinh anh nữ ở Mỹ.

Tóc uốn sóng lớn, áo sơ mi trắng, áo khoác đen, váy ôm hông, tất chân đen dài, giày cao gót, thậm chí còn đeo một cặp kính gọng vàng.

Trông vừa ngây thơ lại vừa gợi tình, khiến lòng Thẩm Hạo nóng rực lên.

Vừa nhào vào lòng Thẩm Hạo, Tiểu Ngọc đã ôm lấy cổ hắn, dùng khuôn mặt trắng nõn của mình áp vào cổ Thẩm Hạo, thân mật cọ cọ.

Một đôi chân dài thẳng tắp trong tất đen mỹ miều trực tiếp quặp lấy eo Thẩm Hạo, cả người treo lơ lửng trên người hắn.

"Ưm~, phu quân, em nhớ chàng quá, mùi hương trên người chàng thơm thật~, có nhớ Tiểu Ngọc không~" Tiểu Ngọc vừa hít hà Thẩm Hạo vừa nói.

Giọng nói kiều mị quyến rũ, ngữ điệu uyển chuyển, khiến người ta liên tưởng miên man.

Thẩm Hạo một tay đỡ lấy chiếc váy ôm sát vòng hông căng tròn của Tiểu Ngọc, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

"Nhớ chứ, sao lại không nhớ~" "Tiểu Ngọc của ta, em bận xong rồi sao?

Sau này, cũng ở lại Trùng Cốc cùng ta nhé~" Tiểu Ngọc gật đầu lia lịa: "Vâng vâng~" "Phu quân, chuyện của em đều xử lý xong rồi~, sau này em sẽ tập trung vào tu luyện~" "Ừm, vậy tốt quá rồi~, phu quân sẽ ủng hộ em~, em cũng phải giúp vi phu một tay nhé~" Thẩm Hạo ôm chặt Tiểu Ngọc gật đầu nói.

Sau đó, Thẩm Hạo đưa Tiểu Ngọc nhanh chóng trở về căn phòng có chiếc giường lớn trong Lăng Vân Tiên Cung, bắt đầu vỗ về nỗi nhớ tương tư.

Trên chiếc giường lớn, dung nhan Tiểu Ngọc ửng hồng, đầy vẻ quyến rũ say người, bộ trang phục OL trên người xộc xệch, nửa che nửa hở, như tỳ bà che nửa mặt, toàn thân toát lên vẻ quyến rũ tột đỉnh.

Sau vòng đầu tiên kết thúc, Tiểu Ngọc đẩy Thẩm Hạo ra.

Thẩm Hạo thấy vậy, hứng thú nhìn Tiểu Ngọc hành động.

Nàng trực tiếp lấy ra một chiếc vali, kéo khóa, mở ra.

Sau đó, đổ hết lên giường, trải ra.

Thẩm Hạo lướt mắt qua, chỉ thấy bên trong là từng bộ đồng phục, đủ loại kiểu dáng.

Giáo viên, bác sĩ, y tá, cảnh sát, hầu gái, những bộ này trông còn khá bình thường.

Những bộ tiếp theo thì hở hang hơn.

Áo choàng ngủ, áo hai dây, trong suốt, tam giác, chữ T.

Tất liền thân màu đen, trên đó là hoa văn quyến rũ.

Mỏng manh xuyên thấu, không thể miêu tả.

Thẩm Hạo nhìn mà suýt nữa tưởng mình lại xuyên không trở về.

Tiểu Ngọc nhìn ánh mắt sáng rực của Thẩm Hạo, liền cười quyến rũ: "Phu quân, những thứ này, đều là Tiểu Ngọc chuyên môn mang về từ Mỹ đó~" "Người ở đó, biết chơi lắm~" "Tiểu Ngọc cảm thấy rất thú vị, nên đã chuyên môn học hỏi một chút~" "Phu quân có muốn thử không~" Trong lời nói của Tiểu Ngọc, tràn đầy sự cám dỗ.

Thẩm Hạo làm sao có ý kiến được, đương nhiên là muốn thử rồi.

"Được thôi~, Tiểu Ngọc, xem em biểu diễn nhé~" Thế là, Tiểu Ngọc lập tức cởi bỏ bộ trang bị đã tả tơi trên người, trực tiếp thay một bộ khác ngay trước mặt.

Sau đó, bò đến trước mặt Thẩm Hạo, khêu gợi.

Thế là, tiếng "cọt kẹt" kỳ lạ, không ngừng vang lên, vang vọng trong căn phòng của Lăng Vân Tiên Cung.

Mà còn rất có nhịp điệu.

Cứ cách một khoảng thời gian lại ngừng một chút, rồi lại tiếp tục vang lên.

Âm thanh từ chiều đến tối, suốt một đêm không ngừng, mãi cho

đến sáng hôm sau mới cuối cùng biến mất.

Trong phòng, Tiểu Ngọc vô cùng hưng phấn, ánh mắt tràn đầy vẻ thỏa mãn.

Những bộ quần áo nàng mang về, bộ nào cũng đã thử qua một lần.

Khiến Thẩm Hạo không thể ngừng lại, dư vị vô cùng.

Sau đó, mặc lại trang phục bình thường.

Sau khi dọn dẹp phòng, hắn thông báo cho các nàng bên cạnh, cùng nhau đến đại điện Lăng Vân Tiên Cung.

Chương 569

Thẩm Hạo nhìn những nàng oanh oanh yến yến, mỹ nữ đủ mọi sắc thái trong phòng, trong lòng bỗng dâng lên hào khí.

"Các phu nhân, phòng tu luyện mới đã được cải tạo xong, mọi người có thể đến địa điểm mới để tu luyện rồi!" "Ở đó còn có bất ngờ nữa đó~" Tiểu Cửu nghe vậy, lập tức tò mò hỏi: "Là bất ngờ gì vậy ạ?" "Đúng vậy, phu quân, chàng mau nói đi~" Hoắc Uyển Nhi cũng hỏi, đôi mắt to tò mò của nàng như phát ra ánh sáng.

Các nàng cũng đều nhìn về phía Thẩm Hạo, ánh mắt đầy tò mò.

Thẩm Hạo cười thần bí: "Đi, tôi đưa các nàng đi xem~" Ngay sau đó, mọi người hùng dũng đi ra khỏi Lăng Vân Tiên Cung, đến bên Long Đàm.

Trên vách núi cao bên cạnh Trùng Cốc, mọc lên một công trình mới, nhìn từ bên ngoài chỉ là một sân vườn bình thường, nhưng bên trong lại có càn khôn!

Nơi tu luyện mới này chiếm diện tích không lớn, bên trong được dùng thuật hồ thiên cải tạo không gian, vô cùng rộng lớn, có đến hàng trăm phòng tu luyện.

Mọi người đi qua cổng sân nhỏ, vào trong nhà.

Sau nhà, còn có một cánh cổng lớn, thông xuống khu tu luyện dưới lòng đất.

Bên trong là một không gian khổng lồ, được ánh đèn trận pháp chiếu sáng.

Bên trong được phân chia thành từng phòng tu luyện, đều có trận pháp bao phủ, thông qua trận văn kết nối với đại trận, lấy linh khí của

Trùng Cốc, và kết nối với không gian Dao Trì Tiên Cảnh của vẫn ngọc.

"Bất ngờ ở đây, lát nữa các nàng có thể từ từ trải nghiệm, tôi giải thích cho mọi người trước." "Mỗi một phòng tu luyện ở đây đều thông qua trận văn, kết nối đến một nơi kỳ diệu." "Nơi đó, gọi là Dao Trì Tiên Cảnh, các nàng có thể dùng nguyên thần tiến vào trong đó tu luyện, sẽ làm ít công nhiều, hiệu quả càng tốt hơn~" "Cái gì?

Dao Trì Tiên Cảnh?" Ô Thiền, Doãn Thanh Sương và những người khác đều vô cùng kinh ngạc, thậm chí là chấn động.

"Thật sao phu quân?

Thật sự là Dao Trì Tiên Cảnh?

Tiên cảnh của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Lôn trong thần thoại truyền thuyết sao?" Ô Thiền hỏi.

Nàng ở Tây Vực, ở gần, nên tự nhiên cũng biết về truyền thuyết Tây Vương Mẫu ở Côn Lôn, đó là nơi trong truyền thuyết, lẽ nào thật sự tồn tại sao?

Dù có, lẽ nào thật sự ở trên Trái Đất sao?

Hoắc Uyển Nhi, Doãn Thanh Sương và những người khác càng tò mò hơn.

Mọi người đều nhìn về phía Thẩm Hạo.

Chỉ thấy Thẩm Hạo lắc đầu: "Nghĩ gì vậy?" "Nếu là Dao Trì Tiên Cảnh trong thần thoại truyền thuyết thật, thì đó là thứ chúng ta hiện tại có thể tiếp xúc được sao?" "Dao Trì Tiên Cảnh này, chỉ là trùng tên thôi!" "Người khai phá ra Dao Trì Tiên Cảnh này tên là Dao Trì, nên mới lấy tên nàng đặt tên~" "Chuyện có một chút quan hệ với thần thoại truyền thuyết là, Dao Trì, là thủ lĩnh của nước Tây Vương Mẫu thời viễn cổ!" "Cũng có chút liên quan đến truyền thuyết." "Nhưng

Tây Vương Mẫu này, không phải Tây Vương Mẫu kia, không giống nhau!" Sau lời giải thích của Thẩm Hạo, mọi người đều đã hiểu.

"Ồ~, ra là vậy~" "Tôi đã nói mà~, làm sao có thể là Dao Trì Tiên Cảnh thật được!" "Nhưng đồ giả chắc cũng không tệ đâu~" Đây không phải là Dao Trì Tiên Cảnh thật mới là bình thường, nếu là thật thì mới không bình thường~ "Được rồi, đi, mỗi người chọn một phòng tu luyện đi, các nàng vào xem là biết." "Nhưng, tôi nhắc trước nhé, bên trong còn có người khác tồn tại, nhưng họ bây giờ cũng đã gia nhập Trùng Cốc của chúng ta, các nàng chú ý đừng làm họ bị thương nhé~" "Vâng, phu quân, chúng thiếp biết rồi~" Các nàng đều nghiêm túc đáp.

Thẩm Hạo gật đầu: "Được rồi, đi đi." Mọi người tùy ý chọn một phòng tu luyện, rồi ai nấy đi vào.

Đóng cửa lớn, khởi động trận pháp cảnh báo.

Sau đó khởi động trận pháp dẫn đường của Dao Trì Tiên Cảnh.

Nguyên thần của mọi người xuất khiếu, lần lượt theo lực dẫn của trận pháp tiến vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Ban đầu, mọi người đều tập trung trên một đài cung điện dưới chân núi sâu.

Trong tiên cảnh, mây mù lượn lờ, khói sương mờ ảo, có núi xanh tú lệ, nước biếc bao quanh, cảnh sắc tuyệt mỹ.

"Oa~, đẹp quá, thật sự đẹp như tiên cảnh~" Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình, còn có Tiểu Thanh, Tiểu Bạch mấy người, nhìn cảnh sắc tráng lệ xung quanh, đều thốt lên kinh ngạc và reo hò.

Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình, Đông Giai Ngọc mấy người có tu vi cao nhất, trực tiếp đã nhìn thấu bản chất của nơi này, ra là một

thế giới được ngưng tụ từ năng lượng thần hồn.

Giống như thế giới không gian hư số của Ô Thiền.

Thẩm Hạo cũng tùy ý chọn một phòng tu luyện, cùng xuất hiện trước mặt các nàng.

"Thế nào?

Nơi này không tệ chứ?" Ô Thiền gật đầu: "Ừm, quả thực không tệ, rất thú vị~" Tiểu Ngọc cũng cười nói: "Nhưng, em cảm thấy, tu luyện ở đây, có thể lấy được sức mạnh thần hồn của nơi này, đối với tu luyện cảnh giới Hóa Thần có lợi ích cực lớn, dù là cảnh giới Luyện Hư của chúng ta, cũng có thể nhanh chóng tham ngộ pháp tắc của thế giới này, lợi ích rất nhiều!" "Quả thực rất không tệ, phu quân, không ngờ chàng còn có thể tìm được một bảo bối như vậy~" Thẩm Hạo nghe vậy cười cười, véo véo má Tiểu Ngọc.

"Được rồi, đi gặp chủ nhân của nơi này với tôi nào~" Ngay sau đó Thẩm Hạo vung tay, dẫn mọi người bay về phía cung điện trên đỉnh núi.

Đến đại điện, gặp được Tây Vương Mẫu Dao Huỳnh đang ngồi trên bảo tọa.

"Huỳnh Nhi, đến gặp các chị em của nàng đi~" Dao Huỳnh vừa thấy Thẩm Hạo dẫn một đám mỹ nữ phong tình khác nhau đến, đã hiểu ra, nàng lập tức đứng dậy, từ trên vương tọa đi xuống, đến trước mặt Thẩm Hạo.

Hơi cúi người chào các nàng, hành lễ: "Xin ra mắt các vị tỷ tỷ muội muội~" Các nữ nhân bên cạnh Thẩm Hạo chung sống rất hòa hợp, hơn nữa cũng không phân biệt trước sau, ngoài Ô Thiền là vợ cả ra, những người còn lại đều không để ý.

Về cơ bản đều dựa vào tuổi tác và ngoại hình để xưng hô.

Trông trưởng thành thì là tỷ tỷ, trông xinh xắn đáng yêu thì là muội muội.

Với dung mạo của Dao Huỳnh, có thể làm tỷ tỷ, hơn nữa thứ hạng còn rất cao nữa~ Dao Huỳnh rất biết điều, thái độ cũng rất khiêm tốn, mọi người cũng đều hiểu, Dao Huỳnh cũng đã trở thành nữ nhân của Thẩm Hạo, là chị em của họ.

Các nàng cũng không có phản ứng gì đặc biệt, đều cười ha ha chào hỏi nàng.

"Tỷ tỷ khỏe~" "Muội muội khỏe~" Ô Thiền đưa tay ra, nắm lấy tay Dao Huỳnh, kéo nàng qua.

Sau đó các nàng tíu tít trò chuyện.

Những chuyện còn lại, không cần Thẩm Hạo giải thích nhiều, đều do Dao Huỳnh lo liệu.

Sau đó, Dao Huỳnh và Thẩm Hạo cùng nhau, dẫn các nàng đi khắp Dao Trì Tiên Cảnh, ai nấy chọn địa bàn, xây dựng cho mình một cung điện.

Lần sau vào, sẽ trực tiếp ở trong cung điện của mình, làm gì cũng tiện hơn.

Ô Thiền chọn một nơi non xanh nước biếc, bố cục phong thủy cũng rất tuyệt, phỏng theo Tinh Tuyệt Vương Thành, xây dựng một quần thể cung điện vương cung hình con mắt.

Tiểu Cửu trên một ngọn núi cao bên bờ sông, xây một tòa cung điện nhỏ.

Tiểu Ngọc, chọn một cồn cát, tạo ra một tòa cung điện hoàng kim.

Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hồng và Thanh Y bốn người cùng nhau, trong một hồ sâu dưới Thần Phong, xây dựng long cung.

Thanh Tuyền chọn một khu rừng rậm rạp, xây dựng một gian cung điện tràn đầy hơi thở tự nhiên.

Điền Mộ Tình cũng chọn một ngọn núi cao, xây một hành cung đầy màu sắc thần bí của Na giáo.

Còn Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ba người, cũng tụ lại với nhau, trên một sườn núi khá thấp, xây một tòa cung điện.

Thẩm Hạo thì không xây cung điện mới, hắn trực tiếp ở trong cung của Tây Vương Mẫu trên Thần Phong.

Cộng thêm vốn đã có hơn bảy mươi tòa cung điện, số lượng cung điện ở đây thật sự không ít.

Nhưng trong cả Dao Trì Tiên Cảnh rộng lớn, quả thực không hề nổi bật.

Dao Trì Tiên Cảnh, muốn lớn bao nhiêu cũng có thể mở rộng ra ngoài, nhưng người ở đây không nhiều, quá lớn cũng không có ý nghĩa gì.

Sau đó, mọi người đều ở trong cung điện của mình tu hành.

Sự trợ giúp của năng lượng thần hồn trong Dao Trì Tiên Cảnh, khiến tốc độ tu luyện của mọi người đều tăng lên không ít~, hiệu quả rõ rệt.

Thẩm Hạo và Dao Huỳnh thân mật một lúc, liền rời khỏi Dao Trì Tiên Cảnh, để lại Dao Huỳnh tiếp tục tu luyện bên trong.

Tiến vào bí cảnh này, giống như chơi một trò chơi thực tế ảo, nhưng nó lại hoàn toàn chân thực.

Bản thân Thẩm Hạo thì không cần phải tu luyện trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Nếu không, có thể sẽ hút cạn năng lượng của vẫn ngọc, vậy thì không cần thiết.

Năng lượng vẫn ngọc, dù cho hắn hết, hiệu quả cũng không lớn, chi bằng cho các nữ nhân của mình sử dụng, như vậy cũng có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, tối đa hóa hiệu quả.

Ở đó, người được lợi nhất vẫn là người ở cảnh giới Hóa Thần.

Có thể nhanh chóng làm lớn mạnh nguyên thần.

Thẩm Hạo hiện tại, tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, cần tham ngộ thiên địa pháp tắc, mượn sức mạnh pháp tắc để rèn luyện nguyên thần.

Nguyên thần của nhị chuyển quá mạnh mẽ, các phương pháp thông thường đều đã không còn tác dụng nhiều.

Chương 570

Đặc biệt là nơi này là thế giới Trái Đất, nếu ở tiên giới thì lại khác.

Cấp năng lượng của Trái Đất là như vậy, không có cách nào.

Tu vi cảnh giới Hợp Đạo, đã có thể làm được tâm thần hợp nhất với thiên đạo của Trái Đất.

Dẫn động pháp tắc rèn luyện bản thân, vẫn rất nhẹ nhàng.

Sau khi rời khỏi Dao Trì Tiên Cảnh, Thẩm Hạo trở về Lăng Vân Thiên Quan, trong phòng tu luyện của mình.

Bắt đầu tu luyện.

Nguyên công nhị chuyển, thiên địa pháp tắc bị dẫn động, như từng chiếc búa lớn, không ngừng đập vào nguyên thần của Thẩm Hạo.

Nguyên thần của Thẩm Hạo, xuyên qua cơ thể ra ngoài, nhưng không bung ra hoàn toàn, mà chỉ hiện ra cao ba trượng.

Sức mạnh pháp tắc đập vào, khiến nguyên thần linh quang bắn ra từng mảng hoa lửa ánh sáng.

Mỗi một lần đập, đều mang theo vận luật kỳ diệu huyền ảo, mỗi một luồng, đều truyền đi sức mạnh thần kỳ.

Rung động nguyên thần của Thẩm Hạo, khiến nó càng thêm ngưng luyện.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Đông Bắc, núi Trường Bạch, tổ địa Trương gia.

Trương Khởi Linh dẫn theo hơn mười đệ tử Trương thị, vẫn luôn bận rộn ở đây.

Sau khi dọn dẹp cỏ dại trong cốc, lại dọn dẹp phế tích.

Còn những thứ bên dưới phế tích, đã trải qua nhiều lần di chuyển, hiện tại đang ở trong núi sâu Ba Nãi, Quế Tỉnh.

Nhưng những thứ đó, thực ra đã không còn quan trọng như vậy.

Cái gọi là chung cực thật sự, hắn đã thấy rồi.

Nhưng cái gọi là chung cực này, trước mặt người tu hành, chẳng có bao nhiêu trọng lượng, cái gọi là trường sinh, chỉ là sản phẩm phụ của sức mạnh tu sĩ mà thôi, cảnh giới cao, có sức mạnh cường đại, trường sinh cũng tự nhiên mà có được.

Phương pháp trường sinh cộng sinh người và thú méo mó đó, so với nó, một cái trên trời, một cái dưới đất, hoàn toàn không thể so sánh.

Người bình thường, chỉ cần có lựa chọn, đều sẽ không chọn phương pháp này.

Để trừ đi hậu họa, Trương Khởi Linh cảm thấy, đợi thời cơ chín muồi, hắn sẽ hủy đi toàn bộ những thứ ở tầng dưới của cổ lâu Trương gia, không để lại bất kỳ manh mối nào.

Tổ địa Trương gia, sau mấy ngày dọn dẹp, đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Hơn nữa họ còn thi pháp, san phẳng đất đai trong sơn cốc, làm nền móng.

Sau đó, còn mở ra một con đường lớn rộng rãi, thông đến thị trấn gần nhất.

Mặt đường được họ trải đá dăm và cát sỏi, hai bên được hóa bùn thành đá, đông cứng thành những tảng đá cứng rắn.

Với thực lực và chỗ dựa hiện tại của họ, đã không còn sợ những

ác ý đối với Trương gia nữa.

Cái gọi là "nó", trước mặt Thẩm Hạo, không có ý nghĩa gì cả.

Nếu nó không biết sống chết mà chọc vào, chỉ có thể tan thành tro bụi.

Sau khi xây xong hẻm núi và con đường, mọi người chia làm mấy ngả, lần lượt mua các loại vật liệu, chuẩn bị xây dựng lại tổ địa Trương gia.

Về mặt tài chính, Thẩm Hạo, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã hỗ trợ họ một ít.

Vài triệu, vài chục triệu, đối với ba người mà nói, đã không đáng nhắc tới.

Mà số tiền này, vào những năm tám mươi, không nghi ngờ gì, là một khoản tiền khổng lồ, có thể gọi là con số thiên văn.

Trong thời đại mà lương công nhân chỉ có mấy chục đồng một tháng, một khoản tiền như vậy không thể nói là không lớn!

Xây dựng tổ địa, họ không định nhờ đến sức người thường.

Dù sao cũng là nơi của tu sĩ, xây dựng lên, tốc độ sẽ rất nhanh, không dễ giải thích với người thường.

Hơn nữa, vì không phải xây dựng cao ốc gì, công nghệ sử dụng cũng không quá phức tạp.

Trương Khởi Linh cử một bộ phận người đi học chuyên môn, làm thế nào để xây nhà, cũng như thiết kế, và các chi tiết mọi mặt.

Họ cũng có đủ thời gian để xây dựng lại tổ địa.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Mà ở Đông Bắc, động tĩnh ở tổ địa Trương gia, tự nhiên không

qua được mắt những kẻ có lòng.

Nhưng họ có bối cảnh Dân Điều Cục, những người biết chuyện, tự nhiên không dám đến động vào họ.

Còn những người không biết, chỉ là hạng tép riu, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Mà Trương Đại Phật Gia Trương Khải Sơn, người đã lui về hậu trường, ẩn dật, và phó quan của ông là Trương Nhật Sơn, cũng đã biết được tình hình ở Đông Bắc.

Trương Khải Sơn gọi Trương Nhật Sơn đến: "Nhật Sơn, chuyện ở Đông Bắc, cậu hãy tự mình đi điều tra một chút, chuyện ở đây, xem ra không đơn giản!" "Đệ tử Trương gia đến đó, chắc sẽ không có nguy hiểm gì!" "Vâng!

Phật gia!" Trương Nhật Sơn lĩnh mệnh, tự mình đến sơn cốc tổ địa.

Là đệ tử Trương gia cùng nguồn gốc, huyết mạch Kỳ Lân chính là sự phân biệt tốt nhất.

Sự xuất hiện của Trương Nhật Sơn không khiến Trương Khởi Linh quá bất ngờ.

Tình hình ở đây sớm đã truyền ra ngoài, không biết mới là có vấn đề.

Trương Khởi Linh đưa Trương Nhật Sơn vào trong tộc địa, sau khi nói chuyện với nhiều đệ tử Trương gia, anh ta cũng hiểu được tình hình đại khái.

Trong lòng anh ta thực sự rất vui mừng, người Trương gia khổ nạn bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đã lật mình!

Sau khi ở lại tộc địa cùng Trương Khởi Linh mấy ngày, anh ta liền

vội vã trở về Kinh thành, tự mình báo cáo cho Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn sau khi biết tin, cũng vô cùng chấn động, kinh ngạc và có chút bất an!

Tuy ông từ nhỏ không lớn lên ở tổ địa, hiểu biết cũng không nhiều, nhưng ông biết Trương gia đang đối mặt với tuyệt cảnh!

Từ mấy chục năm trước, Trương gia đã xem như bị phá diệt.

Trong một tòa nhà cổ ở Kinh thành, sau cơn chấn kinh ban đầu, Trương Khải Sơn đã bình tĩnh trở lại, chau mày suy nghĩ.

Dung mạo Trương Khải Sơn không trẻ, cũng chẳng già, trông có vẻ từng trải.

Gương mặt vẫn còn trẻ trung, nhưng mái tóc đã điểm bạc, không giống như Trương Nhật Sơn trông hoàn toàn như một thanh niên ngoài hai mươi.

Trương Khải Sơn, với tư cách là tộc nhân chi thứ mang dòng máu lai giữa Trương gia và ngoại tộc, huyết mạch Kỳ Lân không thuần khiết, nên đã xăm hình Cùng Kỳ.

Tuy nhiên, sau sự kiện ở khu mỏ, lão đã đổi máu với người Trương gia thuần huyết, sở hữu dòng máu thuần chủng.

Trong nguyên tác tiểu thuyết, có thể nói Trương Khải Sơn chính là nhân vật phản diện đầu tiên, mọi việc lão làm thực chất đều xuất phát từ lợi ích của bản thân.

Lão đã phản bội Trương gia bản gia, đào thoát ra ngoài.

Hơn nữa, sau khi Trương gia sụp đổ, lão còn bày mưu bắt giữ tộc trưởng Trương Khởi Linh.

Có thể nói, những khổ nạn mà Trương Khởi Linh phải chịu đựng thời kỳ đầu đều do một tay Trương Khải Sơn gây ra.

Cũng may là Trương Khởi Linh vì khuyết tật huyết mạch, thường xuyên mất trí nhớ, quên đi những chuyện này, nếu không e rằng Trương Khải Sơn không thể tiêu dao như hiện tại.

Trương Khải Sơn có dục vọng rất lớn, lão cũng vô cùng khao khát trường sinh.

Chỉ là lão che giấu rất giỏi.

Vì trường sinh, lão thậm chí đã cấu kết với bọn Nhật Bản và Uông gia.

Chương 571

Thời chiến loạn, thông qua người Nhật để giành lấy địa vị và quyền lực, nắm trong tay quân đội.

Sau khi đất nước thành lập, lão lại cấu kết với Uông gia, âm mưu nghiên cứu thuật trường sinh.

Dù đã đổi máu, nhưng lão vẫn tồn tại khuyết điểm, mầm họa cũng không rõ, sự bất định trong đó quá lớn.

Trước khi được Thẩm Hạo cứu ra, Trương Khởi Linh bị giam trong viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mục, bị Uông gia rút máu nghiên cứu.

Việc Trương Khởi Linh bị bắt cũng có quan hệ rất lớn với Trương Khải Sơn.

Lẽ ra Trương Khải Sơn có thể duy trì dung mạo và thể trạng trẻ trung như Trương Nhật Sơn, nhưng vì một chữ "tình", lão đã từ bỏ, định sống như người bình thường, từ từ già đi rồi hợp táng cùng Doãn Tân Nguyệt.

Chỉ là một thời gian trước, lão biết tin viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mục bị tấn công, Trương Khởi Linh được cứu đi, trong lòng liền không yên.

Bây giờ, quả nhiên đã xảy ra vấn đề lớn.

Cậu ta đã quay về tổ địa ở Đông Bắc, còn rầm rộ tái thiết tổ địa Trương gia.

Trên người Trương Khởi Linh đã xảy ra biến cố lớn không thể lường trước.

Lão có chút căng thẳng, sợ hãi, nhưng lại có chút thanh thản, mong

chờ kết quả cuối cùng.

Lão đã từ bỏ "trường sinh", lựa chọn già đi tự nhiên, sau nhiều năm, tuổi thọ của lão cũng không còn nhiều.

Bây giờ, dù Trương Khởi Linh có đến tìm lão báo thù, cũng chẳng qua là chết sớm vài năm mà thôi.

Chỉ là, khi về già, nhiều suy nghĩ của lão lại có chút thay đổi.

Trương gia, dường như lại sắp quật khởi.

Trong lòng lão có chút muốn quay về Trương gia, đồng thời cũng có chút hối hận về những việc mình đã làm khi còn trẻ.

Cũng không biết vị tộc trưởng Trương Khởi Linh này có tha thứ cho lão không.

Trương Khải Sơn là một cán bộ cao cấp đã nghỉ hưu, thông tin thực ra cũng rất nhạy bén.

Từ một số biến đổi to lớn của đất nước gần đây, lão biết rằng thế giới này đang có những dòng chảy ngầm, một số chuyện lão không hiểu rõ đang dần nổi lên mặt nước.

Không chỉ vậy, chúng còn sắp được công bố cho toàn thể thế nhân.

Biến cố lớn như vậy thật quá mức kinh người!

Trương Khải Sơn nhìn Trương Nhật Sơn: "Nhật Sơn, cậu nói xem, Trương gia, còn có thể tiếp nhận ta không?" "Năm xưa, ta đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Trương gia, thậm chí còn ra tay với cả tộc trưởng." "Ta à, dường như đã trở thành tàn dư của thời đại cũ rồi!" Trương Nhật Sơn nghe Trương Khải Sơn nói, sắc mặt biến đổi, vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì, rất nhiều chuyện trong số này hắn hoàn toàn không biết, Trương Khải Sơn đã giấu hắn.

Vì vậy, Trương Khải Sơn dùng từ "ta", chứ không phải "chúng ta"!

"Cái này…" Trương Nhật Sơn không biết nên nói gì.

Trong mắt Trương Nhật Sơn, hình tượng Trương Đại Phật Gia, người đứng đầu Cửu Môn hào khí ngút trời, nghĩa bạc vân thiên, đã bị chính Phật gia tự tay phá vỡ.

"Không biết, nhưng có thể thử một lần, cậu ấy, dù sao cũng không giống chúng ta." "Ừm, nhưng không cần vội, cứ từ từ!" Trương Khải Sơn gật đầu, trong lòng mang theo kỳ vọng.

Đông Bắc, tổ địa Trương gia.

Các loại vật liệu xây dựng, dược liệu được vận chuyển vào, việc xây dựng nhà cửa, sân vườn trong tổ địa diễn ra một cách có trật tự.

Bản vẽ thiết kế thực ra không quá cần thiết, chỉ cần dùng bản vẽ gốc của Trương gia là được, nhiều nhất là sửa chữa, bổ sung thêm một vài chi tiết.

Dược liệu bên trong được thay mới một lượt, cột gỗ đổi thành cột xi măng, móng đá đổi thành móng xi măng.

Nhưng phần lớn vẫn không cần thay đổi.

Đã là tổ địa, thì nơi này cũng không cần quá nhiều người sinh sống, chỉ cần lưu lại một số người trông coi là được.

Những người còn lại tự do phát triển ở bên ngoài.

Gỗ trong núi cũng vô cùng dồi dào.

Mấy tháng trôi qua, việc tái thiết tổ địa Trương gia đã bắt đầu.

Sau khi nền móng được xây xong, kết cấu tầng móng bằng xi măng bên dưới đã sớm hoàn thành.

Bây giờ, là công đoạn trang trí tinh xảo.

Bên trong, lấy tường và cột xi măng làm khung xương, bên ngoài ốp gỗ trang trí, có thể nói là phong cách giả cổ, nhưng lại càng thêm chắc chắn, vững chãi.

Khả năng chịu lực cũng mạnh hơn.

Toàn bộ tổ địa có từ đường, chính sảnh, hậu viện, sương phòng, nhĩ phòng, và quan trọng nhất là cổ lâu.

Nhiều kiến trúc cao hai, ba tầng.

Chính sảnh và từ đường chỉ có một tầng.

Còn Trương gia cổ lâu thì có tổng cộng 11 tầng.

Trương gia cổ lâu không được xây trong thung lũng, mà được xây dựng bên trong lòng núi.

Tổng cộng 11 tầng, 7 tầng trên mặt đất, 4 tầng dưới lòng đất.

Được xây dựng theo bố cục các đời của Trương gia thời xưa, giống hệt cổ lâu Ba Nãi ở Quế Tỉnh.

Tuy nhiên, cơ quan bên trong có sự thay đổi.

Khi phần lớn mọi người đang nhìn ra công trình xây dựng tổ địa trong thung lũng, Trương Khởi Linh đã đích thân dẫn theo vài người tiến hành xây dựng Trương gia cổ lâu ẩn giấu bên trong lòng núi.

Dùng pháp thuật để xây dựng, tốc độ cực nhanh, trực tiếp khai phá lòng núi, đào ra phòng ốc là được, chỉ cần gia cố các tấm sàn giữa các tầng là ổn.

Đồng thời bố trí trận pháp bảo vệ.

Còn về những thứ cất giữ trong cổ lâu, Trương Khởi Linh dự định có một vài thay đổi.

Nơi này ngoài việc dùng để tế tự, cũng có thể dùng làm tàng kinh lâu.

Những bí mật quan trọng, công pháp điển tịch của Trương gia có thể cất giữ ở đây.

Hơn nữa, Thanh Đồng Môn cũng ở đây, tiểu thế giới động thiên sau cánh cửa chính là nội tình tương lai của Trương gia!

Thanh Đồng Môn đã thu nhỏ lại rất nhiều, hiện tại nhỏ hơn trước.

Nó được Trương gia cổ lâu do Trương Khởi Linh và mấy người chế tạo che chắn ở phía sau.

Khi xây dựng cổ lâu, đá thừa đào ra được dùng để xây một bức tường ngăn, che khuất Thanh Đồng Môn.

Muốn tiến vào Thanh Đồng Môn, phải đi qua Trương gia cổ lâu trước.

Cái gọi là bí mật cuối cùng, thực ra cũng không quá quan trọng.

Trong một thời đại tu hành thịnh vượng, có thể tu hành thành tiên để đạt được trường sinh, tốt hơn nhiều so với thuật cộng sinh quái dị này.

Mọi việc đều đang tiến triển một cách có trật tự.

Tổ địa của Trương gia, sau nửa năm, cuối cùng đã hoàn công!

Nửa năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Tốc độ xây dựng tổ địa Trương gia vô cùng nhanh, đã hoàn toàn xây xong.

Mà đây là còn do họ cứ cách một khoảng thời gian lại phải về Dân Điều Cục ở Điền Nam chấp hành nhiệm vụ, làm lỡ không ít thời gian.

Họ cũng không thể ra ngoài một lần là nửa năm được.

Họ thay phiên nhau về Điền Nam, một nửa xây dựng tổ địa, một nửa chấp hành nhiệm vụ.

Chương 572

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Hạo biết Trương Khởi Linh và mọi người đang tái thiết tổ địa, liền cho họ mấy tấm Hoàng Cân Lực Sĩ phù lục, để họ triệu hồi vài Hoàng Cân Lực Sĩ làm trợ thủ, đẩy nhanh tốc độ hơn rất nhiều.

Bây giờ thung lũng tổ địa Trương gia đã hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Giữa thung lũng rộng lớn, một dãy lầu các cổ kính sừng sững.

Diện tích không nhỏ, có thể chứa được vài trăm người cùng lúc sinh hoạt.

Nhà cửa rất nhiều, ngoài ra còn có các công trình phụ trợ khác.

Dây điện được kéo từ thị trấn vào, và còn trang bị một bộ máy phát điện.

Bên ngoài thung lũng có một con sông chảy qua, gần đó còn có một vùng đồng bằng, có thể khai khẩn để sau này làm linh điền, trồng linh cốc, dược liệu các loại.

Trong nửa năm này, Trương Nhật Sơn đã đến thăm nhiều lần.

Hắn thấy tiến độ thi công trong thung lũng tổ địa cũng vô cùng kinh ngạc.

Cuối cùng, khi thấy Hoàng Cân Lực Sĩ cao cả trượng, toàn thân tỏa kim quang, phù văn quanh người lưu chuyển, vác những cây cột kèo khổng lồ, xây dựng nhà cửa, hắn càng trợn mắt há mồm, nội tâm chấn động dữ dội.

Sau khi Trương Nhật Sơn trở về báo cáo với Trương Khải Sơn, Trương Khải Sơn cũng vô cùng chấn động.

“Đây là sức mạnh siêu phàm a!” “Đầu chít khăn vàng, thân tỏa kim quang, trông rất giống Hộ pháp Hoàng Cân Lực Sĩ của Đạo môn!” Năm xưa, Trương Khải Sơn cũng từng gặp một số truyền nhân Đạo môn, ví dụ như thuật đuổi thi, bắt quỷ.

Lão cũng đã đọc không ít sách về Đạo môn, hiểu biết một vài điều.

Chỉ là, biết cũng không nhiều.

“Xem ra, Trương gia đã đến lúc đổi vận, bám được vào một thế lực lớn rồi!” “Sau lưng họ, chắc chắn có đại nhân vật chống lưng!” Trương Khải Sơn thầm tính toán.

Lão cử Trương Nhật Sơn qua đó mấy lần, đều không bị làm khó dễ, đối phương cũng không tỏ ra ác ý gì.

Xem ra, lão có lẽ vẫn còn cơ hội, hơn nữa, cơ hội không nhỏ.

Lão phải nắm chắc mới được!

Tu hành chi sĩ, nắm giữ sức mạnh siêu phàm, chưa chắc không thể nghịch chuyển sinh tử, có lẽ, có hy vọng phục sinh Doãn Tân Nguyệt!

Hơn nữa, còn có thể đạt được sự trường sinh mà lão hằng mơ ước.

Vậy chẳng phải là vẹn cả đôi đường, đôi bên cùng có lợi sao?

Dù hy vọng mong manh, nhưng dù sao cũng có một niềm mong chờ, phải không?

Nghĩ đến dị tượng bao trùm nửa quốc gia hai lần vào nửa năm trước và hơn một năm trước, trong lòng Trương Khải Sơn lại dấy lên một ngọn lửa.

Đó tuyệt đối là động tĩnh do siêu cấp cường giả tạo ra.

Những đám mây rực rỡ, tiên quang trắng tinh khiết, chỉ cần nhìn thấy đã khiến lão toàn thân khoan khoái, dường như bệnh tật trên

người cũng đỡ đi một chút.

Lão nói với phó quan Trương Nhật Sơn: "Nhật Sơn, sắp xếp thời gian, ta muốn đích thân đi một chuyến đến Đông Bắc!" "Tổ địa đã tái thiết xong, chúng ta cũng phải nhanh chóng lên đường thôi!" Từ Kinh thành xuất phát đến tổ địa Trương gia ở Đông Bắc, cũng phải mất một tuần.

Trương Khải Sơn không biết lần này có thể gặp được tộc trưởng Trương Khởi Linh hay không.

Nhưng vẫn phải đi!

Lúc này, đã là mùa đông!

Đông Bắc đã là một màu trắng xóa của tuyết.

May mà con đường từ tổ địa Trương gia ra thị trấn đã được sửa xong, nếu không muốn qua đó còn gian nan hơn.

Thế là, sau khi hai người sắp xếp một phen, họ đã lên chuyến tàu hỏa đi Đông Bắc.

Là một cán bộ cấp cao đã về hưu, một trong những tướng lĩnh khai quốc, Trương Khải Sơn có không ít đặc quyền.

Giường nằm mềm trên tàu hỏa chỉ là một trong những đặc quyền nhỏ nhặt đó.

Sau một chặng đường xóc nảy, từ tàu hỏa chuyển sang ô tô, cuối cùng họ cũng đến được thị trấn nhỏ gần tổ địa Trương gia nhất.

Tuyết rơi lả tả, núi rừng xung quanh phủ một màu trắng bạc.

Thị trấn người qua kẻ lại, cũng khá náo nhiệt.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn lại lên đường, lái xe dọc theo con đường về phía tổ địa.

Vài giờ sau, cuối cùng cũng đến nơi.

Trước thung lũng tổ địa, không có tường thành nào cả, chỉ có một khu rừng lớn được trồng để che chắn xung quanh.

Chỉ để lại một con đường rộng dẫn vào thung lũng.

Hai bên rừng cây đều được bố trí trận pháp, người thường muốn xuyên qua rừng để vào thung lũng là điều không thể.

Chiếc xe thuận lợi tiến vào thung lũng, đến trước một trang viên rộng lớn.

Chỉ nhìn một cái, Trương Khải Sơn đã bị chấn động.

"Đây… thật sự là được xây dựng trong vòng nửa năm sao?" "Thật khiến người ta khó tin!" Trước kia, kiến trúc trong thung lũng này chiếm diện tích vài mẫu, nhà cửa san sát.

Trương Khởi Linh xây dựng theo ký ức tuổi thơ, chỉ là có một vài cải tiến và mở rộng.

Toàn bộ tổ địa đã hoàn toàn khác xưa.

Sự xuất hiện của hai người Trương Khải Sơn nhanh chóng được thông báo cho Trương Khởi Linh.

Tổ địa đã xây xong, Trương Khởi Linh đã đưa tất cả đệ tử Trương gia dưới trướng mình trở về, chuẩn bị cử hành một buổi tế tổ.

Lúc này, hai người Trương Khải Sơn đến cũng coi như là đúng lúc.

"Mời họ vào đi." Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm nói.

"Vâng!" Tiểu đệ đáp lời, lập tức cho người để họ vào.

Sau đó, dẫn họ đến chính sảnh, Trương Khởi Linh đang đợi họ ở

đó.

Chính sảnh này, trông gần giống như lúc còn nhỏ, nhưng không khí đã tốt hơn rất nhiều.

Sau khi Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn bước vào, liền thấy Trương Khởi Linh đang đứng trong chính sảnh, quay lưng về phía họ.

Khí chất và khí thế của Trương Khởi Linh đã có sự thay đổi trời long đất lở so với trước đây.

Trương Khải Sơn nhìn mà ngẩn người.

Hoàn toàn khác xa với hình ảnh trong ấn tượng của lão.

Khi hai người đến, Trương Khởi Linh xoay người lại, nhìn họ, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, không biểu cảm.

Nhìn Trương Khải Sơn với gương mặt già nua tang thương, Trương Khởi Linh nhàn nhạt nói: "Các người đến rồi." Trương Khải Sơn lập tức chắp tay nói: "Bái kiến tộc trưởng!" Trương Nhật Sơn thấy vậy, cũng cúi đầu hành lễ: "Bái kiến tộc trưởng!" Sắc mặt Trương Khởi Linh không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn là một bộ mặt liệt.

"Ý đồ của các người, ta đại khái cũng rõ!" "Nhưng, thời đại bây giờ đã không còn như quá khứ!" "Tương lai, còn có biến cố lớn hơn!" "Thời đại siêu phàm đã đến, cái gọi là trường sinh, thậm chí dễ như trở bàn tay!" "Chuyện của ngươi, ta không định truy cứu nữa!" "Ân oán quá khứ, cứ để nó qua đi!" "Nhưng, có một số người cần phải xử lý!" "Cái này, ngươi tự xem mà làm đi." Nghe Trương Khởi Linh nói, Trương Khải Sơn thầm thở phào một hơi, gật đầu nói: "Được, ta biết rồi, tộc trưởng!" "Ừm, hai ngày này, các người tạm thời ở lại đây, sắp tới sẽ cử hành tế tổ, đến lúc đó, các người cũng tham gia đi!" Trương

Khởi Linh vẫn dùng ngữ khí bình thản nói.

Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn nghe vậy, trong lòng đều dâng lên một tia phấn khởi.

Sau khi tổ địa Trương gia xây xong, vật tư sinh hoạt bên trong cũng được chuẩn bị sẵn sàng.

Giường, chăn, gối, bàn ghế, nồi niêu xoong chảo các loại cũng mua một đống lớn, có nhẫn trữ vật nên việc vận chuyển những thứ này vô cùng tiện lợi.

Thế là, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn liền ở lại.

Trong tổ địa, Trương Khởi Linh đã sắp xếp người đi mua đồ dùng cho lễ tế tự… … Bên phía Trùng Cốc, sau nửa năm tu hành, tiến bộ của các nàng đều vô cùng lớn.

Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Hoắc Ngọc Đình ba người cũng đã đến bên bờ Hóa Thần, chỉ cần độ kiếp là có thể đột phá.

Thế là, ba người họ xuất quan chuẩn bị độ kiếp.

Chương 573

Thẩm Hạo cũng cùng lúc xuất quan, nửa năm tu luyện, tiến bộ rất lớn, sức mạnh Nguyên thần lại tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên, Cửu Chuyển Nguyên Công đệ nhị chuyển, tốc độ tu hành tuy không chậm, nhưng tiến độ lại không nhanh.

Đệ nhị chuyển, so với đệ nhất chuyển, tốn nhiều thời gian hơn, không chỉ là thời gian, mà còn là tài nguyên.

"Không tệ, tu vi của các nàng tiến bộ rất nhanh!" "Nếu đặt ở ngoại giới, đều là thiên tài chính hiệu a!" Thẩm Hạo nhìn mấy nàng trước mặt khen ngợi.

"Hi hi, đó là đương nhiên." Hoắc Uyển Nhi được Thẩm Hạo khen, vô cùng vui vẻ.

Doãn Thanh Sương và Hoắc Ngọc Đình cũng vậy.

"Tất cả đều nhờ phu quân che chở, nếu không chúng ta làm sao có thể tu hành nhanh như vậy?" "Đúng vậy, Sương nhi tỷ tỷ nói đúng, cảm ơn chàng, phu quân." Hoắc Ngọc Đình cũng vô cùng tán thành nói.

Thẩm Hạo ôm hai nàng vào lòng.

Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng họ, hai ngọn đồi hùng vĩ trước ngực bị ép chặt, cảm giác mềm mại trực tiếp chạm đến đáy lòng.

"Được rồi, chuẩn bị độ kiếp đi!" "Sau khi đột phá, ta sẽ ở bên các nàng thật tốt." Thẩm Hạo lại ôm Hoắc Uyển Nhi vào lòng, đặt ở giữa.

"Vâng, chúng ta biết mà, phu quân." Sau đó, ba người bắt đầu chuẩn bị độ kiếp.

Trong Trùng Cốc, vốn không có nơi độ kiếp chuyên dụng.

Trước đây, bao gồm cả Thẩm Hạo, đều tùy tiện tìm một nơi để độ kiếp.

Nhưng như vậy không tốt lắm, lôi kiếp giáng xuống sẽ làm tổn hại nghiêm trọng đến môi trường xung quanh nơi độ kiếp.

Vì vậy, hắn để Thao Thiết phân thân, trên một ngọn núi nhỏ ở phía bắc, xây dựng một đài độ kiếp.

Ngọn núi này, sau này sẽ chuyên dùng để độ kiếp.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn mở rộng trận pháp bao phủ Trùng Cốc ra ngoài một chút, bao trùm cả mấy ngọn núi sâu trong rừng nguyên sinh xung quanh, mở rộng lãnh địa.

Doãn Thanh Sương ba nàng lần lượt đến bên cạnh ngọn núi độ kiếp chuyên dụng, chuẩn bị lần lượt độ kiếp.

Từ Nguyên Anh đột phá đến Hóa Thần là một sự biến đổi về chất, một lần lột xác.

Cần phải có đủ nội tình, nếu không, rất khó vượt qua kiếp nạn.

Đầu tiên là Doãn Thanh Sương, sau đó là Hoắc Uyển Nhi, rồi Hoắc Ngọc Đình.

Ba nàng dưới sự bồi dưỡng của Thẩm Hạo, nội tình đều vô cùng thâm hậu.

Vượt qua Hóa Thần chi kiếp là chuyện nhẹ nhàng.

Sau lôi kiếp là Nguyên thần xuất khiếu, tiếp nhận pháp tắc tẩy lễ.

Sức mạnh của lôi kiếp tuy cường đại, nhưng cũng chỉ khiến họ trông có vẻ chật vật một chút, chứ không gây ra tổn thương quá lớn.

Từ trong pháp tắc tẩy lễ, Doãn Thanh Sương lĩnh ngộ được lực

lượng pháp tắc của vân vụ, phong, thủy.

Hoắc Uyển Nhi và Hoắc Ngọc Đình cũng đều lĩnh ngộ được pháp tắc vân vụ, phong.

Nhưng Hoắc Uyển Nhi còn lĩnh ngộ được quang, còn Hoắc Ngọc Đình là hỏa.

Ngọn núi độ kiếp nhỏ này, lần đầu tiên sử dụng, đã bị sét đánh thành một màu đen kịt.

Lôi quang tản mác đánh xuống đất, làm cho mặt đất xung quanh đài độ kiếp lồi lõm, trong hố còn bốc khói đen.

Cây cỏ thấp bé xung quanh vốn có, dưới lôi kiếp, cũng bị đánh thành tro bụi.

Cả ngọn núi đều trở nên trơ trụi.

Khí tức lôi kiếp lan tỏa khắp nơi.

Ba nàng vượt qua lôi kiếp, mỗi người ngồi xếp bằng ở một nơi không xa, tiêu hóa những gì vừa thu được, củng cố cảnh giới.

Thẩm Hạo ở bên cạnh hộ pháp.

Hai giờ sau, ba nàng đồng thời mở mắt, cảnh giới tu vi đã được củng cố.

Họ cùng bay đến bên Thẩm Hạo, lao vào vòng tay hắn.

"Phu quân, chúng ta bây giờ cũng là đại tu sĩ Hóa Thần rồi đó." "Đúng vậy, đúng vậy, cảm giác này thật kỳ diệu." "Ừm ừm." Thẩm Hạo ôm ba nàng, cười nói: "Cảnh giới Hóa Thần là một sự biến đổi về chất, hoàn toàn khác với trước đây." "Bây giờ, các nàng cũng là cường giả một phương rồi." "Chỉ mất mấy năm, từ một người bình thường, biến thành đại tu sĩ Hóa Thần, nói ra ngoài, e rằng không ai dám tin đâu." Ba nàng nghe vậy, đều mỉm cười.

Ngay sau đó, Thẩm Hạo ôm ba nàng, với tốc độ cực nhanh, quay về phòng trong Lăng Vân Tiên Cung.

"Hắc hắc, đã đột phá Hóa Thần rồi, vậy phu quân sẽ dạy các nàng vài thứ mới." Trên chiếc giường lớn, Thẩm Hạo bắt đầu chỉ dạy tận tình cho ba người.

Sau một hồi giao triền, Thẩm Hạo lại dẫn dắt họ tiến hành Nguyên thần song tu.

Nguyên thần của ba người, dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hạo, nhanh chóng trưởng thành.

"Không tệ, không tệ, ba vị phu nhân đều có tư chất thành tiên a." "Học tập chăm chỉ như vậy, tốc độ học cũng nhanh!" "Rất giỏi!" Thẩm Hạo khen ngợi ba lần.

Ba nàng không nói tiếng nào, tiếp tục vùi đầu khổ học.

Bây giờ, những người phụ nữ của Thẩm Hạo, đã toàn bộ là thực lực trên cảnh giới Hóa Thần.

Còn Dao Huỳnh, đợi nàng hoàn thành lột xác xong, bắt đầu tu hành, cũng sẽ rất nhanh.

Nhưng còn mấy năm nữa, Thẩm Hạo định truyền cho nàng pháp tu luyện thần hồn trước, hiện tại tu luyện thần hồn, còn nhục thân có đại trận rèn luyện, cũng không đến mức không chịu nổi sức mạnh của Nguyên thần.

Sau khi cuộc vui kết thúc, ba người ôm chặt lấy nhau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Hạo cũng đứng dậy rời đi.

Sau khi ba nàng nghỉ ngơi xong, sẽ tiếp tục tu luyện.

Còn Thẩm Hạo thì đến phòng tu luyện bên cạnh Long Đàm, tiến

vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Dao Huỳnh hiện tại vẫn chưa biết công pháp tu hành nào.

Chỉ là dựa theo kinh nghiệm trước đây của mình, hấp thu sức mạnh trong cạm bẫy.

Nhưng Thẩm Hạo vừa xuất hiện, Dao Huỳnh liền tỉnh lại từ trong bế quan.

"Phu quân, chàng đến rồi." "Huỳnh nhi nhớ chàng quá." Dao Huỳnh trực tiếp lao tới, đâm vào lòng Thẩm Hạo, hít thở khí tức thuần dương tỏa ra từ người hắn.

"Huỳnh nhi, nửa năm không gặp, vi phu cũng nhớ nàng." Thẩm Hạo dùng sức ôm chặt Dao Huỳnh.

Sau đó, hai người quên mình quấn lấy nhau.

Vào chiếc giường lớn trong phòng, thần hồn song tu một phen.

Dương khí trong cơ thể Dao Huỳnh đã luyện hóa hết phần được truyền qua lần trước.

Thế là, Thẩm Hạo lại truyền thêm một ít qua.

Nhiều hơn cả lần trước.

Nhìn Dao Huỳnh lười biếng quyến rũ trong lòng, Thẩm Hạo truyền thụ cho nàng một thiên công pháp tu luyện thần hồn.

Trước đây không truyền cho nàng là vì thần hồn quá mạnh, nhục thân không chịu nổi.

Bây giờ xem ra, nhục thân của Dao Huỳnh được linh khí và trận pháp rèn luyện, tăng cường rất nhanh.

Tu luyện thần hồn, cũng không sao rồi.

Một thiên thần hồn quan tưởng pháp do Thẩm Hạo sáng tạo:

《Dao Trì Tiên Cảnh Quan Tưởng Pháp》!

Là Thẩm Hạo dựa theo tiên cảnh này mà sáng tạo ra, vô cùng phù hợp với Dao Huỳnh! 《Dao Trì Tiên Cảnh Quan Tưởng Pháp》 này, đầu tiên là quan tưởng thần phong ở trung ương, sau đó, quan tưởng tiên cung ở trên đó, sau khi hoàn thiện, lại không ngừng mở rộng ra ngoài, cho đến khi quan tưởng ra toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh, không sai một ly.

Chương 574

Pháp tồn thần quan tưởng là một pháp môn chuyên dùng để rèn luyện thần hồn.

Quan tưởng pháp do Thẩm Hạo sáng tạo ra nhờ ngộ tính nghịch thiên, so với quan tưởng pháp thông thường, lợi hại hơn rất nhiều.

Tự nhiên độ khó cũng lớn hơn.

Trong quan tưởng pháp, có kèm theo một bức quan tưởng đồ, là bản đồ hoàn chỉnh của Dao Trì Tiên Cảnh.

Dao Huỳnh sau khi tiếp nhận công pháp, rất nhanh đã hiểu ra.

Nàng lập tức kích động hôn Thẩm Hạo một cái, ánh mắt mê ly như tơ.

"Phu quân, thiên quan tưởng pháp này lợi hại quá, lại là quan tưởng cả Dao Trì Tiên Cảnh, phu quân, chàng lấy nó từ đâu vậy?" Dao Huỳnh không kìm được hỏi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cọ cọ Dao Huỳnh, sau đó nói: "Đây là ta dựa theo tình hình của nàng, chuyên môn sáng tạo ra cho nàng đó." "Không chỉ nàng có thể tu luyện, cũng có thể truyền thụ cho người khác, các tỷ muội cùng ở trong Dao Trì Tiên Cảnh này với nàng đều có thể tu luyện đó." Dao Huỳnh lập tức gật đầu: "Cảm ơn phu quân, phu quân giỏi quá." Dao Huỳnh giống như một cô gái nhỏ đang yêu, hoàn toàn không giống một thủ lĩnh thống trị một tộc.

Người ta nói tình yêu sẽ làm giảm chỉ số thông minh của phụ nữ.

Nhưng thực ra đó chỉ là họ lựa chọn đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp này, không muốn động não mà thôi.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn tận tay của Thẩm Hạo, Dao Huỳnh rất

nhanh đã nhập môn quan tưởng pháp.

Sức mạnh thần hồn của Dao Huỳnh rất mạnh, cho nên khi tu hành quan tưởng pháp, tiến độ rất nhanh.

Một tòa Dao Trì thần phong rất nhanh đã được quan tưởng ra.

Trên thần phong cỏ cây đều đủ, cũng có đá núi lởm chởm, thác nước chảy xiết.

Một tòa Dao Trì tiên cung vàng son lộng lẫy sừng sững trên đó.

Sau khi quan tưởng ra toàn bộ thần phong, tốc độ quan tưởng của Dao Huỳnh liền chậm lại.

Phần còn lại, cần phải từ từ quan tưởng.

Mặc quần áo xong, thu dọn phòng ốc một phen, Thẩm Hạo rời khỏi Dao Trì Tiên Cảnh.

Còn Dao Huỳnh, thì gõ vang tiếng chuông, triệu tập các tiểu muội của mình.

Về phần Ô Thiền, Tiểu Ngọc và những người khác, thì không bị ảnh hưởng.

Tiếng chuông này, chỉ có những tiểu muội cùng lột xác với nàng mới có thể nhận được.

Sau khi họ nhận được truyền tin của Dao Huỳnh, lập tức đến Dao Trì tiên cung trên thần phong tập hợp gặp mặt.

“Dao Huỳnh tỷ tỷ, người triệu tập chúng ta đến đây, có chuyện gì lớn sao?” có người hỏi.

“Các muội muội, lần này triệu tập các muội đến đây, là có một chuyện tốt muốn nói cho các muội.” Dao Huỳnh vừa cười vừa nói với mọi người.

“Vừa rồi, phu quân đã truyền thụ cho ta một thiên pháp tu luyện thần hồn, và bảo ta truyền lại cho các muội.” “Sau này, các muội cũng có thể tu hành rồi.” “Không cần phải khổ sở chờ đợi lột xác, hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh có được từ lột xác nữa.” Các nàng bên dưới nghe xong, đều kinh ngạc, vui mừng.

“A, thật sao?” “Vậy thì tốt quá rồi.” “Chúng ta cũng có thể tu hành sao?” “Thẩm công tử thật tốt quá, chúng ta cũng có thể tu luyện rồi.” Các nàng ríu rít, thể hiện niềm vui và sự phấn khích của mình.

Những nữ tử này đều là những đại mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, oanh oanh yến yến.

Tục ngữ nói, ba người phụ nữ là một cái chợ, mà bây giờ, trong đại điện này, có bảy mươi tư người phụ nữ.

Ngoài Dao Huỳnh không nói gì ra, bảy mươi ba người còn lại đều đang ríu rít nói chuyện với nhau.

Hai mươi mấy cái chợ, quả thực là ô nhiễm tiếng ồn.

Cả đại điện vô cùng náo nhiệt.

Nhưng Dao Huỳnh cũng mặc kệ họ phát tiết.

Mà những người phụ nữ này, đều từng làm nữ vương, vẫn rất giữ kẽ, sau khi thảo luận kịch liệt một hồi, liền bình tĩnh lại.

Đại điện, rất nhanh lại khôi phục sự yên tĩnh.

Dao Huỳnh mỉm cười.

Sau khi quan tưởng ra toàn bộ Dao Trì thần phong, sức mạnh thần hồn của nàng tăng mạnh.

Nàng trực tiếp thúc đẩy sức mạnh thần hồn của mình, truyền 《Dao Trì Tiên Cảnh Quan Tưởng Pháp》 vào trong thần hồn của các nàng bên dưới.

Họ rất nhanh, đã tiêu hóa được công pháp.

"Công pháp thật thần kỳ." "Đúng vậy, lợi hại quá." "Lại là quan tưởng Dao Trì Tiên Cảnh của chúng ta sao?

Thật không thể tin được." … Trong công pháp, có kèm theo các hạng mục cần chú ý, cũng như phương pháp tu luyện do Thẩm Hạo liệt kê, đầy đủ mọi thứ.

Họ chỉ cần tu luyện theo phương pháp, là vạn vô nhất thất.

"Công pháp ta đã truyền cho các muội, các muội cũng phải tranh thủ thời gian tu luyện nhé." "Còn nhục thân của ta, ở bên ngoài được phu quân dùng đại trận rèn luyện, cũng đang tăng cường nhanh chóng." "Tin rằng khoảng thời gian này các muội cũng có người quay về nhục thân kiểm tra qua!" "Bây giờ, đều quay về tranh thủ tu luyện đi." Các nàng lần lượt gật đầu, sau đó cúi đầu hành lễ với Dao Huỳnh.

"Vâng, Dao Huỳnh tỷ tỷ." Sau đó, mọi người lần lượt rời khỏi Dao Trì tiên cung, quay về tiểu cung điện của mình, chuyên tâm tu luyện quan tưởng.

Còn chính Dao Huỳnh, cũng đang nỗ lực chuyên tâm tu luyện.

Sau khi sử dụng quan tưởng pháp để tu luyện, hiệu suất tăng cường thần hồn của Dao Huỳnh cũng như bảy mươi mấy vị Tây Vương Mẫu từng là này đã tăng lên gấp nhiều lần.

Trước đây, họ chỉ là bị động trở nên mạnh mẽ, thần hồn trong không gian được hình thành bởi năng lượng thần hồn này, được năng lượng thần hồn nồng đậm lấp đầy, được thúc đẩy trở nên mạnh mẽ.

Mà bây giờ, họ là chủ động hấp thụ năng lượng bên ngoài để cường hóa bản thân. … Sau khi ra ngoài, Thẩm Hạo nghĩ ngợi, quyết định đến Xuân Thành xem sao.

Dân Điều Cục ở Điền Tỉnh, đã nửa năm không đến rồi.

Cũng nên đến xem sao.

Đến phòng làm việc phó cục trưởng chuyên thuộc của mình, ngồi một lát.

Sau đó, Cục trưởng Chử Sư Tu biết hắn đến, liền lập tức tìm hắn.

Thẩm Hạo đến phòng làm việc của cục trưởng, thấy Chử Sư Tu đang nhàn nhã uống trà.

"Cục trưởng Chử à, lâu rồi không gặp, gần đây thế nào rồi?" Thẩm Hạo chào hỏi.

Chử Sư Tu vừa rót cho Thẩm Hạo một tách trà, vừa cười nói: "Còn có thể thế nào nữa, đương nhiên là vẫn như cũ." "Nhưng, bây giờ các vụ án siêu phàm, quỷ dị, lại ngày càng nhiều, nhưng đều có thể khống chế được." "Ồ, là do linh khí đang tăng lên mà, tự nhiên những sơn tinh dã quái, cùng với quỷ vật cũng nhiều lên, điều này rất bình thường!" Chử Sư Tu gật đầu: "Ừm, điều này không sai, chỗ chúng ta, vốn là biên giới, lại có một mảng rừng nguyên sinh lớn, giáp với các nước Đông Nam Á, lại toàn là tu sĩ tà môn ngoại đạo, toàn làm ra những thứ ghê tởm." "Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, ở biên giới, có một nơi, quả thực đã phát triển lên, phải cử người xử lý một chút, nếu không tương lai nói không chừng sẽ mang lại không ít phiền phức!" "Ồ, nơi nào vậy?" Thẩm Hạo tò mò hỏi.

Chử Sư Tu lắc đầu: "Nơi đó gọi là Bình Viễn Nhai, bên trong toàn là những phần tử bất hợp pháp." "Vốn chỉ là buôn ma túy, vũ khí gì đó." "Nhưng, gần đây, nơi đó có không ít tà tu trong và ngoài nước tụ tập đến, phải xử lý sớm!" "Bình Viễn Nhai?" Nhắc tới nơi này, Thẩm Hạo có chút ấn tượng.

Trong ký ức kiếp trước, đó là một nơi cực kỳ hỗn loạn, có thể xem là vùng đất ngoài vòng pháp luật!

Bình Viễn Nhai chỉ là một con phố ở vùng biên cảnh Điền Nam.

Tuy nhiên, xung quanh nó lại tập trung rất nhiều phần tử bất hảo trong và ngoài nước.

Mãi đến năm 92, quốc gia mới ra tay, điều động một lượng lớn vũ cảnh và cảnh sát, trải qua ba tháng phong tỏa quân sự và trấn áp mạnh mẽ, cuối cùng mới giải quyết được vấn đề này.

Nơi này, từ những năm đầu, đã luôn như vậy, vì nằm ở biên giới, mà quốc gia còn yếu, nhất thời không rảnh tay để quản lý.

Từ năm 80, nơi đây đã bắt đầu có rất nhiều phần tử bất hảo tụ tập.

Những kẻ này tụ tập lại với nhau, chẳng khác nào muốn trở thành một vương quốc độc lập.

Không làm hộ khẩu và chứng minh thư, không tuân theo chính sách quốc gia, trồng trọt không nộp lương thực, kinh doanh không nộp thuế, mua ô tô không treo biển số.

Hơn nữa còn tàng trữ và buôn bán vũ khí số lượng lớn.

Ngay cả cảnh sát và quân đội cũng không coi ra gì.

Xe của bộ đội bị trộm, phải để bộ đội bỏ tiền ra chuộc.

Hơn nữa, vì ở biên giới, giáp với mấy nước Đông Nam Á, mà khu vực Tam Giác Vàng lại là một trung tâm tập kết và sản xuất ma túy lớn trên toàn cầu.

Chương 575

Do linh khí tăng lên, Dân Điều Cục các tỉnh ngày càng siết chặt việc thực thi pháp luật đối với các vụ án siêu phàm, không ít tán tu, tà tu liền tụ tập về vùng biên giới.

Đặc biệt là khu vực Điền Nam.

Nửa năm qua, tà tu tụ tập ngày càng nhiều.

Nhờ vào sức mạnh của tà tu, những phần tử bất hảo kia cũng ngày càng ngang ngược!

Vì vậy, Chử Sư Tu dự định nhân cơ hội thanh trừng tà tu, giúp một tay để cảnh sát và bộ đội dẹp yên đám người này.

Cũng là để trị an và môi trường ở Điền Nam ổn định hơn một chút.

Chử Sư Tu đem kế hoạch của mình nói cho Thẩm Hạo nghe.

Thẩm Hạo tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

"Ha ha, được, ý của tôi là để ba người Hồ Bát Nhất dưới trướng cậu làm đội trưởng cho hành động lần này, mỗi người bọn họ dẫn một đội đi quét sạch tà tu ở Bình Viễn Nhai." "Tu vi của ba người họ đều không tệ, nửa năm qua cũng rất tận tụy, tôi rất coi trọng họ." "Vừa hay, dạo này họ không có nhiều việc, chuyện này cứ giao cho họ làm đi!" Thế là, Chử Sư Tu trực tiếp bảo thư ký gọi ba người Hồ Bát Nhất tới.

Không lâu sau, ba người đã đến.

"Cốc cốc cốc~" Cửa văn phòng bị gõ vang.

"Vào đi~" Chử Sư Tu hướng ra cửa gọi.

Ngay sau đó, ba người Hồ Bát Nhất bước vào, vừa vào liền nhìn thấy Thẩm Hạo đang ngồi một bên.

"Cục trưởng, Thẩm tiên sinh!" Ba người lên tiếng chào.

Thẩm Hạo gật đầu.

Nhìn tu vi của ba người, đều đã đến Kim Đan hậu kỳ, tiến bộ không tệ.

Nửa năm qua, Thẩm Hạo bế quan tu luyện, nên cũng không cung cấp đan dược miễn phí cho họ.

Trước đây họ tu luyện, đều là do chính hắn miễn phí cung cấp tài nguyên đan dược.

Sau này, phải xem bản thân họ.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng cũng phải cho một ít coi như phần thưởng, khích lệ một chút, dù sao cũng là làm việc dưới trướng mình.

Cục trưởng Chử Sư Tu thì chỉ vào ghế sô pha nói với ba người: "Ngồi đi, không cần câu nệ~" "He he~, vậy thì đa tạ cục trưởng~" Cười nói cảm ơn.

Sau khi ba người ngồi xuống, Chử Sư Tu lấy một tập tài liệu trên bàn đưa cho ba người Hồ Bát Nhất.

Ba người lập tức nhận lấy tài liệu, nhanh chóng xem xét.

Trong lúc ba người xem, Chử Sư Tu vừa nói: "Đây là tài liệu về trấn Bình Viễn, gần biên giới." "Nơi đó nhiều năm qua, trị an hỗn loạn, đạo phỉ ngang ngược, còn có các phần tử vũ trang, không phục sự quản giáo của quốc gia." "Thêm vào đó, gần đây lại liên tục có tà tu hội tụ về đây, khiến chúng bây giờ càng thêm ngang ngược!" "Vì vậy, tôi định phái ba người các cậu, lãnh đạo hành động lần này, thanh trừng thế lực tà tu đang chiếm cứ nơi đây!" "Tôi sẽ điều cho các cậu

một tiểu đội mười người, cùng tiểu đội các cậu đi tới đó." "Phối hợp với điều tra viên của Dân Điều Cục địa phương, xử lý gọn nơi này." "Tà tu trong Bình Viễn Nhai, từ thông tin hiện có, đều là tiểu tu ở cảnh giới Luyện Khí đến Trúc Cơ!" "Có lẽ trong bóng tối có giấu một vài kẻ thực lực mạnh hơn, nhưng, tối đa cũng chỉ ở tu vi Kim Đan!" "Đương nhiên, để phòng ngừa bất trắc, tôi cũng sẽ phái thêm ba điều tra viên cảnh giới Nguyên Anh đi cùng!" "Các cậu thấy thế nào?" Chử Sư Tu nói xong, ba người Hồ Bát Nhất cũng đã xem xong tài liệu trong tay.

Bên trong có giới thiệu chi tiết về các thành trấn, thôn làng xung quanh trấn Bình Viễn.

Các tà tu tương ứng cũng được đánh dấu ra.

Cả trấn Bình Viễn quản lý mấy chục thôn trang, dân số cũng không ít.

Chỉ là trị an hỗn loạn, có một lượng lớn dân ngoại lai còn chưa nằm trong thống kê.

Mà những tà tu này, phân bố rộng rãi ở các thôn làng gần đó, khá phân tán.

Tuy nhiên, những tà tu có tu vi cao nhất thì cơ bản đều tập trung ở Bình Viễn Nhai.

Vị trí này, nằm ở nơi giao nhau của hai châu tự trị, hành động lần này, cả hai bên đều sẽ phái người của mình phối hợp hành động.

Chính quyền quận huyện địa phương, đối với việc này cũng vô cùng ủng hộ.

Có thể nói, trong cả Bình Viễn Nhai, không có người tốt.

Hơn nữa, tu sĩ đại chiến, những người bình thường kia, cũng gần như không có đường sống.

Đến lúc đó, nói không chừng cả Bình Viễn Nhai đều có thể bị đánh nát.

Nhưng, chỉ cần giải quyết được đám tà tu này, coi như tiện tay ngộ sát luôn những phần tử bất hảo bên trong, cũng chẳng sao.

Dân Điều Cục đặc sự đặc biện!

Đối mặt với câu hỏi của cục trưởng, Hồ Bát Nhất tự nhiên không chút do dự mà đồng ý.

"Cục trưởng yên tâm, nhiệm vụ lần này, chúng tôi bảo đảm hoàn thành!" Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử cũng lần lượt hưởng ứng.

Chử Sư Tu mỉm cười gật đầu, ánh mắt lộ vẻ vui mừng: "Tốt, vậy giao cho các cậu!" "Hành động lần này, bắt đầu sau ba ngày nữa, các cậu về chuẩn bị một chút đi." "Nhiệm vụ không khó, làm cho tốt!" Ba người Hồ Bát Nhất gắng sức gật đầu: "Cảm ơn cục trưởng!" Chử Sư Tu gật đầu: "Được rồi, các cậu đi đi~" Ba người cáo lui, rời khỏi văn phòng.

Nhưng sau khi ra ngoài, ba người không đi ngay mà đứng đợi Thẩm Hạo.

Vừa rồi Thẩm Hạo bảo họ đợi hắn một lát.

Chử Sư Tu nhìn Thẩm Hạo cười nói: "Ba người này, quả thực không tệ a!" Thẩm Hạo cũng cười nói: "Đó là khẳng định, mắt nhìn của tôi, có thể kém được sao?" "Ha ha ha~, cậu còn tự khen mình được nữa~" Chử Sư Tu á khẩu cười nói.

"Được rồi, nếu cậu có việc, thì cứ đi làm đi, không cần để ý đến tôi~" Thẩm Hạo gật đầu: "Vậy được, tôi đi trước, có việc gì lại tìm tôi." Rời khỏi văn phòng, Thẩm Hạo đi ra ngoài Dân Điều Cục, gặp được ba người Hồ Bát Nhất.

Sau đó, ba người dẫn Thẩm Hạo đến một quán ăn đặc sắc của Điền Nam.

Mỹ thực đặc sắc Điền Nam rất ngon, đặc biệt là các loại nấm, là sơn trân cực kỳ tươi ngon.

Ra khỏi tỉnh Điền Nam, rất khó ăn được.

Hồ Bát Nhất gọi không ít món.

Những năm 80, cải cách mở cửa chưa lâu, vật sản vẫn chưa phong phú.

Tuy nhiên, những quán ăn lớn có bối cảnh, có thực lực, nguồn cung cấp món ăn bên trong vẫn rất tốt.

So với tầng lớp dưới, hình thành một sự đối lập rõ rệt.

Hiện tại vẫn còn rất nhiều người không đủ ăn, nhưng, mấy chục năm sau, mọi thứ sẽ tốt lên.

Thẩm Hạo không quan tâm đến thú vui ăn uống, ba người Hồ Bát Nhất mời khách, hắn chỉ đơn giản ăn một bữa, các món ăn đều nếm thử một chút.

"Thẩm gia, lâu rồi không gặp, chúng tôi nhớ ngài chết đi được~" Hồ Bát Nhất cười mời Thẩm Hạo một ly rượu.

Bàn Tử cũng cười nói: "Đúng vậy, Lão Hồ nói không sai, chúng ta có nửa năm không gặp rồi nhỉ?" "Nửa năm qua, chúng tôi làm nhiệm vụ dưới trướng Dân Điều Cục, quả thực đã mở mang không ít kiến thức." "Nếu là trước đây, đó đều là những chuyện chúng tôi không thể tưởng tượng được, những người không thể tiếp xúc được!" Dương Tuyết Lỵ phụ họa: "Đây đều là nhờ ơn Thẩm tiên sinh, nếu không có Thẩm tiên sinh đưa tới, hai người họ nói không chừng vẫn đang đào bới minh khí trong cổ mộ, tôi cũng phải khốn đốn vì lời nguyền huyết mạch." Thẩm Hạo xua tay: "Đây đều là duyên phận." "Cho dù không

có tôi, với bản lĩnh của các vị, cũng có thể sống rất tốt." "Hiện tại, thế giới thay đổi quá nhanh, các vị vẫn nên đặt trọng tâm vào tu luyện, chỉ có tu vi cao, mới là căn bản của tất cả." "Ba người các vị, bản thân cũng có khí vận, không phải người bình thường, cho nên, càng phải tu luyện cho tốt!" "Tu vi của các vị, trong số những người cùng tuổi, đã là người nổi bật." "Tuy nhiên, như vậy vẫn chưa đủ." "Tài nguyên của Dân Điều Cục, phải tận dụng hợp lý, chuyển hóa thành thực lực của bản thân." "Nửa năm qua, tôi cũng đang bế quan tu luyện, nên không chăm sóc các vị được nhiều." "Nhưng, các vị cũng không thể lúc nào cũng trông chờ tôi chăm sóc!" "Với tu vi của tôi, một lần bế quan, nửa năm cũng là ngắn, không có thời gian chăm sóc các vị đâu!" "Chuyện tu luyện, vẫn phải dựa vào chính mình, tôi nhiều nhất cũng chỉ thỉnh thoảng giúp các vị một chút." Ba người Hồ Bát Nhất nghe lời Thẩm Hạo, vội vàng gật đầu.

"Thẩm gia nói đúng, chúng tôi cũng nghĩ như vậy." "Không thể quá ỷ lại vào Thẩm gia, tu luyện chung quy là chuyện của chính mình." "Chúng tôi, còn phải cảm ơn Thẩm gia trước đây đã vô tư cho chúng tôi nhiều tài nguyên như vậy." "Điều đó mới giúp chúng tôi đuổi kịp và thậm chí vượt lên dẫn đầu những người cùng tuổi." "Nếu không phải Thẩm gia, những người ba mươi mấy tuổi như chúng tôi, sớm đã bỏ lỡ độ tuổi tu hành tốt nhất, cho dù có bước vào con đường tu hành, cũng khó có tiến triển!" "Nào, chúng ta lại kính Thẩm tiên sinh một ly~" Hồ Bát Nhất rót đầy ly cho Thẩm Hạo, sau đó nâng ly rượu lên.

Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử cũng lần lượt nâng ly, bốn người cạn ly.

Ba người Hồ Bát Nhất đều thuộc loại người có phẩm chất rất tốt, biết ơn, không phải loại người nhận ơn nhỏ mà sinh oán lớn.

Thẩm Hạo vô tư cung cấp cho họ rất nhiều tài nguyên, bây giờ ít

đi, họ cũng không oán trách.

Tài nguyên của Thẩm Hạo cũng không phải từ trên trời rơi xuống, cũng không có nghĩa vụ phải cho họ.

Trước đây đã cho nhiều như vậy, sau này còn có thể thỉnh thoảng cho một ít, đã là ân tình trời ban rồi.

"Thẩm gia, ân tình và sự giúp đỡ của ngài đối với chúng tôi, chúng tôi không biết lấy gì báo đáp, sau này, ngài chỉ cần có bất kỳ phân phó nào, cứ nói một tiếng, chúng tôi sẽ toàn lực giúp ngài hoàn thành." Mặc dù họ đang nhậm chức ở Dân Điều Cục tỉnh Điền, nhưng họ vẫn luôn là thuộc hạ trực tiếp của Thẩm Hạo.

Mọi thứ đương nhiên đều phải lấy Thẩm Hạo làm đầu.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, có tấm lòng này là được rồi.

"Ừm~, các vị cứ tu luyện cho tốt, hoàn thành nhiệm vụ của Dân Điều Cục là được rồi." "Tu vi quá thấp, chuyện của tôi, các vị còn chưa xen vào được đâu~" "Tu luyện cho tốt đi~" "Tôi có thể có chuyện gì chứ~" Ăn xong bữa cơm, mấy người đã dọn sạch sẽ tất cả các món ăn.

Bàn Tử thậm chí còn liếm cả đĩa.

Sau đó, Thẩm Hạo lại nói với ba người: "Mấy bình đan dược này, các vị cầm lấy." "Sau này có rảnh, thì đến Trùng Cốc, môi trường ở Trùng Cốc tốt hơn bên ngoài rất nhiều, tu luyện ở đây, có lợi cho các vị!" "Đặc biệt là sau khi đột phá Nguyên Anh!" "Các vị cũng không còn xa nữa là đột phá rồi, ta lại truyền cho các vị hai thiên bí pháp!" "Một là Kim Đan Cửu Chuyển bí pháp, một là bí pháp đột phá Nguyên Anh." Nói rồi, Thẩm Hạo vung tay, ba đạo thần quang bay ra, đi vào thức hải của ba người Hồ Bát Nhất.

"Tài nguyên của Dân Điều Cục tuy không ít, nhưng người cần bồi

dưỡng quá nhiều, cạnh tranh cũng rất lớn." "Hơn nữa, về mặt công pháp bí thuật, thì lại tương đối yếu." "Đợi các vị đột phá xong, ta sẽ tạo riêng cho các vị một thiên công pháp." Ba người Hồ Bát Nhất nghe vậy, đều kích động hẳn lên.

Chương 576

"Vâng, Thẩm gia, đợi nhiệm vụ Bình Viễn Nhai hoàn thành, chúng tôi sẽ đến Trùng Cốc!" Thẩm Hạo gật đầu: "Được rồi, các vị cũng nhân mấy ngày này chuẩn bị cho tốt đi." "Tôi đi đây." Nói xong, Thẩm Hạo liền xoay người rời đi.

Trực tiếp đi đến Đông Bắc, đã nửa năm không gặp Áo Cổ, phải đi an ủi một phen.

Mấy ngày trôi qua trong nháy mắt, ba người Hồ Bát Nhất mấy ngày nay đã đi trước đến gần trấn Bình Viễn, hội họp với phân cục địa phương bên dưới, tìm hiểu tình hình chi tiết.

Qua mấy ngày thăm dò và tìm hiểu.

Ba người đã cơ bản nắm được tình hình ở đây.

Trong mấy chục thôn trang gần đó, cơ bản đều có một hai tà tu tu vi Trúc Cơ.

Còn trong Bình Viễn Nhai, có thể ẩn giấu mấy tà tu Kim Đan kỳ.

Loại tà tu này, không phải là tu luyện tà khí, mà là một nhóm tu sĩ hành sự cực đoan, làm xằng làm bậy.

Tu tà khí, bọn họ chưa tu đến Kim Đan đã toi đời rồi!

Mọi người áp dụng phương thức đánh lẻ, trước tiên bắt giữ, tiêu diệt hết những kẻ ở mấy chục thôn trang xung quanh.

Đồng thời, cũng bố trí khống chế, bao vây xung quanh Bình Viễn Nhai, phòng ngừa bọn chúng chạy trốn trước.

Trong các thôn làng xung quanh, đều là tiểu tu sĩ Trúc Cơ, rất nhanh đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Bình Viễn Nhai nguy hiểm nhất mới là trọng điểm.

Tại Bình Viễn Nhai, có mấy tòa biệt thự lớn, xây dựng nguy nga lộng lẫy, chẳng khác nào pháo đài, thành quách.

Mục đích là để đề phòng quan binh vây quét.

Lúc này, mấy tên tà tu Kim Đan đều đang tu luyện tại cứ điểm của mình.

Bọn họ mỗi người chiếm một phương, chống lưng cho đám trùm ma túy bên dưới.

Trong Bình Viễn Nhai người xe qua lại, trông có vẻ mọi thứ vẫn như thường.

Chỉ là, trong lúc họ không hay biết, không khí bên ngoài đã thay đổi.

Những người đi ra từ bên trong, toàn bộ đều bị khống chế.

Ba người Hồ Bát Nhất, cùng với tu sĩ Kim Đan của cục thành phố địa phương, chia làm mấy đường, lần lượt phát động tấn công.

"Ầm~" Một tiếng nổ lớn, tòa biệt thự như pháo đài ầm ầm sụp đổ.

Hồ Bát Nhất tập kích thành công, mục tiêu của anh bị trọng thương trực tiếp.

Cùng lúc đó, mấy nơi khác cũng vang lên tiếng động.

Động tác đột kích của mọi người rất nhanh, mấy tên tà tu Kim Đan, trực tiếp bị đánh bất ngờ, gần như không kịp phản kháng.

Tiếng nổ lớn khiến cả Bình Viễn Nhai hoảng loạn, người người chạy trốn khắp nơi.

"Mẹ kiếp, không phải là dùng đại bác rồi chứ?" "Chúng ta chỉ buôn ma túy thôi, có đến mức này không?" "Mau chạy~" Khắp nơi

hỗn loạn, gần như tất cả mọi người đều ôm đầu chạy trối chết.

Mấy tên tà tu Kim Đan bị đột kích trọng thương, trực tiếp bị bắt giữ.

Tuy nhiên, lại có một tên ẩn nấp sâu nhất, sự tồn tại của hắn vô cùng kín đáo, không mấy người biết.

Ngay khoảnh khắc hỗn loạn xảy ra, hắn không do dự, trực tiếp ẩn thân bỏ chạy.

Là tà tu bị người người đòi đánh.

Bản lĩnh chạy trốn, trước nay luôn là số một.

Hơi có gió thổi cỏ lay, đều sẽ khiến chúng cảnh giác.

Chỉ là, mấy kẻ sống trong biệt thự lớn kia, vì đã sống mấy năm an nhàn, quen thói tác oai tác phúc, làm thổ hoàng đế ở đây, nên tính cảnh giác đã giảm đi rất nhiều.

Ngược lại là hắn, luôn cẩn thận dè dặt, vẫn chưa bị nhóm Hồ Bát Nhất phát hiện.

"Hít~, may mà lão tử cảnh giác cao, không thì đã bị tóm gọn rồi!" "E rằng, lần này, là quan phương chuyên môn đến vây quét chúng ta!" "Mấy tên kia sợ là không chạy thoát được rồi!" "Ta vẫn nên đi trước là hơn!" Tên tà tu này, tu vi ở Kim Đan hậu kỳ, còn cao hơn mấy tên kia một chút.

Con người lại càng già dặn gian hoạt, thỏ khôn có ba hang.

Hắn trốn vào một khu rừng, ẩn nấp thân hình và khí tức, xa xa nhìn cảnh hỗn loạn ở Bình Viễn Nhai.

Hắn nhìn thấy, các ngã đường bên ngoài, đều đã bị lập chốt chặn, người bình thường muốn chạy thoát, căn bản không thể.

Ngay cả trong núi rừng, cũng cách một đoạn lại có một tu sĩ canh

giữ, bao vây toàn bộ Bình Viễn Nhai.

Chẳng khác nào thiên la địa võng!

“Trời ạ!

Huy động nhiều người như vậy!” “Không được, ta phải cẩn thận hơn nữa!” Hắn thầm nghĩ, lại lấy từ trong người ra một bình bột thuốc che giấu khí tức, rắc lên người.

Lặng lẽ vượt qua vòng vây, chạy trốn ra ngoài.

Tu sĩ ở vòng ngoài, tu vi tương đối thấp, dưới sự cố ý thu liễm của hắn, không ai phát hiện ra.

Hắn chạy thẳng ra hơn mười dặm, tiến vào rừng sâu núi thẳm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ kiếp nhà nó!” “Lần này suýt chút nữa là không chạy thoát!” “Người của quan phương, sao lại đến đột ngột như vậy...

A~!” Ngay lúc hắn vừa thả lỏng được vài giây, hắn đột nhiên cảm nhận được một cơn đau dữ dội, truyền khắp toàn thân.

“A~” “Chậc chậc, con chuột nhắt nhà ngươi, trốn cũng giỏi thật!” “Ta còn tưởng, ngươi chạy đến cứ điểm ẩn nấp nào đó, kết quả chỉ có vậy?” “Đúng là lãng phí thời gian của ta!” Một người đàn ông trung niên đầu đinh đứng trên ngọn cây, nhìn xuống tên tà tu đang kêu la trên mặt đất, ánh mắt lạnh băng.

Trực tiếp ném ra một pháp khí dây thừng, trói người lại, đưa về Bình Viễn Nhai, giao cho người bên dưới xử lý.

Hắn là một trong số mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ đi theo lần này, để bảo vệ an toàn cho mọi người.

Kết quả phát hiện ra một tên trốn chui trốn nhủi.

Đợi nhóm Hồ Bát Nhất bắt giữ, tiêu diệt toàn bộ tu sĩ trong Bình

Viễn Nhai.

Công an và vũ cảnh mới vào cuộc.

Những người bình thường còn lại, giao cho họ.

Tổng cộng mất ba ngày, toàn bộ tà tu chiếm cứ trấn Bình Viễn đều bị quét sạch bằng sấm sét.

Còn những kẻ buôn ma túy, buôn lậu, tàng trữ vũ khí quân dụng, do công an xử lý.

Hành động vây quét lần này, hoàn thành viên mãn.

Tất cả tà tu đều bị bắt, không một tên nào trốn thoát!

Ba người Hồ Bát Nhất trở về cục tỉnh Xuân Thành để báo cáo nhiệm vụ.

Nhiệm vụ lần này không khó, hơn nữa, chủ lực làm việc vẫn là nhân viên của cục thành phố bên dưới, họ chỉ được coi là ngoại viện phối hợp.

Sau đó, cục trưởng Chử Sư Tu cho họ nghỉ một thời gian.

"Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta đi thẳng đến Trùng Cốc thôi~" "Thẩm gia đã dặn rồi, chúng ta không thể để ngài ấy đợi lâu~" Bàn Tử nói với Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ.

"Ừm, đi!" "Lâu rồi không đến, tôi cũng khá nhớ Trùng Cốc~" Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Ngay lập tức ba người bay về phía Trùng Cốc.

Rất nhanh, đã đến trước Trùng Cốc.

"Ủa?

Trận pháp của Trùng Cốc hình như phạm vi đã mở rộng ra~" Dương Tuyết Lỵ đột nhiên phát hiện, mấy ngọn núi cách đó không xa

cũng bị đại trận bao phủ.

Chương 577

Tuy nhiên, Già Long Sơn trước cửa Trùng Cốc thì không bị bao phủ.

Bởi vì, cách Già Long Sơn không xa, có một khu dân cư bình thường.

Nhưng trên Già Long Sơn, cũng có dấu vết trận pháp do Thẩm Hạo bố trí, khiến người bình thường không thể vượt qua Già Long Sơn, người lên núi sẽ đi một hồi rồi lại quay về chân núi.

Con đường thủy trong núi đó cũng bị che giấu đi.

Ba người hạ xuống, tay cầm lệnh phù do Thẩm Hạo ban cho, từ cổng lớn men theo cây cầu đá, xuyên qua chín tòa miếu vũ, tiến vào trong cốc.

Trong cốc, căn nhà nhỏ mà họ từng ở, vẫn còn nguyên vẹn như cũ, giống hệt như lúc họ rời đi lần trước.

Nơi đây cũng là tiểu viện chuyên thuộc của họ.

Ba người vào trong, Thẩm Hạo không xuất hiện ngay lập tức.

"Xem ra Thẩm gia hiện đang bận việc, chúng ta tu luyện một lát trước đi, đợi Thẩm gia gọi chúng ta rồi hẵng nói." Hồ Bát Nhất phân tích.

Bàn Tử gật đầu: "Lão Hồ nói đúng, cả Trùng Cốc này đều là của Thẩm gia, ngay lúc chúng ta vừa vào, Thẩm gia chắc chắn đã biết rồi." Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Nồng độ linh khí ở Trùng Cốc, hình như còn cao hơn trước đây rất nhiều, môi trường ở đây tốt quá!

Tu luyện ở đây một ngày, e rằng bằng bên ngoài ba ngày!" Sau đó, ba người mỗi người về phòng mình tu luyện.

Đồng thời còn sử dụng đan dược, tu vi của ba người tăng lên nhanh chóng.

Mấy ngày sau, ba người đều tu luyện Kim Đan đến kích thước chín tấc chín.

Thẩm Hạo vẫn chưa gọi họ, thế là họ tiếp tục tu luyện.

Tu đến đây, cũng nên tham ngộ Kim Đan Cửu Chuyển bí pháp.

Kim Đan Cửu Chuyển, mỗi một chuyển đều là một lần tôi luyện nén ép.

Mỗi một chuyển đều là một lần biến đổi về chất, có thể nhận được sự thăng tiến cực lớn.

Nhưng, bí pháp này rất khó tu luyện, tài nguyên chỉ là điều kiện cần, cho dù có tài nguyên, cũng rất khó hoàn thành chín chuyển.

Họ cũng không biết mình có thể đến được mấy chuyển, nhưng dù sao đi nữa, cũng mạnh hơn đại đa số người khác.

Ba người còn đặc biệt thảo luận một phen về sự lý giải của mình đối với bí pháp, giao lưu với nhau.

Sau đó mới bắt đầu thử chuyển thứ nhất.

Trong đan điền, Kim Đan bắt đầu xoay tròn, tốc độ ngày càng nhanh.

Cuối cùng, ma sát trong không khí tạo ra một ngọn lửa.

Trong ngọn lửa, mang theo sức mạnh bàng bạc, Hồ Bát Nhất có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn bên trong.

Ngọn lửa trực tiếp thiêu đốt trên Kim Đan.

Rất nhiều tạp chất bị đốt cháy luyện hóa, bị đẩy ra khỏi Kim Đan.

Mà cả viên Kim Đan cũng co lại với tốc độ mắt thường có thể

thấy được.

Cho đến cuối cùng, Kim Đan của Hồ Bát Nhất, co lại thành một hạt đậu nành.

Điều này cho thấy, trong pháp lực của anh, tạp chất tương đối nhiều.

Có lẽ là vấn đề của đan dược Dân Điều Cục, chất lượng không tốt bằng đan dược Thẩm Hạo cho.

Đan dược của Thẩm Hạo, phẩm chất rất cao, cao hơn nhiều so với đan dược được phát trong Dân Điều Cục.

Tạp chất bên trong cực ít, thậm chí không có.

Nửa năm qua, họ đã dùng một lượng lớn đan dược của Dân Điều Cục, vì vậy, tạp chất trong pháp lực không ít.

Đương nhiên Kim Đan nhỏ đi, ngoài tạp chất ra, còn có sự nén ép về chất lượng.

Nhìn viên Kim Đan nhỏ như hạt đậu nành, Hồ Bát Nhất không khỏi lắc đầu.

Viên Kim Đan to bằng hạt đậu nành kia, một đạo đan văn màu tím, hiện lên trên bề mặt Kim Đan.

Đan văn uốn lượn quanh co, quỹ tích huyền ảo tinh vi, ẩn chứa sự huyền bí khó nắm bắt.

Đạo đan văn này, là dấu hiệu của Kim Đan nhất chuyển.

Cứ thêm một chuyển, trên Kim Đan sẽ mọc ra thêm một đường đan văn.

Đây là quỹ tích do sức mạnh của thiên địa pháp tắc ban cho.

“Thành công rồi, Kim Đan nhất chuyển!” “Tôi cảm thấy thực lực

của mình đã tăng lên rất nhiều!" Hồ Bát Nhất nội thị đan văn trên viên Kim Đan nhỏ như hạt đậu, trên mặt bất giác hiện lên vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, anh lấy đan dược ra uống, luyện hóa để bổ sung pháp lực, rót vào Kim Đan, khiến Kim Đan không ngừng phình to.

Khi Hồ Bát Nhất hoàn thành Kim Đan nhất chuyển, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử ở phòng bên cạnh, cũng trong khoảng thời gian tương tự, trước sau hoàn thành việc tôi luyện Kim Đan nhất chuyển.

Sau đó, cũng giống như Hồ Bát Nhất, lấy đan dược ra, bắt đầu luyện hóa, nâng cao pháp lực.

Trước cảnh giới Nguyên Anh, đều được coi là một quá trình tích lũy pháp lực.

Chỉ cần pháp lực tích lũy đủ, là có thể đột phá cảnh giới.

Nhưng sau khi đột phá Nguyên Anh, thì không còn là tích lũy pháp lực đơn thuần nữa, cần phải lĩnh ngộ pháp tắc, đạo.

Mà quá trình Kim Đan Cửu Chuyển này, mỗi lần tôi luyện, đều sẽ sinh ra đan văn, mà đan văn này, là một loại thể hiện của thiên địa pháp tắc.

Thông qua pháp tắc đan văn này, có thể dễ dàng ngộ đạo hơn.

Lúc đột phá sẽ càng dễ dàng và an toàn hơn.

Đan văn càng nhiều, thì càng là như vậy!

Ba người Hồ Bát Nhất, toàn bộ đều chìm đắm trong tu luyện, không ngừng lặp lại việc uống thuốc, luyện hóa, sau đó tôi luyện Kim Đan, nhị chuyển, tam chuyển...

Cùng lúc đó, phía Thẩm Hạo, đã thân ở trong Âm Giới.

Tuy nhiên, trước khi đến Âm Giới, hắn đã đến tiểu thế giới bí cảnh của Ô Thiền.

Tiểu thế giới này, trong quá trình trưởng thành của hắn, đã cung cấp sự trợ giúp rất lớn.

Vô số đan dược mà phân thân Thao Thiết của hắn luyện chế, đều lấy nguyên liệu từ đây.

Rất nhiều dược liệu trong tiểu thế giới này, đã bị hắn tiêu hao hết.

Phần còn lại, đang từ từ lớn lên.

Ô Thiền và bản thân Thẩm Hạo thỉnh thoảng cũng sẽ vào chăm sóc một chút.

Thẩm Hạo ở trong tiểu thế giới bí cảnh, thu thập một lượng lớn hạt giống linh dược của Âm Minh Địa Vực, mỗi loại đều lấy một ít.

Những linh dược này, đều chuyên dùng cho thần hồn, đan dược luyện chế ra, cũng là loại đan dược hiếm hoi về phương diện thần hồn.

Vừa có đan dược có thể nâng cao tu vi thần hồn, cũng có đan dược chữa trị thương thế thần hồn, chủng loại không ít.

Lúc này, Thẩm Hạo đang quấn quýt bên Áo Cổ.

Trong hơn nửa năm này, tu vi của Áo Cổ, đã đột phá đến cảnh giới Luyện Hư.

Nguyên thần đã bắt đầu từ âm chuyển dương, có sự tương trợ của nguyên thần thuần dương của Thẩm Hạo, song tu giao lưu, Áo Cổ tiến bộ cũng rất nhanh.

Về phương diện nhục thân, dưới sự tôi luyện của Cửu U Minh Hỏa, tiến độ đuổi kịp rất nhanh, nhục thân hiện tại cũng đã đạt đến tương đương cảnh giới Hóa Thần.

Lâu ngày không gặp, nguyên thần và nhục thân của Áo Cổ cùng ra trận, khiến Thẩm Hạo trải nghiệm cảm giác một người hai công

dụng.

Mà tiểu đồ đệ của Áo Cổ, Thanh Yểu, tốc độ tu hành cũng rất nhanh, cũng đã là cảnh giới Kim Đan.

Chương 578

Sau khi triền miên vài phen với Áo Cổ, Thẩm Hạo đưa hạt giống linh dược cho Áo Cổ.

"Áo Cổ, đây là một ít hạt giống linh dược, có Địa Hồn Thảo, Ngân Hồn Hoa, Âm Thủy Liên, Sinh Hồn Quả, v.v." "Ta đã phân loại và đánh dấu rồi." "Nàng có rảnh thì cùng Thanh Yểu trồng ở các sơn cốc xung quanh, một vùng sơn cốc lớn như vậy, không trồng chút linh dược thì quá đáng tiếc." "Những linh dược này đối với hai người các nàng đều rất hữu dụng." Áo Cổ ngoan ngoãn nép vào lòng Thẩm Hạo, nhẹ nhàng gật đầu: "Thiếp biết rồi, phu quân~" Thẩm Hạo ôm lấy thân thể mềm mại trắng nõn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Kích thích khiến Áo Cổ không ngừng vặn vẹo thân thể.

Tiểu huynh đệ của Thẩm Hạo lại dần dần ngẩng cao đầu.

Thẩm Hạo ở lại Âm Giới nửa tháng, lấy đi toàn bộ U Minh Tinh Kim và U Minh Thiết Tinh mà Cửu U Minh Hỏa đã tôi luyện ra trong nửa năm qua.

Sau đó lại để lại một ít pháp khí đã luyện chế xong ở đây.

Cho Áo Cổ và Thanh Yểu sử dụng.

Có thể trang bị cho họ một chút.

Như vậy, khi họ ra ngoài du lịch, cũng có đủ sức tự vệ.

Âm Giới là một thế giới rộng lớn, U Minh Địa Phủ cũng được xây dựng trong đó.

Là Âm thế tương đối với Dương thế.

Liên kết với vô số đại giới.

Áo Cổ cũng không thể cứ mãi bị giam cầm ở đây.

Cũng sẽ có lúc phải ra ngoài du lịch.

Bí cảnh này có đại trận thiên nhiên bảo vệ, vị trí cũng hẻo lánh.

Thẩm Hạo nhân cơ hội cũng tham ngộ một chút đại trận bảo vệ bí cảnh này.

Dựa vào ngộ tính nghịch thiên, và tu vi cảnh giới Hợp Đạo, tham ngộ cũng rất nhanh.

Đây là một tòa tiên cấp đại trận.

Âm thế, có Quỷ Tiên, Quỷ Thần tồn tại, tương tự như tiên giới.

Chỉ là đều tập trung ở một số khu vực phì nhiêu.

Nơi này được coi là nơi nghèo nàn hẻo lánh.

Sau khi song tu với Áo Cổ hơn nửa tháng, tích trữ đủ lượng nguyên thần chi lực thuần dương, hắn mới rời đi, trở về dương thế của Địa Cầu.

Hơn nửa tháng trôi qua, Thẩm Hạo cảm nhận một chút, tiến độ của ba người Hồ Bát Nhất, đã đến chuyển thứ năm, tốc độ khá nhanh.

Trong trường hợp tài nguyên đủ, thứ hạn chế chính là thiên tư.

Đến chuyển thứ năm, tốc độ tôi luyện Kim Đan của ba người cũng chậm lại, chậm hơn rất nhiều.

Nhưng, vẫn còn dư địa, Thẩm Hạo định đợi thêm.

Đợi đến khi Kim Đan của họ không thể tôi luyện được nữa, mới gọi họ.

Giải thích cặn kẽ cho họ bí pháp khai thiên đột phá Nguyên Anh, chỉ dựa vào họ tự mình tham ngộ thì quá chậm.

Ô Thiền, Tiểu Cửu, Uyển Nhi và những người khác, đều đang tu

luyện trong Dao Trì Tiên Cảnh, một mình hắn có vẻ hơi nhàm chán, thế là hắn cũng tự mình tu luyện.

Ngoài việc tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, hắn cũng đồng thời tham ngộ đại đạo pháp tắc.

Cảnh giới Hợp Đạo, dung hợp với đạo.

Vô số đại đạo pháp tắc của thế giới này, Thẩm Hạo về cơ bản đều có thể tùy ý quan sát, tham ngộ.

Nhưng đại đạo mà một thế giới ẩn chứa, quá nhiều, làm sao có thể tham ngộ được nhiều như vậy.

Vì vậy, hắn cũng chỉ ưu tiên tham ngộ những pháp tắc, đại đạo liên quan đến những thần thông, pháp thuật mà mình biết.

Mà khi tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, cũng có thể đồng thời có hiệu quả tham ngộ pháp tắc.

Tu luyện không có năm tháng, trong núi không có lịch.

Trong nháy mắt, thời gian lại qua nửa tháng.

Ba người Hồ Bát Nhất, gian nan hoàn thành chuyển thứ sáu, sau khi điền đầy Kim Đan trở lại kích thước chín tấc chín, khi họ tiến hành chuyển thứ bảy thì thất bại.

Đan hỏa tôi luyện không thể tiến hành nén ép đủ, họ chỉ có thể lùi một bước, tôi luyện bỏ tạp chất, sau đó khi không thể tiếp tục luyện chế Kim Đan nữa thì kết thúc tu luyện.

Thiên tư hạn chế, không thể tiếp tục chuyển thứ bảy.

Nhưng, kết quả này, đã vượt qua rất nhiều người!

Thế là ba người xuất quan, đơn giản gặp mặt nhau, định đợi Thẩm Hạo triệu kiến.

Thẩm Hạo cảm nhận được tình hình của ba người họ, cũng dừng tu luyện.

Sau đó xuất quan, đến tiểu viện của ba người họ.

"Các vị tu hành kết thúc rồi." "Kim Đan lục chuyển, chuyển thứ bảy cũng tiến hành được một nửa, rất tốt!" "Thẩm gia, ngài đến rồi~" "Toàn nhờ Thẩm gia chiếu cố, nếu không ba chúng tôi muốn đột phá còn không biết phải đợi đến lúc nào nữa~" Hồ Bát Nhất lập tức nhiệt tình chào đón.

"Tuyết Lỵ, mau pha trà~" Dương Tuyết Lỵ định đi ngay.

Thẩm Hạo vội vàng ngăn cô lại.

"Không cần đâu, chúng ta là người một nhà, không cần khách sáo như vậy." "Đều là tu sĩ rồi, người nhà với nhau không cần làm theo kiểu cách của người thường." "Ngồi cả đi~" Hồ Bát Nhất và hai người kia thấy vậy, liền cùng Thẩm Hạo ngồi xuống chiếc bàn trong sân nhỏ.

Thẩm Hạo liếc nhìn Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử một lượt.

Khí tức trên người cả ba đều rất thịnh vượng, hơn nữa còn mang một vẻ viên dung.

Cả ba đều đã đạt đến cảnh giới Kim Đan viên mãn.

"Các cậu cũng đến lúc đột phá Nguyên Anh rồi đấy." Bàn Tử cười nói: "Đúng vậy, nếu không có Thẩm gia hết lòng giúp đỡ, chúng tôi muốn tu luyện đến cảnh giới hiện tại, khó càng thêm khó, gần như là không thể!" Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Không sai, ở Dân Điều Cục, tôi đã xem qua, không có bí pháp như Kim Đan Cửu Chuyển." "Như vậy, những người họ bồi dưỡng ra chỉ có thể coi là thiên tài bình thường, so với người dùng Cửu Chuyển để đặt nền móng thì

kém quá xa!" Thẩm Hạo cười nói: "Thực ra điều này cũng rất bình thường, Kim Đan Cửu Chuyển cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên, với năng lực của điều tra viên bình thường trong Dân Điều Cục, nếu muốn có được những tài nguyên này, cần tốn quá nhiều thời gian, hơn nữa tư chất cũng có hạn chế rất lớn!" "Tuy nhiên, Dân Điều Cục, với tư cách là cơ quan chính phủ, quản lý các tông môn, môn phái và gia tộc trong thiên hạ, không thể nào không có bí pháp Kim Đan Cửu Chuyển!" "Chỉ là, nó không phù hợp cho người thường tu hành, có lẽ chỉ những thiên tài có tiềm lực đặc biệt mới được trao cho bí pháp này." "Nhưng thiên tài có tiềm lực đặc biệt lại không nhiều, hơn nữa còn phân tán khắp cả nước." "Hoặc là, phải có cống hiến nổi bật mới có thể đổi được." Ba người gật gù.

Hồ Bát Nhất đảo mắt, mở lời: "Tôi nghe nói, hình như trong Dân Điều Cục còn có một kho báu bí mật, cần dùng cống hiến đặc biệt mới có thể đổi tài nguyên trong đó, có lẽ, bí pháp như thế này sẽ có ở đó!" "Đây chắc là nơi được thiết lập đặc biệt để bồi dưỡng thiên tài!" "Ra là vậy à, tiếc là ba chúng ta đều không phải thiên tài, nếu không cũng được mở mang tầm mắt, xem trong kho báu đó có những bảo bối gì~" Trong lời nói của Bàn Tử đầy vẻ tiếc nuối.

Thẩm Hạo lắc đầu: "Được rồi, tuy các cậu không được coi là thiên tài lợi hại gì, nhưng có thể tu đến Lục Chuyển đã là rất tốt rồi!" "Kim Đan Cửu Chuyển, mỗi một chuyển, pháp lực đều gấp đôi lần trước, Lục Chuyển chính là 64 lần!" "Bây giờ các cậu đã mạnh hơn nhiều so với những người cùng cảnh giới thông thường!" "Cũng coi như là so với trên thì không bằng, so với dưới thì thừa!" Hồ Bát Nhất ngỡ ngàng: "Ra là vậy sao, thảo nào tôi cảm thấy mình mạnh hơn rất nhiều!" Thẩm Hạo khẽ cười: "Được rồi, tu vi của các cậu cũng đã ổn định, tiếp theo, tôi sẽ giảng giải cho các cậu bí pháp đột phá Nguyên Anh." "Sau đó, các cậu có thể vừa tham ngộ, vừa mài giũa ổn định lại

cảnh giới tu vi, rồi có thể chuẩn bị đột phá!" "Tôi sẽ giúp các cậu xin cục trưởng nghỉ phép, ông ấy mà biết các cậu đột phá tu vi, sẽ không không phê chuẩn đâu!" Ba người lập tức gật đầu.

"Vâng, Thẩm gia!" Sau đó, Thẩm Hạo bắt đầu giảng giải bí pháp này cho ba người ngay tại sân nhỏ.

"Kim Đan là nơi ngưng kết tinh, khí, thần của một người, chân tính linh quang được thai nghén bên trong Kim Đan, kết hợp với thần hồn hóa sinh, hình thành trạng thái trẻ sơ sinh." "Trẻ sơ sinh muốn đột phá sự trói buộc của Kim Đan, giống như mười tháng mang thai, thai hóa thành trẻ sơ sinh!" "Bên trong Kim Đan, là nơi thần hồn ký ngụ, năng lượng của Kim Đan và một tia bất hủ kim tính kia thai nghén thần hồn, hóa sinh ra thân thể Nguyên Anh." "Bí pháp đột phá này, là mô phỏng theo hành động Bàn Cổ khai thiên trong truyền thuyết, một búa chém vỡ hỗn độn, từ đó mà ra đời." "Đương nhiên, từ Bàn Cổ khai thiên, còn phát sinh ra hành động khai thiên của nhiều đại thần khác." "Ví như, Nguyên Thủy khai thiên, Thái Thượng khai thiên, Oa Hoàng khai thiên, Chúc Long khai thiên, Côn Bằng khai thiên." "Những cái này, đều là do một số người dựa vào tình hình của bản thân mà diễn hóa ra." "Các cậu cũng phải chú ý tìm tòi, diễn hóa ra phương pháp phù hợp nhất với mình, đừng chỉ rập khuôn một cách máy móc." "Nếu không hiệu quả có thể sẽ không tốt lắm, thậm chí có khả năng thất bại!" Ba người nghe rất chăm chú, khi Thẩm Hạo nói đến yếu điểm này, họ đều gật đầu: "Thẩm gia yên tâm, chúng tôi biết rồi!" Tiếp đó, Thẩm Hạo lại truyền thụ cho ba người Hồ Bát Nhất từng điểm yếu và những điều cần chú ý khác của việc quan tưởng khai thiên.

"Được rồi, chỉ có vậy thôi, các cậu về tiêu hóa một chút, cẩn thận tham ngộ, trao đổi với nhau, tìm ra phương pháp phù hợp nhất với mình, sau đó có thể chuẩn bị đột phá!" "Tôi chờ tin tốt của các cậu!"

“Thẩm gia, chúng tôi sẽ nỗ lực, ngài cứ yên tâm.” Hồ Bát Nhất đầy tự tin nói.

Có tài nguyên của Thẩm Hạo hỗ trợ, lại có bí pháp được giảng giải.

Có thể nói, con đường đã được trải phẳng, phục vụ tận tình như bảo mẫu.

Nếu như vậy mà còn đột phá thất bại, thì thật sự có thể đi chết được rồi!

Sau khi Thẩm Hạo rời đi, Hồ Bát Nhất nói với Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử: “Chúng ta hãy tự mình tham ngộ một ngày, nhớ lại các yếu điểm và những điều cần chú ý của bí pháp đột phá vừa rồi, cẩn thận tham ngộ, xem phương thức đột phá của mình nên diễn hóa thành dạng gì.” “Sau đó chúng ta cùng nhau trao đổi, đảm bảo không có sai sót!” “Được, Lão Hồ, cậu nói đúng, nghe cậu!” Bàn Tử gật đầu tán thành.

Dương Tuyết Lỵ cũng không có ý kiến: “Được, vậy cứ làm thế!” Sau đó, ba người liền tự mình bế quan tham ngộ.

Một ngày sau, ba người tham ngộ xong, trao đổi với nhau một phen.

Ba người dựa vào sự tham ngộ của mình, đều có được sự minh ngộ, phương thức đột phá của mình không phải là pháp môn Bàn Cổ khai thiên ban đầu, mà là phải diễn hóa ra một phương thức phù hợp nhất với bản thân.

Sau một hồi trao đổi, cảm ngộ của ba người càng sâu sắc hơn.

Ngay sau đó liền bắt tay vào việc đột phá.

Thẩm Hạo cũng đi nói với Chử Sư Tu về việc ba người Hồ Bát Nhất sắp đột phá, để ông ta phê duyệt thêm mấy ngày nghỉ.

Chử Sư Tu biết chuyện, vui vẻ đồng ý.

Chương 579

Trong Trùng Cốc, gió yên biển lặng, một khung cảnh chan hòa ánh nắng.

Hôm nay, trong Trùng Cốc bỗng nhiên linh khí chấn động.

Ba luồng khí thế từ trong sân nhỏ bùng phát ra.

Hóa thành một cơn lốc xoáy lớn, xuất hiện trên bầu trời sân nhỏ của ba người Hồ Bát Nhất.

Thẩm Hạo liếc nhìn một cái, biết rằng đây là ba người họ đang đột phá Nguyên Anh, việc đột phá cảnh giới sẽ hấp thu lượng lớn linh khí để chống đỡ cảnh giới, ổn định tu vi.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào việc hấp thu linh khí từ bên ngoài, hiệu suất quá thấp.

Trong tay ba người họ đều có đan dược, có thể nhanh chóng bổ sung pháp lực, ổn định tu vi.

Cơn lốc xoáy linh khí kéo dài mấy tiếng đồng hồ rồi dần dần thu nhỏ lại.

Ba người vẫn đang ổn định tu vi.

Thời gian dần trôi, lại một ngày nữa qua đi, cơn lốc xoáy linh khí trên bầu trời sân nhỏ cuối cùng cũng tan biến.

Và khí thế Nguyên Anh tỏa ra từ ba người họ cũng trở nên hùng hồn, không còn vẻ ngoài mạnh trong yếu như lúc mới đột phá.

Ba người thu liễm khí thế, lập tức xuất quan.

Mà Thẩm Hạo, đã ở bên ngoài chờ họ.

“Chúc mừng, bây giờ, các cậu cũng là tu sĩ Nguyên Anh rồi!”

Thẩm Hạo cười ha hả chúc mừng.

Ba người thấy vậy, lập tức bước tới.

"Đâu có, không có Thẩm gia, làm sao có chúng tôi ngày hôm nay?" "Còn phải cảm tạ Thẩm gia đã luôn giúp đỡ chúng tôi!" Thẩm Hạo lắc đầu: "Thôi được rồi, không cần như vậy, sau này làm việc cho tốt là được." "Bên Dân Điều Cục, các cậu đã rời đi hơn một tháng rồi, nếu đã đột phá, vậy thì quay về phục mệnh đi." "Cảnh giới Nguyên Anh đã được coi là chiến lực cao cấp, sau này các cậu có thể nhận những nhiệm vụ có độ khó cao hơn." "Hiện tại, trời đất đang đại biến, yêu ma cũng ngày càng nhiều, nhiệm vụ thì vô số." "Sau này có thời gian thì quay lại, sau này muốn bế quan tu luyện, cứ về Trùng Cốc!" "Đa tạ Thẩm gia, vậy chúng tôi quay về đây, một thời gian nữa sẽ trở lại." Hồ Bát Nhất nói với Thẩm Hạo.

"Ừ, đi đi~" Thẩm Hạo gật đầu.

Trong một tháng này, ba người có thể nói là đã thay đổi trời long đất lở, bản thân hiện tại có thể tùy tay giết chết một trăm bản thân trước đây!

Ba người ra khỏi Trùng Cốc, sau đó, lập tức bay về phía cục tỉnh ở Xuân Thành.

Bên phía Thẩm Hạo, thì vào phòng tu luyện, một lần nữa đăng nhập vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Cùng các nàng song tu, chỉ đạo họ tu luyện.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh, Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình và Tiểu Ngọc mấy người, tu vi cao nhất, đã là cảnh giới Luyện Hư, trong đó Tiểu Ngọc và Tiểu Cửu, tu vi cũng đã đến ngưỡng cửa Hợp Đạo cảnh.

Tiểu Cửu là dị chủng trời đất Cửu Đầu Điểu, con của cổ thần,

thiên phú cực cao, tốc độ tu hành cực nhanh, còn Tiểu Ngọc là thân chuyển thế của cổ thần, hiện tại chẳng qua chỉ là lấy lại tu vi cảnh giới mà thôi.

Thế là, sau một hồi vui đùa trong Dao Trì Tiên Cảnh, bốn người đều lui ra ngoài.

Tu hành bên trong, đối với mấy người họ hiệu quả không còn lớn nữa.

Hơn nữa, họ tu hành tiêu hao năng lượng quá nhiều, đối với sự ổn định của Dao Trì Tiên Cảnh có ảnh hưởng không nhỏ.

Tiểu Cửu và Tiểu Ngọc, cũng đã hoàn toàn lột xác ra thuần dương nguyên thần, Luyện Hư đã hoàn thành, tiếp theo là Hợp Đạo.

Ô Thiền và Điền Mộ Tình thì kém hơn một chút, chậm hơn một bước.

Thời gian như tên bay, ngày tháng như thoi đưa, thời gian trôi qua thật nhanh.

Hôm nay, trên bầu trời Hạ quốc, mây đen giăng kín, tầng mây dày đặc bao phủ một vùng rộng lớn.

Lớp mây dày này, lấy Thần Nông Giá làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phía, gần như bao phủ toàn bộ lãnh thổ Hạ quốc.

Bao gồm cả một vùng biển rộng lớn, cũng như mấy quốc gia láng giềng.

Không lâu sau đó, trong tầng mây trên trời, sấm sét vang rền, tia chớp lóe lên.

Tiếng động truyền xa vạn dặm, xuyên thấu không gian.

Thẩm Hạo cũng tỉnh lại từ trong bế quan.

Không chỉ có hắn, trong lãnh thổ Hạ quốc, tất cả những người

trên cảnh giới Luyện Hư, cũng đều bị tiếng sấm xuyên thấu không gian này đánh thức.

Phảng phất như nổ tung bên tai, đánh thẳng vào tâm linh.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện ra một tầng mây bao phủ cực rộng này.

Sau cơn sấm chớp, mưa như trút nước từ trên trời rơi xuống, đập vào mặt đất, nhà cửa, rừng cây.

Phát ra tiếng tí tách.

Trong nước mưa này, ẩn chứa linh khí nồng đậm, rơi xuống mặt đất.

Lập tức, tốc độ sinh trưởng của hoa cỏ cây cối tăng lên đáng kể.

Cây xanh trong thành phố càng thêm tươi tốt, trên đồng cỏ, cỏ xanh như nệm.

Một số con mèo hoang, chó hoang cũng nhờ đó mà được lợi, sinh ra những biến hóa lớn nhỏ.

Tuy nhiên, biến hóa lớn hơn cả là rừng rậm, núi sông hoang dã.

Dưới sự nuôi dưỡng của linh vũ, rất nhiều động thực vật lâu năm đều xảy ra sự lột xác, bắt đầu biến đổi theo hướng linh thực vật, linh thú thậm chí là yêu thú.

Mà trong biển cả, cũng như vậy.

Linh vũ hòa vào nước biển, vô số đàn cá trong biển tranh nhau nhảy lên khỏi mặt nước, nuốt chửng linh vũ, nhận được tạo hóa.

Một lớp linh vũ trên mặt biển, bị vô số loài cá, tảo, sinh vật phù du hấp thu.

Sau đó, chính là cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép, tôm tép ăn sinh

vật phù du.

Năng lượng linh khí, thông qua chuỗi thức ăn, tập trung vào những loài cá đỉnh cao trong đại dương.

"Tí tách tí tách~" Một trận mưa lớn, kéo dài hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tạnh.

Trên bầu trời, ánh nắng rực rỡ, thậm chí còn xuất hiện cầu vồng.

Đã là cuối năm, thời tiết đã chuyển lạnh.

Những loài thực vật vốn sắp rụng lá, đang rụng lá, đều dưới ảnh hưởng của linh vũ, nở hoa lần thứ hai.

Thậm chí không sợ giá lạnh.

Rất nhiều động vật, cũng như vậy.

Một trận mưa thu một trận lạnh, thời tiết vẫn đang giảm nhiệt.

Người thường vẫn không hề hay biết, chỉ coi đây là một trận mưa bình thường.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, đây lại là một biến cố lớn chưa từng có!

"Trời ban linh vũ, linh khí khôi phục rồi!" "Thật là một niềm vui bất ngờ!" "Năm sau, linh điền trong nhà, xem ra thu hoạch sẽ tăng lên đáng kể!" "Ha ha ha~" Một lão tu sĩ của một gia tộc tu sĩ, ánh mắt nhìn về phía linh điền trong thung lũng sau lưng, cây cối tươi tốt, được linh vũ tưới nhuần, vuốt râu cười lớn.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra ở khắp nơi trên cả nước.

Sa mạc Tây Bắc, cũng vì trận linh vũ này mà bừng bừng sức sống.

Một số khu vực sa mạc hóa nhỏ, trực tiếp bị cây cối chiếm lĩnh, sa mạc biến mất.

Tuy nhiên, những sa mạc lớn ở biên giới Tây Cương, Thanh Hải, thì chỉ thu hẹp lại một phần nhỏ phạm vi.

Địa hình ở đây, trải qua mấy nghìn năm cải tạo sa mạc, đã sớm cố định.

Xà Mẫu dưới Tháp Mộc Đà cũng bị sấm sét đánh thức, chui ra khỏi mặt đất ngẩng đầu nhìn trời, bất ngờ phát hiện, khối vẫn ngọc khổng lồ trên đầu đã biến mất!

Nó lè lưỡi, trong đôi mắt rắn to như chậu nước, đầy vẻ hoang mang, không hiểu đầu cua tai nheo.

Chương 580

Tuy nhiên, rất nhanh, nó không nghĩ nữa.

Linh vũ giáng xuống, khiến Tháp Mộc Đà, trở thành nơi tụ tập linh vũ.

Lượng mưa trong sa mạc này, tám mươi phần trăm, đều hội tụ về thung lũng ốc đảo này.

Xà Mẫu sau khi tỉnh lại, trực tiếp bắt đầu ăn uống.

Cơ thể khổng lồ, bơi lội trong sông, ăn no một bữa.

Sau đó, nó trực tiếp quấn mình ở trung tâm rừng mưa ốc đảo.

Là Xà Mẫu đã sinh tồn mấy nghìn năm, sớm đã không phải là loài rắn bình thường.

Sớm đã là yêu, loài yêu đều có huyết mạch truyền thừa.

Nó cũng thức tỉnh, ngủ say, chẳng qua là đang tiêu hóa truyền thừa, thổ nạp tu luyện mà thôi.

Tây Vương Mẫu quốc suy tàn, trong ốc đảo, cũng là một mảnh hoang tàn.

Nó trực tiếp cải tạo nơi này thành ổ rắn của mình, thoải mái quấn mình bên trong.

Tuyết vực Tạng địa, dãy núi Côn Luân, thảo nguyên phương Bắc, rừng nguyên sinh Đông Bắc, khắp nơi đều có những biến hóa to lớn.

Khắp nơi đều là một cảnh tượng phồn vinh.

Tuy nhiên, Dân Điều Cục, lại đau đầu.

Trời đất đại biến, yêu ma tà vật, chắc chắn lại sẽ tăng vọt, khối

lượng công việc tăng lên rất nhiều~ Đông Bắc, tổ địa Trương gia.

Nửa năm trôi qua, tổ địa Trương gia đã được xây dựng xong hoàn toàn.

Không chỉ vậy, Trương Khải Sơn, cũng dẫn Trương Nhật Sơn và một số tộc nhân bàng hệ, trở về Trương gia, làm tăng thêm dân số cho tổ địa.

Trương gia sau khi Trương Kỳ Lân trở thành tộc trưởng, đã tan rã.

Ngoài việc bị nhà họ Uông, "nó" và những người khác bắt bớ giết hại, còn có một số người đi xa ra nước ngoài, ngoài ra còn có không ít kẻ phản bội.

Trong đó có không ít người, Trương Kỳ Lân từng đã quên, nhưng bây giờ, đã nhớ lại tất cả.

Những người này, Trương Kỳ Lân không định chủ động truy cứu, chỉ cần họ ở yên, không ra ngoài gây chuyện, thì sẽ tha cho họ.

Nếu còn muốn gây chuyện, vậy thì chỉ có thể giết!

Trong lúc ba người Hồ Bát Nhất đang tu luyện ở Trùng Cốc, chuẩn bị đột phá cảnh giới Nguyên Anh, Trương Kỳ Lân đã dẫn dắt tộc nhân Trương gia dưới trướng, tổ chức một buổi tế lễ.

Tế tự tổ tiên, tế tự trời đất.

Tuy nhiên, Trương gia có rất nhiều tổ tiên, vẫn còn ở dưới cổ lâu Trương gia tại Ba Nãi, đợi sau này, hắn định sẽ đến mang di hài của những tổ tiên này, cũng như những thứ cất giấu bên trong, đều mang về tổ địa, đặt vào trong cổ lâu Trương gia hoàn toàn mới.

Mà muốn mang đi những thứ này, hắn chỉ cần một chiếc nhẫn không gian lớn là được.

Muốn có được từ Dân Điều Cục, có lẽ rất khó, Trương Kỳ Lân

định tìm Thẩm Hạo xin một cái.

Hắn cảm thấy Thẩm Hạo chắc sẽ không từ chối.

Trương Khải Sơn sau khi tế tổ, cũng dẫn một bộ phận tộc nhân bàng hệ lớn tuổi, dọn đến tổ địa ở đây.

Có một vị tướng lĩnh khai quốc đã về hưu như ông ủng hộ, Trương gia trong các vấn đề thế tục, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Trong một tháng qua, ngay cả lãnh đạo của tỉnh, của thành phố ở Đông Bắc này, cũng đã đến thăm.

Trương Khải Sơn cũng đích thân ra mặt tiếp kiến một phen, cũng coi như là mượn thế của mình, trải đường cho Trương gia.

Bù đắp lại sai lầm mình từng phạm phải.

Trong nửa năm này, tu vi của Trương Kỳ Lân cũng đã đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Kim Đan cảnh, đã là một sự biến đổi về chất, có thể bay lượn trên không, không cần sự hỗ trợ của bất kỳ vật dụng nào.

Trương Kỳ Lân cũng thông qua con đường của Dân Điều Cục, học tập trận pháp, đích thân bố trí một tầng trận pháp xung quanh tổ địa, bảo vệ tổ địa.

Sự tồn tại của Trương Kỳ Lân, có thể nói đã trở thành cây kim định hải của Trương gia.

Nhiều đệ tử Trương gia, đặc biệt là những người theo Trương Kỳ Lân làm việc ở Dân Điều Cục, càng cảm thấy, tương lai một mảnh tươi sáng, Trương gia của họ, sẽ một lần nữa trỗi dậy, tái hiện sự huy hoàng của thời thượng cổ.

Mà với sự tồn tại của thiên phú ngoại treo là huyết mạch Kỳ Lân,

Trương gia có ưu thế tự nhiên trong tu hành, so với những người tu hành bình thường, giới hạn dưới và giới hạn trên của họ, đều rất cao.

Nhóm người dưới trướng của Trương Kỳ Lân là tuyệt đối tâm phúc, còn những người khác, đều phải trải qua khảo sát.

Điều Trương Khải Sơn cầu xin, trong lòng Trương Kỳ Lân rất rõ.

"Thời đại đã thay đổi, trường sinh, không còn là thứ có thể nhìn mà không thể với tới nữa!" "Hoặc có thể nói, trường sinh vẫn luôn tồn tại, chỉ là Trương gia trước đây, không có cơ duyên và tư cách này, mà bây giờ, Trương gia đã có tư cách rồi!" "Cơ duyên lại càng lớn!" "Lòng trung thành, cần thời gian để kiểm chứng, tuy nhiên, Trương gia bây giờ, không còn sợ sự phản bội nữa!" "Muốn trường sinh, thì phải xem bản thân các người, có tư chất và thiên phú đó hay không!" Trương Kỳ Lân trong lòng đã quyết định, phương pháp tu hành, có thể mở ra cho tất cả đệ tử Trương gia.

Tuy nhiên, vẫn cần xem thiên phú và tư chất để phân loại bồi dưỡng.

Còn việc dùng huyết mạch để phân biệt chủ mạch và bàng hệ, sau này cũng không cần thiết phải phân biệt nữa.

Cho dù là chi nhánh thông hôn với ngoại tộc, chỉ cần tu hành, đều có thể tôi luyện huyết mạch, theo sự tăng lên của nồng độ huyết mạch, thiên phú, tư chất, đều sẽ được nâng cao.

Máu Kỳ Lân của Trương gia, là thứ mà bao nhiêu người ngoại tộc ngưỡng mộ.

Giống như huyết mạch Long Thần của nhà họ Doãn, tuy nhiên, huyết mạch của nhà họ Doãn, lại loãng hơn nhiều.

Nhưng bây giờ, cũng đang trỗi dậy.

Sau khi Trương Kỳ Lân tuyên bố tin tức này, Trương Khải Sơn,

Trương Nhật Sơn, cùng một đám đệ tử bàng hệ, tất cả đều vô cùng kích động!

"Tốt quá rồi!

Trường sinh, cuối cùng cũng thấy được hy vọng!" "Đây cũng coi như là được tộc trưởng công nhận rồi phải không?" "Đúng vậy, những đệ tử bàng hệ như chúng ta, cũng được đối xử bình đẳng!" "Trương gia được tái lập, đã không còn là Trương gia của trước đây." Một đám tộc nhân bàng hệ lớn tuổi, trong lòng đầy cảm khái.

Còn những người trẻ tuổi, thì ý chí chiến đấu hừng hực.

Trương Khải Sơn, cũng được như ý nguyện, có được phương pháp tu hành mà mình hằng mong ước.

Đối với việc tu hành, Trương Kỳ Lân còn đặc biệt sắp xếp tộc nhân dưới trướng, mở giảng đường trong tộc, giảng giải kiến thức tu hành cho họ.

Người Trương gia, không có ai ngu ngốc.

Thông qua việc học ở giảng đường, tất cả mọi người đều nhanh chóng nhập môn.

Tuy nhiên, tu hành là phải xem tư chất, tuổi tác lớn, đã bỏ lỡ tuổi tu hành, muốn tu ra thành tựu, trừ phi tiêu hao bảo dược linh dược, nếu không, về cơ bản đều là để cường thân kiện thể, sống thêm vài năm mà thôi.

Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn cũng như vậy.

Tuy nhiên, dưới danh nghĩa của họ, còn có thương hội Cửu Môn có thể lợi dụng, thu thập tài nguyên.

Thông qua việc chất đống tài nguyên, hai người họ so với những người khác, tốt hơn nhiều.

Trong lúc một đám tộc nhân bàng hệ đang tu luyện hừng hực khí thế.

Trương Kỳ Lân đã triệu tập mười bảy thuộc hạ tâm phúc của mình.

Họ, còn một việc chưa làm.

Đó chính là nhà họ Uông!

Họ từ đại bản doanh của nhà họ Uông trốn thoát ra ngoài, đến nay vẫn chưa quên những năm tháng bị giam cầm tra tấn đó.

Mỗi ngày bị rút máu nghiên cứu!

Còn có những tộc nhân bị coi như máy gieo giống, máy sinh sản, phảng phất như những cái xác biết đi.

"Vị trí đại bản doanh của nhà họ Uông, mọi người đều biết!" "Bây giờ, chúng ta cũng nên nổ phát súng đầu tiên sau khi Trương gia tái lập!" "Lăng Phong, mấy ngày trước, bảo cậu đi thăm dò đại bản doanh nhà họ Uông, bây giờ tình hình thế nào?" Trương Kỳ Lân nhìn một thanh niên bên cạnh.

Chương 581

Trương Lăng Phong đứng dậy nói với mọi người: “Lão đại, đại bản doanh nhà họ Uông ở đó, phòng bị rất nghiêm ngặt, có thêm rất nhiều nhân viên vũ trang cầm súng tuần tra.” “Về phần bên trong, vẫn như trước, tuy nhiên, người phụ trách căn cứ nhà họ Uông dường như đã thay đổi.” “Hơn nữa, tôi còn phát hiện có đoàn xe tải đi vào!” “Họ dường như đang di dời!” Lời của Trương Lăng Phong vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

“Cái gì?

Họ muốn chạy?” “Lão đại, chúng ta phải ra tay nhanh thôi, nếu không đợi họ chạy hết, chúng ta còn báo thù thế nào?” “Đúng vậy, không thể để họ chạy thoát!” “Không sai!”. .....

Mọi người sôi sục.

Trương Kỳ Lân suy nghĩ, lập tức quyết định, trực tiếp đến đại bản doanh nhà họ Uông, bắt gọn bọn chúng!

Thế là ngay lập tức, liền tuyên bố: “Được, nên sớm không nên muộn, chúng ta bây giờ xuất phát!” Trương Kỳ Lân vừa dứt lời, mọi người đều hưởng ứng.

Ngay sau đó, Trương Kỳ Lân mở trận pháp của thung lũng, còn mình thì dẫn theo mười bảy huynh đệ, thẳng tiến đến đại bản doanh của nhà họ Uông ở phía bắc!

Đông Bắc, biên giới phía bắc Đại Hưng An Lĩnh, cực bắc của Hạ quốc, huyện Mạc Hà.

Một khu vực bị núi non che khuất, vô cùng hẻo lánh, đây là vị trí đại bản doanh của tổng bộ nhà họ Uông.

Nơi đây tuy là một vùng đồng bằng, nhưng, nơi kết nối với nó, lại phần lớn thuộc lãnh thổ của nước Gấu Lớn ở phía bắc.

Nơi kết nối với các khu vực khác của Hạ quốc, đa số bị núi non ngăn cách.

Do đó nơi đây rất kín đáo, hoang vắng, nên mới được nhà họ Uông chọn làm vị trí đại bản doanh.

Chỉ là, việc phòng thủ từng khá lỏng lẻo, vì nửa năm trước, Thẩm Hạo và Hoắc Uyển Nhi một lần tập kích, đã trở nên chặt chẽ hơn.

Bây giờ, khu vực ngoại vi của nhà họ Uông, khắp nơi đều bố trí rất nhiều nhân viên tuần tra, các vị trí cao, thậm chí còn có lính bắn tỉa cảnh giới.

Chỉ là, duy trì trạng thái căng thẳng cao độ nửa năm, ai cũng chịu không nổi.

Lính bắn tỉa, đội tuần tra, về cơ bản đều là làm việc cho có lệ.

Ngoài cổng sau, hai tiểu đệ gác cổng, đang hút thuốc, tán gẫu.

Cách họ vài chục mét, là mấy người lính gác khác.

Lúc này cũng giống họ, vừa hút thuốc, vừa nói chuyện.

"Này, cậu nói xem ngày tháng này bao giờ mới kết thúc?" "Đúng vậy, ngày nào cũng tuần tra, từ sáng đến tối, còn hai ca thay nhau, thật không phải việc của người làm!" "Đã tuần tra hơn nửa năm rồi, đến cái bóng ma cũng không thấy, cậu nói xem nơi này của chúng ta hẻo lánh vắng vẻ như vậy, làm sao có thể dễ dàng lẻn vào được!" "Đúng vậy, tôi cũng không hiểu, cũng không biết Uông tiên sinh nổi điên gì, họ chỉ cần nói một câu, mệnh lệnh liền hạ xuống, chịu khổ chịu mệt không phải là chúng ta sao!". .....

Cách căn cứ nhà họ Uông vài cây số, Trương Kỳ Lân đang dẫn

người ẩn nấp trong rừng rậm.

Nhân lực của nhà họ Uông tuy không ít, nhưng cũng không thể nào đưa cả khu vực cách vài cây số vào phạm vi giám sát tuần tra.

Trương Kỳ Lân phóng ra thần thức, quét qua toàn bộ căn cứ nhà họ Uông, trên dưới đều kiểm tra một lượt.

Hắn phát hiện, bên trong tuy có không ít người, nhưng toàn là người thường, không nắm giữ bất kỳ sức mạnh siêu phàm nào.

Tối đa là biết chút võ vẽ, công phu binh khí.

Ngoài ra là một số nhân viên cấp cao của nhà họ Uông.

Mà dưới lòng đất, còn có mấy tầng không gian ngầm, trong phòng giam bên trong, giam giữ một số người, từ trên người mấy người trong đó, hắn còn có thể cảm nhận được khí tức huyết mạch Kỳ Lân.

Đó cũng là đệ tử Trương gia.

Trương Kỳ Lân thăm dò xong, hai mắt khép hờ, tâm tư xoay chuyển.

Nhà họ Uông, là một tổ chức rất lớn, họ chắc chắn không chỉ có một đại bản doanh này, rất nhiều nơi khác, cũng có bóng dáng của họ.

Tuy nhiên, nơi đây cuối cùng vẫn là nơi quan trọng nhất!

"Đi thôi, ta đã xem qua, bên trong không có nhân vật lợi hại nào, chúng ta trực tiếp xông vào!" "Các cậu chia thành bốn đội, mỗi người một phía, trước tiên dọn dẹp tất cả các chốt gác ngầm và nhân viên tuần tra bên ngoài!" "Sau đó, giết sạch tất cả người nhà họ Uông bên trong, không chừa một ai!" "Trong nhà giam dưới lòng đất, còn có một số đồng bào, ta đi cứu họ trước!" "Các cậu cũng phải hành động nhanh một chút, chú ý đừng để bứt dây động rừng, kín đáo một chút!" Trương Kỳ Lân phân phó xong, mọi người đều gật đầu: "Được rồi

lão đại, chúng tôi biết rồi!" Sau đó mọi người phân tán ra, bao vây tứ phía căn cứ nhà họ Uông.

Mỗi người, trên người đều dán ẩn thân phù, hoàn toàn ẩn nấp, không hề nhìn thấy.

Những chốt gác ngầm ở nơi tối, từng người một, đều bị cắt cổ một cách lặng lẽ, không một chút tin tức nào được phát ra.

Hơn nữa, hành động của mọi người cực nhanh.

Tu sĩ đi giết người thường, đó hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều.

Trong vòng vài phút, tất cả các chốt gác ngầm và đội tuần tra của căn cứ nhà họ Uông phân bố bên ngoài, đều biến mất không thấy tăm hơi.

Mà trong tòa nhà của nhà họ Uông, mấy lính bắn tỉa ở vị trí cao, cũng bị Trương Kỳ Lân thuận tay giải quyết.

Do đó, người nhà họ Uông trong căn cứ, đến bây giờ vẫn không hề hay biết.

Trương Kỳ Lân trực tiếp độn thổ, đi sâu vào căn cứ dưới lòng đất, đến khu vực phòng giam, giải cứu mấy đệ tử Trương gia ra.

"Ngươi là.....người nào, sao lại xuất hiện ở đây?" "Ta đến cứu các ngươi!" Giọng của Trương Kỳ Lân gần như không có chút dao động.

Khu vực phòng giam rất trống trải.

Nơi đây, về cơ bản chỉ giam giữ người Trương gia, dùng để nghiên cứu thí nghiệm, mấy người đều rất gầy gò.

Ngay khi Trương Kỳ Lân mở cửa phòng giam, cứu tất cả mấy người ra, trong căn cứ nhà họ Uông, một tiếng còi báo động chói tai, phá vỡ sự tĩnh lặng.

Trương Kỳ Lân chỉ hơi khựng lại, hắn biết, là do mọi người ở trên gây ra, nhưng không sao cả.

Bên ngoài, Trương Lăng Phong và mười mấy người khác, hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều.

Phi kiếm lướt qua, trực tiếp lấy đi mạng sống của mười mấy người.

Một đường hủy diệt, súng đạn, đều không biết bắn vào đâu, ngay cả bóng ma cũng không thấy, người đã chết.

Còi báo động vang lên, cấp cao của nhà họ Uông đều hoang mang.

Người đứng đầu tổng bộ, Uông tiên sinh mới nhậm chức, càng kinh hãi trong lòng.

"Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì?" "Mau tra!" Thư ký bên cạnh lập tức gọi điện thoại, dùng bộ đàm liên lạc với lính gác bên ngoài.

Chỉ là, dù là điện thoại hay bộ đàm, đối phương đều không trả lời.

"Cái này....." Uông tiên sinh ý thức được không ổn, lần này chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi!

Hắn trực tiếp đóng cửa văn phòng, khóa cửa sổ.

Từ sau khi nhậm chức nửa năm trước, hắn đã nghe nói về chuyện của người tiền nhiệm, cảm thấy văn phòng không đủ an toàn, thế là chọn một tòa nhà nhỏ, ra lệnh cho người trang trí lại, thay cửa sổ kính chống đạn, lại dùng thép tấm gia cố.

Hơn nữa, còn có đường hầm thoát hiểm, thông ra bên ngoài.

Hắn không khỏi hối hận trong lòng: "Chết tiệt, sao mình lại nhận một việc tồi tệ thế này!" "Người ta đều chạy rồi, mình còn cố chen vào!" "Mẹ kiếp!

Rút thôi~" "Không được, phải chạy!" Hắn lập tức gọi thư ký mở đường hầm thoát hiểm bí mật.

Hai người một trước một sau, chui vào dưới bàn làm việc, mở lối vào đường hầm, chui xuống.

Ngay khi hai người chui xuống không lâu, Trương Phi Vân đã đến đây, một kiếm chém vỡ cửa lớn, lại không thấy ai.

Linh thức quét qua, lập tức phát hiện ra đường hầm, cũng như hai người đang chạy trốn bên trong được mười mấy mét.

Hắn trực tiếp đuổi theo, một phát phi kiếm, hai người trực tiếp bị xiên thành kẹo hồ lô.

Phi kiếm xuyên tim, trực tiếp lấy mạng!

Sau đó mới hài lòng tiếp tục tìm người khác.

Chỉ trong vài phút, tất cả mọi người trong các tòa nhà trên mặt đất của căn cứ nhà họ Uông, đều bị tàn sát sạch sẽ, không có người sống sót!

Chương 582

Sau đó, họ lại xông xuống dưới lòng đất.

Dưới sự thăm dò của linh thức, không một ai có thể trốn thoát.

Chỉ trong vòng hai mươi phút, toàn bộ căn cứ đại bản doanh của nhà họ Uông, đều chết sạch!

Trương Kỳ Lân dẫn theo năm người đàn ông gầy gò ốm yếu, từ dưới lòng đất đi ra.

"Còn có các huynh đệ đồng bào khác, tốt quá rồi!" Mọi người đều rất vui mừng, lại có người Trương gia sống sót.

Sau đó, Trương Kỳ Lân để mọi người phân tán ra, phá hủy toàn bộ thiết bị của nhà họ Uông, và đốt một mồi lửa.

Cuối cùng, lại phá hủy toàn bộ các tòa nhà, biến chúng thành đống đổ nát!

Đại bản doanh của Uông gia bị tiêu diệt, bị Trương Kỳ Lân dẫn người tàn sát không còn một mống.

Những kẻ thuộc Uông gia còn lại bên ngoài đã không còn tạo nên được sóng gió gì!

Hơn nữa, trong số những người này, không phải ai cũng một lòng trung thành.

Rất nhiều người đã chán ngấy với lề lối của Uông gia, từ lâu đã muốn phản bội.

Chỉ là thế lực Uông gia quá lớn, họ không dám.

Bây giờ Uông gia đã bị diệt, một khi biết được tin này, chắc chắn họ sẽ không do dự mà phản bội ngay lập tức.

Giống như Trương gia năm xưa vậy.

Sau khi Trương Kỳ Lân làm xong mọi việc, anh liền dẫn mọi người quay về Trương gia.

Năm thành viên mới được anh cử người chăm sóc cẩn thận.

Về phía Uông gia, sau vài giờ mất liên lạc, mấy tên cao tầng của Uông gia ở bên ngoài cuối cùng cũng nhận ra có chuyện, lập tức phái người đến kiểm tra.

Chỉ là, đập vào mắt chỉ có một đống đổ nát, lửa cháy ngùn ngụt, khói đen bốc lên.

Đại bản doanh của Uông gia đã bị bứng sổ!

Sau khi biết tin này, những tên cao tầng còn sót lại của Uông gia lòng người hoang mang, thấp thỏm không yên, lập tức bắt đầu thu hẹp thế lực của mình, càng ẩn mình cẩn thận hơn!

Thực tế, Trương Kỳ Lân vẫn chưa có ý định đi tìm bọn họ, những kẻ này của Uông gia ẩn nấp rất kỹ, muốn tìm ra không phải là chuyện dễ dàng.

Uông gia không giống như Trương gia, là một gia tộc lấy huyết mạch làm sợi dây liên kết.

Nó chỉ có thể được coi là một tập hợp, một số người vì theo đuổi thuật trường sinh mà Uông Tàng Hải nghiên cứu đã tự phát liên hợp lại, thành lập nên một thế lực.

Uông XX, giống như một biệt danh hơn là tên thật.

Về đến Trương gia, Trương Kỳ Lân một mình đi vào đại điện tế tự trong cổ lâu.

Một mình ngồi xếp bằng trong đại điện, tâm trí của Trương Kỳ Lân nhất thời thả lỏng.

Bỗng nhiên, sâu trong tâm trí, lại hiện ra một vài hình ảnh đã bị lãng quên.

Một người phụ nữ hiền dịu, tĩnh lặng, mặc trường bào của người Tạng, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Mà lúc đó, anh chỉ là một đứa trẻ còn ẵm ngửa.

Đoạn ký ức này chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi. "Đây là... ký ức lúc nhỏ của mình?!" Mảnh ký ức rất ngắn, chỉ có vài hình ảnh, nhưng lại khiến anh không tài nào quên được.

Mấy ngày tiếp theo, hình bóng người phụ nữ đó cứ lởn vởn trong tâm trí anh. "Cảm giác của một người mẹ..." "Bà ấy là ai?" Ngoài ra, trong ký ức còn có một biển hoa trên sườn núi khuất nắng, giữa biển hoa có một tầng băng, và rất nhiều bóng đen.

Trên sườn núi xa xa, có một ngôi chùa.

Người phụ nữ lại xuất hiện, nhưng lần này là đang nằm trong lăng mộ dưới biển hoa.

Dáng vẻ của người phụ nữ đó, anh nhớ rất rõ, chính là khuôn mặt này! "Vậy người phụ nữ này là ai?" Thế là, Trương Kỳ Lân tìm đến Trùng Cốc, đến tìm Thẩm Hạo, muốn hỏi anh, có lẽ anh biết điều gì đó.

Thẩm Hạo khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Trương Kỳ Lân.

Thẩm Hạo mời anh vào trong, chiêu đãi một bữa trong cốc.

Trương Kỳ Lân nhìn cảnh tượng như tiên cảnh trong Trùng Cốc, trong lòng vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là màn sương mù long vựng quanh năm không tan, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phản chiếu ra cầu vồng bảy sắc.

Giữa cầu vồng, còn có một thiên cung vàng son lộng lẫy, lơ lửng

giữa không trung, tựa như cung điện trên trời, mộng ảo kỳ lệ.

Trương Kỳ Lân ngỡ như đang trong mơ.

Tiên cảnh trong Trùng Cốc khiến anh chấn động, nhưng mục đích anh đến đây lần này lại quan trọng hơn. "Thẩm tiên sinh, tôi đột nhiên nhớ lại một vài ký ức đã mất từ lâu!" "Đó là một người phụ nữ, cho tôi cảm giác vô cùng thân thiết, giống như một người mẹ, tôi không biết bà ấy là ai." "Nhưng, tôi cảm thấy bà ấy rất quan trọng với tôi!" "Thẩm tiên sinh, ngài có biết bà ấy là ai không?" Thẩm Hạo nghe vậy, có chút ngạc nhiên: "Phụ nữ?

Người phụ nữ thế nào?

Cậu kể cho tôi nghe kỹ xem." Ánh mắt vốn bình thản của Trương Kỳ Lân lộ ra một tia hoài niệm. "Đó là một người phụ nữ Tạng tộc." "Trong ký ức của tôi, hẳn là lúc tôi còn rất nhỏ, ký ức lúc đó đã biến mất hết, chỉ còn lại dáng vẻ của bà ấy!" "Chỉ là sau này, tôi không bao giờ gặp lại nữa!" "Mấy ngày trước mới đột nhiên hiện ra, luôn lởn vởn trong đầu tôi!" "Cảm giác bà ấy mang lại cho tôi, giống như là mẹ vậy!"...

Theo lời kể của Trương Kỳ Lân, Thẩm Hạo lục lại ký ức, cũng nhớ ra thông tin về người phụ nữ này.

Bạch Mã!

Mẹ của Trương Kỳ Lân.

Bà và cha của Trương Kỳ Lân yêu nhau, sinh ra Trương Kỳ Lân, nhưng vì Trương gia cấm kết hôn với người ngoại tộc, cuối cùng đã trở thành bi kịch.

Bạch Mã vốn dĩ sẽ bị dùng làm vật tế phẩm cho Diêm Vương Kỵ Thi, nhưng dưới sự cầu xin tha thiết của bà, trưởng lão trong tộc đã đổi sang dùng Tạng Hải Hoa để phong ấn bà lại, trừng phạt bà không

được chôn cất.

Bằng cách này, tương lai bà vẫn có cơ hội gặp lại con mình.

Cuối cùng, bà bị chôn dưới biển hoa ở núi tuyết đất Tạng.

Mà bộ lạc của Bạch Mã cũng không đơn giản, tên là tộc Khang Ba Lạc, thực ra cũng là một nhánh của Trương gia, cũng kế thừa huyết mạch Kỳ Lân!

Cái gọi là Diêm Vương Kỵ Thi này hẳn là có liên quan đến âm giới.

Bạch Mã bị Tạng Hải Hoa phong ấn, chỉ còn lại ba ngày sinh mệnh cuối cùng, một khi tỉnh lại, ba ngày sau sẽ chết đi.

Mà trong ba ngày này, bà cũng không thể mở mắt, không thể nói chuyện, không thể cử động, chỉ có ý thức còn tỉnh táo, còn thân thể thì giống như người thực vật.

Bà là người thân duy nhất của Trương Kỳ Lân!

Thẩm Hạo lập tức dùng thuật Thiên Cang Địa Sát, bói toán một quẻ về Bạch Mã.

Rất nhanh, anh đã có kết quả.

Bạch Mã vẫn như trong nguyên tác, đang ở trong trạng thái vô sinh vô tử, chỉ còn một hơi thở.

Ngay tại một ngôi chùa ở Mặc Thác, đất Tạng.

Thẩm Hạo nhìn về phía Trương Kỳ Lân, anh đang dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo khẽ gật đầu nói: "Người cậu nói, tôi biết." "Bà ấy, chính là mẹ của cậu, cũng là một người mẹ vĩ đại!" "Mẹ... của tôi..." Trong đầu Trương Kỳ Lân không ngừng hiện lên khuôn mặt thân thương đó. "Ra là, thật sự là mẹ của mình sao?" "Bà ấy...

Chương 583

ở đâu?" Ánh mắt Trương Kỳ Lân tràn đầy hy vọng.

Thẩm Hạo khẽ cười, nói với Trương Kỳ Lân: "Mẹ của cậu, vẫn chưa chết, đối với cậu mà nói, đây là một tin tốt!" Trương Kỳ Lân lập tức trừng lớn hai mắt, có chút không dám tin, nhưng theo sau đó là một niềm vui sướng khôn xiết!

Gương mặt vốn như liệt của anh cũng xuất hiện một loạt thay đổi biểu cảm.

Rõ ràng niềm vui bất ngờ này rất lớn! "Nhưng, bà ấy tuy chưa chết, nhưng cũng không thể coi là còn sống, mà đang ở trong trạng thái phi sinh phi tử!" "Một khi tỉnh lại, sẽ chỉ còn lại ba ngày sinh mệnh!" "Hơn nữa, ý thức hoạt động, nhưng thân thể lại không cử động được!" Trương Kỳ Lân nghe vậy, thoáng chốc hoảng hốt. "Cái gì?" "Sao lại như vậy?" Thấy Trương Kỳ Lân thất vọng, Thẩm Hạo an ủi: "Nhưng cậu không cần lo lắng, tôi có thể cứu bà ấy!" Trương Kỳ Lân như vớ được cọng rơm cứu mạng, lập tức lại nhen nhóm hy vọng.

Gương mặt anh đầy xúc động: "Thẩm tiên sinh, cầu xin ngài, hãy cứu bà ấy!" Thẩm Hạo gật đầu: "Yên tâm đi, bà ấy là người thân duy nhất của cậu!" "Một người mẹ vĩ đại, tôi sẽ cứu bà ấy!" Trong cốt truyện gốc, cuộc đời của Trương Kỳ Lân tràn đầy khổ nạn, bắt đầu từ khi còn nhỏ và kéo dài không dứt.

Đây không phải là điều Thẩm Hạo muốn thấy!

Nhưng ở thế giới này, Thẩm Hạo hy vọng có thể thay đổi, dưới sự can thiệp của anh, mọi thứ đã xảy ra một bước ngoặt lớn.

Vận mệnh của Trương Kỳ Lân cũng đã bị thay đổi.

Thẩm Hạo dẫn theo Trương Kỳ Lân, bay thẳng đến Namcha Barwa ở đất Tạng.

Rất nhanh, họ đã đến ngôi chùa nơi mẹ của Trương Kỳ Lân đang ở.

Thung lũng nơi có biển Tạng Hải Hoa cách ngôi chùa không xa, chỉ vài dặm.

Ngôi chùa được xây dựng trên một sườn núi hướng dương.

Chùa không lớn, chỉ có một đại điện và vài gian phòng, chia thành sân trước và sân sau, người bên trong không nhiều, chỉ có một lão lạt ma, ba lạt ma trung niên, và vài tiểu lạt ma mười mấy tuổi.

Họ đã sống ở đây từ lâu, trông coi ngôi chùa này.

Cách đó vài chục cây số có một thị trấn nhỏ, một con đường nhỏ quanh co dẫn đến đó.

Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân hai người đến trước cửa chùa. "Quý khách đến, mời vào trong một lát!" Một giọng nói già nua từ trong chùa truyền ra, lọt vào tai Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân khẽ ngẩng đầu, quan sát ngôi chùa.

Trong ký ức, đã từng xuất hiện bóng dáng của nó.

Còn Thẩm Hạo thì cười nói: "Mạo muội đến đây, mong chủ nhà lượng thứ!" Sau đó, anh dẫn Trương Kỳ Lân bước vào chùa.

Đối diện, một lão lạt ma dẫn theo ba lạt ma trung niên ra đón Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo liếc mắt đã nhận ra, bốn vị lạt ma này đều là người tu hành!

Người tu hành của Phật giáo Mật tông đất Tạng.

Lão lạt ma tu vi không thấp, thần hồn rất mạnh.

Tu hành của Phật giáo đất Tạng khác biệt rất lớn so với nội địa, họ tu tam mạch thất luân, một hệ thống khác hẳn, nhưng cũng rất lợi hại!

Lão lạt ma chắp tay trước ngực, hành lễ với Thẩm Hạo, rồi nói: "Lão tăng Nhân Tăng, quý khách đến cửa, có lỗi không đón từ xa, mong lượng thứ." "Mời ~" Lão lạt ma cung kính mời hai người Thẩm Hạo vào chùa.

Sau đó, dẫn hai người đến phòng khách, mời hai người ngồi xuống, và bảo đệ tử dâng trà bơ.

Lão lạt ma hỏi Thẩm Hạo: "Không biết quý khách đến đây, có việc gì?" Thẩm Hạo cười nói: "Đúng là có việc, là đến vì cậu ấy!" "Mẹ của cậu ấy, đang ngủ say trong quý tự." "Mẹ cậu ấy, hẳn là tên Bạch Mã, nhiều năm trước, đã bị phong ấn sinh mệnh bằng dược lực của Tạng Hải Hoa để giả chết, chờ đợi tương lai được gặp lại con mình lần cuối." Lão lạt ma Nhân Tăng nghe vậy, có chút kinh ngạc. "A di đà Phật ~" "Ra là, vị thí chủ này, chính là con của Bạch Mã à ~" "Ai ~" "Nhắc đến chuyện năm xưa, lão tăng vẫn còn nhớ ~" "Nữ thí chủ Bạch Mã, vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, vô cùng nhớ thương con mình, bà ấy muốn được gặp lại con lần nữa." "Thế là đã khổ sở cầu xin, để tộc lão trong tộc dùng Tạng Hải Hoa phong ấn bà ấy lại." "Lấy cái giá là bản thân không được an táng, để được gặp lại con lần cuối!" "Tình cảm chân thành của bà ấy, khiến lão tăng cảm động." "Nhiều năm qua, mạch của lão tăng vẫn luôn phụ trách trông coi thung lũng Tạng Hải Hoa đó, Bạch Mã, cũng được chôn ở trong đó." "Chẳng trách mấy ngày nay, lão tăng luôn cảm thấy thần hồn nhảy loạn, ra là, là vì đoạn nhân quả này ~" "Hôm nay hai vị đến đây, chính là đã ứng nghiệm rồi!" Trương Kỳ Lân nghe lời của lão tăng, gương mặt cũng không kìm được kích động. "Mong Thượng sư dẫn

tôi đi gặp mẹ!" Trương Kỳ Lân chắp tay trước ngực, vô cùng cung kính cầu xin lão lạt ma Nhân Tăng. "Thiện tai thiện tai!" Lão lạt ma Nhân Tăng chắp tay trước ngực. "Nhân hôm qua, quả hôm nay!" "Tình mẫu tử này, vượt qua sinh tử, vượt qua thời gian, khiến lão tăng cảm động, tất nhiên sẽ tác thành." "A di đà Phật, Phật ta từ bi!" Nhân Tăng đứng dậy, miệng niệm Phật hiệu. "Hai vị thí chủ, vậy thì theo ta, ta sẽ dẫn hai vị đi đưa nữ thí chủ Bạch Mã ra ngoài." Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân cũng lập tức đứng dậy. "Được, vậy làm phiền Thượng sư, chúng ta đi thôi ~" Hai người theo sau lão lạt ma Nhân Tăng, đi ra khỏi chùa.

Ngay lập tức, ngự không bay về phía thung lũng.

Thẩm Hạo hai người cũng lập tức bay theo.

Chẳng mấy chốc, đã đến một thung lũng ẩn khuất sau núi, khuất nắng.

Trong cốc băng tuyết ngập trời, một màu trắng xóa, lại mọc lên một loại kỳ hoa màu đỏ rực như lửa.

Đây chính là Tạng Hải Hoa!

Nó có công hiệu kỳ lạ, dường như có thể khiến người ta trường thọ, cũng có thể khiến người ta giả chết ngủ say. "Chính là ở đây!" Ba người hạ xuống, đi vào trong thung lũng, xuyên qua biển hoa, đến trung tâm biển hoa.

Ở trung tâm là một tầng băng, cả biển hoa đỏ rực ở đây chừa ra một khoảng trống lớn.

Dưới tầng băng là từng mảng bóng đen.

Thần thức quét qua, Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân đã nhận ra, những bóng đen bên dưới này là từng lăng mộ một.

Mà trong một bóng đen, Trương Kỳ Lân cuối cùng đã nhìn thấy

khuôn mặt quen thuộc đó! "Mẹ..." Ba người đi đến trước lăng mộ của Bạch Mã.

Thẩm Hạo giơ tay, pháp lực tuôn ra, băng trong nháy mắt gợn sóng như nước hồ tan chảy, sau đó, quan tài băng của Bạch Mã được đẩy từ dưới tầng băng lên.

Mở nắp quan tài băng, Trương Kỳ Lân cuối cùng cũng gặp được mẹ mình.

Thân thể Bạch Mã bị đông cứng, đã trở nên cứng đờ.

Thẩm Hạo lại tung ra một đạo pháp lực nhu hòa, giải đông cho thân thể Bạch Mã, đồng thời ôn dưỡng một phen. "Kỳ Lân, cõng mẹ cậu lên, chúng ta về thôi." Thẩm Hạo nói với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân gật đầu, bế mẹ từ trong quan tài băng ra, cõng sau lưng.

Sau đó, Thẩm Hạo lại phất tay, nhấn chìm quan tài băng xuống dưới.

Mặt băng lại khôi phục nguyên trạng.

Lão lạt ma Nhân Tăng bên cạnh đã kinh ngạc đến ngẩn người.

Mấy động tác tưởng chừng tùy ý của Thẩm Hạo lại khiến Nhân Tăng kinh hãi như thấy thiên nhân. "Pháp lực mạnh mẽ như vậy, vị thí chủ này rốt cuộc là nhân vật nào?

Tu vi gì?" "Tuổi còn trẻ, mà đã có thực lực thế này sao?" Trong lòng ông ta sóng cả cuộn trào, dấy lên sóng lớn kinh thiên.

Tuy nhiên, gần trăm năm tu hành Phật pháp, tu vi của ông ta vẫn rất cao, rất nhanh đã trấn tĩnh lại tâm trí đang dậy sóng. "A di đà Phật ~" Ông ta lại niệm Phật hiệu.

Ba người quay trở lại chùa.

Nhân Tăng lập tức sắp xếp một căn phòng, đặt Bạch Mã xuống. "Lão tăng sẽ hóa giải dược lực Tạng Hải Hoa ngay, để mẹ con hai người đoàn tụ!" Ông ta đánh ra một thủ ấn kỳ lạ, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, dược lực Tạng Hải Hoa trong cơ thể Bạch Mã, dưới tác dụng của thủ ấn, nhanh chóng tiêu tán.

Bạch Mã đã hô hấp trở lại.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, vội vàng nắm lấy tay mẹ. "Mẹ ơi ~" Thân thể ngủ say, chỉ có ý thức tỉnh táo, Bạch Mã nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện quá khứ của mình.

Chương 584

Sau khi nghe tiếng "Mẹ ơi" này, khóe mắt bà, một giọt lệ lăn xuống.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, lập tức kích động.

Anh biết, mẹ mình đã tỉnh.

Anh nhìn về phía Thẩm Hạo: "Thẩm tiên sinh, cầu xin ngài cứu bà ấy!" Ánh mắt Trương Kỳ Lân tràn đầy cầu khẩn.

Thẩm Hạo lập tức gật đầu: "Yên tâm, tôi đã nói cứu được là cứu được!" Ý thức đã tỉnh lại, Bạch Mã cũng nghe được cuộc đối thoại bên ngoài, nhưng bà chỉ có ý thức, không thể có bất kỳ phản ứng nào, hoàn toàn không thể kiểm soát cơ thể mình để làm bất kỳ hành động nào.

Dược lực của Tạng Hải Hoa, tuy có thể phong ấn kéo dài sinh mệnh người sắp chết, nhưng một khi dược lực được giải trừ, sẽ chỉ còn lại ba ngày sinh mệnh cuối cùng.

Hơn nữa, vì được bảo quản bằng cách đóng băng, cơ thể đã gần như mất hết sức sống, hoàn toàn dựa vào dược tính để duy trì, giống như một cái xác sống.

Bạch Mã không hề ôm hy vọng vào việc này, bà chỉ muốn được ở bên con mình trong ba ngày cuối cùng.

Con trai xuất hiện đã khiến lòng bà không còn gì hối tiếc, có thể yên lòng ra đi.

Về phía Thẩm Hạo, anh nói có thể cứu được, tất nhiên là có cơ sở của mình.

Anh lấy ra kiện tiên thiên linh bảo Tạo Hóa Hồ Lô.

Cái hồ lô này toàn thân xanh biếc, tỏa ra khí tức sinh mệnh nồng đậm.

Lão lạt ma Nhân Tăng bên cạnh chỉ cần ngửi một hơi khí tức này, lập tức cảm thấy cơ thể phục hồi không ít sinh lực.

Thẩm Hạo không để tâm đến việc này, coi như cho ông ta chút lợi lộc thôi.

Tạo Hóa Linh Dịch ngưng tụ trong hồ lô, ngay cả đối với tiên nhân như Lý Ẩn cũng có hiệu quả, huống chi là một người bình thường như Bạch Mã.

Lấy ra một giọt nhỏ Tạo Hóa Linh Dịch, Thẩm Hạo nhỏ nó vào miệng Bạch Mã.

Sau đó, dùng pháp lực giúp bà nuốt xuống.

Linh dịch vào cổ họng, qua thực quản, vào trong dạ dày.

Thẩm Hạo lập tức vận pháp lực, giúp Bạch Mã tiêu hóa giọt Tạo Hóa Linh Dịch này.

Linh dịch hóa ra, lực lượng sinh mệnh tạo hóa nồng đậm, dưới sự thúc đẩy của Thẩm Hạo, chảy đến tứ chi bách hài của Bạch Mã.

Cơ thể bị băng giá làm tổn thương của bà lại một lần nữa phục hồi sức sống.

Không chỉ vậy, huyết mạch chi lực trong cơ thể bà cũng được bù đắp, thức tỉnh!

Huyết mạch Kỳ Lân đang phục hồi.

Trương Kỳ Lân ngay lập tức cảm nhận được!

Anh trừng lớn mắt, không rời mắt khỏi mẹ mình.

Hơi thở huyết mạch Kỳ Lân quen thuộc đó khiến anh kinh ngạc.

Công hiệu của Tạo Hóa Linh Dịch vô cùng mạnh mẽ, rất nhanh đã hoàn toàn phục hồi cơ thể của Bạch Mã.

Linh hồn ý thức của bà cũng được Tạo Hóa Linh Dịch nuôi dưỡng, giống như ngâm mình trong suối nước nóng, nhanh chóng lớn mạnh.

Vài phút sau.

Thẩm Hạo thu hồi pháp lực.

Toàn bộ Tạo Hóa Linh Dịch đã được Bạch Mã hấp thụ hoàn toàn.

Chẳng mấy chốc, Bạch Mã mở mắt ra.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào khiến bà không kìm được mà nheo mắt lại.

Nhưng lòng bà luôn hướng về con, có chút chậm chạp lập tức ngồi dậy. "Con của ta~, Tiểu Quan ~" Ánh mắt đầu tiên khi Bạch Mã ngồi dậy là nhìn về phía Trương Kỳ Lân đang nắm tay mình.

Mẫu tử liền tâm, huyết mạch cảm ứng!

Bà nhanh chóng thích ứng với cơ thể của mình, sau đó, ôm Trương Kỳ Lân vào lòng. "Mẹ ~" Trương Kỳ Lân cũng ôm chặt Bạch Mã.

Thẩm Hạo thấy vậy, liền cùng Nhân Tăng lui ra khỏi phòng, để lại nơi đây cho đôi mẹ con.

Trong sân chùa, Nhân Tăng vẫn còn nhớ như in cảnh tượng vừa rồi. "Thủ đoạn của thí chủ thật là mạnh mẽ, thực sự khiến lão tăng chấn động!" "Ha ha, Thượng sư không cần như vậy ~" "Chút thủ đoạn nhỏ, không đáng khoe khoang!" Thẩm Hạo khoát tay khiêm tốn nói. "Quý tự thanh bần, nhân khẩu ít ỏi, mà ngài ở đây tu luyện nhiều năm, có thể chịu đựng được sự cô tịch, cũng là người có Phật pháp cao thâm." "Nay trời đất đại biến, linh khí lại lần nữa tăng lên,

Thượng sư cũng sẽ được lợi từ đó!" "Trường sinh mà vô số người xưa kia khó cầu, bây giờ đã trở nên dễ dàng hơn nhiều." "Sức mạnh mà Thượng sư ngưỡng mộ, trong tương lai không xa, ngài cũng sẽ có cơ hội có được!" "Tôi sẽ đưa ra một báo đáp khiến ngài hài lòng." Sau đó, Thẩm Hạo đi dạo một vòng quanh chùa.

Vị trí chính trong đại điện của chùa thờ một pho tượng Đại Nhật Như Lai Phật.

Những vị còn lại có Già Đa Bồ Tát, La Cẩu...

Thẩm Hạo suy nghĩ một lát, quyết định sáng tạo ra một môn quan tưởng pháp.

Lấy tôn tượng Đại Nhật Như Lai Phật này làm bản tôn, kết hợp với một số lĩnh ngộ của mình về Phật pháp, lấy pháp tướng quan tưởng của Cẩu Đà làm chủ.

Về phần Phật pháp, để người tu hành tự mình cảm ngộ.

Quan tưởng pháp dùng để rèn luyện thần hồn, mà Mật tông vốn đã có rất nhiều pháp môn luyện thể.

Pháp tướng Cẩu Đà trang nghiêm, có "ba mươi hai tướng" và "tám mươi vẻ đẹp", gọi chung là 「tướng hảo trang nghiêm」.

Môn quan tưởng pháp này là một hạt giống, kết nối người tu hành với bản thân, cuối cùng có thể đạt đến trình độ nào, hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân người tu hành.

Thiên quan tưởng pháp này tồn tại vô số khả năng.

Thẩm Hạo đã dành một ngày để hoàn thiện quan tưởng pháp.

Trong thời gian đó, Thẩm Hạo còn xem các kinh Già Đa Cẩu được cất giữ trong chùa để tham khảo.

Dưới năng lực nghịch thiên ngộ tính, việc sáng tạo môn quan

tưởng pháp này diễn ra vô cùng thuận lợi.

Môn quan tưởng pháp này, vị Phật được quan tưởng, có thể là vị Phật được thờ trong chùa, thậm chí cũng có thể là chính mình.

Một là thờ phụng người khác, một là thờ phụng chính mình.

Mỗi bên đều có ưu nhược điểm riêng.

Môn Đại Nhật Như Lai Quan Tưởng Pháp này vừa được tạo ra, Thẩm Hạo đã cảm thấy phẩm chất của thiên công pháp này rất tốt.

Nếu người tu hành có đủ linh tuệ, có lẽ có thể tu hành thành Phật cũng không chừng.

Nhưng nói cho cùng, người mạnh là do người, chứ không phải do công pháp.

Có thể ăn được hay không, còn phải xem bản thân người tu hành.

Thẩm Hạo lấy ra một khối linh ngọc cao cấp, khắc ấn Đại Nhật Như Lai Quan Tưởng Pháp lên trên đó.

Sau đó, Thẩm Hạo gọi Nhân Tăng đến.

Nhân Tăng đến trước mặt Thẩm Hạo, cung kính hành lễ: "Thí chủ, không biết gọi lão tăng qua đây có việc gì?" Thẩm Hạo nhìn Nhân Tăng, cười nói: "Lúc trước đã hứa cho ngài một báo đáp hài lòng, tôi đã chuẩn bị xong rồi!" Anh đưa ngọc bài cho Nhân Tăng. "Đây là một môn quan tưởng pháp, quan tưởng Cẩu Đà Đại Nhật Như Lai." "Phương pháp tu hành cụ thể, tôi đều đã khắc ấn trên ngọc bài, ngài có thể tự mình tham ngộ." Nhân Tăng nhận lấy ngọc bài, liền lập tức ngây người.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại. "A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi!" "Lão tăng vẫn là tu vi chưa đủ, định lực không đủ, suýt nữa bị ngoại vật mê hoặc!" Sau khi tự trách một tiếng, ông ta cẩn thận xem xét

ngọc bài.

Môn quan tưởng pháp này rất nhanh đã được in vào trong đầu ông ta.

Chương 585

Ông ta lập tức chìm đắm vào trong đó.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại. "Cái này... thí chủ, môn công pháp này thực sự quá quý giá, lão tăng... không dám nhận!" "Nhưng trong lòng lại vô cùng không nỡ!" Gương mặt Nhân Tăng đầy vẻ giằng xé.

Thẩm Hạo thấy vậy cười nói: "Ha ha ~, Nhân Tăng Thượng sư không cần như vậy!" "Đây vốn dĩ là báo đáp của tôi cho các vị, đối với tôi mà nói, nó không có bất kỳ tác dụng nào!" "Nó cũng không chỉ đơn thuần là báo đáp." "Coi như là tôi tài trợ cho các vị đi!" "Thế giới tương lai sẽ còn tiếp tục thay đổi lớn." "Mặc Thác ở nơi biên cương, cũng sẽ phát sinh không ít động loạn, hy vọng các vị có thể giữ gìn nơi này." "Đúng rồi, tại hạ còn là Phó cục trưởng Cục phân cục Điền Nam, Dân Điều Cục của Hạ quốc." "Cứ coi như là để ngài bảo vệ lãnh thổ đi, là tôi cá nhân tặng ngài." Nhân Tăng nghe vậy, lạy Thẩm Hạo một lạy. "Lão tăng bái tạ thí chủ, vậy thì tôi xin nhận." "Sau này nhất định sẽ chăm chỉ tu trì nghiên cứu, bảo vệ quốc thổ!" Thẩm Hạo gật đầu: "Được!" Khi màn đêm buông xuống, Trương Kỳ Lân từ trong phòng của Bạch Mã đi ra.

Mẹ anh, Bạch Mã, vừa mới tỉnh lại, mặc dù được Tạo Hóa Linh Dịch nuôi dưỡng, nhưng sự mệt mỏi về tinh thần vẫn cần phải ngủ để nghỉ ngơi.

Cảm xúc lên xuống thất thường ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần của con người.

Bạch Mã đã ngủ yên.

Sau khi Trương Kỳ Lân đi ra, anh nhìn thấy Thẩm Hạo đang đứng

ngoài chùa ngắm cảnh đêm của núi tuyết. "Thẩm tiên sinh, cảm ơn ngài!" Thẩm Hạo đứng tại chỗ, nhẹ giọng nói: "Không cần như vậy, tôi chỉ là không muốn thấy bi kịch xảy ra thôi!" Trương Kỳ Lân đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Anh nhớ lại, trên người mẹ mình tỏa ra hơi thở Kỳ Lân, rất là nghi hoặc.

Thế là anh liền hỏi: "Thẩm tiên sinh, ngài chắc cũng cảm ứng được hơi thở Kỳ Lân trên người mẹ tôi." "Chuyện này là sao vậy?" Thẩm Hạo nghiêng đầu, nhìn Trương Kỳ Lân một cái. "Chuyện này, tôi cũng biết một chút." "Tộc của mẹ cậu, đã bén rễ ở đất Tạng ngàn năm." "Họ tự đặt cho mình một cái tên, gọi là Khang Ba Lạc." "Thực tế, họ cũng là một nhánh của Trương gia các cậu!" "Chỉ là, đã tách khỏi chủ mạch ở Đông Bắc hơn một ngàn năm." Trương Kỳ Lân nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ: "Ra là như vậy sao?

Chẳng trách huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể bà ấy đã phục hồi!" "Mà bản thân tôi, cũng đã trở thành người có nồng độ huyết mạch cao nhất!" "Nếu thật sự là người ngoại tộc, nồng độ huyết mạch của tôi cũng không thể cao như vậy!" Thẩm Hạo lại nói tiếp: "Trương gia các cậu, từ xưa đến nay, vẫn luôn bảo vệ bí mật của cánh cửa Thanh Đồng đó!" "Nhưng trên đời, cũng có rất nhiều người dòm ngó bí mật cửa Thanh Đồng." "Hai bên không ngừng giao tranh." "Thế là, để đối phó với những người này, để bảo vệ bí mật tốt hơn." "Trương gia các cậu đã phân ra một chi tộc nhân, đến tìm Mặc Thác ở đất Tạng." "Tại sao lại là Mặc Thác?" Trương Kỳ Lân nghi hoặc hỏi. "Bởi vì ở đây, có vẫn thạch!" Sau đó Thẩm Hạo kể cho Trương Kỳ Lân nghe về vẫn thạch. "Thời xa xưa, hàng trăm triệu năm trước, Trái Đất vẫn còn là thời đại nguyên thủy, có cổ thần thống trị thế giới!" "Ở vùng núi Trường Bạch, Đông Bắc, có một tôn cổ thần, tên là Cây Sinh Mệnh!

Thể hình khổng lồ, che trời lấp đất!" Nghe đến từ cổ thần, đồng

tử Trương Kỳ Lân co rụt lại. "Truyền thuyết nói ăn quả của nó, liền có thể trường sinh bất tử!" "Thực tế, Cây Sinh Mệnh đó là một loại côn trùng, cái gọi là quả, cũng là trứng của nó!" "Ăn trứng côn trùng, sẽ bị ký sinh, trở thành cái xác không hồn, quả thực cũng có thể coi là một loại trường sinh bất tử khác!" "Sau này, từ ngoài trời rơi xuống một khối vẫn thạch, đập gãy Cây Sinh Mệnh, đánh cho nó trong tình trạng nửa sống nửa chết." "Cây cổ thụ sinh mệnh còn sót lại, ẩn mình trong thiên khanh dưới lòng đất, hình thành một khu rừng hoàng kim, dụ dỗ người ngoài tiến vào." "Nhưng, ở đó, vì va chạm của vẫn thạch, đã hình thành một từ trường thời gian." "Ở đó, thời gian sẽ không ngừng quay ngược, cho đến hàng trăm triệu năm trước, khoảnh khắc vẫn thạch rơi xuống." Cách nói thời gian quay ngược này khiến Trương Kỳ Lân càng thêm kinh hãi. "Thẩm tiên sinh, sao ngài lại biết rõ như vậy, chẳng lẽ ngài đã đến đó rồi?" Thẩm Hạo cười gật đầu: "Không sai, quả thực đã trải nghiệm một lần cảnh tượng vẫn thạch rơi xuống từ trăm triệu năm trước!" "Tiện thể, tiêu diệt luôn vị cổ thần đó." "Mà khối vẫn thạch này, sau khi va chạm, liền tan thành bốn năm mảnh, văng ra tám phương!" "Một trong số đó, chính là ở Mặc Thác." "Ngoài ra còn bao gồm cả Tháp Mộc Đà ở Thanh Hải, Ba Nãi ở Quế Tỉnh..." "Những nơi này, ít nhiều đều có bóng dáng người của Trương gia các cậu tồn tại." "Còn Mặc Thác ở đây, tự xưng là nhánh Trương gia Khang Ba Lạc, ở đây, đã ngụy tạo một cánh cửa Thanh Đồng, dùng nó để dụ những kẻ dòm ngó bí mật cửa Thanh Đồng, dẫn chúng đến đây để giết chết." "Đi, tôi đưa cậu qua đó xem thử ~" Nói rồi Thẩm Hạo phất tay tung ra một đạo pháp lực, dẫn theo Trương Kỳ Lân, bay về phía một dãy núi hẻm núi ở xa.

Nơi hẻm núi, không phải là núi tuyết lạnh lẽo, ngược lại là một vùng nóng bức.

Đây là do hoạt động của núi lửa dưới lòng đất.

Dẫn đến núi tuyết tan chảy, băng lở.

Cũng vì vậy, đã khiến cho tộc Khang Ba Lạc này gần như bị diệt vong.

Cảnh tượng trong hẻm núi, và nơi có cửa Thanh Đồng ở núi Trường Bạch, gần như giống hệt nhau.

Một cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ sừng sững trên vách núi.

Thẩm Hạo kéo mở cánh cửa lớn, hai người cùng đi vào.

Sau cửa, là một hang động lớn bằng sân bóng đá, hình bầu dục.

Xung quanh còn có rất nhiều cột đồng to nhỏ khác nhau, chống đỡ trên vòm hang.

Trong động phủ đầy bùn đen, ngay cả mặt sau của cửa Thanh Đồng cũng dính đầy.

Ở trung tâm hang động, có một cái hố lớn lõm xuống, đường kính khoảng mười mét.

Trong hố cũng phủ đầy bùn đen.

Dưới đáy hố lớn còn có nhiều hoa văn kỳ dị, cũng như một số bức phù điêu.

Thẩm Hạo phất tay một cái, dọn sạch toàn bộ bùn đen, để lộ ra diện mạo ban đầu.

Trung tâm hố động, là một quả cầu đầy những lỗ hổng như tổ ong.

Và nó, chính là vẫn thạch!

Khối vẫn thạch này, đường kính hơn hai mét, hình cầu không đều.

Mà cả hang động, những cột đồng, cũng như đỉnh núi, vách núi, cũng đều được hình thành từ kim loại của vẫn thạch.

Giống như một cái bong bóng rỗng.

Sau này được người tộc Khang Ba Lạc đục thông, xây dựng nên cửa Thanh Đồng.

Mà trên một số bức bích họa xung quanh, đã điêu khắc lai lịch của vẫn thạch, như Thẩm Hạo đã nói, là do một khối vẫn thạch lớn vỡ ra. "Để tiêu diệt những kẻ bị cửa Thanh Đồng dụ đến, người Trương gia Khang Ba Lạc đã chế tạo ra một món vũ khí mạnh mẽ!" "Ở đất Tạng lưu truyền truyền thuyết về Diêm Vương núi tuyết, mà trên thực tế, Diêm Vương núi tuyết này chính là vũ khí do người Trương gia chế tạo ra!" "Còn nhớ Vạn Nô Vương dưới chân núi Trường Bạch không?" Thẩm Hạo nhìn Trương Kỳ Lân hỏi.

Trương Kỳ Lân gật đầu. "Diêm Vương núi tuyết này, tương tự như Vạn Nô Vương, cũng là một loại quái vật thi thể mọc nhiều cánh tay, mặc áo giáp!" "Cái gọi là Diêm Vương Kỵ Thi, chính là người Khang Ba Lạc hiến tế một người phụ nữ, đánh gãy tay chân của cô ta rồi dùng một phương pháp đặc biệt cải tạo thành một thi thể có thể di động." "Sau đó, lắp thi thể vào người Diêm Vương núi tuyết!" "Để duy trì sức chiến đấu của Diêm Vương núi tuyết, cần phải thay thế linh kiện sau một khoảng thời gian!" "Năm xưa mẹ của cậu, thực ra chính là vì sinh ra cậu với cha cậu, phạm lỗi, nên bị hiến tế cho Diêm Vương." "Nhưng, dưới sự cầu xin tha thiết của bà, mới được phép sử dụng Tạng Hải Hoa để thay thế hình phạt." "Ngày nay, người Khang Ba Lạc, vì tuyết lở đã bị diệt vong." "Diêm Vương núi tuyết này, cũng đã phế rồi!" Thẩm Hạo chỉ vào sâu trong hang động, một tôn thi thể hình thù kỳ quái đang đứng ở đó, trên người mọc rất nhiều tay, dưới thân cưỡi một nữ thi đang bò.

Chính là Diêm Vương núi tuyết đó.

Thẩm Hạo trước tiên thu lấy vẫn thạch ở trung tâm hang động.

Sau đó, tiện tay tung ra pháp lực, tế luyện cho cỗ Diêm Vương núi tuyết này một phen, toàn thân thi cốt và giáp trụ trở nên cứng rắn hơn.

Lại mở ra linh trí cơ giới đơn giản, để nó có thể phân biệt được kẻ địch, tiến hành công kích.

Sau khi cải tạo xong Tuyết Sơn Diêm Vương, Thẩm Hạo lại ra tay, cải tạo lại hang động thiên thạch này một phen.

Hắn thêm vào một vài huyễn trận, đồng thời gia cố lại động huyệt, cho dù dùng thuốc nổ cũng khó mà làm sập được.

Ở trên cao trên vách động có một lối đi thông ra thế giới bên ngoài, đó là lối đi dành cho Tuyết Sơn Diêm Vương ra vào.

Nhìn từ bên dưới căn bản không thể phát hiện được.

Sau đó, Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân quay trở lại theo đường cũ, rời khỏi hang động phía sau cánh cổng Thanh Đồng Môn này.

Cánh cổng Thanh Đồng Môn ở đây hoàn toàn được phỏng chế theo cánh cổng dưới lòng đất ở núi Trường Bạch, gần như y hệt, ngay cả chiều cao và kích thước cũng tương đương, có điều, nó không nặng nề bằng cánh cổng ở đó.

Vào thời cổ đại, việc luyện ra một cánh cổng Thanh Đồng Môn khổng lồ như vậy, độ khó có thể tưởng tượng được.

Nơi bộ lạc Khang Ba Lạc tọa lạc, dưới lòng đất có một mạch núi lửa.

Bọn họ chắc chắn đã mượn sức mạnh của dung nham núi lửa để luyện đồng.

Thẩm Hạo liếc nhìn cánh cổng Thanh Đồng Môn này.

Dùng nó làm mồi nhử, lôi kéo những kẻ dòm ngó bí mật của Thanh Đồng Môn, quả thực là một ý tưởng tuyệt vời.

Bao nhiêu năm qua, cũng nhờ nó mà bẫy giết được rất nhiều người.

Nghĩ một lúc, Thẩm Hạo đánh ra mấy đạo pháp lực, tế luyện lại cánh cổng Thanh Đồng Môn này, biến nó thành một món pháp khí, sở hữu một vài năng lực.

Ví dụ như, việc mở cửa trở nên đơn giản hơn, chỉ cần kéo ra như mở một cánh cửa bình thường, không cần phải tốn nhiều sức lực nữa.

Vốn dĩ việc mở cổng cần phải mượn cơ quan xích sắt trong hẻm núi, bây giờ hoàn toàn không cần nữa.

"Được rồi, chúng ta về thôi." "Nơi này, cứ để lại cho người hữu duyên." Trương Kỳ Lân đứng bên cạnh quan sát, tuy không biết tại sao Thẩm Hạo lại muốn cải tạo nơi này, nhưng anh ta cũng không quan tâm.

Bây giờ trong đầu anh ta chỉ toàn là mẹ mình, Bạch Mã.

Thứ tình thân thiếu thốn từ nhỏ này khiến anh ta chìm đắm.

Trở lại ngôi chùa, thời gian mới trôi qua không lâu.

Chương 586

Hai người ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Trụ trì của ngôi chùa, Nhân Tăng lão lạt ma, đang toàn tâm nghiên cứu môn Đại Nhật Như Lai Quan Tưởng Pháp.

Ông càng nghiên cứu, càng cảm thấy công pháp này thâm sâu, nó có thể tự diễn hóa theo tâm ý của người tu luyện, hình thành nên dạng thức phù hợp nhất với bản thân, chứ không phải một môn công pháp cứng nhắc, theo khuôn khổ.

Giống như một hạt giống, những người khác nhau có thể trồng ra những bông hoa khác nhau.

"A Di Đà Phật!" "Cảnh giới của Thẩm thí chủ quả thật cao thâm huyền ảo, lại có thể sáng tạo ra công pháp lợi hại như vậy!" "Thật khiến lão tăng kinh ngạc!" Môn công pháp này vô cùng phù hợp với Phật lý Mật Tông, ông chưa từng nghe nói qua.

Cộng thêm việc Thẩm Hạo đã mượn đọc rất nhiều điển tịch trong chùa, Nhân Tăng lão lạt ma đã đoán ra rằng, đây là do Thẩm Hạo đã dành một ngày để sáng tạo tại chỗ.

Hơn nữa, ông đã nghiên cứu, công pháp rất hoàn mỹ, không có bất kỳ vấn đề gì!

Điều này quả thực đáng sợ!

Mật Tông Tạng Địa lưu truyền mấy ngàn năm, có nhiều tông phái, mạch của Nhân Tăng chỉ có thể coi là một nhánh nhỏ, pháp tu hành cũng rất bình thường, vì vậy, hương khói trong chùa cũng không thịnh.

Bây giờ, có môn công pháp này, ông có thể dự đoán được tương

lai của mình, tiền đồ một mảnh sáng lạn!

Sau khi nghiên cứu sâu công pháp một hồi, ông liền bắt đầu chính thức tu luyện.

Môn Quan Tưởng Pháp này, quan tưởng Đại Nhật Như Lai Phật.

Bản đồ quan tưởng cũng được khắc ghi hoàn chỉnh trên ngọc bài.

Ông dùng thần niệm chiếu rọi bản đồ quan tưởng, ghi nhớ toàn bộ hình ảnh, sau đó bắt đầu quan tưởng trong thức hải.

Đầu tiên là một bóng người mơ hồ, sau đó, từng chút một bắt đầu điêu khắc, dần dần trở nên rõ ràng.

Trước tiên quan tưởng ra hình, sau đó mới từ từ quan tưởng ý.

Mà quan tưởng hình cũng có rất nhiều bước.

Kim thân Đại Nhật Như Lai Phật được thờ trong chùa này, trên người trang sức rất nhiều pháp bảo.

Những thứ này không thể quan tưởng ra hết trong một lần.

Trước tiên là hình tượng một vị tăng mặc tăng bào bình thường, sau đó, từ từ thêm pháp bảo vào, tạo nên kim thân trang nghiêm.

Cảnh giới của Nhân Tăng cũng không tệ, nếu xét theo cảnh giới tu hành thông thường, ông đã gần đến cảnh giới Hóa Thần, nhưng vì hệ thống tu hành khác nhau nên có chút khác biệt.

Trong cơ thể ông không có những thứ như Nguyên Anh, Nguyên Thần.

Nền tảng của ông rất tốt, nên tốc độ quan tưởng cũng rất nhanh.

Không lâu sau, một tôn kim thân Phật tướng mộc mạc đã sừng sững trong thức hải của ông.

Chỉ có điều, khuôn mặt của Phật tướng vẫn là một mảng mơ hồ.

Đến đây, ông đã nhập môn.

Và tu vi của ông lúc này cũng thuận thế đột phá, tiến lên một bậc.

Trong thức hải có Phật tướng thường trú, khiến trên người Nhân Tăng cũng toát ra một tia thần dị.

Mái tóc hoa râm của ông trở lại đen nhánh, hơn nữa còn bắt đầu hơi xoăn lại, chuyển dần thành kiểu tóc xoắn ốc.

Trên người cũng toát ra một mùi đàn hương thoang thoảng.

Chỉ sau một đêm, ông đã như hai người khác nhau.

Buổi sáng, mấy người đệ tử và đồ tôn của ông, khi nhìn thấy Nhân Tăng lão lạt ma hoàn toàn mới, cũng vô cùng kinh ngạc.

"Sư phụ, người đây là?" "Sư phụ, lẽ nào người sắp thành Phật rồi sao?" "Đúng vậy, tóc sư phụ đã đen lại, trên người còn thoang thoảng mùi đàn hương, lẽ nào tối qua người đã đột phá?" Nhân Tăng mỉm cười, nói: "Thành Phật?

Đâu có dễ như vậy, con đường tu hành còn dài, con đường thành Phật càng như thế!" "Theo Ngũ Đạo thứ đệ: Tư Lương Đạo, Gia Hành Đạo, Kiến Đạo, Tu Đạo, Vô Học Đạo, ta hiện nay mới chỉ ở Gia Hành Đạo mà thôi!" "Tu Tứ Thiền Bát Định, khắc phục phiền não, đến chứng ngộ không tính vẫn còn một khoảng cách, sao có thể nói đến thành Phật?" "Các con à, hiện nay các con vẫn còn ở Tư Lương Đạo, tích lũy phúc tuệ tư lương, phải kiên định Phật tâm, biết chưa?" Trời sáng rõ, Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân đều đã dậy, Bạch Mã cũng được Trương Kỳ Lân dìu, bước ra khỏi phòng, một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài.

Sau mấy chục năm giả chết trong băng phong, cuối cùng cũng đã sống lại.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Trương Kỳ Lân cũng thêm một

tia dịu dàng.

Sau khi ăn sáng xong, hai người đến trước mặt Nhân Tăng lão lạt ma, Bạch Mã chắp tay, cung kính bái lạy Nhân Tăng.

"Đa tạ thượng sư, Bạch Mã bái tạ!" "Bạch Mã thí chủ, không cần như vậy, cô có thể giả chết sống lại, hoàn toàn là phúc duyên của chính cô, lão tăng, chẳng qua chỉ là nhân duyên trùng hợp mà thôi." Nhân Tăng chắp tay, sắc mặt điềm nhiên.

Sau đó ông lại nhìn về phía Thẩm Hạo và Trương Kỳ Lân.

"Bây giờ Bạch Mã thí chủ đã sống lại, hai vị thí chủ cũng định rời đi rồi phải không?" Thẩm Hạo gật đầu: "Đúng vậy, việc nhà đã xong, cũng nên trở về rồi!" "A Di Đà Phật, bần tăng chúc ba vị thí chủ thuận buồm xuôi gió." Nhân Tăng niệm Phật hiệu, hành lễ với Thẩm Hạo.

"Được, chúng ta hữu duyên tái ngộ!" Thẩm Hạo gật đầu.

Ngay sau đó, hắn lấy ra Mặc Vân Chu, Trương Kỳ Lân dìu mẹ mình lên phi chu.

Ngay lập tức, Mặc Vân Chu bay lên không, hóa thành một luồng sáng vô hình, trong nháy mắt bay xa, biến mất không thấy.

"A Di Đà Phật." Trong tự viện, các vị lạt ma nhìn Mặc Vân Chu bay xa, lần lượt niệm Phật hiệu, biểu đạt sự chấn kinh trong lòng.

Mặc Vân Chu bay một mạch về hướng đông bắc, đến tổ địa của Trương gia.

Trương Kỳ Lân đưa mẹ trở về, trên mặt treo nụ cười.

Thẩm Hạo không ở lại Đông Bắc lâu, trực tiếp quay về Trùng Cốc.

Mà tại Trương gia ở Đông Bắc, khi Trương Kỳ Lân tuyên bố tin tức về mẹ mình, đông đảo con cháu Trương gia đều kinh ngạc, hoan

hô.

Mà Bạch Mã cũng vô cùng ngạc nhiên, bà không ngờ rằng, con trai mình lại trở thành tộc trưởng của Trương gia.

Trương gia không phải từ trước đến nay đều phân biệt huyết mạch rất nghiêm ngặt sao?

Bạch Mã không biết, thực ra bà cũng là hậu duệ của họ Trương, điều này dẫn đến nồng độ huyết mạch của Trương Kỳ Lân rất cao, mới được chọn làm tộc trưởng.

Nhưng bà cũng không muốn nghĩ nhiều, như vậy cũng rất tốt rồi!

Sau khi trở về Trùng Cốc, Thẩm Hạo liền cùng các nàng tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Về phía Dân Điều Cục, Thẩm Hạo đã phái phân thân Thao Thiết của mình qua đó trấn giữ.

Còn trong Trùng Cốc, Thẩm Hạo tùy tiện để lại mấy phân thân tương đối mạnh mẽ trấn giữ.

Một khi có chuyện gì, phân thân cũng có thể trực tiếp quay về bản thể, trực tiếp xuất quan giải quyết!

Thời gian trôi qua từng ngày.

Nồng độ linh khí trên Trái Đất ngày càng cao.

Cả Trái Đất, dấu hiệu hỗn loạn bắt đầu xuất hiện.

Không chỉ Hạ quốc, mà toàn thế giới đều bắt đầu xuất hiện các sự kiện dã thú tấn công người, ăn thịt người.

Trên tin tức cũng thường xuyên đưa tin.

Có điều, ở Hạ quốc, mọi người đã quen với điều này.

Có thể nói, Hạ quốc đang đi trước thế giới.

Và sau hơn nửa năm quảng bá chính sách giáo dục và tu hành, đã bắt đầu có hiệu quả.

Các trường đại học tu hành ở các nơi cũng đã sơ bộ hoàn thiện.

Chỉ chờ kỳ thi đại học năm sau.

Sau một năm chuẩn bị, đại học tu tiên sắp chính thức tuyển sinh.

Các trường cấp ba, cấp hai ở các nơi đều đang dốc sức đẩy mạnh việc học võ khoa.

Chương 587

Không ít học sinh đều đang hăm hở.

Người tu hành phi thiên độn địa, ai mà không ao ước.

Những gia tộc lớn, những cậu ấm cô chiêu có thông tin nhanh nhạy, đã sớm chuẩn bị xong, toàn lực chuyên công theo hướng này.

Các loại gia sư tư nhân, phụ đạo, mọc lên như nấm.

Những người tu hành vốn không thể hiện sức mạnh trước mặt người thường, cũng bắt đầu dần dần lộ diện, dưới sự sắp xếp của chính phủ, từng bước một xuất hiện, từ từ phơi bày giới tu hành ra trước mắt thế nhân.

Và cùng lúc đó, áp lực của Dân Điều Cục cũng tăng lên không ít.

Đây cũng là lý do Thẩm Hạo phái phân thân Thao Thiết đi.

Đặc biệt là vùng đất Điền Nam, nằm ở biên giới.

Đối mặt với sự quấy nhiễu của đám khỉ Đông Nam Á, càng thêm phiền toái.

Từng đứa một đều dòm ngó sự phồn vinh giàu có của vùng đất Thần Châu Hạ quốc, muốn xâm lược.

Vùng đất Đông Nam Á cũng không phải nơi tốt lành gì.

Năm xưa rất nhiều tà thần, tà tu, quái dị bị đuổi khỏi Thần Châu đều đến đây định cư.

Các tà thần ở đây thu hoạch tín ngưỡng, sinh mệnh để tu hành, nhưng chúng lúc nào cũng nghĩ đến việc đánh trở lại Thần Châu.

Bây giờ linh khí hồi phục, không ít tà thần, tà linh đang ngủ say đều đã tỉnh lại.

Rất nhiều sự kiện xâm lược đều có chúng đứng sau thao túng.

Không chỉ biên giới Điền Nam, bên cạnh còn có biên giới Tạng Địa, đám A Tam kia cũng không yên phận.

Thực lực bản thân không ra gì thì thôi, lại còn không biết tự lượng sức mình, cơ bản là đến một lần bị đánh một lần.

Binh lính bình thường khiêu khích, thì cũng đơn giản bỏ qua.

Còn những người tu hành, thì đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Thung lũng biên giới từng hoang vu không thấy một màu xanh, nay đã xanh tươi um tùm.

Về phần vùng đất Tây Cương, có khá hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn là bao.

Những tín đồ của Thượng Đế phương Tây kia, từng người một đều bị tín ngưỡng tẩy não, cả ngày âm mưu đông chinh, chiếm lấy Hạ quốc, truyền bá tín ngưỡng.

Cũng chỉ có phương bắc là yên ổn hơn một chút, thực lực của đám gấu Nga cũng rất mạnh, tín ngưỡng thần thoại Slavic đang hồi sinh.

Trên địa bàn của mình, tín ngưỡng Cơ đốc đang dần dần thất thế.

Ngoài ra còn có nghiên cứu về gen, chiến sĩ gen, phát triển nhanh chóng.

Phía đông của Hạ quốc còn có đám lùn Nhật, Bát Bách Vạn Quỷ Thần, tuy đa phần là mao thần, tiểu quỷ.

Tuy không mạnh, nhưng ruồi muỗi nhiều, quấy nhiễu cũng rất phiền!

Vùng đất châu Mỹ, châu Âu ở phương Tây, ngoài tín ngưỡng thần minh hồi sinh mạnh mẽ hơn, ma pháp, đấu khí cũng bắt đầu xuất hiện

trước mặt người đời.

Những quốc gia tư bản tự do, cuồng nhiệt kia, sùng bái chủ nghĩa anh hùng cá nhân nhất, cơ bản là có sức mạnh là bắt đầu bành trướng.

Trước đây còn có thể đè nén được, bây giờ số lượng quá nhiều, không đè nén nổi, trực tiếp bộc lộ ra ngoài.

Tự do Mỹ Lợi Tiêm, súng đạn mỗi ngày.

Hỗn loạn ngày càng gia tăng.

Tà giáo đồ cũng bắt đầu tuyên truyền rầm rộ.

Nào là thị trấn ác ma, thị trấn lột da, Chiêu Hồn, Mary Shaw, Bloody Mary, Jason, Freddy Tay Kéo, Wendigo, quái vật ăn thịt người, khách sạn The Shining, Silent Hill, ma cà rồng, người sói, v.v., mỗi ngày lại mọc ra vài cái, tầng tầng lớp lớp.

Thậm chí còn có những ông trùm tư bản xây dựng công viên khủng long, hòn đảo săn zombie trên các hòn đảo.

Thế giới bắt đầu hỗn loạn.

Đặc biệt là những nước nhỏ, không có sức tự vệ, trong trận hỗn loạn lan khắp thế giới này, hoàn toàn là cừu non chờ làm thịt, là trang trại của tà thần.

Cũng chỉ có mấy nước lớn là còn tạm ổn định.

Có điều, A Mỹ Lợi Ca thì ngoại lệ, tự do Mỹ Lợi Tiêm, không ổn định nổi!

Nhìn khắp thế giới, cả Trái Đất, chỉ có Hạ quốc vẫn trật tự ngăn nắp.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Hạ quốc dần dần giảm bớt, thậm chí hủy bỏ việc phong tỏa các

sự kiện siêu phàm, còn chủ động quảng bá chúng.

Đồng thời, phương pháp tu hành nhập môn sơ cấp cũng được phát xuống cho học sinh cấp ba, bắt đầu luyện tập.

Thời gian dần trôi, cũng đến kỳ thi đại học năm mới.

Do thời gian khôi phục kỳ thi đại học chưa lâu, nhiều việc vẫn chưa đủ quy củ.

Nhưng, về phương diện tuyển chọn nhân tài siêu phàm, thì đã đủ rồi.

Kiểm tra tư chất, căn cốt, ngộ tính, tâm tính, v.v., thủ đoạn đầy đủ.

Do là năm đầu tiên tuyển sinh, cộng thêm để đối phó với vấn đề nhân lực của Dân Điều Cục không đủ, nên yêu cầu được nới lỏng.

Năm thứ hai tiếp theo, sẽ nâng cao yêu cầu, sau này, sẽ còn nâng cao theo từng năm.

Hiện tại, chỉ cần tu vi đạt yêu cầu, tư chất khá, thiên phú ngộ tính ổn, có thể phục tùng sự sắp xếp, không phải kẻ cứng đầu, đều có thể tuyển vào, sau này sàng lọc sau cũng được.

Mà ở những nơi ngoài trường học, cũng có một số người mở các cơ quan như võ quán, nhằm thu hút những nhân tài bị bỏ sót trong xã hội.

Làn sóng toàn dân tu hành bắt đầu.

Một năm trôi qua, thế giới thay đổi rất nhiều.

Ba người Hồ Bát Nhất, cũng trong một năm này không ngừng tu hành và giao tranh với tà tu ngoại cảnh, tu vi đã tăng lên không ít.

Lúc rảnh rỗi, họ sẽ đến Trùng Cốc tu luyện, còn khi có nhiệm vụ, sẽ được thông báo qua ngọc phù.

Thẩm Hạo cũng mở cửa Dao Trì Tiên Cảnh cho ba người họ, tu hành bên trong vô cùng vui vẻ, tiến bộ cực nhanh!

Về phần Thẩm Hạo, tu vi tăng không nhiều, nhưng thực lực lại tăng cực lớn.

Cửu Chuyển Nguyên Công đệ nhị chuyển, tu luyện chậm hơn rất nhiều.

Về phần các nàng tu luyện trong Vẫn Ngọc Dao Trì Tiên Cảnh, tiến bộ cực nhanh.

Năng lượng Vẫn Ngọc đối với việc tu luyện Nguyên Thần có hiệu quả cực tốt.

Một năm bằng người khác mười năm.

Hiện nay cũng đã là tu vi Hóa Thần hậu kỳ.

Thời gian trong núi không có khái niệm, chẳng biết năm tháng trôi qua.

Trong Trùng Cốc, bốn mùa như xuân, vị trí địa lý gần nhiệt đới khiến nơi đây không có cảm giác mùa đông.

Hôm nay, đúng lúc đến lượt Tiểu Ngọc cùng Thẩm Hạo tu hành riêng.

Gần lúc bình minh, trong phòng mây mưa đã tan, đạo vận âm dương dần dần tiêu tán.

Tiểu Ngọc rúc trong lòng Thẩm Hạo, đột nhiên nhắc đến chuyện bản thể Cổ Thần của mình.

"Hạo ca, bản thể Thái Tuế của em vẫn còn để dưới lòng đất đó?" "Khi nào chúng ta đi thu lại nó?" "Nói ra thì, thân thể đó của em có thể coi là một vị đại dược đấy." Thẩm Hạo trở mình, ôm lấy Tiểu Ngọc, đặt trước mặt mình.

Chương 588

"Em nói cái bản thể Thái Tuế khổng lồ của em?" "Nghe ý em, là muốn luyện hóa thân thể Thái Tuế của chính mình sao?" Tiểu Ngọc gật đầu: "Đúng vậy, em bây giờ đã là thần hồn chuyển thế, thân xác Thái Tuế khổng lồ kia, cũng tương đương với một cái vỏ rỗng!" "Sức mạnh chứa đựng bên trong không có sự ràng buộc, sẽ từ từ tiêu tan theo thời gian!" "Như vậy quá lãng phí!" "Đó là sức mạnh mà em tích lũy mấy chục vạn năm nay đó." "Chi bằng mang về, cho mọi người chúng ta tu luyện, như vậy cũng không lãng phí." Thẩm Hạo nghe vậy, trầm tư.

"Vậy sao?" "Thân thể Thái Tuế nhục chi đó là cơ thể của chính em, em không để ý sao?" Thẩm Hạo nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mịn màng của Tiểu Ngọc, mang lại cho nàng một cảm giác rung động mãnh liệt.

"Ưm." "Có gì đâu chứ?

Tận dụng mọi thứ thôi mà." "Một thân xác cũ đã bị vứt bỏ, thay vì để đó lãng phí, chi bằng lấy ra, vắt kiệt giá trị còn lại." Thẩm Hạo gật đầu: "Được, vậy nghe theo em." Nếu Tiểu Ngọc đã nói vậy, hắn tự nhiên cũng không khách sáo.

"Em đã vì phu quân và các tỷ muội khác mà suy nghĩ như vậy, vậy phu quân nhất định phải thưởng cho em một phen." Ngay sau đó Thẩm Hạo ôm chặt Tiểu Ngọc vào lòng.

Hơi thở tình dục bắt đầu lan tỏa... ... ...

Trời dần sáng, hai người rời giường, một lần nữa đi về phía sa mạc Mao Ô Tố trong quan ải.

Hai người quen đường quen lối, trực tiếp độn thổ, tiến vào lòng

đất.

Không lâu sau, họ lại quay trở lại hang động ở tầng đáy sâu mấy ngàn mét dưới lòng đất.

Dưới đáy là một vùng cát tròn khổng lồ, xung quanh là một đại dương khí gas màu xanh lục còn rộng lớn hơn, đã bị nén thành chất lỏng.

Bị một luồng sức mạnh kỳ lạ ngăn cách bên ngoài, không thể chảy vào vùng cát này dù chỉ một chút.

Phía đông của vùng cát lộ ra một xoáy cát lún, dưới đáy xoáy cát có một khối nhục chi khổng lồ, rộng đến mấy chục mét vuông, nhưng đây chỉ là một phần nhỏ của nhục chi lộ ra ngoài, bên trong còn có một vũng nước nhỏ.

Bản thể Thái Tuế nhục chi của Huyền Dặc Tiểu Ngọc nằm ở dưới toàn bộ vùng cát lún này.

Thể hình cực kỳ khổng lồ!

Thần thức của Thẩm Hạo xuyên qua lớp cát lún, quét một vòng dọc theo khối Thái Tuế nhục chi khổng lồ này.

Khối Thái Tuế nhục chi này là thân thể của Huyền Dặc Cổ Thần, đã sinh trưởng ít nhất mấy chục vạn năm, đã mọc thành hình người!

Từ hình dạng đầu người ban đầu, dần dần mọc ra thân thể và tứ chi.

Nó cứ nằm ngang dưới lớp cát như vậy, phần lộ ra ngoài chính là đầu của nó, còn vũng nước kia chính là miệng.

“Tiểu Ngọc, tiếp theo xem em đây.” “Em chắc vẫn còn quyền khống chế đối với thân thể Thái Tuế của mình chứ?” Thẩm Hạo nhìn Đông Giai Ngọc bên cạnh.

Tiểu Ngọc cười duyên dáng: "Đó là đương nhiên rồi." "Hạo ca, tiếp theo, anh cứ xem em đây." Tiểu Ngọc nói xong, trực tiếp thi pháp, bấm tay quyết, tức thì, toàn bộ cát trong vùng cát lún như sụp xuống.

Toàn bộ thân thể Thái Tuế đang thu nhỏ lại.

Sau vài hơi thở, nó hoàn toàn biến thành một hình người có kích thước bình thường.

Chỉ là, trên người pha một màu xanh xám.

Thẩm Hạo có thể cảm nhận được năng lượng khổng lồ ngưng tụ bên trong thân thể Thái Tuế hình người này.

Năng lượng tích lũy mấy chục vạn năm, không thể xem thường!

Toàn bộ vùng cát lún trực tiếp lún xuống mười mấy mét, biến thành một cái hố lõm.

Thân thể này mất đi sự chống đỡ của thần hồn Tiểu Ngọc, hoàn toàn là một cái xác không hồn, giống như người thực vật.

Thân xác này tuy vẫn còn sống, nhưng sức mạnh bên trong đang tiêu tan.

"Hạo ca, được rồi, chúng ta về thôi." Tiểu Ngọc nói với Thẩm Hạo.

Nàng xách theo thân thể Thái Tuế của mình, giống như xách một món hàng.

Thẩm Hạo nhìn thấy, có một cảm giác kỳ quái khó tả.

Chính mình xách theo thân xác của chính mình. ...

"Được, đi thôi." Hai người nhanh chóng rời khỏi hang động trong tầng nham thạch dưới lòng đất, quay trở lại mặt đất.

Mà dưới lòng đất, vùng cát lún kia, sau khi mất đi thân thể Thái

Tuế Huyền Dặc, luồng sức mạnh chống lại sự xâm thực của đại dương khí gas màu xanh lục liền biến mất.

Tức thì, sóng biển ngút trời, vạn tấn nước biển khí gas màu xanh lục đổ xuống, từ bốn phương tám hướng, nhấn chìm toàn bộ vùng cát lún.

Dòng nước va chạm, phát ra tiếng nổ vang trời, khiến mặt đất cũng rung chuyển.

Mà hang động dẫn đến không gian dưới lòng đất này từ bên dưới Mật Chú Phục Ma Điện đã sớm bị Thẩm Hạo phong bế.

Trong đại dương màu xanh lục, còn trôi nổi mấy cỗ thi thể.

Giống hệt như yêu nữ Tây Hạ được ghi lại trong cổ kinh kia. ...

Thẩm Hạo và Huyền Dặc hai người, sau khi lấy được thân thể Thái Tuế nhục chi, liền trực tiếp quay về Trùng Cốc.

Toàn bộ quá trình chỉ mất mười mấy phút đồng hồ.

Xuyên qua cổng Trùng Cốc, trở về bên trong.

Thẩm Hạo trực tiếp đưa Tiểu Ngọc đến không gian trận pháp trong phòng tu luyện.

Tiểu Ngọc vào trong, nhìn xung quanh một lượt, phát hiện không gian này rất lớn, đặt hai khối đá kỳ dị, xung quanh còn bày mấy chục cỗ quan tài ngọc.

"Phu quân, đây là nơi nào vậy?" Thẩm Hạo đặt khối thiên thạch hắn lấy được từ Tạng Địa vào đây.

Sau đó nói: "Đây là không gian trận pháp của phòng tu luyện, thấy mấy khối Vẫn Ngọc kia không?

Đó chính là vật chứa của Dao Trì Tiên Cảnh!" "Tiểu Ngọc, đặt thân thể Thái Tuế vào đây đi." "Vâng." Tiểu Ngọc gật đầu, đặt thân

thể Thái Tuế vào vị trí Thẩm Hạo chỉ định.

Tiểu Ngọc trực tiếp đặt thân thể Thái Tuế của mình xuống đất.

Sau đó, Thẩm Hạo thay đổi trận pháp, dung nhập thân thể Thái Tuế này vào kết cấu trận pháp, vô số trận văn bò lên bề mặt thân thể Thái Tuế, chui vào bên trong.

Tiếp theo, Thẩm Hạo lại để Tiểu Ngọc khôi phục thân thể Thái Tuế về kích thước ban đầu.

Không gian này rất lớn, thân thể Thái Tuế này cũng chỉ lớn tương đương Vẫn Ngọc.

Đặt xuống hoàn toàn không có vấn đề.

Thẩm Hạo đặt thân thể Thái Tuế vào tầng dưới của trận pháp, thông qua trận văn liên kết với đại trận, rút lấy sức mạnh bên trong để cung cấp cho phòng tu luyện, cũng như nuôi dưỡng bảy mươi bốn cỗ quan tài ngọc.

Sau khi cải tạo xong trận pháp, thân thể Thái Tuế khổng lồ ẩn mình dưới lòng đất.

Thẩm Hạo phủi tay: "Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi." Tiểu Ngọc ngoan ngoãn gật đầu.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh, mọi người đang tu luyện bỗng cảm thấy, nơi này đã xảy ra biến hóa!

Trận pháp của phòng tu luyện cung cấp năng lượng cho cả Dao Trì Tiên Cảnh và phòng tu luyện.

Ngoài những người trong Dao Trì Tiên Cảnh cảm nhận được sự thay đổi, thì Ô Thiền, Tiểu Cửu, Điền Mộ Tình mấy nàng đang bế quan trong phòng tu luyện càng cảm nhận rõ ràng hơn.

Có thêm sức mạnh của thân thể Thái Tuế, mọi người tu hành càng

nhanh hơn!

Mọi người đều chìm đắm trong bầu không khí tu luyện này.

Tuy nhiên, tại Dân Điều Cục tỉnh Điền, lại có tình huống bất ngờ mới.

Phân cục thành phố Tây Song Bản Nạp bên kia đã phát hiện ra vấn đề lớn!

Linh khí tăng lên một bước, khiến dã thú trong rừng nguyên sinh có dấu hiệu thành yêu hàng loạt, xuất hiện không ít sự kiện yêu vật săn bắt người trong thôn làng.

Bọn họ tổ chức một cuộc càn quét lớn, định dọn dẹp những yêu vật trong rừng gây uy hiếp lớn cho con người.

Chương 589

Chỉ là, khi càn quét đến khu vực núi phía tây bắc, họ đã phát hiện ra hiện tượng bất thường.

Trong một thung lũng được hai ngọn núi hợp lại, lại không có người hay yêu thú nào.

Điều này rất kỳ lạ.

Thế là, họ tiếp tục điều tra, lại phát hiện ra, trong thung lũng có không ít quân đội A Mỹ Lợi Ca bí mật đóng quân bên trong, hơn nữa còn xây dựng công sự ngầm!

Chuyện này không thể xem thường được!

Thế là họ lập tức báo cáo lên cấp trên.

Rất nhanh tin tức đã truyền đến chỗ Chử Sư Tu ở cục tỉnh.

Ông sau khi biết chuyện cũng vô cùng kinh ngạc.

Ông không ngờ, đám Mẽo tự do này lại dám lén lút phái quân đội, đóng quân trong lãnh thổ Hạ quốc, rõ ràng có âm mưu to lớn!

Ông cũng không dám chậm trễ, lập tức báo cáo lên tổng cục ở Kinh thành.

Sau đó, cục trưởng tổng cục Kinh thành Nam Cung Nhận, trực tiếp diện kiến Đại Trưởng Lão, đích thân báo cáo chuyện này.

Đại Trưởng Lão sau khi biết chuyện cũng vô cùng chấn nộ!

Ngay cả văn kiện quan trọng trong tay cũng không xem nổi, trực tiếp ném lên bàn, chửi ầm lên!

"Mẹ kiếp!

Lũ chó chết Mẽo này, thật quá đáng!" "Lại dám phái quân đội vào đóng quân trong lãnh thổ nước ta, muốn khiêu khích uy nghiêm của Hạ quốc sao?" "Hạ quốc chúng ta không phải là đàn em chó săn dưới trướng nó, mặc cho người ta xâu xé như quả hồng mềm!" "Thật sự nghĩ chúng ta không dám làm gì chúng nó chắc!?" Đại Trưởng Lão bình thường luôn rất chú trọng hình tượng, tỏ ra ôn văn nho nhã, cũng không ngồi yên được nữa, công phu dưỡng khí, thoáng cái đã vỡ!

Ông chửi một hồi lâu mới dừng lại!

Ngay sau đó, ông liền suy nghĩ đối sách.

Rất nhanh, ông đã có phương án.

"Thế này, những người này không phải là bí mật đóng quân sao?" "Vậy thì để chúng biến mất hoàn toàn đi!" "Dù sao thì chúng cũng không tồn tại!" "Dám khiêu khích chủ quyền lãnh thổ hoàn chỉnh của nước ta, vậy thì để chúng toàn bộ ở lại đây!" Đại Trưởng Lão nói với Nam Cung Nhận!

Nam Cung Nhận trong nháy mắt cũng hiểu ý của Đại Trưởng Lão.

Ngoài chính nước Mỹ ra, trên thế giới cũng không ai biết họ dám phái quân đội vào đóng quân trong lãnh thổ Hạ quốc!

Vậy thì để chúng tự gánh chịu hậu quả, ngậm bồ hòn làm ngọt đi!

Nếu chúng dám mượn cớ gây khó dễ, Hạ quốc có thể đánh bại chúng một lần, hai lần, cũng có thể đánh bại chúng lần thứ ba!

Hơn nữa, bên cạnh còn có một cực khác của thế giới là gấu Nga đang nhìn chằm chằm, A Mỹ Lợi Ca cũng không dám động binh lớn!

"Vâng, tôi hiểu rồi, Đại Trưởng Lão!" Ngay sau đó, ông liền quay về cục, hạ lệnh cho cục tỉnh Điền Nam.

"Lão Chử, chuyện này, Đại Trưởng Lão vô cùng coi trọng, và đã

đích thân hạ lệnh, nhất định phải giữ lại toàn bộ đám người này, không được để một tên nào chạy thoát!" Nam Cung Nhận liên lạc với Chử Sư Tu qua thông tấn phù lục.

Loại liên lạc pháp thuật này, đám quỷ Tây kia không có cách nào chặn được tin tức.

Nếu liên lạc bằng điện thoại, không chừng đã bị nghe lén.

"Vâng, cục trưởng Nam Cung, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Đại Trưởng Lão đích thân hạ lệnh, Chử Sư Tu cũng vô cùng coi trọng.

Ông lập tức triệu tập các nhân viên liên quan của cục tỉnh, hạ lệnh tác chiến, điều động lực lượng của mấy cục thành phố lân cận, cùng nhau vây quét.

Phân thân Thao Thiết của Thẩm Hạo cũng tham gia hội nghị tác chiến.

Sau đó, một hành động vây quét tiêu diệt đã lặng lẽ triển khai.

Hơn nữa, còn là tu sĩ vây quét người thường.

Mà lúc này, từ căn cứ của đám Mẽo kia lại có tình báo mới truyền về.

Sau khi cục thành phố Tây Song Bản Nạp phát hiện ra nó, lại phái tu sĩ cao cấp đến thăm dò, lại phát hiện, trong căn cứ của đám Mẽo, không chỉ có binh lính quân đội, mà còn có không ít siêu phàm giả ngoại quốc tồn tại!

E rằng, thung lũng đó không đơn giản!

Mục đích của đám Mẽo cũng không đơn giản!

Chử Sư Tu vốn còn định để địa phương điều động một bộ phận quân đội phối hợp, bây giờ, có lực lượng siêu phàm ngoại quốc tham

gia, vậy thì không thể làm như vậy được nữa!

Thế là, Chử Sư Tu trực tiếp điều động ba trăm điều tra viên, tham gia vây quét.

Hơn nữa, còn để Thẩm Hạo đích thân lãnh đạo chỉ huy hành động lần này.

Có một đại năng Hợp Đạo như Thẩm Hạo ở đây, hành động lần này có thể nói là chắc chắn không có sai sót!

Thẩm Hạo tự nhiên không có ý kiến, hắn cũng muốn biết, đám Mẽo này rốt cuộc có mục đích gì!

Dân Điều Cục tỉnh Điền hành động rất nhanh.

Điều tra viên của Dân Điều Cục có tính cơ động rất cao, không giống như quân đội và công an, điều động cần phải có thủ tục phê duyệt.

Đêm đó, ba trăm tu sĩ của Dân Điều Cục từ bốn phương tám hướng bao vây thung lũng này.

Trước khi hành động, Thẩm Hạo đã bố trí trước trận pháp phong cấm cách tuyệt xung quanh thung lũng.

Bất kể là sức mạnh siêu phàm hay tín hiệu vệ tinh, đều không thể truyền ra ngoài!

Sau đó, mới bắt đầu hành động!

Thẩm Hạo rất hứng thú với thung lũng này.

Hắn đứng sừng sững trên bầu trời cao, quan sát toàn bộ chiến trường.

Mà phía dưới, ba người Hồ Bát Nhất, cũng như các điều tra viên của các cục thành phố, lặng lẽ tiến vào trong thung lũng.

Nhiệm vụ lần này là tiêu diệt tất cả đám Mẽo và siêu phàm giả ngoại quốc!

Trong toàn bộ thung lũng có một loại sức mạnh kỳ lạ tồn tại, trong thung lũng có một khu vực có thể cách ly thần thức thăm dò, Thẩm Hạo cũng không biết bên trong là tình huống gì.

"Xem ra, đây hẳn là mục đích của chúng!" Thẩm Hạo nhìn về phía một khu vực nhô lên ở trung tâm thung lũng, giống như một ngọn núi nhỏ.

Trên đó quấn đầy dây leo, phủ kín cỏ dại và rêu phong.

Thẩm Hạo nhíu mày, nhìn kỹ, phát hiện, ngoài lớp dây leo bao phủ, có không ít những khối đá vuông vức, dấu vết nhân tạo rất rõ ràng!

Trong thung lũng, mọi người lặng lẽ nhanh chóng tiến lên.

Những tên lính Mỹ gặp trên đường đều bị tiêu diệt không một tiếng động.

Có điều, bất ngờ luôn xảy ra vào lúc không ngờ tới.

Có ba siêu phàm giả phương Tây chui ra từ dưới lòng đất, dường như muốn ra ngoài hít thở không khí, trong đó có một người đàn ông vạm vỡ, miệng còn ngậm điếu thuốc.

Bọn họ vừa ra ngoài đã phát hiện ra các điều tra viên đang lẻn vào.

"Mẹ kiếp!" "Địch tập!" Một người đàn ông trung niên mặc áo choàng đen, che kín mít, sắc mặt âm trầm kinh hãi kêu lên.

"Chết tiệt, có chuyện gì vậy?

Sao nơi này lại bị lũ khỉ da vàng đáng chết này phát hiện?" "Ôi Chúa ơi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, mau ra tay!" "Ôi không, bọn chúng đông quá!

Chết tiệt!

Mau lui!

Phải thông báo cho những người khác!" Bọn họ hơi sững sờ, rồi lập tức nhanh chóng lùi lại.

Tuy nhiên, để không đánh rắn động cỏ, mọi người làm sao có thể tha cho chúng được?

Chương 590

Tám điều tra viên gần đó thấy vậy, ngay lập tức ra đòn tấn công.

Mấy luồng sáng pháp thuật bay thẳng tới, đánh về phía ba người. "Pháp Lực Hộ Thuẫn!" "Cuồng hóa!" "Hống~" Ba người vừa lùi lại vừa kích hoạt các phương pháp phòng hộ của mình, giữ mạng là trên hết.

Chỉ là, thứ họ đối mặt là đòn tấn công toàn lực của tám điều tra viên! "Xoẹt, Bành~" Pháp Lực Hộ Thuẫn trực tiếp bị tập hỏa đánh nổ tung.

Gã phù thủy hắc bào này trực tiếp bị nổ thành mảnh vụn, máu thịt bay tứ tung.

Hai người bên cạnh hắn, trong đầu điên cuồng báo động nguy hiểm, toàn lực né tránh.

Chỉ là, tám đạo pháp thuật đều do tu sĩ từ Trúc Cơ Kỳ trở lên tung ra.

Hai người họ cũng chỉ có thực lực tương đương Trúc Cơ Kỳ, căn bản không thể né được. "Vụt~" Giây tiếp theo, cả hai cũng bị đánh thành một đống thịt nát.

Sự xuất hiện của ba người này chỉ là một tình tiết nhỏ.

Mọi thứ vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng là do đám người này đã lơi lỏng cảnh giác.

Kể từ khi bí mật đồn trú ở đây từ năm 1961 đến nay, bọn họ chưa từng gặp phải bất cứ sự cố nào, không ngờ rằng 25 năm sau, sự cố lại xảy ra!

Sau khi mọi người dọn dẹp sạch sẽ các trạm gác ngầm bên ngoài, họ lần lượt đi xuống căn cứ dưới lòng đất qua lối đi mà mấy lão người ngoại quốc vừa chui ra.

Bọn Mẽo đã hoạt động ở đây 25 năm, dưới lòng đất đã bị đào ra một không gian khổng lồ.

Hơn nữa, còn xây dựng từng tầng kiến trúc dưới lòng đất.

Phân thân Thao Thiết của Thẩm Hạo cũng từ trên cao hạ xuống, đáp xuống ngọn đồi nhỏ nhô lên giữa thung lũng.

Hóa ra đây không phải là ngọn đồi nhỏ gì, mà là một tòa kim tự tháp!

Trông có chút quen mắt!

Nó được xây dựng bằng từng lớp đá vuông chồng lên nhau, chỉ là bên trên đã mọc đầy dây leo và rêu xanh, che kín nó lại.

Mà luồng năng lượng kỳ dị kia, tỏa ra từ dưới đáy tháp, bao trùm cả một khu vực quanh kim tự tháp.

Thần thức cũng không thể xuyên qua được.

Lối vào con đường mà mấy người kia vừa đi ra, vừa hay lại ở ngay dưới kim tự tháp.

Rất nhanh, các điều tra viên khác xung quanh lại phát hiện thêm các lối vào dưới lòng đất ở các hướng khác, lần lượt lẻn vào.

Thẩm Hạo cũng đi theo xuống dưới.

Từng tầng một đi xuống.

Mỗi tầng đều có không ít lính Mẽo, nhưng não đều đã bị đánh nát, bề ngoài trông không khác gì người bình thường.

Không hề có cảnh máu me be bét.

Chẳng bao lâu, tiếng đánh nhau dữ dội vang lên từ khắp nơi.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là các điều tra viên đã giao chiến với những siêu phàm giả ngoại quốc ở đây.

Tuy nhiên, đông đảo điều tra viên chiếm ưu thế về số lượng, lại có ưu thế về tu vi, hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều!

Mười mấy phút sau, toàn bộ những kẻ phản kháng trong căn cứ dưới lòng đất đều bị tiêu diệt.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó họ lại tìm thấy một phòng căn cứ riêng biệt, bên trong có không ít người mặc áo blouse trắng, giống như các nhà nghiên cứu.

Đối với những người này, các điều tra viên không hành động thiếu suy nghĩ, Hồ Bát Nhất đến thông báo cho Thẩm Hạo tới tự mình kiểm tra.

Trong căn phòng này, đèn đuốc sáng trưng, không một hạt bụi, giống như một phòng thí nghiệm nghiên cứu!

Rõ ràng, đây chính là nơi quan trọng nhất của căn cứ dưới lòng đất này.

Thẩm Hạo vừa bước vào đã thấy mười mấy người đứng thành một hàng, một đội điều tra viên đang canh giữ. "Lão Hồ, anh dẫn người đi dọn dẹp căn cứ này trước đi, thi thể đều vận chuyển ra ngoài xử lý hết nhé~" Thẩm Hạo chậm rãi bước đến trước mặt đám người trạc bốn năm mươi tuổi, trông giống như các nhà khoa học. "Trong các vị, ai là người đứng đầu?" Thẩm Hạo hỏi bằng tiếng Anh.

Những người này nhìn nhau, sau đó, một ông lão tóc đã hoa râm, trông khoảng sáu mươi tuổi bước ra. "Xin chào, tôi là John Bradley, là chủ quản phòng thí nghiệm khoa học ở đây!" "Chào ông!

Ông John!" Thẩm Hạo lịch sự chào hỏi. "Xin hỏi, các vị là ai?

Đang nghiên cứu cái gì ở đây?" John Bradley ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đối mặt với đám người Thẩm Hạo được trang bị vũ khí tận răng, họ không có chút sức chống cự nào.

Từ những tiếng động hỗn loạn bên ngoài vừa rồi, có thể thấy toàn bộ người trong căn cứ đều đã bị giải quyết, họ căn bản không có khả năng phản kháng.

Vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp. "Xin chào, thưa ngài!" "Mong ngài không làm hại chúng tôi, chúng tôi sẽ nói cho các ngài biết tất cả những gì chúng tôi biết!" John Bradley cầu xin Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo cười gật đầu: "Ông yên tâm, chỉ cần các ông phối hợp, chúng tôi sẽ không làm gì các ông đâu!" "Bây giờ, hãy nói cho tôi biết tình hình ở đây đi!" "Được, thưa ngài!" John Bradley gật đầu. "Chúng tôi thuộc Tổ chức Đế Vương, là đội ngũ chuyên nghiên cứu điều tra các sinh vật chưa được xác nhận trên Trái Đất!" Nghe lời của John Bradley, Thẩm Hạo hơi sững người. "Tổ chức Đế Vương?

Đây không phải là tổ chức lừng lẫy trong vũ trụ quái thú ở kiếp trước sao?" "Sao ở đây cũng có?" "Lẽ nào thế giới này cũng có cự thú?" Lúc này, John Bradley tiếp tục nói: "Chúng tôi nhận được mệnh lệnh bí mật từ năm 1961, tiến vào khu rừng nguyên sinh này ở Điền Nam của Hạ quốc, xây dựng căn cứ và điều tra nơi này!" "Ồ, vậy các ông đã điều tra được gì ở đây?" Thẩm Hạo hỏi. "Thưa ngài, theo nghiên cứu điều tra của chúng tôi trong hai mươi năm qua, ở đây tồn tại một quả trứng của một loài cự thú, chúng tôi đang tìm cách ấp nở nó." "Ấp nở nó?

Tại sao lại phải ấp nở nó?" Thẩm Hạo khẽ nheo mắt, hỏi John Bradley. "Chúng tôi cũng không rõ tại sao, tổ chức nói là để bảo vệ hệ sinh thái của Trái Đất!" John Bradley ấp úng nói.

Lý do này, ngay cả chính John Bradley cũng cảm thấy như một trò

đùa. "Ha ha, bảo vệ môi trường?

Thật là nực cười!" Thẩm Hạo không nhịn được cười thành tiếng. "Vậy các ông có biết sinh vật tồn tại ở đây là gì không?" Thẩm Hạo lại hỏi.

John Bradley gật đầu: "Chúng tôi dựa vào ghi chép trên các bức bích họa trong kim tự tháp, đã gần như biết rõ rồi." "Tuy nhiên, tôi nghĩ tốt hơn là nên dẫn các ngài đi xem tận mắt." Thẩm Hạo gật đầu, "Được, vậy ông dẫn chúng tôi đi xem!" "Đi thôi!" Để lại một đội người tiếp tục canh giữ các nhà nghiên cứu còn lại.

Những người còn lại cùng Thẩm Hạo đi theo sau John Bradley, men theo phòng nghiên cứu này, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Phía sau phòng nghiên cứu này thông đến một nơi sâu hơn nữa dưới lòng đất!

Khi đi qua một hang động dưới lòng đất dài hơn mười mét, ngang qua một bức chạm khắc đá cao bốn mét, dài năm mét, ánh mắt Thẩm Hạo ngưng lại.

Trên bức chạm khắc đá này là một con côn trùng bay khổng lồ, sải cánh rộng lớn, trên đó còn có hoa văn hình con mắt!

Thẩm Hạo không khỏi nhíu mày.

Thứ này sao trông quen mắt thế, đây chẳng phải là Ma Tư Lạp sao? "Chậc chậc~, bảo sao cái kim tự tháp này trông quen thế!" "Hóa ra đúng là ở đây!" "Ma Tư Lạp~" Thẩm Hạo thầm nghĩ.

Đi qua bức tường chạm khắc, rất nhanh đã đến một không gian rộng lớn dưới lòng đất!

Chương 591

Không gian dưới lòng đất này vốn đã tồn tại từ trước.

Hang động vừa đi qua cũng đã có từ rất lâu rồi.

Chỉ là bây giờ, Tổ chức Đế Vương và bọn Mẽo đã hoạt động ở đây hai mươi năm, cải tạo bên trong hang động dưới lòng đất này.

Dùng kết cấu thép, xây dựng lại một tầng công sự ở đây.

Mọi người đi qua hang động, đến một bệ thép.

Ngoài bệ thép, ở trung tâm hang động, một khối thịt khổng lồ cao tới 20 mét đang đứng sừng sững ở đó.

Trên khối thịt khổng lồ này còn lập lòe, nhấp nháy ánh huỳnh quang màu xanh nhạt.

Như thể đang hô hấp, vô cùng có nhịp điệu.

Trên khối thịt, còn có một số tổ chức giống như mạch máu kinh mạch quấn quanh, có một phần từ bên trong vươn ra, đâm sâu vào lớp đất đá dưới lòng đất.

Xung quanh khối thịt được bao bọc bởi một vòng hành lang thép, dường như để phục vụ cho việc quan sát và nghiên cứu ở cự ly gần. "Thưa ngài, ngài xem, đây chính là cự thú mà chúng tôi nghiên cứu!" "Khối thịt khổng lồ này chính là trứng của loài cự thú đó!" "Theo nghiên cứu của chúng tôi, dạng trưởng thành của loài cự thú này là một con bướm đêm khổng lồ!" "Hình dáng của nó hẳn là giống như trên bức chạm khắc đá vừa rồi!" "Dựa trên nghiên cứu và dịch thuật của chúng tôi về các bức tranh đá trong kim tự tháp này." "Quả trứng khổng lồ này được người cổ đại tôn thờ là thần hộ mệnh của tự nhiên!" "Nó đã bảo vệ sự cân bằng sinh thái của Trái Đất suốt hàng

triệu năm!" "Chúng tôi đặt tên cho nó là Ma Tư Lạp!" "Rất lâu về trước, nó đã tham gia một trận đại chiến, trong trận chiến đó, có những cự thú khổng lồ dưới đáy biển, còn có cả cự long ba đầu bay lượn trên bầu trời." "Dường như sau trận chiến đó, nó bị thương nặng, mới biến trở lại thành trứng để hồi phục thương thế." ...

John Bradley đem toàn bộ những nghiên cứu của mình về quả trứng khổng lồ này nói cho Thẩm Hạo nghe.

Thẩm Hạo nghe xong, cũng thấy khá khớp với tình tiết trong bộ phim kia.

Tuy nhiên, dòng thời gian trong bộ phim đó là hơn 30 năm sau.

Thẩm Hạo nhìn John Bradley, tiếp tục hỏi: "Tổ chức Đế Vương của các ông, ngoài nơi này ra, chắc hẳn còn có không ít căn cứ khác nữa chứ?" "Chúng ở đâu?" Ánh mắt John Bradley lảng tránh, với tư cách là một nhà nghiên cứu cấp cao của Tổ chức Đế Vương, mấy chục năm qua ông ta đã tham gia rất nhiều nghiên cứu, do đó, ông ta cũng biết không ít về các căn cứ khác của Tổ chức Đế Vương.

Thẩm Hạo nhìn hắn đầy ẩn ý: "Vì sự an toàn của ông, tôi khuyên ông tốt nhất nên nói ra!" John Bradley mím môi, giãy giụa một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói ra.

Sự tồn tại của Tổ chức Đế Vương không phải là bí mật gì đối với các tầng lớp cấp cao của các nước phương Tây, chỉ là Hạ quốc trước đây chưa cải cách mở cửa, thông tin trong ngoài không được thông suốt, nên họ không biết.

Nhưng bây giờ, Hạ quốc đã mở cửa ra bên ngoài, việc biết những điều này cũng là chuyện sớm muộn, ông ta không cần phải cứng đầu không nói. "Được thôi, thưa ngài, những chuyện này, dù tôi không nói, tin rằng không lâu nữa, phía Hạ quốc cũng sẽ biết!" "Tôi cũng không biết nhiều, bao gồm căn cứ trên đảo Đầu Lâu ở Thái Bình Dương, căn

cứ trên đảo Mona ở trung Đại Tây Dương Bắc Mỹ, còn có căn cứ ở vùng băng nguyên Siberia, và căn cứ ở Nam Cực." "Những nơi khác thì tôi không rõ!" Thẩm Hạo gật đầu, khá hài lòng.

Đây cũng là mấy nơi đã xuất hiện trong phim kiếp trước. "Được rồi, Lão Hồ, cho người đưa họ về đi, chú ý đừng bạc đãi, sắp xếp ổn thỏa cho họ, để cấp trên xử lý." Sau đó, John Bradley bị đưa trở lại phòng thí nghiệm.

Tiếp theo, lại bị một đám điều tra viên đưa về cục tỉnh Côn Minh.

Còn phân thân Thao Thiết của Thẩm Hạo thì ở lại trong hang động dưới kim tự tháp.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng ở lại đây.

Còn những điều tra viên khác đều bị Thẩm Hạo đuổi ra ngoài, để họ canh gác bên ngoài. "Thẩm gia, vừa rồi, những gì lão già Tây kia nói đều là thật sao?" "Một quả trứng lớn như vậy, sinh vật ấp ra sẽ lớn đến mức nào chứ?" Bàn Tử nhìn quả trứng thịt khổng lồ đang phát ra ánh huỳnh quang màu xanh, tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn về phía Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu nói: "Không sai, hắn nói không giả!" "Trên Trái Đất có những cự thú này tồn tại, chẳng phải cũng rất bình thường sao?" "Trái Đất được sinh ra đến nay đã 4,6 tỷ năm, trong khoảng thời gian dài đằng đẵng như vậy, văn minh trên Trái Đất tiến hóa, đâu chỉ có mỗi kỷ nguyên của loài người." "Văn minh nhân loại, cho dù tính từ người nguyên thủy, cũng chỉ mới vài chục triệu năm." "Huống hồ, còn có những cổ thần kia tồn tại!" "Sự tồn tại của những cự thú này là quá bình thường!" Thẩm Hạo nhìn ánh sáng xanh đang nhấp nháy như hơi thở, giọng nói trầm lắng: "Nói về những cự thú này, ta thật sự vừa hay biết một chút." "Thẩm gia, ngài biết sao?" Ba người Hồ Bát Nhất vô cùng kinh ngạc.

Thẩm Hạo gật đầu: "Cũng coi như là cơ duyên xảo hợp, vừa hay biết một chút!" Thẩm Hạo không nói chi tiết, ba người cũng không hỏi thêm.

Bàn Tử thấy Thẩm Hạo nói mình biết, liền vội vàng nói: "Thẩm gia, ngài kể cho chúng tôi nghe với, Bàn Tử tôi đây tò mò chết đi được~" "Đúng vậy, Thẩm gia, có thể kể cho chúng tôi nghe không, chúng tôi cũng rất tò mò!" Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

Thẩm Hạo thu hồi ánh mắt khỏi quả trứng khổng lồ, sau đó nói: "Vậy ta sẽ nói về quả trứng khổng lồ này!" "Trong lịch sử nhân loại, không có ghi chép về những cự thú này, dù sao thời gian tồn tại của văn minh nhân loại có thể nói là rất ngắn ngủi!" "Cái tên Ma Tư Lạp này cũng là do đám người ngoại quốc kia đặt." "Mà trên Trái Đất, ngoài Ma Tư Lạp ra, còn có Ca Tư Lạp hình dạng giống khủng long, tinh tinh đen khổng lồ Kim Cương, cự thú đến từ vũ trụ Cơ Đa Lạp, cự thú Lạp Đốn đang ngủ say dưới dung nham núi lửa, vân vân." "Đều là những sinh vật cự thú xuất hiện trên Trái Đất từ thời viễn cổ, không biết bao nhiêu vạn năm trước!" "Tuy nhiên, Ma Tư Lạp này, ta dùng nguyên thần cảm ứng thiên đạo, lại tra được thông tin của nó!" "Nó thuộc về sinh linh do thiên đạo Trái Đất thai nghén ra, là người bảo vệ duy trì sự cân bằng của thế giới, để đối phó với những cự thú sẽ phá hoại thế giới trên diện rộng như Cơ Đa Lạp, Lạp Đốn!" "Ồ?

Giới tính là nữ?" Thẩm Hạo đột nhiên tra được một thông tin khiến hắn kinh ngạc từ kho dữ liệu của thiên đạo.

Cả tộc Ma Tư Lạp này, vậy mà toàn bộ đều là nữ tính!

Tuy là một chủng tộc, nhưng số lượng có hạn, sau khi chết, sẽ sinh ra sinh mệnh mới trong trứng.

Tuy nhiên, ký ức vẫn sẽ được truyền thừa lại!

Theo lời kể của Thẩm Hạo, nội tâm ba người Hồ Bát Nhất chấn

động liên hồi. "Mẹ kiếp, Trái Đất của chúng ta, hóa ra lại nguy hiểm như vậy sao?

Nhiều cự thú hoành hành thế này?" Thẩm Hạo gật đầu: "Cũng đúng, linh khí trên Trái Đất của chúng ta dồi dào, đối với các sinh vật trong vũ trụ, sức hấp dẫn quả thực rất lớn." "Tuy nhiên, sức mạnh của bản thân Trái Đất cũng không yếu, nếu không, đã sớm bị sinh vật ngoài hành tinh chiếm lĩnh rồi!" Rồi hắn chuyển lời: "Nhưng mà, tình hình ở đây, ta vẫn nên để bản thể đến xử lý, ta chỉ là một phân thân, thôi bỏ đi." Phân thân Thao Thiết truyền tin qua tâm niệm, trực tiếp thông báo cho bản thể đang bế quan ở Trùng Cốc.

Thần quang quanh người Thẩm Hạo lưu chuyển, chiếu rọi phòng tu luyện một mảng hào quang rực rỡ, nhưng rất nhanh đã lắng xuống.

Nhận được tin tức từ phân thân, Thẩm Hạo lập tức dừng tu luyện.

Đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên mở ra, tức thì trong phòng tối sáng lên.

Sức mạnh thần hồn bàng bạc từ trong mắt lộ ra, rồi lại thu liễm lại. "Ma Tư Lạp?" "Sao lại xuất hiện loại sinh vật này?" "Ma Tư Lạp đã xuất hiện, vậy có phải Ca Tư Lạp, Cơ Đa Lạp, Lạp Đốn, Tuyết Ma gì đó cũng sắp ra ngoài dạo chơi không?" "Vậy thì ở Nam Cực chẳng phải còn có một thế giới tâm Trái Đất sao?" Thẩm Hạo nhíu mày, xuất quan.

Sau đó hướng về phía thung lũng ở phía tây nam.

Sau đó, hắn cảm ứng được kim tự tháp bị bao trùm bởi sức mạnh kỳ dị này, ngay cả thần thức bàng bạc của hắn cũng khó có thể xuyên qua!

Phân thân thấy bản thể đến, liền trực tiếp quay trở lại văn phòng cục tỉnh Xuân Thành.

Chử Sư Tu thấy Thẩm Hạo trở về, có chút nghi hoặc: "Ủa, sao cậu về nhanh thế, bên đó giải quyết xong rồi à?" Phân thân Thao Thiết lắc đầu: "Chưa đâu, bản thể của tôi đi rồi, tôi tự nhiên trở về." Chử Sư Tu lúc này mới hiểu ra: "Được rồi, bản thể của cậu ra tay, chắc là không có gì sai sót rồi!" Phân thân Thao Thiết gật đầu.

Sau đó quay trở lại văn phòng của mình.

Trong thung lũng, Thẩm Hạo men theo lối đi, đến hang động dưới đáy kim tự tháp, nhìn thấy quả trứng côn trùng khổng lồ này. "Thẩm gia!" Ba người Hồ Bát Nhất gọi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu, sau đó nhìn về phía quả trứng côn trùng khổng lồ bị lan can thép bao quanh.

Trên quả trứng, ánh sáng màu xanh lam nhấp nháy.

Vô cùng có nhịp điệu, điều này cho thấy trạng thái sinh mệnh của nó rất ổn định.

Thẩm Hạo cẩn thận cảm nhận một chút quả trứng côn trùng khổng lồ này, bên trong quả trứng, tỏa ra một luồng năng lượng sinh mệnh bàng bạc.

Theo ký ức kiếp trước, quả trứng Ma Tư Lạp ở đây là do một con Ma Tư Lạp trưởng thành từ thời viễn cổ, sau khi trải qua đại chiến, đã tự mình niết bàn biến thành một quả trứng côn trùng.

Theo tình tiết phim liên quan, dường như mấy chục năm sau, sẽ có một trận đại chiến cự thú, điều này khiến nó sau khi ấp nở từ trứng, không thể không kết thúc sớm hình thái ấu trùng, tự mình kết kén vũ hóa tiến vào hình thái trưởng thành, sau đó nghênh chiến, nhưng vì sinh non, sức mạnh không đủ mạnh, cuối cùng vẫn chết yểu.

Tuy nhiên, loài sinh vật Ma Tư Lạp này, sau khi trưởng thành, sẽ để lại một quả trứng của chính mình, sẽ kế thừa toàn bộ ký ức của

mình.

Một khi bản thân chết đi, trứng sẽ ấp nở ra một thế hệ Ma Tư Lạp mới.

Mà bản thân Ma Tư Lạp cũng có thể chủ động niết bàn trùng sinh, hóa thành một quả trứng, sống thêm một đời nữa.

Nói đến Ma Tư Lạp này, theo mô tả trong phim, có thể nói là con gái cưng của thiên đạo, là sinh linh do thiên đạo thai nghén ra, chuyên duy trì sự cân bằng sinh thái tự nhiên của Trái Đất.

Đám du côn nước Mỹ này không thể nào là vì bảo vệ trứng Ma Tư Lạp mà đóng quân ở đây.

Chắc chắn còn có mục đích không thể cho người khác biết!

Nếu như, mấy chục năm sau, thật sự có cự thú đổ bộ vào nước Mỹ làm loạn, vậy thì coi như bọn chúng may mắn.

Ma Tư Lạp này là một chủng tộc vô cùng mạnh mẽ.

Trong thế giới tâm Trái Đất, hẳn là còn có những đồng loại khác của nó.

Có lẽ đã hóa thành trứng côn trùng đang ngủ say.

Thẩm Hạo nhìn ba người Hồ Bát Nhất: "Quả trứng Ma Tư Lạp này rất quan trọng, các anh chú ý canh giữ kỹ nơi này, đừng để ai đến làm phiền nó nữa!" "Tiếp theo, ta sẽ bố trí trận pháp ở đây, mượn năng lực địa mạch sơn xuyên, giúp nó trưởng thành." "Để nó sớm xuất thế cũng không tệ." Là một người bảo vệ tự nhiên lương thiện, Thẩm Hạo cũng không muốn nó lặp lại vết xe đổ trong phim, bị đánh chết yểu.

Sau đó, Thẩm Hạo dẫn mọi người rút khỏi lòng đất.

Chương 592

Tiếp theo, hắn bắt đầu bố trí trận pháp.

Nhanh chóng luyện chế ra từng cái trận khí phong thủy, sau đó đánh vào các tiết điểm địa mạch dưới lòng đất.

Sau đó, khởi động trận pháp, điều chỉnh luồng chảy của địa mạch dưới lòng đất, khiến nó phân ra một phần năng lượng, men theo sự liên kết giữa các trận khí, hình thành mạch lạc mới, truyền năng lượng địa mạch đến nơi có trứng Ma Tư Lạp.

Nơi đó là hạt nhân của cả đại trận, năng lượng rút ra từ địa mạch đều hội tụ về đây.

Mà xung quanh quả trứng, còn được thêm một cái Tụ Linh Trận.

Tụ tập linh khí nồng đậm xung quanh, tích tụ thành một vũng linh dịch, nhấn chìm quả trứng một nửa.

Được bổ sung năng lượng khổng lồ, ấu trùng Ma Tư Lạp bên trong trứng tỉnh lại. "Chít chít?" Nó rất nghi hoặc, sao năng lượng bên ngoài đột nhiên nhiều đến thế, còn không ngừng rót vào cơ thể nó.

Ma Tư Lạp từ trứng đến trưởng thành, quá trình sinh trưởng tự nhiên, ít thì vài nghìn năm, nhiều thì cả vạn năm, thời gian vô cùng dài.

Một chu kỳ sinh trưởng ấu trùng của nó còn dài hơn cả văn minh Hạ quốc.

Tuy nhiên, lượng năng lượng lớn như vậy đối với sự trưởng thành của nó cũng có lợi ích cực lớn, vì vậy nó lập tức điên cuồng hấp thu năng lượng bên ngoài.

Tuy nhiên, phương thức hấp thu của nó rất đơn giản thô bạo.

Chính là nuốt chửng, sau đó dựa vào thể chất của bản thân để chuyển hóa.

Tuy hiệu suất chuyển hóa của bản thân nó rất cao, nhưng trong mắt Thẩm Hạo, quá đơn giản thô bạo.

Hơn nữa, cách thức này quá nguyên thủy.

Giống như yêu thú chỉ biết bản năng thôn thổ linh khí, không có quy củ.

Sau đó, Thẩm Hạo tiến vào trong trận pháp, đến bên cạnh quả trứng. "Ồ, sự kháng cự của luồng năng lượng kỳ dị kia dường như đã biến mất?" Thẩm Hạo lập tức phóng thần thức quét qua quả trứng. "Chít? (Ngươi nhìn ta làm gì?)" Một luồng dao động ý niệm bị thần thức của Thẩm Hạo bắt được.

Vì vậy Thẩm Hạo cũng thông qua thần thức truyền đi dao động ý niệm, truyền đạt ý của mình cho nó.

Loại truyền đạt dao động ở cấp độ tinh thần này, dù ngôn ngữ bất đồng, vẫn có thể giao tiếp. "Ta đến để giúp ngươi." "Ngươi hấp thu năng lượng như vậy quá đơn giản thô bạo, ta truyền cho ngươi một bộ công pháp, ngươi cứ theo phương thức này mà hấp thu năng lượng, biết không?" "Sẽ tốt hơn rất nhiều so với việc ngươi cứ nuốt chửng năng lượng để trưởng thành như vậy~" Sau đó, Thẩm Hạo thông qua thần thức, tỉ mỉ quét qua kết cấu trong ngoài cơ thể và đường vận chuyển năng lượng của ấu trùng Ma Tư Lạp.

Ấu trùng Ma Tư Lạp này, còn ở trong trứng, đã có thân dài hơn hai mươi mét, thân hình trụ tròn, đường kính cũng hơn hai mét.

Ấu trùng Ma Tư Lạp phát ra mấy tiếng kêu trầm thấp, dường như cảm thấy có chút ngại ngùng, bị người ta nhìn thấu từ trong ra ngoài như vậy~ Sau khi quan sát xong kết cấu cơ thể của ấu trùng Ma Tư

Lạp, Thẩm Hạo lập tức tham chiếu phương thức tu hành công pháp của Tiểu Cửu và Tiểu Hồng, mất một chút thời gian, sáng tạo ra một bộ công pháp thổ nạp phù hợp nhất với linh thú tộc trùng.

Sau đó truyền công pháp cho ấu trùng Ma Tư Lạp trong trứng. "Chít chít?" Ấu trùng Ma Tư Lạp trong trứng lắc lắc đầu, nó cảm giác được một luồng thông tin chui vào não.

Chỉ một lúc, nó đã tiêu hóa xong nội dung của luồng thông tin này. "Chít chít~" Ấu trùng Ma Tư Lạp trong trứng phát ra một trận tiếng kêu vui sướng.

Nó làm theo thông tin công pháp mà Thẩm Hạo truyền cho, theo phương thức này thổ nạp, khống chế phương thức lưu chuyển năng lượng trong cơ thể.

Vòng tuần hoàn này so với sự vận chuyển bản năng trước đây của nó phức tạp hơn nhiều.

Nhưng, với tư cách là con gái cưng của thiên đạo, tư chất các phương diện của nó đều vô cùng mạnh mẽ, ngộ tính mười phần, rất nhanh đã học được bộ công pháp này.

Sau đó vận chuyển nó.

Lượng lớn năng lượng, trong cơ thể, men theo lộ tuyến phức tạp, hình thành một vòng tuần hoàn năng lượng, một đại chu thiên, chăm sóc đến các cơ quan trong cơ thể.

Hơn nữa, còn có lượng lớn năng lượng trực tiếp được dùng để cường hóa thân thể.

Đặc biệt là ba đôi chân thon dài phía trước của nó, càng thêm sắc bén nhọn hoắt.

Tu hành, là một quá trình tiến hóa sinh mệnh hướng đến trạng thái hoàn mỹ.

Cơ thể ấu trùng Ma Tư Lạp cũng xảy ra một chút biến hóa, góc cạnh trên đầu trở nên mềm mại hơn một chút, thậm chí khuôn mặt côn trùng còn xuất hiện một chút đặc trưng nhân loại hóa nữ tính.

Trên quả trứng khổng lồ, ánh sáng xanh chói mắt không ngừng nhấp nháy.

Độ sáng so với trước đây cao hơn mấy lần.

Hơn nữa, tần suất nhấp nháy cũng ngày càng cao.

Như thể tim đập nhanh.

Năng lượng địa mạch, linh dịch, toàn bộ đều bị những rễ mạch giống như mạch máu trên quả trứng hấp thu vào, rót vào cơ thể ấu trùng Ma Tư Lạp.

Bên trong cơ thể, toàn bộ thân thể không ngừng được năng lượng cường hóa, trưởng thành.

Luồng năng lượng bàng bạc lưu chuyển, dần dần ở chỗ trái tim trong lồng ngực, kết thành một viên năng lượng đan hoàn.

Đây tương đương với kim đan của tu sĩ nhân loại.

Là nơi tinh hoa năng lượng toàn thân, nơi tinh khí thần ngưng kết.

Trái tim của nó làm trung khu, trong quá trình năng lượng lưu chuyển, không ngừng tôi luyện năng lượng trong cơ thể.

Mà nó, cũng cảm nhận rõ ràng mình đang mạnh lên.

So với phương thức trưởng thành bằng cách hấp thu năng lượng đơn giản thô bạo trong ký ức vô số vạn năm qua, hiện tại, mạnh hơn gấp mười lần!

Lượng lớn năng lượng bị hấp thu, trong hang động, mực nước linh dịch tích tụ dần dần hạ xuống.

Ấu trùng Ma Tư Lạp trưởng thành rất tốt.

Vì vậy, Thẩm Hạo để đám người Hồ Bát Nhất trở về phục mệnh trước, hành động lần này đã kết thúc viên mãn.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất vẫn để lại mấy người ở lại trong thung lũng, nếu Thẩm Hạo có việc lặt vặt gì, có thể để họ làm.

Bọn họ đi không lâu, Chử Sư Tu đã tự mình đến.

Chuyện cự trùng Ma Tư Lạp này, Chử Sư Tu làm sao có thể coi như không thấy?

Ông ta cũng rất tò mò về con cự trùng này, vì vậy tự mình đến xem.

Vừa thấy Chử Sư Tu đến, Thẩm Hạo đã biết ý định của ông ta. "Chử cục trưởng, sao ông lại tự mình đến đây?" Chử Sư Tu cười nói: "Ha ha~, chẳng phải là tôi tò mò sao?

Sinh vật viễn cổ lợi hại như vậy, tôi vừa tò mò lại vừa lo lắng!" Thẩm Hạo cười nói: "Chử cục trưởng không cần lo lắng, Ma Tư Lạp này, tôi cũng có chút hiểu biết!" "Nó thuộc chủng tộc do thiên đạo thai nghén ra, bảo vệ sự cân bằng sinh thái tự nhiên, tôn sùng tự nhiên và hòa bình!" "Bây giờ tôi chính là định đẩy nhanh quá trình thai nghén nó, bồi dưỡng thành một người bạn linh thú, áp lực của chúng ta cũng sẽ nhỏ đi một chút." Chử Sư Tu hiểu ra ý định của Thẩm Hạo, cũng yên tâm. "Ồ, vậy thì tốt, vậy thì tốt!" "Tôi chỉ lo nó sẽ nổi điên, gây ra phá hoại!" "Cậu không biết đấy thôi, năm đó khi bọn Nhật lùn bị 'cậu bé' ném bom, trên Thái Bình Dương xuất hiện một con quái thú khổng lồ, nó trực tiếp hấp thu hết phần lớn năng lượng phóng xạ." "Nếu không, hai thành phố kia của bọn Nhật lùn, sao có thể phục hồi nhanh như vậy?" "Bình thường mà nói, đáng lẽ vẫn phải là một đống phế tích phóng xạ mới đúng!" "Lúc đó, không ít tàu chiến và tàu ngầm của bọn Nhật lùn và bọn Mẽo đều bị con cự thú đó phá hủy." "Thậm chí

nghe nói, ngay cả tàu sân bay cũng bị hư hại mấy chiếc." "Sức phá hoại đó, thật sự là kinh người!" Thẩm Hạo trong lòng ngạc nhiên: "Thật sự có Ca Tư Lạp sao?" "Vậy sau đó thì sao?" Thẩm Hạo hỏi. "Sau đó, con cự thú đó mất tích, mặc cho bọn Mẽo dò tìm thế nào cũng không thấy, như thể biến mất khỏi không trung vậy!" Thẩm Hạo trong lòng đã hiểu, đây hẳn là đã đi vào thế giới tâm Trái Đất theo lối đi, nên ở bên ngoài đương nhiên không tìm thấy! "Chử cục trưởng, ngài yên tâm, Ma Tư Lạp không phải là loại cự thú sẽ tùy ý gây ra phá hoại đâu, yên tâm đi." "Hơn nữa, còn có tôi ở đây, tôi sẽ bồi dưỡng nó thật tốt!" Chử Sư Tu yên tâm gật đầu.

Có Thẩm Hạo ở đây, ông ta đương nhiên yên tâm.

Nhìn quả trứng côn trùng khổng lồ đang nhấp nháy ánh sáng xanh chói mắt, Chử Sư Tu đầy kinh ngạc.

Thiên nhiên Trái Đất, vậy mà còn thai nghén ra loại sinh linh cự thú kỳ dị này!

Đúng lúc này, trên quả trứng côn trùng khổng lồ, ánh sáng xanh nhấp nháy, tần suất đã giảm xuống.

Mà trong cả hang động, linh dịch cũng đã bị hấp thu cạn kiệt, năng lượng địa mạch cũng đã nuốt chửng rất nhiều.

Chương 593

Bây giờ, trứng Ma Tư Lạp đã giảm bớt việc nuốt chửng năng lượng.

Thẩm Hạo thấy vậy, mở pháp nhãn, nhìn xuyên qua quả trứng, thấy được ấu trùng Ma Tư Lạp bên trong.

Chỉ thấy nó đang vặn vẹo thân thể, ngẩng đầu, đang cố chui ra ngoài.

Thẩm Hạo trong lòng đã hiểu, đây là sắp ấp nở rồi.

Lập tức hắn cười với Chử Sư Tu: "Chử cục trưởng, đến sớm không bằng đến đúng lúc, ấu trùng Ma Tư Lạp này sắp ấp nở rồi, hôm nay, ngài có vinh hạnh được tận mắt chứng kiến khoảnh khắc này!" "Ồ?

Thật sao, vậy tôi lại rất tò mò, ấu trùng Ma Tư Lạp này, trông như thế nào?" Chử Sư Tu hứng thú, vốn đã chuẩn bị đi, bây giờ lập tức dừng lại, đi đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Hai người cùng nhau hứng khởi nhìn ấu trùng Ma Tư Lạp phá trứng chui ra.

Bên trong trứng, ấu trùng Ma Tư Lạp thông qua các mạch máu, hấp thu toàn bộ năng lượng và vật chất trong trứng, vỏ trứng cũng chỉ còn lại một lớp mỏng.

Sau đó giãy đứt các mạch máu quấn quanh người, rồi vặn vẹo thân thể, dùng bộ phận miệng hơi nhọn trên đầu, phá vỡ lớp vỏ trứng.

Quả trứng này giống như quả bóng bay xì hơi, chỉ còn lại một lớp da mỏng, rơi vãi trên mặt đất.

Tức thì, một con vật thân hình to lớn, dài gần 20 mét xuất hiện.

Trông nó giống như một con tằm được phóng to.

Nửa thân trước dựng thẳng lên.

Đầu rất rõ ràng, trên khuôn mặt hơi tròn trịa, hai mắt to, sáng lên ánh sáng xanh.

Miệng là bộ phận miệng côn trùng hình ba thùy tiêu chuẩn, hai bên má còn có hai cấu trúc hình móc câu giống như sừng.

Nửa thân trên là ba đôi chân đốt được bao bọc bởi lớp vỏ giáp, nửa thân dưới là bốn đôi chân giả cơ bắp nhô ra, chống đỡ cơ thể bò đi.

Trên lưng là những lớp vỏ ngoài cứng cáp bằng chất sừng xếp chồng lên nhau.

Trên bề mặt cơ thể cũng sáng lên một lớp huỳnh quang màu xanh. "Chít chít~" Ấu trùng Ma Tư Lạp ấp nở ra, liền lập tức quay người, tò mò vươn người đến bên cạnh Thẩm Hạo.

Chử Sư Tu lập tức toàn thân căng cứng, nhưng thấy Thẩm Hạo không có chút phản ứng nào, ông ta liền thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn rất căng thẳng.

Thẩm Hạo cười xoa đầu ấu trùng Ma Tư Lạp.

Cái đầu khổng lồ của ấu trùng Ma Tư Lạp cũng cọ cọ vào lòng bàn tay Thẩm Hạo, tỏ vẻ thân mật.

Rõ ràng, con ấu trùng Ma Tư Lạp này rất gần gũi với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo thân là người tu hành, tu sĩ cảnh giới Hợp Đạo, thân thể hòa hợp với đại đạo tự nhiên của trời đất, lại mang trên mình lượng lớn công đức.

Ma Tư Lạp là con cưng của Thiên Đạo, tự nhiên sẽ rất thân cận với Thẩm Hạo.

Hơn nữa, trước đó Thẩm Hạo ra tay nuôi dưỡng giúp nó tăng tốc trưởng thành, khiến nó càng thêm gần gũi với hắn.

Thẩm Hạo cẩn thận quan sát con ấu trùng Ma Tư Lạp này.

Chỉ thấy hình dáng cơ thể của nó đã có khá nhiều khác biệt so với hình dạng trong phim ảnh kiếp trước.

Khuôn mặt trên đầu đã có xu hướng nhân hóa.

Vòng giàn giáo bằng thép vốn bao quanh quả trứng khổng lồ cũng bị nó dựa vào làm gãy sập.

Chử Sư Tu đứng bên cạnh, nhìn thấy dáng vẻ thân mật của Thẩm Hạo và ấu trùng Ma Tư Lạp, trong lòng cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Thân cận là tốt rồi, không phải loại hung bạo.

"Được rồi, ngươi tiếp tục tu luyện đi, cố gắng sớm ngày phá kén mà ra, trưởng thành thành hình thái hoàn chỉnh." Thẩm Hạo vuốt ve lớp vỏ giáp trên đầu ấu trùng Ma Tư Lạp, nhẹ nhàng nói với nó.

Nó cũng khẽ gật đầu, sau đó lùi về phía xa.

Toàn bộ cơ thể nằm rạp trên mặt đất, bắt đầu thổ nạp tu luyện.

Qua một lúc như vậy, trong động quật đã lại tích tụ không ít linh dịch.

Những linh dịch này bị ấu trùng Ma Tư Lạp từng ngụm từng ngụm nuốt vào luyện hóa.

Khí thế trên người nó cũng đang từ từ tăng cường.

Chử Sư Tu xem xong ấu trùng Ma Tư Lạp nở ra, cũng chuẩn bị rời đi.

"Nơi này giao cho cậu, tôi cũng nên về rồi!" Thẩm Hạo gật đầu,

từ biệt Chử Sư Tu: "Được, Chử Cục trưởng đi thong thả!" Sau đó, Thẩm Hạo nhìn về phía ấu trùng Ma Tư Lạp, lúc này, khí thế trên người nó cũng đã ổn định lại, là cảnh giới Kim Đan.

Thế là Thẩm Hạo quyết định truyền thụ cho nó một vài pháp thuật.

Không cần thiết phải ở lại đây nữa, chi bằng cùng hắn đến Trùng Cốc, môi trường ở Trùng Cốc tốt hơn ở đây nhiều, hơn nữa, cái tên cũng rất có duyên với nó.

Ma Tư Lạp là trùng tộc, tu luyện ở Trùng Cốc chính là như cá gặp nước.

"Ngươi cũng đã nở ra rồi, ta đặt cho ngươi một cái tên nhé!" Ấu trùng Ma Tư Lạp ngẩng đầu, nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn về phía Thẩm Hạo.

"Chít chít?" Thẩm Hạo gật đầu: "Không sai, như vậy sẽ tiện hơn!" "Ta sẽ truyền cho ngươi pháp môn tu hành, sau này ngươi còn có thể hóa thành hình người, có thể trải nghiệm cuộc sống của xã hội loài người, đây là điều mà ngươi chưa từng thử qua trong vô số năm tháng trước đây!" "Có tên, ngươi sẽ có thể hòa nhập vào xã hội loài người tốt hơn!" "Chít chít ~" Ấu trùng Ma Tư Lạp ghé mặt lại gần, phát ra một tiếng kêu trầm thấp.

"Ngươi đồng ý là tốt rồi, để ta nghĩ xem, nên đặt cho ngươi cái tên gì đây ~" Thẩm Hạo một tay chống cằm, suy tư.

Chẳng mấy chốc đã có ý tưởng.

"Ngươi bị mấy lão Tây kia gọi là Ma Tư Lạp, nhưng cái tên này đọc sang tiếng Trung không hợp với ngươi." "Vậy ta lấy âm gần đặt cho ngươi họ Mục." "Sau khi ngươi tiến hóa thành trùng trưởng thành, là một con bướm đêm có đôi cánh sặc sỡ, hơn nữa ngươi là

giống cái, vậy đặt tên cho ngươi là Thải Nga!" "Sau này, cứ gọi là Mục Thải Nga, thế nào?" Ấu trùng Ma Tư Lạp nghe vậy, vui vẻ gật gật đầu, nó nghe ra được ý tứ ẩn chứa trong lời nói của Thẩm Hạo.

Trong lòng nó cũng rất vui, ba đôi chân trước ngực hưng phấn múa may, giống như đang vẫy tay.

Mục Thải Nga rất vui ~ "Thải Nga, hình thể của ngươi bây giờ quá lớn, ta truyền cho ngươi một pháp thuật lớn nhỏ như ý nhé, ngươi tu luyện trước một chút, sau đó thu nhỏ hình thể, ta đưa ngươi về Trùng Cốc, sau này nơi đó chính là nhà của ngươi." "Ngoài ra, ở đó còn có rất nhiều tỷ muội bầu bạn với ngươi đó ~" "Cố gắng luyện tập, biết chưa?" Mục Thải Nga gật mạnh đầu, lập tức bắt đầu chuyên tâm tìm hiểu pháp thuật lớn nhỏ như ý này.

Pháp thuật này thực ra chỉ là lấy một cái tên cho oai mà thôi, lớn nhỏ như ý thực sự là một loại thần thông rất lợi hại, có thể tự do biến lớn thu nhỏ hình thể.

Mục Thải Nga mới bắt đầu tu hành, không thể luyện được thần thông pháp thuật cao thâm như vậy.

Do đó chỉ truyền cho một pháp thuật biến hóa thông thường, sau khi thu nhỏ, sức mạnh tương ứng cũng sẽ giảm đi khá nhiều.

Học cũng không quá khó.

Mấy ngày sau, Mục Thải Nga đã học được gần xong.

Pháp lực trong cơ thể vận chuyển, ngay lập tức, hình thể nhanh chóng thu nhỏ.

Chẳng mấy chốc đã biến thành kích thước tương đương một con chó nhỏ trưởng thành.

Nhưng đồng thời, sức mạnh trong cơ thể cũng bị phong ấn quá nửa.

Đôi chân thịt ở phần bụng sau của nó dùng sức đạp mạnh, trực tiếp nhảy đến trước mặt Thẩm Hạo, được Thẩm Hạo một tay đỡ lấy.

"Ha ha, tốt, Thải Nga, học rất nhanh!" "Chúng ta về nhà!" Thẩm Hạo ôm thân hình béo mập của Mục Thải Nga vào lòng.

Mặc dù nó là trùng tộc, nhưng so với hình dáng trong phim ảnh nguyên bản thì khác biệt rất lớn.

Hoàn toàn không hề quái dị hay khiến người ta khó chịu.

Dáng vẻ hiện tại, trông có chút giống nhân vật hoạt hình.

Nhìn qua còn khá ưa nhìn.

Trên người lấp lánh ánh bạc màu lam, lại càng thêm phần thần bí.

Sau đó, Thẩm Hạo gỡ bỏ trận pháp bố trí trong sơn cốc, thu hồi lại tất cả trận khí.

Tiếp đó, hắn lại truyền âm cho mấy điều tra viên đang canh gác bên ngoài, bảo họ trực tiếp trở về.

Sau đó, bản thân hắn cũng trực tiếp bay về Trùng Cốc.

Chương 594

Tiếp theo, dưới một ngọn núi ở một bên sơn cốc, hắn xây dựng lại một động phủ rộng rãi thoải mái cho Mục Thải Nga, sắp xếp cho nó ở đây.

Thế là, Mục Thải Nga đã an cư tại Trùng Cốc.

Không lâu sau, Tiểu Cửu và Tiểu Hồng biết chuyện của Mục Thải Nga, hai người lần lượt chạy tới.

Hai người họ, ban đầu đều là dạng côn trùng, Tiểu Cửu là Cửu Đầu Trùng, sau này lột xác thành Cửu Đầu Điểu, còn Tiểu Hồng là Vực Lang Trường Trùng, luyện hóa long huyết lột xác thành Xích Giao.

Mặc dù đã không còn là loài côn trùng, nhưng đối với đồng tộc côn trùng, vẫn có hảo cảm tự nhiên.

Thế là, tiếp theo đó, hai người họ thường xuyên đến thăm Mục Thải Nga, cùng nó chơi đùa, giải đáp những thắc mắc trong tu luyện cho nó.

Ngoài ra, Ô Thiền, Doãn Thanh Sương, Hoắc Uyển Nhi, Tiểu Ngọc và tất cả các nữ nhân khác, cũng sẽ tranh thủ thời gian rảnh sau khi tu luyện để đến thăm Mục Thải Nga.

Mục Thải Nga hiện tại, theo quá trình tu hành, đã hoàn toàn khác với lúc mới nở, trông như một con sâu lớn trong phim hoạt hình, rất đáng yêu, không hề có vẻ hung dữ.

Hoàn toàn thay đổi diện mạo!

Thẩm Hạo cũng sẽ thường xuyên đến thăm Mục Thải Nga.

Mà Mục Thải Nga được Thiên Đạo ưu ái, thiên tư mạnh mẽ, tu

hành cũng rất nhanh, tốc độ học tập lại càng nhanh hơn.

Sớm đã học được cách nói tiếng người, sau đó, Tiểu Cửu còn mang sách giáo khoa tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông đến dạy cho Mục Thải Nga.

Bây giờ kiến thức của Mục Thải Nga đã lợi hại hơn nhiều so với một học sinh trung học phổ thông bình thường.

Hơn nữa, cũng đã học được tư duy của con người.

Nó bây giờ, chỉ mong tu luyện thật nhanh, có thể sớm kết kén tiến hóa, trưởng thành thành dạng trưởng thành, sau đó hóa thành hình người.

Rồi sau đó trải nghiệm cuộc sống của xã hội loài người.

Cuộc sống trước đây của nó, căn bản không phải là sống!

Thời gian thoáng chốc, lại hai năm nữa trôi qua.

Lứa sinh viên đại học võ khoa đầu tiên đã đến lúc tốt nghiệp.

Lứa người này, về cơ bản đều gia nhập vào các cơ quan thuộc Dân Điều Cục.

Thời kỳ này, sinh viên đại học tốt nghiệp vẫn được phân công công việc, không chỉ đại học võ khoa, các trường đại học thông thường cũng vậy.

Dù sao Hạ quốc hiện tại vẫn đang trong thời kỳ thiếu hụt nhân tài.

Phải vài năm nữa, mới bắt đầu dần dần hủy bỏ chế độ phân công công việc sau tốt nghiệp.

Mà sự gia nhập của lứa người này đã giảm bớt đáng kể tình trạng thiếu hụt nhân viên của Dân Điều Cục ở các nơi.

Hơn nữa, số lượng sinh viên đại học vẫn đang tăng lên hàng năm,

vài năm nữa sẽ không còn thiếu người.

Đến lúc đó, sẽ thực hiện sàng lọc, giữ lại tinh anh.

Cùng lúc đó, ngoài Dân Điều Cục ra, quân đội cũng vậy.

Quân đội là trụ cột vững chắc của một quốc gia, bảo vệ chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ quốc gia, chống lại sự xâm lược từ bên ngoài.

Chỉ có vũ lực mạnh mẽ mới là cơ sở đảm bảo an ninh quốc gia!

Mấy năm nay, Hạ quốc cũng đang dốc sức bồi dưỡng nhân tài siêu phàm trong quân đội.

Ngoài ra cũng có các trường đại học quân sự cung cấp nhân tài cho quân đội.

Nếu chỉ xét về chất lượng người tu hành, thì cơ quan Dân Điều Cục vẫn là mạnh nhất.

Nhưng quân đội, dưới sự hỗ trợ của chính phủ, cũng đang nhanh chóng đuổi kịp.

Trọng điểm của hai bên cũng có sự khác biệt.

Trải qua mấy năm phát triển, các quốc gia trên thế giới đều có những thay đổi không nhỏ.

Ngũ Thường vẫn đứng vững trên đỉnh thế giới, trong khi không ít tiểu quốc đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Yêu thú, quỷ quái xuất hiện, trực tiếp dẫn đến sự diệt vong của hàng loạt tiểu quốc.

Vẫn còn một số tiểu quốc đang đoàn kết lại để sưởi ấm cho nhau, miễn cưỡng chống cự.

Ngũ Thường cũng thuận thế sáp nhập các tiểu quốc xung quanh

vào lãnh thổ của mình.

Đây là hành động cứu trợ nhân đạo, họ không thể tự vệ, vậy chỉ có thể dựa vào người khác.

A Mỹ Lợi Tạp, mặc dù hỗn loạn, nhưng lại hình thành một sự cân bằng kỳ lạ.

Các bang vẫn liên kết chặt chẽ với nhau.

Trước đây là thời bình, quậy phá một chút cũng không sao, nhưng bây giờ là thời loạn, nếu không đoàn kết chặt chẽ, A Mỹ Lợi Tạp rộng lớn e rằng sẽ bị người ta gặm nhấm hết, rồi thay thế.

Vì lợi ích của bản thân, các tập đoàn tư bản lớn cũng đã đoàn kết lại.

Thời loạn tuy không tệ, nhưng rủi ro cũng lớn, làm sao có thể dễ dàng thu hoạch của cải, củng cố địa vị của mình như trong một xã hội hòa bình?

Họ một mặt bồi dưỡng nhân tài siêu phàm của mình, mặt khác cũng đang nghiên cứu gen của những sinh vật siêu phàm đó, âm mưu dùng phương thức khoa học kỹ thuật, chế tạo ra những binh sĩ siêu phàm.

Hai năm trôi qua, tại Trùng Cốc, Thẩm Hạo cũng đã tiến hành một đợt bế quan tu luyện dài ngày.

Dưới sự hỗ trợ của nghịch thiên ngộ tính, tu vi của hắn lại đột phá thêm một tiểu giai, đạt tới Hợp Đạo cảnh trung kỳ.

Cửu Chuyển Nguyên Công cũng có tiến bộ không nhỏ.

Hôm nay, trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Thần hồn của Dao Huỳnh đã từ Âm Thần lột xác thành Dương Thần.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Thẩm Hạo, khí tức thuần dương trong thần hồn của Dao Huỳnh không ngừng sinh ra, hóa giải toàn bộ âm chất trong thần hồn.

Thần hồn của nàng tỏa ra một luồng khí tức thuần dương ấm áp.

Hơn nữa, pháp quán tưởng của nàng cũng đã tu luyện đến tiểu thành, toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh đều được quán tưởng ra.

Trong thức hải của nàng, một mảnh Dao Trì Tiên Cảnh hiện ra như thật.

Mà thần hồn thuần dương của nàng, tựa như một nữ vương, đoan tọa trong cung điện trên đỉnh thần phong.

Còn ở bên ngoài, trong không gian trận pháp của phòng tu luyện.

Nhục thân của nàng cũng cuối cùng hoàn thành lột xác.

Sức mạnh của viên Trường Sinh Thi Miết Đan đã hoàn toàn dung nhập vào trong nhục thân của Dao Huỳnh.

Sức mạnh của Thi Miết Vương đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Mà Dao Huỳnh, cũng nhờ đó mà nắm giữ được một số sức mạnh kỳ lạ.

Ví dụ như những năng lực của Cấm Bà, nàng đều nắm giữ được, hơn nữa còn cao cấp hơn.

Cấm Bà dù sao cũng là sản phẩm thất bại, sức mạnh mà bà ta có thể nắm giữ, Dao Huỳnh, người thành công lột xác một cách hoàn mỹ, tự nhiên cũng có được.

Trong hộp sọ của nàng, con Thi Miết Vương màu đỏ máu đã hoàn toàn tan ra, năng lượng đặc thù trong cơ thể nó đã bị Dao Huỳnh hấp thụ hoàn toàn.

Dung dịch màu đỏ máu ban đầu cũng đã phai màu, hoàn toàn bị

luyện hóa và biến mất.

Thần hồn của Dao Huỳnh trong Dao Trì Tiên Cảnh lập tức cảm nhận được sự thay đổi của nhục thân mình.

“Lúc này, lột xác hoàn thành?” “Tốt quá!” “Cuối cùng cũng hoàn thành!” Tâm niệm nàng vừa động, lập tức thoát khỏi Dao Trì Tiên Cảnh, thần hồn quay về nhục thân.

Thân thể và thần hồn dung hợp hoàn mỹ!

Chương 595

Đồng thời, Dao Huỳnh cũng cảm nhận được những năng lực mà mình có được.

Tuổi thọ dài lâu, năng lực tự chữa lành mạnh mẽ, thân thể nhẹ nhàng khỏe mạnh, sức lực tăng mạnh.

Hơn nữa còn có thể điều khiển tóc tự do mọc dài ra, và dùng để tấn công.

Thủ đoạn không mạnh, nhưng nếu đặt trong thế giới bình thường, so với người thường thì đã vô cùng mạnh mẽ.

Nàng gỡ chiếc trâm ngọc trên đầu xuống, xõa mái tóc ra, tâm niệm vừa động, liền thử nghiệm.

Mái tóc lập tức mọc dài ra nhanh chóng, giống như những xúc tu.

Mỗi một sợi tóc, nàng đều có thể tùy ý điều khiển.

Nàng trực tiếp ngưng tụ tóc thành hai bàn tay lớn màu đen, sức mạnh trên đôi tay này vô cùng lớn.

Dao Huỳnh điều khiển đôi tay bằng tóc, đẩy nắp quan tài ngọc ra, sau đó, đứng dậy từ bên trong.

Một bước bước ra, nàng tò mò nhìn xung quanh.

Chỉ thấy khối vẫn ngọc khổng lồ được một lực lượng vô hình nâng đỡ ở phía trên, xung quanh tám hướng, mỗi hướng đặt chín cỗ quan tài ngọc, hiển nhiên là quan tài ngọc của các tỷ muội khác.

Mà ở trung tâm, không xa quan tài ngọc của nàng, còn có một cỗ quan quách khác, nàng nhận ra, đây là quan tài ngọc của Tây Vương Mẫu đời cuối cùng vốn canh giữ dưới vẫn ngọc.

Nàng cởi bộ giáp ngọc trên người xuống, để lộ một thân thể ngọc tuyết trắng, hoàn mỹ.

Thân hình đầy đặn, đôi chân ngọc thon dài, cổ tay trắng ngần như sương tuyết.

Làn da như ngưng mỡ, trắng như ngọc, mịn màng hồng hào.

Hai chén ngọc úp ngược, cao thẳng đầy đặn, tựa như phản trọng lực, không hề có vẻ chảy xệ.

Nhìn thấy cơ thể mình không một mảnh vải che thân, Dao Huỳnh tâm niệm vừa động, mái tóc đen dài óng ả nhanh chóng chuyển động, bao bọc lấy thân thể xinh đẹp của mình, tựa như một chiếc váy lụa bó sát.

Không gian trận pháp đang ở trạng thái đóng kín, Dao Huỳnh không có cách mở trận pháp, nhất thời bị nhốt ở đây.

Ngay sau đó, nàng liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, một lần nữa tiến vào Dao Trì Tiên Cảnh, tìm đến Ô Thiền, nhờ nàng giúp tìm phu quân Thẩm Hạo.

Ô Thiền lập tức thoát khỏi Dao Trì Tiên Cảnh, tìm đến phòng tu luyện của Thẩm Hạo, gọi hắn tỉnh dậy.

"Thiền nhi, có chuyện gì xảy ra sao?" Thẩm Hạo mở cửa hỏi.

Không có chuyện gì khẩn cấp, Ô Thiền sẽ không làm phiền hắn.

"Phu quân còn hỏi, chàng quên mất chuyện gì rồi sao?" Ô Thiền bực bội liếc hắn một cái.

"Sao vậy?" Thẩm Hạo nhíu mày, có chút không hiểu.

"Ây da, Dao Huỳnh đã lột xác xong, bây giờ đang bị kẹt trong không gian trận pháp, chàng còn không mau đi đưa nàng ra ~" Ô Thiền thấy vậy đành thúc giục.

“Ồ, Huỳnh nhi lột xác xong rồi sao?

Nhanh vậy?” Thẩm Hạo vỗ đầu, “May mà có Thiền nhi em nhắc nhở ~” Từ miệng Ô Thiền biết được Dao Huỳnh đã hoàn thành lột xác, bị kẹt trong không gian trận pháp, Thẩm Hạo vội vàng xuất quan, mở không gian trận pháp đi vào.

Vừa vào, liền thấy Dao Huỳnh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất bên cạnh quan tài ngọc của mình.

Hai tay chống lên đùi, chống cằm, đang ngẩn người.

“Huỳnh nhi ~” Thẩm Hạo loé người một cái, đến bên cạnh Dao Huỳnh.

Dao Huỳnh nghe thấy tiếng gọi của Thẩm Hạo, cũng hoàn hồn lại.

Nàng lập tức đứng dậy, trực tiếp lao vào lòng Thẩm Hạo.

Mỹ nhân vào lòng, Thẩm Hạo ôm chặt lấy nàng.

Một tay vòng qua eo, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

Chiếc váy đen dệt từ tóc, chất liệu vô cùng mịn màng, sờ vào rất thoải mái.

“Phu quân, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau ở thế giới thực rồi ~” Dao Huỳnh nép trong lòng Thẩm Hạo, ôm chặt lấy hắn.

Thẩm Hạo cúi đầu, dùng cằm cọ cọ vào gò má hồng hào tuyết trắng của Dao Huỳnh, làn da mịn màng khiến người ta mê đắm.

“Huỳnh nhi, chúng ta ra ngoài thôi ~” Hai người bước ra khỏi không gian trận pháp, nhìn thấy Ô Thiền đang đợi ở bên ngoài.

Ô Thiền thấy Dao Huỳnh và Thẩm Hạo hai người đi ra, lập tức cười tươi chào đón.

“Dao Huỳnh, nhìn thấy em ở thế giới thực, hoàn toàn khác với

trong Dao Trì Tiên Cảnh đó nha ~" "Đúng là một mỹ nhân a ~" "Khà khà khà ~" Dao Huỳnh mặt hơi đỏ, thoát khỏi vòng tay của Thẩm Hạo, nắm lấy tay Ô Thiền.

"Dao Huỳnh ra mắt Ô Thiền tỷ tỷ ~" Mặc dù xét theo thời gian sinh ra, Dao Huỳnh còn lớn hơn Ô Thiền rất nhiều, nhưng theo thứ tự trước sau, Dao Huỳnh xếp sau Ô Thiền.

Dao Huỳnh và Ô Thiền đều là những người rất truyền thống, rất tuân thủ tôn ti trật tự.

Ô Thiền cười tươi ôm Dao Huỳnh vào lòng, hai người ôm nhau một cái, bốn ngọn núi tuyết lớn va chạm, mỗi bên đều xảy ra biến dạng đàn hồi.

"Huỳnh nhi muội muội, sau này chúng ta đều là tỷ muội tốt cả đời ~" "Vâng vâng ~" Ngay sau đó, Ô Thiền buông Dao Huỳnh ra.

"Được rồi, tỷ tỷ không làm phiền hai người nữa, Huỳnh nhi muội muội vẫn là lần đầu tiên, phu quân chàng phải thương hoa tiếc ngọc đó nha ~" Nói xong, nhìn vẻ mặt e thẹn của Dao Huỳnh, Ô Thiền cười khúc khích xoay người trở về phòng tu luyện của mình, tiếp tục tu luyện.

Còn Dao Huỳnh, thì ôm lấy cánh tay của Thẩm Hạo, núi tuyết bao bọc lấy cánh tay.

Thẩm Hạo đưa Dao Huỳnh ra khỏi phòng tu luyện, trở về Trùng Cốc bên ngoài, dẫn nàng đi dạo một vòng trong Trùng Cốc.

Thần hồn của Dao Huỳnh, có thể nói là bị giam cầm trong Dao Trì Tiên Cảnh đã bốn, năm nghìn năm.

Thế giới bên ngoài đã vật đổi sao dời.

Xung quanh Tháp Mộc Đà đã biến thành sa mạc, chỉ còn lại một ốc đảo cô độc.

Trong Trùng Cốc là một khu rừng nguyên sinh rộng lớn, xung quanh là những ngọn núi cao mấy nghìn mét, dưới chân là rừng nguyên sinh, trên đỉnh lại là tuyết phủ.

Mà bên ngoài Trùng Cốc còn có một biển hoa rộng lớn, trong đó bướm lượn chập chờn, muôn hồng nghìn tía.

Sau đó, Thẩm Hạo lại đưa Dao Huỳnh lên Mặc Vân Chu, bay lên trời cao, ngắm nhìn vùng đất Nam Cương, núi cao rừng rậm, phong cảnh như tranh.

Nhìn đến Dao Huỳnh say mê như điếu đổ.

Đây đều là những phong cảnh mà nàng trước đây chưa từng thấy.

Trong căn phòng của Mặc Vân Chu, ngước nhìn dải ngân hà đầy trời.

Hai bóng hình, dần dần quyện vào nhau.

"Ưm ~" Dao Huỳnh phát ra một tiếng kêu đau.

Trên chiếc khăn lông bên dưới, xuất hiện một vệt đỏ thẫm.

Cùng với sự vuốt ve của Thẩm Hạo, tình yêu của Dao Huỳnh như suối trào. . ...

Đêm nay vẫn là thiếu nữ, ngày mai đã thành nương tử.

Nhục thân trong thực tại, khác hẳn với thân thể thần hồn trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Cơ thể sẽ mệt mỏi, sẽ uể oải.

Sự thay đổi dữ dội của cơ thể ảnh hưởng đến thần hồn, khiến ý thức mơ màng.

Sau một hồi âu yếm, Thẩm Hạo ôm thân hình đầy đặn của Dao Huỳnh vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chương 596

Tựa như một món bảo vật yêu thích không nỡ rời tay, cẩn thận che chở.

Dao Huỳnh mắt say lờ đờ, tóc tai rối bời, thở hổn hển, không muốn động đậy.

Cứ như vậy ngửa mặt nhìn trời đêm, đếm sao.

Bầu trời đêm Điền Nam rất trong xanh, không có ô nhiễm công nghiệp, không có sương mù che phủ.

Dải ngân hà treo trên bầu trời, vô số vì sao lấp lánh.

Hai người ôm nhau ngủ.

Mặc Vân Chu cứ như vậy lơ lửng trên không trung của khu rừng nguyên sinh bên ngoài Trùng Cốc, không hề nhúc nhích.

Sáng sớm hôm sau, cơ thể Dao Huỳnh đã hồi phục.

Thẩm Hạo lại nổi hứng, không nhịn được lại luyện tập buổi sáng một phen.

Dao Huỳnh cũng đã nếm mùi, cùng nhau song tu.

Mấy giờ sau, Mặc Vân Chu trở về Trùng Cốc, Thẩm Hạo đưa Dao Huỳnh đến phòng tu luyện trong Lăng Vân Tiên Cung.

“Huỳnh nhi, nàng đã hoàn thành lột xác rồi, vậy cũng nên bắt đầu tu luyện thôi.” “Trước đây nàng chỉ tu luyện thần hồn, cũng may nhục thân của nàng đã trải qua sự lột xác của trường sinh đan, nếu không cơ thể bình thường sớm đã bị Dương Thần cường đại ép vỡ rồi!” “Lại đây, ta truyền cho nàng công pháp trước, sau đó sẽ tự mình chỉ đạo nàng tu luyện.” Nói rồi, Thẩm Hạo điểm vào giữa trán Dao

Huỳnh, truyền thụ pháp hô hấp thổ nạp sơ cấp qua.

Dao Huỳnh nhập môn rất nhanh, không bao lâu, đã trực tiếp bắt đầu thổ nạp.

Lượng lớn linh khí bị hút vào cơ thể, hội tụ vào đan điền, ngưng tụ thành chân khí.

Mà trong lúc Dao Huỳnh tu luyện, Thẩm Hạo cũng đang dựa vào tình hình của Dao Huỳnh để sáng tạo công pháp dành riêng cho nàng.

Tối hôm qua, Thẩm Hạo đã nắm rõ tình hình trong ngoài cơ thể Dao Huỳnh.

Sau khi lột xác bằng trường sinh đan dược, thể chất của nàng đã mạnh lên rất nhiều, trong cơ thể cũng sinh ra một loại năng lượng đặc thù.

Điều này tương tự như cải tạo huyết mạch, dung nhập sức mạnh của Thi Miết Vương vào trong cơ thể mình.

Mười mấy phút sau, công pháp đã được sáng tạo xong.

Thẩm Hạo gọi Dao Huỳnh tỉnh lại, thoát khỏi trạng thái thổ nạp, trong cơ thể đã có nền tảng do pháp thổ nạp đặt ra, Dao Huỳnh có thể chuyển sang tu luyện công pháp mới.

Thẩm Hạo cẩn thận truyền công pháp mới cho nàng.

"Huỳnh nhi, sau này cứ tu luyện thiên công pháp này, biết chưa?" Dao Huỳnh ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, thiếp biết rồi phu quân ~" "Nàng cứ hô hấp thổ nạp trước đi, còn về việc vận chuyển chân khí, đừng vội, nàng còn nhiều thứ không hiểu, lát nữa ta sẽ dạy nàng." "Nàng cứ tích đầy đan điền rồi dừng lại, biết không?" Dao Huỳnh nghiêm túc gật đầu.

Ngay sau đó, bắt đầu thổ nạp tu luyện theo công pháp mới.

Lượng lớn linh khí bị Dao Huỳnh nuốt chửng, trên đỉnh đầu hình thành một xoáy nước nhỏ.

Hai giờ sau, Dao Huỳnh mở mắt ra.

"Phu quân, đan điền đã đầy rồi ~" "Ừm, được, ta sẽ truyền kiến thức về kinh mạch và huyệt đạo cho nàng, nàng hãy làm quen một chút, ghi nhớ hết kinh mạch và huyệt đạo." Dao Huỳnh gật đầu, sau đó im lặng tiêu hóa kiến thức mới, năng lực học tập của nàng rất mạnh, chẳng mấy chốc đã học được gần xong.

Thẩm Hạo thấy vậy, cười nói: "Xem ra, Huỳnh nhi của ta là một thiên tài tu hành đó nha ~" "Lại đây, tiếp theo, ta sẽ dẫn dắt nàng, vận chuyển chân khí vài vòng, nàng hãy ghi nhớ." Thẩm Hạo đưa tay đặt lên đan điền của Dao Huỳnh, bắt đầu dẫn dắt chân khí, từ khí hải xuất phát, men theo kinh mạch, bắt đầu vận chuyển, sau khi đi một vòng, lại quay về đan điền.

Chân khí vận chuyển một vòng trong kinh mạch, bớt đi một chút.

Phần bị hao hụt đó, đều đã được dùng để nuôi dưỡng kinh mạch và cơ thể trong quá trình vận chuyển.

Đồng thời cũng là để tinh lọc chân khí, khiến chất lượng chân khí tăng lên.

Chân khí đi được mấy vòng, mỗi khi đi qua một huyệt đạo, Thẩm Hạo đều dùng thần niệm truyền âm, nói cho Dao Huỳnh biết.

Lộ trình của kinh mạch cũng được nhắc nhở.

Dao Huỳnh vừa thực hành, vừa học tập.

Nắm bắt rất nhanh.

Cơ thể Dao Huỳnh, sau khi lột xác bằng trường sinh đan dược, cộng thêm sự gột rửa của linh khí.

Huyệt đạo và kinh mạch trong cơ thể đều vô cùng thông suốt, không có gì tắc nghẽn.

Có thể gọi là bách mạch câu thông, tư chất cực tốt.

Sau khi Thẩm Hạo rút lại sự dẫn dắt, Dao Huỳnh tự mình dẫn dắt chân khí tuần hoàn trong cơ thể, chảy qua từng huyệt đạo và kinh mạch.

Rất nhanh đã nhập vào trạng thái.

Chẳng mấy chốc, đã đạt đến tu vi Luyện Khí cảnh.

Mà dưới sự cung cấp vô hạn linh khí của Trùng Cốc, tu vi của Dao Huỳnh vẫn đang tăng lên từng tầng.

Tích lũy linh khí đơn thuần là một việc rất đơn giản, chưa nói đến linh khí dồi dào của Trùng Cốc, dù là đan dược, Thẩm Hạo cũng có mấy loại, có thể cho Dao Huỳnh tùy tiện dùng.

Mấy giờ sau, Dao Huỳnh trực tiếp đạt đến Luyện Khí viên mãn.

Tiếp theo, là đến Trúc Cơ.

Thế là, Thẩm Hạo truyền pháp Trắc Bặc Thiên Mệnh cho Dao Huỳnh.

Chỉ là, bước này lại bị kẹt lại.

Dao Huỳnh tu luyện theo công pháp cả buổi, nhưng không có chút động tĩnh nào.

Trong lòng có chút nản lòng.

Nàng mở mắt, có chút tủi thân nhìn Thẩm Hạo đang ở bên cạnh.

“Phu quân, sao thiếp không cảm ứng được thiên mệnh của mình a?” “Chẳng lẽ thiếp thân là phế vật sao?” “Để phu quân thất vọng rồi ~” Nói rồi Dao Huỳnh chực khóc.

Thẩm Hạo vội ôm Dao Huỳnh an ủi: "Đừng vội, trắc bặc thiên mệnh là phải xem vận khí, không phải ai cũng có thể trắc bặc được ngay lập tức." "Hơn nữa, dù có trắc bặc ra được rồi, xác suất Thiên Mệnh Trúc Cơ cũng chỉ là cực thiểu số." "Có người, thậm chí bị kẹt mấy chục năm, cũng không thể tiến hành Thiên Mệnh Trúc Cơ." "Huỳnh nhi nàng đừng vội, cứ từ từ là được!" "Tư chất của Huỳnh nhi tốt như vậy, sao có thể là phế vật được chứ?" "Đừng lo, có ta ở bên nàng mà ~" Thẩm Hạo không ngừng vỗ nhẹ vào lưng Dao Huỳnh, cách lớp áo vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại mịn màng bên trong.

Thời gian thoáng chốc một tuần trôi qua, Dao Huỳnh cuối cùng cũng cảm ứng được thiên mệnh của mình, nhưng lại có vẻ hơi hư ảo.

Là một đám mây trắng hư ảo.

Mây khói phiêu diêu, tụ tán vô thường, nhưng không quá chân thực, phảng phất như sắp tan biến.

Dao Huỳnh nhíu chặt mày, trên dung nhan tuyệt mỹ, mày nhíu chặt, buồn bã không vui.

"Phu quân, thiên mệnh của thiếp không phải là có vấn đề gì chứ?

Sao lại có hình dạng như vậy?" Dao Huỳnh có thể cảm nhận được, thiên mệnh này của mình đã ở trong quá trình tan rã, hơn nữa đã qua hơn nửa.

Nàng kể tình hình cho Thẩm Hạo nghe, Thẩm Hạo cũng có chút nghi hoặc.

Nhưng, nghĩ đến thân thế của Dao Huỳnh, hắn bỗng nhiên có chút giác ngộ.

"Huỳnh nhi, có lẽ đây là do xuất thân của nàng!" "Nàng là Tây Vương Mẫu của nhân tộc năm nghìn năm trước, cai trị quốc gia, lại

cải tiến trường sinh đan, bắt đầu theo đuổi trường sinh lột xác, sớm đã thoái vị ẩn thế rồi." "Thời đại thuộc về nàng sớm đã qua đi năm nghìn năm!" "Có lẽ đây chính là nguyên nhân thiên mệnh của nàng tan biến!" "Chỉ vì nàng vẫn còn sống, cho nên, thiên mệnh này không trực tiếp tan rã, mà là từ từ tan biến!" "Bây giờ xem ra, Thiên Mệnh Trúc Cơ, e là không được!" "Nhưng không sao, đã trắc ra thiên mệnh, tiến hành Địa Bảo Trúc Cơ cũng vậy." "Cái gọi là Thiên Mệnh Trúc Cơ, thực ra cũng chỉ là làm sâu sắc thêm mối liên hệ với thiên đạo thế giới, được trời trợ giúp, cho nên, ở các phương diện đều mạnh hơn tu sĩ bình thường một chút!" "Nhưng, Huỳnh nhi nàng có ta, dù không thể Thiên Mệnh Trúc Cơ cũng không sao cả!" "Địa Bảo Trúc Cơ tuy kém hơn một bậc, nhưng cũng không cần Huỳnh nhi nàng mạo hiểm chiến đấu gì cả." "Sau khi thành tiên, dù là phương thức trúc cơ nào, cũng đều như nhau, không có gì khác biệt!" Dao Huỳnh bất đắc dĩ, đành phải chấp nhận.

Nhưng sau khi được Thẩm Hạo an ủi, nàng đã khá hơn rất nhiều.

"Huỳnh nhi nàng cứ tiếp tục thử xem có thể Thiên Mệnh Trúc Cơ không, ta đi tìm dược liệu Địa Bảo Trúc Cơ cho nàng, chúng ta song song tiến hành!" Đám mây trắng thiên mệnh của Dao Huỳnh, ngoài thuộc tính mây mù bình thường ra, còn có một luồng sức mạnh thời gian.

Thuộc về thuộc tính hỗn hợp rồi.

Để Dao Huỳnh tiếp tục thử, Thẩm Hạo thì suy nghĩ xem nên lấy bảo tài Trúc Cơ gì.

Thuộc tính mây mù, có thể đi tìm một đóa linh vân.

Thứ này, nơi khác có thể không có, nhưng ở xung quanh Thế Giới Thụ ở Thần Nông Giá, chắc chắn không thiếu.

Thể hình của Thế Giới Thụ vô cùng to lớn, sau mấy năm trưởng

thành, e rằng đã không biết cao bao nhiêu.

Có một điều có thể xác định, chắc chắn đã cao hơn tầng khí quyển.

Chương 597

Chính Thẩm Hạo cũng có một hạt giống Thế Giới Thụ do một đại lão tặng, đã bén rễ nảy mầm trong thức hải, bây giờ cũng đã trưởng thành thành một vật khổng lồ, ngay cả chính hắn cũng khó nhìn thấy toàn bộ.

Mỗi thời mỗi khắc, đều phản hồi lại lượng lớn nguyên khí, khiến tu vi của Thẩm Hạo không ngừng tăng lên, tích lũy pháp lực đã gấp hàng trăm lần tu sĩ cùng cảnh giới!

Còn về thuộc tính thời gian, có thể tìm Tiểu Cửu, nàng là Cửu Đầu Điểu nắm giữ sức mạnh thời gian, một thời gian trước, còn lấy được một viên kết tinh thời gian từ chỗ Môn Trùng, bây giờ Tiểu Cửu đối với sự khống chế sức mạnh thời gian, chắc chắn đã càng cao thâm hơn.

Cứ nhờ nàng giúp, dùng sức mạnh thời gian ngưng tụ ra một viên kết tinh thời gian là được, chỉ cần mang một chút sức mạnh thời gian là được, nghĩ rằng cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Thế là, Thẩm Hạo tìm đến Tiểu Cửu, trước tiên là một hồi triền miên triền miết, sau đó, sau đó mới nói cho nàng nghe chuyện đó, Tiểu Cửu mặt mày hàm tiếu, ngay tại chỗ thúc đẩy sức mạnh thời gian, ngưng kết ra một viên kết tinh thời gian trong suốt như kim cương.

"Ta thay Huỳnh nhi cảm tạ Tiểu Cửu ~" Thẩm Hạo nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Tiểu Cửu, quyết định thưởng cho Tiểu Cửu một lần nữa.

Mấy giờ sau, Thẩm Hạo đầy vẻ dư vị rời khỏi Trùng Cốc, đi đến Thần Nông Giá.

Mà Tiểu Cửu, quyết định nghỉ ngơi trên giường thêm một lúc.

Thần Nông Giá ở đây, đã thay đổi rất nhiều.

Khu rừng bị đốn hạ trước đây, đã mọc lại, hơn nữa, còn mọc rậm rạp hơn, thoạt nhìn, dường như đã sinh trưởng mấy trăm mấy nghìn năm vậy.

Hoàn toàn không nhìn ra dấu vết bị đốn hạ.

Sự xuất hiện của Thẩm Hạo không kinh động bất kỳ ai.

Ngay cả nhân viên Dân Điều Cục đóng quân ở đây cũng không phát hiện.

Hắn trực tiếp men theo cảm ứng, tiến vào không gian bí cảnh của Thế Giới Thụ.

Không hề có chút trở ngại nào.

Thương nhìn thấy Thẩm Hạo đến, rất vui vẻ, vẫy một cành cây chào hắn.

Sau khi biết ý đồ của Thẩm Hạo, nó đích thân từ giữa không trung hái một đóa linh vân, giao cho Thẩm Hạo, không cần Thẩm Hạo phải tự mình ra tay.

Sau khi nói chuyện với Thương một lúc, Thẩm Hạo liền cáo từ rời đi.

Nhưng trước khi đi, hắn đã hái mấy quả linh dược thuộc tính phong và thủy.

Dao Huỳnh lại thử thêm mấy ngày nhưng cuối cùng vẫn không có chút tiến triển nào.

Nàng dồn tâm thần vào trong đám mây hư ảo kia, giao tiếp nhiều lần, cuối cùng trong cõi u minh truyền đến một cảm ứng.

Thiên mệnh đã tiêu tan, không thể Thiên Mệnh Trúc Cơ!

Thế là, Dao Huỳnh quả quyết từ bỏ, chuyển sang tiến hành Địa Bảo Trúc Cơ.

Nàng dùng thiên tài địa bảo để kết nối với sức mạnh thiên mệnh, thu được năng lực tương quan.

Cuối cùng, Dao Huỳnh lấy vân khí làm cơ sở, dung hợp thêm một tia sức mạnh thời không.

Đạo cơ của nàng hình thành một cây cờ có hoa văn mây trên nền xanh.

Thẩm Hạo nhìn thấy mà tim đập thình thịch.

Trong truyền thuyết có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, là bảo bối của Dao Trì Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Phất cờ là có thể triệu tập quần tiên tụ họp, thường được sử dụng trong Bàn Đào hội.

Đạo cơ này của Dao Huỳnh khá tương đồng với nó, có lẽ trong cõi u minh tồn tại mối liên hệ nào đó cũng không chừng.

Sau khi hoàn thành Trúc Cơ, Dao Huỳnh tiếp tục bế quan tu luyện, tu vi mỗi ngày một lên cao.

Thẩm Hạo đưa cho nàng đủ lượng đan dược để nàng tha hồ luyện hóa.

Bảy ngày sau, Dao Huỳnh đã đạt đến Trúc Cơ viên mãn, chuẩn bị đột phá Kim Đan.

Lúc này nàng mới xuất quan.

Thẩm Hạo lại đem tâm đắc đột phá và bí pháp Kim Đan Cửu Chuyển truyền thụ cho nàng.

Sau đó, Dao Huỳnh lại một lần nữa bế quan.

Cứ như vậy, nửa năm sau, Dao Huỳnh đã hoàn thành toàn bộ Kim Đan Cửu Chuyển.

Nàng vốn là người sinh ra từ mấy ngàn năm trước, người thời đó so với người hiện đại thì tư chất thiên phú cao hơn rất nhiều.

Thậm chí, các đời Tây Vương Mẫu sau Dao Huỳnh cũng đều là những người có tư chất rất tốt.

Cộng thêm việc được đan dược cải tạo, thiên phú của nàng cực cao.

Dao Huỳnh dưới sự chỉ dạy của Thẩm Hạo, Ô Thiền và Tiểu Cửu, tu vi tăng vùn vụt, tốc độ tu hành cực nhanh. ...

Xuân Thành, tổng cục Dân Điều Cục tỉnh Điền.

Cục trưởng Chử Sư Tu tìm đến Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo đến văn phòng của Chử Sư Tu, cứ tự nhiên như văn phòng của mình, tự rót cho mình một tách trà, rồi cười hì hì hỏi: "Cục trưởng, không biết có gì phân phó ạ?" Chử Sư Tu xua tay: "Phân phó thì không dám." "Tôi đúng là có chút chuyện, muốn tìm cậu thương lượng một chút." "Cục trưởng cứ nói." Thẩm Hạo nhìn về phía Chử Sư Tu.

"Vẫn là vì chuyện con Ma Tư Lạp mà cậu phát hiện lần trước." Chử Sư Tu đi thẳng vào vấn đề.

"Không phải cậu đã đưa nó về đạo trường của mình rồi sao, cấp trên bảo tôi hỏi cậu một chút, có thể cung cấp một ít gen của Ma Tư Lạp không." "Quốc gia cũng đang nghiên cứu khoa học kỹ thuật về phương diện gen." "Một là để cho những người không có tư chất một con đường khác, mặt khác cũng là để đối phó với khoa học kỹ thuật gen của các quốc gia khác, có một phương tiện để ứng phó!" "Nghe nói bên A Mỹ Lợi Tạp vẫn luôn nghiên cứu gen của cự thú Ca Tư

Lạp, đã có chút tiến triển rồi!" "Cho nên, cấp trên cũng muốn nghiên cứu một chút gen của Ma Tư Lạp." Chử Sư Tu nhìn Thẩm Hạo, muốn xem anh nói thế nào.

Thẩm Hạo suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

"Được, tôi về tìm nó xin một ít máu và mô." Đối với người tu hành mà nói, gen luôn ở trong một quá trình tự hoàn thiện tiến đến hoàn mỹ.

Càng về sau, càng không tồn tại mối đe dọa về phương diện gen!

Chử Sư Tu không ngờ Thẩm Hạo lại đồng ý nhanh như vậy, có chút kinh ngạc và vui mừng.

"Tốt, tốt, tốt ~, Thẩm đạo hữu, tôi thay mặt cấp trên cảm ơn cậu!" "Quốc gia và nhân dân sẽ không bao giờ quên sự cống hiến của cậu!" Thấy Chử Sư Tu kích động như vậy, Thẩm Hạo lắc đầu.

Chuyện này có là gì, chẳng tổn thất chút nào cả!

Người ta Ma Tư Lạp là con gái cưng của Thiên Đạo, sao có thể bị vũ khí gen cỏn con nhắm vào được chứ.

Hơn nữa, khoa học kỹ thuật gen được phát triển thông qua việc nghiên cứu gen Ma Tư Lạp, e rằng sẽ còn tốt hơn những thứ mà các tập đoàn phương Tây nghiên cứu ra!

Sau đó, Thẩm Hạo thông báo cho bản thể, đồng thời chính mình cũng quay về Trùng Cốc.

Bản thể sau khi nhận được thông báo, lập tức đến chỗ Mục Thải Nga.

Sau khi giải thích ý đồ, Mục Thải Nga không chút để tâm, trực tiếp vung vuốt rạch da, từ bên trong nặn ra mấy lít máu, còn cắt xuống nửa cân thịt.

Thẩm Hạo nhìn mà thấy đau lòng.

“Thải Nga, không cần nhiều như vậy đâu, em làm thế đau lắm, sau này không được làm vậy nữa nhé ~” Mục Thải Nga nhận được sự quan tâm của Thẩm Hạo, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Pháp lực trong cơ thể vận chuyển, vết thương rất nhanh đã lành lại.

Sau đó, nàng đem máu và mô giao cho Thao Thiết phân thân, để nó mang về.

Sau khi từ biệt Mục Thải Nga, Thẩm Hạo nhận được tin nhắn của sư phụ Vân Hi Chân Nhân, bảo anh về một chuyến, thăng phẩm hàm cho anh, từ Tam Phẩm Thượng Thanh Ngũ Lôi Kinh Lục lên Nhị Phẩm Thượng Thanh Tam Động Ngũ Lôi Kinh Lục.

Bởi vì thực lực của Thẩm Hạo đã đủ mạnh, hơn nữa cũng đã qua mấy năm, có thể thăng cấp.

Phía quốc gia sớm đã chỉnh lý quy phạm thụ lục của Đạo giáo, nếu không thăng, đợi quy phạm bắt đầu thực thi thì sẽ khó thăng, ít nhất phải đợi mười năm mới có thể thăng được.

Thẩm Hạo vui vẻ nhận lời.

Hơn nữa, cũng đã mấy năm anh chưa về sư môn Mao Sơn thăm hỏi.

Là người tu hành, ra ngoài mấy năm là chuyện rất bình thường, thậm chí mấy chục năm cũng rất phổ biến, càng về sau, hiện tượng này sẽ ngày càng nhiều.

Chương 598

Tu luyện không có năm tháng mà!

Thẩm Hạo mang theo tất cả trang bị cần sửa đổi thay thế, rồi trong một ý niệm, trực tiếp quay về bên ngoài Mao Sơn.

Trên Mao Sơn, hộ sơn đại trận cũng đã được xây dựng lại, hiện tại, tu sĩ bên ngoài đã không thể bay qua không trung Mao Sơn.

Sau khi gặp sư phụ Vân Hi Chân Nhân, Vân Hi Chân Nhân vô cùng cao hứng, ông bây giờ đã không nhìn thấu được Thẩm Hạo, điều này cho thấy tu vi của Thẩm Hạo đã vượt qua mình!

Thẩm Hạo cũng phát hiện tu vi của Vân Hi Chân Nhân đã đột phá đến Luyện Hư cảnh giới.

Không chỉ Vân Hi Chân Nhân, Thường Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân cũng vậy.

Ngoài ra, Thẩm Hạo phát hiện trên Mao Sơn còn xuất hiện mấy đạo khí tức cường hoành ở hậu sơn.

Thẩm Hạo bèn hỏi han.

Vân Hi Chân Nhân đáp: "Đó là mấy vị lão tổ của Mao Sơn phái ta, chưa từng phi thăng, vẫn luôn ẩn mình trong động thiên.

Chỉ vì môn nhân điêu tàn, không có người phù hợp yêu cầu có thể mở động thiên, cho nên Hoa Dương Động Thiên đã đóng cửa nhiều năm.

Gần đây vì linh khí trong nước tăng mạnh, động thiên cũng được hưởng lợi, tu vi của các lão tổ bên trong có chút tinh tiến, cho nên đã chủ động mở ra!" Sau đó, Vân Hi Chân Nhân liền dẫn Thẩm Hạo qua bái kiến một phen.

Ba vị lão tổ, lần lượt là Cảnh Minh lão tổ, Chính Dương lão tổ và Khải Nguyên lão tổ, đều là tu vi Hợp Đạo cảnh.

Trước đó, họ đều là Luyện Hư cảnh giới, mới đột phá Hợp Đạo cảnh giới không lâu.

Nói ra, tu vi còn không cao bằng Thẩm Hạo. … Sau khi bái kiến lão tổ, Thẩm Hạo lại đi một chuyến đến Tàng Kinh Lâu ở hậu sơn, đọc hết một lượt tất cả điển tịch ở mấy tầng còn lại.

Đa số là bút ký cảm ngộ tu hành của các cảnh giới tương ứng, còn có một lượng nhỏ pháp thuật tự sáng tạo.

Còn về pháp môn tu hành thì rất ít.

Người có thể sáng tạo pháp môn dù sao cũng là số ít.

Sáng hôm sau, trên Mao Sơn cử hành một buổi lễ thụ lục.

Thẩm Hạo xếp ở cuối cùng.

Ai bảo phẩm giai của anh cao chứ, đó chính là hàm Nhị phẩm!

Trên Mao Sơn, đệ tử so với mấy năm trước đã nhiều hơn mấy lần, hơn nữa, trong đó còn có không ít mầm non tốt, đều là những đứa trẻ có tư chất rất khá.

Có Mao Sơn che chở, tương lai tất nhiên đều có thể trưởng thành, tương lai có thể mong đợi.

Dù sao thì trên dưới đều có người.

Vòng đầu tiên, đều là các đệ tử từ Đồng Tử Lục được thụ dư Thái Thượng Tam Ngũ Đô Công Kinh Lục.

Số người không ít, có hơn ba mươi người.

Vẫn là Vân Hi Chân Nhân, Thường Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân đảm nhiệm vai trò thụ lục tam đại sư.

Tuy nhiên, trong số những người đứng xem lễ, lại có thêm ba lão già.

Khí tức phiêu diêu, tu vi tinh thâm, khí tức ẩn giấu, những người xung quanh đều bất giác lờ họ đi.

Chính là ba vị lão tổ đã bái kiến ngày hôm qua.

Là danh môn đại phái, nghi thức thụ lục tự nhiên cũng phải chính quy.

Đã phát ra các vật phẩm tương ứng như Huyền Đô Tổng Cáo, Ngọc Phủ Tiên Trật, Chiếu Thân Văn Bằng, Chức Điệp Chức Ấn.

Tiếp theo là vòng thứ hai, những đệ tử sơ thụ mãn ba năm, sau khi khảo hạch qua các kinh điển liên quan, mới xuất hiện tại nghi thức thụ lục này.

Họ sẽ tiến hành thăng thụ, nâng cao phẩm giai pháp lục, từ Thái Thượng Tam Ngũ Đô Công Kinh Lục lên Chính Nhất Minh Uy Kinh Lục.

Về phần gia thụ Thượng Thanh Ngũ Lôi Kinh Lục, lần này không có nhân viên nào phù hợp yêu cầu.

Sau đó, đến lượt Thẩm Hạo.

Trong Mao Sơn, vẫn còn không ít người nhớ anh.

Năm đó sơ thụ lục, đã gặp anh, thăng thụ lại gặp anh, gia thụ lại vẫn gặp anh.

Nay gặp lại, đã đến lúc gia thăng pháp lục.

Nghĩ lại, mới chỉ năm sáu năm thời gian thôi.

Không ít người trong số họ, pháp lục vẫn còn dậm chân tại chỗ, chưa đủ yêu cầu thăng cấp.

Chẳng mấy chốc, Vân Hi Chân Nhân tuyên đọc đạo từ, thượng bẩm tổ sư, tế bái.

Sau khi đi hết một loạt quy trình, phẩm hàm pháp lục của Thẩm Hạo, một bước nhảy vọt thành Chính Nhị Phẩm.

Còn Chính Nhất Phẩm 「Thượng Thanh Đại Động Kinh Lục」, thường chỉ có chưởng môn, Thiên Sư của môn phái mới được thụ dư.

Bình thường mà nói, Nhị Phẩm đã là đỉnh phong, trừ khi ra ngoài tự lập môn hộ.

Sau đó, chức hàm của Thẩm Hạo cũng được đề thăng một chút, nhảy một cấp, từ Chính Thất Phẩm, thăng lên Chính Ngũ Phẩm Thiên Quan, Chính Thái Cực Tả Cung Động Minh Thượng Tể Phục Ma Sử Tri Lôi Đình Gia Ti Phủ Viện Sự.

Phẩm cấp này trong thiên quan cũng là cán bộ trung tầng.

Phải biết, tiên giới thiên đình, đứng sừng sững trên đỉnh chư thiên vô số kỷ nguyên, các chức quan trên đó đều là một củ cải một cái hố.

Hơn nữa, lại không giống như vương triều phàm gian, đến tuổi sẽ về hưu, nhường chỗ.

Tiên nhân đều là trường sinh bất tử, trừ phi phạm lỗi bị biếm, nếu không, một vị trí coi như là mất đi.

Thiên đình hiện tại, tất nhiên là hư hàm rất nhiều, mà chức vị thực quyền rất ít.

Giống như pháp lục Nhị phẩm của Thẩm Hạo, coi như là một hư hàm, còn chức hàm Thiên quan Ngũ phẩm, là một chức vị thực quyền.

Cũng chỉ có đệ tử đạo thống môn phái mới có cơ hội này.

Người bình thường nếu phi thăng tiên giới, e rằng chỉ là một tán tiên, có chút quan hệ, hoặc may mắn hơn, có thể kiếm được chức

Thiên Binh Thiên Tướng gì đó.

Không chỉ điểm cuối của vũ trụ là biên chế, tu hành cũng vậy!

Nghi thức thụ lục kết thúc, mọi người giải tán, ai làm việc nấy.

Hiện tại, Mao Sơn qua mấy năm phát triển đã khôi phục không ít.

Nhờ linh khí trời đất tăng lên, đã thu nhận không ít mầm non tốt.

Mà Mao Sơn thuộc Chính Nhất Phái, không cấm hôn nhân, có thể cưới vợ sinh con.

Ngoài đệ tử chính thức thụ lục, còn có một nhóm được coi là đệ tử ngoại môn, ký danh đệ tử.

Đa số là mộ danh mà đến.

Việc toàn dân tu hành được triển khai, khiến cho các môn phái truyền thừa từ thời cổ đại này đều bừng lên sức sống mới.

Như Long Hổ Sơn, Võ Đang Sơn, Hoa Sơn, Nga Mi Sơn các danh sơn đại xuyên, thường có lượng lớn người tìm kiếm cơ duyên đến bái phỏng, triều kiến.

Mao Sơn cũng vậy.

Tam Sơn Phù Lục, Thượng Thanh Tông Đàn, danh tiếng vang dội!

Thẩm Hạo đi theo sau sư phụ Vân Hi Chân Nhân, một mạch đến hậu sơn, một nơi không xa Tàng Kinh Động.

Nơi đây xây dựng một tiểu lâu, mấy vị tổ sư từ Hoa Dương Động Thiên ra đều tu luyện ở đây.

Tiến vào tiểu lâu, trong tiền sảnh, ba vị tổ sư cùng ngồi ở vị trí trên.

Chương 599

Vân Hi Chân Nhân chắp tay hành lễ: "Đệ tử Vân Hi, bái kiến ba vị lão tổ!" Thẩm Hạo đi theo sau cũng hành lễ: "Đệ tử Hạo Dương, bái kiến ba vị lão tổ!" "Miễn lễ ~" Vị lão tổ ở giữa phất phất phất trần trong tay, ngữ khí có phần bình thản.

Ba vị lão tổ nhìn Vân Hi một cái, rồi lại đánh giá Thẩm Hạo.

Nhưng lần đánh giá này khiến cả ba người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

"Hửm?" "Tu vi của tên nhóc này lại cao như vậy, hôm qua lại không chú ý tới?" Ba người âm thầm trao đổi ánh mắt.

Hôm qua chỉ coi là một đệ tử bình thường, không để ý, hôm nay xem lại, lại là một thiên tài có tu vi cao hơn cả mấy người mình!

"Vân Hi, ta nhớ hôm qua ngươi đã dẫn nó đến một lần, đây là đệ tử của ngươi, tên là Thẩm Hạo phải không?" Vân Hi Chân Nhân gật đầu nói: "Tổ sư nói đúng!" Cảnh Minh lão tổ ngồi bên trái cảm khái nói: "Hôm qua không chú ý, hôm nay xem lại, tu vi của đệ tử ngươi lại đã đuổi kịp chúng ta, thật khiến chúng ta chấn kinh a!" "Đúng vậy, không ngờ, Mao Sơn ta lại còn xuất hiện một đệ tử hậu bối thiên tài như vậy, thật là phúc của Mao Sơn ta!" Vân Hi Chân Nhân cũng ngây người, ông có chút ngơ ngác quay đầu nhìn Thẩm Hạo, trong mắt mang theo nghi hoặc: "Hạo Dương, tu vi của con cao như vậy sao?" "Mới mấy năm, con tu luyện nhanh như vậy?

Đã đuổi kịp lão tổ?" Thẩm Hạo mỉm cười nói: "Mấy năm nay đệ tử tìm được một phúc địa linh khí dồi dào, lại có một phen kỳ ngộ, quả thực tu luyện nhanh hơn một chút." Vân Hi Chân Nhân vui vẻ nói: "Tốt, tốt!" "Tổ sư, lần này đệ tử mang Hạo Dương đến, vốn là muốn

xin cho Hạo Dương một suất vào động thiên, để nó vào tu hành một thời gian, bây giờ xem ra, dường như không cần lắm." Khải Nguyên lão tổ ngồi bên phải cười nói: "Vậy thì chưa chắc." "Các ngươi có biết, trong động thiên này có diệu dụng gì không?" "Đệ tử không biết!" Vân Hi Chân Nhân lắc đầu.

Thẩm Hạo cũng lắc đầu.

Hai người họ đều chưa từng vào động thiên tu hành, làm sao biết có diệu dụng gì.

Khải Nguyên lão tổ thấy vậy, trực tiếp nói: "Bên trong động thiên, không chỉ linh khí dồi dào, gấp mấy lần bên ngoài, còn bảo lưu một số truyền thừa căn bản của môn phái, hơn nữa còn có chức năng gia tốc thời gian!" "Tu hành một năm trong động thiên, bên ngoài chỉ qua một ngày." Thẩm Hạo nghe vậy, có chút kinh ngạc.

Động thiên phúc địa tự nhiên này quả nhiên lợi hại.

Bản thân Thẩm Hạo có Càn Khôn Xã Tắc Đồ, cũng có thể làm được, nhưng tiêu hao không nhỏ, còn cần chính mình gánh vác.

Mà động thiên Mao Sơn lại là tiêu hao sức mạnh của động thiên.

Bên trong còn có nhiều truyền thừa của tiên bối, tu luyện một phen ở trong đó, thu hoạch chắc chắn không nhỏ.

Đối với việc Vân Hi xin cho Thẩm Hạo một suất tu luyện trong động thiên, ba vị lão tổ trực tiếp đồng ý.

Một đệ tử xuất sắc như Thẩm Hạo, tự nhiên nên được bồi dưỡng mạnh mẽ.

"Được, Vân Hi, suất của Hạo Dương, chúng ta đều đồng ý!" Ba vị tổ sư dùng thần niệm trao đổi một chút, định ra một thời gian.

"Thế này đi, Hạo Dương, chúng ta quyết định để ngươi vào động

thiên, tu luyện trong 10 năm." "Tuy nhiên, tuy là 10 năm, nhưng đối với cảnh giới của ngươi mà nói, chỉ đơn thuần thổ nạp tu luyện e rằng tác dụng không lớn." "Hơn nữa, động thiên là căn cơ lập phái của Mao Sơn chúng ta, ta mong ngươi ở trong đó không nên quá độ thôn thổ linh khí, để tránh làm tổn thương căn cơ động thiên." "Bên trong còn có không ít điển tịch do tiên bối để lại, ngươi có thể xem kỹ, học tập một phen." "Tin rằng đối với ngươi vẫn rất hữu dụng!" "Ngoài ra, chính là xin ngươi trong lúc tu hành, cũng để lại một ít tâm đắc cảm ngộ tu luyện của chính mình, cũng coi như là để lại truyền thừa, làm phong phú thêm nội tình của Mao Sơn chúng ta!" Thẩm Hạo gật đầu nói: "Vâng, đệ tử hiểu." Khi tu sĩ Hợp Đạo cảnh tu luyện, lượng linh khí thôn thổ là vô cùng lớn.

Trước đó, ba vị lão tổ này đột phá đến Hợp Đạo cảnh trong động thiên, lại tu luyện không ít ngày, linh khí trong động thiên đã bị tiêu hao rất nhiều.

Nếu Thẩm Hạo lại một phen đại tứ thôn thổ, có thể sẽ làm tổn thương căn cơ.

Nhưng Thẩm Hạo vốn cũng không định tu luyện quá nhiều ở trong đó.

Hơn nữa, bản thân anh còn có cây non Thế Giới Thụ, có thể cung cấp lượng lớn linh khí, thậm chí có thể không cần tiêu hao linh khí bên ngoài.

Tốc độ tu hành của anh rất nhanh, tu luyện 10 năm trong động thiên, gần như đã thành tiên.

Anh không định tu luyện nhanh như vậy, còn phải đợi thêm.

Đợi chúng nữ tu luyện gần xong, mới cùng nhau phi thăng.

"Ừm ~, Hạo Dương ngươi có thể thông cảm là tốt rồi, ba người

chúng ta trước đó đột phá cảnh giới trong động thiên đã tiêu hao lượng lớn linh khí và nội tình, lúc này đã không nên tổn hao linh khí quá độ nữa!" Chính Dương lão tổ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Thẩm Hạo mang theo sự tán thưởng.

"Nếu đã như vậy, thì không nên chậm trễ, chúng ta lập tức mở cửa động thiên cho ngươi, ngươi trực tiếp vào tu luyện đi." "Mười ngày sau, chúng ta sẽ tiếp dẫn ngươi ra ngoài." Thẩm Hạo gật đầu xưng vâng.

Ngay sau đó, ba vị lão tổ đứng dậy, đứng theo vị trí tam tài, tay đánh ra pháp quyết kỳ diệu, mở ra cánh cửa động thiên.

Động thiên Mao Sơn, vẫn luôn được ẩn giấu.

Cần phải thông qua pháp quyết mới có thể mở cửa.

Động thiên là một thế giới nhỏ phụ thuộc vào thế giới chính, giữa nó và thế giới chính, mỗi ngày đều sẽ có một tiết điểm giao hội, chỉ có ở tiết điểm này, mới có thể mở được động thiên.

Theo pháp quyết của ba vị lão tổ đánh ra, Thẩm Hạo cảm nhận được một luồng sức mạnh không gian lan tỏa ra, một tiết điểm bị ẩn giấu lộ ra, rất nhanh, liền hình thành một quang môn nho nhỏ, duy trì ở độ cao hơn một người, tỏa ra dao động không gian nồng đậm.

"Hạo Dương, động thiên đã mở, mau vào đi!" Chính Dương lão tổ gọi Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo gật đầu, lập tức bước một bước, thân thể trực tiếp xuyên qua quang môn.

Sau đó, anh liền tiến vào một tiểu thế giới rộng lớn.

Thả thần thức ra quét một vòng, anh phát hiện, tiểu thế giới này có diện tích bằng hai tỉnh, quả thực không nhỏ.

Môi trường sinh thái bên trong, không khác bên ngoài là bao.

Rừng rậm, núi non, hồ nước, sông ngòi, đồng cỏ...

Ở trung tâm động thiên, có một quần thể kiến trúc, nhỏ hơn một chút so với kiến trúc Mao Sơn bên ngoài.

Xung quanh còn có một số nhà tranh.

Trong động thiên, không có người nào khác tồn tại, chỉ có một mình Thẩm Hạo.

Người có thể vào động thiên vốn đã ít, cũng không thể để người ta ở lại tu luyện mãi.

Linh khí trong động thiên hao tổn, cũng phải từ từ hồi phục.

Thẩm Hạo cảm nhận linh khí trong động thiên một chút: "Nồng độ linh khí gấp 5 lần bên ngoài, e rằng trước đó còn cao hơn một chút!" Thẩm Hạo một ý niệm động, trực tiếp đến trước cung điện.

Nơi đây có tổng cộng ba tòa cung điện, chính là hình dáng của Tam Cung Mao Sơn bên ngoài.

Anh trực tiếp tiến vào Tàng Kinh Các bên trong.

Ở trong đó, anh nhìn thấy không ít truyền thừa, những thứ trong Tàng Kinh Các bên ngoài, ở đây cũng đều có một bản.

Ngoài ra, còn có nhiều hơn những cảm ngộ và kiến giải của các tiên bối tổ sư đối với các loại công pháp, pháp thuật, cũng đều được ghi lại trong sách vở, đặt ở một bên.

Đều là tinh hoa trí tuệ của các tiền bối các đời.

Nói ra, bản thân Thẩm Hạo sở học Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật, cộng thêm Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp đi kèm với Cửu Chuyển Nguyên Công, đã bao quát hầu hết truyền thừa của Mao Sơn.

Thế là, anh chỉ chọn những truyền thừa mà mình chưa từng tiếp xúc nhiều, đọc kỹ một phen.

"Phong thủy, luyện thi, thỉnh thần, dưỡng quỷ, cổ thuật, độc thuật..." "Pháp môn tả đạo bàng môn, cũng không tệ!" Đệ tử Mao Sơn, ngoài pháp môn tu hành chính thống, còn sẽ kiêm tu mấy môn pháp môn tả đạo bàng môn.

Những thuật tả đạo này không phải là căn bản tu hành, nhưng đều uy lực rất mạnh, là pháp môn hộ đạo, cũng là bản lĩnh kiếm cơm khi hành tẩu bên ngoài.

Thẩm Hạo bỏ ra một ít thời gian, học hết một lượt tất cả công pháp pháp thuật mà trước đây chưa từng tiếp xúc.

Ngoài ra chính là những bút ký cảm ngộ tu hành kia, cũng đều đọc kỹ cảm ngộ một phen.

Một người trí ngắn, Thẩm Hạo tuy có ngộ tính nghịch thiên, nhưng đạo lý không phải tự nhiên mà ngộ ra.

Hấp thu trí tuệ của người khác, mới có thể làm lớn mạnh trí tuệ của bản thân.

Thông qua những bút ký cảm ngộ của tiền nhân, Thẩm Hạo lại có thêm nhiều cảm ngộ mới.

Sau đó, anh liền bắt đầu tu luyện.

Vô số cảm ngộ về pháp thuật lưu chuyển trong lòng, ý niệm chuyển động cực nhanh, gần như muốn tóe ra tia lửa.

Dưới sự gia trì của ngộ tính nghịch thiên, độ thông thạo của vô số pháp thuật đang tăng lên nhanh chóng.

Trên người Thẩm Hạo, lúc thì lôi quang lóe lên, lúc thì hỏa quang lượn lờ, lúc lại có phong vân bao quanh.

So với Địa Sát thuật, tu luyện Thiên Cương pháp khó hơn rất nhiều.

Thiên Cương pháp trực chỉ pháp tắc đại đạo.

Tu luyện khó khăn, đặc biệt là những loại như Điên Đảo Âm Dương, Hòa Giải Tạo Hóa, lại càng khó hơn.

Đều là sau khi thành tiên mới có thể tu hành.

Ngược lại một số loại thiên về phụ trợ, tu luyện lại đơn giản hơn một chút.

Như Cửu Tức Phục Khí, Du Thần Ngự Khí, Giá Vụ Đằng Vân, Phi Thân Thác Tích thì đơn giản hơn nhiều.

Chương 600

Bỏ ra nửa năm thời gian, sau khi luyện xong những bút ký cảm ngộ của tổ sư và những pháp thuật mà mình không mấy am hiểu, Thẩm Hạo chuyển sang tu luyện Địa Sát thuật.

Ba năm thời gian trôi qua vội vã, Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật đều đã được Thẩm Hạo tham ngộ, tu luyện hoàn toàn.

Thời gian sau đó, đều đặt vào việc tham ngộ tu hành Thiên Cương pháp, trực tiếp nắm giữ đại bộ phận đến trình độ cực hạn của cảnh giới hiện tại.

Hợp Đạo cảnh, tu sĩ đã gần gũi với thiên đạo, độ khó cảm ngộ đại đạo pháp tắc so với trước đó đã dễ hơn rất nhiều.

Với trình độ của Thẩm Hạo hiện tại, trên địa cầu, nói một câu vô địch cũng không ngoa!

Bên trong Hoa Dương Động Thiên, Thẩm Hạo ngồi xếp bằng trong tĩnh thất, một phần thời gian dùng để tham ngộ các loại điển tịch trong động thiên, cũng như các loại công pháp và pháp thuật của bản thân.

Phần lớn thời gian còn lại, Thẩm Hạo đột nhiên trong lòng khẽ động, bắt đầu tham ngộ các loại kinh điển Đạo gia, như《Đạo Đức Kinh》,《Thanh Tĩnh Kinh》,《Nam Hoa Chân Kinh》,《Trùng Hư Chân Kinh》,《Thông Huyền Chân Kinh》,《Hoàng Đình Kinh》,《Âm Phù Kinh》,《Độ Nhân Kinh》.

Tu luyện chỉ là phụ.

Trong động thiên, thời gian chậm rãi trôi đi. 10 năm thời gian, thoáng cái đã qua.

Thẩm Hạo mở mắt, khẽ thở ra một hơi trọc khí.

"Thời gian cũng gần đủ, 10 năm đã đến, nên ra ngoài rồi!" 10 năm này, đối với Thẩm Hạo mà nói, tác dụng vô cùng to lớn.

Tốc độ tu luyện của anh quá nhanh, như ngồi tên lửa, mấy năm thời gian đã đi hết con đường mà người khác phải mất mấy trăm, mấy ngàn năm.

Cũng may là thế giới đạo mộ này, linh khí vô cùng phong phú, tốc độ tu luyện của mọi người đều có thể nói là rất nhanh.

Nếu ở một số thế giới khác, mấy trăm mấy ngàn năm, e rằng vẫn còn ở cảnh giới Kim Đan Nguyên Anh.

Chính vì tu luyện quá nhanh nên thiếu sự lắng đọng.

Những chân kinh chân ngôn kia, theo thời gian dài tham ngộ sâu sắc, Thẩm Hạo đang nhanh chóng lắng đọng lại.

Tu hành tức là tu tâm.

Thẩm Hạo quá khứ, tâm chưa đủ tĩnh.

Hơn nữa, cũng vẫn luôn trà trộn trong thế tục, bị hồng trần quấy nhiễu.

Tuy cũng có đọc, tham ngộ đạo kinh, nhưng hiệu quả không được như bây giờ. 10 năm lắng đọng này, còn dài hơn cả con đường tu hành trước đây của anh.

Cả con người, khí chất đều có sự thay đổi không nhỏ, ngày càng trở nên phiêu diêu.

Trên cảnh giới Hợp Đạo gần gũi với đạo, cảnh giới của Thẩm Hạo lại có thêm không ít tăng trưởng.

Đây không phải là tu luyện pháp lực có thể tu luyện ra được.

Trong đạo cung của động thiên, tất cả điển tịch cũng đã được Thẩm Hạo ghi nhớ, sao chép vào trong đầu.

Nơi đây trừ chức năng gia tốc thời gian, những thứ khác đối với Thẩm Hạo đã không còn tác dụng lớn.

Lúc này, Thẩm Hạo cảm nhận được một luồng triệu hoán truyền đến.

Đây là ba vị tổ sư bên ngoài đang triệu hoán anh, kỳ hạn 10 năm đã đến!

Thẩm Hạo thuận theo luồng triệu hoán này, không phản kháng.

Tức thì, thân thể hắn trực tiếp bị hút vào, xuyên qua một cánh cửa, Thẩm Hạo lại quay về địa cầu bên ngoài, xuất hiện ở trung tâm tam tài trận pháp do ba vị tổ sư hình thành.

"Hạo Dương, tu hành trong động thiên thế nào?" Chính Dương lão tổ hỏi trước.

Thẩm Hạo cười, hành lễ với ba vị tổ sư, sau đó nói: "Thưa tổ sư, đệ tử cảm thấy rất tốt, 10 năm thời gian này đã bù đắp cho con rất nhiều thiếu sót!" "Đệ tử cũng đã lắng đọng được không ít, đối với việc tu hành tương lai có lợi rất lớn!" Khải Nguyên lão tổ cười nói: "Ha ha, tốt, Hạo Dương ngươi có thể trong thời gian ngắn ngủi tu luyện đến cảnh giới này, chứng tỏ ngộ tính, thiên tư của ngươi đều là cực phẩm, có thể nhìn ra vấn đề của bản thân, thật sự rất tốt!" "Ngươi tu luyện quá nhanh, tuy căn cơ xác thực rất vững chắc, nhưng chung quy vẫn có khuyết điểm, ngươi có thể tự mình phát hiện, và sửa chữa, đây là điều vô cùng hiếm có!" Cảnh Minh lão tổ, trong mắt cũng đầy vẻ tán thưởng.

"Được, nếu đã như vậy, vậy thì tốt rồi!" "Xem ra, Hạo Dương ngươi chắc chắn sẽ phi thăng thành tiên trước chúng ta rồi ~" "Cảm

giác này, thật là kỳ diệu!" Ba vị lão tổ khen ngợi Thẩm Hạo một phen.

Sau đó, Thẩm Hạo liền bái biệt ba người, quay về chỗ Vân Hi Chân Nhân.

Vân Hi Chân Nhân liếc mắt một cái đã nhận ra sự khác biệt của Thẩm Hạo, thay đổi rất lớn.

"Xem ra, đồ nhi con lần này ở trong động thiên, được lợi không ít nhỉ!" Thẩm Hạo cung kính cúi đầu: "Vẫn phải đa tạ sư phụ, đã vì con xin lão tổ suất vào động thiên, nếu không, cũng không có thu hoạch như bây giờ!" Vân Hi Chân Nhân vuốt râu, trên mặt cũng là một nụ cười vui vẻ: "Ha ha, muốn vào động thiên tu luyện, không phải ai cũng vào được đâu!" "Ngay cả vi sư, cũng vì động thiên sớm đóng cửa, đã bỏ lỡ cơ hội, chưa từng vào đó!" "Tuy nhiên, đợi vi sư từ nhiệm, cũng có thể tu hành lâu dài ở trong đó!" Thẩm Hạo cũng thuận thế nói: "Vậy đệ tử xin chúc mừng sư phụ trước ~" Vân Hi Chân Nhân cười nói: "Được rồi, nay việc đã xong, con cũng có thể về rồi." "Con nay cũng là một đại năng trấn giữ một phương, đất Điền Nam, từ trước đến nay vẫn luôn rất hỗn loạn, bên con phải đối mặt với không ít chuyện, không có việc gì khác thì về đi ~" Thẩm Hạo gật đầu: "Vâng, sư phụ, vậy đệ tử xin cáo lui." Đất Điền Nam, cách Mao Sơn, tuy có mấy ngàn dặm, nhưng đối với tu sĩ cao giai, chỉ là chuyện một ý niệm.

Nói ra, cảnh giới Hóa Thần, đã có thể thoát ly địa cầu, tiến vào vũ trụ sinh tồn.

Chỉ là vũ trụ trống rỗng tĩnh mịch, gần đó không có hành tinh có sự sống nào khác.

Nhưng tài nguyên trong tinh không lại rất nhiều.

Các loại dược liệu quý hiếm, khoáng thạch, linh khí dị chủng...

Từ biệt Vân Hi Chân Nhân, sau đó, Thẩm Hạo lại đi gặp Thường

Diệu Chân Nhân và Linh Quang Chân Nhân, thuận tiện giao nộp một ít linh dược hái từ động thiên bí cảnh của Ô Thiền, cũng coi như là báo đáp sư môn.

Sau khi rời Mao Sơn, Thẩm Hạo rất nhanh đã quay về Trùng Cốc.

Anh định, ở Trùng Cốc, cũng xây một trận pháp gia tốc thời gian.

Gia tốc thời gian này quá hữu dụng.

Chúng nữ sau khi biết tin, cũng đều tỏ vẻ đồng tình.

"Tốt quá rồi, có trận pháp gia tốc thời gian, chúng ta có thể tu luyện nhanh hơn, như vậy chúng ta có thể nhanh hơn đuổi kịp bước chân của phu quân ~" "Đúng vậy, phu quân quá mạnh, mà tư chất của chúng ta lại kém hơn rất nhiều, cho dù có nỗ lực thế nào, cũng đang bị kéo xa khoảng cách ~" "Không sai, như vậy, chúng ta có thể sớm hơn một chút đuổi kịp phu quân ~" ...

Trận pháp gia tốc thời gian, Thẩm Hạo cũng không định bố trí quá lớn, chỉ bao trùm khu vực phòng tu luyện.

Bao gồm cả không gian trận pháp của phòng tu luyện, đều bao trùm bên trong.

Như vậy cũng có thể gia tốc tốc độ lột xác của mấy chục tiểu thư muội của Dao Huỳnh.

Ban đầu tốc độ lột xác của họ, dưới sự gia trì của môi trường linh khí Trùng Cốc, đã tăng tốc rất nhiều.

Nếu theo tỷ lệ 1 ngày : 1 năm, cho dù là tiểu thư muội muộn nhất, cũng chỉ cần một hai năm công phu là có thể hoàn thành lột xác.

Dao Huỳnh sau khi biết, cũng vô cùng vui vẻ, nàng chia sẻ tin tức này cho các chị em trong Dao Trì Tiên Cảnh, họ sau khi biết tin, từng người cũng đều phấn khích lên.

Tuy nhiên, gia tốc thời gian là tương đối, nhìn từ bên ngoài, chỉ cần một hai năm, nhưng thực tế, họ vẫn cần phải trải qua mấy trăm mấy ngàn năm thời gian lột xác.

Thời gian thực sự cần thiết, không hề bị rút ngắn!

Nhưng họ vẫn vô cùng vui vẻ.

Thế là Thẩm Hạo dưới sự trợ giúp của Tiểu Cửu, bắt đầu dựng trận pháp.

Lấy Vân Triện Thiên Thư làm nền, dùng một số dược liệu đặc thù mạnh mẽ, luyện chế trận khí, khảm vào trận pháp ban đầu.

Không lâu sau, trận pháp trong phòng tu luyện này đã được cải tạo xong, so với ban đầu lại mạnh hơn rất nhiều!

Thuở xưa trong cổ mộ của người Khuyển Nhung, vị Yển sư cổ đại kia chỉ dựa vào vân triện khắc trên đại điện là có thể hình thành hiệu quả gia tốc gấp mấy trăm, mấy nghìn lần, trong nháy mắt khiến người ta mất đi lượng lớn tuổi thọ.

Vị Yển sư đó cũng rất lợi hại, nghĩ lại, chắc hẳn cũng là một tu hành giả mạnh mẽ, chỉ có điều, y đã cố gắng nắm giữ sức mạnh thời gian, kết quả bị thời gian phản phệ, để lại một bộ xương khô tàn trong đại điện đó.

Bản thân Thẩm Hạo vốn đã có hiểu biết rất sâu sắc về thiên thư vân triện, lại có thêm Tiểu Cửu, hậu duệ cổ thần bẩm sinh đã nắm giữ thời gian.

Bộ trận pháp này bố trí vô cùng thành công.

Thời gian thậm chí có thể đạt tới hiệu quả gia tốc nghìn lần.

Có điều, tiêu hao cũng rất lớn.

Thẩm Hạo phân chia khu vực, ở các khu vực khác nhau, tốc độ

dòng chảy thời gian cũng khác nhau.

Ví như mấy người Hoắc Uyển Nhi, Doãn Thanh Sương thì tu luyện ở khu vực gia tốc trăm lần.

Còn về khu vực gia tốc nghìn lần, chỉ có mấy người có tu vi cao nhất như Ô Thiền, Tiểu Cửu, Tiểu Ngọc và Điền Mộ Tình mới tương đối phù hợp.

Chương 601

Thẩm Hạo đem các điển tịch và bút ký cảm ngộ tu hành mà mình nhận được từ Mao Sơn sao chép ra, phát cho mỗi người một bản.

Hắn bảo các nàng ngoài việc tu luyện, hãy dành nhiều thời gian hơn để lắng đọng, không nên tu luyện quá độ mà xem nhẹ việc tu hành tâm cảnh.

Tu hành tâm cảnh rất quan trọng.

Tâm đủ mạnh mẽ mới có thể khống chế tất cả, mà không trở thành nô lệ của sức mạnh, bị sức mạnh làm cho mê thất chính mình.

Sau khi cải tạo pháp trận xong, Thẩm Hạo cũng bước vào bế quan.

Ngoài việc tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công đệ nhị chuyển, phần lớn thời gian hắn đều tĩnh tâm tham ngộ các loại đạo kinh, hấp thu đạo lý trong đó.

Điển tịch Đạo tàng của Đạo giáo nhiều vô số kể, mỗi môn phái lại có những điểm khác nhau.

Trên mạng cũng có thể tìm thấy.

Như Chính Thống Đạo Tàng và Đạo Pháp Hội Nguyên, đều là tuyển tập các thư văn đạo pháp, nội dung bên trong siêu cấp phong phú, đã được bắt đầu chỉnh lý từ nghìn năm trước, qua nghìn năm lại không ngừng tổng hợp thêm nội dung mới.

Về phương diện kinh nghĩa, lại có thể phân chia thành Tam Động Chân Kinh, Tứ Phụ Chân Kinh, v.v., chủng loại rất nhiều.

Có điều, dưới sự gia tốc của thời gian, Thẩm Hạo có lượng lớn thời gian để tham ngộ, tiêu hóa.

Trước trận pháp, thời gian trôi đi nhanh chóng.

Mà thế giới bên ngoài tương đối lại chậm rãi trôi qua.

Sau khi gen của Ma Tư Lạp bị mang đi, chúng được gửi đến một căn cứ thí nghiệm bí mật để bắt đầu nghiên cứu.

Thế nhưng, sinh vật như Ma Tư Lạp cao cấp hơn phàm nhân bình thường quá nhiều.

Hơn nữa lại là vật chủng khác biệt, muốn nghiên cứu ra được rất khó, còn nói đến việc ứng dụng lên người thì càng cần thời gian lâu hơn.

Nói đến Ma Tư Lạp, thời kỳ trưởng thành của ấu trùng Ma Tư Lạp đều bắt đầu từ nghìn năm, ít thì vài nghìn năm, nhiều cũng có tới mấy vạn năm.

Vô cùng dài đằng đẵng.

Thẩm Hạo để Mục Thải Nga cũng vào phòng tu luyện cùng, hưởng thụ phúc lợi gia tốc thời gian, đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của nó.

Có thể nói, tu vi của các nàng mỗi ngày một thay đổi, tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Bóng câu qua cửa sổ, mặt trăng lặn mặt trời lên.

Thời gian thoáng chốc đã lại qua hai năm.

Trong không gian trận pháp, trải qua gia tốc thời gian nghìn lần, các tiểu muội muội của Dao Huỳnh cũng đã lần lượt hoàn thành lột xác.

Sau đó, từng người một được Dao Huỳnh đưa đến chỗ Thẩm Hạo, thật sự đạt được thành tựu "chị em tốt một đời".

Trong Trùng Cốc, số lượng nữ nhân lập tức tăng lên gấp mấy lần,

nghiễm nhiên trở thành một Nữ Nhi Quốc.

Mà những nàng còn lại cũng không phải lúc nào cũng bế quan tu luyện.

Nếu không, bên ngoài hai năm, bên trong trận pháp đã là hai trăm năm, hai nghìn năm.

Ai mà chịu nổi.

Các nàng cứ dăm bữa nửa tháng lại xuất quan nghỉ ngơi một lần, rồi lại tiếp tục tu luyện.

Ngoài ra, Thẩm Hạo còn sắp xếp cho các nàng đọc đạo kinh, tu tâm dưỡng tính.

Trong hai năm, các nàng ở trong không gian trận pháp cũng đã trải qua ít nhất là trăm năm.

Từng người một, tu vi cũng đều đã đạt tới cảnh giới Luyện Hư.

Mà bản thân Thẩm Hạo cũng đã tu luyện mấy trăm năm trong trận pháp.

Có điều, hắn vẫn luôn áp chế cảnh giới, không để mình tu luyện quá nhanh, phần lớn thời gian đều dùng để tham ngộ đạo lý trong đạo kinh.

Nhưng dù vậy, tu vi của hắn cũng thuận theo tự nhiên mà đạt đến Hợp Đạo cảnh hậu kỳ, bước tiếp theo chính là độ kiếp thành tiên.

Nhưng chuyện này không vội, đợi tu vi của các nàng gần bằng rồi nói sau.

Hai năm qua đi, tình hình trong và ngoài nước có thể nói là tương phản cực lớn.

Trong nước, nhờ việc thực thi toàn dân tu hành, sau tám năm đã bước đầu có thành quả, lượng lớn nhân lực được bổ sung, khiến cho

trật tự siêu phàm của Hạ quốc đâu vào đấy.

Cho dù có một vài phần tử ngông cuồng bất hợp pháp cũng nhanh chóng bị trấn áp.

Hơn nữa, địa vị quốc tế được nâng cao nhờ sức mạnh lại càng thêm rõ rệt.

Địa vị của Hạ quốc được nâng cao đáng kể, thương mại đối ngoại cũng ngày càng phồn vinh.

Sự phát triển trong nước rất nhanh, không chỉ là tu hành, ngay cả khoa học kỹ thuật cũng có được sự phát triển vượt bậc.

Vì sự xuất hiện của tu hành, tố chất thân thể và tinh thần của mọi người đều được nâng cao đáng kể.

Năng lực nghiên cứu của các nhà khoa học cũng được tăng cường rất nhiều.

Bình thường có thể nâng cao một bậc, lợi hại thì nâng cao mấy bậc cũng có.

Những công nghệ khoa học vốn cần mười, hai mươi năm mới có thể nghiên cứu ra, hiện tại đã có hình hài ban đầu.

Trong lãnh thổ Hạ quốc, mỗi tỉnh đều có phân cục của Dân Điều Cục trấn giữ.

Biên giới cũng được canh phòng rất nghiêm ngặt.

Những kẻ tham vọng ở nước ngoài muốn vào Hạ quốc gây sự, hoàn toàn là đi tìm cái chết.

Còn ở nước ngoài, hiện tại, rất nhiều nơi đã loạn như nồi cháo.

Năm nước Thường trực trấn áp thế giới, nên tình hình trong các nước này vẫn còn tương đối tốt.

Đương nhiên, Mỹ là ngoại lệ, nó duy trì một sự cân bằng kỳ quái trong hỗn loạn.

Các thế lực tài phiệt, thế lực siêu phàm quấn lấy nhau, kết thành bè phái, cùng nhau duy trì tình hình.

Một vài tà thần, ma thần cổ xưa cũng bắt đầu xuất hiện hàng loạt để tranh đoạt tín ngưỡng.

Thậm chí ngay cả tín ngưỡng Giê-su cũng bắt đầu xuất hiện thần tích.

Các thần phụ, thánh nữ, thầy trừ tà của Giáo đình cũng thể hiện ra sức mạnh siêu phàm.

Chiến tranh tranh đoạt tín ngưỡng thần linh cũng bắt đầu bùng nổ.

Có điều, trong lãnh thổ Hạ quốc, quả thực không cho phép những vị thần ngoại lai này tranh đoạt tín ngưỡng.

Thần linh bản địa còn chưa đủ để phân chia, làm gì có chỗ cho người ngoài tranh đoạt?

Chủ lực tranh đoạt tín ngưỡng vẫn là hai nhà Đạo - Phật, dựa vào việc các vị thần được cung phụng hiện thân, dựa vào các công pháp của Phật tổ, Bồ tát, La hán, v.v.

Cả hai đều có tín đồ của riêng mình, tuy có tranh giành nhưng không kịch liệt như các giáo phái nước ngoài.

Huống chi còn có chính quyền đứng giữa khống chế, điều đình.

Trong trận pháp, bế quan mấy trăm, cả nghìn năm, ký ức của Thẩm Hạo về thế giới bên ngoài cũng có chút mơ hồ.

Hắn tùy ý xem xét tình hình hiện tại, mọi thứ đều rất ổn định, không có tình huống đặc biệt nào xảy ra.

Những chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài đã có hai phân thân xử

lý, sau khi đồng bộ hóa ký ức, Thẩm Hạo đã hiểu rõ tình hình bên ngoài.

Đợi đến khi thịnh thế tu tiên của Hạ quốc phát triển lên, quả thật có thể thống nhất toàn cầu.

Không lâu sau khi Thẩm Hạo xuất quan, các nàng còn lại cũng lần lượt xuất quan.

Cứ cách một khoảng thời gian cố định ở thế giới bên ngoài, mọi người sẽ lại xuất quan tụ họp.